

JAMES CLAVELL

GAJDZSIN

11

James Clavell

GAJDZSIN

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

James Clavell: Gai Jin

Copyright © 1993 by James Clavell

Fordította: Szentgyörgyi József

**Mélységes tisztelettel ajánlom e könyvet
Neked,
bárki vagy is,
mert jól tudom:
Nélküled
én, az író
nem létezhetnék...**

Az 1862-ben, Japánban játszódó Gajdzsin (jelentése: idegen) a Sóguntetralógia második kötete.

A Gajdzsin nem történelemkönyv, hanem regény. Igaz ugyan, hogy a történészek és a történelemkönyvek szerint az itt leírt események közül számos valóban megtörtént, ám a történelemkönyvek sem tévedhetetlenek. A könyv szereplői sem valós személyek, noha az uralkodók és néhány más kimagasló személyiség nevét pontosan idézem. Ettől eltekintve csupán játszottam a történelemmel, olyanná gyúrtam, hogy megfeleljen a magam alkotta valóságképnek – vagy hogy tükrözze azt, ami valóban történt.

FŐSZEREPLŐK

A gajdzsinok

MALCOLM STRUAN (20 éves), Culum Struan fia

CULUM STRUAN (39), a Struan cég, a Nemes Ház jelenlegi tajpanja, Dirk Struan fia

DIRK STRUAN, a Nemes Ház alapítója

TESS STRUAN (36), Culum Struan felesége, Tyler Brock lánya

GORDON CSEN (48), „Kitűnő Csen”, Dirk Struan törvénytelen fia, a Nemes Ház compradoréja

JAMIE MCFAY (39), a Nemes Ház japáni igazgatója DR. RONALD HOAG (46), a Struan család orvosa

TYLER BROCK (72), a Brock és Fiai alapítója

SIR MORGAN BROCK (39), Tyler Brock fia, Tess Struan féltestvére

NORBERT GREYFORTH (39), a Brock cég japáni vezetője

SIR WILLIAM AYLESBURY (47), japáni brit nagykövet

DR. GEORGE BABCOTT (28), Sir William helyettese, sebész

PHILLIP TYRER (20), diplomata és tolmács

CHARLES KETTERER admirális (46), a japáni brit hadiflotta parancsnoka

JOHN MARLOWE hadnagy (28), a HMS Pearl gőzfregatt kapitánya, ez idő

szerint Ketterer szárnysegédje

SETTRY PALLIDAR dragonyoskapitány (27)

DMITRI SYBORODIN (38), kozák származású amerikai kereskedő

EDWARD GORNT virginiai úriember (28), Sanghajból érkezett kereskedő

HEATHERLY SKYE (41), az egyetlen nyugati ügyvéd Japánban

HENRI BONAPARTE SERATARD (41), Franciaország japáni követe
ANDRÉ PONCIN (38), kereskedő, a francia követség káme
ALEKSZEJ SZERGEJEV GRÓF (35), az orosz cár japáni követe
ANGELIQUE RICHAUD (18), Malcolm Struan szerelme, Guy
Richaud francia
Kína-járó kereskedő lánya, a francia követ védence

A japánok

TORANAGA josi (26), Toranaga sógun leszármazottja, az Öt Vén Tanácsának tagja, a gyermek sógun gyámja

KOIKO (26), tajú, a legmagasabb rangú gésa, Josi nagyúr aj-dzsinja, kedvese

HOSZAKI (29), Toranaga Josi felesége

INEDZSIN (42), fogadós, Toranaga Josi kémeinek vezetője

MISZAMOTO (31), halász, elítélt, álszamura, titkos tolmács

NOBUSZADA sógun (16), a tizennegyedik Toranaga sógun

JAZU hercegnő (16), Nobuszada felesége, Koméi császár féltestvére

ANDZSÓ (47), Kii daimjója, az Öt Vén Tanácsának elnöke

SZANDZSIRO (46), Szacuma daimjója

KACUMATA (36), Szandzsiro legbizalmasabb tanácsadója

OGAMA (28), Tosza daimjója

VAKURA (46), a kiotói császári udvar főkamara

MEIKIN (44), a jedói Akácvirág Ház és Koiko mama-szánja

RAIKO (42), a jokohamai Három Ponty Fogadó mama-szánja

FUDZSIKO, a Három Ponty Fogadó egyik kurtizánja, Phillip Tyrer kedvese

NEMI, kurtizán, Jamie McFay aj-dzsinja

HINODE, kurtizán, André Poncin aj-dzsinja

És a sisik (bátor emberek), fanatikus idegengyűlölő, forradalmár lelkületű samurájok:

KACUMATA (36), Szandzsiro daimjó tanácsadója, a sisik vezetője, a Holló

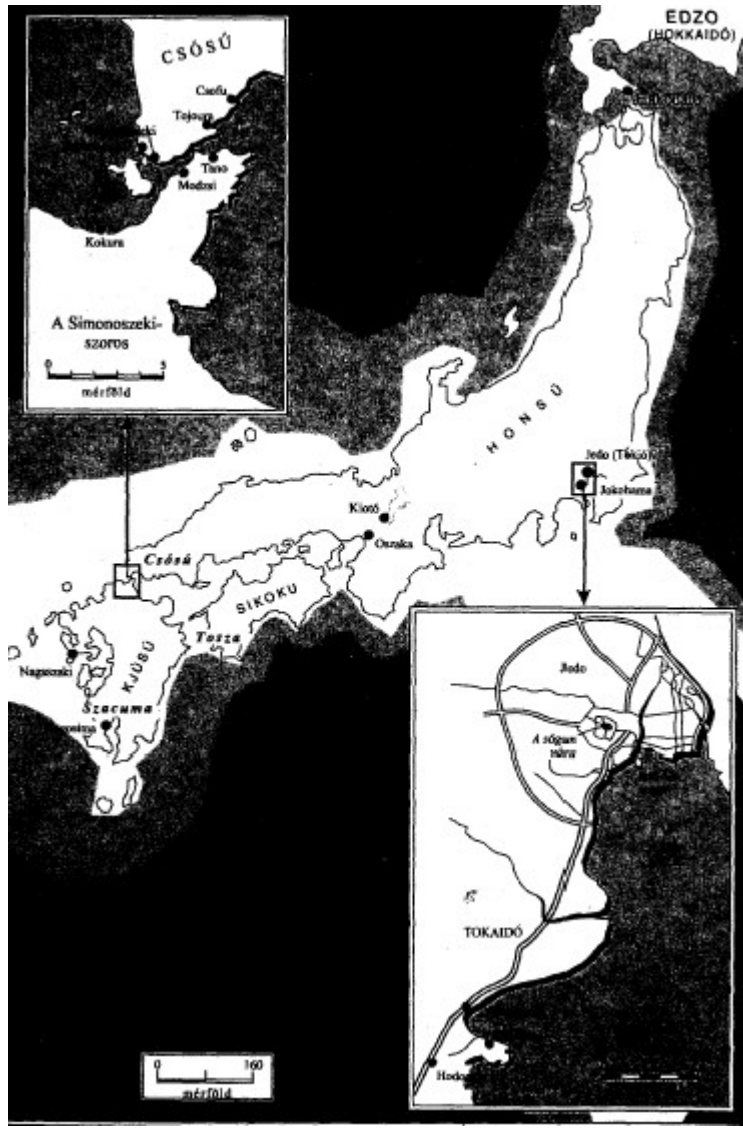
HIRAGA (22), a csósúi sisik vezetője, alias Ukija, Nakama és Otami

AKIMOTO (24), Hiraga unokatestvére

ORI (17), szacumai sisi

SORIN (19), szacumai sisi

SZUMOMO (17), Sorin húga, Hiraga jövendőbelije

ELSŐ KÖNYV

1.

Jokohama, 1862. szeptember 14.

A halálra rémült lány lóhalálában vágatott az elárasztott rizsparcellák között kanyargó, veszedelmesen keskeny ösvényeken a félmérföldnyire húzódó tengerpart felé. Délután volt, perzselő napsütés. A lány féloldalas, női nyeregben ült, s noha egyébként jó lovas volt, most alig tudta megOrizni egyensúlyát. A kalapja már rég lerepült a fejről, zöld lovaglóruháját – a legújabb párizsi divat – túskebokrok tépték, vércseppek pettyezték, rőtbarna haja lobogott a szélben.

Lovaglópalcájával még gyorsabb tempóra ösztökélte póniját. Most már ki tudta venni a kolóniát övező magas palánk és vizesárok mellett elterülő halászfalu, Jokohama apró kunyhóit és a palánkon belül álló két kis templom tornyát, s azzal nyugtatgatta magát, hogy az öböl túlsó oldalán már brit, francia, amerikai és orosz hajók horgonyoznak – köztük tíz-tizenkét hadihajó, gőzös, vitorlás egyaránt.

Gyorsabban! Keskeny fahidakon át, a rizsparcellák között kígyózó csatornák és öntözőárkok fölött. A pónit már tajték borította, marján mély seb tátongott, gyorsan fáradt. Meg is botlott. Veszélyes pillanat volt, de a lánynak sikerült nyeregben maradnia, s rákanyarodott arra az útra, amely a falun és a palánkot övező vizesárok hídján keresztül a főkapuhoz és a mellette álló japán vámházhoz, a szamurájok őrházához vezetett.

A kétkardos japán örök látták, hogy közeledik, mozdultak is, hogy feltartóztassák, de a lány keresztülvágott köztük, s a következő

pillanatban már a kolónia széles, part menti főutcáján vágatott. Az egyik szamuráj berohant az őrházba, hogy értesítse parancsnokát.

A lány megállította a pónit. – Au secours... – zihálta. – Aidez moi, segítség!

A sétányon alig néhányan lézengtek, a kolónia lakóinak többsége sziesztázott vagy az irodájában ásítózott, esetleg a palánkon kívüli gyönyörházakban lebzsel.

– Segítség! – kiáltotta újra a lány. A közelében tartózkodó férfiak – többségükben brit kereskedők, szolgálatukat letett katonák és tengerészek, néhány kínai szolga – meglepetten kapták fel fejüket.

– Jóságos mindenható, oda nézz! Ez az a francia lány...

– Mi történt? Jézusom, nézze a ruháját...

– Azt nézd, Cor! Ott a mi szépségünk, a Bögyös Angyal, tudod, aki két hete érkezett...

– Tényleg, ez Angelique... Angelique Bisó vagy Ricsó... Valami ilyesféle békaevő neve van...

– Úristen! Ez vérzik!

Az emberek a lány felé indultak, kivéve a kínaiakat, akik látva a hirtelen támadt izgalom okát, eltűntek. Az ablakokban fejek bukkantak elő.

– Charlie, rohanj Sir Williamért!

– Jóságos mindenható, nézzék a póniját, mindjárt elvérzik ez a szegény pára, szóljanak az állatorvosnak! – kiáltott egy korpulens kereskedő. – Maga meg, katona, fusson a tábornokért meg a Békáért, ez a lány az ő védenca... Jaj, az ég szerelmére, hát a francia követé! Rohanjon! – mutatott türelmetlen mozdulattal egy emeletes házra, amelyen egy francia trikolor lengett. – Rohanjon! – bömbölte. A katona eltrappolt, a kereskedő pedig a tőle telhető legnagyobb sebességgel a lányhoz kacsázott. Akárcsak a többi kereskedő, ő is kürtőkalapot és gyapjúszövetből készült szalonkabátot viselt, szűk szárú nadrágot és csizmát; izzadt a tűző napon. – Mi az ördög történt, Miss Angelique? – kérdezte a ló kantárát megragadva. Megdöbentették a lány arcán, ruháján és haján vöröslő vércseppek. – Megsebesült?

– Moi, non... Nem, azt hiszem, én nem, de megtámadtak minket... Japánok voltak – válaszolta még mindig zihálva és reszketve a lány,

hátrasimítva arcába hullott tincseit. – Arra, gyorsan! – mutatott a szárazföld belseje és a látóhatáron derengő Fudzsi-hegy felé. – Nem hagyhatjuk őket magukra!

A közelében állók máris megkezdtek a félüllel hallott értesülések továbbadását és a kérdezősködést. Kit? Kiket támadtak meg? Franciákat vagy briteket? Megtámadták? Hol? Megint ezek a kétkardos fattyak! És hol az ördögben...?

Az egymást túlharsogó kérdések nem hagytak időt a lánynak a válaszra, de egyelőre nem is lett volna képes rá. Keble még zihált, az emberek egyre közelebb nyomultak hozzá, egyre szűkebbre vonták körülötte a kört. Mind több és több férfi tódult az utcára, menet közben öltve magára kabarját, csapva fejébe kürtőkalapját, sokan máris pisztolyokat és muskétát szorongattak, néhányan újmódi amerikai hátultöltős puskát. Egyikük, egy széles vállú, szakállas skót egy impozáns emeletes házból rohant elő, amelynek kapuja fölött tábla hirdette: Struan és Társai. Utat könyökölt magának a tolongók között.

– Csendet, az ég szerelmére! – süvöltötte a zajongásba. Hirtelen csend támadt. – Gyorsan mondja el nekünk, Angelique, mi történt? Mi van Malcolmmal?

– Jaj, Jamie, je... Én, én... – A kétségbeesett lány igyekezett összeszedni magát; hirtelenében azt sem tudta, hol van.

A férfi felnyúlt, csillapítólag megveregette a vállát, mint egy gyerekét. Mint mindenki, ő is bálványozta a lányt. – Ne féljen, Miss Angelique, most már biztonságban van. Csak nyugodtan. Az ég szerelmére, hagyjanak már neki egy kis levegőt! – A harminckilenc éves Jamie McFay a Struan cég japáni igazgatója volt. – Mi történt?

A lány letörülte könnyeit. – Meg... megtámadtak minket, samurájok – mondta erőtlen hangon, kellemes akcentussal. Mindenki a nyakát nyújtogatta, hogy jobban hallja. – Ott... Ott jártunk a nagy úton... – Megint a szárazföld belseje felé mutatott. – Ott.

– A Tokaidón?

– Igen, ott... a Tokaidón. – A part mentén haladó nagy vámosútról beszélt, amely több mint egymérföldnyire nyugatra húzódott a kolóniától, s Jedót, a sógun húszmérföldnyi távolságban, északon elterülő tiltott fővárosát kötötte össze Japán többi részével. – Ott lovagoltunk... – A lánynak egy pillanatra elakadt a hangja, de aztán

csak úgy ömlött belőle a szó. – Mr. Canterbury, Phillip Tyrer, Malcolm vagyis Mr. Struan meg én... Ott lovagoltunk az úton, és akkor... egyszer csak szamurájok tűntek fel hosszú sorban, zászlókkal, megálltunk, hogy elengedjük őket, és akkor két szamuráj nekünk rontott, megsebesítették Monsieur Canterburyt, és nekiugrottak Malcolmnak vagyis Mr. Struannak. Malcolm előkapta a pisztolyát, Phillip meg rám kiabált, hogy rohanjak, hozzak segítséget. – Megint reszketni kezdett. – Gyorsan! Segíteni kell nekik!

Az emberek már rohantak a lovakért és a fegyvereikért. Dühös kiabálás vette kezdetét.

– Szóljon valaki a katonáknak...!

– A szamurájok megtámadták John Canterburyt, Struant meg Tyrert, rájuk rontottak a Tokaidón!

– Jézusom! A lány azt mondja, a szamurájok ölik a mieinket!

– Hol történt? – harsogta túl az ordítózást Jamie McFay, fékezve szinte őrjítő türelmetlenségét. – Le tudná nekünk írni, hogy az út melyik szakaszán történt mindez?

– Hát az úton, Kana... valamilyen Kana előtt.

– Kanagavánál? – kérdezte McFay. Az említett helység egy kis halászfalu volt a Tokaidó mentén, mérföldnyi távolságban az öblön át, s mintegy három mérföldnyire a parti úton.

– Oui... igen. Kanagavánál! Gyorsan!

A Struan-istállóból már vezették is elő a felnyergelt, felszerszámozott lovakat. McFay a vállára vetette puskáját. – Ne aggódjon, egykettőre megtaláljuk őket. De mi történt Mr. Struannal? Láta, hogy vele mi történt? Megsebesült?

– Non. Nem láttam semmit, csak ahogy kezdődött, hogy szegény Mr. Canterbury... Ő lovagolt Mr. Struan mellett, mikor... mikor a... – A lány szeméből patakzottak a könnyek. – Nem néztem vissza, én csak engedelmeskedtem... és jöttem segítségért.

A lányt Angelique Richaud-nak hívták. Épp csak betöltötte a tizenyolcat. Most járt először a palánkon kívül.

McFay nyeregbe pattant és elviharzott. Magasságos Jézusom, gondolta gyötrődve, már vagy egy jó esztendeje nem történt semmi, különben el sem engedtem volna őket. Én vagyok a felelős! Malcolm a leendő tajpan, és én vagyok a felelős! Az Isten szerelmére: mi a rosseb történhetett?

McFay, tíz-tizenkét kereskedő, egy dragonyostiszt és három dzsidása könnyen megtalálta John Canterburyt a Tokaidó mentén – nézni már nehezebb volt. Canterbury fejét levágták, végtagjai darabokban, szanaszét szórva heverték a közelben. Egész testét félelmetes kardvágások borították, amelyek csaknem mindegyiké külön-külön is halálát okozhatta volna. Tyrernek, Struannak és a szamurájcsapatnak nyoma sem volt. Az arra járók mit sem tudtak a gyilkosságról, hogy ki tette, mikor és miért.

– Lehet, hogy a másik kettőt elrabolták, Jamie? – kérdezte nyugtalanul az egyik amerikai.

– Nem tudom, Dmitri. – McFay próbálta összeszedni gondolatait. – Valakinek vissza kellene menni, megmondani Sir Williamnek... És hozni valamilyen leplet meg egy koporsót. – Sápadtan méregette az arra járó embereket. Az úton járók közül senki sem nézett felé, mégis megfigyeltek mindent.

A keményre döngölt, jól karbantartott úton utazók sokasága igyekezett a később Tokiónak nevezett Jedóba, illetve onnan visszafelé. Férfiak, nők, mindenféle korú gyerek, gazdagok, szegények, csupa japán, akik között csak nagy néha tűnt fel egy-egy hosszú köpönyeges kínai. A túlnyomó többséget férfiak alkották, valamennyien kimonót viseltek, különféle stílusúakat, ki szerényebbet, ki hivalkodóbbat, sokféle posztó- és szalmakalapot. Kereskedők, félmeztelen hordárok, narancsszín öltözékes buddhista boncok, vásárra vagy hazafelé tartó parasztok, jövőmondók, írnokok, tanítók, költők. Mindenféle gyaloghintó, palankin, emberekkel vagy áruval teli, két, négy, hat vagy nyolc hordozóval. A tömegben fel-felbukkanó, büszke járású szamurájok gyűlölködő pillantásokkal méregették a mellettük elhaladókat.

– Ezek itt mind tudják, kik tették – mondta McFay.

– Persze, hogy tudják. Sok matyerjebjec! – Dmitri Syborodin, az amerikai harmincnyolc éves, tagbaszakadt, barna hajú, egyszerűen öltözködő férfi Canterbury barátja volt; csak úgy forrt benne az indulat. – Pillanatok alatt kipofozhatnánk bármelyikből. – Ekkor vették észre az úton álldogáló, őket figyelő tíz-tizenkét szamurájt. A szamurájok többsége ijjal is fel volt szerelve; minden nyugati tudta, milyen jól bánnak vele.

– Ez azért nem ilyen egyszerű, Dmitri – mondta McFay.

Pallidar, a fiatal dragonyostiszt fagyosan megszólalt. – Könnyűszerrel elbánhatnánk velük, Mr. McFay, de engedély nélkül nem ajánlatos... Kivéve persze azt az esetet, ha megtámadnak minket. Önök teljes biztonságban vannak. – Settry Pallidar utasította egyik katonáját, hogy menjen vissza, és hozzon magával egy osztagot meg egy koporsót. Az amerikaiak szemmel láthatóan bosszantotta fölényes stílusa. – Nem ártana átfésülni a környéket – folytatta Pallidar. – Ha majd megjönnek az embereim, ők is segítenek. Több mint valószínű, hogy a másik kettő itt hever valahol sebesülten a közelben.

McFay megborzongott, és a holttestre mutatott: – Vagy így, mint ő.

– Ez is lehetséges, de reméljük a legjobbakat. Maguk hárman induljanak arra az oldalra, mi meg majd a...

– Mondja csak, Jamie! – vágott a szavába szándékosan Syborodin. Utálta a tiszteket, az egyenruhákat és a katonákat, s különösképp a briteket. – Mi volna, ha mi ketten bemennénk Kanagavába? Lehet, hogy a követségünkön tudnak valamit.

Pallidar nem vett tudomást ellenségességéről, megértette, jól tudta, milyen kitűnő katona volt az amerikai. Dmitri Syborodin, a kozák származású amerikai az Egyesült Államok Hadseregének volt lovastisztje, nagyapja a britek ellen vívott 1812-es függetlenségi háborúban esett el. – Ez nem rossz gondolat, Mr. McFay – mondta. – A követség minden bizonnal tudja, miféle nagyobb számú csapat haladt errefelé mostanában. Minél előbb kiderítjük, ki a bűnös, annál jobb. Erre a támadásra nyilván valamelyik királyuk vagy hercegük adott parancsot. De most kérdőre vonjuk a nyomorultat, aztán Isten legyen irgalmas hozzá!

– Isten rohasson meg minden nyomorultat – mondta nyomatékosan Syborodin.

A díszes egyenruhát viselő kapitány ezúttal sem ugrott a provokációra, de nem is engedte el a füle mellett. – Tökéletesen igaza van, Mr. Syborodin – mondta könnyedén. – Viszont aki engem merészelne nyomorultnak nevezni, annak csak azt ajánlanám, hogy sürgősen szerezzen magának egy párbajsegédet, egy pisztolyt vagy kardot, egy szemfödelet meg valakit, aki eltemeti. Mr. McFay! Napszálltaig még rengeteg ideje van. Én bevárom itt az embereimet, aztán mi is csatlakozunk a kereséshez. Ha esetleg hall valamit

Kanagavában, kérem, üzenjen. – Settry Pallidar huszonnégy éves volt, s rajongott az ezredéért. Alig leplezett megvetéssel nézett a kereskedők szedett-vedett csapatára. – Maguknak, uraim, azt javaslom, kezdjék meg a kutatást. Szóródjanak szét, de csak annyira, hogy mindig lássák egymást. Brown, maga menjen ezzel a csoporttal, és fésülje át azt az erdőt. Maga a parancsnok, őrmester.

– Igenis. Na, utánam, emberek!

McFay levetette és a holttestre terítette a kabátját, aztán visszaszállt a nyeregbe, és amerikai barátjával gyors tempóban indult az egymérföldnyire északra fekvő Kanagava felé.

A dragonyostiszt egyedül maradt. Fagyos tekintettel ült lován, és a szamurájokat nézte. Azok meg őt. Az egyik megigazította az íját – talán fenyegetésnek szánta, talán nem. Pallidarnak csak a hüvelykujja mozdult, a szablyáját lazította meg hüvelyében. A napsütésben szikrát hánytak aranypaszományai. A Tokaidó gyalogjárói némán, félve siettek el mellettük. Pallidar lova idegesen kapálta a földet, meg-megcsörrent szerszámozása.

Ez most nem olyan volt, mint a többi merénylet, azok mind magányosan végrehajtott támadások voltak, gondolta növekvő dühvel Pallidar. Ennek pokoli ára lesz, így megtámadni ezt a négy embert, köztük egy nőt, és ilyen galádul lemészárolni egy britet. Ebből háború lesz.

A négytagú társaság néhány órával ezelőtt lovagolt ki a főkapun, elhaladt a vámház előtt, szórakozottan odaintett a gépiesen meghajtó szamurájoknak. Könnyű tempóban kocogtak a Tokaidó felé kanyargó ösvényeken. Gyakorlott lovas volt mind a négy, pónijuk fürge.

Angelique tiszteletére a három férfi legjobb kürtőkalapjában és lovaglóruhájában jelent meg. A kolónia minden férfia őket irigyelte, százhetven ott lakó európai: diplomaták, kereskedők, mészárosok, boltosok, kovácsok, hajóácsok, fegyverkovácsok, kalandorok, szerencsejátékosok, rengeteg naplopó, otthonról küldözgetett pénzből élő britek, eurázsiai és kínai hivatalnokok, néhány amerikai, francia, holland, német, orosz, ausztrál és egy svájci; és mindezek között összesen három asszony, három éltes családanya, kettejük brit kereskedőfeleség, a harmadik madám Drunk Townban, a

részegek városában, ahogy az alsóbb népréteg negyedét nevezték. Gyerek egy szál sem. Ötven-hatvan kínai szolgáló.

A társaság kalauzának szerepét John Canterbury, egy jóképű, csontos arcú brit kereskedő vállalta magára. A kiruccanás célja az volt, hogy megmutassák Phillip Tyrernek a Kanagavába vezető szárazföldi utat, amely még jóval a kolóniához tartozónak tekintett terület határain belül feküdt, és ahol időről időre megbeszéléseket tartottak a japán tisztviselőkkel. Az alig huszonegy esztendő Tyrer Peking és Sanghaj érintésével csak előző nap érkezett Londonból, ő volt a brit követség újonnan kinevezett tolmáccstanonca.

Reggel, hallva kettejük beszélgetését a klubban, Malcolm Struan odaszólt nekik: – Önökkel tarthatnék? Ez a mai nap remek kirándulósnapra ígérkezik. Szeretném megkérni Miss Richaud-t, hogy tartson ő is velünk, úgysem látott még semmit a vidékből.

– Megtiszteltetés volna számunkra, Mr. McFay. – Canterbury áldotta a szerencséjét. – Mindkettejüket szívesen látjuk. Egy kis kilovaglás mindenkinek jólesik, bár látnivaló nem sok akad... egy hölgy számára.

– Eh? – kapta föl a fejét Tyrer.

– Értesüléseink szerint Kanagava évszázadok óta a jedói utasok egyik állomáshelye, forgalmas pihenőfalu. Tele van teaházakkal... errefelé általában így emlegetik a bordélyokat. Egyik-másikba érdemes ellátogatni, bár nem mindig vagyunk szívesen látott vendégek, nem úgy, mint a lapos túloldalán, a mi Josivaránkban.

– Ezek nyilvánosházak? – kérdezte Tyrer.

Arckifejezését látva a másik kettő elnevette magát. – Azok bizony, Mr. Tyrer – válaszolta Canterbury. – De nem afféle ócska fogadófélek vagy bordélyok, mint Londonban vagy bárhol a világon. Ezek egészen különlegesek. De hát ezt majd hamarosan maga is megtapasztalja, jóllehet errefelé az a szokás járja, hogy mindenkinek megvan a saját ágyasa... már ha futja neki.

– Én sose volnék képes ilyesmire – mondta Tyrer.

Canterbury elnevette magát. – Idővel talán meggondolja magát. Hála legyen Istennek, a beváltási árfolyam elég kedvező a számunkra. Townsend Harris, az öreg jenki agyafúrt csibész volt. – Szélesen elmosolyodott a gondolatra. Két esztendővel az után, hogy Perry sorhajókapitány előbb '53-ban majd '54-ben négy fekete

hajójával – a japán vizeken először látott gőzösökkel – rákényszerítette Japánt, hogy nyissa meg kapuit a világ előtt, Harris lett az amerikaiak első japáni főkonzulja. Négy évvel ezelőtt, esztendőkön át húzódó tárgyalások után Harrisnek sikerült olyan egyezményeket kicsikarnia – ezeket később a nagyhatalmak is garantálták –, amelyek japán részről engedélyezték bizonyos kikötők használatát. Az egyezmények ugyanakkor igen kedvező átváltási arányt állapítottak meg az ezüstmex – a mexikói ezüstdollár, Ázsia pénz- és kereskedelmi forgalmának általánosan elfogadott fizetőeszköze – és a japán aranyban viszonylatában, aminek következtében ha valaki mexet váltott obanra, s azt később visszaváltotta mexre, ezzel megduplázhatta, sőt megháromszorozhatta a pénzét.

– Korán megebédelünk, aztán indulunk – mondta Canterbury. – Idejében itthon leszünk. vacsorára, Mr. Struan.

– Nagyszerű. Volna kedvük benézni utána cégünk ebédlőjébe? Rendezek egy kis összejövetelet Mademoiselle Richaud tiszteletére.

– Köszönjük szépen. Remélem, a tajpan már jobban van.

– Apám? Igen, sokkal jobban, már csaknem teljesen a régi.

A tegnapi postában nem ezt olvastam, gondolta nyugtalanul Canterbury. Ami a Nemes Házat érintette – ezen a néven emlegették szerte a világon a Struan és Társai céget –, az érintette mindnyájukat. Az Öreget állítólag újabb szélütés érte. Zsosz. Nem érdekes: egy ilyen embernek, mint én, ritkán nyílik lehetőség e elbeszélgetni egy leendő tajpanggal vagy egy olyan angyallal, mint Mademoiselle Richaud. Remek nap lesz ez a mai!

Az úton még nyájasabb arcot mutatott. – Mondja csak, Mr. Struan... sokáig marad nálunk?

– Még körülbelül egy hétig, aztán megyek haza Hongkongra. – Hármuk közül Struan volt a legmagasabb és legerősebb. Kék szemével, lófarokba fogott vörösbarna hajával többit mutatott húsz événél. – Nincs okom tovább maradni, Jamie McFay kezében itt a legjobb kezekben vannak a cég érdekeltségei. Aranyat ér számunkra, amit Japán megnyitásával végzett.

– Jamie McFay remek koponya, Mr. Struan, ez tény. A lehető legjobb. A hölgy is távozik önnel?

– Miss Richaud? Azt hiszem, igen... remélem. Az apja megkért, hogy tartsam rajta a szemem, bár ami azt illeti, itt tartózkodása idején átmenetileg a francia követ gyámkodására van bízva – válaszolta könnyedén Struan. Úgy tett, mintha nem venné észre sem azt, hogy Canterbury szeme felvillan, sem azt, hogy Tyrer máris a lány hatása alá kerülve, mély beszélgetésbe merült Angelique-vel – franciául, amit ő maga csak akadozva beszélt. Nem lehet rossz néven venni tőle, se Canterburytól, se senki mástól – gondolta derűsen, s előrerúgtatott, hogy a fokozatosan elkeskenyedő úton helyet adjon a többieknek.

A táj kopár volt, csak imitt-amott árválkodott egy-egy gyér ligetecske, a fákat már megfestette az ősz. Sok kacsát és más szárnyasvadat lehetett látni. Gondosan művelt rizsföldeket és lecsapolt területeket. Keskeny ösvényeket. Patakokat léptenyomon. És bármerre jártak is, mindenütt Japán egyetlen trágyafajtája, az emberi ürülék szaga érződött a levegőben. Angelique és Tyrer finnyásan illatosított zsebkendőt tartott az orra elé, jóllehet a tenger felől érkező hűsítő szellő a nyári párásság nyűgeivel, a szúnyogokkal, legyekkel és egyéb kellemetlen rovarokkal együtt a szag java részét is elsodorta. A sűrű erdővel borított távoli hegyek, a sok bükk, vörösfenyő, juhar, vadrododendron és cédrusfenyő vörösben, aranyban s barnában játszó brokátszöttesnek hatott.

– Gyönyörű errefelé, nem találja, Monsieur Tyrer? Kár, hogy a Fudzsi-hegyet nem látni tisztábban.

– Oui, mais demain elle sera là! Mais mon Dieu, Mademoiselle, quelle puanteur – felelte Tyrer boldogan, folyékony franciasággal – franciául minden diplomatának tudnia kellett.

Canterbury mintegy oda sem figyelve a lány mellé léptetett, ügyesen kiszorítva pozíciójából a fiatalembert. – Kellemesen érzi magát, Mademoiselle?

– Igen, köszönöm, bár egy kis vágtazás jólesne. Olyan boldog vagyok, hogy kijöhöttem a palánkon túlra. – Angelique Richaud két hete érkezett Malcolm Struan társaságában a kéthavonta közlekedő Struan-gőzösön, és azóta mindvégig szigorú felügyelet alatt állt.

Még hozzá nagyon helyesen, gondolta Canterbury, egy ilyen helyen, ahol csak úgy nyüzsög Jokohama minden söpredéke s alja

népe meg – nézzünk szembe a tényekkel – a fajtánkbéli szoknyavadász. – Visszafelé jövet, ha lesz kedve, tehetünk egy kört a lóversenypályán.

– Ó, az csodás volna, köszönöm!

– Maga remekül beszél angolul, Miss Angelique, nagyon kellemes a kiejtése. Netán Angliában járt iskolába?

– Jaj, istenem, Mr. Canterbury...! – nevetett a lány; Canterburyn bőrének finomsága és ragyogó szépsége láttán előmlött a forróság. – Sose jártam Angliában. Az öcsémet meg engem Emma nénénk és Michel bácsi nevelt föl. Emma néni angol, és nem lehetett rávenni, hogy tanuljon meg franciául. Inkább anyánk, mint nagynénénk. – Angelique Richaud homlokán árnyék suhant át. – Ez azután volt, hogy anyám behalt az öcsém születésébe, apa pedig elment Ázsiába.

– Fogadja részvéteimet.

– Régi történet ez már, Monsieur. Számomra inkább a drága Emma néni jelenti az anyát. – A póni hányni-vetni kezdte a fejét, rutinszerűen megzabolázta. – Nagyon szerencsés voltam.

– Most jár először Ázsiában? – kérdezte Canterbury. Tudta a választ s még többet is a lányról – a sóvár férfiak között sebesen terjedtek a róla szóló információtöredékek és mendemondák –, de beszéltetni akarta.

– Igen, most először. – A lány mosolya ismét áthatotta Canterbury egész lényét. – Apám kereskedő az önök hongkongi kolóniáján, nála fogom tölteni az ünnepeket. Monsieur Seratard a barátja, ő intézte el, hogy ide is ellátogathassak. Talán ismeri is apámat: Guy Richaud, a Richaud Fréres tulajdonosa.

– Hogyne, kitűnő úriember – válaszolta udvariasan Canterbury. Sose látta Guy Richaud-t, csupán annyit tudott róla, amennyit a többiek meséltek: hogy afféle szoknyabolond, szürke kis francia, jó néhány éve itt penészedik már, körmölgetésből vegetál. – Mindnyájunk számára megtiszteltetés, hogy önt körünkben üdvözölhetjük. Részeltetne abban a szerencsében, hogy valamelyik este vacsorát adhassak az ön tiszteletére a Klubban?

– Köszönöm. Megkérdezem a vendéglátómat, Monsieur Seratard-t. – Angelique észrevette, hogy az elől lovagló Struan hátranéz,

jókedvűen odaintett neki. – Mr. Struan volt olyan kedves, hogy elkísért ide.

– Valóban? – Mintha mi nem tudnánk, gondolta Canterbury a lányon tűnődve: miként lehetne szert tenni egy ilyen kincsre, miként lehetne meg- és eltartani; eltűnődött az ifjabbik Struanon, aki el tudná tartani; eltűnődött a szóbeszéden, miszerint a két Struan heves csatározásokat folytat egymás között a vezető szerepért, s még ennél is hevesebbet fő riválisukkal, az ismét felemelkedőben lévő Brock és Fiai céggel, amely felemelkedéshez állítólag a tavaly kirobbant amerikai polgárháborúnak is van valami köze.

Óriási zugkeresetek várhatók, semmi sem tesz olyan jót az üzletnek, mint a háború, a két fél máris őrijongve öli egymást, a Délnek az Unió nem ellenfél...

– Angelique, nézze! – Struan megállította póniját, előremutatott. Mintegy százlépésnyire, egy enyhe lejtő tövében, ott húzódott az országút. A másik három odaléptetett mellé.

– Álmomban se hittem volna, Hogy a Tokaidó ilyen széles és ilyen forgalmas – mondta Phillip Tyrer.

Néhány póniháton lovaglót leszámítva, mindenki gyalogszerrel közlekedett. – De hát hol vannak a kocsik, a kordék, a taligák? Na és – robbant ki Angelique-ből – hol vannak a koldusok?

Struan nevetett. – Egyszerű a válasz. A koldulás, mint errefelé szinte minden, tilalmas cselekedet. – Félreacsapta kürtőkalapját. – Japánban tilos mindennemű kerek jármű. A sógun parancsa.

– De miért?

– Elég biztos módja a népesség kordában tartásának, nem?

– De igen – felelte gúnyos kacagással Canterbury, és az út felé intett. – És ehhez még az is hozzájárul, hogy férfinak, nőnek, parasztnak vagy előkelőnek ahhoz, hogy akár csak a falujából kitegye a lábát, úti engedélyre, útlevélre van szüksége. Még a hercegeknek is. És nézze csak a samurájokat! Japánban kizárólag ők viselhetnek fegyvert.

– De hát hogyan képes egy ország postakocsik és vasút nélkül működni? – Tyrer nem értette a dolgot.

– Japán stílusban működik – felelte Canterbury. – Sose feledje, hogy a japánok szerint mindent csakis egyfajta módon lehet csinálni:

ahogy ők csinálják. A japánok egészen mások, mint a többi ember. A kínai meg a japán pedig... Ég és föld. Így van, Mr. Struan?

– Pontosan.

– Japánban nincs kerék, Miss Angelique. Így aztán minden áru, élelem, hal, hús, építőanyag, minden zsák rizs, szálfá, szövetbála, teásláda, puskaporos hordó és minden olyan ember, akinek telik rá, valakinek a hátán utazik. Vagy csónakon, hajón, ami azt jelenti, hogy tengeren, mivel értesüléseink szerint Japánban egyáltalán nincs hajózható folyó, csak több ezer patak.

– Na és a kolónián? Ott azért engedélyezik a kereket, ugye, Mr. Canterbury?

– Igen, ott igen, Miss Angelique, ott annyi kereket használunk, amennyi csak jólesik, bár a hivatalnokaik szívják a fogukat, mint a veszett fe... Ezer bocsánat. – Canterbury egy pillanatra zavarba jött.

– Elszoktunk a hölgyektől itt Ázsiában. Hol is tartottam...? Ja igen. A japán hivatalnok, a bakufu, ez valami olyasmi, mint nálunk köztisztviselői kar, szóval a bakufu éveken át kapálózott ellene, mígnem a követünk az asztalra csapott és megmondta nekik, hogy menjenek a f... ööö... szóval hogy semmi közük hozzá, mert ez kolónia a miénk, és kész! A koldulás viszont ott is tilos.

Angelique Richaud megcsóválta a fejét, kalaptolla vidáman meglibbent. – Szinte hihetetlen... Párizs ebből a szempontból... Párizs tele van koldusokkal, egész Európában nyüzsögnek. Mon Dieu... Hongkongban is ilyen a helyzet, Malcolm?

– Ott még rosszabb – mosolygott Malcolm Struan.

– De hát hogyan képesek betiltani a koldulást? – kérdezte értetlenül Tyrer. – Mademoiselle Angelique-nek a legteljesebb mértékben igaza van: Európát teljesen elárasztották a koldusok. London a világ leggazdagabb városa, de ott már szinte lépni sem lehet tőlük.

Canterbury furcsán mosolyogva megszólalt. – Japánban azért nincs koldulás, mert a magasságos mindenható, a sógun, ennek a népségnek a királya kijelentette, hogy koldulni tilos. Úgyhogy ez a törvény. Bármely szamuráj bármikor kipróbálhatja a kardját bármely kolduson vagy bármilyen más csirkefogón... vagy ami azt illeti, bárkin, aki nem szamuráj. Ha valakit kolduláson vagy

törvényszegésen érnek, már viszik is a börtönbe, ahol már csak egyetlen büntetés létezik: a halál. Ez is törvény.

– Semmi más? – kérdezte döbbenetben Angelique.

– Sajnos. A japánok nem kegyelmeznek a törvényszegőknek. – Canterbury megint felkacagott, s megint a kanyargós út felé nézett, amelyet mintegy félmérföldnyire egy széles, de sekély patak szelt ketté. Ezen mindenkinek át kellett lábalnia vagy át kellett vitetnie magát. A túlsó parton egy sorompó állt. Az utasok megálltak előtte, meghajoltak és bemutatták úti okmányaikat a mindenütt jelen lévő szamuráj öröknek.

Mocskos disznók, gondolta Canterbury. Gyűlölte a japánokat. Annál inkább kedvére való volt az itt szerzett vagyon – és Akiko, aki immár egy esztendeje az ágyasa. Hej, kincsem, te vagy a legszebb lány egész Josivarában!

– Nézzék! – szólalt meg a lány. A Tokaidón közlekedők megálltak, csoportokba verődtek, feljűk mutogattak, szájukat tátva bámultak vagy épp harsány hangon közölték véleményüket, hogy a forgalom örökös zajában érteni lehessen szavukat. Sok arcon gyűlölet látszott. És félelem.

– Ne is törődjön velük, Miss Angelique, ez a tudatlan népség csak azért bámul, mert még nem látott hozzánk hasonlókat. Valószínűleg kegyed az első civilizált nő az életükben. – Canterbury észak felé mutatott. – Jedo arra van, körülbelül húszmérföldnyire. Számunkra természetesen tiltott terület.

– Kivéve a hivatalos küldöttségeket – egészítette ki Tyrer.

– De még azoknak is engedély kell, amit mióta én itt vagyok, Sir William még egyszer sem kapott meg, pedig én az elsők között érkeztem, Miss Angelique. Jedo állítólag kétszer akkora, mint London, több mint egymillió lélek lakja, mesésen gazdag, és a sógun kastélya a világ legnagyobb kastélya.

– Nem lehet, hogy ebből egy szó sem igaz, Mr. Canterbury? – kérdezte Tyrer.

A kereskedő szélesen elvigyorodott. – Hazudnak ezek, mintha könyvből olvasnák, ez úgy igaz, mint hogy most itt vagyok, Mr. Tyrer. Életemben nem találkoztam még egy ilyen hazug népséggel, a japánhoz képest a kínai valóságos Gábrriel arkangyal. Nem irigylem magát, hogy le kell fordítania, miket locsognak, mert ezek még

véletlenül sem azt mondják, amit gondolnak. Ez olyan igaz, mint hogy az Úristen parti csigát teremtett. – Canterbury normális körülmények között nem volt ilyen beszédes, de eltökélte, hogy amíg van rá módja, elkápráztatja ismereteivel Angelique-et és Malcolm Struant. A sok beszédétől viszont rettentően megszomjazott. A belső zsebében ott lapult ugyan egy kis ezüst whiskysflaska, de tudta, hogy rossz modorra utalna, ha egy hölgy jelenlétében meghúzná.

– Elképzelhető, hogy egyszer engedélyt kapunk, hogy belépünk ebbe a Jedóba, Malcolm? – kérdezte Angelique.

– Kétlem. De miért nem kérdezi meg Monsieur Seratard-t?

– Meg is kérdezem. – A lány figyelmét nem kerülte el, hogy Struan hibátlanul, a d-t nem ejtve mondta ki a francia követ nevét, úgy, ahogy tanította neki. Nagyon helyes, gondolta tekintetét ismét a Tokaidó felé fordítva. – Tulajdonképpen hol végződik ez az út?

Canterbury furcsa mód nem válaszolt azonnal. – Nem tudjuk. Ez az egész ország rejtély, és a napnál is világosabb, hogy japánok nem akarják felfedni előttünk. Nem kedvelnek minket. Egyikünket sem kedvelik. Gajdzsinoknak, idegeneknek neveznek minket. Van egy másik szavuk is, az idzsin, az „más ember”-t jelent. Nem tudom, mi a különbség a kettő között, csak azt, hogy a gajdzsin kevésbé udvarias. – Nevetett. – Így vagy úgy, de nem kedvelnek minket. Mert másmilyenek vagyunk... vagy ők azok. – Rágyújtott egy vékony manilaszivarra. – Ezek bezárkóztak ide Japánba, akkora bejáratot sem hagytak, amelyen egy szúnyog befért volna. Ez így ment csaknem két és fél évszázadon át, egészen addig, míg Perry, az öreg Pofaszakáll fel nem feszítette a kapuját – mondta őszinte tisztelettel. – A Tokaidó állítólag valamilyen nagy városban ér véget, egy afféle szent városban, Kiotóban, ott él a főpapjuk, a mikádó. Ez a Kiotó annyira különleges és szent város, hogy állítólag még a japánok közül is csak nagyon kevesen tehetik be oda a lábukat.

– A diplomatáknak meg van engedve, hogy utazzanak az országban – szólott közbe éles hangon Tyrer. – Az egyezmény ezt lehetővé teszi, Mr. Canterbury.

A kereskedő levette hódprémes kalapját, amelyre rendkívül büszke volt, megtörölte gyöngyöző homlokát, és eltökélte: nem hagyja, hogy Tyrer elrontsa a derűs hangulatot. Pimasz, fontoskodó tacskó, gondolta. Ha akarnám, úgy törnélek kettőbe, mint egy

szalmaszálat. – Ez attól függ, hogyan értelmezi az egyezményt, és hogy szereti-e a fejét a nyakán hordani. Bármi áll is az egyezményben, én nem tanácsolnám, hogy kitegye a lábát a megállapodás szerinti területről, vagyis a kolónia néhány mérföldes körzetéből... Vagy ha már mindenképp muszáj, akkor csakis egy-két ezred kíséretében. – Canterbury eltökélte ugyan, hogy erős lesz, de a lány testhez álló, zöld ingválla alatt domborodó telt keblek szinte megbabonázták. – Be vagyunk ide zárva, de azért ez nem olyan szörnyű. Kétszáz mérőföldnyire nyugatra, a nagaszaki kolóniánkon ugyanez a helyzet.

– Mi az a mérőföld? Elmagyarázná? – kérdezte Angelique Richaud. Nem mutatta, de élvezte a körülötte lovagló férfiakból felé sugárzó sóvárságot.

Tyrer válaszolt, nagy fontoskodva. – Egy mérőföld körülbelül három mérföld, Mademoiselle. – Magas, hajlékony termetű fiatalember volt, csak nemrég fejezte be egyetemi tanulmányait; teljesen megkótyagosodott Angelique kék szemétől és párizsi eleganciájától. – Ööö... mit is mondott, Mr. Canterbury?

A kereskedőnek sikerült elszakítania tekintetét a lány kebléről. – Csak azt, hogy akkor sem lesz sokkal jobb a helyzet, ha más kikötőket is megnyitnak, így vagy úgy, de hamarosan ki kell törnünk ebből a bezártságból, ha valóban kereskedni akarunk.

Tyrer éles pillantást vetett Canterburyre. – Háborúra céloz?

– Miért is ne? Mire valók a flották? A hadseregek? Bevált Indiában, bevált Kínában, beválik mindenütt. Mi vagyunk a brit birodalom, a földkerekség valaha is volt legnagyobb birodalma. Kereskedni jöttünk ide és mellesleg azért, hogy rendes törvényeket, rendet és valódi civilizációt hozunk. – Canterbury ismét az útra nézett, elhúzta a száját a nyüzsgés láttán. – Rémes népség, nem találja, Miss Angelique?

– Mon Dieu, csak ne bámulnának így.

– Ehhez sajnos hozzá kell szokni. De mindenütt ez van. Ahogy Mr. Struan mondja, Hongkongon a legrosszabb. Mindennek ellenére, Mr. Struan – fordult hirtelen támadt indulattal útitársához –, én kimondom őszintén, mi kéne nekünk: egy saját sziget, egy saját, külön kolónia, nem egy ilyen rothadt, bűzös, katonailag tarthatatlan, mérőföldnyi tengerparti sáv, ahol, ha a flottánk nem volna, bármely

pillanatban lerohanhatnának vagy megszarolhatnának minket! Nekünk is el kéne vennünk egy szigetet, ahogy a maga nagyapja is elvette Hongkongot, az Isten áldja meg érte!

– Lehet, hogy itt is megtegyük – mondta magabiztosan Malcolm Struan. Melegség járta át, ahogy eszébe jutott nevezetes őse, Dirk Struan, a tajpan, aki jó húsztendővel ezelőtt, 1841-ben megalapította a céget és gyakorlatilag a hongkongi kolóniát.

Canterbury észre sem véve, mit csinál, elővette ezüstflaskáját, megbillentette, meghúzta, aztán keze fejével megtörölte a száját, és eltette a flaskát. – Induljunk tovább. Az lesz a legjobb, ha én megyek elől. Lesznek szakaszok, ahol csak libasorban haladhatunk. A japánokkal pedig ne törődjünk. Mr. Struan, ön esetleg lovagolhatna az ifjú hölgy mellett, Mr. Tyrer pedig lehetne az utóvéd. – Canterbury roppant elégedetten önmagával, élénkebb léptekre sarkantyúzta póniját.

A mellé felzárkózó Angelique láttán Struan szeme sarkában mosolyráncok jelentek meg. Szerelmes volt a lányba attól a pillanattól kezdve, hogy négy hónappal ezelőtt, érkezése napján megpillantotta, és ezt az érzését nem is titkolta. Angelique Richaud szőke haja, tökéletes bőre, égszínkék szeme, bájosan fitos orra egyetlen rohammal meghódította a szigetet. Ovális arca semmiképp sem volt szépek nevezhető, viszont volt benne valami lélegzetelállítóan vonzó, valami nagyon párizsias; ártatlanságát és fiatalságát valamiféle állandó, jól érzékelhető, de nem szándékos érzékiség lengte körül. És mindez egy szinte kizárólag férfiak alkotta világban történt, ahol a férfiak még csak nem is igen reménykedhettek abban, hogy megfelelő feleséget találnak Ázsiában – olyat pedig, mint Angelique Richaud, egészen biztosan nem. Pedig e férfiak között számos gazdag ember akadt, néhányuk afféle kereskedőfejedelm volt.

– Ne törődjön a bennszülöttekkel, Angelique – súgta Struan –, egyszerűen csak csodálják magát.

Angelique elmosolyodott, s királynői mozdulattal meghajtott fejt. – Merci, Monsieur, vous êtes très aimable.

Struan nagyon elégedett volt, s most már nagyon biztos is a dolgában. A sors, a zszosz, Isten rendelt egymásnak minket, gondolta

fellelkesülten s eltöprengett: mikor kérje meg Guy Richaud-tól Angelique kezét. Talán karácsonykor.

Igen: az volna a legmegfelelőbb időpont. Tavasszal összeházasodunk, felköltözünk a Csúcsra, a Nagy Házba. Anyám és apám máris szinte bálványozza Angelique-et, és szívből remélem, hogy az apja is különb, mint amilyennek látszik. Karácsonykor rendezünk egy óriási összejövetelt...

Az országútra kiérve már gyorsabb tempóban haladtak, vigyáztak, hogy ne akadályozzák a forgalmat. Váratlan megjelenésük azonban így is lépten-nyomon kisebb torlódásokat okozott. A hitetlenkedve bámuló japánok túlnyomó többsége még sosem látott ilyen méretű, ilyen arcú és ilyen bőrszínű embert: kürtőkalapos, szalonkabátos, csőnadrágos, lovaglócsizmás férfiakat, na és ilyen lányt – csizmában, lovaglóöltözékben, kalapján hetyke tollal, féloldalt ülve a nyeregben.

Mind Canterbury, mind Struan szúrós szemmel figyelte a velük szembejövőket, akik időnként laza gyűrűbe fogták őket, de sohasem akadályozták haladásukat. Egyikük sem érzékelt semmiféle veszélyt, nem is számított rá. Angelique szoroson mellettük lovagolt, úgy tett, mintha nem hallaná a felfelharsanó röhögéseket, nem venné észre, hogy leesett állal bámulják, nem vett tudomást az időnként felé nyúló kezekről, amelyek megpróbálták megérintem. Megbotránkoztatta, hogy a férfiak hányaveti módon övükbe tűrték kimonójukat, úgy jártak, felfedve vékony ágyékkötőjüket s meztelen combjukat. „Drága Colette, nem fogod elhinni – fogalmazta gondolatban a legjobb párizsi barátnőjének szánt levelet, amelyet este szándékozott befejezni –, de itt az országúton közlekedő teherhordók légióinak túlnyomó többsége semmi más ruhadarabot nem visel, csak ezeket a parányi ágyékkötőket, amelyek elől szinte semmit nem takarnak, hátul pedig az ülep két fertálya között vékony zsinórrá keskenyülnek! Esküszöm, így igaz! Sok bennszülött eléggé szőrös, bár a tagjaik általában elég kicsik. Kíváncsi volnék, vajon Malcolmnak...”

Érezte, hogy elpirul. – Mondja, Phillip – próbált beszélgetést kezdeményezni –, ez a főváros tényleg ennyire tiltott terület?

– Az egyezmény szerint nem. – Tyrer roppant boldog volt: alig néhány percet beszélgettek eddig, és Angelique máris felhagyott a Monsieur-zéssel, – Az egyezmény szerint minden követségnek

Jedóban, a fővárosban a helye. Úgy tudom, hogy a mi követségünk is csak tavaly, a merénylet után költözött ki onnét.

– Miféle merénylet után?

– Ó, hát néhány roninnak nevezett örült, ezek afféle törvényen kívüli emberek, gyilkosok, tíz-tizenkét ilyen éjnek évadján megrohanta a követséget. A brit követséget! Az arcátlanság csimborasszója! Meggyilkoltak egy őrmestert meg egy silbakot...

Elhallgatott, mert Canterbury leléptetett az útról, megállította póniját, s lovaglópálcáját felemelve mutatta: – Oda nézzenek!

Mellé érve a többiek is megálltak. Most már ők is látták a hosszú nyélen lobogó, keskeny zászlókat: sorokban menetelő samurájok hordozták, akik néhány száz lépésnyire előttük, most bukkantak elő egy útkanyarulatból. A járókelők szétszóródtak, a csomagokat, gyaloghintókat sietve letették, jó távol, hogy ne legyenek útban, aztán mindenki letérdelt az út két szélén, homlokát a döngölt földre hajtotta s úgy maradt mozdulatlanul mind: férfi, nő, gyerek. Csupán a néhány samuráj maradt állva. Tiszteletteljes főhajtással köszöntötték a menetet.

– Ki ez, Phillip? – kérdezte izgatottan Angelique. – El tudja olvasni ezeket a jeleket?

– Sajnos nem, még nem, Mademoiselle. Állítólag évekig tart, mire az ember megtanulja írni-olvasni a betűiket. – Tyrer boldogsága tovaillant a rá váró temérdek munka gondolatára.

– Lehet, hogy ez a sógun?

Canterbury felnevetett. – Kizárt eset. Ha ő volna, az egész környéket lezárták volna. Azt mondják, ha csak a kisujját mozdítja is, százezer samuráj ugrik. Ez nem a sógun, de nyilván valamilyen főnemes vagy efféle.

– És mi mit csinálunk, ha ideér? – kérdezte Angelique.

– Királynak kijáró üdvözetben részesítjük – felelte Struan. – Megemeljük a kalapunkat, és háromszoros éljent kiáltunk rá. De mit fog csinálni kegyed?

– Én, chéri? – Angelique Richaud elmosolyodott. Nagyon kedvelte Struant, s most eszébe jutott, mit mondott apja, mielőtt Hongkongról Jokohamába indult. „Bátorítsd ezt a Malcolm Struant, kis káposztám, de óvatosan. Én a magam részéről, persze diszkréten, megtettem már. Malcolm csodálatos parti volna, ezért is engedlek így el

hölgykísérő nélkül erre a kis jokohamai kirándulásra, úgy, hogy Malcolm lesz a kísérő az egyik hajójukon. Három nap múlva betöltöd a tizenhétet, ideje férjhez menned. Tudom, hogy Malcolm még csak húszéves, fiatal hozzá, de okos fiú, elsőszülött fiú, talán egy év sem kell hozzá, és az övé lesz az egész Nemes Ház... Állítólag Culum, az apja, a tajpan nagyon beteg, csak ezt nem merik nyilvánosan bevallani.

– De hát Malcolm brit – mondta erre elgondolkozva Angelique. – Te gyűlölöd őket, papa, és azt mondtad, nekünk is gyűlölünk kell őket. Vagy nem ezt mondtad?

– De igen, kis káposztám, ezt mondtam, de csak magunk között. Britannia a világ leggazdagabb országa, a leghatalmasabb, Ázsiában a britek az urak, a Struan cég a Nemes Ház... A Richaud Frères nagyon kicsi. Óriási hasznot jelentene, ha megkapnánk a Struan franciaországi üzleteit. Ültesd el benne a gondolatot.

– Jaj, papa, én ezt nem tudom megtenni, ez olyan... Én erre nem vagyok képes, papa.

– Kicsim, te most már nő vagy, nem gyerek. Szédítsd el egy kicsit, aztán maga fog előhozakodni vele. A jövőnk most tőled függ. Hamarosan Malcolm Struan lesz a tajpan. És te... te pedig mindenen osztozhatsz vele.

Bálványoznék egy ilyen férjet, gondolta most Angelique Richaud. Milyen bölcs is a papa! Milyen csodás is franciának s következésképp felsőbbrendűnek lenni! Ezt a Malcolmot meg ezzel a furcsa szemével meg ezzel a koravén arcával nem is olyan nehéz kedvelni... talán még szeretni is lehet. Nagyon remélem, megkéri a kezem.

Felsőhajtott, s visszazökkent a jelenbe. – Én majd fejet hajtok, ahogy a Bois-ban szoktunk őfelségének a császárnak, Louis Napóleonnak. Mi az, Phillip?

– Talán jobb volna, ha távolabb húzódnánk – mondta nyugtalanul Tyrer. – Mindenki azt mondja, nagyon rossz szemmel nézik, ha a főembereik közelébe kerülünk.

– Badarság – jelentette ki Canterbury. – Nincs semmiféle veszély, itt még soha egyikünket sem támadta meg a csócselék... Ez itt nem India, Afrika vagy Kína. Mint mondtam, a japánok mélységesen tisztelik a törvényt. Jóval a számunkra kijelölt terület határain belül

vagyunk. Azt fogjuk tenni, amit más hasonló esetekben: egyszerűen megvárjuk, míg elhaladnak mellettünk, udvariasan megemeljük a fejfedőnket, mint bármely potentát előtt, aztán megyünk tovább. Magánál van fegyver, Mr. Struan?

– Természetesen.

– Nálam nincs – mondta kissé zsémbesen Angelique a már alig százlépésnyire lévő zászlósokat figyelve. – Szerintem ha a férfiak pisztollyal járnak, a nőknek is úgy kellene.

A férfiak megdöbbsentek. – Isten Orizz! Tyrer?

Tyrer kissé zavartan elővette és megmutatta Canterburynek kis zsebpisztolyát. – Apám búcsúajándéka. De még egyszer sem lőttem vele.

– Nem is lesz rá szüksége. Csak a magányos szamurájokat kell figyelni, az egyesével-kettesével járókat, a fanatikus idegengyűlölőket. Meg a roninokat – mondta Canterbury, s meggondolatlanul hozzáfűzte: – Nincs miért aggódni, már vagy egy éve nincs velük semmi gondunk.

– Miért, hát volt? – kérdezte Angelique Richaud.

– Á, semmi – felelte Canterbury. Nem akarta nyugtalanítani a lányt, s nagyon bánta már, hogy az utóbbi mondata kiszaladt a száján. – Megesett egyszer-kétszer, hogy egy-két fanatikus megtámadott valakit, de nem történt semmi lényeges.

Angelique Richaud összehúzta a szemöldökét. – De hisz Monsieur Tyrer azt mondja, megrohanták a brit követséget, és néhány katonát meg is öltek. Ön szerint ez nem lényeges?

– De igen, az az volt. – Canterbury alig észrevehetően rámosolygott Tyrerre, aki világosan megértette az üzenetet: ostoba ökör, aki bármiféle lényeges dologról beszél egy nő előtt. – De az csak egy elszigetelt csoport volt, csupa gégemetsző, mordályégető. A sógun hivatalnokai megesküdték, hogy elfogják és megbüntetik őket.

Meggyőzően csengett a hangja, de nagyon szeretne volna tudni, vajon mennyit ismer az igazságból Struan és Tyrer. Itt tartózkodásuk első évében öt embert öltek meg Jokohama utcáin. A következő évben két orosz hánytak kardélre, egy orosz hadihajó egyik tisztjét és matrózát, szintén Jokohamában. Néhány hónapra rá két holland kereskedőt. Aztán Kanagavában a brit követség fiatal tolmácsát

szúrták le hátulról, s hagyták elvérezni. Heuskent, az amerikai misszió követségi titkárát, aki a porosz követség estélyéről kocogott hazafelé, darabokra kaszabolták. Tavaly meg egy őrmestert és egy közkatonát mészároltak le a brit követ hálósobája előtt!

Egyik gyilkosságra sem lehetett számítani, és egyiket sem provokálták, gondolta felháborodottan Canterbury. És mindegyiket egy-egy kétkardos gazember követte el. Egyetlen alkalommal sem sértette meg őket senki, és ami a legrosszabb az egészben: bármennyire verték is a tüzet a követségünk vezetői, s bármennyit fogadkoztak is a japánok, egyetlen nyomorultat sem fogtak el a sógun mindenható bakufui. A mi vezetőink... ostoba, hülye banda! Azonnal utasítani kellett volna a flottát, hogy lője szét Jedót! Akkor aztán egyszer s mindenkorra vége lenne a terrornak, nyugodtan alhatnánk a saját ágyunkban, nem kellene őrséget állítani, nyugodtan sétálhatnánk az utcáinkon, bármilyen utcán, s nem kellene összerezennünk semmiféle szamuráj láttán. Diplomata... csupa talpnyaló. Ez a nagyzó, nyálas taknyos tökéletes példány.

Savanyú képpel figyelte a zászlókat, próbálta kihüvelyezni a piktogramokat. Miután a menet elhaladt előttük, az utasok sorra felemelkedtek és folytatták útjukat. Azok, akik a menettel egy irányba tartottak, tisztos távolságból követték az előttük haladókat.

Furcsa érzés volt Angelique, Canterbury, Struan és Tyrer számára így póniháton, ilyen magasan ülni az út két oldalán térdeplő, fejüket a porba hajtó, ülepüket kidugó figurák sorai fölött. A három férfi igyekezett nem tudomást venni a meztelenségről, zavarta őket a szintén zavarban lévő lány jelenléte.

A zászlós szamurájok sorai rendületlenül közeledtek. Kétsoros oszlopban haladtak, mindkét sorban körülbelül százan lehettek. Utánuk újabb zászlók következtek, majd egy nyolc izzadó ember által cipelt fekete gyaloghintó, amelyet szamurájok többszörös gyűrűje vett körül. A gyaloghintó mögött újabb zászlók és szamurájok következtek, majd málháspónik, legvégül pedig csomagokat cipelő teherhordók vegyes csapata. Minden szamuráj szürke kimonót viselt, ugyanazzal a jelzéssel: három egymásba fonódó bazsarózsával. Ezt a jelet lehetett látni a zászlókon és álluk alatt megkötött szalagú szalmaka lapjukon is. Az övükbe két kard volt tűzve: egy hosszú meg egy rövidebb. Néhányuknál íj és tegez is

volt, egyik-másiknál előltöltős muskéta. Némelyik a többinél választékosabb öltözéket viselt.

Meneteltek.

Struan és a többiek növekvő döbbenettel tapasztalták, mi tükröződik az összes feléjük forduló arcon, szemén: gyűlölet. Struannak sikerült elsőként kivonnia magát a döbbenet hatása alól. – Azt hiszem, nem ártana még hátrább húzódnunk...

De még mielőtt bármelyikük is mozdulhatott volna, egy fiatal, széles vállú szamuráj a sorból kilépve rohanni kezdett feléjük. Egy másik közvetlenül a nyomában. Odacövekelték magukat közéjük és a gyaloghintó közé. Az első szamuráj ledobta a kezében hordozott zászlót, s dühtől fuldokolva, ordítva, szitkozódva elkezdte hátrább zavarni az európaiakat. Struanékat megbénította ez a teljesein váratlanul kirobbant, tajtékozó düh. A menetoszlop egy pillanatra megtorpant, aztán a menetelők ismét felvették eddigi ritmusukat, és folytatták útjukat. A térdelők nem moccantak. Sűrű csend támadt, csupán a menetelő lábak neszezése hallatszott.

A szamuráj ismét szidni kezdte őket. Canterbury volt legközelebb hozzá. Engedelmesen, félelem okozta rosszulléttel küszködve megsarkantyúzta póniját, de véletlenül a gyaloghintó felé s nem az ellenkező irányba fordította. A szamuráj abban a pillanatban kirántotta gyilkos kardját, elkiáltotta magát: – Szonnó-dzsói! –, s teljes erejéből odavágott. Ugyanebben a pillanatban a másik szamuráj Struannak ugrott.

A kardcsapás közvetlenül a bicepsze fölött levágta Canterbury bal karját, s bevágott az oldalába is. A kereskedő leesett állal, hitetlenkedve meredt a csonkra. Vére a lányra freccsent. A kard ismét meglendült. Struan döbbenetesen tapogatózott a revolvere után. A másik szamuráj magasra emelt pengével rohant felé. Struan inkább a szerencsének, mint ügyességének köszönhetően félrekapta felsőtestét a kard útjából, így a penge csak a combját sebezte meg kissé, s belehasított a póni marjába. A póni felnyerített és megfarolt fájdalmában, félrelökte a szamurájt. Struan célzásra emelte kis Coltját, meghúzta a ravaszt, de a póni ebben a pillanatban ismét táncolni kezdett, a golyó a levegőbe ment. Struan kétségbeesett igyekezettel próbálta egy helyben maradásra kényszeríteni hátasát,

s megint célzásra emelte fegyverét, nem véve észre, hogy a másik oldalról most az első szamuráj ugrik felé.

– Vigyááázzz! – rikoltotta Tyrer, végre magához térve. Minden olyan villanásszerű gyorsasággal történt, mintha csak a képzeletében játszódott volna le: Canterbury hörögve a földön, pónija menekül, a lány kővé dermedten a nyeregben, Struan ismét célzásra emeli a revolverét, a gyilkos penge a háta felé lendül. Látta, hogy Struan reagál a figyelmeztetésre, sarkantyúzására megugrik a sebesült póni, s a csapást, amelynek meg kellett volna ölnie Struant, valahogy eltéríti útjából a zabla vagy a nyereggomb, és csak megsebzí Struan oldalát. Struan megingott a nyeregben, és felüvöltött fájdalomában.

Tyrer felvillanyozódott.

Megsarkantyúzta póniját, és nekiugratott Struan támadójának. A szamuráj sértetlenül félreszökkent előle, észrevette a lányt, s magasra emelt karddal felé rohant. Tyrer megperdítette rémült póniját, látta, hogy Angelique az ijedségtől bénultan mered a közeledő szamurájra. – Menjen innen, hozzon segítséget! – ordított rá, s megint megpróbálta legázolni a szamurájt, aki megint csak félreugrott előle, s egyensúlyát egy pillanatra sem veszítve, kardjával ismét támadóállásba helyezkedett.

Lelassult az idő. Tyrer tudta, hogy meghal, de ez valahogy mintha most nem számított volna, mivel a villanásnyi szünetben látta, hogy Angelique megperdíti póniját, s már vágat is. Apró pisztolyáról is megfeledkezett. Menekülésre nem volt idő.

A fiatal szamuráj a másodperc egy töredékéig kivárt, hogy kiélvezze a gyilkolás pillanatát, aztán ugrott. Tyrer kétségbeesetten próbált elhárítani. Ekkor robbant valami. A revolvergolyó hanyatt lökte a szamurájt, akinek kardja emiatt épp csak elérte Tyrer karját.

Tyrer egy pillanatig el sem hitte, hogy él még, aztán meglátta a nyergében imbolygó, vérző oldalú Struant, amint az ide-oda táncoló, fickándozó póni hátán ülve a másik szamurájra emeli fegyverét.

Struan ismét meghúzta a ravaszt. A revolver közvetlenül hátasa füle mellett sült el. A póni megbokrosodott a dörrenéstől, vágtaba ugrott, Struan alig bírta megmaradni a nyeregben. A szamuráj rohanni kezdett utána. Tyrer a lélegzetvételnél is időt kihasználva

megsarkantyúzta póniját, hátat fordított az útnak, s vágtatott Struan után, észak felé.

– Szonnó-dzsói! – ordított a szökevények után dühtől tajtékozva a szamuráj.

John Canterbury nyöszörögve vonaglott a földön néhány halálra vált úton járó közelében, akik fejüket a porba hajtva még mindig mocsanatlanul térdeltek. A fiatal szamuráj dühösen félrerúgta Canterbury kalapját, s egyetlen csapással levágta a fejét. Ezután nagy múgonddal letörölgette a pengét a szalonkabátban, majd hüvelyébe csúsztotta.

A menet mindezen közben ugyanúgy folytatta útját, mintha mi sem történt volna, a szemek végignézték, de nem látták a jelenetsort. A térdeplő gyalogjárók egyike sem emelte fel fejét a porból.

A másik szamuráj vállát tapogatva, törökülésben ült a földön, kimonója csomóba gyűrt ujjával igyekezett elállítani a vérzést. Még véres kardja az ölében feküdt. Társa odament hozzá, fölsegítette, a kardot a legközelebbi térdeplő, egy öregasszony kimonójába törölte, aki halálra váltán reszketett, de fejét ekkor sem emelte föl.

Mindkét szamuráj fiatal és erős felépítésű férfi volt. Összemosolyogtak, aztán mindketten megvizsgálták a sebet: a golyó csak a felsőkar izomzatát fúrta át, keresztülszaladt rajta. Csontot nem érintett. Sorin, a két szamuráj idősebbike azt mondta: – A seb tiszta, Ori.

– Mindet meg kellett volna ölnünk.

– Karma.

E pillanatban ért oda melléjük a szamurájuk gyűrűjébe fogott fekete gyaloghintó a nyolc réműlt hordozóval. Mind úgy tett, mintha a két szamuráj és a holttest nem is létezne. A két fiatal szamuráj mély tisztelettel meghajolt.

A gyaloghintó apró oldalablaka egy pillanatra félresiklott, aztán becsukódott.

2

– Tessék, Mr. Struan, ezt igya meg – mondta barátságosan a tábori ágy fölé tornyosuló orvos. A kanagavai brit követség épületének orvosi szobájában voltak. Az orvosnak sikerült úgyahogy elállítania a vérzést. Tyrer az ablak mellett ült egy széken. Félórája érkeztek. – Ettől majd jobban érzi magát.

– Mi ez?

– Varázssital. Főképp laudanum, saját receptem szerinti ópium-morfium keverék. Megszünteti a fájdalmat. Egy kicsit össze kell foltoznom magát, de ne aggódjon, kap előtte egy kis étert, úgy fog aludni közben, mint a tej.

Struan gyomra émelyegni kezdett a félelemtől. Az éter sebészeti alkalmazása új dolognak számított, sokan propagálták, de még csak kísérleti stádiumban volt. – Én... engem még sosem operáltak, és... nem hinném, hogy...

– Ne izgassa fel magát. Az anaestheticumok jó kezekben teljesen biztonságosak. – George Babcott doktor huszonnyolc éves volt, több mint hat láb magas, jól megtermett ember. – Az utóbbi öt-hat évben sokszor használtam már étert is, kloroformot is, és mindannyiszor kitűnő eredménnyel. Higgye el, semmit sem fog érezni. Az érzéstelenítés valóságos áldás.

– Ez így van, Mr. Struan. – Tyrer tisztában volt vele, hogy nem tud segíteni, de azért megpróbálta. Az ő karját már összevarrtak, bejódózták, bekötözték, parittyakötésbe tették, s magában nem győzött hálát adni jó sorsának, mivel a seb viszonylag nem volt mély. – Volt egy évfolyamtársam az egyetemen, az mesélte egyszer, hogy kloroformot kapott, úgy vették ki a vakbelét, és egy cseppet sem fájt. – Igyekezett megnyugtató hangon beszélni, de ő is félt mindenféle operációtól – és az azt nagyon gyakran követő üszkösödéstől.

– Ne feledje, Mr. Struan – folytatta aggodalmait leplezve Babcott –, hogy már csaknem ötven éve annak, hogy Simpson doktor először alkalmazta a sebészetben a kloroformot, és azóta rengeteget tanultunk. Mielőtt a Krímbe kerültem, egy évig tanultam nála a Királyi Ispotályban. – Elkomorodott az arca. – Sokat tanultam

a Krímben is. Na mindegy. Annak a háborúnak vége. Úgyhogy ne aggódjon, a laudanum nagyon kellemes szer, ha van. egy kis szerencséje, erotikus álmái lesznek tőle.

– És ha nincs?

– Maga szerencsés ember. Maguk mindketten nagyon szerencsések.

Struan fájdalmai ellenére kényszeredetten elmosolyodott. – Annyiban biztosan szerencsénk volt, hogy ilyen gyorsan megtaláltuk itt magát. – Ösztönösen bízott Babcottban. Felhajtotta a színtelen folyadékot, s visszahanyatlott: csaknem elájult a fájdalomtól.

– Hagyjuk most pihenni egy kicsit Mr. Struant – mondta Babcott. – Elkísérne, Mr. Tyrer? Volna egy kis tennivalónk.

– Természetesen, doktor úr. Tehetek valamit magáért, Struan? Hozhatok magának valamit?

– Nem... köszönöm, nem. Nem is kell megvárnia.

– Ugyan már... Természetesen megvárom. – Tyrer az orvost követve kiment, és becsukta az ajtót. – Rendbe fog jönni?

– Nem tudom. A szamurájpengék szerencsére mindig tiszták, a metszésük ugyanolyan szép, mint a szikéé. Bocsásson meg nekem egy percre, de ma délután én vagyok itt az egyetlen hivatalos személy, és most, miután egyelőre megtettem mindent, ami orvosilag lehetséges, kénytelen vagyok átvedleni egy időre őfelsége Britannia királynője képviselőjévé. – Babcott Sir William Aylesbury, a brit követ helyettese volt. A történetek hírére nyomban útnak indította a követség kutterét az öböl túloldalára, Jokohamába, azzal, hogy fújjanak riadót. Egy kínai szolgát elküldött a helybeli kormányzóért, egy másikat meg hogy tudja meg, miféle daimjó vagy herceg haladt keresztül két órával ezelőtt Kanagaván. Riadókészültségbe helyezte a hattagú őrséget, Tyrernek meg töltött egy jókora adag whiskyt. – Igya meg, ez most gyógyszer. Ugye azt mondta, hogy a gyilkosok ordítottak valamit maguknak?

– Igen, valahogy olyasféleképpen hangzott, hogy szonó... szonnó-í.

– Ez nekem nem mond semmit. Helyezze magát kényelembe, egy perc és jövök, elő kell készülnöm. – Babcott kiment.

Tyrernek fájt a karja, sajgott a hét öltés. Babcott ugyan gyakorlott sebész volt, Tyrer mégis csak nehezen állta meg, hogy ne üvöltsön a

kezelés alatt. De végül egyszer sem ordított fel, s ezért most büszke volt magára. Csak azt nem értette, miért kerülgeti még mindig a félelem, miért akar még mindig elrohanni s többé meg sem állni. – Gyáva vagyok – motyogta félhangosan. Megdöbbsentette a felfedezés.

Akárcsak az orvosi szoba, az előszoba is vegyszerektől bűzlött, émelyegni kezdett tőlük. Odament az ablakhoz, mélyen beszívta a levegőt, de hiába próbálta kitisztítani a fejét. Ivott egy kis whiskyt. Mint mindig, most is erősnek és kellemetlennek találta. Fókuszálatlan tekintettel meredt a poharába. Csúnya képek, rettentő képek... Borzongás futott végig rajta. Kényszerítette magát, hogy csak az italt nézze. Az aranybarna whisky londoni otthonát idézte föl benne, apját, amint vacsora után pohárka whiskyjével a kezében elüldögél a kandalló előtt, anyja elégedetten kötöget, két szolgálójuk leszedi az asztalt, minden meleg, barátságos és biztonságot sugall, s mindez a Garrowayt, kedvenc cornhilli kávéházát juttatta eszébe, a meleg, nyüzsgő kávéházat, az izgalmas, barátságos és biztonságot nyújtó egyetemet. Biztonság... Eddig egész élete biztonságban telt. De most? Megint kerülgetni kezdte a halálfélelem. Jézusom! Mit keresek én itt?

Sikeres menekülésük után, de még mindig nem elég messze a Tokaidótól, Struan vágató pónijának félig átmetszett vállizma felmondta a szolgálatot. A háttal megtorpant, s Struan a földre zuhant. Csúnyán megütötte magát.

Tyrer nagy nehézségek árán, a félelemtől még mindig elgyengülten felsegítette Struant saját pónija hátára, de a nála magasabb és nehezebb férfit alig tudta megtartani a nyeregben. Minduntalan hátra-hátranézett, nem tűnik-e föl mögöttük néhány lovas szamuráj. – Tudja tartani magát?

– Igen... azt hiszem. – Struan hangja egészen erőtlen volt, nagy fájdalmak gyötörték. – Angélique megmenekült?

– Igen, ő igen. Canterburyt viszont meggyilkolták ezek az ördögök.

– Azt láttam. És maga...? Nem sebesült meg?

– Nem, tulajdonképpen nem. Nem hiszem. Épp csak megvágta a karomat. – Tyrer letépte a kabarcját, a hirtelen belehasító kintől elkáromkodta magát. A kard alkarja izomzatában metszett egyenes, tiszta sebet. Zsebkendőjével úgy-ahogy letisztogatta róla a vért,

aztán sebtében bekötözte vele a sebet, – Nem vágott át se vénát, se artériát... De miért estek így nekünk? Miért? Semmit sem vétettünk nekik.

– Nem... nem bírok megfordulni. Az a fattyú az oldalamat találta el... Hogy... hogy néz ki?

Tyrer nagy óvatosan széthúzta a fekete szövetkabáton ejtett hasítékot. Elborzasztotta a seb hosszúsága és mélysége, amit az esés csak súlyosbított. A sebből pulzálva szivárgó vér látványa még jobban megijesztette. – Elég csúnya. Minél előbb orvost kell kerítenünk.

– Akkor jobb volna, ha most már Jokohama felé fordulnánk.

– Igen, én is azt hiszem. – Tyrer tovább támogatta Struant, s közben megpróbálta összeszedni gondolatait. A Tokaidón haladó emberek még mindig feléjük mutogattak. Nyugtalansága fokozódott. Kanagava közelében jártak, számos templomot látott. – Az egyik biztos a miénk – mormogta; a szája olyan volt, akár az epe. Észrevette, hogy a keze csurom vér, szívében újraébredt a félelem, majd – rádöbbenve, hogy a vér Struan vére – megkönnyebbülten lecsillapodott. – Oda megyünk.

– Mit... mondott?

– Bemegyünk Kanagavába... itt van egészen közel. Egy csomó templomot látok, az egyik biztosan a miénk. A tetején ott kell lennie a zászlónknak. – Japán szokás szerint a követségeket buddhista templomokban helyezték el. Csak a templomokban és a kolostorokban állt rendelkezésre elegendő számú és megfelelő nagyságú helyiség, ezért a bakufu a megfelelő rezidenciák elkészültéig ezekben biztosított helyet a külföldieknek.

– Tudja magát tartani, Mr. Struan? Majd én vezetem a pónit.

– Igen. – Struan saját hátasára nézett. A keservesen nyerítő póni megint megpróbált futni, de nem bírta: nem tudott a bal első lábára állni. Csúnya sebéből patakzott a vér, végigcsorgott az oldalán. Csak állt és reszketett. – Szabadítsa meg a kínjaitól, aztán menjünk.

Tyrer még sose lőtt agyon lovat. Megtörölte izzadó tenyerét. Derringerének dupla csöve két újfajta bronzölténnyel volt csőre töltve, amelyek a golyót, a töltetet és a detonátort egyaránt magukba foglalták. A póni arrébb sántikált, de nem jutott messzire. Tyrer nyugtatólag végigsimított a póni fején, a füléhez nyomta a derringert,

és meghúzta a ravaszt. Meglepte a halál azonnalisága. És a fegyver dörrenése. Zsebre tette.

Még mindig szinte transzserű állapotban, megint megtörölte tenyerét. – Azt hiszem, az volna a legjobb, ha minél messzebb távolodnánk az úttól, Mr. Struan.

Így, árkokon, patakon keresztül sokkal tovább tartott az út, mint gondolta. Struan kétszer is csaknem elájult, Tyrer épp csak el tudta kapni, hogy le ne essen. A rizsföldeken dolgozó parasztok többsége úgy tett, mintha nem látná őket, mások egy ideig nyíltan méregették rájuk a szemüket, aztán folytatták munkájukat.

Az első templomban csak néhány kopaszra borotvált, narancsszín lebernyeges buddhista szerzetest találtak, akik láttukra sietve visszavonultak a belső helyiségekbe. Az előkertben egy kis szökökut csobogott. Tyrer jólesően ivott néhány korty friss vizet, aztán újratöltötte a poharat, odavitte Struannak. Struan megitta, de már szinte nem is látott a fájdalomtól.

– Köszönöm. Sokat kell... menni még?

– Már nem vagyunk messze – felelte Tyrer. Nem tudta, merre kell menni, de igyekezett határozottnak mutatkozni. – Minden pillanatban ott lehetünk.

Néhány lépés után elágazott az ösvény, egyik ága a part és egy magasan a falusi házak fölé emelkedő másik templom felé kanyarodott, a másik a kolónia belseje és egy harmadik templom felé. Tyrer maga sem tudta miért, de a part felé tartót választotta.

A kanyargós ösvény egy szakaszon csaknem teljesen visszafordult, hogy aztán megint nyugat felé folytatódjon. A sikátorok szövevényében nem láttak embereket, de mindenütt szemek kísérték őket útjukon. Aztán megpillantották a templom főkapuját, a Union Jacket, és a skarlát egyenruhás katonát. Tyrer csaknem elsírta magát a megkönnyebbüléstől és a büszkeségből, mivel azonnal észrevették őket, a katona már rohant is segítségükre, egy másik meg az őrparancsnokért, s egy pillanat múltán már ott tornyosult mellettük Babcott doktor.

– Jóságos ég, mi a pokol történt?

Nagyon könnyű volt elmondani – olyan keveset kellett.

– Asszisztált már operációnál?

– Nem, doktor úr.

Babcott elmosolyodott, arca és hangja barátságot, nyugalmat sugallt, de a keze fűrgén tevékenykedett, olyan könnyen vetkőztette a félig öntudatlan Malcolm Struant, mint egy gyereket. – Hát akkor most hamarosan fog, sok tapasztalattal lesz gazdagabb. Szükségem van segítségre, és ma csak magam vagyok itt. Vacsorára otthon lesz Jokohamában.

– Hát én... Megpróbálom.

– Valószínűleg rosszul lesz majd, de ezt inkább csak a szag okozza, nem kell idegeskedni. Ha felfordul a gyomra, kímélje a beteget, inkább a mosdótálat használja. – Babcott megint Tyrerre pillantott, méregette, próbálta felbecsülni, mennyire bízhat benne: látta, hogy fél, de igyekszik palástolni.

Folytatta az előkészületeket. – Most adunk neki egy kis étert, aztán elkezdjük. Ugye azt mondta, hogy járt Pekingben?

– Igen, doktor úr, négy hónapot töltöttem ott... Sanghaj érintésével jöttem ide, alig néhány napja érkeztem. – Tyrer boldog volt, hogy beszélhet, így legalább némiképp elterelhette figyelmét az előttük álló borzalmakról. – A külügyben úgy gondolták, nem árt, ha egy rövid ideig Pekingben tanulmányozom a kínai piktogramokat, az segíthet a japántanulásban.

– Időfecsérlés. Ha beszélni akarja a japánt, ha rendesen meg akar tanulni japánul írni-olvasni, a kínai jelek a világon semmit nem segítenek. – Babcott a maga számára kényelmesebb pozícióba rendezte a magatehetetlen Struant. – Mennyit tud japánul?

Tyrer eddig is nagyon kényelmetlenül érezte magát, s ez az érzése most csak fokozódott. – Gyakorlatilag semmit, doktor úr. Épp csak néhány szót. Nekem azt mondták, hogy Pekingben majd lesz japán nyelvtan meg szótár, de nem akadt egy szál sem.

Babcottot ugyan mélységesen felkavarta és nyugtalanította a véres incidens, most mégis megállt egy pillanatra, és felkacagott. – A nyelvtankönyv ritka, mint a sárkány fityegője, szótár pedig tudomásom szerint mindössze kettő létezik: az egyiket Alvito páter írta még 1601-ben, méghozzá portugálul, én egyébként sose láttam, csak hallottam róla, a másikon Priny tiszteletes dolgozik esztendő óta. – Lefejtette Struanról a véráztatta fehér inget. – Hollandul beszél ?

– Abból is csak néhány szót. Elméletileg az összes japán tolmáczstanulónak részt kellett volna vennie egy hat hónapos hollandtanfolyamon, de a külügy felrakott minket az első gőzösre. Miért a holland a japán hivatalok hivatalos idegen nyelve?

– Nem az. A külügy téved, mint ahogy sok minden másban is. Az igazság az, hogy ez az egyetlen európai nyelv, amelyet beszél néhány bakufu. Én most megemelem egy kicsit, maga meg húzza le a csizmáját meg a nadrágját, de óvatosan.

Tyrer ügyetlen mozdulatokkal, csak ép jobb kezét használva végrehajtotta az utasítást.

Struan meztelenül feküdt a műtőasztalon. Az asztal mellett sebészszerszámok, palackok és gyógykenetek sorakoztak. Babcott arrébb lépett, s felöltötte nehéz, vízálló kötényt; Tyrer szemében úgy hatott, mint egy mészáros. Felfordult a gyomra, épp csak odaért a mosdótálhoz.

Babcott felsóhajtott. Hány százszor hánytam ki magam is a belem, gondolta. De szükségem van a segítségre, mint ahogy ennek a taknyosnak is arra, hogy felnőjön végre. – Jöjjön ide, gyorsan kell dolgoznunk.

– Én ezt nem bírom, egyszerűen nem bírom...!

Az orvos hangja hirtelen megkeményedett. – Ebben a minutumban idejön és segít nekem, különben Struan meghal, én meg a lelket is kipofozom magából!

Tyrer odatámolygott.

– Ne ide, az ég szerelmére, hanem a másik oldalra, velem szembe! Fogja meg a kezeit!

Tyrer érintésére Struan egy pillanatra felnyitotta a szemét, de rögtön utána összefüggéstelenül motyogva visszamerült rémálmába.

– Én vagyok az – suttogta Tyrer, nem tudva, mi mást mondhatna.

Az asztal másik oldalán Babcott most kihúzta egy kis felcímkézetlen palack dugóját, és egy kis sárgás, olajos folyadékot öntött egy vastagra összehajtogatott vászondarabra. – Tartsa erősen – mondta, s Struan szájára és orrára szorította a kis vászonpárnát.

Struan úgy érezte, megfullad, meglepő erővel kapott a párna felé, csaknem sikerült letépnie arcáról. – Tartsa, az ég szerelmére! – reccsent Babcott hangja. Tyrer sebesült bal karjáról megfélekedve ismét megragadta Struan csuklóját, fel is jaidult, de nem eresztette

el, bár az éter szagától kis híján megint felkavarodott a gyomra. Struan még vergődött, jobbra-balra hányta-vetette a fejét, próbált szabadulni, úgy érezte, mintha egy feneketlen pöcegödörbe zuhanna. Lassanként minden erő elpárolgott belőle.

– Kitűnő – mondta Babcott. – Elképesztő, milyen ereje van időnként egyik-másik páciensnek. – Hasra fordította Struant, eligazgatta a fejét, hogy kényelmesen feküdjön, így most már teljes mértékben láthatóvá vált a seb. A háton kezdődött, közvetlenül a bordák alatt folytatódott, és a köldök közelében ért véget. – Maga csak figyelje a beteget, és szóljon, ha úgy látja, hogy kezd magához térni... Akkor majd szólok, hogy adjon neki még egy kis étert... – Tyrer már megint a mosdótálnál volt. – Siessen!

Babcott nem várt, már mozdult is a keze, sokszor operált már ennél jóval rosszabb körülmények között. A Krímben... Tízezrével hullottak a katonák – kolerától, vérhastól, himlőtől főleg –, és ott volt az a rengeteg sebesült, az éjjel-nappal szünet nélkül harsogó fájdalomüvöltések, aztán éjszaka a „lámpás hölgy”, aki rendet teremtett a katonai kórházak káoszában. Ott volt Nightingale nővér, aki utasított, hízelgett, fenyegetőzött, követelt, könyörgött, de valahogy sikerült elplántálnia újszerű elképzeléseit, megtisztogatta mindazt, ami mocskos volt, száműzte a reménytelenséget és az értelmetlen halált, s mindezek mellett még arra is maradt ideje, hogy éjszakánként mécsesét vagy olajlámpását magasra tartva sorra járja a betegeket és a szükségét szenvedőket, így világítva meg ágytól ágyig vezető útját.

– Nem is tudom, hogyan csinálta – dünnyögte.

– Tessék?

Babcott felnézett: Tyrert látta maga előtt, amint falfehéren mered rá. Egészen megfélekedett róla. – Csak eszembe jutott a lámpás hölgy – mondta, de inkább csak azért, hogy a beszéddel megnyugtassa a segítőtjét. Figyelme továbbra is az elmetszett izmokra és erekre összpontosult. – Florence Nightingale. Mindössze harmincnyolc nővérral utazott el a Krímbe, és alig négy hónap alatt negyven százalékról kettőre szorította le a halálozási rátát.

Tyrer ismerte ezt az adatot, mint ahogy minden angol büszkén vallotta, hogy a modern ápolónői hivatást Florence Nightingale alapozta meg. – És milyen volt... mint ember?

– Rettenetes – ha valaki nem tartott mindent olyan tisztán, ahogyan ő azt megkívánta. Különbösen valóságos szent volt... a szó legkeresztényibb értelmében. Olaszországban, Firenzében született, arról kapta a keresztnevét, de minden ízében angol volt.

– Igen. – Tyrer átérezte az orvos érzelmeit. – Csodálatos. Ez valami csodálatos. Jól ismerte?

Babcott tekintete továbbra is a sebre szegeződött, gyakorlott ujjai hamarosan felfedezték azt, amitől a legjobban tartott: hogy a kardpenge a zsigerek egy részét is átmetszette. Észre sem vette, hogy elkáromkodta magát. Óvatosan keresni kezdte a bél másik részét. A bűz sűrűsödött. – Az előbb a holland nyelvet említette. Tudja, miért tud néhány japán hollandul?

Tyrer minden akaraterejét összeszedve elszakította tekintetét a véres ujjaktól, és megpróbált szájon át lélegezni. A gyomra megint háborogni kezdett. – Nem tudom, doktor úr.

Struan összerezsent. Babcott azonnal rászólt Tyrerre: – Adjon neki még étert... Úgy jó lesz... ne szorítsa rá annyira... Jól van. Ennyi elég. Hogy érzi magát?

– Pocsékul.

– Ne is törődjön vele. – Az ujjak – szinte az orvos akaratától függetlenül – újra kezdték, aztán megálltak, s óvatosan feltárták az átvágott bél másik felét. – Mossa meg a kezét, és adja ide azt a tűt, amelyikbe már be van fűzve a fonál... Ott van... ott az asztalon.

Tyrer engedelmeskedett.

– Jól van. Köszönöm. – Babcott nagy múgonddal hozzáfogott a varráshoz. – A mája nem sérült meg, csak egy kis zúzódást szenvedett. A veséje is ép. Icsiban... Ez japánul azt jelenti: nagyon jó. Van egy-két japán páciensem, akiktől a munkám fejében azt kérem, hogy tanítgassanak. Szavakat, mondatokat... Ha akarja, segítek magának a tanulásban.

– Az egyszerűen... csodálatos lenne. Icsiban. Ne haragudjon, hogy ilyen kevés hasznomat veszi.

– Sokat segít nekem. Utálom az ilyesmit egyedül csinálni. Az az igazság, hogy nem is merem. Furcsa, de így van.

Tyrer Struanra nézett: az egy órája még pirospozsgás arc teljesen elszíntelenedett, vonásai megfeszültek, szemhéja meg-megrebbent. Különös, gondolta, milyen hihetetlenül meztelennek rémlik most

Struan. Két nappal ezelőtt még a nevét sem hallottam, most meg úgy kötődünk egymáshoz, mint a testvérek. Tetszik vagy sem, mostantól kezdve mindkettőnk számára más lesz az élet. És kiderült valami: hogy Struan bátor, én meg nem.

– Hol is tartottunk...? Ja, a hollandnál – mondta Babcott szórakozottan, minden figyelmét a varrásra koncentrálnak. -1640 óta, Kínát nem számítva a japánok kizárólag a hollandokkal tartottak kapcsolatot. Minden más nációnak tilos volt japán földre tenni a lábát, közülük is elsősorban a spanyoloknak és a portugáloknak. A japánok nem kedvelik a katolikusokat, mert azok annak idején, még az ezerhatszáz évesekben beleavatkoztak a politikájukba. A legenda szerint volt egy olyan időszak, amikor Japán majdnem katolizált. Hallott már erről?

– Még soha.

– A hollandusokat viszont megtűrték, mert azok sose hoztak ide misszionáriusokat, azok csak kereskedni akartak. – Babcott elhallgatott egy pillanatra, de ujjai tovább folytatták a finom, egyenletes öltéseket. – Így aztán néhány hollandnak, kizárólag férfiaknak, megengedték, hogy maradjanak, de ők is csak szigorú megszorítások mellett, és kizárólag a Nagaszaki-öbölben, egy Desima nevezetű, három angol holdnyi mesterséges szigeten. A hollandok betartották a japánok minden törvényét, szorgalmasan hajbókoltak előttük, és közben szépen meggazdagodtak. Könyveket hoztak be, mikor meg volt engedve, kereskedtek, mikor lehetett, szállították a Japán számára létfontosságú kínai árut: aranyért a kínai selymet és ezüstöt, papírt, lakkot, evőpálcikát... Tudja, mi az az evőpálcika?

– Igen, doktor úr. Négy hónapot töltöttem Pekingben.

– Ja igen, ne haragudjon, elfelejtettem. Mindegy. Az 1600 körüli holland újságok szerint az első Toranaga sógun, ami errefelé a császár megfelelője, úgy gondolta, hogy az idegen befolyás nem szolgálja Japán érdekeit, ezért lezárta az országot a külföldiek elől, rendeletileg megtiltotta a japánoknak, hogy elhagyják az országot és hogy tengerjáró hajókat építsenek. Aki elhagyta az országot, többé nem térhetett vissza, vagy ha mégis megtette, abban a pillanatban megölték. Ez a törvény még mindig érvényes. – Ujjai egy pillanatra mozdulatlaná dermedtek: a vékony fonál elszakadt. Elkáromkodta

magát. – Adja a másik tút. Nem kapok rendes bélhúrt, bár ez a selyem egész jó. Próbáljon befűzni még egybe, de előtte is és utána is mosson kezet. Köszönöm.

Tyrer örült, hogy végre csinálhat valamit, de ujjai nem engedelmeskedtek. Megint környékezni kezdte a hányinger. Halántéka lüktetett. – A hollandoknál hagytuk abba.

– Ja igen. Az évek során aztán a hollandok meg a japánok nagy óvatosan elkezdtek tanulni egymástól, jöllehet a hollandoknak hivatalosan tiltották a japántanulást. Tíz évvel ezelőtt aztán a bakufu megnyitott egy holland nyelviskolát... – Mindketten hallották a rohanó lábak dobogását.

Sietős kopogtatás. Egy izzadt gránátos őrmester állt az ajtóban: már rég kioktatták, hogy operáció idején tilos a helyiségbe lépni. – Elnézést kérek a zavarásért, uram, de négy nyavalyás kis sárga közeledik az úton. Úgy nézzük, valami küldöttség lehet. Négy szamuráj.

Az orvos nem hagyta abba a varrást.

– Lim velük van?

– Igenis.

– Kísérje őket a fogadóhelyiségbe, és mondja meg Limnek, hogy gondoskodjon róluk. Amint tudok, megyek.

– Igenis. – Az őrmester egy pillanatig üveges szemmel meredt a műtőasztalra, aztán elloholt.

Babcott befejezte a varrást, csomót kötött a fonalra, elvágta, felitatta a sebből szivárgó vért, s újabb varrásba kezdett. – Lim az egyik kínai segítőnk. A legtöbb lótifuti munkát ők végzik el helyettünk, nem mintha beszélnének japánul vagy különösebben megbízhatóak lennének.

– Pekingben ugyanezt tapasztaltuk, doktor úr... Hazudnak, mint a vízfolyás.

– A japánok még náluk is rosszabbak... bár bizonyos értelemben ez sem igaz. Nem hazudnak, egyszerűen csak arról van szó, hogy az igazság képlékeny valami, és mindig a beszélő pillanatnyi szeszélyétől függ. Életbevágóan fontos, hogy maga nagyon gyorsan megtanuljon japánul, mert ez idő szerint egyetlen saját japán tolmácsunk sincs.

Tyrernek leesett az álla. – Egy szál sem?

– Egy szál sem. A brit tiszteletes dadog valamicskét, de őt nem használhatjuk, mert a japánok megvetik a misszionáriusokat és a papokat. Az egész kolónián összesen hárman tudnak hollandul: egy holland, egy svájci – ő a tolmácsunk –, meg egy kereskedő a cape-i kolóniáról... Egyik se honfitársunk. A kolónián valamiféle pidzsinnek nevezett fattyúnyelvet, afféle lingua francát használunk, azt, amit Hongkongban, Szingapúrban és Kína más megnyitott kikötőiben használnak a compradorék és más közvetítő kereskedők.

– Pekingben is ez van – mondta Tyrer.

Babcott ingerültséget észlelt a hangjában és valamilyen kimondatlan veszélyt. Felpillantott s nyomban látta, hogy Tyrer közel áll az összeroppanáshoz, bármely pillanatban rohanhat megint a mosdótálhoz. – Nagyon jól csinálja – mondta bátorítólag. Fölegyenenedett, hogy kinyújtóztassa kissé a gerincét; folyt róla az izzadság. Megint előrehajolt, roppant óvatossággal visszahelyezte az összevarrt bélszakaszt a hasüregbe, s gyors öltésekkel, bentről kifelé haladva egy másik szakadás összevarrásába fogott. – Na és hogy tetszett Peking? – kérdezte. Nem érdekelte a válasz, csak beszéltetni akarta Tyrert. Jobb, mint ha elhányja magát, gondolta. Amíg ezt a szerencsétlent be nem csuktam, vele nem tudok foglalkozni. – Én sosem jártam ott. Tetszett?

– Hát... igen. Nagyon. – Tyrer úgy érezte, menten széthasad a feje, de megpróbálta összeszedni magát. – A mandzsuk mostanában elég nyugodtak, úgyhogy nyugodtan járhattunk, amerre csak akartunk. – A mandzsuk, Mandzsúria egyik nomád törzse, 1644-ben meghódították Kínát, és Csingdinasztia néven jelenleg is ők uralták. – Nyugodtan lovagolhattunk bármerre, nem volt semmi... probléma. A kínaiak nem voltak túlságosan barátságosak, de... – A helyiség levegőtlenége és a szag megtette a hatását, hirtelen hullámként tört rá a hányinger. Még a mosdótáltól is kavargó gyomorral tért vissza. – Bocsánat.

– A mandzsuknál tartott.

Tyrerben hirtelen heves vágy ébredt, hogy ordítani kezdjen, hogy kikiabálja: tesz a mandzsukra, tesz Pekingre, tesz mindenre, ki akar rohanni ebből a förtelmes bűzből, ahol úgysem képes segíteni.

– Beszéljen! Mondja!

– Minket úgy tájékoztattak, hogy... hogy a kínai általában arrogáns, pimasz népség, és hogy minden kínai halálosan gyűlöli a mandzsukat. – Tyrer fahangon beszélt, de minél jobban figyelt a mondandójára, annál kevésbé gyötörte a menekülési inger. Meg-megakadva folytatta. – Úgy vettük észre, mind rettegnek, hogy a tajping lázadás szétterjed Nankingból és Pekinget is eléri, és akkor vége lesz a... – Elhallgatott, feszülten fülelt. A szájíze borzalmas volt, a feje még erősebben lüktetett.

– Mi az?

– Mintha valami... kiabálást hallottam volna.

Babcott féloldalt hajtotta a fejét, de nem hallott semmit. – Mesélje még ezt a mandzsu dolgot.

– Hát... ööö... szóval a tajping lázadás. A mendemondák szerint az elmúlt néhány évben több mint tízmillió paraszt halt meg az éhségtől vagy fegyvertől. De Pekingben csend van... Persze a Nyári Palota kifosztása és felgyújtása, amit brit és francia erők hajtottak végre két éve megtorló intézkedésként, Lord Elgin parancsára, a mandzsuknak is jó lecke volt, egyhamar nem felejtik el, az biztos. Nem fognak csak úgy fittyre briteket megölni. Sir William is ehhez a megoldáshoz fog folyamodni? Megtorló intézkedéseket foganatosít?

– Ha tudnánk, ki ellen kellene foganatosítani, már meg is kezdtük volna. De kin toroljuk meg? Nem ágyúzhatjuk Jedót csak azért, mert néhány ismeretlen gyilkos...

Dühös hangok szakították félbe Babcottot: az őrmester angolságába torokhangú japán szavak vegyültek. Felpattant az ajtó, egy szamuráj rántotta fel. Mögötte másik kettő látszott, félig kivont kardjukkal fenyegették az őrmestert, még hátrább két gránátos állt a folyosón célzásra emelt hátultöltős puskával. A negyedik szamuráj, egy idősebb férfi, belépett a szobába. Tyrer halálra váltan hátrált a falig, gondolatban újra lepergett előtte Canterbury meggyilkolása.

– Kindzsiru! – bödült el Babcott; mindenki megdermedt. Egy pillanatig úgy látszott, hogy az öreg szamuráj, immár maga is feldühödve, kardot ránt és nekiugrik. Babcott azonban ebben a pillanatban feléjük perdült, hatalmas öklében a szikével, véres kézzel, véres kötényben, hatalmasan, ördögien. Kindzsiru! – kiáltotta újfent, és a szikével mutatta: – Kifelé! Dete. Dete... dozo. – Villámló szemmel mérte végig a betolakodókat, aztán hátat fordított nekik, és

folytatta a varrást. – Őrmester! Vezesse őket a fogadószobába. De udvariasan!

– Igenis. – Az őrmester mutogatni kezdett a bőszülten beszélgető samurájoknak. – Dozo – mondta. – Gyertek, rohadt kis fattyak. – Megint mutogatni kezdett. Az öreg samuráj parancsoló mozdulattal intett a többieknek, és kimasírozott. A három másik nyomban meghajolt és követte.

Babcott a keze fejével letörölte álláról egy izzadságcseppet, s folytatta a munkát. Sajgott a feje, a nyaka, a háta. – A kindzsiru azt jelenti: tilos – magyarázta higgadtan, bár a szíve hevesen vert, mint mindig, ha kivont vagy akár csak félig kivont kardú samurájt látott, és neki nem volt lövésre kész pisztoly vagy puska a kezében. Nagyon is sokszor látta már, mire képesek ezek a kardok. Európaiakon és japánokon egyaránt volt alkalma megtapasztalni: Jokohama, Kanagava és a környező falvak környékén a samurájok között mindennaposak voltak a viszályok, az ellenségeskedések, az összetűzések. – Dozo azt jelenti: kérem, a dete meg azt, hogy menj ki. A kérem és a köszönöm használata Japánban nagyon fontos. Azt, hogy köszönöm, úgy mondják: domo. Ez még akkor is használatos, ha az ember kiabál. – Odapillantott Tyrerre, aki még mindig remegve állt a falnál. – A kisszekrényben van whisky.

– Én már... jól vagyok.

– Dehogyan van jól, még mindig meg van rendülve. Töltsön magának egy jó adag whiskyt, és igya meg. Amint ezzel végzek, adok magának valamit hányinger ellen. Most nem izgulhat! Megértette?

Tyrer bólintott. Szeméből könnyek buggyantak elő, végigperegtek az arcán; nem bírta abba hagyni. A járás is nehezebbre esett. – Mi a csoda... van velem? – zihálta.

– Csak a sokkhatás, ne foglalkozzon vele. Elmúlik. Háborúban megszokott dolog az ilyesmi, és itt most hadban állunk. Hamarosan végzek, aztán elintézzük ezeket a fattyúkat.

– És... hogyan fogja elintézni őket?

– Még nem tudom – felelte némi éllel az orvos. Levett egy tiszta vászonkendőt a csökkenő halomból, s megtisztogatta a sebet. Még mindig elég sok varmivaló volt. – Gondolom, a szokásos módon. Majd hadonászok és közlöm velük, hogy a követ úr a gatyájukból is

kirázza őket, és azonnal keressék meg azokat, akik magukra támadtak. Ők majd természetesen úgy tesznek, mint akiknek fogalmuk sincs az egésztől, ami valószínűleg igaz is... Ezek mintha soha semmiről nem tudnának. Soha életemben nem találkoztam még ilyen emberekkel. Nem is tudom, hogy egyszerűen csak ostobák vagy inkább nagyon is agyafúrtak, és szinte már zseniálisan titkolózóak. Úgy veszem észre, sosem fogunk tudni beférkőzni közéjük, erre még a mi kínai embereink sem képesek, nincsenek köztük szövetségeseink, a jelek szerint megvesztegethetetlenek, és mindennek a tetejébe még csak nem is tudunk közvetlenül szót érteni velük. Tehetetlenek vagyunk. Jobban érzi már magát?

Tyrer már lenyelt egy kis whiskyt, és letörölte könnyeit. Rettentően szégyellte magát. Kiöblítette a száját, öntött egy kis vizet a fejére. – Hát... nem sokkal, de köszönöm... megvagyok. Struannal mi van?

Babcott csak némi hallgatás után válaszolt. – Nem tudom. Az az igazság, hogy nem tudom. – Megint léptek hallatszottak, kalapálni kezdett a szíve. Tyrer elsápadt. Kopogtattak, majd nyomban fel is tárult az ajtó.

– Jézusom...! – hebegte Jamie McFay. Szeme az asztalon heverő Struanra s az oldalán tátongó sebre szegeződött. – Megmarad?

– Jó napot, Jamie – mondta Babcott. – Hallotta a...

– Igen, most jövünk a Tokaidóról, Mr. Struan után nyomozunk. Dmitri itt van kint. Maga egyben van, Mr. Tyrer? Ezek a vadállatok darabokra szabdalták szerencsétlen Canterburyt, és otthagyták a varjaknak...

Tyrer megint a mosdótálhoz ugrott.

McFay idegesen állt az ajtóban. – Az isten szerelmére, George! Megmarad Mr. Struan?

– Nem tudom! – fakadt ki Babcott. Haraggá alakulva tört fel belőle a tehetetlenség és a bizonytalanság, hogy nem tudja, miért hal meg az egyik beteg, s miért nem a másik, pedig az súlyosabb sebet kapott, miért gyógyul be az egyik seb, s miért üszkösödik el a másik. – Rengeteg vért vesztett, összevarrtam egy átvágott belet, három vágást, de még mindig össze kell varnom három eret meg két izmot, a seb bezárult, de csak a magas ég a megmondhatója, mennyi tisztátalan miazma került bele a levegőből, már ha egyáltalán azok terjesztik a kórságokat meg az üszkösödést. Nem

tudom! Nem tudom, a keservit, és kész! Most pedig tűnjenek innen a pokolba, vegyék kezelésbe azt a négy nyomorult bakufut, és a keserves mindenségét: tudják meg, ki művelte ezt!

– Igen, persze, bocsánat, George – mondta McFay magánkívül az aggodalomtól, s megdöbbenve az általában rendíthetetlenül higgadt Babcott kitörésétől. Sietve hozzátette még: – Meg fogjuk próbálni... Dmitri is itt van velem... De tudjuk, kik tették, kifaggattunk itt a faluban egy kínai boltost. Roppant furcsa, de ezek a szamurájok mind Szacumából jöttek, és...

– Az meg hol a fenében van?

– A boltos szerint ez egy királyság a déli szigeten, valahol Nagaszaki környékén, innen hat-hétszáz mérföldnyire, és...

– Akkor meg mi a fenét keresnek itt, az isten szerelmére?

– Azt nem tudta megmondani, arra viszont megesküdt, hogy az éjszakát Hodogajában töltötték. Phillip, maga még nem tudja, ez egy útiállomás a Tokaidón, nem egész tízmérföldnyire innét. És a királyuk is velük volt.

3

Szandzsiro, Szacuma nagyura – testes, szakállas, negyvenkét éves férfi, kardjai felbecsülhetetlen értékűek, kék felsőköpenye a legfinomabb selyem – mandulavágású, könnyörtelen szemét legbizalmasabb tanácsadójára emelte. – Helyesen tették, hogy megtámadták őket, vagy nem tették helyesen?

– Helyesen tették, nagyuram – felelte halkán Kacumata, tudván, hogy mindenütt kémek leselkednek. Kettesben voltak, egymással szemben térdeltek egy hodogajai fogadó legjobb lakosztályában. Hodogaja a Tokaidó egyik pihenőállomása volt, alig kétmérföldnyire az idegenek kolóniájától.

– Miért tették jól? – Szacumát, amely a gyűlölt ellenség, a Toranaga klán birtokait leszámítva, egész Japán leggazdagabb és legerősebb hűbérbirtoka volt, immár hat évszázada Szandzsiro ősei uralták, s féltékenyen örködtek függetlensége fölött.

– Mert ez ellentétet fog szítani a sogunátus és a gajdzsinok között – válaszolta Kacumata. Vékony, acélkemény ember volt, mestere a kardforgatásnak és Szacuma tartomány harcművészeteket oktató szenszeijei közül a leghíresebb.

– Minél több konfliktusba keverednek ezek a kutyák, annál hamarabb fognak egymásnak ugrani, és minél előbb ugranak egymásnak, annál jobb, mert az is hozzájárul majd, hogy végre-
valahára letaszíthassuk trónjukról a Toranagákat, s bevezethesd az új sogunátust, kinevezd az új sógun, az új hivatalnokokat, Szacumát az előtérbe told, te magad pedig az új ródzsú tagja légy. – A ródzsú a sógun nevében uralkodó Öt Vén Tanácsának másik neve volt.

A ródzsú tagja? Miért csak a tagja? – gondolta titkon Szandzsiro.
– Miért nem főminiszter? Vagy miért nem sógun? A származásom feljogosít rá. Két és fél évszázada a Toranagák közül kerül ki a sógun... ez több mint elegendő idő. Nobuszada, a tizennegyedik lesz az utolsó... Apám fejére esküszöm, ő lesz az utolsó!

A sogunátust a hadvezér Toranaga alapította 1603-ban, miután megnyerte a szekigaharai ütközetet, amelyben csapatai negyvenezer ellenségüknek vették fejét. E diadallal gyakorlatilag

felszámolt minden ellenállást, és a történelem folyamán első ízben leigázta s egyetlen ember uralma alá hajtotta Japánt, az Istenek Földjét, ahogy a japánok nevezik hazájukat,

Ez a ragyogó hadvezér és zseniális szervező a teljhatalmat magához ragadva a hatalom nélküli császártól hálásan elfogadta a sóguni címet, melynél magasabb rangra földi halandó nem emelkedhet. Ez a kinevezés hivatalosan is megerősítette diktátori minőségében. E tisztséget nagyon rövid időn belül örökletessé tette, s törvényt hozott, miszerint a jövőben minden világi ügy a sógun kizárólagos hatáskörébe tartozik, míg az egyházi ügyekben a császár szava dönt.

Az utolsó nyolc évszázadban a császár, a Mennyek Fia és udvara a világtól elkülönülve, a fallal körülvett kiotói Császári Palotában élte életét. Évente egyszer, egyetlenegyszer kilépett a fal mögül, hogy felkeresse a szent Isze síremléket, de még akkor is rejtve maradt minden szem elől, arcát sosem látták az emberek. Tisztségüket apáról fiúra örökítő, vakbuzgó szolgálattevői és az ősi, misztikus protokoll előírásai még a falakon belül is csak legszűkebb családjának tagjaival engedték találkozni.

Ilyenformán a hadvezér, aki a palota kapuinak tényleges birtokában volt, maga döntötte el, ki mehet be és ki jöhet ki, minek következtében de facto birtokolta a császárt és annak fülét – befolyása és hatalma innen eredt. És noha a japánok a legteljesebb mértékben hitték a császár isteni származását s elfogadták a Menny Fiaként, akinek származását egyenes vonalban az idők kezdetéig, a Napistennőig vezették vissza, a császár és udvara ősi szokás szerint nem tartott fenn hadsereget, és nem volt más jövedelme, mint amit a kapuit őrző hadvezér juttatott neki – évente és annyit, amennyit kedve tartotta.

Toranaga sógun, a fia és az unokája évtizedeken át bölcsen, de vaskézzel kormányozta az országot. Ahogy a nemzedékek követték egymást, úgy lazult szorításuk, hivatalnokaik mind több és több hatalmat kaparintottak magukhoz, s szép lassan a maguk hivatalait is örökletessé tették. A sógun névleg megmaradt legfőbb vezetőnek, de alig egy évszázad múltán már csak közönséges báb lett belőle, akit azonban mindig és kizárólag a Toranaga családból választottak,

csakúgy, mint a Vének Tanácsát. A jelenlegi sógunt, Nobuszadát négy évvel ezelőtt, tizenkét esztendő korában választották tisztjére.

Nem tapodja már sokáig e földet, fogadkozott magában Szandzsiro, visszatérve a jelen zavaró problémáihoz. – Könnyen lehet, Kacumata, hogy ezek a gyilkosságok, bár jogosak voltak, túlságosan provokálják a gajdzsinokat, és ez kedvezőtlen volna Szacumának.

– Én ebben nem látok semmi kedvezőtlent, nagyuram. A császár ki akarja seprűzni a gajdzsinokat, neked is ez a szándékod, a daimjók többségéé nemkülönben. Az, hogy az a két szamuráj szacumai, a császárnak is tetszeni fog. Ne feledd, hogy jedói küldetésed tökéletesen sikerült.

Szandzsiro három hónappal ezelőtt a kiotói császári udvar közbenjáróin keresztül rávette Kómei császárt, hogy saját kezűleg írjon alá néhány általa sugallt óhajt, s egyben bízta meg őt, hogy kíséren el egy császári futárt, aki majd hivatalosan kézbesíti a tekercset Jedóba, ilyenformán biztosítva annak átvételét: ha egy császári óhajt már átvettek, azt elég nehéz volt visszautasítani. Az utóbbi két hónapban Szandzsiro vezette a tárgyalásokat, s bárhogy kapálóztak s tekergőztek is a ródzsú vénei s a bakufu tisztségviselői, végül sikerült fölébük kerekednie. Most már a kezében volt írásos beleegyezésük, jóváhagyták bizonyos reformok bevezetését, amelyek célja az egész sogunátus meggyengítése volt. És ami a legfontosabb: megszerezte hivatalos hozzájárulásukat a császár akarata ellenére aláírt, gyűlölt egyezmény felbontásához, s hogy kiseprűzzék a gajdzsinokat, és országukat ismét magukra zárják, mint Perry hivatlan látogatása és erőszakos betolakodása előtt.

– Na és mi van azzal a két oktalannal, akik a sorból kilépve, engedély nélkül gyilkoltak? – kérdezte Szandzsiro.

– Minden olyan cselekedet, amely zavarba hozza a bakufut, segít téged.

– Én is úgy látom, hogy a gajdzsinok nagyon kihívóan viselkedtek. Azoknak a férgeknek nincs joguk a közelembé kerülni. A zászlóm és a császári zászló ott volt a menet elején, láthatták.

– Akkor meg hadd viseljék csak a gajdzsinok tettük következményeit. Ők tolokodtak ide akaratumk ellenére partjainkra, ők vetették meg ilyen erőszakosan Jokohamában a lábukat. Ennyi

emberrel, amennyivel most rendelkezünk, és egy éjszakai rohammal könnyűszerrel eltörölhetnénk a kolóniájukat, és felperzselhetnénk a körülötte lévő falvakat. Ma éjjel meg is tehetnénk... hosszú időre megoldaná a problémát.

– A jokohamait azt igen... egy meglepetésszerű támadás. A flottájukat azonban nem tudnánk megkaparintani... az ágyúikat.

– Ez igaz, nagyúr. A gajdzsinok pedig azonnal megtorolnák a támadást. A flottájuk szétlőné Jedót.

– Szerintem is. Ez azonban a sogunátust nem rombolná le, és Jedo után ellenem fordulnának, az én fővárosom, Kagosima ellen. Ezt nem kockáztathatom meg.

– Szerintem Jedóval beérnék, nagyúr. Ha a bázisukat felperzselnénk, kénytelenek lennének visszamenni a hajóikra és elhajózni, vissza Hongkongra. Később visszajöhetnek ugyan, de akkor, ha új bázist akarnak építeni, kénytelenek lesznek erőszakkal partra szállni. És ami számukra még ennél is rosszabb, kénytelenek szárazföldi csapatokat idehozni, hogy azt a bázist megvédjék.

– Ezek Kínát is megalázták. Győzhetetlen a hadigépezetük.

– Ez itt nem Kína, mi pedig nem vagyunk kényeskedő, gyáva kínaiak, akiknek kiszívhatják a vérét, vagy akiket halálra rémíthetnek ezek a hullaférgék. Azt mondják, csak kereskedni akarnak. Helyes. Mi is: puskákra, ágyúkra és hajókra van szükségünk. – Kacumata elmosolyodott, és óvatosan hozzátette: – Javaslom, hogy romboljuk le és perzseljük fel Jokohamát, természetesen úgy téve, mintha mindez a bakufu és a sógun kívánságára történne így. Később aztán, mikor a gajdzsinok visszatérnek, a sogunátus vezetője nagy vonakodva kifizet nekik valamilyen szerény kártérítést, aminek fejében a gajdzsinok boldogan beleegyeznek, hogy összetépjük a szégyenletes egyezményt, és az újat már a mi feltételeink szerint kötik meg.

– Meg fogják támadni Kagosimát – mondta Szandzsiro. – És mi nem fogjuk tudni visszaverni őket.

– A mi öblünk veszélyes terep a hajóknak, nem olyan nyílt, mint a jedói. Ezenfelül vannak titkos parti ütegeink, titkos holland ágyúink, és hónapról hónapra erősödünk. Egy ilyen gajdzsin támadás egyesítené az összes daimjót, az összes szamurájt, az egész országot. És mindezt a te zászlód alatt. Legyőzhetetlen sereged

lenne. A gajdzsin seregek szárazföldön nem képesek győzni. Ez a föld az Istenek Földje, az istenek is minket pártolnának – mondta áhítatosan Kacumata. Egyáltalán nem hitt az istenekben, szavaival csak Szandzsirót akarta manipulálni, mint évek óta tette már. – Hatszáz évvel ezelőtt a mongol Kubiláj kán armadáját is egy kamikaze szél, egy isteni szél szórta szét. Miért ne történhetne újra így?

– Igaz – mondta Szandzsiro. – Az istenek mentettek meg minket akkor. A gajdzsinok azonban mások, a velejükig romlottak, és ki tudja, miféle galádságot képesek még kitalálni. Amíg nincsenek hadihajóink, örültség volna kihívni magunk ellen egy tengeri támadást... bár abban egyetértünk, hogy az istenek mellettünk állnak, és meg fognak védeni minket.

Kacumata felkacagott gondolatban: nincsenek istenek, nincs semmiféle isten, se menny, se élet a halál után. Ostobaság az egész, ostobák a gajdzsinok, ostobaság a dogmájuk. Én abban hiszek, amit a nagy diktátor, Nakamura tábornok írt a halálversében: Semmiből a semmibe. Oszaka kastélya s minden tettem csak álombéli álom. – Könnyebben rátehetnék a kezünket a gajdzsinok kolóniájára, mint eddig bármikor. Az a két ifjú, aki ítéletedre vár, megmutatta az utat. Könyörögve kérlek: indulj el rajta. – Kis szünetet tartott, s még halkabbra fogta a hangját. – Azt rebesgetik, nagyúr, hogy titkon mindkettő sisi.

Szandzsiro szeme még jobban összeszűkül.

A sisik – a szellem emberei, így nevezték őket bátorságuk és tetteik miatt – fiatal forradalmárok voltak, lándzsahegye egy addig sose létezett mozgalomnak, amely a sogunátus megdöntésére irányult. Új jelenségnek számítottak, noha szám szerint az egész országban mindössze százötvenen lehettek.

A sogunátus és a legtöbb daimjó eltaposandó terroristáknak és örülteknek tartotta őket.

A szamurájok nagy többsége, főleg az egyszerű harcosok rojalisták voltak, szerették volna rákényszeríteni a Toranagákat, hogy mondjanak le a sogunáusról és adjanak minden hatalmat a császár kezébe, akitől – s ebben szentül hittek – két és fél évszázaddal ezelőtt jogtalanul ragadta el Toranaga hadúr.

Számos közember, paraszt és kereskedő szemében, s különösképp a gésák és gyönyörházak Lebegő Világában a sisi legendák hőse volt, meg lehetett énekelni, meg lehetett siratni, lehetett bálványozni.

Mind samuráj volt, fiatal, idealista, túlnyomó többségük Szacuma, Csósú és Tosza tartományokból származott. Akadt köztük néhány fanatikus idegengyűlölő. Legtöbbjük ronin volt – hullámmember, mivel szabadok voltak, mint a hullámok –, gazdátlan samuráj vagy olyan, akit engedetlensége vagy valamilyen bűne miatt ura eltaszított magától, s elmenekült szülőföldjéről, hogy elkerülje a büntetést. Megint mások önszántukból szöktek meg uruk fennhatósága alól, mert egy újfajta, égbekiáltó eretnokség hívei lettek: úgy tartották, létezik egy magasabb rendű kötelesség, mint ami urukhoz és a családjukhoz köti őket, és ez nem más, mint az uralkodó császár iránti kizárólagos kötelesség.

Néhány évvel ezelőtt a sisik egyre szélesedő mozgalma apró, titkos sejteket alakított, amelyek célul tűzték maguk elé, hogy felélesztik tetszhalálából a busidót, az önfegyelmesség, a kötelesség, a becsület, a halál, a kardforgatás és más harci művészetek ősi samuráj formáit, amelyeket – azt a néhány szenszeit leszámítva, akik még életben tartották a busidó szellemét – rég elfelejtettek már. Elfelejtették, mert Japánban, ahol korábban több száz éven át szünet nélkül dúltak a polgárháborúk, a Toranagák két és fél évszázados szigorú uralma alatt, amely megtiltotta a hadviselést, béke honolt.

A sisik óvatosan találkozzatni kezdtek, megvitatták terveiket. A kardvívó iskolák az elégedetlenség központjaivá váltak. Fanatikusok és radikálisok jelentek meg soraikban – jók is, rosszak is. Egy közös tulajdonság azokban mindőjükben megvolt: valamennyien fanatikusán elleneztek a sogunátust, s hogy Japán kikötőit megnyissák a külföldiek és a külföldi kereskedelem előtt.

E cél elérése érdekében az utóbbi négy évben imitt-amott már meg is támadták a gajdzsinokat, s elkezdtek egy mindaddig példa nélkül álló, mindenre kiterjedő forradalom előkészítését, amely Nobuszada sógun, a törvényes uralkodó, a mindenható Vének Tanácsa és a rendeleteiket végrehajtó, az élet minden rezdülését átfogó bakufu ellen irányult.

A sisik jelmondata mindent magába foglalt: Szonnó-dzsói – tisztelet a császárnak, üzd ki a barbárokat! Megesküdtek, hogy bármi áron is, de elsöpörnek mindenkit, aki az útjukba áll.

– Még ha sisik voltak is – mondta dühösen Szandzsiro –, akkor sem tűrhetem, hogy egy ilyen mindenki szeme láttára lezajlott engedetlenség büntetlen maradjon. Azoknak a gajdzsinoknak szerintem is le kellett volna szállniuk a lovukról, le kellett volna térdelniük, civilizált ember módjára viselkedni. Igenis ők provokáltak minket. De ez nem mentség ennek a két embernek.

– Egyetértek, nagyúr.

– Akkor most mondd meg, mit csináljak – mondta ingerülten Szandzsiro.– Ha ezek tényleg sisik és összezúzom őket vagy megparancsolom nekik, hogy kövessenek el szeppukut, akárhány öröm van is, még a hónap vége előtt meggyilkolnak... Ne is próbáld tagadni, mert tudom. Undorító, hogy ilyen erősek, pedig a legtöbbjük csak közönséges gosi.

– Talán épp ebben rejlik az erejük, nagyúr – mondta Kacumata. A gosik a legalacsonyabb rangú szamurájok voltak, családjuk általában pénztelen, vidéki szamurájcsalád, alig több a régi idők harcos parasztjainál, akiknek szinte semmi kilátásuk nem volt rá, hogy tanulhassanak, következésképpen nem remélhettek előléptetést, nem remélhették, hogy érvényesíthessék nézeteiket, sőt még azt sem igen, hogy egyáltalán meghallgassa őket valamely alacsony rangú hivatalnok – a daimjóról nem is beszélve. – A puszta életükön kívül nincs mit veszíteniük.

– Ha valaki sérelmez valamit, én természetesen meghallgatom. A különleges emberek különleges oktatást igényelnek... legalábbis némelyikük.

– Mi volna, ha őket bízna meg a gajdzsinok elleni támadás vezetésével?

– És ha nem lesz támadás? Nem adhatom át őket meggondolatlanul a bakufunak vagy a gajdzsinoknak!

– A legtöbb sisi csak ifjú idealista, nincs se esze, se célja. Vannak közöttük bajkeverők és bűnözők is, akikre semmi szükség ezen a földön. Megfelelő kezekben azonban egyik-másik értékes lehet... Egy kémtől tudom, hogy a legidősebbjük, Sorin, tagja volt annak a csapatnak, amely meggyilkolta li főminisztert.

– Szoka!

Négy éve történt. Ii, akinek feladata volt, hogy a gyermek Nobuszadából sógunt faragjon, minden ellenkező értelmű tanács ellenére, egy roppant helytelen házasságot szorgalmazott, amely védenca és a császár tizenkét esztendőös féltestvér húga között jött volna létre, s mindezek felül, ami a legrosszabb: Japán részről ő tárgyalta meg és írta alá a gyűlöletes egyezményt. Halálát nem nagyon bánta senki, legfőképpen Szandzsiro nem.

– Hívasd őket.

A kihallgatóteremben ültek, egy szolgálólány teát tett Szandzsiro elé. Kacumata Szandzsiro mellett ült. Körülöttük a nagyúr tíz testőre állt, felfegyverkezve mind. A Szandzsirónál alacsonyabban és vele szemben térdeplő két fiatalembernél nem volt fegyver, bár kardjaik ott heverték tőlük karnyújtásnyira a tatamin. Idegeik pattanásig feszültek, de ez egyikükön sem látszott. A szolgálólány meghajolt, s félelmét palástolva távozott.

Szandzsiro észre se vette. Felemelte a tálcáról finom mívű porceláncsészéjét, ivott egy kortyot, ízlett neki a tea s boldog volt, hogy uralkodó lehet s nem alattvaló. Úgy tett, mintha a csészében gyönyörködne, de valójában a két fiatalembert tanulmányozta. A két szamuráj közömbösen várakozott, tudták, hogy eljött az idő.

Szandzsiro azonkívül, amit Kacumata mondott, semmit sem tudott róluk: csak azt tudta, hogy mindkettő gosi, gyalogos katona, ahogy apjuk is az volt. Mindkettőnek évi egy koku a járandósága – ez rizsmérték volt, körülbelül száznyolcvan liter, általános megítélés szerint elegendő egy család egyévi táplálására. Mindkettő egy-egy Kagosima környéki faluból származott. Az egyik tizenkilenc esztendőös volt, a másik – aki megsebesült s most be volt kötve a karja – tizenhét. Mindkettő a kagosimai szamurájiskola növendéke volt, amelyet húsz esztendeje Szandzsiro alapított kiemelkedő képességű emberei számára: itt külön kiképzésben részesültek, egyebek között gondosan megválogatott holland szakkönyveket is tanulmányoztak. Jó tanuló volt mindkettő, nőtlen, szabadidejükben vívótudásukat csiszolgatták és tanultak. További megfelelő előmenetel esetén mindkettő számíthatott rá, hogy valamikor a

jövőben előléptetik. Az idősebbik neve Anato Sorin volt, az ifjabbiké Rioma Ori.

Sűrűsödött a csend.

Szandzsiro váratlanul megszólalt. Kacumatához beszélt, mintha a két fiatalember ott sem lett volna. – Ha bármelyik emberem, bármilyen értékes volna is egyébként, bármennyire provokáltak volna is, bármilyen okkal, parancsom nélkül rátámadna valakire s ezután még a környezetemben maradna, nekem ezekre az emberekre súlyos büntetést kellene kiszabnom.

– Igen, nagyúr.

Szandzsiro látta tanácsosa szemének villanását. – A fegyelmezetlenség ostobaság. Ha nekem akadna ilyen emberem, és ezek után még életben akarna maradni, csak egyetlen megoldás volna a számára: hogy elmeneküljön s roninnak álljon, még azon az áron is, hogy így elveszti a járandóságát. Kár az életükért, ha egyébként méltónak bizonyultak volna rá. – Szandzsiro a két fiatalember felé fordult, alaposan szemügyre vette őket. Meglepetésére az eddigi komor közönyön kívül semmit sem tudott leolvasni az arcukról. Óvatossága fokozódott.

– A legteljesebb mértékben igazad van, nagyúr. Mint mindig – mondta Kacumata. – Meglehet azonban, hogy egy ilyen ember, már ha a becsület útját járó, különleges emberről van szó, tudván, hogy megzavarta harmóniádat s hogy nincs más választásod, mint súlyos büntetést kimérni rá, nos, meglehet, hogy ez a különleges ember még roninként is védelmezné érdekeidet, talán még jobban is, mint annak előtte.

– Ilyen emberek nem léteznek – mondta Szandzsiro, de örült, hogy tanácsosa egyetért vele. Könyörtelen tekintete a fiatalemberekre siklott. – Vagy igen?

Mindkét fiatalember igyekezett állni a tekintetét, de nem sikerült. Lesütötték a szemüket. Sorin, az idősebbik halkán megszólalt. – Vannak ilyen emberek, nagyúr.

Szandzsiro várta, hogy a fiatalabbik is megnyilatkozzon. Még jobban megsűrűsödött a csend. Végül Ori, az ifjabbik alig észrevehetően bólintott, mindkét tenyerét a tatamira helyezte, és még mélyebbre hajolt. – Vannak, nagyúr, szerintem is.

Szandzsiro most már elégedett volt. Sikerült minden költség nélkül szert tennie két szövetségesre, két kémre a mozgalomban – akikért majd Kacumata lesz a felelős.

– Ha léteznének ilyen emberek, hasznosak lehetnének. – Szandzsiro hangja kurtán, befejező jelleggel csattant. – Kacumata! Írj azonnal egy levelet a bakufunak, tudasd velük, hogy két gosi... – gondolkodott egy pillanatig, nem érdekelte, hogy a helyiségben tartózkodók halkán összesúgnak – ...írj olyan nevet, amelyet akarsz, ma kilépett a sorból és megölt valami gajdzsint, mert azok kihívóan és pimaszul viselkedtek, pisztoly is volt náluk, amelyeket fenyegetőleg a gyaloghintóm felé fordítottak. Ez a két emberem, akiket csakúgy, mint az összes többi emberemet, a gajdzsinok provokáltak, mielőtt elfoghatták és megkötözhatték volna őket, elmenekült. – Ismét a két fiatalemberre nézett. – Ami pedig titeket illet, az első éjszakai őrség idején gyertek vissza ítélethirdetésre.

Kacumata gyorsan megszólalt. – Nagyúr! Engedelmeddel javasolhatnám, hogy a levélbe még azt is írassuk bele, hogy mindkettőt kitaszítottad, roninnak nyilvánítottad, járandóságukat eltörölted, és fejükre jutalmat tűztél ki.

– Két kokut. Hirdettesd ki a falujukban, mihelyt visszatérünk. – Szandzsiro Sorinra és Orira nézett, s elbocsátólag intett. A két szamuráj mélyen meghajolt és távozott. Szandzsiro elégedetten észlelte, hogy kimonójuk hátán átütött az izzadság, noha a délután nem volt meleg.

– Kacumata – mondta halkán, mikor ismét kettesben maradtak. – Jokohamára visszatérve... Küldj oda néhány ügyes kémet, hogy lássuk, mi van ott. Parancsold meg nekik, hogy estére térjenek vissza, a szamurájoknak pedig rendelj el harckészültséget.

– Igenis, nagyuram. – Kacumata nem engedte meg magának, hogy elmosolyodjon.

Mikor a két fiatalember Szandzsirotól kijövet már áthaladt a testőrök gyűrűjén, Kacumata utolérte őket. – Kövessetek. – Kanyargós kerti utakon egy Orizetlen oldalkapuhoz vezette őket.

– Menjetek azonnal Kanagavába, az Éjféli Virágzás Fogadóba, ott biztonságban lesztek. Más barátainkat is ott találjátok majd. Siessetek!

– De szenszei – mondta Ori. – Előbb össze kell szednünk a kardjainkat, a páncélunkat, a pénzünket és...

– Hallgass! – szólt rá dühösen Kacumata. Kimonója ujjából egy kis erszényt vett elő, amelyben néhány pénzdarab csörgött. – Fogd ezt, s a kétszeresét adod vissza pimaszságodért! Napszálltakor utasítást adok az embereknek, hogy menjenek utánatok, s ha egy rín belül utolérnek, öljenek meg benneteket.

– Igenis, szenszei. Elnézést kérek a modortalanságomért.

– Nem fogadom el a bocsánatkérésedet. Ostobák vagytok mi, ketten. Mind a négy barbárt meg kellett volna ölnötök, nem csak egyet... És főleg a lányt, mert amiatt a gajdzsinok megőrültek volna haragjukban! Hányszor mondtam el nektek? Ezek nem olyanok, mint mi, ezek nem civilizált emberek, egészen másképp nézik a világot, a vallást és a nőket! Tehetetlen, ostoba fajankók vagytok! Támadásba lendültök, de aztán nem folytatjátok a legteljesebb elszántsággal, életetekkel mit sem törődve? Meginogtatok! Ezért veszítettetek! Ostobák! – ismételte. – Elfelejtettetek mindent, amit tanítottam nektek. – Dühösen, keményen, visszakézből arcul ütötte Sorint.

Sorin azonnal meghajolt, halkán, alázatosan bocsánatot kért, amiért viselkedése miatt a szenszei elveszítette a vát, belső harmóniáját; fejét mélyen lehajtotta, kétségbeesetten igyekezett leplezni fájdalmát. Ori karómereven várta a második ütést: csípős, égető érzés maradt utána. Nyomban ő is alázatosan bocsánatot kért, s félelmében továbbra sem emelte fel fejét. Egyszer az egyik tanuló társa, a tanulók között a legjobb kardforgató, egy vívásórán udvariatlanul válaszolt Kacumatának. Kacumata a hüvelyébe dugta a kardját, puszta kézzel ment neki, lefegyverezte, megalázta, mindkét karját eltörte, s mindörökre száműzte a falujába.

– Kérlek, bocsáss meg, szenszei – mondta Sorin. Őszintén mondta.

– Menjetek az Éjféli Virágzás Fogadóba. Ha üzenetet küldök, azonnal engedelmeskedtek, bármit kérek is. Még egy lehetőségetek nem lesz. Azonnal engedelmeskedtek. Megértettétek?

– Igen, szenszei, igenis. Kérünk, bocsáss meg nekünk – mormolta a két fiatalember. Feltűrték kimonójukat, és már rohantak is: jobban féltek tőle, mint Szandzsirótól. Kacumata évek óta tanította őket mind a harcművészetekre, mind – titokban – más művészetekre: a

múlt, a jelen és a jövő stratégiájára, hogy miért nem teljesítette a bakufu a kötelességét, miért nem teljesítették a Toranagák, miért szükségszerű a változtatás, s miként kell keresztülvinni. Kacumata azon kevés sisi közé tartozott, aki hatamoto volt, magas rangú szamuráj, nagyurát közvetlenül szolgáló tiszteletre méltó hűbéres, aki évente ezer koku járandóságot kapott.

– Íííí, ilyen gazdagnak lenni... – súgta Sorin Orinak, mikor megtudták a dolgot.

– A pénz semmit sem számít. A szenszei megmondta, hogy akinek hatalma van, annak nincs szüksége pénzre.

– Igen, de gondolj csak a családnadra, gondolj az apádra meg az én apámra, a nagyapánkra, ők is vehetnének egy kis földet maguknak, nem másokén kellene dolgozniuk... És nekünk sem kellene időnként mezei munkát végeznünk, hogy egy kis különpénzre tegyünk szert.

– Igazad van – mondta Ori.

Sorin ekkor felnevetett. – Egyet se félj, sose lesz nekünk még száz kokunk se, és ha lenne is, a magunk részét akkor is lányokra meg szakéra költenénk, mi lennénk a Lebegő Világ daimjói! Ezer kokunál több pénz nincs is a világon!

– Dehogyan nincs – mondta Ori. – Ne feledd, mit mondott a szenszei.

Kacumata az egyik titkos gyűlésen, amelyen csak leghívebb tanítványai vettek részt, így magyarázta: – Szacuma jövedelme évi hétszázötvenezer kokura rúg, ez mind a mi nagyurunké, a daimjóé, aki ezt úgy osztja el, ahogyan helyesnek látja. Ez is egy olyan szokás, amit az új rendszer meg fog szüntetni. A nagy változás bekövetkezte után a hűbértulajdonosok jövedelmét egy államtanács osztja majd el, amelynek tagjai a legkülönbözőbb rangú, korú és származású szamurájok közül kerülnek ki. Egyetlen feltétel lesz csupán: hogy az illető kellőképp bölcs legyen, s köztiszteletnek örvendjen, így fognak eljárni minden hűbértulajdonoson, mivel az országot a Jedóban vagy Kiotóban székelő, ugyancsak érdemes szamurájok alkotta Legfőbb Államtanács igazgatja majd – a Mennyek Fiának iránymutatása alatt.

– Bármely szamuráj tagja lehet ezeknek a tanácsoknak, szenszei? Megkérdezhetem, hogy ez vonatkozik a Toranagákra is? – kérdezte

Ori.

– Kivétel nélkül mindenkire vonatkozik, ha az illető érdemes rá.

– Szenszei, bocsáss meg, de szeretnék még valamit kérdezni. Tudja azt valaki, hogy mekkora a Toranagák valódi vagyona és hogy mekkora földet birtokolnak?

– A szekigaharai ütközet után Toranaga elkobozta megölt ellenségei földjeit, amelyek összesen körülbelül évi ötmillió kokut érték. Ez Japán egész vagyonának körülbelül az egyharmada. Ezt a saját és családja tulajdonává nyilvánította. Egyszer és mindenkorra.

Az ezt követő döbbszent csendet végül ismét Ori törte meg. Mindannyiuk gondolatát mondta ki. – Ilyen óriási vagyonból a miénk lehetne a világ legnagyobb hadiflottája, annyi ágyút és puskát vásárolhatnánk, amennyi csak kell, a legjobb puskákkal szerelhetnénk fel szárazföldi csapatainkat, és kihajíthatnánk minden gajdzsint!

– Akár háborút is indíthatnánk ellenük, és kiterjeszthetnénk partjainkat – tette hozzá halkán Kacumata. – És lemoshatnánk a szégyenfoltot.

Mindannyian tudták, miről beszél. A tairóról, Nakamura generálisról, a hűbérúrról, Toranaga közvetlen elődjéről, a nagy paraszttábornokról, aki később a Kapuk Ura lett, aminek következtében a császár hálából felruházta az alacsony sorból származó ember által elérhető legmagasabb méltósággal, a diktátor jelentésű tairói tiszttel – és nem a sógunival, amelyet megszállottként hajszolt egy életen át, de amit sosem tudott elérni.

Miután rávette főellenségét, Toranagát, hogy esküdjön örök hűséget neki és gyermekeinek, óriási hajóhadat szervezett és hadjáratot indított Csoszén (vagy ahogy egy időben nevezték: Korea) ellen, hogy megvigye nekik a felvilágosodást, s hogy ugródeszkeként használja a Kína Sárkánytrónjáért indítandó hadjáratához. Csapatai azonban kudarcot vallottak s szégyenszemre hamarosan visszavonulót fújtak – csakúgy, mint a korábbi korokban, évszázadokkal ezelőtt, mikor két másik japán kísérlet is ugyanilyen csúfosan dugába dőlt. Hiába: Kína trónjának magnetikus vonzása volt.

– Az ilyen szégyenfoltot le kell törölni... Ahogy azt a szégyenfoltot is, amelyet a Mennyek Fiának köpönyegén ejtett Toranaga, aki

Nakamura halálakor jogtalanul magához ragadta a hatalmat, tönkretette Nakamura özvegyét és fiát, leromboltatta oszakai várát. Épp elég ideje prédálja már a Menny Fiának örökségét! Szonnó-dzsói!

– Szonnó-dzsói! – visszhangozták lelkesen.

Esteledett. A két fiatalember elfáradt, fejveszett menekülésük sokat kivett belőlük, ám ezt egyik sem akarta elsőként beismerni, így aztán sietve folytatták útjukat egészen az erdő széléig. Előttük a már nagyon közeli Kanagava peremén áthaladó Tokaidó mindkét oldalán elárasztott rizsföldek terültek el. Nem messze egy sorompó látszott. A tengerpart tőlük jobbra húzódott.

– Álljunk meg... egy percre – szólalt meg Ori. Sebesült karja lüktetett, a feje hasogatott, melle szaggatott, de nem mutatta.

– Jól van. – Sorin ugyanúgy lihegett és ugyanolyan fáradt volt, de nevetett. – Gyenge vagy, mint egy vénasszony. – Keresett egy kis száraz földfelületet, jólesően letelepedett, igyekezett kifújni magát. Nagy óvatosan körülnézett.

A Tokaidó szinte teljesen néptelen volt, a bakufu általában nem engedélyezte az éjszakai utazást: ha valaki éjszaka mégis folytatta útját, szigorú kihallgatásra és – ha sietségének nem tudta alapos okát adni – büntetésre számíthatott. Teherhordók és az utolsó utasok igyekeztek a kanagavai sorompó felé. A többiek már mind valamelyik fogadóban fürdöztek vagy tivornyáztak: a pihenővároskákban mindenütt számos fogadó működött. Az éjszaka beálltával szerte az egész országban leeresztették az országúti sorompókat, helybeli szamurájok őrködtek mellettük.

Sorin az öböl túlsópartját nézte: odalátszóttak a sétány olajlámpásai és a horgonyon ringatózó hajók között imitt-amott a kolónia épületeinek világos ablakai. Jó hold, félhold ült nem sokkal a szemhatár felett.

– Hogy van a karod. Ori?

– Jól, Sorin. Most már egy rinél távolabb vagyunk Hodogajától.

– Ez igaz, de amíg nem érünk a fogadóba, nem vagyunk biztonságban. – Sorin masszírozni kezdte sajtó nyakát és nyakszirtjét: Kacumata ütésétől mintha elcsúszott volna az egyik

csigolyája. – Mikor ott térdeltünk Szandzsiro nagyúr előtt, már azt hittem, végünk. Azt hittem, bűnösnek nyilvánít minket.

– Én is azt hittem. – Ori rosszul érezte magát, a karja lüktetett, a melle sajgott, az arca még mindig égett, mint a tűz. Ép kezével gépiesen legyintett, hogy elhessegesse az éjszakai rovarokat. – Ha Szandzsiro... Én eltökéltem, hogy felkapom a kardomat, és előttünk küldöm a másvilágra.

– Én is eltökéltem, de a szenszei nagyon figyelt. Mielőtt még mozdultunk volna, megölt volna mindkettőnket.

– Igen, ebben is igazad van. – A fiatal Ori megborzongott. – A pofonja kis híján levitte a fejemet, ííí, ekkora erő... Hihetetlen! Örülök, hogy a mi oldalunkon áll, és nem velünk szemben. Ő mentett meg minket, neki köszönhetjük az életünket, ő beszélt rá Szandzsirót. – Ori hirtelen elkomorodott. – Sorin... Mialatt vártunk, én... hogy megerősítsem magam, megfogalmaztam a halálversemet.

Sorin is elkomorodott. – Hallhatnám?

– Igen.

*Szonnó-dzsói – jó az est,
ez sincs hiába.
Ugrom,
vár rám az úr.*

Sorin végiggondolta a költeményt, ízlelgette a szavak egyensúlyát, harmadik szintű jelentésüket, majd ünnepélyes hangon megszólalt. – Bölcs dolog, ha egy szamuráj megírja a halálversét. Nekem még nem sikerült, de tudom, hogy kellene. Utána már minden nap ajándék. – Lassan jobbra-balra fordította fejét, mindkét irányban addig, ameddig csak tudta, pattant is egy csigolya vagy egy ízület: máris jobban érezte magát. – Tudod, Ori... a szenszeinek igaza volt. Meginogtunk egy pillanatra, azért vesztettünk.

– Meginogtam, ebben igaza van, könnyen megölhettem volna a lányt, de egy pillanatra megbénított. Soha életemben... Az a külföldies ruha, az arca meg mint valami furcsa virág... Azzal a hatalmas orrával, azzal a két kék folttal, fölöttük meg azzal a két sárga porzószállal olyan volt, mint egy óriási orchidea... Azok a hihetetlen szemek, mint egy sziámi macskáé, az a szalmacsutak az

alatt a nevetséges kalap alatt... Visszataszító volt, de valahogy mégis vonzó. – Ori idegesen elnevette magát. – Megbabonázott. A sötét régiók valamelyik kamija lehet.

– Szaggasd csak le a ruháját, majd meglátod, hogy e világi lény. Na de hogy vonzó lenne... Hát nem tudom.

– Nekem is ez jutott eszembe, hogy milyen lehet. – Ori egy pillanatra fölnezt a holdra. – Ha párnáztam volna vele, azt hiszem... azt hiszem, úgy jártam volna vele, mint a hím pók a nőstényével.

– Mármint hogy a nőstény megöli utána?

– Igen. Ha erőszakkal vagy erőszak nélkül, de párnáznék vele, az a nő megölné utána. – Ori hessegető mozdulatokat tett a kezével, a rovarok kezdtek elviselhetetlenné válni. – Még sose láttam ilyen nőt... De te sem. Te is észrevetted, neh?

– Nem, én nem. Olyan gyorsan játszódott le az egész, és én azt a nagy, ronda pisztolyost próbáltam megölni. A lány meg közben elmenekült.

Ori Jokohama halvány fénypontjait nézte. – Kíváncsi volnék, vajon hogy hívják, és hogy mit csinált, mikor hazaért. Még sose láttam ilyen... olyan rút volt, mégis...

Sorin nyugtalanul figyelte. Ori mind ez ideig jóformán észre sem vette a nőket, egyszerűen csak használta őket, mikor szüksége volt rájuk, hagyta, hogy szórakoztassák, kiszolgálják. Nem emlékezett rá, hogy imádott hűgán kívül más nőről beszélt volna. – Karma.

– Az, karma. – Ori megigazította karján a kötést; a lüktetés erősödött. A kötés alól szivárgott a vér. – Ennek ellenére nem tudom, hogy csakugyan veszítettünk-e. Várnunk kell, türelemmel kell lennünk, majd meglátjuk, mi lesz. Mindig is úgy terveztük, hogy az első adandó alkalommal nekimegyünk a gajdzsinoknak... Helyesen cselekedtünk.

Sorin felállt. – Unom már a komolyságot, a kamit meg a halált. A halált úgyis hamarosan megismerjük. A szenszei azért adott életet nekünk, hogy a szonnó-dzsóinak szenteljük. Semmiből a semmibe. Ma este azonban gyönyörök várnak ránk. Fürdő, szaké, vacsora, aztán egy igazi éjszakai hölgy, zamatos, édes illatú, harmatos... – Halkan fölnevetett. – Egy virágszál, nem orchidea, egy gyönyörű orrú, rendes szemű virágszál. Na, gye...

Elhallgatott. Kelet felől, Jokohama irányából egy hajó jelzőágyújának dörrenése hallatszott, majd egy kis idő múltán jelzőrakéta villant a sötétségbe.

– Ez valami szokásos jelzés?

– Nem tudom. – A másik irányban épp csak ki tudták venni az első sorompó lámpásait. – Menjünk inkább a rizstáblákon át, úgy kikerüljük az öröket.

– Vágjunk át az úton a part felőli oldalra. Onnan úgysem számítanak senkire, elkerüljük a járőröket, és a fogadó is közelebb van.

Mélyen lehajolva átszaladtak az úton, és a nemrég palántázott téli rizs táblái között kanyargó ösvényeken haladtak tovább. Egyszer csak megtorpantak: a Tokaidó felől lódobogás és lószerszámok csörgése hallatszott. Meglapultak, úgy várahoztak, aztán leesett az álluk. Az útkanyarulatban egy tiszttel az élen, tíz egyenruhás, hátultöltős puskákkal felfegyverkezett lovas dragonyos bukkant elő.

A sorompónál álló szamurájok nyomban észrevették őket, figyelmeztetőleg rájuk kiáltottak. Az öröknyhóból további szamurájok rohantak elő. Hamarosan húszan sorakoztak fel a sorompó mögött, egy tiszt állt az élükön.

– Mit csináljunk. Ori? – kérdezte suttogva Sorin.

– Várjunk.

A szamuráj tiszt fölemelte a kezét. – Állj! – kiáltotta enyhe főhajtással, korrekt módon betartva azt, amit a jó modor egy alacsonyabb rangú katonát köszöntő tiszt számára előírt. – Engedélyezték számotokra az éjszakai utat? Ha igen, kérlek, add ide az okmányaidat.

Ori majd megfulladt dühében, látva a gajdzsin tiszt arcátlanságát, aki körülbelül tízlépésnyire a sorompótól megállt, kiáltott valamit a maga különös nyelvén, parancsoló mozdulattal intett a szamurájoknak, hogy nyissák fel a sorompót. Le sem szállt a lováról, meg sem hajolt, pedig a szokások mindkettőt megkívánták.

– Hogy merészelsz ilyen faragatlanul viselkedni? Távozz! – kiáltott rá a meglepett szamuráj tiszt, aki nem számított ilyen viselkedésre, s intett, hogy menjenek el.

A gajdzsin tiszt parancsot vakkantott. Emberei nyomban leakasztották vállukról a puskájukat, s egy gyors második parancs

után sortüzet lőttek a levegőbe. A sortüz után, a puskaropogás hangja még le sem csengett, mikor máris újratöltették s most már egyenesen a szamurájok felé fordították fegyverüket. Sűrű csend telepedett a tájra.

Sorin és Ori leesett állal bámult. Mióta világ a világ, a fegyvereket előlről töltötték puskaporral és golyóval. – Ezek hátultöltős pusák, azokkal az újfajta patronokkal – súgta izgatottan Sorin. Eddig még egyikük sem látott ilyen fegyvereket, csak hallott róluk. A sorompónál álló szamurájok is megdöbbenek. – Ííí, láttad, milyen gyorsan töltöttek újra? Úgy hallottam, egy ilyen puskából tíz lövést lehet leadni annyi idő alatt, mialatt egy muskétából egyet.

– És láttad, milyen fegyelmezettek, Sorin? Még a lovak is, szinte meg sem mozdultak.

A gajdzsin tiszt újabb lekezelő mozdulattal intett, hogy nyissák fel a sorompót. A jelbeszéd félreérthetetlen volt: ha nem nyitják fel azonnal, minden szamuráj meghal.

– Hadd menjenek – mondta a szamurájok tisztje.

A dragonyostiszt megvető tekintettel, láthatólag félelmet nem ismerve előrerúgta, komor arcú emberei lövésre készen tartott puskával követték. Egyikük sem köszönt az öröknek, egyikük sem viszonzta udvarias meghajlásukat.

– Ezt azonnal jelentem, ezért bocsánatot kell kérnetek! – kiáltott utánuk a szamuráj tiszt. Bár igyekezett nem mutatni, rettentően dühítette a gajdzsinok modortalansága.

A dragonyosok átvonulása után a sorompót ismét lezárták. – Micsoda modor! – sziszegte dühösen Ori. – De hát mit tehetett volna ilyen fegyverek ellen?

– Nekik rohanhatott volna, és halála előtt megölhetett volna néhányat! – Sorin lába reszketett a dühtől. – Én nem lettem volna ilyen gyáva... Én nekik rohantam és meghaltam volna.

– Igen. Azt hiszem... – Ori elhallgatott, egy hirtelen gondolat hatására elpárolgott dühe. – Gyere! – suttogta sűrgetőleg. – Meglessük, merre mennek... Talán olyan puskát is tudunk lopni.

4

Az esti szürkületben a Királyi Haditengerészet nagycsónakja gyors tempóban közeledett a kanagavai móló felé. Ez a móló a partot tagoló többivel ellentétben erős kő- és faépítmény volt, elején merész tábla szökkent magasba s hirdette angol és japán betűkkel: **ŐFELSÉGE BRITANNIA KIRÁLYNŐJE KÖVETSÉGÉNEK TULAJDONA. A BIRTOKHÁBORÍTÓK FELELŐSSÉGRE VONATNAK.** A csónakban matrózok eveztek gyors húzásokkal, előttük, mögöttük felfegyverzett tengerészek ültek. Nyugaton, a látóhatár peremén még látszott egy keskeny, bíborvörös csík. A tenger enyhén fodrozódott, a hold elől könnyű szél hajtotta el a felhőket.

A követség egyik gránátosa a móló végén várta őket. Kerek arcú kínai állt mellette magas nyakú, bokáig érő klepetusban, kezében egy rúdra akasztott olajlámpással.

– Evezőt ki! – vezényelt a fedélzetmester. Az evezők nyomban kiemelkedtek. Az első evezős a mólóra szökkent, egy kikötőbakhhoz kötötte a csónakot. A tengerészek gyorsan, fegyelmezett rendben követték, s puskájukat lövésre készen tartva védekező alakzatot vettek föl. Őrmesterük a környéket fürkészte. A csónak hátsó végében egy tengerésztiszt állt. Mellette Angélique Richaud. A tiszt partra segítette a lányt.

– Jó estét, uram, jó estét, hölgyem – tisztelgett a gránátos. – Ez az ember itt Lim, a követség alkalmazottja.

Limnek majd kiugrott a szeme, úgy bámulta a lányt. – Jó'estét szah, te jön nagyon gyorsan-gyorsan, hallod-e? Miszi jön, seba.

Angélique ideges volt, nyugtalan. Főkötőt, kék selyem ingvállat és abroncsszoknyát viselt, ugyanilyen színű vállkendője remekül kiemelte bőre fehérségét és haja szőkeségét.

– Mr. Struan hogy van?

A katona udvariasan válaszolt. – Nem tudom, hölgyem. Babcott doktor a legjobb orvos ezeken a vizeken, úgyhogy ha az Úr is úgy akarja, felépül a szerencsétlen. Nagyon fog örülni magának, állandóan csak magát kérdi. Csak reggelre vártuk magukat.

– És Mr. Tyrer?

– Ő jól van, hölgyem, csak izomsebet kapott. Talán indulhatnánk.

– Milyen messze van?

Lim ingerülten közbeszólt. – Ajíjje, nem messze, csopcsóp, sebj.

– Magasra emelte a lámpást, s sűrű kantoni morgolódás közepette nekiindult a sötétségnek.

Pimasz disznó, gondolta a tiszt. Jóvágású férfi volt, tengerészhadnagy, John Marlowe-nak hívták. Elindultak Lim után. A tengerészek nyomban menetelakzatba rendeződtek, felderítőket küldtek előre.

– Jól érzi magát, Miss Angelique? – kérdezte Marlowe.

– Igen, köszönöm. – Angelique Richaud szorosabbra vonta maga köré vállkendőjét. Óvatosan lépkedett. – Micsoda borzalmas szag!

– Sajnos a trágya, amit a földeken használnak... meg az apály. – Marlowe huszonnyolc éves volt, homokszín hajú, szürkés-kék szemű, rendes körülmények között a HMS Pearl-ön, egy huszonegy ágyús gőzfregatton szolgált, ez idő szerint azonban Ketterer admirális segédtszjtjének feladatkörét látta el. – Parancsol hordszéket?

– Nem, köszönöm, jó így.

Lim két-három lépésnyire haladt előttük, úgy világított nekik a keskeny, néptelen falusi utcákon. Kanagavában csend honolt, bár a kis rácskapukkal tagolt magas falak mögül időnként részeg férfiak és nők féktelen, részeg röhögése harsant. Mindenütt kalligrafikus japán cégtáblákat lehetett látni.

– Ezek fogadók? – kérdezte Angelique Richaud.

– Azt hiszem, igen – felelte Marlowe.

Szóváltásukat hallva Lim halkán röhöncsélteni kezdett. Tökéletesen tudott angolul, egy hongkongi missziós iskolában tanult. Utasításai úgy szóltak, hogy ezt a tényt gondosan titkolja, kizárólag a pidzsint használja, mutassa magát ostobának, lessen ki minél több titkot, amelyeknek mind ő, mind a tongja előljárói, mind vezetőjük, Kitúnő avagy Gordon Csen, a Struan compradoréja hasznát veszi. A compradoré általában egy jó házból való eurázsiai férfi volt, ő közvetített az európai és a kínai kereskedők között, folyékonyan beszélt az angolt és a kínai nyelvjárásokat, és minden tranzakcióból legalább tíz százalék hasznot húzott.

Hohó, finnyás ifjú kisasszonyom, gondolta derűsen Lim, aki sok mindent tudott róla, kíváncsi vagyok, vajon ki lesz ezek közül a bűzös kerekszeműek közül, aki elsőként taszít hanyatt, s elsőként hatol be hasonlóképp bűzös jádekapudon. Vajon csakugyan olyan érintetlen vagy, mint amilyennek mutatod magad, vagy a Zöld Szemű Ördög Struan unokája kiélvezte már veled a felhőket s az esőt? Az összes hatalmas és apró istenekre, hamarosan megtudom a választ, mert a szobalányod a néném harmadik unokatestvérének a lánya. Azt már amúgy is tudom, hogy a szőrzeded tépkedni kellene és ugyanolyan szőke, mint a hajad, de túlságosan dús, civilizált férfinak így nem kell, bár gondolom a barbároknak ebben az állapotában is megfelel. Pfuj!

Ajjjje, de érdekes is az élet! Fogadni mernék, hogy ez a gyilkosság mind az idegen ördögöknek, mind ezeknek a mocsokevőknek sok gondot fog még okozni. Csodálatos! Hogy fulladnának mind a saját ürülékükbe!

Érdekes, hogy a Zöld Szemű Ördög unokája ilyen súlyosan megsebesült, és így folytatódik férfiáguk rossz zsosa, és érdekes, hogy a hír a leggyorsabb futárunk útján már úton is van Hongkong felé. Milyen bölcs is vagyok! De hát nem csoda: a Közbülső Birodalomból származom, s ilyenformán természetesen magasabb rendű vagyok.

De ami szél rossz az egyiknek, kedvez a másiknak. Ezek a hírek minden bizonnyal nagyon le fogják nyomni a Nemes Ház részvényeinek az árát. Így, hogy előbb tudjuk, mint a többiek, én meg a barátaim hatalmas haszonra teszünk szert, Az összes istenekre: a nyereségem tíz százalékát felteszem a tizennégyes számra a legközelebbi boldogság-völgyi lóversenyen, mert ma a barbárok időszámítása szerint a hónap tizennegyedik napja van.

– Hó! – kiáltott fel előremutatva.

A templom központi tornyainak sziluettje ott sötétlett az apró, földszintes, egymástól gondosan elválasztott, de méhsejtszerűen összetapadó házikók alkotta utcák fölött.

A templom olajlámpásokkal jó kivilágított kapujában egy gránátos közkatona és egy őrmester őrködött. Babcott ott állt mellettük.

– Jó estét, Marlowe! – szólalt meg mosolyogva. – Micsoda váratlan és kellemes meglepetés, Mademoiselle, jó estét. Mi a...

– Bocsásson meg, doktor úr – vágott a szavába Angelique, döböntően nézve fel a hatalmas termetű orvosra –, de úgy hallottuk, hogy Malcolm, vagyis Mr. Struan súlyosan megsebesült.

– Elég csúnya kardvágást kapott, de már összevarrtam, és jelenleg mélyen alszik – mondta könnyedén Babcott. – Nyugtatót adtam neki. Egy pillanat és bevezetem hozzá. Mondja, Marlowe, mi a...

– És Phillip Tyrer? – szakította félbe ismét a lány. – Az ő sebe is súlyos?

– Csak izomseb, Mademoiselle, pillanatnyilag nincs mit tenni vele, ő is nyugtatót kapott. Miért hozta a tengerészeket, Marlowe?

– Az admirális úr úgy gondolta, nem árt egy kis erősítés... Lehet, hogy evakuálni kell a követséget.

Babcott füttyentett. – Ez komoly?

– E percben is tanácskoznak. Az admirális, a tábornok, Sir William, a franciák, a németek, az oroszok, az amerikaiak és a kereskedők képviselői – felelte Marlowe, majd némi éllel hozzáfűzte: – Úgy hallottam, elég heves a vita. – A tengerész őrmesterhez fordult. – Biztosítsa a követség épületét, Crimp őrmester. Később majd ellenőrzöm az őrszemeket. – A többit a gránátos őrmesternek címezte. – Kérem, adja meg Crimp őrmesternek a szükséges segítséget, mutassa meg neki, hova kvártélyozhatja be az embereit meg az ilyesmiket. Szabad a nevét?

– Towery, hadnagy úr.

– Köszönöm, Towery őrmester.

Babcott megszólalt. – Jöjjenek, igyanak meg nálam egy teát.

– Köszönöm, én nem kérek – mondta Angelique. Igyekezett udvarias lenni, de már alig bírta türelmetlenségével. Különben sem szerette az angolosan főzött teát s azt sem, hogy a legkisebb ürügyet is megragadják a fogyasztására. – Nagyon szeretném már látni Mr. Struant és Mr. Tyrert.

– Persze, azonnal. – Babcott már látta, hogy Angelique Richaud bármely pillanatban sírva fakadhat, és úgy gondolta, jót tenne neki egy csésze tea, amelybe talán egy kis konyakot is lehetne cseppenteni. Aztán valami nyugtatót neki, és be az ágyba. – Ez a szegény fiú, Phillip sajnos sokkos állapotba került. Gondolom, magát is nagyon megrázták a történetek.

– De jól van?

– Igen, különben kutya baja – ismételte türelmesen az orvos. Jöjjön, győződjön meg róla a saját szemével. – Átvezette vendégeit az udvaron. Lódobogás torpantotta meg őket. Meglepetésükre egy dragonyos őrjárat kanyarodott be a kapun.

– Jóságos ég, ez Pallidar! – mondta Marlowe. – Mit keres ez itt?

A dragonyos tiszt viszonzta a tengerészek és gránátosok tisztelgését, és lepattant a nyeregből. – Folytassák – mondta. Nem vette észre Marlowe-t, Babcottot és Angelique-et. – A keservüket ezeknek a mocskos japánoknak! Megpróbálták a mocskos sorompójukkal lezárni előttünk az utat! Sajnos meggondolták magukat a kurafiak, különben már alulról szagolnák az ibolyát a mocskos... – Észrevette Angelique-et, döbbenetében elakadt a szava. – Jézusom, akarom mondani... Rettenetesen sajnálom, Mademoiselle... Ööö... nem tudtam, hogy hölgy is van a közelben... Ööö... khm... jó estét, doktor úr.

Marlowe válaszolt. – Jó estét, Settry. Mademoiselle Angelique, engedje meg, hogy bemutassam a mi szókimondó természetű Settry Pallidar kapitányunkat, őfelsége 8. dragonyos ezrede tisztjét. Mademoiselle Angelique Richaud.

A lány kimérten bólintott, a kapitány mereven meghajolt. – Még egyszer elnézését kérem, Mademoiselle. A követség biztosítására küldtek, doktor úr, arra az esetre, ha netán el kellene hagyni az épületet.

– Az admirális úr már intézkedett ez ügyben – mondta pattogósán Marlowe. – Azért vannak itt a tengerészek.

– Akkor most már elküldheti őket, mert már itt vagyunk.

– Menjen a... Javaslom, hogy kérjen új parancsot. Holnap. Addig viszont én vagyok a rangidős, és én parancsolok. Régebben szolgállok. Doktor úr, talán átvezethetné a hölgyet Mr. Struanhoz.

Babcott aggodalommal eltelve figyelte az egymással farkasszemet néző két fiatalembert. Mindkettőt kedvelte. Ez a két ifjú bika egy szép napon még egymásnak megy... Isten legyen irgalmas hozzájuk, ha egy nő miatt. – Még találkozunk. – Karját nyújtotta a lánynak, és elvezette.

A két tiszt néhány másodpercig nézett utánuk, aztán Pallidar felszegte a fejét. – Ez itt nem hajó – sziszegte. -Ez a hadsereg

feladata.

– Badarság.

– A modorával együtt az ép elméjét is elveszítette? Miért hoz egy hölgyet egy ilyen helyre, ahol isten tudja, mi történhet?

– Mert Mr. Struan szeretné látni, mert orvosilag hasznosnak találtatott, mert a hölgy rávette az admirális urat, hogy tanácsom ellenére engedje ide ma este, és mert az admirális úr azt a parancsot adta, hogy kísérem ide meg vissza a kisasszonyt. Towery őrmester!

– Parancs!

– További utasításig itt most én vagyok az első számú parancsnok. Mutassa meg a dragonyosoknak a szállásukat, és helyezze őket kényelembe. El tudja helyezni az istállóban a lovaikat? Van elég porció?

– Igenis, hadnagy úr, hely az van bőben. Élelem az valamivel kevesebb.

Marlowe intett az őrmesternek, hogy lépjen közelebb. – Szóljon mindenkinek – mondta fenyegetőleg. – Semmi verekedés. Száz vesszőt kap, aki ilyesmibe keveredik! Bárki legyen is az!

A Jokohama Klub bárhelyiségében, amely a kolónia legtágasabb helyisége s ilyenformán tanácsterme is volt, hatalmas hangzavar uralkodott. Itt volt szinte mindenki, aki csak számított, csupán a lábukon megállni képtelen részegek és betegek hiányoztak. Az ordítózás számos nyelven folyt, sokan máris felfegyverkeztek, mások öklüket rázva szidták a helyiség túlvégében magasodó dobogóra helyezett asztalnál ülő jól öltözött férfiakat, akiknek többsége hasonló hangerővel ordított vissza rájuk. Az admirálist és a tábornokot már gutaütés környékezte.

– Ha ezt még egyszer ki meri ejteni a száján, én esküszöm, kihívom!...

– Menjen a pokolba, maga nyomorult!...

– Ez háborút jelent, Wullemnek meg kell...

– Indítsák el azt a szaros flottát meg azt a szaros hadsereget, és ágyúzzák szét Jedót!...

– Rombolják földig a mocskos fővárosukat!...

– Canterburyért bosszút kell állni, Wullum azonnal adjon parancsot a...

– Jól beszél! Itt Willumnak kell intézkednie, John Cant' az én pajtásom volt...

– Na ide figyeljenek... – Az asztalnál ülők egyike egy kalapáccsal verni kezdte az asztallapot, így próbált csendet teremteni. Ezzel azonban csak még jobban feltűzelte a tömeget: kereskedőket, boltosokat, fogadósokat, szerencsejátékosokat, lovászokat, mészárosokat, zsokékat, matrózokat, léhűtőket, vitorlakészítőket, kikötői söpredéket. Egyetlen kavargásba olvadt össze minden: kürtőkalapok, tarka mellények, gyapjú felső- és alsóneműk, bőrcsizmák, gazdag és szegény, fülledtség, füst, levegőtlenység, mosdatlan testek, sör, whisky, gin, rum és kilöttyent bor.

– Csendet, az ég szerelmére, hagyják Wullumot beszélni...!

A kalapácsos ember elordította magát. – William, az ég szerelmére! Nem Wullum, nem Willum és nem Willam. William! William Aylesbury, hányszor kell még elmondanom? William!

– Jól van, akkor hadd beszéljen már Willum, az ég szerelmére!

A terjedelmes pult mögött három csapos szolgálta fel az innivalókat, a bekiabálás hallatán felnevettek. – Mocskosan fajin szomjasztó munka itten ez a tanácsolás, mi, főnök? – kiáltott közbe derűsen az egyik, egy szutykos ronggyal törölgetve a bárpultot. Ez a bárpult volt a kolónia büszkesége, szándékosan egy lábbal hosszabb, mint Ázsia korábbi rangelsője, a sanghaji Jockey Clubé, és kétszer akkora, mint a hongkongié. A falipolcokon pálinkás- és borosüvegek, tövükben kis söröshordók sorakoztak.

– A szentjít, hadd beszéljen már!

Sir William Aylesbury, a kalapácsos férfiú felsóhajtott. Ő volt a japáni brit követ, a diplomáciai testület doyenje. A többiek Franciaországot, Oroszországot, Poroszországot és Amerikát képviselték. Elfogyott a türelme. Odaintett magához egy fiatal tisztet, aki az asztal mellett állt. A tiszt – ahogy az asztalnál ülők is – már tudta, mi a teendője: előhúzta a revolverét, és belelőtt a mennyezetbe. A hirtelen támadt csendben csak a vakolatdarabkák potyogása hallatszott.

– Köszönöm. Most pedig – kezdte Aylesbury maró gúnnyal átítatott hangon –, ha az urak hajlandók volnának egy percre

elhallgatni, talán folytathatnánk. – Ötven felé közeledő, magas, kissé pocakos férfi volt, arcvonásai feszesek, füle elálló. – Ismétlem: mivel határozatunk mindannyiukra kihatással lesz, ezért kollégáim és én szeretnénk önöket is bevonni annak eldöntésébe, hogy miként reagáljunk erre az incidensre. Ha azonban önök nem hajlandók meghallgatni, vagy ha a véleményük kifejtése során nem szorítják minimumra a díszítőjelzők használatát, akkor kénytelenek leszünk önök nélkül meghatározni a szükséges lépéseket, amelyekről azután természetesen készséggel értesítjük önöket.

A megjelentek elutasítólag, de nem ellenségesen felzúdultak.

– Rendben van. Mr. McFay, kérem folytassa.

Jamie McFay – Syborodinnal az oldalán – egészen elől ült. Mivel ő volt Ázsia legnagyobb kereskedőháza, a Struan cég japáni ágának vezetője, általában ő töltötte be a hajótulajdonos kereskedők szóvivőjének szerepét, akik közül a leggazdagabbaknak felfegyverzett klipperekből és kereskedőhajókból álló saját flottájuk volt. – Nos, uram, tudjuk, hogy a szacumaiak jelenleg a tőlünk nem messze fekvő Hodogajába szállásoltak be, és hogy a királyuk is velük van – mondta. Nagyon aggódott Malcolm Struan miatt.

– A királyt Szadzsirónak vagy valami ilyesminek hívják, és azt hiszem, az volna a legjobb, ha...

Valaki közbekiabált. – Én amondó vagyok, hogy még az éjjel zárjuk körül a nyomorultakat, és lógassuk fel a királyukat! – A javaslatot hatalmas tetszésnyilvánítás fogadta, amelybe azonban néhány erőtlén hang is vegyült: Az isten szerelmére, hagyják már, hadd folytassa...

– Kérem, folytassa, Mr. McFay – mondta fáradtan Aylesbury.

– Mint mindig, a támadás most is provokálatlan volt. John Canterburyt brutálisan lemészárolták, és csak a magas ég a megmondhatója, mikorra épül fel Mr. Struan. A korábbi gyilkosságokkal ellentétben, most első ízben tudjuk, kik a gyilkosok... vagy legalábbis a királyuk tudja, az pedig, hogy el tudja fogni, ki tudja szolgáltatni őket és kártérítést tud fizetni, az olyan biztos, mint hogy az Úristen almát is teremtett... – Újabb tetszésnyilvánítás. – Itt vannak a közelünkben, és a katonák segítségével itt is tarthatjuk őket. – Üdvivalgás, bosszúszomjas kiáltások.

Henri Bonaparte Seratard, a japáni francia követ hangosan megszólalt. – Szeretném megkérdezni a tábornok és az admirális uraktól, hogy nekik mi a véleményük?

Az admirális nyomban rávágta: – Ötszáz tengerészem van a flottánál, akik...

Thomas Ogilvy tábornok határozottan, de udvariasan félbeszakította. – Itt most szárazföldi hadműveletekről van szó, kedves admirális úr. Mr. Ceraturd... – Az ötvenéves, öszülő hajú, vörös képű férfi szándékosan ejtette rosszul a francia nevet, a „mister”-t is csak azért használta, hogy súlyosbítsa a sértést – ...ezer brit katona állomásozik itt sátrak alatt, két lovas egység, három üteg, a legmodernebb ágyúkkal és tüzérségi eszközökkel felszerelve, ezenkívül a hongkongi erődünkből két hónapon belül nyolckilencezer brit és Indiai gyalogost tudunk idevezényelni. – Aranypaszományait babrálta. – Nem létezik olyan probléma, amelyet őfelsége a királynő katonáival és irányításom alatt ne tudnánk gyorsan és sommásan megoldani.

– Egyetértek – jelentette ki az admirális a mennydörgésszerűen felharsanó helyeslésben. A hangzavar elültével Seratard udvariasari megkérdezte: – Eszerint ön hadüzenetet javasol?

– Erről szó sincs, uram – felelte a tábornok; kölcsönös volt az ellenszenvük. – Én csupán azt mondtam, hogy képesek vagyunk megtenni azt, ami szükséges, mégpedig akkor, amikor az szükséges, és amikor megkívántatik tőlünk. Én azt hittem, hogy erről az incidensről, illetve a szükséges válaszlépésekről őfelsége követe az admirális úr és az én bevonásommal, minden felesleges vita nélkül fog dönteni. – Néhányan helyeselték a szavait, a többség azonban ellenezte. Valaki bekiabált: – Magukat a mi ezüstünkből meg adónkból tartják, úgyhogy jogunk van megmondani, mi legyen, a jó mindenségit! Vagy maguk még sose hallottak a parlamentről?

– Az ügynek francia szereplője is volt – mondta izgatottan Seratard, igyekezve túlkiabálni a zajongást –, következésképpen ez Franciaország számára becsületbeli kérdés.

Füttyögés, hurrogás, kaján megjegyzések fogadták szavait.

Aylesbury ismét használta a kalapácsot, hogy Isiah Adamson, az amerikai követ is szóhoz juthasson. – Az ötlet, hogy egy ilyen incidens miatt háborút kell indítani, dőreség – mondta fagyosan. –

Az pedig, hogy egy független ország területén megtámadjuk és elfogjuk a szóban forgó ország egyik főemberét, teljes örültség. És tipikus önkényeskedő, imperialista sovinizmus! Az első teendő most az, hogy értesítsük a bakufut, aztán kérjük meg őket, hogy...

Aylesbury ingerülten közbeszólt. – Babcott doktor Kanagavában már értesítette őket, már le is tagadták, hogy tudomásuk volna az incidensről, és szokásukhoz híven a továbbiakban is tagadni fogják. Brutálisan meggyilkoltak egy brit alattvalót, egy másikat súlyosan megsebesítettek, a mi gyönyörű, fiatal külföldi vendégünket megbocsáthatatlan módon halálra rémítették... Mindezt pedig, s most szeretném felhívni becses figyelmüket Mr. McFay szavaira, aki erre nagyon helyesen rámutatott, mindezt pedig most első ízben azonosítható bűnözők követték el. Őfelsége kormánya ezt nem fogja büntetlenül hagyni... – Hangja egy percre elveszett a fűlsiketítő éljenzésben. – Most már csupán a büntetés mértékét kell eldönteni, hogy hogyan és mikor lépünk. Mr. Adamson? – fordult az amerikaihoz.

– Mivel mi nem vagyunk érintve, nincs hivatalos javaslatom.

– Szergejev gróf?

– Hivatalosan javaslom – mondta lassan az orosz –, hogy csapjunk le Hodogajára, és a szacumaiakkal együtt szaggassuk darabokra. – Húszegynéhány éves, erős, szakállas, patríciust megjelenésű férfi volt, II. Sándor cár követségének vezetője. – Erő, hatalom, szigor és azonnali reagálás... ez az egyetlen diplomácia, amiből a japánok értenek. Megtiszteltetés volna számunkra, ha az én hadihajóm vezethetné a támadást.

Csend támad. Tudtam, hogy ezt fogod javasolni, gondolta Aylesbury. És nem is biztos, hogy nincs igazad. Hej, Oroszország, gyönyörű és sajtóságos Oroszország, de kár, hogy ellenségek vagyunk... Soha sehol nem éreztem olyan jól magam, mint Szentpétervárott. De akkor sem fogtok ezeken a vizeken terjeszkedni. Tavaly a japán Cusima-szigetekenél feltartóztattuk az inváziótokat, és idén se fogjuk hagyni, hogy elragadjátok tőlük Szahalint. – Köszönöm, kedves gróf úr. Herr von Heimrich?

A porosz idősebb, kimért embert volt. – Ebben az ügyben nincs más hivatalos mondandóm, nagykövet úr, mint hogy kormányom ezt

az ügyet kizárólag az önök kormánya ügyének tekinti, amelyhez a kisebb feleknek nincs köze.

Seratard elvörösödött. – Nem hinném, hogy az efféle...

– Köszönöm a javaslataikat, uraim – szólalt meg határozottan Aylesbury, elejét véve a küszöbönálló veszekedésnek. A londoni külügyminisztérium előző napi levele könnyen lehetségesnek tartotta, hogy Britannia hamarosan belebonyolódik egy újabb, véget nem érő európai háborúba: ezúttal a harcias és büszke Franciaország és a harcias és büszke Poroszország összecsapásába. Arra a kérdésre, hogy Britannia melyik fél oldalán fog beavatkozni, a levél nem adott választ. Csapjon belém a mennykő, ha értem, miért nem képesek ezek az átkozott külföldiek civilizált ember módjára viselkedni, gondolta a brit követ.

– Döntéshozatal előtt – szólt pattogósan –, mivel minden számottevő fél jelen van, s mivel eddig még nem volt hasonló lehetőségünk, azt hiszem, meg kellene fogalmaznunk a problémánkat: Japánnal egyezményeket kötöttünk. Kereskedni és nem hódítani jöttünk ide. Ügyes-bajos dolgainkkal kénytelenek vagyunk ehhez a bakufunak nevezett szervezethez fordulni, amely olyan, mint egy szivacs: egyik percben a mindenható hatalom szerepét játssza, a másokban tehetetlennek mutatkozik a főembereikkel szemben. A valódi hatalmat képviselő sógun színe elé még egyetlenegyszer sem sikerült eljutnunk... Még csak azt sem tudjuk, hogy valóban létezik-e.

– Léteznie kell – jelentette ki fagyosan von Heimrich –, mivel dr. Engelbert Kaempfer, a híres német utazó és orvos, aki hollandnak adta ki magát, 1690-től 1693-ig Desimában élt, jelentette, hogy a japánok évenkénti zarándoklatának részeseként felkereste Jedóban.

– Ez még nem bizonyítja, hogy most is létezik – mondta csípősen Seratard. – Mindazonáltal sógun szerintem is létezik, és Franciaország egyetért a közvetlen megközelítéssel.

– Csodálatos ötlet, Monsieur. – Aylesbury elvörösödött. – És hogyan valósítsuk meg ezt a közvetlen megközelítést?

– Küldjenek egy flottát Jedo ellen – vágta rá nyomban az orosz –, követeljenek azonnali audienciát, különben szétlövik a várost. Ha nekem volna ilyen gyönyörű flottám, mint maguknak, én előbb porig rombolnám a fél várost, és csak aztán folyamodnék audienciáért.

Vagy ami még jobb: megparancsolnám ennek a bennszülött sógunnak vagy minek, hogy másnap hajnalban jelentkezzen a zászlóshajómon, és felakasztatnám. – Egyetértő kiáltások hallatszottak.

– Ez is egy módja a dolgok intézésének – mondta Aylesbury –, őfelsége kormánya azonban a valamivel diplomatikusabb megoldás felé hajlik. Mindezekon túlmenően: szinte semmit nem tudunk arról, mi is folyik jelenleg az országban. Nagyra értékelném, ha a kereskedő urak ellátnának minket használható információkkal. Mr. McFay! Önhöz fordulok, mint olyan emberhez, aki minden bizonnyal a legjobban informált kereskedő. Tudna nekünk segíteni?

– Nos – kezdte lassan McFay –, néhány napja az egyik japán selyemszállítónk azt mesélte a kínai compradorénknak, hogy az ország egyik-másik királyságában – a hűbértörök szót használta ezekre a területekre, a királyokat pedig daimjóknak nevezte –, szóval hogy ezeken a hűbértörökön fellázadtak a bakufu ellen, elsősorban Szacumában és Tosza, illetve Csósú egyes részein.

Aylesbury észrevette, hogy a többi diplomata hirtelen figyelni kezd, s eltűnődött: vajon okosan járt-e el, hogy előttük tette föl ezt a kérdést. – Hol találhatóak ezek?

– Szacuma Nagaszaki közelében, Kjúsún, a Déli-szigeten van – szólalt meg Adamson –, de hogy ez a Csósú meg Tosza...

– Hej... khm... nagyságos uram! – kiabált közbe egy íres kiejtésű amerikai tengerész. – Tosza Sikokun van, ami egy nagy sziget a beltengeren. Csósú meg a főszigeten fekszik, messze a nyugati szélén, a szoros innenső oldalán. Mink már sokszor megjártuk azt a szorost, a legkeskenyebb részin alig mérföldnyi széles. Hongkong meg Sanghaj felől azon át a legrövidebb meg legbátorságosabb idehajózni. A helyiek Simonoszeki-szorosnak nevezik. Egyszer megálltunk ott halért meg vízért, de nem nagyon örültek nekünk. – A tengerész szavait sokan megerősítették, még azt is hozzátették, hogy ők is sokszor megjárták már a szorost, csak épp azt nem tudták, hogy az ottani királyságot Csósúnak nevezik.

Aylesbury megkérdezte: – Szabad volna a nevét?

– Paddy O'Flaherty vagyok, nagyságos uram, fedélzetmester vagyok egy amerikai bálnavadászahajón, az Albatroszon.

– Köszönöm. – Ezt a Flahertyt még hívatnom kell, gondolta Aylesbury, hadd meséljen még. Meg kell kérdezni tőle, van-e térképük a területről, és ha nincs, azonnal utasítani kell a haditengerészetet, hogy készítsen. – Folytassa, Mr. McFay. A felkeléseknél tartottunk.

– Igenis. Ez a selyemkereskedő, hogy mennyire megbízható, azt nem tudom, de azt mondta, valamiféle hatalmi harc folyik az általa következetesen sógunnak nevezett tajkún ellen, a bakufu ellen és egy Toranagának nevezett vezér- vagy daimjóféle ellen.

Aylesbury észrevette, hogy az orosz szinte ázsiai arcában még jobban összeszűkülnek a szemek. – Parancsol, kedves grófom?

– Nem, semmit, Sir William. De nem ezen a néven emlegeti az uralkodót Kaempfer?

– De igen, csakugyan ezen. – Kíváncsi volnék, miért nem említetted eddig soha, hogy te is olvastad ezeket a német nyelven íródott, nagyon ritka és tanulságos újságokat. Németül nem is tudsz, következésképpen lehet, hogy le vannak fordítva oroszra... – Lehet, hogy ez a Toranaga japánul uralkodót jelent. Kérem, folytassa, Mr. McFay.

– Az illető mindössze ennyit mondott a compradorémnak, de én kötelességemnek fogom tekinteni, hogy többet is megtudjak. Most pedig döntenem kellene: elintézzük ma éjjel Hodogajában Szacuma királyt vagy sem? – McFay udvarias, de határozott volt.

Még a füst is megállt a levegőben.

– Van valakinek hozzátennivalója ehhez a... lázadáshoz?

Norbert Greyforth, a Brock és Fiai feje, Struanék legfőbb riválisa szólalt meg. – Mi is hallottunk már róla, de én eddig azt hittem, hogy ez inkább a főpapjukat, ezt a mikádót érinti, aki állítólag Oszaka mellett, Kiotóban él. Én is tudakozódni fogok. Ma este pedig McFayjel voksolok: minél előbb eltángáljuk ezeket a nyavalyásokat, annál előbb lesz nyugalmunk tőlük. – Magasabb volt, mint McFay, akit nyíltan gyűlölt.

Mikor az üdvivalgás lecsillapodott, Aylesbury, mint egy ítéletet hirdető bíró megszólalt. – Így fogunk eljárni. Ma este azonban nem támadunk, viszont...

Megint ordítózni kezdtek.

– Majd elintézzük őket mi magunk...

– Gyerünk, verjük szét a nyomorultakat!...

– Ez nem megy, katonák nélkül nem megy...

– Csönd legyen, a mindenségit! Hallgassanak meg! – kiáltotta Aylesbury. – Ha valaki elköveti azt az ostobaságot, hogy ma éjjel megtámadja Hodogaját, nemcsak a japán, hanem a mi törvényeink előtt is felelős. Tilos! Holnap hivatalosan is követelni fogom, mondom: követelni, hogy mind a bakufu, mind a sógun haladéktalanul kérjen hivatalos formában bocsánatot, szolgáltatassa ki a két gyilkost, hogy bíróság elé állíthassuk és felakaszthatassuk őket, és haladéktalanul fizessenek százezer font jóvátételt. Ellenkező esetben számolniuk kell a következményekkel.

Néhányan megéjleneztek, a többség azonban nem. A tanácskozás véget ért, az emberek a bárpulthoz tódultak; a vita hevétől és a már elfogyasztott italtól felhevülten, imitt-amott csaknem öltre mentek. McFay és Syborodin utat könyökölt magának a friss levegőre.

– Jóságos ég, azért idekint már jobb. – McFay levette a kalapját, és megtörölte homlokát.

– Szabad egy szóra, Mr. McFay?

Greyforth szólította meg. – Természetesen.

– Négyszemközt, ha lehetséges volna.

McFay összeráncolta a szemöldökét, és Syborodintól eltávolodva, aki nem volt a Struan alkalmazottja, hanem az egyik amerikai kereskedőházon, a Cooper-Tillmanon keresztül bonyolította le üzleteit, kiballagott a csaknem teljesen néptelen tengerparti sétányra. – Tessék.

– Mi legyen Hodogajával? – Norbert Greyforth suttogóra fogta. – Magának két hajója van itt, nekünk három, tele markos legényekkel, fegyverünk van elég, sőt vihetnénk egy-két ágyút is. A kereskedőflotta legtöbb embere csatlakozna hozzánk. John Canterbury jó barátom volt, az Öreg is szerette, bosszút akarok állni érte. Mit szól hozzá?

– Ha Hodogaja a parton fekédné, egy pillanatig se haboznék. Bent a szárazföldön nem csaphatunk rájuk. Ez nem Kína.

– Fél ettől a pipogya népségtől?

– Én senkitől sem félek – mondta minden indulat nélkül McFay. – Én csak azt mondom, Norbert, hogy reguláris katonaság nélkül itt

nem hajthatunk végre sikeres rajtaütést. Ez itt nem megy. Egyébként én is szeretnék bosszút állni.

Greyforth meggyőződött róla, hogy senki sem hallhatja őket. – Mivel maga néhány perce fölvetette, és mivel nem beszélgetünk valami gyakran... Szóval úgy hallottuk, hogy cifra felfordulás lesz itt hamarosan.

– A lázadás?

– Az. Nagyon komoly bajt fog hozni miránk. Már mutatkoznak mindenféle jelek. Az utóbbi egy-két hónapban a selyemkereskedőink nagyon gyanúsán viselkednek. Nyomják fölfelé a nyerselyem árát, késve szállítanak, késnek a kifizetésekkel, rendkívüli előlegeket kérnek. Lefogadom, hogy maguknál is így áll a helyzet.

– Így.

McFay és Greyforth nagyon ritkán beszélt egymással üzleti ügyekről.

– Ennél többet nemigen tudok, legfeljebb azt, hogy sok jel ugyanolyan, mint Amerikában, a polgárháborút megelőző időszakban. Ha itt is ez lesz, az nagyon betesz nekünk. Hadihajók és katonaság nélkül nyakig vagyunk a lekvárban, egykettőre elsöpörhetnek minket.

McFay hallgatott egy sort. – Mit javasol?

– Egyelőre várjuk ki, hogyan alakulnak a dolgok. Ványadt Willie tervének nem jószok nagy jövőt. Gondolom, maga sem. Az oroszok volt igaza, az megmondta, mit kellene tennünk. Addig viszont... – Greyforth a tenger felé intett fejével, ahol két klippere és több kereskedelmi hajója ringatózott horgonyon – ...ott tartjuk az üzleti könyveinket meg a fontos iratokat, felbővítettük a puskapor-, ágyúgolyó- és srapelkészletet, és rendeltünk két vadonatúj, tízcsövű Gatling-géppuskát a jenektől, úgyhogy hamarosan azok is meglesznek.

McFay fölkacagott. – De meg ám! Mi is rendeltünk!

– Ezt is hallottuk, ezért rendeltem én is, és ráadásul kétszer annyi ismétlőpuskát, mint amennyit maga.

– Ezt meg kitől tudja? Ki a kéme?

– Egy kis veréb csiripelte – felelte szárazon Greyforth. – Nézze... mindnyájan tudjuk, hogy ezek az új fegyverek meg ezek a fémpatronok megváltoztatják a háborúk jellegét. Ez a Bull Run-i meg

a fredericksburgi csatákban már bebizonyosodott. Az a rengeteg áldozat...

– Igen, döbbenetes... Dmitri mesélte, hogy a déliek egyetlen délután leforgása alatt állítólag négyezer embert veszítettek. Rettenetes. Szóval?

– Mindketten tonnaszámra adhatnánk el ilyen fegyvereket a japánoknak, én azonban azt mondom: ne tegyék. Sőt: akadályozzuk meg, hogy valamilyen koszos csempész tehesse ezt. Gőzösöket meg imitt-amott egy-két ágyút eladni a japánoknak még csak elmegy valahogy, na de ismétlőfegyvereket meg géppuskát... Az azért már túlzás volna. Egyetért velem?

McFayt meglepte az ajánlat. És felkeltette a gyanakvását, bár az arca ezt nem mutatta. Biztos volt benne, hogy Greyforth nem fogja betartani a megállapodást. De megrázta a felé nyújtott kezét. – Egyetértek.

– Rendben van. Mik a legújabb hírek az ifjabbik Struanról?

– Egy órája láttam utoljára, akkor még elég gyöngye volt.

– Meg fog halni?

– Nem. A doktor azt mondja, nem.

Hideg mosoly. – Mit tudnak ezek az orvosok...? De ha meghal, abba a Nemes Ház is belepusztul.

– A Nemes Házat semmi sem pusztíthatja el. Dirk Struan gondoskodott erről.

– Ebben azért ne legyen olyan biztos. Dirk már több mint húsz éve meghalt, Culum, a fia fél lábbal a sírban... Ha Malcolm meghal, ki veszi át a helyét? Az öccse az ugyan nem, az még csak tízéves. – Norbert Greyforth szeme furcsán villant. – Az öreg Brock ugyan már hetvenhárom, de keményebb és okosabb, mint valaha.

– Ennek ellenére még mindig a miénk a Nemes Ház, és még mindig Culum a tajpan. – McFay örült, hogy egy kis tüskét nyomhat Greyforthba. – Az öreg Brock pedig még mindig nem tagja a boldogság-völgyi Jockey Clubnak, és soha nem is lesz.

– Annak is eljön az ideje hamarosan, Jamie, mint ahogy a többinek is. Culum Struan már nem sokáig tartja kezében a Jockey Club szavazatait, és ha az elsőszülött fiát is elviszi az ördög, akkor mi és a barátaink kerülünk szavazattöbbségbe.

– Erre nem fog sor kerülni.

Greyforth hangja megkeményedett. – Lehet, hogy az öreg Brock hamarosan megtisztel minket a látogatásával... Sir Morgannal egyetemben.

– Morgan Hongkongon van? – McFay igyekezett nem mutatni meglepetését. Sir Morgan Brock az öreg Brock legidősebb fia volt, remekül vezette a cég londoni leányvállalatát. McFay tudomása szerint eddig még sosem járt Ázsiában. Ha most váratlanul felbukkan Hongkongon... Miben sántikálnak ezek? – töprengett nyugtalanul. Morgan egy kereskedelmi bankot irányított, folyamatosan nyújtotta mind messzebbre a Brock cég csápjait Európában, Oroszországban és Észak-Amerikában, állandóan zavarva ezzel Struanék kereskedelmi tevékenységét és üzletfeleit. Az elmúlt esztendei amerikai polgárháború óta McFayt és a Struan igazgatótanácsát állandóan nyugtalanították az Észak- és Dél-Amerikából érkező jelentések, ahol komoly érdekeltségeik voltak. – Ha az öreg Brock és a fia kitüntet minket a megjelenésével, megtiszteltetés lesz számunkra, ha vendégül láthatjuk őket vacsorára.

Greyforth kacagásában nem volt derű. – Kétlem, hogy tudnának magukra időt szakítani. Legfeljebb talán annyira, hogy átvizsgálják az üzleti könyveiket, mikor majd átveszik a céget.

– Erről ne is álmodjanak. Ha bármi hírt kapok a lázadásról, megüzenem. Kérem, hogy maga is tegye ugyanezt. Jó éjszakát. – McFay eltúlzott udvariassággal megemelte kalapját, és otthagyta Greyfortht.

Greyforth jókedvűen nézett utána: örült hogy sikerült elhíntenie a magvakat. Örül majd az öreg Brock, hogy learathatja a hajtásokat. Mit learathatja: gyökerestől tépi ki egy szálíg.

Babcott doktor kimerültén vonszolta magát a kanagavai követség egyik félsötét folyosóján. Egy kis olajlámpást tartott a kezében, gyapjuszövet pizsamája fölé házi köntöst öltött. Valahol lent, a földszinten kettőt ütött egy falióra. Gépies mozdulattal a zsebébe nyúlt, megnézte a zsebóráját, aztán bekopogott egy ajtón. – Miss Angelique!

Néhány másodperc múltán a lány álmosan kiszólt. – Tessék.

– Kért, hogy szóljak, ha Mr. Struan felébred.

– Ja igen, köszönöm. – Egy perc múlva elhúzták az ajtó retesztét, s Angelique Richaud lépett ki rajta: kicsit még álomittasan, kicsit kócosan, hálóingben, pongyolában. – Hogy van?

– Nem túl jól, és kissé kába is. – Babcott lefelé, a műtő és a betegszobák felé vezette a lányt. – Kissé magas a hőmérséklete, a pulzusa is szaporább a kelleténél, de ez természetesen várható volt. Adtam neki fájdalomcsillapítót. Erős, keménykötésű fiatalember, nem lehet itt semmi hiba.

Mikor Angelique először pillantotta meg a sebesült Malcolm Struant, megdöbbenette sápadtsága. És elborzasztotta a bűz. Addig még sosem járt sem kórházban, sem műtőben, sem igazi kórteremben. Attól eltekintve, hogy a párizsi napi- és képeslapokban olvasott már halálesetekről, haldoklókról, betegségről, az időről időre Párizson, Lyonon és más városokon végigsöprő járványokról és halálos kórokról – kanyaróról, ragyáról, tífuszról, koleráról, tüdővészről, járványos agyvelőgyulladásról, szamárköhögésről, skarlátról, gyermekági lázról és hasonlókról –, közvetlen közelből még nem találkozott betegséggel. Ő maga miként a nagynénje, nagybátyja és az öccse – világéletében makkegészséges volt.

Remegő kézzel megérintette Struan homlokát, hátrasimította izzadságtól csatakos haját, de az ágy körül terjengő bűztől elundorodva, nyomban ezután kisietett a szobából.

Tyrer az egyik szomszédos helyiségben aludt nyugodtan. Angelique megkönnyebbülésére itt nem érződött semmiféle szag. Ezzel szemben feltűnt, mennyire nyugodt az alvó Tyrer arca, míg Malcolm Struané gyötrelmekről tanúskodott.

– Phillip mentette meg az életemet, doktor úr – mondta Babcottnak. Miután Mr... Mr. Canterburyt úgy... egészen megbénultam, és akkor Phillip annak a gyilkosnak az útjába ugratta a lovát, és ezzel időt adott nekem a menekülésre. El sem tudom mondani, mennyire borzalmas volt...

– Hogy nézett ki az a férfi? Felismerné, ha látná?

– Nem tudom... egyszerűen csak egy bennszülött volt, fiatal, azt hiszem, de nem tudom, olyan nehéz megállapítani a korukat, és ez a férfi volt az első, akit közelebbről láttam. Kimonó volt rajta, az övében meg valamiféle rövid kard, de volt neki egy hosszú is,

csurom vér, és már emelte is, hogy megint... – Angelique Richaud szemét elfutotta a könny.

Babcott nyugtatgatta, a szobájába kísérte, itatott vele egy csésze teát, amelybe egy kis laudániumot csepegtetett, és megígérte, hogy mihelyt Struan felébred, azonnal szól.

És most felébredt, gondolta Angelique Richaud. A lábai mintha ólomból lettek volna, hányinger kerülgette, halántéka hasogatott, lelki szemei előtt rémképek villantak fel. Bárcsak ne jöttem volna ide, gondolta, Henri Seratard mondta is, hogy várjak holnapig. Marlowe kapitány is ellenezte, mint ahogy mindenki... Nem is értem, miért könyörögtem olyan állhatatosan az admirálisnak. Nem tudom... Egyszerűen csak barátok vagyunk, nem egymás szeretői, nem jegyesek. Vagy talán...?

Vagy talán kezdek beleszeretni. De az is lehet, hogy csak elkapott a hév, szerepet játszom, mivel az a rettenetes nap olyan volt, mint valami Dumas-melodráma, az a rémálom ott az úton a valóságban meg sem történt, nem valóságos a kolónián felizzott hangulat sem, képzelődés Malcolm napszálltakor érkezett üzenete is: Kérem, amint tud, látogasson meg – Babcott írta a nevében –, sőt még én sem vagyok valódi önmagam, csak játszom a hősnőt...

Babcott megállt. – Itt vagyunk. Mr. Struan nagyon kimerült, Mademoiselle. Én most csak megnézem, hogy minden rendben van-e, aztán egy-két percre kettesben hagyom önöket. Előfordulhat, hogy a beteg újra elalszik, de ne ijedjen meg, ez csak a nyugtatók hatása. Ha bármire szükség van, itt leszek a szomszédban, a műtőben. Ne terhelje nagyon se őt, se önmagát, ne idegeskedjen... Ne feledje, hogy maga is szörnyű dolgokon ment keresztül.

Angelique Richaud mély lélegzetet vett, kihúzta magát, mosolyt kényszerített arcára, és követte az orvost. – Jó estét, Malcolm, mon cher.

– Jó estét. – Malcolm Struan rettentő sápadt volt, egészen megöregedett, de a szeme tisztán csillogott.

Babcott csevegett vele egy kicsit, megnézte, gyorsan megmérte a pulzusát, megtapogatta a homlokát, bizonytalanul – mintegy önmagának – bólintott, majd kijelentette, hogy a páciens állapota kielégítő, s kiment.

– Maga gyönyörű – mondta Struan. Egyébként erőteljes hangja most csak rebegés volt. Furcsán érezte magát – mintha lebegett volna az átizzadt szalmazsák fölött, mégis mintha oda lett volna kötözve hozzá.

Angelique Richaud közelebb lépett. Bármennyire igyekezett is nem venni tudomást róla, Struan ágya körül még mindig érződött az a szag. – Hogy érzi magát? Annyira bánt, hogy megsebesült.

– Zsosz – válaszolt Struan a sors, szerencse, az istenek akarata jelentésű kínai szóval. – Maga viszont gyönyörű.

– Jaj, chéri, mennyire szeretném, ha ez az egész nem történt volna meg, ha sose kértem volna, hogy lovagoljunk ki, ha soha eszembe se jutott volna Japánba jönni.

– Zsosz. Most ugye... másnap van?

– Igen. Tegnap délután támadtak meg minket.

Malcolm Struan agya erősen küszködött, hogy Angelique szavait értelmezhető formulába öntse, de ugyanilyen nehezebbé esett az is, hogy sorba rendezze s kimondja saját szavait. – Tegnap? Mintha egy élet telt volna el azóta. Phillipet látta már?

– Igen, benéztem hozzá, de aludt. Visszafelé menet majd megint megnézem, chéri. De azt hiszem, jobb ha már megyek is, Babcott doktor azt mondta, ne fárasszam magát.

– Ne, nagyon kérem, ne menjen még. Angelique... Nézze, én nem tudom, mikor leszek utazásra alkalmas állapotban... – Struanba belehasított a fájdalom, egy pillanatra lehunyta a szemét. A fájdalom elmúlt. Mikor ismét kinyitotta a szemét, ijedtséget látott a lány arcán. Rosszul értelmezte. – Ne aggódjon, McFay gondoskodik róla, hogy visszakísérjék Hongkongra.

– Köszönöm, Malcolm – mondta Angelique. – Én is azt hiszem, vissza kellene mennem. Holnap vagy holnapután vissza is megyek. – Látta Struanon a csalódottságot, ezért nyomban hozzáfűzte: – Természetesen addigra maga is jobban érzi majd magát, és akkor együtt mehetünk. Ja igen, most jut eszembe: Henri Seratard megkért, tolmácsoljam őszinte részvétét a...

Angelique Richaud-nak torkán akadt a szó, látva, hogy Struan arca eltorzul a fájdalomtól. Struan megpróbált kétrét görbedni, de nem bírta, benseje hasztalan igyekezett kivetni magából az étert, amely mintha minden pórusát, agyának minden sejtjét áthatotta

volna; gyomra és belei már megszabadultak mindentől, amitől csak lehetett. A görcsök mintha mind a sebébe markoltak volna; minden egyes köhintés jobban beleszakított, mint az előző, de a gyötrelmek ellenére alig valamicske tisztátalan folyadék távozott belőle.

Angelique Richaud riadtan perdült, hogy hívja a doktort, keze már nyúlt a kilincsért.

– Semmi... semmi vész, Angel... Angelique – szólalt meg alig érthetően Struan. – Maradjon még... egy percet.

Látta a lány arcán a rémületet, de megint félreértette: az aggodalom, a mély együttérzés és a szerelem jelének látta. Elszállt belőle a félelem. Hanyatt dőlt, hogy erőt gyűjtsön. – Drágaságom... reméltem, annyira reméltem... Maga persze tudja, hogy az első pillantástól fogva szeretem. – A fájdalom elszívta az erejét, de a meggyőződés, hogy Angelique arcán azt az érzelmet látja tükröződni, amelyért annyit fohászzkodott, nagy lelki békével töltötte el. – Nem nagyon tudok világosan gondolkodni, de nagyon szerettem volna látni magát... hogy megmondhassam... Jézusom, Angelique... Rettenetesen féltem a műtétől, féltem az altatótól, rettegettem, hogy meghalok és soha többé nem láthatom magát. Még soha életemben nem féltem ennyire semmitől.

– Én is rettenetesen féltem... Jaj, Malcolm, olyan borzasztó ez az egész. – Angelique izzadtnak érezte magát, a feje még inkább elkezdett szaggatni, s attól tartott, hogy bármely pillanatban felfordulhat a gyomra. – Babcott doktor mindenkinek azt mondta, hogy hamarosan rendbe jön.

– Most, hogy már tudom, hogy szeret, az sem érdekel, ha meghalok. Zsosz. Az én családom tudja, hogy a zsosz elől nem lehet elrejtőzni. Maga az én szerencsecsillagom, az én vezérlő csillagom. Az első pillanattól fogva tudtam... Összeházasodunk... – Struan szavai elhaltak. A füle csengett, a szeme elhomályosult, szemhéja remegni kezdett az ópiát hatására, lassanként átcsúszott az álmok birodalmába, ahol nem létezik fájdalom. – ... tavasszal egybekelünk.

– Malcolm, figyeljen rám! – mondta gyorsan Angelique Richaud. Maga nem fog meghalni, és én... alors... Muszáj őszintének lennem magához. – Hirtelen ömleni kezdtek belőle a szavak. – Én nem akarok még férjhez menni, nem vagyok biztos benne, hogy

szeretem-e magát, egyszerűen nem vagyok még biztos benne, legyen türelemmel, de akár igen, akár nem, nem hinném, hogy valaha is képes volnék egy ilyen rettenetes helyen élni, vagy Hongkongon, sőt biztos, hogy nem, nem akarok, nem bírok, én itt meghalnék, ez biztos, Ázsiának még a gondolatától is irtózom, ez a bűz, ezek a borzalmas emberek, visszamegyek Párizsba, az az én hazám, amint tehetem, visszamegyek, és soha többé nem jövök vissza, soha az életben!

Malcolm Struan azonban már nem hallotta. Álmodott, nem látta már a lányt. Álmában beszélt. – ... sok gyerekünk, és maga... olyan boldog vagyok, hogy szeret... Annyiszor imádkoztam... és most... örökre együtt élhetünk a Nagy Házban a Csúcson. A maga szerelme elűzte a félelmet, elűzte a halált, pedig világéletemben félttem a haláltól, mindig olyan közel volt, az ikrek, Mary húgocskám... olyan fiatalon haltak meg, apám halálán van... Nagyapa is erőszakos halált halt... De most... most... minden megváltozott... Tavasszal egybekelünk. Jó?

Struan kinyitotta a szemét. Egy pillanatig tisztán látta a lányt, látta feszült vonásait, látta, hogyan tördeli a kezét, látta az arcára kiülő visszatetszést, és legszívesebben rákiabált volna: az ég szerelmére, hát mi a baj? Ez egy betegszoba! Tudom, hogy a takaróm át van izzadva, hogy egy kis vizeletben és ürülékben fekszem, tudom, hogy bűzlik itt minden, de az Isten szerelmére: ez csak amiatt van, mert megsebesültem! De már össze is varrták a sebemet, hamarosan meggyógyulok, meggyógyulok, meggyógyulok...

De nem jött ki hang a torkán. Látta, hogy Angelique mond valamit, felrántja az ajtót, és kirohan, de tudta, hogy ez csak rossz álom. Az ajtó ide-oda lengett sarokvasain, ritmusos nesze egyre csak azt visszhangozta: meggyógyulok, meggyógyulok, meggyógyulok...

Angelique nekitámaszkodott a kertre nyüő ajtó félfájának, szinte itta az est levegőjét, próbálta visszanyerni lelki egyensúlyát. Istennek anyja, adj nekem erőt, adj annak az embernek egy kis enyhet, és add, hogy minél előbb elhagyhassam ezt a helyet.

Babcott jelent meg mögötte. – Most már semmi baja, nem kell félteni. Tessék, ezt igya meg – mondta együttérzően, s átnyújtotta a lánynak a nyugtatót. – Ettől megnyugszik és jól fog aludni.

Angelique Richaud engedelmeskedett. A folyadéknak nem volt se jó, se rossz íze.

– Malcolm nyugodtan alszik. Jöjjön, ideje, hogy maga is lefeküdjön. – Babcott felkísérte a lányt a szobájához. Az ajtónál megállt. – Szép álmokat. Jól fog aludni.

– Úgy féltém Mr. Struant... Rettenetesen féltém.

– Nem kell félteni. Meglátja, reggelre jobban lesz.

– Köszönöm. Nekem most már semmi bajom, de... de úgy vettem észre, Malcolm azt hiszi, meg fog halni. Meg fog halni?

– Semmiképp. Mr. Struan erős és fiatal. Egészen biztos, hogy hamarosan makkegészséges lesz megint – ismételte Babcott tán ezredszer a szokásos megnyugtató szót, de közben azt gondolta: nem tudom. Sosem lehet tudni. A döntés most már Isten kezében van.

Mégis legtöbbször úgy találta, akkor jár el helyesen, ha megpróbálja levenni a beteg szeretteinek szívéből az aggodalom terhét, ha próbál reményt csepegtetni beléjük – bár nem igazságos Istenre hárítani a beteg felgyógyulását vagy halálát. De hát mi más tehetnék, én most már tehetetlen vagyok. Megtettem minden tőlem telhetőt, amit tettem, azt mind a legjobb tudásom és meggyőződésem szerint tettem. Mi más tehet még az ember ép elméje megőrzése érdekében? Hány fiatalembert láttam már ilyen állapotban este s másnapra meghalni... vagy meggyógyulni, ha Isten úgy akarta. Isten akarata volna? Azt hiszem, inkább a tudásunk hiánya. És csak aztán Isten akarata. Ha van Isten.

Megborzongott.

– Jó éjszakát. Ne aggódjon.

– Köszönöm. – Angelique Richaud belépett a szobába, feltette az ajtóra a kereszturdat, odament az ablakhoz, kilökte a súlyos zsalugátereket. Hirtelen előmlött rajta a fáradtság. Meleg, barátságos éjszaka volt, magasan állt a hold. Levetkőzött, megtörülközött, húzta az ágy. Hálóinge a testéhez tapadt, szívesen öltött volna tisztát, de nem hozott másikat. Odalent a tágas kertben árnyak nyújtóztak, fák álltak imitt-amott, egy kis patak fölött aprócska híd feszült. Szellő cirógatta a fák csúcsát. A holdfény árnyakat rajzolt ki. Egyik-másik időnként megmozdult.

5

A két fiatal japán abban a pillanatban észrevette a lányt, amint a negyvenlépcsnyire lévő kertajtóban megjelent. Jól választották meg leshelyüket, ráláttak az egész kertre és a főkapura, szemmel tarthatták az őrházat és a két őrt. A lány láttán még mélyebbre húzódtak a bokrok közé. Elképesztette őket a látvány, de még inkább elképesztették őket a lány arcán pergő könnyek.

Sorin odasúgta: – Mi a cso...

Elhallgatott. Egy két közkatona és egy őrmester alkotta járőrcsapat – ittlétük óta az első – bukkant ki a ház mögül, s közeledett feléjük a fal mentén futó ösvényen. Mozdulatlaná dermedve várták őket. Fekete, csaknem teljesen testhez simuló öltözkük, amely csak a szemüket nem fedte el, szinte láthatatlanná tette őket.

Az őrjárat háromlépcsnyire haladt el előttük, a leshelyén várakozó két sisi könnyűszerrel lerohanhatta volna. A leshelyet Sorin, a vadász, a harcos, a harcban az elől járó szemelte ki. Kettejük közül Ori volt a messzebbre látó, a tervező, és Ori úgy határozott, hogy csak magányos vagy másodmagával örködő járőrt támadnak meg, és ez alól csak a végszükség adhat felmentést – vagy ha megakadályozzák, hogy betörjenek a fegyvertárba. – Bármit teszünk is – mondta idejövételük előtt –, csendben kell csinálnunk. És türelmesen.

– Miért?

– Mert ez a követségük. Az ő szokásaik szerint ez azt jelenti, hogy ez itt az ő földjük, az ő birtokuk. Igazi katonák őrzik, úgyhogy titokban kell cselekednünk. Ha sikerül, rettenetesen megijesztjük vele őket. Nem szabad hagyni, hogy elfogjanak.

Leshelyükről figyelték a távolodó járőrt: feltűnt, milyen nesztelenül, óvatosan mozognak. Ori nyugtalanul odasúgta Sorinnak: – Ilyeneket még nem láttam... ilyen jól képzett, fegyelmezett katonákat. Egy igazi csatában nehéz dolgunk volna ilyenekkel meg a puskáikkal szemben.

– Mindig mi leszünk a győztesek – mondta Sorin. – így vagy úgy, de hamarosan lesz fegyverünk, így vagy úgy, a busidó és a bátorságunk legyűri őket. Könnyűszerrel legyőzzük őket. – Roppant magabiztos volt. – A járőrt is megölhettük volna, elvehettük volna a fegyvereiket.

Örülök, hogy nem tettük, gondolta idegesen Ori. Nem mutatta ugyan, de nagyon fájt a karja, és tudta: nem bírna egy hosszabb kardpárbajt. Ha nem ilyen az öltözékünk, megláttak volna. – Tekintete ismét a lány felé fordult.

– Mind a hármat könnyen megölhettük volna. Elvehettük volna a karabélyukat, aztán átmászhattunk volna a falon megint.

– Ezek az emberek értik a dolgukat, Sorin. Ezek nem ökörfejű kalmárok. – Ori hangja nem árulta el aggodalmát, nem akarta megbántani a barátját, megsérteni kényes büszkeségét. Szüksége volt Sorinra ugyanúgy, mint annak órá; még nem felejtette el, hogyan hátrította el a Tokaidón Sorin a golyót, amely megölhette volna. – Ráérünk... A hajnal még legalább kétgyertyányira van. – Körülbelül négyórányira. – A lány különben is felverte volna a házat – intett Angelique felé.

Sorin felszisszent. – Ííí, de ostoba vagyok! Ostoba vagyok, igazad van... mint mindig. Bocsáss meg.

Ori a lány felé fordította figyelmét. Mi van ebben a nőben, ami így megzavar, így megbabonáz? – kérdezte magában.

És ekkor megpillantották a lány mellett az óriást. A fogadóban szerzett értesülésekből tudták, hogy ez az a híres angol orvostudor, aki valóságos csodákat művel a hozzá fordulókkal – japánokkal és fajtájabéliekkel egyaránt. Ori sokért nem adta volna, ha érti, mit mond a lánynak. A lány felszárította könnyeit, engedelmesen megitta a férfi által kínált italt, aztán bementek a házba; becsukták, bereteszelték az ajtót.

– Elképesztő... – suttogta Ori. – Elképesztő ez az óriás meg ez a nő.

Sorin rápillantott; rejtett utalásokat vélt kihallani a hangjából, ami még jobban megzavarta, még dühösebb lett magára, amiért az őrjárat feltűnésekor megfeledkezett a lány jelenlétéről. Csak a barátja szemét látta, de abból semmit sem tudott kiolvasni. –

Menjünk a fegyverraktárhoz, Ori – súgta türelmetlenül. – Vagy támadjuk meg a következő járőrt.

– Nyugalom! – Nagy óvatosan, nehogy valamilyen könnyen észrevehető, gyorsabb mozdulatot tegyen, Ori fölemelte fekete kesztyűs kezét: nem is annyira azért, hogy megtörölje izzadt homlokát, mint inkább azért, hogy enyhítsen karja sajgásán. – Kacuma mindig türelemre int. És ma este Hiraga is ugyanezt tanácsolta.

Idejövetelük előtt, az Éjféli Virágzás Fogadóba érve nagy örömeikre kiderült, hogy barátjuk, Hiraga, a csósúi sisik csodálva tisztelt vezetője is ott szállt meg. Tettük híre már hozzá is érkezett.

– Tudtokon kívül ugyan, de tökéletesen időzítettétek – mondta nekik barátságosan Hiraga. Jóképű, huszonkét éves férfi volt, japán létére elég magas. – Jokohama olyan, mint a megbolygatott darázsfészek. A gajdzsinok most kirajzanak. Kénytelenek a bakufuhoz fordulni, amely azonban nem fogja őket lecsillapítani... Még ha akarná sem volna képes. Bárcsak Jedón állnának bosszút a gajdzsinok! Ha ugyanis ezt megtennék, ha lecsapnának a városra, azzal megadnák nekünk a jelet a palota kapuinak elfoglalására. És ha egyszer a császár kiszabadul, a daimjók mind fellázadnak a sogunátus és a Toranagák ellen! Szonnó-dzsói!

Pohárköszöntőt mondtak a szonnó-dzsóira és Kacumatára, legtöbbjük tanítójára, a szonnó-dzsói titkos és bölcs harcosára, megmentőjükre. Ori suttogva beszámolt Hiragának fegyverlopási tervükről.

– Ííí. Ori! Ez nagyszerű ötlet – mondta Hiraga. – És ha elég türelmes vagy, és kivárod a legalkalmasabb pillanatot, meg is valósítható. Bizonyos hadműveleteknél hasznosak lehetnek az ilyen fegyverek. Ami engem illet, én undorodom a tűzfegyverektől, jobban kedvelem a garrotot, a kardot vagy a tört... Biztosabbak, némák és bárki legyen is a célpont, daimjó vagy barbár, sokkal ijesztőbb hatásúak. Segíteni fogok nektek. Tudok nektek adni nindzsaöltözéket, és oda tudom nektek adni a környék térképét.

Ori és Sorin felderült. – Neked van ilyen?

– Természetesen. – A nindzsák egy képzett gyilkosokból álló testvéri szövetség tagjai voltak. Szinte kizárólag éjszaka

tevékenykedtek, különleges fekete öltözéküknek jelentős szerepe volt abban, hogy az emberek többsége láthatatlanoknak hitte őket. – Egyszer fel akartuk gyújtani a követség épületét. – Hiraga fölnevetett, és felhajtott még egy csésze szakét. A meleg bor kissé megoldotta a nyelvét. – Végül azonban úgy döntöttünk, hogy mégsem gyújtjuk fel, mert hasznosabb, ha inkább csak szemmel tartjuk. Gyakran jártam arrafelé... Nappal kertésznek öltözve, éjjel nindzsaöltözékben. Meglepő, hogy még hiányos angolsággal is mennyi mindent megtudhat az ember.

– Ííí, Hiraga-szan! Nem is tudtuk, hogy tudsz angolul – mondta Ori: a reveláció erejével hatottak rá Hiraga szavai. – Hol tanultad?

– Hol máshol sajátítja el az etnber a gajdzsinok tudományát, ha nem a gajdzsinoknál? – Egy hollandustól tanultam Desimában, egy holland nyelvésztől, aki beszélt japánul, hollandusul és angolul. Nagyapám írt egy folyamodványt a daimjónknak, amelyben javasolta, hogy ezt az embert kísérletképpen és a mi költségünkön be kellene engedni Simonoszekibe, hogy egy esztendeig hollandusul és angolul tanítsa a helybelieket. Aztán majd jöhet a kereskedelem. Köszönöm – mondta Hiraga Orinak, aki közben udvariasan újratöltette a csészéjét. – A gajdzsinokat nagyon könnyű rászedni... És rettenetesen imádják a pénzt. Ma már hatodik éve tart ez a kísérlet, de még mindig csak azzal kereskedhetnek, amivel hagyjuk, és amikor megengedjük nekik... Puskákkal, ágyúkkal, puskaporral, golyóval és bizonyos könyvekkel.

– Hogy van tisztelt nagyapád?

– Köszönöm kérdésed. – Hiraga meghajolt ültében. – Kitűnő egészségnek örvend.

Meghajtását még mélyebben vizsgozták.

Milyen csodálatos is, ha az embernek van egy ilyen nagyapja, gondolta Ori, micsoda védelmet jelent... Nem úgy vannak, mint mi, akiknek napról napra meg kell küzdenünk a betevő falatért, s csak roppant nehézségek árán tudjuk kinyögni adóinkat. Vajon mit gondolhat rólam apám és nagyapám most, hogy ronin lettem, s oda az oly nagyon szükséges koku? Megtiszteltetés volna számomra, ha találkozhatnék vele – mondta. – A mi sojánk nem olyan, mint ő.

Hiraga nagyapja, aki Simonoszeki közelében hosszú éveken át tekintélyes gazdaember és a szonnó-dzsói titkos támogatója volt,

egyben a sója tisztjét is betöltötte. A kinevezés vagy öröklés útján elnyert sojai tisztség viselője egy falu vagy egy falucsoport köztisztjeletben álló hivatalos vezetője volt, tisztjénél fogva az adók kivetésének és behajtásának felelőse, s egyben egyetlen pajzsa a parasztnak és a gazdának a szamuráj hűbérúr tisztességtelen üzelvei ellen, akinek hűbérbirtokán a falu vagy falucsoport feküdt.

A gazdák és parasztnok egyik-másikának tulajdona volt ugyan a föld, amelyen dolgozott, de a törvény szerint ezt a földet nem hagyhatta el. A termék egésze a szamurájokat illette, kizárólag ők viselhettek fegyvert, de a törvény értelmében nem birtokolhattak földet. Ilyenformán volt egymásra utalva s összekötve a gyanakvás és bizalmatlanság bonthatatlan kötelékével parasztn és szamuráj: évről évre hihetetlenül kényes egyezkedés tárgya volt, miként osszák el a megtermelt rizst és terményt.

Ezt a kényes egyensúlyt a sojának kellett megtartania. A legjobb soják tanácsát időnként falun kívüli ügyekben is kikérte a hűbérúr vagy akár maga a daimjó is. Ilyen soja volt Hiraga nagyapja is.

Néhány évvel ezelőtt engedélyt kapott, hogy gosi szamurájrangot vásárolhasson magának és leszármazottainak a daimjótól. A daimjók gyakorta folyamodtak ehhez a fogáshoz, hogy egyik-másik adóssággal terhelt falutól megszabaduljanak, és külön jövedelmet szerezzenek. A csósúi daimjó is így tett.

Hiraga nevetett; a bor már a fejébe szállt. – Én is a választottak közé kerültem, én is ennek a hollandusnak a tanítványa lehettem. Sokszor bántam is később, hogy résztettek ebben a megtiszteltetésben, mert az angol nehéz és borzalmas hangzású nyelv.

– És sokan voltak ott tanítványok? – kérdezte Ori.

Hiraga agyáig a szaké ködén át is elhatolt a figyelmeztetés: rádöbbsent, hogy bizalmas információkat fecsegett ki. Hogy hány tanítványt oktatott a hollandus, az Csósú titka volt, és noha kedvelte Orit és Sorint, a két fiatal szamuráj ettől még szacumai volt, idegen, tehát nem mindig szövetséges, annál gyakrabban ellenség vagy potenciális ellenfél.

– Csak hárman tanultunk angolul – mondta halkan, mint aki titkot árul el, jóllehet harminc volt a valós szám. Most már teljesen józan volt. – Most, hogy hozzám és legtöbb társamhoz hasonlóan ti is

roninok lettetek, össze kell tartanunk. Tervezek valamit három nap múlva. Ha akartok, ti is részt vehettek benne.

– Köszönjük, de meg kell várunk Kacumata üzenetét.

– Természetesen, ő a ti szacumai vezetőök – mondta Hiraga. Ugyanakkor azonban – folytatta elgondolkodva –, nem szabad elfeledned, Ori, hogy most már ronin vagy, és míg nem győzünk, az is maradsz. Ne feledd, hogy mi vagyunk a szonnó-dzsói lándzsahegye, mi vagyunk a végrehajtók. Kacumata nem kockáztat semmit. Nekünk most el kell felednünk, hogy én csósúi vagyok, ti meg szacumaiak. Segítenünk kell egymást. Jó elgondolásnak tartom, hogy a tokaidói rajtaütés után ma este fegyvereket zsákmányoljatok. Ha tehetitek, öljétek meg a követség egy-két őrét, az óriási provokáció lenne! És ha mindezt hangtalanul és nyomtalanul hajtjátok végre, az még jobb. Bármilyen jó, ami provokálja őket.

Hiraga információinak segítségével könnyű volt belopakodni a templomba, számba venni a dragonyosokat és a többi katonát, s megkeresni a legalkalmasabb leshelyet. Aztán váratlanul megjelent a lány meg az óriás. Azóta visszamentek ugyan, de a két sisi még mindig nem vette le szemét a kertajtóról.

– Most mit csináljunk, Ori? – kérdezte feszült hangon Sorin.

– Kitalálunk valamit.

Idegfeszítően teltek a percek. Mikor aztán az emeleten kinyíltak az ablaktáblák s ismét megpillantották a lányt, már mindketten tudták, hogy egy új tényező bukkant fel életükben. A lány egy ezüstnyelű kefével fésülte a haját. Mozdulatai kedvetlenséget sugalltak.

Sorin rekedtes hangon megszólalt. – Így holdfényben nem is olyan rút De ezek a mellek... ííí, lepattannál róluk.

Ori nem válaszolt, tekintete a lányra szegeződött.

A lány hirtelen megmerevedett és lenézett. Egyenesen rájuk. Semmiképp nem láthatta, nem hallhatta ugyan őket, de mindkét szamuráj szívverése felgyorsult egy kicsit. Visszafojtották a lélegzetüket. A lány egy fáradt ásítás után néhányszor végigsimított még a haján, aztán letette a kefére. Orinak annyira közelinek tűnt, hogy úgy érezte, ha kinyújtaná a kezét, megérinthetné; a szobából kiszűrődő fényben látta a selyem hímzésének részleteit, az alattuk

ágaskodó mellbimbókat, látta a lány szemében azt az űzött tekintetet, amit tegnap – tegnap lett volna? –, ami megállította a csapást.

A lány vetett még egy pillantást a holdra, megint ásított, aztán behúzta az ablaktáblákat. De nem teljesen. És nem is reteszelte be.

Sorin törte meg a csendet, kimondva mindkettejük gondolatát. – Könnyen be lehetne mászni.

– Igen... De mi most fegyverekért jöttünk. Bár... – Ori félbehagyta a mondatot, hirtelen felvillant előtte az új, csodás lehetőség. – Ide figyelj, Sorin... Ha elhallgattatod, tedd magadévá, de ne öld meg, csak hagyd ott eszméletlenül, hadd mondja el később, mi történt, hadd tudják csak meg, hogy ugyanazok tették, akik a Tokaidón megtámadták őket. Aztán megölünk egy-két katonát, és eltűnünk a fegyvereikkel. És mindezt a követségük területén. Ha emiatt nem kezdenek el őrjöngeni a dühtől...

Sorint felszisszenésre készítette az elgondolás szépsége. – Nem rossz, de jobb volna elválni a lány torkát, és a vérével odaírni, hogy „Tokaidó”. Eredj, majd én őrködöm. – Látta, hogy Ori tétovázik. – Kacuma azt mondta, rosszul tettük, hogy tétováztunk. A Tokaidón is tétováztál. Miért?

Ori csak egy villanásnyi ideig gondolkodott, aztán már – árny az árnyak között – suhant is az épület felé. A falhoz érve kúszni kezdett fölfelé.

Odakint az őrháznál az egyik katona halkán megszólalt. – Ne nézz oda, Charlie, de úgy rémlett, mintha láttam volna a ház felé szaladni valakit.

– Jézusom! Szólj az őrmesternek! Óvatosan!

A katona úgy tett, mintha nyújtózkodna, s ráérős léptekkel bement az őrházba. Odabent gyorsan, de óvatosan felébresztette Towery őrmestert, és elmondta neki azt, amit látott vagy látni vélt.

– Hogy nézett ki a bitangja?

– Épp csak egy pillanatra láttam, őrmester úr. Vagyis hogy úgy rémlik, mintha láttam volna.

– Jól van, fiam. Megnézzük. – Towery őrmester fölkelte a káplárt meg egy katonát, kiállította őket őrködni, aztán a két őrrel bement a kertbe.

Sorin észrevette őket, de semmiképp nem figyelmeztethette Orit. Ori már majdnem fölért az ablakhoz, öltözéke még mindig jól leplezte az árnyak közt. Végre fölért. Kissé kihajtotta az egyik ablaktáblát, és besiklott a szobába. Az ablaktábla lassan becsukódott.

Karma, gondolta Sorin.

Towery őrmester megállt az ösvény közepén, figyelmesen pásztázta tekintetével a kertet és az épületet. Az emeleten több ablaktábla is nyitva volt, az ablakokon nem volt rács, így hát nem szentelt figyelmet annak a ténynek, hogy az egyik ablaktábla megnyikordul az enyhe szélben. A kertajtó zárva volt.

Végül megszólalt. – Charlie, te arra! – A rejtőzködő ronin irányába mutatott. – Nogger, te az ellenkező irányba. Rebbentsétek föl, ha van ott valaki. Tartsátok nyitva azt a csipás szemeteket. Szuronyt föl!

Nyomban végrehajtották.

Sorin meglazította hüvelyében a kardját, amelynek pengéje az éjszakai használat miatt szintén feketére volt festve, s elszorult torokkal támadóállásba helyezkedett.

A szobába csusszanó Ori első pillantása az egyetlen ajtóra esett: fent volt rajta a keresztrúd. A lány nem ébredt föl. Ori előhúzta rövidebbik kardját, és az ágyhoz surrant. Az ágy baldachinos volt, még sosem látott ilyet. Valahogy olyan furcsa volt az egész: a magassága, a darabossága, az oszlopai, a függönyök, az ágynemű... Egy villanásnyi időre átfutott rajta, milyen lehet aludni egy ilyenben, ilyen magasan a földtől. A japánok futonokon, téglalap alakú gyékényeken aludtak: este leterítették, reggel felgöngyölték.

Szíve kalapált, igyekezett nesztelenül lélegezni, nem akarta még fölébreszteni a lányt, nem tudta, hogy erős altatót kapott. A szobában sötétség honolt, de az ablaktáblák között beszökő holdvilágban látta a lány hosszú, szőke, szétterülő haját, a takaró alatt kirajzolódó keblét és tagjait. A lány illata szinte elhódította.

Halk csattanás a kertben. Beszédhangok. Egy másodpercre kővé dermedt. A lányra emelte kardját, de az nem moccan. Lélegzetének ritmusa sem változott.

Ori tétovázott még néhány másodpercig, aztán az ablakhoz lopakodott és kilesett. Észrevette a katonákat. Megláttak

volna?.Vagy Sorint? Vakrémület fogta el.

De ha csapdába estem is, nem számít: attól még végrehajthatom, amiért jöttem. Még az is lehet, hogy elmennek. És különben is: két menekülési útvonalam is van – az ajtó meg az ablak. Türelem. Kacumata is mindig ezt mondja. Használd a fejed, várj higgadtan, és mikor a pillanat elérkezik – és mindig elérkezik –, sújts le habozás nélkül, aztán menekülj. A meglepetés a legjobb fegyver!

Összeszorult a gyomra. Az egyik katona a búvóhelyük felé tartott. Ori pontosan tudta, hol rejtőzik Sorin, de még így sem látta. Lélegzet-visszafojtva várakozott. Lehet, hogy Sorin eltereli a figyelmüket. Bármi lesz is, a lány meghal, fogadkozott magában.

Sorin figyelte a közeledő katonát, lázasan törte a fejét, hogyan evickélhetne ki a csávából, és átkozta Orit. Biztos észrevették! Ha ezt a kutyát itt megölöm, kizárt dolog, hogy elérjem a többit, kétszer is lelőnek addig. Nem tudok észrevétlenül eljutni a falig.

Ostobaság volt Oritól, hogy megváltoztatta a tervet. Hát persze, hogy észrevették. Pedig mondtam neki, hogy az a nő csak bajt hoz ránk, már ott az úton meg kellett volna ölnie...

Lehet, hogy ez a barbár nem vesz észre, és lesz időm eljutni a falig.

A holdfény megcsillant a szuronyon, ahogy a katona itt is, ott is félrehajtotta az ágakat.

Közelebb. Még közelebb. Hat lépés, öt, négy, három...

Sorin mozdulatlanra dermedt, visszafojtotta lélegzetét. Maszkja szinte a szemét is eltakarta. A katona csaknem súrolta, ahogy ellépett előtte. Továbbment egy lépéssel, megállt, széthajtotta a bokrok ágait, megint távolodott néhány lépést. Sorin halkán lélegezni kezdett. Érezte, hogy hátát kiverte a veríték, de már tudta, hogy megúsza, és néhány perc múlva átkerül a fal biztonságot adó túlsó oldalára.

Towery őrmester olyan helyen állt, ahonnan mindkét katonáját szemmel tarthatta. Puskáját lövésre készen tartotta ugyan, de nem akart vaklármát kelteni. Az éj meleg volt, enyhe szellő lengett, erősen sütött a hold. Könnyű ellenségnek nézni az árnyakat ezen a mocsok helyen, gondolta. Jézusom, bárcsak megint Londonban lehetnénk!

– Jó estét, őrmester. Mi újság?

– Jó estét, hadnagy úr. – Towery feszesen tisztelgett. A dragonyostísz, Pallidar lépett oda hozzá. Elmondta neki, mit jelentett az egyik katonája. – Lehet, hogy csak egy árnyék volt, de jobb félni, mint megijedni.

– Keltsen föl még néhány embert, és győződjenek meg, hogy...

E pillanatban a Sorin rejtekhelyéhez közelebb álló fiatal katona megperdült, és célzásra emelte puskáját. – Őrmester! – ordította megrettenten. Itt a bitang!

Sorin már támadott is, magasra emelte a karját, de a katonában ugyanabban a pillanatban feléledtek a kiképzés során belesulykolt mozdulatok, és szuronyával háritotta a vágást. A többiek futva közeledtek, Pallidar előkapta a revolverét. Sorin megint támadásba lendült, de a puska hosszú csövére szerelt szurony elbizonytalanította. Megcsúszott, félreszökkent a szuronydöfés elől, s a bokrokon keresztülgázolva a fal felé rohant. A fiatal katona utána vetette magát.

– Vigyázz! – ordított rá Towery, de a katona csak rohant: már magához tért az ijedelemből, felébredt benne a gyilkos ösztön. Rohant be a bokrok közé, és... És meghalt. A szamuráj rövidebbik kardja mélyen a mellébe merült.

Sorin kirántotta a kardot. Már tudta, hogy nem menekülhet, a többiek mindjárt rávetik magukat.

– Namu Amida Bucu! – zihálta, Buddhának ajánlva lelkét. – Szonnó-dzsói! – harsant a hangja. Nem Orit akarta figyelmeztetni, hanem végakarátát kiáltotta ki.

Rettenetes erővel döfte törét a torkába.

Ori a jelenet legnagyobb részét látta, csak a végét nem. Abban a pillanatban, mikor a katona felordított és támadásba lendült, ő fejét vesztve ugrott az ágyhoz, arra számítva, hogy a lány felriadt. De legnagyobb meglepetésére nem: meg se rezzent, lélegzetének üteme sem változott, így aztán csak állt mellette remegő lábbal, várta, hogy felnyissa a szemét, hadd lássa őt is meg a kardot is, mielőtt belevágja. Ekkor azonban meghallotta a szonnó-dzsóit, amiből tudta, hogy Sorinnak vége. Kiáltások harsantak. A lány erre sem ébredt föl. Ori elvicsorodott, elszorult a toroka. Nem bírta tovább

a feszültséget. Sebesült karjának sajkására ügyet se vetve megrázta a lányt, kardját a torkához illesztette: ha sikolt, belefojtja a hangot.

A lány ettől sem ébredt föl.

Ori úgy érezte, mintha egy álomban látná magát, amint újra és újra megrázza a lányt, de aztán egyszer csak eszébe jutott, hogy a lánynak valami innivalót adott az orvos. Ez is olyan kábítószer, gondolta, olyan nyugati kábítószer, amilyenekről Hiraga mesélt. Meglepte saját felismerése. Hogy megbizonyosodjék, megint megrázta a lányt, de az csak motyogott varamit, és mélyebbre fúrta arcát a párnába.

Visszament az ablakhoz. Férfiak léptek ki a bokrok közül, a katona holttestét hozták. Sorint csak úgy kivonszolták a lábánál fogva, mint valami elejtett állatot. A két holttest ott hevert egymás mellett. Valahogy olyan egyformák voltak halálukban. Még több ember érkezett, az ablakokból is le-lekiáltottak. Egy tiszt odament Sorin holttestéhez. Az egyik katona letépte fekete csuklyáját és maszkját. Sorin szeme még nyitva volt, arcvonásai eltorzultak, torkából kiállt a tör markolata. Újabb emberek kerültek elő.

A házban, a folyosón is mozgást érzékelt. Minden izma megfeszült. Immár tizedszer is megbizonyosodott, hogy az ajtón fent van a keresztrúd, nem lehet kívülről kinyitni, aztán az ágy függőnye mögé rejtőzött. Ha valami történék, innen egy pillanat alatt el tudja érni a lányt.

Lépések. Kopogtatás. Olajláng vagy gyertya fénye az ajtó rése alatt. Erőteljesebb kopogtatás, emelt hang.

Készenlétbe helyezte a kardját.

– Mademoiselle! Minden rendben? – Babcott volt az.

– Mademoiselle! – kiáltott Marlowe. – Nyissa ki az ajtót!

Most már dörömböltek.

– Az altató miatt van, kapitány úr – magyarázta Babcott. – Nagyon felizgatta magát szegény, muszáj volt aludnia. Nem hiszem, hogy felébredne.

– Ha nem ébred föl, én betöröm ezt az átkozott ajtót! Meg kell bizonyosodnunk. Az ablaka nyitva van!

Még erősebben kezdtek dörömbölni.

Angelique fáradtan felnyitotta a szemét. – Qu'est-ce qu'il se passe? Mi az? – motyogta inkább még alva, mint éberén.

– Nincs semmi baj? Est-ce ça va?
– Mais oui, bien sur... Pourquoi? Qu'y a-t-il?
– Nyisson ajtót egy pillanatra. Ouvrez la porte, s'il vous plaît, c'est moi, Marlowe kapitány.

Angelique Richaud motyogva felült; azt sem tudta, hol van. Ori döbbsen figyelte önmagát, hogy hagyja fölkelni és az ajtóhoz támolyogni. Angelique-nek eltartott egy ideig, mire félre tudta húzni a keresztrudat. Csak félig nyitotta ki az ajtót, abba kapaszkodott, hogy el ne essen.

Babcott, Marlowe és egy tengerész állt ott gyertyával a kezében. A lángokat meg-meglibegtette a huzat. A három férfi leesett állal, elkerekedett szemmel nézett a lányra. Angelique hálóinge nagyon franciás, nagyon finom és áttetsző volt.

– Ööö... mi csak szeretünk volna meggyőződni róla, hogy nincs semmi baja, Mademoiselle... – mondta Babcott. – Ööö... találtunk valakit a bokrok között, de nem kell megijedni. – Babcott látta, hogy a lány nemigen érti.

Marlowe-nak végre sikerült levennie tekintetét a lány testéről, és benézett a szobába. – Excusez moi, Mademoiselle, s'il vous plaît – mondta zavarodottan, de túrhető kiejtéssel, s ellépett a lány mellett. Körülnézett. Az ágy alatt semmi, csupán egy éjjeliedény. Az ágy függönyei mögött az innenső oldalon semmi... Jézusom, micsoda nő! Más búvóhely nincs, se ajtók, se szekrények. A szél megnyikordította az ablaktáblákat. Kitérta őket. – Pallidar! Van lent még valaki?

– Nincs! – kiáltott vissza Pallidar. – Semmi nyom. Lehet, hogy csak egyedül volt, és őt láttam katona. De azért kutassanak át minden szobát!

Marlowe bólintott, morgott valamit az orra alatt, és visszakiáltott: – Mégis mit gondol, mi a fenét csinállok?

Háta mögött a baldachinos ágy függönye meglibbent a beáramló szellőben, felfedte Ori fekete tabiba – csizmára emlékeztető vászonlábbelibe – bújtatott lábát. Marlowe gyertyájának lángja megrebbent és kialudt, így mikor bereteszelte az ablaktáblákat és megfordult, az ágy melletti sötétben nem vette észre se a tabit, sem mást, nem látott mást, csak Angelique sziluettjét a gyertyák ellenfényében. Látta minden porcikáját. A lélegzete is elállt.

– Minden rendben – morogta. Most, hogy így alaposan szemügyre vette a lányt, még nagyobb zavarba jött. Élénkséget színelve kimasírozott. – Kérem, reteszelve be az ajtót, és aludjon jól – mondta. Nagyon szeretett volna ő is ott maradni.

Angelique még mindig mit sem értve motyogott valamit, és bezárta az ajtót. A három férfi megvárta, míg meghallja a helyére zökkenő keresztúrú koccanását.

Babcott tétován megszólalt. – Nem hiszem, hogy reggel emlékezne rá, hogy ajtót nyitott.

A tengerész megtörölte gyöngyöző homlokát, aztán észrevette, hogy Marlowe ránéz, és elvigyorodott.

– Maga meg mi a fenének örül ennyire? – förmedt rá Marlowe. Nagyon is jól tudta.

– Én ugyan semminek, kapitány úr – felelte nyomban ártatlanra simított képpel a tengerész. Ezek a rohadt tiszték mind egyformák, gondolta. Ez a Marlowe is... Felgerjedt, mint akárki férfiember, majd kiugrott a szeme, majd fölfalta a tekintetével, úgy bámulta, mi van a pendely alatt. Igaz, ami igaz, én se láttam még ilyen csecseket! A többiek el se fogják hinni. – Igenis, tartom a számat, kapitány úr! – felelte katonásan, mikor Marlowe felszólította, hogy a látottakról senkinek egy szót se. – Egy hang el nem hagyja a számat, kapitány úr! – mondta, s elindult a következő szoba felé. De mindegyre csak Angelique keblét látta maga előtt.

Angelique nekitámaszkodott az ajtónak, próbálta megérteni, mi történt. Nehéz volt sorrendbe rakni az eseményeket; láttak valakit a kertben, miféle kertben, de hát Malcolm a Nagy Ház kertjében volt, nem is: odalent fekszik sebesülten, nem, ez csak álom, mondott is valamit valamilyen házasságról meg hogy a Nagy Házban fognak élni... Malcolm érintett meg? Nem, ő azt mondta, hogy meg fog halni. Ostobaság, a doktor azt mondta, meggyógyul, egészséges lesz, mint a makk. Miért pont a makk? Miért?

Feladta; majd meghalt, annyira álmos volt. A holdfény besütött a zsalugáter résein. Átbotorkált a fénypázmákon, megkönnyebbülten roskadt a puha matracra. Nagy, elégedett sóhajtással magára húzta a takarót, és oldalára fordult. Néhány másodperc múlva már mélyen aludt.

Ori nesztelenül előlépett. Maga sem értette, hogyan úszhatta meg. Igaz ugyan, hogy amennyire csak lehetett, a falhoz simult, de egy kicsit gondosabb kutatás esetén megtalálták volna. De nem találták meg. A keresztvas ismét a helyén, a zsalugáterek bereteszelve, a lány egyenletesen, mélyen lélegzik, egyik karja a párna alatt, a másik a takarón.

Jól van. A lány várhat, de hogyan jutok ki ebből az egérfogóból? Az ablakon vagy az ajtón?

Nem látott ki a zsalugáter résein. Halkan elhúzta a reteszt, egy ujjnyira kitolta előbb az egyik, majd a másik ablaktáblát. Odalent csak úgy nyüzsögtek a katonák. Virradatig még mindig volt vagy három óra. Az égen felhők gyülekeztek, húzódtak a hold felé. Sorin teste elejtett vadként hevert az ösvényen. Egy pillanatra meglepte, hogy nem vágta le a fejét, aztán eszébe jutott, hogy a gajdzsinoknak ez nem szokásuk.

Arrafelé nehéz volna észrevétlenül megszökni. Ha az éberségük nem lazul, kénytelen leszek az ajtót használni, és befelé szökni. Bár akkor nyitva kellene hagynom az ajtót. Jobb az ablak.

Óvatosan kidugta a fejét, és lenézett. Az ablak alatt keskeny párkány húzódtott a szomszédos ablak irányába s tűnt el az épület sarka mögött. Ez egy sarokszoba! Ori izgalma fokozódott. A felhők hamarosan a hold elé érnek. Ha odaérnek, szököm. Meg fogok szökni! Szonnó-dzsói!

De előbb a lányt.

Nesztelenül behúzta az ablaktáblákat, és visszament az ágyhoz.

Hosszabbik kardja még mindig a hüvelyében rejtett; letette a fehér ágytakaróra a keze ügyébe. Fehér, gondolta. Fehér lepedő, fehér bőr. A fehér a halál színe. Épp megfelelő. Remekül lehet rá írni. Mit írjak rá? A nevem?

Megfontolt mozdulattal lehúzta a lányról a takarót. Most találkozott először hálóínggel, idegen volt számára; úgy készítették, hogy egyszerre elfedjen s mutasson mindent: tagokat, kebleket. Milyen hosszú a keze-lába azokéhoz a nőkéhez képest, akikkel eddig dolga volt... És milyen egyenes a lába, nincs meg az az elegáns ívelése, mint a hosszú esztendőkön át térdelve ülő japán nőkének. És ez az illat... Érezte, hogy ágyékába tódul a vér.

A többiekkel egészen más volt. Minimális izgalom. Sok évődés, gyakorlott szakértelem. Néhány perc az ágyban, az is többnyire szakétól gőzös aggyal. Itt most nincsenek időbeli korlátok. A lány fiatal, nem is ebbe a világba való.

Kívánczossága fokozódott.

A szél megrázta az ablaktáblákat, de már elmúlt a veszély. Senki sincs a házban. Minden csendes. A lány féloldalt feküdt. Ügyesen, gyengéden meglökte: a lány engedelmesen a hátára hengeredett, fejét oldalra hajtotta, haja szétterült. Mély sóhajjal magához ölelte párnáját. A nyakában egy kis aranykereszt csillogott.

Ori fölé hajolt, borotvaéles rövid kardja hegyét a hálóing nyakát szegélyező finom csipke alá csúsztatta, kissé megemelte, megfeszítette. Az anyag engedelmesen hasadt. Ori széthúzta, egészen szét. Még sosem látott nőt ennyire feltárulkozni. Még sosem volt ilyen merevedése. A lüktetés annyira felerősödött benne, mint még soha életében. Az apró kereszt megcsillant. A lány keze akaratlanul megrezzent, lustán a lába közé siklott, ott kényelmesen megpihent. Ori megfogta, odább tette, aztán finoman széthúzta a lány bokáit.

6

Angelique közvetlenül virradat előtt felébredt. De nem teljesen.

Az altató még éreztette hatását, álmait még nem felejtette el. Különös, mozgalmas, erotikus, nyomasztó, csodálatos, fájdalmas, érzéki, soha nem tapasztalt és roppant intenzív érzéseket élt meg álmában. A félig nyitott spaletták szárnyai közt keletre látott: az égbolt vérvörös, bizarr, képzeletmozgató felhőalakzatai mintha rímelték volna az agyába vésődött képekre. Ahogy mozdult, hogy jobban lássa őket, kissé megsajdult az ágyéka, de nem törődött vele, csak nézte, nézte az ég figuráit, hagyta, hogy elméje lassan visszasüppedjen az ellenállhatatlan erővel hívó álmok közé. Az álom küszöbén rádöbrent, hogy meztelen. Bágyadtán maga köré rendezte hálóingét és takaróját. Aztán elaludt.

Ori ott állt az ágy mellett. Épp most kelt fel. Nindzsaöltözéke a padlón hevert. Az ágyékkötője is. Egy pillanatig még elnézte az ágyon fekvő lányt. Milyen szomorú, gondolta, az utolsó alkalom mindig olyan szomorú. Kezébe vette rövid kardját, és kihúzta hüvelyéből.

Az alattuk lévő szobában Phillip Tyrer kinyitotta a szemét. Idegen volt a környezet, de aztán rájött, hogy még mindig a kanagavai templomban van, eszébe jutottak az elmúlt nap borzalmi, az operáció, saját megvetésre méltó szerepe. – Babcott azt mondta, sokkos állapotban voltam – suttogta. Rossz ízű és száraz volt. a szája. – Jézusom... Vajon ez mentség számomra?

Az ablaktáblák félig nyitva voltak, meg-megnyikordultak a szélben. Hajnalodott. Vörös az ég alja, szelet hoz hajnalra, gondolta. Vihar lesz? Felült a tábori ágyon, megnézte karján a kötést. Tiszta volt, nem látszott rajta friss vérzés. Nagyon megkönnyebbült. Nem érzett mást, csak egy kis lüktetést a fejében, és egy kis sajgást a karjában. – Jaj, istenem, bárcsak derekasabban viselkedtem volna! – Megpróbálta felidézni a műtét után történeteket, de nem tudta kihámozni a ködből. Sírtam, azt tudom. Nem azért, mert sírhatnékam támadt, egyszerűen csak megindultak a könnyeim.

Elhessegette a borongós gondolatokat. Felkelt, kilökte az ablaktáblákat. Már szilárdan állt a lábán, és éhség gyötörte. Volt egy vizeskancsó a szobában. Odament, kiöblítette a száját, a vizet a kertbe köpte. Miután ivott is egy-két kortyot, valamivel jobban érezte magát. A kertben nem járt senki, a levegőben korhadó növények és apály szaga érződött. Az ablakból a kerten és a templomfal egy szakaszán kívül egyebet nemigen lehetett látni. A lombkoronák egyik részében megpillantotta az őrházat; két katona állt előtte.

Csak most vette észre, hogy ingben és hosszú gypjúalsóban fektették ágyba. Szakadt, vérfoltos kabátját egy székes támlájára vetették, nadrágja és sáros lovaglósizmája ott volt mellette.

Nem érdekes, fő, hogy élek.

Öltözködni kezdett. Mi lehet Struannal? És Babcott? Hamarosan oda kell állnom elé.

Borotvája nem volt, nem tudott borotválkozni. Nem volt fésű sem. Ez sem érdekes. Felhúzta a csizmáját. A kert felől madárcsivitelést, mozgolódást hallott, távolabbról néhány japán kiáltást, kutyaugatást. De hiányoztak a megszokott városi hangok, az angol városok hangjai, a „Friss, Ropogós a molnárka!”, az „Ivóvíz! Ivóvíz!”, a „Colchesteri osztriga, reggel még a vízben vala, vegyék-vigyék!”, a „Most jött a nyomdából! Mr. Dickens regényének legújabb füzetek! Csak egy penny, csak egy penny!”, a „The Times! Disraeli országos botrányával a The Times!”...

Lehet, hogy elbocsátanak, gondolta. Összeszorult a gyomra a hazatérés gondolatára, hogy világ csúfjára, kudarcot vallva, csődöt mondván visszatérjen, hogy ne lehessen többé a világ valaha volt legnagyobb birodalmát képviselő testület, Ő Királyi Felsége Külügyminisztériumának tagja. Mit fog rólam gondolni Sir William? És mi lesz Angelique-vel? Istennek hála, hogy vissza tudott menekülni Jokohamába... Vajon szóba áll-e még velem?

Jóságos ég! Mit csináljak? Mit csináljak?

Malcolm Struan is felébredt. Néhány perce ébresztette valamilyen hatodik érzék, valamilyen veszélyérzet, valamilyen külső zaj vagy zörej, jöllehet úgy rémlett neki, mintha már órák óta feküdne ott az ágyban éberén. Emlékezett az előző napra, az operációra, tudta, hogy súlyosan megsebesült, könnyen bele is halhat. Minden

lélegzetvétel éles, tépő fájdalmat okozott. Még a legcsekélyebb mozdulat is.

Akkor sem gondolok a fájdalomra, csak Angelique-re és hogy szeret... De mik voltak ezek a rossz álmok? Hogy gyűlöl és elrohan... Nem szeretem az álmokat, nem szeretem ezt a tehetetlenséget, utálok, hogy így kell itt feküdnöm, utálok ezt a gyengeséget, én világéletemben erős voltam, mindig a példaképem, a dicső Dirk Struan, a Zöld Szemű Ördög szellemében neveltek. Bárcsak nekem is zöld szemem lenne, és én is olyan erős volnék. De akkor is: leszek olyan tajpan, mint ő volt!

Akkor is leszek olyan, ha legfőbb ellenségünk, Tyler Brock még mindig a vesztünkre tör. Apám és anyám hiába titkolózik előttem, azért én tudom, amit tudok. Mindenesetre többet, mint hiszik. Az öreg Ah Tok, aki inkább anyám, mint a vér szerint való – ő szoptatott két éves koromig, ő tanított a kantonira, ő tanított az élet dolgaira, ő szerezte nekem az első lányt –, elmesélte nekem a családi történeteket. És sokat mesélt Gordon Csen bácsi is. Tudok mindent: a Nemes Ház inog.

Nem számít. Elbánok az ellenségeinkkel. Ezért tanultam, erre készültem -egész életemben.

Félrelökte a takarót, emelte a lábát, hogy felálljon, de visszahanyatlott a fájdalomtól. Újra próbálkozott, de megint sikertelenül. Nem baj, gondolta kimerülten. Majd később. Fog ez menni.

– Még egy tojást, Settry? – kérdezte Marlowe. Ugyanolyan magas volt, mint a dragonyostiszt, de nem olyan széles vállú.

– Köszönöm, nem kérek. Maga szerint mi lesz most? Mármint Canterbury ügyében?

Marlowe nem felelt azonnal. A követség ebédlőjében reggeliztek, az Angliából hozatott hatalmas, húszszemélyes asztal körül. Kettejüket három libériás kínai inas szolgálta ki. – Azt hiszem, követelni fogjuk a gyilkosok kiadatását és a jóvátételt. Ha pedig megtagadják vagy késlekednek, a flottával lövetni kell Jedót.

– Akkor már jobb volna, ha partra szállnánk. Katonánk van elég – mondta Pallidar. – Megszálljuk az országot, a királyt elmozdítjuk... Hogy is hívják ezeknél a királyt? Ja igen: sógunnak. Aztán az

általunk megfelelőnek talált bennszülöttet ültetjük a trónra, és Japánt a protektorátusunkká nyilvánítjuk. Vagy ami még jobb: bekebelezzük a birodalomba. – Pallidart kínzó fáradtság gyötörte, csaknem egész éjjel fent volt. Megfésülködött és megborotválkozott ugyan, de a zubbonya ki volt gombolva.

– Ami a partraszállást illeti, nem tudom... – mondta Marlowe. – Az viszont egészen biztos, hogy a flotta tüzérsége képes megfelelően előkészíteni a terepet. Arról azonban fogalmam sincs, hány szamurájuk van ezeknek, mekkora erőt képviselnek.

– Mindegy az, elbánunk velük – legyintett Pallidar. – Bennszülött banda... Elbánunk velük ugyanúgy, mint a kínaiakkal. Csak azt nem értem, miért nem anektáljuk egyszer és mindenkorra Kínát.

Mindhárom kínai szolga hallotta és értette a szavait, s magában mindhárom eltökélte, hogy ha majd a Mennyei Birodalom is rendelkezik megfelelő számú ágyúval és hajóval, belenyomják ezeknek a barbároknak az orrát a saját mocskukba, olyan leckét adnak nekik, amire még ezer nemzedék múlva is emlékezni fognak. Valamennyiüket Gordon Csen, a Nemes Ház compradoréja választotta.

– Nézze, Marlowe, szerintem... – folytatta volna Pallidar, de ekkor nyílt az ajtó, Tyrer lépett be. – Á, jó reggelt! – köszönt rá Pallidar. Maga minden bizonnyal Phillip Tyrer a követségről. – Bemutatkozott, bemutatta Marlowe-t, s könnyed stílusban folytatta. – Fogadja együttérzésemet a tegnapi történetekért. Nagyon büszke vagyok, hogy kezet rázhattam magával. Mr. Struan és Miss Richaud elmondta, hogy ha maga nincs ott, mindketten meghaltak volna.

– Tényleg? Nahát...! – Tyrer nem akart hinni a fülének. – Valahogy egy pillanat alatt játszódott le az egész. Majd meghaltam, úgy megijedtem. – Most, hogy így kimondta, valamelyest megkönnyebbült.

Marlowe is megszólalt.

– Benéztem magához az éjjel, de úgy aludt, mint akit agyonütöttek. Tudom, hogy Babcott adott magának valami altatót, úgyhogy gondolom, nem hallotta ezt a csetepatét... Szóval ami e körül a gyilkos körül kialakult.

Tyrer gyomra csomóba ugrott. – Miféle gyilkos körül? – Elmondták neki. Angélique-ről is beszámoltak.

– Angelique itt van?

– Itt. Nagyon bátor hölgy. – Marlowe elmerengött: lehet, hogy Angelique marad még egy ideig, és akkor talán... Pallidar diszkrét köhögése zökkentette vissza. – Miss Angelique lármázta fel a kolóniát, és ragaszkodott hozzá, hogy idejöjessen az este. Mr. Struan üzent neki, hogy sürgősen látni szeretné... Mr. Struan elég rossz állapotban van, csúnya sebet kapott. Miss Angelique-et én kísértem ide. Remek hölgy.

– Az. – Furcsa csend feszült közénk, mindketten tudták, mire gondol a másik. Végül Phillip Tyrer szólalt meg. – Miért jönne ide egy orgyilkos?

A másik kettő kihallotta hangjából az idegességet.

– Gondolom újabb bajt keverni – mondta Pallidar. – De aggodalomra semmi ok, elfogtuk a bitangot. Láta már ma reggel Mr. Struant?

– Belestem hozzá, de még aludt. Remélem, felépül. Az operáció nem volt egyszerű, és... – Odakint valamilyen szóváltás kezdődött, Tyrer elhallgatott. Pallidar az ablakhoz lépett, a többiek követték.

Towery őrmester állt a kert túlsó végében, ő kiabált egy félmeztelen japánnak, hogy menjen oda hozzá. – Igen, te, te! Gyere csak ide!

A félmeztelen japán – minden jel szerint az egyik kertész – jó felépítésű, fiatal férfi volt, mintegy húszlépcsnyire állt az őrmestertől. Csak egy ágyékkötő volt rajta. Fél válla egy piszkos, fekete ronggyal volt bekötözve, a másikon ágakat és gallyakat vitt. Egy pillanatra megmerevedett, aztán bólogatni kezdett, és engedelmesen meghajolt az őrmester felé.

– Jóságos ég, ezekben a disznókban nincs semmi szégyenérzet – mondta utálkozva Pallidar. – Így még a kínaiak sem öltözködnek... De még az indiánok sem. Kivan az egész szemérmük.

– Azt mondják, egyik-másik még télen is így öltözik – mondta Marlowe.

– Állítólag nem érzik a hideget.

Towery megint kiabálni és mutogatni kezdett. A japán továbbra is hajlongott és bólogatott, de ahelyett hogy odament volna, hajlongva megfordult, és elcsoszogott az épület sarka felé. Nyilvánvalóan félreértette Toweryt. Az ablak alatt elhaladva egy pillanatra fölnézett,

aztán továbbstietett a bokrok által csaknem teljesen elrejtett cselédszállás felé, és ott eltűnt.

– Furcsa... – szólalt meg Marlowe.

– Mi?

– Hát ez a nagy bólogatás meg hajlongás... Mintha szerepet játszott volna. – Marlowe oldalra fordulva észrevette, hogy Tyrer arcából lefutott a vér. – Jóságos ég! Mi történt?

– Ez az ember... Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, ő volt az egyik... A Tokaidón... Az, akire Struan rálőtt. Látták a vállát, be volt kötve!

Pallidar eszmélt elsőként: kiugrott az ablakon. Marlowe rögtön követte, előrántotta a kardját. Együtt rohantak a fák felé, de bár mindenütt keresték, a férfi nem került elő.

Már délre járt. Valaki megint kopogtatott az ajtaján, Babcott megint beszólt a folyosóról: – Mademoiselle! Mademoiselle! – Halkra fogta, föl ne ébressze, ha netán alszik. Angeline nem válaszolt. Állt, csak állt a szoba közepén, mint egy kőszobor, szeme a bereteszelt ajtóra szegeződött, nehezen lélegzett, mintha hirtelen szűkké vált volna számára a ruha. Az arca akár a kő. Megint remegni kezdett.

– Mademoiselle!

Angeline nem válaszolt. Babcott egy perc múltán elment, elhalkultak léptei. Angeline nagyot sóhajtott, megfeszített izmokkal próbált úrrá lenni a remegésen. Aztán újra kezdte a járkálást a bespalettázott ablak és az ágy között, járkált fel-alá, ahogy már eddig is órákon át.

Muszáj döntenem, gondolta elkeseredetten.

Mikor ma reggel másodszor is felébredt, nem emlékezett az első ébredésre, de az agya feltisztult már. Mozdulatlanul hevert a gyűrött lepedőn, élvezte az ébrenlétet, kipihent volt, éhes, alig várta, hogy megihassa aznapi első csésze csodás kávéját s beleharaphasson a friss, ropogós pirítósba, a jokohamai követség főszakácsának remekébe. Csakhogy ez itt nem Jokohama! Kanagavában vagyok, és ma csak egy csésze undorító angol tejes teát kapok reggelire.

Malcolm! Szegény Malcolm... remélem, jobban van már. Ma visszamegyünk Jokohamába, felszállok az első Hongkongra induló

gőzösre, onnan meg indulok tovább, Párizsba... Jaj, csak ezek az álmok...! Micsoda álmok...!

A még mindig eleven álmokképek összekeveredtek benne a valóság képeivel: a Tokaidó... Canterbury lemészárlása... Malcolm furcsa viselkedése és feltételezése, hogy összeházasodnak... A műtő szagát is orrában érezte megint, de tudta, hogy ezt csak képzelem. Ásított, és az éjjeliszekrényen heverő kis zsebóráért nyúlt.

A mozdulatra ismét belenyilallt valami az ágyékába. Először arra gondolt, hogy talán havibaja jelenti közeles érkezését, de ezt lehetetlennek találta.

A zsebóra tíz óra húszat mutatott. Lapis lazulival volt kirakva, alig két hete, július 18-án kapta apjától Hongkongon, tizennyolcadik születésnapjára. Mennyi minden történt azóta, gondolta. Jaj, micsoda boldogság lesz megint Párizsban, civilizált körülmények között élni, és soha, soha többé nem visszatérni ide, ebbe a...

Hirtelen rádöbbsent, hogy csaknem meztelenül fekszik a takaró alatt.

Elképedten vette észre, hogy a hálóinge épp csak a vállát és a karját fedi, elől teljesen kettéhasadt, hátul pedig egészen fel van gyűrődve. Hitetlenkedve emelte föl a hálóing két szárnyát. Felkelt, hogy az ablaknál jobban megnézze, de ekkor megint belé hasított az az enyhe sajgás. A nappali fényben már a lepedő árulkodó vérfoltját is látta, s combja tövében is egy keskeny, alvadt vércsíkot.

– Az nem lehet, hogy a havim...

Számolni kezdett, de akárhányszor számolta is, sehogy sem jött ki. A legutóbbi havibaja két hete szűnt meg. Aztán észrevette, hogy kissé nedves is. Nem értette, miért. Hirtelen elszorult a szíve és csaknem elájult a gondolatra, hogy az álom nem álom volt, hanem valóság, és álmában csakugyan erőszakot tettek rajta.

– Ilyen nincs! Úgy látszik, megőrültem... ez lehetetlen! – zihálta elfúló hangon. – Uram isten, engedd, hogy álom legyen, ez is csak álom! Kalimpáló szívvel botorkált az ágyhoz. – Ébren vagyok, ez nem álom, ébren vagyok!

Lázasan buzgalommal, de ezúttal már alaposabban újra megvizsgálta magát. Tudott már annyit, hogy felismerje a nedvet, s hogy tudja: szűzhártyáját átszakították. Igaz hát. Megerőszakolták.

Forogni kezdett a szoba. Uram isten, tönkretettek, tönkretették az életem, tönkretették a jövőmet, most hogy meggyaláztak, egyetlen tisztességes, rendes ember sem lesz hajlandó feleségül venni, márpedig egy lánynak a házasságon kívül semmi más útja a fölemelkedéshez, a boldoguláshoz...

Miután némiképp lecsillapodott és képes volt gondolkodni, az ágyon találta magát. Egész testében reszketve próbálta felidézni az éjszaka történeteket. Az ajtót bereteszeltem, erre emlékszem.

Odanézett: a keresztrúd a helyén volt.

Emlékszem Malcolmra is meg hogy milyen bűz terjengett a szobájában. Emlékszem arra is, hogy kirohantam. Phillip Tyrer nyugodtan aludt. Babcott doktortól kaptam valami innivalót, aztán feljöttünk...

Az az innivaló! Uram isten! Elkábítottak! Ha Babcott operálni tud ezek mellett az altatók mellett, akkor én hogy ne... Ezért nem tudtam védekezni, ezért voltam olyan tehetetlen! De ez rajtam már nem segít. Megtörtént! És ha gyermekem lesz?!

Páni félelem kerítette hatalmába. Patakzottak a könnyei, csaknem felsikoltott. – Hagyd abba! – szólt rettentő erőfeszítéssel önmagára. – Hagyd abba, és egy hangot se! Egyedül vagy, önmagadon kívül senki sem segíthet rajtad. Gondolkozz! Mit fogsz tenni? Gondolkozz! – Mély lélegzeteket vett, próbált rendet teremtem kusza gondolatai között.

Ki volt az a férfi?

A keresztrúd még ott van a helyén, az ajtón tehát nem jöhetett be. De várjunk csak egy percre...! Mintha... Vagy ezt is csak álmodtam volna? Mintha ajtót nyitottam volna Babcottnak meg... meg annak a tengerésztisztnek, Marlowe-nak. Aztán megint bezártam. Igen, így történt! Vagy legalábbis azt hiszem. Franciául beszélt volna...? Igen, de elég rosszul, aztán elment, én meg elretesztem az ajtót, ez egészen biztos. De miért kopogtak be hozzám éjnek évadján?

Hiába próbálta újra és újra végiggondolni, nem tudta biztosan felidézni a történeteket, az éjszakai képei minduntalan szertefoszlottak. De nem mind.

Szedd össze magad!

Ha nem az ajtón jött be, akkor az ablakon. De ki? Marlowe? Pallidar? Vagy netán a jó doktor úr? Mind kívánják a testem. Ki

tudott róla, hogy altatót kaptam? Babcott. Lehet, hogy elmondta a többieknek is, de nem hinném, hogy bármelyikük is képes volna egy ilyen gaztetre, vállalná a kockázatot, hogy összesikítom a házat...

Vigyázz! – kiáltott egy hang az agyában. A jövőd függ ettől a döntéstől. Fontold meg alaposan!

Biztos, hogy mindez megtörtént? És ha csak álmodtam? Meglehet... De ezt most már csak egy orvos állapíthatja meg. De várjunk csak! Könnyen lehet, hogy az a pici kis lebeny álmomban repedt be, ahogy hánytam-vettem magam a közben a lidércnyomásos álom közben. Megesik az ilyesmi. Meg... de a nedvességre ez nem magyarázat.

Ott volt az a szerencsétlen Jeanette a zárdában, az a szegény, ostoba Jeanette. Beleszeretett egy kereskedőbe, mindent megengedett neki, egészen részletesen mesélte fűnek-fának. Nem lett állapotos, de a dolog kitudódott, és másnap el is küldték. Később megtudtuk, hogy egy falusi mézáróshoz ment feleségül, az volt az egyetlen, aki hajlandó volt elvenni.

Én nem engedtem semmit, de ez rajtam nem segít, egy orvos biztosan meg tudná állapítani, de rajtam az sem segít. Rágondolni is borzasztó, hogy Babcott vagy bármelyik orvos ilyen intim vizsgálatot végezzen rajtam. Ráadásul akkor már Babcott is tudná a titkomat. Hogyan bízhatnék rá egy ilyen titkot? Ha ez kitudódik... Titokban kell tartanom! De hát hogyan titkolhatja ezt el az ember lánya? És ha eltitkolom? Ha sikerül?

De ezzel még ráérek foglalkozni. Előbb azt kell tudnom, ki tette ezt velem. De nem: előbb megtisztálkodom, aztán már gondolkodni is jobban fogok tudni. Világosan kell gondolkodnom.

Utálkozva ledobta hálóingét, aztán gondosan megmosakodott. Közben próbálta felidézni mindazokat a védekezési módszereket, amelyeket ismert, s amelyeket Jeanette is sikeresen alkalmazott. Felöltözött, megfésülködött. Elővette a fogport, fogat mosott. Csak ekkor nézett a tükörbe. Hosszasan vizsgálgatta az arcát: nem talált árulkodó nyomot. Meglazította a ruháját: máshol sem talált. A mellbimbói kissé vörösek voltak. Megint hosszasan vizsgálgatta magát a tükörben.

– Semmi változás, és mégis...

Ekkor vette észre, hogy a születése óta éjjel-nappal nyakában viselt kis aranykereszt eltűnt. Gondosan végigkutatatta az ágyat, megnézte az ágy alatt, az ágy környékén. Nem volt sem az ágynemű közt, se a párna alatt, se a függönybe akadva. Vagy talán... Talán az ágytakaró alatt! Fölemelte a padlóról, centiméterenként végignézte. Nem volt sehol.

Aztán észrevette a három japán írásjelet. Vérrel voltak odaróva a fehér szövetre.

Az aranykereszt felszikrázott a napfényben. Ori a tenyerén tartotta, szinte megbabonázva nézte.

– Miért hoztad el? – kérdezte Hiraga.

– Nem tudom.

– Rosszul tetted, hogy nem ölted meg a nőt. Sorinnak igaza volt. Hiba volt.

– Karma.

Az Éjféli Virágzás Fogadóban voltak. Ori már megfürdött és megborotválkozott; állta Hiraga tekintetét, és arra gondolt: „Te nekem nem vagy mesterem, csak azt mondom el neked, amit akarok, egy szóval sem többet.”

Beszámolt neki Sorin haláláról, elmondta, hogy bemászott a mélyen alvó nő szobájába, aki nem ébredt fel, de a többiről nem beszélt, csak annyit mondott még, hogy ott rejtőzött el a szobában, aztán levetette nindzsaöltözékét, mert tudta, hogy nem távozhat észrevétlenül, a kardjait a nindzsaöltözékbe tekerte, aztán lesurrant a kertbe, ahol épp csak annyi ideje maradt, hogy felkapjon néhány ágat, hogy mire észreveszik, kertésznek nézzék. Egy férfi ennek ellenére is felismerte, de még így is sikerült megszöknie. Ezt mind elmondta, de a lányról nem mondott többet.

Hogyan is mondhatnám el e világi szókkal, hogyan mondhatnám el bárkinek is, hogy e lány jóvoltából egyé váltam az istenekkel, hogy amikor széttártam a lábait és megláttam, szinte megrészegített a vágy, és hogy aztán, mikor belé hatoltam, már magam sem tudom miért, de úgy hatoltam belé, mint egy szerelmes, nem mint egy erőszaktevő: lassan, óvatosan, ő meg körém fonta karjait, egész teste remegett, úgy szorított, noha valójában nem ébredt föl teljesen; egészen szűk volt, én visszatartottam magam, tartottam, tartottam,

aztán úgy tört föl belőlem az áradat, hogy az semmihez sem hasonlítható.

Sose hittem volna, hogy ez ilyen csodálatos lehet, ennyire érzéki, ennyire kielégítő, ennyire végzetszerű. A többi nem is fogható ehhez. Az a lány a csillagokba ragadott magával, de nem ezért hagytam életben. Meg akartam ölni. Aztán magamat is, ott fent, a szobában. De az önzés lett volna: meghalni elégedetten, a boldogság csúcsán.

Jaj, mennyire kívántam a halált. De a halálom a szonnó-dzsóié. Nem én rendelkezem vele.

– Rosszul tetted, hogy nem ölted meg – ismételte Hiraga, visszazökentve a jelenbe. – Sorinnak volt igaza: a lány megölése bármi másnál jobban szolgálta volna a terveinket.

– Tudom.

– Akkor miért nem ölted meg?

Az istenek kedvéért hagytam élve, már ha léteznek istenek, akarta válaszolni Ori, de nem szólt. Az istenek szálltak meg, ők tétették velem, amit tettem, és én hálás vagyok nekik ezért. Immár teljes emberré lettem. Ismerem az életet, már csak a halált kell megismernem. Annak a lánynak én voltam az első, s ha aludt is, örökre megőriz emlékezetében. Mikor felébred és meglátja a vérrel írt írásjeleket – az én véremmel írtam, nem az övével –, meg fogja érteni. Azt akarom, hogy az a lány örökké éljen. Én hamarosan meghalok. Karma.

Kimonója ujjának titkos zsebébe rejtette a kis keresztet, s ivott még egy kis frissítő, zöld teát. – Van tehát terved? – kérdezte.

– Van. Felgyújtjuk a jedói brit követséget.

– Helyes. Minél előbb, annál jobb.

– Meglesz. Szonnó-dzsói!

Aylesbury dühöngött.

– Mondja meg nekik, de a keserves mindenségit, most aztán tényleg utoljára, hogy őfelsége a királynő kormánya e kiprovokálatlan támadás és egy angol meggyilkolása fejében százezer font sterling jóvátételt követel aranyban, méghozzá azonnal! Angolok meggyilkolása kindzsiru! A keserves

mindenségüket! Továbbá követeljük, hogy a szacumai gyilkosokat három napon belül szolgáltatassák ki, különben mi intézünk!

A jokohamai brit követség apró, levegőtlen fogadótermében voltak, ott volt a porosz, a francia és az orosz követ, mindkét admirális, az angol és a francia, meg a tábornok. Mindannyian teljesen kimerültek már.

Velük szemben, egymás melletti székeken szertartásos rendben ott ült a bakufu két helyi képviselője, a település őrségének szamurájparancsnoka, és a kanagavai kormányzó, akinek fennhatósága alá Jokohama tartozott. Bő szárú nadrágot és kimonót viseltek, arra vették a széles vállú, szárnyas köpenyt, annak övébe tűzték két kardjukat. Szemmel láthatóan kényelmetlenül érezték magukat, és majd szétvetette őket a düh. Hajnalban fegyveres katonák dörömböltek a jokohamai és a kanagavai vámház kapuján, puskatussal döngették az ajtót, s példátlan udvariatlansággal követelték, hogy a kormányzó és a legmagasabb rangú tisztviselők délben jöjjenek el erre a tanácskozásra. Ez a nagy hirtelenség is példa nélkül állt.

A két fél között elhelyezett párnákon két tolmács foglalt helyet. A japán térdelt, a másik – a svájci Johann Favrod – törökülésben ült. A holland volt a közös nyelvük.

A tanácskozás már két órája tartott: az angolt hollandra majd japánra fordították, a japánt hollandra majd angolra. Aylesbury valamennyi kérdését szándékosan félreértették, megkerülték, vagy többször is meg kellett ismételni. A japánok legalább tízszer kértek halasztást arra hivatkozva, hogy „a kérdést magas rangú hatósági személyek behatóan kivizsgálhassák és tanulmányozhassák”, és mert „a japán kivizsgálások egészen mások. Őexcellenciája a kanagavai kormányzó részletesen kifejti, hogy...”, és „őexcellenciája a kanagavai kormányzó szeretné részletesen kifejteni, hogy Szacumára, amely egy másik királyság, nem terjed ki a hatásköre...”, és „Őexcellenciája a kanagavai kormányzó tudomása szerint a vádlott fenyegető módon pisztolyt rántott, és a vádlott bűnös, mivel nem engedelmeskedett az ősi japán szokásoknak...” és „Kérjük, ismételjék meg, hány tagja volt annak az idegenekből álló társaságnak, amelynek le kellett volna térdelnie...”, és „A mi szokásaink szerint...” És így tovább a végtelenségig.

A japán kormányzó tekervényes, időrabló, bonyolult előadásait gondosan korántsem folyékony hollandra, majd hollandról angolra fordították.

– Ne szépítgessen, Johann, pontosan úgy fordítsa, ahogy mondtam.

– Eddig is úgy fordítottam minden egyes szavát, Sir William, de egészen biztos, hogy ez a hülye itt se az ön szavait, se a japánokét nem tolmácsolja pontosan.

– Az ég szerelmére, ezt már tudjuk! Vagy történt-e valaha is másképp? Folytassa, légyen szíves.

Favrod híven lefordította. A japán tolmács elvörösödött, megkérte kollégáját, magyarázza el neki az „azonnal” szó pontos jelentését, aztán egy megközelítően pontos, illőképp udvarias és véleménye szerint elfogadható stílusban közvetítette Aylesbury szavait. A nyersség hallatán még a kormányzónak is elállt a lélegzete. A csend egyre feszültebbé vált. A kormányzó ujjai ideges táncot jártak kardja markolatán. Végül megszólalt, de kurtán: alig három-négy szót mondott. A fordítás hosszadalmas volt.

– A sok merde-et leszámítva – tolmácsolta derűsen Favrod –, a kormányzó azt mondja, hogy a kérelmünket megfelelő időpontban a megfelelő hatóság elé terjeszti.

Aylesbury észrevehetőleg elvörösödött. Az admirális és a tábornok még inkább.

– A kérelmünket? Mondja meg ennek a kurafinak pontosan: ez nem kérelem, ez követelés! És mondja meg neki azt is: követeljük, hogy három napon belül a sógun fogadjon minket Jedóban! Három napot kap rá, a keservit! És csatahajóval megyek!

– Bravó – dűnyögte Szergejev gróf.

Favrod, aki szintén unta már a játszadozást, finom nyersséggel tolmácsolta az angol követ mondandóját. A japán tolmács felszisszent, indulatos holland szóáradattal válaszolt, amire Favrod negédes mosollyal ugyan, de mindössze két szóval felelt. A japán döbbenet elhallgatott.

– Nan dzsa? – Mi az, mit mondott, kérdezte dűhösen a kormányzó. Nem kerülte el figyelmét az ellenségeskedés, s nem palástolta a maga ellenséges érzületeit sem.

Az elpirult tolmács bocsánatot kérve tolmácsolta Aylesbury szavainak jelentősen tompított élű változatát, de ez is elég volt, hogy a kormányzó fenyegetések, kérdések, visszautasítások és újabb fenyegetések egész áradatát zúdítsa az angolokra. A japán tolmács csak azt fordította, amit érzése szerint a külföldiek hallani akartak.

– Mit mond, Johann? – Aylesburynek fel kellett emelnie a szavát, hogy érteni lehessen, mivel a japán tolmács eközben is válaszolt a kormányzó és a bakufu tisztviselőinek kérdéseire, akik ráadásul egymás közt is beszélgettek.

Favrod most már boldog volt, tudta, hogy a tanácskozás néhány perc múlva véget ér, és mehet vissza a hosszú pulthoz, az ebédjéhez és a snapszához. – Nem tudom – válaszolta –, csak azt, hogy a kormányzó ugyanazt hajtogatja, amit eddig, hogy minden tőle telhetőt elkövet kérelmünk továbbítása érdekében. A megfelelő időben, és a többi. Arra viszont nincs mód, hogy a sógun részeltesse önt a megtiszteltetésben. Mert hogy ez ellenkezik a szokásaikkal és így tovább.

Aylesbury tenyérrel az asztalra csapott, s a döbrent csöndben a kormányzóra majd önmagára mutatott. – Vatasi... én... – A Jedo felé néző ablak irányába lendült a karja. – Vatasi megy Jedo! – Fölemelte három ujját. – Három nap, és csatahajó! – Felpattant és kiviharzott. A többiek követték.

Aylesbury végigrobogott a folyosón, bement a dolgozószobájába, odalépett a metszett italosüvegekhez, és töltött magának egy kis whiskyt. – Óhajt velem tartani valaki? – kérdezte könnyedén a köré gyűlő többiektől. Rutinszerűen töltött: whiskyt az admirálisnak, a tábornoknak és a porosznak, bordeaux-it Seratard-nak, tekintélyes mennyiségű vodkát .Szergejev grófnak. – Azt hiszem, minden a terv szerint ment. Elnézést, hogy ilyen hosszúra nyúlt.

– Azt hittem, a végén megüti a guta. – Szergejev kiürítette a poharát, és újratöltött.

– Ugyan kérem. Egyszerűen csak szükség volt egy kis színpadiasságra.

– Szóval három nap múlva fel Jedóba?

– Igen, kedves grófom. Admirális úr, a zászlóshajó készüljön fel a hajnali indulásra. A következő napokban tegyenek mindent a legnagyobb rendbe a hajókon, a vak is lássa, mennyire harcra

készek vagyunk. Az ágyúk legyenek lövésre készek, gyakorlatozzon az egész flotta. Adja ki a parancsot, hogy álljanak készen, és szükség esetén csatlakozzanak mellénk a csatában. Tábornok úr, ötszáz vörös kabátos elég lesz díszőrségnek. Monsieur? Óhajt a francia zászlóshajó velünk tartani?

– Természetesen – felelte Seratard. – Elkísérem önt, ez természetes, de javaslom, hogy a francia követség legyen a főhadiszállás, és öltünk díszegyenruhát.

– Díszegyenruháról szó sem lehet, ez büntetőakció, nem a megbízólevelünket nyújtjuk át... arra majd később kerül sor. A költözködésre is nemet kell mondanom. A mi honfitársunkat ölték meg, na és... Hogy is mondjam csak... Nos itt a mi flottánk a döntő tényező.

Von Heimrich göcögve nevetett. – Ezeken a vizeken és ezekben a napokban kétségtelenül. – Seratard-ra pillantott. – Kár hogy nincs itt egy tucat porosz lovasezred, az egykettőre szétcsapna a japánok között, leszoktatná őket az ostobaságaikról meg erről a túrhetetlen időhúzásról.

– Csak egy tucat? – kérdezte elfehéredve Seratard.

– Annyi is elég, Herr Seratard, elég egész Japánra. Katonáink a legjobbak a világon – mondta, majd mosolyogva hozzátette: – Természetesen csak a brit királynő őfelsége katonái után. Poroszország abban a szerencsés helyzetben van, hogy akár húsz-harminc ezredet is küldhet a világnak ebbe a kis szegletébe, és még mindig marad otthon annyi, hogy bármely problémával megbirkózzon. Főképp Európában.

Seratard elvörösödött.

– Nos, uraim... – szólalt meg Aylesbury. Felhajtotta az italát. – Nekem most van egy kis dolgom Kanagavában. Admirális úr, tábornok úr, talán tarthatnánk egy rövid megbeszélést, ha majd visszatérek... A zászlóshajóval megyek. Ja igen! Monsieur Seratard! Hogy van Mademoiselle Angelique? Óhajtja, hogy visszakísérjem?

Angelique kilépett a késő délutáni napsütésben fürdő szobájából, végigsétált a folyosón, lement a lépcsőn az előcsarnokba. Tegnap abroncsszoknyáját viselte, elegáns volt, éteribb jelenség, mint eddig

bármikor, már meg is fésülködött, a szemét is kifestette. Parfümillat és alsószoknyák suhogása kísérte.

A bejárat előtt álló örök tisztelegéssel és zavartan elmormolt üdvözléssel köszöntötték: megbabonázta őket a szépsége. Szórakozott mosollyal reagált, s folytatta útját a műtő felé. Egy kínai háziszolga egy pillanatig szájtátva bámult rá, aztán továbbsietett.

Már nyújtotta a kezét a kilincsért, mikor az ajtó kinyílt. Babcott lépett ki, rögtön meg is torpant. – Á, üdvözlöm, Angelique! Nahát! Maga gyönyörű! – mondta szinte hebegve.

– Köszönöm, doktor úr. – Angelique mosolya szelíd volt, hangja kedves. – Szeretnék kérdezni valamit... Volna számomra egy perce?

– Természetesen. Fáradjon be. Érezze otthon magát. – Babcott becsukta a műtő ajtaját. A legjobb székére ültette a lányt, ő maga az íróasztalánál foglalt helyet. Rabul ejtette Angelique kisugárzása, s ahogy feltűzött haja látni engedte nyaka tökéletes ívét.

– Köszönöm az italt, amit este adott – mondta Angelique. – Ugye valamilyen kábítószer volt?

– Igen, az. Elég erősre készítettem, nagyon zaklatottnak látszott.

– Valahogy olyan halvány és kusza minden... A Tokadió, aztán hogy ide jöttünk... ahogy találkoztam Malcolmmal. Tényleg olyan erős volt az az altató?

– Igen, de nem veszélyes, erről szó sincs. Az alvás a legjobb orvosság, a mély alvás. Maga pedig aludt rendesen, mindjárt négy óra. Hogy érzi magát?

– Köszönöm, egy kicsit még mindig fáradtan. – Angelique ajkán ismét feltűnt a halvány mosoly. – Hogy van Mr. Struan?

– Ugyanúgy. Épp most indultam megnézni, ha van kedve, velem tarthat. Az állapota a körülményekhez képest kielégítő. Ja, egyébként elfogták azt az illetőt.

– Miféle illetőt?

– Hát akiről az éjjel beszéltünk, a behatolót.

– Nem emlékszem semmire.

Babcott beszámolt, mi játszódott le az ajtajánál és a kertben: az egyik rablót lelőtték, a másikat is észrevették, de az megszökött. Angelique-nek minden önuralmára szüksége volt, hogy az arca ne árulja el, s hogy világgá ne sikoltsa gondolatait: Te kontár ördögfajzat! Tudod te, mit műveltél az altatóddal? Két rabló? A

másodiknak ott kellett lennie a szobámban, csak te meg Marlowe, az a másik hülye nem találtátok meg! Pedig megmenthettetek volna! Bűnösök vagytok mindketten.

Szűzanyám, adj erőt! Szűzanya, segíts bosszút állni rajtuk! És főképp rajta, bárki legyen is! Csak azt nem értem, miért lopta el a keresztet, ha a többi ékszert otthagya... És miért írta oda azokat az írásjeleket, és mit jelentenek? És miért írta vérrel, a saját vérével?

Észrevette, hogy Babcott várakozóan figyeli. – Oui?

– Azt kérdeztem: szeretne-e velem jönni Mr. Struanhoz?

– Ó igen, persze! – Angelique felállt, máris összeszedte magát. – Jaj, most jut eszembe, hogy sajnos véletlenül az ágyra loccsantottam a kancsóból a vizet... Volna szíves szólni a szobalánynak?

Babcott elnevette magát. – Nekünk itt nincsenek szobalányaink. Tiltja a japán szabályzat. Kínai háziszolgáink vannak. Ne aggódjon: ahogy maga kilép a szobájából, ezek már takarítanak... – Látva a lány elsápadását, megtorpant. – Mi baj?

Angelique-et egy pillanatra elhagyta önfegyelme, képzeletben felrohant a szobájába, dörzsölte, sikálta az ágyneműt, összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy talán mégsem sikerült eltüntetnie a nyomokat. De tudta, hogy sikerült: tízszer is ellenőrizte, de nem maradt semmi, se vér, se nedv. A titok titok marad, amíg őrzí s ha tartja magát a tervhez. És okosnak kell lenni, nagyon okosnak.

Babcottot megdöbbenetette hirtelen elsápadása, látta, hogy gyűrögeti szoknyája selymét. Odalépett *hozzá*, gyöngéden megfogta a vállát. – Nyugodjon meg. Magának itt semmi baja nem történhet. Higgye el.

– Igen, tudom... – válaszolta ijedten Angelique. Megindultak a könnyei, fejét Babcott mellére hajtotta. – Csak... csak eszembe jutott szegény Canterbury.

Figyelte önmagát, szinte kívülről figyelte; hagyta, hogy Babcott vigasztalja. Most már teljesen biztos volt benne, hogy terve az egyetlen lehetséges terv, az egyetlen bölcs megoldás: nem történt semmi. Semmi, semmi, az égvilágon semmi.

A következő havibajom idejéig hinni is fogom. És ha megjön, örökre.

És ha nem jön meg?

Nem tudom, nem tudom, nem tudom.

7

Szeptember 17., hétfő

– A gajdzsinok modortalan férgek – jelentette ki dühtől remegve Andzsó Nóri. Ő volt a ródzsúnak, az Öt Vén Tanácsának vezetője: köpcös, kerek képű, drágán öltözött férfi. – Előbb gorombán elutasítják udvarias bocsánatkérésünket, pedig azzal véget vethettünk volna ennek a tokaidói ügynek, aztán meg impertinens módon hivatalosan kihallgatásért folyamodnak a sógunhoz... Az írásuk pocsék, a fogalmazásuknak semmi stílusa. Tessék, olvasd a tulajdon szemeddel. Az imént hozták.

Alig leplezett türelmetlenséggel nyújtotta át a tekercset a szemben ülő Toranaga Josinak, jóval fiatalabb ellenlábásának. Kettesben voltak a jedói vár központi öregtornyának egyik fogadótermében, az öröket mind kiparancsolták. Alacsony, skarlát asztalka állt kettejük között, rajta fekete teástálca, a tálcán finom mívű porcelánkanna – fala vékony, akár a tojáshéj –, teáscsészék.

– Bármit mondanak is a gajdzsinok, nem számít. – Josi ideges mozdulattal átvette a tekercset, de nem olvasta el. Andzsóéval ellentétben az ő öltözéke egyszerű volt, díszkardok helyett is csak hétköznapiakat viselt. – Valahogy rá kell szorítanunk őket, hogy azt tegyék, amit mi akarunk. – Toranaga Josi az első Toranaga sógun egyenes ági leszármazottja volt, egy apró, de jelentős hűbéri birtok, Hiszamacu daimjója. A császár nem régi „sugallatára”, Andzsó heves tiltakozása ellenére őt nevezték ki a trónörökös, a még gyermek sógun gyámjává, s vele töltötték be a Vének Tanácsában megüresedett helyet. Magas, előkelő megjelenésű, huszonhat esztendőes férfi volt, a keze finom, ujjai hosszúak. – Bármi történjék is, a sógunt semmiképp nem szabad látniuk – mondta –, mivel az megerősítené az egyezmények legalitását. Arcátlan kérésüket vissza fogjuk utasítani.

– A kérés szerintem is arcátlan, de ennek ellenére foglalkoznunk kell vele. És döntenünk kell annak a szacumai ebnek, Szandzsirónak a sorsa felől is.

Mindketten belefáradtak már a gajdzsinproblémába, amely már két napja háborította vajúkat, lelkük harmóniáját, s mindketten nagyon szerették volna befejezni végre ezt a diskurzust: Josi a lakosztályába vágyott, ahol Koiko várta, Andzsó titokban orvoshoz készült.

Odakint sütött a nap, kellemes volt az idő, a nyitott ablaktáblákon tengerés nehéz olajillatot sodort be a szellő.

Hiába minden, akkor is eljön a tél, gondolta Andzsó; beleinek sajgása elvonta figyelmét. Gyűlölöm a telet, az a halál évszaka; szomorú évszak, szomorú az ég, szomorú a tenger, szomorú, csúnya és fagyos a föld, kopárak a fák, a fagy belemar az ízületekbe, eszébe juttatja az embernek, milyen öreg. Már őszült a haja, negyvenhat éves volt, Mikava daimjója, négy éve, mióta lit, a tairó diktátort meggyilkolták, a ródzsú központi figurája.

Te meg, ebkölyök, gondolta dühösen, alig két hónapja vagy tagja a tanácsnak, s alig négy hete a sógun gyámja. Mindkét kinevezést elleneztük. Ideje kissé megnyirbálni a szárnyaidat. – Természetesen mindannyian nagyra értékeljük tanácsodat – mondta behízelt hangon, majd hozzátette: – A gajdzsinok két napja egyfolytában csatára készítik a hajóikat, katonáik nyíltan gyakorlatoznak, holnap pedig megérkezik a vezetőjük. Mit javasolsz?

– Ugyanazt javaslom, amit tegnap: egy hivatalnokkal, akit sosem fognak személyesen megismerni, íratunk egy levelet, persze azzal a fajta szarkazmussal, amit ezek sosem fognak megérteni, bocsánatot kérünk a „sajnálatos balesetért”, további haladékat kérünk „vizsgálatok lefolytatása érdekében”, és a levelet úgy időzítjük, hogy még a gajdzsinok Jokohamából való elindulása előtt eljusson a vezetőjükhöz. Ha ez a vezetőjüket nem elégíti ki, és egyedül vagy csapatostól eljön Jedóba, hát csak jöjjön. Az esetben elküldjük hozzájuk a követségükre a szokásos alacsony szintű küldöttséget, amely minket semmire sem kötelez. Adunk nekik egy kis levest, de halat nem. Húzzuk-halogatjuk, ameddig csak lehet.

– Addig viszont ajánlatos lenne gyakorolni a sóguntól származó örökletes jogunkat – mondta erőteljes hangon Andzsó. – Parancsoljuk meg Szandzsirónak, hogy azonnal adja ki nekünk a gyilkosokat, fizessen kártérítést, és haladéktalanul vonuljon vissza a közügyektől. Vegyük házi őrizetbe! Parancsoljuk meg neki!

Josi fékezte indulatait: ostobasága és modortalansága miatt legszívesebben azonnal felszólította volna a visszavonulásra Andzsót. – Ha Szandzsiróra ráparancsolunk, nem fog engedelmeskedni, következésképp hadat kell indítanunk ellene. Márpedig Szacuma nagyon erős, nagyon sok szövetségese van. Ebben az országban kétszázötven esztendeje nem volt háború. Nem vagyunk felkészülve egy háborúra. A háború...

Furcsa csend támadt. A két férfi önkéntelen mozdulattal a kardjához kapott. A teáscsészék és a teáskanna csörömpölni kezdtek. Valahol távol felmorajlott a föld, a torony újra meg újra megrázkódott. Körülbelül fél percig tartott a rengés, aztán ugyanolyan hirtelen, ahogyan kezdődött, véget ért. A két férfi mozdulatlanul várakozott, a csészéket figyelték.

Nem jött utórengés.

Még mindig nem.

Mindenki várt: szerte az egész várban, egész Jedóban. Várt minden teremtet lélek.

Semmi.

Josi ivott egy kis teát, aztán gondosan a tálka közepére helyezte a csészét. Andzsó irigyelte önuralmát. Pedig Josit is felkavarta a földrengés. Ma rám mosolyogtak az istenek, gondolta, de mi lesz a legközelebbi rengéskor? Vagy az az után következőnél? Bármely percben bekövetkezhet. Délután, este, holnap... Karma.

Ezt a mostanit átvészeltük, de hamarosan jön egy másik, egy gyilkos erejű, mint hét esztendeje, amelyik engem is csaknem elvitt. Csupán Jedóban százezer ember halálát okozta a rázkódó föld és az azt követő tűzvész, és akkor ebbe még nem is számoltam bele azokat a tízezreket, akiket a tenger nyelt el aznap este, a minden előjel nélkül érkező cunami... az ragadta el az én drága Jurikómat, életem nagy szenvedélyét is.

Önuralmat parancsolt magára, leküzdötte félelmét.

– Háborúnak ez idő szerint semmi értelme. Szacuma túlságosan erős, a toszai és csósúi csapatok nyíltan mellé állnának. Nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy egymagunk zúzzuk szét őket.

Tosza és Csósú, ez a Jedótól távol eső két hűbéri birtok az elmúlt évszázadok alatt mindig a sogunátus ellensége volt.

– A legerősebb daimjók a mi zászlónk alá fognak állni, a többiek meg követik őket. – Andzsó igyekezett palástolni, mekkora erőfeszítésébe került, hogy meglazítsa szorítását kardja markolatán. Még mindig rettenetesen félt.

– Nem fognak jönni. Még nem. Húzzák-halogatják majd, hetvenkednek, siránkoznak, de nem fognak velünk Szacuma ellen vonulni. Gyáva férgek.

– Ha nem most, akkor mikor? – Andzsóból kifröccsent a rettegés által felszított düh. Gyerekkorában részese volt egy rettentő földrengésnek: apja eleven fáklyává változott, anyja és két testvére a szeme előtt égett szénné. Azóta ha csak megremegett is a föld, újraélte azt a napot, érezte az égő testek szagát, hallotta a sikolyokat. – Előbb-utóbb be kell hódoltatnunk azt a kutyát. Miért ne tennénk most rögtön?

– Mert jobb fegyverekre van szükségünk. Nekik, Szacumának, Toszának és Csósúnak van néhány korszerű fegyverük. Ágyúk, puskák... Nem tudjuk, mennyi. És van jó néhány gőzhajójuk.

– Amelyeket a gajdzsinok adtak el nekik a sogunátus tilalma ellenére!

– Korábbi gyengeségeink folytán vásárolhatták meg.

Andzsó elvörösödött. – Én erről nem tehetek!

– Én sem! – Josi keze szorosabbra fonódott kardja markolatán. – Így vagy úgy, de jobb fegyvereik vannak, mint nekünk. Nagyon sajnálom, de kénytelenek vagyunk várni. A szacumai gyümölcs még nem elég rothadt, hogy egyedül próbáljuk levetni. E egymagunk nem győzhetjük le. – Josi hangja élesebbé vált. – Abban viszont egyetérték, hogy Szandzsirót felelősségre kell vonni.

– Holnap felszólítom a tanácsot, hogy adja ki a parancsot.

– A sogunátus és a te érdekedben remélem, hogy a többiek rám hallgatnak!

– Holnap majd kiderül. Szandzsiro fejét lándzsahegyen kell közszemlére tenni, hadd lássa minden áru, milyen sors vár rá.

– Magam is úgy látom, hogy a Tokaidón elkövetett gyilkosságra Szandzsiro adhatott utasítást, csak hogy kínos helyzetbe hozzon minket – mondta Josi. – A gajdzsinok rettentő dühösek lesznek. Az egyetlen lehetséges megoldás az időhúzás. Európai küldöttségünk

most már bármely nap megérkezhet, az majd véget vet a gondjainknak.

A sogunátus kilenc hónapja, januárban ültette gőzhajóra s küldte Amerikába és Európába első hivatalos küldöttségét azzal a titkos utasítással, hogy tárgyalják újra a brit, a francia és az amerikai kormánnyal a ródzsú által „jogosulatlan próbaegyezség”-nek tekintett egyezményt: töröljék el vagy halasszák el további japán kikötők megnyitását. – Utasításuk egyértelmű volt. Az egyezményt mostanára minden bizonnal felbontották.

– Szóval ha a háborúval nem értesz is egyet – mondta fenyegetőleg Andzsó –, azzal azért igen, hogy ideje Szandzsirót megfegyelmezni.

A fiatalabb férfi óvatosabb volt, mint hogy nyíltan egyetértsen. Nem tudta, mit tervez Andzsó. Megigazította övében a kardját, s úgy tett, mint aki fontolóra veszi a kérdést. Roppantul élvezte új pozícióját. Itt vagyok a hatalom középpontjában. Igen, Szandzsiro segített idáig jutnom, de csak saját aljas céljai érdekében: azzal akar lehetlenné tenni, hogy a nyilvánosság előtt én legyek a felelős mindazokért a gondokért, amelyeket ezek az átkozott gajdzsinok hoztak a nyakukra, következésképpen engem akar ezeknek az átkozott sisiknek az első számú célpontjává tenni, hogy aztán elbitorolja örökletes jogainkat, vagyonunkat és a sogunátust.

Nem számít. Tudom, mit forral ő meg az a kutya Kacumata, tudom, hogy szövetségeseivel, Toszával és Csósúval együtt ellenem tör. Nem fog neki sikerülni, őseimre esküszöm!

– És hogyan kívánod semlegesíteni Szandzsirót?

Andzsó homloka elfelhősödött, eszébe jutott az a heves vita, amelyet alig néhány napja folytatott Szacuma daimjójával.

– Ismétlem – mondta fölényesen Szandzsiro –, engedelmeskedj a császár sugallatának: hívd össze haladéktalanul a legmagasabb rangú daimjókat, kérd fel őket alázatosan, hogy alakítsanak egy állandó tanácsot, amely tanácsokkal látja el, megreformálja és vezeti a sogunátust, cafatokra tépi a gajdzsinokkal kötött gyalázatos és felhatalmazás nélkül kötött egyezményeidet, azonnal bezárja kikötőinket az összes gajdzsin előtt, és ha a gajdzsinok nem mennek, késedelem nélkül kiséprúzi őket!

– Szeretném ismét felhívni a figyelmedet, hogy a kül- és bármilyen politika irányítása a sogunátus joga, nem a császáré, és nem a tiéd! Mindketten jól tudjuk, hogy megtévesztetted a császárt – vágott vissza Andzsó. Gyűlölte Szandzsirót, gyűlölte a származása miatt, a csapatai miatt, a gazdagsága miatt és szemmel látható, kicsattanó egészsége miatt. – A sugallatok nevetségesek és végrehajthatatlanok! Két és fél évszázada öröködünk a béke fölött...

– Igen: Toranaga hatalmának növelése érdekében. Ha nem vagy hajlandó engedelmeskedni jog szerinti hűbérurunknak, akkor mondd le, vagy kövess el szeppukut. Egy gyereket választottatok sógunnak, K, az az áruló tairó meg aláírta az „egyezményeket”... A bakufu és Toranaga miatt vannak itt a gajdzsinok!

Andzsó elvörösödött; kis híján az örületbe kergette ez a hónapok óta tartó gúnyos rosszindulat és heccelés, s ha Szandzsirót nem oltalmazza császári mandátuma, kardot is rántott volna. – Ha li, a tairó nem hozta volna létre és nem írta volna alá az egyezményeket, a gajdzsinok ágyúval törtek volna maguknak utat a partra, és minket is ugyanúgy megaláztak volna, mint Kínát.

– Ennek még a feltételezése is sértő. Badarság!

– Elfelejtetted már, Szandzsiro-donno, hogyan perzselték fel és fosztották ki a pekingi Nyári Palotát? Kínát gyakorlatilag lefejezték, nem kínaiak igazgatják. Elfelejtetted már, hogy Kína húsz évvel ezelőtt átengedte egyik szigetét, Hongkongot a briteknek, a főellenségnek, és hogy ez a sziget ma már bevehetetlen bástya? Tiencsin, Sanghaj, Santou most már végleg nyílt kikötő, önelégült gajdzsinok pöffeszkednek bennük. És ha ugyanígy megkaparintják a mi valamelyik szigetünket?

– Mi ezt sose túrnénk. Mi nem vagyunk kínaiak.

– Tessék? Bocsánatodért esdezem, de akkor te süket és vak vagy, és nem a földön, hanem a mennyekben jársz. Ha egy évvel ezelőtt, mikor a legutóbbi kínai háború véget ért, ha mi akkor provokáljuk a gajdzsinokat, teljes flottájukkal és hadseregükkel támadtak volna ránk. Ugyanúgy legázoltak volna minket is, mint Kínát. Csak a bakufu ravaszsága tartóztatta fel őket. Nem tudtuk volna tartani magunkat az ellen az armada, az ágyúik meg a puskáik ellen.

– A sogunátus és Toranaga az oka, hogy ilyen felkészületlenek vagyunk. Már évekkel ezelőtt be kellett volna szereznünk modern

ágyúkat és csatahajókat, évek óta tudunk a létezésükről! De ti az éjjeliedényekbe dugtátok a fejeteket! Nem teljesítették a császár iránti kötelességeket. És legfeljebb egyetlen kikötőt lett volna szabad átengedni a gajdzsinoknak, Desimát. Miért kellett odaadni Townsend Harrisnak, annak az amerikai szörnyetegnek Jokohamát, Hirodatét, Nagaszakit és Kanagavát, miért kellett megengedni, hogy csapataik szabad utat nyerjenek Jedóig? Mondj le és hagyd, hogy a nálad méltóbbak megmentsek az Istenek Földjét.

Az összezördülés emlékének hatására és a tudattól, hogy Szandzsiro szavai javarészt igazak, Andzsót most kiverte a veríték. Köpenye bő ujjából elővett egy papír zsebkendőt, megtörölte gyöngyöző homlokát és borotvált koponyáját. Ránézett Josira; irigyelte a kiállását, jóképűségét, de legfőképpen fiatalságát és legendás férfiasságát.

Milyen egyszerű is volt még nemrég kielégülni, potensnek lenni, gondolta hirtelen ébredt elkeseredettséggel: ágyéka szüntelen sajgása ébresztette rá. Nemrég még nem jelentett gondot az erekció, mag is bőven gyülemlett ágyékába – ma meg már a legkívánatosabb kurtizán sem képes izgalomba hozni, nem segítenek se a legügyesebbek rafinált fogásai, se a legdrágább erősítő- és gyógyszerek.

– Lehet, hogy Szandzsiro sérthetetlennek hiszi magát, de ettől még nem az – jelentette ki. – Gondolkozz rajta, Josi-donno, ifjú, de máris bölcs tanácsnokunk, hogyan lehetne Szandzsirót eltávolítani, különben hamarosan a te fejed díszeleghet lándzsahegyen.

Josi úgy döntött, nem veszi sértésnek Andzsó szavait. Elmosolyodott. – A többi vén mit tanácsol?

Andzsó gonoszul fölnevetett. – Ők arra szavaznak, amire én. – Ha nem volnál rokonom, most azt mondanám, vonulj vissza vagy kövess el szeppukut.

– Nagy kár, hogy nem vagy azonos kitűnő névrokonoddal, eh? Kár, hogy nem parancsolhatod meg, eh? – Andzsó nehézkesen fölemelkedett. – Holnap hivatalos szavazást tartunk Szandzsiro megalázása ügyében. – Dühödten, éberén megperdült, mert e pillanatban felrántották az ajtót. Josi már félig kivonta kardját a hüvelyéből. – Megparancsoltam, hogy...

Az elvörösödött őr alázatosan mormogta: – Kérlek, bocsáss meg, Andzsószama...

Egy fiatalember sietett a terembe, félretaszította az őrt. Nyomában egy alig százötven centiméteres lány jött. Mindketten drága mívű öltözetet viseltek. Négy szamuráj követte őket, akiknek nyomában egy öregasszony és egy udvarhölgy haladt. Andzsó és Josi nyomban a tatamira hajtotta homlokát. A kíséret meghajolt. A fiatalember, Nobuszada sógun nem. Nem hajolt meg a lány, Jazu császári hercegnő, a felesége sem. Egyidősek voltak, tizenhat évesek.

– A földrengés felborította a kedvenc vázámat! – mondta izgatottan a fiatalember, hangsúlyozottan nem véve tudomást Josiról. – A kedvenc vázám volt! – Intett, hogy csukják be az ajtót. Az örök és felesége udvarhölgyei maradtak. – Van egy csodálatos ötletem!

– Roppantul sajnálom a vázát, felség – mondta barátságos hangon Andzsó. – És mi az az ötlet?

– Elhatároztuk... vagyis elhatároztam, a feleséggel elhatároztam, hogy ellátogatunk Kiotóba a császárhoz. Megkérdezzük tőle, mit tegyünk a gajdzsinok ügyében, és hogyan seprűzzük ki őket! – A fiatalember sugárzó mosollyal pillantott elégedett fejbólintással reagáló feleségére. – A jövő hónapban... Hivatalos látogatásra!

Andzsó és Josi úgy érezte, menten szétrobban az agya; legszívesebben helyben megfojtották volna a fiút, amiért ilyen ostoba. De fékeztek indulataikat, ismerték már nyugösködő butaságát és dührohamait, s magukban ezredszer is elátkozták a napot, amelyen e két gyerekmber házasságot kötött.

– Érdekes ötlet, felség – mondta Andzsó feltűnés nélkül figyelve a lányt. Látta, hogy Jazu hercegnő figyelme rá összpontosul, s hogy mint rendesen, csak az ajkával mosolyog, a szemével nem. – A javaslatot a Vének Tanácsa elé terjesztem, a legnagyobb figyelemmel fogunk foglalkozni vele.

– Helyes – mondta fontoskodva Nobuszada. Alacsony, vékony fiatalember volt, alig százhatvanöt magas; állandóan getában, magas talpú szandálban járt, hogy magasabbnak lássék. Fogait a kiotói császári udvar előírásai szerint feketére festették, noha ez a

szokás itt, a sógun udvartartásában nem járta. – Három-négy hét elegendő az előkészületekre. – Kegyesen rámosolygott a feleségére. – Nem felejtettem el valamit, Jazu-csan?

– Nem, felség – felelte készségesen a lány. – Hogy is felelhetnél el bármit is? – Finom arca a klasszikus kiotói udvari divat szerint volt kikészítve: szemöldökét kitépkedték, helyén magasan ívelő, festett szemöldök hangsúlyozta arca fehérségét. A foga feketére volt festve, magasra felkontyolt hollóhaját díszes tűk tartották a helyén. Bíbor kimonóját őszi levelek díszítették, aranszín obi – finom selyemöv – fogta össze. Jazu császári hercegnő, a Mennyegek Fiának féltestvér húga hat hónapja volt Nobuszada felesége; tizenkét éves korában választották ki a sógun számára, tizennégy esztendőskorában váltott jegyet vele, és tizenhat évesen ment hozzá. – Természetesen az általad hozott döntés az döntés, és nem javaslat.

– Ez természetes, tisztelt hercegnő – szólalt meg gyorsan Josi –, de sajnós egy ilyen nagy horderejű intézkedést aligha lehet négy hét alatt végrehajtani. Szabad legyen felkérnem, felség, vedd fontolóra, hogy egy ilyen jellegű látogatás könnyen félremagyarázható.

Nobuszada ajkáról eltűnt a mosoly. – Vegyem fontolóra? Félremagyarázható? Ki magyarázhatja félre? Talán te? – kérdezte nyersen.

– Nem, felség, nem én. Én csupán szerettem volna rámutatni, hogy soha sógun nem ment még Kiotóba a császár tanácsát kérni. Egy ilyen precedens katasztrofálisan hatna az uralmadra.

– Miért? – fortyant fel Nobuszada. – Nem értem.

– Azért, mert mint te is tudod, a sógun kizárólagos joga és örökletes kötelessége, hogy a Vének Tanácsával egyetemben döntéseket hozzon a császár nevében – magyarázta szelíden Josi. – Ezáltal válik lehetővé, hogy a Mennyegek Fia betölthesse közbenjárói tisztjét köztünk és az istenek között. A sógun feladata megakadályozni, hogy a világi és köznapi események ne zavarhassák meg a császár váját.

– Amit Toranaga Josi-szama mond, az mind igaz, uram – szólalt meg negédesen Jazu hercegnő. – A gajdzsinok azonban, mint köztudomású, sajnálatos módon már megzavarták a császár váját, ezért bátyámtól, a Magasztostól tanácsot kérni nyilvánvalóan

udvarias és gyermeki gesztus, amely nem áll ellentétben az ősi jogokkal.

– Ez így van. – A fiatalember kidüllesztette a mellét. – Ez már el van döntve!

– A tanács azonnal megtárgyalja óhajodat – mondta Josi.

Nobuszada arca eltorzult. – Mi az, hogy óhajomat? – süvöjtötte. – Ez döntés! Én vagyok a sógun, nem te! Én! És én már döntöttem! Engem választottak, téged elutasítottak... az összes hú daimjó elutasított. Én vagyok a sógun!

A kirohanás mindenkit megdöbbsentett. Csak a lányt nem. Jazu rendületlenül mosolygott, továbbra sem emelte föl tekintetét, és arra gondolt: végre hát kezdetét veszi a bosszúm.

– Ez így van, uram – mondta Josi higgadtan, az arcából azonban minden vér lefutott. – Én azonban a gyámod vagyok, és kötelességem tanácsot adni neked a...

– Semmi szükségem a tanácsodra! Engem senki sem kérdezett meg, hogy akarok-e gyámot! Nincs szükségem gyámra, és legkevésbé rád.

Josi csak nézte a dühtől remegő kamaszt. Valamikor én is pontosan ilyen voltam, gondolta higgadtan: dróton rángatott bábu, akit a saját családom egy másikhoz taszíthatott, megnősíthetett, száműzhetett, vagy hatszor csaknem megölhetett, és mindezt csak azért, mert az istenek az apám fiának rendelték születni... Akárcsak téged, te szánalmas kis hülye, a te apádénak. Sok tekintetben hasonlítok rá, csak épp én sose voltam hülye, mindig jól bántam a karddal, és láttam, hogy bábuként kezelnek. De most már nem vagyok báb. A szacumai Szandzsiro nem tudja még, de ő csinált bábjátékost belőlem.

– Amíg gyámod vagyok, óvlak és védelmezlek, felség – mondta. Szeme a lányra villant: milyen apró és kecses – külsőre. – És a családodat.

Jazu hercegnő nem nézett a szemébe, de erre nem is volt szükség. Mindketten tudták, hogy ez hadüzenet. – Örülünk, hogy védelmezel minket, Toranaga-szama.

– De én nem örülök! – rikoltotta Nobuszada. – A vetélytársam voltál, de most már egy nulla vagy! Két év múlva tizennyolc leszek, egymagám fogok uralkodni, te pedig... – remegő kezével, kinyújtott

ujjával a közömbösen álló Josira mutatott. Elképedten nézték – csak a lány nem. – Ha nem tanulsz meg engedelmeskedni, én... örökre száműzlek az Északi-szigetre. Igenis megyünk Kiotóba!

Sarkon perdült. Egy őr sietve kitérte az ajtót. Mindannyian meghajoltak. Nobuszada kiviharzott. A lány követte, nyomában a többiek.

Miután ismét kettesben maradtak, Andzsó megtörölgette izzadt nyakszirtjét. – Ez a lány... ez a lány az oka. Ő az oka ennek az izgatottságnak, meg ennek az „éleslátásnak” – mondta keserűen. – Mióta itt van, ez a bolond még ostobább lett. És nem azért, mert agyoncicerézi magát.

Josi nem mutatta, de nagyon meglepte, hogy Andzsó vállalja az ódiomát e nyilvánvaló tény kimondásának. – Teát?

Andzsó komoran bólintott; megint elfogta az irigység Josi eleganciája és ereje miatt. Nobuszada bizonyos dolgokban nem is olyan bolond, gondolta. Igaza van például abban is, hogy minél előbb eltávolítanak, annál jobb. Téged meg Szandzsirót, mindketten csak bajnak vagytok. Mi volna, ha a tanács korlátozná gyámi jogkörödöt? Vagy ha száműzne? Valahányszor találkoztok, az örületbe kergeted ezt a fiút – meg a feleségét. Ha te nem volnál, én bizony kordába szorítanám ezt a szukát, hiába mostohahúga a császárnak. Ha belegondolok, hogy nem csupán helyeseltem ezt a házasságot, de még a frigyet ellenző császári sugallat ellenére is keresztülhajtottam li tairó hadicselét... Nem utasítottuk-e vissza harmincéves lányára tett első, kelletlen ajánlatát, aztán egyestendő gyermekét, mígnem végül – engedve a nyomásnak – beleegyezett mostohahúga házasságába?

Természetesen Nobuszada és a császári család ilyen szoros kapcsolata erősít minket Szandzsiro, a körön kívüli nagyurak, Josi és mindazok ellen, akik Nobuszada helyett Josiból szerettek volna sógunt csinálni. Amint a lány fiút szül, ez a kapcsolat teljes fényében kibontakozik, mert a szülés meglágyítja majd a lányt, elszívja mérgét. Terhessége már rég esedékes. A fiú orvosa növelni fogja a ginzengadagot, vagy ad neki valamilyen különleges tablettát, amely majd fokozza a teljesítményét... Rémes, hogy valaki az ő korában ilyen ernyedtt legyen. Igen... minél előbb teherbe esik a lány, annál jobb.

Megitta a teáját. – A holnapi tanácskozáson találkozunk. – Kurtán meghajolt.

Josi otthagya. Kiment a bástyákra, levegőre vágyott, gondolkodni akart. A kőből emelt hatalmas várat sáncárkok hármasság gyűrűje vette körül, felvonóhidak, gigászi falak és bevehetetlen bástyák őrizték. A várfalakon belül ötvenezer szamurajt és tízezer lovat lehetett elhelyezni; a kiváltságos, lojális családoknak tágas helyiségek és széles folyosók álltak rendelkezésére. A legbelső falon belül egyedül a Toranaga család lakott. Mindenütt örök álltak.

A középső öregtoronyban volt a szentélyek szentélye, az uralkodó sógun szigorúan elkülönített lakótere, itt laktak családtagjai, udvaroncái és csatlósai. Itt volt a kincstár is. Josi mint a sógun gyámja nem szívesen látott vendégként az öregtorony peremén kapott szállást – saját őrségével együtt.

A külső sáncárkon túl a daimjók palotái alkották az első védőgyűrűt. Ezek hatalmas, gazdag rezidenciák voltak, amelyeket kisebbek majd még kisebbek kör alakú sávja fogott körül: az ország valamennyi daimjójának volt itt egy rezidenciája. Toranaga sógun valamennyinek egyenként és személyesen jelölte ki a helyét, s megparancsolta, hogy a kijelölt telkeket új törvényének, a szankin kótai-nak – a váltakozó rezidenciának – megfelelően építsék be.

„A szankin kótai – írta – arra kötelezi a daimjokat, hogy váram falai alatt azon a helyen, amelyet kijelölök számukra, haladéktalanul építsenek maguknak, családjuknak és főbb hűbéreseiknek egy megfelelő rezidenciát. E rezidencia fenntartásáról kötelesek örök időkre gondoskodni. A rezidenciákat fényűző módon és védművek nélkül kell megépíteni. A daimjónak háromévenként joga és kötelessége hűbéreseihez birtokaira visszatérni, a felesége, ágyasai, anyja, apja, gyermekei, unokái és szűkebb családjának valamennyi tagja azonban ez időre is itt marad. A daimjók távozásának és visszatérésének rendjét pontos beosztás szabályozza, mely szerint...”

A „túsz” szó egyszer sem szerepelt a fogalmazványban, noha a túszszedés mint az engedelmesség biztosításának elrendelt vagy felajánlott módja ősi gyakorlat volt. Volt túsz maga Toranaga is: gyermekkorában, Goroda diktátornál, s túsz volt egész családja Goroda utódjánál, Nakamuránál, saját szövetségeseinél és

hűbéruránál; ő maga hát, a legutolsó s legnagyobb, a szankin kótai elrendelésével csupán kiterjesztette e szokást, hogy mindenkit kötőféken tartson.

„Ugyanakkor – írta néhány kiválasztott leszármazottjának szóló, Örökség című irományában – elrendelem, hogy az utánam következő sógunok serkentsék a daimjokat a fényűzésre, a költekezésre, a sok pénzt fölemésztő ruházkodásra és szórakozásokra annak érdekében, hogy minél előbb megfosszák őket hűbéri birtokuk éves jövedelmétől, amely helyes és sérthetetlen szokás szerint kizárólag őket illeti. Ily módon hamarost valamennyi daimjó eladósodik, még inkább függőségünkbe kerül, s ami még ennél is fontosabb: elhullatja fogát – miközben mi takarékoskodunk, és mindennemű túlzástól megtartóztatjuk magunkat.

Mindazonáltal akadnak hűbéri birtokok – például Szacuma, Móoi, Tosza, Kii – amelyek oly gazdagok, hogy még a túlzó költekezések után is maradnak náluk veszedelmes többletek. Ennek okáért tehát a sógun időről időre szólítsa fel az illető daimjót, hogy ajándékozza meg néhány mérföldnyi új úttal, palotával, kerttel, kéjlakkal avagy templommal. Az ilyen ajándékok nagyságát, időpontját és gyakoriságát a csatolt dokumentumban rendelem el...”

– Milyen bölcs, milyen messzelátó – suttozta maga elé Josi. Minden daimjó selyemhálóban: nem lázadhatnak fel. De Andzsó ostobasága mindezt tönkretette.

A császár első „sugallatát” Szandzsiro tolmácsolta a tanácsnak, amelynek Josi ekkor még nem volt tagja: töröljék el az ősi szokást. Andzsó és a többiek csúrték-csavarták a dolgot, mellébeszéltek, taktikáztak, de végül engedtek. A környező paloták szinte egyik napról a másikra kiürültek, eltűntek a feleségek, ágyasok, gyerekek, rokonok és katonák, nem maradt bennük, csak egy-két ember, azok is inkább csak a látszat kedvéért.

Legerősebb pányvánk örökre elveszett, gondolta keserűen Josi. Hogyan lehetett ennyire ostoba Andzsó?

Elnézett a palotákon túlra, a kastélyt szolgáló és tápláló milliányi lelkes, patakokkal és hidakkal – főként fahidakkal – tagolt fővárosra. A tengerparton végig tüzek lobogtak – a földrengések virágai. Lángokban állt egy fából épült palota is. Szai daimjójáé, regisztrálta közömbösen. Nem baj. Szai Andzsó híve. A családtagok

kimenekültek, de a tanács elrendelheti, hogy a daimjó építtesse újjá a palotát; a költségek egy életre tönkreteszik.

De ő most nem érdekes. Most az a fontos, mi lesz a pajzsunk a gajdzsinok ellen. Kell hogy legyen valami! Mindenkinek az a véleménye, hogy képesek rommá löni Jedót, de a vár elfoglalására vagy hosszan tartó ostromára nem futja erejükből. Szerintem tévednek. Andzsó tegnap a Vének Tanácsában megint elmesélte Málta ostromának immár háromszáz éve ismert történetét: hogy a török hadaknak alig hatszáz derék lovag ellenében sem sikerült bevenniük a várat. – Nekünk pedig – mondotta Andzsó – több tízezer szamurájunk van. Győznünk kell tehát, a gajdzsinok megkénytelenek lesznek elhajózni.

– De se a törököknek, se a keresztényeknek nem volt ágyújuk – vetette ellene Josi. – Ne feledjük, hogy Toranaga sógun gajdzsin ágyúkkal vette be az oszakai várat... Ezt ezek a férgék is megtehetik.

– Még ha megtennék is, mi akkorra már régen visszavonulunk a hegyekbe. Minden szamuráj, az ország minden férfia, nője és gyermeke, de még azok a bűzhödtt kereskedők is a zászlónk alá gyűlnek, és sáskahadként vetik magukat a gajdzsinokra. Nincs mitől tartanunk – jelentette ki megvetően Andzsó. – Az oszakai vár más eset, az daimjók közötti tusa volt, nem külső ellenség ellen folytatott harc. Az ellenség nem bírja a szárazföldi háborút. Szárazföldön legyőzzük őket.

– De akkor is letarolhatják az országot, Andzsó-szama – mondta erre Josi. – Az egyetlen célravezető módszer, hogy behálózuk a gajdzsinokat, ahogyan a pók hálózza be nála sokkal nagyobb termetű zsákmányait. Pókokká kell lennünk, hálót kell szőnünk.

Nem hallgattak rá. Miféle hálót?

„Először ismerkedj meg a problémával – írta Örökségében Toranaga –, azután, ha van hozzá türelmed, megtalálod a megoldást.”

Az idegenek által okozott probléma lényegében véve egyszerű: hogyan tegyünk szert olyan tudásra, fegyverzetre, hajókra, gazdagságra, mint az övék, hogyan kényszeríthetjük rájuk a mi szájunk íze szerint való kereskedelmet, s ugyanakkor miként seprűzhetjük ki őket, miként törölhetjük el az egyenlőtlen

egyezményeket, és miként teremthetünk olyan viszonyokat, hogy komoly megszorítások nélkül soha egyetlen gajdzsin se tehesse be országunkba a lábát.

Az Örökség így folytatódott: „A mi országunk valamennyi problémájának megoldása ebben, Szun Cu A háború művészete című művében és a türelemben rejlik.”

Toranaga sógun a világ legtürelmesebb uralkodója volt, gondolta áhítatos tisztelettel Josi.

Ám még Toranaga is: hiába uralta az országot, az oszakai kastély, az elődje, Nakamura diktátor által épített bevehetetlen erőd nem volt az övé. Tizenkét esztendeig várt, hogy az általa felállított csapda bekattanjon, és bevehesse a várat. A vár Ocsiba úrnőnek, a diktátor özvegyének, hétesztendős fiuknak és a diktátor örökösének, Jemonnak – akinek Toranaga ünnepélyesen hűséget esküdött –, és nyolcvanezer fanatikusan hű szamurájuknak kezén volt.

Kétesztendei ostrom, háromszázezer katona, egy holland kalózhajó, az Erasmus ágyúí, azé a hajóé, amellyel Andzsín-szan, az angol érkezett Japánba, valamint egy ezrednyi muskétás, akiket szintén ő képezett ki, százezer halott, Toranaga minden fortélyossága és egy árulóvá lett befolyásos belső ember kellett hozzá, hogy Ocsiba úrnő és Jemon a fogság helyett inkább a szeppukut válassza.

Toranaga a győzelem után megerősítette, ágyúkkal rakatta tele az oszakai várat, a muskétákat megsemmisített, a muskétásezredet leszerelte, megtiltotta mindennemű tűzfegyver készítését és behozatalát, megtörte a portugál jezsuita papok és a keresztény daimjók hatalmát, újraosztotta a hűbéri birtokokat, ellenségeit szétszórta, életbe léptette az Örökség törvényeit, betiltott minden kerekes járművet, tengerjáró hajókat építtetett, és – sajnálatos módon – minden jövedelem egyharmadát elkobozta a maga és családja részére.

Ő tett erőssé minket, gondolta Josi. Az ő Öröksége tette lehetővé, hogy tervének megfelelően megőrizzük az ország tisztaságát és békéjét.

Nem szabad méltatlannak bizonyulnunk.

Ííí, micsoda férfi volt...! És milyen bölcsen tette a fia, Szudara, a második sógun, hogy a dinasztia nevét az eredeti Josiról Toranagára

változtatta, így biztosítva, hogy sose feledjük alapítónk nevét.

Vajon mit tanácsolna most Toranaga?

Mindenekelőtt türelmet. Aztán Szun Cut idézné: „Ismerd meg ellened, mint önnön magad, s nem kell félned száz csatán; ha ismered önmagad, de ellened nem, minden győzelmed alkalmával vereséget is szenvedsz; ha nem ismered sem ellened, sem önmagad, minden csatában alulmaradsz.”

Tudok néhány dolgot az ellenségről – de nem eleget.

Áldott legyen apám, amiért megértette velem a tanulás fontosságát, amiért oly sok külföldi és japán tanítót adott mellém az évek során. Kár, hogy nincs tehetségem a nyelvekhez, s így közvetítők útján kellett tanulnom: holland kereskedők közvetítésével a világtörténelmet, miközben egy angol tengerész ellenőrizte, igazat mondanak-e a hollandok – ugyanúgy használtam őket, ahogy annak idején Toranaga Andzsín-szant.

Kínaiaktól tanultam a kormányzást, az irodalmat, s általuk ismertem meg Szun Cut; egy öreg, hitehagyott, pekingi francia pap fél éven át oktatott Machiavelli tanaira, kínos pontossággal lefordította az egészet kínai piktogramokra, hisz míg dolgozott, ott élhetett apám birtokán, s élvezhette a Füzest, amelyet annyira imádott; aztán ott volt az az amerikai kalóz, akit kitettek Izu szigetére, ő mesélt nekem először az ágyúkról, a prérinek nevezett fűtengerekről, a Fehér Háznak nevezett kastélyukról, az ország őshonos lakóinak kiirtásával végződött háborúikról; és volt az az orosz elítélt, aki egy Szibéria nevezetű helyről érkezett, és aki azt állította magáról, hogy herceg és tízezer rabszolgája van: ő Moszkváról és Szentpétervárról beszélt; és jöttek sorra a többiek, volt aki egy-két napig tanított, volt aki hónapokon át, de egy esztendeig egy sem; nem tudta egyik sem, ki vagyok, nekem nem volt szabad megmondanom; apám oly óvatos és titkolózó volt, és rettenetes, mikor haragra gerjedt.

– Mi lesz ezekkel az emberekkel, mikor elmennek? – kérdezte egyszer Josi, még a kezdet kezdetén. – Úgy meg vannak ijedve. Miért? Te jutalmat ígértél nekik, nem?

– Te most tizenegy éves vagy, fiam. Ez egyszer elnézem még, hogy kérdőre vonsz. Hogy ne feledd nagylelkűségemet, három napig

nem kapsz enni, egymagad fölmégy a Fudzsi-hegyre, és takaró nélkül alszol.

Josi megborzongott. Akkoriban nem tudta még, mit jelent a szó: nagylelkűség. Majd belehalt, de teljesítette a rá mért büntetést. Mintegy fegyelmezettsége jutalmául apja, Mito daimjója, közölte vele, hogy a Hiszamacu család hamarosan örökbe fogadja, ő lesz a család Toranaga-ágának örököse. Hetedik fiam vagy. Az örökbefogadás révén saját örökséghez jutsz, és valamivel előkelőbb leszel testvéreidnél.

– Igen, apám – felelte könnyeivel küszködve Josi. Akkoriban nem tudta még, hogy sógunnak nevelik: soha senki nem mondta neki. Aztán amikor négy esztendeje Izejosi sógunt elvitte a foltos kórság, apja a huszonkét esztendő, gondosan felkészített Josit javasolta utódjául. H, a tairó azonban ellenezte, s végül az ő akarata diadalmaskodott, az ő emberei vették birtokba a palota kapuit, Nobuszada, li unokaöccse lett a sógun. Josit, a családját, az apját és minden befolyásos támogatóját szigorú házi őrizetbe vették. Josi csak li meggyilkolása után nyerte vissza szabadságát, kapta vissza birtokait és becsületét. Apja időközben meghalt a házi őrizetben.

Nekem kellett volna sógunnak lennem, gondolta milliomodszor is. Fel voltam készítve, készen álltam a feladatra, megállíthattam volna a sogunátus korhadását, új kapoccsal bilincseltem volna magamhoz a daimjókat, elbántam volna a gajdzsinokkal. A hercegnő meg az én feleségem lett volna. Én sose írtam volna alá azokat az egyezményeket, vagy legalábbis semmiképp nem engedtem volna, hogy az alku ilyen katasztrófálisan alakuljon. Elbántam volna Townsend Harrisszal, új korszakot nyitottam volna: óvatosan, fokozatosan alkalmazkodtunk volna a külvilághoz. De a mi tempónk, és nem az övék szerint!

De nem lettem sógun. Nobuszadát törvényesen választották meg, az egyezmény létezik, Jazu hercegnő létezik, Szandzsiro, Andzsó is létezik, és a gajdzsinok már a kapuinkat döngetik.

Megborzongott. Nem árt, ha még óvatosabb leszek. A mérgezés ősi művészet... Elég egyetlen nyílvesző, százával ácsingóznak a szolgálatra kész nindzsa gyilkosok. És ott vannak a sisik...

Kell valamilyen megoldásnak lennie!

De mi az?

A város és a vár fölött keringő tengeri madarak rikoltozása szakította félbe gondolatait. Fürkész tekintettel kémlelte az eget. Változásnak, vihar közeledtének semmi jele, noha ez a hónap a változások, a fürgetegek s a velük érkező tél hónapja. Szigorú lesz ez az idei tél. Olyan éhínség nem lesz ugyan, mint három esztendeje, de a termés gyenge volt, még a tavalyinál is rosszabb...

Várjunk csak! Andzsó mondott valamit, amitől támadt egy ötletem...

Megfordult, odaintette magához az egyik őrt. – Hozd csak ide nekem azt a kémet, azt a halászt... Na, mi is a neve? Megvan: Miszamoto. Hozd a lakosztályomba azonnal, de meg ne lássa senki! A keleti őrházban van.

8

Szeptember 18., kedd

Sir William Aylesbury nagycsónakja pont napfelkeltekor érkezett a zászlóshajó feljárólétrájához; tizenegy ágyú díszlövése fogadta. A part felől erőtlén éljenzés hallatszott, minden komoly ember kijött a Jedóba induló flotta búcsúztatására. A szél egyre erősödött, a tenger nyugodt volt, az égbolt imitt-amott felhős. Aylesburyt és a kíséretében lévő Phillip Tyrert előírásos sípszó köszöntötte a fedélzeten – Aylesbury törzskarának többi tagja már elfoglalta helyét a zászlóshajót kísérő hadihajókon. Mindketten szalonkabátot és kürtőkalapot viseltek. Tyrer karja fel volt kötve.

Ketterer admirális és John Marlowe díszegyenruhában fogadta őket a főfedélzeten: félrecsapott kalap, aranyszujtásos, aranygombos kék zsakettkabát, fehér ing, mellény, térd alatt gombolt nadrág, harisnya, csatos cipő, csillogó kard.. A fenébe is, gondolta Phillip Tyrer, milyen elegáns, jóképű és ugyanakkor férfias jelenség ez a John Marlowe. Akárcsak Pallidar, az is milyen jól mutat egyenruhában. Átkozott legyek, ha valaha is megpróbálom fölvenni velük öltözködésben a versenyt. Különben is: hozzájuk képest szegény vagyok, mint a templom egere, és még a másodtitkári rangra sem vergődtem föl. A mindenségit! Semmi sem áll jobban egy férfinak, mint az egyenruha. Ebben odaállni egy lány elé...

Csaknem beleütközött Aylesburybe, aki a létra tetejére érve a tisztelgő admirális és Marlowe láttán váratlanul megtorpant. Vigyázz! – figyelmeztette önmagát, itt vagy a nagyok között! Viselkedj természetesen.

– Jó reggelt, Sir William, üdvözlöm a fedélzeten.

– Jó reggelt magának is, Ketterer admirális. – Aylesbury és Tyrer megemelte kalapját; kabarjuk szárnyát meglebegtette a könnyű szél.

– Vitorlát bonts, ha szabad kérem. A többi követ a francia zászlóshajón van.

– Igenis. – Az admirális intett Marlowe-nak. Marlowe tisztelgett, odament az egyetlen kémény előtti nyitott parancsnoki hídon álló

kapitányhoz, és megint tisztelgett. – Az admirális úr üdvözetét küldi, kapitány úr. Induljunk Jedóba.

Parancsok pattogtak, a legénység háromszoros hurrát kiáltott, néhány pillanat múltán már hórukkolták is fölfelé a horgonyokat; három fedélzettel lejjebb, a zsúfolt kazánházban a félmeztelen fűtők egy másik munkadal ritmusára, köhögve-rüsszögve a mindig szénporos levegőben, még több szenet lapátoltak a kazánokba. A válaszfal túloldalán, a gépteremben a főgépész „fél gőzzel előre” állásba tolta a szabályzókart, és az óriási dugattyúk forgatni kezdték a hajócsavar tengelyét.

A hajó, a HMS Euryalus nyolc éve, Chathamben épült; háromárbcos, egykéményes, propelleres rásegítésű, fából készült, 3200 tonna űrtartalma, harmincöt ágyús cirkáló fregatt volt, normál személyzete háromszázötven tisztból, tengerészkatonából és matrózból állt – ehhez jött még a lent dolgozó kilencven fűtő és gépész. Ma minden vitorláját felvonták, fedélzete csak úgy ragyogott.

– Kellemes időnk van – jegyezte meg Aylesbury az admirálisnak címezve. A tatfedélzeten álltak az egymást némán köszöntő Phillip Tyrer és Marlowe társaságában.

– Egyelőre – válaszolt komoran az admirális. Mindig kényelmetlenül érezte magát civilek jelenlétében, s különösképp egy olyan ember jelenlétében, mint Aylesbury, aki rangban fölötte állt. – Ha parancsolja, odalent rendelkezésére áll a lakosztályom.

– Köszönöm. – A hajó nyomában sirályok hintáztak a szélben. Aylesbury néhány pillanatig elnézte őket, igyekezett legyűrni rosszkedvét. – Köszönöm, de inkább idefent maradok. Ugye már ismeri Mr. Tyrert? Ő az új tolmácstanoncunk.

Az admirális most vett először tudomást Tyrer jelenlétéről. – Üdvözlöm a fedélzeten, Mr. Tyrer. Jó hasznát vesszük errefelé a japánul tudóknak. Hogy van a sebe?

– Köszönöm kérdését, admirális úr, tűrhetően – válaszolt sietve Tyrer, de nyomban igyekezett is a háttérbe húzódni.

– Helyes. Kellemetlen egy história.

Az admirális vízkék szeme végigpásztázta a tengert és a hajót. Pirospozsgás, cserzett bőrű volt az arca, tokája súlyos, hárul a nyakszirtjéről vaskos hájhurka folyt keményített gallérjára. Néhány

másodpercig kritikus tekintettel méregette a kéményből kiáramló füstöt, mérlegelte színét, szagát, aztán felmordult, és lesöpört néhány koromszemcsét makulátlan mellényéről.

– Valami baj van?

– Nincs semmi, Sir William. Csak az itteni szén nem ér fel a legjobb sanghajival vagy a jó walesi meg yorkshire-i szenekkel. Túl sok benne a salak. Igaz, elég olcsó, már amikor hozzá tudunk jutni... de ez elég ritka. Önnek kellene szólnia, hogy hozzanak többet, mert ez számunkra nagy gond, nagyon súlyos gond.

Aylesbury fáradtan bólintott. – Már szóltam, de úgy veszem észre, errefelé nincs több.

– Hát én nem tudom, honnan jön, de elég ócska, az biztos. Vitorlával ma nem haladhatunk, ez a szél épp ellenünk van. Ez a motoros rásegítés remek dolog az ilyen part menti utaknál vagy a kikötéseknél. A helyünkben még a legjobb vitorlás hadihajó, de még egy teaklipper is ötször annyi idő alatt érne Jedóba.

– Tényleg? – kérdezte szórakozottan Aylesbury. – Mindegy, nemsokára úgyszólván teljes lesz a serbliflotta, nem marad egy szál vitorlásunk sem.

Az admirális elvörösödött: Aylesbury rátapintott a tengerésztisztek legérzékenyebb pontjára, a flotta jövőjére, amiről a frivol londoni lapok meglehetősen derűs képet festettek: „Különböző méretű éjjeliedények, amelyeket különféle méretű éjjeliedények irányítanak, akik ennek megfelelően vannak öltözve.”

– A belátható jövőben erre nem fog sor kerülni. Hosszú utakon, blokádok vagy hadiflották esetében pedig soha. – Ketterer szinte köpte a szavakat. – Képtelenség annyi szentet magunkkal hurcolni, és közben fenntartani a hajók csatahajó jellegét. Az üzemanyag-takarékosság miatt szükség van vitorlákra. A civilek nem nagyon értenek a tengeri ügyekhez... – Erről eszébe jutott, milyen támadást intézett a hatalmon lévő liberális kormány a haditengerészet költség-előirányzata ellen, s még följebb emelkedett a vérnyomása. – Ahhoz, hogy megvalósítsuk a kormány politikájának legfontosabb alapelvét, azaz hogy biztosítsuk tengeri útvonalainkat és megőrizzük a birodalom sérthetetlenségét, ehhez a Királyi Haditengerészetnek kétszer annyi hajóra, fából és vasból készültre, vitorlásra és gőzösre van szüksége, mint a sorban utána következő két flottának

együttvéve. És a hajóinkat a legnagyobb és legjobb motorokkal kell felszerelni, a legmodernebb ágyúkkal, ágyúgolyókkal és robbanóanyagokkal kell ellátni.

– Csodálatos elgondolás, de idejét múlta, és tartok tőle, hogy a pénzügyminiszter és a kormány nehezen emésztené meg.

– Márpedig nagyon ajánlatos volna, hogy vegye be a gyomruk. – A gallérra csorduló hájhurka elvörösödött. – Az a faszari Gladstone is megtanulhatná már, melyek a legfontosabb tényezők. Mondottam már, most is mondom: minél előbb eltűnnek a liberálisok, és minél előbb visszakerülnek a hatalomba a toryk, annál jobb! Nem nekik köszönhető, de hál' istennek a Királyi Haditengerészetnek van még elegendő hajója és tűzereje, hogy szükség esetén akár a hazai vizeiken is elsüllyessze a francia, az orosz vagy az amerikai flottát. De mi lesz akkor, ha valamilyen konfliktus esetén ez a három összefog ellenünk? – Az admirális ingerülten megfordult, rábődült Marlowe-ra, aki pedig csak két-három lépésnyire állt tőle. – Mr. Marlowe! Jelezzen a Pearlnek! Elhagyta a helyét, hát nem veszik észre?!

– Igenis! – Marlowe már távozott is.

Aylesbury a tat felé pillantott: a többi hajó rendben követte őket, nem látott semmi rendellenességet. Megint Kettererre nézett. – Russel, a külügyminiszter okos ember, nem hagy az minket egy ilyen konfliktusba belesodródni. Poroszország háborúzni fog Franciaországgal, az oroszok kimaradnak, az amerikaiakat leköti a polgárháború, Kuba meg a Fülöp-szigetek, sőt a Hawaii-szigetek körül is szaglászni már. Én egyébként már javasoltam, hogy anektáljunk néhány ottani szigetet, mielőtt az amerikaiak rájuk tenyerelnek. Ideális szenelőkikötők lennének...

Marlowe savanyú képpel igyekezett a jelzőmatróz felé, de szeme eközben is a hajóján függött. A HMS Pearl egy Jason-osztályú, háromárbcos, egykéményes, huszonegy ágyús, kétezer-egyszáz tonnás, propelleres hajó volt, átmenetileg Marlowe első tisztje, Lloyd hadnagy parancsnoksága alatt. Marlowe nagyon vágyott már vissza a helyére, nem szerette az admirális körüli lakájszerepet. Közölte a jelzőmatrózzal az üzenetet, megvárta míg leadja, s mire a matróz jelentette, már ki is olvasta a másik hajó zászlójelzéseiből a választ. – Elnézést kér, hadnagy úr.

– Maga mióta jelzőmatróz?

– Három hónapja, hadnagy úr.

– Akkor vegye elő a kódkönyvet, de szaporán. Az üzenet így szól: „Lloyd kapitány, a HMS Pearl parancsnoka elnézést kér.” Még egy ilyen hiba, és megfingatom.

– Igenis, hadnagy úr, elnézést kérek – felelte lógó orral a fiatal matróz. Marlowe visszament Kettererhez. Megkönnyebbülésére úgy tapasztalta, hogy a két férfi vitának induló párbeszéde normálisra szelődött, és a társalgásuk a jedói akciótervekre, illetve a Tokaidón történt események hosszú távú hatásaira terelődött. A beszélgetés egy pillanatnyi szünetére várva, szemöldökét egy árnyalatnyit felvonva jelzett Tyrernek: szeretne volna már megkérdezni tőle, mi van Kanagavában, mi van Angelique-kel. Neki, Marlowenak már három napja, Aylesbury érkezésekor el kellett jönnie, azóta nem volt első kézből származó értesülése.

– Tessék, Mr. Marlowe. – Az admirális meghallgatta a választ, s nyomban felcsattant. – Küldjön még egy jelzést: „Napszálltakor jelentkezzen a zászlóshajómon!” – Észrevette, hogy Marlowe arcán megrezzen egy izom. – Jelentkezhet maga is, Mr. Marlowe. Az én flottámban bocsánatkéréssel nem lehet elintézni egy ilyen lazaságot, így van?

– Igen, admirális úr.

– Gondolkozzon rajta, ki vehetné át a hajót helyette. Maga nem! – Ketterer ismét Aylesburyhez fordult. – Mit is mondott? Hogy a... – Széllökés rázta meg a kötélzetet. A két tengerész a tat felé, majd az égre nézett, körülpillantott, kóstonlgatta a szelet. Még nem tapasztalták veszély jelét, de mindketten tudták, hogy ebben a hónapban errefelé kiszámíthatatlan az időjárás, pillanatok alatt vihar kerekedhet. – Ott tartott, hogy ön szerint a hatóságok... ez a bakufu eleget fog tenni a kívánalmainknak.

– Nem, azt hiszem, hogy erre csak valamilyenfajta kényszer hatására lesznek hajlandók. Éjfélkor kaptam tőlük egy újabb bocsánatkérő levelet, amelyben egy hónapi haladékot kérnek, hogy a témát „magasabb körökkel” is megvitathassák. A szokásos hülyeség... Én mondom, nagyon értik a köntörfalazást. Jól elküldtem melegebb éghajlatra a küldöncüket, és visszaüzentem vele, de elég keményen, hogy teljesítsék a követeléseinket, különben megjárjak.

- Nagyon helyes.
- Jedóba érve nem ártana egy dízsörtűz. Jó volna hatásosan érkezni. ,
- Huszonegy ágyúlovést fogunk leadni, királynak kijáró díszlövéseket. Gondolom ez most hivatalos látogatásnak minősül, és az uralkodójukhoz megyünk. – Az admirális oda sem nézve ráreccsent Marlowe-ra. – Mr. Marlowe, adja ki a parancsot a flottának, és kérje meg a francia admirálist, hogy szíveskedjék hasonlóképp cselekedni.
 - Igenis. – Marlowe megint tisztelgett és elsietett.
 - A jedói terv marad ugyanaz, amiben megegyeztünk?
- Aylesbury bólintott. – Igen. Én meg a kíséretem partra szállunk. Száz katona meg a díszőrség elég lesz. A felföldiekre gondoltam, az ő egyenruhájuk lesz a leghatásosabb. Meg a dudájuk. A terv többi része változatlan.
 - Rendben. – Az admirális nyugtalan tekintettel fürkészte az előttük hullámozó tengert. – Ha azt a földnyelvet megkerüljük, már látni fogjuk Jedót. – Megfeszültek a vonásai. – Egy kis kardcsörtetés meg pufogtatás még nem ártott meg senkinek, de azzal már nem értek egyet, hogy hivatalos hadüzenet nélkül ágyúzni kezdjük a várost.
 - Remélem, nem kell felkérnem erre Palmerston lordot – mondta óvatosan Aylesbury. – Már úton van hozzá a részletes jelentésem, de a válasz, mint tudja, csak négy hónap múlva esedékes. Úgyhogy addig mint rendesen, tesszük, ami telik tőlünk. Ezeknek a merényleteknek véget kell vetni, a bakufut így vagy úgy, de észre kell téríteni. Soha jobb alkalom.
 - Az admirális utasítása elővigyázatosságra int.
 - Ugyanazzal a postával sürgős üzenetet küldtem Hongkong kormányzójának is. Megírtam neki, mit szándékozom tenni, és megkérdeztem tőle, hogy szükség esetén hány hajóval és emberrel tudna segítségünkre sietni. És megkérdeztem tőle, hogy van Mr. Struan.
 - Igen? És mikor ment el a posta, Sir William?
 - Tegnap. Struanéknak volt kéznél egy klipperük, és Mr. McFay is úgy találta, hogy az ügy nem tűr halasztást.

– Ezt az egész históriát csak Struanék fújták így fel. Az az illető, akit megöltek, szinte szóra sem érdemes. Ebben az egész ügyben csak Struanék az érdekesek.

– A kormányzó a család jó barátja, a család pedig ööö... kitűnő kapcsolatokkal rendelkezik, nagyon fontos szerepet játszik őfelsége ázsiai és kínai kereskedelmi érdekeltségében. Nagyon fontosat.

– Nekem mindig az volt a véleményem, hogy közönséges kalózok. Fegyverrel meg ópiummal kereskednek, pénzért bármire képesek.

– Mindkettő törvényes foglalatosság, kedves admirális úr. Struanék tiszteletre méltó família, remek összeköttetések vannak a parlamentben.

Ketterer nem hatódott meg. – Az is csak egy rakás semmirekellő, már bocsánat a kifejezésért. Egy rakás barom, aki ideje nagy részét azzal tölti, hogy megpróbálja a flotta költségvetését megnyirbálni és csökkentem a hajóink számát. Mikor Anglia sorsa a flottája erejétől függ.

– Magam is úgy vélem, hogy a birodalom politikájának végrehajtásához a lehető legjobb hajókra és a legtehetségesebb tisztekre van szükség – mondta Aylesbury. Marlowe, aki az admirális mellett állt, érzékelte az alig leplezett kis szurkapiszkrét. A felettese nyakszirtjére vetett pillantás arról is meggyőzte, hogy a szurkapiszka talált. Felkészült a várható összecsapásra.

– Még hogy a birodalmi politika végrehajtásához? – horkant fel az admirális. – Tudja, mivel foglalkozik a flotta ideje legnagyobb részében? Civileket és kufárokat vakar ki mindenféle mocskból olyan helyeken, ahová oda se lett volna szabad szagolniuk. Ami meg ezeket a disznókat illeti – bökött vaskos ujjával Jokohama felé –, ilyen mocskos söpredéket még életemben nem láttam.

– Van amelyik az, van amelyik nem – szegte fel a fejét Aylesbury. – Kereskedők és kereskedelem nélkül nincs se pénz, se birodalom, se hadiflotta.

A vörös nyak bíborra színeződött. – Hadiflotta nélkül nem létezne kereskedelem, az angolok nem váltak volna a világ legdicsőbb és leggazdagabb nemzetévé, akiknek birodalmánál nagyobb a föld még nem hordott a hátán!

Hülyeség, szerette volna kiáltani Aylesbury, de tudta, hogy ha ezt itt a zászlóshajó tatfedélzetén most megtenné, az admirálist

megütné a guta, Marlowe és a hallótávolságon belül tartózkodó tengerészek pedig elájulnának. A gondolat kissé felderítette, lehetővé tette, hogy diplomatikusan válaszoljon. – A hadiflotta a legfontosabb fegyvernemünk, admirális úr, és az ön véleményét sokan osztják. Remélem, pontosan érkezünk.

– Igen, pontosak leszünk. – Az admirális némiképp megenyhülten kifújta a levegőt. Fájt a feje a vacsora és a bordeaux-i után elfogyasztott portóitól. A hajó körülbelül hétcsofós sebességgel haladt széllel szemben, ez elégedettséggel töltötte el. Megint szemügyre vette hajói fekvését. A Pearl most már hajszálpontosan mögötte haladt, mellette, a part felőli oldalán két lapátkerekes, tízágyús szlúp. A francia zászlóshajó, egy háromárbcos, vasborítású, lapátkerekes fregatt le-lemaradozva követte a másik oldalán. – Azt a kormányost vasra kéne veretni! A hajóra meg ráférne egy újrafestés, egy új kötélzet meg egy alapos füstölés, az talán elvinné róla a fokhagymabűzt. A legénységét meg egytől egyig át kéne húzatni a hajó alatt. Nem ért-velem egyet, Mr. Marlowe?

– De igen, admirális úr.

Látva, hogy minden rendben, Ketterer ismét Aylesburyre nézett. – Ez a... ez a Struan család meg ez az úgynevezett Nemes Házuk tényleg olyan fontos tényező?

– Igen. Hatalmas forgalmat bonyolítanak le. Óriási tekintélyük van egész Ázsiában, de főleg Kínában. Csak a Brock és Fiai fogható hozzá.

– Természetesen én is láttam a klippereiket. Gyönyörűek, és jól fel vannak fegyverezve – mondta az admirális, majd nyersen hozzáfűzte: – Nagyon remélem, hogy itt nem próbálnak ópiummal vagy fegyverrel házalni.

– A jelenlegi törvények ugyan nem tiltják, de elvben én is egyetértek önnel.

– A kínai törvények tiltják. A japánok is.

– Ez igaz, de vannak enyhítő körülmények – mondta fáradtan Aylesbury. Már vagy tucatnyiszor sorolta ezzel kapcsolatos érveit. – Ön is tudja, hogy a teáért, amelynek importjáról nem mondhatunk le, a kínaiak csak készpénzt, ezüstöt vagy aranyat hajlandók elfogadni. Ugyanakkor az egyetlen áru, amiért hajlandók készpénzzel, arannyal vagy ezüsttel fizetni, az ópium. Roppant szerencsétlen história.

– Hát akkor legfőbb ideje, hogy a kereskedők, a képviselők és a diplomaták vakarózás helyett tegyenek végre valamit. A Királyi Hadiflotta húsz éve egyebet sem tesz Ázsiában, mint törvénytelen törvényeket hajt végre, kínai kikötőket és városokat ágyúz, egyik visszataszító hadműveletet hajtja végre a másik után, és nézetem szerint mindezt csupán az ópiumkereskedelem támogatása érdekében. Szégyen, gyalázat, én mondom!

Aylesbury felsóhajtott. Az adminisztratív államtitkártól teljesen egyértelmű utasításokat kapott. – Az ég szerelmére, kedves Willie, ez az első alkalom, hogy teljhatalmú nagykövet lesz, úgyhogy ne siessen semmilyen döntéssel, legfeljebb ha feltétlenül szükséges. Egyébként hihetetlen szerencséje van, mert a távírvonal már elérte Bagdadot, úgyhogy – még most sem akarom elhinni! – hét nap alatt tudunk Bagdaddal üzenetet váltani. Onnan már gőzhajóval a Perzsa-öböl-Indiai-óceán útvonalon, Szingapúr és Hongkong érintésével alig hat hét Jokohama, úgyhogy utasításaink a tíz-egynéhány évvel korábbi tizenkét-tizenöt hónap helyett alig két hónap alatt odaérnek. Úgyhogy ha iránymutatásra van szüksége – és bölcsen teszi, ha ezt állandóan igényli –, ezt alig négy hónap alatt megkaphatja. Ez az egyetlen módszer, amellyel önmagát és a birodalmat megvédheti. Világos?

– Igen, államtitkár úr.

– Első szabály: bánjon kesztyűs kézzel a magas rangú katonákkal és tengerészekkel. Ha nem feltétlenül szükséges, ne bírálja felül őket, mivel az ön és a környéken élő angolok élete tőlük függ. Ezek az emberek általában hajlanak a makacsságra, ami a mi szemszögünkből nézve remek tulajdonság. Nagy szükségünk van az ilyen emberekre, akik hajlandók a halálba menetelni, a mi... khm... birodalmi politikánk érdekében. Ne kavarja fel az állóvizet. Japán számunkra nem lényeges, de a befolyási övezetünkben fekszik, és sok időt és pénzt áldozunk arra, hogy az oroszokat, az amerikaiakat és a franciákat kiügyeskedjük onnét. Ne dúlja fel japáni fészkünket. Már így is van épp elég bajunk a lázongó indiaiakkal, afgánokkal, arabokkal, afrikaiakkal, perzsákkal, karibiakkal, kínaiakkal, nem is beszélve azokról az átkozott európaiakról, amerikaiakról és oroszokról. És a többi és a többi... Legyen igazi diplomata, kedves Willie, el ne tolja valahogy a dolgot!

Aylesbury megint sóhajtott, lenyelte mérgét, és immár vagy tizedszer is elismételte mondandóját. – Sok igazság van abban, amit mond, de sajnos kénytelenek vagyunk gyakorlati szempontokat is figyelembe venni. A teaadó nélkül az egész brit gazdaság összeomlana. Reméljük, néhány év múlva felperzselhetjük a bengáliai mákmezőket. Addig azonban türelemmel kell lennünk.

– Én pedig javaslom, hogy ön addig is tiltsa meg, hogy ide ópiumot, modern fegyvereket, modern hadihajókat és rabszolgákat hozzanak.

– A rabszolgákat illetően természetesen egyetértek, a rabszolga-kereskedelmet már harmincháromban betiltottuk! – Aylesbury hangja észrevehetően élesebbé vált. – Az amerikaiakat már réges-rég informáltuk. Ami a többit illeti, az sajnos Londonon múlik.

Ketterer admirális felszegte a fejét. – Nos, uram, nekem van némi befolyásom ezeken a vizeken. Vegye úgy, hogy mostantól kezdve elrendelek egy ilyen jellegű embargót. Nyugtalanító hírek jutottak a fülembe. Struanék állítólag puskákat és ágyúkat rendeltek eladásra. Már eddig is eladtak az itteni bennszülötteknek három-négy felfegyverzett gőzöst. A japánok gyorsan tanulnak... Én nem szeretem az ilyesmit. Holnap hivatalos levélben értesítem az admiralitást, hogy a parancsaimat fogadtassák el véglegeseknek.

A nagykövet arca kivörösödött, lábát még szilárdabban vetette meg a fedélzeten. – Csodálatos elgondolás – mondta fagyosan. – Én is küldök egy levelet ugyanazzal a postával. Ön azonban az én jóváhagyásom nélkül nem rendelhet el ilyesmit, és amíg a külügyminisztériumból nem érkezik erre vonatkozó utasítás, a status quo status quo marad!

Mind a nagykövet, mind az admirális kísérője elsápadt. Az admirális tekintete a vele azonos magasságú követ szemébe fúródott. A tisztek mindegyike és a legtöbb civil megingott volna ettől a tekintettől, de Aylesbury nyugodtan állta. – Hát... fontolóra veszem, amit mondott, Sir William. És most ha megbocsát... Várnak a teendőim. – Ketterer sarkon fordult, és döngő léptekkel a híd felé indult. Marlowe bizonytalanul utána mozdult. – Az ég szerelmére, Marlowe, ne kövessen mindenhova, mint egy kölyökkutya! Ha majd szükségem lesz magára, kiáltok. Maradjon hallótávolságban!

– Igenis. – Marlowe csak akkor merte kiengedni a levegőt, mikor az admirális már eltávolodott.

Aylesbury is nagyot fúj, zsebkendőjével a homlokát törölgette, úgy mondta: -Boldog vagyok, hogy nem a flottánál szolgállok.

– Én is – mondta Tyrer; meglepte a követ bátorsága.

Marlowe szíve hevesen kalapált. Utálta, ha kiabáltak vele, de nem feledkezett meg önmagáról. – Ööö... elnézését kérem, Sir William, de az admirális úr kezében a flotta és ez az expedíció biztos kezekben van. És véleményünk szerint tökéletesen igaza van a hajók, a fegyverek, az ágyúk és az ópium eladását illetően. A japánok máris építenek hajókat, készítenek kisebb ágyúkat. Idén már vízre is bocsátották az első vastestű gőzhajójukat, Kanrin Maru a neve, háromszáz tonnás, saját legénységgel és kapitánnyal hajóztak el vele San Franciscóba. Megdöbbenően rövid idő alatt eltanulták a dolgokat.

– Szerintem is megdöbbenő. – Aylesbury néhány másodpercre eltűnődött vajon hogyan boldogult az ezzel a hajóval utazott japán küldöttség Washingtonban, és vajon mit főzött ki az a szerencsétlen Lincoln a dicső brit birodalom ellen. Most, hogy Lancashire-i üzemeink tönkremenőben vannak, nem függünk-e a Konföderáció gyapotjától? És ugyanakkor nem függünk-e egyre jobban az Unió bőséges gabona-, kukorica-, hús és egyéb árukínálatától? Megborzongott. Isten verje meg azt a háborút! Meg a politikusokat. Meg Lincolnt. Hogy is mondta márciusban, a beiktatásakor? „... ez az ország a népé, s ha ez a nép egyszer megelégedi kormányának működését, alkotmányos joga, hogy változtasson rajta, forradalmi joga, hogy felozlassa vagy megfossa hatalmától...”

Enyhén szólva is lazító! Ha ez a gondolat elterjed Európában...! Uram isten! Rettenetes! Bármely nap háborúba keveredhetünk velük, és azt a háborút minden biztonnal tengeren vívjuk. Szükségünk van a gyapotra.

Próbálta összeszedni magát; nagyon megkönnyebbült az admirális visszavonulása láttán, de még mindig dühös volt magára, amiért kijött a sodrából. Óvatosabbnak kell lennem, és nem szabad rágnom magam Jedo és a miatt az arrogáns döntés miatt: „három nap múlva hadihajóval megyek oda, és a szemébe nézek a sógunnak, azt a keserves mindenségit!” Nem vagyok Clive, és ez itt

nem India. Most járok először a Távols-Keleten, ráadásul kezdő is vagyok. Örültség ennyi ember életét néhány gyilkosság miatt kockára tenni, örültség megkockáztatni egy háborút.

De vajon tényleg örültség-e?

Sajnos nem az.

Ha a bakufu megússza ezeket a gyilkosságokat, akkor ezek továbbra is folytatódnak, mi pedig kénytelenek leszünk visszavonulni... egészen addig, míg meg nem érkezik a teljes hadiflottánk, hogy tűzzel-vassal kényszerítse ki az uralkodói akaratot. A döntésem helyes, a módszer rossz. De nagyon nehéz így, hogy senkivel sem tudom megbeszélni a dolgaimat... sehol egy megbízható ember. Hál' istennek Daphne két hónap múlva megérkezik. Sose hittem volna, hogy ennyire tud hiányozni, hogy ennyire fogom hiányolni a tanácsait. Alig várom már, hogy lássam... Meg a fiainkat. Tíz hónap hosszú idő. Örülnek majd a változatosságnak a bűzös londoni borsóleves köd után, tetszeni fog nekik itt. Jó hasznát vennék a kolónián néhány megfelelő fajta angol nőnek. Kirándulgatunk majd... Daphne pedig majd otthont varázsol a követségből.

Szeme a közeledő földnyelvre szegeződött. A földnyelven túl Jedo és az ágyúszó. Okos dolog volt elrendelni?, töprengett nyugtalanul. Remélem. Aztán kikötünk, megyünk a követségre, készülünk a holnapi találkozóra. Ezt az ügyet egyedül kell végigcsinálnom. Henri Seratard alig várja, hogy belebukjak. Meg az orosz.

De hát én akartam így, én akartam követ lenni valahol, bárhol. Ez igaz, de Japánra álmomban sem gondoltam. Hogy a mennykő csapna a külügybe! Még soha életemben nem kerültem ilyen helyzetbe. Eddig csak francia meg orosz diplomatákkal volt dolgom, akkor is Londonban vagy a szentpétervári udvarnál, időnként Párizsban vagy Monacóban, ahol soha egy csatahajó vagy ezred nem volt a közelben...

Marlowe feszes tartásban megszólította. – Remélem, nem veszi rossz néven, Sir William, hogy hangot adtam az admirális úr nézeteinek.

– Ugyan, dehogy. – Aylesbury igyekezett elhessegetni az aggodalmait. – Megpróbálom elkerülni a háborút, de ha másképp nem megy, ám legyen. Ön a leghelyesebben járt el, Mr. Marlowe, és

természetesen megtiszteltetés a számomra, hogy Ketterer admirális úr a flotta parancsnoka – mondta, s nyomban jobban is érezte magát. – Csupán protokolláris dolgok miatt alakult ki köztünk véleménykülönbség. Ugyanakkor azonban nekünk bátorítanunk kell a japánokat az iparosításra és a hajózásra... Egy hajó vagy húsz még nem ok az aggodalomra. Nekünk ösztönöznünk kell őket, mi nem gyarmatosítani jöttünk, de a japánokat nekünk kell tanítanunk, nem a hollandoknak vagy a franciáknak. Köszönöm, hogy emlékeztetett... Minél nagyobb errefelé a befolyásunk, annál jobb. – Már sokkal jobban érezte magát. Nagyon ritkán nyílt meg ennyire egy kapitány előtt, de Marlowe-t itt is, Kanagavában is figyelemre méltó embernek találta. –, Minden tengerésztiszt lenézi a civileket és a kereskedőket?

– Nem, nagykövet úr. De nem hinném, hogy sokan értenék őket. Más életet élünk, mások a vezérelveink. Néha elég nehéz itt a hajón. – Marlowe Aylesbury felé fordulva beszélt, de figyelme java részét a hajó kapitányával beszélgető admirális vonta magára. Az admirális jelenléte a többi tengerészt is zavarta. A nap végre keresztültört a felhőkön, rögtön szebbnek tűnt az élet. – Én egyébként világéletemben hajóra vágytam.

– Tengerészcsaládból származik?

– Igen, nagykövet úr – felelte büszkén Marlowe. Szerette volna hozzátenni: apám hajóskapitány, jelenleg a honi flottánál szolgál, és kapitány volt az ő apja is, Lord Collingwood admirális segédtisztjeként vett részt a Royal Sovengnen a trafalgari ütközetben. Mióta csak létezik a Királyi Hadiflotta, az őseim ott szolgáltak. Annak előtte pedig, a legenda szerint kalózhajókon futottak ki Dorsetből, ahonnan családunk származik, ahol több mint négyszáz esztendeje ugyanabban a házban lakunk. Szívesen elmondta volna mindezt, de nem mondta, mert úgy érezte, dicsekvésnek hatna. Mindössze annyit tett hozzá: – A családom Dorsetből származik.

– Az enyém Észak-Angliából, Northumberlandból, nemzedékeken át ott éltünk – mondta szórakozottan Aylesbury, tekintetét a közeledő földnyelvre szögezve; a bakufu körül jártak gondolatai. – Még gyerek voltam, mikor apám meghalt... képviselő volt. Emellett üzleti érdekeltségei is voltak Sunderlandben és Londonban, de baltikum

kereskedelemmel és orosz szőrméssel is foglalkozott. Anyám orosz volt, úgyhogy az oroszot ugyanúgy beszélem, mint az angolt, voltaképpen ez adta az ötletet, hogy külügyi pályát válasszak. Anyám... – Észrevette magát, elhallgatott; nem is értette, miért tárulkozott ki ennyire. Azzal akarta folytatni, hogy anyja, született Szveva grófnő, a Romanovok rokona, még ma is él, és egy időben Victoria királynő udvarhölgye volt. Jobban oda kell figyelnem: ezeknek itt semmi közük a családi ügyeimhez. – Ööö... na és maga, Tyrer?

– Én londoni vagyok, nagykövet úr. Az apám ügyvéd, a nagyapám szintén. Mikor a London Universityn megszereztem a diplomámat és odaálltam elé, hogy a külügyben szeretnék dolgozni, kis híján gutaütést kapott. Amikor meg jelentkeztem Japánba tolmácstanoncnak, közölte, hogy megőrültem.

– Talán nem is tévedett. Még csak egy hete van itt, de máris roppant szerencsésnek vallhatja magát, amiért életben maradt. Egyetért, Marlowe?

– Igen, nagykövet úr. Ez az igazság. – Marlowe érkezettnek látta az időt. – Most jut eszembe, Phillip: hogy van Mr. Struan?

– George Babcott szerint se jól, se rosszul.

– Nagyon remélem, hogy felgyógyul – mondta Aylesbury; hirtelen összeszorult a gyomra.

Három nappal ezelőtt, Kanagavába érkeztekor Marlowe fogadta nagycsónakját a parton, és elmondta mindazt, amit Struanról és Tyrerről tudott. Elmesélte, hogy egy katonát megöltek, hogy a gyilkosa öngyilkos lett, társát nem sikerült elfogni.

– Rohantunk a gyalázatos után, Sir William, Pallidar meg én, de egyszerűen eltűnt. Átkutattuk a környező házakat, de ott sem találtuk. Tyrer szerint a tokaidói gyilkosok lehettek, de nem biztos benne. Ezek mind egyformák.

– De ha ezek a tokaidóiak voltak, akkor miért merészkedtek be a követségre?

– Hosszas fejtörés után is csak annyit tudtunk kisütni, hogy talán így akarták elejét venni, hogy később felismerhessék őket.

Ekkor már elhagyták a partot, baljóslatúan kihalt utcákon jártak. – Na és a kisasszonnyal mi van, Mr. Marlowe?

– A jelek szerint semmi baja, nagykövet úr. Csak megrázták az események.

– Istennek legyen hála! A francia követ olyan ideges e miatt a „Franciaország becsületébe gázoló aljas inzultus” miatt, mintha egy zsák bolha volna a nadrágjában. Ráadásul, mondja, egy honfitársa is érintve van a dologban, aki egyébként „személyes gyámsága” alatt áll. Minél előbb visszakerül az a lány Jokohamába, annál jobb... Ja, most jut eszembe: az admirális úr megkért, mondjam meg magának, hogy azonnal térjen vissza Jokohamába. Sok a teendő. Ööö... elhatároztuk, hogy három nap múlva a zászlóshajóval hivatalos látogatást teszünk Jedóban...

Marlowe úgy érezte, menten szétveti az izgatottság. A gyors előléptetések egyetlen reális útja a tengeri és szárazföldi ütközeteken át vezetett, és feltett szándéka volt, hogy mindenáron admirális lesz. Apám büszke lesz rám, előbb érem el a tengernagyi zászlót, mint két hadnagy öcsém, Charles és Percy.

És most itt állt a zászlóshajó fedélzetén, sütött a nap, a fedélzet csak úgy lüktetett az alatta dolgozó motorok erejétől. Megint feltolult benne az izgalom. – Egy szempillantás és ott leszünk Jedo alatt, Sir William. Olyan hatásos belépőt rendezünk önnek, amelyet még nem látott a világ! Meglátja, a japánok rögtön kiszolgáltatják a gyilkosokat, kifizetik a jóvátételt és minden egyebet, amit kíván.

Mind Tyrer, mind Aylesbury kihallotta hangjából az izgatottságot. Aylesburyt azonban most nem érdekelte más, csak az, hogy csontig átfázott. – Azt hiszem, lemegyek egy percre. Ne, köszönöm, Mr. Marlowe, ismerem az utat.

A két fiatal férfi megkönnyebbülten nézett utána. Marlowe körülpillantott, nincs-e a közelben az admirális. – Mi történt Kanagavában, miután eljöttem, Phillip?

– Hát... rendkívüli volt, Angeliqe egészen rendkívüli módon viselkedett, ha erre gondol.

– Hogyhogy?

– Körülbelül öt óra tájt lejött, ment egyenesen Malcolm Struant látogatni, és egészen vacsoráig ott maradt nála... Én legalábbis csak akkor láttam újra. Valahogy mintha... mintha megöregedett volna, de nem: ez nem egészen pontos, nem öregedett, csak valahogy komolyabb lett, olyan gépies. Babcott szerint még mindig nem

heverte ki teljesen a történeteket. Vacsoránál Sir William felajánlotta, hogy visszaviszi Jokohamába, de erre azt mondta, köszönöm, de nem, addig nem, míg meg nem bizonyosodik róla, hogy Malcolm rendbe jön. Se én, se Babcott, senki nem tudta rábeszélni, hogy jöjjön vissza. Épp hogy csak evett valamit, és már ment is vissza a betegszobába, ott maradt Struan mellett, még azt is kierőszakolta, hogy állítsanak be neki egy tábori ágyat, hogy szükség esetén rögtön ott lehessen. A következő két napban, egészen addig, amíg én vissza nem indultam Jokohamába, gyakorlatilag egy percre sem mozdult Struan mellől, jóformán nem is lehetett vele szót váltani.

Marlowe nyelt egyet. – Biztos szereti.

– Épp ez a furcsa az egészben... Se Pallidar, se én nem hiszem, hogy ez volna az ok. Valahogy olyan különösen jár, mozog... mint egy álomban, amelyben úgy érzi, hogy csak Struan mellett van biztonságban.

– Jézusom... És az a mézárós mit mond?

– Babcott? Csak vonogatja a vállát. Legyünk türelemmel, ne aggódjunk, Angelique-nél különb erősítőszert nem létezik Malcolm Struan számára.

– El tudom képzelni. Na és Struan hogy van?

– Többnyire csak alszik, rengeteg fájdalomcsillapítót kap. Erős fájdalmai vannak, sokat hány, a beleiben nem marad meg semmi... Az ablak állandóan nyitva van ugyan, de én akkor sem értem, hogyan bírja Angelique elviselni azt a szagot. – A gondolatra, hogy ők is heverhetnek még így, ilyen sebesülten és magatehetetlenül, mindkettejüket meglegyintette a félelem. Tyrer nagyon is jól tudta, hogy az ő sebe sem gyógyult még be, még elüszkösödhet. – Valahányszor bekukkantottam, hogy megnézzem Malcolmot, és hogy egészen őszinte legyek: hogy megnézzem Angelique-et – folytatta –, Angelique csak „igen”-ekkel, „nem”-ekkel és „nem tudom”-okkal válaszolgatott, úgyhogy egy idő után feladtam. De egyébként ugyanolyan szép, mint annak előtte.

Marlowe eltűnődött: ha Struan nem volna itt, vajon Angelique akkor is ilyen elérhetetlen lenne? Mennyire komoly rivális lehet Tyrer? Pallidar nem érdekes, Angelique nem szerethet egy ilyen fontoskodó hólyagot.

– A mindenségít! Nézze! – kiáltott fel Tyrer.

Épp megkerülték a földnyelvet, kitárulkozott előttük a tágas Jedói-öböl; a parti vizekre ráterült a szélesen elterülő város tűzhelyeinek füstje; a füstfátyol mögött kibontakozott a táj s a táj képét uraló vár. A máskor kompoktól, szampanoktól és halászcsonakoktól nyüzsgő öböl megdöbbenő módon csaknem üres volt, csak egy-két vízi jármű igyekezett a part felé.

Tyrert nyugtalanság töltötte el.

– Háború lesz?

Marlowe csak némi szünet után válaszolt.

– Figyelmeztettük őket. Legtöbbünk szerint nem lesz még háború, legalábbis nem igazi, nem totális... Most még nem. Kisebb csetepaték elképzelhetők... – Kedvelte Tyrert és csodálta a bátorságát, s elhatározta, hogy kiönti előtte a lelkét. – Lesznek kisebb-nagyobb összecsapások, csetepaték, lesznek veszteségeink, egyesekről kiderül, hogy gyávák, másokról hogy valóságos hősök, egyébként időnként még ők is halálra rémülnek majd, néhány embert kitüntetnek... De győzni fogunk.

Tyrer elgondolkodott, eszébe jutott, mennyire megijedt ő is, de aztán Babcott meggyőzte, hogy mindig a tűzkeresztség a legrosszabb, eszébe jutott, milyen bátran rohant Marlowe az orgyilkos után, milyen lélegzetelállítóan gyönyörű volt Angeliq... És eszébe jutott, milyen jó is élni, fiatalnak lenni, s fél lábbal a nagyköveti címhez vezető létrán állni. Elmosolyodott. Szerelemben és háborúban mindent szabad, igaz?

Angeliq a kanagavai betegszoba ablakában ült, orra alá egy erősen parfümözött zsebkendőt tartva révedt ki a semmibe. A nap időről időre keresztültört a púderpamacsra emlékeztető felhőkön. Angeliq mögött Struan félig éber, félig alvó állapotban feküdt. A kertben katonák járőröztek szüntelen. A támadás óta megkettőzték az őrséget, Jokohamából erősítés is érkezett. Időlegesen Pallidar vette át a parancsnokságot.

Angeliq-et kopogtatás zökkentette ki révedezéséből.

– Tessék! – szólt ki zsebkendőjét a kezébe rejtve.

Lim volt az. Egy kínai ápoló állt mellette, kezében tálcával. – Étel úrnak. Kicsi asszony akar enni, hallod-e?

– Oda tedd! – mutatott az ágy mellett álló asztalkára Angelique. Már épp szólni akart, hogy mint rendesen, az ő tálcáját is hozzák be, de aztán meggondolta magát. – Ma este úrnő étel ebédlő. Ért, hallod-e?

– Ért. – Lim jót derült magában: tudta, hogy mikor Angelique azt hiszi, hogy senki sem látja, zsebkendőt tart az orra alá. Ajíjje! Vajon a többi testrésze is olyan apró és kecses, mint az orra? De mi bajuk ezeknek a szaggal? Itt még nincs halálszag. Elmondjam a tajpan fiának, hogy rossz hírek érkeztek Hongkongról? Ajíjje... Jobb, ha mástól tudja meg. – Ért. – Szélesen elmosolyodott, és kiment.

– Chéri...! – kínálta gépiesen Angelique a csirkelevest.

– Köszönöm, drágám, majd később – felelte Malcolm Struan. Nagyon gyenge volt a hangja.

– Legalább kóstolja meg – biztatta szokás szerint Angelique, de Struan ismét elhárította a kínálást.

Angelique visszaült az ablakhoz, folytatta az ábrándozást. Arra gondolt, hogy megint Párizsban van, Michel nagybátyja és a drága Emma néni házában biztonságában, az előkelő angol nagynéni védőszárnyai alatt, aki anyja helyett anyaként nevelte őt és az öccsét, mióta oly sok esztendővel ezelőtt apjuk elhajózott Hongkongra; a luxusra gondolt, amely körülvette őket, Emma néni ebédeire, kilovaglásaira, ahogy mindenki által irigyelt, díjnyertes kancáján körüllovagol a Bois-ban, istenem, milyen kecsesen tudott odabólintani Louis Napóleon császárnak, Bonaparte Napóleon unokaöccsének és Eugénie-nek, a császárnénak, akik mindig barátian visszamosolyogtak rá.

Színházi páholyok, La Comédie Française, a legjobb asztal a Trois Frères Provencaux-nál, nagykorúvá válása, tizenhetedik születésnapja, a báli szezon, Michel bácsi a rulettasztalok körüli és a futtatásokon megélt kalandjait meséli, illetlen történeteket suttog arisztokrata barátairól, szeretőjéről, a gyönyörű, izgató és ragaszkodó Beaufois grófnőről.

Mindez persze álom volt csupán, ábrándozás, mivel Michel bácsi valójában csak a hadügyminisztérium egyik kis ügyvivője volt, Emma néni angol ugyan, de csak egy irodista lánya, színésznő egy Shakespeare-színészek alkotta vándortruppban, és egyiküknek sem volt annyi pénze, hogy megadhassa neki a világ fővárosában oly

igen szükséges külsőségeket, nem volt pénzük gyönyörű paripára vagy kétfogatú kocsira, amelyre olyan nagy szüksége lett volna, hogy bejusson az igazi társaságba, a felső tízezer közé férjet találni.

– Kérve kérlek, könyörgök, Michel bácsi! Ez rettentően fontos!

– Tudom, kis káposztám – felelte szomorúan Michel bácsi a tizenhetedik születésnapján, mikor arra kérte, vegye meg neki a kiszemelt sárgát és a hozzáillő lovaglólöltözéket. – Ennél többet nem tehetek – mondta Michel bácsi. – Nem kérhetek több szívességet, nem tudok már uzsorakölcsönt sem szerezni. Nincsenek birtokomban eladható államtitkok, nincs hercegi pártfogóm, hogy előléptessenek. És az öcsédre és a lányunkra is gondolnom kell.

– Könyörgök, Michel bácsi drága!

– Egyvalamit tehetek még. Van annyi pénzem, amennyiből futja arra, hogy elutazz apád után. Kaphatsz néhány ruhát is, de többet nem.

Jöttek a ruhapróbák, gyönyörű volt mind, az újabb próbák, az alakítgatások és igazítások, jött a zöld selyemruha meg a többi – Michel bácsi nem fog haragudni –, aztán a nagy izgalom, az első vasúti utazás Marseille-be, gőzösön át Egyiptomba, Alexandriába, onnan szárazföldön Port Saidba, Monsieur de Lesseps épülő Szuezi-csatornájához, amelyről minden tájékozott ember tudja, hogy csak árfolyamemelést célzó tőzsdei trükk, sose fog elkészülni, vagy ha netán mégis, félig leszívja majd a Földközi-tengert, mivel annak a szintje magasabb, mint az alatta fekvő tengereké. Egészen odáig csupa diófa, csupa plüss, csupa aranyozás volt minden, igazi első osztály: „Jaj, drága Michel bácsi, igazán... csak olyan icipici a különbség...”

Édes illatú szelek, új arcok, egzotikus éjszakák, kellemes nappalok, a nagy kaland kezdete, s a szivárvány végén egy ilyen jóképű, gazdag férj, mint Malcolm... És most egy mocskos bennszülött miatt lőttek az egésznek!

Ne! – parancsolt önmagára. Visszanyelte könnyeit. Fegyelmezd magad. Légy erős!

Mielőtt kiléptél a szobádból, elhatároztad: míg a havibajod meg nem érkezik, úgy viselkedsz, mintha mi sem történt volna. És ha megérkezik – meg fog érkezni – , akkor már nem lehet baj.

És ha nem jön meg?

Ezen most ne törd a fejed. Nem lehet így tönkretenni a jövőd, ez nem volna igazságos. Imádkozz, maradj Malcolm mellett és imádkozz érte is, játszd el Florence Nightingale-t, és akkor talán feleségül vesz.

Odanézett rá a zsebkendő mögül. Meglepetve látta, hogy Struan őt nézi.

– Még mindig olyan rémes a szag? – kérdezte szomorúan Struan.

– No, chéri – felelte Angelique. Elégedettséggel töltötte el, hogy hazugságai egyre őszintébbnek hangzanak, s mind kevesebb erőfeszítésbe kerülnek. – Ugye eszik egy kis levest?

Struan kimerülten bólintott, tudta, hogy szüksége van valami táplálékra. Bármit fogyasztott is azonban, azonnal kiöklendezte, a görcsök felszakították sebeit, s bármennyire igyekezett is összeszedni magát, a sebek felszakadását követő fájdalmak magatehetetlenségre kényszerítették. – Tou nien lo mo – suttogta azon a nyelven, amelyet elsőként tanult meg: kantoni nyelvjárásban.

Angelique tartotta a csészét. Struan ivott, Angelique megtörölte a száját, Struan ivott még néhány kortyot. Lelke egyik fele szerette volna, ha nincs ott a lány, amíg ilyen állapotban van, lelke másik fele rettegett, hogy elmegy és soha többé nem jön vissza. – Ne haragudjon ezért a... Borzasztóan örülök, hogy itt van.

Angelique válasz helyett gyengéden végigsimított a homlokán. Vágyott már a friss levegőre, és nem nagyon mert beszélni. Minél kevesebbet beszélek, annál jobb, gondolta. Úgy nem keverem bajba magam.

Mintegy kívülről figyelte magát, mint szolgálja ki, mint pátyolgatja Struant, de gondolatai közben Hongkongon és Párizsban, főként Párizsban jártak. Vajon mi lehet most otthon? Soha többé nem gondol arra a félig alva, félig ébren megélt rémálomra. Legalábbis nappal nem, az nagyon veszélyes volna. Legfeljebb esténként, elrekeszelt ajtó mögött...

Kopogtatás.

– Tessék.

Babcott lépett be. Angelique elpirult a tekintetétől. Miért érzem úgy mindig, hogy olvas a gondolataimban?

– Csak szerettem volna megnézni, hogy van az én két páciensem – mondta kedélyesen Babcott. – Nos, Mr. Struan, hogy érzi magát?

– Köszönöm, nagyjából ugyanúgy.

Babcott doktor éles szemének feltűnt, hogy a leves fele elfogyott, de feltakarítandó hányadék nincs. Helyes. Megfogta Struan csuklóját. Kicsit egyenetlen az érverése, de már nem olyan gyors. A homloka még nyirkos tapintású, még lázas, de már nem annyira, mint tegnap. Lehet, hogy csakugyan felépül? Hallotta saját hangját, amint közli a pácienssel, milyen sokat javult az állapota, és hogy ez a hölgy odaadó gondoskodásának köszönhető, neki ebben semmi része. Hát igen... olyan keveset lehet mondani, oly sok

múlik Istenen, már ha létezik Isten. Miért teszem mindig hozzá ezt a „már ha”-t?

– Ha továbbra is ilyen ütemben javul az állapota, azt hiszem, visszaszállítjuk Jokohamába. Talán már holnap.

– Ez nem volna bölcs dolog – mondta nyomban Angelique valamivel erőteljesebben, mint szerette volna. Nagyon megijedt, hogy elveszti csodás kilátásait.

– Sajnálom, de ez szükséges – mondta barátságosan Babcott. Szerette volna megnyugtanni a lányt; nagyra értékelte lelkierejét és Struan miatti aggodalmát. – Nem tanácsolnám, ha kockázatos lenne, de Mr. Struant ott sokkal kényelmesebb körülmények közé tudnánk helyezni, több segítséget kaphatna.

Mon Dieu, mit tehetnék még? Még nem szabad elmennie, most még semmiképp nem engedhetem el.

– Hallgasson rám, kedvesem – mondta tőle telhetőleg erős hangon Struan. – Ha a doktor úr azt javasolja, hogy szállítsanak vissza, akkor az bizonyára úgy helyes. Maga is felszabadulna, magának is könnyebb lenne.

– De én nem akarok felszabadulni, én azt szeretném, ha itt maradnánk, mindenfajta... hűhó nélkül – hebegte Angelique hevesen kalapáló szívvel. Tudta, hogy kissé hisztérikusnak hangzik, de Babcott javaslata készületlenül érte. Ostoba vagyok, ostoba liba! Struannak természetesen át kell költöznie! Gondolkozz! Hogyan akadályozhatod meg?

De nem kellett megakadályozni semmit. Struan már ott tartott, hogy Angelique csak legyen egészen nyugodt, jobb lesz otthon, a kolónián, ott Angelique is nagyobb biztonságban érezheti magát, ő is boldogabb lesz, a Struan-házban szolgák és szobák tucatjai állnak

rendelkezésére, ha Angélique kívánja, megkaphatja az övé mellett lévő lakosztályt, jöhet-mehet, amikor csak tetszik, éjjel-nappal bármikor benézhet hozzá. – Nagyon kérem, ne aggódjon, szeretném, ha maga is elégedett lenne – nyugtatgatta a lányt. – Ígérem, sokkal jobb körülmények közé kerül, mint itt, és ha felépülök...

Öklendezni kezdett.

Miután Babcott feltakarította s ismét elaltatta Struant, azt mondta: – Tényleg jobb helye volna ott. Nekem is több segítségem lenne, több gyógyszerem, ráadásul itt szinte képtelenség mindent tisztán tartani. Mr. Struan is komolyabb... ne haragudjon, de komolyabb segítségre szorul. Maga minden elképzelhetőt megtesz érte, de bizonyos dolgokhoz az ő kínai szolgálói jobban értenek. Bocsássa meg az őszinteségemet.

– Önnek nem kell bocsánatot kérnie, doktor úr. Igaza van, és én meg is értem. – Angélique lázasan gondolkodott. A Malcolm melletti lakosztály ideális megoldás volna, ráadásul szolgálók, tiszta ruhák... Keresek egy varrónőt, csináltatok néhány gyönyörű ruhát, lesz rendes kísérem... Kézbe veszem Malcolmot és a sorsomat. – Nekem csak az ő java a fontos – mondta, majd megkérdezte, amit feltétlenül tudnia kellett. – Meddig lesz még ilyen állapotban?

– Mármost meddig nyomja még az ágyat?

– Igen. Kérem, az igazat mondja. Nagyon kérem.

– Nem tudom. Legalább két-három hétig, esetleg tovább is. És azután még egy-két hónapig nem lesz valami mozgékony. – Babcott néhány pillanatig elnézte a magatehetetlenül fekvő Struant. – Én nem mondanék neki semmit. Csak fölöslegesen izgatná.

Angélique Richaud bólogatott. Most már megnyugodott: minden a helyére zökkent. – Én nem szólok neki egy szót sem. Én csak imádkozom, hogy minél előbb meggyógyuljon, és megígérem, hogy minden örömmel a felépülésén leszek.

Babcottnak kifelé menet egyre csak az járt a fejében: Uram isten, micsoda csodálatos lány! Szerencsés ember ez a Struan, hogy ennyire szeretik.

9

A zászlóshajót elkísérő, Jedo partjainál horgonyzó hat csatahajó huszonegy ágyúlövése újra meg újra végigvisszhangzott az öblön. A flotta minden emberét izgalommal és büszkeséggel töltötte el hajóhaduk ereje.

– Hát ez óriási, Sir William! – lelkesedett Phillip Tyrer, aki a nagykövet mellett állt a hajó mellvédjénél; részegítően hatott a lőpor illata. A város hatalmas volt. És néma. A látképet a vár uralta.

A zászlóshajó parancsnoki hídján Ketterer admirális halkán odaszólt Ogilvy tábornoknak. – Ez most magát is meggyőzhette, hogy a mi Ványadt Willie-nk csak egy cezaromániás kis piperkőc. Királyi üdvözet... Megáll az eszem. Jó lesz vigyázni.

– Akármi legyek, ha nincs igaza! De még mennyire igaza van – bólogatott a tábornok. – Bele is veszem a havi jelentésembe, hadd tudják meg a hadügyben is.

A francia zászlóshajó fedélzetén Henri Seratard pöfékelt egy kicsit, s nevetve fordult az orosz nagykövethez. – Mon Dieu, kedves grófom, hát ezt is megértük! A francia becsületet a szokásos angol arrogancia védelmezi! Sir Williamnek ebbe bele kell buknia. A hitszegő Albion hitszegőbb mint eddig bármikor.

– Az... Undorító, hogy az ő flottájuk van itt, és nem a miénk.

– De hamarosan felváltják őket a mieink.

– Igen. Eszerint áll a titkos alku? Mikor az angolok elmennek, mi elfoglaljuk a japánok Északi-szigetét plusz Szahalint, a Kuril-szigeteket és az összes többit, amely összeköti Orosz Alaszkával. A többi a franciáké.

– Rendben van. Amint Párizs megkapja a memorandumomat, egészen biztos, hogy a legmagasabb helyen titokban ratifikálni fogják. – Seratard elmosolyodott. – Ha valahol légüres tér keletkezik, nekünk, diplomatáknak kötelességünk betölteni...

Az ágyúlövések mélységes félelemmel töltötték el Jedót. Most már a kétkedők sem bírták tovább, csatlakoztak a város útjait, hídjait, sikátorait elárasztó tömeghez, vitték azt a keveset, amit bírtak –

kerekes jármű persze nem volt –, minden pillanatban várták, hogy a robbanó ágyúgolyók és rakéták, amelyekről hallottak már ugyan, de még sosem látták, tüzesővel árasztják el őket, kigyullad a város, égni fog, ég, ég, ég, s vele együtt elégnek ők is.

– Halál a gajdzsinokra! – hangzott minden ajakról.

– Mozogjatok...! Félre az útból...! Mozogjatok! – kiabálták itt is, ott is halálra váltan; egyesek káromkodtak, másokat leszorítottak a hidakról vagy odapréseltek a házfalakhoz, megint mások sztoikusán ballagtak – de mindenki befelé, el a tengertől. – Halál a gajdzsinokra! – hajtogatták menekülés közben.

Reggel kezdődött az exodus, abban a pillanatban, ahogy a flotta a Jokohamai-öbölben felszedte a horgonyt, bár az óvatosabb kereskedők már három napja – mikor a szerencsétlen incidens és nyomában az idegenek felzúdulásának és kártérítési igényének híre elérte a várost – felfogadták a legjobb hordárokat, s családotul, mindenestül elmenekültek.

Csak a várbeli szamurájok és a külső védművekben meg erődökben szolgálók maradtak a helyükön. És – mint mindig, mindenütt – az utcák emberi s állati hullarablói: máris ott ólálkodtak a zár nélküli házak körül, keresve, mit lehetne ellopni s később eladni. Nagyon kevés holmit loptak el. A fosztogatást különösen förtelmes bűnnek tartották, s elkövetőit emberemlékezet óta addig üldözték, míg el nem fogták. Az elfogottakat kersztre feszítették, így büntették a lopás minden formáját.

A vár öregtoronyában Nobuszada sógun és Jazu hercegnő egymást átölelve lapult egy vékony spanyolfal mögött; őreik, szolgálóik, egész udvartartásuk készen állt az azonnali indulásra, csak a sógun gyámjának engedélyét várták. Szerte a várban védekezésre készülődtek; mások lovakat szerszámoztak fel, csomagolták a vének legértékesebb holmijait, hogy tulajdonosaikkal egyetemben abban a pillanatban elindulhassanak, amint az ágyúzás megkezdődik, vagy a tanács hírére veszi, hogy ellenséges csapatok közelednek a part felé.

A tanács termében a ródzsú sebtében összehívott tanácskozásán Josi épp azt mondta: – Ismétlem: nem hiszem, hogy fegyverrel jönnének ellenünk, vagy hogy...

– Én meg nem látom értelmét a várakozásnak – vetette közbe Andzsó. Az elővigyázatosság indulást parancsol, a gajdzsinok bármely pillanatban elkezdhetnek ágyúzni minket. Ezeket a lövéseket figyelmeztetésnek szánták.

– Nem hiszem. Szerintem csak a szokásos arrogáns stílusukban jelezték érkezésüket. A városra egyetlen ágyúgolyó sem hullott. A flotta nem fog ágyúzni minket, és ismétlem: véleményem szerint a találkozó holnap reggel a terv szerint létrejön. A találkozón pedig...

– Hogy lehetsz ennyire vak? Fordított helyzetben, ha te lennél annak a flottának a parancsnoka, egy ilyen túlerőben lévő flotta parancsnoka, haboznál-e egy pillanatig is? – Andzsó majd megbolondult, annyira eltöltötte a düh. – Nos? Haboznál?

– Nem, természetesen nem! De ők nem olyanok, mint mi, és mi nem vagyunk olyanok, mint ők. Ezekkel így kell bánni.

– Képtelenség téged megérteni! – Andzsó kétségbeesetten nézett a tanács másik három tagjára. – A sógunt biztonságos helyre kell szállítani, a kormánzatnak működnie kell. Én mindössze egy átmeneti távozást javaslok. A közvetlen környezetünk kivételével marad az összes szamuráj, marad a bakufu. – Megint Josira villant a tekintete. – Te is maradj, ha akarsz. És most szavazzunk az átmeneti távozásra!

– Várj! Ha ezt megteszed, a sogunátus örök időkre elveszíti arcát, sose leszünk többé képesek kézben tartani a daimjókat, az ellenzéket... Se a bakufut. Soha többé!

– Ez csak óvintézkedés! A bakufu a helyén marad. A katonák szintén. Nekem mint főtanácsosnak jogom van szavazást elrendelni, úgyhogy szavazunk! Én igennel szavazok!

– Én meg azt mondom: nem! – szögezte le Josi.

– Én egyetértek Josi-szannal – szólalt meg Utani. Alacsony, vékony, barátságos tekintetű, sovány arcú férfi volt. – Én is amondó vagyok, hogy ha távozunk, arcot veszünk.

Josi rámosolygott, kedvelte ezt az embert; Vatasa hűbéri tartomány daimjói még a Szekigahara előtti idők óta régi-régi szövetségeseik voltak. Ránézett a másik két tanácsosra: mindkettő a Toranaga-klán magas rangú tagja volt. Egyikük sem nézett a szemébe. – Adacsi-szama?

Adacsi, Mito daimjója, kerek kis ember, csak némi hallgatás után válaszolt. – Egyetérték Andzsó-szamával, hogy távoznunk kellene. És természetesen a sógunnak is. De veled is egyetérték abban, hogy távozásunkkal még győzelem esetén is arcot vesztenénk. Ezért tisztelettel nemmel szavazok.

Az utolsó öreg, Tojama ötvenöt körül járt; ősz volt, vastag tokájú, fél szemére vak egy vadászbaleset következtében. Japánban öregembernek számított. Kii daimjója volt, apja az ifjú sógunnak. – Engem nem érdekel, hogy élünk-e vagy meghalunk, nem érdekel a fiam, a sógun halála sem... Jön helyette másik. Az viszont nagyon is érdekel, hogy visszavonulunk-e csupán azért, mert a gajdzsinok horgonyt vetettek a partjainknál. Én a visszavonulás ellen szavazok, és támadást javaslok. Javaslom, vonuljunk le a partra, és ha ezek a sakálok partra merészkednek, pusztítsuk el őket a hajóikkal, az ágyúikkal és a puskáikkal együtt!

– Nincs itt elég katonánk – vetette ellen Andzsó. Gyűlölte a harcias öregembert. – Hányszor ismétljem még: nincs elég katonánk se a vár megvédéséhez, se ahhoz, hogy a gajdzsinokat megakadályozzuk a partraszállásban. Hányszor kell még ismételnem, hogy kémeink jelentése szerint a hajóikon és a kolóniájukon kétezer puskás katonájuk van, Hongkongon pedig tízszer ennyi, ami...

Josi ingerülten közbevágott. – Lenne itt szamuráj több mint elegendő, ha nem töröltetted volna el a szankin kótait!

– Az a császár kívánságára történt, írásban kaptuk a sugallatot, a császári udvar egyik hercege hozta. Engedelmeskednünk kellett. Te is engedelmeskedtél volna.

– Igen... ha átvettem volna a küldeményt! De én sose vettem volna át, elutaztam volna, feltartóztattam volna a herceget, százféle megoldást találtam volna, vagy megalkudtam volna Szandzsiróval, a „sugallat” sugalmazójával, vagy rábeszéltem volna a császári udvar valamelyik nálunk szolgáló főemberét, hogy folyamodjon petícióval a császárhoz a kívánság visszavonása érdekében! – csattant Josi hangja. – A sógunátus valamennyi petícióját nekünk kell jóváhagynunk! Ez történelmi jogunk. És még a mi kezünkben van a császári udvar ellátása! Elárultad örökségünket.

– Árulónak nevezet? – Andzsó keze mindenki döbbenetére kardja markolatára siklott.

– Én csak azt mondom: hagytad, hogy Szandzsiro báb módjára dróton rángasson. – Josi moccanás nélkül válaszolt, egész tartása higgadtságot sugallt; remélte, hogy Andzsó megteszi az első mozdulatot, s akkor megölheti, soha többé nem kell tűnie ostobaságát. – Nincs rá precedens, hogy valaki megszegje az Örökségben foglaltakat. Árulás volt.

– A Toranaga családhoz tartozókon kívül valamennyi daimjó ezt akarta! A bakufu beleegyezett, a ródzsú beleegyezett! Jobb volt beleegyezni, mint arra kényszeríteni a daimjókat, hogy a külső nagyurak táborába álljanak és nyomban kihívást intézzenek hozzánk, mint Szandzsiro, a toszaiak vagy a csósúiak tették volna. Teljesen elszigetelődtünk volna. Nem így van? – fordult a többiekhez. – Nem így volt?

Utani válaszolt halkán. – Természetesen igaz, hogy én is beleegyeztem, de most már úgy gondolom, hogy tévedés volt.

– A tévedés az volt, hogy nem fogtuk el és nem öltük meg Szandzsirót – mondta Tojama.

– Császári mandátum óvta – felelte Andzsó.

Az öregember ajka hátrahúzódott, látni engedte sárga fogait. – És?

– Egész Szacuma felkelt volna ellenünk, és joggal. Tosza és Csósú melléjük állt volna, és egy olyan totális polgárháború alakult volna ki, amelyben nem győzhettünk volna. Szavazzunk! Igen vagy nem?

– Én a támadásra szavazok, csakis a támadásra – mondta makacsul Tojama. – Partraszállás esetén még ma, holnap pedig Jokohamában.

Távolról skót dudák rikoltozása hallatszott.

Négy újabb nagycsónak indult a part felé, három a Felföldi Gyalogezred katonáival volt tele, akik a már a parton sorakozó társaik után indultak; peregtek a dobok, türelmetlenül jajongtak a dudák. Kiltek, magas, prémes díszcsákók, skarlátvörös zubbonyok, puskák. Az utolsó csónakban Aylesbury, Tyrer, Lim és három tiszt közeledett a szárazföld felé.

Partraszállásukkor a különítmény parancsnoka, egy kapitány tisztelegve jelentette: – Minden rendben, Sir William. A mólót és környékét járőreink őrzik. Egy óra múlva tengerészek váltják fel őket.

– Helyes. Akkor gyérünk tovább, a követségre.

Aylesbury és kísérete egy sok kínlódás árán partra szállított kocsiba szállt. Húsz tengerész szegődött a nyomukba. A kapitány parancsot adott az indulásra, a menet elindult: lobogó zászlókkal, elöl egy ragyogó egyenruhás, kétméteres tamburmajjorral, hátul poggyásztaligákat húzó ideges kínai kulikkal.

Kísértetiesen néptelenek voltak az alacsony, földszintes boltok és lakóházak között kanyargó utcák. Ugyanilyen elhagyatottan árválkodott az egyik bűzös kanális fölött átívelő első fahíd elmaradhatatlan őrháza. A másodiké nemkülönben. Egy sikátorból ugató, acsargó kutya pattant elő; nyüszítve ugrott föl s inalt el, miután egy rúgás a levegőbe emelte s jó háromméternyire röpítette. Újabb kihalt utcák és hidak. A követségre vezető utat nagyon megnehezítette, hogy kocsival mentek, mivel az utcákat kizárólag gyalogos forgalomra szánták. A kocsi minduntalan beszorult.

– Nem mehetnénk inkább gyalog, nagykövet úr? – kérdezte Tyrer.

– Szó se lehet róla! Én kocsival érkezem! – Aylesbury nagyon dühös volt magára, amiért megfélekedett az utcák keskenységéről. Jokohamában maga döntött a kocsi használata mellett, pontosan azért, mert a kerék tiltva volt, ezzel is érzékeltetni akarta nemtetszését. Előrekiáltott. – Kapitány úr! Ha le kell döntenie egy-két házat, hát döntse le!

De erre nem volt szükség. A tengerészek, akik megszokták, hogy a szűk fedélközben ágyúkat mozgassanak, lelkesen húzták-vonták a kocsit, káromkodtak, néhol szinte kézben cipelték, de mindig sikerült átszuszakolniuk a kocsit a szűkületeken.

A követség épülete Gotenjamában, Jedo egyik külvárosában egy buddhista templom mellett állt egy enyhe emelkedő tetején, magas kerítés és kapu mögött. Brit stílusban emelt, emeletes ház volt, építése még nem fejeződött be teljesen. A munkálatok csak az egyezmény aláírása után három hónappal kezdődtek.

Az építkezés csigalassúsággal haladt. Ezt részben az okozta, hogy a britek ragaszkodtak megszokott építőanyagaikhoz – például az üveghez és a téglához, amit Londonból, Hongkongról vagy

Sanghajból kellett hozatni –, az alapok kiásásához és más hasonló dolgokhoz, amelyeket a japán házaknál nem alkalmaztak, mivel a földrengések miatt a japánok házaikat alapozás nélkül, fából, szándékoltan könnyűnek és könnyen javíthatónak építették. A késlekedés legnagyobb részét azonban így is a bakufu okozta, amely Jokohamán kívül sehol sem akart idegen épületet megtúrni.

Ha nem készült is el még teljesen, a követséget máris lakták, magas zászlórúdjára, a bakufu és a környékbeli lakosok további bosszúságára naponta felvonták a brit lobogót. Az elmúlt évben Aylesbury elődje átmenetileg kiürítette az épületet, mert egy éjszaka egy ronin a hálószobája ajtaja előtt megölt két őrt. A britek őrjöngtek, a japánok ujjongtak.

– Roppantul sajnáljuk... – mondta a bakufu.

A telket azonban, amelyet a bakufu örök időkre adott bérbe – azóta már bánta, állandóan visszakövetelte –, a házhelyet bölcsen választották meg. Az előkertből élvezhető panoráma gyönyörű volt, le lehetett látni az öbölre, a csatarendbe sorakozott, a parttól biztonságos távolságban horgonyzó hadihajókra.

A menet katonás stílusban érkezett, hogy ismét birtokba vegye az épületet. Aylesbury úgy határozott, hogy a követségen tölti az éjszakát, ott készül fel a másnapi találkozóra. Kipattant a kocsiból, de a kapitány tisztelgésére megtorpant.

– Tessék.

– Vonjuk fel a zászlót, nagykövet úr? Állítsunk őrséget?

– Haladéktalanul. Tartsák magukat a tervhez: nagy lárma, dobolás, dudálás meg ilyesmi. Napszálltakor, takarodónál dudaszó, a dudások masírozzanak fel-alá.

– Igenis. – A kapitány a zászlórúdhoz ment, s a Union Jack nagy dobpergés és dudaharsogás közepette a pózna csúcsára kúszott. Az előzetes megbeszélésnek megfelelően a zászlóshajó dízsorúzzal jelezte, hogy látja. Aylesbury magasba emelte kalapját, és háromszoros éljent vezényelt a királynőre.

– Na, ezzel is megvolnánk. Lim!

– Hall, úr.

– Álljon meg a menet, te nem Lim vagy!

– Én Második Lim, úr. Első Lim jön este, csopcsop.

– Jól van, Második Lim. Vacsora napszálltakor. Helyez el minden úr kényelmes.

Lim savanyú képpel bólintott. Utálta ezt az elszigetelt, védhetetlen házat, ezt az ezeryi leskelődő, ellenséges szempárt, amelyre nemtörődöm módon mindenki fittyet hányt, noha mindenkinek érzékelnie kellett. Sose fogom megérteni a barbárokat, gondolta.

Phillip Tyrer aznap éjjel nem sokat aludt. Csak hevert a padlóra terített rongyos szőnyegre vetett szalmazsákon, kimerülten forgolódott, lelki szemei előtt London és Angelique képei villantak fel, aztán a Tokaidón történetekre gondolt, a másnapi találkozóra, karja sajkására, Sir Williamre, aki egész nap olyan ingerült volt. Hideg volt a kis szobában, a hideg levegőben már érződött a tél lehelete. A beüvegezett ablak a tágas, szépen gondozott hátsó kertre nézett. A másik szalmazsák a kapitánynak volt odakészítve, de ő még körüljárt, minden rendben van-e.

A kóbor kutyák és kósza kandúrok hangjaitól eltekintve csendes volt a város. Az öbölből időről időre odahallatszottak a hajóharangok órákat jelző kondulásai és a brit katonák torokhangú röhögései: megnyugtatólag hatottak Tyrerre. Remek emberek, gondolta. Itt biztonságban vagyunk.

Nagy sokára felkelt, ásított, odament az ablakhoz, kinyitotta, odakönyökölt a párkányra. Odakint sötét volt, az égen sűrű felhőtakaró. Felföldiek járőröztek olajlámpással a kezükben. Balra, a kerítés túlsó oldalán a buddhista templom sziluettje feketéllett. Napszálltakor, miután a dudások elfújták a takarodót s a Union Jacket rituálisan levonták éjszakára, a szerzetesek is becsukták templomuk súlyos kapuját, megrázták csengettyűiket, s újra és újra felhangzott különös kántálásuk: Om mani padme hum... Om mani padme hum... Tyrert valahogy megnyugtatta. Nem úgy a többieket, akik füttyögve, gorombaságokat átordítva követelték, hogy hagyják abba ezt a macskazenét.

Meggyújtotta a szalmazsákja mellé állított gyertyát. Zsebórája fél hármat mutatott. Megint ásított, eligazgatta a takaróját, a szűrős párnával felpolcolta derekát, kinyitotta monogramos kis aktatáskáját – anyjától kapta, búcsúajándékként –, és elővette jegyzetfüzetét. Tenyerével letakarta a fonetikusán írt japán szavak és kifejezések

oszlopát, úgy suttozta angol megfelelőjüket, így vette sorra az oldalakat. Aztán az angolt takarta le, és japán megfelelőjüket mondta hangosan. Örömmel töltötte el, hogy egyszer sem hibázott.

– Nagyon kevés szót gyűjtöttem, és azt sem tudom, helyesen ejtem-e őket... Olyan kevés az időm, és az írás-olvasás tanulását még el se kezdtem... – suttozta maga elé.

Még Kanagavában megkérdezte Babcottot, hol juthatna a legjobb tanítóhoz. – Kérje meg az atyát – felelte Babcott.

Tegnap meg is kérte. – Hogyne, édes fiam. De ezen a héten nem megy. Mit szólna mondjuk a jövő hónaphoz? Parancsol még egy kis sherryt?

Istenem, hogy ezek mennyit isznak itt! Legtöbbször kótyagosak is, délre már egészen biztosan. A pap hasznavehetetlen, már a leheletétől is berúg az ember. André Poncin viszont roppant szerencsés lelet!

A franciával előző nap délután futott össze egy kis falusi boltocskában, amely az európaiak kiszolgálására rendezkedett be. Ilyen boltocskák szegélyezték a High Street mögött elterülő falu főutcáját, amelynek túlsó vége Drunk Townba torkollt. Mintha minden bolt egyforma lett volna, ugyanazokat a helyi termékeket árulták: élelmiszert, halászszerszámokat, olcsó kardokat, apró műtárgyakat. Tyrer feltornyozott japán könyveket nézegetett rendkívül jó minőségű papír, kitűnő nyomtatás, fametszetek –, és próbálta magát megértetni a szélesen mosolygó tulajdonossal. Ekkor lépett oda hozzá a francia.

– Pardon, monsieur, de meg kell mondania, milyenfajta könyvet óhajt. – Harmincas, borotvált arcú férfi volt, a szeme barna, hullámos haja szintén, orra finom metszésű gall orr, öltözéke elegáns. – Mondja így: Vatasi hosii hon, ingeris nihongo, dozo. Olyan könyvet szeretnék, amelyben angol és japán szöveg is van. – Elmosolyodott. – Természetesen nincs semmi ilyesféle, de ez a jóember úgyis azt feleli majd, hogy Ah szó deszu ka, gomen naszai... Jaj, bocsásson meg, ma nincs, de ha holnap visszajön... Persze nem mond igazat, csak azt mondja, amit érzése szerint ön hallani szeretne... alapvető japán szokás. Sajnos a japánok még egymás közt sem nagy hívei az igazság kimondásának.

– És ön, monsieur, ha szabad kérdezni, hol tanult japánul? Úgy látom, folyékonyan beszél.

A férfi derűsen felkacagott. – Ön elhalmoz. Nem beszélek folyékonyan, bár próbálkozom. – Könnyed vállrándítás. – Türelemmel. És mert egyik-másik szentatyánk beszél.

Phillip Tyrer a homlokát ráncolta. – Én sajnós nem vagyok katolikus, az anglikán egyházhoz tartozom, és ööö... a brit követség tolmáczstanonca vagyok. A nevem Phillip Tyrer. Nemrég érkeztem, és meglehetősen tájékozatlan vagyok.

– Igen, persze, a fiatalember a Tokaidóról. Bocsásson meg, fel kellett volna ismernem. Döbbenettel hallottuk mindahányan. Engedelmeivel: André Poncin, valamikori párizsi. Kereskedő vagyok.

– Je suis enchanté de faire votre connaissance. – Tyrer könnyedén és jól, bár némi angol akcentussal beszélt a franciát. Szerte az egész világon, Britannián kívül, a francia volt a diplomácia nyelve, az európaiak többségének lingua francája, következésképpen diplomáciai külszolgálatokban nélkülözhetetlen – ugyanígy mindenki számára, aki iskolázott embernek tartotta magát. Tyrer franciául folytatta. – Gondolja, hogy a tisztelendő atyák hajlandóak volnának tanítani vagy megengedni, hogy beüljek az óráikra?

– Nem hiszem, hogy bármelyikük is órát adna. De megkérdezhetem. Ön is elmegy holnap a flottával?

– Igen.

– Én is. Monsieur Seratard-t, a nagykövetünket kísérem el. Járt már a párizsi követségükön?

– Sajnos nem, Monsieur, csak két hétig időzhettem Párizsban, ott töltöttem a szabadságomat. Ez az első állomáshelyem.

– Mindenesetre remekül beszél franciául, Monsieur.

– Sajnos ez túlzás. – Tyrer ismét angolra fordította a szót. – Eszerint ön is tolmács?

– Jaj nem, én csak egy egyszerű üzletember vagyok, de időnként, mikor a holland nyelvű hivatalos tolmácsa beteg, igyekszem Monsieur Seratard szolgálatára lenni... Beszélek hollandul. Ön tehát szeretne a lehető leggyorsabban megtanulni japánul, eh? – Poncin odament a polchoz és levett egy kötetet. – Ilyet látott már? Hirosige munkája, A Tokaidó ötvenhárom állomása. Ne feledkezzen meg róla,

hogy a könyv eleje a mi nézőpontunk szerint a végén van, és az írás jobbról balra halad. A képek a Kiotóig vezető út állomásait ábrázolják. – Belelapozott a könyvbe. – Ez itt Kanagava... Ez meg Hodogaja.

A négyszínnyomású fametszetek rendkívül részletgazdagok és művésziek voltak, Tyrer még sose látott szebbeket. – Csodálatosak.

– Igen... Hirosige sajnos négy éve meghalt. Nagy kár érte, mert valóságos csoda volt. Van néhány egészen rendkívüli művészünk: Hokusai, Maszanobu, Utamaro és még vagy tíz-tizenkettő. – Poncin egy másik könyvet emelt le. – Ezt nem lehet kihagyni, remek példája a japán humornak és a kalligráfiának, ahogy az írásukat nevezik.

Phillip Tyrernek leesett az álla. A könyv pornográf mű volt, gyönyörű és mindent feltáró, a lapokon díszesen öltözött férfiakat és nőket lehetett látni, lemeztelenített, heves és leleményesen módokon egyesülő nemi szervüket aránytalanul felnagyította s a legteljesebb részletességgel ábrázolta a rajzoló. – Uram atyám!

Poncin felkacagott. – Látom, sikerült meglepetést szerezniem. Mint erotikus művek, egészen egyedülállóak. Nekem egész gyűjteményem van belőlük, örömmel megmutatom. Sungae, illetve ukijoe a nevük... Képek a Fűzfavilágból vagy a Lebegő Világból. A bordélyaikban járt már?

– A... hogy?... Nem, még nem.

– Ó. Ez esetben megengedi, hogy a kalauza legyek?

Most, éjszaka, szobája magányában felidézve a beszélgetést, Tyrernek eszébe jutott, mennyire zavarba jött. Igyekezett világfi módjára viselkedni, de közben mindegyre ott csengett a fülében apja komoly és gyakran hangoztatott intelme: „Ne feledd, Phillip, hogy a francia hitvány és teljességgel megbízhatatlan népség, a párizsi ember a franciák között is a legalja, Párizs pedig minden kétséget kizáróan a művelt világ bűneinek fővárosa: feslett, közönséges és francia!”

Szegény apa, gondolta, rengeteg dolgot rosszul ítél meg... De hát megérte a napóleoni időket, végigcsinálta a Waterlooi vérfürdőt. Bármilyen dicsőséges volt is a diadal, akkor is rettenetes élmény lehetett egy tízesztendő kisdobosnak. Nem csoda, hogy sose tudta se megbocsátani, se elfelejteni, se az új korszakot elfogadni. Nem

számít: élje csak a maga életét. De bármennyire szeretem is és csodálom azért, amit tett, nekem is megvan a magam élete. A franciák ma már szinte a szövetségeseink... Tanulni pedig sosem árt.

Elvörösödve gondolt vissza, hogyan csüngött Poncin ajkain: önmaga előtt is röstellte mohó kíváncsiságát.

A francia elmondta, hogy a legjobb bordélyok errefelé gyönyörű intézmények, és kurtizánjaik, a Lebegő vagy Fűzfavilág hölgyei a legjobbak, akikkel eddig találkozott. – Természetesen itt is vannak fokozatok, a városok többségében vannak utcai lotyók is. Itt helyben viszont megvan a saját gyönyörnegyedünk, a Josivara. Ott van a palánkon kívül, a híd túloldalán. – Poncin megint felkacagott. – Mi csak a Paradicsom Hídjának nevezzük. Ja igen: tudnia kell azt is, hogy... De bocsásson meg, biztosan feltartom a vásárlásban.

– Á, dehogy, szó sincs róla – mondta sietve Tyrer; megijedt, hogy elapad az információforrás, s elillan a ritka alkalom. – Megtiszteltetés, volna számomra, ha szíveskedne folytatni – mondta a tőle telhető legválasztékosabb franciasággal. – Roppant fontos, hogy az ember minden alkalmat megragadjon a tanulásra. Sajnos azok az emberek, akikkel találkozni és beszélgetni szoktam... nos, ők nem párizsiak, többségükben elég nehézkesek, nincs meg bennük a franciás kifinomultság. Engedje még, hogy kedvessége viszonzásaképpen meghívjam egy kis pezsgőzésre vagy esetleg teára az Angol Teaházba. Vagy ha úgy gondolja, esetleg megihatunk valamit a Jokohama Hotelben... A Klubnak sajnos még nem vagyok tagja.

– Nagyon kedves. Szívesen.

Tyrer odaintette a boltost, és Poncin közbenjárásával kifizette a könyvet; megdöbbenett, milyen olcsó. Kimentek az utcára.

– Ha jó emlékszem, a Fűzfavilágnál hagytuk abba.

– A mi nyilvánosházainkban – a világ minden más tájával ellentétben – nincs semmi közönséges. A japánoknál a nemiség, ugyanúgy mint Párizsban, de itt még inkább: művészet, ugyanolyan kényes és különleges, mint egy nagyszerű konyha, valami hasonlónak tekintik és ugyanúgy élvezik is, ezzel kapcsolatban nincs bennük semmiféle... már engedelmet a kifejezésért, de nincs bennük semmiféle rosszul értelmezett angolszász bűntudat.

Tyrer megsértődött. Egy pillanatig erős kísértést érzett, hogy kiigazítsa Poncint, hogy felvilágosítsa: óriási különbség van a bűntudat és a morálhoz, illetve a viktoriánus értékrendhez való egészséges viszonyulás között. Szívesen hozzáfűzte volna még azt is, hogy a franciák, akiknek életvitele oly nagyon hajlik a szabadosság felé, hogy ezzel még olyan előkelőségeket is sikerült elcsábítaniuk, mint a walesi herceg, aki Párizst nyíltan otthonának vallja („Legmagasabb angol körökben komoly aggodalom forrása – epéskedett a The Times – a franciák végeérhetetlen vulgaritása, gazdagságuk kérkedő fitogtatása és újmódi, vérlázító táncdivatjuk, például a kánkán, amelyben megbízható forrásokból származó értesülések szerint a táncosnők szándékosan nem viselnek semmiféle alsóneműt, sőt ez tőlük meg is kívántatik.”), nos tehát a franciák sosem voltak képesek e két dolog megkülönböztetésére.

De nem mondott semmit, mert rájött, hogy csak apja szavait szajkózná. Szegény papa, gondolta ismét, aztán ismét Poncinre fordította figyelmét. Ekkor már a High Streeten sétáltak, sütött a nap, üdítő szellő lengedezett, kellemes másnap ígéretét hordozta.

– Itt azonban, Japánban, Monsieur Tyrer – folytatta derűsen a francia –, csodás szabályok és szabályzatok vonatkoznak mind a vendégekre, mind a lányokra. Például nem vonulnak fel mind egyszerre, csak a legalja helyeken, és még akkor sem lehet csak úgy rámutatni valamelyikre, hogy „ezt akarom”.

– Nem?

– De nem ám. A lánynak bármikor jogában áll visszautasítani a vendéget, és ezzel nem veszít arcot. Léteznek különleges szabályok, ha óhajtja, ezeket később részletesen elmagyarázom, de a lényeg, hogy minden házat egy madám vezet, akit itt mama-szannak hívnak. A nevekhez fűzött „szan” kisasszonyt, urat vagy úrnőt jelent. A mama-szan büszke háza eleganciájára és a hölgyeire. A házak minősége és ára persze eltérő. A legjobbakban a mama-szan megmázsálja a vendéget, azt hiszem, ez a legmegfelelőbb kifejezés, mérlegeli, méltó-e házára és hölgyeire, s legfőképp abból a szempontból, hogy képes-e rendezni a számláját vagy sem. A jó vendégnek itt nagy hitele van, Monsieur Tyrer, de jaj annak, aki akár csak egyszer is nem fizeti ki vagy késve fizeti ki a diszkrétan benyújtott számlát. Attól a perctől kezdve Japán

valamennyi nyilvánosháza elzárja az illető elől mindennemű bejáratát.

Tyrer ideges nevetéssel reagált a célzásra.

– Fogalmam sincs, miként terjed a hír, de híre megy innentől Nagaszakiig. De ez itt, kedves uram, bizonyos értelemben maga a paradicsom. Akár egy álló esztendeig is cicerézhet hitelbe. – Poncin hangja észrevehetően megváltozott. – Az okos ember azonban megveszi egy hölgy szerződését, kiváltja kizárólagos használatra. Ezek a nők egyszerűen elbűvölőek. És ha tekintetbe veszi, milyen rengeteget keresünk az átváltáson, még csak nem is drágák.

– Ön tehát ezt tanácsolja?

– Igen, ezt.

Teáztak, aztán átmentek pezsgőzni a Klubba, amelynek André Poncin láthatólag jól ismert és közkedvelt tagja volt. Mielőtt elváltak volna, Poncin azt mondta: – A Fűzfavilág óvatos és figyelmes megközelítést érdemel. Megtiszteltetésnek tekinteném, ha én lehetnék az egyik kalauza.

Tyrer megköszönte, de már tudta, hogy nem fog élni Poncin ajánlatával. Mi is lenne Angélique-vel? És ha elkapom valamelyik alattomos nyavalyát, a kankót vagy a francia kórságot, amit a franciák angol kórságnak, az orvosok pedig szifilisznek neveznek, és amelyről George Babcott azt állítja, hogy a legkülönbözőbb neveken ugyan, de sűrűn előfordul az egyezmények által megnyitott ázsiai kikötőkben. „Meg a közel-keletiekben. És a világ bármely kikötőjében, Phillip. Elég sok esettel találkozom itt a japánok között, és nem mindnek van köze európaiakhoz. Ha ilyen irányú készletesei vannak, használjon tokot, bár egyelőre még nem túl jók, nem valami biztonságosak. Legjobb, ha nem csinálja, érti mire gondolok.”

Phillip Tyrer megborzongott. Csak egyetlen ilyen élménye volt. Két évvel ezelőtt, a záróvizsgák után a Pont Street-i Star and Garter fogadóban diáktársaival alaposan felöntött a garatra. „Legfőbb ideje, Phillip pajtás. Már minden meg van beszélve, a lány két pennyért megcsinálja. Ugye, Cica?” A lány egy tizennégy év körüli feslett pincérlány volt, a gyömöszkölődésre az egyik fenti kis odúban került sor – sietősen, izzadtan. Egy pennyt kapott a lány, egyet a fogadás. Utána hónapokig kerülgette a frász, hogy elkapott valamilyen nyavalyát.

– Itt a környéken, Josivarában legalább ötven teaház van, a japánok így nevezik, afféle fogadó. Mindnek szabályos engedélye van, a hatóságok ellenőrzik a működésüket. Szinte napról napra nő a számuk. Csak arra vigyázzon, hogy Drunk Townnak még a közelébe se menjen. – A Drunk Town a kolónia legrosszabb hírvű környéke volt, egyetlen európai bordélyköré mocskos kocsmák és garniszállók települtek. – Az bakáknak való, matrózoknak, hajósoknak, az alja népnek, a semmirekellőknek, az otthonról küldözgetett pénzből élőknek, a kártyásoknak, kalandoroknak... Odagyűlnek, mert ott megtűrik a fajtájukat. Felgyűlik az ilyen népség minden kikötőben, mert még nincs rendőrségünk, nincsenek bevándorlási törvényeink. Az ilyen csőcselek számára talán jó levezető szelep Drunk Town, de a magunkfélének sötétedés után nem ajánlatos odalátogatni. És muszuko-szan ennél különbet érdemel.

– Tessék?

– Ó, ez egy nagyon fontos szó. A muszuko azt jelenti: fiú vagy fiam. A muszuko-szan betű szerinti értelemben tiszteletre méltó fiú vagy fiamuram, de átvitt értelemben „hímvessző” vagy „az én tiszteletre méltó hímvesszőm” értelemben használják. Hát igen... A lányokat úgy szólítják: muszume. Ez a szó azt jelenti: lány vagy lányom, de a Fűzfavilágban a nő lába közét értik alatta. Azt mondja az ember a barátnőjének: Konbanva, muszume-szan. Jó estét, chérie. De ha az ember kacsint is hozzá, a lány rögtön tudja, arra gondoltunk: hogy van az aranyárkocskád, ahogy a kínaiak nevezik időnként a paradicsomba vezető átjárót... Bölcs emberek ezek a kínaiak, mert az egyszer szent, hogy ennek az átjárónak a falai arannyal vannak bevonva, arany táplálja, és így vagy úgy, de csakis az arany nyitja meg a kapuját...

Tyrer elvetette magát a szalmazsákon ültében. Fűzetéről megfeledkezett, fejében egymást kergették a gondolatok. Szinte maga sem vette észre mikor, de már elő is vette és kinyitotta az aktatáskájába rejtett kis ukijoe könyvet, annak illusztrációit nézegette. Hirtelen elhatározással visszatette.

Semmi értelme disznó képeket nézegetni, gondolta elundorodva. A gyertya már alig pislákol. Elfújta a lángot, visszafeküdt; ágyékában feléledt az ismerős sajtóság.

Milyen szerencsés ember ez az André Poncin... Nyilván van szeretője. Ha csak a fele igaz annak, amit mesél, akkor is csodás lehet.

És ha én is szereznék? Ha én is kiváltanék egy lányt? Poncin szerint sokan csinálják errefelé. Kibérelnek egy kis házat Josivarában, azt, ha akarja az ember, titokban lehet tartani. „Állítólag a követek is tartanak szeretőt. Aylesbury hetente legalább egyszer átmegy, azt hiszi, nem tudja senki, de mindenki őt figyeli, rajta röhög. Csak a holland nem jár át, mert az a szóbeszéd szerint impotens, az orosz meg a legteljesebb nyíltsággal váltogatja a házakat...”

Megkockáztassam, ha majd futja rá? Poncinnek végül is igaza van... „A japán nyelv megtanulásának egyetlen gyors módja van, Monsieur. Be kell szerezni egy ágyba vihető szótárt.”

Elalvás előtti utolsó gondolata mégis más körül forgott. Miért volt ilyen kedves, ilyen készséges irántam ez az André? Ritkaság, hogy egy francia így kitárulkozzon egy angol előtt. Az is furcsa, hogy Angelique-et egyszer sem hozta szóba...

Nem sok hiányzott a hajnalhoz. Az ismét nindzsaöltözéket öltött Ori és Hiraga elhagyta a brit követség melletti templom kertjében elfoglalt rejtekhelyét, nesztelen leszaladt a domboldalon, átsurrant egy fahídon; és bevette magát a sikátorok szövevényébe. Hiraga ment elől. Egy kutya meglátta őket, felmordult, eléjük ugrott. Megölték. Elég volt hozzá Hiraga kardjának egyetlen kurta suhintása, s a penge máris visszabújt hüvelyébe. Hiraga meg sem torpant közben. Mind mélyebbre és mélyebbre hatoltak a városba. Ori óvatosan lépkedett: mára gennyesedni kezdett a sebe.

Egy védett sarokhoz érve, egy viskó oldalához húzódva Hiraga megállt. Itt már biztonságban vagyunk! – suttogta.

Sietve lehántották magukról a nindzsaruhát, Hiraga a vállán viselt zsákba dugta őket; jellegtelen kimonót öltöttek. Hiraga egy selyemdarabbal, amit minden kardforgató kifejezetten e célból hordott magával, gondosan megtisztította majd ismét hüvelyébe rejtette kardját.

– Készen vagy?

– Igen.

Tovább nyomultak befelé az útvesztőbe. Hiraga biztos léptekkel haladt, ahol csak lehetett, takarásban; a nyitott térségek előtt megállt, míg meg nem bizonyosodott, hogy senki nem jár arra. A rejtkehelyük felé igyekeztek.

Kora reggel óta figyelték a követséget. A boncok, a buddhista papok, miután megbizonyosodtak, hogy nem tolvajokkal van dolguk s Hiraga felfedte önmagát és jövetelük célját – a gajdzsinokat akarják kikémlélni –, észre sem vették őket. A boncok fanatikus idegengyűlölők voltak, a gajdzsin szó az ő fülükben a „jezsuita” szinonimájaként hangzott, akiket még mindig leggyűlöltebb és legrettegettebb ellenségeiknek tekintették. – Ó, hát sisik vagytok...! Szívesen látunk mindkettőtöket – mondta az öreg bonc. – Még nem felejtettük el, hogyan tettek minket tönkre a jezsuiták, és azt sem, hogy a Toranaga sógunok a mi ostorozóink.

A tizenötödik század derekától a tizenhatodik elejéig csak a portugálok ismerték a Japánba vezető utat. Pápai ediktumok adtak nekik kizárólagos jogot a japán szigetekre, a portugál jezsuitáknak pedig a hittérítés kizárólagos jogát. Néhány esztendő leforgása alatt oly sok daimjót s következésképpen azok nagyszámú hűbéresét térítették át a katolicizmusra, hogy Goroda diktátor ennek ürügyén mérsárolta le az akkoriban még militáns, nagy befolyású és vele szemben álló buddhista szerzetesek ezreit.

Utóda, Nakamura, a tairó óriási méretekben kiszélesítette hatalmát, csellel, üldözéssel, kínzással, gyilkossággal kijátszotta a boncokat a jezsuiták ellen. Aztán jött Toranaga.

A minden vallás iránt toleráns, de a külföldi befolyással szemben következetesen fellépő Toranagának feltűnt, hogy az áttérített daimjók kezdetben mind ellene harcoltak Szekigaharánál. Három évvel később sógun lett, majd további két év múlva lemondott fia, Szudara javára – de a tényleges hatalmat réges-régi japán szokás szerint megtartotta.

Élete során erősen ostorozta a jezsuitákat és a buddhistákat, a katolikus daimjókat megsemmisítette vagy semlegesítette. Fia, Szudara sógun még szorosabbra fogta a gyeplőt. Végül az ő fia, Hironaga sógun fejezte be az Örökségben oly gondosan megfogalmazott tervet, mégpedig azáltal, hogy halálbüntetés terhe mellett kitiltotta Japánból a jezsuitákat. 1638-ban Nagaszaki

közelében, Simabaránál, ahol néhány ezer ronin és harmincezer parasztcsalád lázadt fel ellene, Hironaga lerombolta a kereszténység utolsó védőbástyáját is. A hitüket megtagadni nem hajlandókat – ilyen csupán egy maroknyi akadt – keresztre feszíttette vagy mint közönséges bűnözőket nyomban lekaszaboltatta. Hironaga ezután a buddhisták felé fordította figyelmét. Néhány nap múlva volt kegyes elfogadni ajándékba minden földjüket, ezáltal verve bilincsbe őket.

– Szívesen látunk benneteket, Hiraga-szan, Ori-szan – ismételte az öreg szerzetes. – Mi pártoljuk a sisiket, pártoljuk a szonnó-dzsóit, és ellenezzük a sogunátust. Jöhettek-mehettek nálunk, amikor csak tetszik. Ha segítségre van szükségetek, csak szóljatok.

– Akkor tartsátok számon a katonákat, kik jönnek, kik távoznak, melyik szobának van lakója, és ki lakik benne.

Ori és Hiraga egész nap szemmel tartotta a követséget. Szürkületkor felöltötték nindzsaöltözéküket. Hiraga kétszer is közelebb lopakodott a követséghez, egyszer még a kerítésen is átmászott egy kis felderítésre, de gyorsan vissza is vonult, mert egy járőr csaknem belebotlott.

– Éjszaka nem jutunk be, Ori – suttogta. – De nappal sem. Egyelőre túl sok a katona.

– Szerinted meddig maradnak?

Hiraga elmosolyodott. – Míg ki nem kergetjük őket.

Most már csaknem odaértek titkos lakhelyükhöz, egy fogadóhoz, amely a vártól keletre feküdt. Közeledett a hajnal, derengett már, az ég nem volt olyan felhős, mint előző éjszaka. Kihaltán nyújtózott előttük az utca. A híd nemkülönben. Hiraga gyors, magabiztos léptekkel megindult, de aztán megtorpant: a bakufu egyik tízfős járőrcsapata bukkant elő a sötétségből. Mindkét fél a kardjához kapott.

– Lépj elő, és mutasd az igazoló papírjaidat! – kiáltott a szamuráj osztag parancsnoka.

– Ki vagy te, hogy megállítasz?

– Nézd a jelvényünket! – reccsent vissza dühösen a férfi, s ő is fellépett a hídra. Emberei félkaréjba rendeződtek mögötte. – A mitói 9. ezred harcosai vagyunk, a sógun védelmezői. Mondjátok meg, kik vagytok.

– Az ellenség állásait kémleltük ki. Engedjete urunkra.

– Én inkább tolvajoknak nézlek benneteket. Mi van abban a zsákban, he? Kik vagytok?

Ori válla lüktetett. Láta már a sokatmondó elszíneződést, de ezt is, a fájdalmat is eltitkolta Hiraga elől. A feje is hasogatott, de nyomban tudta, nincs semmi veszténivalója – viszont dicső halállal halhat.

– Szonnó-dzsói! – bódult el hirtelen, s nekiugrott a hídon álló szamurájnak. A többiek elhátráltak, hogy helyet adjanak. Ori teljes erejéből odavágott, de ellenfele kivédte a vágást. Újra lesújtott, de ezúttal már cselezett is. Csapása ölt. A szamuráj összeroskadott. Ori nyomban egy másik szamurájhoz rohant, de az elhátrált előle. Elhátrált a következő is. A szamurájok gyűrűje lassan bezárult körülötte.

– Szonnó-dzsói! – kiáltotta Hiraga, és Ori segítségére sietett. Most már ketten néztek farkasszemet a járőr csapatával.

– Mondjátok meg, kik vagytok! – mondta higgadtan egy fiatal szamuráj. – Én Vatanabe Hiro vagyok, és nem szándékozom megölni névtelen harcosokat, se névtelen harcosok keze által a halálba menni.

– Szacumai sisi vagyok! – válaszolta büszkén Ori, de szokásukhoz híven álnevet mondott. – Takagaki Rijama a nevem.

– Én pedig Csósúból érkeztem, és Moto Sodan a nevem. Szonnó-dzsói! – kiáltotta Hiraga, és rátámadt Vatanabéra, aki higgadtan elhátrált előre. A közelében állók szintén.

– Sose hallottam egyikőtökről sem – sziszegte Vatanabe. – Nem vagytok ti sisik, csak közönséges söpredék.

Hiraga kivédte a vágást. Mesterien bánt a karddal, ellenfele saját erejét és lendületét használta ki, hogy kibillentse egyensúlyából. Félreszökkent, ellenfele kardja alatt annak védetlen oldalába vágott, de nyomban vissza is rántotta pengéjét, s ugyanazzal a sima mozdulattal a nyakához csapott. Mire Vatanabe feje a földre hullt, Hiraga már ismét tökéletes támadó pozícióban állt. Mélységes csend támadt.

– Kinél tanultál? – kérdezte valaki.

– Fudzita Toko volt az egyik mesterem – felelte Hiraga. Teste minden porcikája készen állt a további küzdelemre.

– Ííí!

Fudzita Toko Mito egyik legmegbecsültebb kardvívómestere volt, aki százezer más áldozattal egyetemben az ötvenötös jedói földrengésben lelte halálát.

– Mégis sisik vagytok hát – szólalt meg egy másik szamuráj. – A mitóiak nem ölnek sisit, nem ölik meg a saját fajtájukat. Szonnódzsói! – A férfi óvatosan lépett egyet oldalra, de – még nem lévén biztos társaiban – kardját készenlétben tartva. A többiek előbb rá, aztán összenéztek. A szakasz hívogató, keskeny ösvényt nyitott, de a kardokat még nem engedték le.

Hiraga csapdára számított, nem mozdult, Ori azonban bólintott, fájdalmát is elfeledte; győzelem vagy halál egyre ment neki. Gondosan megtisztította és hüvelyébe dugta kardját. Udvariasan fejet hajtott a két halott előtt, aztán nem nézve se jobbra, se baka, se hátra, elindult a keskeny folyosón.

Hiraga néhány pillanat múltán követte. Ugyanolyan lassan, így mentek egészen az utcaszegletig. Ott bekanyarodva aztán nyakukba szedték a lábukat, s meg sem álltak, míg jó messze nem kerültek.

10

A bakufu öt képviselőjének gyaloghintói ráérős tempóban kanyarodtak be a brit követség udvarára. Egy órát késtek. Hivatali emblémákat ábrázoló zászlókat hordozó samurájok jártak előttük, örök vették körül őket. Aylesbury a követség impozáns bejárata előtti széles lépcsősor tetején állt, mellette a francia, az orosz és a porosz követ. Szárnysegédek, Phillip Tyrer és a követség más alkalmazottai kissé félrehúzódva várakoztak. A díszőrséget a felföldiek adták néhány francia katonával együtt, akiknek jelenlétéhez Seratard ragaszkodott. Ketterer admirális és Ogilvy tábornok minden eshetőségre készen a hajókon maradt.

A japánok szertartásosan meghajoltak, Aylesbury és a többiek kalapot emeltek. A japánokat szertartásosan a tágas tanácsterembe vezették, igyekezve palástolni derűlségüket, amit az idegenszerű öltözékek keltettek bennük. A japánok kopaszra borotvált feje búbján apró, lakkozott kalap ült, amelynek pántját gondosan megkötötték álluk alatt, felsőruházatukat széles vállú kabát, sokszínű, ünnepi selyemkimonó, bő szárú nadrág és bőrszandál alkotta. Vastag vászoncsizmájuk, a tabi lábuk nagyujja és második ujja között elvált egymástól. Övükben a két elmaradhatatlan kard.

– Ez a kalpag még ahhoz is kicsi, hogy belevizeljen az ember – jegyezte meg az orosz követ.

Aylesbury az egyik széksor közepén foglalt helyet a többi követ társaságában. Phillip Tyrer a sor szélén ült. A bakufu emberei a szemben sorba állított székekre telepedtek, tolmácsaik párnákra a két széksor közé. Hosszas vita után megállapodtak, hogy mindkét részről öt-öt ór marad bent. A kijelölt örök uraik mögé álltak, és gyanakodva figyelték egymást.

A protokoll szigorú előírásainak megfelelően a felek sorra bemutatkoztak. Toranaga Josi zárta a sort. – Vatanabe Tomo, második osztályú hivatalnok – mondta alázatosságot színlelve. A sorvégi, legkevésbé előkelő pozíciót foglalta el. Öltözéke sem volt olyan választékos, mint a többieké, akik az örökkel egyetemben azt

az utasítást kapták, hogy szigorú büntetés terhe mellett bánjanak vele úgy, mint a legkevésbé számottevő hivatalnokkal.

Josi letelepedett; furcsán érezte magát. Milyen rútak ezek a mi ellenségeink, gondolta, milyen esetlenek és nevetségesek ezek a magas kalapok, ezek az idegenszerű csizmák meg ezek a csúnya, vastag, fekete ruhák... Nem is csoda, hogy bűzlenek.

Aylesbury egyszerűen és óvatosan nyitott. – Egy szacumai szamuráj megölt egy angolt...

Öt órára az európaiak idegei már meg voltak tépázva, a japánok azonban még mindig udvariasan, látszólag rendíthetetlenül mosolyogtak. Szóvivőjük különböző megfogalmazásokban vagy tízszer is kifejtette, hogy: „... nagyon sajnálják, de Szacumára nem terjed ki a hatáskörük; a gyilkosok ki- és hollétéről nincs tudomásuk, felkutatásukra nincs módjuk; szerintük is sajnálatos az eset; a sógun nem érhető el, de visszatértekor örömmel biztosít kihallgatást számukra; nem, ebben a hónapban még nem kerülhet rá sor, mivel a sógun jelenlegi pontos tartózkodási helye nem ismeretes, de amint lehetségessé válik, készségesen; a következő és az azt követő tanácskozások nem tarthatók Jedóban, ezekre Kanagavában kell sort keríteni; nem, sajnos nem ebben a hónapban, talán majd a következőben; nagyon sajnálják, de nincs felhatalmazásuk arra, hogy...”

Minden angol mondatot hollandra majd japánra kellett fordítani – ezt szokás szerint hosszasan megvitatták –, majd következett az elmaradhatatlan szócsépléssel körített, és a legegységesebb fogalmak tisztázását is kérő japán válasz hollandra és angolra fordítása.

Josi roppant érdekesnek találta a tárgyalást. Még sosem látott ilyen közletről ennyi gajdzsint, és sosem vett részt olyan tanácskozáson, ahol az alacsonyabb rangúak ahelyett, hogy csak hallgattak és engedelmeskedtek volna, megdöbbenő módon részt vettek a vitában.

A többi négy japán közül három valódi, bár jelentéktelen bakufu hivatalnok volt. Az idegenekkel folytatott tárgyalások esetében szokásos módon, ők is álnéven mutatkoztak be. Az álhivatalnok, aki bár nem adta tanújelét, de tudott angolul, Josi mellett ült. Miszamotónak hívták. Josi megparancsolta neki, hogy véessen a

fejébe mindent, és a tanácskozás után titokban számoljon be neki minden fontos dologról, amit nem fordítottak pontosan! Egyébiránt pedig tartsa a száját. Miszamoto elítélt volt, halálos ítélet várt rá.

Két nappal ezelőtt, minden ízében remegve, perceken belül előkerült Josi hívására.

– Kelj fel és ülj ide – mutatott legyezőjével a tatamival borított alacsony dobogó szélére Josi. Maga a dobogó közepén fogalt helyet.

Miszamoto azonnal engedelmeskedett. Alacsony emberke volt, szeme inkább csak rés, haja s szakála őszbe vegyülő, arca izzadt, elnyútt ruhadarabjai rongyokban lógtak rajta. Tenyere kérges volt, bőre színe mint a sötét méz.

– Igazat szólj. Kihallgatóid azt mondták, beszélsz angolul.

– Beszélek, nagyúr.

– Az Izu tartománybeli Andzsiróban születél, és jártál Amerikában?

– Igen, nagyúr.

– Mennyi időt töltöttél ott?

– Csaknem négy évet, nagyúr.

– És pontosabban hol?

– San Franciscóban, nagyúr.

– Mi az a „szenfresziszka”?

– Egy nagy város, nagyúr.

– Csak ott voltál?

– Igen, nagyúr.

Josi fürkész szemmel méregette. Gyors információra volt szüksége. Láta a férfin, hogy rettenetesen szeretné elnyerni a tetszését, de ugyanakkor halálosan fél is: fél tőle, és fél az öröktől, akik belökdösték és a padlóra szorították a fejét. Elhatározta, hogy más felől közelít. Elbocsátotta az öröket, felállt, odament az ablakhoz, két tenyerével a párkányra támaszkodott, egy darabig elnézte a várost.

– Mondd el röviden, mi történt veled.

– Halász voltam Andzsiróban, nagyúr, ott is születtem harminchárom esztendővel ezelőtt – vágott bele nyomban Miszamoto: nyilvánvalóan már vagy századszor mesélte történetét.

– Kilenc éve hat társammal kimentünk halászni a tengerre, néhány ri

távolságra voltunk a parttól, mikor hirtelen hatalmas vihar kerekedett, harminc napig vagy még tovább is hajtott minket kelet felé, ki a nyílt tengerre, több száz ri távolságra, talán ezerre is, fenséges úr. Ezalatt a hullámok három társamat lesodorták a bárkánk fedélzetéről. A vihar végül lecsillapodott, de a vitorláink ronggyá szakadtak, nem volt se vizünk, se élelmünk. Próbáltunk halászni, de nem fogtunk semmit, nem volt ivóvíz... Egyik társam megőrült, a tengerbe vetette magát, és úszni kezdett egy sziget felé, amit csak ő látott. Csakhamar elmerült. Mi nem láttunk se földet, se hajót, csak vizet. Jó néhány nappal később utolsó társam, Isi barátom is meghalt, és egyedül maradtam. Aztán egy nap azt hittem, hogy meghaltam, mert megpillantottam egy különös hajót, amely vitorlák nélkül siklott a vízen, és mintha égett is volna. Kiderült, hogy egy lapátkerekes gőzös, amerikai, Hongkongból igyekezett San Franciscóba. Megmentettek, enni adtak, úgy bántak velem, mintha közülük való volnék... Nagyon félttem, nagyúr, de azok az emberek megosztották velem ételüket, italukat, felruháztak...

– Ez az amerikai hajó vitt arra a Szen nevű helyre? És ott mi történt?

Miszamoto elmesélte, hogy a kapitány öccsénél helyezték el, egy hajózási felszerelésekkel foglalkozó kereskedőnél, hogy míg a hatóságok el nem döntenek, mi legyen vele, tanulja a nyelvet, és segítsen, amit tud. Körülbelül három évig élt ennél a családnál, a boltjukban meg a kikötőben dolgozott. Egy nap odaállították egy Natov nevezetű, nagy hatalmú hivatalnok elé, aki alaposan kifaggatta, majd közölte vele, hogy a Missouri nevű hadihajó fedélzetén hamarosan visszaküldik Japánba, Simodába, hogy tolmácsa legyen a már ott tartózkodó és az egyezményekről tárgyaló követnek, Townsend Harrisnek. Ekkor már nyugatias ruhában járt, és többé-kevésbé elsajátította a nyugatiak szokásait.

– Boldogan beleegyeztem, fenséges úr, biztosra vettem, hogy hasznomat tudják itt venni, szolgálatára lehetek a bakufunak. Az amerikaiak időszámítása szerinti 1857-es év nyolcadik hónapjának kilencedik napján, vagyis öt éve, nagyúr, kifutottunk az izubeli Simoda felé. A szülőfalum ott van Simoda közelében, kissé északra. Amint partot értünk, nyomban engedélyt kértem, hogy eltávozhassak egy napra. Rögtön el is indultam, nagyúr, hogy jelentkezsem a

legközelebbi őrházban, hogy megkeressem a legközelebbi bakufu hivatalnokot. Azt hittem, szívesen fogadnak majd a tudás miatt, amire szert tettem... A sorompóőrök azonban nem... – Miszamoto arcára kiült a fájdalom. – De nem akartak meghallgatni, fenséges úr, nem akartak megérteni... Megkötöztek, Jedóba hurcoltak... Ennek körülbelül öt éve, nagyúr, és azóta is úgy bánnak velem, mint egy bűnözővel. Fogva tartanak, bár nem börtönben, de hiába magyarázom újra meg újra, hogy nem vagyok kém, hiába mondom, mi történt velem...

Josi utálkozva nézte, hogy a férfinak elerednek a könnyei. Félbeszakította a nyüszítést. – Hagyd abba! Nem tudod, hogy a törvény szerint engedély nélkül tilos elhagyni az országot?

– De tudom, nagyúr, de a...

– És tudod-e, hogy ugyanez a törvény azt is kimondja, hogy az az illető, aki ilyen vagy olyan okból, de megszegi ezt a törvényt, halálbüntetés terhe mellett soha többé nem térhet vissza Japánba?

– Igen, fenséges úr, tudom, de azt nem gondoltam, hogy ez rám is vonatkozik. Engem a tenger sodort el, és azt hittem, idehaza értékes és szívesért látott ember leszek. Én csak a vihar miatt...

– Törvény az törvény. És ez a törvény jó törvény. Elejét veszi a fertőződésnek. Úgy érzed, méltatlanul bánnak veled?

– Nem, nagyúr, dehogy – felelt sietve Miszamoto könnyeit törölgetve; még jobban erőt vett rajta a félelem, földig hajtott homlokát. – Kérlek, bocsáss meg, kérve kérem bocsánatodat, könyör...

– Csak a kérdéseimre válaszolj. Mennyire folyékony az angolságod?

– Hát... értem és beszélem valamennyire az amerikai angolt, nagyúr.

– Az ugyanaz a nyelv, mint amit az itteni gajdzsinok beszélnek?

– Igen, fenséges úr, többé-ke...

– Mikor az az amerikai, az a Harris látott, le volt borotválva a koponyád vagy sem?

– Nem volt leborotválva, fenséges úr. Szakállat növesztettem, mint a legtöbb matróz, én is megnövesztettem a hajam, patkányfarokba kötöttem és kátránnyal tapasztottam össze.

– Ezen kívül a Harrisen kívül milyen gajdzsinokkal ismerkedtél még meg?

– Csak vele, fenséges úr, vele is csak egy óráig voltam együtt, meg az egyik emberével, akinek a nevére már nem emlékszem.

Josi még egyszer fontolóra vette tervének veszélyeit. A ródzsú engedélye nélkül, álöltözékben szándékozott részt venni a tárgyaláson, és ezt az embert arra akarta használni, hogy hallgassa ki titkon az ellenséget. Persze lehetséges, hogy Miszamoto a gajdzsinok kéme, gondolta komoran. A kihallgatók mind ezt hiszik. Nyilvánvalóan hazudik, a története túlságosan is kerek, a szeme sunyi, mint egy óvatlan rókáé.

– Jól van. Később majd részletesen hallani akarom, mit tanultál, írni-olvasni tudsz?

– Igen, uram, de angolul csak kevéssé.

– Jól van. Használni foglak. Ha pontosan végrehajtod a parancsaimat és meg leszek veled elégedve, felülvizsgálom az ügyedet. Ha csak a legcsekélyebb mértékben is csalódnom kell benned, keservesen megbánod.

Elmagyarázta Miszamotónak, mit akar, tanítókat adott mellé, s mikor az örök tegnap visszakísérték színe elé, meg sem ismerte: Miszamoto arcát simára borotválták, haját szamuráj módra fésülték, hivatalnoki öltözékbe bújtatták, övében még a két kard is ott volt, bár nem igazi, csak utánzat, penge nélküli.

– Jól van. Kelj fel és járkálj.

Miszamoto engedelmeskedett. Josit meglepte, hogy a halászemberhez illő szokásos alázatos testtartás helyett milyen hamar elsajátította tanítóitól az egyenes derekú járást. Úgy gondolta, Miszamoto most már többé-kevésbé olyan, amilyennek mutatni akarja.

– Világosan érted, mit várok tőled?

– Igen, fenséges úr, esküszöm, nem fogsz bennem csalódní.

– Tudom. Az öröknek parancsot adtam, hogy ha netán el akarnál távozni mellőlem, vagy ha ügyetlen, netán indiszkrét volnál, azonnal öljenek meg.

– Tíz perc szünet – jelentette be kimerülten Aylesbury. – Mondja meg neki, Johann.

– Azt kérdik, miért. – Johann Favrod, a svájci tolmács ásított. – Pardon. Úgy veszem észre, véleményük szerint már minden pontot megtárgyaltunk, satöbbi, satöbbi, az üzenetünket továbbítani fogják, satöbbi, satöbbi. És hogy a magas helyről érkező válasszal majd jönnek Kanagavába, satöbbi, körülbelül hatvan nap múlva, mint korábban javasolták, satöbbi.

Az orosz követ félhangon megszólalt. – Adják a kezem alá egy napra a flottát, és én egy szempillantás alatt elintézem ezeket a matyerjebjeceket meg ezt az egész problémát.

– Tökéletesen igaza van, kedves grófom – mondta folyékony oroszúggal Aylesbury –, de most azért jöttünk ide, hogy ha egy mód van rá, diplomáciai megoldást találjunk. – Angolra fordította a szót. – Mutassa meg nekik, hol várjanak, Johann. Mehetünk, uraim? – Felállt, mereven meghajolt, vezetésével átmentek egy váróhelyiségbe. Phillip Tyrer előtt elhaladva odaszólt: Maradjon mellettük, tartsa nyitva a szemét és a fülét.

A követek mind odaálltak a helyiség sarkában elhelyezett magas éjjeliedényhez. – Uram isten – nyögte megkönnyebbülten Aylesbury. – Már azt hittem, megreped a hólyagom.

Lim szolgák kíséretében tálcákat hozott. – Hallod-e, úr. Tea, szamvics! – Megvető mozdulattal intett a másik helyiség felé. – Ad majmok ugyanez, hallod-e?

– A mindenségit, vigyázz, meg ne hallják, hogy így beszélsz róluk! Lehet, hogy valamelyik érti a pidgint.

Lim rámeredt. – Úr mond mit?

– Nem érdekes.

Lim magában röhincselve kiment.

– Nos, uraim, mint várni lehetett, az eredmény zérus. – Seratard pipára gyújtott; élvezte, hogy zavarba hozhatja Aylesburyt. André Poncin állt mellette. – Ön mit javasol, Sir William?

– Ön mit tanácsol?

– Ez elsősorban brit probléma, és csak részben francia. Ha az én ügyem volna, én franciás lendülettel még aznap elintéztém volna.

– Csak ahhoz éppenséggel szükség lett volna egy ugyanolyan kiváló flottára is, mein Herr – szólalt meg kimérten von Heimrich.

– Természetesen. Európában, mint ön is tudja, rendelkezünk is vele. És ha Franciaország politikája úgy kívánta volna, hogy brit

szövetségeseink mellett mi is hajóhaddal legyünk jelen, egy-két flottát mi is hozhattunk volna.

– Igen, persze... – Aylesbury fáradt volt. – Jól értem, hogy mindnyájan nagyobb keménységet tanácsolnak?

– Erős és kemény fellépést – mondta Szergejev. -Ja.

– Természetesen – bólintott Seratard –, bár én úgy éreztem, ön ezt már elhatározta, Sir William.

A brit követ beleharapott a szendvicsébe, és ivott egy korty teát. – Rendben van. Akkor én most berekeszteni a tanácskozást, és egy ultimátum kíséretében holnap délelőtt tízre elnapolom: találkozó a sógunnal egy héten belül, kiszolgáltatják a gyilkosokat és jóvátételt fizetnek, különben megjárják.

Seratard ismét megszólalt. – Lévén, hogy esetleg tényleg problémát okozhat nekik a sógunnal való találkozás előkészítése, javaslom, hogy ezzel a témával várjuk meg az erősítést... Végtére is ez az egész mostani gyakorlat csupán erőfitogtatás, az egész csak arra szolgál, hogy kikényszerítsük egy gaztett jóvátételét, és nem azért vagyunk itt, hogy a brit vagy a francia császári politikát érvényesítsük.

– Bölcs beszéd...;- mondta kelletlenül a porosz követ.

Aylesbury elgondolkodott a javaslat mögött rejtőző szándékokon, de nem talált benne semmi veszélyt, semmi kivetnivalót. – Rendben van. Akkor tehát csak „minél előbbi” találkozót fogunk követelni. Megegyeztünk?

Bólogattak.

– Bocsásson meg, Sir William – szólalt meg udvariasan André Poncin. – Szabad legyen javasolnom, hogy szíves engedelmével én közölném velük a döntést... A tanácskozást ön nyitotta meg, és ha ilyen kurtán-furcsán ön is rekesztené be, a japánok arcot veszítenének.

– Nagyon okos, André – mondta Seratard. A többiek úgy tudták, hogy Poncin csak egy egyszerű kereskedő, aki ismeri valamennyire a japán szokásokat s úgy-ahogy beszél a nyelvet, emellett pedig Seratard közeli barátja és alkalmi tolmácsa. Poncin azonban valójában igen nagyra tartott francia kém volt, aki azzal a megbízással érkezett Japánba, hogy leplezze le és semlegesítse a brit, német és orosz törekvéseket. – Egyetért, Sir William?

– Igen... – felelte elgondolkodva Aylesbury. – Igen, igaza van André, köszönöm. Valóban nem rekeszthetem be személyesen a tanácskozást. Lim!

Már nyílt is az ajtó.

– Úr!

– Hoz fiatal Tyrer úr csopcsop! – Aylesbury a többiekhez fordult. – Tyrert küldöm hozzájuk. Mivelhog ez brit probléma.

Phillip Tyrer átment az udvarra néző másik váróhelyiségbe, s olyan méltóságteljesen, amennyire csak futotta tőle, odalépett Johann Favrodhoz. A bakufu hivatalnokok beszélgettek, nem figyeltek rájuk. Josi a többiektől némileg elkülönülve állt, mellette Miszamoto – az egyetlen, aki nem beszélt.

– Johann! Mondja meg nekik, hogy Sir William üdvözetét küldi, a mai eredménytelen tanácskozást elnapoljuk, jöjjenek vissza holnap tízre. Sir William elvárja, hogy végre kielégítő megoldást találjanak erre a kellemetlen ügyre: a gyilkosok és a jóvátétel ügyére, és hogy mihamarabb garantálják a sógunnal való találkozást, különben megbánják.

Favrod elsápadt. – Csak így?

– Igen, pontosan így. – Tyrer is nagyon unta már a köntörfalazást, s minduntalan eszébe jutott John Canterbury halála, Malcolm Struan súlyos sebesülése és Angeliqve halálos riadalma. – Mondja meg nekik!

Figyelte Favrodot, mint továbbítja torokhangú hollandsággal az üzenetet. A japán tolmács elvörösödött, s terjengősen fordítani kezdett. Tyrer feltűnés nélkül figyelte a japánokat. Négyen feszülten hallgatták a tolmácsot, az ötödik nem. Ez az ötödik egy pengevékony szemrésű, alacsony férfi volt. Tyrernek csak most tűnt fel, hogy kérges a tenyere – a többieké finom és ápolt. Ez a férfi most – ahogy a tárgyalás folyamán többször is – megint súgott valamit a legfiatalabb hivatalnok, Vatanabe fülébe.

Istenem, bárcsak érteném, mit mond, gondolta bosszúsan Tyrer, s ismét megfogadta magában: mindent megtesz, hogy minél előbb elsajátítsa a nyelvet.

Mikor a döbbsent és feszélyezett tolmács befejezte a fordítást, csend támadt, csak az emberek lélegzetvétele hallatszott. Az arcok

közömbösek maradtak. Phillip Tyrer észrevette, hogy a tolmácsolás közben két hivatalnok ismételten Vatanabéra pillant.

Miért?

Most meg mintha várnának valamire. Vatanabe lesütötte a szemét, arcát a legyezője mögé rejtette, és halkan mormogott valamit. A mellette álló keskeny szemű férfi nyomban a többiekhez lépett, kurtán mondott valamit, mire minden japán felállt, s meghajlás nélkül, megkönnyebbülten kisorolt a helyiségből. Vatanabe, majd a tolmács zárta a sort.

– Azt hiszem, Johann, most végre megértették – mondta boldogan Tyrer.

– Igen. Nagyon dühösek is voltak.

– Sir Williamnek nyilván ez is volt a szándéka.

Johann Favrod megtörölte homlokát. Középmagas, barna hajú, vékony, inas ember volt, arcát mély ráncok szabdalják.

– Minél előbb megtanulja a nyelvet, annál jobb. Szeretnék addig visszatérni hegyes-havas hazámba, amíg még a nyakamon van a fejem. Túl sokan vannak ezek a barmok. És egyszerűen kiszámíthatatlanok.

– De hát mint tolmács, maga kivételezett helyzetben van itt – mondta nyugtalanul Tyrer. – Maga az első, aki megtudja a dolgokat.

– És én vagyok a rossz hírek hozója is! És itt csak rossz hírek léteznek, mon vieux. Ezek gyűlölnék minket, viszket a tenyerük, alig várják, hogy kihajigálhassanak. Két évre szerződtem a maguk külügyminisztériumával. Ez a szerződés két hónap és három nap múlva lejár. – Favrod odament az ablaknál álló kisasztalhoz, jól meghúzta sörét. Tea helyett rendelte. – Én bizony nem újítom meg, bármekkora is a kísértés. – Váratlanul elvigyorodott. – Merde! Ezért olyan nehéz innen elmenni.

Huncut mosolyát látva Tyrer elnevette magát. – Muszume? A barátnője?

– Maga gyorsan tanul.

A hivatalnokok beszálltak az épület előtt várakozó gyaloghintókba. Láttukra az öt-hat kertész abbahagyta a munkát, letérdelt, homlokát a földre hajtva mozdulatlaná merevedett. Miszamoto Josi mellett várakozott; nagyon igyekezett, nehogy hibázzon, s nagyon remélte,

hogy átment az első vizsgán, így vagy úgy, de hasznomat veszi ez a disznó, gondolta, kihasználhat egészen addig, míg fel nem jutok egy amerikai hajóra. Ott aztán elmondom a kapitánynak, hogyan rabolt el ez a söpredék Harris kapitány mellől...

Dermedten pillantott föl: Josi figyelte.

– Nagyúr?

– Mire gondoltál?

– Arra, fenséges úr, hogy remélem, jó hasznodra leszek... Nézz hátra, fenséges úr! – suttozta Miszamoto.

André Poncin jött lefelé a lépcsőn, Josi felé tartott. Az örök nyomban védőfalat vontak kettejük közé. Poncin nem ijedt meg. Udvariasan meghajolt, és némiképp akadozó, de jól érthető japánsággal megszólalt.

– Nagyúr, kérlek, bocsáss meg. Átadhatok üzenet uramtól, francia nagyúrtól, megengeded?

– Miféle üzenetet?

– Uram mondja, talán szeretnél látni gőzhajó belül, motor, ágyúk. Alázatosan kér, meghív téged és hivatalnokok. – Poncin kivárt, de a legyező parancsoló, elbocsátó mozdulatán kívül nem tapasztalt más reakciót. – Köszönöm, nagyúr, kérlek, bocsáss meg. – Sarkon fordult. Biztos volt benne, hogy jól csinálta. Alig tett azonban egy lépést, mikor észrevette, hogy Tyrer a tárgyalóterem ablakából figyeli. Lenyelt egy káromkodást, és odaintett neki. Tyrer visszaintett.

A szamurájok távozása után a kertészek folytatták munkájukat. Egyikük felegyenesedett, vállára vette az ásóját, és elsántikált. Hiraga volt az: fejét egy foszlott, koszos rongydarabba bugyolálta, szakadt, piszkos kimonót öltött, úgy vegyült a kertészek közé. Elégedett volt kémkedése eredményével. Már tudta, hogyan, mikor és hol támadnak holnap.

Gyaloghintója biztonságában, útban vissza a vár felé, szemben a parancsára ott ülő Miszamotóval, Josi hagyta, hogy elkészüljenek gondolatai. Még mindig nem értette ezt a modortalan, kurta-furcsa elbocsátást, de a többiekkel ellentétben nem dühöngött. Türelmes volt: eljön még a bosszú ideje, gondolta.

Megnézhetek egy hadihajót... íííí, ilyen lehetőséget nem szabad elmulasztani. Szeme a résnyi ablakon kibámuló Miszamotóra szegeződött: eddig hasznos volt. Milyen ostobák ezek a tolmácsok,

hogy nem fordítanak pontosan. Ostoba az az orosz is, hogy fenyeget minket. Ostoba az a kínai szolga, aki majmoknak titulál minket. Nagyon ostoba. Nem érdekes, előbb-utóbb velük is leszámolok.

De mit kezdjek a hajóhadukkal?

– Miszamoto! Úgy döntöttem, hogy nem küldelek vissza az őrházba. Húsz napig az embereimnél fogsz lakni, tanulod a szamuráj modort.

Miszamoto homloka már koppant is a gyaloghintó padlóján. – Köszönöm, nagyúr.

– De csak ha elégedett leszek veled. És most halljam, mi lesz holnap?

Miszamoto kővé dermedten tétovázott. Ismerte az életben maradás legfőbb szabályát: sose vigyél rossz hírt szamurájnak, ne tégy semmit, ne mondj semmit, s ha mégis rákényszerülsz, mondd azt, amit a szamuráj hallani akar.

Nem úgy Amerikában, a földi paradicsomban.

A válasz nyilvánvaló, szerette volna ordítani. Látnád csak, hogyan bánnak egymással annak a gajdzsin családnak a tagjai, amelynél laktam, hogyan bántak velem... Igen, mint egy szolgálival, de akkor is embernek tekintettek; álmomban sem hittem volna, hogy van hely a világon, ahol mindenki emelt fővel járhat, és a feketék többségének kivételével bárki hordhat kést vagy pisztolyt; sose hittem volna, hogy létezik hely, ahol a törvény előtt szinte mindenki egyenlő, ahol nincsenek bűzhödtt daimjók meg szamurájok, akik akkor ölik meg az embert, amikor kedvük szottyán...

Josi halk szava zökkentette ki: – Ha kedves az életed, mindig őszintén válaszolj nekem.

– Természetesen, nagyúr, mindig. – Miszamoto halálra váltán, azonnal engedelmeskedett. – Bocsáss meg, fenség, de azt hiszem, ha nem kapják meg, amit akarnak, a föld színével teszik egyenlővé Jedót.

Szerintem is, gondolta Josi, de csak ha nem vagyunk okosak. – Képesek erre az ágyúik?

– Igen, nagyúr. A várat nem tudják lerombolni, de a várost igen.

Kár volna. Újra be kellene népesítem paraszttal, kézművesekkel, kéjnőkkel és kereskedőkkel, hogy szokás szerint

szolgálatunkra legyenek. – Na és hogyan elégítenéd ki őket egy kis lével úgy, hogy halat nem adnál hozzá?

– Kérlek, bocsáss meg, fenség, ez nem tudom.

– Akkor gondolkozz. És hajnalra légy kész a válasszal.

– De... Igen, fenség.

Josi hátradőlt selyempárnáira, s a ródzsóban folytatott előző napi vitára gondolt. Andzsó végül kénytelen volt visszavonni a vár kiürítésére adott parancsot, mivel a parancs többségi szavazat nélkül érvénytelen lett volna, ő pedig, a sógun hivatalos gyámja megtiltotta a sógunnak, hogy távozzon.

Ezúttal én győztem, de csak azért, mert az a makacs vén bolond, Tojama ragaszkodott ostoba elgondolásához, a gajdzsinok megtámadásához, így nem szavazott ellenem – bár mellettem sem. Andzsónak igaza volt: a másik kettő általában mellette és ellenem voksol. Nem azért szavaznak így, mert mérlegelik a dolgokat, hanem mert az vagyok, aki vagyok: az a Toranaga, akinek e helyett az agyalágyult fiú helyett sógunnak kellett volna lennie. Josi megnyitotta szíve legtitkosabb, legveszedelmesebb, Nobuszada feliratú kamráját.

Mi legyen vele?

Nem tudom már sokáig kézben tartani. Teljesen infantilis, és most minden eddiginél veszedelmesebb kezekbe került: Jazu hercegnő karmaiba. A hercegnő a császár kéme, vak dühvei gyűlöli a sogunátust, amely felbontatta imádott gyermekkori játszótársával, egy jóképű és minden szempontból megfelelő herceggel kötött eljegyzését, e döntésével örökre száműzte Kiotóból, elszakította a családjától és a barátaitól, s ráadásul férjhez adta egy ilyen nyimnyám alakhoz, akinek a férfiassága oly kókadt, mint szélcsendben a zászló, és aki talán sose lesz képes gyereket csinálni neki.

És Jazu hercegnő most kiügyeskedte ezt a hivatalos látogatást, hogy a sógun Kiotóba vonuljon s ott leboruljon a császár előtt. Igazi mestervágás, évszázadok féltve őrzött, kényes egyensúlyát billenti ki. Császári ediktum ruházza fel a sógunt, a Birodalom Legfőbb Őrét és leszármazottait az egész birodalomra kiterjedő hatalommal. Ennek okáért a sógun által kiadott parancsok az ország törvényeinek tekintendők.

Egyik tanácskérésből következik a másik, gondolta Josi, s előbb-utóbb a császár fog kormányozni helyettünk. Nobuszada ezt nem látja, az ő szemét elhomályosítja Jazu hercegnő ármánykodása.

Mit tegyek?

Megint végigment a jól kitaposott, ám annál titkosabb gondolatösvényen: Nobuszada a hűbéruram. Jól őrzik, nem ölhetem meg a magam kezével, hacsak nem vagyok hajlandó eldobni magamtól az életet. És erre most még nem vagyok hajlandó. Más módon? Méreggel is lehet. Akkor azonban gyanúba keverednék, s ha sikerülne is megszöknöm innen – vagyok annyira rab, mint ez a Miszamoto –, az országban véget nem érő polgárháború robbanna ki, amelyen csak a gajdzsinok nyernének. És ami még rosszabb: ezzel elárulnám a sógunnak és az Örökségnek tett hűségkümet.

Másokkal kell megöletnem. A sisikkel? Segíthetném őket, bár veszedelmes dolog az ellenséggel cimborálni. De van még egy lehetőség: az istenek.

Megengedett magának egy mosolyt. *Jó s balszerencsét – írta Toranaga sógun –, jó és balsorsot az egekre s a természetre kell bízni: ezek sem imádság, sem holmi ravasz mesterkedés útján el nem nyerhetők.*

Légy türellemmel. Szinte hallotta Toranaga szavait. Légy türelmes. Az leszek.

Josi bezárta szívének „Nobuszada” feliratú titkos rekeszét, s megint a ródzsú dolgait kezdte fontolgatni. Mit csináljak velük? Mostanra természetesen tudják már, hogy találok a gajdzsinokkal. Egy szabályhoz mindenesetre mereven ragaszkodni fogok a jövőben: ezekre a tárgyalásokra csak okos embereket szabad küldenünk. Mi van még...? A gajdzsin katonák. Valóságos óriások abban a skarlát zubbonyban, rövid szoknyában és hatalmas, tolldíszes kalapban. Mindegyiknek hátultöltős puskája van, csak úgy csillog, ugyanolyan gonddal bánnak velük, mint mi a kardunkkal.

Mondjam el nekik, hogy ez az ellenség ostoba, nincs benne semmi finomság, s hogy türelmetlenségüket és gyűlöletüket kihasználva könnyűszerrel irányíthatók? Vajon tényleg jól tudja Miszamoto, és a gajdzsinok valóban ugyanolyan széthúzóak és gyűlölködők, mint a daimjók? Nem, ezt nem mondom el nekik. Azt viszont közlöm velük, hogy ha nem találunk ki valami alapos indokot

a késedelemre, amit a gajdzsinok boldogan elfogadnak, holnap kudarcot vall a küldöttségünk.

Mi legyen az?

– Mondd csak, Miszamoto... – szólalt meg tunyán. – Az az üzenethozó, az a magas, nagy orrú férfi miért beszélt úgy, mint egy nő, miért használt női szavakat? Talán afféle félig férfi, félig nő?

– Nem tudom, fenséges úr. Lehet, hogy olyasféle, a hajókon elég sok ilyen van, bár titkolják.

– Miért?

– Nem tudom, fenséges úr, nehéz megérteni őket. Velünk ellentétben nem beszélnek nyíltan a cicerézésről, nem vitatják meg, melyik a legkellemesebb testhelyzet vagy hogy mi a jobb: egy fiú vagy egy asszony. Ami viszont az asszonyi beszédet illeti: az ő nyelvükön férfi és nő egyformán beszél, vagyis ugyanazokat a szavakat használja, nem úgy mint mi, japánok. Az a néhány matróz, aki beszél néhány szót a nyelvünkön, mind olyan férfi, aki megjárta Nagaszakit. Ezek mind ugyanúgy beszélnek, mint az a nagy orrú: mivel csak szajhák állnak szóba velük, tőlük tanulják a szavainkat. Fogalmuk sincs róla, fenséges úr, hogy nálunk a nők és a férfiak civilizált emberekhez illően, más-más szavakat használnak.

Josi nem mutatta hirtelen ébredt izgatottságát. Valójában csak a szajháinkkal tudnak érintkezni, gondolta. Szajhája persze van mindegyiknek. Tehát a kézben tartásuk sőt a megtámadásuk egyik módja, hogy a szajháikat használjuk fel ellenük.

– Az admirális vagy a külügyminisztérium írásos parancsa nélkül nem vagyok hajlandó lövetni Jedót – jelentette ki elvörösödött arccal Ketterer admirális. – Az én utasításom, akárcsak az önöké, úgy szól, hogy legyek körültekintő. Ez itt nem büntetőexpedíció.

– Az ég szerelmére! Itt történt egy incidens, amit így vagy úgy, de meg kell torolnunk. Ez igenis egy büntetőexpedíció! – Aylesbury ugyanolyan dühös volt. Elkongatták már az éjfél jelző nyolc harangot. Az admirális zászlóshajóján ültek a parancsnoki körlet kerek asztalánál. Rajtuk kívül csak Thomas Ogilvy, a tábornok volt jelen. A kajüt alacsony volt, de tágas, falait, mennyezetét súlyos gerendák erősítették, tat felőli ablakain más hajók helyzetjelző

fényeit lehetett látni. – Én továbbra is fenntartom, hogy erő alkalmazása nélkül ezek nem moccannak.

– Adja ki a parancsot, és esküszöm, én megmoccantam őket. – Az admirális újratöltette poharát a már csaknem teljesen üres csiszolt üvegalackból. – Thomas?

– Köszönöm. – A tábornok odatartotta poharát.

Aylesbury igyekezett fékezni indulatait, úgy mondta: – Lord Russel már tavaly utasított minket, hogy a követségen történt merénylet, annak az őrmesternek meg annak a káplárnak a meggyilkolása miatt gyakoroljunk nyomást a bakufura, préseljük ki belőlük a jóvátételt, a huszonötezer fontot. Ha ennek a mostani merényletnek a híre a fülébe jut, még jobban fel lesz háborodva. Én ismerem őt, maguk nem – hangsúlyozta. – A jóváhagyás megérkezése legalább három hónapba telik. Nekünk viszont azonnal elégtételt kell szerezniük, különben folytatódnának a gyilkosságok. Az ön támogatása nélkül nem manőverezhetek.

– Én önt támogatom szívvel-lélekkel, csak a háborút nem! – mondta Ketterer. – A fővárosuk ágyúzása háborúhoz vezet, mi pedig erre nem vagyunk berendezkedve, így van, Thomas?

Ogilvy megfontoltan válaszolt. – Egészen más dolog körülzárni egy ilyen falut, mint Hodogaja, eliminálni néhány száz vadembert, és vasra verni valamilyen kisebb helyi potentátot, mint körülvenni egy ekkora várost meg egy ekkora várat.

Aylesbury elsápadt. – És akkor hogy értsem azt a mondatát, miszerint „Nem létezik olyan probléma, amelyet katonáimmal és irányításom alatt ne tudnánk gyorsan és sommásan megoldani”?

A tábornok elvörösödött. – Ön is nagyon jól tudja, hogy nyilvánosság előtt az ember nem egészen úgy beszél, mint egymás között. Jedo más eset!

– Pontosan. – Az admirális kiürítette poharát.

– Akkor hát mit javasolnak?

A csend egyre mélyült. Aylesbury kezében váratlanul elpattant pohara vékony üvegszára. Ketterer és Ogilvy összerezzent.

– A mindenségít...! – A pohár eltörése valamiért elapasztotta Aylesbury dühét. Nemtörődöm módon szalvétájával itatta fel a bort. – Itt én teljhatalmú nagykövet vagyok. Ha én szükségesnek látom kiadni a parancsot és maguk nem hajtják végre, amihez

természetesen joguk van, én nyilvánvalóan azonnal kérni fogom az áthelyezésüket.

Az admirális nyaka elvörösödött. – Én már az admirális elé terjesztettem a tényeket. De nem szeretném, ha félreértene: készséggel hajlandó vagyok bosszút állni Mr. Canterbury és a többiek haláláért. Ha Jedo a célpont, ahhoz nekem, mint mondtam, mindössze egy írásbeli parancsra van szükségem. Sietségre semmi ok, mindegy, hogy most vagy három hónap múlva, de ezek a vademberek fizetni fognak. Vagy ezzel a városukkal, vagy száz másikkal.

– Fognak bizony, erre szavamat adom. – Aylesbury felállt.

– Csak még valami, amiről nem árt, ha tud – mondta Ketterer. – Nem ígérhetem, hogy még sokáig horgonyozhatunk itt. A flottám védtelen, az öböl veszedelmesen sekély, az idő egyre rosszabbodik. Jokohama biztonságosabb.

– Meddig tudnak még maradni?

– Egy napig... nem tudom. Az időjárást nem én irányítom. Ebben a hónapban bármi előfordulhat, ezt ön is tudja.

– Igen, tudom. Nos, akkor megyek. Holnap délelőtt tízre mindkettejüket várom a tárgyalásra. Kérem, hogy hajnalban szíveskedjék díszsortűzzel üdvözölni a felvont zászlót. Tábornok úr, önt pedig arra kérem, vezényeljen kétszáz dragonyost a partra, a móló biztosítására.

– Megkérdezhetem, mire kell még kétszáz ember? – kérdezte gyorsan Ogilvy. – Egy század már úgylis a parton van.

– Elképzelhető, hogy esetleg túsokat akarok ejteni. Jó éjt. – Aylesbury halkán betette maga mögött az ajtót.

Ketterer és Ogilvy néhány másodpercig szótlánul nézett utána.

– Ezt komolyan gondolta? – kérdezte végül a tábornok.

– Nem tudom, Thomas. Ennél az ide-oda kapkodó hülyénél sosem lehet tudni.

A sűrű sötétben újabb állig fölfegyverkezett szamuráj osztag tűnt fel a vár főkapujában. Nesztelenül kiszaladtak a lebocsátott felvonóhídon, majd a külső várarkot átívelő hídon; a követség irányába tartottak. Más csapatok is. Több mint kétezer szamuráj volt már a helyén, további ezer indulásra készen várakozott.

Aylesbury és őrzői – egy tiszt és tíz felföldi – a kikötőből tartottak fölfelé a kihalt utcákon. A nagykövet rosszkedvű és fáradt volt, gondolatai a másnap körül jártak, kereste a zsákutcából kivezető utat. Egymás után hagyták el a kereszteződéseket. Az utca végén már látszott a követség előtt elterülő térség.

– Jóságos ég! Oda nézzen, nagykövet úr!

A térség szótlán, mozdulatlan, őket figyelő szamurájokkal volt tele. Teljes fegyverzetben volt mind: kardok, íjak, lándzsák, néhány muskéta. Aylesbury és kísérete halk neszezést hallva hátranézett: mögöttük hasonló szamurájtömeg zárta el az utat.

– Jézusom... – suttogta a fiatal tiszt.

– Hát igen. – Aylesbury felsóhajtott. Igen... ez is egy megoldás. Csak aztán az Úr legyen irgalmas ezekhez itt: a flotta abban a pillanatban reagál. – Menjünk csak. Szóljon az embereknek, hogy álljanak harcra készen. Puskákat kibiztosítani.

Ő ment legelől. Nem volt benne bátorság, csak mintha valahogy fölülről figyelte volna önmagát és a többieket. A szamurájok hagytak maguk között egy keskeny ösvényt, egy tiszt állt előtte. Amint a nagykövet háromlépésnyi, távolságba ért, meghajolt, mint egyenlő az egyenlő előtt. Aylesbury – még mindig felülről figyelve önmagát – hasonló udvariassággal kalapot emelt, de nem állt meg. A katonák puskával a kezükben, ujjukkal a ravaszon követték.

Így mentek föl egészen az emelkedő tetejéig. Végig ugyanaz a némaság, ugyanazok a figyelő szemek. Mozdulatlan szamurájcsapatok. De a követség udvarán egy sem volt. Az udvar és a kert a felföldi ezred felfegyverzett, harcra kész katonáival volt tele. A tetőre és az ablakokba is jutott belőlük. A processzió előtt katonák nyitották ki a kaput, katonák zárták be utána.

Tyrer és a személyzet az előcsarnokban várakozott; némelyek hálóingesen, mások félig öltözötten sereglettek a nagykövet köré. – Jóságos ég, Sir William! – szólalt meg mindnyájuk nevében Tyrer. – Már odavoltunk, hogy elfogták.

– Mióta vannak ezek itt?

– Úgy éjfél óta, nagykövet úr – válaszolt az egyik tiszt. – Voltak járőreink a lejtő tövében. Mikor észrevették az ellenséget, visszahúzódtak és figyelmeztettek minket. Se önöknek, se a flottának nem tudtunk jelezni. Ha hajnalig várnak, az erősítés

megérkezéséig tudjuk tartani a házat. És amíg a flotta tüzet nem nyit.

– Rendben van – mondta halkán Aylesbury. – Ha így áll a helyzet, akkor javaslom, mindnyájan feküdjünk le, állítsunk néhány órát, a többi meg hadd pihenjen.

– Tessék? – A tiszt nem értette.

– Ha el akartak volna intézni minket, azt e nélkül a némaság és szemmeregetés nélkül is megtehették volna. – Aylesbury látta, hogy mindenki őt nézi, s ettől máris jobban érezte magát, rosszkedve elmúlt. Felnézett a csillagokra. – Jó éjt.

– De nagykövet úr, nem gondolja, hogy... – Elúsztak a szavak. Aylesbury kimerültén felsóhajtott. – Ha szolgálatban akarja tartani az embereket, ha ettől boldogabb lesz, csak rajta.

Egy őrmester trappolt be az előcsarnokba. – Elmennek, nagykövet úr! Elkotródnak a nyavalyások!

Aylesbury kinézett a lejtő felőli ablakon. A szamurájok távolodtak, beleolvadtak az éj sötétjébe.

Aylesbury csak most ijedt meg. Nem számított rá, hogy elvonulnak. A követség előtti térség s a lefelé vezető út percek múlva teljesen elnéptelenedett. De érezte, hogy nem mentek messze, hogy a környék minden utcájában és sikátorában csak úgy nyüzsögnek, alig várva, hogy rájuk csaphassanak.

Istennek hála a többi követ meg az embereink legnagyobb része a hajókon van. Hála Istennek! Határozott léptekkel – hogy bátorságot öntsön az őt figyelőkbe – elindult föl a lépcsőn.

Szeptember 20., csütörtök

A Negyvenhét Ronin Fogadója a jedói vártól nem messze, egy ócska sikátorban állt, szinte nem is látszott a magas, kidőlt-bedőlt deszkakerítés mögött. Az utca felől nézve jellegtelennek, unalmasnak tűnt, valójában azonban fényűző, drága fogadó volt, a kerítése masszív. A szélesen elterülő, földszintes épületet szépen gondozott kert és alacsony oszlopon álló, egy helyiségből álló házikók vették körül, amelyeket a legmegbecsültebb vendégek számára tartottak fenn. A fogadót főként jómódú kereskedők látogatták, de néhány sisi is biztos menedéket talált benne.

Most, nem sokkal virradat előtt csendes volt a ház, aludt mindenki: a vendégek, a kurtizánok, a mama-szan, a szolgák, a szolgálólányok. Csak a sisik nem. Ők halkán fegyverkeztek.

Ori az egyik kis ház verandáján üldögélt, kimonóját derékig legyűrve. Nagy keservesen sikerült átkötnie vállsebét. A seb szinte lángolt, olyan vörös volt. És rettentően érzékeny. Egész karja lüktetett, tudta, hogy sürgősen meg kellene mutatnia egy orvosnak. Ennek ellenére az este nemet mondott Hiragának: – Lehet, hogy követnek. Nem kockáztathatunk, rengeteg a besúgó, és ráadásul Jedo a Toranagák fészke.

– Igazad van. Eredj vissza Kanagavába.

– Majd ha küldetésünk végére jártunk.

Megcsúszott a keze, hozzáért a gennyedő sebhez: a fájdalom szinte a gyomráig hasított. Semmi vész, nyugtatgatta magát, az orvos majd felszúrja, eltávolítja belőle a mérget. De ezt maga sem hitte el egészen. Karma. Ha a karma úgy akarja, elüszkösödik, ha nem, hát nem. Annyira belemerült gondolataiba, hogy észre sem vette a kerítésen átcsusszanó s háta mögé lopakodó nindzsát.

A szívverése is elállt, mikor a nindzsa – önkéntelen felkiáltását megelőzendő – hátulról előrenyúlva betapasztotta a száját.

– Én vagyok! – sziszegte dühösen Hiraga, és elengedte. – Hússzor is megölhettelek volna.

– Tudom. – Ori kényszeredetten elmosolyodott és kinyújtotta a kezét. A bokrok között egy másik szamuráj állt lövésre kész íjjal és nyíllal. – De ő az őr, nem én.

– Na jól van. – Hiraga odaintett az őrnek, s lehúzta arcáról a maszkot. – A többiek elkészültek már?

– El.

– A karod hogy van?

– Jól – mondta Ori, de nyomban el is állt a lélegzete s arca eltorzult a fájdalomtól, mert Hiraga megfogta a vállát. Szeme könnybe lábadt, de hallgatott.

– Ilyen állapotban csak terhünkre lennél – mondta Hiraga. – Ma nem jöhetsz velünk. Visszamegy Kanagavába. – Fellépett a verandára, és bement a házba. Ori csüggedten követte.

A finom tatamin tizenegy felfegyverzett sisi ült. Kilencük csósúi volt, Hiraga földije. A két új ember a mori járőr csapatból érkezett, amely előző éjjel futni hagyta őket. Mindketten dezertáltak.

Hiraga fáradtan leült. – Se a templomot, se a követséget nem tudtam kétszáz lépésnyinél jobban megközelíteni. Josi nagyúrra és a többiekre tehát nem tudunk lőni. Nem tudunk közelebb férközni. Valahol máshol kell lesbe állnunk.

– Bocsáss meg, Hiraga-szan – szólalt meg az egyik mori ember –, de biztos, hogy Josi nagyúr volt az?

– Igen, biztos.

– Én még mindig képtelen vagyok elhinni, hogy alig néhány őr kíséretében, ha álöltözékben is, de kimerészkedett a várból csak azért, hogy néhány bűzhödt gajdzsinnal találkozzon, ő ennél okosabb, nyilván tudja, hogy a sógun után ő a sisik első számú célpontja, még annál az áruló Andzsónál is fontosabb.

– Nem olyan okos. Felismertem. Egyszer Kiotóban egészen közélről láttam – felelte Hiraga. Nem adta tanújelét, de egyik mori szamurájban sem bízott. – Bármilyen volt is az oka, egyszer még megkockáztathatta, hogy őrség nélkül elmenjen a követségre, de kétszer már nem teheti meg. Nyilván ezért hemzseg most a környék a bakufu szamurájaitól. De így vagy úgy, Josi holnap megint kijön a várból. Egy ilyen lehetőséget nem szabad elszalasztanunk. Valahol le kell csapnunk rá. Van valakinek ötlete?

– Az attól függ, hány szamuráj kíséri – szólalt meg a másik mori szamuráj. – Már ha a találkozó egyáltalán úgy jön létre, ahogy azt a gajdzsinok szeretnék.

– Gondolod, hogy Josi nagyúr valamilyen csellel próbálkozik?

– A helyében azt tenném. És nem véletlenül nevezik Rókának.

– Te mit tennél?

A szamuráj az állat vakargatta. – Megpróbálnám valahogy elhalasztani.

Hiraga összeráncolta a homlokát. – Úgy értem: holnap, mikor a követségre megy, mikor lehetne a legkönnyebben megtámadni?

Ori válaszolt. – Mikor kiszáll a gyaloghintóból. A gajdzsinok udvarán.

– Oda még egy öngyilkos roham árán sem jutunk be.

Hallgattak. Végül Ori törte meg a csendet. – Minél közelebb vannak a várhoz, annál nagyobb biztonságban érzik magukat a katonái. Következésképpen annál kevesebben őrzik közvetlenül, annál kisebb az éberség... Kifelé és befelé egyaránt.

Hiraga elégedetten bólintott, rámosolygott Orira, s rámutatott egyik földijére. – Mikor felébred a ház, szólj a mama-szannak, hogy hívjon Orihoz orvost. Titokban és gyorsan.

– De hát abban maradtunk, hogy ez veszélyes – tiltakozott nyomban Ori.

– Az embernek vigyáznia kell a vagyonára. Az elgondolásod tökéletes. – Ori köszönetképp fejet hajtott. – De akkor is jobb, ha én megyek az orvoshoz, neh?

Hajnalodott. Phillip Tyrer futólépésben igyekezett a móló felé. Két felföldi, egy őrmester és egy közlegény loholt a nyomában. – Az ég áldja meg, Phillip, két ór is bőven elég – mondta néhány perce Aylesbury. – Ha a japánok el akarnak bánni magával, egy egész garnizon sem képes megvédeni. Az üzenetet személyesen Ketterernek adja át. Isten áldja!

Aylesburyhez hasonlóan Tyrernek is több száz néma szamuráj között kellett elhaladnia, akik hajnalra visszatértek. Egyik sem háborgatta, szinte tudomást sem vettek róla, legfeljebb a szemük jelezte, hogy látják. Már leért a partra. Felgyorsult a szívverése.

– Állj meg ottan, ahol vagy, mert szétlövöm a fejed! – szólt rá egy hang a sötétségből. Nagy csúszással fékezett.

– Az ég szerelmére! – lihegte. – Megbolondult? Én vagyok az! Sürgős üzenetet viszek az admirális úrnak és a tábornok úrnak.

– Bocsánatot kérek, uram.

A nagycsónak a következő pillanatban már gyors tempóban indult a zászlóshajó felé. Tyrer legszívesebben elsírta volna magát megkönnyebbülésében, hogy kiszabadult a körülzárt követségről. Egyre gyorsabb tempóra ösztökölte az evezősöket, a feljárólétrán kettesével vette a fokokat.

– Jó reggelt, Phillip! – A főfedélzeten Marlowe volt az őrség parancsnoka. – Mi szél hozta?

– Jó reggelt, John! Az admirális úr hol van? Sürgős üzenetet hozok neki Sir Williamtól. Ezrével állnak a követség körül ezek a nyomorultak.

– Jézus! – Marlowe előrement, mutatta az utat: le a hajóközepi lejárón, aztán a tat felé. – És maga? Hogy az ördögbe tudott kijutni?

– Csak jöttem. Átengedtek maguk között, nem szóltak egy árva szót sem, egyszerűen átengedtek. Megvallom, úgy félttem, majd össze csináltam magam... Tele van velük az egész környék, épp csak a követségen meg a mólónkon nincsenek.

A kajüt ajtaja előtt őrködő tengerész feszesen tisztelgett. – Jó reggelt, hadnagy úr.

– Sürgős üzenet az admirális úrnak.

Az ajtó másik oldaláról már harsant is a hang. – Akkor hozza már be, Marlowe, az ég áldja meg! Kitől jött?

Marlowe felsóhajtott és benyitott. – Sir Williamtól, admirális úr.

– Mi a fenét művelt már megint az a hülye, hogy.. – Ketterer észrevette Tyrert, elakadt a szava. – Á, maga a segéd tisztje, ugye?

– Tolmácstanonc vagyok, uram, Phillip Tyrer a nevem. – Tyrer átnyújtotta a levelet. – Sir William tisztelteti, admirális úr.

Ketterer feltépte a levelet. Hosszú, flanel hálóing volt rajta, bojtos hálósipka, orrán vékony keretes olvasószemüveg ült. Ajkát csücsörítve olvasta a levelet.

Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha sem ön, sem a tábornok úr, sem a követek nem jönnek el a mai tárgyalásra. Több száz, ha

ugyan nem több ezer állig fölfegyverzett szamuráj vett körül minket. Eddig nem tettek semmilyen ellenséges mozdulatot, és nem is akadályoztak meg senkit a távozásban. A japánoknak természetesen joguk van ott állomásoztatni a katonáikat, ahol tetszik. Lehet, hogy csak blöjf az egész, és csak nyugtalanítani akarnák minket. Mindazonáltal a biztonság kedvéért inkább egymagám tárgyalok a bakufuval – már ha követelésünknek eleget téve megjelennek. (Ha ez megtörténik, kék zászlót vonatok fel, és mindent elkövetek, hogy folyamatosan tájékoztassam önöket.) Ha a bakufu nem jelenik meg, várok egy-két napot, ami után elképzelhető, hogy el kell rendelni a szégyenletes visszavonulást. Ha netalán megtámadnának minket, azt zászlólevonással jelezzük. Ez esetben önre bízom, milyen akciót foganatosít. Maradtam alázatos szolgálja...

Az admirális kétszer is elolvasta a levelet, majd határozott hangon így szólt: – Mr. Marlowe, szóljon a kapitánynak és a tábornok úrnak, hogy azonnal kéretem őket. A hajóknak pedig adja le a következő üzenetet: „Azonnali harckészültség. Délben minden kapitány a zászlóshajóra.” Ezután jelezzék a követeknek, hogy kérem őket: amint lehet, szíveskedjenek átjönni hozzám. Mr. Tyrer, ön egyék valami reggelit, aztán álljon készen, mert néhány perc múlva viheti a választ.

– De admirális úr, nem gondolja, hogy...

De Ketterer már el is fordult. – Johnson! – bömbölte a csukott ajtó felé.

A szolgálattelvő nyomban benyitott. – A borbély már közeledik, admirális úr, az egyenruhája kivasalva, a reggelit abban a pillanatban hozzák, amint asztalhoz ül, a zabkása forró!

Ketterer tekintete Marlowe és Tyrer felé fordult. – Maguk meg mi a fenére várnak?

Struanék kuttere – a japán vizek egyetlen gőzmotoros, propelleres nagycsónakja – nekikoccant a jokohamai mólónak. Borult volt az ég, a tenger szürke felszínét élénk szél fodrozta. Jamie McFay fürgén felszaladt a lépcsőn, s gyors léptekkel indult az egész High Street látképét uraló, egyemeletes Struan-ház felé. Még csak reggeli nyolc

volt, a kéthavonta közlekedő, hajnalban érkezett postahajóról jött, ahol átvette a leveleket és a legfrissebb lapokat, amelyeket kínai segédje már rámost is a taligájára. Két levelet tartott a kezében, egy felbontottat és egy zártat.

– Jó reggelt, Jamie! – Gabriel Nettlesmith szólította meg, aki a csónakjaikra váró álmos kereskedők egyik csoportjából lépett elé. Alacsony, gömbölyű, ápolatlan ember volt, csak úgy búzlott a tintától, piszkos ruháitól és elmaradhatatlan szivarjától. A kolónia egyetlen újsága, a Yokohama Guardian szerkesztője és kiadója volt. A lap azon számos ázsiai sajtótermék közé tartozott, amelyek nyíltan vagy titokban a Struan kezén voltak. – Mi újság?

– Sok minden. Nézzen be hozzám villásreggelire, sajnos most nem érek rá.

Az öbölben még az általában ott horgonyzó flotta nélkül is pezsgett az élet. Csónakok jöttek, hozták a híreket a félszáz kereskedőnek, más csónakok a postahajó köré csoportosultak, megint mások épp oda igyekeztek. Jamie McFay elsőként érkezett vissza a postahajóról, ezt elvi kérdésnek tekintette, amelyet ugyanakkor üzleti kényszer diktált itt, ahol a legfontosabb árucikkekben örökösen szűkölködő piac árai a postahajóval érkező értesülésektől függően erősen ingadoztak. Hongkongról kilenc nap alatt ért Jokohamába a közvetlen postagözös. Ha Sanghajt is érintette, tizenegy nap alatt – ha az időjárás is úgy akarta. Otthonról, Angliából az időjárástól és a kalózoktól függően két-három hónapig utazott a levél. A postajarat érkezésének napját mindig nagy várakozás előzte meg.

Norbert Greyforth, a Brock és Fiai, Struanék legfőbb konkurensé japáni fiókjának vezetője még jó százméternyire volt a parttól; evezősei keményen húztak. A nagy csónak legkényelmesebb helyén, a középső ülésen ült, távcsővel figyelte McFayt. McFay tudta, hogy nézi, de ez nem zavarta. Hamarosan úgyis megtudja a disznó, ha ugyan nem tudja máris, gondolta. Szokatlanul nyugtalan volt. Féltette Malcolm Struant, a céget, önmagát, a jövőjét, s féltette a dzsinjét – szeretett személyét –, aki hozzá hasonlóan türelmetlenül várta a palánk másik oldalán, túl a csatornán, apró josivarai házukban.

Meggyorsította lépteit. A High Street árkában három-négy részeg hevert, mint megannyi szeneszsák, mások a part mentén dülöngéltek. Átlépett egy földön heverőn, kikerült egy csoport lármás, ittas matrózt, felszaladt a Struan-ház halljába vezető lépcsőkön, felrohant az emeletre, végigcsattogott a folyosón.

A folyosó végén halkán benyitott és belesett egy ajtón.

– Jó reggelt, Jamie – szólalt meg az ágyban fekvő Malcolm Struan.

– Á, jó reggelt, Malcolm, jó reggelt. Nem voltam biztos benne, hogy fölébredt már. – McFay becsukta maga mögött az ajtót. Feltűnt neki, hogy a szomszédos lakosztályba nyíló ajtó félig nyitva van. Odament a tífából készült hatalmas, baldachinos ágyhoz, amely mint minden itteni bútor, Angliából vagy Hongkongról származott. Malcolm Struan arca tésztaszínű és megviselt volt, hátát párnákkal polcolták fel. Babcott doktor ugyan ellátta nyugtatókkal és olyan simán hozták, amennyire csak tudták, de a Kanagavától idáig tartó tegnapi utazás mégis tovább csökkentette amúgy is kevés erejét. Hogy érzi magát?

Struan csak felnézett rá; kék szeme fakónak tűnt, mintha be is süppedt volna, sötét karikák ültek körülötte. – Rossz hír jött Hongkongról, ugye? – A hang fakó volt.

– Sajnos igen. Hallotta a jelzőágyút? – Valahányszor a postahajó feltűnt a láthatáron, a kikötőmester a szokásoknak megfelelően ágyúlövéssel riasztotta a kolóniát. A világ valamennyi brit kolóniáján dívott a szokás.

– Igen, hallottam – válaszolta Struan. – De mielőtt még elmondaná a rossz hírt, kérem, csukja be az ajtót, és adja ide az éjjeliedényt.

McFay megtette. Az oldalsó ajtó egy nappalira nyílt, abból pedig egy hálószoba. Ez volt a ház legjobb lakosztálya, és normális körülmények között Malcolm apja, a tajpan számára tartották fenn. Tegnap azonban Malcolm kitartó unszolására Angelique költözött bele. Az esemény híre nyomban körülfutott a kolónián, megerősítve a többi beszámolót és pletykát, miszerint az ő Angelique-jük lett az új „lámpás hölgy”. A hír felszította a fogadások tüzet, amelyek többsége arra vonatkozott, hogy Malcolm Struan csupán a kezét nyerte-e el Angelique-nek, vagy egyébét is.

– Maga megbolondult – mondta este a klubban McFay az egyik ilyen fogadónak. – Rettenetes állapotban van a szerencsétlen.

Babcott doktor közbeszólt. – Pillanatokon belül felépül.

– Én mondom, ebből esküvő lesz! – jegyezte meg valaki.

– Mindenki az én vendégem! – kiáltott egy másvalaki. – Végre meglesz az első esküvőnk, a kolónia első esküvője!

– Olyan azért volt már, Charlie – intette le egy barátja. – Vagy a muszumékról elfeledkeztél?

– Ugyan már, azok nem számítanak. Én igazi templomi esküvőre gondolok, igazi keresztelőre...

– Jóságos Jehova! Gondolod, hogy sül már valami a kemencében?

– Idefelé a hajón állítólag már össze voltak gabajodva... Nem mintha Struannak a szemére vetném.

– Bögyös Angyal még el sincs jegyezve, te! Ha még egyszer a becsületibe mersz gázolni, én esküszöm, megnyuvasztalak...!

A két részeg összeverekedett, összetört néhány palackot, aztán mindkettejüket kihajították. Egy óra sem telt bele, zajos tetszésnyilvánítás közepette visszajöttek mindketten.

McFay felsóhajtott. Este, mikor lefekvés előtt belesett a szobába, Struan már aludt, Angelique egy széken bóbiskolt mellette. Gyengéden fölrázta a lányt.

– Jobb volna most már, ha ágyba feküdne, Angelique. Most már nem fog fölébredni.

– Igen... Köszönöm, Jamie.

McFay csak nézte, mint nyújtózik, mint egy elégedett macska, mint hullámszik haja meztelen válla körül, mint lüktet szinte a férfibolondító életerőtől; ruhája hosszított dereka tövénél olyan redőkben omlik alá, amelyeneket Josephine császárné kedvelt annyira úgy ötven éve, s amit néhány párizsi mesterszabász megpróbált újra divatba hozni. Az ő lakosztálya a folyosó másik végén volt, régóta nem aludt már benne.

Struant kiverte a veríték. A kiállt fájdalmak dacára erőlködése csak csekély eredményt hozott: az éjjeliedénybe nem került ürülék, csak némi vérrel elegy vizelet.

– Nos, mi az a rossz hír, Jamie?

– Hát nem is tudom, hogyan...

– Az ég szerelmére, nyögje már ki!

– Édesapja kilenc nappal ezelőtt meghalt – mondta McFay. – Aznap, mikor a mostani postahajó kifutott Hongkongból. Hat napja temették. Az édesanyja arra kért, intézkedjek az ön azonnali hazatérése ügyében. A mi levelünk, amit már elküldtünk, sajnos leghamarabb is csak négy-öt nap múlva ér Hongkongba az ön sebesülésének hírével. – Jamie McFay lehajtotta a fejét. – Őszinte részvétem.

Struan csak az első mondatot hallotta. Nem érte váratlanul a hír, mégis olyan hirtelenséggel csapott le rá, mint a testébe hasító kardpenge. Egyszerre öntötte el a boldogság és a szomorúság; izgalommal töltötte el, hogy végre-valahára teheti, amire egész életében készült, amire hosszú-hosszú évek óta sóvárgott, amire hosszú-hosszú éveken át vágyott, miközben anyja hol szelíd erőszakkal, hol hízelgéssel vezérelte és segítette apját a nehéz időkben: végre-valahára hivatalosan is átveheti a céget. A nehéz idők szinte állandósultak, s főképp az ital okozta őket, amely apja egyetlen gyógyszere volt az őrjítő fejfájások és a boldogság-völgyi kór, a malária, a rossz levegő, a gyilkos láz ellen, amely annak idején még megtizedelte Hongkong első lakóit, de amit ma már egy kéregkivonattal, kininnel úgy-ahogy kordában lehetett tartani.

Nem emlékszem olyan évre, mikor apát ne döntötték volna ágyba legalább kétszer a rohamok, minden alkalommal eltartott vagy egy hónapig, gyakran napokig félrebeszélte. Nem gyógyította meg még a méregdrága cinchonakéreg sem, amit még nagyapa hozatott Peruból, de legalább elvette a láz gyilkos erejét – legalábbis a legtöbb embernél. De a kis Maryt nem gyógyította meg, négyéves volt akkor, én meg hét, azóta tudom, mi a halál.

Mélyen felsóhajtott. Istennek hála, anyámon nem fog semmi: se kórság, se kor, se balszerencse; harminchét éves, de még mindig fiatalos, hét gyerek után is karcsú maradt; ő a legerősebb támaszunk, erős, mint az acél, áll minden vihart, minden katasztrófát, nem emészti el még az apjával, azzal az istenverte Tyler Brockkal folytatott engesztelhetetlen gyűlölködés sem... Túltette magát a tavalyi katasztrófán is, mikor a drága ikrek Shek-Óban, ahol a nyaralónk van, a tengerbe fúltak. És most szegény apa. Mennyien meghaltak már...

Tajpan. Most már én vagyok a Nemes Ház tajpanja.

– Hogy? Mit mondott, Jamie?

– Csak azt, hogy őszinte részvétem. Itt az édesanyja levele.

Struannak erőfeszítésébe került, hogy kezébe vegye.

– Hogyan juthatnék vissza a lehető leggyorsabban Hongkongra?

– A Sea Clouddal, de az csak két-három hét múlva érkezik. A jelenleg itt horgonyzó kereskedőhajók mind lassúak, és egy héten belül egy sem indul Hongkongba. Még a postahajó volna a leggyorsabb, az elég hamar odaérne, de az meg még kiköt Sanghajban.

Malcolm Struant tegnap óta borzasztotta a gondolat, hogy tizenegy napig hánykolódjon a tengeren, ráadásul minden valószínűség szerint rossz időben, sőt tájfunban. Most azonban mégis azt mondta: – Beszéljen a kapitánnyal. Beszélje rá, hogy menjen egyenesen Hongkongba. Mi van még a postában?

– Még nem néztem át teljesen, de van itt valami... – McFay aggódva nyújtotta oda a hirtelen elsápadó Struannak a Hong Kong Observert. – Sajnos semmi jó. Az amerikai polgárháború egyre jobban kiszélesedik, tízezzrel ölik egymást, csaták voltak Shilohban, Fair Oaksnál és vagy tucatnyi más helyen, Bull Kunnál az Unió súlyos vereséget szenvedett, szinte megtizedelték. Ezek a hátultöltős puskák, géppuskák és huzagolt csövű ágyúk egyszer és mindenkorra megváltoztatták a hadviselést. Most, hogy az Unió blokád alá vette a délieket, a gyapot ára az egekbe szökött. A londoni és a párizsi tőzsdén újabb pánik tört ki, mivel Poroszország állítólag pillanatokon belül le fogja rohanni a franciákat. Mióta a férje meghalt, tehát tavaly december óta Viktória királynő még mindig nem jelent meg a nyilvánosság előtt, azt rebesgetik, hogy halálra fogja emésztetni magát. Mexikóból kivontuk a csapatainkat, és most az az elmebeteg III. Napóleon eltökélte, hogy megszerzi Franciaországnak. Európát éhínségek és zavargások dúlják. – McFay néhány másodpercig hallgatott. – Hozhatok önnek valamit?

– Egy új gyomrot. – Struan a kezében szorongatott levélre pillantott. – Hagyja itt nekem az újságot, Jamie... Átnézem a postát, aztán jöjjön vissza, meg kell beszélünk az itteni teendőket, mielőtt elmegyek...

A neszre mindketten odanéztek: az átjáróajtó nyílt ki, Angelique állt ott hálóingben, elegáns pongyolában.

– Jó reggelt, chéri – mondta. – Mintha hangokat hallottam volna. Hogy érzi magát ma reggel? Jó reggelt, Jamie. Malcolm, ma sokkal jobban néz ki. Hozzak valamit?

– Nem, köszönöm. Jöjjön, üljön le. Maga egyszerűen csodálatos. Jól aludt?

– Nem igazán jól, de ez most nem érdekes – felelte Angelique, bár remekül aludt. Odament Struanhoz, megérintette a homlokát, aztán leült. Finom parfümillat lengte körül. – Reggelizzünk együtt?

McFay magára vont a figyelmét. – Elintézem a dolgokat, aztán majd jövök. Szólok George Babcottnak.

Mikor az ajtó bezárult, Angelique végigsimított Struan homlokát. Struan megfogta a kezét, simogatta. A levél a földre csusszant. Angelique fölvette.

– Miért olyan rosszkedvű? – kérdezte enyhe homlokráncolással.

– Meghalt apám.

Struan szomorúsága könnyeket csalt Angelique szemébe. Sosem esett neheze a sírás, gyakorlatilag akkor könnyezett, amikor csak akart, mivel már egészen kicsi korától kezdve tapasztalta, milyen hatást vált ezzel ki másokból, nagynénjéből és főleg nagybátyjából. Nem kellett mást tennie, csak anyjára gondolni, aki belehalt öccse megszülésébe. – Na de Angelique – mondogatta mindig könnybe lábadt szemmel a nagynénje –, a szegény kis Gérard az egyetlen öcséd, rajta kívül sose lesz más testvéred, legalábbis vér szerinti nem, még akkor sem, ha az a semmirekellő apád megint megnősül.

– Gyűlölöm Gerard-t.

– Az a szegény gyerek nem tehet róla, rémes, hogyan jött a világra.

– Nem érdekel. Akkor is ő ölte meg a mamát! Megölte!

– Ne, Angelique, nem kell sírni...

És Struan most ugyanezeket a szavakat mondta. Könnyű volt sírni, mert Malcolmot tényleg sajnálta. Szegény Malcolm elvesztette az apját. Rendes ember volt, jó volt hozzám. Szegény Malcolm meg igyekszik bátornak mutatkozni. Nem baj, nemsokára úgyminden rendbe jön. Már így is sokkal könnyebb ebben a házban, itt nincs az a szag, illetve alig érezhető. Hirtelen apja jelent meg lelki szemei

előtt: „Ne feledd, hogy hamarosan ez a Malcolm örököl mindent, a hajókat, a hatalmat, a...”

Azért sem gondolok erre. Se arra a... arra a másik dologra.

Felszárította könnyeit.

– Meséljen el nekem mindent.

– Nincs ezen sok mesélnivaló. Apám meghalt, már majdnem egy hete el is temették. Azonnal vissza kell mennem Hongkongra.

– Igen, azonnal... majd ha eléggé felépül. – Angelique előrehajolt, és könnyedén homlokon csókolta Struant. – És Hongkongon mit fog csinálni?

Struan némi kivárás után határozottan válaszolt. – Én lépek apám örökébe. Én vagyok a tajpan.

– A Nemes Ház tajpanja? – Angelique őszintének mutatta meglepetését, s óvatosan folytatta. – Malcolm, kedvesem, rettenetes dolog ez, ami az édesapjával történt, de... ugye nem volt teljesen váratlan? Apám mondta, hogy már hosszú ideje betegeskedett.

– Igen, számítani lehetett rá.

– Szomorú dolgok ezek, de hát... így vagy úgy, maga most már akkor is a Nemes Ház tajpanja. Engedje meg, hogy elsőként gratuláljak. – Angelique térdet hajtott: kecsesen, elegánsan, mint egy király előtt. Elégedetten ült vissza. Látta, hogy Struan különös tekintettel méregeti. – Mi az?

– Csak elnéztem magát... Olyan büszke vagyok magára. Maga csodálatos. Hozzám jön feleségül?

Angelique szíve kihagyott egy ütemet, arca elvörösödött, de az agya azt súgta, legyen elővigyázatos, ne siessen. Elgondolkodott: legyen-e ugyanolyan komoly, mint Struan, vagy engedje szabadjára a kérdés és a diadal keltette túláradó boldogságát.

– Olálá! – mondta derűsen, kacéran, egy zsebkendővel legyezgetve magát. – Igen, a felesége leszek, Monsieur Struan, de csak akkor... – Egy kis tétovázás után sietve folytatta. – De csak akkor, ha a lehető leghamarabb felépül, ha mindenben engedelmeskedik nekem, ha éjjel-nappal dédelget, ha örökké csak rám gondol, ha épít nekünk egy kastélyt a Csúcson meg egy palotát a Champs-Élysées-n, ha jegyajándékkul kapok egy klippert meg egy színarany szobát, és ha vásárol nekünk egy egymillió hektáros vidéki birtokot!

– De komolyan... Angelique, én komolyan beszélek!

Én is komolyan beszélek, de még mennyire, gondolta Angelique; örült, hogy Struant mosolyogni látja. Futó csókja, amelyet ezúttal a férfi ajkaira adott, a teljesség ígéretét hordozta. – Ejnye, Monsieur, nem illik hitegetni egy védtelen, ifjú hölgyet.

– Az élő Istenre esküszöm, hogy nem hitegetem. Hozzám jön vagy sem? – Struan érezte, hogy ez kissé nyersebben hangzott a kelleténél, de nem volt ereje felülni és magához vonni a lányt. – Nagyon kérem...

Angelique szeme még könnyes volt. – Talán... majd ha felépül. És csak akkor, ha habozás nélkül engedelmeskedik nekem, éjjel-nappal dédelget...

– Mintha az előbb azt mondta volna: mindenben engedelmeskedik.

– Ja igen, bocsásson meg. Mindenben engedelmeskedik és a többi és a többi... – Angelique bájosan elmosolyodott. – Talán igen, Monsieur Struan, de előbb még jobban meg kell ismernünk egymást, aztán jegyet kell váltanunk, aztán pedig, Monsieur le tajpan de la Noble Maison, aztán pedig már... bármi lehetséges.

Struan egész lényét átjárta az öröm. – Eszerint igen?

Angelique csak nézte, váratta, aztán a tőle telhető legnagyobb gyöngédséggel azt mondta: – Komolyan gondolkodni fogok rajta. De előbb meg kell ígérnie, hogy minél hamarabb meggyógyul.

– Meggyógyulok. Esküszöm.

Angelique megint felszárította könnyeit. – És most kérem, Malcolm, olvassa el az édesanyja levelét, addig itt maradok maga mellett.

Struan szíve kalapálni kezdett, ujjongása feledtette vele a fájdalmakat. Az ujjai azonban még így is csak nehezen engedelmeskedtek, nem tudta feltörni a pecsétet. – Angel... Volna szíves felolvasni?

Angelique nyomban eltörte a viaszt, végigfutott a levél egyetlen oldalán, a különös kézíráson.

„Szeretett fiam! – olvasta fennhangon. – Mély fájdalommal értesítelek, hogy apád meghalt, és jövőnknek mostantól te vagy a letéteményese. Apádat szegényt álmában érte a halál. Három

nap múlva lesz a temetése, a holtak meg kell térnie a holtakhoz, nekünk élőknek pedig míg élünk, folytatnunk kell a küzdelmet. Apád végakarata szerint te lépsz az örökébe, te vagy a tajpan, de hogy törvényes formában is az legyél, ahhoz egy ünnepélyes aktuson be kell iktatnunk, amelyen szeretett nagyapád végrendelete szerint én és Csen compradore leszünk a tanúk: Intézd el japáni érdekeltségeink dolgát ahogy megbeszéltük, és amint tudsz, gyere haza. Szerető anyád."

Angelique szeme megint könnybe lábadt: elképzelte, hogy ő az anya, aki fiának a levelet írja.

– Ennyi az egész? Utóirat sincs?

– Nincs, chéri, semmi több. Szerető anyád, ez a vége. Milyen erős asszony... Bárcsak én is ilyen erős volnék.

A történetek horderején kívül minden másról megfeledkezve Angelique az ablakhoz sétált, megtörülte a szemét, kinyitotta az ablakot, és kinézett a kikötőre. A friss levegő kiszippantotta a betegszoba szagát.

Mit csináljak? Segítek neki, hogy minél hamarabb visszatérhessen Hongkongra, el erről a rémes helyről. De... De vajon az anyja pártolja-e majd a házasságunkat? Nem tudom. Én pártolnám az ő helyében? Tudom, hogy nem kedvel, találkoztunk néhányszor, mindig valahogy olyan fölényesnek és ridegnek tűnt... Bár Malcolm szerint a családtagokon kívül mindenkivel ilyen. „Csak várja ki, amíg megismeri, Angelique. Az anyám csodálatos, erős asszony...”

Háta mögött nyílt az ajtó, Ah Tok jött be egy kis teatálcával a kezében, kopogtatás nélkül. – Ne ho ma, úr – köszönt, széles mosollyal villogtatva büszkeségét, két aranyfogát. – Úr alszik jól, hallod-e?

Malcolm folyékony kantonisággal szólt rá. – Hagyd abba ezt a makogást.

– Ajíjje! – Ah Tok Struan ámája volt, öntörvényű lény, születése óta viselte ura gondját. Angelique-et jóformán észre sem vette, csak Struannal törődött. Vaskos, erős, ötvenhat éves asszony volt, hagyományos fehér ingkabátban és fekete nadrágban járt, derekáig csüngő hosszú copfja jelezte, hogy az ámák mesterségét választotta, s következésképpen szüzességi és gyermektelenségi

fogadalmat tett, hogy gazdája iránti hűségétől semmi se tántoríthassa el. Ah Tok mögött két kínai szolga lépett a szobába vízzel és forró törülközőkkel, hogy lemosdassa Struant. Ah Tok harsányan rájuk reccsent, hogy csukják be az ajtót. – Úr füröd, hallod-e? – mondta Angelique-nek címezve.

Angelique felállt. – Majd még jövök, chéri – mondta.

Struan nem válaszolt, csak rámosolygott, aztán elgondolkozva ismét a levélbe mélyedt. Angelique résnyire nyitva hagyta az ajtót. Ah Tok rosszállóan morogva becsukta, rászólt a két szolgára, hogy igyekezzenek a mosdatással, aztán teával kínálta Struant.

– Köszönöm, anyám – mondta kantoni nyelvjárásban Struan, a szokásos megtisztelő megszólítással, amely kijárt annak az asszonynak, aki csecsemőkora óta dédelgette, óvta, vigyázta.

– Rossz hírek ezek, fiam – mondta Ah Tok. A történetek híre már végigsöpört a Jokohamában szolgáló kínaiakon.

– Rosszak. – Struan ivott egy korty teát. Nagyon finom volt.

– Mindjárt jobban érzed magad, ha már megmosdattak. Aztán majd beszélgetünk. Tiszteletre méltó apádnak már rég meg kellett volna jelennie az istenek színe előtt. De most már ott áll, te meg tajpan lettél, úgyhogy a rossz jóra fordult. Délelőtt még hozok neked egy különleges teát, amit neked vásároltam, az majd kikúrál minden nyavalyádból.

– Köszönöm.

– Tartozol nekem egy ezüsttaellel az orvosságért.

– A tizedrészével.

– Ajíjje! Legalább a felével.

– Ajíjje, legyen ötödrésze, anyám. – Struan szinte oda sem figyelve, gépiesen, de nem barátságatlanul alkudozott. – De ha folytatni akarod az egyezkedést, kénytelen leszek eszedbe idézni, hogy tartozol nekem hathavi béreddel, amit előre kifizettem neked a nagyanyád temetésére... a másodszorira.

Az egyik szolga röhincselni kezdett, de Ah Tok úgy tett, mintha nem hallaná. – Ahogy óhajtod, tajpan. – Óvatosan használta a titulust, először szólította így Struant. Figyelte, hogyan reagál, aztán rácsattant a védencét mosdató két emberre. – Mozogjatok már! Mit gondoltok, egész nap túrni fogja fiam, a tajpan az ügyetlenkedéseteket?

– Ajíjje – szólt vissza botorul az egyik szolga.

– Vigyázz, te ciceréző fattyú! – mondta negédesen Ah Tok egy Struan által nem ismert nyelvjárásban. – Te csak végezd a dolgod, de ha borotválás közben akár csak egy parányi karcolást ejtesz is a fiamon, rád fordítom az ördög szemét. Úgy bánj vele, mint a császári drágakővel, különben porrá zúzom a csecsebecsédet!

– A csecsebecsédet? Ajíjje, öregasszony, ha így beszélsz, akkor te ningtoki vagy. Az a falu tiszta teknőspotyadék, csak arról híres, mekkorákat finganak benne.

– Van rá egy ezüsttaelem, hogy egy ilyen civilizált ember, mint én, ma este ötször-hétszer eltángál madzsongozásban.

– Tartom! – sziszegte dacosan a férfi, noha Ah Tok elismerten jó játékosnak számított.

– Mit locsogtok? – kérdezte Struan.

– Szolgák fecsegése, semmi érdekes, fiam.

Miután lemosdatták, ropogósan tiszta hálóinget adtak Struanra.

– Köszönöm – mondta Struan; egészen felfrissült. A szolgák udvariasan meghajoltak és távoztak.

– Ah Tok! Reteszeld be az ajtót. De halkan!

Az asszony engedelmeskedett. Éles fülével szoknyasuhogást hallott a szomszédos szobából; elhatározta, hogy még éberebb lesz. Ennek a minden lében kanál, idegen ördög varangyosbékának, ennek a szajhának úgy ki van éhezve a jádekapuja az én gazdámra, hogy a civilizált ember szinte hallja a szörcsögését.

– Légy szíves, gyűjtsd meg nekem a gyertyát.

– Eh? Fáj talán a szemed, fiam?

– Nem, semmi ilyesmi. Az íróasztal fiókjában van biztonsági gyújtó. – Az új magyar találmányt, a gyufát általában elzárva tartották: fölöttébb keresett, gyorsan pénzzé tehető árucikk volt, gyakran lába kelt. Az apróbb holmik elcsenése Ázsia járványszerű kórsága volt. Ah Tok ideges mozdulatokkal kivett egy szálat; hiába magyarázta el neki Struan, mégsem értette, miért csak a doboz oldalán lehet meggyújtani; idegen ördögök ördögi praktikájának tartotta.

– Hova tegyem a gyertyát, fiam?

Struan a karnyújtásnyira álló éjjeliszekrényre mutatott. – Oda. És most hagyj magamra egy kicsit.

- Ajíjje! Egy csomó dolgot meg kell beszélnünk.
- Tudom. Állj az ajtó elé, és amíg nem szólok, ne engedj be senkit.

Ah Tok morogva kiment.

A sok beszéd meg a rossz hírek kimerítették Struant. Nagy erőfeszítés árán az ágy széléhez húzta a gyertyát, aztán visszahanyatlott egy percre.

Négy esztendeje, tizenhatodik születésnapján anyja így szólt hozzá: Most már elég idős vagy, hogy megismerd a Nemes Ház néhány titkát. Titkok mindig is voltak és lesznek is. Vannak olyanok is, amelyeket csak akkor árulunk el neked apáddal, ha majd tajpan leszel. Van olyan is, amit neki nem árulok el, és vannak olyanok, amelyeket neked nem mondok el. Most néhány olyan dolgot mondok el neked, amit se apádnak, se testvéreidnek nem szabad megtudniuk. Semmilyen körülmények között. Senkinek. Megeksüszöl rá?

– Igen, anyám, esküszöm.

– Először is. Eljöhet a napja, mikor levélben kell tudatnunk egymással bizalmas vagy veszedelmes dolgokat. Sose feledd, hogy ami írva van, azt idegen szemek is láthatják. Valahányszor írok neked, a végére mindig odaírom: „Utóirat: Szeretlek.” Te is mindig, minden esetben írd oda. Ha a levélben nincs utóirat, az azt jelenti, hogy a levél fontos és bizalmas információkat tartalmaz, amelyek csak kettőnkre tartoznak. Figyelj! Struan anyja elővette az előkészített papírt, gyufát gyújtott s a lap alá tartotta, nem úgy, hogy lánggra lobbantsa, de annyira közel, hogy csaknem megperzselte, így hordozta végig soronként a lángot a papírlap alatt, mígnem valamely csoda folytán megjelent a rejtett üzenet: *„Boldog születésnapot! A párnád alatt találsz egy bemutatóra szóló tízezer fontos csekket. Ne mondd el senkinek, s élj vele bölcsen.”*

– Jaj, anyám...! Tényleg? Tényleg tízezer?

– Annyi.

– Ajíjje! Na és ez az írás? Hogyan kell csinálni?

– Fogsz egy tiszta lúdtollat vagy acélhegyűt, belemártod abba a folyadékba, amit majd adok neked, lehet tejbe is, szépen leírod az üzenetet, és vársz, míg meg nem szárad. Amikor aztán melegítik a papírt, ahogy én az imént, az írás láthatóvá válik. – Struan anyja

elővett még egy gyufaszálat, és meggyújtotta a lapot. Szótlanul nézték, mint ég. Struan anyja porrá taposta a pernyét. – Ha majd tajpan leszel – mondta –, ne bízz senkiben, Még bennem se.

Struan a gyertyaláng fölé tartotta anyja levelét, feltűntek a jellegzetes kézírással papírra vetett szavak:

Sajnálattal tudatom, hogy apád részegen dühöngve lelte halálát. Nyilván megint lepénzelte valamelyik szolgát, hogy csempésszen be neki italt. A többit majd személyesen. Köszönet Istennek, hogy végre megváltotta apádat a szenvedéseitől, de a Brock família, az én átkozott apám és Morgan bátyám volt az, aki egy percre sem hagyott nekünk békét, ők okozták apád rohamait is, melyek közül az utolsó akkor érte, mikor – sajnos már későn – felfedtük, milyen üzemeket folytatnak ellenünk Hawaiiiban. Jamie többé-kevésbé ismeri a részleteket.

Egy percre abbahagyta az olvasást, fojtogatta a düh. Megfizettek még ezért, és nem is sokára, fogadkozott magában, aztán tovább olvasott.

Óvakodj barátunktól, Dmitri Syborodintól. Rájöttünk, hogy állításával ellentétben nem a déliek embere, hanem annak a forradalmár Lincoln elnöknek a titkos ügynöke. Őrizkedj Angelique Richaud-tól...

Elszorult a szíve.

... Párizsi emberünk írja, hogy a nagybátyja, Michel Richaud nem sokkal Angelique elutazása után tönkrement, és jelenleg az adósok börtönében ül. Továbbá: Angelique Richaud apja nagyon rossz társaságba keveredett, komoly kártyaadósságai vannak, és bizalmasainak titokban azzal dicsekszik, hogy hamarosan ő fogja képviselni valamennyi franciaországi érdekeltségünket. Mindezt a te negyedikén kelt leveledre alapozza, amelyet – feltételezem – a lánya ösztönzésére írtál neki. Nem lesz a képviselőnk. Fizetésektelen, bukott ember.

Egy másik „titka”, hogy egy éven belül a veje leszel. Ez természetesen nevetséges, nagyon fiatal vagy te még a házassághoz, ráadásul rosszabb rokonságot el sem tudnék képzelni neked. Meg akarnak fogni, fiam. Légy körültekintő, óvakodj a női fortélytól.

Struan életében először haragudott meg az anyjára. Remegő kézzel tartotta a lángba a papírt, míg el nem szenesedett, aztán elmorzsolta a pernyét, elcsippentette a lángot, odébb lökte a gyertyatartót, s visszahanyatlott. A szíve hevesen vert, lelke egyfolytában üvöltött: hogy merészel ez az engedélyem nélkül nyomozni Angelique és az apja után?! Hogy van mersze ilyesmihez? Bármilyen bűnt követtek is el, Angelique nem tehet róla. Isten a tudója, hogy az apák bűneit nem lehet a gyermekeiken számon kérni! Vagy talán az én szeretett nagyapám nem volt-e sokkal rosszabb fajta? Nem volt-e gyilkos, alig több egy kalóznál, amilyen most Angelique apja? Milyen álszent is vagy, anyám! Semmi közöd hozzá, kit veszek el. Ez az én életem, és ha én jövőre el akarom venni Angelique-et, el is veszem. Anyámnak fogalma sincs Angelique-ről... Ha majd megismeri, ugyanúgy fogja szeretni, mint én... Ha pedig mégsem, hát...

– Jézusom...! – nyögött fel az ismét belehasító fájdalom hatására.

12

McFay fölemelte tekintetét az asztalát elborító levelekről, iratokról és újságokról. – Hogy van Malcolm? – kérdezte idegesen a belépő Babcott-tól. Tágas irodája ablakai a High Streetre és a tengerre néztek.

– Gyomorgörcse volt, Jamie. Sajnos számítani lehetett valami ilyesmire... Szegény fiú. Átkötöztem a sebé, felszakadt néhány öltés. Meg adtam neki egy kis laudániumot. – Babcott megdörzsölte fáradságtól karikás szemét. Súlyos szalonkabátja ujja kirojtosodott, elejét itt is, ott is vegyszer- és vérfoltok szennyezték. – Ennél többet pillanatnyilag nem tehetek érte. A flottáról mi hír?

– Minden a régiben. A hajók harckészültségben, a követség még mindig körülvéve. A bakufunak hamarosan meg kell érkeznie.

– És ha nem?

McFay föl vonta a vállát. – Utasítást kaptam, hogy Malcolmot a lehető leghamarabb juttassam vissza Hongkongra... roppant sürgős. Fel tudom tenni a postahajóra, azzal...

– A leghatározottabban megtiltom! – vágott közbe Babcott a szándékoltnál emeltebb hangon. – Ostobaság volna, és nagyon veszélyes, rettenetesen veszélyes. Ha belefutnak egy viharba, ami mostanában igencsak elképzelhető... A folyamatos öklendezés felszakítaná a sebeit... Abba belehalna. Nem!

– És mikor utazhat?

Az orvos kinézett az ablakon. A földnyelv előtt tajtékos hullámok fodrozódtak, az öbölben sima volt a víz. Az égbolt borult. Babcott mérlegelte, mit tud, mit nem tud. – Legjobb esetben is csak egy hét múlva, de talán egy hónap is kell hozzá. Isten a tudója, Jamie, én nem.

– És ha maga elkísérné?

– Az ég szerelmére, ne! Nem hallotta, amit mondtam? Nem. Nem! Nem szállítható. Kilencnapi hajóútba belehal.

McFay elkomorodott. – Milyen kilátásai vannak Malcolmnak? De komolyan. Ez most nagyon fontos, tudnom kell.

– Még mindig jók. A hőmérséklete többé-kevésbé normális, gennyesedés előjelei nem mutatkoznak. – Babcott megint megdörzsölte a szemét, és ásított. – Bocsásson meg, nem akartam így ráförmedni magára. Éjfél óta fent vagyok. Előbb egy katonát meg egy matrózt kellett összefoltoznom, Drunk Townban verekedtek össze valamelyik kocsmában, aztán meg át kellett rohannom Josivarába, életre pofozni egy asszonyt, aki felvágta az ereit. – Felsőhajtott. – Az volna a legjobb, ha minél kevesebb izgalom érné. Szerintem ezt a rohamot is ez a sok rossz hír váltotta ki.

Culum Struan halálának híre, s hogy Malcolm lett az új tajpan már bejárta a kolóniát. Brockéknál Norbert Greyforth az értesülés hallatán pezsgőt bontott. A pezsgő abból a ládából származott, amelyet hetekkel ezelőtt hűtetett be erre az alkalomra a raktárunk mellett épült új és kitűnően jövedelmező hűtőházukban. – Évek óta nem hallottam ilyen jó hírt! – fordult röhögve Dmitri Syborodinhoz. – És van még húsz láda pezsgőm behűtve a ma esti murira! Most pedig a tószit! – Magasba emelte méregdrága, metszett velencei kristálypoharát. – Emelem poharam a Nemes Ház tajpanjára: vesszen a régi, vesszen az új, menjenek tönkre egy év alatt!

– Én iszom magával, Norbert az új tajpan sikerére, de a többire nem – mondta Syborodin.

– Nézzen már körül, vegye észre a realitásokat. Struanék már a múlt, mi vagyunk a jelen és a jövő! Nem mondom, valamikor, mikor még élt Dirk Struan, volt bennük erő, de ma már gyengék, McFayben semmi energia... Ha lett volna benne némi segítőkészség és meggyőző erő, Canterbury meggyilkolásának estjén fellázíthattuk volna az egész kolóniát, a flottát, a hadsereget, elkapnak és fellógattuk volna azt a disznó szacumai királyt, és azóta is boldogan élnénk.

– Ez igaz. John Canterbury haláláért így vagy úgy, de bosszút kell állni – mondta Syborodin. – Tudja, hogy rám hagyta a cégét? – Canterbury az egyik kisebb kereskedőház tulajdonosa volt, főként selyemszövet és még inkább selyemhernyók és selyemhernyópeték exportálásával foglalkozott, amit Franciaországban busásan megfizettek. – Mindig emlegette, hogy rám testálja, de nem hittem neki. Én vagyok a végrendelete végrehajtója is...

– Ezek a szamurájok mind csirkefogók. Semmi okuk nem volt rá, hogy így meggyilkolják. Na és mi van a muszuméjával? John nagyon odavolt érte. Várandós, nem?

– Nem, az csak pletyka volt. John a végrendeletében arra kért, hogy gondoskodjak a lányról, adjak neki annyi pénzt, amennyiből vehet magának egy kis vityillót. Elmentem a mama-szanjához is, Raikóhoz, ahhoz a vén szipirtyóhoz, az azt mondta, hogy a lány már hazament a szülőfalujába, majd ő utánaküldi a pénzt. Adtam neki annyit, amennyit John írt, és részemről befejeztem.

Norbert Greyforth elgondolkodva kiitta majd újratöltötte poharát. Kezdte jól érezni magát. – Magának is vigyáznia kellene – fogta suttogóra; úgy ítélte, elérkezett a megfelelő alkalom. – Magának a jövőjére is gondolnia kell, nem csak holmi szövetvégekre meg féregpetékre. Gondoljon inkább a nagy játszámára, az amerikai játszámára. A szerződéseink révén annyi brit, francia és porosz fegyvert vásárolunk, amennyit csak akarunk... Most írtunk alá a Krupp-pal egy szerződést, a Távol-Keleten mi leszünk a kizárólagos képviselőjük. Jobb árakon tudjuk adni, mint Struanék, oda tudjuk szállítani Hawaii-ba, onnan már maguk is... Ahová akarják, mi nem kérdezősködünk.

– Erre már iszom.

– Bármire van szüksége, tőlünk olcsóbban és gyorsabban kapja meg. – Greyforth mindkettejüknek töltött. – Szeretem a Dom Pérignont, jobb, mint a Tat... Az a vén szerzetes értett a színhez meg a cukorhoz... Apro-pó, cukor – folytatta óvatosan. – Hallom, hogy Északon is, Délen is olyan drága idén a cukor, hogy szinte nemzeti kincsnek számít.

Syborodin poharat tartó keze megállt a levegőben. – Mit akar ezzel mondani?

– Ezzel azt akarom mondani, de ez maradjon kettőnk között, hogy a Brock és Fiai előre felvásárolta az idej termést, ami viszont azt jelenti, hogy Struanéknak egy zsák nem sok, de annyi sem jut belőle, tehát a velük kötött egyezsége nem fog realizálódni.

– És mikor hozzák ezt nyilvánosságra? – kérdezte résnyire szűkült szemmel Syborodin.

– Szeretne beszállni? Tudnánk használni az Államokban egy megbízható embert.

Syborodin töltött; jólesett kezének a hűtött pohár tapintása. – És mi volna az ellenszolgáltatás?

– Hogy velem iszik a Nemes Ház pusztulására.

Culum Struan halálhíre és Malcolm Struan örökébe lépése kapcsán nemcsak Jokohamában hangzottak el rövidebb-hosszabb pohárköszöntők, hanem Ázsiában és a Távol-Keleten mindenütt, ahová eljutott a hír. Egyes beszédek ünnepélyesek voltak, mások bosszúszomjasak, megint mások az új tajpant éltették, egyesek a pokolra kívánták a Struan-házat, mások imádkoztak érte... így vagy úgy, de minden üzletember azon töprengett, őt hogyan érintik az események. Mivel a Struan cég a Nemes Ház volt.

A francia követségen Angelique Richaud koccintott, óvatosan belekortyolt a pezsgőbe; pohara tucatáru volt, tulajdonképpen nem is pezsgőspohár, az ital átlagos.

– Igen, ahogy mondja, Monsieur Vervene.

Pierre Vervene a követség ügyvivője volt, negyven körüli, fáradt, kopaszodó ember. – Pohárköszöntő pohárköszöntőt kíván, Mademoiselle – mondta a lány fölé tornyosulva, s megint fölemelve poharát. – Ezt a poharat most ne csupán az új tajpan üzleti sikereire és hosszú életére ürítsük, hanem magára a tajpanra, az ön jövődöbelijére.

– Ó, Monsieur! – Angelique sértődöttséget színelve letette poharát. – Ezt csak bizalmasan közöltem önnel, mert olyan boldog és büszke vagyok, de amíg Monsieur Struan be nem jelenti, addig ezt nem szabad mások előtt mondani. Ezt ígérje meg nekem.

– Hogyne, természetesen – felelte megnyugtatólag Vervene, de gondolatban már fogalmazta is az üzenetet, amit abban a pillanatban, amint a lány távozik, már küld is Seratard-nak a Jedóban horgonyzó zászlóshajóra. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen liaison számtalan módon kihat a francia politikai és üzleti érdekeltségekre. Ha okosak vagyunk, gondolta – márpedig azok vagyunk –, ezen a kis lotyón keresztül kezünkbe vehetjük a Nemes Ház irányítását. Rejtély, mivel fogta meg magának Malcolmot, hisz nincs semmije, csak egy csinos arcocskája, szép melle, duzzadó fiatalsága és fara, ami egy-két hónapra heves hancúrozásokat ígér... Már ha igaz, amit mond. Ha igaz...

Merde! Nem normális az a szerencsétlen ember, ha hajlandó így, hozomány nélkül elvenni egy ilyen lányt, aki még csak nem is előkelő. Micsoda hihetetlen szerencséje van Richaud-nak, ennek a vén disznónak! Most majd ki tudja fizetni a váltóit.

– Fogadja legőszintébb gratulációmát, kisasszony.

Nyílt az ajtó, és a francia követség Első Szolgája, egy vászonkabátos, fekete nadrágos, feje búbján kis, kerek, fekete sapkát viselő idősebb, kerekded kínai sietett be, hóna alatt egy paksamétával. – Hallod-e, úr, posta, sebj! – Az asztalra csapta a leveleket meg a csomagokat, megbámulta Angelique-et, hangosan böfögött, s távozott.

– Uram atyám, az örületbe kergetnek ezek a modortalan tuskók! Ezerszer mondtam ennek a tuskónak, hogy kopogjon! Bocsásson meg egy percre. – Vervene gyorsan végiglapozta a leveleket. Kettő a feleségétől jött, egy a szeretőjétől, mindkettőt két és fél hónapja bélyegezték le. Lefogadom, mindkettő pénzt kér, gondolta rosszkedvűen. – Á, ez a négy levél a magáé, Mademoiselle. – Szokás volt, hogy az otthoniak a legtöbben a címzetthez legközelebbi követségre küldték leveleiket. – Három Párizsból, egy meg Hongkongról.

– Ó, köszönöm szépen! – Angelique felderült, látva, hogy két levél Colette-től, egy a nagynénjétől, az utolsó pedig apjától érkezett. – Nagyon távol vagyunk otthonról, ugye?

– Hát igen, Párizs a világ másik oldalán van. Gondolom, szeretne magára maradni, van egy szoba itt szemben, a folyosó másik oldalán. Bizonyára megbocsát nekem... – Vervene rogyásig pakolt íróasztala felé intett. – Államügyek.

– Természetesen. Köszönöm. Köszönöm a jókívánságait is, de nagyon kérem, senkinek egy szót se... – Angelique kecsesen kilibegett. Pontosan tudta, hogy csodálatos titka órákon belül köztudomású lesz, mindenki erről fog suttogni. Vajon jól tettem-e? Azt hiszem, igen. Elvégre Malcolm tényleg megkérte a kezem...

Vervene felbontotta és átfutotta a leveleit, hamar átlátta, hogy mindketten pénzt kérnek, de más rossz hír nincs, ezért félretette őket, és máris belekezdett a Seratard-hak szóló levél körmölésébe. Egy titkos másolat André Poncinnek is kell, figyelmeztette magát. Örült, hogy kedvező híreket továbbíthat. – De álljon csak meg a

menet... – dűnnyögte fennhangon. – Lehet, hogy a lány is csak olyan, mint az apja, és ő is állandóan túlzásokra ragadtatja magát. Inkább csak azt írom: *néhány perce Angelique Richaud bizalmasan elárulta, hogy...* Majd Seratard kihámozza belőle az igazságot.

Szemben, a folyosó másik oldalán nyíló tetszetős váróhelyiségben, amely a High Street felőli kis kertre nézett, Angelique kíváncsian kezdett az olvasásba. Colette első levele mindenféle vidám híreket közölt Párizsról, a divatról, közös barátaikról, s mindezt olyan szórakoztatóan, hogy Angelique épp csak átfutotta, tudván, hogy még számtalanszor végig fogja olvasni a kedves sorokat, főleg esténként az ágyában, ahol szavanként élvezheti végig. Világéletében ismerte és szerette Colette-et, a kolostorban is elválaszthatatlanok voltak, minden titkukat, minden álmukat megosztották egymással.

A második levél még örvedetesebb híreket közölt. Colette egyidős volt vele, tizennyolc éves, de már egy éve férjes asszony, és volt egy kisfia is. *„Várandós vagyok megint, drága Angelique! A férjem boldog, de én kissé nyugtalan vagyok. Mint te is tudod, az első szülésem sem volt könnyű, de a doktor úr biztat, hogy eléggé erős leszek. Alig várom már, hogy hazagyere.”*

Angelique mélyen felsóhajtott, kinézett az ablakon, megvárta, míg lecsillapul kissé a szívverése. Nem szabad kiadnom magam, ismételtette. Sírás kerülgette. Még Colette-nek sem. Légy erős, Angelique. Légy óvatos. Megváltozott az életed, minden megváltozott... Igen, de csak egy kis időre. Vigyázz, rajt ne fogjanak!

Újabb mély sóhaj. A következő levél megrázta. Emma néni írt férje borzalmas csődjéről, és: *„Mindenünket elvesztettük, szegény drága Michelem az adósok börtönében sínylődik, és segítségre semmi kilátásunk. Nincs pénzünk, nincs kihez fordulni. Ez egyszerűen rémes, gyermekem, ez egy lidércnyomás...”*

Szegény drága Michel bácsi, gondolta halkán szepegve, milyen kár, hogy ennyire rossz üzletember. – Nem számít, drága mama néni – mondta hangosan, váratlan örömmel eltelve. – Most legalább visszafizethetem minden kedvességeteket. Megkérem Malcolmot, hogy segítsen, ő egészen biztos...

Hoppá! Okos dolog volna ez?

Töprengve bontotta fel apja borítékát. Meglepetésére csak levél volt benne, a várt pénzesutalvány, amit kért, nem. Az utalványnak arra a pénzre kellett volna vonatkoznia, amit még Párizsból hozott magával és a Victoria Bankban helyezett letétbe. Ezt a nagybátyja előlegezte neki nagylelkűen, azzal a feltétellel, hogy Angeliq-ue-nek ünnepélyesen meg kellett ígérnie, hogy nem szól róla a feleségének, apja pedig abban a pillanatban, amint Hongkongra ér, visszafizeti a kölcsönt. Apja azt mondta, hogy ezt már megtette.

Hongkong, szeptember 10.

Csókkollak, kis káposztám. Remélem, minden jól megy és Malcolm ugyanúgy, bálványoz, mint én és egész Hongkong. Az apja állítólag fél lábbal már a sírban van. Ha történik valami, értesítelek. Sietve írom ezt a levelet, mert az apállal elhajózom Macauba. Adódott most ott egy remek üzleti lehetőség, oly ragyogóak a kilátások, hogy az általad letétbe helyezett összeget átmenetileg kölcsönvettem, és a nevedben befektetem, a fele haszon a tiéd. A következő postával már tízszer annyit küldök, mint amennyit kértél, és majd azt is elmesélem, hogyan tettem szert ilyen hatalmas haszonra. Nekem ugyebár a hozományodra is gondolnom kell, ami nélkül bizony...

Angeliq-ue Richaud szeme könnybe lábadt, képtelen volt tovább olvasni. Jóságos ég! Miféle üzleti lehetőség? Kockára tette minden földi vagyonom?

Már két órára járt, McFay kimerülten, üres gyomorral borongott. Megírt már tíz-tizenkét levelet, leszignált száz utalványt, kifizetett tucatnyi számlát, átnézte a sovány üzleti forgalmat mutató előző napi könyvelést; kiderült, hogy az Amerikából rendelt árukat mind feltartóztatták, lemondták vagy fölemelték az árát. A kanadai és európai üzletekre kisebb-nagyobb mértékben szintén kihatott az amerikai polgárháború. A Hongkongból érkezett levelek sem újságoltak semmi jót; bajok voltak a sanghaji leányvállalatuknál is, noha Albert MacStruan, az ottani vezető ragyogóan végezte a

dolgát. Istenem, gondolta McFay, ha Sanghajból ki kell hurcolkodnunk, az pénzügyi katasztrófa lesz.

Sanghajban megint parázs volt a hangulat, és az ottani brit, francia, illetve amerikai kereskedelmi kirendeltségre is eljutottak a szóbeszéddek, miszerint a Nankingban és környékén központosuló hatalmas tajpinglázas irreguláris csapatai megint mozgásba lendültek. A tajpinglázas résztvevői kilenc éve foglalták el a déli nagyvárost, amely azóta mozgalmuk központjává vált. A Shanghai Observerből küldött kivágott cikk egyebek között ezt írta:

Két esztendeje, midőn brit és francia katonák alkotta vitéz hadaink a helyi zsoldoshadsereg hathatós támogatásával, európai és kínai kereskedőfejedelmeink pénzén és szervezésével, Frederick Toumsend Wardnak, a vitéz amerikai szerencselovagnak a vezetésével egy harmincmérföldes sugarú körben kiséprűzték a lázadókat, mindannyian azt hittük, e fenyegetés egyszer s mindenkorra száműzöttetett.

Szemtanúk jelentése szerint azonban néhány európai tiszt vezetésével ezúttal félmillió lázadó gyűlt össze félelmes sereggé, hogy ellenünk vonuljon, s északon másik félmillió készülődik megint Peking ellen. Az ellenoldal, a mandzsu hadsereg megbízhatatlan és tehetetlen, kínai bakái lázadoznak, ez alkalommal tehát nem fogjuk átvészelni az eseményeket, őfelsége kormánya remélhetőleg ráfogja bírni a mandzsu hatóságokat, hogy az egyik csatározásban súlyos sebet szenvedett Mr. Ward seregének élére és a mandzsuk kiképzése legfőbb irányítójának posztjára Charles Gordon kapitány neveztessek ki. Az önök levelezője mindazonáltal úgy véli: mint rendesen, ezúttal is kevéske s kései intézkedés leend..

Nekünk itt Kínában egy állandó, jól felszerelt brit hadsereg van szükségünk – az indiai bennszülött szipojok lázadása keltette, ez idő szerinti nyugtalanság dacára. A selyem és a tea immáron állandósult magas ára mellett az üzleti élet továbbra is katasztrófális. Ötszáz mérföldes körzetben éhínséghez hasonlatos állapotok uralkodnak...

Otthonról is lesújtó hírek érkeztek. Írországban és más körzetekben az özönvízszerű esőzés elmosta a termést, éhínséggel kell számolni, bár nem olyan súlyossal, mint a nagy „krumpliéhség” idején, mikor százezrek haltak éhen. Skóciában nagy a munkanélküliség. Tömeges elbocsátások Lancashire-ben, a legtöbb pamutfonó, köztük három Struan-üzem leállt, mivel az Unió blokád alá vette a déliek kikötőit, és nem engedi ki a gyapotot. Anglia a déliek gyapotjának feldolgozásával látta el szövettel a világot. Egy London felé tartó, selyemmel, teával és lakkáruval teli Struan-klipper eltűnt. A tőzsdén nagyon rosszul állnak a Struan-papírok, Brock részvényei annál jobban, mivel a szezon első teaszállítmánya az övék volt.

Újabb levél Maureen Rosstól, aki már öt éve jegyese: „... *Mikor mehetek már? Küldtél már jegyet? Azt ígérted, hogy a tavalyi karácsony lesz az utolsó, amit egymástól távol töltünk...*”

- Idén karácsonykor sem lehet – dűnnyögte félhangon, homlokát ráncolva McFay. – Még nem telik, és ez nem egy ifjú hölgynek való hely.

Hányszor írta s mondta már Maureennek? Tudta, hogy Maureen és szülei az szeretnék, ha a Struan cég valamelyik angliai vagy skóciai vállalatánál dolgozna, „és az volna a legjobb, ha otthagyná azt a hírhedt céget, és otthon dolgozna, mint más ember”. Legszívesebben szakított volna Maureennal, mivel tudta, hogy a legtöbb brit feleség rövid idő alatt megutálja Ázsiát és az ázsiaiakat, gyűlöli a gyönyörű lányokat, tumbol állandó elérhetőségük miatt, rosszul van a kosztól, örökösen az „otthon” és a család után sóvárog, megkeseríti férje életét.

Ő ezzel szemben kedvelte Ázsiát, szerette a munkáját, imádta a szabadságot, lelkesedett Josivaráért, és sose ment volna boldogan haza. Legalábbis, gondolta, majd csak ha visszavonulok.

Az egész postában csupán a Piccadillyn működő Hatchardtól érkezett könyvek voltak kellemesek: Darwin nagy vitát kirobbantó műve, *A fajok eredete* új, illusztrált kiadása; néhány Tennyson-vers; Karl Marx és Friedrich Engels *Kommunista kiáltvány* című, frissen lefordított pamfletje; a *Punch* öt száma; és mind között a legfontosabb, az *All the Year Round*. A hetilapot Charles Dickens

indította, és tartalmazta a húszrészesre tervezett *Great Expectations* tizennégy folytatását.

McFay rengeteg teendője dacára, mint mindenki, aki hozzájutott a laphoz, nyomban bezárta az ajtót, és csak úgy falta a folytatásokat. Az utolsó sort is elolvasva, „Folytatás a jövő héten”, felsóhajtott. Mi a fenét fog most csinálni Miss Havisham, ez a gonosz, vén kurva? – tűnődött. Tiszta olyan, mint Maureen anyja. Remélem, Pip sorsa jól alakul, így vagy úgy, de sikerülnie kell! Remélem, az öreg Dickens szerencsés befejezést ír nekünk... Csodálta ezt az embert és műveit, a több mint húsz esztendeje írt *Twist Olivér-t*, a *Nicholas Nickleby-t*, a *Copperfield Dávid-ot* s tucatnyi másikat, a *Két város meséi-t*. Semmi kétség, Dickens a világ legnagyobb írója.

Felállt, odalépett az ablakhoz, kinézett a tengerre. A Jedónál állomásozó flottára gondolt, a postahajóra, amelyet immár nem kell szokásos újtától eltéríteni, nem kell Malcolm Struannal a fedélzetén visszafordulnia Hongkongba, mehet tovább menetrend szerint Sanghajba: aggódott Struanért, a jövőjükért, amely gondolataiban csakhamar összemósódott Pip és Miss Havisham sorsával, törte a fejét, hogyan mászik ki Pip a csávából, és beleszeret-e a lány. Reméljük... szegény kicsike. És mi lesz az én kicsikémmel, Maurennal? Ideje volna családot alapítani...

Kopogtatás.

– Zavarhatnám egy percre, Mr. McFay? – Piero Vargas volt az, a segédje.

– Egy pillanat. – McFay némi büntudattal az akták alá rejtette az újságokat, nyújtózkodott egyet, s ajtót nyitott.

Piero Vargas jóképű, középkorú eurázsiai volt, macaui. A Hongkongtól nyugatra, negyven-egynéhány mérföldnyire elterülő parányi enklávét 1552 óta volt a portugáloké; úgy hatott a nagy Kína e déli nyúlványán, mint egy pörsenés. A britekkel ellentétben a portugálok anyaországukhoz hasonlóan és nem kolóniaként kezelték Macaut, telepeseiket bátorították a kínaiakkal kötendő házasságra, az eurázsiai leszármazottakat maguk közül valónak tekintették, s lehetővé tették számukra, hogy letelepedjenek Portugáliában. A britek – noha számos ilyen családjuk volt – élesen elleneztek a vegyes házasságokat. És az ilyen házasságokból származókat nem fogadták be a jobb körök. A vegyes házasságokban született

gyermekek Sanghajban az apjuk nevét vették föl, Hongkongban az anyjukét.

Mióta a britek megjelentek Kínában, mindig szívesen foglalkoztatták a legtehetségesebb macuaiakat: *srof*-ként – azaz pénzváltóként – vagy *compradorék-ként*, akik az angolt és a különféle kínai dialektusokat is beszélték. Csak a Nemes Ház *compradoréja* nem volt macuai. A Nemes Ház *compradoréja* a dúsgazdag Gordon Csen volt, a Ház alapítójának, Dirk Struannak és a nevezetes ágyasának, Mejmejnek fia.

– Tessék, Piero.

– Elnézését kérem, amiért megzavarom – mondta Piero folyékony és kellemes angolsággal. – Kinu-szan, a selyemszállítónk szeretne beszélni önnel.

– Igen? És miért?

– Hát tulajdonképpen nem is ő, hanem két vevő... vele jöttek. Csósúból.

– Nocsak – mondta feltámadó érdeklődéssel McFay. Csósú daimjója, a messze nyugaton, a Simonoszeki-szoros mellett elterülő tartomány hűbérura csaknem kétesztendei puhatolózás után az elmúlt évben a hongkongi főiroda jóváhagyásával és lebonyolításával néhány nagyon jelentős tételt vásárolt a Struantól: egy kétszáz tonnás lapátkerekes gőzöst, tele a legbizalmasabb áruval: ágyúval, ágyú- és puszkagolyóval. Azonnal, aranyban és ezüstben fizetett érte, felét előre, felét szállításkor. – Vezesse fel őket. Illetve ne is: inkább a nagyobbik fogadóterembe.

– Igenis, senhor.

– Az egyik nem ugyanaz, mint múltkor?

– Tessék?

– Az a fiatal szamuráj, aki gagyog valamit angolul?

– Én nem vettem részt azokon a tárgyalásokon, senhor, Portugáliában voltam szabadságon.

– Ja igen, emlékszem már.

A tágas fogadóterem közepén álló tölgyfa asztal körül negyvenketten foglalhattak helyet. Kétoldalt ugyancsak tölgyfából készült magas fiókos szekrények, ezüstitányérok teli pohárszékek álltak, mellettük üveges szekrények, némelyikben fegyverek. McFay kinyitotta az egyiket, kivett egy pisztolytokkal felszerelt bőröveget,

felcsatolta, meggyőződött róla, hogy a fegyver töltve van és nem szorul a tokban. Szokása volt, hogy fölfegyverkezett, mikor kétkardos szamurájokkal találkozott. „Ez arc kérdése – mondogatta beosztottainak. – És az óvatosság is ezt diktálja.” A járulékos kellékként szolgáló Spencer-puskát egy szék karfájához támasztotta, szemben az ajtóval, s megállt az ablaknál.

Vargas három férfival jött be. Az egyik középkorú, kövér, kenetteljes modorú ember volt: Kinu, a selyemkereskedő. A másik kettő szamurájöltözéket viselt: az egyik fiatal volt, a másik negyven körüli, bár ezt nehezen lehetett megállapítani. Mindkettő alacsony, szikár, szigorú tekintetű, szokásos módon fölfegyverzett.

Udvariasan meghajoltak. McFaynek feltűnt, hogy mindkettő azonnal észrevette a hátultöltőt. Hasonló udvariassággal viszonzta a meghajtást. Ohajo – mondta. Jó reggelt. – Dozo – tessék – mutatott a vele szemben, biztonságos távolságra álló székekre.

– Jó reggelt – mondta mosolytalan arccal a fiatalabb szamuráj.

– Á, ön beszél angolul? Nagyszerű. Kérem, foglaljanak helyet.

– Beszél kicsit – felelte a fiatal szamuráj. Kissé r-esen ejtette az l-t, mivel a japánban nincs „l” hang. Egy percig fukieni nyelvjárásban, szokásos kínai dialektusukban beszélt Vargashoz, aztán a másik kettő is bemutatkozott, s közölték, hogy Ogama, Csósú ura küldte őket.

– Én Jamie McFay vagyok, a Struan és Társai japáni vezetője, és megtiszteltetés számomra, hogy felkerestek. – Vargas ezt is lefordította. McFay türelmesen végigcsinálta a kötelező negyedórát: tudakozódott a daimjó és vendégei egészségi állapotáról, elmondta milyen az ő egészségi állapota s hogy a királynőé is jól szolgál, megbeszéltek, milyenek a kilátások Csósúban és Angliában. Dicsérték a felszolgált teát. Végül nagy sokára a fiatal szamuráj rátért a tárgyra.

Vargas nagyon vigyázott, nehogy hangjából kiérződjék az izgatottság. Ezer hátultöltőt akarnak vásárolni, és minden puskához ezer bronzpatront. Nekünk csak a tisztességes árat kell megszabnunk, és három hónapon belül szállítanunk. Ha két hónapon belül szállítunk, húszszázalékos reát fizetnek.

McFay ugyanolyan higgadtságot mutatott. – Ez minden, amit pillanatnyilag vásárolni akarnak?

Vargas megkérdezte őket.

– Igen, senhor, de minden puskához ezer töltényt kérnek. És egy kisebb gőzhajót.

McFay már számolgatta a várható óriási hasznot, ugyanakkor nem feledkezett meg a Greyforth-szal folytatott beszélgetéséről s arról sem, hogy a tábornok, az admirális és Aylesbury mennyire ellenez mindennemű fegyverszállítást. Eszébe jutottak a gyilkos merényletek. A darabokra szabdalt Canterbury. És hogy amíg nem rendeződnek a dolgok, maga sem híve a fegyvereladásnak. – Legyen szíves mondja meg nekik, hogy három hét múlva válaszolok.

A fiatal szamuráj ajkáról eltűnt az udvarias mosoly.

– Válasz... most. Nem három hét.

– Nincsenek itt fegyvereink – felelte lassan, közvetlenül neki címezve McFay. – Írni kell Hongkongba, a főirodába. Kilenc nap oda, kilenc nap vissza. Hongkongban van néhány hátultöltős. A többi Amerikában. Legkevesebb négy-öt hónap.

– Nem ért.

Vargas lefordította. A két szamuráj beszélgetni kezdett, kérdéseikre a kereskedő buzgó alázatossággal válaszolt. Vargast is kérdezték, udvarias válaszokat kaptak.

– Azt mondja – tolmácsolt Vargas –, hogy ő vagy egy csósúi hivatalnok huszonkilenc nap múlva visszajön. Az üzletnek titokban kell lebonyolódnia.

– Természetesen. – McFay a fiatal szamurájra nézett. – Titok.

– Hai! Titok.

– Kérdezze meg tőlük, hogy van a másik szamuráj, Szaito.

A két szamuráj a homlokát ráncolta, de McFay semmit sem tudott leolvasni az arcukról.

– Nem ismerik személyesen, senhor.

Újabb meghajlások után McFay magára maradt. Gondolatokba merülve tette vissza a szekrénybe a pisztolyt és a puskát. Ha tőlem nem kapják meg a fegyvereket, megkapják Norberttől.

Vargas visszajött, csak úgy ragyogott. – Kitűnő lehetőség, senhor, de nagy felelősség.

– Az. Kíváncsi vagyok, hogy erre mit mond a főiroda.

– Ez könnyen és gyorsan megtudható, senhor. Nem kell már tizennyolc napot várni. A főiroda itt van a fejünk fölött.

McFay rámeredt.

– Hogy az a...! Erről el is feledkeztem! Tényleg! Most már Malcolm a tajpan.

Ketterer admirális sehogy sem értette a dolgot. A követségen néhány perce felvonták a kék jelzőzászlót, de nyomban le is vonták. Aztán megint fölvtették. Végül félárbocra eresztették.

– Ez meg mi a fenét jelent?

Senki sem sietett a felelettel. Végül Seratard törte meg a csöndet.

– Nem tudom, csak azt, hogy a félárbocra engedett zászló általában halálesetet jelez...

Ketterer ismét a követség zászlórúdja felé fordította kétcsövű messzelátóját. A flotta kapitányai ott álltak mellette a tatfedélzeten. Marlowe, Ogilvy tábornok, a francia admirális és von Heimrich ugyanúgy aggódott, mint ő. Seratard és André Poncin csak színlelte. Az árbockosárban ülő őrszem riadójára az ebédlőasztaltól rohantak a fedélzetre. Csak az orosz követ nem zavartatta magát: – Ha maguk fagyoskodni óhajtanak, ám tegyék, én inkább maradok. Ha jön valami üzenet a partról, hogy széna vagy szalma, lesz háború vagy sem, akkor szíveskedjenek fölkelteni. Ha megkezdik az ágyúzást, jövök én is...

Marlowe az admirális gallérjára csüngő hájhurkát figyelte. Utálta Ketterert, nagyon szeretett volna a parton lenni Tyrer mellett, vagy a saját hajóján, a Pearl-ön. Ketterer leváltotta a helyettesét, és – tanácsának fittyet hányva – egy idegent, valamiféle Dornfield hadnagyot nevezett ki a helyére. A vén hülye... Milyen büszkén babrálja a távcsövét... Tudjuk, mennyire drága, és hogy csak a legmagasabb rangúak kapják. A vén hülyéje azt hi...

– Marlowe!

– Parancs.

– Menjen már ki a partra, nézze meg, mi ez az egész. Vagy ne is: magára itt van szükségem. Thomas! Volna olyan szíves, és átküldene egy tisztet a követségre? Marlowe! Jelöljön ki az osztagba egy jelzőmatrózt!

Ogilvy nyomban intett a szárnysegédjének, aki Marlowe-val a nyomában már szaladt is.

Seratard összébb húzta magán vastag felöltőjét: fázott a hideg szélben. – Tartok tőle, hogy Sir William bennrekedt.

– Ha jól emlékszem, reggel már közölte a véleményét – szólt rá kurtán Ketterer.

A követek részvételével tartott zajos tanácskozás nem hozott megoldást. Szergejev ragaszkodott korábbi álláspontjához: azonnali és hathatós kényszerítés. – Ezzel csupán annyi a gond, kedves gróf úr – mondta erre epésen Ketterer –, hogy egyszerűen nincs itt annyi katonánk, hogy az ágyúzást követően megszálljuk a várost és környékét.

Ketterer most ajkát csücsörítve, dühösen villogtatta szemét Seratard-ra; kölcsönös volt a megvetésük. – Én biztos vagyok benne, hogy Sir William fog megoldást találni, de bevallom: ha látom, hogy levonják a zászlót, én porrá lövetem ezt a Jedót!

– Nagyon helyes – bólintott Seratard. – Itt egy nemzet becsületéről van szó!

Von Heimrich arcán megfeszültek a vonások. – A japánok nem ostobák.... egyesekkel ellentétben. Nem hiszem, hogy ne látnák, mekkora erővel állnak szemben.

Hirtelen megélénkült a szél, megrecsegtette az árbocokat és keresztrudakat, a tenger szürkülni kezdett, a felhők nemkülönben. Minden szem a láthatár keleti peremén látható fekete felhősáv felé fordult: viharfront közeledett a part előtt horgonyzó flotta irányába.

– Marlowe, küldjön egy... Marlowe! – bödült el Ketterer.

– Parancs! – Marlowe futva érkezett.

– Az ég szerelmére, maradjon a közelemben! Jelzés valamennyi hajónak: kifutásra felkészülni. Ha az időjárás gyorsan rosszabbodna, a kapitányok maguk dönthetnek az indulásról. Gyülekezési hely Kanagava előtt, mihelyt a körülmények lehetővé teszik. – A hajóparancsnokokhoz fordult. – Menjenek vissza a hajójukra, amíg tehetik. – A parancsnokok elsiettek, boldogok voltak, hogy elkerülhettek az admirális közelségéből.

– Én is visszamegyek a hajómra – mondta a francia admirális. – *Bonjour, messieurs.*

– Megyünk önnel mi is, admirális úr – mondta Seratard. – Köszönjük a vendégszeretetét, Ketterer admirális.

– És Alekszej gróffal mi legyen? Mintha ő is önökkel érkezett volna.

– Csak hadd aludjon. Jobb, ha az orosz medve alszik, *n'est-ce pas?* – mondta hidegen Seratard von Heimrichnek. Mindketten tökéletesen tisztában voltak vele, hogy Poroszország nemrég megkörnyékezte a cárt: konfrontációk esetén maradjon semleges, hogy ezáltal lehetővé tegye Poroszország európai terjeszkedését és nyíltan vállalt hivatalos politikájának megvalósítását, a német nyelvű népek Poroszország vezetésével történő egyesítését.

Marlowe a jelzőmatrózért siettében átpillantott saját hajójára. Féltette, nagyon rosszul érintette, hogy ha átmenetileg is, de más parancsol rajta. Nyugtalan tekintettel méregette egy pillanatra a fekete viharfrontot, a feketedő fellegeket, a szél sós illatát és ízét. – Ebből még cefet vihar lesz – dünnyögte.

A követség fogadóhelyiségében Aylesbury, oldalán Phillip Tyrerrel, egy skót tiszttel és az őrséggel, fagyos tekintettel méregette a vele szemben ülő három japánt és őreiket: Adacsit, az ősz öreget, Mito daimjóját; Miszamotót, az álszamurajt és egy tömzsi, hasas bakufu tisztviselőt, aki – bár ezt mindenki előtt titkolta – folyékonyan beszélt hollandul, és akinek titkos megbízatása úgy szólt, hogy mindent jelentsen Josinak a tanácskozásról és két társa viselkedéséről. Mint rendesen, mindegyikük álnéven mutatkozott be.

Akárcsak tegnap, ma is öt gyaloghintó érkezett, a bevonulás koreográfiája is ugyanaz volt, csupán az örök szaporodtak fel. Az öt gyaloghintó közül csak háromnak volt utasa, amit Aylesbury furcsának és érthetetlennek talált. Ez, valamint az éjszaka folyamán a követség és a templom köré gyűlő mind több és több szamuraj látványa arra készítette, hogy a zászlót félárbocra bocsátva afféle riadókészültséget rendeljen el a flottánál. Remélte, hogy Ketterer megérti.

Nem értette a dolgot a követség udvarán figyelő, ismét kertésznek öltözött Hiraga sem, és még inkább nem értette, mikor látta, hogy Toranaga Josi nincs a hivatalnokok között. Ez azt jelentette, hogy a kastély közelében tervezett rajtaütést le kellett fújni. Nyomban meg

is próbált eltűnni, de a szamurájok ingerülten visszakergették dolgozni. Magában fortyogva engedelmeskedett, de egyre leste, mikor nyílik alkalom a szökésre.

– Két és fél órát késtek – mondta mintegy üdvözlésképpen, fagyosan Aylesbury. – Civilizált országokban a diplomaták tárgyalásai pontosan kezdődnek.

Dagályos és semmitmondó bocsánatkérések. Aztán a szokásos, elmaradhatatlan bemutatkozások, negédes bókok és aggályos udvariaskodás, majd egy órán át higgadtan elhárított követelések, súlyos érvek, haladékkérések, indokolatlan ámuldozások, kénytelenségből többször megismételt kérdések, figyelmen kívül hagyott tények, félresöpört igazságok, ürügyek, magyarázatok, kifogások, mentségek – mindez a legkifogástalanabb udvariassággal.

Aylesbury már csaknem felrobbant, amikor az öreg Adacsi nagy körülményesen elővett egy lepecsételt tekercset, odaadta a tolmácsuknak, aki Favrodhoz továbbította.

Johann Favrod nyomban felélénkült.

– *Gott im Himmel!* Ez a ródzsú pecsétje.

– Eh?

– A Vének Tanácsáé. Ezt a pecsétet bárhol megismerem, ez ugyanaz, mint amelyet Harris kapott. Azt tanácsolom, Sir William, előbb vegye át hivatalosan, aztán ha hollandul van, felolvasom, bár ezt kétlem. – Lenyelt egy ideges ásítást. – Valószínűleg csak a szokásos halogató taktika.

Aylesbury megfogadta Favrod tanácsát, de nagyon kellemetlennek találta ezt a tárgyalási módot, és hogy kénytelen egy idegen nemzetiségű tolmács segítségére hagyatkozni.

Favrod feltörte a pecsétet, és végigfutott a dokumentumon. Látva, hogy hollandul íródott, nem leplezte csodálkozását. – A mindenségit, ez hollandul van! – A címzést és a szokásos bevezetőt átugorva, hangosan olvasni kezdte: – *A Vének Tanácsa, értesülvén egy közönségesnek látszó panaszról, elnézést kér alárendeltjeinek felületessége miatt, s ezúton meghívja a tisztelt brit követet és a többi követet, hogy a mostantól számított harmincadik napon jelenjenek meg Jedóban a ródzsú előtt, ahol is hivatalos formában panaszt emelhetnek, s az ügy valamint a fent nevezett közönséges*

panasszal kapcsolatos jóvátétel megtárgyalatik. Egy pillanatra összehúzta a szemét. – Aláírás... Andzsó Nóri főminiszter.

Aylesbury óriási erőfeszítéssel palástolta megkönnyebbülését. E régóta és nagyon várt okmány révén megőrizheti arcát! És ha most egy kis ügyeskedéssel még néhány kisebb engedményre rá tudja venni őket... Szeme sarkából hirtelen támadt dühvel vette észre, hogy Tyrer fülig érő szájjal mosolyog. Nem nézett rá, úgy sziszegte oda: – Hagyja abba a vigyorgást, maga címeres ökör! – s még ugyanazzal a lélegzettel harsányan odaszólt Favrodnak. – Mondja meg nekik, Johann, hogy három nap múlva megkapják a válaszat. Addig is követeljük, hogy a követségünkön, itt, ezen a követségen egy éve meggyilkolt őrmester és káplár családjának megsegítése érdekében, mint azt már négyszer követeltük, három napon belül fizessenek tízezer font sterling jóvátételt aranyban!

A fordítás után látta, hogy az idősebb japán arca elkomorodik. Az öreg hosszasan tárgyalt a többiekkel.

Johann Favrod fáradtan jelentette: – Az öregfiú a szokásos kifogással utasítja vissza: a „szerencsétlen baleset”-et a követség egyik alkalmazottja követte el, aki az eset után szeppukut hajtott végre, azaz öngyilkos lett. A bakufunak semmi köze az üggyhöz.

– Akkor közölje velük a mi szokásos válaszatunkat, azt a jó mindenségit! – felelte a hasonlóképp kimerült Aylesbury. – Az illetőt ők küldték hozzánk, ők erősködtek, hogy alkalmazzuk, tehát ők a felelősek. Az öngyilkosságot pedig csak azért követte el, mert a merénylet során az elődöm súlyosan megsebesítette, és látható volt, hogy a következő pillanatban elfogják!

Aylesbury fáradtságát legyűrve figyelte a tolmácsot hallgató két japánt, és az őket figyelő harmadikat. Ez a harmadik egész délután csak a szemét méregette. Lehet, hogy övé az igazi hatalom. Vajon mi lehet a tegnapiakkal és főképp azzal a fiatallal, akihez távozásakor André Poncin odament? Miben sántikál ez a nyomorult Seratard?

A felélénkülő szél bevágta az ablaktáblát. Az egyik ör odahajolt és kitámasztotta. Az ablakból látszott a partközeiben horgonyzó flotta, a tenger sötétszürkére változott, tajtékos hullámokat vetett. Aylesbury észrevette a baljóslatú fekete sávot. Fokozódó nyugtalansággal pillantott a hajókra.

Favrod zökkenette vissza. – Az öregfiú azt kérdezi, hajlandó-e háromezret elfogadni. Aylesbury elvörösödött. – Tízezer, aranyban!

Újabb tolmácsolás után Favrod megtörölte gyöngyöző homlokát. – *Mein Gott*, belementek a tízbe. Két részletben fizetik: az elsőt tíz nap múlva Jokohamában, a másodikat a jedói találkozó előtti nap.

Aylesbury csak egy szándékoltan hosszúra nyújtott, teátrális szünet után válaszolt. – Három nap múlva megadom a választ, hogy elfogadjuk-e.

Udvarias hajlongások után a japán küldöttség távozott.

Miután egymás közt maradtak, Johann Favrod szélesen elvigyorodott. – Ez az első eset, hogy sikerült valami haladást elérnünk, Sir William! Megtört a jég!

– Hát igen... majd meglátjuk. Én egyszerűen nem értem ezeket. Nyilvánvaló módon megpróbálták kifárasztani minket. De miért? Mire jó ez? A tekercs már ott volt náluk, miért nem adták ide rögtön az elején, fölöslegessé tette volna ezt az egész hercehurcát! Mekkora barmok! És minek küldtek két üres gyaloghintót?

Phillip Tyrer válaszolt. – Úgy veszem észre, Sir William, hogy ez az egyik alaptulajdonságuk: a csalárdság.

– Igen, lehet. Legyen szíves, jöjjön velem, Tyrer. – Átmentek Aylesbury szobájába. Miután magukra csukták az ajtót, a követ dühösen ráförmed Tyrerre. – Magát a legalapvetőbb dolgokra sem tanították meg a külügyben? Magának elment az esze? Arra sem képes, hogy egy diplomáciai tanácskozáson pókerarcot vágjon? Megzápult az agya?

Tyrert meglepte a düh. – Bocsánatot kérek, nagykövet úr, kérem, ne haragudjon, de annyira megörültem az ön diadalának, hogy...

– Hol itt a diadal, maga hülye? Csak egy kis haladéket kaptunk, még ha az ég küldte is! – Aylesbury megkönnyebbültsége, hogy a találkozó várakozásával ellentétben több eredményt hozott, mint amennyit valaha is remélni mert, csak tüzelte haragját. – Magának üszög tenyészik a fülében? Nem hallotta azt a kitétel, hogy „egy közönségesnek látszó panasz”? Ezzel egy akkora kiskaput hagytak nyitva önmaguk számára, mint egy várkapu! Sikerült időt nyernünk, ennyi az egész, bár ez jelen pillanatban nekem tökéletesen megfelel, mindazonáltal meg leszek döbbenve, ha ez a jedói találkozó harminc nap múlva valóban létrejön. De az ég szerelmére, legközelebb

nehogy kimutassa az érzelmeit! És ha majd egyszer tolmács lesz... Egyelőre azt ajánlom, tanuljon meg japánul minél előbb, különben a következő hajóval már utazik is vissza, méghozzá olyan jellemzéssel, hogy azzal örök időre az eszkimókhoz küldik!

– Értem, nagykövet úr.

A még mindig füstölgő Aylesbury elnézte a fiatalember sztoikus arcát, és eltűnődött: mitől olyan furcsa. Aztán észrevette a szemét.

Hol láttam már ezt a tekintetet...? Ez az a szinte meghatározhatatlan idegenszerűség, ami az ifjabbik Struan szemében is ott csillog... Igen, persze, megvan. A Krímből visszatért fiatal katonák szemében láttam ilyet, sebesültekében és sértetlenekében egyaránt. A mieinkében és a foglyokéban. A háború kíméletlen gyorsasággal irtotta ki belőlük a fiatalságot és az ártatlanságot: más emberek lettek. Hányszor hallottam: aki csata előtt fiatal, néhány perccel vagy órával később felnőtt lesz – brit, orosz, német, francia vagy török. Mind.

Én vagyok a hülye, nem ez a fiú. Elfelejtettem, hogy még huszonegy sincs, és alig hat napja kis híján máris megölték. Olyan megrázó élményeken ment keresztül, amilyeneken ember csak keresztülmehet. Na és az a lány! Igen, annak a lánynak a szemében is ott van ez a tekintet. Vak vagyok, hogy eddig nem tűnt fel. Szerencsétlen... alig tizennyolc éves. Rettenetes ilyen pillanatok alatt felnőni. Nekem szerencsém volt.

– Nos, Mr. Tyrer – morogta; irigyelte, amiért ilyen bátran esett át a tűzkeresztségen –, nem lesz magával semmi baj. Ezek a tárgyalások... khm... Jób türelmét is kikezdenék, igaz? Azt hiszem, egy kis sherry nem fog megártani.

Hiraga csak nagy sokára tudott megszökni a szamurájok által körülzárt udvarról. Visszalopakodott a Negyvenhét Ronin Fogadójaiba. Mire nagy késéssel odaért, döbbenetesen fedezte fel, hogy a sisik már elindultak a rajtaütés színhelyére.

Ori tehetetlenül tárta szét a karját. – Az egyik emberünk jelentette, hogy a küldöttség pontosan ugyanúgy hagyta el a várat, mint tegnap. Ugyanolyan zászlókkal, öt gyaloghintóval jöttek ma is, úgyhogy feltételeztük, hogy Josi ott van valamelyikben.

– Abban maradtunk, hogy megvártok.

– Vártak is, Hiraga, de ha nem indultak volna el, nem értek volna oda idejében.

Hiraga gyorsan egyszerű kimonót öltött, és összeszedte a fegyvereit. – Orvosnál voltál?

– A mama-szannal úgy gondoltuk, hogy ma kockázatos volna. Majd holnap.

– Akkor Kanagavában találkozunk.

– Szonnó-dzsói!

Hiraga átsiklott a kerítésen, s belevetette magát a várat övező sikátorok, ritkán járt utacskák és hidak szövevényébe. Ezúttal szerencséje volt, egyetlen járőrrel sem találkozott.

A vár körüli daimjopaloták legnagyobb része néptelen volt. Hiraga minden takarást kihasználva, kertről kertre surrant, mígnem odaért a három nappal korábbi földrengés során leégett daimjóházhoz. Sisi barátai a tervnek megfelelően ott gyülekeztek a várba vezető főútra nyíló, bedőlt nagykapunál. De csak kilencen voltak, nem tizenegyen.

– Ííí, Hiraga, már lemondunk rólad! – suttogta a legfiatalabb és legizgatottabb.

– Hol vannak a mori szamurájok?

– Meghaltak. – Akimoto, Hiraga unokaöccse felvonta a vállát, ő volt a sisik között a legidősebb, jól megtermett, huszonnégy éves férfi. – Külön-külön jöttünk, én velük, hármásban, és beleszaladtunk egy járőr csapatba. Szélesen elvigyorodott. – Én az egyik irányba rohantam, ők a másikba, de még láttam, hogy az egyiket eltalálja egy nyílvessző, és összeesik. Sose hittem volna, hogy ilyen gyorsan bírok rohanni. Na mindegy. Josi mikor jön?

Mélységes csalódottsággal hallgatták Hiragát, aki elmondta nekik, hogy kiszemelt áldozatuk nem tagja a küldöttségnek.

– Akkor most mit csináljunk? – kérdezte egy magas, nagyon jóképű, tizenhat éves fiú. – Ez a leshely tökéletes... Eddig vagy tíz-tizenkét bakufu gyaloghintó haladt itt el előttünk, jóformán kíséret nélkül.

– Ez a leshely jobb annál, mint hogy nagyon alapos ok nélkül felhasználjuk – válaszolta Hiraga. – Most azonnal eltűnünk. Akimoto, te még els...

Az őrt álló sisi figyelmeztetőleg füttyentett. Nyomban hátrább húzódtak, szemük a törött kerítés réseire tapadt. Díszes, csukott

gyaloghintó tűnt fel. Nyolc félmeztelen hintóhordozó cipelte, tizenkét tunya zászlós szamuráj kísérte vagy harminclépésnyiről; a várkapu felé tartottak. Se előttük, se mögöttük senki.

A jelvényt azonnal felismerték: Andzsó Nóri, a ródzsú feje. Azonnal döntöttek.

– *Szonno-dzsói!*

Hiraga vezetésével egy emberként zúdultak a menetre, lekaszabolták az elől haladó örök két sorát, s a gyaloghintóra rontottak. Izgalmukban azonban egy-két másodperccel eltévesztették a támadás legmegfelelőbb ütemét, s ezzel időt adtak a megmaradt nyolc őrnék – csupa válogatott, kitűnő katonának – hogy magukhoz térjenek. A hintócipelők az örült kavargásban elengedték a palankin hordrúdjait, s üvöltve menekültek – már amelyik túlélte a mézárás első hullámát, s ez megeremtette Andzsó számára azt a pillanatot, amely ahhoz kellett, hogy a gyaloghintó túlsó ajtaját félrerántva épp akkor gördüljön ki, mikor Hiraga kardja a vékony falat átdöfve felnyársalta a bársonypárnát, amelyen egy villanásnyival előbb még ült.

Hiraga szitkozódva kirántotta a kardját, védekezőleg sarkon perdült, kardja szikrázva védte ki a felé sújtót. Megölte a támadót, s a hordrudakat átugorva az időközben felálló és kardot rántó Andzsóra vetette magát, akit ekkorra már három testőr vett körül. Hiraga mögött három testvére vívott a többi négy szamurájjal, egy sisi már meghalt, egy másik magatehetetlenül, halálos sebbel hevert a földön, egy harmadik vérszomjas ordítással vetette magát a küzdelembe, de megbotlott egy zokogó hordszékcipelőben, s rettenetes kardvágást kapott az oldalába. Mielőtt azonban a szamuráj visszaránthatta volna a kardját, egy sisi minden erejét beleadva vágott a nyakához, s a szamuráj feje a porba hullt.

Most már heten voltak hat ellen.

Akimoto a többieket otthagya nyomban Hiraga segítségére sietett, aki a túlerővel mit sem törődve vetette magát Andzsóra. Hiraga, a ragyogó vívó, kibillentette egyensúlyából az egyik őrt, felnyársalta, visszarántotta kardját s oldalra ugrott, hogy a két megmaradt őrt félrevonva utat csináljon Akimotónak Andzsóhoz.

E pillanatban figyelmeztető kiáltás harsant. Ötven-hatvan lépésnyiről, az egyik falszöglet mögül húsz várkatona érkezett

rohanva Andzsó támogatására. Akimotót egy tizedmásodpercnnyire megingatta az ordítás és a látvány, s ez elég volt ahhoz, hogy az egyik őr kivédje az Andzsót egyébként minden bizonnyal kettőbe szelő vágást. Andzsó nyakába szedte a lábát, és a katonák felé rohant.

A sisik most már többszörös túlerővel álltak szemben.

Andzsót már nem érhatték el.

– Vissza! – harsogta Hiraga. Ezt is számtalanszor gyakorolták. Akimoto és a még harcoló négy sisi abban a pillanatban abbahagyta a vívást, sarkon fordult és berohant a bedőlt főkapun. Hiraga maradt utolsónak. A súlyos sebet kapott fiatalember, Dzsozan sántikálva követte őket. Az őrök egy pillanatra összezavarodtak, aztán rendezték soraikat és utánuk vetették magukat. Néhányuk Dzsozant fogta körül, aki kardját harcra készen tartva fogadta őket; oldalából dőlt a vér.

Akimoto vezetésével rohantak hanyatt-homlok keresztül a romos kastélyon, esetleges visszavonulásuk útvonalát előre, gondosan feltérképezték. Hiraga volt az utóvéd, üldözői gyors ütemben közeledtek hozzá. Hiraga rohant, míg az első akadályhoz nem ért, amely mögött Gota várta meglapulva, hogy segítségére siethessen. Az akadályhoz érve hirtelen megtorpant, hevesen vagdalkozva mindketten ellentámadásba lendültek, egyik üldözőjüket halálosan megsebesítették, a másik hátraszökkenésében elesett, és magával rántotta a harmadikat. Hiragáék már fordultak és száguldottak is tovább, mind mélyebbre csalva üldözőiket az útvesztőbe.

Csaknem fennakadtak, de aztán keresztülsiklottak a megperzselt, félig leégett deszkafal egy másik keskeny nyílásán, ahol Akimoto lapult egy másik társukkal. A két lesben álló Szonnó-dzsói! kiáltással az ajkán egy szempillantás alatt levágta a legelöl futó üldözőt. A többi katona, akit meglepett a támadás váratlansága, megtorpant, hogy rendezze sorait. Mire csatakiáltásukat harsogva, elesett társuk holttestét átugrálva keresztülpréselték magukat a szűkületen, Akimoto, Hiraga és társai már nem voltak sehol.

A szamurájok nyomban legyezőalakzatba rendeződtek és megkezdték a módszeres kutatást. Az égen fenyegető esőfelhők gyülekeztek.

Andzsó a kiégett főkapu előtt állt, örök gyűrűjében. Öt embere elesett, kettő súlyosan megsebesült. A két elesett sisit már lefejezték. A legfiatalabb sisi tehetetlenül hevert a földön, egyik lábát csaknem teljesen átvágták, haláltusájában azt markolta, próbálta visszatapasztani. Dzsozan hátával egy falhoz lapult. Eleredt az eső.

– Ki vagy? – ismételte a fiatalember fölé hajló szamuráj. – Mi a neved? Ki küldött, ki a vezetőd?

– Mondtam már! Csósúi sisi vagyok, Hodzso Torna a nevem. Én voltam a vezető! Nem küldött senki. Szonnó-dzsói!

– Hazudik, nagyuram – mondta egy lihegő tiszt.

– Természetesen – fortyogott Andzsó. – Öld meg.

– Tisztelettel kéri, hogy szeppukut követhessen el.

– Öld meg!

A tiszt – nagydarab, medveszerű jelenség – vállat vont, és odament a fiatalemberhez, s Andzsónak háttal odasúgta neki: – Engem ért a megtiszteltetés, hogy segéded lehessen. Nyújtsd ki a nyakad. – Hussant a levegőben a kard. A tiszt az előírásoknak megfelelően, a szamurájkontynál fogva, bemutatta Andzsónak a fejet.

– Látom – mondta Andzsó a rituálé előírásait követve, de szinte fuldokolva a dühtől, hogy ezek az emberek meg merték támadni, merészelték félholtra rémíteni őt, a ródzsú fejét! – A másikat is, hazudik az is. Öld meg!

– Tisztelettel kéri, hogy szeppukut követhessen el.

Andzsó már csaknem rákiáltott, hogy ölje meg, hogy kaszabolja le a merénylőt vagy kövessen el ő maga szeppukut, mikor hirtelen megérezte a körülötte álló szamurájok ellenségességét. Meglegyintette szokásos féelme: kibem bízhatok? Ezek közül a szamurájok közül csak öt volt saját testőre.

Úgy tett, mintha fontolóra venné a kérdést. Mikor végre sikerült visszanyelnie haragját, bólított, majd sarkon fordult, és az egyre erősödő esőben dühös léptekkel elindult a várkapu felé. Emberei követték. A többiek körülfogták Dzsozant.

– Pihenhetsz egy percet, sisi – mondta barátságosan a tiszt, s letörölte arcáról az esőt. – Adjatok neki egy kis vizet.

– Köszönöm. – Dzsozan négy esztendeje készült e pillanatra, azóta, hogy Orival, Sorinnal és másokkal együtt megesküdt, hogy

„tiszteli a császárt, és kiúzi az idegeneket”. Gyorsan fogyatkozó erejét összeszedve térdre ereszkedett, de rémülten tapasztalta, hogy a halál gondolata kővé dermedti.

A tiszt látta, mennyire megrettent, de számított rá. Gyorsan leguggolt Dzsozan mellé.

– Van halálversed, sisi? Mondd el nekem. Tarts ki, ne hagyd el magad. Te szamuráj vagy, és ez a nap éppolyan jó a halálra, mint bármely másik – mondta halkán, bátorítólag; abba akarta hagyatni vele a könnyhullatást. Semmiből a semmibe, egyik kard levágja ellened, a másik téged. Harsogd el csatakiáltásod, és örökké fogsz élni. Mondd: *Szonó-dzsói!*... még egyszer...

A tiszt mindeközben készülődött, s most egyetlen váratlan, folyamatos mozdulattal fölegyenesedett, kirántotta kardját, s a végtelenbe küldte a fiatalembert.

–Íííí – szólalt meg álmélkodva egyik embere. – Uraga-szan, ez csodálatos volt!

– A szacumai Kacumata szenszei volt az egyik tanítóm – felelte rekedtes hangon a tiszt. Még soha életében nem kalapált ennyire a szíve, de örömmel töltötte el, hogy hibátlanul teljesítette szamuráji kötelességét. Egyik embere a szamurájkontynál fogva fölemelte a fejet. Az eső könnyé vált, elmosta a valódi könnycseppeket. – Tisztítsd meg, és mutasd be Andzsó nagyúrnak. – Uraga a várkapu felé pillantott. – Undorodom a gyáváktól – mondta és elindult.

Aznap éjjel, mikor már elmúlt fejük fölül a veszély, Hiraga és társai előlopakodtak a jó előre kiszemelt pincéből, s más-más úton visszaosontak az eldugott fogadóba.

Sötét és borús volt az ég, erős szél hajszolta a permetező esőt. Nem fázom, nem panaszkodom, én szamuráj vagyok – parancsolt magára Hiraga úgy, ahogy azt családjában emlékezete szerint mindig is tanították. És ugyanígy fogom nevelni én is a fiaimat és lányaimat, gondolta, ha a karmám úgy akarja, hogy gyermekeim legyenek.

– Ideje megházasodnod – mondta egy éve az apja.

– Igen, apám. De tisztelettel kérlek, gondold meg magad és engedd, hogy én válasszak.

– Először is: a fiúnak kötelessége, hogy apjának engedelmeskedjen. Másodsor: az apának kötelessége, hogy fiainak feleséget, lányainak férjet válasszon. Harmadszor: Szumomo apja nem egyezik bele, az a lány szacumai és nem csósúi, és bármennyire kívánatos is, nem megfelelő. Mi a véleményed Ito lányáról?

– Kérlek, bocsáss meg, apám. Igazad van, a választásom valóban nem tökéletes, de Szumomo családja szamurájcsalád, őt is abban a szellemben nevelték, és engem megbabonázott. Kérve kérlek. Van még négy fiad..., nekem meg csak ez az egy életem, amit, megállapodtunk, a szormó-dzsóinak szentelek, következésképp rövid lesz. Kérlek, teljesítsd kérésemet. Ez életre szóló kívánságom.

A szokásjog szerint ez nagyon komoly kívánság volt, s azt jelentette: ha teljesül, a folyamodó soha többé nem kér semmit.

– Rendben van, teljesítem – válaszolt mogorván Hiraga apja –, de nem mint életre szóló kívánságot. Ha tizenhét éves lesz, eljegyezheted. Szívesen látom a családukbán.

Ez egy éve történt. Hiraga néhány nap múlva elhagyta Simonoszekit. A falubelieknek azt mondták, azért, hogy Kiotóban beálljon a csósúi ezredbe, valójában azonban azért, hogy hitet tegyen a szonnó-dzsói mellett, s ronin legyen – és a gyakorlatban hasznosítsa titkon négy esztendeje érlelt elszántságát és az ez idő alatt tanultakat.

A kilencedik hónapban jártak. Szumomo három hét múlva betölti a tizenhetedik életévét, de Hiraga már annyira törvényen kívülre került, hogy semmiképp nem térhetett vissza a falujába. Egészen tegnapig. Apja ezt írta:

Nagyurunk, Ogama megbocsát minden harcosnak, aki nyíltan a szonnó-dzsói hívéül szegődött, s ha azonnal visszatérnek, megtagadják hitvallásukat és nyilvánosan hűséget esküsznek neki, ismét biztosítja járandóságukat. Használd ki ezt a lehetőséget. Sokan visszatérnek.

A levél elkeserítette, kis híján megingatta elszántságát. – A szonnó-dzsói fontosabb, mint a család vagy Ogama nagyúr, még Szumomónál is fontosabb – hajtogatta magában újra meg újra. –

Ogama nagyúrban nem lehet megbízni. Ami pedig a járandóságomat illeti...

Szerencsére az apja a legtöbb emberhez képest módosnak tekinthető, és sója nagyapja révén még korábban *hiraszamuraíjjá*, harmadik rangfokozatú szamuraíjjá léptették elő. A hiraszamuraíj fölött a rangsorban a hatamoto és a daimjó állt, alatta a többi szamuraíj: a gosik, az asigarik, a parasztszamuraíjok és a velük egy kasztban lévő, de nem szamuraíj gyalogos katonák.

Apámnak köszönhetek mindent, gondolta Hiraga.

Az ő kívánságára dolgoztam szorgalmasan, hogy a szamuraíjiskolában én legyek a legjobb tanuló, a legjobb kardforgató, az angolul legjobban beszélő. Az ő és a szenszei, legfőbb tanítónk engedélyével és áldásával esküdtem fel a szonnó-dzsóira s lettem roninná, hogy megszervezzem és vezessem a csósúi harcosokat. Igen, áldásukat adták rá, de csak titokban, mert ha kitudódna, apám és a szenszei a fejével fizetne érte.

Karma. Teljesítem a kötelességem. A gajdzsinok söpredék, semmi szükségünk rájuk. Csak a fegyvereik kellenek – hogy megöljük őket.

Rázendített az eső. A vihar erősödött. Örült neki, mert ez megnehezítette, hogy esetleg észrevegyék. A hívogató fürdő, a rá váró szaké és tiszta ruha tartotta benne a lelket. A merénylet sikertelensége nem zaklatta fel: karma.

Tanítói s egész neveltetése verte belé a tudatot, mígnem afféle életformájává vált, hogy mindig, mindenkor ellenségek és árulók vannak körülötte. Óvatosan haladt, meg-meggyőződött róla, nem követik-e, összevissza váltogatta az irányt, s valahányszor erre lehetőség volt, megvizsgálta az előtte nyújtózó útszakaszt.

A sikátorba érve hirtelen elszállt belőle minden erő. A Negyvenhét Ronin Fogadója s a körülötte lévő kerítés eltűnt.

Csak füstölgő hamu és hányingerkeltő szag maradt a helyén. Néhány tetem: nők, férfiak. Egyesek lefejezve, mások darabokra szabdalva. Gotát megismerte a kimonójáról. A mama-szan fejét egy földbe szúrt lándzsa hegyére tűzték. A lándzsán egy tábla himbálózott. *A törvény tiltja bűnözők és árulók rejtegetését.* Az írás alatt a bakufu pecsétje és Andzsó Nóri, a ródzsú vezetője aláírása.

Elöntötte a harag, de dühe hideg volt, s csupán egy újabb jégréteggel vastagította a már meglévőt. Ezek az átkozott

gajdzsinok, gondolta. Erről is ők tehetnek. Ez is miattuk történt. Meg fogjuk bosszulni.

13

Szeptember 30., vasárnap

Malcolm Struan ébredezett. Érzékei lassan, puhatolózva éledeztek. Mindig is tudta, mi az a lelki fájdalom, két öccsét és egy húgát vesztette el, de lelki fájdalmakat okoztak neki apja ivászatai s mind gyakoribb dührohamai is; türelmetlen tanítói; az állandó kényszer, hogy mindenben kitűnjön, mert egy nap ő lesz a tajpan; és lelki gyötrelmeket okozott az állandó szorongás, hogy bármennyire készül is e szerepre, bármennyit tanul, reménykedik, imádkozik, munkálkodik is minden áldott nap, éjt nappallá téve, mégsem lesz képes megfelelelőt nyújtani. Nem is volt igazi gyermek- és ifjúkora, mint a többieknek.

Most azonban még nehezebb próbatétele várt rá az ébredésnek, mint eddig bármikor: le kellett merülnie az aznapra rendeltetett fizikai fájdalom mélységeibe, a hirtelen, minden előjel nélkül érkező, őrijtő görcsök közé.

Igen, ez az az ismerős, lüktető sajtás... De nem olyan borzalmas, mint tegnap. Hány nap telt is el a Tokaidó óta? Tizenhat. Tizenhat nap.

Engedélyezte magának, hogy tovább ébredessen. Ma tényleg nem olyan rossz, mint tegnap. Hallok. Nyitva a szemem. Hajnali fény, a szoba áll, nem forog. Tiszta égbolt, enyhe szellő.

Két napja szűnt meg a vihar. Nyolc napig dühöngött tájfuni erővel, aztán ugyanolyan gyorsan, mint ahogy megjelent, elvonult. A Jedo előtt horgonyzó flotta hajói már az első nap szétszóródtak, a nyílt vízen nagyobb biztonságban érezték magukat. Eddig egyedül a francia zászlóshajó tért vissza, épp csak bevánszorgott Jokohamába. A többi még nem mutatkozott. Ez egyelőre nem adott okot az aggodalomra, mégis nyugtalanul, reménykedve és fohászokodva leste mindenki a szemhatárt.

A dühöngő orkán Jokohamában partra sodort egy kereskedelmi hajót, megrongált néhány épületet, sok dereglye és csónak eltűnt, a

katonai tábor számos sátra elvitorlázott, de az ítéletidő se ott, se Josivarában, se a kolónián nem követelt emberáldozatot.

Óriási szerencsénk volt, gondolta Struan, de ezután máris saját kis világának középponti problémájára összpontosított: fel tudok-e ülni?

Óvatos, félszeg kísérlet. Ajíjje! Fáj, de nem olyan elviselhetetlenül. Félig ülő helyzetbe tornászta magát, aztán úgy is maradt, két karjával támasztva magát a háta mögött.

Ki lehet bírni. Jobb, mint tegnap. Várt egy percig, aztán előrehajolt, óvatosan csak fél karjára nehezedett. Még mindig elviselhető. Fél karját is fölemelte, így is elviselhető. Óvatosan kitakarózott, és nagy elővigyázattal megpróbálta a padlóra tenni a talpát. Ez már nem ment, a belé hasító fájdalom túlságosan erős volt. Az újabb kísérlet újabb kudarcot eredményezett.

Mindegy, majd később. Amilyen vigyázva csak tudott, visszafeküdt. Mikor a derekának többé nem kellett tartania a súlyát, megkönnyebbülten felsóhajtott. – Ajíjje!

– Türelem, Malcolm – mondta Babcott minden nap, minden egyes vizitnél, naponta háromszor, négyszer.

– Fene vigye a türelmet!

– Tökéletesen igaza van... De tényleg gyorsan javul.

– Mikor kelhetek már föl?

– Ha óhajtja, akár most is, de nem ajánlom.

– És mikor fogja ajánlani?

– Mondjuk úgy két hét múlva.

Struan szitkozódott, de sok tekintetben örült a feddésnek, így több ideje maradt azon gondolkodni, mihez kezd majd a tajpansággal, az anyjával, Angelique-vel, McFayjel és a sürgős üzleti problémákkal..

– Mi legyen a Csósú által kért fegyverekkel? – kérdezte néhány napja McFay. – Óriási és hosszú távú üzletnek látszik.

– Van egy elgondolásom. Bízsa csak rám.

– Norbert nyilván már régóta kiszimatolta, mit akarnak a csósúiak, biztos, hogy alánk fog ajánlani.

– A pokolba Norberttel és Brockkal! Nekik nincsenek olyan jó kapcsolataik, mint nekünk. Dmitri, a Cooper-Tillman meg a legtöbb amerikai Kína-járó a mi oldalunkon áll.

– Csak Hawaiiiban nem – jegyezte meg savanyú képpel McFay.

Az utolsó postában, tíz napja – azóta nem jött, és a kéthavonta közlekedő gőzös érkezése csak öt nap múlva volt esedékes – Tess Struan azt írta:

A Victoria Bank elárult minket. Szerintem titokban bőkezű hitellevelekkel támogatták Morgan Brockot Londonban. Morgan ezek révén titkon lepénzelte összes hawaii ügynökünket, bezsákolta a teljes cukorpiacot, minket teljesen kirekesztett belőle. Ami még rosszabb – bár erre nincs bizonyíték –, állítólag szoros kapcsolatot tart fenn Jefferson Davisszel, a lázadó elnökkel és gyapotültetvényeseivel, a cukorért cserében fel akarja vásárolni az angol üzemeknek szánt teljes jövő évi gyapottermést. Ha ez az üzlet létrejön, Tyler és Morgan Ázsia leggazdagabb embere lesz. Ennek nem szabad megtörténnie! Tanácstalan vagyok. Jamie, maga mit javasol? Adja át ezt a levelet a fiamnak, és mondja meg neki, hogy sürgős segítségre van szükségem.

– Mi a javaslat, Jamie?

– Nincs javaslatom, Mal... Tajpan.

– Ha nyélbe ütötték az üzletet, akkor már nincs mit tenni. Tegyük fel, hogy nyélbe ütötték. Nem lehet valahogy elfogni a szállítmányokat?

McFay szeme megrebbent.

– Kalózáccal?

Struan a szemébe nézett.

– Ha muszáj, azokkal. Az öreg Brock megtenné, a múltban már meg is tette. De ez csak akkor válik szükségessé, ha a gyapot mind az ő hajóiba vándorol. Van azonban egy másik lehetőség is: a Királyi Flotta áttöri az Unió blokádját, és annyi gyapotot kapunk, amennyit csak akarunk.

– Ez csak akkor képzelhető el, ha hadat üzenünk az Uniónak. Az viszont elképzelhetetlen!

– Én ebben nem vagyok olyan biztos. Az ég szerelmére, nekünk muszáj Davis mellé állnunk, a Dél gyapotja nélkül nem tudunk létezni! Ha melléjük állunk, győznek is. Különben nem.

– Nekem is ez a véleményem. De Északtól legalább ennyire függünk.

– Valahogy biztos meg lehet szakítani a láncot. Ha Norbert nem tudja mozdítani az árut, tönkremegy.

– Mit tenne Dirk?

– Megkeresné a legérzékenyebb pontját – vágta rá Struan.

– Akkor azt kell megkeresnünk.

De vajon mi lehet az, és hol található? – töprengett az ágyon fektében Struan. Törte a fejét. És Angelique? Nem: vele majd később foglalkozom. Egyelőre elég, ha tudom, hogy napról napra jobban szeretem.

Istennek hála, már képes vagyok leveleket írni. Anyámnak kell írni megint: ha valaki tudja, hol van Norbert legérzékenyebb pontja, akkor ő tudja. Elvégre Tyler Brock az apja, Morgan pedig a bátyja. De hogyan merészel így írni Angelique családjáról? Írjak Angelique apjának? Írok neki, de nem most, ez még ráér.

Rengeteg levélre kell még válaszolni, könyveket is kell rendelni Angliából, nincs már olyan messze a karácsony, a Jockey Club hongkongi jótékonysági bálja... A Struan szokásos évenkénti báljára is gondolni kell, meg a mára kitűzött megbeszélésekre: Jamie legalább kétszer jön, délután Seratard... Mit akarhat? Mi van még mára? Reggeli után jön Phillip egy kis csevegésre... De nem, ma nem is, Sir William tegnap visszarendelte Jedóba, hogy készítse fel a követséget a húsz nap múlva esedékes tárgyalásra.

– Tényleg létrejön ez a találkozó, Sir William? – kérdezte a látogatóba érkezett nagykövettől. A flotta távozása és a körülöttük hemzsegő, bár nyíltan nem ellenséges szamurájok miatt Aylesbury néhány nap után – ennyit muszáj volt maradni, hogy megőrizze arcát – úgy döntött, hogy a jóvátétel átvételének örvéen visszaköltözik Jokohamába.

– Azt hiszem, létrejön, Mr. Struan. Lehet, hogy nem pontosan aznap, de körülbelül akkortájt. Ez jelentős előrelépést hoz majd. Ha ígéretüknek megfelelően leteszik az első ötezer fontot... Nos, az nagyon kedvező előjel volna. Most jut eszembe, úgy tudom, az ön egyik gőzöse ma indul Hongkongba. Megkérhetném, hogy engedje föl rá az egyik alkalmazottamat, sürgős postát vinne... A feleségem

meg a két fiam hamarosan megérkezik, és el kell rendeznem néhány dolgot.

– Természetesen. Majd szólok McFay-nek. Ha bármelyik hajónkon eléjük óhajt menni, csak szóljon.

– Köszönöm. Úgy terveztem, ha megjönnek, kiveszek két hét szabadságot. Az ember egészen begyepesedik itt, olyan, mintha egy börtönben ülne. Hiányzik a hongkongi pezsgés... az aztán város! Bár kétlem, hogy a Whitehallban ezt tudomásul vennék. Rengeteg kitűnő marhasült, egy kis krikett vagy tenisz, színház vagy opera, néhány nap a futtatásokon... De szép is volna! Maga mikor megy vissza?

Mikor?

A tokaidói tragédia híre már egy hete megérkezhetett, feltéve, hogy a postahajó átvészelte a vihart. Anyám gondolom dühöngött, de ebből kifelé nyilván semmit sem mutatott. Vajon idejön-e az első hajóval? Elképzelhető, bár ott van a központunk, neki arra is gondolnia kell. Na és Emmára, Rose-ra és Duncanre. Most hogy apa meghalt és én nem vagyok ott, nem jöhet csak úgy el két-három hétre. De ha mégis hajóra szállt, akkor is van még három-négy napom a védőbeszédem kidolgozására. Furcsa dolog így, potenciális ellenfélként gondolni rá. Vagy ha nem is ellenség, de már nem barátom. Persze az is lehet, hogy még mindig a barátom, mindig is az volt, bár csak amolyan távoli, mindig csak apám volt fontos neki, ránk alig szakított időt.

– Jó reggelt, fiam! Hogyan lehetnék én valaha is az ellenséged?

Elképedve látta, hogy anyja ott áll az ágyánál, ott van az apja is, ezt furcsállotta, mert úgy emlékezett, hogy az apja meghalt, de ez most mintha nem számított volna, kipattant az ágyból, nem is fájt, boldogan beszélgetett velük a Hopgkongi-öblöt átszelő nagycsónakban, viharfelhők mindenütt, apja és anyja tiszteletteljesen hallgatja okos terveit, Angelique ott ül a csónak orrában, áttetsző ruhában, keble csábító, födetlen, megsimogatja, lejjebb siklik a tenyere, most már teljesen meztelen, teste a testéhez tapad, keze arcát simogatja...

– Malcolm!

Felriadt. Angelique állt az ágya mellett, mosolygott; pongyolája diszkrét, suhogó selyem. Az álom szertefoszlott, de Angelique

testének ígérete még ott vibrált tudatalattijában. – Ó... Szóval csak álmodtam... De magáról álmodtam, kedves.

– Tényleg? És mit?

Struan homlokát ráncolva próbálta összerakosgatni az álmofoszlányokat. – Már csak arra emlékszem – mosolygott Angelique-re –, hogy maga gyönyörű volt. Szép ez a pongyola.

Angelique jókedvűen megperdült, hogy mutassa. – Az a szabó készítette, akit Jamie-vel hozatott. Mon Dieu, Malcolm! Az az ember kész csoda! Négy ruhát rendeltem, ugye nem baj... Ó, köszönöm! – Lehajolt, hogy megcsókolja Struant.

– Várjon, Angelique, várjon egy pillanatot! Ezt nézze! – Struan fájdalmát legyűrve, óvatosan felült, és mindkét kezét a lány felé nyújtotta.

– De hisz ez csodálatos, cheri! – örvendezett Angelique, s megfogta a felé nyújtott kezét. – Ó, Monsieur Struan, azt hiszem, mostantól kezdve csak gardedame kíséretében látogatom, többé nem maradok kettesben magával a hálósobájában.

Mosolyogva közelebb lépett, óvatosan Struan vállára tette a kezét, hagyta, hogy fél kanral átölelje. Megcsókolta Struant. Csókja könnyű volt, de sokat ígérő. Lehelt még egy csókot Struan fülére is, aztán fölegyenesedett, hagyta, hogy Struan a keblén pihentesse a fejét, élvezte ezt az intim közelséget Struan még inkább. Ez a puha selyem, s ez a semmihez sem hasonlítható melegség...

– Mondja, Malcolm! Maga tényleg komolyan gondolta, hogy feleségül akar venni? – kérdezte Angelique. Érezte, hogy Struan karján megfeszülnek az izmok, s megrándul a fájdalomtól.

– Persze, hogy komolyan, mondtam már sokszor.

– És gondolja, hogy... gondolja, hogy a szülei, bocsánat: az édesanyja beleegyezne? Igen? Nagyon szeretném.

– Persze, hogy beleegyeznek, persze, hogy bele fog egyezni.

– Megírhatom a papának? Úgy szeretném neki elmondani.

– Természetesen, írjon csak, amikor kedve van, én is írok neki – mondta rekedtes hangon Struan. Vágya úrrá lett jólneveltsége fölött, megcsókolta a selymet, aztán újra, szenvedélyesebben, és csaknem elkáromkodta magát, mikor érezte, hogy Angelique elhúzódik. – Bocsásson meg – dűnnyögte.

– Kettőnk között semmi szükség bocsánatkérésre, se semmiféle angolszász büntudatra, szerelmem – felelte szelíden Angelique. – Én is kívánom magát – mondta, majd tervét követve stílust váltott. – És most Nightingale nővér leszek.

Felrázta a párnákat, eligazgatta az ágyneműt. – Monsieur Seratard ma este vacsorát ad, holnap este pedig estélyt rendez. André Poncin fog zongorázni, Chopin- és Beethoven-darabokat ad elő, én Beethovent jobban szeretem, mint Mozartot ja és egy Brahms nevű fiatalember valamilyen darabját. – Templomharang kondult, reggeli misére szólítva a híveket. Szinte abban a másodpercben csatlakoztak hozzá a többiek is, puhább és dallamosabb hangon, mint a katolikus templom harangja. – Nnna – mondta Angelique: Segített visszadőlni és kényelmesen elhelyezkedni Struannak. – Most megyek, rendbe szedem magam, aztán mise után visszajövök.

Struan megfogta a kezét. – Maga csodálatos. Szeretem m... – Szeme az ajtóra villant: valaki megpróbálta elfordítani a kilincset. A retesz azonban rá volt tolva.

A kilincs megint megmozdult.

– Ezek a szolgák sose kopognak. Ideje őket móresre tanítani – mondta Angelique.

– Úr! – kiabált be a szolga. – Tea!

– Mondja meg neki, hogy menjen el, és jöjjön vissza öt perc múlva. – Struan kantoni nyelvjárásban kikiabált. A szolga morogva elment. Angelique felkacagott.

– Tanítson meg kínaiul.

– Lehet róla szó.

– Hogy mondják azt, hogy „szeretlek”?

– A kínaiaknak nincs szavuk a szerelemre.

Angelique arca elfelhősödött. – Milyen szomorú!

Odasiklott az ajtóhoz, elhúzta a reteszt, csókot dobott Struannak, és kilépett.

Struan sóvárogva nézett utána. Hirtelen eljutott tudatáig a harangozás. Mise!

Elszorult a szíve. Eddig nem is gondolt rá, hogy Angelique katolikus. Anyám az anglikán egyház konok híve, vasárnaponként

kétszer jár misére; járt apám is, mentünk velük mi is, ahogy a többi rendes hongkongi família.

Katolikus...

Nem számít. Nem érdekel. Meg kell szereznem, gondolta. Egészséges, mohó vágyakozása elfojtotta a fájdalmat. – Muszáj.

Aznap délután három jelentéktelen bakufu tisztviselő, Aylesbury, tolmácsok, a hadsereg egyik számvevő tisztje, a követség kínai sroffja és Vargas jelenlétében négy megizzadt japán kuli becipelte és letette a megvasalt ládát.

A követség legnagyobb fogadótermében voltak, az ablakok tárva-nyitva.

Aylesburynek erősen fegyelmeznie kellett magát, hogy fülig ne szaladjon a szája. Az egyik japán hivatalnok nagy körülményesen egy díszes kulcsot halászott elő, és kinyitotta a ládát. Mexikói ezüstdollárok, néhány aranytael – darabonként nem egész négydekásak – és némi ezüsttael csillogott benne.

– Kérdezze meg, miért nem aranyban hozták, ahogy megállapodtunk?

– A hivatalnok azt mondja, ilyen rövid idő alatt nem tudta aranyban előteremteni, de ez itt mind tiszta mex, törvényes fizetőeszköz, és szíveskedjék neki elismervényt adni. – A „tiszta” szó pénzzel kapcsolatosan azt jelentette, hogy az érmék nincsenek se megreszelve, se körülnyírva.

– Számolják meg.

A sroff már ugrott is, egy szőnyegre borította a láda tartalmát, s rögtön észre is vett egy körülnyírt érmét. Vargas kettőt. Ezeket félretették. Minden szempár a szőnyegre szegeződött, a takaros elrendezett érmék egyre magasodó oszlopaiba. Ötezer font hatalmas summának számított ekkoriban, mikor egy hivatásos tolmács évi négyszáz font fizetést húzott, amiből még a koszt-kvártélyát is fedeznie kellett; egy sroff évi százat (bár mindennek, ami a kezén keresztülment, jó néhány százaléka oda is ragadt); Londonban egy szolgálta évi húsz fontot és teljes ellátást kapott; egy közkatona napi öt pennyt, egy matróz hatot, az admirálisok évi hatszáz fontot.

A számlálással gyorsan végeztek. A kis aranyérmék súlyát mindkét sroff ellenőrizte, aztán lemérték a körülnyírt érméket, végül

egy abakusz segítségével kiszámították, hogy az érvényes átváltási árfolyam szerint mennyit érnek.

Vargas jelentette. – Négyezer-nyolcvannégy font, hat shilling és hét penny tiszta érmékben, ötszázhusz font aranyban, kilencvenkét font tizenhat körülnyírt érmékben. Az egész összesen négyezer-hatszázkilencvenhét font, két shilling és hét penny.

– Bocsánat, úr, nyolc penny – szólt közbe meghajolva és fejét lehajtva a kínai; meglebbsent hosszú, vaskos varkocsa. A parányi kiigazításban előre megegyezett Vargasszal, arca megőrzése érdekében szükségesnek tartotta. Úgy érezte, hogy az összeg, amelyet portugál kollégája tiszteletdíjakként leszámított, az az összesen száztizenhét font, nyolc shilling és hat penny kevesebb, mint amennyit ő kiügyeskedett volna, de félórai munkáért azért elfogadható.

– Tegye vissza a ládába, Vargas – rendelkezett Aylesbury –, adjon nekik elismervényt, de vezesse rá, hogy a hiányzó összeg az utolsó részletfizetéskor esedékes. Johann, köszönje meg, és mondja meg nekik, hogy tizenkilenc nap múlva elvárjuk a teljes összeget aranyban.

Johann Favrod lefordította. Szavai hallatán a másik tolmács hosszadalmas szónoklatba kezdett. – Haladékat kérnek, uram...

– Nincs haladék – sóhajtott Aylesbury. Elbocsátotta a többieket, és felkészült még egy óra köntörfalazásra. Oda sem figyelt, amíg meg nem hallotta Favrod meglepő szavait.

– Váratlanul a tárgyra tértek, nagykövet úr, a jedói találkozóóról beszélnek. Kérik, hogy halasszuk el további harminc nappal, vagyis tegyük át a mától számított ötvenedik napra... Szóról szóra következőket mondják: a sógun akkor tér vissza Kiotóból, és már megüzente a ródzsúnak, hogy közöljék a követekkel: azon a napon hajlandó fogadni őket.

Aylesbury, hogy legyen ideje a gondolkodásra, kikiáltott: – Lim! Lim nyomban megjelent.

– Teát!

Másodperceken belül megérkeztek a tálcák. És szivarok, tubák és pipadohány. A helyiség csakhamar megtelt füsttel, s miközben mindenki köhögött, Aylesbury a lehetőségeket fontolgatta.

Először is ami a legfontosabb: ezek itt minden bizonnyal alacsony rangú tisztviselők, tehát bármiben állapodom is meg velük, az további tárgyalások tárgya. Másodsor: az ötven nap mindenképpen két sőt három hónapra nyúlik, viszont ha találkozhatunk végre a legfőbb hatalommal, az tartós előrelépést jelent. Én voltaképpen nem is bánom, ha ez a találkozó csak három-négy hónap múlva jön létre. Addigra megérkezik Lord Russel levele, amelyben jóváhagyja a hadüzenetet... Indiából és Hongkongról úton lesz az erősítés, Ketterer is megkapja azt az istenverte felhatalmazást, megszerez hozzá az erőnk, hogy ha kell, bevegyük és megszálljuk Jedót.

De felelhetem azt is, hogy tartsuk csak magunkat az eredeti menetrendhez. Ez volna a legjobb. Viszont érzem, hogy ezek nem fognak szembefordulni ennek a titokzatos sógunnak az akaratával, tehát megint kibújnak, kitekergőznek valahogy az ígéretük alól.

– A szóvivőjük azt mondja – szólalt meg Favrod –, hogy mivel megállapodtunk, ők elköszönnek.

– Nem állapodtunk meg semmiben. A harmincnapos módosítás számos ok miatt nem lehetséges. A Vének Tanácsával már megállapodtunk egy időpontban. Utána pedig húsz nap múlva találkozunk a sógunnal.

Mihelyt kettesben maradtak Aylesburyvel, Johann Favrod azt mondta: Nem fogják betartani.

– Tudom. Nem számít.

– Sir William, a szerződéselem két hónap múlva lejár. Nem újítom meg.

– Még legalább hat hónapig nem tudom nélkülözni a szolgálatait – mondta éles hangon Aylesbury.

– Ideje hazamennem. Itt hamarosan vérfürdő lesz, semmi kedvem lándzsahegyre tűzetni a fejem.

– Évi ötven fonttal fölemelem a fizetését.

– Ez nem pénzkérdés, Sir William. Belefáradtam. Ezeknek a tárgyalásoknak a kilencven százaléka *Scheiße*. Semmi kedvem állandóan egy halom trágyából kikotorni a lényegét.

– Szükségem van magára ezen a két tárgyaláson.

– Úgysem lesz belőlük semmi. Két hónap, és már itt sem vagyok. A pontos dátum rajta van a szerződésen. Ne haragudjon, Sir

William, de ez az utolsó szavam. Most pedig megyek és leiszom magam.

Favrod távozott.

Aylesbury átment a dolgozószobájába, megállt az ablaknál; a szemhatárt fürkészte. Alkonyodott. A flotta hajói még mindig nem mutatkoztak. Istenem, remélem átvészelték... Johannt valahogy itt kell tartani, Tyrer még legalább egy évig nem használható. Honnan kerítsek egy megbízható embert? A keserves mindenségit!

A lenyugvó nap megvilágította a kevés bútorral berendezett szobát, de fénye olvasáshoz gyenge volt. Aylesbury meggyújtott egy olajlámpát, gondosan beállította a lámpabél hosszát. Az íróasztalon egymásra tornyozott levelek várták, mellettük az *All the Year Round* – rég kiolvasta már az utolsó betűig –, az utolsó postahajóval érkezett újságok, az *Illustrated London News* és a *Punch* több száma. Kezébe vette Turgenyev könyve, az *Apák és fiúk* orosz nyelvű előkiadását, amelyet a szentpétervári udvarból küldött egy barátja, beleolvasott, de más gondolata támadt, letette, és belekezdett aznapi második levelének megírásába. Hongkong kormányzójának írta, beszámolt neki az iménti tárgyalásról, és kérte: gondoskodjék Johann Favrod utódjáról.

Lim nesztelen léptekkel bejött, becsukta az ajtót.

– Mit akarsz, Lim?

Lim odament az íróasztalhoz, tétován megállt.

– Úr – mondta szinte suttogva. – Hall baj. Baj hamar Jedo nagy ház, nagy baj.

Aylesbury rámeredt. A kínai szolgák a jedói követséget nevezték nagy háznak.

– Miféle baj?

Lim vállat vont.

– Baj.

– Mikor?

Lim megint föl vonta a vállát. – Whisky, víz, hallod-e?

Aylesbury elgondolkodva bólintott. Lim időnként később helytállónak bizonyuló pletykákat is súgott neki. Nem szólt, csak nézte Limet, mint surran oda a tálalószekrényhez, hogy elkészítse a kedve szerint való italt.

Phillip Tyrer és a skót szoknyás kapitány ugyanezt a napszálltát a jedói követség egyik ablakából nézte. A kerítésen kívül, a dombra vezető utakon mindenütt szamurájok álltak. A horizonton vörös, narancs és kék színek keveredtek a tenger és az ég közötti keskeny kék sáv fölött.

– Vajon jó idő lesz holnap?

– Nem nagyon ismerem az itteni időjárást, Mr. Tyrer. Ha Skóciában volnánk, nagyjából megmondanám – nevetett a kapitány; homokszínű hajú, szálegyenes tartású, harmincéves férfi volt. – Eső, imitt-amott záporokkal tarkítva...

– Még sosem jártam Skóciában, de a mostani szabadságomat ott töltöm. Maga mikor megy haza?

– Talán jövőre vagy azután. Még csak második éve vagyok itt. – Tekintetük a követség előtti térre irányult. Egy őrmester vezetésével négy felföldi trappolt föl a dombra a szamurájok között s lépett be a kapun. Rutinszerű őrzőjáratot tartottak a mólónál, ahol egy tengerészosztag és egy nagycsónak állomásozott. A környék még mindig hemzsegett a szamurájoktól: álldogáltak, beszélgettek, ha hideg volt, tüzet raktak s köré gyűltek, jöttek-mentek. Senkit – se katonát, se követségi embert – nem tartóztattak fel, de az illetőt mindig alaposan megnézték maguknak. Szólni nem szóltak senkihez.

– Bocsásson meg – mondta a kapitány –, látom, megjött az őrmester. Megkérdezem, ott van-e még a nagycsónak, jól jöhet az még, aztán bezárok éjszakára. Vacsora hétkor, mint rendesen?

– Igen.

Tyrer magára maradva lenyelt egy ideges ásítást, nyújtózkodott, megmozgatta karját, hogy enyhítse enyhe sajgását. Sebe tökéletesen gyógyult, nem kellett már felkötni a karját. Óriási szerencsém volt, gondolta. Csak ez a Ványadt Willie... A rosseb akárhová tegye, amiért ide küldött. Én tolmáccstanonc volnék, nem holmi vizesnyolcas. Hogy a sistergős istennyila váгна belé! Ráadásul még André zongoraestjéről is lemaradok, pedig nagyon készültem rá. Angelique egész biztosan ott lesz.

A titkos eljegyzés híre úgy járta be a kolóniát, mint a főn: nyugtalanságot keltett. Az Angelique és Struan előtt elejtett célzások nem váltottak ki se megerősítést, se tagadást, de még csak egy

halvány utalást sem. A Klubban kettő az egyhez tartották, hogy a hír igaz, és húsz az egyhez, hogy a házasság nem fog nyélbe ütődni.

– Struan dögvővason van, a lány katolikus, Malcolm anyját meg maga ismeri a legjobban, Jamie!

– Tartom! Malcolm napról napra gyógyul, és maguk nem ismerik olyan közeli, mint én. Tíz guinea-t teszek kétszáz ellenében.

– Na és azt hogy adod, Charlie, hogy a leányka már be is kapta a legyet?

– Ugyan, eredj már a csudába...!

– Bögyös Angyal nem holmi szajha, te mosdatlan szájú!

– Ezer az egyhez?

– Azt a keservit, tartom! Egy aranyguinea!

Tyrer és Pallidar undorodva tapasztalta, hogy a fogadások napról napra intimebb részletekre terjednek ki.

– Micsoda söpredék!

– Ahogy mondja, Pallidar. Csatornatöltelékek.

Volt azonban még valami, ami a Struannal és Angelique-vel kapcsolatos spekulációknál is jobban foglalkoztatta a kolóniát: a flotta sorsa. A többség nem sok jóban reménykedett. A japán kereskedők a szokásosnál is idegesebbek voltak, rebesgették, hogy az egész országban bakufuellenes felkelések törtek ki, és a Kiotóban székelő mikadó – állítólag minden japánok legfőbb papja – felszólította a szamurájokat, hogy támadják meg Jokohamát.

– Badarság – nyugtatgatták egymást a nyugatiak, de mind több és több fegyvert vásároltak, és még a két kereskedőfeleség is úgy aludt, hogy töltött puska állt az ágyuk mellett. Drunk Town állig fölfegyverkezett.

Néhány napja súlyos incidens történt. Egy vihar tépázta amerikai kereskedőhajó imbolygott be Jokohamába. Utasai elmesélték, hogy a Simonoszeki-szorosban a parti ütegekből tüzet nyitottak rájuk.

– Hiszi a piszi! – harsogta túl valaki a klubbeli felzúdulást.

– Márpedig nyugodtan elhiheti! Pedig a légynek sem vétettünk! Azok a nyomorult csósúiak veszettül jól céloztak. Miféle örült gazember adta el nekik azokat az ágyúkat? Mielőtt észrevettük és kitérhettünk volna, már ronggyá is lőtték a fősudárvtorlánkat. Természetesen viszonzottuk a tüzet, de az egész hajón mindössze két ócska ötfontosunk van, azokkal még egy árnyékszék se

lehetne összedönteni. Nekik meg, úgy számoltuk, nem kevesebb, mint húsz rendes ágyújuk van.

– Uram az egekben! Húsz ágyúval és gyakorlott tüzérekkel az egész Simonoszeki-szorost le lehet zárni. Akkor pedig nagy bajban vagyunk. Errefelé az a leggyorsabb és legbiztonságosabb útvonal.

– Ez már csak így van!

– Hol a pokolban tekereg a flotta? Az szétlőhetné azokat az ütegeket! Mi lesz a kereskedelemmel?

– Tényleg, a flotta! Adja Isten, hogy ne történjen bajuk!

– És ha történt?

– Ne izgulj, Charlie, akkor majd kérünk egy másikat.

Ostoba ökrök, gondolta Tyrer, semmi más nem jut eszükbe, mint flottát, innivalót meg pénzt kérni otthonról.

Még szerencse, hogy a francia admirális visszahozta magával André-t. André ugyan furcsa és csapodár ember, de csak azért, mert francia. Neki köszönhetem, hogy már két füzetem tele van japán szavakkal és kifejezésekkel, a naplóm tele néprajzi megfigyelésekkel. Remek! Roppant fontos, hogy minél előbb megtanuljak japánul – és hogy Josivara még csak eszembe se jusson.

Eddig háromszor járt ott. Kétszer kíséreléssel, harmadszor egyedül.

– Ki sem tudom fejezni, André, mennyire hálás vagyok, hogy ennyit segít, hogy ennyi időt áldoz rám. Ami pedig a mai estét illeti, azért sosem lehetek eléggé hálás magának.

Ez az első látogatás után történt.

Idegesen, elvörösödve, izzadtán, szinte megkukultan, de férfias határozottságot mutatva hagyta el Poncinnel szürkület után a kolóniát. Csatlakoztak a Josivara felé ballagó derűs férfiakkal, kalapot emeltek a szamuráj öröknek, akik szórakozott meghajtással viszonzták köszönésüket, mentek át a Paradicsom Hídján a deszkapalánk magas kapuja felé.

– Josivara azt jelenti: nádas – magyarázta André; mindkettejük nyelvét megoldotta az indulás előtt fogyasztott pezsgő. – Valamikor Jedo egyik kerületét nevezték így, egy lecsapolt mocsár volt. Két és fél évszázada, Toranaga sógun parancsára ott hozták létre a világ első palánkkal körülvett, hivatalos bordélynegyedét. Azelőtt mindenütt voltak nyilvánosházak. Azóta állítólag minden kisebb-

nagyobb városban vannak ilyen zárt negyedek, ahol minden bordély engedéllyel és szigorú ellenőrzés mellett működik. Az ilyen negyedeket általában Josivarának nevezik. Látja azt a feliratot?

A kapu fölött elegáns kínai piktogramok voltak a fába vésve. – Azt jelentik: *Hajt a vágy, valamit tenni kell.*

Tyrer idegesen röhincsel. A kapu előtt és mögött örök sokasága állt. Előző este, mikor Poncin felajánlotta, hogy elkíséri – a Klubban poharazgattak –, azt is elmesélte, hogy az örök tudomása szerint nemcsak azért vannak ott, hogy fenntartsák a rendet, hanem azért is, hogy a szajhákat ne engedjék megszökni.

Tyrer erre megkérdezte: – Eszerint ezek ott afféle rabszolgák?

Megdöbbenve látta, hogy Poncin dühösen elvörösödik.

– *Mon Dieu!* Ezek nem szajhák! Vagy legalábbis nem abban az értelemben, ahogyan mi használjuk ezt a szót. És nem is rabszolgák. Vannak, akik meghatározott számú évre szerződnek, sokakat egészen fiatal korukban a szüleik adnak el, szintén meghatározott időre, de ezeket a szerződéseket a bakufu láttamozza és iktatja. Ezek a lányok nem szajhák, ők a Fűzfavilág hölgyei, ezt egyetlen pillanatra se feledje! Hölgyek!

– Bocsásson meg, én igazán... – próbált megszólalni Tyrer, de Poncin nem figyelt rá.

– Vannak közöttük *gésák*, művészek is, akiket a férfiak szórakoztatására képeztek ki. Énekelnek, táncolnak, gyerekes játékokat játszanak... ők nem *arra* valók. Ami pedig a többit illeti... *Mon dieu*, ahogy mondtam: nem szajhák, hanem a *gyönyör hölgyei*, akik hosszú éveken át tanulták, hogyan nyerhetik el a férfiak tetszését.

– Bocsásson meg, ezt nem tudtam.

– Ha megfelelőképp közelít hozzájuk, szinte minden óhaját teljesítik – *ha akarják* –, és ha megfelelő összeget ad nekik. Maga pénzt ad nekik, aminek nincs jelentősége, ők viszont a fiatalságukat adják. Egyenlőtlen csere. – Poncin különös pillantást vetett Tyrerre. – Nekünk adják a fiatalságukat, és eltitkolják az általunk okozott könnyeket. – Felhajtotta italát, s hirtelen támadt rosszkedvvel meredt a pohárra.

Tyrer szótlanul töltött mindkettejüknek, dühös volt magára, hogy így belegázolt egy érlelődő, értékes barátságba. Megfogadta, hogy

ezentúl óvatos lesz. Mindazonáltal nem értette Poncih felfortyanását.

– Miféle könnyeket? – kérdezte.

– Nem kellemes az életük, bár nem is mindig rossz. Egyesek számára kifejezetten csodálatos. A legszebbek és legkiválóbbak elhíresülnek, még a leghatalmasabb daimjók is keresik társaságukat, előkelő emberekhez, gazdag kereskedőkhöz mehetnek férjhez, akár szamurájhoz is. A mi Fűzfavilágunk hölgyei azonban csak a gajdzsinok számára vannak fenntartva. – André Poncin keserűen elfintorodott. – Előttük nincs más jövő, mint az, hogy esetleg ők is nyitnak egy házat, isszák a szakét, és más lányokat foglalkoztatnak. Bánjon velük tisztességesen, mert ezek, ha egyszer ide kerültek, a japánok szemében már csak páriák.

– Bocsásson meg. Rettenetes.

– Az, de ezt senki sem érti... – A mellettük ülő férfitársaság hirtelen felharsanó részeg röhögése egy pillanatra elnyomta a hangját; a Klub tömve volt, füstös, lármás. – Ezek a kretének rá se rántanak az ilyesmire, nincs közöttük egy sem, aki... Csak Canterbury. ő értette. – Poncin fölemelte tekintetét a poharáról. – Maga még fiatal és romlatlan, itt lesz egy-két évig, hajlandó tanulni, úgyhogy arra gondoltam... Annyi a tanulnivaló – mondta. Hirtelen felpattant és elment.

Ez az előző este történt, most pedig már Josivara kapuján belül jártak. Poncin egy kis pisztolyt vett elő.

– Phillip, magának van fegyvere?

– Nincs.

Poncin odaadta pisztolyát a hajlongó őrnek, aki a többi közé tette, és elismervényt adott róla.

– Nem engednek fegyvert a kerítésen belülre. Ez a szabály az összes Josivarában, még a szamurájoknak is le kell tenniük a kardjukat. On y va!

A széles utcán s a belőle nyíló szűkebbekben takaros kis házak sorakoztak egymás mellett, sok volt köztük az egyszerű vendéglő vagy csak ivó, fából épült, alacsony oszlopokon álló verandas épület mind, olajozott papírból készült *sódzsi* falakkal. Színes volt minden, a levegőben virágillat érződött, lárma, nevetés hallatszott, mindenütt lampionok, gyertyák és olajlángok égtek.

– Óriási a tűzveszély, Phillip. Ez az egész környék már az első évben porig égett, de egy hét múlva már minden visszazökkent a régi kerékvágásba.

Minden háznak saját jele volt. Némelyiknek tárva-nyitva állt ajtaja-ablaka. A házak tele voltak lányokkal, szerényebb vagy gazdagabb kimonókba öltözöttekkel – ez a ház színvonalától függött. Más lányok sétálgattak, némelyikük színes ernyőt tartott a kezében, másokat szolgálólányok kísértek; jóformán rá se hederítettek a szemüket méregető férfiakra. A járókelők között mindenféle árusok jártak, szolgálólányok egész csapatai hirdették szájalmas, harsány pidzsin angolsággal házuk nagyszerűségét. Mindnyájukat túlharsogták azonban a lármás, jókedvű vendégek, akiknek legtöbbjét már ismerték errefelé, s akik közül kinek-kinek megvoltak a maga kedvenc házai. Az örökön, szolgálókon, hordárokon és masszörökön kívül más japán férfit nem lehetett látni.

– Sose feledje, hogy Josivara az öröme, a test gyönyörűségének, az evés-ivásnak a szentélye, és hogy Japánban nem létezik bűn, nem létezik az eredendő bűn, se más efféle – magyarázta nevetve Poncin. Ő ment elől. Az utcán járók között csak elvétve akadt egy-két kötekedő részeg, őket nyomban hatalmas termetű, gyakorlott kidobóemberek vonszolták tapintatosan félre, nyomban leültették valamelyik ivóban, ahol az állandó készenlétben várakozó, figyelmes szolgálólányok már hozták is nekik az újabb szakéadagot.

– A részegeket szívesen látják – magyarázta Phillip –, mert nem tudják számon tartani a pénzüket. De soha eszébe ne jusson vitába keveredni egy kidobóemberrel, fantasztikusan ügyesek a fegyver nélküli harcban.

– A mi Drunk Townunkhoz képest itt legalább akkora a rend, mint odahaza Brightonban a Regent s Promenade-on.

Egy erőszakos szolgálólány belekarolt Tyrerbe, megpróbálta behúzni egy kapun. – Szaké, hallod-e? Digidugi sok jó, úr...!

– Ije, domo, ije...! – kiáltott rá Tyrer – nem, köszönöm, nem –, és gyorsan Poncin után szaladt. – Uram, egek! Alig bírtam elszabadulni!

– Ez a dolguk.

Poncin letért a széles útról, egy szűk utcába fordult, majd a sarokra érve egy másikba. Végül megállt egy ütött-kopott kerítéskapu előtt, és bekopogott. A kapu fölött egy viharvert cégtábla függött. Tyrer felismerte a piktogramokat: idejövetelük előtt Poncin leírta neki. A Három Ponty Háza. A kapun kinyílt egy kis kukucskálóablak. Szempár kémlelt kifelé. Aztán kinyílt a kapu, és Tyrer belépett a csodák országába.

Tenyérnyi kert, lampionok, gyertyafény. Szürkén fénylő járókövek a zöld mohán, virágcsoportok, sok-sok kis juhar – vérvörös levelek zöld háttérben –, a félig elsötétített sódzsin átszűrendő halvány narancsszín fény. Apró hidacska egy miniatűr forrás fölött, mellette kis vízesés.

A verandán egy középkorú asszony térdelt: a gyönyörűen öltözött és fésült mama-szan.

– *Bonsoir*, Monsieur Furanszu-szan – mondta tenyerét a veranda padlójára téve és meghajolva.

Poncin is meghajolt.

– *Raiko-szan, konbanva. Ikaga deszu ka?* – Jó estét. Hogy van? – *Koré va vatasi no tomodacsi deszu, Tyrer-szan.* – Bemutatom a barátomat, Tyrer urat.

– *Ah szó deszu ka? Taira-szan?* – Az asszony komolyan meghajolt, Tyrer sután viszonzta. Az asszony intett, hogy kövessék.

– Azt mondja, a Taira régi, híres japán név. Maga szerencsés ember, Phillip. Errefelé csaknem mindenkit ragadványneven emlegetnek. Én Furanszu-szan vagyok, ennél pontosabban nem tudják kiejteni a francia szót.

Levetették a cipőjüket, hogy be ne piszkítsák a makulátlanul tiszta és drága tatamit, s ügyetlenül törökülésbe helyezkedtek. Poncin elmagyarázta Tyrernek, hogy a *tokonomában*, a kis falifülkében a különleges függőtekerics mellett naponta cserélik a művészien elrendezett virágokat; felhívta figyelmét a fa és a sódzsi nem mindennapi szépségére.

Meghozták a szakét. A szolgálólány nagyon fiatal volt, tízéves ha lehetett, nem szép, de ügyes és csöndes. Raiko töltött: először Poncinnek, aztán Tyrernek, végül magának. Szürcsölni kezdett. Poncin felhajtotta a parányi csésze tartalmát, és nyújtotta a csészét, jelezve, hogy kér még. Tyrer követte példáját: nem találta

kellemetlennek a meleg bort, csak íztelennek. Mindkét csészét azonnal újratöltötték, kiitták és megint újratöltötték. Újabb tálcaikon újabb palackok érkeztek.

Tyrer hamarosan nem tudta már, hány csészével ivott, de valamilyen kellemes derengés ölelte körül, idegességét rég levetkőzte; figyelt, fülelt, de szinte semmit sem értett Poncin és a mama-szan beszélgetéséből, csak nagy néha csípett el egy-egy szót. Raiko haja feketén és fényesen csillogott, frizuráját díszes fésűk rögzítették, arcát vastag, fehér púderréteg fedte, nem volt se szép, se csúnya, csak más, rózsaszín selyefnkimonójába zöld pontyok voltak beleszőve.

– A ponty japánul *koi*, és szerencsés jelnek tartják – magyarázta még idejövetelük előtt Poncin. – Így hívták Townsend Harris szeretőjét is, azt a simodai kurtizánt, akit a bakufu rendelt a szórakoztatására. Sajnos ennek a bizonyos Koinak nem hozott szerencsét a neve.

– Nem? Mi történt?

– Az itteni kurtizánok úgy mesélik, hogy Harris bálványozta a lányt, s mikor visszament Amerikába, adott neki annyi pénzt, hogy önállósodhasson. A lány csaknem két évig volt mellette. Nem sokkal azután, hogy elutazott, a lány egyszerűen eltűnt. Valószínűleg halálra itta magát, vagy öngyilkosságot követett el.

– Annyira szerette?

– Eleinte, mikor a bakufu megkönyékezte, állítólag megkötötte magát, hogy nem hajlandó egy idegennel összeállni. Bizonyos szempontból meg is lehetett érteni, példátlan aberrációt követeltek tőle, ne feledjük, hogy Harris volt az első külföldi, akinek engedélyezték, hogy japán földön letelepedjen. Koi könnyögött a bakufunak, hogy válasszanak valaki mást, hagyják őt békén, azt mondta, inkább buddhista apácának áll, esküdözött, hogy inkább elemésztí magát. A bakufu azonban legalább olyan kitartó volt, mint ő, könnyögtek neki, hogy segítsen megoldani ezt a problémát, hetekig imádkoztak neki, hogy legyen az ágyasa, minden elképzelhető módon győzködték, mígnem Koi végül ráállt. Megköszönték neki. Aztán amikor Harris elment, mindenki hátat fordított neki. A bakufu is. Roppantul sajnáljuk, de az a nő, aki gajdzsinnal érintkezik, örökre beszennyezi magát.

– Rettenetes!

– Igen, a mi fogalmaink szerint az. Szomorú história. De ne feledje, hogy ez itt a Könnyek Országá. Koi története mára már legendává magasztosult, áldozata miatt még azok is csodálják, akik annak idején hátat fordítottak neki.

– Én ezt nem értem.

– Én se. Egyetlen gajdzsin sem érti. De ők igen. A japánok értik. – Milyen különös, gondolta Tyrer megint: mint ez a kis ház, ez a férfi meg ez a nő, ahogy félig japánul, félig pidzsinül beszélgetnek itt, össze-összenevetnek, az egyik egy madám, a másik egy vendég, mindkettő úgy tesz, mintha valaki más lenne. Mind több és több szakét ittak. Az asszony végül meghajolt, felállt és kiment.

– Még egy kis szakét, Phillip?

– Köszönöm. Egész rendes hely, ugye?

André Poncin csak némi hallgatás után válaszolt.

– Maga az első ember, akit elhoztam ide.

– Igazán? És miért pont engem?

Poncin ide-oda forgatta ujjai között a kis porceláncsészét, felhajtotta a fenekén lötyögő néhány csepp szakét, töltött még egy kicsit, és franciául válaszolt; hangja megtelt melegséggel.

– Azért, mert Jokohamában maga az első, akivel... mert beszél franciául, mert kulturált, az agya mint a szpongya, fiatal, feleannyi idős sincs, mint én. Maga még csak huszonegy éves, a többiekkel ellentétben nem mocskolta össze magát, és néhány évig itt lesz még. – Poncin elmosolyodott, szorosabbra fonta a hálót; csak az igazság egy részét mondta el. – Őszintén megvallva, maga itt az első, aki... *dors...* szóval aki angol ugyan és Franciaország ellensége, mégis maga az első, aki az én szememben érdemesnek tűnik az általam összegyűjtött tudásra. – Zavartan elmosolyodott. – Nehéz ezt megmagyarázni. Talán azért, mert világéletemben tanár szerettem volna lenni, talán azért, mert sose volt fiam, nem is nősültem meg, talán azért, mert hamarosan vissza kell költöznöm Sanghajba, és talán... talán mert szeretném, ha jó barátom lenne.

– Megtiszteltetés volna számomra – mondta azonnal Tyrer; Poncin teljesen behálózta, szinte megbabonázta. – Egyébként mindig is az volt a véleményem, hogy nekünk angoloknak és franciáknak inkább szövetségeseeknek kellene lennünk, nem ellenségeknek... –

Félresiklott a sódzsi. A térdelő Raiko odaintett Tyrernek. Tyrer szívverése felgyorsult.

André Poncin elmosolyodott.

– Csak menjen utána, és ne felejtse el, amit mondtam.

Phillip Tyrer mint egy álomban bizonytalanul felállt, ment az asszony után: végig a folyosón, be egy másik szobába, a másik végén ki a verandára. Egy üres szoba előtt álltak meg. Az asszony intett neki, hogy menjen be, aztán behúzta mögötte a sódzsit, és otthagya.

Ernyős olajlámpa. Parázstartó. Árnyak, sötétség, fényfoltok. A padlón *futonok*, ágyként használatos vékony, téglalap alakú matracok, két egymás mellé helyezett futón. Bolyhos takarók. Két *jukata*, csíkos pamutszövetből készült, bő ujjú hálóöltözék. Egy kis ajtón át egy fürdőházba látni: gyertyafény, gőzölgő vízzel teli magas fakád. Jó illatú szappan. Alacsony, háromlábú szék. Parányi törülközők. Minden olyan, amilyennek André Poncin leírta.

Szíve most már teljes sebességgel zakatolt, ahogy a szaké ködén át megpróbálta felidézni, milyen tanácsokat is kapott.

Módszeresen vetkőzni kezdett. Kabát. Mellény, nyakkendő, ing, gyapjúmellény, minden gondosan összehajtva és ideges kényszerességgel egymásra rendezve. Suta mozdulatokkal leült, lehúzta a harisnyáját, majd kissé vonakodva a nadrágját is, s ismét felállt. Most már csak hosszú gyapjúalsója maradt rajta. Imbolygott egy kis ideig, aztán rándított egyet a vállán, levetette s ha lehet még precízebben összehajtogatta. Lúdbőrzeni kezdett. Átment a fürdőhelyiségbe.

A kapott tanácsoknak megfelelően vizet merített a hordóból, és a vállára csurgatta; jólesett a meleg. Megismételte a műveletet. Sódzicsusszanás hangjára kapta föl a felét. – Magasságos mindenható... – dűnnyögte.

A vaskos asszony alkarja olyan volt, mint két sonka, jukatája kurta, alatta semmi, csupán egy ágyékkötő. Hideg mosollyal, céltudatos léptekkel közeledett, intett Tyrernek, hogy üljön a székre. Tyrer halálos zavarban engedelmeskedett. Az asszony észrevette karján a gyógyuló heget, felszisszent meglepetésében, és mondott valamit, amit Tyrer nem értett.

Kényszeredetten elmosolyodott. – *Tokaidó*.

– *Vakarimaszu.* – Értem. Mielőtt még megakadályozhatta volna, az asszony vizet merített és a fejére zúdította. Ez váratlan érte, nem szerepelt az előre elmondottak közt. Az asszony szappanozni és erős, gyakorlott és kitartó kézzel mosni kezdte Tyrer hosszú haját, majd a testét, vigyázva, hogy érzékeny karjához ne érjen. Karok, lábak elől-hátul. Az asszony végül Tyrer kezébe nyomta a mosdórongyot, és a lába közé mutatott. Tyrer még mindig mintegy kábulatban megtisztálkodott, és jámborán visszaadta a rongyot.

– Köszönöm – mormogta. – Ja, bocsánat. *Domo.*

Az asszony leöblítette róla a szappant, és a kádra mutatott. – Dozo! Poncin már ezt is elmagyarázta.

– Nem árt ha tudja, Phillip, hogy itt nem úgy van, mint otthon, itt a fürdőkádba való beszállás előtt szokás megtisztálkodni, hogy mások is használhassák ugyanazt a vizet. Ez egyébként nagyon értelmes szokás, a fa errefelé nagyon drága, és a víz felmelegítéséhez sok kell. Úgyhogy ne is vizeljen bele. Az asszonnyal meg ne törődjön, az a fürdőhelyiségben nem nő, hanem egyszerűen csak egy segítő. Itt először kívülről tisztítják meg, belülről csak aztán. Érti...

Tyrer beleereszkedett a kádba. A víz forró volt, de nem túlságosan. Lehunyta a szemét, nem akarta látni a helyiségben rendet csináló asszonyt. Jézusom, gondolta szorongva, én ezzel a nővel sosem leszek képes... André rettenetesen melléfogott.

– Na és izé... khm... azt sem tudom, hogy ööö... előre kell odaadni a lánynak a pénzt, vagy hogy?

– *Mon dieu,* itt soha, sehol, semmiféle lánynak nem szabad pénzt a kezébe nyomni, az errefelé a modortalanság csimborasszója! A mama-szannal viszont nyugodtan alkudozhat, sőt néha magával a lánnyal is, de csak a tea vagy szaké után. Mielőtt távozik, a pénzt hagyja diszkreten egy olyan helyen, ahol a lány könnyen észreveszi. A Három Ponty Házában az ember nem ad pénzt, ez egy különleges ház – ilyen azért akad még –, ez olyan különleges vendégek számára van fenntartva, mint amilyen például én vagyok. Évente kétszer-háromszor elküldik a számlát. Mielőtt azonban odamegyünk, meg kell esküdni mindenre, ami szent, hogy a benyújtott számlát azonnal kifizeti, és hogy soha senkit nem visz magával a házba, még csak nem is beszél róla.

Így hát Tyrer megígérte és megesküdött. Szerette volna megkérdezni, hogy mekkora összegekről szólnak ezek a számlák, de nem merte.

– Na és...ööö... mikor nyújtják be a számlát?

– Mikor a mama-szan úgy találja jónak. Emlékszik, mondtam magának, Phillip, hogy megfelelő körülmények fennállása esetén itt akár egy évig is mulathat hitelbe. Én természetesen jótállok magáért.

Egész testét átjárta a víz melegsége, alig hallotta, hogy a nő kimegy, majd visszajön.

– Taira-szan!

– *Hai.* Tessék.

A nő egy törülközőt nyújtott felé. Tyrer különös, letargikus állapotban kimászott, egészen elbágyadt a vízben, tűrte, hogy az asszony megtörülgesse. A kényesebb részeket megint magának kellett, de ezúttal már nem érezte olyan kínosnak. Fésű; megfésülködött. Tiszta, keményített jukata. Az asszony mutatta, hogy feküdjön az ágyba.

Tyrert meglegyintette a vakrémület. Remegve lefeküdt. Az asszony betakarta, felhajtotta a másik futón takaróját, és megint kiment.

Tyrer szíve dörömbölt, mint egy gőzkalapács, de csodás volt így heverni; a matrac puha volt, tiszta és jó illatú; évek óta nem érezte ilyen tisztának magát. Hamarosan megnyugodott. Nyílt majd csukódott a sódzsi. Tyrer odanézett: mintha mázsás kő gördült volna le a szívről – a nyugalma viszont elhagyta. A lány kicsi volt, karcsú, jukatája halványsárga, haja hosszú, vállára omló. Odatérdelt az ágya mellé.

– *Konbanva, Taira-szan. Ikaga deszu ka? Vatasi va Ako.* – Jó estét, Taira úr. Hogy van? Ako vagyok.

– *Konbanva, Ako-szan. Vatasi va Phillip Tyrer deszu.* A lány a homlokát ráncolta.

– F...urri...f. – Többször is megpróbálta, de nem tudta kimondani. Végül derűsen felkacagott, és mondott valamit, amiből Tyrer csak annyit értett, hogy Taira-szanra végződött.

Most már felült, kalimpáló szívvel, tanácstalanul nézte a lányt: nem vonzotta. A lány a másik futonra mutatott.

– *Dozo?* – Szabad?

– Dozo – A gyertyafényben nem látta világosan a lányt. Épp csak annyi sejlett fel belőle, hogy fiatal, körülbelül vele egyidős, az arca púdertől fehér és sima, a foga fehér, az ajka vörös, az orra szinte sasorr, szeme keskeny ellipszis, mosolya barátságos. A lány bebújt az ágyba, elhelyezkedett, oldalára fordult, úgy nézte Tyrert. Várt. Tyrert megbénította a féltékenység és gyakorlatlanság.

Jézusom! Hogy mondjam én most meg ennek, hogy nem kívánom, senkit sem kívánok most, most nem tudok, nem vagyok képes és ma este nem is leszek, nem fog menni, ez rettenetes, még Andréra is szégyent hozok... Tényleg: André! Mit mondom majd neki? Mindenki rajtam fog röhögni. Uram, Jézus, minek is hagytam magam rábeszélni?

A lány megérintette az arcát. Megborzongott.

Ako kedves, bátorító szavakat suttogott, de gondolatban mosolygott, Raiko-szan alaposan felkészítette, tudta, mire számíthat egy ilyen gyerekembertől. – Ako, ma este ritka alkalom adódik az életedben. Jól figyelj majd, és ne feledd, hogy reggelinél részletesen be kell számolnod nekünk. Vendéged a mi franciánk egyik barátja, és mifélelk egyedülálló jelenség: még szűz. A francia szerint annyira félénk, hogy el sem hiszed, minden bizonnyal meg lesz szeppenve, és ha a tiszteletre méltó fegyvere cserbenhagyja, valószínűleg sírva is fakad. Még az is elképzelhető, hogy csalódottságában, keserű megalazottságában az ágyba vizek. De aggodalomra semmi ok, drága Ako. A francia megnyugtató, hogy egyébiránt a szokásos módon lehet vele bánni, nem kell tartanod semmitől.

– Íííí... Én már sosem fogom megérteni a gajdzsinokat, Raiko-szan.

– Én sem. Különös, civilizálatlan fajta. Még szerencse, hogy a legtöbbje elég gazdag. A mi helyünket itt jelölte ki a sors, nekünk itt kell helytállnunk. A francia azt mondja, hogy ez a gajdzsin nagyon befolyásos ember, és valószínűleg évekig a vendégünk lesz, úgyhogy így vagy úgy, de vezesd el a felhőkig és az esőig. Még akkor is, ha ehhez a... még ha a legvégső módszerhez kell is folyamodnod.

– *Okó!*

– Házunk jó híre forog kockán.

– Ó. Értem. Akkor valahogy... meglesz.

– Binned van minden bizodalمام, Ako-csan. Végtére is harminc év tapasztalatod van a Fűzfavilágban.

– Gondolod, hogy ugyanazokat a dolgokat szereti, mint a francia?

– Hogy szereti-e, ha a hátsó fertályát csiklandozzák? Meg időnként a gyönyörgyöngyöket? Talán nem árt, ha erre is felkészülsz, bár én megkérdeztem a franciát, hogy hajlik-e a fiatalember a férfiak felé, és a francia határozott nemmel felelt. Érdekes, hogy pont hozzánk hozta beavatásra a barátját, pedig mostanában más házakat is látogat.

– Nem szabad szégyent hoznunk a házunkra, Raiko-csan. Megtiszteltetés számomra, hogy engem választottál. Megteszek minden elképzelhetőt.

– Tudom, ííí, ha belegondolsz, hogy a legtöbb gajdzsin gőzölgő kocsánya jóval nagyobb, mint a civilizált férfiaké... Elég jól ciceréznek, bár nincs meg bennük az a japános tűz és érzék, hiányzik belőlük a vágy, hogy a végsőig feszítsék a húrt. A francia ebből a szempontból kivétel. Pedig szemre úgy néznek ki, mint más normális ember, aki élvezzi a cicerézést. De ezek nem: tele van a fejük mindenféle pókhálóval, úgyhogy számukra a cicerézés nem a legmennyeibb gyönyörűség, hanem valamilyen titkolni való vallási bűn. Bizarr.

Ako most közvetlenül tapasztalta mindezt. Közelebb húzódott Tyrerhez, simogatni kezdte a mellét, aztán lejjebb csúsztatta tenyerét. Kis híján elnevette magát, mikor a fiatalember ijedten összerándult. Akónak eltartott egy ideig, mire ismét komolyságot tudott erőltetni magára.

– Taira-szan! – suttogta.

– Tessék... ööö... hai, Ako-szan.

Ako megfogta a kezét, a keblére vezette, aztán Tyrer fölé hajolva csókolgatni kezdte a vállát. Raiko-szan figyelmeztette, hogy vigyázzon, ne érjen a karsebéhez, amelyet egy bátor sisi ejtett rajta. Semmi reakció. Még közelebb húzódott, bátorító szavakat suttogott Tyrer fülébe: milyen bátor, milyen erős és férfias, hogy a fürdetőasszony elmondta, milyen telt a vesszeje meg a gyümölcse. Mindeközben türelmesen simogatta Tyrer mellét. Érezte, hogy meg-megborzong, de még mindig nem mutatott szenvedélyt. Múltak a percek. Még mindig semmi. Ako nyugtalansága fokozódott. Ujjai

könnyedek voltak, akár a pillangók, de Tyrer még mindig ernyedten hevert. Ako munkálkodott: kezével, ajkával, mindenével. Teltek-múltak a percek. Még mindig semmi. Ako csalódottsága nőttön-nőtt. Csalódottságánál csak a kudarctól való félelme volt nagyobb. Nyelve hegyével megérintette Tyrer fülét.

Ó! Végre valami. Tyrer rekedtes hangon a nevét suttogta, és csókolgatni kezdte a nyakát, ííí, gondolta Ako, s Tyrer mellbimbójára tapasztotta az ajkát. Most már csak idő kérdése, s az egekig robbantom a szüzességét. Aztán hozatok egy kis szakét, alszom hajnalig és elfelejtem, hogy negyvenhárom éves vagyok és nincs gyermekem, s csak arra emlékszem, hogy Raiko-szan megmentett a hatodosztályú házaktól, ahol szépségem hiánya és korom folytán a helyem volna.

A nap már megérintette a szemhatárt. Tyrer réveteg tekintettel nézte a követség előtt ácsorgó szamurájokat. Ako... és két nappal később Mieko. Aztán Fudzsiko.

Fudzsiko. Tegnapelőtt este.

Merevedése támadt, elrendezgette nadrágjában. Most már tudta, hogy egyszer s mindenkorra rabul ejtette a Lebegő Világ, ahol – André Poncin szavai szerint – csak a percnek, csak a gyönyörnek él az ember, s olyan gondtalanul sodródik, mint egy virág egy nyugodt folyam tükrén.

– Csak éppen ez a folyam nem mindig nyugodt, Phillip. Milyen volt Fudzsiko?

– Hát... ööö... Maga még nem látta? Nem ismeri?

– Nem. Én csak elmondtam Raiko-szannak, milyen típusú lányt szeretne. A *hosszú hajú szótárra* helyeztem a fő hangsúlyt. Milyen volt?

Tyrer nevetéssel próbálta palástolni zavarát: felkavarta, hogy ilyen nyíltan kérdezik egy ennyire diszkrét dologról. André Poncin azonban már annyi mindent adott neki, szerette volna némi „franciás” nyíltsággal viszonzni; egy percre szándékosan megfeledkezett a szabályról, hogy úriember nem beszél ilyen bizalmas dolgokról.

– Hát... nálam fiatalabb, elég kicsi, sőt apró. A mi fogalmaink szerint nem szép, de elképesztően gusztusos. Úgy vettem ki a

szavaiból, mintha csak nemrég jött volna ide.

– Már úgy értem, hogy az ágyban milyen volt? Jobb, mint a többi?

– Ó. Hát... ööö.... más.

– Szenvedélyesebb volt? Érzékibb? Eh?

– Hát... igen... ööö... Felöltözve is, levetkőzve is... hihetetlen. Egészen különleges. Nem tudok eléggé hálás lenni, rengeteggel tartozom önnek.

– *De rien, mon vieux.*

– De tényleg. Legközelebb... legközelebb bemutatom.

– *Mon Dieu*, jaj, dehogy, ez egy aranyszabály. A kedvencét sose mutassa be senkinek, a barátainak pedig végképp ne. Ne feledje, hogy míg nem váltja ki és nem helyezi el a saját házában a lányt, addig az a lány – ha neki úgy tetszik – bármely pénzes embernek rendelkezésére áll.

– Tényleg, ezt el is felejtettem – felelte Tyrer, de nem mondott igazat.

– De még ha kitartja is, még akkor is lehet szeretője. Sose lehet tudni.

– Hát igen... – feszengett Tyrer.

– Sose legyen szerelmes kurtizánba, barátom. Vegye annak, ami: egy kellemes nőnek. Élvezze őket, szeresse őket, de beléjük ne szeressen. És azt se hagyja, hogy ők szeressenek magába.

Tyrer összerázkódott: nem szívesen nézett szembe az igazsággal, irtózáttal gondolt arra az eshetőségre, hogy Fudzsiko mással van, s hogy azzal a mással ugyanúgy bánik, mint vele, gyűlölte, hogy mindez csak a pénzért van, gyűlölte ágyéka sürgető kívánczóságát. De mikor tényleg olyan egészen különleges, bájos, kedves, édesen csacsogó kis lény... Szelíd, odaadó... Egészen fiatal, és még csak nagyon rövid ideje van a háznál. Kiváltsam? Ne váltsam? Megtehetem-e egyáltalán? Andrénak biztos van saját barátnője, bár sose hozta szóba. Igaz, nem is kérdeztem. Jézusom...! Vajon mennyibe kerülhet? Nyilván többbe, mint amennyire az én zsebemből futja...

Ne gondolj most erre! Se Fudzsikóra.

Próbált a lent elterülő kertre összpontosítani, de ágyékában nem szűnt a kívánczóság. A felföldiek egy része a zászlórúd körül gyülekezett, a trombitás és négy dobos már a helyén állt, készen a

zászlólevonásra. Mint rendesen. A kertészek tarka csoportja a kapunál gyülekezett megszámláltatásra és elbocsátásra. Kialázatoskodtak, átvágtak a téren a szamurájok között, aztán eltűntek. Mint rendesen. Az örök behajtották és bereteszték a vaskaput. Mint rendesen. Trombitaszó és dobpergés közepette ünnepélyes lassúsággal levonták a Union Jacket – a brit törvény szerint sehol a világon nem maradhatott bevonatlanul napszállta után a brit lobogó. Mint rendesen. A szamurájok többsége elmasírozott, éjszakára csak jelképes erők maradtak a követség előtt. Mint rendesen.

Tyrer megborzongott.

Ha minden úgy megy, mint rendesen, akkor miért vagyok ilyen ideges?

A követségi kertészek besoroltak a buddhista templom túloldalán álló hálóviskóba. Egyikük sem nézett Hiraga szemébe: már tudták, hogy életük s valamennyi ivadékuk élete az ő biztonságától függ.

– Ne beszélgetek idegenek előtt – mondta nekik első találkozásuk alkalmával Hiraga. – Ha a bakufunak tudomására jut, hogy bűjtattok, nem egyszerűen megölnek benneteket, hanem keresztre feszítenek.

A kertészek bizonykodtak, hogy köztük jó helyen van, de Hiraga tudta, hogy sehol sincs biztonságban. Tíz napja, az Andzsó elleni merénylet óta ideje legnagyobb részét kanagavai rejtekhelyükön, az Éjféli Virágzás Fogadóban töltötte. Hogy a merénylettel kudarcot vallottak s egy kivételével valamennyi társát megölték, azt kizárólag a karmának tulajdonította.

Előző nap levél jött az ez idő szerint Kiotóban tartózkodó Kacumatától, a szacumai sisik titkos vezetőjétől.

Sürgős. Nobuszada sógun néhány hét múlva olyasmit tesz, amit még soha egyetlen elődje sem: idejön Kiotóba, hivatalos látogatásra a császárhoz. Szólj minden sisinek, hogy jöjjön ide, beszéljünk meg, hogyan fogjuk el, és hogyan foglaljuk el a palota kapuit.

Kacuma az álnevét írta alá: *Holló*.

Hiraga megvitatta a teendőket Orival, ami után úgy döntött, hogy visszatér ide, Jedóba. Munkált benne az elszántság, hogy ha kell, egyedül is megsemmisíti a brit követséget, dühös volt a ródzsúra, amely a jelek szerint hagyta, hogy a gajdzsinok félrevezessék.

– Kiotó várhat, Ori. Nekünk most fontosabbak a gajdzsinok. Addig kell dühítenünk őket, míg ágyúzni nem kezdik Jedót. A többiek majd elintézik a sógunt és Kiotót. – Elhozta volna magával Orit is, de Ori karja használhatatlanná vált, a sebe mind csúnyább lett, orvos sem látta. – Hogy van a karod?

– Ha majd elviselhetetlen lesz, szeppukut követek el – mondta nehezen forgó nyelvvel Ori. Sok szakét ivott, hogy valahogy tompítsa fájdalmait. Most, Hiraga indulása előtt hármásban iszogattak: Ori, Hiraga és a mama-szan.

– Nincs itt egy másik orvos, egy megbízható?

– Nincs, Hiraga-szan – válaszolt Noriko, a mama-szan, egy aprócska, szelíd hangú, ötven körüli asszony. – Hívtam már egy koreai túrgyógyászt meg egy füvesembert is, mindkettő jó barátunk, de a lenmaglisztes borogatás sem használt. Most már nincs más, csak az óriásgajdzsin...

– Ostoba! – förmedt rá Ori. – Hányszor kell még mondanom? Ezt a sebet golyó ütötte, az ő egyik golyójuk, és láttak Kanagavában!

– Kérlek, bocsáss meg – hajtotta fejét alázatosan a tatamiig a mama-szan. – Kérlek, bocsáss meg ennek az ostoba nőszemélynek. – Megint meghajolt, és kiment, titkos szívében azonban szidta Orit, mint a bokrot, amiért nem viselkedik igazi sisihez méltóan, nem használja ki az alkalmat, hogy Hiraga most itt van, és nem követ el szeppukut, hogy ezzel csökkentse a rá és házára leselkedő rettenetes veszedelmet. A Negyvenhét Ronin Fogadójának sorsáról szóló hírek jó ötvenrís körzetben elterjedtek már: micsoda égbekiáltó megtorlás lemészárolni a vendégeket, kurtizánokat és szolgákat, s lándzsahegyre tűzni a mama-szan fejét!

Szörnyű, fortyogott. Hogyan tilthatná meg bármelyik ház is, hogy egy szamuráj – sisi vagy sem – belépjen? Igaz, a régi időkben a szamurájok sokkal több embert öltek meg, de annak már több száz éve, és akkor is csak olyanokat, akik rászolgáltak, és nem nőket meg gyerekeket. Akkoriban még igazságos volt a törvény, igazságos volt Toranaga sógun, igazságos a fia meg az unokája is... De aztán a

többi sógunt lassanként már nem érdekelte semmi más, csak a pénz meg a tivornyázás, ilyenek lettek a daimjók meg a szamurájok is, már több mint egy évszázada kapzsi módon egyre csak növelik az adónkat. A sisikben van egyetlen reményünk. Szonnó-dzsói!

– Andzsónak még előttünk kell sírba szállnia – mondta buzgón, mikor Hiraga két nappal a merénylet után végre-valahára épen és egészségesen megjött. – Majd meghaltunk a félelemtől, hogy elfogtak és a többiekkel együtt megégettek. Andzsó parancsára tették, Hiraga-szan, az ő parancsára... Épp a Negyvenhét Ronin Fogadójából tartott hazafelé, mikor a vár kapuja előtt megtámadtátok. Ő maga rendelte el a fogadó elpusztítását, végig is nézte a mészárlást, az embereit meg elbújtatta körülötte, hátha jönnek még sisik, akik nem tudják, mi történt.

– Ki árult el minket, Hiraga? – kérdezte Ori.

– A mori szamurájok.

– De Akimoto azt mondta, ő látta, hogy körülvették és lekaszabolták őket.

– Csak ők lehettek. Sikerült még valakinek elmenekülnie?

– Akimotónak... egy másik fogadóban sikerült egy napra elrejtőznie.

– És most hol van?

Noriko válaszolt. – El van foglalva... Küldjek érte?

– Ne. Majd holnap beszélek vele.

– Andzsónak vérrel kell fizetnie a fogadóért... Ezzel felrúgott minden szokást!

– Fizetni fog. És a ródzsú is. És Nobuszada sógun is. Meg Josi.

A vár öregtoronyában lévő lakosztályában Josi verset írt. Kék selyemkimonóban ült egy alacsony asztalnál, az asztalon olajlámpa, rizspapír, különféle vastagságú ecsetek, víz a hollófekete tustömb oldásához, amelynek enyhén kivájt tetején már ott is csillogott néhány csepp írásra csábító, sötét festék.

Az alkonyat estté sűrűsödött. A levegőt betöltötte Jedo milliányi lakosának alig hallható, szüntelen zümmögéssé összeállt beszédhangja és állandó neszezése. Néhány ház égett, mint szinte naponta. Lentről, a torony tövéből s a várból katonáik halk beszélgetése, macskaköveken járó lovak patáinak csattogása

hallatszott, időnként torokhangú röhögések biztonságérzetet sugalló hangjai szálltak fel a füsttel s a tűzhelyek illatával, s szüremlettek be a hatalmas falak díszes lőrésein, amelyek spalettáit még nem csukták be éjszakára.

Ez volt Josi legbelső szentélye. A berendezés spártai: tatami, *tokonoma* – kis falifülke virággal, festménnyel –, vele szemben a sódzsajtó, amelyen elhelyezése folytán belülről bármely kinti árnyalakot látni lehetett, de kívülről a bentieket semmiképp.

A szoba előtti tágas váróhelyiségből folyosók ágaztak a hálók helyiségek felé, amelyekben jelenleg csak csatlósok és szolgálók aludtak, na és Koiko, a kedvence. Családja – felesége, két fia és a lánya, az ágyasa és annak fia – a húsz rí távolságra északra lévő, jól őrzött, biztos menedéket nyújtó családi várkastélyukban, a Sárkányfogban tartózkodott. A váróhelyiség előtt örök álltak, előttük a többi szoba szintén tele volt szolgálatára felesküdték örökkel.

Ecsetje megmártózott a tuscseppekben. Egy pillanatig mozdulatlanul tartotta a kényes rizspapír fölött, aztán lendületesen írni kezdett:

*Atyáim kardja
az én kezemben
nyugtalan borzong.*

Három függőleges sor, karakterek folyamatos vonala; határozottak, ahol határozottaknak kell lenniük, szelídek, ahol az íráskép lágyságot kíván. Javítani a legparányibb hibát sem lehet, a rizspapír textúrája nyomban beszívja a tust, eggyé válik vele, a feketétől a szürkéig terjedő árnyalatok mélysége a víz mennyiségétől s az ecsethasználatától függ.

Higgadtan vette szemügyre alkotását: a vers elhelyezkedését a papír levegős fehérségén, a kalligrafikus fekete vonalak alkotta írásképet, a kissé elmosódott körvonalú karakterek tisztaságát.

Jó, gondolta; nem munkált benne hiúság. Ennél különbre nem vagyok képes, ezzel már szinte elértem képességeim határát – ha ugyan el nem értem egészen. Na és a költemény jelentése? Hogyan kellene olvasni? Ez fontos kérdés, épp ezért jó a vers. De vajon eléri-e, amit akartam?

A kérdések a megdöbbentő kiotói eseményekre terelték gondolatait. Néhány napja híre jött, hogy csósúi csapatok véres rajtaütést hajtottak végre a szacumai és toszai erők ellen, s a palota kapui fölötti uralmat Ogama, Csósú nagyura vette át.

A ródzsú sebtében összehívott megbeszélésén magasra csapott az indulatok lángja. Andzsó szinte tajtékzott a dühtől.

– Csósú, Szacuma és a Tosza...! Mindig ez a három! El kell tiporni ezeket a kutyákat! Nélkülük minden rendben volna.

– Ez igaz – mondta Josi. – Ismétlem tehát: Kiotóban állomásozó katonáinknak haladéktalanul ki kell adni a parancsot, hogy bármi áron is, de verjék le a lázadást!

– Nem. Várnunk kell, nincs ott ehhez elegendő katonánk – vetette ellen Andzsó.

Tojama, az öreg megdörzsölgette az állat. – Én Josi-donnóval értek egyet. Itt már csak egyetlen út áll előttünk: a háború. Azonnal törvényen kívülé kell nyilvánítanunk a csósúi Ogamát!

– Ez lehetetlen! – csattant fel ingerülten Adacsi. – Mi Andzsóval értünk egyet. Ezzel magunkra haragítanánk az összes daimjót, összefognának ellenünk.

– Haladéktalanul cselekednünk kell! – ismételte Josi. – Parancsot kell adnunk katonáinknak, hogy azonnal foglalják vissza a kapukat, és verjék le a lázadást.

– Nincs elég katonánk – válaszolta csökönyösen Andzsó. – Várunk. Ez most nem a megfelelő időpont.

– Miért nem akartok rám hallgatni? – Josi most már annyira dühös volt, hogy csaknem ki is mutatta. Nagy erőfeszítésébe került a nyugalom színlelése, de tudta, türelme elvesztése végzetes hiba volna, végleg maga ellen hangolná a véneket, ő volt ugyan a legfiatalabb és a legtapasztalatlanabb, ugyanakkor azonban a legképzettebb is. Minden jelenlévő tudta, hogy neki van a legnagyobb befolyása a daimjókra, akik ha úgy kívánja, nyomban zászlaja alá gyűlnek, s ugyanolyan polgárháborúba ragadják az országot, mint amilyen a Toranaga sógunok megjelenése előtt évszázadokon át dúlt. Josi előtt napnál világosabb volt, hogy ródzsúbeli társai mind irigykednek, fenekednek rá, mert császári „sugallatra”, anélkül hogy velük konzultáltak volna, a sógun

gyámjává és a ródzsú tagjává nevezték ki. – Tudom, hogy igazam van. Nem volt talán igazam a gajdzsinokkal kapcsolatosan is?

A terv, amelynek kimunkálásával az volt a célja, hogy a gajdzsinok és Jedo alatt állomásozó flottájuk kiakolbólitásával időt nyerjen saját, belső problémái megoldásához, nagyon egyszerű volt: Nagy szertartásosan és alázatosságot színlelve odavetnek a gajdzsinoknak valami szánalmas kis jóvátételt, és közlik velük, hogy a ródzsú hamarosan hajlandó fogadni őket. Ezt a találkozót aztán húzzák-halasztják, vagy szükség esetén – bábok alkalmazásával – akár össze is hozhatják. Mikor aztán végképp elfogy a gajdzsinok türelme, célozgatni kezdenek rá, hogy a sógun visszatérése idejére előkészítenek nekik egy találkozót. Ezt aztán megint húzzák-halogatják, újratárgyalják, elnapolják. A találkozó sose jön létre, vagy ha létrejön is, semmi olyasmit nem fog eredményezni, amit a japánok nem akarnak.

– Megnyertük a számunkra szükséges időt, és rájöttünk, hogyan kell bánni velük: saját türelmetlenségüket kell ellenük fordítanunk, ígéretünk kell nekik, sok levet adni, de halat semmit vagy legfeljebb néhány rothadt cafatot. Ennyivel is beérték, a flottájuk behajózott a viharba, könnyen lehet, hogy már a tenger fenekén nyugszik. Még egyetlen hajójuk sem tért vissza.

– Az istenek segítettek meg minket azzal a viharral – mondta az öreg Tojama –, ők küldték a kamikazét, az isteni fürgeteget, ugyanúgy, ahogy Kubiláj kán támadó hordái ellen is évszázadokkal ezelőtt. Az istenek sosem hagynak cserben minket.

– Arról se feledkezzünk meg – fújta föl magát Adacsi –, hogy a tervünket én tökéletesítettem. A gajdzsinok olyan kezesek voltak, mint egy ötödik osztályú kurtizán.

– A gajdzsinok fekély országunk testén, s ez a fekély mindaddig nem gyógyul be, míg katonailag és gazdaságilag gyengébbek vagyunk – mondta kezét tördelve, ingerülten Andzsó. – Ez a fekély csak kiégetéssel gyógyítható. Ezt egyelőre még nem tehetjük meg. Nem vagyunk felkészülve a hajó- és ágyúgyártásra. Egyelőre még nem rendelhetünk csapatokat a kapukhoz. Jelen pillanatban nem a csósúiak a legfőbb ellenségeink, hanem a sisi kutyák meg a szonnódzsói.

Josinak feltűnt, mennyire megváltozott Andzsó a merénylet óta: sokkal ingerlékenyebb, konokabb. Elszántsága gyengült ugyan, a többiekre gyakorolt befolyása azonban nem. – Ezzel nem értek egyet. De ha úgy gondolod, hogy nincs elég katonánk, rendeljünk el általános mozgósítást, és számoljunk le a velünk szemben álló daimjókkal és szövetségeseikkel!

– Nincs más utunk, csak a háború, Andzsó-szama – mondta ismét Tojama. – Hagyjuk most a gajdzsinokat meg a sisiket. A legfontosabb feladatunk most, hogy visszafoglaljuk a palota kapuit, és érvényesítsük örökletes jogainkat.

– Annak is eljön az ideje – felelte Andzsó. – Térjünk át más témára. A sógun látogatásának előkészítése a tervnek megfelelően halad.

Josi újabb tiltakozása ellenére Andzsó elrendelte a szavazást, három-kettő arányban győzedelmeskedett. – Mondtam neked, Josi-szama – kommentálta gunyorosan diadalmát –, hogy mindig mellettem fognak szavazni. Ellenem nem győzhetnek a sisik, nem győzhetsz le se te, se más.

– Még Nobuszada sógun sem?

– Ő... ő nem az ellenségem, és megfogadja a tanácsaimat.

– És Jazu hercegnő?

– Ő engedelmeskedni fog... engedelmeskedni fog a férjének.

– Jazu hercegnő egész életében csak bátyjának, a császárnak fog engedelmeskedni – mondta Josi.

Andzsó megdöbbenően reagált: – Balesetet javasolsz? Eh? – kérdezte torz mosollyal.

– Nem javaslok semmi ilyesmit.

Josi megborzongott. Ez az ember kezd túl veszélyessé válni, gondolta. Már így is erősebb, mintsem semlegesíteni lehessen, túl messzire lát, és egész seregek támogatják...

Árnyalak közeledett szinte nesztelenül az ajtóhoz. Josi – noha felismerte a lányt – gépiesen a mellette fekvő hosszú kardért nyúlt. Az árnyfigura letérdelt. Halk kopogtatás.

– Tessék.

A lány félrehúzta az ajtót, mosolyogva meghajolt, úgy várt.

– Gyere, Koiko – mondta Josi. Örült a váratlan látogatásnak, démonjai mind tovarebbentek.

A lány becsukta az ajtót, odaszaladt Josihoz; hosszú, mintás kimonója csak úgy suhogott. Megint letérdelt, arcát Josi kezéhez szorította. Rögtön észrevette a képverset.

– Jó estét, fenséges úr.

Josi elnevette magát, gyengéden magához ölelte.

– Minek köszönhetem ezt az örömet?

– Hiányoztál – felelt egyszerűen a lány. – Megnézhetem a költeményedet?

– Persze.

Miközben a lány a verset tanulmányozta, Josi a lányt figyelte: Koiko harmincnégy napja tartózkodott a várban, azóta állandó örömforrást jelentett A ruhája rendkívüli. Bőre hibátlan, színe mint a tojáshéjé; haja ragyogó hollófekete, ha lebontja, derekáig ér; orra finom; foga fehér, akárcsak az övé, nem udvari divat szerint feketére festett.

– Ostoba! – mondta Josinak az apja, mikor Josi már annyi idős lett hogy fel tudta fogni. – Miért kellene a fogunkat befeketíteni? Azért, mert az udvarnál így szokás? Azért, mert néhány száz éve egy öreg, rossz fogú császár kijelentette, hogy a festett fog magasabb rendű, mint ha állatok módjára festetlenül hagyják? És miért fessük az ajkunkat és az arcunkat, ahogy néhányan még most is teszik? Azért mert egy másik császár férfi létére nő szeretett volna lenni, és talpnyaló udvaroncái utánozni kezdték?

Koiko huszonegy éves *taju* volt, Fűzfavilág lehető legmagasabb gésarangjának birtokosa.

Josi már annyi mindent hallott róla, hogy kíváncsivá lett, s néhány hónapja elhozatta. Élvezte a társaságát. Két hónappal ezelőtt maga elé rendelte a mama-szant, és felszólította: terjesszen be egy ajánlatot a lány szolgálataira. A beterjesztés annak rendje s módja szerint Josi felesége elé került további intézkedésre. Josi felesége a következőket írta várukból, a Sárkányfogból:

Szeretett férjem!

A mai napon megállapodásra jutottam az Akácvirág Ház mama-szanjával Koiko taju dolgában. Úgy találtuk, Fenséges Uram, jobb, ha egyedül birtoklod Koikot, mint ha szolgálataiban csupán elsőbbséget élvezel. Ezenfelül így biztonságosabb is,

mivel mindenütt ellenség vesz körül. Óhajod szerint a szerződés akár havonta is megújítható, fizetés utólag, hogy a lány szolgálatai továbbra is olyan magas szintűek legyenek, mint elvárod tőle.

Ágyasoddal együtt nagyon örülünk, hogy szert tettel egy új játékra. Mi itt állandóan aggódunk egészséged és biztonságod miatt. Engedd meg, hogy gratuláljak választásodhoz, mindenki azt mondja, hogy Koiko valóban ritka gyöngyszem.

Fiaid egészségesek és boldogok, leányod s magam nemkülönb. Irántad való hűségünk soha nem szűnik. Hiányolunk. Kérlek, tájékoztass döntésedről, mivel szólnom kell kincstárnokunknak, hogy tegye félre a megfelelő összeget...

Josi felesége korrekt módon nem említette az összeg nagyságát, ez nem is tartozott Josira, a család vagyona fölötti örökös és a számlák rendezése a feleség dolga volt.

Koiko felnézett. – A költeményed hibátlan, Josi-csan – mondta tenyerét összecsapva. A megszólításban a bizalmas kicsinyítő képzőt, a csan-t használta.

– A hibátlan az te vagy – felelte Josi. Nem mutatta, mennyire örül a lány ítéletének. Páratlan szépségén kívül Koikót Jedóban kalligráfiájáért, költeményei szépségéért s a művészetekben és a politikában való jártasságáért is tisztelték.

– Nagyon tetszik az írásod, és maga a költemény is remekmű. Roppant elegáns a stílusod, főleg az, hogy azt írod: *atyáim*, és nem *őseim*, meg az is, hogy azt írod: *borzong*. Egy kevésbé tehetséges ember valószínűleg a szokványosabb *suhog* vagy talán a *meredez* szót használta volna, amely némi szexuális felhangot kölcsönözne az egésznek. És ez a jelző itt a végén, ez a *nyugtalan*... Ó, Josi-csan, ebben minden benne van. Remekművet alkottál, legalább tízféleképp lehet értelmezni.

– És szerinted mit akartam mondani?

Koiko szeme felragyogott. – Előbb áruld el, mi a szándékom veled. Meg akarod tartani? És ha igen, nyíltan vagy titokban? Vagy meg akarod semmisíteni?

– Te mit gondolsz, mi a szándékom? – kérdezte Josi; élvezte a lány szellemét.

– Ha nyíltan meg akarod tartani, vagy ha azt a látszatod keltve, mintha dugdosnád, titkoltnak akarnád láttatni, akkor ezt azért tennéd, hogy mások is olvassák el, s hogy azok aztán adják tovább ellenségeidnek.

– És ők mit fognak kiolvasni belőle?

– Csak a legeszesebb fog arra következtetni e sorokból, hogy eltökéltséged gyengül, és kezd elhatalmasodni rajtad a félelem.

– És a többiek?

Koiko tekintete továbbra is derűs maradt, de most egy másfajta csillogás is felvillant benne.

– Legfőbb ellenségeid közül Nobuszada sógun úgy fogja értelmezni, hogy lelked mélyén egyetértesz vele abban, hogy gyenge vagy komoly vetélytársnak, és ebből boldogan következtet majd arra, hogy minél tovább vár, annál könnyebb lesz elbánni veled. Andzsót megeszi a sárga irigység költői és kalligráfusi tehetséged láttán, s gunyoros megjegyzéseket tesz majd a *nyugtalan* jelzőre, méltatlannak és oda nem illőnek titulálja, de a költemény sehogy sem megy ki a fejéből, s főképp azért nem, mert a jelentések szerint a költeményt titkosnak szántad. Egészen addig háborgatja majd lelki békéjét, míg sorra föl nem fedez benne nyolcvannégy belső mondandót, amely mind megerősíti veled szemben tanúsított kérlelhetetlenségét.

Koiko nyíltsága elkápráztatta Josit.

– És ha titokban akarom tartani?

Koiko felkacagott.

– Ha titokban akarnád tartani, akkor nyomban elégetted volna, és nem mutattad volna meg nekem. Szomorú dolog elpusztítani ennyi szépséget, Josi-csan, nagyon szomorú, de egy ilyen nagy ember, mint te, kénytelen megtenni.

– Miért? Ez csak egy vers.

– Szerintem nem hétköznapi vers. Túl jó ez ahhoz. Az ilyen mű a lélek legmélyebb kútjaiból táplálkozik. Árulkodik. A költészet célja a feltárulkozás.

– Folytasd.

Koiko szeme színe mintha megváltozott volna. Azon gondolkodott, meddig mehet el: nem akarta túlfeszíteni a húrt, csak szórakoztatni

akarta urát. Josi észrevette a változást, okát azonban nem fejtette meg.

– Rossz kezekbe kerülve könnyen félremagyarázható – folytatta könnyedén Koiko. – Olvashatják például úgy is, hogy lelked legmélyén azt akarod mondani: Névrokon elődöm, Toranaga Josi sógun hatalma itt van mellettem karnyújtásnyira, s könyörög, éljek vele.

Josi csak nézte a lányt. Minden érzéke veszélyt jelzett, íííí, hát ennyire átlátszó vagyok? De az is lehet, hogy ez a lány túlságosan eszes, és nem szabad életben hagyni.

– Na és mit mondana Jazu hercegnő?

– Ő mind között a legokosabb, Josi-csan. De ezt te is tudod. Egy szemvillanás alatt felfogná a lényeket.

– És ha neked szántam?

– Akkor ez a méltatlan személy nagyon boldog lenne, hogy ekkora kincssel ajándékozzák meg... de komoly dilemma előtt is állna.

– Miféle dilemma előtt?

– Különlegesebb ez a költemény annál, mint hogy elajándékozzák vagy ajándékba kapják.

Josi végre levette szemét a lányról, és nagyon alaposan szemügyre vette művét. Tökéleteset alkotott. Ilyet nem fog még egyszer. Aztán a lányt vette szemügyre, hasonló alaposan. Mintha kívülről figyelte volna magát, úgy látta, amint kezébe veszi és a lánynak nyújtja a lapot. Bezárta a csapdát.

Koiko mélyen meghajolva, tiszteletteljesen két kézzel vette át a papírlapot, merőn nézte egy ideig: oly kitörölhetetlenül akarta emlékezetébe vésni, mint amilyen kitörölhetetlenül a tus a rizspapírba ivódott. Mélyen felsóhajtott, s óvatosan az olajlámpás lángjához közelítette a lapot.

– Kérlek, Josi-szama... Megengeded? – kérdezte rebbenéstelen szemmel nézve Josira, a papírt rezzenéstelen kézzel tartva.

– Miért? – kérdezte döbbenetesen Josi.

– Ilyen gondolatokat nagyon veszélyes életben hagyni.

– És ha nem engedem?

– Akkor, kérlek, bocsáss meg, de nekem kell döntenem helyetted.

– Dönts hát.

Koiko nyomban a lánghoz tartotta a lapot. Tüzet fogott, fellobbant a papír. Koiko ügyesen forgatta, míg csak egy kis égő papírdarabkává nem enyészett, akkor a darabkát egy másik lapra ejtette, úgy várta, míg el nem ég az is. Hosszú, kényes ujjai voltak, a körme tökéletes. Hajtogatni kezdte hamut tartalmazó papírlapot: egy pontyot hajtogatott belőle. Könnyes szemmel pillantott fel.

– Rettentően sajnálom, kérlek, bocsáss meg... – mondta fátyolos hangon. – De nagyon veszélyes lett volna... Roppantul elszomorít, hogy meg kellett semmisítenem ennyi szépséget, nagyon szerettem volna megtartani. De nagyon veszélyes lett volna.

Josi gyöngéden a karjába vonta, tudta, hogy a lány a mindkettejük számára egyetlen lehetséges megoldást választotta. Csodálattal adózott Koiko remek érzékének, amellyel felfedte eredeti szándékát: hogy a verset el akarta rejteni, de úgy, hogy megtalálják, s a megtalálók továbbadják mindazoknak, akiket Koiko megnevezett – s főképp Jazu hercegnőnek.

Koikónak igaza van. Jazu átlátott volna a szitán, s kiolvasta volna valódi gondolataimat: hogy a Nobuszada fölötti befolyásának meg kell szűnnie, különben halott ember vagyok. *Névrokon elődöm...* – ha másképp fogalmazva is, de ez ugyanazt jelenti. Annyi, mintha lándzsahegyen nyújtanám át Jazunak a saját fejem.

– Ne sírj, kicsi – suttozta. Most már bízott Koikóban.

Koiko hagyta magát dédelgetni, becézgetni, ő is becézgette Josit, s mindeközben harmadik, legtitkosabb szívével – az elsőbe mindenki beelát, a másodikba csak a legszűkebb család, a harmadik soha senkinek nem tárja fel titkait –, lelke e legtitkosabb rejtekhelyén megkönnyebbülten felsóhajtott: kiállta az újabb próbát. Merthogy ez az volt: próbatétel.

Roppant veszélyes lett volna, ha Josi megtart egy ilyen áruló jelet, de még veszélyesebb, ha én őrzöm meg. Igen, szép uram, könnyű imádni téged, könnyű nevetni és játszodozni veled, könnyű eksztázist színlelni, mikor belém hatolsz – arra gondolni pedig, hogy minden áldott napért egy kokut kapok, egyenesen csodás. Gondolj csak bele, Koiko-csan! Napi egy koku, egy koku naponta, és mindeközben részese lehetsz a világ legizgalmasabb játszmájának, itt élsz a földkerekség legtiszteltebbjei közt egy fiatal, jóképű,

hihetetlenül kulturált férfi oldalán, akinek indájánál különbbel még nem találkoztam... És közben egyre gyűlik, gyűlik a vagyon!

Keze, ajka, teste jártasan reagált: zárult, megnyílt, még jobban megnyílt, befogadta, irányította, segítette Josit, remek mívű, finomra hangolt hangszerré vált a kezében, engedte magát elsodorni egész a szakadék pereméig, tökéletesen színlelte az eksztázist, úgy tett, mintha újra meg újra belevetné magát a szakadékba, de valójában nem ugrott egyszer sem – takarékoskodott az erejével, mert Josi nagy természetű férfiú volt –, élvezte a vetélkedést, nem sietett sosem, de egyenletesen nyomult előre, hogy aztán a szakadékba taszítsa Josit; elengedte, hagyta hanyatt terülni, hadd pihenjen nyugodtan.

De most már csendesen. Az alvó Josi súlya nem volt kellemetlen, sztoikusán tűrte, meg se moccan, meg ne zavarja álmát. Mielőtt maga is elaludt volna, utolsó, ujjongó, titkos gondolata ez volt: vajon hogyan fogja értelmezni Kacumata, Hiraga meg a többi sisi azt, hogy *Atyáim kardja...*

14

Október 1., hétfő

Kiotótól néhány mérföldnyire délre heves utóvédharc bontakozott ki a menekülő szacumai csapatok és a császári palota kapui fölötti uralmat tőlük nemrég elragadó csósúi Ogama nagyúr üldöző csapatai között. Kacumata, a szacumai mestervívó és titkos sisi száz lovas szamuráj élén fedezte Szandzsiro nagyúr és a szacumai főszereg visszavonulását. Ellenségük többszörös túlerőben volt. Tágas, nyílt térségen folyt a küzdelem, a szántók felől emberi ürülék tömény bűzét sodorta a szél. Az égen baljós viharfelhők gyülekeztek.

Kacumata újabb vad támadást intézett a szintén lóháton ülő csósúi daimjó, Ogama zászlaja irányába, át is törte az ellenség első vonalát, de aztán az ura védelmére siető erősítés rendet vágott közöttük, s hátrálásra kényszerítette őket.

– Mindenki előre! – harsogta Ogama. Huszonnyolc éves, nagydarab, vérmes ember volt, könnyű bambusz-fém vértzetet és sisakot viselt, kivont kardjának pengéjén vér vöröslött. – Fogjátok el ezeket a kutyákat! Kerítsétek be őket! Hozzátok elém Szandzsiro fejét!

Szárnysegédei már vágtattak is, hogy megvigyék parancsait.

Három-négy mérföldnyire tőlük Szandzsiro és seregének maradványai a part és a húsz-egynéhány mérföldnyire fekvő Oszaka felé igyekeztek, hogy ott csónakot, hajót szerezve hazajussanak a Déli-szigetre, Kjúsúra, s négyszáz tengeri mérföldnyire fekvő fővárosuk, Kagosima oltalmába.

A menekülők körülbelül nyolcszázán lehettek, jól felszerelt, fanatikus szamuráj valahány, akik legszívesebben mind visszarahantak volna a csatába. Mindazonáltal tanultak a vereségből s hogy egy hete kiűzték őket Kiotóból. Ogama, felrúgva ünnepélyes egyezségüket, egy éjjel váratlanul rajtuk ütött: körülzárta és rájuk gyújtotta táborukat.

A szacumaiak csak súlyos veszteségek árán tudták kivágni magukat a városból s jutottak Fusimi faluig, ahol a dühös Szandzsiro megint sereggé formálta őket. A csósúiak vérebekként loholtak a nyomukban.

Szandzsiro egyik kapitánya azt mondta: – Nagyúr! Javaslom; haladéktalanul indítsunk ellentámadást Kiotó felé.

Kacumata tiltakozott. – Roppant kockázatos volna. Túl sokan vannak, lerohannának minket. És ezzel csak elidegenítenénk magunktól a daimjókat, és még jobban megijesztenénk az udvart. Javaslom, nagyúr, ajánlj békét Ogamának – ha megígéri a szabad elvonulást.

– És mit kínáljak cserébe?

– Belenyugszol, hogy az ő katonái őrizzék a kapukat, Ogama katonái, nem a toszaiak. Ezzel újabb éket versz közéjük.

– Ilyet én nem fogadhatok el -jelentette ki Szandzsiro; remegett a dühtől, hogy Ogama így rászedte. – De még ha belemennék is, Ogama akkor sem fogadná el. Miért is fogadná el? A markában vagyunk. Ha úgy tetszik neki, a fejünkre vizelhet. A helyében én még délelőtt támadnék.

– Ezt Ogama meg is teszi, nagyúr... de csak akkor, ha nem előződik meg. Ezzel a csellel elejét tudjuk venni. Vele ellentétben Ogama nem igazi harcos... A katonáiban nincs meg az a lelkesedés, ami a mieinkben, nem is olyan jól képzettek. Csak azért járt sikerrel ellenünk, mert hitszegő módon hátba támadott minket. Ne feledd, mennyire fontos neki a Toszával kötött szövetség. A következő hetekben meg kell szilárdítania a kapuk fölötti uralmát. Nincs elég katonája ahhoz, hogy minden konfliktust megoldjon. Kénytelen lesz újakat toborozni, és ezt úgy kell tennie, hogy ellenfeleit közben ne provokálja. A bakufu pedig hamarosan haddal tér vissza, hogy visszafoglalja jogos tulajdonát, a palota kapuit.

Toranaga ediktuma szerint a Kiotóba látogató daimjók legfeljebb ötszáz őrt vihettek magukkal, akik kizárólag uruk palotája mellett, a rendeletnek megfelelően védművek nélkül épített táborokban lakhattak, és még ott is csak akkor, ha betartották a szigorú korlátozó intézkedéseket. Ugyanez az ediktum tette lehetővé, hogy a sogunátusnak több katonája legyen, mint a daimjóknak összesen. A századokon át tartó békeidőkben a bakufu elnézte az ediktum

előírásainak időnkénti áthágásait. Az utóbbi években azonban a toszai, a csósúi és a szacumai daimjó – mikor melyik volt erősebb – addig-addig követelte a folyamatos létszámemelést, mígnem a bakufu végül megsokallta, és az eredetileg engedélyezett létszám feletti harcosokat a daimjók kénytelenek voltak hazaküldeni.

– Ogama nem hülye, sose engedne ki a markából – mondta Szandzsiro. – Fordított helyzetben én lándzsahegyre tűzném a fejét.

– Ogama valóban nem hülye, de befolyásolható. – Kacumata lehalkította a hangját. – A kapukon kívül ajánld föl neki azt is, hogy a daimjók tanácskozásain támogatni fogod, hogy az ő javaslatai kerüljenek a ródzsú elé.

– Soha! – robbant ki Szandzsiro. – Ő is tudja, hogy ebbe sose mennék bele. Miért hinné el, hogy meggondoltam magam?

– Azért, mert Ogama az Ogama. Azért, mert a hollandok által épített és nem is nagyon titkolt fegyvergyárában készített tizenkét ágyút, amelyekkel megerősítette a Simonoszeki-szorost, és most – jogosan – azt hiszi, kényekedve szerint feltartóztathatja a szorosban a gajdzsinok hajóit. Azt hiszi, ő az egyetlen, aki a gyakorlatban is meg tudja valósítani a császár óhaját, a gajdzsinok kiseprűzését, azt hiszi, ő az egyetlen, aki képes visszaadni a császárnak a hatalmat, s úgy vélekedik, ilyen képességek birtokában jogosan igényelheti magának a tairó büszke címét.

– Addigra az ország darabokra szakad.

– És végül még egy ok, amiért örülne egy békeajánlatnak, nagyúr. Ogama eddig még sose volt a kapuk őrzője. Ez egy felkapaszkodott senki, a származása meg... – Kacumata gúnyosan elhúzta a száját.

– Se nem ősi, se nem magasztos. És még egy indok, amiért elfogadja a békeajánlatoda: egyszer és mindenkorra ajánlasz békét neki.

A körülöttük állók dühödten felzúdultak. Egy ideig Szandzsiro is csak nézte tanácsnokát, nem értette, miért javasol ilyen óriási engedményeket Kacumata. De ismerte Kacumatát. Elbocsátotta a többieket.

– Mi van emögött? – kérdezte türelmetlenül. – Ogama is tudja, hogy a béke csak addig béke, míg haza nem érek a hegyeim közé. Hazaérve pedig rögtön mozgósítom egész Szacumát, és már

vonulok is Kiotóba, hogy helyreállítsam a jogaimat, megbosszuljam a sértést, és levágjam a fejét. Miért javasolsz ilyen badarságot?

– Mert még sosem forogtál ekkora veszélyben, nagyúr. Kutyaszorítóba kerültél. Kémek vannak közöttünk. Időre van szükségem, hogy Oszakában hajókat szerezzek. És van egy haditervem.

Szandzsiro csak nagy sokára válaszolt.

– Rendben van. Tárgyalj.

A tárgyalások már hat napja tartottak.

Szandzsiro eközben hidegvérűen Fusimiben maradt, de köröskörül kémek fogták közre. A kölcsönös bizalom jegyében Szandzsiro ráállt, hogy egy kevésbé védhető helyre vonul, Ogama pedig egy jelképes erő kivételével visszavonta a menekülési útvonalat elzáró csapatait. Ettől kezdve egyikük sem csinált semmit, csak várta, hogy a másik hibázzon.

Kiotó legfőbb hatalmának birtokában – bármennyire terhes volt is az – és több mint ezer szamuráj támogatását élvezve Ogama a jelek szerint beérte annyival, hogy megszilárdította a kapuk fölötti uralmát; sorra fogadta a daimjókat és – főképp – a vele egy nézetten lévő udvaroncokat. Ez utóbbiakat rávette, hogy járuljanak a császár elé, s kérjék: *sugallja* Andzsó és a ródzsú azonnali lemondását, a daimjók gyűlésének összehívását, amely erre az alkalomra megkapja a ródzsú tagjainak kinevezési jogát, amely ródzsú aztán – vele mint tairóval karöltve – Nobuszada nagykorúságáig kormányozna, s amely ródzsú egyetlen intézkedéssel eltávolítaná Toranaga valamennyi hívét a bakufuból.

Ogama boldogan fogadta a hírt, hogy a császár nagyon örült, mikor meghallotta, hogy ágyúí gajdzsin hajókra tüzeltek. Ogama annak is nagyon örült, hogy Szandzsiro békeajánlatával és a felkínált rendkívüli engedmények révén tovább erősíthette a császári udvarra gyakorolt befolyását. – Elfogadom a békeajánlatot – nyilatkoztatta ki Kacumatának előző nap. – A mostantól számított hetedik napon, itt a szállásomon aláírjuk az egyezményt. Utána hazamehettek Kagosimába.

Ma reggel azonban megérkezett a döbbenetes hír: Nobuszada sógun Kiotóba készül. Szandzsiro nyomban hívatta Kacumatát.

– Mi szállhatta meg Andzsót és Josit, hogy ebbe beleegyeztek? Megőrültek ezek? Ezen csak veszíthetnek.

– Egyetértek, nagyúr, de ez csak még veszélyesebbé teszi a helyzetet. Most, hogy Ogama őrzi a kapukat, ő mondja meg, ki mehet be a császárhoz. Következésképpen Ogama ellensége egyben a császár ellensége is.

– Ez nyilvánvaló. De mit tegyék? Van valami ötleted?

– Azonnal küldj Ogamának egy levelet, amelyben javasolod, hogy találkozzatok három nap múlva, és beszéljétek meg a sógun kiotói útjának kihatásait. Ogamát nyilván ugyanúgy megdöbbenette a hír, mint bármelyik daimjót. Ma este pedig, sötétedés után végrehajtjuk a haditervet.

– Nem tudunk észrevétlenül megszökni, Ogama kémei mindenütt ott vannak, a csapatai meg csak egy nyíllövésnyire. Amint meghallja, hogy szedjük a sátorfánkat, már támad is.

– Ez igaz. Mi viszont nem szedjük a sátorfánkat, nem viszünk semmit, csak a fegyvereinket. Túljárók Ogama eszén. Ismerem.

– Ha annyira ismered – fortyant föl Szandzsiro –, akkor miért nem szimatoltad meg aznap éjjel, hogy hátra támad minket? Eh?

Már hogyan szimatoltam volna meg, szerette volna válaszolni Kacumata, csak nekem úgy volt jobb, hogy átmenetileg Ogama legyen a kapuk őrzője. Vagy talán nem úsztuk meg különösebb baj nélkül a dolgot? Ogama pedig nem lesz képes egyidejűleg foglalkozni az udvarral, az ellenséges daimjókkal, a toszaiakkal, Nobuszada sógun kiotói látogatásával, Jazu hercegnővel... Nem mintha Nobuszada meg is érkezne Kiotóba. De az ő haláláért is Ogamát teszik majd felelőssé.

– Kérlek, bocsáss meg, nagyúr – hajtotta le alázatosságot színlelve a fejét. – Már elindítottam a vizsgálatot annak kiderítésére, miért hibáztak a kémeid. Fejek fognak hullani.

– Nagyon helyes.

Nem sokkal sötétedés után Kacumata különlegesen képzett emberei nesztelenül megtizedelték az őket szemmel tartó gyanútlan csósúi katonákat, majd a haditervnek megfelelően Kacumata és száz lovasa hátrahagyásával Szandzsiro és a sereg sietve dél felé indult. A megállapodás úgy szólt, hogy a fősereg háromrínként százszáz embert hátrahagy, ezek sorra csatlakoznak majd a

visszavonulást fedező Kacumatóhoz. Kacumata lest vetett a kiotói úton. Bizott magában s biztosra vette, hogy ha hajnalig életben marad, a menetből harcoló csósúiak előbb-utóbb felhagynak az üldözéssel, s ottani pozíciójukat erősítendő, kénytelenek lesznek visszatérni Kiotóba, ami után üldözésükre csak egy jelképes erő marad. Már így is terjedt a hír, hogy Ogama szövetségesei sorra leszakadnak; a szakadékot Kacumata titkos híveinek hazugságai szélesítették.

Nagyon meglepte, mikor kiderült, hogy az üldözőket maga Ogama vezeti, s hogy ennyire hamar utolérték őket. Karma.

– Támadás! – süvöltötte Kacumata a színlelt menekülés közben, s visszaperdítette lovát. Látszólag szétszóródott lovassága szemhunyasnyi idő alatt tömör falanxszá állt össze, s az üldözőkre zúdulva, szanaszét szórta őket. A hűvös, párás levegő megtelt az izzadság, a félelem és a kiontott vér orrfacsaró szagegyvelegével. Emberek haltak meg jobbra is, balra is, övéi s ellenség egyaránt, de nem törődött vele, vagdalkozott tovább, míg csaknem teljesen megnyílt előtte az Ogamához vezető út. Ekkor azonban újabb katonák ugrottak kettejük közé, így hát megfordította lovát s menekülőre fogta – ezúttal valóban –, életben maradt katonái követték: alig húsz a százból.

– Hívjátok a tartalékokat! Ötszáz koku Kacumata fejéért! – süvöltötte Ogama. – Ezer Szandzsiróért!

– Nagyúr! – Ogama egyik legtapasztaltabb kapitánya fölfelé mutatott. A nagy izgalomban eddig észre sem vették, hogy a viharfelhők már csaknem az egész égboltot betöltik, s foszlányaik be-beúsznak a hold elé. – Bocsáss meg, de a Kiotóba visszavivő út nem könnyű, és nem tudjuk, nem lesnek-e ránk valahol máshol is ezek az agyafúrt kutyák.

Ogama csak egy lélegzetvételnyi ideig gondolkodott. – A tartalék maradjon a helyén! Te vigyél magaddal ötven lovast, és vágtsz utánuk lóhalálában. Ha elhozod Kacumata vagy Szandzsiro fejét, tábornokká ütlek, és évi tízezer kokut kapsz. A többiek vissza!

Kapitányai parancsokat harsogva szétszéledtek. Ogama savanyú képpel kémlelte, merre tűntek a sötétben Kacumata és emberei. – Őseimre – suttogetta maga elé –, ha tairó leszek, Szacumát csósúi

protektorátus alá helyezem, az egyezményt eltörlöm, és soha többé egyetlen gajdzsin hajó sem kel át a Simonoszeki-szoroson!

Megfordította lovát, s testőreitől körülvéve elindult vissza Kiotó és a végzete felé.

A jokohamai francia követségen ugyanaz nap este remekül sikerült Seratard estélye, amelyet Angelique tiszteletére rendezett. A főszakács felülmúlta önmagát: volt friss kenyér, pörkölt osztriga, hideg homár, mindenféle apró rák, a kertben termett póréhagymával tálalt, gyömbérrel és fokhagymával fűszerezett sült halak, burgonyatorta, s Franciaországból érkezett, kizárólag különleges alkalmakra tartogatott szárított alma. Volt pezsgő, La Ducette meg egy láda Margaux, egyenesen Seratard szülőfalujából, amire Seratard fölöttébb büszke volt.

A vacsora és a szivar után nagy taps fogadta a kitűnően zongorázó, de nagy nyilvánosság előtt nem szívesen játszó André Poncint. A taps minden darab után erősödött, s most, éjfél tájban a harmadik ráadás, Beethoven egyik szonátája után az egybegyűltek felállva, viharos tapssal honorálták Poncin produkcióját.

– Csodálatos...

– Remek...

– Ó, André... – szólalt meg a zongora melletti díszhelyen ülő Angelique. – Ez gyönyörű volt, nagyon-nagyon köszönöm. – Bájosan rezegtetett legyező, tökéletes arc és szem, az abroncsokkal merevített alsószoknyák fölött új krinolin, mély dekoltázs, mezítelen váll, redőkbe ráncolt, szétterülő szoknya, darázsderék.

– *Merci, Mademoiselle* – válaszolt Poncin. Felállt, kezébe vette poharát. – *A votre santé!*

– *Merci, Monsieur.* – Angelique ismét Seratard felé fordult, akit Norbert Greyforth, Jamie McFay, Dmitri Syborodin és más kereskedők fogtak körül. Az estélyre minden férfi kiöltözött: fodros selyeminget, élénk színű mellényt és nyakkendőt öltött. A ruhadarabok között akadt új is, de a legtöbbje régi és gyűrött volt, ezeket – tudván, hogy Angelique is ott lesz – sebtében kivasaltatták. Aranysujtásoktól súlyos egyenruhában, oldalukon díszkarddal eljöttek a francia katona- és tengerésztisztek is; a brit katonák hasonlóképp páváskodtak.

Az olajlámpásokkal és gyertyákkal megvilágított, zsúfolt teremben ott volt a kolónia másik két hölgylakója is: Mabel Swann és Victoria Lunkchurch. Húsz-egynéhány éves, vaskos, gyermektelen kereskedőfeleség volt mindkettő, majd megvadultak a féltékenységtől, férjüket egy tapodtat sem engedték el maguk mellől.- Itt az idő, Mr. Swann – mondta savanyú képpel Mabel Swann. – Irány az ágy, jöhet az ima meg egy csésze jó angol tea.

– Ha fáradt vagy, drágám, Victoriával nyu...

– Ebben a minutumban!

– Te is, Barnaby – mondta Victoria Lunkchurch; yorkshire-i akcentusa ugyanolyan darabos volt, mint egész megjelenése. – És verd ki a fejedből a disznóságokat, mielőtt nagyon eldöngetlek!

– Én? Miféle disznóságokat?

– Tudod te azt jól! Te meg az a külföldi nőszemély! Isten legyen hozzád irgalmas – sziszegte gyűlölködve Victoria Lunkchurch. – Kifele!

Senkinek sem hiányoztak, észre sem vették, hogy elmentek. Mindenki csak a díszvendéget nézte, igyekezett a közelébe vagy legalább a körülötte állók közé férkőzni.

– Ragyogó ez az estély, Henri – mondta épp Angelique.

– Csak ön miatt. A maga bája mindent fölragyogtat. – Seratard egymás után pattogtatta a gáláns bókokat, de közben arra gondolt: milyen kár, hogy nem vagy férjnél, s következésképpen nem vagy alkalmas rá, hogy egy kulturált férfi viszonyt folytasson veled. Szegény gyermekem... hogy pont egy ilyen renyhe skót mellé rendelt a sors... Hiába gazdag. Szeretnék az első igazi szeretőd lenni. Élvezet lesz téged tanítani.

– Min mosolyog, Henri? – kérdezte Angelique. Rádöbbsent, hogy jó lesz vigyázni evvel a férfival.

– Arra gondoltam, milyen ragyogó jövő vár magára, és ez boldoggá tesz.

– Jaj, igazán, nagyon kedves!

– Azt hiszem, le...

– Bocsássa meg a merészségemet, Miss Angelique, de most szombaton lóverseny lesz nálunk – vágott a szavába Norbert Greyforth. Dühítette, hogy Seratard ennyire kisajátítja a lányt, bosszantotta, hogy franciául beszél, amit ő nem ért. Lenézett minden

franciát – csak Angelique-et nem. – Lesz egy... vagyis hogy rendezünk egy új futamot az ön tiszteletére. Úgy döntöttünk, Angyal Kupának fogjuk nevezni. Jól mondom, Jamie?

– Jól – bólintott rá Jamie McFay. Mindketten a Jockey Club választmányi tagjai voltak, s Angelique mindkettejüket megbabonázta. – Úgy döntöttünk, hogy ez lesz a nap utolsó futama, és a pénzdíjat a Struan cég állja. A győztes húsz fontot kap a serleg mellé. Megtenné, hogy átadja a díjakat, Miss Angelique?

– Igen, örömmel, ha Mr. Struan hozzájárul.

– Természetesen. – McFay már kikérte Struan engedélyét, de most a hallótávolságon belül tartózkodókkal egyetemben ő is nyomban Angelique megjegyzésének rejtett utalásain kezdte törni a fejét, noha ekkor már senki sem fogadott az eljegyzés ellen. McFay kötelességének érezte, hogy az ezekkel kapcsolatos pletykákról beszámoljon Struannak, de Struan még négy szemközt sem mondott semmit, amiből bármire is következtetni lehetett volna.

– Magának ehhez semmi köze, Jamie – mondta. – Ne foglal kozzon vele.

Ezt McFay is így gondolta, nyugtalansága mégis fokozódott. Egy régi barátja, egy aznap befutott kereskedelmi hajó kapitánya délelőtt levelet hozott Struan anyjától. Tess Struan bizalmas jelentést kért. *„Mindent tudni akarok, Jamie, attól a pillanattól kezdve, mikor ez a Richaud nevű nő Jokohamába érkezett. Mindent: pletykákat,, tényeket, szóbeszédet. Felesleges hangsúlyoznom, hogy ennek szigorúan kettőnk között kell maradnia.”*

Egy fityfenét, gondolta McFay. Én a tajpan szolgálatára esküdtem fel. És akkor most az anyja azt kívánja tőlem, hogy...? De hát egy anyának is vannak jogai, nem? Nem feltétlenül. Tess Struannak viszont vannak. Egyrészt azért, mert ő Tess Struan, másrészt pedig azért, mert eddig is mindig megtettem, amit akart.

Az ég szerelmére, Jamie, ne tedd bolonddá önmagád! Hiába nem akartátok beismerni még önmagatok előtt sem, se te, se Culum, a céget hosszú-hosszú évek óta valójában Tess Struan vezeti.

– Ez bizony így van – dűnnyögte. Hirtelen ráeszmélt, hol is van. Zavarba jött az elszólás miatt, de még mindig mindenki Angelique-et figyelte. Csak Greyforth nem.

– Mi az, ami így van, Jamie? – kérdezte sunyi mosollyal a zsvivajgásban.

– Semmi, csak elgondolkoztam, Norbert. Remek ez az este, eh? – McFay nagy megkönnyebbülésére a megszólaló Angelique mindkettejük figyelmét magára vonta.

– Jó éjt, jó éjszakát, Henri, uraim – mondta Angelique az általános tiltakozásban. – Nagyon sajnálom, de még lefekvés előtt meg kell látogatnom a páciensemét. – Nyújtotta a kezét. Seratard gyakorlott eleganciával kezet csókolt, Greyforth, McFay és a többiek kissé szögletesen.

André Poncin kapcsolt elsőnek.

– Megengedi, hogy hazakísérjem?

– Hogyne, miért is ne. A muzsikája egészen magával ragadott.

Az ég felhős volt, az idő hűvös, de nem kellemetlenül. A deszkajárdán sétáltak, amelyek nélkül nyaranta, mikor az esőzések ingoványra változtatták az utakat, nem lehetett közlekedni. Angelique a vállára terítette mutatós gyapjúsálát. Hosszú, abroncsos szoknyájának szegélye a földet söpörte észre se vette. Máshol jártak a gondolatai.

– Egyszerűen csodálatos, ahogy maga zongorázik, André, bárcsak én is tudnék így játszani. – Komolyan gondolta.

– Csak gyakorlás kérdése.

Sétáltak tovább a fényesen kivilágított Struan-ház felé. Franciául beszélgettek. Az utca másik oldalán fekvő lármás, zsúfolt és hívogató Klub felé tartó férfiak irigy pillantásokat vetettek rájuk. Poncint jóleső érzésekkel – nem kéjvággyal vagy szenvedéllyel – töltötte el Angelique, egyszerűen csak élvezte a társaságát, szinte választ sem igénylő, önfeledt csacsogását. Üdítőnek találta fiatalságát, látszólagos kacérságát, tetszett neki, hogy ennyire ismeri és szereti Párizst, az éttermeket, a színházakat, a Bois-t... Nostalgia fogta el, egyetemi évei jutottak eszébe... És hogy milyen honvágya van.

Túl sok éve vagyok Ázsiában... Kínában meg itt.

Érdekes, gondolta, mennyire hasonlít ez a lány az én lányomra. Marie ugyanennyi idős, ő is júliusi, a szeme is ilyen színű...

Kiigazította magát: *lehet*, hogy hasonlít Marie-ra. Hány éve is jöttem el Franciaországból? Tizenhét. Marie meg ott maradt az

anyjával abban a Sorbonne környéki kis családi penzióban... Én is ott laktam, az övék. Mikor láttam őket utoljára? Tíz éve. *Merde*. Hiába volt terhes Françoise, nem lett volna szabad megnősülnöm. Én voltam a bolond, nem ő. Még szerencse, hogy azóta újra férjhez ment. Elvezetgeti azt a penziót... De Marie....!

A hullámverés hallatán a tenger felé nézett. Sirálycsapat körözött a fejük fölött. Szemébe tűntek a parttól nem messze horgonyzó francia zászlóshajó fényei. Ez megtörte a varázst, visszazökkent a jelenbe.

Milyen furcsa is az élet: ez a kis leányzó most a Franciaország és Britannia között folyó nagy játszma egyik fontos gyalogjává válik. Hagyjam holnapra vagy holnaputánra, vagy kezdem el rögtön osztani a lapokat, ahogy Henrival megbeszéltük?

– Jaj, én olyan boldog vagyok ma este, André! – szólalt meg legyezőjét rezegetve Angelique. – A maga muzsikája rengeteget adott nekem... Felragadott, visszavitt az Operába, szinte éreztem Párizs illatát...

Szavai Poncint is magával ragadták. Vajon ez az ő hatása-e, tűnődött. Vagy csupán amiatt van, hogy arra emlékeztet, milyen lehet Marie? Nem tudom, de nem is érdekes. Repkedj csak ma este, Angelique. Ráér ez holnap is.

De aztán a szél felé sodorta a lány parfümjének egészen enyhe illatát – *Vie de Camille* –, s erről eszébe jutott, milyen nehézségek árán szerezte meg azt a kis párizsi fiolát Hanának – *Virágnak* –, a muszuméjának, s hirtelen ébredt haragja elsodorta jóindulatát.

A High Street csaknem teljesen kihalt volt, nem járt senki a közelükben, mégis suttogóra fogta.

– Sajnálattal kell közölnöm, de a fülembé jutott néhány hír, amelyekről önnek is tudnia kell. Nehéz szívvel mondom, de édesapja néhány hete áthajózott Macauba, ahol belevetette magát a szerencsejátékokba, és sajnos elég sokat vesztett. – Látta, hogy Angelique elsápad, sajnálta is, mindazonáltal tartotta magát a Seratard-ral kifőzött tervhez. – Őszintén sajnálom.

– Mit jelent az, hogy *sokat*, André? – kérdezte Angelique alig hallhatóan. Meg is torpant, elkerekedett szemmel nézett Poncinre.

– Elúszott mindene. A pénze, az üzlete, de még a maga pénze is. – Angelique levegő után kapkodott.

– Minden elúszott? Az én pénzem is? De hát ezt nem tehetted!

– Sajnos tehetted, és meg is tetted. Jogában áll. Maga a lánya, nincs férjnél, kiskorú is... Ön és az ön minden vagyona fölött ő dönt. De hát ezt ön is tudja. Nagyon sajnálom. Van más pénze? – kérdezte Poncán, de tudta, hogy nincs.

– Tessék? – Angelique megborzongott, próbált világosan gondolkodni: bekövetkezett hát élete egyik legnagyobb félelme, s ráadásul mindenki tud róla. – De hát... de hát honnan tud ön erről? – pihegte. – Az az én pénzem volt, nekem ígérte.

– Meggondolta magát. Hongkong pedig olyan, mint egy kis falu... Hongkongban nincs titok, Angelique... mint ahogy itt sincs. Tegnap egy üzenetet kaptam egy hongkongi üzletfelemtől, tőle tudom. Ő is ott volt Macauban, látta, hogyan járt az édesapja. – Barátságosan, az aggódó jó barát hangján beszélt, de az igazságnak csak a felét mondta el. – Az üzletfelemnek meg nekem birtokunkban van az édesapja néhány kötelezvénye... Tavalyi, még kiegyenlítettlen kölcsönök.

Angelique-be szinte belehasított a félelem.

– Apám nem fizeti ki a számláit?

– Sajnos nem.

Angelique-nek nagynénje levele jutott eszébe. Most már tudta, hogy nagybátyja sosem fogja visszakapni a neki nyújtott kölcsönt, pedig talán... pedig talán miattam ül börtönben! – szerette volna sikoltani. Nehéz volt megállni. Istenem, gondolta, add, hogy álom legyen ez az egész! Most mihez fogjak?

– Ha bármilyen segítségre van szüksége, csak szóljon. – Angelique hangja hirtelen rikoltóvá élesedett.

– Segítségre? Maga tönkretette a lelki nyugalmamat... már ha igaz, amit mond. Segíteni akar? Akkor miért mondta el most nekem mindezt? Miért? Miért? Miért, mikor olyan boldog voltam?

– Jobb, ha rögtön tudomást szerez róla. Jobb, ha én mondom, mint egy ellensége.

Angelique arca eltorzult.

– Miféle ellenségem? Miért volnának nekem ellenségeim? Én a légynek sem vétettem, nem ártottam senkinek, senkinek... – Elsírta magát.

Poncin egy pillanatra ösztönösen, együttérzően magához ölelte, aztán megfogta és megrázta a vállát.

– Hagyja abba! – mondta szándékoltan kissé nyersen. – A mindenségit, hát nem érti? Hagyja abba! Hát nem érti, hogy segíteni akarok? – Az utca túloldalán néhány férfi közeledett, imbolygásukról látta, hogy a maguk dolgán kívül más nem érdekli őket. Más nem volt a közelben. Egy házfal tövének sötétjében álltak. Megint megrázta a lányt.

– Jaj, ez fáj! – jajdult fel Angelique, de abbahagyta a sírást. Kezdte összeszedni magát.

Jól van, kicsikém, gondolta hideg fővel Poncin. Már vagy századszor csinálta végig ezt a manővert: ha kellett, az igazság kisebb-nagyobb fokú elferdítésével, ha kellett erőszakkal csavart Franciaország üdve érdekében ártatlan embereket az ujja köré. De a férfiakkal mindig könnyebb volt, mint a nőkkel. A férfiakat ágyékon rúgta vagy megfenyegette, hogy kimetszi a heréiket, esetleg túvel szurkálta a... Na de nőkkel? Undorító dolog nőket kínozni.

– Magát mindenfelől ellenség veszi körül, Angelique. Sokan nem akarják, hogy férjhez menjen Struanhoz, az anyja kézzel-lábbal ellenezni fogja...

– Én sose mondtam, hogy összeházasodunk, ez csak... Ez csak pletyka!

– *Merde!* Már hogyan volna igaz! Megkérte a kezét, nem? – Poncin megint megrázta a lányt; keze most már olyan volt, mint a satu. – Igaz?

– Ez fáj, André. Igen, megkérte a kezem.

Poncin adott neki egy zsebkendőt, és szelídebb hangnemre váltott.

– Tessék... Törölje meg a szemét. Nincs sok időnk.

Angelique engedelmeskedett, de megint elsírta magát. Nagy nehezen abbahagyta. – Miért bánik így velem?

– Én a maga egyetlen igazi barátja vagyok... Én valóban szívvel-lélekkel maga mellett állok, én vagyok az egyetlen, akiben megbízhat. Esküszöm, én vagyok az egyetlen, aki képes segíteni magán. – Poncinnek csaknem kiszaladt a száján: esküszöm mindenre, ami szent, de úgy látta, Angelique máris horogra akadt. Jó lesz ez a nyomatékosítás majd egy másik alkalommal. Jobb, ha így

négyszemközt tudja meg az igazat, így legalább van ideje felkészülni. A többiekhez még legalább egy hétig nem jut el a hír. Ez idő alatt ünnepélyes és hivatalos formában meg lehet tartani az eljegyzést.

– Tessék?

– Struan úriember, nemde? – Poncin csak nehezen állta meg, hogy gúnyosan el ne vigyorodjon. – Angol, bocsánat, skót, illetve brit úriember. Az ő köreikben az adott szó szentség. Eh? Ha egyszer nyilvánosan megígér valamit, azt már nem vonhatja vissza. Akkor sem, ha kiderül, hogy maga elszegényedett, akkor sem, ha kiderült, mit tett az apja, és akkor sem, ha az ő anyja ellenzi a házasságot.

Tudom, nagyon jól tudom, szerette volna üvöltöni Angelique. De nő vagyok, meg kell várnom, amíg ő nyilatkozik! Eddig is vártam, és lám, most már késő. Vagy talán nem is? Jaj, Szűz Mária, segíts meg! – Én nem hiszem, hogy Malcolm szemrehányást tenne nekem vagy az apámnak... És azt sem hiszem, hogy hallgatna az anyjára.

– Tartok tőle, hogy kénytelen hallgatni rá. Maga elfeledkezik arról, hogy bármekkora tajpan is Malcolm Struan, attól még kiskorú. Csak jövő májusban tölti be a huszonegyediket. Az angol törvények szerint az anyjának addig joga van egy csomó dologban korlátozni, még az eljegyzését is érvénytelenítheti. – Poncin ezt nem tudta egészen pontosan, de logikusnak hangzott, és a francia törvényeknek meg is felelt. – Talán még magát is bíróság elé citáltathatja – fűzte hozzá szomorúan. – A Struannak óriási befolyása van Ázsiában, szinte olyan, mintha a saját birtokukon volnának. Tess Struan bíróság elé állíttathatja magát. És azt ugye maga is tudja, milyen mondás járja a bírakkal kapcsolatban? Odaállíthatja magát a bírói pulpitus elé, megvádolhatja, hogy kihívó és csalárd módon viselkedett, csak a fia pénzére vadászik, elmondhatja magát mindennek, kikiabálhatja, hogy az apja egy semmirekellő, lecsúszott szerencsejátékos, hogy a nagybátyja az adósok börtönében ül, maga pedig egy koldusszegény kalandornő.

Angelique elgyötört tekintettel pillantott rá. – Honnan tud ön Michel bácsiról? Ki maga?

– Nincs ebben sem csalás, sem ámtítás, Angelique – felelte könnyedén Poncin. – Mégis mit gondol, hány francia él Ázsiában? Nem sok. Magához fogható pedig egy sem. Az emberek szeretnek

pletykálni. Ami pedig engem illet, én André Poncin kereskedő vagyok. Tőlem nem kell tartania. Nekem csak a barátságára és a bizalmára van szükségem. Segíteni akarok.

– Hogyan? Énrajtam már nem lehet.

– Dehogynem. – Poncin éles szemmel figyelte a lányt. – Maga szereti Struant, nem? Magánál különbséget férfi nem kívánhat, így van?

– Igen, de...

– Hát akkor sürgesse, hízelegjen neki, győzze meg, kövessen el mindent annak érdekében, hogy Struan jelentse be az eljegyzésüket. Egy-két ötlettel talán majd magam is szolgálhatok. – Poncin látta, hogy Angélique végre valóban figyel rá, tényleg megértette. Most szép óvatosan, de jöhet a kegyelemdőfés. – Egy okos nő, és maga legalább olyan okos, mint amilyen szép, egy okos nő gyorsan férjhez megy. Nagyon gyorsan.

Struan olvasott. Az ágya melletti asztalkán álló olajlámpa elegendő fényt adott. Az ajtó félig nyitva volt. Struan a kényelmes ágyban egészen belefeledkezett a történetbe. Selyem hálóinge ugyanolyan színű volt, mint a szeme, még mindig sápadt és sovány arca mutatta, hogy továbbra sem nyerte vissza erejét. Az éjjeli asztalkán egy pohárban altatófőzet, mellette pipa, dohány, gyufa és egy pohár alaposan felvizezett whisky.

– Ez jót tesz, Malcolm – mondta nemrég Babcott. – így felhígítva nincs is jobb orvosság éjszakára. Még a tinktúrájánál is jobb.

– A tinktúra nélkül egész éjjel nem alszom, és szörnyen érzem magam.

– Már tizenhét napja, hogy megsebesült, Malcolm. Legfőbb ideje abbahagyni. Nem jó, ha rászokik. Legjobb egyszer és mindenkorra fölhagyni vele.

– Már próbáltam, de nem ment. Majd egy-két nap múlva...

A függönyöket behúzták éjszakára, a szoba bensőséges csendjében békésen ketyegett a díszes svájci óra. Már hajnali egyre járt. A könyvet, *A Morgue utcai kettős gyilkosság-ot* Syborodin adta kölcsön neki délelőtt.

– Azt hiszem, tetszem fog magának, Malc. Ez egy úgynevezett detektívtörténet. Edgar Allan Poe az egyik legjobb írónk, azaz sajnós

csak volt, egy évvel az aranyláz után, negyvenkilencben meghalt. Ha ez tetszik, megvan a többi könyve meg a versei is.

– Köszönöm, igazán kedves. Olyan jó, hogy ilyen gyakran benéz, Dmitri. De ma valahogy olyan rosszkedvűnek látszik.

– Rossz híreket kaptam otthonról. A családom... Rémség ez az egész. Minden összekeveredett. Unokatestvérek, testvérek, nagybácsik mindkét oldalon. De hát ez magát úgysem érdekli. Beszéljünk inkább arról, hogy van egy szekérderéknyi más könyvem is, egy egész kis könyvtár.

– Ne, folytassa csak. Mi van a családjával? – kérdezte Struan. Időközben megkezdődtek szokásos napi fájdalmai. – Igazán érdekel.

– Hát jó, ha maga akarja... Nos, mikor a nagyapám és családja áttelepült Oroszországból, közelebről a Krímből – ugye már mondtam, hogy mi kozákok vagyunk? –, egy kis New Jersey-i falucskában, Far Hillsben állapodott meg. Ott gazdálkodtak egészen az 1812-es háborúig, a nagyapám abban esett el, ideális vidék lótenyésztésre, úgyhogy gyarapodtunk. A család nagyobbik része New Jerseyben maradt, de nagyapám két fia ieköltözött délre, a virginiai Richmondba. Katonakoromban, hát van annak már vagy tizenöt esztendeje, akkoriban csak egyetlen hadsereg volt, az Unióé, nem Észak meg Dél. A lovasságnál szolgáltam, le is húztam náluk öt évet, javarészt délen meg nyugaton az indián háborúban, ha lehet így nevezni. Voltam egy ideig Texasban is, egy évig, akkor még köztársaság volt, segítettem nekik szétverni az indiánjaikat. Rá két évre aztán, negyvenötben Texas is belépett az Unióba, mi Austin mellett állomásoztunk. Ott ismerkedtem meg a feleségemmel, Emilie-vel, egyébként ő is richmondi, az apja a trénnél volt, ezredesi rangban. Austin környéke az aztán tényleg gyönyörű, de Richmond vidéke még inkább. Emilie... Parancsol valamit?

– Nem, köszönöm, Dmitri, csak ez a fájdalom... Majd elmúlik. Folytassa.... Sokat segít, ha így mesél.

– Szívesen. Szóval az én Emilie-m, Emilie Clemm volt a lányneve, szegről-végről rokonságban állt Poe feleségével, Virginia Clemm-mel. De ezt csak később tudtam meg, ezért vásároltam meg Poe minden művét. – Syborodin föl kacagott. – Poe nagy költő volt, de iszákos és szoknyavadász. Én úgy veszem észre, ezek az írófélék mind csavargók, iszákosok és szoknyabolondok, ott van például

Melville, de könnyen lehet, hogy épp ez teszi őket írókká. Engem egy levél megírásától is kiver a veríték. Maga hogy áll az ilyesmivel?

– Nekem a levélírás nem gond. Muszáj leveleznem, és a legtöbb emberhez hasonlóan én is naplót vezetek. Azt hiszem, Poe-nál tartottunk.

– Ja igen, Poe. Azt akartam mondani, hogy Virginia Clemm tizenhárom esztendő volt, mikor Poe elvette, ráadásul még az unokahúga is, de jól megvoltak, ha nagyon jól azért nem is, már amennyire az újságoknak meg a pletykának hinni lehet, Poe állítólag elég sokat handabandázott, de a feleségét ez a jelek szerint nem nagyon zavarta. Az én Emilie-m nem tizenhárom éves volt, hanem tizenhárca, amolyan igazi déli szépség. Amikor leszereltem a seregtől, akkor házasodtunk össze. Beléptem a richmondi Cooper-Tillmanhoz, bővíteni akarták a működési területüket, fegyvert és lőszert akartak szállítani Ázsiába. Ázsiát elég jól ismertem, ehhez értettem meg az indiánok lelövöldözéséhez. Na és a lovakhoz. Az öreg Jeff Cooper úgy gondolta, jó üzlet lesz, ha a virginiai Norfolkból induló hajói a kínai partvidékre szánt ópium mellett fegyvert és lőszert is szállítanak, visszafelé meg ezüstöt és teát hoznak. De hát ismeri Jeffet. A Cooper-Tillman és Struan között elég régi a kapcsolat, eh?

– Igen. Remélem, hogy még sokáig meg is marad. Mondja tovább.

– Hát már nemigen van mit. Az évek során aztán a család más tagjai is leköltöztek délre, mindenhova. Anyám alabamai, van két öcsém meg egy húgom. Billy az északiaknál szolgál, a New Jersey-i 1. lovasezrednél, Janny öcsém, ő Janov nagyapám után kapta a nevét, szóval Janny is a lovasságnál szolgál, de ő a 3. virginiai lovasezred felderítőinél. Meg kell bolondulni... Ennek a két hülyének fogalma sincs a harcról meg a háborúról, ott fognak pusztulni, ez szentség.

– Na és maga...? Hazamegy?

– Nem tudom, Malc. Napközben és esténként mindig úgy gondolom, igen, reggelente meg azt, hogy nem, én ugyan nem fogom a családomat gyilkolni, bármelyik oldalon állok is.

– És miért jött ide, a világnak erre az isten háta mögötti szegletébe? És mikor?

– Emilie meghalt. Elkapta a skarlát lázat... Ragály járta. Kilenc éve. Már vártuk a gyereket.

– Rettenetes.

– Az. Kijutott magának is, nekem is...

Struan annyira belemerült a könyvbe, hogy nem hallotta, hogy halkán nyílik majd csukódik a szomszéd szoba folyosóra nyíló ajtaja, nem hallotta Angelique lábujjhegyes lépteit, nem vette észre, hogy egy pillanatra bekukkant az összekötő ajtón, aztán eltűnik. Egy perc múltán alig hallható csettenéssel fordult az összekötő ajtó kulcsa.

Struan felnézett, figyelt. Angelique az este azt mondta, benéz, de ha alva találja, nem zavarja. Vagy ha ő, Angelique lesz fáradt, akkor sem, mert akkor bezuhan az ágyba, majd reggel találkoznak.

– Emiatt ne aggassa magát, kedvesem – mondta erre Struan. – Érezze jól magát. Majd reggelinél találkozunk. Szép álmokat. Ugye tudja, hogy szeretem?

– Én is szeretem, chéri. Aludjon jól.

A könyv ott hevert az ölében. Nagy erőlködve felült, a padlóra engedte a talpát. Eddig még elviselhető. A felállás már nem: ez még meghaladta az erejét. A szíve kalapált, hányinger környékezte. Visszahanyatlott. Akkor is jobban ment, mint tegnap. Bármit mond is Babcott, erőltetni kell. Holnap is megpróbálom. Háromszor.

Mikor jobban lett, folytatta az olvasást. Órült a könyvnek, de a történet már nem kötötte le annyira, mint eddig, gondolatai el-elkószáltak, kezdtek benne összekeveredni a könyv és a valóság képei: Angelique-et meg akarják gyilkolni, mindenütt hullák hevernek, ő a segítségére siet, erotikus jelenetek villannak fel.

Végül letette a könyvet, egy papírlapot tett bele könyvjelzőnek, Angelique-től kapta, a naplójából tépte ki. Vajon miket írhat bele rólam? És önmagáról? És kettőnkéről?

Most már nagyon elfáradt. Nyúlt a lámpás felé, hogy elcsippentse a kanócot, de keze megállt a levegőben. A kis pohár, s benne az altató. Megremegett a keze.

Babcottnak igaza van: nem kell több.

Határozottan eloltotta a lámpást, lehunyta a szemét, imádkozott: Angelique-ért, a családjáért, hogy az anyja áldását adja rájuk, végül önmagáért. Ó, Istenem, segíts meggyógyulnom! Félek, nagyon félek.

Nem jött álom a szemére. Forgolódott, fészkelődött, de fájt minden mozdulat, minduntalan Tokaidó és Canterbury jutott eszébe. Félálomban tűnődött a könyvben olvasott bizarr történeten... Vajon mi lesz a vége?

Múlt az idő, múltak a percek, az órák... Felhajtotta az altatót, s elégedetten elpihent, tudva hogy hamarosan lebegni fog, Angelique keze simogatja, ő meg Angelique keblét és mindenét, Angelique keze pedig, ó milyen jó is, a...

Október 5., péntek

Alighogy megvirradt, Angelique fölkelt és odaült a High Streetre és az öbölre néző ablakfülkében álló fésülködőasztalhoz. Fáradtan ébredt. Az asztal bezárt fiókjában ott volt matt, vörös bőrbe kötött, kis lakatra zárt naplója. Elővette rejtekhelyéről az apró kulcsot, kinyitotta és írni kezdett, valahogy úgy, mintha a barátnőjének írt volna. Az utóbbi napokban úgy érezte, a naplóján kívül nincs egyetlen igaz, megbízható barátja sem.

Péntek, 5-e: Újabb rossz éjszaka, szörnyen érzem magam. Négy nap telt el azóta, hogy André közölte azt a rettenetes hírt Apáról. Azóta képtelen voltam akár egy sort is írni, bármit is csinálni, bezártam az ajtóm és főfájást színlelve „ágynak dőltem”, csak Malcolmhoz néztem át naponta egyszer-kétszer, hogy ne nyugtalankodjon. Bezártam az ajtóm, nem engedtem be senkit, csak a szolgálólányt, akit utálok. Ja, és Jamie-t meg André-t is fogadtam egyszer-egyszer.

Szegény Malcolm egészen magánkívül volt az aggodalomtól az első nap, amikor nem mentem át hozzá és nem is nyitottam ajtót, követelte, hogy tegyék hordágyra és hozzák át a szobámba – még akkor is, ha be kell törniük az ajtót. Ezt azért megelőztem, összeszedtem magam, és átmentem hozzá. Mondtam neki, hogy semmi vész, csak szörnyen fáj a fejem, de Babcottra semmi szükség, ne izguljon, aztán négy szemközt megvallottam neki, hogy ez csak a „hónapnak az a bizonyos időszaka”, néha szinte észre sem veszem, máskor meg ilyesmiket okoz. Hihetetlen, mennyire zavarba jött! Elképesztő! Mintha fogalma se lett volna, hogy a nőknél létezik ez a jelenség. Néha egyáltalán nem értem Malcolmot, bár olyan kedves és figyelmes, nála kedvesebb és figyelmesebb férfival nem is találkoztam még. Újabb aggodalom: a szerencsétlen

*állapota valójában nem javul, olyan fájdalmai vannak, hogy
legszívesebben elsírnám magam.*

Szűz Máriám, adj erőt! És akkor még ott van az a másik dolog...
Én ebbe beleőrülök. Közeledik a napja. Ha megjön, végre vége lesz
ennek az őrijító feszültségnek – csak a nincstelenségnek nem.

Folytatta az írást.

*Hiába kényelmes és lakályos ez a Struan-ház, mégis nehéz itt
egyedül. A kolónia szörnyű: nincs egy fodrász, nincs női szabó
(bár találtam egy kínait, aki nagyon ügyesen utánozza a már
meglévő holmikát), nincs kalapos. A cipésznél még nem jártam.
Nincs hova menni, nincs mit csinálni. Jaj, mennyire vágyom
Párizsba! Lehet, hogy sose kerülök vissza többé. Vajon
elköltözünk Malcolmmal, ha összeházasodunk? Soha. És ha
nem kelünk egybe? Még útiköltségre sem futja. És akkor mi
lesz? Ezerszerföltettem már magamnak a kérdést, de nem
tudok rá válaszolni.*

Tekintete az öbölben ringó hajókra vándorolt. Bárcsak hajó
lehetnék én is, hazamennék. Bárcsak sose jöttem volna ide. Utálom
ezt a Jokohamát. És mi van, ha... Ha Malcolm nem vesz el, valaki
máshoz kell hozzámennem. De nincs hozományom, nincs semmim.
Istenem, én nem ezért fohászkodtam! Ha sikerülne is valahogy
hazavergődnöm, pénzem akkor sem lenne... Szegény bácsikám
tönkrement, Colette nem tud kölcsönadni, nem ismerek olyan férfit,
aki elég híres vagy gazdag volna, hogy hozzámenjek, de olyat sem,
aki elég magasan áll a társadalmi ranglétrán, hogy a szeretője
legyek. Színpadra éppenséggel mehetnék, de az sem megy
valamiféle patrónus nélkül, aki megvesztegeti a színgazdagokat meg
a drámaírókat, aki fizeti a ruhákat, az ékszereket, a kocsikat meg a
palotát, amelyben estélyeket lehet rendezni... És ezzel a patrónussal
természetesen le kellene feküdni, mégpedig akkor, amikor ő akarja
és nem amikor én, és ez egészen addig így menne, míg eléggé
gazdag és hírneves nem lennék, márpedig ahhoz idő kell, nekem
meg nincsenek összeköttetésem, se olyan barátnóm, akinek volna.

Jaj, istenem, úgy meg vagyok kavarodva... Érzem, megint sírni fogok...

Karjába temette arcát, peregtek a könnyei, de vigyázott, hogy ne zokogjon hangosan, nehogy a szolgáló észrevegye és jajveszékélni kezdjen, az első nap is kész cirkuszt csinált. Krémszín selyem hálóing volt rajta, vállára terítve halványzöld pongyola. A haja kócos volt, a szoba férfias jellegű, csak a fésülködőasztal nőies, ő huzatta be ezzel a rózsaszín szaténnal; a baldachinos, függönyös ágy óriási, az egész lakosztály sokkal nagyobb, mint Malcolmé. A szoba egyik ajtaja egy előszobára nyílt, abból egy húszszemélyes ebédlő, külön konyhával. Mindkettő ajtaja be volt reteszelve.

Mikor végre abbahagyta a sírást, megtörölte a szemét, és tanulmányozni kezdte magát az ezüstitükörben. Ránc sehol, csak a szeme kissé beesett, és az arca valamivel soványabb. Semmi változás. Nagyon sóhajtott, és folytatta az írást:

A sírás nem segít. Ma muszáj beszélnem Malcolmmal, egyszerűen muszáj. André szerint a postahajónak már tegnap meg kellett volna érkeznie, és vele együtt jön az én tragédiám híre is. Rettegek, hogy Malcolm anyja is ott lesz a hajón: Malcolm sebesülésének híre bizonyára már 24-ikén eljutott Hongkongra, úgyhogy épp lehetett ideje elkapni az induló postahajót. Jamie szerint nem valószínű, hogy ilyen nagy hirtelen útra tudott volna kelni, ott van a többi gyerek is, a férje meg alig három hete halt meg, a szegény asszony még mély gyászban van.

Mikor Jamie itt járt – ez volt az első alkalom, mikor igazán négy szemközt beszéltem vele –, mesélt a Struan família többi tagjáról is. Liza tizenhat éves, Ronalda tizenhárom, Duncan meg tíz. Elég szomorú dolgokat mesélt. Tavalgy Hongkongon, egy Shek-O nevezetű településen, ahol Struanék nyaralója áll, Malcolm két öccse, Rob és Dunross, a két iker csónakja felborult a tengeren, mindketten belefulladások. Jó néhány évvel ezelőtt meg, mikor Malcolm még csak hétesztendő volt, egy másik húga, az akkor még csak négyéves Mary halt meg, a boldogság-völgyi lázban. Szegénykém. Egész éjjel sírtam miatta meg az ikrek miatt. Ily én fiatalon!

Jamie-t kedvelem, de szörnyen unalmas és civilizálatlan, vagyis inkább olyan félszeg és esetlen. Párizsban sosem járt, nem ismer mást, csak Skóciát, a Struan famíliát meg Hongkongot. Ha férjhez megyek...

Áthúzta a „ha” szót, fölé írta: „Amikor majd”. Tétován megállt a tolla.

...ki fogom harcolni, hogy Malcolm minden évben vigyen el néhány hétre Párizsba. És a gyerekek is ott fognak nevelkedni, természetesen katolikus hitben.

Andréval beszélgettem tegnap a katolikus hitről (André olyan kedves, és a muzsikájához hasonlóan mindig eltereli a figyelmemet a problémáimról) és hogy Mrs. Struan rigorózus protestáns, és hogy mit mondjak majd, ha ez a téma szóba kerül. Halkan beszélgettünk – annyira örülök, hogy a barátom, és hogy jó előre figyelmeztetett Apa dolgaira –, mikor egyszer csak az ajkára tette az ujját, az ajtóhoz ment, és hirtelen felrántotta. Ah Tok, az a vén boszorkány, Malcolm ámája, aki fülét az ajtóra tapasztva hallgatózott, csaknem beesett a szobába. André beszél egy kicsit kantoniul, elzavarta.

Malcolm később alig győzött bocsánatot kérni. Mondtam neki, hogy nem érdekes, az ajtó nem volt bezárva, a szobalányom annak rendje s módja szerint ott volt a szobában, ő volt a gardedame-om, és ha Ah Tok leskelődni akar rám, akkor legközelebb kopogjon és jöjjön be. Az az igazság, hogy kissé hűvös vagyok Malcolmhoz, ő meg majd kezét-lábát törí a nagy igyekezetben, hogy kiengeszteljen, de nem tehetek róla, én nem szeretem az ilyesmit; az is igaz viszont, hogy André tanácsára viselkedem így, ő tanácsolta, hogy míg be nem jelentjük az eljegyzésünket, ezt csináljam.

Meg kellett tennem, amitől annyira félttem, kénytelen voltam kölcsönkérni Andrétól. Borzasztó érzés volt. Életemben először folyamodtam ilyesmihez, de nagyon kell a pénz. André nagyon kedves volt, azt mondta, holnap reggel hoz húsz Lajos-aranyat, csak egy elismervényt kell adnom; egy-két hétre elég lesz a kisebb kiadásokra... A jelek szerint Malcolmnak egyszerűen

nem jut eszébe, hogy nekem pénz kellene, én meg nem akarok kérni tőle...

Most már tényleg szinte állandóan fáj a fejem, annyira töröm, miként szabadulhatnék meg ettől a lidércnyomástól. Nincs senkim, akiben igazán megbízhatnék, még Andréban sem, bár ez idáig mindig állta a szavát. Malcolmmal pedig úgy vagyok, hogy valahányszor elkezdeném mondani azt, amit Andréval előre megbeszéltünk, mindig úgy érzem, kényszeredettnek és idegennek hatnak majd a szavaim, és ettől úgy elfog a rettegetés, hogy végül bele sem kezdek.

Mi van magával, kedvesem? – mindig ezt kérdezzgeti, én meg mindig azt felelem, hogy semmi. Aztán mikor visszajövök a szobámba, telesírom a párnámat. Félek, hogy beleőrülök ebbe a szomorúságba. Hogy tehette ezt Apa? Kicsalta és elsikkasztotta a pénzemet. És miért nem tud Malcolm kérdés nélkül is a kezembe nyomni egy erszényt, amit először visszautasítok, de végül boldogan elfogadok?

Nem kötelessége talán egy apának óvni szeretett lányát? És mire vár Malcolm, miért nem jelenti már be az eljegyzésünket? Meggondolta magát? Istenem, ne hagyd, hogy így legyen...!

Szünetet tartott az írásban, megint eleredtek a könnyei. Az egyik a lapra hullt. Megint megtörölte a szemét, ivott egy kis vizet a kancsóból, aztán folytatta:

Ma beszélek vele. Ma már mindenképp muszáj. Jó hír, hogy néhány napja befutott a brit zászlóshajó. Nagy volt az örömujjongás, mert a flotta nélkül teljesen védtelenek voltunk. A hajó elég viharvertnek látszik, egyik árboca el is törött, viszont nem sokkal utána befutott a többi hadihajó is, csak a Zéphyr nevű húszágyús gőzfregatt és kétszáz főnyi legénysége hiányzik. Remélem, nem süllyedt el. Az itteni újság azt írja, hogy a viharban – a tájfunban – ötvenhárom tengerész és két tiszt veszett oda.

Ilyen borzasztó vihart még soha életemben nem éltem át. Éjjel-nappal tombolt, rémitő volt. Azt hittem, elsodorja a házat is, de ez olyan rendíthetetlen, mint Jamie McFay. A bennszülött házak nagy része eltűnt, sok kigyulladt. A Pearl nevű fregatt is

megsérült, szintén eltört egy árboca. Tegnap üzenetet kaptam Marlowe kapitánytól: „Csak most hallottam, hogy beteg, fogadja őszinte és legmélyebb együttérzésemet, stb.”

Azt hiszem, nem kedvelem ezt az embert, nagyon rátarti, bár igaz ami igaz, remekül mutat egyenruhában, ami a férfiasságát is úgy kihangsúlyozza, de hát a szűk pantalló épp erre való, ahogy a mi öltözékünk arra, hogy felhívja a figyelmet a keblünkre, a derekunkra és a bokánkra. Az este Settry Pallidartól is jött egy levél, ez már a második tőle, mielőbbi felgyógyulást, stb.

Azt hiszem, mindkettejüket utálom. Valahányszor rájuk gondolok, mindig eszembe jut a kanagavai borzalom, és hogy ezek nem tettek eleget a kötelességüknek, nem védtek meg. Phillip Tyrer még mindig a jedói követségen tartózkodik, de Jamie azt mondja, holnap vagy holnapután megjön. Ez nagyon jó hír, mert van egy tervem, ame...

Az ágyúdörrenésre összerezett, kinézett az öbölre. A jelzőágyút sütötték el. Messziről, a nyílt vízről egy másik ágyú felelt rá. A horizonton a postahajó jellegzetes füstje tört a magasba.

Jamie McFay hóna alatt egy degesz postazsákkal egy idegent kalauzolt fölfelé a Struan-ház lépcsőjén. A napfény betűzött a magas, elegáns üvegablakokon. A meleg ellenére mindkét férfi szalonkabátot és kürtőkalapot viselt. Az idegen egy kis táskát tartott a kezében. Zömök, szakállas, ötven körüli, csúnya férfi volt, egy fejjel alacsonyabb McFaynél, de vállban jóval szélesebb. Végigmentek a folyosón. McFay halkán kopogtatott.

– Tajpan!

– Jöjjön csak, Jamie, nyitva van! – Struan leesett állal meredt a férfitra, aztán megkérdezte. – Anyám is itt van, doktor úr?

– Nincs, Malcolm. – Dr. Ronald Hoagot szomorúsággal töltötte el, mennyire megkönnyebbül szavai hallatán Struan, de meg tudta érteni: Tess Struan elég vehemensen csepülte a „kis idegen tyúkot”, meg volt győződve róla, hogy kivetette fiára a hálóját. Nem mutatta, mennyire aggasztja Malcolm soványsága és sápadtsága. Levette a kalapját, táskájával együtt az asztalra tette. – De megkért, hogy

nézzem meg magát – folytatta mély és barátságos hangon –, hátha tehetek valamit magáért. És hogy kísérem haza... már ha szüksége van kísérőre. – Hoag doktor tizenöt esztendeje volt Struanék hongkongi háziorvosa, ő segítette világra Malcolm négy öccsét és húgát. – Hogy van?

– Hát... Babcott doktor kezel. Jól... jól vagyok. Köszönöm, hogy eljött. Örülök magának.

– Örülök, hogy itt lehetek. George Babcott kitűnő orvos – mosolyodott el Hoag; ráncos, húsos arcában topázszemek csillogtak. – Borzalmas utunk volt, elkapott a tájfun farka, egyszer kis híján felborultunk, mást se csináltam, mint sérült matrózokat és utasokat toldozgattam-foldozgattam, többnyire kezüket vagy lábukat törték. Két embert lesodortak a hullámok, egy kínai fedélközi utast meg még valakit, meg se tudtuk állapítani, ki volt az. A kapitány szerint Hongkongban szállt fel, kifizette a viteldíjat, és a kérdésre, hogy mi a neve, csak dűnnyögött valamit az orra alatt. Jóformán ki se dugta az orrát a kajütjéből, aztán egyszer feljött a fedélzetre, jött egy hullám, puff. Örömmel látom, hogy maga azért sokkal jobban néz ki, mint a kolónián szállongó hírek állítják.

McFay megszólalt.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha én most kettesben hagyom magukat. – Egy levélköteget tett az ágy melletti asztalkára. – Ez a személyes postája. A könyveket meg az újságokat majd később hozom.

– Köszönöm. – Struan McFayre nézett. – Van köztük sürgős?

– Kettő az édesanyjától jött, ott vannak legfelül.

Hoag doktor belenyúlt terjedelmes zsebébe, és egy gyűrött borítékot vett elő. – Ez is tőle van, ez a legfrissebb. Olvassa csak el, aztán engedelmével megvizsgálom. Jamie, ne feledkezzünk meg Babcottról.

McFay már közölte vele, hogy Babcott ma délelőtt Kanagavában rendel, és amint Malcolmot meglátogatták, nyomban küld érte egy nagycsónakot.

– Viszlát, tajpan.

– Várjon még egy pillanatot, Jamie. – Struan felbontotta és átfutotta a Hoag doktortól kapott levelet.

Nem sokkal ezelőtt, mikor McFay kiment a postahajó elé, Hoag doktor azzal fogadta, hogy Struanék összes postája nála van,

úgyhogy máris indulhatnak, McFay kérdésére pedig azt felelte: – Nem, Jamie, Mrs. Struan nincs a hajón, viszont hoztam tőle egy levelet magának.

A levél kurta volt:

Jamie! Tegyen meg mindent, amit Hoag doktor kér, és minden postával küldjön nekem egy részletes és bizalmas beszámolót.

- Tudja, mi áll benne, doktor úr?
- Igen. Szerintem fölösleges volt, de hát ismeri...
- Hogy van Mrs. Struan?

Hoag doktor egy lélegzetvételnyi ideig gondolkodott.

– Ahogy máskor. Látszólag megingathatatlan, de belül fortyogó vulkán. Egy nap még kitör... Ennyi szomorúságot, ennyi tragédiát senki sem képes magába fojtani. Olyan ember nem létezik. Ez még neki is sok. – Lemásztak a hajóhágcsón, kíváncsi szemek követték őket. – Megvallom, örülök, hogy Japánba jöhettek... Maga remekül néz ki, Jamie. Jót tett magának a levegőváltás. Mikor is jött el? Van már egy éve, ugye? És most meséljen el nekem mindent arról a gyilkos merényletről... aztán pedig Miss Richaud-ról.

Mire kiérték a partra, Hoag már mindent tudott.

– De nagyon kérem – mondta idegesen McFay –, ne említse Malcolmnak, mit mondtam magának Miss Angelique-ről. Angelique csodálatos lány, borzalmas dolgokon ment keresztül... Nem hiszem, hogy összefeküdtek volna, a titkos eljegyzés is csak szóbeszéd, de szerintem Malcolm fülig szerelmes Angelique-be... ahogy egyébként egész Ázsiában mindenki. Egyébként pedig nagyon utálok ezeket a titkos jelentéseket... Egyet már megírtam, egy kissé felhígított változatot, már viheti is a hajó. De én elsősorban Malcolmnak tartozom hűséggel, ő a tajpan.

Most az ágy mellett állva, elnézve az anyja levelét olvasó Malcolm Struan megviselt vonásait, kétségek fogták el. Felsőhajtott. Struan fölneézett, összeszűkül a szeme.

- Mi az, Jamie?
- Parancsol valamit?
- Igen – válaszolt némi hallgatás után Struan. – Küldjön üzenetet a francia követségre, Angelique ott van, azt mondta, ott várja a

postáját. Üzenje meg neki, hogy megjött egy régi hongkongi barátom, és szeretném, ha találkozna vele.

McFay bólintott. – Meglesz. Ha óhajt valamit, csak szóljon. – Kiment. Struan nyugtalan pillantást vetett az ajtóra: McFay arca túlságosan árulkodó volt. Higgadtságot erőltetett magára, s folytatta az olvasást.

Szegény fiam, Malcolm! Nagy sietve írom ezt a pár sort, feltartóztattam a postahajót, hogy Ronald Hoag még elérje. Azt akarom, hogy a legjobb kezekben légy. Döbbenettel hallom, hogy azok a disznók megtámadtak. Jamie írja, hogy Babcott doktor megoperált. Kérlek, írd a lehető legsürgősebben, és a lehető leghamarabb gyere haza, hogy rendesen gondodat viselhessük. Csókollak és imádkozom érted; Eliza, Ronald és Duncan nemkülönben. Ui.: Szeretlek.

Felnézett.

– Nos?

– Nos, akkor most mondja meg nekem az *igazat*, Malcolm. Hogy van?

– Borzalmasan érzem magam, és félek, hogy meghalok.

Hoag leült egy fotelbe, összeillesztette ujjai hegyét. – Az első érthető, a második nem szükségszerűen pontos, bár nagyon, sőt nagyon-nagyon könnyű és veszélyes elhinni. A kínaiak képesek rá, még egészséges emberek is, hogy addig gondoljanak a halálra, mígnem csakugyan meghalnak. Láttam már ilyet.

– Jézusom. De én nem akarok meghalni, megvan mindenem, amiért érdemes élni. Ki se tudom fejezni, mennyire szeretnék meggyógyulni és élni. De időnként belém hasít a gondolat... olyan, mint egy tördöfés.

– Milyen orvosságot szedsz?

– Csak valami folyadékot, laudániumot, hogy aludni tudjak. Erős fájdalmaim vannak.

– Minden este issza?

– Igen. – Struan mintegy bocsánatkérőleg hozzátette: – Babcott doktor már szólt, hogy hagyjam abba, azt mondja... Szóval hogy hagyjak fel vele.

– És megpróbálta abbahagyni?
– Meg.
– De nem hagyta abba?
– Nem, még nem. Azt hiszem, nincs elég akaraterőm.
– Ez az egyik gond a laudánnummal... pedig amúgy értékes gyógyszer. Hoag elmosolyodott. – Paracelsus nevezte el laudánumnak. Ismeri Paracelsust?
– Nem.
– Én sem – nevetett Hoag. – Na, a lényeg az, hogy ez egy ópiumszármazék, az ópiumszármazékokra pedig könnyű rászokni. De hát ezt maga is tudja.
– Tudom.
– Simán le tudjuk szoktatni róla, ez nem probléma.
– De bizony probléma, én már ezt is tudom. Mint ahogy azt is, hogy maga még mindig helyteleníti az ópiumkereskedelmet.
Hoag elmosolyodott. – Örülök, hogy ezt állítja és nem kérdezi: Egyébként tudom, hogy maga sem szívesen műveli, egyetlen Kínajáró sem csinálja szívesen, de kénytelenek. De most hagyjuk a pénzügyeket meg a politikát, Malcolm. Beszéljünk Miss Richaud-ról.
Struan érezte, hogy arcába tódul a vér. – Hát akkor most hallgasson ide, de egyszer és mindenkorra: bármit mond is az anyám, én már elég idős vagyok az önálló gondolkodásra és hogy azt tegyem, amit akarok! Világos?
Hoag nyájasan mosolygott. – Én az orvos vagyok, Malcolm, nem az édesanyja. És a barátja. Okoztam már csalódást magának vagy a család bármely tagjának?
Struan látható erőfeszítéssel türtőztette magát. A szíve zakatolt, mint egy gőzkalapács. – Ne haragudjon, de... – Tehetetlen mozdulattal vállat vont. – Ne haragudjon.
– Én nem akarok beleavatkozni a magánéletébe – mondta Hoag.
– A maga egészségi állapota sok tényezőtől függ. Miss Richaud az egyik döntő tényező. Ezért kérdeztem. Orvosi és nem családi okok miatt. Tehát: mi a helyzet Miss Angelique Richaud-val?
Struan szeretett volna férfiasán és higgadtan válaszolni, de nem tudott uralkodni magán. – Feleségül akarom venni! – robbant ki. – Beleőrülök, hogy itt fekszem, mint egy... Szóval ilyen tehetetlenül. Az ég szerelmére, még felkelni sem bírok! Még vizelni sem tudok

menni! Az égvilágon semmire sem vagyok képes, még az is pokolian fáj, ha lenyelek egy korty ételt vagy italt. Én ebbe beleőrülök! Hiába teszek meg mindent, csak nem javul az állapotom... – Dühöngött, dühöngött, végül belefáradt. Hoag csak hallgatta. Struan végül abbahagyta, dűnnyögött valami bocsánatkérésfélét.

– Megvizsgálhatnám? – kérdezte Hoag.

– Igen... persze.

Hoag gondosan megvizsgálta Struant: mellére tapasztotta a fülét, meghallgatta a szívét, belenézett a szájába, megmérte a pulzusát, megnézte sőt megszaglásztta a sebet, végigtapogatta a hasát...

– Itt fáj?... És itt?... Na és ez?

Struan minden egyes nyomásra felnyögött. Hoag csak nagy sokára fejezte be. Struanból kibukott a kérdés: – Nos?

– Babcott remek munkát végzett. Egy ilyen sérülésbe egy átlagember mostanára már belehalt volna. Most pedig megpróbálunk valamit – mondta magabiztosan Hoag. Óvatosan megfogta Struan lábát, segített neki kiülni az ágy szélére, majd fél karral átfogva a vállát, meglepő erővel magára véve súlyának legnagyobb részét, talpra segítette. – Óvatosan!

Struan nem volt képes egyedül megállni, mégis az az érzése támadt, hogy áll, s ez felbátorította. Hoag egy-két perc múltán visszaültette. Struan szíve erősen vert a fájdalomtól, de nagyon elégedett volt.

– Köszönöm.

Az orvos leült egy karosszékbe, ő is pihent egy kicsit, csak aztán szólalt meg. – Most magára hagyom, el kell intéznem néhány dolgot. Szeretném, ha pihenne. Beszélék Babcott-tal, aztán jövök megint, valószínűleg vele együtt. Megbeszéljük a dolgokat. Rendben lesz így?

– Igen. És... köszönöm, Ronald.

Hoag csak megveregette a karját, összeszedte a holmiját, és távozott.

A magára maradt Struan lassan elaludt. Mikor felébredt, hosszú idő után először érezte pihentetőnek, frissítőnek az álmát; nem is mozdult egy ideig, élvezte a gondolatot, hogy sikerült felállnia – segítséggel ugyan, de mégiscsak megállt a saját lábán. Úgy érezte, akadt végre egy igazi szövetségese.

Fektében kissé balra, az ablak felé fordult, hogy lássa a tengert. Szerette és gyűlölte, sosem érezte otthon magát rajta, tartott tőle fékezhetetlensége és kiszámíthatatlansága miatt. Mint aznap is, mikor az ikrek a fedélzetmesterrel vagy százméternyire kieveztek... Jött egy hullám, felborította a csónakot, az áramlat elragadta őket, mindhárman tudtak úszni, az ikrek mint a hal, mégis belefulladtak, csak a matróz maradt meg. Struant lesújtotta a tragédia, az apja csaknem belehalt. Anyja mint egy alvajáró, úgy járt-kelt, egyre csak azt hajtogatta: „Isten akarata. Nekünk folytatnunk kell.”

Nem gondolok többé se rájuk, se Dirk Struanra, fogadkozott most Malcolm Struan: örült, hogy a biztonságos szárazföldön lehet. Múltunk és jövőnk azonban elválaszthatatlanul a tengerhez köt minket. Legfőbb erőnk a klippereinkben és a gőzőseinkben rejlik... És Kínában.

Japán kis piac, érdekes, de kicsi, Kínával nem is említhető egy napon. Itt is tudunk keresni, efelől semmi kétség, különféle gondosan megválasztott fegyverek és hajók révén, a brit képességek révén egy egész vagyont kereshetünk. Szólok Jamie-nek, hogy zárják már le ezt a csósúi ügyet. Sir Williamnek ez a totojázása, hogy London engedélyére vár a háború megindításához, ostobaság. Ha rajtam múlna, én ráparancsolnék a japánokra, hogy adják ki a gyilkosokat és fizessenek azonnal, különben beáll közöttünk a hadiállapot, és az első lépésünk Jedó eltaposása lesz. Sose fogok megbocsátani ezeknek a gazembereknek!

Hívta a látóhatár. Hamarosan vissza kell mennem Hongkongra, át kell vennem a cég irányítását. Majd egy hét múlva. Nem kell elkapkodni. Idő van bőven.

Hány óra lehet?

Nem kellett megfordulnia és az órára néznie, a nap állásából látta, hogy dél felé jár. Az jutott eszébe, hogy normális körülmények között marhasültet és yorkshire-i pudingot rendelne, sült csirkét sült rizzsel és mindenféle zöldséggel, meg mindenféle más kínai fogásokat, amiket Ah Tok szokott készíteni. Szerette a kínai konyhát, bármennyire erősködtek is az anyja meg a testvérei, hogy a kínai ételeknek semmi ízük, nem táplálóak, valószínűleg mérgezők is, és csak a pogányoknak valók.

Halk nesz. Angelique kucorgott az egyik fotelben, egészen kicsinek hatott. Arca könnyes volt, Struan még sose látta ilyen boldogtalannak.

– Jézusom! Mi baj?

– Tönkrementem. – Angelique könnyei megint eleredtek.

– Az ég szerelmére, miről beszél?

– Ezt a mai postával kaptam. – Angelique felállt és egy levelet nyújtott át Struannak. Próbált megszólalni, de nem bírta. Struan átvette a levelet, s csaknem felkiáltott a mozdulat hatására belé nyilalló fájdalomtól.

A levélpapír – akárcsak a boríték – halványzöld volt és Hongkongon, szeptember 23-án kelteződött. Tetején a *Guy Richaud, Richaud Frères* fejléc mutatta, kitől jött. Franciául íródott, amit Struan jól olvasott.

Drága Angelique-em!

Nagyon sietek. Az üzlet, amiről beszéltem neked, nem alakult valami jól. Macaui portugál üzletfeleim rászedtek, sokat veszítettem. Minden tőkém odalett. Biztos hallasz majd mindenféle hazugságokat, amiket az ellenségeim terjesztenek, hogy nem kapok bankkölcsönt, és a cég a hitelezőim kezébe került. Ne ülj fel ezeknek a híreszteléseknek, a jövő ragyogó, ne félj semmitől, mindent kézben tartok. Ezt a levelet a holnapi postahajóval küldöm. Én ma egy amerikai gőzösön, a Libertyn Bangkokba indulok, mert ígéretet kaptam, hogy az ottani Francia Alap finanszírozni fogja üzleti dolgaimat. Ha megérkezem, írok. Addig is maradok szerető Apád.

Ui.: Mostanra bizonyára értesültél már a Culum Struannal kapcsolatos lesújtó hírről. Mi itt csak most hallottuk, hogy elvetemült japánok megtámadták Malcolmot. Remélem, nem súlyos a sebesülése. Kérlek, továbbítsd neki jókívánságaimat és hogy remélem, mihamarabb felgyógyul.

Struan fejében egymást kergették a gondolatok.

– És maga? Maga miért ment tönkre?

– Mert apám elvitte az összes pénzemet – zokogta Angelique. – Elsikkasztotta és elvesztette a pénzemet! Az apám egy tolvaj,

nekem meg az égvilágon semmim sem maradt! Elrabolta mindenem! Jaj, Malcolm, mihez kezdjek most?

– Angelique... Hallgasson rám, Angelique! – A lány olyan szerencsétlennek, olyan melodramainak hatott, hogy Struan csaknem elnevette magát. Az ég szerelmére, hagyja már abba! Ez nem gond. Adok én magának annyi pénzt, amennyit csak...

– Én azt nem fogadhatom el! – kiáltotta könnyek között Angelique.
– Az nem volna illő.

– Miért ne volna? Hamarosan összeházasodunk, nem?

A sírás abbamaradt.

– Össze...? Összeházasodunk?

– Igen. Még ma bejelentjük.

– De hát apa... – szipogott Angelique, mint egy gyerek. – André szerint nagyon jól tudta, hogy se Macauban se máshol nincs semmiféle üzleti lehetősége, nem is volt soha, csak egy szerencsejátékos, eljátszotta az egészet. Pedig már megígérte, megígérte Henrinak, Henri Seratard-nak, hogy abbahagyja és kifizeti az adósságait... Mindenki tudta, Malcolm, csak én nem. Olyan borzasztó, legszívesebben meghalnék... Apa elsikkasztotta a pénzem, pedig megesküdött, hogy megőrzi! – Megint kirobbant belőle a zokogás, odaszaladt az ágyhoz, térdre roskadt, arcát a paplanba temette. Struan gyöngéden simogatta a haját; nagyon erősnek és határozottnak érezte magát. Nyílt az ajtó, Ah Tok trappolt be.

– Kifelé! – bódult rá Struan. – Tou nien lo mo!

Angelique megrettent, még mélyebben fúrta magát a paplanba. Még sose látta dühösnek Struant. Struan tovább simogatta a haját.

– Egyet se féljen, kedvesem, ne aggassa magát az apja miatt. Később majd meglátom, mit tehetek az ő érdekében, de maga most ne aggódjon, én gondoskodom magáról – mondta gyöngéden.

Angelique zokogása csillapodott: most hogy mindenki mást megelőzve, elmondta Struannak az igazságot, szívéből legördült a nagy kő. És ráadásul Struant *mintha nem érdekelte* volna. Ez az André egy zseni, gondolta; egészen kimerítette a megkönnyebbülés. Poncin egyre erősítgette, hogy Struan így fog reagálni.

– Maga csak legyen őszinte, Angelique – mondta. – Vallja be neki az igazat. Mondja el neki, hogy maga nem tudta, hogy az apja egy

hazardőr, most hallott róla először, ki sem tudja fejezni, mennyire megdöbbsent, hogy az apja elsikkasztotta a pénzét, ez nagyon fontos, hogy tolvajnak és sikkasztónak nevezze, vallja be neki az igazságot, persze a megfelelő mennyiségű könnyel és gyöngédséggel körítve, mutassa meg neki a levelet, és meglátja, ezzel egy életre magához láncolja.

– De André – felelte erre elkínzott hangon Angelique –, én nem merem neki megmutatni apa levelét. Én erre képtelen vagyok. És ez az utóirat... Ezt nem mutathatom meg neki!

– Ide nézzen! A második oldal nélkül az utóirat csak annyit mond: *remélem, mihamarabb felgyógyul*. Ennél szebb nem is lehetne! A második oldal? Miféle második oldal? Tessék, már össze is téptem, soha nem is létezett.

André Poncin ügyes kézzel helyére ragasztotta az összetépett oldal utolsó fecnijét is.

– Tessék, Henri – tolt oda követ elé az asztalon.- Olvassa. – Eltartott egy ideig, míg a látszólag közömbösen papírkosárba szórt fecniket összerakosgatta. Seratard szobájában voltak, az ajtót magukra zárták. A papíron ez állt:

Nagyon remélem, hogy amint megbeszéltük, minden elképzelhető módon sietteted a kézfogót és az esküvőt. Struan a lehető legjobb parti és a jövőnk – főleg a te jövőd – szempontjából meghatározó jelentőségű. Struan egyszer és mindenkorra meg fogja oldani a Richaud Frères problémáit. Nem számít, hogy brit, nem számít, hogy nagyon fiatal, nem számít semmi, csak az, hogy most már ő a Struan tajpanja, és biztos jövőt tud nyújtani néked. Viselkedj felnőtt módjára, Angelique, tégy meg mindent annak érdekében, hogy magadhoz kösd – a jövőd ezen áll vagy bukik.

– Hát ez azért nem olyan szörnyű – konstataálta idegesen Seratard. – Egy pánikba esett apa jó tanácsa, aki kétségbeesésében már egy szalmaszálba is belekapaszkodna. Struan nyilvánvalóan ragyogó parti... Ezt nem lehet egy apa szemére vetni.

– Apja válogatja. Megfelelő időpontban ez is jó fegyver lehet Angelique-vel s következőképp a Nemes Házzal szemben.

– Maga szerint tehát sikerülni fog ennek a szerencsétlen lánynak?
– Azon kell lennünk. Most hogy már van egy ilyen bizonyíték a kezünkben, ez már politikai kérdés. – Poncin ajka helyén csak egy rideg vonal látszódott. – Angelique egyébként nem olyan gyámoltalan... Szerintem épp ő az, aki *mindenáron* meg akarja kaparintani Struant. Eh?

Seratard hátradőlt ültében a vörös bőrfotelben. Az iroda szedett-vedett bútorokkal volt berendezve, csupán a falon függő képek voltak tetszetősek: kevésbé ismert francia festők munkái, köztük egy Monet-piktúra – egy párizsi ügynök révén vásárolt időnként potom pénzen.

– Angelique csak elfogadja egy fiatalember szerelmét. – Seratard visszalökte Poncin elé a lapot. – Én nem kedvelem ezeket a gusztustalan módszereket, André.

– Machiavelli írta: „Az állam kénytelen hazugságokkal és féligazságokkal operálni, mivel az emberek – még a hercegek is – hazugságokból és féligazságokból vannak egybegyúrva.” És ez a követekre és a politikusokra *per definitionem* érvényes. – Poncin felvonta a vállát, és összehajtogatta a papírt. – Lehet, hogy nem is fogjuk felhasználni, de azért nem árt, ha van. Mi itt ugyanis az államot képviseljük.

– És hogyan akarja felhasználni?

– Az a tény, hogy Angelique ezt a lapot összetépte és...

– De hát nem ő tépte össze – vágott a szavába döbbenten Seratard.

– Persze, hogy nem – felelte fagyosan Poncin. – De ha ő tagadja én meg állítom, ki dönti el, melyikünk hazudik? Az a tény, hogy a második lapot összetépte és Struannak csak az elsőt mutatta meg, elég ahhoz, hogy Struan előtt többé ne álljon meg. Struan e levélre hivatkozva nyugodtan visszavonhatja házassági ígéretét, mondván: *megtévesztés áldozata lett*. Struan anyja meg, ha a fia nem hallgat rá, és mindenáron el akarja venni Angelique-et, szerintem nagyon komoly áldozatokra lenne hajlandó e levél ellenében.

– Nem szeretem a zsarolást.

André Poncin elvörösödött.

– És sem szeretek sok módszert, de közös, ismétlem: *közös* céljaink érdekében időnként mégis kénytelen vagyok élni velük. –

Zsebre tette a lapot. – Ha ez az iromány nyilvánosságra kerül, egy életre tönkretesz Angelique-et. És lehet, hogy egyszerűen csak ez az igazság: hogy ő is csak egy kalandornő, szövetkezett enyhén szólva is kétes jellemű apjával, aki a nagybátyjához hasonlóan tönkrement. Azzal, hogy felvilágosítottam, mit mondjon és tegyen, én csupán segítettem neki. Ő van bajban, nem maga vagy én.

Seratard felsóhajtott.

– Elég szomorú, hogy ilyesmibe keveredett.

– Szomorú, de ettől még hasznosíthatjuk. – Poncin hidegen elmosolyodott. – Maga sem jár rosszul, Monsieur. Ha ügyesen keveri a lapokat, a kisasszony az ágyába bújik.

Seratard nem mosolyodott el.

– Na és magának, André, mik a tervei Hanával, a Virágszállal?

Poncin éles pillantást vetett rá.

– Hana meghalt.

– Meg... és milyen furcsa körülmények között...

– Nincs abban semmi furcsa – mondta Poncin; hirtelen olyan kifejezéstelen lett a szeme, mint egy hüllőé. – Öngyilkos lett.

– Elvágott torokkal találták, a maga tőre hevert mellette. A mama-szan szerint maga szokás szerint nála töltötte az éjszakát.

Poncin nem tudta, hová akar kilyukadni Seratard.

– Nála voltam, de magának ehhez semmi köze.

– Tartok tőle, hogy van. A bakufu itteni képviselője tegnap hivatalos formában információt kért tőlem.

– Mondja meg neki, hogy akassza föl magát. Igen, Hana az enyém volt. A legmagasabb párnázási díjat fizettem neki, de akkor is csak egy része tartozott a Fűzfa világhoz.

– Amint az előbb nagyon helyesen állította, az emberek hazugságokból és féligazságokból vannak összegyúrva. A jelentés szerint magának heves vitája volt a lánnyal. Merthogy az szeretőt tartott.

– Igen, veszekedtünk és igen: meg tudtam volna ölni, de nem azért! – Poncin szinte fuldoklott a dühtől. – Az az igazság, hogy... Igenis volt néhány vendége. Összesen három... De egy másik házban, és azok is még azelőtt, hogy megvásároltam a szerződését. Ezek egyikétől... Ezek valamelyikétől kapta a ragályt, úgy adta át nekem.

Seratar-d-nak a lélegzete is elállt.

– *Szűzanyám! Szifilisz?*

– Az.

– *Mon Dieu! És ez már biztos?*

– Igen. – Poncin felállt, a kisasztalhoz lépett, töltött magának egy kis konyakot, felhajtotta. – Babcott egy hónapja megerősítette. Nincs tévedés. És csak Hana lehetett. Amikor megkérdeztem tőle, azt mondta....

Lelki szemei előtt újra megjelent a lány, megint ott volt vele a Három Ponty Házának kertjében álló apró házikóban, megjelent előtte Hana arcának tökéletes oválisa, kissé összeráncolt homloka. Tizenhét esztendő volt mindössze, és alig öt láb magas.

– Hai, *gomén naszaj*, Furanszu-szan, volt mint tiéd, csak éve, enyém *szukosi*, kicsi, *hai*, Furanszu-szan, *szukosi*, nem rossz, múlt el – mondta Hana szelíden, édesdeden mosolyogva, szokásos angol-japán nyelvkeverékén. L-ek helyett mindig r-eket ejtett. – Hana mond mama-szan. Mama-szan mond én megy orvos, orvos mond nem rossz. Nem rossz folt, mert vagyok kicsi és kezdtem csak párnázás most. Orvos mond imádkoz templomban, és iszik orvosság, huhh! De néhány hét mind múlik el. Egy éve múlt el egész! – mondta boldogan.

– De ezek nem múlnak!

– Miért harag? Nem fél. Én imádkoz sinto templom ahogy orvos mond, fizet pap sok taelek, én eszik... – Hana arcán mosolyráncok jelentek meg – ... sok csúnya orvosság. Kevés hét elmúlt mind.

– De nem múlt el! Ez nem múlik el! Erre nincs orvosság!

A lány különös pillantást vetett Poncinra. – Mind elmúlt. Te lát engem, egész festem, *ne?* Elmúl.

– Nem múlt el, az ég szerelmére!

Újabb homlokráncolás, vállrándítás.

– Karma, *ne?*

Poncinból kirobbant a düh. A lány rettentően megdöbbsent, homlokát a tatamihoz érintve esdezett bocsánatért.

– Nem rossz, Furanszu-szan, elmúl, orvos mond, elmúl. Te látod hamar ugyanaz orvos, mind elmúl...

Poncin kintről, a sódzsi túloldaláról lépteket és sugdolózást hallott.

– El kell menned az angol orvoshoz! – A vér dobolni kezdett a

fülében, szeretett volna értelmesen beszélni, de tudta, hogy ezen a kórságon semmiféle orvos nem segít. Igaz ugyan, hogy néha le lehet lassítani, fel lehet tartóztatni a pusztulást, de egyszer – s ez olyan biztos, mint hogy holnap is felkel a nap – mindenképp legyűri. – Hát nem érted? – kiáltotta. – *Nem érted, hogy erre nincs orvosság?*

A lány továbbra sem emelte föl a fejét, remegett, mint egy megvert kutyakölyök, s egyre csak ugyanazt hajtogatta.

– Nem rossz, Furanszu-szan, nem rossz, mind elmúl...

Poncin visszakényszerítette magát a jelenbe, s Seratard-ra nézett.

– Amikor megkérdeztem, Hana azt mondta, hogy őt egy éve kikúrálták belőle, ő legalábbis azt hitte. Én persze ordítóztam, kérdeztem, miért nem szólt erről Raiko-szannak, mire valami olyasmit motyogott, hogy miért kellett volna mondani, mikor az orvos egyszer kijelentette, hogy elmúlt, és ha ez olyan fontos lett volna, a mama-szanja úgyis elmondta volna Raiko-szannak.

– De hát ez rettenetes, André! Babcott látta a lányt?

– Nem. – Poncin ivott még egy konyakot, de nem érezte az ízét. Hirtelen kifakadt, hadarni kezdett, örült, hogy végre kiöntheti a lelkét valakinek. – Babcott azt mondja, hogy ez a nyavalya... Szóval előfordul, hogy egy nőn a fertőzés korai stádiumában még az égvilágon semmi sem látszik, és hogy nem is adja át minden alkalommal, ha összefekszik valakivel, csak a magas ég tudja, miért nem, ha viszont folyamatosan együtt él vele az ember, holtbiztosan elkapja tőle, és mikor aztán megjelenik az első fekély, mindennek vége, hiába, hogy egy hónapra rá eltűnnek a jelek és az ember már azt hiszi, megúszta, mert nem! – Poncin homloka közepén elsötétedett és lüktetni kezdett egy kidomborodó ér. – Hetek, hónapok múltán aztán jönnek a kiütések, ez a második stádium, csak az Isten tudja, mitől függ, néha májgyulladással vagy agyhártyagyulladással jár, a kiütés meg az ég tudja miért, marad vagy elmúlik. Az utolsó stádium a legborzalmasabb. Bármikor jelentkezhethet, hónapok múlva vagy akár harminc évvel később.

Seratard zsebkendőjét vett elő, megtörölte homlokát, s magában fohászkodott, nehogy elkapja ő is. Eszébe jutott, milyen gyakran jár Josivarába, eszébe jutott saját muszuméja, akit nemrég kivásárolt ugyan, de sosem lehet tudni, nincs-e szeretője. Honnan lehet azt

tudni, hogy nem játszik össze a mama-szannal, mikor mindkettőt csak az érdekli, miként kopaszthatják meg legjobban a vendéget.

– Minden joga megvolt rá, hogy megölje – mondta. – És hogy a mama-szant is.

– Raiko erről nem tehet. Annak idején megmondtam neki, hogy nekem nem kell josivarai lány, nekem egy fiatal, szűz vagy nagyon tapasztalatlan lány kell. Én kértem, hogy keressen nekem egy ilyen virágszalat, leírtam neki pontosan, milyet, ő meg előkerítette. Hancsan maga volt a tökély... az egyik legjobb jedói házból érkezett. Maga azt elképzelni sem tudja, milyen gyönyörű volt, milyen...

Eszébe jutott, mekkorát ugrott a szíve, mikor Raiko megmutatta neki a lányt: egy másik szobában társalgott a többi lánnyal.

– Azt ott, Raiko! Azt a világoskék kimonósat!

– Én azt ajánlanám, maradj meg inkább Fudzsikónál vagy Akikónál, vagy valamelyik másik hölgyemnél. – Raiko ha akart, jól beszélt angolul. – Idővel aztán keresünk neked valaki mást. Ott a kis Szaiko. Egy-két év múlva...

– Nekem Ő kell, Raiko. Nekem ez a lány tökéletesen megfelel. Mi a neve?

– Hana, Virágszál. A mama-szanja szerint valahol Kiotó közelében született az én kis kincsem, három-négy évesen került hozzá, gésának tanult. – Raiko elmosolyodott. – Szerencsére nem lett az, mert akkor most nem volna eladó.

– Mert gajdzsin vagyok?

– Nem. Azért nem, mert a gésának a szórakoztatás és nem a párnázás a dolga, Furanszu-szan. Sajnos elég nehéz megérteni annak, aki nem japán. Hanának türelmes tanítói voltak, de nem találták elég tehetségesnek ahhoz, hogy gésa legyen, ezért aztán inkább párnázásra tanították.

– Nekem ez a lány kell, Raiko.

– Alig egy éve lépett abba a korba, hogy elkezdhette. A mama-szanja a legjobb párnázási árat alkudta ki neki, persze csak azután, hogy Hana is elfogadta a vendéget. Eddig mindössze három vendéggel volt dolga. A mama-szanja szerint nagyon tehetséges tanuló, ezért hetente csak kétszer engedte párnázni. Csak egyetlen kedvezőtlen tulajdonsága van: a Tüzes Ló évében született.

– Ez mit jelent?

– A kínaiakhoz hasonlóan mi is tizenkét éves ciklusok szerint tartjuk nyilván az esztendőket, és minden év valamilyen állatról kapja a nevét. Van Sárkány, Kígyó, Kakas, Bika, Ló és így tovább. Minden évnek van öt eleme: tűz, víz, föld, vas és fa, amelyek ciklusonként változnak. Úgy tartják, hogy azok a hölgyek, akik a Tüzes Ló évében születnek, szerencsétlenek.

– Én nem hiszek a babonákban. Kérlek, mondd az árat.

– Hana felbecsülhetetlen értékű virágszál.

– Az árat, Raiko.

– A másik házban tíz koku volt, Furanszu-szan. Ebben a házban évi két koku. Ehhez jön még a kertemben álló kis ház bérleti díja, két szolgálólány, ruhák, amit csak Hana akar, és mikor már nem tartasz többé igényt a szolgálataira, öt koku búcsúajándék. Ezt az összeget a mi rizskereskedő-bankárunknál kell letétbe helyezni, a kamatai a búcsúajándék kifizetéséig téged illetnek. Mindezt írásba foglaljuk, aláírjuk és elvisszük a bakufuhoz, hogy jegyezze be.

Japán viszonylatban az összeg óriási volt, európai szemmel nézve – tekintetve véve a számukra sokkal kedvezőbb átváltási arányokat is – extravagáns. Poncin egy hétig alkudozott, de nem sok eredménnyel. Minden éjjel a lányról álmodott, így hát végül ráállt. Hét hónappal ezelőtt a szokásos formáknak megfelelően bemutatták neki a lányt. A lány kijelentette, hogy elfogadja Poncint. Mindketten aláírták a szerződést. Poncin másnap este ágyba vitte Hanát: olyan volt, amelyenről mindig is álmodott – nevetős, derűs, lelkes, gyöngéd, szeretetteljes.

– Isten ajándéka volt az a lány, Henri.

– Vagy az ördögé. A mama-szanjával együtt.

– Nem Raiko tehetett róla. Egy nappal azelőtt, hogy elfogadtam Hanát, Raiko kijelentette – ez egyébként az okmányban is szerepelt –, hogy ami volt, volt, ő mostantól kezdve úgy bánik Hanával, mint a saját lányaival, gondja lesz rá, hogy Hana egyetlen más férfit se fogadjon és csak az enyém maradjon – *attól a naptól kezdve*.

– Eszerint a *mama-szan* ölte meg?

André töltött magának még egy pohár konyakot.

– Kértem Hanát, hogy nevezze meg azt a három férfit, akik közül az egyik a gyilkosom, de nem tudta vagy nem akarta megmondani a nevüket. Összevissza pofoztam, hogy kiverjem belőle... Nem sírt,

csak nyüszített. Tényleg meg tudtam volna ölni abban a percben, de szerettem, így aztán... így aztán elmentem. Úgy éreztem, széthasad a fejem, ekkor már úgy hajnali három-négy lehetett, én meg egyenesen belegyalogoltam a tengerbe. Nem tudom már, mit akartam, talán vízbe ölni magam, már nem tudom, csak azt, hogy a hideg víz magamhoz térített. Mire visszaértem a házhoz, Raiko meg a többi lány már magánkívül volt, összevissza beszéltek, Hana ott hevert összekucorodva, ahol hagytam, csak ekkor már merő egy vér volt, és a töröm ott volt a torkába vágva.

– Szóval öngyilkos lett?

– Raiko szerint igen.

– És maga nem hiszi?

– Nem tudom, mit higgyek – mondta gyötrődve Poncin. – Én csak egyet tudok. Én azért mentem vissza hozzá, hogy megmondjam neki: szeretem, a ragály karma, nem ő tehet róla, ő nem tehet róla, nagyon sajnálom, amit mondtam és tettem, mostantól minden úgy lesz, mint azelőtt, csak annyiban lesz másként, hogy amikor már nyilvánvalóvá válik, mindketten öngyilkosok leszünk...

Seratar is nehezen szedte össze a gondolatait, úgy érezte, mintha megzápult volna az agya. Azelőtt, hogy a lány halálának híre végigszáguldott a kolónián, még sosem hallott a Három Ponty Házáról. Ez a Poncin mindig olyan titkolózó, gondolta, egyébként nagyon jól teszi, semmi közöm a dolgaihoz – amíg a bakufu hivatalosan nem érdeklődik felőlük.

– Na és ez a Raiko tudta, hogy ki volt az a három férfi?

Poncin kábultan ingatta a fejét.

– Nem tudta. A másik mama-szan nem akarta elárulni neki.

– És ki az a másik mama-szan? Hogy hívják? Hol lakik? Jelentjük a bakufunak, az majd kiszedi belőle.

– Érdekli is azokat... A másik ház, a Negyvenhét Ronin Fogadója afféle forradalmárfészek volt. Egy hete porig égették, a mama-szan fejét lándzsahegyre tűzték. Istennek szent anyja, Henri...! Most mit csináljak? Hana meghalt, én meg élek...

16

Hoag doktor aznap kora délután már egy nagycsónakban ült, és a kanagavai követség mólója felé tartott. Babcott délben visszaüzent, hogy nem hagyhatja ott Kanagavát, operál, de amint lehet, jön. „... *miatt elnézését kérem, de minden valószínűség szerint csak ma késő este vagy még inkább holnap tudok átmenni. Önt mindazonáltal a lehető legnagyobb örömmel látom itt, de ez esetben készüljön rá, hogy esetleg itt kell éjszakáznia, mivel az időjárás mostanában nagyon változékony...*”

A mólón egy gránátos és a fekete köpenyes, fekete nadrágos, papucsos Lim várta. A partra lépő Hoag előtt Lim jelképesen meghajolt.

– Én Lim, úr Első Szolga.

– Elhagyhatod ezt a kuliangolt, Lim – mondta Hoag elfogadható kantonisággal. Lim nagyot nézett. – Én a Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor vagyok. – Ez volt Hoag kínai neve, a kantoni *hó és ge* szótagokhoz legközelebb álló két piktogramot így is lehetett értelmezni. A tucatnyi lehetséges jelentésből Gordon Csen, Struanék compradoréja választotta ki a leginkább megfelelőt.

Lim tágra meresztett szemmel nézett rá, úgy tett, mintha nem értené. Ez volt a legkönnyebb módja az idegen ördög megszegényítésének, aki merészelt olyan arcátlan lenni, hogy megtanuljon néhány szót a civilizáltak nyelvéből. Ajíjje, gondolta, mit képzelsz ez a nyamvadt ciceréző, ez a bikanyakú, anyaszomorító vörös ördög, ez a majomba oltott varangy, hogy vari képe ilyen visszataszító, fölényeskedő stílusban beszélni a nyelvünket?

– Ajíjje – folytatta negédesen Hoag. – Én is mondhatok rengeteg szót egy ciceréző anyjára meg az anyja legbűzödtebb részeire, ha egy kutyahugyos, kutyaszaros faluba valósi személy csak egy szempillányi okot ad is rá... Például ha úgy tesz, mintha nem értené, amit mondok.

– Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor? Ajíjje, ez aztán jó név! – hahotázott Lim. – Esztendőök óta nem hallottam idegen ördögtől ilyen jóízű férfibeszédet!

– Akkor jó, mert hamarosan hallasz többet is, ha még egyszer idegen ördögnek mersz nevezni. Az én nevemet Nemes Ház Csen választotta.

– Nemes Ház Csen? – Limnek leesett az álla. – Kitűnő Csen, akinek több zsák aranya van, mint az ökörnek szőrszála? Ajíjje, micsoda megcicerézett megtiszteltetés!

– Az bizony – bólogatott Hoag, és hozzá is tódított egy kicsit. – És Nemes Ház Csen azt mondta nekem, hogy ha a Közbülső Birodalomból bárki pimaszkodik velem – legyen az magas vagy alacsony sorból való – vagy nem áll rögtön a szolgálatomra úgy, ahogy azt az ő barátja elvárhatja, csak mondjam meg neki a semmirekellő ciceréző nevét.

– Okó, Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor, megtiszteltetés számomra, hogy trágyaszagú hajlékunkban köszönhetlek.

Hoag áldotta magában tanítóit – javarészt hálás betegeit –, akik megtanították az igazán fontos szavakra és hogy miként kell bizonyos szituációkban viselkedni a Közbülső Birodalomban. Kellemes volt az idő, tetszett neki a környék: a falu, a háztetők fölé magasodó templomtornyok, az öbölben szorgoskodó halászok, a földeken dolgozó parasztok, a jövő-menő emberek, s mögöttük a Tokaidó szünni nem akaró forgalma. Mire Lim figyelmes kalauzolásával beértek a követségre, Hoag már elég pontos képet alkotott magában Kanagaváról, Babcott pácienseinek számáról, s hogy mire számíthat.

George Babcott a múltban munkálkodott, egy japán tanítványa asszisztált neki, egy növendék, akit a bakufu jelölt ki a nyugati orvostudomány elsajátítására. A váró falusiakkal volt tele: férfiakkal, nőkkel, gyerekekkel. Az operáció sok vérrel járt, lábat amputáltak.

– Halász a szerencsétlen, a csónak meg a móló közé szorult a lába, nem is tudom, hogy történhetett, biztos túl sok szakét ivott. Ha vele végzek, megbeszéljük Malcolm dolgát. Megnézte már?

– Meg. Nem kell sietni, örülök, hogy látom, George. Segíthetek valamiben?

– Köszönöm, az bizony jó volna. Idebent elboldogulok, de ha megtenné, hogy megszüri a várakozókat... Hogy ki a sürgős és ki várhat. Ha van kedve, el is láthatja őket, van egy másik műtő itt a szomszédban, bár alig nagyobb, mint egy betegszoba. Mura, add

ide a fűrész – mondta tagolt angolsággal a tanítványának. Fűrészelni kezdett. – A szekrénykében megtalálja a szokásos placebókat, van jód meg a szokásos gyógyszerek, fájdalomcsillapítók, keserű köptetők negédes öreglányoknak, és édesek a dühöseknél.

Hoag kiment, végignézett a várakozó férfiakon, nőkön, gyerekeken; nagyon meglepte fegyelmezetségük, meghajlásuk, csöndességük. Gyorsan megállapította, hogy egyik sem ragyás, leprás, vérbajos, tífuszos vagy kolerás, egyik sem szenved az Ázsia legnagyobb részén járványszerűen fel-fellépő ragályos betegségekben. Nem kis megkönnyebbüléssel látott hozzá, hogy egyenként kikérdezze őket. Gyanakodva fogadták. Szerencsére akadt közöttük egy kínai, egy Cseng-szin nevezetű vándorírnok és jövendőmondó, aki beszélt valamicskét japánul is, angolul is. Az ő segítségével – miután közölte vele, hogy ő az Óriás Gyógyító tanítómestere, és megígérte, hogy szaggató köhögésére egy különlegesen jó, modern medicinát fog felírni, sikerült elkezdni a kiegészítő rendelést.

Kisebb-nagyobb nyavalyákkal jöttek, de akadt néhány komolyabb is: láz, rossz közérzet, vérhas és hasonlók. Volt amit felismert, volt amit nem. Törött karok, lábak, kard- és késszúrások, fekélyek. Egy súlyos fájdalom gyötörte fiatalasszony a terhesség igen előrehaladott állapotában. Hoag gyakorlott szeme hamar megállapította, hogy bár a negyedik gyereket várja, mégis nehéz szülés lesz, s a bajok forrását oda vezette vissza, hogy a beteg túl fiatalon ment férjhez, túl sokáig dolgozott a mezőn, és túl sokat cipekedett. Adott neki egy kis üveg ópiumkivonatot.

– Mondd meg neki, hogy mikor majd eljön az ideje és nagyon fáj, vegyen be egy kanállal.

– Kanál? Mekkora kanál, tiszteletre méltó Bölcs Felviiágosodott?

– A szokásos méretű, Cseng-szin.

Az asszony meghajolt. – Domo arigato gozaimasita – motyogott köszönetet. Szánni való látvány volt, ahogy két kezével segített derekának elviselni domborodó hasa súlyát.

Lázás, hidegleléses, gilisztás, kiütéses gyerekek. Várakozásával ellentétben nem volt köztük súlyosabb eset, se maláriás. Fogaik általában épek és erősek voltak, a szemük tiszta, tetvek egyiket sem

gyötörték: a hasonló kínai falvakban élőkhez viszonyítva minden páciens meglepően tiszta volt. Ópiumot nem szívtak. Egy óra múlva már úgy dolgozott, mint otthon. Épp befejezte egy törött kar sínbe tételét, mikor nyílt az ajtó: egy szép fiatal lány lépett be tétován, meghajolt. Mintás kimonója alapszíne kék volt, az obija zöld, hajában fésűk. Kezében kék napernyő.

Hoag észrevette, hogy Cseng-szin szeme összeszűkül. A lány válaszolt a kérdésekre, kellemes hangon beszélt de szemmel láthatóan nagyon ideges volt.

– Tiszteletreméltó Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor. – Cseng-szin tolmácsolását állandó, száraz köhécselések szakították meg, amiről Hoag már első hallásra megállapította, hogy tüdővész tünet. – Hölggy mondja, bátyjának kell fontos segítség, van halál közel. Könyörög, menj vele. Ház közel.

– Mondd meg neki, hogy hozassa ide.

– Sajnos nem mer hoz.

– Mi baja?

Újabb kérdezősködés után, amely Hoag fülében inkább valamiféle alkudozásnak hangzott, Cseng-szin azt mondta: – Ház első-második utca. A bátyja... – köhögött, keresgélte a szavakat – ... alszik mint halott, de van ébren, beszél őrült, van láz. – A kínai hangja hízelgőbbé vált. – Félt hoz, tiszteletre méltó Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor. – Bátyja szamuráj, hölggy mond sok nagy ember lesz boldog ha te segít. Köszön szépen.

Hoag, a hongkongi újságok rendszeres olvasója tudta, milyen abszolút tekintélyük van Japánban a szamurájoknak, s tudta azt is, hogy bizalmuk s ilyenformán segítségük megnyerése segítené a brit befolyást. Megnézte magának a lányt, aki erre nyomban lesütötte a szemét, s láthatólag még idegesebb lett. Tizenöt-tizenhat éves lehetett, szép bőrű, egyáltalán nem látszott falusinak.

– Kérdezd meg, mi a neve.

– Icsikava Uki. Kérlek, siess – mondta Cseng-szin. – Én kísér el, te nem félt. – Hoag felhorkant. – Még hogy én félek? Félt a rossznyavalya! Várj itt. – Átment a mütőbe, halkán benyitott. Babcott épp egy odvas fogat húzott, félt térdét a fiatal páciens mellének támasztva, akinek feldúlt anyja kezét tördelve, egyfolytában locsogva figyelte a műveletet. Hoag úgy döntött, inkább nem zavar.

A kapunál az őrparancsnok udvariasan megkérdezte, hová tart.

– Odaadom ön mellé két legényemet. Jobb félni, mint megijedni.

A lány igyekezett lebeszélni, de az őrmester hajthatatlan maradt. A lány egyre idegesebben vezette őket az utcákon, sikátorokon, átjárókon. A falusiak latrukra igyekeztek gyorsan másfelé nézni és eltűnni. Hoag a kezében vitte orvosi táskáját. A háztetők fölött még mindig látta a templomot, ez némiképp megnyugtatta, mint ahogy örült a katonáknak is, tudta: örültség lett volna nélkülük útnak indulni. Cseng-szin egy hosszú bottal a kezében kocogott utánuk.

Ez a lány nem az, akinek kiadja magát, gondolta Hoag, ahhoz túlságosan ideges.

Újabb szűk utcába kanyarodtak. A lány egy magas kerítés kapujánál állt meg, bekopogott. Kisablak nyílt, aztán a kapu is. A jól megtermett szolga a katonák láttán már csukta is vissza, de a lány rácsattant, hogy hagyja nyitva.

A kert kicsi volt, gondozott. A kis sódzsiház verandatépcsőjéhez érve a lány kilépett magas talpú fapapucsából. A vendégeket is megkérte, hogy vegyék le a lábbelijüket. Hoagnak a magas szárú csizmájával elég nehezeére esett. A lány nyomban odahívott egy szolgát, és ráparancsolt, hogy segítsen. A szolga készségesen engedelmeskedett.

– Jobb lesz, ha maguk idekint maradnak – mondta a két katonának Hoag. Kissé zavarta, hogy lyukas a harisnyája.

– Igenis. – Az egyik katona megvizsgálta a puskáját. – Emezek oda hátra. Ha bármi baj adódna, csak kiáltson.

A lány félrehúzta a sódzsiajtót. Odabent Rioma Ori hevert a futonokon. Egészen átizzadta takaróját, egy szolgálólány legyezgette. Látva, hogy nem a tiszteletre méltó Óriás Gyógyító érkezett, a lány gyorsan elhárított a becsörtető Hoag elől.

Ori eszméletlenül, kómában hevert. Kardjai egy kis állványon ott voltak a keze ügyében, a tokonomában friss, művészi elrendezett virágok. Hoag leguggolt mellé. Ori homloka tüzelt, arca egészen kivörösödött: magas láza volt. Az ok, miután Hoag eltávolította a vállát és felsőkarját borító kötést, rögtön nyilvánvalóvá vált. – Jézusom...! – mordult fel, látva a golyó ütötte seb körül a puffadt, gennyes gyulladást, a megfeketedett, elüszkösödött szövetrészt, s megérezve a jellegzetes szagot.

– Mikor lötték meg?

– Lány nem tud pontosan. Kettő hét vagy három.

Hoag még egyszer megnézte a sebet, aztán a rámeredő tekintetekre ügyet se vetve, kiment a verandára, leült a szélére, és belebámult a semmibe.

Az én gyönyörű hongkongi kórházam kellene ide, az én finom műszereim, a csodálatos ápolónők meg egy jókora adag szerencse... Akkor talán meg lehetne menteni. Ezek a rohadt fegyverek, ezek a rohadt háborúk, ezek a rohadt politikusok...

Mióta az eszemet tudom, jóformán mást se teszek, mint fegyverek által okozott sérüléseket próbálok gyógyítani. És legtöbbször eredménytelenül. Hat évig dolgoztam a Kelet-indiai Társaságnál abban a mocskos Bengáliában, tizenöt évet húztam le a kolónián az ópiumháború idején, a hongkongi kórházosztág önkénteseként egy évig szolgáltam a Krím vérzivatarában. Ezek a rohadt fegyverek! Jézusom! Ennyi halott...!

Miután kiadta dühét, rágyújtott egy vékony manilaszivarra, pöffentett egy-kettőt, és eldobta a gyufát. Abban a pillanatban előrohant egy döbbszent szolga, és felkapta az oda nem illő pálcikát.

– Ó, bocsánat – mondta Hoag. Mostanáig észre se vette a kert és az utacskák szembeötlő tisztaságát. Mélyen leszívta a füstöt, s a bent heverő fiatalemberre összpontosította gondolatait. Csak nagy sokára döntött. Már épp el akarta hajítani a csikket, mikor észbe kapott. Odaadta egy szolgának, aki mélyen meghajolva átvette és eltemette a szivarvéget.

– Cseng-szin! Mondd meg a hölgynek, hogy nagyon sajnálom, de az a véleményem, hogy akár megoperálom a bátyját, akár nem, meg fog halni. Sajnálom.

– Hölgy mondja: ha meghal, karma. Ha nem segít, meghal ma, holnap. Ha meghal, karma. Hölgy kér segít. – Cseng-szin halkán hozzáfűzte még: – Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor, ez van fontos fiú. Fontos próbál, hallod-e?

Hoag ránézett a lányra. A lány állta a tekintetét.

– *Dozo, Hoge-szama* – mondta. – Kérlek.

– Rendben van, Uki. Cseng-szin, mond meg neki még egyszer, hogy nem ígérhetek semmit, de megpróbálom. Szükségem lesz

szappanra, sok forró vizes tálra, sok tépésre, vászonra, csöndre és egy erős gyomrú valakire, aki segédkezik nekem.

A lány nyomban magára mutatott.

– *Szódzsi simaszu.* – Majd én segítek.

Hoag homloka ráncokba ugrott.

– Mondd meg neki, Cseng-szin, hogy nagyon kellemetlen lesz, sok vér, bűz, csúnya látvány.

A lány feszült figyelemmel hallgatta a kínai szavait, majd érezhető büszkeséggel válaszolt.

– *Gomen naszaj, Hoge-szan, vakarimaszen. Vatasi szamuraj deszu.*

– Hölgymond: kér, bocsát meg, ő ért, ő szamuráj.

– Én nem tudom, mit jelent ez neked, édes hölgyem, eddig azt sem tudtam, hogy nő is lehet szamuráj, de rendben van, lássunk hozzá.

Hoag csakhamar rájött, hogy a szamurájok egyik jellemzője a bátorság: a lány egyszer sem mutatott gyengeséget. Eltávolította a fertőzött szövetrészt, lecsapolta a bűzös gennyet, kimosta a sebet – míg be nem kötötte, pulzálva spriccelt a vér a félig átmetszett vénából. A lány magára kapott szolgakimonójának feltűrt, bő ujját és a kendőt, amellyel haját hátrakötötte, csakhamar csurom vér lett.

Hoag egy jó órát munkálkodott, időnként dudorászva, fülét, orrcimpáit bezárva, minden idegszálával a már ezerszer és ezerszer elvégzett műveletre összpontosítva. Metszés, öltés, tisztítás, kötés. Végül befejezte.

Kéjesen kinyújtóztatta sajjó derekát, kezet mosott, levetette a kötésként használt, immár vértől lucskos lepedőt. Ori a verandán hevert egy rögtönzött asztalon, Hoag ott állt mellette. – Nem tudok térden állva operálni, Uki – mondta, mielőtt elkezdtek volna.

Bármit kért is a lánytól, az habozás nélkül megtette. A férfi – mondták a nevét is: Icsikava Hiro – olyan mély kómában volt, hogy nem kellett érzésteleníteni. Egyszer-kétszer felkiáltott ugyan, de nem a fájdalomtól – látnivalóan lidérces álmok gyötörték.

Ori most mélyen felsóhajtott. Hoag nyugtalanul nyúlt a csuklójáért. Ori pulzusát, akárcsak a lélegzését, alig lehetett érzékelni.

– A lényeg, hogy van pulzusa – dünnyögte Hoag.

– *Gomen naszaj, Hoge-szan* – mondta a puha hang –, *anata kangaemaszu, hai, ije?*

– Hölggy mond: bocsánat, tiszteletre méltó Bölcs Felvilágosodott, te gondol igen vagy nem? – Cseng-szin megint köhögött. Az operáció alatt mindvégig távol tartotta magát a verandától, hátat is fordított.

Hoag széttárta a karját. Nézte a lányt, azon töprengett, vajon honnan meríthet ennyi erőt, hol lakhat, és mi lesz most. A lány nagyon sápadt volt, arca elgyötört, de még mindig vasakaratot tükröző. Hoag szeme sarkában mosolyráncok jelentek meg.

– Nem tudom. Isten kezében vagyunk. Uki, te kitűnő vagy. Szamuráj.

– *Domo... domo arigato gozaimasita.* – Köszönöm. A lány a tatamihoz érintette homlokát. Valódi nevén Anato Szumomónak hívták, ő volt Hiraga választottja s valójában Sorin és nem Ori húga.

– Hölggy kérdez: most ő csinál mit?

– A bátyjával egyelőre nincs teendő. Míg a láz el nem múlik, tegyenek hideg vizes törülközőt a homlokára, és a kötéseket is itassák át időnként tiszta hideg vízzel. Mikor a láz... ha a láz elmúlik, remélem, hajnalig elmúlik, akkor a fiatalember életben maradt. Talán. És mik az esélyek? – ez volt ilyenkor a szokványkérdés. Ezúttal azonban nem hangzott el. – Hát akkor én megyek is. Mondd meg neki, hogy holnap reggel küldjön el értem valakit, aki idevezet... – Csaknem úgy mondta: ha még él a beteg.

Miközben Cseng-szin tolmácsolt, hozzáfogott a műszerek megtisztogatásához. A lány magához intett egy szolgát, és mondott neki valamit. – *Hai* – mondta a szolga, és elsietett.

– Tiszteletre méltó Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor, hölggy mond, mielőtt te elmegy, akar biztos füröd. Akar?

Hoag doktor már csaknem kimondta, hogy nem, de azon kapta magát, hogy bólogat. És nem is bánta meg.

Babcott az alkonyi szürkületben a követség verandáján ült és whiskyt kortyolgatott. Fáradt volt, de elégedett a munkájával. A kereten keresztül szellő finom tengerillatot hozott. Abban a pillanatban, amint szeme akaratlanul is a bokrok közé tévedt, oda, ahol három hete elfogták és megölték azt a fekete öltözékes orgyilkost, megkondult a templom harangja, s halkán felhangzott a

szerzetesek torokhangú kántálása: *Ommm mamii padmee hummm...* Felkapta a fejét: Hoag közeledett fáradt léptekkel.

– Jóságos ég!

Hoagon egy övvel összefogott, mintás jukata volt, lábán fehér harisnyacipő és magas talpú fapapucs. Haja, szakálla frissen mosva-fésülve. Hóna alatt egy szalmafonatos kis szakéshordót cipelt, és szélesen mosolygott.

– Jó estét, George!

– Nagyon elégedettnek látszik! Merre járt?

– A fürdőt élveztem a legjobban. – Hoag egy kisasztalra tette a hordót, és töltött magának egy jókora pohár whiskyt. – Uram isten, ilyen jó még sose volt. Úgy érzem magam, mintha kicseréltek volna.

– Ennyire tetszett a lány? – kérdezte cinikusan Babcott.

– Nemiségről szó sem volt, kedves öregem. Csak lesikáltak, belenyomtak egy kád szinte zubogóan forró vízbe, ledörgöltek, megmasszíroztak és rám adták ezt a hacukát. Eközben elvitték, kimosták és kivasalták az összes ruhámat, a csizmámat kitisztították, a harisnyám helyett újat adtak. Csodás. A szakét a lánytól kaptam, meg ezeket is... – Két ovális érmét meg egy piktogramokkal teleírt tekercset húzott elő a jukata bő ujjából. Megmutatta Babcottnak.

– Egek! Magát elég rendesen megfizették, ezek itt aranyobanok... Ennyi pénzért egy álló hétig pezsgőben fürödhet! Az őrmester mondta, hogy elhívták valakihez. Csak nem a daimjóhoz?

Nevettek.

– Nem hinném. Ez egy fiatalember volt, egy szamuráj. Nem hiszem, hogy sokat segítettem rajta. El tudja olvasni ezt a tekercset?

– Én nem, de Lim igen. Lim!

– Igen, úr.

– Papír micsoda?

Lim kezébe vette a tekercset. Elkerekedett a szeme, többször is elolvasta az írásjegyeket, aztán Hoaghoz fordult. A kantoni nyelvjárást használta. Azt mondja: „Bölcs Felvilágosodott Orvosság Doktor nagy szolgálatot tett. A szacumai sisik nevében adjatok meg neki minden segítséget.” – Remegő ujjal mutatott az aláírásra. – Az aláírást sajnos nem tudom elolvasni.

– Mitől félsz? – kérdezte Hoag ugyancsak kantoni nyelvjárásban.

– A sisik lázadók – felelte idegesen Lim. – Banditák, a bakufu üldözi őket. Szamurájok ugyan, mégis rossz emberek.

Babcott türelmetlenül közbekérdezett. – Mit mond, Ronald?

Hoag elmondta.

– Jóságos ég! Egy bandita? Mi történt?

Hoag szomjasán újabb pohár whiskyt töltött magának. Részletesen leírta a lányt, a fiatalembert, a sebet s hogy miként távolította el az elhalt szövetrészeket.

– ...és úgy láttam, két-három hete lőhettek meg a szerencsétlent, és...

– Magasságos mindenható! – Babcott felpattant: hirtelen minden a helyére került.

Hoag egészen meglepődött, még a whiskyjét is kilötyyintette. – Megbolondult? – kérdezte mérgesen.

– Visszatalál ahhoz a házhoz?

– Eh? Hát... igen, azt hiszem, de mi a...

– Jöjjön. Siessen! – Babcott már szaladt is, úgy kiabálta: – Őrmester!

Futólépésben loholtak végig egy keskeny utcán: elől Hoag – még'mindig jukatásan, de immár csizmában –, Babcott szorosan a nyomában, utánuk az őrmester és tíz katona, valamennyien fölfegyverkezve. A kevés jövő-menő némelyik lámpással a kezében – fékerebbent előlük. Már feljött a hold.

Még jobban megszaporozták. Hoag elvétett egy utcaszögletet, de hamar rájött. Káromkodva visszafordult, egy lélegzetvételnyi időre megállt, tájékozódott, megtalálta a szűk utca félig rejtett bejáratát. Azon végig, be egy másikba. Ott megtorpant, mutatta a kaput. Húszlépésnyire volt.

Az őrmester és a katonák elviharzottak mellette. Kettő megállt a kapu két oldalán, ők voltak az utóvéd, négyen nekivetették vállukat, bedöntötték, benyomultak. Kölcsönpuskával a kezében ment utánuk Babcott és Hoag is: mindketten jól bántak a fegyverrel, ahogy Ázsiában szinte minden európai.

Végig a kis ösvényen. Fel a lépcsőn. Az őrmester felrántotta a sódzsajtót. Sehol senki. Habozás nélkül berontott a következő szobába majd az azután következőbe. Se az öt egymásba nyíló

szobában, se a konyhában, se a kis árnyékszéken nem volt senki. Ki megint a kertbe.

– Szóródjanak szét, emberek! Jones és Berk arra, maguk ketten arra, maguk amarra, maguk meg itt maradnak őrködni, de az ég szerelmére, tartsák nyitva a szemüket! – Párokra oszolva, egymást fedezve kezdték átkutatni a kertet: a múltkori orgyilkosoktól jó leckét kaptak. Benéztek minden bokor alá. Lövésre kész puskával bekotortak minden zugba.

Senki. Az őrmester egészen megizzadt, mire visszajött.

– Ezer ördög és pokol! Sehol egy lélek. Biztos, hogy ez az a ház, uram? – Hoag a veranda padlóján sötétlő foltra mutatott.

– Itt operáltam.

Babcott elkáromkodta magát, és körülnézett. A kert körül házak álltak, de a magas kerítés mögött csak a tetejük látszott, és egyetlen ablak sem nézett erre. Más búvóhely nem volt.

– Szerintem abban a pillanatban elmentek, ahogy maga kitette a lábát.

Hoag megtörölte gyöngyöző homlokát. Titkon örült, hogy a lánynak sikerült elmenekülnie. A fürdő után sajnós már nem találkozott vele. A kis hordót, a takarosán becsomagolt pénzt és a tekercset a szolgálólánytól kapta, aki azt mondta, úrnője köszöni, és másnap reggel elküld érte valakit.

A lány bátyjával kapcsolatos érzelmei már vegyesebbek voltak. Számára csak egy beteg volt, s mint orvos szerette volna, ha felépül.

– Eszembe se jutott, hogy ez a fiatalember lehet az egyik orgyilkos. Nem mintha akkor másképp operáltam volna. Most már viszont legalább tudjuk a nevét.

– Ezer obant teszek egy fületlen gomb ellenében, hogy hamis nevet mondtak – mondta Babcott. – Még az sem biztos, hogy az az ember a bátyja annak a lánynak. Ha hihetünk a tekercsnek, és tényleg sisi, akkor nem is mondhatta meg a valódi nevét. És különben is: a csalárdság ősi japán szokás. – Felsőhajtott. – Nem biztos, hogy ő az egyik tokaidói. Csak támadt egy ilyen érzésem. Mik az esélyei?

– A szállítás biztos nem javított rajtuk. – Hoag gondolkozott egy percet. A hatalmas termetű Babcott mellett szinte békaszerűnek hatott, de magasságuk különbözősége soha egyiküknek sem jutott

eszébe. – Mielőtt eljöttem, még egyszer megnéztem. A pulzusa gyenge volt, de egyenletes. Azt hiszem, az elhalt szövetek legnagyobb részét eltávolítottam, de... – Széttárta a .karját. – Nem tennék nagy pénzt az életben maradására. De hát sose lehet tudni, eh? És most mesélje el nekem részletesen, hogy is történt az a merénylet.

Babcott visszafelé menet beszámolt a történetekről. És Malcolm Struanról.

– Aggaszt az állapota, de azt hiszem, Angelique-nél jobb ápolónőt keresve se találhatnánk neki.

– Jamie-nek is ez a véleménye. Szerintem sincs semmi jobb hatással egy betegre, mint egy szép fiatal lány. Malcolm rettentően le van fogyva, a lelkiereje is megcsappant, viszont fiatal, és a családjában az anyja után mindig is ő volt a legerősebb. Ha az öltések kitartanak, nem lesz semmi baj. Én bízom a maga keze munkájában, George, de a szegény fiúra még sok szenvedés vár. Az a lány nagyon megfogta, ugye?

– Meg. És ez kölcsönös.

Egy-két percig szótlánul ballagtak. Végül Hoag szólalt meg, némiképp bizonytalan hangon. – Gondolom sejti, hogy Malcolm anyja a leghatározottabban ellenzi, hogy a fia bármiféle kapcsolatot is tartson az ifjú hölgygel.

– Igen... hallottam. Ebből baj lesz.

– Szóval maga szerint Malcolm komolyan veszi?

– Komolyabban már nem is vehetné. Angelique remek lány.

– Maga ismeri?

– Angelique-et? Tulajdonképpen nem, nem úgy, mint a betegeimet, bár mint mondtam, a történetek óriási idegi megrázkódtatást jelentettek a számára. És maga? Ismeri?

Hoag a fejét ingatta.

– Csak összejövetelekről, lóversenyről, társaságból... Három-négy hónapja, mióta megérkezett, ő minden estély fénypontja. És joggal. Sose volt a betegem, Hongkongon most működik egy francia orvos. Most szóljon hozzá... Az viszont tény, hogy döbbenetesen szép lány. Bár ebből még nem feltétlenül következik, hogy Malcolm számára ő volna az ideális feleség.

– Mert nem angol? És mert nem gazdag?

– Nem csak erről van szó. Szégyen, nem szégyen, de én egyszerűen nem bízom a franciákban... Gyanús népség. A szemük sem áll jól. Ott van az apja, a legjobb példa: első pillantásra rokonszenves, gavallér, de valójában egy semmirekellő. Én bizony nem választanám menyemül a lányát.

Babcott eltűnődött: vajon tudja-e Hoag, hogy hallott a botrányáról. Hoag jó huszonöt éve a Kelet-indiai Társaság orvosa volt Bengáliában, ahol a szokásokra és felettesei határozott tiltakozására fittyet hányva feleségül vett egy indiai lányt. Elbocsátották és hazaküldték. Az asszony szült neki egy lányt és egy fiút, aztán hamarosan meghalt: a londoni köd, a hideg és párás levegő egy indiai számára szinte a halálos ítélettel egyenlő.

Furcsák az emberek, gondolta Babcott. Itt van ez a Hoag... derék, becsületes angol, nagyszerű seborvos, a gyerekei félig indiaiak – Angliában tehát nem fogadják be őket a jobb körök –, és most mégis Angelique származásával van baja. Micsoda ostobaság... és még nagyobb ostobaság elrejtőzni az igazság elől. De ne rejtőzz el te se. Huszonnyolc éves vagy, legfőbb ideje volna megnősülnöd, de vajon találsz-e valaha is Angeliquenél izgatóbb nőt, s főképp találsz-e itt, Ázsiában, ahol eltöltöd majd munkás életed?

Nem fogok találni, tudom. Még szerencse, hogy Struan minden bizonnyal elveszi, és ezzel be van fejezve. És én segíteni fogok neki ebben, a keserves mindenségit!

– Lehet, hogy Mrs. Struan csak félti a fiát... az anyák már csak ilyenek – mondta, tudva, mekkora szava van Hoagnak a Struan családnál. – Talán csak azt nem akarja, hogy ilyen fiatalon nősüljön. Ez érthető. Malcolm most már tajpan, és ehhez minden energiájára szüksége van. Ne értsen félre: szerintem Angelique remek lány, bátrabb és jobb társat nem is kívánhat az ember... És Malcolmnak ez idő szerint minden elképzelhető támogatásra szüksége van.

Hoag kiérezte hangjából a szenvedélyt, de csak rögzítette agyában a tényt, nem foglalkozott vele. Gondolatai Londonban jártak, ott nevelte a húga meg a sógora a gyermekeit. Még mindig gyötörte a lelkiismeret, amiért a konvenciók előtt meghajolva elhagyta Indiát s ezzel megölte a drága Ardzsumandot.

Nem voltam eszemnél, hogy magammal vittem azokba a vad telekbe, állás nélkül, egy fitying nélkül, előlről kezdve mindent.

Maradnom kellett volna, fel kellett volna vennem a harcot a Társasággal... Az orvosi képességeimre szükségük volt, végül kénytelenek lettek volna elfogadni, Ardzsumandnak nem kellett volna meghalnia...

A kapuban őrködő két katona feszesen tisztelgett láttukra. A szalonban már terítve volt, két személyre.

– Whiskyt vagy pezsgőt? – kérdezte Babcott, és kikiáltott: – Lim!

– Pezsgőt, ha szabad.

– Máris. – Babcott kibontotta az ezüstvödörben jégbe hűtött palackot. – Egészségére. Lim!!!

– És a boldogságra. – Koccintottak. – Felséges! A szakácsa milyen?

– Hol ilyen, hol olyan. A tengeri dolgok elkészítésében nagyon ügyes, a rákokhoz, a kagylókhoz és a halakhoz nagyon ért. Hol a pokolban tekereg ez a Lim? – Babcott felsóhajtott. – Botot érdemel ez a nyomorult! Megkeresem.

A tálalóhelyiség azonban üres volt. Lim nem volt a konyhában sem. Végül a kert egyik ösvénye mellett bukkantak rá. A feje le volt vágva, néhány lépésnyire hevert. A nyakára egy majomfejet illesztettek.

– Nem lehet, úrnőm – mondta halálra váltan a mama-szan. – Nem hagyhatod itt Ori-szant, hajnalban távoznod kell.

– Bocsáss meg – mondta Szumomo –, de Ori-szan mindaddig itt ma...

– Kérlek, te bocsáss meg, de mióta Andzsó főminisztert megtámadták, hajtóvadászatot folytatnak a sisik ellen. A besúgóknak egész vagyonokat ígérnek, és kihirdették, hogy a házban, amelyik rejtegeti őket, *mindenki halál fia*.

– Ez a rendelet csak Jedóra érvényes, Kanagavára nem – mondta Szumomo.

– Bocsáss meg, de hallottam valakitől – mondta a mama-szan, és összeszorította ajkait. Norikónak hívták. Ő volt az Éjféli Virágzás Fogadó tulajdonosnője. A magánlakosztályában térdeltek egymással szemben bíborszín párnákon. A szobában gyertyák égtek, kettejük között egy alacsony asztalkán teáscsészék álltak. A mama-szan csak néhány perce jött meg: azzal a rizskereskedővel folytatott

dühös vitát, akitől pénzt szokott kölcsönözni. A rizskereskedő a birodalomban kialakult veszedelmes közállapotokra való tekintettel harmincról harmincötre emelte a jelzálogra nyújtott kölcsön kamatát. Az anyátlan kutya, füstölgött magában Noriko. – Ma reggel hallottam, hogy a végrehajtók...

– Azok meg kicsodák?

– A végrehajtók? A bakufu nyomozói. Kíméletlenek. Éjszaka érkeztek. Valószínűleg engem is meglátogatnak. Bocsáss meg, de hajnalban el kell mennetek.

– Bocsáss meg, de míg fel nem épül, itt marad.

– Nem merem itt tartani! Azok után, ami a Negyvenhét Ronin Fogadójával történt... Nem akarom, hogy lándzsahegyre tűzzék a fejem.

– Az Jedóban történt, mi pedig Kanagavában vagyunk, és ez az Éjféli Virágzás Fogadó. Bocsáss meg, de Hiraga-szan is ragaszkodni fog hozzá.

– Ebben a házban senki sem ragaszkodhat semmihez, úrhölgyem – mondta élesen Noriko. – Még Hiraga-szan sem. Nekem a fiamra meg a házamra is gondolnom kell.

– Ez természetes. Nekem pedig a bátyám barátaira és Hiraga-szan társaira kell gondolnom. És a bátyám arcát is őriznem kell. Fel vagyok hatalmazva, hogy kiegyenlítsem az adósságait.

Noriko leesett állal nézett Szumomóra. – Sorin minden adósságát?

– A felét most, a felét pedig majd mikor a szonnó-dzsói diadalmaskodik.

– Rendben van. – Norikót annyira meglepte a váratlan szerencse, hogy még alkudni is elfelejtett. – De gajdzsin orvos nem jöhet, és csak egy hétre.

– Legyen. – Szumomo nyomban a kimonója bő ujjában rejlő titkos zsebbe nyúlt, és elővette az erszényét. Norikónak a lélegzete is elállt az aranypénz láttán. – Ez itt tíz oban. Adj nekem egy elismervényt, egy részletes számlát, mondd meg, mennyi a fele, aztán távozunk. Hol lesz Ori-szan biztonságban?

Noriko már csepülte magát, amiért így elkapkodta a dolgot, de mivel már a szavát adta, ez most már arc kérdése volt. Közben gondolkodott, mit tegyen, elnézte a vele szemben ülő lányt, Anato

Szumomót, Anato Sorin hűgát. Sorin, a sisi, a Vadóc... annak idején ő vezette be a férfiak világába, íííí, szinte gyerek volt még, mégis micsoda kéj vágy, micsoda hév szorult belé, gondolta váratlanul ébredt kívánczósággal. És milyen nagyszerű kurtizán lehetne ebből a lányból. Egy vagyont keresnénk mindketten, egy-két év múlva daimjóhoz mehetne feleségül... Ha pedig még szűz, micsoda árat kaphatnék érte...! Sorin mindig áradozott róla, de nem túlzott...

– Mennyi idős vagy, úrnőm?

Szumomo meghökkent. – Tizenhat.

– Tudod, hogyan halt meg Sorin?

– Igen. Meg fogom bosszulni.

– Hiraga-szan mesélte?

– Túl sokat kérdezősködsz – mondta élesen Szumomo.

Noriko derűsen fogta fel. – Hiába vagy te szamuráj én meg mama-szan, ebben a játékban nővérek vagyunk.

– Ó.

– Kérlek, bocsáss meg, de így van. Ez egy nagyon veszélyes játék... Embereket bújtatni, védeni őket saját bátorságuk vagy botorságuk ellen, életünk kockáztatásával óvni őket... Ez mindkét fél részéről bizalmat feltételez. Ahogy nővér bízik a nénjében, ahogy az édestestvérek. Tehát? Hiraga-szan beszélt neked Sorinról?

Szumomo tisztában volt kényes helyzetével. – Igen.

– Hiraga-szan a szeretőd?

Szumomo szeme összeszűkül. – Jegyet váltottam vele... Aztán elment, hogy a szonnó-dzsóit szolgálja.

A mama-szan szeme megrebbent. – Egy szacumai szamuráj megengedi, hogy a lánya egy csósúii szamuráj felesége legyen?

– Apám nem egyezett bele. Anyám sem. Csak Sorin. Én meg az ő választásukba nem egyeztem bele.

– Ó. Bocsáss meg. – Noriko elszomorodott. Tudta, hogy ez állandó nyomást jelent majd a lánynak, hogy ki sem teheti majd a házból a lábát. De még rosszabbul is alakulhat. – A családod kitagadott?

Szumomo meg se rezzent, arca nyugodt maradt. – Néhány hónapja úgy döntöttem, megkímélem apámat a szégyentől, s követem a bátyámat és Hiraga-szant. Ronin vagyok.

– Megőrültél? Nő nem lehet ronin.

– Noriko... – mondta Szumomo; elhatározta, hogy kockáztat. – Igazad van. Legyünk vértestvérek. – Keskeny pengéjű, hegyes tőr jelent meg a kezében.

Noriko szeme megrebbent: nem látta, honnan került elő. Szumomo megszúrta az ujjá begyét, és átnyújtotta a tőrt. Noriko tétovázás nélkül követte példáját. Összeérintették ujjukat, vérük összevegyült. Ünnepelesen meghajoltak.

– Megtiszteltetés számomra. Köszönöm, Szumomo-szan. – A mama-szan mosolyogva visszaadta a tőrt. – Akkor most már egy picit én is szamuráj vagyok?

A tőr visszacsúszsant a kimonó ujjában rejtő tokba.

– Ha majd a császár visszanyeri hatalmát, ő emeli az arra érdemeseket szamurájsorba. Hiraga-szan, Ori meg én kérelmezni fogjuk a nevedben.

Noriko köszönetképp ismét meghajolt, tetszett neki a gondolat, de tudta: nem fogja megérni, a napot, mikor összeomlik a Toranagák sogunátusa.

– Minden őszám nevében köszönöm. És most egy kis szakét.

– Nem, köszönöm, bocsáss meg, de Kacumata szenszei eltiltotta nőtanítványait a szakétól. Azt mondta, egy életre tönkretenné a képességeinket, és beszennyezné célunkat. Kérlek, mondd meg, hol van Hiraga-szan.

Noriko néhány szívdobbanásnyi ideig szótlanul nézte. Nem mosolyodott el, pedig szeretett volna. – Kacumata, a híres szenszei? Nála tanultál? Sorin mesélte, hogy jól bánasz a karddal, a tőrrel és a surikennel. Igaz ez?

Szumomo keze káprázatos gyorsasággal tűnt el obija alatt, s ugyanilyen gyorsasággal egy *surikennel* tűnt elő. A kis borotvaéles, öthegyű acélkorong nagy koppanással fúródott az egyik faoszlop közepébe. Szumomo alig mozdult közben.

– Kérlek, mondd meg, hol van Hiraga-szan – mondta szelíden.

Aznap éjjel Hiraga vezetésével támadásra indultak a sisik. Nesztelenül átmásztak a vár tövében álló daimjopalota cölöpkerítésén, s a kerten át az épület hátsó bejáratához lopakodtak; a félidős hold szolgált hozzá némi fénnel. A hat férfi egyforma, kurta, fekete, éjszakai akciókra való kimonót viselt; a gyorsaság és nesztelenség érdekében vértzetet nem. Csak kard, tőr és garott volt náluk. Valamennyien csósúi roninok voltak, Hiraga előző nap hívatta őket Kanagavából a ma éjszakai rajtaütésre.

A palota és a körülötte álló gazdasági épületek, istállók és szolgaszállások, amelyek normális körülmények között ötszáz katonának, a daimjó családjának és szolgálknak adtak otthont, most kísértetiesen kihaltak voltak. A hátsó bejáratot csak két álmos őr vigyázta. Későn vették észre a támadókat, úgy haltak meg, hogy nem volt idejük riadót kiáltani. Akimoto lehámozta és magára öltötte az egyik egyenruháját, aztán csatlakozott a verandán álló társaihoz. Moccanatlanul várakoztak, minden idegszálukkal figyeltek. De nem hallottak figyelmeztető kiáltást – különben azonnal visszavonultak volna.

– Ha úgy alakul, visszafordulunk – mondta kora este Hiraga, mikor a többiek megérkeztek Jedóba. – Egyelőre elég, ha csak megközelítjük a várat. A ma éjszakai akciónk legfontosabb célja a pánikkeltés, hogy éreztessük az ellenséggel: előlünk nem rejtőzhetnek el. Gyorsan behatolunk, pánikot keltünk, és már jövünk is. Cél, hogy minél nagyobb megdöbbenést keltsünk, és ne szenvedjünk veszteséget. A mai éjszaka ritka alkalom. – Hiraga elmosolyodott. – A sogunátus sírját ásta meg Andzsó meg a ródzsú, mikor eltörölte a szankin kotait.

– Felgyújtjuk a palotát? – kérdezte lelkesen Akimoto.

– Ha majd megöltük azt az embert, akit meg kell ölnünk.

– És ki az?

– Egy öreg, kopaszodó, őszes, vékony és alacsony férfi. Utani, a ródzsú egyik vénje.

A lélegzetük is elállt. – Vatasa daimjója?

– Az. Sajnos én nem ismerem. Látta már valamelyikötök?

– Azt hiszem, én megismerem – jelentkezett egy tizennyolc éves fiatalember, akinek arcán egy csúnya sebhely futott végig. – Girhes, mint egy beteg csirke. Kiotóban láttam egyszer. Szóval ma este előreküldünk egy daimjót, eh? Nagyszerű! – Elvigyorodott és vakargatni kezdte arcán a heget: tavasszal szerezte abban a csetepatéban, amikor a csósúiak megpróbálták elfoglalni a kiotói palota kapuit. – Utani holnap már nem fog szaladgálni. Nagyon ostoba, hogy a várfalon kívül alszik és még csak nem is titkolja. Őrség nélkül... Ostoba vénember.

A sebhelyes arcútól egy tizenhét esztendő, mindig óvatos sisi, Dzsoun vette át a szót. – Bocsáss meg, Hiraga-szan, de biztos, hogy nem valamilyen csapdába sétálunk bele? Nem lehet, hogy hamis az értesülés? Josit nem véletlenül nevezik Rókának, Andzsó meg még rosszabb. Elég sok pénz van a fejünkre kitűzve. Egyetérték testvéremmel, én is azt kérdezem: hogy lehet ennyire ostoba Utani?

– Úgy, hogy titkos légyottra megy. A fiúkat szereti – felelte Hiraga. Értetlenül meredtek rá.

– És miért kellene ezt titkolni?

– A fiatalember Andzsó egyik bizalmasa.

– Szó ka! – Dzsoun szeme felcsillant. – Azt hiszem, akkor én is titkolnám. De miért adja oda magát egy szép fiú egy olyan embernek, mint Utani, mikor már van egy hatalmas patrónusa?

Hiraga vállat vont. – Pénzért, mi másért? Nóri zsugori, Utani bőkezű... elvégre egész Japánban az ő parasztjai nyögik a legsúlyosabb adókat. Nem verik-e adósságai már az eget? Nem róla járja a mondás, hogy úgy fogyasztja az aranyobant, mint más a rizsszemeket? Így vagy úgy, de Andzsó hamarosan elhagyja ezt a világot. Lehet, hogy ez a csinos fiú úgy véli, hogy Utani túl fogja élni, érdemes kockáztatni... Utaninak elég komoly befolyása van az udvarnál. A koku kell a fiúnak! Miért is ne kellene? A családjá nyilván szűkölködik és adósságokban úszik... Hiraszamuraíji rang alatt szinte minden szamuráj szegénysorban él. Eh?

– Ez így van. – Mindnyájan egyetértettek.

– Ez már a negyedik sógun óta így megy – mondta keserűen a tizenhét éves. – Már csaknem kétszáz éve. Az adót mind a daimjók kapják, pénzért osztogatják a szamuráji rangot mindenféle bűzhödt kereskedőnek, évről évre többnek, a mi jövedelmünket meg folyamatosan megnyirbálják. A daimjók elárultak minket!

– Ahogy mondd – bólogatott dühösen Akimoto. – Az én apám is kénytelen napszámba szegődni, hogy etetni tudja a testvéreimet.

– Az én apámnak már csak a kardja maradt, háza sincs, csak egy viskója – mondta Dzsoun. – Dédapám kora óta úszunk az adósságban, sose fogjuk tudni visszafizetni. Soha.

– Én tudom, hogyan kell elintézni ezeket a mocskos pénzimádókat: el kell törölni az adósságokat, és meg kell ölni őket. Ha a daimjók így rendezik időnként a tartozásaikat, miért ne tehetnék mi is?

– Nem rossz ötlet – bólintott Akimoto –, de ez a fejedbe kerülne. Ogama nagyúr rögtön példát statuálna veled, hadd lássák az ő hitelezői, hogy ő komolyan veszi az adósság törlesztését. Már négyévi adója van előre betáblázva.

Egy másik sisi is megszólalt.

– Az én családomnak Szekigahara óta ugyanannyi a járandósága, pedig azóta a rizs ára a százszorosára emelkedett. Kereskedőnek vagy szaké főzőnek kellene állnunk. Két nagybátyám meg egy bátyám már szög-re is akasztotta a kardját, és meg is tette.

– Rettenetes... De már magam is gondolkodtam rajta.

– A daimjók cserbenhagytak minket.

– A legtöbbünket – igazította ki Hiraga. – Nem mindenkit.

– Igaz – mondta Akimoto. – Nem számít. Ha majd kiseprűzzük a barbárokat és véget vetünk a Toranagák sogunátusának, magunk fogjuk választani a daimjóinkat. Az új sógun majd rendesen etet minket is meg a családunkat is. És jobb fegyvereket is kapunk tőle, még gajdzsin puskákat is.

– Bárki lesz is a sógun, azokat a saját embereinek adja majd.

– Ugyan miért tenné, Hiraga? Lesz annyi, hogy mindenkinek jusson. A Toranagák évi öt-tízmillió kokut harácsolnak össze? Ebből bőven fel lehet minket rendesen fegyverezni. De mit is akartam kérdezni... Ja igen: ha szétválunk a sötétben, hol találkozunk majd?

– Nem itt, hanem a Negyedik Hídtól délre, a Zöld Füzek Házában. Ha valamilyen ok miatt nem tudátok odajönni, rejtőzzetek el valahol, aztán térjete vissza Kanagavába.

Most már ott álltak a verandán, minden idegszálukkal figyeltek, van-e veszély; élvezték ezt az érzést. Hiraga elmosolyodott. Hevesen vert az ő szíve is, egész testét átjárta az életöröm és a napról napra közeledő halál érzete. Néhány perc múlva belevágunk. Oly sok idő után végre megint tehetünk valamit...

Hosszú napokat töltött az angol követség melletti templomban, türelmetlenül leste a lehetőséget, mikor gyűjthatná fel, de mindig sok volt az ellenséges katona, idegen és szamuráj egyaránt. Teltek-múltak a napok. Kertésznek adta ki magát, figyelt, hallgatózott, tervezgetett... Milyen könnyű volna megölni azt a magas barbárt, aki megúsza a tokaidói merényletet. Elképesztő, hogy három barbár férfi meg egy nő közül csak egyet tudtak megölni.

Ííí, a Tokaidó...! A Tokaidó Orit jelenti, Ori Sorint, Sorin pedig Szumomót, aki a jövő hónapban lesz tizenhét éves... Nem hallgatok apám levelére! Nem! Ha cserben kell hagynom a szonnó-dzsóit, nem kell Ogama bocsánata! Bárhová vezessen is a halál, én a szonnó-dzsói útját járom.

Egyedül maradtam. Ori már meghalt vagy hamarosan meghal. Sorinnak vége. És Szumomo?

Az éjjel róla álmodott, könnyezve ébredt. Szumomo... tehetsége, heve, illata, teste, hívogató tekintete... Örökre elveszett számomra, gondolta. Teljesen hiábavaló a lótuszülés, a Buddha-testhelyzet, hiába a zen, semmi sem képes helyreállítani lelkem nyugalmát.

Tegnap azonban – istenek ajándéka! – megjött az Utanival kapcsolatos kurta, titkosírásos üzenet. Koiko mama-szanja küldte, aki Koiko szolgálólányától hallotta a hírt. Ííí, gondolta kárörvendve, vajon mit szólna hozzá Toranaga Josi, ha tudná, hogy a csápjaink már az ágya, sőt a férfiúi ékessége körül tapogatóznak?

Meggyőződve immár, hogy senki sem vette észre őket, felpattant, odament az ajtóhoz, s kése segítségével eltolta a reteszt. Gyorsan befelé. Az egyenruhás Akimoto kint maradt őrködni. A többiek nesztelenül követték Hiragát fel a lépcsőn a női szállás felé: Hiragának azt is elárulták, merre kell menni. A ház fényűzően volt berendezve, minden a legjobb anyagokból készült: a tatami a lehető

legfinomabb, a sódzsi a legnemesebb olajozott papír, a lámpásokban illatos olaj, jó illatú gyertyák. Befordultak egy folyosószögleten. A gyanútlan őrnök leesett az álla. A száját kinyitotta ugyan, de hang már nem jött ki rajta: Hiraga tőre megakadályozta.

Hiraga átlépte a holttestet, előreóvakodott a folyosó végéig, ott megállt egy pillanatra, tájékozódott. Zsákutca. Kétoldalt elhúzható sódzsifalak. A folyosó végén egy nagyobb és díszesebb szoba, olajlámpa világít benne. A többi szobában imitt-amott szintén. Innen-onnan horkolás, nehézkes szuszogás. Hiraga némán intett Todónak és Dzsounnak, hogy kövessék, a többieknek meg hogy maradjanak, őrködjenek. Úgy indult előre, mint egy vadászni induló, éjszakai ragadozó. A szuszogás erősödött.

Intett a fejével Dzsounnak. A fiatalember nyomban ellépett mellette, leguggolt az ajtó másik oldalán, s Hiraga újabb jelére félrerántotta a sódzsit. Hiraga Todóval a nyomában a szobába szökkent.

A drága selyemtakarón és futonokon két meztelen, egymáshoz simuló férfi hevert, mindkettő hasmánt, a fiú szétvetett lábakkal, az öreg rajta, hátulról átölelte; zihálva, mindenről megfeledkezve döflődött. Hiraga odalépett hozzájuk, kardját két kézre fogva magasra emelte, s hegyét a szív magasságában az öregember hátába döfte; egyszerre nyársalta fel s tűzte a tatamihoz mindkét embert.

Az öregnek torkán akadt a lélegzet, abban a pillanatban meghalt, csak keze-lába rángott még egyet-kettőt. A fiú tehetetlenül vágta körmeit a tatamiba, nem bírta megfordulni, nem bírta mozdítani a törzsét, csak kezét, lábát és fejét, de így sem tudott annyira hátranézni, hogy lássa és felfogja, mi történt; nem tudott mást, csak hogy valami módon felnyitották a testét, és rohamosan szivárog el belőle az élet. Réműlt ordítás tolult a torkába. Todo odaszökkent, a nyaka köré fonta a garottot, hogy belefojtsa, de elkésett. A kiáltás egy része kiszakadt az elkínzott torokból.

Mindketten – Todo is, Hiraga is – az ajtó felé perdültek. Hiraga döfésre emelte tőrét. Todo, Dzsoun és a folyosón várakozó többiek kalapáló szívvel emelték magasra kardjukat. Mindannyian készen álltak támadásra, menekülésre, harcra, rohamra, halálra. Hiraga

háta mögött a fiú ápolt, hosszú, festett, tökéletes körmei a saját nyakába mélyedtek, le akarta tépni a bőrébe vágó huzalt. Hirtelen remegni kezdtek az ujjai, megmerevedtek, még egyszer megremegtek, aztán nem mozdultak.

Csend. Valahol felhorkantott egy alvó, de nem ébredt föl. Még mindig nem kiáltott riadót senki. A támadók lassanként föllélegeztek. Hiraga intett, hogy vonuljanak vissza.

Azonnal engedelmeskedtek, csak Dzsoun rohant vissza a szobába Hiraga kardjáért. Terpeszállásban állt a két halott fölé, úgy próbálta kihúzni, de még meglazítani sem tudta. Hiraga intett, hogy engedje át a helyét, de neki sem sikerült. A futonok mellett egy kis lakkozott kardállványon ott nyugodtak a két halott fegyverei. Felvette az egyik kardot. Az ajtóból visszaneézett.

Az olajlámpás tiszta, egyenletes fényében a két test úgy hatott, mint egyetlen hatalmas, soklábú, emberfejű szitakötő: szárnyai a gyűrött takarók, a kard óriási ezüsthű. Innen az ajtóból a fiú arcát is látni lehetett: nagyon szép volt.

Josi a lőréses pártázatú bástyán sétálgatott Koikóval; egy jó fejfel magasabb volt nála. A hűvös szellő apály illatát hordozta. Josi szeme az alattuk elterülő városról a holdra villant, merengve figyelte. Koiko türelmesen várakozott. Kimonója a legfinomabb santungi selyemből készült, alatta skarlát alsókimonót viselt. A haját kibontotta, a derekáig ért. Josi kimonóján, bár selyemből készült, nem volt semmi különös. A kardja is hétköznapi volt – hétköznapi, de éles.

– Mire gondolsz, nagyúr? – kérdezte Koiko. Úgy látta, ideje eloszlatni Josi borongós hangulatát. Kettesben voltak ugyan, mégis szinte suttogott, jól tudta, a várban a falnak is füle van.

– Kiotóra – felelte egyszerűen Josi. És halkan.

– Elkíséred Nobuszada sógunt?

Josi megrázta a fejét, de már elhatározta, hogy még a hivatalos küldöttség előtt elmegy Kiotóba.

Valahogy itt kell tartanom ezt a hülyét, gondolta, nekem kell az egyetlen kapocsnak lennem a császár és a sogunátus között. Szinte össze se tudta számlálni, hányféle örültség zajlik körülötte egyidejűleg: ez a tébolyító hivatalos látogatás; a gyűlölködő,

cselszövő Andzsó, aki kicsikarta ehhez a ródzsú beleegyezését; ez a csapda, amelyben itt a várban vagyok; az egész ország tele ellenséggel, a szacumai Szandzsiróval és a toszai Hiróval az élen, és ott van még a csósúi Ogama, aki jelenleg a kapukat bitorolja, azokat a kapukat, *amelyek fölött ősi jog szerint mi rendelkezünk*. És mindezekhez ott vannak még a prédára leső, kiéhezett farkasokként nyálukat csorgató gajdzsinok.

Egyszer és mindenkorra el kell intézni őket. És Nobuszadát meg a hercegnőt egyszer és mindenkorra semlegesíteni kell.

A gajdzsinok esetében a végleges megoldás világos: bármilyen úton-módon, bármilyen áldozatok árán is, de nagyobb gazdagságra kell szert tennünk, mint az övék, és jobban fel kell fegyverkeznünk. Egyszer és mindenkorra ennek kell lennie titkos nemzeti politikánknak. Hogyan fogjuk ezt megvalósítani? Még nem tudom. Addig kell hízelegnünk nekik, míg el nem altatjuk őket, ki kell őket billentennünk az egyensúlyukból, saját ostobaságaikat kell ellenük fordítanunk, különb képességeink révén teljesen be kell hálózunk őket.

És Nobuszada? Ugyanilyen tiszta ügy az is. Bár az igazi fenyegetést nem ő jelenti. A hercegnő a veszélyes. Tőle kell tartani, ő az igazi erő.

A hirtelen elévillanó képzeletbeli jelenet – a péniszt növesztett Jazu hercegnő a befogadó szerepét játszó Nobuszadával – mosolygásra készítette. Remek *sunga* lenne, gondolta derűsen. A sungák – színes, erotikus témájú fametszetek – olyan népszerűek és sokra taksáltak voltak a jedói kereskedők és boltosok körében, hogy a sogunátus már több mint száz esztendeje betiltotta őket, mondván: túl szabadosak a legalsóbb néposztály számára, és könnyen felhasználhatók az uralkodó osztály tagjainak kifizetésére. Japán megváltoztathatatlan társadalmi rendjében, amelyet még Nakamura diktátor, a tairő határozott meg s Toranaga sógun szentesített, a samurájok voltak az elsők, a gazdálkodók a másodikok, a kézművesek, iparosok alkották a harmadik rendet, a negyediket, az utolsót, a mindenki által megvetettet a kereskedők, „mások munkájának piócái”, ahogy az Örökség említette őket. A kereskedőket lenézték, mert szolgálataikra és vagyonukra

mindenkinek szüksége volt – főképp a vagyonukra. Főleg a szamurájoknak.

Így aztán bizonyos megszorításokat lazítani lehetett. Jedóban, Oszakában és Nagaszakiban, ahol a leggazdagabb kereskedők éltek, a legkiválóbb festők és fametszők a tilalom ellenére egymással versengve, ezerszámra, vígan készítették a sungákat, ezeket az erotikus, minden részletre kiterjedő, precíz, de a nemi szerveket mindig gargantuai arányokban, mulatságosan felnagyító képeket.

Hasonlóan nagyra értékelték a legkiválóbb színészek ukijoe portréit. A színészek a pletykák, botrányok és szabados vigasságok állandó főszereplői voltak: a japán törvények szerint nők nem léphettek színpadra, ezért a női szerepeket különlegesen képzett férfiak, *onnagaták* alakították. De még az ő portréiknál is keresettebbek voltak a leghíresebb kurtizánokról készült képek.

– Szeretnék lefestetni. Kár, hogy Hirosige és Hokusai már meghalt.

Koiko felkacagott. – És milyen testhelyzetben, nagyúr?

– Nem ágyban – nevetett vele Josi; ritkán nevetett. Koiko örült, hogy sikerült elhessegetni a rosszkedvét. – Inkább ahogy sétálsz az utcán egy zöld-rózsaszín napernyővel, és az a rózsaszín-zöld kimonó van rajtad, amelyikbe aranypontyok vannak beleszőve.

– Nem volna jobb utca helyett inkább egy kert, szürkületkor, jánosbogarakkal?

– Dehogynem! Sokkal jobb! – Josi elmosolyodott: gyerekkora jutott eszébe, a ritka alkalmak, mikor nyári estéken felmentették a tanulás alól. Ilyenkor testvéreivel és barátaival selyemfátyol lepkehálóval a kezükben a mezőkre rajzoltak jánosbogarat fogni. A bogarakat parányi kalitkába zárták, nézték, mint valami csodát, hogyan pulzál a fényük, verseket írtak, nevettek, tréfálkoztak – felelősség nélkül, fiatalon. – Ahogy most érzem magam melletted – suttozta maga elé.

– Tessék?

– Kivetköztetted önmagamból, Koiko. Úgy érzem, minden körülöttem forog.

Koiko válaszként semmit s ugyanakkor mindent elmondó mozdulattal megérintette a karját. Örült a bóknak, minden idegszálával a férfira koncentrált, szeretett volna olvasni a

gondolataiban és a vágyaiban, szeretett volna tökéletes partnere lenni.

De fárasztó ez a játék, futott át rajta megint. Ez a vendég nagyon bonyolult, túlságosan messzire lát, túlságosan kiszámíthatatlan, túl ünnepestes és roppant nehéz szórakoztatni. Vajon meddig tart maga mellett? Kezdem gyűlölni ezt a várat, ezt a bezártságot, az állandó próbatételeket, hogy távol vagyok az otthonomtól, a dévaj kacagásoktól, hogy nem beszélgethetek kedvemre a többi hölgyel, Holdsugárral, Tavasszal, Virágszirommal s főképp az én drága mama-szanommal, Meikinnel.

Ez mind igaz, de akkor is nagy dicsőség a világ közepén lenni, naponta egy kokut keresni; roppant boldog vagyok, hogy az lehetek, aki vagyok: szolgálóleánya a legnemesebb nagyúrnak, aki egyébként olyan, mint minden férfi – sírós kisfiú, aki bonyolult léleknek tünteti fel magát; édességgel és időnkénti elnadrágozással könnyűszerrel kordában tartható, és aki – ha okosan játszol – csak abban dönt, amit te már előre eldöntöttél – bármit hisz is.

Feltrillázott a kacagása.

– Mi az?

– Boldoggá teszel, nagyúr, eltöltesz életörömmel. Megengeded, hogy Boldogító Nagyúrnak nevezzelek?

Josit melegség járta át. – Ez a futonokon is érvényes?

– Ott is.

Kart karba öltve indultak befelé a holdfényes bástyáról.

– Oda nézz! – mondta hirtelen Josi.

Messze lent az egyik udvarház tüzet fogott. A lángok mind magasabbra csaptak, egyre sűrűbb lett a füst. Távoli tűzharangok kongása hallatszott, emberhangyák sereglettek elő, gyorsan csatárláncba rendeződtek a víztartályok és a tűz között. *„A tűz a mi legnagyobb veszedelmünk, nem a nő – írta Örökségében ritka humorral Toranaga sógun. – A tűzre felkészülhetünk, a nőre soha, A házassulandó korba érő férfiak és nők keljenek egybe. Minden ház mellé épüljön elérhető közelségben víztartály.”*

– Ugye nem fogják tudni eloltani, nagyúr?

– Nem. Valamelyik kétkézes biztos feldöntött egy olajlámpást vagy gyertyát. – Josi összeszorította ajkát.

– Igazad van, nagyúr, sok az ilyen kétbalkezes – mondta azonnal, kezesen Koiko: hirtelen érezte, hogy Josiban harag ébredt. Nem tudta, miért. – Örülök, hogy a várban te irányítod a tűz elleni felkészülést, így nyugodtan alszom. Bárki művelte is, szigorúan meg kell mosni a fejét. Vajon kinek a palotája?

– A Tadzsima-rezidencia.

– Ó! Nagyúr, te minduntalan bámulatra készítesz – mondta áhítatosan Koiko. – Csodálatos, hogy több száz palota közül és ilyen messziről meg tudod állapítani, melyik kié. – Mélyen meghajolt, hogy elrejtse arcát. Biztos volt benne, hogy az égő ház a Vatasza-palota, Utani daimjó már halott, és a rajtaütés sikeres volt. – Csodálatos vagy.

– Ugyan... Te vagy csodálatos, Koiko-csan. – Josi rámosolygott a kedves, apró, figyelmes és veszélyes lányra.

Három nappal ezelőtt Miszamoto, új kémje, aki mindent elkövetett, hogy bizonyítsa értékét, jelentette, hogy a katonák szállásán terjedő szóbeszéd szerint Utaninak és a szép fiúnak viszonya van. Utasította Miszamotót: teremtsen olyan helyzetet, amelyben Koiko szolgálólányának is a fülébe jut a dolog. Biztosra vette, hogy a szolgálólány elmeséli majd úrnőjének vagy a mama-szannak, esetleg mindkettőnek. Ha a szóbeszédnek hinni lehet, ez a mama-szan, ez a bizonyos Meikin a szonnó-dzsói odaadó támogatója, háza a sisik titkos találkozóhelye és menedéke. Ilyenformán Utani és a fiú viszonyának híre eljut a sisikhez, akik kapva kapnak majd a nagyszerű lehetőségen, hogy elpusztíthatnak egy ilyen előkelőséget. A sisik jelenléte és Koiko egyre fokozódó jelentősége miatt Josi kémei már csaknem két esztendeje figyelték a mama-szant és a házat.

Mindeddig azonban a legcsekélyebb bizonyíték sem támasztotta alá a feltételezést.

Most viszont, gondolta, ha a palota lángokban áll, akkor Utanival már végezniük kellett. Megvan hát a bizonyíték: a szolgálólány fülébe juttatott értesülés megérlelte gyümölcsét. Boldogan megölték Utanit. Mint ahogy engem is boldogan – még boldogabban – elpusztítának. Megborzongott.

– Én félek a tűztől – mondta Koiko. Félreértette Josi borzongását, arcot akart neki adni.

– Gyere, bízzuk őket a karmára – mondta Josi. Egymásba karolva tovább sétáltak. Josi csak nehezen palástolta izgatottságát. Vajon mi lehet a te karmád, Koiko? Szólt neked a szolgálólányod? És te szóltál a mama-szannak?

Vagy igen, vagy nem. Nem vettem észre rajtad változást, mikor Tadzsimát mondtam Vatasza helyett, pedig figyeltem az arcod. Természetesen gyanakszom rád, mindig is gyanakodtam. Mi másért is választottalak volna? Ez csak kellemes fűszere kapcsolatunknak, nem? De. És mindenben megfelelsz a hírednek. Nagyon elégedett vagyok veled, így hát várok. Ne haragudj, de egyelőre nagyon könnyű téged csapdába csalni, még annál is könnyebb, mint a szolgálódból vagy abból a nem is olyan okos mama-szanból kiszedni az igazságot. És egyszer csak kattan a csapda.

Ííí...! Nem lesz könnyű döntés, mivel most – hála Utaninak – van egy titkos és közvetlen összeköttetésem a sisikhez, amelynek révén kedvem szerint fedhetem fel kilétüket, semmisíthetem meg vagy akár használhatom fel őket ellenségeimmel szemben. Miért is ne?

Csábító gondolat!

Nobuszada ellen? Nobuszada és a hercegnő ellen? Roppant csábító! Elnevette magát.

– Olyan boldog vagyok, hogy ilyen jókedvű vagy ma este, nagyúr.

Jazu hercegnő könnyezett. Már csaknem két órája próbálkozott minden elképzelhető módszerrel, amit csak olvasott vagy látott a párnázókönyvekben, s noha sikerült Nobuszadánál merevedést előidéznie, Nobuszada még a felhők és az eső elérése előtt cserbenhagyta. Nobuszada ekkor szokásához híven könnyekben tört ki, s dühöngve, hisztérikus köhögési rohamok közepette szidta Jazut, hogy ő a hibás. A vihar szokás szerint gyorsan elvonult, Nobuszada bocsánatot kért, odafészkelte magát Jazuhoz, csókolgatni kezdte a kebleit, végül a mellét szopva, ölébe simulva elaludt.

– Ez nem igazság! – nyüszített Jazu. Ki volt merülve, sehogy sem jött álom a szemére. Muszáj fiút szülnöm, gondolta, különben mindkettőnknek végünk. Micsoda szégyen...! Az lesz a vége, hogy lebororváltatom a fejem és buddhista szerzetesnőnek állok... Okó, okó...!

Még az udvarhölgyei sem tudtak segíteni.

– Ti mind tapasztalt nők vagytok, legtöbbitetek férjnéél is van, kell lennie valami módszernek, amivel az uramat férfivá lehet tenni! – rikoltott rájuk többheti eredménytelen próbálkozás után. Mind őt magát, mind az udvarhölgyeket megdöbbsentette, hogy kijött a sodrából. – Találjátok meg a módját! Ez kötelességetek!

Udvertartása hónapokon át eredménytelenül konzultált különféle füves emberekkel, túgyógyászokkal, orvosokkal sőt jövendőmondókkal is. Jazu ma reggel maga elé hívatta a főudvarhölgyet.

– Kell lennie valamilyen megoldásnak! Mit javasolsz?

– Még csak tizenhat esztendőös vagy, tiszteletre méltó hercegnő – felelte térden állva a főudvarhölgy –, urad sem idősebb, és...

– De ilyen idős korára szinte minden asszony megfogon! Még a jóval fiatalabbak is! Mi baja lehet az én uramnak? Vagy talán nekem van valami bajom?

– Nincsen teneked semmi bajod, hercegnő, mondtuk már sokszor, az orvosok is mind azt mondják, az égvilágon semmi bajod...

– Na és ez az óriási orvos, ez a gajdzsin orvos, akiről beszélnek? Az egyik szolgálólányom szerint állítólag csodákat művel, kikúrál mindenfajta kórságot... Talán az én uramat is ki tudná gyógyítani.

– Jaj, bocsáss meg, fenség! – fakadt ki döbbsenten az udvarhölgy.

– Ez elképzelhetetlen, hogy gajdzsin orvoshoz forduljatok! Nagyon kérlek, légy türelemmel, légy türelmes. Cseng-szin csodálatos jós, ő is azt mondja, csak türelem, és egész bizto...

– Titokban kell csinálni, te esztelen! – rikoltott rá Jazu. – Még hogy türelem... Hónapok óta várok! Hónapok óta várok türelemmel, de az én nagyuramnak még mindig semmi reménye utódra. – Mielőtt még visszafoghatta volna magát, pofon ütötte az előtte térdeplő asszonyt. – Tíz hónapja várok türelemmel! Elegendem van az ostoba tanácsokból! Tűnj el a szemem elől, te nyomorult! *Tűnj el! Ne is lássalak többé!*

Egész nap a mai estéére készült. Nobuszada kedvenc ételeit tálaltatta, jó sok ginzenget főzetett beléjük. A különleges szaké szintén ginzenggel és rinocérosz szarvából őrlött porral volt dúsítva. Különleges illatszerek, erős afrodiziákumok. Különleges imák Buddhához. Különleges fohászok Amateraszuhoz, a Napistennőhöz, Ninigi nagyanyjához: Ninigi volt az, aki a mennyekből a földre szállt,

hogy Japánt kormányozza, ő volt a dédapja Dzsimmu tennónak, aki huszonöt évszázada megalapította az első császári dinasztiát – s következésképp Jazu őse is volt.

De semmi sem segített.

Jazu hercegnő most itt hevert éjnek évadján a futonokon az ura mellett, és halkán sírdogált. Férje ott aludt mellette, nem volt nyugodt az álma, időnként köhögött, tagjai meg-megrándultak. Jazu nem találta ellenszenvesnek az arcát. Szerencsétlen, ostoba kölyök, gondolta szánakozva, az volna a karmád, hogy oly sok elődödhöz hasonlóan te is örökös nélkül halj meg? Okó, okó, okó! Miért is hagytam magam rábeszélni erre a szerencsétlenségre, miért nem tartottam ki az én imádott hercegem mellett?

Négy éve, tizenkét esztendőskorában anyja nagy öröme – utolsó s egyben legkedvesebb ágyasa volt Jazu apjának, a lánya születése évében elhunyt Ninko császárnak – s a Ninko császár örökébe lépő Komei császár, Jazu jóval idősebb féltestvére öröme és szükségszerű beleegyezésével, boldogan lépett jegyességre gyermekkori játszótársával, Szugavara herceggel.

Ez volt az az év, amelyben a bakufu Komei császár óhajta, az udvar többségének kívánsága és a daimjók nyílt rosszállása ellenére hivatalosan aláírta a Jokomahát és Nagaszakit megnyitó egyezményt. Ez volt az az év, amelyben a szonnó-dzsói csatakiáltássá vált. És ez volt az az év, amelyben Ii, az akkori tairó felvetette a herceg tanácsadójának, hogy Jazu hercegnőt Nobuszada sógunhoz kellene férjhez adni.

– Kérlek, bocsáss meg – mondotta erre a tanácsadó –, de ez lehetetlen.

– Nagyon is lehetséges és még inkább szükséges is, hogy a sogunátust a császári dinasztiához kössük, s ezáltal tovább szilárdítsuk az ország békességét és nyugalmát – vetette ellen Ii. – Számos történelmi példa van rá, hogy a Toranaga család valamelyik tagja valamelyik császári sarjjal lépett frigyre.

– Kérlek, bocsáss meg. – A tanácsadó elaggott férfi volt, öltözéke éppoly választékos, mint a frizurája; a fogai feketére festettek. – Mint te is tudod, a fenséges hercegnő már jegyet váltott, és megállapodás született, hogy amint az érettség korába lép, férjhez is megy. És mint

szintén tudomásod van fölöle, Nobuszada sógun is eljegyezte egy kiotói előkelőség lányát.

– Bocsáss meg, de ilyen illusztris személyiségek eljegyzése államügy, s mint ilyen fölött a sogunátus rendelkezik – mondta li. – Alacsony, méltóságteljes, hajlíthatatlan férfi volt. – Nobuszada sógun eljegyzését saját kívánságára semmisnek nyilvánítottuk.

– Ó, milyen szomorú. Értesülesem szerint kitűnő frigynek ígérkezett.

– Nobuszada sógun és Jazu hercegnő egyaránt tizenkét éves. Kérlek, értesítsd a császárt, hogy a tairó szeremé tudatni vele: a sógun megtiszteltetésnek tekintené, ha Jazu hercegnőt feleségként elfogadhatná. Mire a hercegnő tizennégy-tizenöt esztendő lesz, összeházasodhatnak.

– Konzultálni fogok a császárral, de kérlek, bocsáss meg, tartok tőle, hogy a kívánságod nem lesz teljesíthető.

– Nagyon remélem, hogy a Mennyek Fiát maga a menny vezérli egy ilyen fontos döntésben. A gajdzsinok a kapuink előtt állnak. A sogunátust és a dinasztíát meg kell erősíteni.

– Bocsáss meg, de a császári dinasztíának nincs szüksége erősítésre. Ami pedig a bakufut illeti, nyilvánvalóan csak erősíti a békét, ha alávetik magukat a császári sugallatoknak.

– Az egyezményt alá kellett írunk – mondta nyersen li. – Bármit mondunk is a közvéleménynek, a barbárok flottái és fegyverei képesek térdre kényszeríteni minket. Védtelenek vagyunk! Kénytelenek voltunk aláírni!

– Bocsáss meg, de ez a bakufu és a sogunátus hibája és problémája. Komei császár nem értett egyet az egyezménnyel, nem is akarta, hogy aláírjuk.

– A külpolitika és minden rövid távú politikai intézkedés – miként ez a házasság, amelyet oly alázatosan szorgalmazok – a sogunátus kizárólagos fennhatósága alá tartozik. A császár mindenképp fölött való elsőbbsége minden más ügyben vitathatatlan.

– Minden más ügyben? Néhány évszázada még, ahogy ezredéveken át, mindenben a császár határozott.

– Bocsáss meg, de azok az évszázadok már elmúltak.

li javaslatát a bakufuval szemben állók sértésnek tekintették: nyilvánosságra kerülése hatalmas felzúdulást keltett. Alig telt bele

néhány hét, a sisik meggyilkolták az arcátlan lit, és az ügy hullámai lassanként elcsitultak.

Csend volt egészen két évvel ezelőttig, míg Jazu hercegnő tizennégy esztendősen nem lett.

Jazu császári hercegnő ugyan még nem volt asszony, de máris tehetséges költőnek tartották, olvasott és írt a klasszikus kínai nyelven, ismerte az összes udvari rituálét, és még mindig szerelmes volt a hercegébe, amiképp az is őbelé.

Andzsó, aki az egyre fokozódó fenyegetések hatására úgy érezte, hogy a sogunátus tekintélye erősítésre szorul, szintén felkereste a hercegi tanácsadót, aki elismételte neki mindazt, amit linek már elmondott. Andzsó se mondott mást, mint li, de ellenlábasa csodálkozására még hozzáfűzte: – Köszönöm, hogy elmondtad a véleményedet, de sajnós Vakura császári főkamrás nem ért vele egyet.

A negyvenes éveiben járó, magas polcra kapaszkodott, de nem születése folytán előkelő Vakura az egyezményt ellenző középnevesek idegenellenes mozgalmának vezéralakja volt, főkamrásként egyike a császárhoz bejáratos keveseknek.

Vakura néhány nap múlva kihallgatásra jelentkezett a hercegnőnél.

– Örömmel értesítelek, hogy a Mennyek Fiának az a kívánsága: nyilvánítsd semmissé a Szugavara herceggel kötött eljegyzésedet, és Nobuszada sógunhoz menj feleségül.

Jazu hercegnő csaknem elájult. Az udvarban a császár kívánsága parancs volt. – Ez valami tévedés lesz! A Mennyek Fia két évvel ezelőtt nyilvánvaló okokból már ellenezte ezt a kérést. Nem hiszem el, hogy az Istenség ilyen förtelmet kérjen tőlem.

– Bocsáss meg, de ebben nincs semmi förtelmes. És a Mennyek Fia ezt óhajtja.

– Akkor sem teszem meg! Megtagadom!

– Bocsáss meg, de ezt nem teheted. Engedelmeddel elmagyaráznám, mi...

– Nem engedem meg! Nem vagyok hajlandó! Nem vagyok hajlandó! Nem és nem!

Az elkövetkező napok során a kitartó Vakura újra és újra felkereste, de a hercegnő ugyanolyan nyakas volt.

– Nem.

– Bocsáss meg, fenség – szólította meg lángvörösen a főudvarhölgye –, de a császári kamarás szeretné, ha megint fogadnád néhány percre, hogy kifejthesse, miért kéri ezt tőled.

– Nem fogadom. Mondd meg neki, hogy beszélni akarok a *bátyámmal!*

– Jaj, kérlek, bocsáss meg, fenség – mondta döbbenten a főudvarhölgy. – Bocsáss meg, kérlek, de kötelességem emlékeztetni, hogy miután a Mennyek Fia felmagasztaltatott, nincsenek többé se rokonai, se barátai.

– Igen... tudom. Bocsáss meg. Túl sok teher nehezedik rám, kérlek, bocsáss meg. – A császár arcára még az udvar tagjai közül is csak nagyon kevesen emelhatték tekintetüket: a felesége, az ágyasai, az anyja, a gyermekei, a testvérei és két-három tanácsos. E néhány intimuson kívül más nem pillanthatott rá. A császár istenség volt.

Eleihez hasonlóan, attól a pillanattól fogva, hogy Komei végigcsinálta a rituálét, amely lelkét misztikus úton egyesítette nemrég elhunyt apjával, az előző császáréval – ugyanúgy, ahogy apja egyesítette lelkét az ő apjával s ekképp e megszakítatlan lánc révén Dzsimmu tennőével –, megszűnt halandó lenni, istenséggé vált, a szent szimbólumok – a Golyóbis, a Kard s a Tükör – *örzője*, a Mennyek Fia lett.

– Kérlek, bocsáss meg – ismételte alázatosan Jazu; megdöbbenette saját szentségtörése. – Rettenetesen sajnálom... Kérlek, kérd meg a császári főkamarást, folyamodjon nevében a Mennyek Fiához, hogy áldozzon rám egy percet értékes idejéből.

A könnyező Jazunak most eszébe jutott, miként térdelt néhány nap múlva lehajtott fejjel a császár s udvaroncai elmaradhatatlan tömege előtt. Alig ismerte meg a hivatalos, bő, szinte örvénylő öltözékét viselő császárt – hónapok óta nem látta már. Könnyezett, könyörgött, esdekelt – a kívülállók számára alig érthető, kötelező udvari nyelven – mígnem teljesen kimerült.

– Császári felség, én nem akarok hazamenni, nem akarok abba a visszataszító Jedóba, a világ végére menni... Könyörgök, engedd, hogy kimondjam: egy vérből valók vagyunk, nem holmi felkapaszkodott jedói hadurak... – Szerette volna még odarikoltani,

hogy ők, ő meg a császár nem parasztivadékok, akik nem képesek se rendesen beszélni, se öltözködni, se étkezni, se viselkedni, nem tudnak írni-olvasni és bűzlenek a *daikontól* – de nem merte. Ehelyett csak annyit mondott: – Könyörgök, hadd maradjak!

– Először: kérlek hallgasd végig higgadtan és figyelmesen Vakura főkamrás mondandóját, ahogyan az egy császári hercegnőhöz illik.

– Engedelmeskedem, császári felség.

– Másodszor: akaratod ellenére nem fogom engedélyezni ezt a frigyet. Harmadszor; térj vissza tíz nap múlva, akkor megint beszélünk a dologról. És most eredj, Jazu-csan. – Jazu életében ez volt az első eset, hogy bátyja a neve becéző formáját használta, így hát meghallgatta Vakurát.

– Az okok elég bonyolultak, hercegnő.

– Szokva vagyok a bonyodalmakhoz, főkamrás úr.

– Rendben van. E frigy fejében a bakufu beleegyeznek, hogy kiséprűzi a gajdzsinokat, és eltörli az egyezményt.

– Andzsó Nóri szerint ez lehetetlen.

– Ez idő szerint igaza is van. Ezzel szemben ráállt, hogy nyomban elkezd a hadsereg modernizálását, és kiépít egy legyőzhetetlen hajóhadat. Hét-nyolc, de legfeljebb tíz esztendő múltán elég erősek leszünk, hogy keresztülvigyük az akaratunkat.

– Vagy húsz év múlva. Vagy ötven vagy száz év múlva! A Toranaga sógunok végighazudozták az egész történelmet, nem lehet bennük megbízni!

– Bocsáss meg, de ezúttal a császár is bíz bennük. Az az igazság, hercegnő, hogy átmenetileg nincs hatalmunk fölöttük.

– Akkor bolond leszek túsznak állni hozzájuk.

– Bocsáss meg, de még nem volt alkalmam hozzátenni, hogy a császár és a sogunátus közötti kapcsolat javulásának egyik feltétele ez a házasság, és ez az ország nyugalma érdekében roppant fontos. A sogunátus hallgatni fog a császári tanácsra, és engedelmeskedni fog a császári óhajoknak.

– És mennyiben mozdítja ezt elő az én házasságom?

– Nem lesz-e képes az udvar általad befolyásolni sőt kézben tartani ezt a gyermek sógunt és kormányát?

Jazuban érdeklődés ébredt.

– *Kézben tartani? A császár nevében?*

– Természetesen. Hogyan volna képes ez a fiú, aki hozzád képest, hercegnő, még csak gyermek, hogyan volna képes ez a gyermek bármit is eltitkolni előled? Erre nyilvánvalóan nem futja a tehetségéből. A Magasztos azt reméli, hogy te, a húga a közbenjárója leszel. A sógun feleségeként mindenről tudomásod lesz, és a sógunon keresztül hamarosan a bakufu hatalmának minden szálát a kezvedben tartod. A harmadik Toranaga sógun óta még sosem volt erős sógun. Nem volna tökéletes megoldás, ha a te kezvedben összpontosulna a tényleges hatalom?

Jazu hercegnő ezen hosszasan elgondolkodott.

– Se Andzsó, se a sogunátus nem gyengeelméjű. Ezt ők is kikövetkeztethették.

– Ők nem ismernek, fenség. Nádnek néznek, azt hiszik, kényük-kedvük szerint hajlíthatnak, mint azt a gyereket, Nobuszadát. Különből miért választották volna éppen őt? Ők azért szorgalmazzák ezt a házasságot, mert növelni akarják a tekintélyüket, és közelebb akarják hozni egymáshoz az udvart és a sogunátust. Mi sem természetesebb, gondolják, mint hogy te, a leány, engedelmes bábjuk leszel, a császári akarat aláásója.

– Bocsáss meg, de azt hiszem, túl sokat vársz egy nőtől. Én nem akarom elhagyni az otthonom, nem akarok lemondani a hercegről.

– A császár kéri.

– A sogunátus megint alkudozik veled, pedig egyszerűen csak engedelmeskedniük kellene – mondta keserűen Jazu.

– A császár arra kér, segíts engedelmességre szorítani őket.

– Kérlek, bocsáss meg, de nem tehetem.

– Két esztendeje, abban a rossz évben – folytatta Vakura ugyanabban a mértéktartó stílusban –, az éhínség évében, abban az évben, amelyikben li aláírta az egyezményt, a bakufu néhány tudósa elkezdett történelmi példákat keresni császárok trónfosztására.

Jazunak elállt a lélegzete.

– Ezt sose mernék!

– A sogunátus az sogunátus, ez idő szerint azt tesz, amit akar. Miért ne vennék fontolóra, hogy eltávolítanak egy útjukba került akadályt, bármi legyen is az? Vagy talán a császár, a megzavart lelki békéjű császár nem vette-e fontolóra, hogy lemondjon a fia, Szacsi herceg javára?

– Ez csak pletyka! – robbant ki Jazu hercegnő. – Ez nem lehet igaz!

– Szerintem igaz, császári fenség – mondta komoran Vakura. – Mint ahogy az is igaz, hogy a Magasztos most arra kér: segíts neki.

Jazu hercegnő a lelke mélyén tudta már, hogy bármit mond is, a beszélgetés mindig a „kérésre” fog visszakanyarodni. Nincs menekvés előle. A végén vagy engedelmeskedik, vagy szerzetesnek áll. Már nyitotta a száját, hogy egyszer és mindenkorra visszautasítsa a kérést, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. Egy gondolat hasított az elméjébe, s életében először másképp, felnőtt s nem gyerek módjára kezdett gondolkozni. A válaszát is már ez a másfajta gondolkodásmód formálta.

– Rendben van – mondta. – Beleegyezem, de csak azzal a feltétellel, hogy Jedóban is ugyanolyan körülmények között élhessek, mint itt a császári palotában.

E beszélgetés következtében jutott el idáig, ezért jött el ez a könnyes éjszaka.

Felült a futonon, letörölte könnyeit. Hazug disznók, gondolta. Megígérték, de még ebben is becsaptak. Nobuszada felnyögött s megfordult álmában. A lámpafényben, ami nélkül nem tudott aludni, még gyerekesebbnek hatott, Jazu inkább az öccsének, sokkal fiatalabb öccsének, mint férjének látta. Kedves fiú, figyelmes, mindig hallgat rá, megfogadja a tanácsait, nincsenek előtte titkai... pontosan úgy viselkedik, ahogy Vakura megjósolta. De ez kevés.

Az én drága Szugavarám... Most már soha el nem érhetem... ebben az életben.

Megborzongott. Az ablak nyitva volt. Kikönyökölt a széles párkányra. A leégett, de még füstölgő daimjókastélyt szinte észre sem vette – szerte a városban itt is, ott is lángokban állt egy-egy ház. A városon túl a tenger holdfényben csillogott, a szél égett szagot sodort, keleten már derengett az égbolt.

Még a Vakurával folytatott beszélgetés napján megfogadta magában: életcélja az életét tönkretevő sogunátus tönkretétele lesz, hogy megfossa minden hatalmától, s a hatalmat a Magasztos kezébe tegye le.

Tönkreteszem őket, ahogy ők tettek tönkre engem, gondolta. Sokkal okosabb volt már, mintsem akár egy kútba is belesuttogja a

titkát. Könyörögtem, hogy ne küldjenek ide, könyörögtem, hogy ne adjanak hozzá ehhez a gyerekekhez, és bár őt szeretem, ezt az undorító helyet gyűlölöm, gyűlölöm ezeket az undorító embereket.

Haza akarok menni! Haza is fogok menni. Úgy valamivel elviselhetőbb lesz az élet. Bármit tesz, bármit mond, bárhogy ágál is Josi, elmegyünk Kiotóba. Hazamegyünk. És ott is maradunk!

MÁSODIK KÖNYV

18

Október 15., hétfő

Tíz nap telt el. Phillip Tyrer a jedói követség déli napfényben fürdő verandáján ülve elmélyülten gyakorolta a japán kalligráfiát. Ecset, tus és víz volt a keze ügyében, körülötte tucatszám hevertek a telerótt és elhajított, az angliai árakhoz képest megdöbbenően olcsó rizspapírok. Tyrert Sir William küldte ide, hogy készítse elő a vénekkel való első találkozást.

Hirtelen megállt kezében az ecset: Settry Pallidar kapitány és tíz hasonlóan makulátlan egyenruhás lovas katona közeledett a dombtető felé. A követség előtti téren álldogáló szamurájok – sokkal többen voltak, mint korábban – utat engedtek nekik. A kurta, merev tisztelgéseket kurta, merev meghajlások viszonzták – látnivalóan valamiféle kialakulóban lévő protokollnak megfelelően. A vaskaput vörös kabátos katonák nyitották – ők is sokkal többen voltak, mint korábban – és ők is csukták be a kövezett udvarra becsattogó lovasok után.

– Isten hozta, Settry! – kiáltott a lépcsőn lerobogva az érkezők üdvözlésére siető Tyrer. – De örülök, hogy látom! Honnan a pokolból került elő?

– Jokohamából, barátom, honnan máshonnan? Hajón jöttünk. – Abban a pillanatban, amint Pallidar leszállt a nyeregből, az egyik kertész – kapáját le sem téve – futólépésben, menet közben hajlongva már rohant is, hogy megfogja a háttas kantárát.

Pallidar keze a pisztolytáskájára siklott. – Tűnj innen!

– Nyugalom, Settry, ez egy rendes ember. Ukijának hívják, az egyik állandó alkalmazottunk, mindig nagyon készséges. Domo, Ukija – mondta Tyrer.

– Hai, Taira-szama, domo. – Hiraga gépiesen elmosolyodott; arcát félig eltakarta kulikalapja. Meghajolt és úgy maradt.

– Tűnj el – ismételte Pallidar. – Ne haragudjon, Phillip, de nem bírom, ha ezek a disznók a közelemben sündörögnek, főleg ha kapa is van a kezükben. Grimes!

Nyomban ott termett egy gyalogos, durván félretaszította Hiragát, és megragadta a ló kantárát. – Pattanj innen, japcsi! Takarodj!

Hiraga engedelmesen fejet hajtott – üres mosolya meg se rezzent – és odébb ment. De nem távolodott el túlságosan, épp csak annyira, hogy jól hallja a gajdzsinok beszélgetését. Csak nehezen gyúrta le indulatát, hogy ne bosszulja meg azonnal a sértést: a borotvaéles kapával, a kalapjában rejlő kis gyilokkal vagy acélkemény kezével.

– Hogyhogy hajón? – kérdezte Tyrer.

– Így gyorsabb volt. A járőrök jelentették, hogy a japánok végig a Tokaidón újabb sorompókat állítottak fel, Hodogajától Jedóig úgy feltorlódott a forgalom, mint a Piccadilly Circusön a királynő születésnapján. A szokásosnál is idegesebb mindenki. Üzenet jött Sir Williamtől, hogy a követséget be kell zárni, maga és a személyzet pedig térjen vissza Jokohamába. Én leszek a kísérijük... az *arc* kedvéért.

Tyrer rámeredt. – És a találkozóval mi lesz? Én meg dolgozom itt, a lelkem is kiteszem, hogy mindent előkészítsek.

– Nem tudom, pajtás. Ezt hoztam. Tyrer feltörte a hivatalos levél pecsétjét.

P. Tyrer úrnak, Jedóba, a brit követségre. Ezúton értesítem: megállapodtam a bakufuval, hogy az október 20-ra kitűzött megbeszélést november 5-re, hétfőre halasztjuk. A fölösleges költségek elkerülése érdekében ön és beosztottai Pallidar kapitány kíséretében haladéktalanul térjenek vissza.

– Háromszoros hurrá! Repülök!

– Mikor óhajt indulni?

– Ha a Nagy Fehér Főnök azt mondja, haladéktalanul, akkor én haladéktalanul indulok. Már alig várom. Mit szólna hozzá, ha előbb megebédelnénk? Jöjjön, üljünk le. Mi újság Jokopokóban?

– Nem sok. – Fölmentek a verandára, letelepedtek a karosszékekbe. Hiraga eközben buzgón kapálgatva közelebb játszotta magát.

Pallidar rágyújtott egy vékony manilaszivarra.

– Sir William, a tábornok meg az admirális megint összejött az ottani kormányzóval meg a bakufuval, verték az asztalt, hogy harisnyakötőt csinálnak a belükből, ha nem kerítik elő Canterbury gyilkosait... És akkor most itt ez a Lim... Rémes. A japánok alázkodtak, mint mindig, jaj, ők nagyon sajnálják, minden utat és ösvényt figyelnek, ők is el akarják fogni a tetteseket, bocsássuk meg a késedelmeskedést. Ó, mondja erre Sir William, eszerint tudják, kik a tettesek? Jaj, azt nem, mondja erre a japcsi, de úgy gondolták., ha mindenkit szemmel tartanak és ellenőrzik a papírjaikat, esetleg rájuk bukkanhatnak. Ők megtesznek minden elképzelhető, minket pedig arra kérnek, segítsünk nekik azzal, hogy jobban tartózkodunk a forradalmároktól. Mellébeszélnek! Ha akarnák, el tudnák fogni őket. Hazudnak.

– Ez a szerencsétlen Lim... Hátborzongató! Egészen odavoltam. Sir William kis híján szélütést kapott. Még mindig nem derült ki, hogyan jutottak be a gyilkosok a kanagavai követségre?

– Nem, ugyanott tartunk. – Pallidar észrevette az írásjegyekkel telerótt papírlapokat, de nem tett megjegyzést. Meglazította a gallérját. – A szolgálatos káplárt lefokozták, a másik kettő ötven korbácsütést kapott szolgálatszeges miatt. És mi van ezzel a majomfejjel?

Tyrer összerázkódott. – Sir Williams szerint azért csinálták, mert Lim kigúnyolta a delegációjukat, majmoknak nevezte őket, és így akartak bosszút állni.

Pallidar füttyentett. – Ez azt jelenti, hogy valamelyik ért angolul... vagy legalábbis töri az angolt.

– Mi is ugyanerre a következtetésre jutottunk. – Tyrer nagy önuralommal elhessentette félelmeit. – De ott egye meg őket a fene! Örülök, hogy látom. Mi van még?

Pallidar szórakozottan figyelte Hiragát. – Ogilvy tábornok szerint több van ezek mögött a sorompóállítások és csapatmozgások mögött, mint első pillantásra gondolhatnák. A kereskedők szerint japán üzletfeleik mind azt suttojják, hogy a Jedóból kifelé vezető utakat lezárták... Polgárháborúra van kilátás. Elég kellemetlen, hogy erről nincsenek további értesüléseink. Mászkálnunk kellene mindenütt, ahol az egyezmény lehetővé teszi, a saját szemünkkel kellene meggyőződnünk a dolgok állásáról. Ogilvy és Ketterer ezúttal kivételesen egyetért, hogy ugyanazt kellene tennünk, amit Indiában vagy bárhol máshol: járőröket kellene kiküldeni vagy akár egy-két ezredet is, hadd lássák, kivel van dolguk, aztán felvenni a kapcsolatot valamelyik elégedetlen törzsfőnökükkel, hogy kijátsszuk a többiek ellen. Akad itt egy kis sör?

– Igen, persze, hogyne, bocsásson meg. Csen!

– Igen, úr!

– Sör csopcsop – mondta Tyrer. Nem volt benne biztos, hogy a probléma olyan harcias megközelítést kíván, mint amelyet Pallidar ajánl. A kertészek előmunkása közelebb jött a verandához, megállt és mélyen meghajolt. Pallidar meglepetésére Tyrer enyhe meghajlással ugyan, de viszonzta a gesztust. – *Hai, Sikisa. Nan deszu ka?* - Tessék, Sikisa, mit akarsz?

Pallidar még nagyobb csodálkozására Tyrer folyékonyan válaszolt a kertész kérdésére. Beszélgettek egy ideig, aztán a kertész meghajolt és távozott.

– *Hai, Taim-szan, domo.*

– Uram, egek! Hát ez meg mi volt?

– *Eh?* Ja, az öreg Sikisa? Csak azt tudakolta, elkezdhetik-e a konyhakert előkészítését. Sir William friss zöldséget kért, karfiolt, hagymát, újburgonyát meg... Mi az?

– Maga eszerint tényleg beszél japánul?

Tyrer felnevetett. – Ó nem, igazából nem, csak már tizedik napja, hogy be vagyok ide kasztlizva, az ég adta világon semmi dolgom, így aztán csak biflázok, szavakat meg kifejezéseket tanulok. Rettenetesen élvezem, óriási lökést adott, hogy már képes vagyok kommunikálni. – Fudzsiko arca jelent meg lelki szemei előtt, a vele töltött órák, ahogy beszélgetnek, legutóbb tíz napja, mikor egy napra és egy éjszakára visszament Jokohamába. Éljen Sir William! Ma

vagy holnap újra találkozom Fudzsikóval! Csodás! – Csodás! – szökkent ki szélesen mosolygó száján a szó. – Vagyis – tette hozzá sietve nagyon élvezem a tanulást. Próbálok beszélni, olvasni, írni. Az öreg Sikisától tanultam a legtöbbet, a munkával kapcsolatos szavak többségét, meg Ukijától – mutatott a hallótávolságon belül, buzgón munkálkodó Hiragára. Nem tudta, hogy az „Ukija” álnév, s egyszerűen csak annyit tesz: kertész. Ukijától tanulok írni is... Japán létére nagyon intelligens.

Az előző napi tanulás alkalmával megpróbált meggyőződni, igazak-e a hírek. Jelbeszéddel és a Poncintól tanult szavak segítségével megkérte Ukiját, írja le neki a „háború” jelentésű *szenszo* és a „nemsokára” jelentésű *dzsiki-ni* szavak írásjelét, aztán a maga kezdetleges módján, ügyetlen kézzel papírra vetette: Háború, Japánban, hamar, kérem?

Hiraga arca hirtelen valahogy más lett, meglepetést tükrözött. – *Gajdzsin to nihondzsin ka?* – Idegenek és japánok?

– *Ijé, Ujika. Nihondzsin tó nihondzsin.* – Nem, Ukija. Japánok és japánok.

Ukija váratlanul felkacagott. Tyrernek csak ekkor tűnt fel, milyen jóképű, mennyire más, mint a többi kertész. Felötlött benne, miért látszik olyan sokkal intelligensebbnek a többinél, noha már tudta, hogy a brit munkásokkal ellentétben a legtöbb japán tud írni-olvasni.

– *Nihondzsin cuneni szenszo nihondzsin!* – A japánok állandóan harcolnak egymás ellen, – mondta újra felkacagva Ukija. Tyrer vele nevetett; egyre jobban kedvelte ezt az embert.

Most rámosolygott Pallidarra. – Na, tényleg... Mi újság? Nem a hivatalos dolgok érdekelnek, az ég áldja meg. Angelique-vel mi van?

Pallidar felmordult. – Nem is tudtam, hogy érdeklődik iránta. Tévedtem volna? – kérdezte nyersen, de tréfának szánva.

– Ugyan már... Én? – mondta ugyanolyan nyersen, ugyanolyan évődő hangsúllyal Tyrer. Elnevelték magukat.

– Holnap lesz az eljegyzése.

– Szerencsés ember ez a Malcolm! Istennek hála, hogy nem kell itt maradnom! Nagyon nem szívesen mulasztanám el azt a mulatságot. Hogy van Angelique?

– Szebb mint valaha. Rendeztünk egy kis összejevetelt a tisztí étkezdében, ő volt a díszvendég. Olyan volt, mint egy istennő, annak

a felfuvalkodott hólyagnak, annak a békaevő követnek a karján érkezett, meg azzal az André Poncin nevezetű fickóval... egyiküket sem kedvelem. Olyan...

– André nagyon rendes ember... sokat segít nekem a japántanulásban.

– Lehet, hogy rendes, de én akkor sem bízom benne. A *The Times*-ban van egy hosszú cikk arról, hogy Európában háború készül: Franciaország és valószínűleg az oroszok Németország ellen. Minket is megint bele fognak rángatni .

– Már pedig anélkül is meglennénk. De hol is tartottunk?

Pallidar szélesen elmosolyodott. – Óriási estély volt. Táncoltam is vele. Döbbenetes volt. Polkáztunk, a lelkem is kitáncoltam. Egész közel voltam hozzá, de azért nem voltam tiszteletlen. Meg kell mondanom, a keble olyan, mint a tej meg a méz, a parfümjé meg...

Pallidar egy villanásnyi ideig újraélte a szédítő pillanatot: a sebtében összetákolta táncparkettét, a kettejükre terelődött figyelmet, a ragyogó, szinte szikrát vető egyenruhák összhatását, Angeliqúe, az egyetlen jelen lévő nő látványát, a gyertyákat és olajlámpásokat, a katonazenekar harsány muzsikáját, a táncot s az újabb fordulót... Tökéletes párt alkottak, a többiekét csaknem elemészttette az irigység.

– Elismerem, én is irigylem Struant.

– És vele mi van?

– *Eh?* Ja Struannal! Állítólag már sokkal jobban van. Én ugyan nem láttam, de azt mondják, már felkelt. Megkérdeztem Angeliqúe-et, de ő csak annyit válaszolt: sokkal jobban. – Pallidar megint elmosolyodott. – Egy új orvos vette át a kezelését, Hoag doktor, a családi orvosuk, állítólag nagyon érti a dolgát. – Pallidar felhajtotta sörét. A mindig készséges Csen nyomban újratöltötte poharát. A mosolygós arcú, kerekded emberke nemcsak küllemében hasonlított elődjére, Limre, de ő is Gordon Csen embere volt: egy másik távoli unokaöccse. – Köszönöm. – Pallidar értőn kortyolgatott. Veszettül jó ez a sör.

– Itteni. Ukija szerint a japánok évekig főzik a sört, Nagaszakiban készítik a legjobbat. Szerintem valamilyen portugál sörről vehették a receptet egy-két évszázada. Mi újság van még?

Pallidar elgondolkodva nézett Tyrerre. – Mi a véleménye erről a Hoag-féle történetről? Tudja, arról a gyilkosról, az operációról meg arról a titokzatos lányról....

– Nem tudom, mit gondoljak. Nekem úgy rémlik, emlékszik, ugye, mintha felismertem volna az egyiket. Az az ember pontosan oda kapta a lövést. Minden egyezik. Kár, hogy nem kapták el. Van azért ebben némi ironia... Mi gyógyítjuk ki, hogy tovább gyilkolhasson minket. – Tyrer lehalkította a hangját: a szolgák és a katonák állandóan ott járkáltak körülöttük. – Magunk közt szólván: Sir William üzent Hongkongra, hogy küldjenek még katonákat meg hajókat.

– Én ugyanezt hallottam. Hamarosan háború lesz... Ha meg egymás torkának ugranak, be kell avatkoznunk.

A kapáló és gyomláló Hiraga minden idegszálával figyelt, s noha sok mindent nem hallott, amit kihámozott, az megerősítette addigi értesüléseit.

Az Utani-palota felgyújtása után társaival baj nélkül visszaért közeli búvóhelyükre. Todo és a többiek hajnalban, a sorompók felnyitáskor elindultak vissza Kanagavába. Hiraga, Dzsoun és Akimoto úgy döntött, hogy külön-külön, más-más házakban rejtőzködve várják ki az alkalmat, amikor lecsaphatnak a követségre.

Ugyanaznap hajnalban a bakufu kísérteties, addig soha nem tapasztalt gyorsasággal megkettőzte a Tokaidón felállított sorompókat, kiterjesztette csápjait a Jedóból kifelé vezető négy fő országútra, de minden más útra és ösvényre is. A megszigorított járőrözéssel együtt ez az intézkedés lehetetlenné tette a sisik távozását.

Négy napja Noriko mama-szan levelet küldött Kanagavából, amelyben azt írta, hogy a bakufu megszigorított intézkedései miatt csak most nyílt lehetősége, hogy beszámoljon Oriról, Szumomóról és a gajdzsin orvosról. A levél így végződött:

Todo és a másik két sisi még mindig nem jelentkezett, nyomtalanul eltűntek. Mindössze annyit tudunk, hogy az első sorompón átjutottak, félünk, hogy elárultak benneteket. Menekülj el, amíg teheted. Ori napról napra erősödik, a sebe még mindig tiszta. Elküldtem Jokohama közelébe egy olyan helyre, ahol a bakufunak álmában sem jut eszébe keresni.

Hölgyed parancsod nélkül nem hajlandó távozni. Kérlek, küldj üzenetet azonnal, mert félek, hogy figyelik a házamat. Ha minket megtámadnának, keresd Jokohamában a Három Ponty Házában Raikót. Utani meggyilkolásának híre és vele együtt a rémület bejárja egész Japánt. Szonnó-dzsói!

Hiraga nekifogott a válsz megírásának, de Noriko küldönce nagyon félt.

– Rettenetesen nehéz volt idejutni, Hiraga-szan. A sorompóőrök mindenkit meztelenre vetkőztetnek, férfit, nőt, de még a gyerekeket is, hátha elrejtettek valamiféle levelet az ágyékkötőjükben, ahogy én is, nagyúr.

– Akkor hogyan sikerült?

A küldönc a tomporára mutatott.

– Egy kis fémcsőbe rejtettem a levelet, Hiraga-szan. Nem szeretném még egyszer megkockáztatni, némelyik őr nagyon jól ismeri a csempésmódszereket. Kérlek, bízz meg bennem, és küldd szóban az üzenetet.

– Akkor add át úrnődnek üdvözetemet és jókívánságaimat, Szumomo úrnőnek pedig mondd meg, hogy azonnal menjen Sinszakuhoz. – Hiraga az apja titkos nevét használta, amelyet rajta kívül csak Szumomo ismert, következésképp biztos lehetett benne, hogy a hazatérésre felszólító üzenet valóban Hiragától jött. Kifizette a férfit. – Légy óvatos.

– Karma.

Igen, karma, gondolta Hiraga, s megint az idegen szavakra kezdett figyelni. Örült, hogy Ori él, élvezte a helyzet humorát, hogy csakugyan egy gajdzsin orvos mentette meg, hogy tovább irthassa őket, ahogy ő is meg fogja gyilkolni ezt a kettőt. Ha majd elindulnak visszafelé, a költözködés zűrzavarában el tudom intézni őket. Vagy ha mindkettőt nem is, az egyiket biztosan, ííí, összes istenek, örökjetelek Szumomo fölött, ha léteztek! Jó, hogy ellenállt a szüleinek, jó, hogy átköltözött szüleim csósúi házába, jó, hogy elment Kanagavába, több mint jó, hogy társamul szegődött a harcban. Méltó anyja lesz sarjaimnak, ha ez a karmám. Következésképp az lesz a legjobb, ha hazamegy. Jobb helyen lesz Csósúban, távol minden veszélytől...

Fülét megütötte a „Simonoszeki” szó. A gajdzsin katonatiszt nyelve szaporán pergett, nagyon izgatottnak tűnt, s noha a szavak legnagyobb részét nem értette, annyit azért kihüvelyezett, hogy a szorosban ágyúval rálóttek valami hajóra, több tengerész meghalt, a gajdzsinok pedig roppant dühösek, mert a Simonoszeki-szoros létfontosságú hajózási útvonaluk.

Tudjuk, mennyire fontos nektek, gondolta Hiraga komor derűvel, épp ezért nem fogjátok megkapni sosem. Simonoszeki a miénk. Még a jelenlegi ágyúinkkal is le tudjuk zárni, távol tudunk tartani bármely barbár flottát... És hamarosan megkezdí működését a hollandok által tervezett és épített fegyvergyárunk, ahol havonta három hatvanfontos ágyút tudunk készíteni, ágyútalppal együtt!

Végre nekünk kedvez a széljárás... Ogama, Csósú nagyura, egyedül az összes daimjó közül engedelmeskedik a császári óhajnak, seprúzi kifelé a gajdzsinokat; a csósúiak szilárdan tartják a palota kapuit; Kacumata gyűjti már maga köré a sisiket, hogy a Kiotóba vezető úton lecsapjon a barlangjából kipiszkált sógunra; szorul már a markunk a gajdzsinok fellegvára, Jokohama körül.

A felharsanó kiabálásra az udvaron hirtelen mindenki az őrség vigyázta, elrekeszelt kapu felé kapta a fejét. Hiraga gyomra összeszorult, A bakufu zászlaja és Toranaga Josi személyes címere alatt egy szamuráj járőr parancsnoka követelt harsány szóval bebocsátást. A vörös kabátos katonák ugyanolyan harsánysággal közölték vele, hogy távozzon. Közvetlenül a szamuráj parancsnok mögött megkötözve, összeverve és megfélemlítetten Hiraga egyik társa, Dzsoun állt.

A kürtös riadót fújt. A követség falain belül tartózkodó katonák kijelölt helyükre rohantak, egyik-másik félig begombolt zubbonyban vagy kalap nélkül, de mind töltött puskával, feltűzött szuronnyal. A kertészek nyomban letérdeltek, homlokukat a földre hajtották. A meglepett Hiraga egy-két szívdobbanásnyi ideig állva maradt, aztán sietve ő is követte példájukat. Szinte meztelennek érezte magát. Odakint a követség előtti téren fenyegetően gyülekezett a szamurájsereg.

Tyrer reszkető inakkal felállt. – Mi az ördög ez?

Pallidar szándékolt lassúsággal válaszolt. – Talán nem árt, ha utánanézőnk. – Sima mozdulattal fölemelkedett, s észrevette, hogy a

követség őrpapancsnok kapitánya az ajtóban idegesen kikapcsolta pisztolya tokját. Odament. – Jó reggelt. Pallidar kapitány vagyok.

– McGregor kapitány. Örülök, hogy itt van.

– Hány katonája van itt?

– Ötven.

– Az több mint elegendő. Aggodalomra semmi ok, Phillip – mondta Pallidar, hogy megnyugtassa Tyrert. Ő maga látszatra higgadt volt, de belülről majd szétvetette az izgatottság. – Maga itt a legmagasabb rangú hivatalnok, talán meg kellene kérdezni, mit akar. Elkísérjük.

– Jó. Jól van. – Tyrer nyugalmat erőltetve magára feltette kürtőkalapját, megigazította szalonkabátját, és lement a lépcsőn. Minden szem rájuk szegeződött. A dragonyosok csak Pallidart figyelték, várták parancsait. Tyrer a kaputól ötlépésnyire megállt, háta mögött a két tiszt szintén. Tyrer egy pillanatig csak arra tudott gondolni, mennyire kell vizelnie. Aztán tétován megszólalt a csendben.

– *Ohajo, vatasi va Taira-szan. Nan deszu ka?* – Jó reggelt, Tyrer vagyok. Mit óhajt?

Uruga, a medvetermetű szamuráj tiszt, aki jelen volt, mikor a sisik a vár közelében megtámadták Andzsót, rávillantotta szemét, aztán meghajolt és úgy maradt. Tyrer viszonzta a meghajlást, de nem annyira mélyen – erre André Poncin tanította –, és megismételte:

– *Ohajo, non deszu ka?*

A szamuráj tisztnek feltűnt a nem egészen tiszteletteljes meghajlás, s dühös japán szóáradatban tört ki, aminek hallatán Tyrert egyre jobban hatalmába kerítette a kétségbeesés. Hiragát nemkülönben, mert Uruga azt kérte: tegyék számára lehetővé, hogy azonnal átkutassa a követséget és kihallgathassa az ott tartózkodó japánokat, mert feltételezhetően sisi gyilkosok és forradalmárok vannak közöttük, *olyanok* – mutatott Dzsounra –, *mint amilyen ez is.*

Tyrer keresgélte a szavakat. – *Vakarimaszen. Dozo, hanasi vo szuru noruku.* Nem értem, kérem, beszéljen lassan.

– *Vakarimaszen ka?* – kérdezte lemondóan a szamuráj tiszt, s fölemelte hangját, mint a legtöbb ember, ha külföldivel beszél, úgy véelve, így jobban megértik, amit mond. Elismételte, amit mondott. A torokhangú mondatok még fenyegetőbbnek hatottak, mint az imént,

és azzal fejeződtek be, hogy „nem fog soká tartani, és kérem, értse meg, hogy ez az önök védelmét szolgálja!”

– Nagyon sajnálom, de nem értem. Nem tudna angolul vagy hollandul beszélni?

– Nem, természetesen nem. De ezt értenie kell. Csak egy rövid időre szeretnék bemenni. Kérem, nyissa ki a kaput. Az önök érdekében! Igen, a kaput! Mindjárt megmutatom! – Uraga előrelépett, megragadta a vasrudakat, és jól megrázta a kaput. Odabentről idegesen fészkelődve nézték, puskák és pisztolyok kibiztosítója csettent.

Pallidar hangosan elkiáltotta magát. – Biztonsági kapcsokat fel! A parancsom nélkül senki sem tüzelhet!

– Fogalmam sincs, mi az ördögről fecseg – mondta Tyrer. Hátát kiverte a hideg veríték. – Nyilván azt akarja, hogy nyissunk kaput.

– Szó se lehet róla, hogy ezt a felfegyverzett csúrhét beengedjük! Mondja meg neki, hogy tűnjön el, ez itt brit felségterület.

– Ez... – Tyrer némi fejtörés után önmagára és a zászlóra mutatott. – Ez angol hely... nem belépni. Kérem, menni el!

– Hogy én elmenjek? Megörült? Most magyarázom, hogy ez a maguk érdekét szolgálja. Az imént kaptuk el ezt a kutyát, és egészen biztos, hogy az egyik társa itt vagy a közelben rejtőzik. NYISSA KI A KAPUT!

– Nagyon sajnálom, nem értem... – Tyrer tanácstalanul hallgatta a japán szóáradatot, majd a nem messze álló Hiragán akadt meg a tekintete. – Ukija, gyere ide! – kiáltott oda japánul. – Ukija!

Hiragának kis híján elállt a szívverése. Tyrer megint rákiáltott. Hiraga ijedtséget színelve, botladozva odaszaladt, s ülepét fordítva a kapu felé, fejét a porba hajtotta Tyrer lába előtt. A nagy kulikalap csaknem teljesen eltakarta az arcát.

– Férfi mit mond? – kérdezte Tyrer.

Hiraga erős reszketést mimelve, minden idegszálával figyelve, halkán válaszolt.

– Rossz ember... be akar jönni... el akar venni puskákat.

– Á, értem! Be akar jönni. Miért?

– Akar kutni.

– Nem értem. Mi az, hogy „kutni”?

– Kutni. Akar nézni házad.

– *Ezt értem, be akar jönni. De miért?*

– *Mondtam. Kutni a...*

– *Hallod-e, te kertész!* – kiáltott oda a szamuráj tiszt. Hiraga összerándult, egész lényét átjárta a düh. Életében először térdelt egy gajdzsin előtt, s miközben minden szempár rászegeződött, arra gondolt, hogy ha lerántják fejéről a kalap alatt viselt rögtönzött turbánt, napvilágra került borotvált koponyája és szamurájkontya; életében először rosszullét környékezte a félelemtől.

– *Hallod-e, te kertész!* – rázta meg újfent a kaput a szamuráj tiszt.

– *Mondd meg ennek az eszementnek, hogy én csak gyilkosokat keresek! Sisi gyilkosokat!*

Hiraga halkán tolmácsolt.

– *Taira-szama, a szamuráj akar bejönni, megnézni mindenkit. Mondd neki, te megy el, aztán bejöhet.*

– *Nem értem. Ukija megy oda!* – mutatott kinyújtott kézzel a kapura Tyrer. – *Mondd, megy el, szépen mondd, megy el.*

– *Nem lehet. Nem lehet* – suttozta Hiraga. Igyekezett munkára bírni az agyát, legyűrni hányingerét.

– Phillip – szólt közbe Pallidar; zubbonya háta már egészen átizzadt. – *Mi a fenét akar ez?*

– *Nem tudom.*

A feszültség egyre nőtt. A szamuráj tiszt bebocsáttatást követelve ismét megrázta a kaput, emberei odaugrottak mellé, s megragadták a vasrudakat, hogy segítsenek neki. Pallidart cselekvésre serkentette a látvány. Közelebb ment, ridegen tisztelgett. A szamuráj tiszt hasonlóan kimért meghajlással viszonzta. Pallidar lassan beszélni kezdett.

– *Ez itt brit tulajdon. Utasítom, hogy távozzon békében, különben viselnie kell a következményeket.*

A szamuráj tiszt értetlenül meredt rá, majd kézzel-lábbal mutogatva elismételte: *nyissák ki az ajtót – mégpedig gyorsan.*

– *Menjenek el!* – Pallidar mindvégig Uragát nézve hátrakiáltott. – *Dragonysok! Sortűzhöz felkészülni!*

Már rohant is tíz gyalogos, két párhuzamos sorba rendeződtek a kapuval szemben, az első sor féltérdre ereszkedett, csattant a tíz kibiztosító csappantyú, a puskák célzásra emelkedtek. Pallidar lassan kicsatolta pisztolytáskáját.

– Menjenek el!

Uraga váratlanul felnevetett, nevetését átvette az egész tér. A téren több száz szamuráj várakozott, ezrek a közelben, egy-két óra alatt tízezrek teremhettek ott. Egyikük sem látta még, milyen mézszárlást képes véghezvinni könnyen kezelhető hátultöltős puskájával néhány elszánt, fegyelmezett brit katona.

Amilyen gyorsan felharsant a nevetés, olyan gyorsan el is ült. Mindkét fél a másiktól várta az első lépést. Az összegyűlteken végighullámozott az izgalom.

– Itt emberhalál lesz...

– *Si kiraru beki...*

– Magasságos Mindenható... .

– *Namu Amida Bucu...*

Hiraga lopott pillantást vetett Tyrerre. Látva sápadtságát és tehetetlenségét, magában elkáromkodta magát: tudta, hogy az odakint álló tiszt arca megőrzése érdekében bármely pillanatban rohamot vezényelhet. Önvédelmi ösztöne működésbe lépett, s mielőtt még meggondolhatta volna magát, már mintegy kívülről hallotta magát, amint suttogva megszólal angolul, holott addig semmi jelét nem mutatta Tyrer előtt, hogy beszéli ezt a nyelvet.

– Kér bízni... Kérem mondd szavakat: *Szencso... dozo...*

Tyrernek leesett az álla. – Eh? Azt mondtad, bízzak? *Eh?*

Hiraga már nem táncolhatott vissza. Kalapáló szívvel és remélve, hogy a közelükben álló két tisztet annyira lekötik a szamurájok, hogy nem hallják, mit mond, tűrhető kiejtéssel megint suttogni kezdett. Az 1-ek helyett ő is reket mondott.

– Kérem csend. Veszély! Tegyél szavak tiéd. Mondd: *Szencso, dozo sizuka ni...* Mondani! – Rosszullét környékezte, érezte, hogy a kapu előtt álló szamurájtisztben robbanásponthoz közeledik a felgyülemelő feszültség. Megint odasziszegte angolul, szinte parancsolóan: – Mondd rögtön szavak! Azonnal! *Szencso... dozo sizuka ni...*

Tyrer mint egy lázálomban engedelmeskedett. – *Szencso, dozo sizuka ni...* visszhangozta hűségesen a szavakat majd az utánuk következőket. Nem tudta, mit mond, lázas igyekezettel törte a fejét, milyen vonzatai lehetnek annak, hogy ez a kertész beszél angolul, s kétségbeesett erőfeszítéssel próbálta meggyőzni magát, hogy nem

csak álmodja ezt az egészet. Néhány másodperc múlva tapasztalta, hogy szavai ülnek. A szamuráj tiszt harsányan csendet parancsolt embereinek. A téren alábbhagyott a feszültség. A tiszt feszülten figyelt szavaira, időnként közbe-közbevetve: – *Hai, vakata.* – Igen, értem. Tyrer lassanként felbátorodott, minden idegszálával figyelt Hiragára. Hiraga egy „domo”-val hirtelen befejezte.

A tiszt nyomban válaszolt. Hiraga megvárta, míg befejezi. – Csinál fej nem! – súgta. – Mond: *Ije, domo*, hajol gyorsan, vissza házba. Parancsol nekem is.

Tyrer – immár összeszedettebben – határozottan megrázta a fejét. – *Ije, domo!* – mondta fontoskodóan a tiszteletteljes némaságban. Minden szempár rászzegeződött. Sarkon fordult, lendületes léptekkel elindult a ház felé, de félúton megtorpant. – *Ukija!* Gyere... Jaj, Jézusom... – Kétségbeesetten törte a fejét az idevágó japán szón. Végül megtalálta. – *Ukija, iszogi!*

Hiraga ugyanazzal a szervilis futással, mint az imént, követte. A verandára érve, ahol már csak Tyrer hallhatta, alázatosan meggörnyedve, háttal a többieknek megszólalt. – Kérlek, mondd minden embernek, nincs veszély. Be gyorsan házba, kérlek.

Tyrer engedelmesen odakiáltott a kapuhoz. – Pallidar kapitány! Vezényeljén oszoljt az embereknek, most már minden rendben!

Bent az épület belsejében, ahol már senki sem látta, a megkönnyebbüléstől hamuszürkére vált Tyrert elöntötte a düh.

– Ki vagy te, és mi az ördögöt mondattál velem? *Eh?*

– Magyaráz később, Taira-szan. Szamuráj akart kutat, téged és minden emberek, elvenni fegyver... – hebegte Hiraga; még ő sem tért egészen magához a nagy ijedelemből. Most már főlegyenesedett, Tyrer szemébe nézett. Nem volt olyan magas, mint Tyrer, de őt is kiverte a veríték, tudva, hogy még nem evickélt ki a csávából. – Kapitány nagy harag, akar fegyverek, puskák, akar keres... keres bakufu ellenség. Te mondtad neki: „Nem, kapitány, *kindzsiru*, tilos keresni. Ma én és emberek mennek el, akkor lehet keresni. Most nem, *kindzsiru*. Mikor megyünk, visszük fegyverek. *Kindzsiru*, tilos megállít minket. Köszönöm. Én most készül megy Jokohama.”

– Ezt mondtam?

– Igen. Kérlek most ki megint, parancsol nekem dühösen, kertészek dolgozni megint. Szó: *hataraki-masoi* – mondta nyugtalanul Hiraga. – Mi beszél később, titkos, csak ketten, igen?

– Jó, de nem négyszemközt, hanem egy tiszt is ott lesz.

– Akkor nem beszél, bocsánat. – Hiraga ismét alázatosan kétrét görnyedt, és kihátrált a szobából. A beszélgetés alig néhány másodpercig tartott. Az ajtóban – háttal az udvarnak – még egyszer térdre borult Tyrer előtt.

Tyrer nyugtalanul kilépett a napfényben fürdő verandára. A többiek még ott álltak és vártak.

– Pallidar kapitány! És... ööö... McGregor kapitány, mondják meg az embereknek, hogy leléphetnek, aztán jöjjenek be hozzám megbeszélni néhány dolgot. *Hataraki-masoi! Ikimaso!* Gyerünk, dologra, egy-kettő! – kiáltott oda a kertészeknek, akik nyomban engedelmeskedtek. Hiraga ráfordult a kertészekre, hogy takarják, s boldogan menekült a kert biztonságába. A tiszték és az őrmesterek parancsokat harsogtak, a világ visszazökkent a régi kerékvágásba.

Tyrer minden másról megfeledkezve állt a verandán, úgy nézett Hiraga után. Nem tudta, mit tegyen. Megdöbbenetette, hogy Hiraga nyilvánvalóan kém, ugyanakkor áldotta is, amiért megmentette őket.

– Parancsoljon velünk – zökkentette ki tünődéséből Pallidar.

– Ja igen... Jöjjenek velem, legyenek szívesek. – Bement a két tiszttel a szobájába, becsukta az ajtót, és közölte velük, mit mondott az imént a szamuráj tisztnek.

Mindketten gratuláltak.

– Nagy volt, Phillip – mondta Pallidar. – Egy percre azt hittem, menten kitör a csetepaté. Csak a magas ég a tudója, mi történt volna. Az az igazság, hogy ezek a disznók egyszerűen túl sokan voltak... Előbb-utóbb legázoltak volna minket. Előbb-utóbb. A hajóhad persze bosszút állt volna értünk, de mi akkorra már alulról szagoltuk volna az ibolyát. Elég kellemetlen lett volna.

– Az nem kifejezés – dünnyögte McGregor, és Tyrerre nézett. – Most mi a kívánsága, uram, mit tegyünk?

Tyrer tétovázott: meglepte, hogy egyik tiszt sem hallotta Hiragát angolul beszélni, de élvezte újonnan szerzett státusát – McGregor most szólította először „uram”-nak.

– Legjobb lesz, ha eleget teszünk Sir William utasításának – válaszolt. – Szóljanak mindenkinek, hogy pakoljanak össze és... De nehogy azt a látszatot keltsék, hogy megfutamodunk, és nehogy átengedjék nekik a fegyvereinket! Hogy ezeknek mi mindenhez van képük! Azt ne higgyék valamiképp, hogy menekülünk. Rendes menetoszlopban megyünk, zenekarral, zászlókkal.

– Nagyszerű. Akkor előbb ünnepélyesen levonjuk a zászlót.

– Jó! Nos én akkor... Megyek, megnézem, rendesen csomagolják-e az iratokat.

– Engedelmeivel, uram... – mondta McGregor. – Azt hiszem, kiérdemelt egy nagy pohár pezsgőt... Úgy rémlik, maradt még néhány palackunk...

– Köszönöm. – Tyrer szélesen elmosolyodott. – Hát akkor talán billentsük meg a kishordót. – A tengerész hagyományok szerint a kifejezés azt jelentette: Rumot mindenkinek! – Talán az sem ártana, ha előbb megebédelnénk... Hadd lássák, hogy nekünk nem sürgős.

– Azonnal intézkedem – mondta McGregor. – Remek ötlet volt, hogy azzal a kertésszel súgatott magának... Egyik-másik szó tisztára angolnak hangzott. De miért akarták ezek átkutatni a követséget?

– Hát a... a bakufu ellenségeit keresték – felelte Tyrer.

A két tiszt meglepetten nézett rá.

– De hát itt nincsenek más japánok, csak a kertészek.

Tyrernek meglódult a szíve, azt hitte, Pallidar Ukijára céloz, de a kapitány folytatta. – Ugye valójában esze ágában sincs beengedni őket a követségre? Veszélyes precedenst teremtene.

A jó hangulat nyomban elillant, mivel Pallidarnak természetesen igaza volt.

– A mindenségít! Erre akkor nem is gondoltam!

McGregor ismét megszólalt.

– Esetleg azt meg lehetne tenni, Mr. Tyrer, hogy ön hívná be azt a szamuráj tisztet, hogy sétáljon körül velünk, nézze meg a követséget... Ha ön hívja, abban nincs semmi kivetnivaló. Ugyanakkor a kertészeket is szemügyre veheti. Vagy azt is lehet, hogy mielőtt elmegyünk, elbocsátjuk őket, a kaput meg bezárjuk és kész.

– Ez a jó megoldás! – kiáltott fel lelkesen Pallidar.

Hiraga a követség egyik oldalbejáratánál gyomlálgatott porosan, izzadtan egy nyitott ablak közelében. Délután volt, a nap még erősen tűzött. Az udvaron álló kordéokra felrakták már a csomagokat, a lovakat előkészítették az útra, a katonák már sorakoztak. A kert fala mentén örök járkáltak fel-alá. Odakint a téren szúrós tekintetű, napernyős szamurájok guggoltak vagy lődörögtek.

– Most!

Tyrer szólt ki a szobából. Hiraga körülpillantott, nem figyelik-e, aztán gyorsan benyitott. Tyrer már várta, gyors léptekkel vezette a folyosón az egyik udvar felőli szobába, aztán beretteselte az ajtót. A csukott ablakok behúzott függönyei megszűrték a napfényt, íróasztal, néhány szék, irattekercesek, dokumentumok, az asztalon egy revolver. Tyrer az asztalhoz ült, és egy székre mutatott.

– Foglaljon helyet. És most mondja el, ki maga.

– Először: én beszél angol, ez titok. Igen? – Hiraga nem ült le; így állva valahogy fenyegetőnek hatott.

– Előbb mondja meg, ki maga, aztán majd döntök.

– Nem, bocsánat, Taira-szan. Én neked haszon, már megment emberek. Én nagy haszon. Igaz, *neh*?

– Igen, ez igaz. De miért kellene titkolni?

– Nekem így nem veszély... és neked se, Taira-szan.

– Nekem miért?

– Lehet nem bölcs... hogy mondják... igen: titok más gajdzsin ne tudja. Én segítek nagyon. Segítek tanul nyelv, segítek ismer Japán. Én mondom neked igaz, te mondsz nekem igaz, te segít nekem, én segít neked. Mennyi idő, kérem?

– Huszonegy.

Hiraga nem mutatta meglepetését, de kalapja széles karimájának takarásában elmosolyodott: olyan nehéz megállapítani, hány évesek, ezek a gajdzsinok mind egyformák. Ez a pisztoly meg, amit az asztalra tett... nevetséges. Pusztá kézzel meg tudná ölni ezt a fajankót, még mielőtt hozzáérhetne. Csábító alkalom... Innen megszökni is könnyű volna, csak a szamurájokat volna nehéz kikerülni.

– Tart titok?

– Ki maga? Nem Ukija a neve, igaz?

– Ígér titok?

Tyrer mély lélegzetet vett, végiggondolta a következményeket, de akárhogy gondolkodott is, semmi jó nem jött ki belőle. – Legyen.

Nagyot ugrott a szíve, látva, hogy Hiraga egy tört vesz elő kalapja karimája alól; szidta magát, amiért ilyen ostoba volt, és ekkora kockázatnak tette ki magát. – Nyújtsd a kisujjad, és az egész kezedet akarja – dűnnyögte.

– Mi?

– Semmi. – Tyrer elkerekedett szemmel nézte, hogy Hiraga a kis törrel megszúrja az ujját, aztán felé nyújtja a tört.

– Most te, kérem – mondta Hiraga.

Tyrer tétovázott. Tudta, mi következik, de mivel már döntött, vállat rándított, és ő is megszúrta az ujját.

Hiraga ünnepélyesen Tyreréhez érintette az ujját, vérük összevegyült. – Esküszöm istenekre, őrzöm te titkod. Most te ugyanezt, kérlek, keresztény istenre, Taira-szan.

– Esküszöm Istenre, hogy amíg csak tudom, megőrzöm titkodat – mondta komolyan Tyrer, s közben azon törte a fejét, mibe sodorja ez a vakon tett eskü. – Hol tanultál angolul? Valamelyik missziós iskolában?

– *Hai*, de nem keresztény iskolában. – Nem volna okos dolog a csósúi iskoláról beszélni, – gondolta Hiraga, se Erős Illatról, holland angoltanárunkról, aki azt mesélte, pap volt, mielőtt kalóznak állt. Igaz vagy sem, ennek a Taira-szannak nem számít, ő is csak gajdzsin, afféle kisebb vezető legerősebb külső ellenségünknél, következésképp gyűlöletes, nem lehet megbízni benne, tetszés szerint felhasználható és elpusztítható. – Te segít szökni?

– Ki vagy te? Nem Ukijának hívnak. Honnan jöttél?

Hiraga elmosolyodott, és leült az egyik székre. – Ukija jelent kertész, Taira-szan. Család neve Ikeda. – Könnyen jött szájára a hazugság. – Én Ikeda Nakama. Én huszonkettő év. Tiszt akart engem.

– Miért?

– Mert én és család csósúi, harcol bakufu ellen. Bakufu elvesz császártól hatalom...

– A sóguntól?

Hiraga a fejét rázta. – Sógun az bakufu, feje bakufunak. Sógun... – Hiraga gondolkozott, aztán egy marionettfigura mozgását kezdte

imitálni. – Ért?

– Bábu?

– Igen, bábu.

Tyrer szeme megrebbent. – A sógun egy bábu?

Hiraga bólintott. Most már, hogy megindult kettejük között a kommunikáció, egyre magabiztosabb lett, már nem kellett olyan sokat keresgélnie a szavakat.

– Nobuszada sógun fiú, tizenhat év, bakufu bábu. Lakik Jedóban. Császár lakik Kiotóban. Most császárnak nincs hatalom. Több mint kétszáz éve Toranaga sógun elvette hatalom. Mi harcolunk, hogy elvegyük hatalom sóguntól és bakufutól, adjuk vissza császárnak.

Tyrernek egészen belefájdult a feje, annyira figyelt. Hiraga angolságát nem volt könnyű megérteni. De így is rögtön átlátta a dolog jelentőségét.

– És ez a sógun... Hány éves is?

– Nobuszada sógun tizenhat év. Bakufu mond neki, mit csinál. – Hiraga nem mutatta bosszúságát, tudta, hogy türelmesnek kell lennie. Császár hatalom nagy, de... – Keresgélte a szót, de nem találta, ezért másfelől futott neki. – Császár nem olyan, mint daimjó. Daimjónak van szamurájok, sok fegyver. Császárnak nincs szamurájok, nincs fegyverek. Nem tudja tenni bakufu engedelmes. Bakufunak van hadsereg, császárnak nincs. *Vakata?*

– Hai, Nakama, vakata. – Tyrerben ezernyi kérdés tolt fel egyszerre; érezte, hogy ettől az embertől mindenre választ kaphat, de érezte azt is, hogy csak óvatosan szabad faggatni, és semmiképp sem itt. Látta Hiraga arcán a feszült figyelmet, s ismét eszébe jutott, hogy lassan és a lehető legegyszerűbben kell beszélnie. – Hányan harcoltok a bakufu ellen?

– Sokan. – Hiraga elhajtott egy kósza szúnyogot.

– Százan? Ezren? Miféle emberek? Közönséges emberek? Kertészek, munkások, kereskedők?

Hiraga értetlenül nézett rá. – Ők semmi. Csak szolgálják szamurájt. Csak szamuráj harcol. Csak szamurájnak van fegyver. Többinek fegyver *kindzsiru*.

Most Tyreren volt a meglepődés sora. – Te szamuráj vagy?

Újabb értetlenség. – Szamuráj harcol. Én mond harcol bakufu ellen. Nakama szamuráj! – Hiraga lekapta a kalapját, lerántotta

fejéről a turbánszerűen rátekert piszkos, átizzadt rongyot, s megmutatta jellegzetesen borotvált koponyáját és szamurájkontyát. Most hogy Tyrer világosan látta az arcát, most hogy nem takarta a széles, mélyen lelógó karimájú kulikalap, látta, hogy Hiraga ferde metszésű szemében a kétkardosok kőkemény tekintete villog, és a testalkata is egészen más, mint a parasztoké. – Ha szencso, szamuráj kapitány meglát így, én halott.

Tyrer bólintott; gondolatai ámokfutóként kergették egymást.

– Könnyű nekem szökni. Kérem, adj katonaruha.

Tyrernek minden önfegyelmére szüksége volt, hogy palástolja izgatottságát és rettegését. Lelke egyik fele menekülést tanácsolt, a másik mohón követelte, hogy facsarjon ki a szamurájból minden megszerezhető információt, mivel ezek feltehetőleg – nem is feltehetőleg: egészen biztosan! – hatalmas lépést jelentenek Japán megismerésében, s ilyenformán saját jövője építésében is. Már csaknem rávágta, hogy ad egyenruhát, mikor eszébe ötlöttek Sir William feddő szavai. Kivárt egy kicsit, rendezte gondolatait.

– Szökni könnyű, igen? – ismételte türelmetlenül Hiraga.

– Nem könnyű, de lehetséges. Veszélyes. Előbb meg kell győződnöm, hogy állod-e a szavad. – Tyrer úgy látta, hogy Hiraga szemében harag villan, de nem tudta eldönteni, nem a félelem szítja-e. Uram, egek, egy szamuráj! Bárcsak itt volna Sir William! Én ezekben a dolgokban járatlan vagyok. – Azt hiszem, nem le...

– Kérem – mondta Hiraga, mint egy kérelmező. Tudta, hogy ez az egyetlen igazi esélye a menekülésre, mégis arra gondolt: gyorsan egyezz bele, különben megöllek, és a falon át próbálok menekülni. – Nakama esküszik istenekre, segít Taira-szan.

– Hajlandó vagy ünnepélyesen megesküdni, hogy minden kérdésemre lelkiismeretesen válaszolsz?

– *Hai* – vágta rá Hiraga. Nagyon meglepte Tyrer naivsága: hogyan tehet föl egy ilyen kérdést egy ellenségnek, s ha már fölteszi, hogyan hiheti el az igenlő választ? Ennyire nem lehet ostoba. Mit számít az, hogy Isten vagy istenek? Nem is léteznek. – Istenekre esküszöm.

– Várj itt. Reteszeld be az ajtót, ne nyisd ki, csak nekem.

Tyrer zsebre tette a pisztolyt, megkereste és elfúló lélegzettel félrevonta Pallidart és McGregort. – Kéne egy kis segítség. Rájöttem, hogy Ukija az egyik ember, akit a szamurájok keresnek.

Kiderült, hogy afféle dezertőr. Szeretném katonának álcázni, és a mieink között hazacsempészni.

A két tiszt nagyot nézett. Végül McGregor szólalt meg.

– Már megbocsásson, uram, de bölcs dolognak tartja ezt? Úgy értem, hogy a legitim kormányt a bakufu képviseli, és ha rajtakapnak, hogy...

– Nem fognak rajtakapni. Egyszerűen felöltöztetjük vörös kabátosnak, és odatesszük a többiek közé. *Eh, Settry?*

– Éppenséggel megtehetjük, Phillip, de ha észreveszik és megállítanak...

– Van valami más javaslatuk? – kérdezte Tyrer idegesen. – Én szeretném kicsempészni. Ha ő nem segít, mostanra valószínűleg mindnyájan halottak lennénk. Rendkívül hasznos lehet számunkra.

A két tiszt összenézett, majd Tyrerre pillantott.

– Sajnálom, de túl nagy a kockázat – mondta Pallidar.

– Nem hinném! – csattant fel Tyrer; majd szétment a feje. – Vágjunk bele! Ez egy olyan ügy, amely rendkívül fontos őfelsége a királynő kormányának! Punktum!

McGregor felsóhajtott. – Ahogy parancsolja, uram. Ültessük lóra, kapitány úr?

– Dragonyosnak? Nevetséges. Az ég áldja meg, kertészek nem tudnak lovagolni! Meneteljen inkább csak a többiek között...

– Ötven fontot teszek egy rézfityinggel szemben, hogy az a nyavalyás nem tud lépést tartani. Úgy fog állni rajta az egyenruha, mint tehénen a gatyá!

Tyrernek támadt egy ötlete. – És mi volna, ha egyenruhába bújtatnánk, a kezét meg az arcát bekötöznénk és hordágyra tennénk, mint egy nagybeteget?

A két kapitány ránézett, s lassan, szélesen elmosolyodott.

– Óriási!

– Még jobb volna – kapta föl az ötletet Pallidar –, ha azt mondanánk, hogy valamilyen ragadós kórsága van, hogy himlős vagy kihányta a vörheny... Vagy hogy pestises!

Mindhárman elnevelték magukat.

A szamuráj tiszt és őrei, akiket beengedtek az immár kiürített követségre, Tyrer, McGregor és a négy dragonyos nyomában

végigjárták az épületet. Módszeresen kutattak, benéztek minden szobába, minden szekrénybe, fölmentek még a padlásra is. A szamuráj kapitány végül elunta. Az előcsarnokban két hordágyon egy-egy katona feküdt, mindkettő lázasan, bekötözve, az egyik részben, a másik – Hiraga – teljesen: feje, keze, lába.

– *Mindkettő nagyon beteg* – mondta japánul Tyrer: a szavakat Hiraga adta a szájába. – *Ennek a katonának pettyes kórsága van.*

Szavai hallatán a szamuráj elsápadt és hátrált egy lépést: a himlő mindenütt sok áldozatot szedett a városokban, bár sehol sem tombolt olyan rettenetes dühvei, mint Kínában, ahol százezrek haltak bele.

– *Ezt... ezt jelentenem kell* – morogta. Embereivel együtt a szájára tapasztotta a tenyerét, mivel úgy tudták, hogy a fertőzés a beteg közelében belélegzett miazmás levegő útján terjed.

Tyrer nem értette, így csak vállat vont. – *Férfi, nagyon beteg. Nem menni közel.*

– *Miért mennék? Nem ment el az eszem!* – A nagydarab szamuráj kiment a verandára. – *Figyeljete!* – mondta halkán az embereinek. – *Erről egy árva szót se odakint a téren a többieknek, mert kitör a pánik. Ezek a búzhödt idegen kutyák...! De tartsátok nyitva a szemeteket, mert ennek a Hiragának itt kell lennie valahol.*

Átfésülték a kertet és a külső épületeket. A katonák és a követség teljes személyzete ezalatt árnyékba húzódva, türelmetlenül várta, hogy lemehessen a partra, és beszállhasson a várakozó csónakokba. A szamuráj kapitány végül belátta, hogy nincs értelme a további kutatásnak. Savanyú képpel meghajolt, kimasírozott a kapun a szamurájsereg közé. Dzsoun még mindig ott állt megkötözve az első sorok előtt, a térdelő helyzetben kővé dermedt, fedetlen fejű, meztelen kertészek sem moccantak még. A szamuráj kapitány közeledtére még erősebben nyomták a földnek homlokukat.

– *Álljatok föl!* – reccsent rájuk Uruga. Dühös volt, mert mikor rájuk parancsolt, hogy vetkőzzenek le, egyiküknek sem volt szamurájfrizurája, testükön nem volt se kardvágás, se seb, se a szamurájstátus egyéb jele, így aztán kénytelen volt arra következtetni, hogy prédájuk még mindig odabent rejtőzködik valahol. Vagy megszökött. – A ronin Hiraga azzal próbálja leplezni

magát, hogy leborotválta a koponyáját, vagy megnövesztette a haját, mint ezek a tetves kertészek. Mutasd meg, melyik az!

Dzsoun a halálán volt. Összeverték, magához térítették, megint összeverték, megint magához térítették – a tajtékzó Andzsó parancsolta így.

– Melyik az a Hiraga?

– Nincs... nincs köztük. – A fiatalember felordított, mert a szamuráj kőkemény lába teste legérzékenyebb pontjába robbant. Halálra váltán, reszketve ismételte: – Nincs... nincs itt. – Újabb kegyetlen rúgás. Elkeseredettségében, tehetetlenségében, kínjában Dzsoun egy fiatalabb férfira mutatott, aki erre nyomban térdre roskadt, úgy üvöltötte teli torokból, hogy ártatlan.

– Hallgattassátok el! – parancsolt a tiszt. – Vigyétek a bíró elé, onnan börtönbe, feszítsétek keresztre ezt a söpredéket! Vigyétek mindet! Mind bűnös, aki rejtegette! Vigyétek az összes kertészt!

Hiába üvöltöztek, hogy ártatlanok, elvonszolták őket. A fiatalabb férfi magából kivetkőzve ordított, hogy ő látta nemrég Hiragát a ház közelében, és ha elengedik, meg is mutatja nekik, de senki sem figyelt rá. Kiáltásait a többiekével együtt gyorsan, brutálisan elfojtották.

A tiszt megtörölte gyöngyöző homlokát, örült, hogy sikerült végrehajtania a parancsot. Ivott egy kortyot egy vizespalackból, kiöblítette a száját, kiköpte a vizet, majd jólesően, hosszan meghúzta az üveget.

Ííí, gondolta és megborzongott: ez a pettyegetett kórság! Gajdzsin nyavalya, ők hurcolták be. Minden rossznyavalya kívülről jön. A gajdzsinokat ki kell szórni, soha többé nem szabad beereszteni őket. Dühösen méregette az összeálló zenekart, a peckesen lépegető katonákat. A sisi körül jártak a gondolatai, akit keresett.

Ki van zárva, hogy az a kertész legyen a hírhedt sisi, a harcban kitűnt Hiraga. Kár, hogy későn érkeztem az embereimmel aznap, nem láttam se őt, se az embereit, már elmenekültek. Illetve nem is karma: Isten örködött fölöttem. Ha láttam volna őket, akkor most nem tehettem volna úgy, mint aki elhiszi, hogy tényleg az a bűnös, akire Dzsoun mutatott. Hol lehet ez a Hiraga? Valahol meghúzta magát. Könyörgök, Istenem, segíts meg!

Ííí, de érdekes is az élet... A gajdzsinokat gyűlölöm, de Jézus istenükben hiszek – bár csak titokban, ahogy az apám, a nagyapám és így vissza egészen Szekigaharáig. Igen, hiszek ebben a Jézus istenben, a kívülről jött dolgok közül ő az egyetlen értékes. Nem megmondta-e a jezsuita tanító herceg, hogy a hit erőt ad?

Hiraga rejtőzködik valahol. Nem kapkodtam el a kutatást. Következésképp valahogyan álcázta magát. De minek? Fának? Minek?

A kerítésfalon belül folytatódtak az úti előkészületek. A zászlót levonták. A zenekar rázendített. Lovasok lendültek nyeregbe. A hordágyakat egy kétkerekű kordéra emelték. Nyílt a kapu, a lovasok a japán nevű gajdzsin vezetésével felsorakoztak, elindultak lefelé a dombról...

A kötés! Robbanásszerűen villant a felismerés a szamuráj tiszt agyába. Nincs ragály! Okos, gondolta izgatottan, de nem elég okos! Most mit tegyek? Kerítsem be őket egy szűk utcában? Vagy küldjek utánuk kémeket, hogy kövessék, hadd vezessen el a többiekhez?

Kövessék.

19

Október 16., kedd

Az eljegyzési összejövetel a tetőfokára hágott a Klub olajlámpásokkal megvilágított, zsúfolt nagytermében. Malcolm Struan az egész épületet kibérelte erre az estére. A kolónia minden számottevő tagja meghívást kapott és el is jött, ott volt minden tiszt, akit aznap este a hadsereg és a flotta nélkülözni tudott. Odakint az épület előtt, a High Streeten a két fegyvernem járőrei vigyáztak, hogy Drunk Townból be ne szivároghassanak a részegek és a nemkívánatos elemek.

Angelique talán még sosem volt ennyire gyönyörű: krinolint, paradicsommadár-tollas fejéket és szemkápráztató jegygyűrűt viselt. Szólt a zene, ifjabb Johann Strauss egyik vadonatúj, lüktető keringője, kottája a napokban érkezett Bécsből a diplomáciai postával; André Poncin nagy kedvvel játszotta, az alkalomra díszegyenruhát öltött tengerészzenekar kísérte. Angelique partnere Settry Pallidar volt – mennydörgő taps, éljenzés és mélységes irigykedés fogadta, mikor kiderült, hogy ő fogja képviselni a szárazföldi haderőket.

Victoria Lunkchurch és Mabel Swann is táncolt, ezúttal Aylesbury, illetve Norbert Greyforth karján: táncrendjük abban a pillanatban betelt, amint az estélyt megnyitották. Teltségük ellenére mindketten jól táncoltak, s mindketten krinolint viseltek, bár ezek sem pompájukban, sem ingválluk dekoltázsa tekintetében nem vehették föl a versenyt Angelique-ével.

– Szánalmas, faszari ember vagy te, Barnaby – sziszegte Victoria a férjének. – Vedd tudomásul, hogy Mabelnek meg nekem akkor is lesznek új encsem-bencsemeink, ha a cég rámegy is! És olyan kalapot is akarunk, mint az övé!

– Kalapot?

– Igenis azt! Kalapot! – Angelique-nek a főfödője adta meg a kegyelemdőfést a két asszonynak. – Ez háború, ha nem vennéd észre, és ez a nőcske az ellenségünk!

Népszerűségük mostanra azonban elfojtotta bennük a féltékenységet, önfeledten keringtek-forogtak mindketten.

– Micsoda szerencsés fráter... – morogta a foga közt Marlowe, szemét egyetlen pillanatra se véve le riválisáról. Kék tengerésszubonyához – már ott csillogott rajta az újonnan felvarrt adjutánsi aranypaszomány – fehér selyemnadrágot és harisnyát, és fekete, ezüstcsatos cipőt viselt.

– Kicsoda? – kérdezte a pezsgőspohárral a kezében mellé lépő Tyrer. Vörös volt, izgatott, egészen lázba hozta az estély s hogy sikerült Jedóból kicsempészni s Aylesbury beleegyezésével japántanárként a házába fogadnia Nakamát, a szamurájt. – Ki az a szerencsés fráter?

– Menjen már... Mintha nem tudná! – vigyorodott el Marlowe. – Én a hadiflottát képviselem itt. A következő forduló az enyém, és ha belefeketedem is, akkor is megmutatom, hogy kell ezt csinálni!

– Maga a szerencsés fráter! És mit mutat meg?

– Polkát!

– Uram az egekben...! Maga intézte el?

– Ugyan már, dehogy! – A cseh néptáncon alapuló polka szintén Európa új, divatos, bár kissé még merésznek tartott szalontáncai közé tartozott. – Szerepel a programban! Nem is vette észre?

– Nem, nem tűnt fel, túlságosan tele van most a fejem – válaszolta Tyrer boldogan. Majd szétvetette a vágy, hogy elmesélhesse már valakinek, mennyire okos volt, és hogy megsúghassa valakinek, hogy ma este, amint teheti, máris átsiet a Paradicsom Hídján, rohan szeretett hölgye karjaiba. Nagyon bánta már, hogy mindkét dologban titoktartást esküdött. – Úgy táncol ez a lány, mint egy angyal.

– Nocsak, az ifjú Tyrer...! – A kissé pityókás, kiizzadt Dmitri Syborodin szólította meg egy rumosüveggel a markában. – Szóltam a tamburmajornak, hogy fújjanak egy kánkánt. Azt felelte, én vagyok az ötödik, aki kérem.

– Uram az egekben, és képes rá? – kérdezte megütközve Tyrer. – Egyszer láttam ilyet Párizsban... Tudom, hogy nem hiszik el, de a lányokon nem volt semmiféle bugyogó.

– De még mennyire elhiszem! – hahotázott Syborodin. – Sajnos Bögyös Angyalon van ma este, és akármi legyenek, ha fél megmutatni!

– Ez azért már mégiscsak sok...! – tüzelt Marlowe.

– Jaj, John, csak tréfál. Dmitri, maga egy lehetetlen alak. A tamburmajor úgysem meri.

– Nem, de ha Malcolm odabiccent neki...

A terem túlvégébe néztek, ahol Malcolm Struan épp Hoag, Babcott, Seratard és több követségi ember körében a táncparkett felé fordulva állt. Minden szem Angelique-re szegeződött, mint kering-hajlong a mindenkit felpeszdtítő, fülbe mászó, merész, modern muzsika ritmusára. Struan egy vaskos sétatotra támaszkodott, a zene ütemére billegtetett ujjain meg-megcsillant arany jeggyűrűje. Elegáns estélyi öltözék volt rajta, szárnyasgallér, krémszín nyakkendő, gyémántos nyakkendőű, finom bőrcsizmája Párizsból érkezett.

– Kár hogy még ilyen rossz állapotban van – dünnyögte Tyrer. Őszintén sajnálta Struant, ugyanakkor áldotta saját szerencsését.

Struan és Angelique késve érkezett az estélyre. Struannak nagyon nehezebbre esett a járás, s bármennyire próbálta is egyenesen tartani magát, újra meg újra összegörnyedt. Két botra támaszkodott, Angelique sugárzó mosollyal karolt a karjába. Hoag egy pillanatra sem mozdult mellőlük, állandóan szemmel tartotta betegét. A belépő Struant harsány éljenzés fogadta, Angelique-et még nagyobb. Struan hálásan fogadva a felkínált széket, néhány szóban köszöntötte a megjelenteket, s felszólította őket, hogy fogyasszanak kedvükre az asztalokra kitett ínycsengésekből.

– Mindenekelőtt azonban – mondta –, emeljük poharunkat, barátaim, a világ leggyönyörűbb hölgye, Mademoiselle Angelique Richaud, a jegyesem tiszteletére!

Újabb hatalmas éljenzés. Libériás kínai inasok ládászám hordták be a behűtött pezsgőt, Jamie McFay néhány szóval gratulált, aztán folytatódott az estély. Bordeaux-i és burgundi borok, egy Ázsiában különösen kedvelt fajta Chablais, konyak, whisky – csupa kizárólagos Struan-import –, gin, hongkongi sör. Ausztrál marhapecsenye, néhány bárány, baromfipástétom, hideg, sózott sertésszeletek, sonka, darált sertéshússal töltött, vajban kisütött sanghaji burgonya, puding, csokoládé, friss svájci import. Vacsora után leszedték az asztalt, eltávolítottak hét részegét, majd André Poncin elfoglalta helyét a zongoránál, és a zenekar rázendített.

Aylesbury nagy szertartásosan engedélyt kért Struantól, hogy övé lehessen az első tánc. Őutána Seratard majd a többi vezető diplomata következett – kivéve Heimrichet, akit ágynak döntött a dizentéria –, aztán Ketterer admirális és Ogilvy tábornok. Angelique-et minden forduló után kipirult, sugárzó arcok vették körül. Angelique ilyenkor legyezőjével hűsítve magát visszament Struanhoz, kedves volt mindenkire, de ugyanakkor szinte teljes figyelmét Struannak szentelte, minden felkérést elhárított, mindig csak Struan hosszas rábeszélésére engedett. – De Angelique drágám, én szeretem nézni, ahogy táncol, olyan kecsesen csinálja.

Struan most Angelique-et figyelte. Lelkében boldogság és tehetetlen düh váltogatta egymást; majd megörült bénasága miatt.

– Ne eméssze magát, Malcolm – mondta neki megnyugtatólag az este Hoag: már a puszta öltözködés is merő kín és esetenkedés volt. – Most kelt föl először. Alig egy hónap telt el a sebesülése óta, úgyhogy ne emész...

– Ha ezt még egyszer kiejti a száján, én vért ontok.

– Nem csak a fájdalomtól van ilyen állapotban. A gyógyszer vagy a gyógyszer hiánya is hozzájárul. Meg a mai posta. Ugye kapott levelet az édesanyjától?

– Kaptam. – Struan elkeseredetten, félig felöltözötten ült az ágy szélén. – Dühöng... A legteljesebb mértékben ellenzi ezt a házasságot. Ha hihetnék neki, Angelique maga volna a megtestesült gonosz. Nem érdekli, amit írtam neki, egyszerűen nem foglalkozik vele... – törtek fel Struanból a szavak. – Tessék, hallgassa csak, mit ír. *„Elment a józan eszed? Még hat hete sincs, hogy apád meghalt, még be sem töltötted a huszonegyet! Annak a nőnek csak a pénzed meg a cégünk kell, egy megszökött, tönkrement ember lánya, bűnöző a nagybátyja is, ráadásul ez a lány – Isten legyen irgalmas! katolikus és francia! Megörültél? Azt mondod, szereted? Te nem tudod, mit beszélsz. Egyszerűen meg vagy babonázva. Hagyd abba ezt az örültséget! Azonnal vess véget neki! Az a nő megbabonázott. A vak is látja, nem vagy olyan állapotban, hogy vezethesd a céget! Amint Hoag doktor engedélyezi, azonnal gyere haza, de a nélkül a nőszemély nélkül!”*

– Ha engedélyezem, Malcolm, úgy lesz, ahogy az édesanyja mondja?

– Ami Angelique-et illeti, nem. Nem érdekel, mit szól hozzá! Látnivalóan el sem olvasta a leveletem, rá se hederít arra, amit írtam. Most mi a fenét csináljak?

Hoag föl vonta a vállát. – Azt fogja csinálni, amit már amúgy is elhatározott. Eljegyzti Angelique-et, aztán megfelelő idő elteltével el is veszi. Az állapota javulni fog. Sokat pihen, sok jó levest és zabkását fogyaszt, nem nyúl többé az altatófőzetekhez és fájdalomcsillapítókhoz. Két hétig még itt marad, aztán hazamegy – Hoag barátságosan elmosolyodott –, és magabiztosan szembenéz a jövővel.

– Szerencsés ember vagyok, hogy maga az orvosom.

– Szerencsés ember vagyok, hogy maga a barátom.

– Maga is kapott levelet az anyámtól?

– Kaptam. – Hoag kurtán felkacagott. – Most, hogy belegondolok, kaptam.

– És?

Hoag sokatmondó tekintettel a mennyezet felé fordította a szemét.

– Elég, ha ennyit mondok?

– Elég. Köszönöm.

Struan most itt állt a bálteremben, nézte, mint táncol Angelique, látta, hogy a figyelem és kéjsóvárság központjában áll, keble nagy része a divatnak megfelelően fődetlen, a kivillanó karcsú bokák arra csábítják a tekintetet, hogy megpróbáljon feljebb kalandozni a barackszín selyemszoknya hullámszó redői alá. Merevedése támadt. Istennek hála, hogy ez még működik, gondolta. Dühé nagy része elpárolgott. Ez még működik... de karácsonyig nem fogom kibírni. Nem fogom kibírni.

Közeledett az éjféli. Angelique belekortyolt a pezsgőjébe, gyakorlott, kacér mozdulattal legyezője mögé rejtette arcát, visszaadta a poharat – mintha ajándékot nyújtott volna át –, elnézést kért a körülötte állóktól, és visszasiklott a Struan mellett álló székéhez. A Struan köré gyűlt izgatott férfiak csoportjában ott volt Seratard, Aylesbury, Hoag, néhány diplomata és Poncin.

– À, Monsieur Poncin, maga igazán remekül játszik. Ugye, Malcolm, kedvesem?

– Igen, kitűnően – felelte Struan. Egyáltalán nem érezte jól magát, de igyekezett palástolni. Hoag jól megnézte magának.

Angelique franciául folytatta. – Hol bujkált az elmúlt napokban, André? – nézett a férfira a legyezője fölül. – Ha Párizsban volnánk, megesküdnék, hogy új barátnőt talált.

– Csak dolgoztam, Mademoiselle – válaszolta könnyedén Poncin. Angelique angolul folytatta. – Hát ez bizony szomorú... Párizs ősszel különösen csodálatos, szinte ugyanolyan lélegzetelállító, mint tavasszal. Majd egyszer megmutatom magának, Malcolm. El kellene töltenünk ott egy szezont. – Közvetlenül Struan mellett állt, Struan könnyedén átfogta a derekát, Angelique pedig Struan vállán nyugtatta a karját, úgy játszadozott hosszú hajával. Kellemesnek találta a férfi haja tapintását, tetszett neki az arca, a ruhája, s örömet lelte a gyűrűben, amit délelőtt kapott tőle – egy nagy gyémánt volt belefoglalva, körülötte több kisebb. Most rápillantott, megbillegette az ujját. Vajon mennyit érhet? – gondolta. – Jaj, Malcolm, imádni fogja Párizst, tényleg csodálatos! Ugye elmegyünk egyszer?

– Miért is ne, ha maga szeretne.

Angelique felsóhajtott, ujjai diszkrétan simogatták Struan tarkóját, aztán mint egy hirtelen ötlet hatására megkérdezte: – Nem is tudom, mit szólna hozzá, chéri, de... Lehetne róla szó, hogy esetleg oda menjünk nászútra... Ott minden éjjelt áttáncolhatnánk.

– A maga tánca, Mademoiselle – szólt közbe Hoag – a világ bármely városában gyönyörű. – Izzadt, kényelmetlenül érezte magát túlságosan testhez álló öltözékében. – Bárcsak én is elmondhatnám ezt magamról. Szabad volna netalán...

– Egyáltalán nem is szokott táncolni?

– Évekkel ezelőtt, még Indiában néhanapján előfordult, de mikor a feleségem meghalt, felhagytam vele. Ő annyira élvezte, hogy én nélküle már nem találok örömet benne. Csodálatos ez az estély, Malcolm, de szíves engedelmével javasolnám, hogy egyelőre érje be ennyivel.

Angelique ránézett, ajkáról lehervadt a mosoly, de észrevette Hoag arcán az aggodalmat s Struanén a fáradtságot. Jaj, de borzasztó, hogy beteg – gondolta. A fene egye meg!

– Gyerek még az idő – mondta hősiesen Struan, bár nagyon húzta már az ágy. – Ugye, Angelique?

– Bevallom, igazából én is fáradok már – vágta rá Angelique. Összezárt, leengedte legyezőjét, és rámosolygott Struanra, Poncinre meg a többiekre. Talán kisurranhatnánk, a többiek hadd szórakozzanak még...

Halkan kimentették magukat a körülöttük állóknál. A teremben tartózkodók úgy tettek, mintha nem vennék észre távozásukat. Angelique az ajtón kilépve megtorpant. – Olálá, otffelejtetem a legyezőmet. Egy pillanat és itt vagyok, kedvesem.

Visszasietett, de Poncin már jött is felé. – Azt hiszem – mondta franciául –, ez az öné, Mademoiselle.

– Ó, igazán kedves. – Angelique átvette a legyezőt. Örült, hogy bevált az elképzelése, és Poncin ilyen figyelmesnek bizonyult. Mikor Poncin meghajolt, hogy kezet csókoljon, franciául odasúgta neki: – Holnap találkozunk kell.

– A követségen délben, keresse Seratard-t, nem lesz bent.

Angelique a tükör előtt ült haját fésülgetve, az utolsó keringő dallamait dudorászva. Melyik volt a legjobb tánc? – tűnődött. Nem vitás: Marlowe-val a polka. Kellemes volt a keringő is, Pallidarral... bár keringőzni csak élete szerelmével volna szabad az embernek, hagyni, hogy a muzsika elszédítse, feltöltse imádattal és sóvárgással, s a mennyekbe ragadja... Ez életem legszebb napja: jegyese lettem egy remek férfinak, aki az örülésig szerelmes belém.

Ennek kellene életem legszebb napjának lennie, de nem az.

Csak az a furcsa, hogy azért mégis jól éreztem magam. És hogy képes vagyok ilyen higgadtan gondolkodni és cselekedni – pedig már meg kellett volna jönnie... De késik. Valószínűleg állapotos lettem attól a vadállattól, aki álmomban megerőszkolt. Várható volt.

Úgy nézte tükörképét, mintha egy másik ember arcát fürkészné. Egyenletes mozdulatokkal fésülte a haját. Őt magát is meglepte, hogy ennyi gyötrődés után nem hogy él még, de külsőre semmiféle változás nem tapasztalható rajta.

Érdekes. Az első nap óta valahogy mintha napról napra könnyebb volna.

Miért?

Nem tudom. Mindegy. Holnapra kiderül, megjön-e vagy sem, sőt az is lehet, hogy már az éjszaka megjön, nem kell többet aggódni,

rettegni, sírni. Nők tízezrei kerültek már ilyen helyzetbe, és megúszták. Elég egy kis ital, minden visszazökken a régi kerékvágásba, és senki nem jön rá semmire. Csak én meg egy orvos. Vagy egy bába. Vagy egy javasasszony.

De elég ebből, mára, Angelique. Bízz Istenben és a Szűzanyában. Szűz Mária segíteni fog, te semmiről sem tehetsz. Jegyese lettél egy csodálatos férfinak, valahogy majd csak feleségül vesz, és boldogan éltek, míg meg nem haltok. Holnap... holnap majd kiderül, hol és hogyan.

Háta mögött Ah Szo már rendezgette a baldachinos ágyat, felszedegette a harisnyákat és a fehérneműt. A krinolin már ott lógott a szekrényben a két másik mellett, mellettük hat nappali ruha még rizspapír csomagolásban. A nyitott ablak felől nevetés, zeneszó és részeg danászás hallatszott a Klubból – a vigalom heve nem csökkent.

Angelique sóhajtott; szeretett volna még táncolni. A hajkefe fel-le mozgása felgyorsult.

– Kicsi asszony akar valami, hallod-e?

– Nem. Csak aludni.

– Jó éjt, kicsi asszony.

Angelique bezárta utána az ajtót. A Struan szobája felőli ajtó be volt csukva, de nem volt bereteszelve. Az a szokás alakult ki kettejük között, hogy esti toille-je végeztével Angelique bekopogott Struanhoz, bement hozzá, búcsúcsókot lehelt a homlokára, nagy néha beszélgettek még egy kicsit, aztán Angelique visszament a maga szobájába, de az ajtót résnyire nyitva hagyta, hátha Struan rosszul találna lenni az éjjel. Ezek a rosszullétek most már nagyon ritkák voltak, bár egy hete, mióta Struan nem szedte az éjszakai gyógyszert, szinte egész éjjel csak forgolódott, alig aludt. De nem panaszkodott.

Angelique visszaült a tükörhöz. Elégedett volt a látvánnyal. Csipkedíszes fésülködőköpenye olyan volt, mintha Párizsban készült volna – valójában egy helybeli szabó készítette Angelique egyik otthonról hozott pongyoláját véve mintául. *„El se hinnéd, Colette, mennyire érti a dolgát és mennyire gyorsan dolgozik ez a kínai szabó”*, írta délután a másnapi postahajóval elküldendő levelében.

Mostmár bármit le tudok utánoztatni. Kérlek, küldj néhány szabásmintát meg kivágásokat a La Parisien-ből meg a L'Haute Couture-ból a legújabb divatról meg bármiről, ami gyönyörű – Malcolmom olyan bőkezű és olyan gazdag! Azt mondja, rendeljek csak, amit akarok!

És a gyűrűm!!! Egy nagy gyémánt, és körülötte tizennégy kisebb. Megkérdeztem, hogy az ördögben tudott ilyet szerezni itt, Jokohamában, de csak mosolygott. Óvatosabbnak kell lennem, nem szabad ilyen ostobaságokat kérdezniem. Colette, itt minden csodás, csak Malcolm egészségét félttem. Olyan soká épül fel, és nagyon csúnyán sántít. A heve viszont egyre fokozódik szegénykémnek, úgyhogy vigyáznom kell... Most már öltözködnöm kell az estélyre, de mielőtt feladom ezt a levelet, írok még bele. Egyelőre sírig tartó szeretettel.

Milyen szerencsés is ez a Colette, az ő terhessége Isten ajándéka!

Elég! Elég a könnyekből, mert megint elkezdek rettegni. Tegyük félre egyelőre ezt a gondot. Már úgyis eldöntöttem, mit teszek – ha egyáltalán lesz teendő. Ha lesz, életbe lép a másik terv. Ugyan mi egyebet tehetnék?

Gépies mozdulattal leheletnyi parfümöt tett a füle mögé és a keblére, eligazgatta a csipkét, aztán odament az összekötő ajtóhoz, és halkán bekopogott.

– Malcolm!

– Tessék! Egyedül vagyok.

Struan meglepő módon nem feküdt, hanem egy karosszékből ült. Vörös selyemköpeny volt rajta, szeme furcsán csillogott. Angelique ösztönei veszélyt jeleztek. Szokásos módon bereteszte az ajtót, és odament Struanhoz.

– Nem fáradt még, szerelmem?

– Igen is meg nem is. Magától eláll a lélegzetem. – Struan kinyújtotta a kezét, Angelique feldobogó szívvel közelebb lépett. Struan keze remegett. Közelebb vont a magához Angelique-et, csókolni kezdte a kezét, a karját, a keblét. Angelique egy-két pillanatig hagyta, kívánta Struant, élvezte imádatát. Lehajolt hozzá, megcsókolta, túrta, hogy simogassa, aztán – hirtelen nagyon

felhevült – felkalapáló szívvel térdre roskadt a karszék mellett, és félig-meddig kibontakozott az ölelésből.

– Nem szabad... – suttogta elfúlva.

– Tudom... de muszáj... Rettenetesen kívánom... – Struan ajka lüktetett, tüzelt, mind feljebb nyomult – Angelique ajka reagált rá. Struan keze most már a combját simogatta, tovább szítva a forróságot Angelique ágyékában, kellemes borzongásokat okozva mind följebb és följebb siklott, Angelique kívánta még, nagyon kívánta, de a szakadék peremére érve visszahőkölt, megint elhúzódott. – Ne, chéri... – Struan azonban ezúttal meglepő erőről tett tanúbizonyságot, másik karjával szerelmesen ugyan, de mintegy satuba szorította, hangja és ajka mind követelőzőbbé vált, mind közelebb húzta magához Angelique-et, mígnem egy meggondolatlan, hirtelen mozdulat hatására egész testén végigcikázott a fájdalom.

– Jézusom!

– Mi az? Mi történt? – kérdezte ijedten Angelique.

– Nincs... semmi baj... Mindenhatóm...! – Eltartott egy-két percig, míg Struan magához tért. A lélegzetelállító fájdalom lelohasztotta hevét. Angelique kezét még fogta ugyan, de már remegett, elszállt belőle az erő. – Jézusom... Bocsásson meg.

– Nincs miért, drágám. – Angelique lélegzetét visszanyerve felállt és töltött egy kis hideg teát a kancsóból, amelyet Struan az éjjeliszekrényén tartott. Ágyéka perzselt, görcsölt, a szíve kalapált; ő sem akarta abbahagyni, de muszáj volt, fülében ott doboltak anyja számtalanszor elismételt szavai: „Egy férfi sosem veszi feleségül a szeretőjét. Házasság előtt semmit, utána aztán lehet mindent!”

– Tessék – nyújtotta oda Struannak a teáscsészét.

Odatérdelt mellé, úgy nézte. Struan lehunyta a szemét, elkínzott arcát kiverte a veríték. Angelique izgatottsága egy perc múltán elcsitult. Tenyerét Struan térdére tette; Struan megfogta a kezét.

– Egyikünknek sem jó, Malcolm, ha ennyire közel kerülünk egymáshoz – suttogta Angelique. Nagyon kedvelte Struant, de nem volt teljesen biztos benne, hogy szerelmes-e. – Mindkettőnknek nagyon nehéz így, chéri... Én is kívánom és szeretem magát.

Struan csak nagy sokára válaszolt; mély és rekedtes volt a hangja.

– Igen, de ez csak magán múlik.

– Tudom, de most még nem tehetjük... Esküvő előtt nem, addig nem lehet, most nem szabad.

Struan hirtelen hatalmas hullámként borította el a csalódottság és a tehetetlen düh, amiért egész este ülve kellett néznie, mint táncol Angelique más férfiakkal, miközben tudván tudta, hogy épen és egészségesen jobb táncos, mint itt bárki.

Miért ne most? – szeretett volna ráordítani a lányra, mit számít egy-két hónap? Az ég szerelmére...! De rendben, elfogadom, hogy egy tisztességes lánynak szüzen kell mennie a házasságba, elfogadom, hogy egy úriember nem foszthatja meg hímenétől az esküvő előtt. Rendben van, elfogadom! De az ég áldja meg: vannak más módszerek is!

– Tudom, hogy most... ööö... hogy azt nem lehet – mondta rekedtesen –, de Angelique... Segítsen nekem.

– De hát hogyan?

Struan ismét megütközött Angelique szavain. Az ég áldjon meg, hát úgy, ahogy a lányok csinálják azokban a házakban: csókolgatva, becézgetve és közben a kezükkel munkálkodva. Az ilyen egyszerű dolgokat a lányok minden hűhó és szégyenkezés nélkül, boldogan megteszik: „Neked most ugyanaz jó, hallod-e?” Vagy tán azt hiszed, a szeretkezés csak abból áll, hogy szétteszed a lábad, és fekszel, mint egy fadarab?

De tudta, hogy ezt sose fogja megmondani Angelique-nek: egész neveltetése tiltakozott ellene. Hogyan magyarázza el ezt egy férfi a szív szerelmének? Hirtelen megkeseredett benne az igazság. Valami átbillent, megváltozott benne.

A hangja is más volt, ahogy megszólalt.

– Tökéletesen igaza van, Angelique, mindkettőnknek nagyon nehéz. Bocsásson meg. Talán úgy volna a legjobb, hogy amíg el nem indulunk Hongkongra, visszaköltözne a francia követségre. Most, hogy kezdek jobban lenni, vigyáznunk kell a jó hírünkre.

Angelique rámeredt, elbizonytalanította a változás. – Na de Malcolm, én jól érzem magam itt a közelében, így segítségére lehetek, ha netán szüksége volna rám.

– Hogyne volna szükségem magára. – Struan ajkán egy árnyalatnyi, gunyoros mosoly játszadozott. – Szólok Jamie-nek, hogy intézkedjen.

Angelique tétovázott: kizökkent, nem tudta, hogyan folytassa.

– Hát ha így kívánja, chéri...

– Igen, így lesz a legjobb. Mint maga is mondotta, ez a közelség mindkettőnk számára nagyon megnehezíti a dolgokat. Jó éjt, szerelmem. Örülök, hogy ilyen jól érezte magát az estélyen.

Angelique-en borzongás futott végig, de nem tudta volna megmondani, kívülről vagy belülről érte a jeges fuvallat. Megcsókolta Struant, készségesen viszonzta volna szenvedélyét, de Struan már teljesen kihűlt. Ezt meg mi lelte?

– Szép álmokat, Malcolm. Szeretem magát.

Még mindig semmi.

Nem számít, gondolta, a férfiak hangulatlányok, nehéz velük. Mosolyogva, mintha mi sem történt volna, elhúzta a reteszt, csókot dobott Struannak, és átment a saját szobájába.

Struan az ajtót nézte. Résnyire nyitva. Mind rendesen. Kettejük közös világában azonban már minden más megváltozott. A nyitott ajtó és Angelique közelsége már nem kísértette. Valamilyen más érzés járta át, mintha kicserélték volna. Nem tudta miért, de hirtelen nagyon szomorúnak, nagyon öregnek érezte magát, s valamilyen ösztöne azt súgta: bármennyire szereti is ezt a lányt, bárhogy próbálkozik is vele, ez a lány soha életében nem fogja tökéletesen kielégíteni.

Botjára támaszkodva felállt, s amilyen halkán csak tudott, odasántikált az íróasztalához. A legfelső fiókban ott volt egy kis üveg laudanum, olyan éjszakákra tartogatta, mikor képtelen volt elaludni. Felhajtotta az utolsó kortyot, az ágyhoz botorkált, fogát összeszorítva lefeküdt. Mély sóhaj szakadt fel belőle, érezve, hogy fájdalmai csaknem teljesen elcsitulnak. Hogy a fájdalomcsillapító elfogyott, egy pillanatig sem nyugtalanította: Csen, Ah Tok vagy bármelyik szolga bármikor szerez, csak szólni kell nekik. Végtére is a Struan cég látja el Kína nagy részét.

Az ajtó túoldalán Angelique még mindig a falnak támaszkodva állt. Rettentően fel volt dűlva, nem tudta, menjen-e vissza vagy jobb, ha most magára hagyja Struant. Hallotta, hogy odamegy az íróasztalhoz és kihúzza egy fiókot, de nem tudta, miért, aztán hallotta az ágy reccsenését, majd Struan hosszú, megkönnyebbült sóhaját.

Csak a fájdalom miatt volt meg hogy most még nem tehetjük, nyugtatgatta magát ismét, s lenyelt egy ideges ásítást. Meg hogy egész este ott kellett ülnie, pedig ragyogó táncos, különb partnerem még nem is volt, olyannyira nem, hogy voltaképp épp ez irányította rá a figyelmemet Hongkongban.

Nincs abban semmi rossz, hogy szeretkezni szeretne... Nem én tehetek róla, hogy megsebesült. Szegény Malcolm... nagyon felizgatta magát. Holnapra elfelejti az egészet, minden rendbe jön. És jobb is, ha átköltözöm, mivel arra a másik dologra is gondolnom kell.

Bebújt az ágyba, gyorsan el is aludt, de álmát csakhamar szörnyek népesítették be, arcuk eltorzult csecsemőarc volt, visongva kacagtak, belecsimpaszkodtak: „Mama... Mama!”, ő meg a saját vérével írt a lepedőre, a vér az ujja begyéből buzgott, azt használta tollként, újra meg újra végigment vele az ágytakarón látott, lelkébe égett írásjeleken, amelyek jelentését még nem merte megkérdezni se Andrétól, se Tyrertől.

Felriadt. A lidérces álom szertefoszlott. Felült, nyugtalanul nézett az ajtóra, mintegy várva, hogy Struan belépjen. De nem: a másik szobából csak mély, egyenletes légzés hallatszott. Visszahanyatlott párnájára, és arra gondolt: biztos csak a szél vágott be egy zsalugátért.

Mon Dieu, de fáradt vagyok... Milyen kellemes volt ez a sok tánc... És milyen gyönyörű gyűrűt kaptam....

Phillip Tyrer a polkát dudorászva s John Marlowe sikerére irigyen – meggyőződése szerint ő is járta volna olyan jól –, szinte tánclépésben igyekezett a keskeny utcán a Három Ponty Háza felé. Teátrális mozdulattal kopogtatott a kapun. Itt, Josivara e részén már alváshoz készülődtek az emberek, de nem messze, a Main Street-i házakban és kocsmákban még pezsgett az élet, nyers danászásoktól és röhögésektől, szamiszenpengéstől, tört angolságú mondatoktól volt hangos az utca.

Nyílt a kapu kémlelőablaka.

– Úr mit akar?

– *Kérlek, beszélj japánul. Taira-szan vagyok, és várnak.*

– *Tényleg?* – vonta fel szemöldökét a jól megtermett szolga. – *Taira-szan? Szólok a mama-szannak.* – A kémlelőablak becsukódott.

Tyrer ujjaival dobolni kezdett az öreg kapufélfán. A tegnapi napot és szinte az egész éjszakát Aylesburyvel töltötte. Beszámolt Nakamáról és a követségen történekről, s közben egyre furdalta a lelkiismeret, amiért nem fedte fel azt a roppant fontos tény, hogy Nakama tud angolul. De hát szavát adta, és egy angol szava az szent.

Aylesbury végül ráállt, hogy „Nakama” nyíltan vállalhassa szamuráj mivoltát: elő-előfordult, hogy szamurájcsaládok sarjai rövid időre elszegődtek a francia vagy az angol követséghez. Babcottnak is japán asszisztensei voltak. Valamit azonban nem engedélyezett Aylesbury: Nakama a településen nem viselhette kardjait. Ez a szabály a kolónia őrsége és ritka, előre bejelentett járőrözéseik kivételével minden szamurájra vonatkozott. Ezen túlmenőleg Nakama nem mehetett a vámház vagy az őrház közelébe, csak a legszükségesebb esetekben hagyhatta el Tyrer házát, s Aylesbury kijelentette: ha a bakufu rábukkan és kéri kiadatását, kiadják.

Tyrer hívatta Nakamát, és elmagyarázta neki Aylesbury feltételeit. Ekkorra már úgy elfáradt, hogy még Fudzsikótól is elment a kedve.

– Figyelj jól, Nakama. Üzenetet akarok küldeni, te fogod elvinni. Kérlek, írd le nekem japánul azt, hogy „Kérlek, intézkedj...”

– Intézkedj, mi az?

– Csináld meg, tedd meg. „Kérlek, intézkedj hogy holnap este várjon rám...” A név helyét hagyd üresen.

Eltartott egy ideig, mire Hiraga pontosan megértette, mit vár tőle Tyrer. Tyrer már csaknem feladta a reményt, mikor egyszer csak azon kapta magát, hogy kimondja Fudzsiko és a Három Ponty Háza nevét.

– Ó, a Három Ponty? – mondta Hiraga. – *Szó ka!* Ad üzenet mama-szannak, intézkedjen te találkozz holnap muszuméddal. Igen?

– Igen.

Nakama megmutatta az írásjeleket. Tyrer lemásolta. Nagyon elégedett volt önmagával. A levélkét azzal a kézjeggyel látta el, amelyet Hiraga talált ki számára.

És most itt állt a kapunál.

– Gyerünk, mozogjatok már! – morogta. Alig várta már, hogy lássa a lányt.

Néhány perc múltán megint nyílt a kémlelőablak. Ezúttal Raiko jött a kapuhoz.

– *Jó estét, Taira-szan. Gondolom japánul kívánsz beszélgetni* – mondta mosolyogva, enyhe főhajtással, majd hosszú, csilingelő japán tirádába kezdett, amelyből Tyrer csak Fudzsiko nevét vélte néhányszor kihallani. *Kérlek, bocsáss meg* – fejezte be Raiko.

– Tessék? Mit bocsássak meg? *Mért megbocsátani, Raiko? Jó estét. Engem vár Fudzsiko. Fudzsiko.*

– *Kérlek, bocsáss meg* – ismételte türelmesen az asszony –, *de Fudzsiko ma este nem állhat rendelkezésedre. Kérlek, bocsáss meg, de semmit sem tehetek. Fudzsiko természetesen bocsánatodat kéri. Kérlek, bocsáss meg, de sajnós a többi hölgy sem ér rá. Nagyon sajnálom.*

Tyrer ebből sem értett minden szót, de a lényegét kihámozta: Fudzsiko nincs ott. Az ok azonban nem volt világos. – *De tegnap levél... küldtem üzenet, Nakama hozta, igen?*

- *Igen, persze! Nakama-szan elhozta a leveledet, és én meg is mondtam neki, hogy minden a legnagyobb rendben lesz, de kérlek, bocsáss meg, most nem fogadhatunk. Bocsáss meg, Taira-szan és köszönjük, hogy felkerestél minket. Jó éjszakát.*

– Várj! – kiáltott rá Tyrer angolul, látva, hogy a mama-szan behajtja a kisablakot. – *Azt mondd, nincs itt, igaz? Kérlek, várj, Raiko-szan. Holnap Fudzsiko igen?*

Raiko szomorúan ingatta a fejét. – *Kérlek, bocsáss meg, de holnap sem lehet. Roppant sajnálom, de nem mondhatok mást. Remélem, megérted. Kérlek, bocsáss meg.*

Tyrer most már végképp nem értette. – *Nem holnap? Utána nap igen?*

Raiko egy lélegzetvételnyi ideig tétovázott, megint fejet hajtott. – *Talán, Taira-szan, de nem biztos. Bocsáss meg, de semmit sem ígérhetek. Kérlek, szólj Nakamának, hogy holnap jöjjön ide, neki majd elmondom. Érted? Küldd ide Nakama-szant. Jó éjszakát.*

Tyrer üres tekintettel meredt az ajtóra, keserűen elkáromkodta magát, keze ökölbe szorult, szeretett volna belevágni valamibe.

Eltartott egy jó percig, mire magához tért keserű csalódottságából. Csüggedten elindult hazafelé.

Hiraga a palánk egyik kémlelőnyílásán át figyelte a jelenetet. Látva, hogy Tyrer eltűnik az utcaszögleten, gondolatokba merülten elindult visszafelé a kanyargós kerti utacskán. A kert megtévesztően nagyoknak látszott; itt is, ott is kis, teraszos házak álltak benne, melyeket külön-külön sövénykerítések vettek körül.

A főépülethez ment, bekopogott palánkja kapuján. Nesztelenül kinyílt, a szolga meghajolt. Hiraga odabiccentett neki, és elindult az épülethez vezető ösvényen. A legtöbb fogadónak és teaháznak voltak titkos kijáratok, búvóhelyei vagy rejtett átjárói a szomszéd épületekhez – főleg az olyanoknak, amelyek meg merték kockáztatni, hogy sisiket fogadjanak. A Három Ponty Fogadónak ez a része a legmegbecsültebb vendégek számára volt fenntartva, külön konyha és személyzet szolgált ki, csak a kurtizánok voltak ugyanazok. Hiraga a verandán kilépett *getájából*, magasított talpú fapapucsából, és elhúzta a sódzsiajtót.

– Mit csinált? – kérdezte Ori.

– Jámborán elkullogott. Bizarr. – Hiraga értetlenül ingatta a fejét, leült Orival szemben, s kurtán biccentve viszonzta Fudzsziko mély meghajtását. Tegnap, miután kézbesítette Tyrer levelét, Raiko derűs beleegyezésére megvette ma éjszakára Fudzszikót.

– Szabad volna megkérdeznem, miért, Hiraga-szan? – kérdezte Raiko.

– Csak hogy bosszantsam Tairát.

– Íííí! Azt hiszem, nálunk veszítette el a szüzességét, Szako segítségével. Aztán kipróbálta Meíkot, utána pedig Fudzszikót. Fudzszikóval olyan jól érezte magát, hogy keresztbe állt a szeme.

Hiraga együtt nevetett Raikóval, kedvelte az asszonyt, de mikor meglátta Fudzszikót, sehogy sem értette, mi szépet talált rajta az ellensége. Fudzsziko megjelenése, frizurája teljesen átlagos volt, csak a szeme volt kirívóan nagy. Hiraga mindazonáltal nem mutatta ki meglepetését, sőt gratulált Raikónak, hogy sikerült egy ilyen virágszálra szert tennie, aki tizenhatnak látszik, noha már harmincegy éves és tizenöt esztendeje kurtizán.

– Köszönöm, Hiraga-szan – mosolyodott el Raiko. – Tényleg valóságos kincs ez a lány, a gajdzsinok valamilyen ok miatt

rajonganak érte. Különben is hajlamosak egy bizonyos hölgyhöz kötődni. Kérlek, biztasd Taira-szant, hogy járjon hozzánk. A gajdzsinok gazdagok, róla pedig azt hallottam, hogy komoly pozíciója van, és valószínűleg el fog itt tölteni néhány évet.

– Szonnó-dzsói.

– Az már a te dolgod. Levághatod a fejüket, csak ne itt, kérlek. Én meg előbb kiforgatom őket a vagyonukból.

– De azt megengeded, hogy Ori itt maradjon?

– Ori-szan érdekes fiatalember – mondta tétován Raiko. – Nagyon erős, nagyon haragos, nagyon nyugtalan... Valóságos puskaporos hordó. Félek tőle. Egy-két napra el tudom bújtatni, de... Kérlek, zabolázd meg egy kicsit, így is van elég baj a Fűzfavilágban, nem kell szándékosan keresni.

– Tudom. Az unokaöcsémről, Akimotóról hallottál valamit?

– Kutya baja. Hodogajában van, az Újhold Teaházban.

– Hívasd ide. – Hiraga egy aranyobant vett elő titkos zsebéből; feltűnt neki, hogy felcsillan az asszony szeme. – Gondolom, ez elég lesz a küldöncre, Akimoto és Ori itteni kiadásaira, na és persze Fudzsiko holnapi szolgálataira.

– Természetesen. – A pénz, a bőkezű fizetség eltűnt Raiko kimonója bő ujjában. – De Ori-szan csak addig maradhat, amíg jónak látom. Elfogadod?

– El.

– Szeretnék még valamit mondani. Nektek, sisiknek nagyon veszélyes mostanában ez a környék. Ez van kitűzve minden sorompónál. – Raiko egy körülbelül harmincszor harminc centiméteres fametszetet simított ki: Hiragát ábrázolta. A felirata így szólt; *A bakufu két koku jutalmat tűz ki ennek a gyilkos csósúi roninnak a fejére, aki legtöbbször Hiragának mondja magát, de számos más álnevet is használ.*

- *Baka!* – sziszegte a foga közt Hiraga. – Szerinted hasonlít rám? Hogyan lehetséges ez? Sose készítettem arcképet magamról!

– A festők szeme sokáig megőrzi az arcokat, Hiraga-szan. Vagy talán valamelyik szamuráj...? Vagy esetleg egy áruló. Komoly emberek keresnek, Hiraga-szan... Andzsó persze eddig is keresett, de most már Toranaga Josi is szeretne megtalálni.

Hiraga hátán végigfutott a hideg: elárulták volna Koikót? Vagy épp ő árulta el? – Josinak meg mi dolga velem?

Raiko vállat vont. – Tetszik, nem tetszik, de ő a kígyó feje. Szonnó-dzsói, Hiraga-szan, én is azt mondom, de ne vezesd ide a bakufut. Én szeretem, ha a nyakamon van a fejem.

Hiraga ma egész este csak a plakáttal foglalkozott s hogy mit kellene tenni. Megvárta, míg Fudzsziko újratölti szakéscsészéjét.

– Képtelen vagyok eligazodni ezen a Tairán, Ori.

– Miért bajlódsz vele ennyit? Öld meg.

– Annak is eljön az ideje. Egyelőre csak figyelem, igyekszem kitapasztalni a reakcióit. Mint egy sakkjátszma, amelyben állandóan változnak a szabályok, olyan ez az egész. Óriási élmény... ha egyszer túl tudod tenni magad a bűzükön.

– Ma este el lehetett volna intézni. A holttestét meg otthagyhattuk volna az őrség háza közelében, hadd higgyék, hogy ők tették. – Ori ingerülten végigsimított tenyerével borostás arcán, s a borotvált koponyáján kiserkent sörtéken. A bal válla még mindig be volt pólyázva, karja fel volt kötve. – Holnap megborotválkozom, attól majd újra szamurájabbnak érzem magam... Raiko tud egy megbízható borbélyt. Megőrülök ettől a kényszerű henyéléstől, Hiraga.

– A válladdal mi van?

– Tisztának látszik a seb. Viszket is, de ez jó jel. – Ori félig fölemelte a bal karját. – Följebb még nem bírom, de mindennap egy kicsit tovább erőltetem. Harchoz még gyenge. Karma. Miért nem öljük meg ezt a gajdzsint, ezt a Tairát? Te mondtad, mennyire titkolózó. Nem jönnének rá, hogy mi voltunk, de még arra sem, hogy itt járt a házban.

– Ez igaz, viszont ettől még elmondhatta valakinek. Épp ez az, amit nem értek bennük, hogy ilyen kiszámíthatatlanok. Egyik pillanatról a másikra képesek meggondolni magukat, képesek rá, hogy pont az ellenkezőjét tegyék annak, amit mondanak, de velünk ellentétben nem számolják végig a következményeket.

– Szonnó-dzsói! A gajdzsinok a hajukat tépnék, ha megölnénk. Ha legközelebb idejön, meg kell ölni.

– Meg fogjuk ölni, de csak később... Egyelőre remekül használható. Ki fogja fecsegni a titkaikat, el fogja árulni, hogyan

gyilkolhatjuk le őket száz- sőt ezerszámra – miután az ő felhasználásukkal megalázzuk és szétzúzzuk a bakufut. – Hiraga Fudziko felé nyújtotta üres csészéjét. Fudziko nyomban rámosolygott és újratöltötte. – Még az angolok legfőbb vezetőjének az irodájában is voltam, alig ötlépésnyire álltam tőle. Ott vagyok a gajdzsinok legfőbbjei közt! Bárcsak jobban érteném a nyelvüket! – Óvatosabb volt annál, mint hogy elárulja Orinak, mennyire tud angolul valójában – főleg nem a lány előtt. Nem beszélt arról sem, miként vette rá Tyrert, hogy csempéssze ki a követségről.

Fudziko egész este mosolyogva töltögette csészéiket, figyelmes volt, egyetlenegyszer sem szólt bele a beszélgetésbe. Feltűnés nélkül, de minden idegszálával figyelt. Ezernyi kérdés tolt fel benne, de fegyelmezettebb volt annál, mintsem egyet is megkockáztasson. „Ti csak figyeljete, mosolyogjatok, adjátok az ostobát, legyetek olyanok, mint egy játékszer – véste fejükbe újra meg újra a mama-szan –, és akkor a férfiak mindenfajta biztatás nélkül elmondják nektek mindazt, amire kíváncsiak vagytok. Figyeljete, mosolyogjatok, hízelegjete, tegyéte őket boldoggá, mert csak olyankor nagylelkűek. Ne feledjete, hogy az ő boldogságuk számunkra aranyat jelent, és az arany a mi egyetlen célunk, nekünk csak az arany nyújt biztonságot.”

– Taira Jedóban nagyon bátran viselkedett – mondta Hiraga –, ma este meg gyáván. Mondd csak, Fudziko, az ágyban milyen?

Fudziko mosolya mögé rejtette meglepetését: nem értette, hogyan lehet valaki ilyen bárdolatlan.

– Mint a többi fiatalember, Hiraga-szan.

– Jó, jó, de engem nem ez érdekel. Jól el van eresztve? Magas ember, hosszú lándzsa?

– Bocsáss meg – mondta alázatos hangon Fudziko, és lesütötte a szemét –, de a Fűzfavilág hölgyeinek egyetlen vendéggel sem szabad egy másik vendégről beszélgetniük.

– És ez a szabály a gajdzsinokra is érvényes? Eh? – kérdezte Hiraga.

– Én már próbáltam – röhincselte Ori –, de ezekből egy szót sem lehet kihúzni. Raiko-szan még jól meg is mosta a fejem, amiért ennyit kérdezősködöm. Gajdzsinok vagy sem, mondja, a josivarai szabályok rájuk is érvényesek. Azt mondja, általánosságokban

beszélhetünk róluk, de konkrétan egyetlen vendégről sem. *Baka-ne!* Egészen fel volt dűlva.

Mindkét férfi nevetett, de Fudzsiko észrevette, hogy Hiraga nem tiszta szívből kacag. Úgy tett, mintha nem venné észre. Nagyon szerette volna elnyerni a tetszését, de még nem tudta, miképpen legyen szolgálatára az éjjel.

– Bocsáss meg, Hiraga-szan, de öregekkel, fiatalokkal és középkorúakkal egyaránt elég kevés a tapasztalatom. A legtöbb tapasztalt hölgy azonban azt állítja, hogy a méret önmagában egyik félnek sem garantálja a kielégülést, és hogy a legjobb és legkellemesebb vendégek a fiatalok.

Fudzsiko legszívesebben felkacagott volna a saját szájából elhangzott elkoptatott hazugság hallatán. Egyszer azért elmondanám nektek az igazságot: hogy a legrosszabb vendégek éppen a fiatalok, ők követelik a legtöbbet, és ők nyújtják a legkevesebbet. Türelmetlenek, majd szétveti őket a hév, több fordulót kívánnak, de csak ritkán elégedettek – és még ritkábban bőkezűek. És ami a legrosszabb: bármennyire próbál is ellenállni, a lány könnyen beleszerethet, ami aztán még nagyobb szomorúsághoz, s legtöbbször öngyilkossághoz vezet. Hússzorta jobb az öreg vendég.

– Vannak fiatal emberek – válaszolta anélkül, hogy felelt volna –, akik bármilyen alaposan meg vannak is áldva, mégis hihetetlenül félénkek.

– Érdekes. Te Ori... én még mindig nem tudom elhinni, hogy Taira ilyen gyáván megfutamodott.

Ori vállat vont. – Gyáván vagy sem, meg kellett volna ölnünk. Én is nyugodtabban aludnék. Egyébként mi mást tehetett volna?

– Bármit. Berúghatta volna a kaput. Ha egyszer meg volt beszélve, akkor meg volt beszélve. Raiko pedig csak súlyosbította a sértést azzal, hogy nem kínált Fudzsiko helyett egy másik lányt.

– Azt a kaput vagy azt a kerítést még mi sem tudnánk betörni.

– Akkor meg elmehetett volna a főutcára, összetoborozhatott volna tízet-húszat a magafajta közül, hogy jöjjenek segíteni neki. Fontos beosztásban szolgál, a követségen a katonák mind engedelmeskedtek neki. Raiko egy álló esztendeig hajlongott volna előtte, mi meg menekülhattünk volna. Az ő helyében én ezt tettem

volna. – Hiraga elmosolyodott; Fudzsiko megborzongott. – Ez arc kérdése. Pedig nagyon is tudják, mit jelent az arc: képesek lettek volna az utolsó emberükig védeni azt a rissz-rossz követségüket... Aztán a hajóhaduk romhalmazzá lőtte volna Jedót.

– Hát nem épp ezt akarjuk?

– De – nevetett fel Hiraga. – Csak nem pont olyankor, mikor nincs nálam fegyver, és épp kertészként túrom a földet. Úgy éreztem magam, mintha meztelen volnék!

Fudzsiko megint töltött. Hiraga ránézett. Ha az aznapra rendelt lány nem is volt különösebben szép, férfiassága és a szaké általában akkor is felizgatta Hiragát. Ma este azonban nem. Ez itt a gajdzsinok Josivarája, gondolta. Ez a lány gajdzsinokkal szokott hálni, tehát beszenyeződött. De Orinak talán tetszik. Az arc kedvéért visszamosolygott a lányra.

– Rendelj valami ennivalót, Fudzsiko. A legjobbat, ami csak telik a háztól.

– Máris, Hiraga-szan. – Fudzsiko kisietett.

– Figyelj csak, Ori. – Hiraga suttogóra fogta, nehogy más is meghallja. – Nagy veszély fenyeget. – Elővette az összehajtogatott plakátot.

Ori megdöbbsent. – Két koku? Ennyitől bárki kísértésbe jön. Ami a rajzot illeti, az... Hát ábrázolhat éppenséggel téged is. Könnyen lehet, hogy a sorompóórség megállít.

– Raiko is ezt mondta.

Ori Hiraga szemébe nézett. – Dzsoun festő volt... méghozzá elég jó.

– Ez nekem is eszembe jutott, de még mindig nem tudom megérteni, hogy foghatták el és törhették meg. Sok sisi titkot ismer, és azt is tudja, hogy Kacumata meg akarja támadni a Kiotóba tartó sógunt.

– Undorító, hogy hagyta magát élve elfogni. A vak is látja, hogy árulók férkőztek közénk. – Ori visszaadta a plakátot. – Két koku nagyon csábító... Még a legodaadóbb mama-szant is megingathatja.

– Erre is gondoltam.

– Növessz szakállat vagy bajuszt, Hiraga, úgy nehezebben ismernek fel.

– Igen, azt hiszem, érdemes. – Hiraga örömmel tapasztalta, hogy Ori újra a régi, eleven eszű Ori, akinek tanácsai mindig értékesek. – Furcsa érzés tudni, hogy ez a plakát ott van mindenütt.

Hallgattak egy ideig, végül Ori szólalt meg. – Egy-két nap múlva, amint tehetem, de napról napra erősebb vagyok, elmegyek Kiotóba, megkeresem Kacumatát, és elmondom neki, mi történt Dzsounnal. Figyelmeztetnünk kell.

– Ez jó ötlet. Nagyon jó.

– És te? Mihez kezdesz most?

– A gajdzsinok között nagyobb biztonságban vagyok, mint bárhol másutt... már ha el nem árulnak. Akimoto Hodogajában van. Már üzentem érte. Ha megjön, eldöntjük, mi legyen.

– Ahogy óhajtod. De szerintem jobb volna, ha azonnal elindulnál Kiotóba, mielőtt végig a Tokaidón mindenütt közszemlére teszik ezeket a plakátokat.

– Nem megyek. Taira olyan lehetőséget kínál, amit vétek volna kihagyni. Mindenesetre elrejték nála néhány kardot.

– Szerezz egy pisztolyt, az kevésbé feltűnő. – Ori a jukatájába csúsztatta a kezét, és megdörzsölte a kötést.

Hiraga meglepetten vette észre a nyakában csillogó kis aranykeresztet.

– Ezt minek hordod?

Ori vállat vont. – Csak úgy.

– Válj meg tőle... Erről a keresztről rájöhetnek, hogy közöd van a Tokaidón történetekhez, Sorinhoz meg ahhoz a lányhoz. Nem érdemes emiatt esetleg veszélybe sodorni magad.

– Sok keresztény szamuráj van.

– Igen, de az a lány felismeri ezt a keresztet. Őrülség ilyen kockázatot vállalni. Ha mindenáron keresztet akarsz viselni, szerezz egy másikat.

Ori csak némi hallgatás után szólalt meg. – Nekem ez tetszik. – Hiraga látta, hogy nem érti, szidta is magában, de úgy érezte, kötelessége oltalmazni a sisik mozgalmát és a szonnó-dzsói érdekeit.

– Vedd le!

Orinak arcába szökött a vér. Halvány mosolya nem változott, de érzékelte a kihívást: engedelmeskedik vagy ellenszegül – és

meghal.

Egy szúnyog zümmögött az arca előtt. Nem hessintette el, nem akart hirtelen mozdulatot tenni. Jobb kezével lassan megfogta és letépte nyakából a láncot. A kereszt és a lánc eltűnt a jukata ujjsebében. Ori mindkét kezével a tatamira tenyereit, és meghajolt.

– Igazad van, Hiraga-szan, fölösleges kockázat volt. Kérlek, bocsáss meg. – Hiraga szótlanul viszonzta a meghajlást. Csak most engedett ki, Ori is csak most egyenesedett föl. Mindketten tudták, hogy kapcsolatuk e pillanattól fogva egyszer s mindenkorra megváltozott. Nem lettek ellenségek, de nem voltak már barátok, inkább szövetségesek. Mindketten tudták, hogy soha többé nem lesznek barátok. Ori felemelte csészéjét, s örömmel tapasztalta, mennyire erős az önkontrollja: dühe ellenére sem remegtek ujjai. Hiraga is ivott, aztán előrehajolt, és újratöltötte mindkettejük csészéjét.

– És most kérlek, mesélj Szumomóról.

– Alig emlékszem valamire. – Ori szétnyitotta a legyezőjét, és elhessegette a szúnyogot. – Noriko, a mama-szan úgy mesélte, Szumomo úgy jelent meg velem meg a hordággal, mint valami látomás. A mama-szannak csak annyit mondott, hogy egy gajdzsin orvos felnyitotta, kitisztította és összevarrta a sebemet. Kifizette Sorin fele adósságát, és rávette, hogy rejtsen el. Megkérdezte, mi történt Sorinnal, aztán már szinte meg sem szólalt. Mikor Jedóból megjött a hírnök az üzenetteddel, nyomban elindult Simonoszekibe. Egyetlen hírt hallottam csak tőle: Szacuma háborúra készül, és a.csósúi ütegek megint rálöttek a szorosban haladó gajdzsin hajókra, és visszafordulásra kényszerítették őket.

– Ez jó hír. Mindent elmondtál neki Sorinról?

– Igen. Azt mondta, bosszút áll.

– Hagyott valami üzenetet vagy levelet? – Ori vállat vont. – Nálam semmit.

De talán Norikónál igen, gondolta Hiraga. Mindegy, ráér.

– Jól nézett ki?

– Igen.

Szótlanul ültek egy ideig, mindketten azon törték a fejüket, mire gondol valójában a másik.

Hiraga váratlanul elmosolyodott. – Ma este nagy ünnepség volt a kolónián. Zenéltek, vedeltek, így szokás náluk, mikor egy férfi rááll, hegy házasságra adja a fejét. – Felhajtotta csészéje tartalmát. – Jó ez a szaké. – Az egyik kereskedő nőszül... az a gajdzsin, akit megváltál a Tokaidónál.

Orinak a lélegzete is elállt. – Azt a nőt veszi el, akié a kereszt? Ő is ott volt?

– Ott.

– Nahát...! – dünnyögte Ori, mintha csak magában beszélne, aztán felhajtotta a szakéját, s mindkettejüknek töltött. Egy kis bor észrevétlenül a tákára loccsant. – Féjhez megy? Mikor?

Hiraga föl vonta a vállát. – Nem tudom. Együtt láttam őket. A férfi két bottal jár, mint egy nyomorék... Alaposan odavágtál neki, Ori.

– Akkor jó. Na és a nő milyen volt?

– Külföldies – nevetett föl Hiraga. – Kész komédia. – Leírta Angélique krinolinját, a frizuráját. Felállt, a járását kezdte majmolni. Hamarosan szinte gurultak a tatamin a nevetésről. – ...a keble meg így kint! Mielőtt eljöttem, belestem az ablakon. Férfiak ölelgették teljesen nyíltan, összekapaszkodott egy férfival, úgy járt vele valamilyen keringő-forgó táncfélélet mindenki szeme láttára. Közben meg harsogtak azok a borzalmas hangszerek... zenének nemigen nevezném. És időnként magasra rúgta a lábát, félig be lehetett látni neki, bokáig érő, csipkés bugyogó volt rajta. Ha nem a saját szememmel látom, sose hiszem el! Úgy váltott át egyik férfi karjáról a másikra, mint egy egyszemes szajha. És mindenki ünnepelte! Az a hülye meg, aki majd elveszi, az meg csak ült egy széken és vigyorgott! Na, ehhez mit szólsz? – Töltött volna, de a palack már kiürült. Szakét!

Nyomban nyílt az ajtó. Egy szolgálólány sietett be térden csúszva-mászva két üveg szakéval, s nyomban ki is surrant. Hiraga böffentett, kezdett hatni rá a szaké.

– Úgy viselkedtek, mint az állatok. Ha nem volnának ágyúik meg hajóik, leköpní se volna érdekes őket.

Ori kipillantott az ablakon, elnézett a tenger felé.

– Mi az? – Hiraga nyomban éberré vált. – Baj van?

– Á, nem, semmi.

Hiraga nyugtalanul összehúzta a szemöldökét; tudta, mennyire érzékeny Ori a külső kisugárzásokra.

- Itt vannak a kardjaid?
- Itt. Raiko vigyáz rájuk.
- Utálok így kard nélkül járni.
- Megértem.

Egy ideig szótlánul iddogáltak, aztán megérkezett a vacsora: kis tálkákban rizs, főtt hal, szusi, szasimi meg egy tempura nevezetű, portugál étel rizslisztbe mártott, forró olajban kisütött hal és zöldség. Míg 1550-ben, első európaiakként a portugálok meg nem érkeztek, a japánok nem ismerték az olajban sütést.

Miután elteltek, hívták Raikót, dicsérték a vacsorát, elhárították az ajánlatát, hogy küld nekik egy gésát a szórakoztatásukra. Raiko meghajolt és távozott.

– Te is mehetsz, Fudzsiko – mondta Hiraga. – Holnap valamikor napszállta után itt leszek.

– Igenis, Hiraga-szan. – Fudzsiko földig hajolt. Örült, hogy nem kell többet tennie. Raiko már elmondta neki, hogy a honoráriumma roppant bőkezű. – Köszönöm, hogy megtiszteltél.

– Amit itt hallottál vagy láttál, természetesen sosem szabad elmondani se Tairának, se más gajdzsinoknak, se senkinek.

Fudzsiko döbbsen kapta föl a fejét. – Természetesen nem mondom el senkinek, Hiraga-szan – mondta, de Hiraga szemébe pillantva nagyot ugrott a szíve. – Természetesen nem mondom el – ismételte alig hallhatóan, s ijedten magára hagyta a két férfit.

– Veszélyes dolog ez előtt a nő előtt beszélgetnünk, Ori.

– Bármelyik előtt az. De se ő, se a többi nem meri kinyitni a száját.

– Ori a legyezőjével hessegette maga elöl az éjszakai rovarokat. – Mielőtt elmegyünk, megalkuszunk Raikóval, hogy helyezze át Fudzsikót valamelyik ócska kis házba, jó messze a gajdzsinoktól meg a bakufutói.

– Ez jó gondolat. Bár lehet, hogy sokba kerül. Raiko azt mondja, Fudzsikót valamiért imádják a gajdzsinok.

– Fudzsikót?

– Őt. Furcsa, *ne?* Raiko szerint mindent egész másként csinálnak, mint mi. – Hiraga észrevette, hogy Ori mosolya elmeresül. – Mi az?

– Semmi. Holnap még beszélgethetünk.

Hiraga bólintott, felhajtotta szakéját, levetette a keményített jukatát, amellyel a teaházak és a fogadók szokás szerint ellátták vendégeiket, s felöltözött. Egyszerű parasztkimonót öltött, fejét hevenyészve betekerte, kulikalapot tett rá, s vállára vetette üres tarisznyáját.

– Nem veszélyes így járkálni?

– Amíg nem kell levennem a kalapomat, nem. És ezek is itt vannak nálam. – Hiraga két passzust mutatott. Tyrertől kapta mindkettőt, az egyiket angolul, a másikat japánul írták. – A hídnál meg a kapunál álló őrök nagyon éberek, éjszakánként meg katonák járőröznek a kolónián. Kijárási tilalom nincs, de Taira figyelmeztetett, hogy legyek óvatos.

Ori elgondolkozva visszaadta a passzusokat.

Hiraga a kimonója ujjába rejtette őket.

– Jó éjt, Ori.

– Jó éjt, Hiraga-szan. – Ori furcsa pillantást vetett Hiragára. – Szeretném tudni, hol lakik az a nő.

Hiraga szeme összeszűkült.

– Igen?

– Igen. Szeretném tudni. Pontosan.

– Gondolom, ezt ki tudom deríteni. És aztán?

Megsűrűsödött a csend. Ori eltöprengett. Nem biztos, hogy ma éjjel is így lesz, bárcsak így történne, de valahányszor eltűnődöm, mindig az az éjszaka jut eszembe, s megáradásom, amelynek mintha sosem akart volna vége szakadni abban a lányban. Ha akkor megölöm... így viszont egyre kísért. Nem hagy nyugodni. Ostobaság, tudom, de megbabonázott. Gonosz, visszataszító nő, tudom, mégis megbabonázott. Míg él, kísérteni fog.

– És aztán? – ismételte Hiraga.

Ori faarccal állta a tekintetét. Végül vállat vont.

Október 17., szerda

André Poncin szeme elkerekedett.

– Maga állapotos?

– Igen – felelte halkán Angelique. – Tudja a...

– De hiszen ez csodálatos! Így a lehető legtökéletesebb! – kiáltott fel Poncin, s első döbbenetén túltéve magát, szélesen elvigyorodott: Struan, a brit úriember megrontott egy ártatlan hölgyet. Ha ad a jó hírére, most már mindenképp el kell vennie. – Madame, engedje meg, hogy gratuláljak a...

– Pszt! Ne olyan hangosan! A falnak is füle van, főleg a követségeken – suttogta Angelique. Egészen magánkívül volt. Nagyon meglepte, hogy ennek ellenére képes ilyen, nyugodt hangon beszélni, ennyire megőrizni a higgadtságát, s ilyen könnyedén társalogni Poncinnal erről a dologról. – Nem Monsieur Struan a gyerek apja.

Poncin mosolya egy pillanatra eltűnt, aztán ismét megjelent, – Ugye csak tréfál?

– Hallgasson meg. – Angelique közelebb húzta a székét. – Engem Kanagavában megerőszakoltak...

Poncin döbbsent figyelemmel hallgatta, hogyan következtetett vissza Angelique az aznap éjszaka történetekre, s hogyan titkolta mostanáig irtózatát.

– Jóságos ég, szegény Angelique! Szegény kicsikém... Borzalmas lehetett... – André Poncin egészen elhűlt, mélyen megrendítették a hallottak. Ugyanakkor gondolataiban megint helyére kattant valami: Aylesbury, Seratard és Struan megállapodott egymással, hogy Hoag doktor kanagavai operációjáról nem beszélnek senkinek, és főképp nem említik Angelique előtt, akivel kapcsolatban mindkét orvos ugyanazt a tanácsot adta: „Fölösleges ilyesmivel háborgatni, így is elég nyugtalan a Tokaidón történetek óta.”

Fölösleges ilyesmivel háborgatni, visszhangozta magában Poncin; megrázta a dolog iróniája.

Tenyerére vette Angelique kezét, simogatni kezdte, így látni maga mellett ebben az irodában ezt a szerény, tartózkodó lányt, aki ezzel a tiszta tekintetével maga a megtestesült ártatlanság, és aki alig néhány órája még minden idők legragyogóbb jokohamai báljának királynője volt, valószínűtlen színezetet kölcsönzött az elbeszélésnek.

– És ez tényleg megtörtént? Igazán?

Angelique fölemelte a kezét, mintha esküre emelné. – Esküszöm az élő Istenre. – Ölébe ejtette kezét. Halványsárga hétköznapi ruha, kis narancsszín főkötő, ernyő.

Poncin hitetlenkedve csóválta a fejét.

Élete során rengeteg hasonló tragédiával találkozott: néhányat a felettesei idéztek elő, egy-kettőbe csak úgy belebotlott, sokat felgyorsított s a legtöbbet – ha ugyan nem mindet – ki is használta az ügy, Franciaország – a forradalom, a „szabadság, egyenlőség, testvériség”, Louis Napóleon császár vagy bármilyen más, éppen aktuális áramlat javára. És mindenekelőtt a maga javára.

Miért is ne? – vélekedett. Hát mit tett eddig értem Franciaország? Semmit. És mit fog tenni ezután? Semmit. De ez az Angelique... Ez a lány vagy pillanatokon belül összeroppan ezzel a már-már valószínűtlen tisztaságával együtt, vagy született boszorkány, aki briliáns technikával csúri-csavarja az igazságot. Találkoztam már ilyenekkel... De az is lehet, hogy alapvetően jó szándékú volt, csak a rettenet tette ilyen koravénné, számítóvá, hidegvérűvé.

– Valahogy meg kell oldanom ezt a problémát, André.

– Abortuszra gondol? Maga katolikus!

– Maga is. De ez csak énrám és Istenre tartozik.

– Na és a gyónás? Ezt meg kell gyónni. A vasárnapi mise...

– Ez viszont csak rám és a papra tartozik, azután meg Istenre. Előbb a problémát kell megoldani.

– Ez Isten és ember törvénye szerint tilos.

– És már az özönvíz előtt is csinálták – vágta rá nem minden él nélkül Angelique. – Maga mindent meg szokott gyónni? A házasságtörés is Isten törvénye ellen való, nem? A gyilkosság nemkülönben. Igaz?

– Ki mondja, hogy én megöltem bárkit is?

– Senki. De ez azért fölöttébb valószínű. Vagy legalábbis az, hogy okozója volt emberek halálának. Zavaros időkben élünk. André, nekem szükségem van a maga segítségére.

– Az örök kárhozatalnak teszi ki magát.

Tudom, sírtam is tengernyi könnyet miatta, gondolta komoran Angelique; hirtelen gyűlölni kezdte Poncint s a keserű valóságot, hogy kénytelen kiszolgáltatni magát ennek az embernek.

Korán ébredt reggel, aztán csak feküdt, töprengett, újra meg újra végiggondolta a tervét, s egyszer csak rádöbbsent, hogy gyűlöli a férfiakat. A férfiak okoznak minden bajt: apák, férjek, fivérek, fiak, papok... És épp a papok a legrosszabbak, sokuk megrögzött szoknyavadász, titkos utakon járó, hazug ember, akinek az egyház csak arra kell, hogy mocskos kis üzelveit fedezze vele. Bár az is igaz, hogy akad köztük néhány szent életű ember is. Ezt a világot a férfiak kormányozzák, ők teszik elviselhetetlenné a nők számára. Gyűlölöm őket egytől egyig. Csak Malcolmot nem. Őt még nem. Egyelőre nem. Nem tudom, tényleg szerelmes vagyok-e belé, azt sem tudom, mi az a szerelem, mindenesetre jobban kedvelem, mint bármely más férfit. És megértem.

Ami viszont a többit illeti... Istennek hála, hogy felnyílt a szemem!

Könyörögve, bizalommal függesztette tekintetét Poncinre. Az ördög vigyen akárhová, amiért a kezébe kell tennem a sorsom, de hál' istennek most már keresztüllátok rajtad. Igaza van Malcolmnak és Jamie-nek: neked nincs más célod, mint hogy rátenyerelj a Struan cégre, vagy ha ez nem sikerül, hogy romba döntsöd. Istenem, miért is vagyok kénytelen egy férfihoz fordulni...! Bezzeg Párizsban vagy akár Hongkongon húsz-harminc nőt is megkérhetnék diszkrétan, hogy legyen a segítségemre. Na de itt... Ahhoz a két boszorkányhoz? Na nem. Egy kanál vízben megfojtának.

Hagyta, hogy kibuggyanjon néhány csepp könnye. – Könyörgök, segítsen!

André Poncin felsóhajtott. – Reggel beszélek Babcott-tal.

– Megörült? Róla szó sem lehet. Se Hoagról. Nem, André, én ezt már nagyon alaposan végiggondoltam. Nekünk valaki más kell. Egy madám.

Poncinnek megint leesett az álla, elképesztette Angelique higgadtsága és logikája.

– Valamelyik mama-szanra gondol? – hebegte.

– Az meg micsoda?

– Hát... hogy is mondjam... Egy olyan nő, egy olyan japán nő... Valamelyik itteni bordély tulajdonosa. Ő szerződik a lányokkal, ő állapítja meg az árakat, ő irányítja a lányokat. Meg ilyesmiket.

Angelique homloka redőkbe gyúródott. – Én nem ilyenre gondoltam. Tudomásom szerint ennek az útnak a túlvégén is van egy ilyen ház.

– Jóságos ég! Csak nem Drunk Townra céloz? A Huncut Nelly? Ezer aranyért be nem tenném hozzá a lábam!

– De nem ez az a ház, amelyet a híres hongkongi Mrs. Fotheringill húga vezet?

– Hát róla meg honnan tud?

– Jaj, André... Hát mi vagyok én? Holmi ostoba, álszent angol liba? – kérdezett vissza ingerlékenyen Angelique. – Mrs. Fotheringill meg az Ifjú Hölgyek Műintézete... Egész Hongkong ismeri. Igaz, az asszonyok úgy tesznek, mintha hírét se hallották volna, de még a legostobábbja is tudja, hogy a férje vagy eljár a kínai házakba, vagy valamilyen keleti szeretőt tart. Hipokriták. Azt hiszem, még magát is meglepné, ha tudná, miről beszélgetnek úri hölgyek, mikor nincs férfi a közelben. Még Hongkongban hallottam, hogy Mrs. Fotheringill húga nyitott itt egy házat.

– Ez azért nem olyan, Angelique. Ezt az ittenit matrózok, iszákosok, otthoni küldeményekből tengődő emberek látogatják... A söpredék. A Huncut Nelly pedig csak híreszteli, hogy Mrs. Fotheringill húga. Szerintem fizet valamit a névhasználatért.

– Ó! Eszerint maga oda jár szórakozni?

– Nem. Én Josivarába járok. – André Poncin elmagyarázta, bár maga sem értette, hogyan képes egy lány előtt ilyen nyíltan beszélni erről a témáról.

– És van valamilyen törzshelye, ahol jó viszonyban van a mama-szannal? – kérdezte Angelique.

– Van.

– Akkor jó. Akkor menjen el ahhoz a mama-szanhoz, és szerezzen tőlük valamilyen szert, amit ilyen esetekben használnak.

– Tessék?

– Az ég áldja még, André! Viselkedjen értelmesen. Ez most komoly ügy. Ha nem oldjuk meg, én sose leszek a Nemes Ház úrnője, és nem fogok tudni segíteni bizonyos... ügyekben. – Angelique elégedetten látta, hogy ült a megjegyzése. – Menjen el ma este ahhoz a madámhoz, és kérjen tőle olyan szert. Ne a barátnőjének vagy valamelyik másik lánynak szóljon, nekik valószínűleg fogalmuk sincs róla. A *patronne*-hoz menjen, a tulajdonosnőhöz. Mondjon neki valami olyasmit, hogy a barátnőjének elmaradt a havija.

– Nem tudom, hogy van-e ilyen szerük.

– Ne legyen csacsi, André. Nyilvánvalóan van nekik. Kell lennie. – Jobb kezével igazgatni kezdte bal kezén a kesztyűt. – Ha ezt a problémát megoldjuk, minden sínen lesz, karácsonykor megesküszünk. Jut is eszembe: úgy gondoltam, okosabb lesz, ha addig kiköltözöm a Struan-házból... Monsieur Struan napról napra erősödik. Délután visszaköltözöm a követségre.

– Nem volna jobb, ha mellette maradna?

– Normális körülmények között jobb volna, de ez most rendkívüli helyzet. És ami még fontosabb: biztos vagyok benne, hogy attól a szertől egy-két napig nem fogom valami kellemesen érezni magam. Amint ezen túl leszek, majd eldöntöm, hogy visszaköltözöm-e. Tudom, hogy önben megbízhatok, barátom. – Angelique felállt. – Holnap ugyanebben az időpontban?

– Ha nem sikerül szereznem, üzenek.

– Ne. Inkább találkozzunk itt délben. Bízom magában. – Angelique rámosolygott Poncinre.

Poncin felvillanyozódott: részben e mosolytól, részben a tudattól, hogy ezek után bármi történjék is, Angelique örökre hozzá van láncolva.

– Emlékszik azokra az írásjelekre, amelyek a lepedőjére voltak írva?

– Igen – felelte meglepetten Angelique; kizökentette a váratlan kérdés. – Miért?

– Le tudná rajzolni nekem? Talán felismerem őket. Lehet, hogy van valami jelentésük.

– A paplanomra voltak írva, nem a lepedőmre. A vérével. – Angelique mély lélegzetet vett, áthajolt az asztalon, elvett egy tollat,

és belemártotta a tintába. – Valamit még kifelejtettem – mondta. – Mikor felébredtem, észrevettem, hogy az a kis kereszt, amelyet gyerekkorom óta a nyakamban viseltem, eltűnt. Kerestem mindenütt, de nem lett meg.

– Az a férfi lopta el?

– Feltételezem. De mást nem vitt el. Volt ott néhány ékszerem, de azokhoz hozzá sem nyúlt. Igaz, nem túl értékesek, de mégis többet érnek, mint az a kis kereszt.

Angelique szavai nyomán Poncin lelki szemei előtt megjelent a kép: ott fekszik a lány a kettészakított hálóingben, a holdfény megcsillan a kereszten, a férfi széttárja Angelique combjait... Felébredt benne a vágy. Szeme körülsimogatta az asztal fölé hajló lányt.

– Tessék – szólalt meg végül Angelique, s átadta a papírt.

Poncin nézegetni kezdte. A napfény megcsillant állandóan viselt arany pecsétgyűrűjén. Az írásjegyekből semmit sem tudott kihámozni. – Ezeknek sajnos nincs jelentésük... még csak nem is látszanak kínainak. A kínaiak ugyanúgy írnak, mint a japánok. – Egy hirtelen ötlet hatására megfordította a lapot. – Tokaidó! Ez az! – Angelique arcából lefutott a vér. – Csak maga fejjel lefelé másolta le őket. Így már minden összeáll! Ez az ember azt akarta, hogy maga tudomást szerezzen a történeletről. Hogy az egész kolónia tudomást szerezzen róla. Vajon miért?

Angelique remegő kézzel végigsimította a homlokán. – Nem tudom... Lehet, hogy... De nem tudom. Mostanra már biztos meghalt, Malcolm meglőtte, azt nem élhette túl.

Poncin idegesen fontolgatta a lehetőségeket. – Már így is elég sok közös titkunk van, és maga tud titkot tartani... Sajnos kénytelen vagyok még egygel terhelni. – Beszámolt a Hoag-féle operációról. – Hoag nem tehetett róla, nem tudhatta, ki az az ember. Csak az a vicc az egészben, hogy mindkét orvos azt mondta, erről ne beszéljünk magának, nehogy felizgassuk.

– Babcott meg az altatója az oka annak, hogy ilyen helyzetbe kerültem – jelentette ki Angelique; hangjától Poncinben meghűlt a vér. – Eszerint az az ember él még.

– Ezt nem tudjuk. Hoag szerint nem sok esélye volt az életben maradásra. De vajon milyen érdeke fűződhetett annak a

gazembernek ahhoz, hogy a gonosztette kitudódjon?

– Van még valami ezzel a borzalommal kapcsolatban, amit maga tud és én nem?

– Nincs. De miért akarta közhírré tenni? Hősködésből?

Angelique hosszú ideig merev tekintettel nézte az írásjeleket. Nem mozdult, csupán a keble hullámzott lassan lélegzése ritmusára. Végül szó nélkül kiment, halkan becsukódott utána az ajtó.

Poncin töprengve csóválta a fejét, s megint kezébe vette a lapot.

Tyrer a brit követség melletti kis faházban kalligráfiát gyakorolt Nakama segítségével – ezen a néven ismerte Hiragát.

– Most akkor azt mondd meg, hogyan mondják japánul azt, hogy ma, holnap, holnapután, jövő héten, jövőre, és mi a nevük a hét napjainak meg a hónapoknak.

– Mondom, Taira-szan. – Hiraga gondosan artikulálva kimondta a szót, megvárta, míg Tyrer fonetikusán, latin betűkkel leírja, melléírta a japán írásjegyeket, amelyeket aztán Tyrer lemásolt. – Te jó diák. Mindig ugyanabban a sorrendben rajzold vonásokat, úgy könnyű, nem felejt.

– Igen, már kezdem érteni. Nagyon köszönöm a segítséged – felelte barátságosan Tyrer. Élvezte az írás-olvasást, a tanulást – és a tanítást, ő is tanította Nakamát, aki fölöttébb intelligensnek és gyorseszűnek bizonyult. Még egyszer végigvették az új szavakat, aztán Tyrer azt mondta: – Mára elég lesz, köszönöm. Most légy szíves, menj el Raiko-szanhoz, és győződj meg róla, hogy a ma este minden rendben lesz-e.

– Mi az: győződj meg?

– Nézd meg a saját szemeddel. Menj oda és nézd meg, hogy várnak-e ma estére.

– Ó, értem! – Hiraga megdörzsölte az állat, amelyen már ott sötétlett az éjszaka kiserkent borosta. – Megyek győződni meg.

– Ebéd után visszajövök – mondta Tyrer. – Kérlek, akkorra te is gyere vissza. Gyakoroljuk a beszélgetést, és beszélj még nekem Japánról. Hogy mondják ezt japánul? – Hiraga elmondta. Tyrer fonetikusán beleírta a füzetébe, amely már tele volt szavakkal és kifejezésekkel, aztán addig ismételte, míg úgy nem érezte, hogy

sikerült megjegyeznie. Már épp el akarta bocsátani Hiragát, mikor egy hirtelen gondolat hatására megkérdezte: – Mi az a *ronin*?

Hiraga némi gondolkodás után amilyen egyszerűen csak tudta, elmagyarázta. De a sisikről nem beszélt.

– Akkor hát te is ronin vagy, törvényen kívüli?

– *Hai*.

Tyrer elgondolkozva megköszönte a felvilágosítást, és elengedte Hiragát. Lenyelt egy ásítást. Rosszul aludt az éjjel, nagyon feldúlta lelki világát Raiko váratlan visszautasítása.

A fene egye meg ezt a Raikót, a fene egye meg Fudzsikót, gondolta, miközben föltette kürtőkalapját, s elindult a High Street-i Klub felé ebédelni. A mennykő csapjon ezekben a japánokba, a mennykő csapjon mindenbe! Majd szétmegy a fejem... Sose fogom megtanulni ezt a rettenetesen komplikált nyelvet. – Ne légy nevetséges! – figyelmeztette magát fennhangon. Természetesen meg fogod tanulni. Itt van Nakama meg André, mindkettő remek tanító. Ma este meg jól bevacsorázol, megiszol egy üveg pezsgőt, aztán ágyba bújsz egy csinos lánnyal. Ne szidd Fudzsikót, hamarosan megint ott fekszel mellette. Jaj, Istenem... nagyon remélem.

Szép idő volt, az öböl tele hajókkal. Kereskedők ballagtak a Klub felé.

– Á, jó napot, André! De örülök, hogy látom. Volna kedve velem ebédelni?

– Köszönöm, de nem. – André Poncin nem állt meg.

– Valami baj van?

– Semmi. Majd máskor.

– Holnap? – André nem szokott ilyen a kurta lenni, gondolta Tyrer. A fene egye meg, meg akartam tőle kérdezni, mit...

– Én magával tartok, Phillip, ha megengedi – szólalt meg a háta mögül McFay.

– Hogyne, Jamie, természetesen. Kicsit kialvatlannak látszik.

– Az is vagyok. De maga se látszik túl kipihentnek. Micsoda este volt...!

– Hát igen. Malcolm hogy van?

– Egyebek között épp róla szeretnék beszélni magával. – Kerestek egy asztalt. Zsúfolt, füstös és fülledt volt a helyiség, mindenki a

szokásos szalonkabátját viselte.

Egy sarokasztalhoz telepedtek le. Kínai szolgák hordták fel tálcákon a marhasülteket, csirke- és halpástétomokat, cornwalli süteményeket, yorkshire-i pudingokat, rizses-tálkákat, hozzá rumot, barna és világos sört, pezsgőt, vörös- és fehérborokat. Minden teríték mellett egy-egy légycsapó hevert. McFay lengetni kezdte a magáét. – Meg akartam kérni magát, hogy beszéljen Malcolmmal. Jó volna, ha megmondaná neki, hogy nem ártana, ha a lehető leghamarabb visszamenne Hongkongra.

– És miért nekem kellene ezt közölnöm vele, Jamie? Szerintem amint lehet, úgylis visszamegy. Különbén sem hallgat rám. Miért is hallgatna? Mi ez az egész?

– Az anyja. Tartok tőle, hogy ez most már nem titok. Ne adja tovább senkinek, de minden postával jön tőle egy levél, amelyben utasít, hogy azonnal küldjem haza Malcolmot... Most mondja meg, mit tehetek én ebben a helyzetben... Malcolm egyszerűen nem hallgat rám. És ha majd az estély meg az eljegyzés híre elér Hongkongra... – McFay segélykérően nézett a mennyezet felé. – Ajíjje! Akkora szar lesz itt, hogy Jedóban is érződik majd a bűze.

McFay komolysága ellenére Tyrer elnevette magát. – Máris szaglik. A követség kertésze most trágyázza a primőröket.

– Tényleg? – A skót beleszagolt a levegőbe. – Észre se vettem. Milyen a curry? – kérdezte egyik asztalszomszédját.

– Veszettül erős. – A férfi, Lunkchurch a fűrészporral felhintett padlóra köpött egy csirkecsontot. – Épp most akarok még egyet rendelni.

Tyrer odaintett az egyik pincérnek, de a kapafogú fiatalember úgy tett, mintha nem venné észre.

– Hé te! Tou nien lo mo! – kiáltott rá ingerülten McFay. – Curry nagyon gyorsan, hallod-e!

Kirobbant a nevetés. A kereskedők és boltosok gúnyos megjegyzéseket tettek a pincérre, egyik-másik néhány kínai káromkodást is megkockáztatott. A felföldi ezred tábori lelkésze, aki dragonyosezredbeli kollégája társaságában fogyasztotta bőséges ebédjét, megrovó pillantást vetett rájuk.

McFay elé pillanatokon belül egy jól átsült marhaszelet került.

– Curry, uraság, nagyon gyorsan gyorsan, hallod-e – mondta vigyorogva a fiatal szolga.

McFay rosszkedvűen eltolta maga elől a tányért. – Ez marhasült, az ég szerelmére! Curryt hozz, az ég áldjon meg. Curryt!

– Én csirkepástétomot kérek – mondta sietve Tyrer.

A szolga morogva visszament a konyhába. Alighogy becsukódott mögötte az ajtó, odabent hatalmas röhögés robbant ki. A térdüket csapdosták.

– Nemes Ház Fay úgy robbant fel, mint egy petárda, mikor odalöktem a marhasültet az alá a krumpliorra alá. Úgy csináltam, mintha tudomásom szerint az volna a curry. Ajíjje! – mondta hasát fogva a nevetéstől a fiatal szolga. – Majdnem beszartam! Ez még a cicerézésnél is jobb, ezeket az idegen ördögöket cseszegetni!

A többiek vele nevettek egészen addig, amíg a főszakács képen nem teremtette a fiatal szolgát.

– Na ide hallgass, te kis ciceréző! De jól figyeljetek ti is! Amíg Nemes Ház Csen azt nem mondja, hogy lehet, eszetekbe se jusson cseszegetni a Nemes Ház idegen ördögait! Te meg rohanj, vidd Nemes Ház Faynek a curryt, de nehogy bele merj köpni, mert megetetem veled a heréidet! Méghozzá rántva!

– Na de tiszteletre méltó főszakács... – morogta behúzott nyakkal a fiatalember – az idegen ördögök ételébe mindenki beleköp – mondta méltatlankodva, de már rohant is. Vitte a csirkepástétomot is.

A currystányér az asztalra csapódott McFay előtt. – Curry, uraság, te akar, hallod-e. – A szolga magában káromkodva visszaügetett a konyhába. Zúgott a feje, mégis elégedett volt: a főszakáccsal nem mert ugyan szembeszegülni, viszont mocskos hüvelykujját a konyhától egészen az asztalig mindvégig a curryben tartotta.

– Pizkos disznó – jegyezte meg McFay. – Van rá tíz dollárom, hogy beleköpött a tróger.

– Ha ennyire biztos benne, akkor miért kiabált vele? – Tyrer nyiszálni kezdte a vastag kérgű Méltón Mowbray-pástétomot.

– Mert rászolgált – felelte McFay. – Mindre ráfér. Meg hogy időnként jól fenéken billentse őket valaki. – Élvezettel nekilátott a sárgás, zabkásaszerű, bárány-burgonya currynek, amelynek

felszínén nagy zsírkarikák úszkáltak. – Hallom, kicsempészett Jedóból egy szamurájt, aki gagyog valamicskét angolul.

Tyrer félrenyelt, csaknem megfulladt. – Én? Ugyan!

– Akkor mitől lett ilyen vörös, az ég áldja meg? Most velem beszél. Nemes Ház Fayjel! Jaj, Phillip, csak nem képzeli, hogy itt lehet titkot tartani? Kihallgatták a beszélgetésüket. – McFay homloka gyöngyözni kezdett az erős currytól; időről időre elhessegette a legyeket. – Olyan erős, hogy leég az ember golyója... Jóféle. Megkóstolja?

– Nem, köszönöm.

McFay elégedetten folytatta a falatozást, majd két kanál között ismét megszólalt. Halkan, de nagyon határozottan beszélt. – Ha nem mond el mindent most rögtön arról a fickóról, öregem, én nem adom tovább, erre szavamat adom, akkor én mondom el mindent, amit tudok, még pedig neki. – McFay kanala Nettlesmithre, a *Yokohama Guardian* főszerkesztőjére mutatott, aki máris feszülten figyelte őket. Néhány csöpp curry az abroszra cseppent. – Ha Ványadt Willie az újságból szerez tudomást a dologról, páros lábbal rúgja ki magát.

Tyrernek hirtelen elment az étvágya. – Hát... annyi igaz, hogy segítettünk egy japánnak megszökni Jedóból. Ez minden, amit mondhatok. Az illető jelenleg őfelsége oltalma alatt áll. Sajnálom, de ennél többet nem mondhatok. Hivatali titok.

McFay összehúzott szemmel nézett rá. – Szóval a királynő oltalma alatt áll?

– Igen. Sajnálom, de tényleg nem mondhatok többet. Ne szólj szám, nem fáj fejem. Államtitok.

– Érdekes... – McFay kikanalazta a levest. – De én nem mondom el senkinek.

– Sajnálom, én meg titoktartást fogadtam. – Tyrer is izzadt: részben azért, mert Ázsiában a téli és a tavaszi hónapokat leszámítva mindenki izzadt, részben pedig azért, mert titkára fény derült. Ezzel együtt is elégedett volt magával, hogy így képes kezelni McFayt, a jokohamai kereskedők legelső emberét. – Biztos vagyok benne, hogy megéri.

McFay udvariasan bólintott, de már a curryjére figyelt. – Hogy ne érteném meg, öregfiú. Abban a pillanatban, amint befejezem, szólok Nettlesmithnek.

- Ezt úgysem meri! – Tyrer meg volt döbbenve. – Aki államtitkot...
- Fűtyülök az államtitkokra – sziszegte McFay. – Először is: nem hiszek magának. Másodszor: még ha hinnék is, az állam mi vagyunk, az ég áldja meg magát, nem egy rakás zápeszű diplomata.
- Nézze, én...
- Nézem én, Phillip, nézem. De vagy elmondja, vagy már a délutáni kiadásban olvashatja – mosolyodott el angyalian McFay. Kimártogatta a saft utolsó cseppjeit, bekapta a kenyérdarabkát, s nagy böffentessel, felálláshoz készülődve hátratolta a székét. – A maga lelkén fog száradni.
- Várjon.
- Elmond mindent? Az utolsó szóig?
- Tyrer kábultan bólintott. – Ha megesküszik, hogy nem adja tovább senkinek.
- Rendben, de ne itt. Inkább az irodámban. Jöjjön. – Kifelé menet odaszólt Nettlesmithnek. – Mi újság, Gabriel?
- Olvassa el a délutáni kiadásban, Jamie. Európában hamarosan kitör a háború, Amerikában már rettenetes pusztításokat végez, és itt is készülődik.
- Szóval mint rendesen. Hát akkor viszlát.
- Jó napot, Mr. Tyrer. – Nettlesmith ravasz tekintete végigpásztázott Tyreren, elgondolkodva megvakarta az állát, majd ismét McFayre nézett. – Van egy előzetes példányom a *Nagy várakozások* legújabb fejezetéből.
- McFay megtorpant. Tyrer szintén.
- Na ne ámítson...!
- Tíz dollár és ígéret egy exkluzívra.
- Miféle exkluzívra?
- Ha majd lesz valami híre. Én megbízom magában. – A ravasz szemek ismét Tyrerre villantak. Tyrer csaknem összerezzen.
- Délután megfelel, Gabriel? De megvan elejétől végéig?
- Elejétől végéig. De csak egy órára adom, hogy le ne másolhassa. Ez az én üzletem. Minden összeköttetésemet igénybe kellett vennem a Fleet Streeten, hogy megszerezsem.
- Hogy ellopja. Két dollár.
- Nyolc, de akkor csak Norbert után kaphatja meg.

– Rendben, megadom a nyolcat, de csak akkor, ha én olvasom először.

– Plusz az exkluzív? Rendben. Maga tanult úriember, Jamie. Háromkor ott leszek magánál.

A nyitott ablakon behallatszott a kikötőmester hajóharangjának kongása: nyolcat ütött. Tyrer lábát az asztalra polcolva szundikált, délutáni írásgyakorlatairól már el is feledkezett. Nem kellett a kandallópárkányon álló órára néznie, a kongásokból így is tudta, hogy délután négy óra van. Odakint a hajókon most következik az első kutyaőrség, az első délutáni őrség ideje, négytől hatig, amit aztán a nyolcig tartó második követ – onnantól kezdve egészen hajnali négyig már négyóránként váltják egymást az őrszolgálatosok. Marlowe korábban egyszer elmagyarázta, hogy a két kétórás őrségre azért van szükség, hogy ne mindig ugyanakkor kerüljön sor a matrózokra.

Tyrer ásított, kinyitotta a szemét, s eltűnődött: alig fél éve még csak nem is hallottam kutyaőrsegről, hadihajón sem jártam, most meg lám ugyanolyan könnyen állapítom meg az időt egy hajóharang kongásából, mint egy ingaóra számlapjáról.

A kandallópárkányon álló óra négyet ütött. Pontosan jár, gondolta Tyrer. Félóra múlva Sir Williamnél kell lennem. Ezek a svájciak tényleg értenek az órakészítéshez, jobban csinálják, mint mi. Hol az ördögben tekereg ez a Nakama? Megszökött? Már, órák óta meg kellett volna jönnie. Mi az ördögöt akar Sir William? Remélem, nem jutott fülébe a Nakama-ügy. Talán csak néhány sürgős levelet akar lemásoltatni. A fene egye meg, hogy az egész követségen nekem van legszebb kézírásom. Én tolmács vagyok, nem tintanyaló! Hogy a fészkes fene essen belé!

Nehézkesen felállt, rendet rakott az asztalán, majd a mosdótálhoz ment, hogy megmossa tintás ujjait.

Kopogtattak.

– Tessék.

Az ajtóban Hiraga állt, mögötte egy vörös kabátos őrmester és egy közlegény feltüzött szuronnyal, dühös arccal. Hiragán kék-zöld foltok virítottak, haja akár a szénaboglya, arca hamuszürke volt a dühtől. Csaknem meztelenül volt: kalapja, turbánja eltűnt, parasztkimonója

cafatokban lógott. Az őrmester előretaszította, s szüronyát dőfésre készen tartva megszólalt.

– A kerítésen akart átmászni, uram, aközben fogtuk el. Pokoli nehéz volt engedelmességre szorítani. Van nála egy passzus, amit ön írt alá. Valódi?

– Igen, valódi. – Tyrer döbbenten előrelépett. – Ez az ember a vendégünk, őrmester, Sir William vendége meg az enyém, egy japán tanító.

– Tanító? – visszhangozta komoran az őrmester. – Hát akkor mondja meg ennek a tetves tanítónak, hogy ne mászkáljon kerítéseken, ne próbáljon elszaladni előlünk, ne viseljen szamurájfrizurát, ne ijesztgesse a népeket, és ne verekedjen úgy, mint egy zsák veszett kandúr. Az egyik emberemnek eltörte a karját, egy másíknak meg beverte az orrát. Ha még egyszer elkapjuk, nem leszünk ilyen kíméletesek. – A két katona kitrappolt.

Tyrer becsukta az ajtót, a tálalószekrényhez ment, töltött egy pohár vizet Hiragának. – Nesze.

Hiraga dühtől fuldokolva rázta a fejét.

– Na – biztatta Tyrer. – Inkább szakét vagy sört?

– *Ije.*

– Jól van, akkor ülj le és mondd el, mi történt.

Hiraga dühös japán szóáradatban tört ki.

– *Gomen naszaj, ingeris dozo.* - Bocsáss meg: angolul, ha lehet.

Hiraga erőt vett magán, s angolra váltott; mondatai között hosszú, dühös szüneteket tartott. – Sok őr kapunál és hídnál. Megyek át mocsáron, megyek át hídon, megyek ki kerítésen. Katonák meglátnak. Megállok, meghajlok, nyúlok passzusért. Katonák földre tepernek. Harcolok, de vannak nagyon sokan. – Hiraga megint japánba csapott át: dühtől fortyogva bosszút esküdött.

Tyrer megvárta, míg némiképp lecsillapodik, csak aztán szólalt meg.

– Ennek sajnos magad vagy az oka. – Akaratlanul hátrahőkölt: úgy tűnt neki, hogy Hiraga menten nekiugrik. – Nyugalom! – kiáltott rá dühösen. – A katonának igaza volt: a szamurájok igenis ijesztgetik az embereket! Sir William megmondta, hogy légy óvatos, én is figyelmeztettelek, mindnyájan könyörögtünk neked, hogy légy óvatos.

– *Én udvarias voltam, mindenben úgy viselkedtem, ahogy kell!* – mondta dühösen, japánul Hiraga. – *Azok a modortalam majmok rám vetették magukat, pedig csak a passzusért nyúltam. Nehéz volt előkotorni. Megölöm ezeket a majmokat!*

Tyrer szinte rosszul volt a félelemtől, szíve vadul kalapált. – Nézd, ezt együtt kell megoldanunk, méghozzá hamar. Ha ez a dolog Sir William fülébe jut, könnyen lehet, hogy kipenderít a kolóniáról! Ezt a problémát nekünk kettőnknek kell megoldanunk. Érted?

– *Ije!* Mi az: megoldanunk, kérem?

Tyrer megkönnyebbült a „kérem” hallatán, alábbhagyott a félelme. Ez az ember látnivalóan éppoly veszedelmes, hirtelen és forrófejű, mint az összes többi szamuráj. Még szerencse, hogy nincs nála fegyver. – Közösen megoldani azt jelenti: közösen, együtt elrendezni. Nekünk ezt a problémát most együtt kell megoldanunk, hogy te továbbra is itt maradhass a kolónián. Érted?

– *Hai. Szó deszu ka! Vakarimaszu.* Taira-szan és én megoldjuk problémát. – Hiraga visszanyelte mérgét. – Mit javasolsz? Passzus nem jó katonának. Emberek látnak engemet és gyűlölnek. Hogyan megoldjuk ez a dolog?

– Először is... Van egy jó angol szokás: fontos döntések előtt teázunk.

Hiraga értetlenül meresztette rá a szemét. Tyrer megrázta a csengőt, és teát rendelt Csentől. Első Szolga gyanakodva, háta mögött egy jókora húsvágó bárdot rejtegetve méregette Hiragát.

Amíg a teára vártak, Tyrer hátradőlt ültében, s ünnepélyes képpel bámult ki az ablakon. Nagyon szerette volna már tudni, mi van Fudzsikóval, de jólneveltsége nem engedte, hogy nyíltan feltegye a kérdést. A fene egye meg ezt a csirkefogót, gondolta, nagyon jól tudja, mennyire várom a híreit, már rég elő kellett volna hozakodnia velük. De nem: inkább hagy itt tűkön ülni. Meg kell tanítani az angol módira, meg kell tanítani, hogy nem szabad elvetni a súlykot. A katonáknak a legteljesebb mértékben igazuk volt. Angol úriembert kell belőle faragni. Jó, jó, de hogyan? És akkor még itt van ez a Jamie McFay is a fene nagy eszével...

Ebéd után elkísérte McFayt annak irodájába, ahol némi unszolásra elfogadott egy kis konyakot, és néhány perc múltán azon vette észre magát, hogy mindent kitalált.

– Hű, Phillip, maga egy lángész! – reagált őszinte lelkesedéssel McFay. – Ha a megfelelő kérdéseket teszi föl neki, az a fickó valószínű aranybánya lesz. Nem mondta, hova valósi?

– Azt hiszem, csósúi.

– Szeretnék beszélni vele... négyszemközt.

– Ha magának beszél, a többiek is rájönnek, és akkor... na és akkor köztudottá válik.

– Ha én tudok róla, akkor Norbert is tudja. Hogy a bakufunak tudomása van róla, arra a nyakam teszem. Nem hülyék azok. Sajnos errefelé nincsenek titkok. Hányszor kell még emlékeztetnem erre?

– Jól van. Szólok neki. De csak az én jelenlétében beszélhet vele.

– Nem hiszem, hogy erre feltétlenül szükség volna, Phillip. Magának annyi mostanában a dolga, nem szívesen rabolnám az idejét.

– Igen van nem?

McFay felsóhajtott. – Kutya kemény ember maga, Phillip. Legyen.

– És ha én is megkapom az új fejezetet. Ingyen, mondjuk holnap délután. Intézze el Nettlesmith-szel.

– Ha kénytelen leszek leszurkolni azt a bődületes összeget, amibe ez kerül – mondta némi éllel a hangjában McFay –, ha kénytelen leszek leszurkolni nyolc dollárt, abba magának is be kell szállnia.

– Akkor vissza az egész, és szólok Sir Williamnek. – Tyrer elmosolyodott, ahogy most eszébe jutott, milyen képet vágott erre McFay.

– Tea, uraság, egészen nagyon gyorsan – zökkentette vissza egy hang a jelenbe. Csen letette a tálcát. A bárd már nem volt nála – az ajtó előtt hagyta.

Tyrer szertartásos mozdulatokkal töltött, tejet és cukrot tett a csészékbe, s jólesően belekortyolt a forró teába. Olyan volt a színe, mint a vasreszeléknek. – Na, így azért mégiscsak más.

Hiraga követte példáját, de minden önuralmára szüksége volt, hogy fel ne jajduljon, mikor a tea megégette a száját, s hogy öklendezni ne kezdjen: még soha életében nem ivott ilyen borzalmas kotyvalékot. – Ugye jó? – kérdezte széles mosollyal Tyrer, letéve csészéjét. – Még egy keveset?

– Nem, nem, köszönöm. Angol szokás?

– Igen, angol és amerikai – bólintott Tyrer. – A franciák nem isszák. Vállrándítás. – Nem tudják, mi a jó.

– *Ah, szo ka?* – Hiraga kihallotta Tyrer hangjából a lenézést. – Francia nem ugyanaz, mint angol? – kérdezte tettetett ostobasággal. Dühét későbbre tartogatta.

– Jóságos ég, dehogy! Ők egészen mások, ők a kontinensen laknak, mi viszont szigeti náció vagyunk, akárcsak ti. Mások a szokásaik, mást esznek, más a társadalmi berendezkedésük... egészen mások. Na és persze Britanniához képest Franciaország csak jelentéktelen erőt képvisel. – Tyrer még egy kanál cukrot tett a teájába, és kavargatni kezdte. Elégedetten tapasztalta, hogy Nakama dühe minden jel szerint elpárolgott már. – A francia meg a brit... ég és föld.

– Igen? Angolok és franciák csináltak háború egymásnak?

Tyrer felkacagott. – Hajjaj, de még hányszor! De az is előfordult, hogy szövetségesek voltunk. Például legutóbb is. – Röviden beszámolt a Krímben történekről, aztán Bonaparte Napóleonnól, a francia forradalomról, végül a jelenlegi császárról, Louis Napóleonnól. – Bonaparte unokaöccse, igazi bohóc. Bonaparte nem volt az, ő a világ leggonoszabb embere volt, százezrek halála szárad a lelkén. Ha nincs Wellington, Nelson meg a katonaságunk, az egész világot elfoglalta volna. Értettél mindent?

Hiraga bólintott.

– Nem minden szót, de értem. – Hiragának csak az nem fért a fejébe, miért nevez Tyrer gonosznak egy ilyen dicső hadvezért. – Kérlek, Taira-szan, folytasd.

Tyrer mesélt még egy kicsit, aztán beszüntette a történelemórát, és más vágányra terelte a beszélgetést. – De most már térjünk át a te dolgaidra. A josivarai örök nem akadékoskodtak veled?

– Nem. Csináltam, hogy zöldség szállítok.

– Okos voltál. Most jut eszembe: Raiko-szannal találkoztál?

– Igen. Fudzsiko nem lehet holnap.

– Nem? Mindegy, nem érdekes. – Tyrer legyintett, de majd szétvetette a düh.

Hiraga látta rajta, és örült neki. Szonnó-dzsói, gondolta komoran. Ezért a legyintésért kénytelen volt maga megvásárolni Fudzsiko másnapi szolgálatait, de nem bánta. Raiko azt mondta: „Mivel

rendesen fizetsz, bár nem úgy, mint a gajdzsinok, beleegyezem. De holnapután már meg kell kapnia Fudzsikót. Nem akarom, hogy Taira-szan másik házat keressen."

Tyrer hangja rántotta vissza a jelenbe.

– Nakama-szan, itt csak egyetlen módon érezheted magad biztonságban: ha ki sem teszed a lábad. Nem küldelek többé Josivarába. Itt kell maradnod, nem hagyhatod el a követséget.

– Van jobb, Taira-szan. Én maradok faluban, keresek rendes házat. Ott jobb. Mikor nap kel, jövök át tanítani és tanulni. Te nagyon jó szemszei. Ez megoldás probléma, igen?

Tyrer habozott: nem akarta Hiragáról levenni a pányvát, de már túl közel sem akarta tartani. – Legyen. De csak akkor, ha előbb megmutatod a házat, és csak akkor mozdulsz ki belőle, ha előbb megbeszéltem velem.

Hiraga némi gondolkodás után bólintott. – Jó. Kérlek mondd katonáknak, én szabad lenni itt és faluban. Lehet?

– Szólok nekik. Sir William is engedélyezni fogja.

– Köszönöm, Taira-szan. Kérlek mondd katonáknak: ha megint támadnak meg, lesz *katana*.

– Ezt nem szabad! Megtiltom! Sir William megtiltotta! Se lőfegyver, se kard!

– Kérlek, mondd katonáknak: nem támad. Kérlek.

– Én szólok, de ha itt karddal jelensz meg, megölnek. Lelőnek! Hiraga vállat vont. – Kérlek, nem támad. *Vakata*?

Tyrer nem felelt. Már tudta, hogy a „vakata” a „vakarimaszu ka” felszólító alakja: *érted!?*

– *Domo*. – Hiragából szinte sugárzott a lefojtott düh, ahogy még egyszer megköszönte Tyrer szívességét, s közölte: hajnalban visszajön, hogy elkalauzolja a házhoz, amelyben ezentúl meglapul. Ott készséggel válaszol Tyrer minden kérdésére. Végül kimérten meghajolt. Tyrer nemkülönben. Hiraga kiment. Tyrer csak ekkor vette észre, a háta meg a combja tele van kék-zöld foltokkal.

Éjszaka feltámadt a szél, felkorbácsolta a tengert.

Az öbölben horgonyzó flotta hajóin alváshoz készülődtek az emberek, most lépett szolgálatba az első éjszakai őrség, a nyolcórás. A hajók őrizetes celláiban a félelem különféle stádiumaiban több

mint ötven ember raboskodott, hátuk már szorgalmasan fonta saját kilencfarkú macskáját, amellyel a katonai rendet és fegyelmet sértő magatartása miatt hajnalban kimerik majd rá az ötven korbácsütést: egyikük azzal fenyegetett meg egy homoszexuális fedélzetmestert, hogy kitöri a nyakát; hárman verekedtek; az ötödik egy pohárka rumot lopott; a hatodik egy tisztet merészelt káromolni.

Napszálltára kilenc tengerésztemetéssel számoltak.

A hajók betegszobáin egymás hegyen-hátán heverték a betegek: vérhas, hasmenés, *croup* – álhártyás gyulladás –, szamárköhögés, skarlát, kanyaró, nemi betegségek, törött végtagok, sérv és hasonlók, rutineset valahány, kivéve azt a tizennégyet, akit himlő miatt különítettek el a zászlóshajón. A legtöbb kórságra érvágás és alapos purgálás volt az orvosság – a felcserek jó része voltaképp borbély volt –, csupán néhány szerencsés jutott Collins-féle tinktúrához. Collins doktor még a krími háború idején kísérletezte ki ezt a gyógyszert, amely negyedére csökkentette a dizentéria által okozott haláleseteket: elég volt hat csepp a sötét, ópiumalapú folyadékból, s máris kezdtek lecsillapodni a belek.

A kolónián vacsorához és a nap legjobban várt részéhez, a vacsora utáni társalgáshoz készülődtek. Ilyenkor beszélték meg a nap híreit és pletykáit hál' istennek holnap már megjön a postahajó –, élvezték egymás társaságát, nagy nevetések közepette pusmogták egymás fülébe a sikamlós kis eseteket, megvitatták az estélyen történeteket s hogy mire lehet számítani az üzleti életben, ha kitör a háború, ki-ki beszámolt, milyen könyvet olvasott legutóbb, miféle új história vagy vers került a szeme elé, meséltek: viharokról, jégmezőkről, sivatagokról, a brit birodalom különös helyein tett utazásokról, Új-Zélandról, a jószerivel még csak partvidékeiről ismert Afrikáról és Ausztráliáról, Amerika és Kanada Vadnyugatáról, a negyvennyolcas kaliforniai aranylázzról, a Spanyol, Francia vagy Orosz Amerikában tett utazásokról – Dmitri egyszer a nagyjából feltérképezetlen tengeren San Franciscótól egészen Orosz Alaszkáig hajózott –, ki-ki elsorolta, miféle különös dolgokat látott, miféle lányokkal volt dolga, miféle háborúknak tanúja. Jóféle bor s más italok, virginiai dohány, néhány búcsúpohárka a Klubban, aztán ima s irány az ágy.

Így ment ez esténként az egész birodalomban.

Akadtt egy-két házigazda, aki dalárdát alakított, másoknál versek, szavalatok járták, esetleg felolvasást tartottak valamelyik népszerű regényből. Norbert Greyforthnál ezen az estén, ahol minden vendég titoktartást esküdött, ritka csemege volt a felolvasás tárgya: egy híres regény kicsempészett utolsó fejezete: az alatt az egy óra alatt, amelyre kikölcsönözte, Greyforth mind az ötven irodistáját ráállította a másolásra. – Ha ez kiszivárog, mindnyájukat elbocsátom! – fenyegette meg őket.

A Klubban az előző esti bál eseményeiről beszélgettek, s azon törték a fejüket, miképp lehetne még egy hasonlót összehozni.

– Az volna a jó, ha egy álló hétig tartana, a nemjóját! Bögyös Angyal naponta az égre rúghatná a lábát, mutogathatná a bugyogóját! Ő meg a Huncut Nelly! Az volna csak a szép...!

– Ne merészelje Bögyös Angyalnak nevezni, mert megbánja!

– Ugyan már miért ne nevezném? Mert magának nem tetszik?

Eget verő kurjongatás és füttyöngetés közepette megkezdődött a tusa, fogadások köttettek. Lunkchurch és egy másik kereskedő, egy Grimm nevezetű ököltre ment, hogy a lelket is kiverje a másikból.

Csaknem pontosan szemben, az út túloldalán, a tenger felőli oldalon magasodott a brit követség tekintélyes téглаépülete: mint a legfontosabb épületet, védhető kerítés vette körül, udvarán zászlórúd díszelgett. Aylesbury már vacsorához volt öltözve, fővendége, Ketterer admirális szintén. Majd szétvetette őket a düh.

– Ezek a disznók! – sziszegte az admirális. Amúgy is vörös arca még a szokásosnál is vörösebb volt. A kisasztalhoz lépett, töltött magának még egy jókora adag whiskyt. – Ezeket képtelenség megérteni!

– Ahogy mondja. – Aylesbury félrelökte az irattekercset, s vasvillaszemekkel nézett az előtte álló Favrodra és Tyrerre. A tekercset alig egy órája futár hozta a japán kormányzótól, aki a bakufu nevében küldte: „Kérlek, bocsáss meg, nagyon sürgős.” Az iromány a szokásos holland helyett japánul volt írva. Favrod Seratard engedélyével segítségül hívta az egyik látogatóba érkezett francia jezsuita misszionáriust, vele készítette el a nyersfordítást, amit aztán Tyrer nyomban áttett normális angolra. A levél a ródzsútól, az Öt Vének Tanácsától érkezett, és Andzsó írta alá.

Elevél által szólok hozzátok. A Sógun parancsára, mely Kiotóból érkezett, a ródzsúval majd ugyanaznap a Sógunnal való találkozó ideiglenesen a mától számított tizenkilencedik napra kitűzött időpontja három hónapra elhalasztódik, mivelhogy őfensége csak akkor tér vissza. Minekelőtte a részleteket megvitatandó a Tanács összeülne, elsőbben is küldöm e levelet. Az ajándék második részének átadása harminc nap késedelmet szenved. Tiszteletteljes és alázatos üdvözlettel.

– Johann! – szólalt meg metsző, jéghideg hangon Aylesbury. – Jól sejtem én, hogy ez errefelé egy kirívóan udvariatlan, tiszteletlen, gyalázatos iromány?

– Tartok tőle, hogy nagyjából jól sejtí, Sir William – felelt óvatoskodva svájci.

– Hogy a magasságos akárhová tegye...! Napokon át tárgyalok velük, fenyegetőzöm, éjszakákon át nem alszom, újratárgyalom velük, végül megesküsznek a sógun fejére, hogy november ötödikén találkozunk, aztán hatodikán a sógunnal... És akkor most ez! – Aylesbury felhajtotta a whiskyjét, félrenyelte, csaknem megfulladt tőle, aztán öt percen át káromkodott egyfolytában angolul, franciául és oroszul. A többiek szájtátva hallgatták szemléletes képekben gazdag, vulgáris kifejezéseit.

– Teljes mértékben egyetérték – mondta az admirális. – Töltsön még egy whiskyt Sir Williamnek, Tyrer.

Tyrer már ugrott is. Aylesbury elővette zsebkendőjét, kifújta az orrát, felszipantott egy csipet tubákot, tüsszentett, majd megint kifújta az orrát. – A ragya essen beléjük!

– Mit javasol, Sir William? – kérdezte Ketterer. Arca nem mutatta, de örült, hogy ellenfelét újabb megaláztatás érte.

– Természetesen azonnal válaszolok. Legyen szíves, utasítsa a flottát, hogy holnap hajózzon át Jedóba, és kezdje ágyúzni a kikötőt.

Az admirális kék szeme összeszűkülte. – Azt hiszem, ezt jobb volna négyszemközt megtárgyalnunk. Uraim!

Tyrer és Favrod elindult kifelé.

– Nem – mondta kurtán Aylesbury. – Johann, maga mehet, de kérem, várjon meg odakint. Tyrer viszont a személyes beosztottam, ő marad.

Ketterer nyaka belevörösödött, de míg az ajtó be nem zárult, nem szólalt meg.

– Ön nagyon jól tudja, mi az álláspontom a város lövetéséről. Amíg Angliából parancs nem érkezik, csakis abban az esetben vagyok hajlandó elrendelni, ha támadás ér.

– Az ön álláspontja lehetetlenné teszi a tárgyalásokat. Az erő az ágyúk csövében rejlik, sehol máshol!

– Nekem is ez a véleményem. Csak az időpontban van köztünk nézetkülönbség.

– A *mikor* felől én döntök. Úgyhogy legyen szíves elrendelni egy kis ágyúzást. Húsz golyó elég lesz, majd megmondom, mit lőjenek.

– A keserves mindenségit, szó sem lehet róla! – csattant fel az admirális. – Nem fogalmaztam világosan? Ha megjön a parancs, akár egész Japánt hajlandó vagyok lángba borítani. Addig viszont egyetlen ágyúlövés sem dördül el.

Aylesbury elvörösödött. – Hihetetlen, hogy ön a legcsekélyebb mértékben sem hajlandó támogatni őfelsége politikáját.

– Azt hiszem, itt a politikánál nagyobb hangsúlyt kapnak bizonyos egyéni törekvések. Mit számít néhány hónap? Semmit. Az én szavaimat a megfontolás diktálja.

– Pokolba a fontolgatással! – csattant fel Aylesbury. – Nyilvánvaló, hogy Londonból a folytatásra fognak utasítani minket, mint ahogy azt én is ajánlom, ismétlem: ajánlom! A holnapi postával kérni fogom, hogy váltsák le, és egy olyan tisztet küljenek ön helyett, aki jobban a szíven viseli őfelsége érdekeit... és akinek van harci tapasztalata!

Ketterer arca céklaszínt öltött: csak maroknyi ember tudott róla, hogy pályafutása során sem tengeri, sem szárazföldi csatában nem vett részt soha. Csak nagy sokára volt képes megszólalni.

– Ez jogában áll, uram. Amíg azonban az utódom – vagy az öné – meg nem érkezik, őfelsége japáni haderőinek én vagyok a parancsnoka. Jó éjt, uram.

Bevágódott az ajtó.

– Faragatlan tuskó – morogta Aylesbury. Meglepetéssel vette észre, hogy Tyrert, aki eddig a háta mögött állt, szinte megbénította a szóváltás. – Magának meg azt ajánlom, tartsa a száját. Erre legalább megtanították?

– Igen, Sir, meg.

– Nagyon helyes. – Aylesbury későbbre halasztotta a Ketterer nyakassága, a bakufu és a ródzsú körül kavargó gondolatait. – Töltsön magának egy sherryt, Tyrer, úgy látom, nem fog ártani. Tudja mit? Vacsorázzon velünk, ha már az admirális úgyis lemondta. Triptrakozni tud?

– Igen, Sir William, köszönöm – felelte meghunyászkodva Tyrer.

– Most jut eszembe: mi volt ez a csetepaté a maga dédelgetett szamurája meg a katonák között?

Tyrer részletesen beszámolt a történekről s a megoldásról, arról azonban nem beszélt, hogy Nakama azzal fenyegetőzött: legközelebb kardot ránt. – Szíves engedelmével, Sir William, szeretném megtartani. Kitűnő tanító, és azt hiszem, nagyon hasznos lesz számunkra.

– Kétlem. Ennél sokkal fontosabb, hogy itt ne forduljanak elő rendbontások. Nem lehet megjósolni, miket fog még művelni ez az ember. Könnyen lehet, hogy kígyót melengetünk a keblünkön. Holnap el kell hagynia a kolóniát.

– De uram, már eddig is kaptam tőle néhány roppant értékes információt! – fakadt ki Tyrer. – Elmondta például, hogy a sógun szinte még gyerek, épp hogy tizenhat múlt, csak a bakufu bábja. A valódi hatalom a császáré, akit többször mikádónak nevezett, és aki Kiotóban él.

– Magasságos mindenható! – robbant ki Aylesbury. – Ez igaz? – Tyrernek már a nyelve hegyén volt, hogy Nakama tud angolul, de még idejében sikerült visszafognia magát.

– Ezt még nem tudom, Sir, még nem volt időm istenigazából kifaggatni, elég nehéz kihúzni belőle a dolgokat, de azt hiszem, igazat mondott.

Aylesbury csak nézett rá, lázasan latolgatta az információ lehetséges következményeit. – Mit mondott még?

– Még csak most kezdtem kikérdezni. Idő kell hozzá. – Tyrer egyre izgatottabbá vált. – Azt már elmondta, hogy ronin. Ez hullámot jelent, uram, azért nevezik így őket, mert szabadok, mint a hullámok. Szamurájok, de különféle okok miatt törvényen kívüliek. Legtöbbjük – Nakama is – gyűlöli a bakufut, amely az ő nézetük szerint csak bitorolja a császár, a midákó, bocsánat: a mikádó hatalmát.

– Ne ilyen gyorsan, Tyrer, ne ilyen gyorsan. Ráérünk. Szóval mi az a ronin? De pontosan.

Tyrer elmagyarázta.

– Jóságos ég! – Aylesbury elgondolkodott. – Tehát a ronin egy törvényen kívüli szamuráj, aki azért került ilyen helyzetbe, mert a királya kegyvesztett lett, vagy éppenséggel a királya üzte el valamilyen vélt vagy valós bűne miatt. És vannak olyanok is, akik önként választották ezt az állapotot, hogy összefogva megfosszák hatalmától a bábsógun központi kormányzatát. Jól mondom?

– Igen, Sir. Nakama illegális kormánynak nevezi.

Aylesbury felhörpintette az utolsó korty gint is. Bólogatva gondolkodott, megdöbbenéssel és lelkesedéssel töltötték el a hallottak.

– Eszerint Nakama ronin... És mivel önként lépett erre az útra, forradalmár. Jól mondom?

– Igen, uram. Megengedi, hogy leüljek? – kérdezte Tyrer. Szinte remegett a türelmetlenségtől, annyira szerette volna elmondani, mi az igazság Nakamával kapcsolatban, de nem merte.

– Hogyne, üljön csak le, Tyrer, elnézést kérek. De előbb hajtson fel még egy pohárka sherryt, nekem meg hozzon egy pohár gint. – Aylesbury mozdulatlanul nézte, mint tölt Tyrer. Kedvelte, de valahogy furcsán volt vele. Hosszú éveket töltött diplomaták, kémek, féligazságok, hazugságok és nyilvánvaló dezinformációk között, s most nyomban megérezte, hogy Tyrer körül valami nincs rendjén. Átvette a ginespoharat. – Köszönöm. Oda üljön, az a szék a legkényelmesebb. Egészségére! Remekül beszélhet már japánul, ha ilyen rövid idő alatt ennyi mindent kiszedett abból az emberből – mondta mintegy odavetve.

– Sajnos még nem beszélek olyan jól, Sir, de minden erőmmel azon vagyok. De Nakamával egész jól... vagyis inkább türelemmel, kézzel-lábbal, néhány angol szóval meg néhány japán kifejezéssel, amelyekre André Poncin tanított meg... Ő rettentő sokat segít nekem.

– André tud arról, mit mondott ez az ember magának?

– Nem tud róla, Sir.

– Ne is említse neki. Egy szót sem. Van még valami?

– Nincs, uram... Illetve Jamie McFay. – Tyrer felhajtotta a sherryt.
– Ő valamicskét már így is tud róla... Meglehetősen... khm...
rámenős. A sógunnal kapcsolatos dolgokat már ő is kiszimatolta.

Aylesbury felsóhajtott. – Hát igen... Jamie enyhén szólva is nagyon kitartó tud lenni. És mindig sokkal többet tud, mint amennyit elárul. – Hátradőlt kényelmes, régi, bőrbevonatú forgószékében, kortyolgatta a gint, s eltűnődött: milyen felbecsülhetetlen értékűek ezek az újonnan szerzett ismeretek. Máris elkezdte újfogalmazni a nemrég kapott goromba levélre adandó választ, csak azt nem tudta még, meddig merészkedhet el, s mennyire bízhat Tyrer információiban. Mint ilyen körülmények között mindig, most is eszébe jutott, mit helyezett számára kilátásba kudarccs esetére az adminisztratív államtitkár.

– Ami Nakamát illeti, helyeslem a tervét, Phillip... Megengedi, hogy Phillipnek szólítsam?

Tyrer belepirult a váratlan megtiszteltetésbe. – Természetesen, Sir. Nagy kitüntetés számomra.

– Köszönöm. Nos, egyelőre jóváhagyom a tervét, de az ég szerelmére, kezelje nagyon óvatosan! Ne feledje, hogy az összes gyilkosságot roninok követték el... Csak szegény Canterbury vére tapad más kezéhez.

– Óvatos leszek, Sir.

– Szedjen ki belőle mindent, amit csak lehet, de rajtam kívül el ne mondja senkinek. És még egyszer: legyen nagyon elővigyázatos. Mindig tartson a keze ügyében egy pisztolyt, és ha ez az ember a legcsekélyebb jelét mutatja is, hogy kezét akar emelni magára, kiáltson gyilkost, és lője le vagy veresse vasra.

A brit követség épülete mellett az amerikaiaké állt, majd a holland, az orosz, a német s végül a francia következett. Ez utóbbiban elfoglalt lakosztályában Angelique ezen az estén Ah Szo segítségével már vacsorához öltözködött. Egy óra volt még hátra a vacsoráig, amelyet Seratard adott az új jegyespár tiszteletére. Úgy volt, hogy zene is lesz. – De ne játsszon túl sokáig, André – figyelmeztette korábban Angelique Poncint. – Mondja, hogy fáradt. Maradjon idő arra az apró szívességre, amire megkértem. Ó, milyen szerencsések is a férfiak!

Örült is, bánta is, hogy átköltözött, így az okosabb, így a jobb, gondolta. Három nap múlva visszaköltözhetek. Új élet vár, új...

– Mi baj, úrnő?

– Semmi, Ah Szo. – Angelique arra gondolt, amit majd ki kell még állnia. Félt, de próbált egyelőre nem foglalkozni vele.

Nem messze, ugyanebben az utcában, a part felőli oldal legjobb helyén álló Struan-ház fényesen ki volt világítva, a mellettük fekvő Brock és Fiai cég épülete nemkülönben: számos irodistájuk és könyvelőjük még dolgozott. Malcolm Struan a nap folyamán átköltözött a sokkal tágasabb és kényelmesebb tajpani lakosztályba, s most épp vacsorához öltözködött. Nem ment könnyen.

– Maga mit tanácsol, Jamie? Képtelen vagyok eldönteni, mit feleljek anyámnak, mit válaszoljak a leveleire. Bár ez az én bajom, nem a magáé... Magával is ilyen kőkemény?

Jamie McFay széttárta a karját. – Világéletében rettentő nehéz természet volt. Az ő szemszögéből nézve tökéletesen igaza van, ő csak a legjobbat akarja magának. Szerintem halálra aggasztja magát a maga egészségi állapota miatt meg hogy ilyen messze vannak egymástól, és hogy nem tud itt teremni. Na és mert Jokohamából nem lehet intézni a Struan ügyeit, csak Hongkongról. A *China Cloud* néhány nap múlva érkezik Sanghajból, aztán átugrik egy rövid időre Hongkongra. Hazamegy vele?

– Nem, és nagyon kérem, ezt a témát ne hozza szóba még egyszer előttem – válaszolta élesen Struan. – Majd szólok magának, mikor indulunk Angelique-vel. Csak azon imádkozom, hogy nehogy anyám is megérkezzen a *China Cloud*dal... Az volna az utolsó csepp a pohárban. – Lehajolt, hogy fölhúzza a csizmáját, de nem ment: nagyon fáj. – Ne haragudjon, Jamie... Megtenné? Köszönöm. – Hirtelen kifakadt. – Beleőrülök már, hogy még mindig ilyen szaros, magatehetetlen nyomorék vagyok!

– El tudom képzelni. – McFay nem mutatta meglepetését: Struan először használt a jelenlétében ilyen erős jelzöt. – Én is így volnék vele, sőt talán még inkább.

– Ha majd megházasodom és vége lesz ennek a végeérhetetlen várakozásnak, egykettőre rendbe jövök. – Struan odaállt az éjjeliedényhez. Mint a sebesülése óta mindig, most is fájdalommal járt a művelet, ráadásul most néhány csepp vér is jött a sugárral.

Előző nap, mikor újra kezdődött a vérzés, szólt Hoagnak, de az megnyugtatta, hogy nincs baj.

– Akkor miért látszik ilyen aggodalmasnak? – kérdezte erre Struan.

– Nem aggodalmaskodom, csak nem örülök a tünetnek. Az ilyen jellegű sebesülésnél, mint a magáé, ahol a belső szervek is megsérültek, a gyógyulás folyamata alatt minden feltűnő jelenségnek nagy figyelmet kell szentelni.

Struan most befejezte a műveletet, odabicegett az ablaknál álló karosszékhez, és megkönnyebbült sóhajjal beleereszkedett.

– Szeretném megkérni magát valamire, Jamie.

– Bármire.

– Tudna nekem... hogy is mondjam... egy nőt keríteni? Egy josivarait.

McFay meghökkent. – Igen, azt hiszem – felelte, majd hozzátette:

– Okos dolog ez?

Szélroham rázta meg az ablaktáblákat és a kert fáit, a földre rántott néhány lazább tetőcserepet. A nemtörődöm módon a High Streetre hajigált szemétkupacok és az út szélén csordogáló bűzös kanális mentén kurkászó patkányok sietve elkotródtak.

– Nem – felelte Malcolm Struan. – Nem okos dolog.

A Struan-háztól félmérföldnyire, Drunk Town közelében, a japán falu egyik jellegtelen házában Hiraga meztelenül, hason fekvé masszírozta magát. A ház semmiben sem különbözött a körülötte állóktól; utcai homlokzata, akárcsak a szomszédaié, düledezett. Lakásként, raktárként, napközben boltként szolgáló épület volt mind. Ez a ház, amelyben Hiraga tartózkodott, olyan volt, mint számos tehetősebb kereskedőé: kívülről roskatag, belül azonban ragyogó tiszta, ápoltság és fényűző. A falu eszének, a sójának a háza volt.

A masszírozó vak volt: húsz-egynéhány éves, erős felépítésű, de szelíd arcú, kedves mosolyú lány. A masszírozás művészete Ázsia legnagyobb részén ősi hagyomány szerint a vakok monopóliuma volt, bár néhány látó is gyakorolta. Az ősi szokás szerint a vakok mindig a legteljesebb biztonságban voltak, nem volt szabad hozzájuk érni.

– Nagyon erős vagy, szamuráj-szama – törte meg hosszú idő után a csendet a lány. – Akik veled szembeszálltak, biztos meghaltak vagy súlyos sebektől nyögnek.

Hiraga egy ideig nem válaszolt, élvezte, ahogy a mélyre hatoló, gyakorlott ujjak sorra megkeresik és fellazítják csomókba ugrott izmait.

– Lehet.

– Engedelmeddel: van egy különleges kínai olajam, amely gyorsan begyógyítaná a sebeidet és a zúzódásaidat. Használhatom?

Hiraga elmosolyodott. Régi trükkje volt ez a masszőröknek, akik ezáltal akartak egy kis többletkeresethez jutni.

– Használhatod.

– Ó, te mosolyogsz, tisztelt szamuráj! Ez nem trükk, nem azért ajánlottam, hogy több pénzt kapjak – mondta azonnal a lány, miközben változatlan ritmusban dögönyözte Hiraga hátát. – A nagyanyám is vak volt, ő árulta el a titkát.

– Honnan tudod, hogy elmosolyodtam?

A lány felkacagott, nevetése egy magasba szárnyaló pacsirta képét idézte Hiraga elé. – A mosoly a test sok pontján kezdődik. Az ujjaim figyelnek... figyelik az izmaidat, de néha még a gondolataidat is.

– És most mire gondolok?

– A szonnó-dzsóira. Áhá, igazam volt! – Megint az a szárnyaló kacagás. – De ne félj, nem mondtál semmit, a háziak se mondtak, én sem szólok egy szót sem senkinek. Az ujjaim mondják, hogy különleges tehetségű kardvívó vagy, a legjobb, akinek eddig a szolgálatára lehettem. Az nyilvánvaló, hogy nem tartozol a bakufuhoz. Következésképp roninnak kell lenned, még hozzá olyannak, aki önként lépett a roninok útjára, mivel vendége vagy ennek a háznak. Következésképp sisi vagy, az első, aki megfordult itt a falunkban. A lány meghajolt. – Megtiszteltetés számunkra. Ha férfi volnék, magam is támogatnám a szonnó-dzsóit. – Acélkemény ujjá szándékosan rátapintott egy idegközpontra, érezte, mint fut végig a fájdalomhullám a férfi testén. Örült, hogy még többet tud segíteni a férfinak, mint az gondolná. – Bocsáss meg, de ez a pont

nagyon fontos szerepet tölt be. Segít a szervezetednek a megfiatalodásban, és segíti a nedvek áramlását.

Hiraga felnyögött; a fájdalom szinte belepasszírozta a futonokba, de valahogy mégis jólesett. – A nagyanyád is masszírozó volt?

– Igen. A családukban minden második nemzedékben legalább egy lány vakon születik. Ebben az életemben most rám került a sor.

– Karma.

– Az. Kínában állítólag manapság sok kislányt megvakítanak a szülei, hogy mire felnő, egész életére találjon magának munkát.

Hiraga még sosem hallott ilyesmiről, de elhitte és felháborodott. – Ez nem az igazi Kína, és mindaddig nem is lesz az, míg el nem foglaljuk, és nem civilizáljuk.

– Ííí, bocsáss meg, amiért megzavartam a harmóniádat, nagyuram, kérlek, bocsáss meg, nagyon sajnálom. Ó, így már jobb... Még egyszer nagyon kérlek, bocsáss meg. Hol is tartottunk, nagyuram... Kína civilizálásánál? Úgy rémlik, Nakamura diktátornak is ez volt a szándéka. Lehetséges ez?

– Igen. Egyszer, majd. Sorsunk, hogy megszerezzük a Sárkánytrónt, ahogy neked is sorsod, hogy masszírozz és ne beszélj.

Megint a kedves kacagás. – Igenis, nagyúr.

A lány ujjai végül máshová kalandoztak az érzékeny pontról, helyükben kellemes sajtás maradt. Hiraga felsóhajtott. Szóval mindenki tudja, hogy sisi vagyok. Vajon mikor árul be valaki? Két koku egész vagyok.

A környéken döbbszent csend fogadta, mikor meglátták, mert lerítt róla, hogy samuráj: nincs kardja, de samuráj. És úgy néz ki, mint valami vadember. Az utca egy pillanat alatt kiürült, csak a közelben tartózkodók térdeltek le megadóan az út porába.

– Hallod-e, te öreg! Merre van a legközelebbi *riokan*?

– Nincsen nálunk fogadó, nagyúr, nincs rá szükség, tisztelt nagyúr – hebegte az öreg boltos; az ijedség szószátyárrá tette. – Nincs rá szükség, hiszen a Josivaránk itt van egy kőhajításnyira, nagyobb, mint a legtöbb városé, van vagy egy tucat fogadója, valóságos paloták, bármelyikben megszállhatsz, több mint száz lány, a szolgálólányokat nem is számolva, három igazi gésa, tizenhét növendék, ott van ni, arrafelé a...

- Elég! A sója háza merre van?
- Arra, nagyúr.
- De *hol*, te ostoba? Gyerünk, mutasd az utat!

Hiraga még mindig dühösen követte az öreget az utcán, legszívesebben odavágott volna a szinte minden résből leselkedő szempárok tulajdonosainak, legszívesebben eltaposta volna a nyomában felhangzó sustorgást.

- Erre, nagyúr.

Hiraga egy kézmozdulattal elzavarta. A nyitott portálú, mindenféle földi jót árusító bolt fölött cégtábla hirdette, hogy a ház tulajdonosa Rjosi Icsi, sója, rizskereskedő, bankár és a Gjokojama jokohamai ügynöke. A Gjokojama egy *dzaibacu* volt – szorosán együttműködő, kiterjedt családi vállalkozás. Jedóban és Oszakában mint rizs- és szakéskereskedők, sörfőzők és mindenekelőtt mint bankárok hatalmas befolyással rendelkeztek.

Hiraga összeszedte magát. Óvatosan, udvariasan bekopogtatott, aztán leguggolt, úgy várakozott; próbált nem tudomást venni a fájdalomról, amelyet a tíztagú járőrcsapattól elszenvedett ütlegek okoztak. Végül nagy sokára egy határozott arcú, középkorú férfi lépett elő a nyitott boltból, letérdelt és meghajolt. Hiraga ugyanolyan mély meghajtással viszonzta a köszöntést, közölte, hogy Otami Nakamának hívják, elmondta, hogy a nagyapja is sója, nem mondta, hol, de annyit azért mondott, hogy a sója láthassa, igazat beszél, aztán udvariasan megérdeklődte, nincs-e véletlenül a sójának egy kiadó szobája, mivelhogy fogadó nincs a környéken.

– A nagyapámnak is része van abban a megtiszteltetésben, hogy üzleti kapcsolatban állhat a Gjokojama dzaibacuval... A faluja az egész termést rajtuk keresztül adja el – mondta udvariasan. – És ha már itt tartunk, szeretnék megkérni, hogy ha lehetséges, küldd el a záloglevelemet Oszakába, és nagyon hálás volnék, ha előlegeznél rá némi pénzt.

- Jedó közelebb van, mint Oszaka, Otami-szan.

– Igen, de nekem Oszaka jobban megfelel, mint Jedó – felelte Hiraga. Nem akarta megkockáztatni Jedót, ahol esetleg a bakufu fülébe juthat a dolog. Feltűnt neki, milyen hidegen, félelem nélkül méregeti a sója. Dühítette a dolog, de nem mutatta: még a daimjóknak is szőrmentén kellett bánniuk a Gjokojamával és az

ügynökeikkel, még magának Csósú nagyurának, Ogamának is. Köztudott volt, hogy Ogama hatalmas összeggel tartozik a Gjokojamának, birtokának már többesztendei termése előre el volt zálogosítva.

– Cégünk számára megtiszteltetés, ha régi ügyfele szolgálatára lehet. Mennyi ideig óhajtasz a házamban tartózkodni?

– Néhány napra, ha nem alkalmatlankodom. – Hiraga elmondta a sójának, mi a helyzet Tyrerrel meg a katonákkal, de csak azért, mert meg volt győződve róla, hogy a sójának már amúgy is fülébe jutottak a történetek.

– Három napig biztosan maradhatsz, Otami-szan. Viszont készen kell állnod, hogy szükség esetén gyorsan távozz. Éjjel vagy nappal, bármikor rajtunk üthetnek.

– Megértem. Köszönöm.

– Kérlek, bocsáss meg, de nekem arra az esetre is fel kell készülnöm, ha netán ránk törne a bakufu... Szükségem volna egy írásos utasításra ettől a Tairától vagy még inkább a gajdzsinok vezetőjétől, amelyben elrendeli, hogy nyissam meg előtted a házam.

– Elintézem. – Hiraga bosszúságát palástolva meghajolt. – Köszönöm.

A sója rászólt az egyik szolgálólányra, hogy hozzon teát meg írószerszámokat, aztán szótlanul nézte, mint írja meg Hiraga a pénzkérő levelet, amelyben kéri, hogy az összeget Otami Sinszaku titkos számlájáról emeljék le – ez a név apja titkos fedőneve volt. Aláírta, csopjával lepecsételte a levelet, majd a Rjosinak szánt elismervényt, aki ráállt, hogy a szokásos havi kétszázalékos kamat ellenében három hónapi időtartamra folyósítja az összeg felét: ennyi időre volt szükség, hogy a levél Oszakába érjen és a tranzakció teljes egészében lebonyolódjon.

– Készpénzben óhajtod?

– Nem, köszönöm, van még néhány obanom. – Hiraga túlzott, már csak kettő maradt. – Kérlek, nyiss nekem egy folyószámlát, vond le belőle a koszt-kvártély költségeket. Ezenkívül szükségem van még ruhára, kardokra, és kérlek, szerezz nekem egy masszírozót.

– Ahogy parancsolod, Otami-szan. A szolga megmutatja a ruhakészletünket, válassz kedved szerint. Ami viszont a kardokat illeti – tárta szét a karját –, csak gajdzsinoknak való játékszerekkel

szolgálhatok, de talán tudok rendeset is szerezni. Megmutatom a szobádat meg a külön ki- és bejáratát... Itt éjjel-nappal őr áll.

Hiraga követte. Rjosi egyszer sem tett megjegyzést se ruhátlanságára, se a zúzódásaira, nem kérdezett semmit.

– Légy üdvözölve. Megtiszteltetés számomra, hogy szerény hajlékomban fogadhatlak – mondta, aztán magára hagyta Hiragát.

Most, hogy felidézte magában, hogyan is mondta Rjosi e szavakat, Hiraga egész teste lúdbőrzeni kezdett: milyen udvarias és komoly, mégis látszik rajta, hogy életveszélyes ember. Undorító, gondolta, hogy ezek a kapzsi daimjók és sógunok meg a bakufu szegény sorban tartanak minket, és kénytelenek vagyunk ezektől az alantas dzaibacuktól kölcsönkérni, ettől a bűzös, kapzsi kalmárnépségtől, amely úgy viselkedik, mintha a pénzük hatalmat adna nekik fölöttünk. De az összes istenekre: ha majd a császár visszanyeri a hatalmát, eljön a számonkérés ideje! És a kalmár uraságok meg a dzaibacuk fizetni fognak...

Ebben a pillanatban, megérezte, hogy a lány ujjai megdermednek.

– Mi az, nagyúr? – kérdezte ijedten a lány.

– Semmi, semmi. Folytasd.

A lány engedelmeskedett, de most valahogy más tapintása volt a kezének. A helyiség megtelt feszültséggel.

Nyolcgyékényes szoba volt, a futonok pehellyel töltöttek, a tatami jó minőségű, a sódzsiban nemrég cserélték az olajos papírt. A tokonomában olajlámpás égett, a lámpás mellett egy tálban művészien elrendezett virágok díszlettek, a kis festménytekercs tágas, sík vidéket ábrázolt, csak egyetlen kis házikó látszott rajta egy bambuszligetben, ajtajában egy még parányibb, magányos asszony, amint a távolságban kémlel – mellette egy szerelmes vers:

*Várok,
az esőt hallgatom,
az egymásra hulló csöppeket.*

Milyen nagy magányt sugall, gondolta Hiraga, mennyire várja a férje hazatértét. Már csaknem álomba szenderült, mikor félrehúzták a sódzsít.

– Bocsáss meg, nagyuram – mondta idegesen a térdeplő szolga.
– Bocsáss meg, de van itt egy alacsony származású illető, aki azt állítja, hogy ismer téged, és szeretne veled beszélni. Bocsáss meg, hogy megzavarlak, de nagyon erősködik, hogy...

– Ki ez az ember? Hogy hívják?

– Nem akarja megmondani a nevét, és a tiédet sem említette, nagyúr, egyre csak azt hajtogatja: „Mondd meg a szamurájnak: Todo Dzsoun testvére.”

Hiraga felpattant, felöltötte jukatáját, megmondta a masszírozónak, hogy mára elég lesz, de holnap ugyanebben az időben jöjjön megint, aztán közelebb lépett a két kardhoz, amelyeket a sója kölcsönzött neki, míg jobbakat nem szerez, s féltérdre, támadó-védő tartásba ereszkedett az ajtóval szemben.

– Küldd be, és mondd meg mindenkinek, hogy maradjon távol.

A rongyos kimonójú, vékony, maszatos parasztleány végigóvakodott az ösvényen, az ajtó elé érve letérdelt. – Köszönöm, nagyúr, köszönöm, hogy fogadsz – motyogta, majd fölnézett, és bárgyún elvigyorodott; hiányoztak az elülső fogai. – Hálásan köszönöm, nagyúr.

Hiraga villogó szemmel meredt rá, aztán meglepetésében leesett az álla. Ori! Ezt el se hiszem! – Közelebb hajolva látta, hogy a fiatalember fogai csak be vannak feketítve – ebben a megvilágításban tökéletes illúziót keltett. Ori szemmel láthatólag megszűnt szamuráj lenni, kontya eltűnt, feje búbját jó kéthetes borosta fedte, haját körben nagyjából egyenlő hosszúságúra nyiszálták. – Ezt meg miért csináltad?

Ori elvigyorodott és közelebb húzódott. – A bakufu roninokat keres, nem? – suttogta; mindketten jól tudták, hogy a háziak hallgatónak. – Ettől még nem vagyok kevésbé szamuráj, de bármely sorompón átjutok.

Hiraga elismerően füttyentett. – Igazad van. A szonnó-dzsói nem a hajviseleten múlik. Milyen egyszerű is... sose jutott volna eszembe.

– Az éjjel eszembe jutott valami. Épp a te problémádon törtem a fejem, Hiraga, és...

– Psszt! Itt Otami Nakama a nevem.

– Vagy úgy. Jól van. – Ori elmosolyodott. – Nem tudtam, milyen néven kereshetlek, ezért használtam a jelszót.

– Todót meg a többieket megtaláltad?

– Nem, még nem. Szerintem meghaltak. Azt hallottuk, hogy Dzsount közönséges bűnöző módjára végezték ki, de azt még mindig nem tudom, hogyan fogták el.

– Miért jöttél ide, Ori? Ez nagyon veszélyes.

– Így nem. Ki akartam próbálni az új Orit. És látni akartalak. – Elfintorodva végigsimított borostás feje búbján; az arca frissen volt borotválva. – Szörnyű érzés... Mintha koszos lennék. És valahogy olyan obszcén. Mindegy, nem érdekes, így biztosan eljutok Kiotóba. Holnapután indulok.

Hiraga hitetlenkedve nézte, szinte megbabonázta az elképesztő változás.

– Minden bizonnyal így vagy a legnagyobb biztonságban. Csak az a baj, hogy így minden szamuráj átlagembernek néz majd. Mi lesz, ha kardot akarsz viselni?

– Majd kalapot teszek a fejemre. Amikor meg álruhát viselek, itt van ez. – Ori a kimonója ujjába csúsztatta ép kezét, és egy kis kétcsövű pisztolyt vett elő.

Hiraga arca ismét földerült. – Ííí! Ez remek! Hol szerezted?

– Fudzsikótól vettem. Meg egy doboz töltényt is. Egy vendége adta neki búcsúajándékkul, mikor elköltözött. Most képzeld el...! Egy ilyen semmi kis lotyónál egy ekkora kincs!

Hiraga óvatosan a kezébe vette a fegyvert, latolgatta a súlyát, aztán célzásra emelte, és hátrahúzta a kakast: a két csőben megcsillant a két bronzhüvely. – Ha elég közel vannak, ezzel biztosan meg tudsz ölni két embert, mielőtt megölnének.

– Egy is elég, hogy az embernek ideje legyen elmenekülni és szerezni valahogy egy kardot. – Ori elmosolyodott. – Hallottuk, mit műveltek veled a katonák. A saját szememmel akartam meggyőződni róla. *Baka!* Gyere, menjünk együtt Kiotóba, hagyjuk a kutyáknak ezt a helyet, aztán majd haddal jövünk vissza.

Hiraga a fejét rázta, aztán elmesélte, mi is történt valójában. Beszámolt Tyrerről s felfedezéséről, a franciák és az angolok ellenségeskedéséről. – Ez egy olyan ék – fejtegette izgatottan –, amit könnyűszerrel közéjük verhetünk. Egymásra uszítjuk őket, hadd öldököljék csak egymást. Muszáj maradnom, Ori. Ez még csak a

kezdet. Meg kell tanulnunk mindazt, amit tudnak, képesnek kell lennünk az ő fejükkel is gondolkodni, és akkor elpusztíthatjuk őket.

Ori összeráncolt homlokkal fontolgatta az érveket és ellenérveket. Nem bocsátotta meg ugyan Hiragának, hogy levetette vele a keresztet, de úgy érezte, hogy a szonnó-dzsói érdekei emiatt nem szenvedhetnek csorbát. – Szóval kémkedni akarsz... Akkor úgy be kell fészkelned magad közéjük, mint egy poloskának, a barátjukként kell viselkedned, még ruhát is olyat kell hordanod, mint a gajdzsinoknak. – Hiraga tekintetét látva hozzátette: Miért ne? Úgy könnyebben elfogadnak, *ne?*

– Miért kellene elfogadniuk?

– Nem *kell*, de ezek nem épeszűek. Majd Taira tesz róla.

– Miért tenné?

– Fudzsikóért.

– *Eh?*

– Raiko megmondta: a gajdzsinok nem olyanok, mint mi. Szeretnek mindig ugyanazzal a nővel ágyba bújni. Segíts Raikónak Taira behálózásában, és Taira úgy fog szaladgálni körülötted, mint egy pincsikutya, mivel nélkülözhetetlen közbenjárója leszel. Menj el hozzá holnap és mondd meg neki, hogy haragszol ugyan a katonákra, de tudod, hogy ő nem tehet a történekről. Mondd, hogy nagy nehézségek árán sikerült visszalopakodnod Josivarába, és elintézted Fudzsikónál, hogy este fogadja. Mondd, hogy sokkal könnyebb volna elintézni ezeket a titkos találkozókat, sokkal egyszerűbben kelhetnél át a sorompókon, ha volna tisztességes európai öltözéked. Érted... Segíts Fudzsikónak az ujja köré csavarni Tairát, aztán használd ki ezt a körülményt.

Hiraga halkan nevetni kezdett.

– Jobb volna, ha nem mennél Kiotóba, és inkább itt maradnál... Szükségem van az ilyen okos tanácsokra.

– Kacumatát mindenképp figyelmeztetni kell. Megteszed, amire a gajdzsin nővel kapcsolatban kértelek?

– Holnap kinyomozom, hol lakik.

– Jó. – Feltámadt a szél, keresztülengett a házon, megzizegettette a fakeretbe foglalt papírlapokat, meglibegtette az olajlámpások lángját. Ori Hiragára emelte tekintetét. – Te láttad már?

– Még nem. Tairának csak kínai szolgái vannak. Az a koszos népség nem beszél semmilyen érthető nyelvet, belőlük nem tudtam kiszedni. Azt viszont tudom, hogy a kolónia legnagyobb háza azé az emberé, aki feleségül fogja venni.

– Abban lakik?

– Nem biztos, de... – Hiraga elhallgatott: valami szöveget ütött a fejébe. – Te Ori... Ha ezek egyszer befogadnak, akkor oda mehetek, ahová csak akarok! Kikémlelhetem a védelmüket, körülnézhetek a csatahajóikon...

– Aztán valamelyik éjszaka – vágott a szavába Ori, aki gondolatban máris messze előreugrott – esetleg el is foglalhatnánk vagy el is sülyeszthetnénk valamelyiket!

– El.

Mindkettejük szívét melegséggel töltötte el a gondolat. A gyertya lobogó lángja furcsa árnyakat rajzolt ki a falon.

– Megfelelő széljárás esetén – mondta halkán Ori –, ha ilyen déli szél fúj, mint most is, elég öt-hat sisi meg néhány jó előre odaállított olajshordó... De talán még erre sincs szükség: Josivarában is felgyújthatunk néhány házat. A szél majd a falu felé sodorja a tüzet, onnan meg átterjed a kolóniára, és porig perzseli!

– Na és a hajó?

– A nagy zűrzavarban kivezünk a legnagyobbhoz. Sima ügy, *ne?*

– Nem olyan sima, de nagy fegyvertény lenne!

– Szonnó-dzsói!

21

Október 18., csütörtök

– Szabad! Á, jó reggelt, André – mondta nyugtalanságát meghazudtoló nyugalommal Angelique. – Pontos, mint az óra. Minden rendben?

André Poncin bólintott, s becsukta a kis földszinti szoba ajtaját, amely itt a francia követségen Angelique nappalijaként szolgált. Ezúttal is megdöbbenette, milyen higgadtan és könnyedén képes csevegni a lány. Udvariasan kezét csókolt, és leült vele szemben. A jellegtelen szoba bútorzata egy íróasztalból és néhány öreg székből állt, a falakon két kortárs francia festő, Corot és Delacroix olcsó olajfestményei függtek.

– A hadseregben megtanultam. A pontosság a királyok udvariassága. – Angelique elmosolyodott. – Nem is tudtam, hogy szolgált.

– Az egyetem után, huszonkét éves koromban egy évre elvittek Algériába... Nem volt egy nagy história, csak egy szokásos lázadást kellett elfojtanunk. Minél előbb eltapossuk a bajkeverőiket, és minél előbb Franciaországhoz csatoljuk Észak-Afrikát, annál jobb. – Poncin gépiesen elhessintett néhány legyet, s végignézett a lányon. – Maga szebb, mint eddig bármikor. Jót tesz magának ez a... ez az állapot.

Angelique szeméből eltűnt a melegség, olyan lett, mint az acél. Rossz éjszakája volt, egyre csak forgolódott a takarítatlan, ócska hálószoba szamárfészkes ágyán. A sötétben minden magabiztossága ellenére erőt vettek rajta aggodalmai, mindinkább bánta, hogy olyan nagy sietve otthagya a Struan melletti lakosztályt és a kényelmet. Hajnalra sem javult a kedve, s megint csak befészkelte magát agyába a mind erőteljesebb meggyőződés: *minden a férfiak miatt van*. De édes lesz a bosszú.

– Gondolom a menyasszonyi állapotomra gondol.

– Természetesen – felelte egy parányi tétovázás után Poncin. Angelique nem tudta, mi lelte Poncint, miért viselkedik ilyen

faragatlanul, miért ilyen szórakozott. Már az este is ilyen volt: zongorázott, de csak kalapálta a billentyűket, hiányzott belőle a szokásos érzés. A szeme karikás, de még a ráncai is mintha mélyebbek lennének.

– Valami baj van, kedves barátom?

– Nincs, drága Angelique, a világon semmi.

Hazudsz, gondolta Angelique. Miért hazudnak ilyen sokat a férfiak? Miért hazudnak ennyit önmaguknak és másoknak?

– Sikerral járt?

– Igen is, nem is.

Poncin tudta, hogy Angelique tükön ül, de hirtelen nem bánta. Hadd szenvedjen csak, szenvedjen sikoltva, fizessen csak meg Hanáért!

Úgy látszik, megőrültem, gondolta. Nem Angelique tehet róla. Csakugyan nem ő, viszont miatta mentem az este a Három Pontyba, az ő érdekében találkoztam Raikóval. És miközben beszélgettünk, hirtelen úgy éreztem, csak rossz álom volt az egész, Hana bármely pillanatban beléphet, szemében már ott ül a nevetés, az én szívem meg bizseregni kezd, mint mindig, ha megpillantom. Otthagyjuk Raikót, beülünk a kádba, játszadozunk, aztán megvacsorázunk, és ráérősen szeretkezünk. Aztán mikor rádöbentem a valóságra, hogy Hana örökre eltűnt, úgy felkavarodott a gyomrom az idegességtől, hogy csaknem elhánytam magam.

– Raiko, nekem tudnom kell, ki volt az a három vendég.

– Roppantul sajnálom, Furanszu-szan, de már megmondtam: Hana mama-szanja meghalt, a háza népe szétszóródott, A Negyvenhét Ronin Fogadóját földig rombolták.

– Akkor is kell lennie valamilyen megoldásnak.

– Nincs. Őszintén sajnálom.

– Akkor legalább azt mondd meg, hogyan halt meg Hana. De az igazat mondd.

– A töröddel a torkában.

– Tényleg? Harakirit követett el?

Raiko ugyanazon a türelmes hangon válaszolt, mint amelyen már tucatnyiszor elmondta a történeteket. – A harakiri az ősi módszer, a tiszteletre méltó módszer, az egyetlen módja egy helytelen cselekedet levezeklésének. Hana elárult minket... Téged, a

vendégeket, a tulajdonost... és önmagát. Ez volt a karmája. Erről nincs mit többet mondani. Már túl vagyunk a halála utáni tizennegyedik napon, mikor az ember újjászületik vagy *kamivá*, lélekké válik. Hagyjuk nyugodni a kamiját. Bocsáss meg, de kérlek, ne beszéljünk többé róla. És most mondd, miben lehetek a szolgálatodra?

Angelique egyenes derékkal ült a székén, ahogy gyerekkora óta tanították, szótlanul fürkészte Poncin arcát. Egyik kezét az ölében nyugtatta, a másikkal a legyeket hessegette maga előtt. Kétszer is megszólította már Poncint: „Hogy érti azt, hogy igen is meg nem is?”, de Poncin mintha transzban lett volna, nem hallotta. Angelique találkozott már ezzel a jelenséggel: mielőtt Párizsból eljött, a nagybátyja is így viselkedett. A nagynénje akkor azt mondta:

– Hagyd békén... Nem lehet azt tudni, miféle ördögök fészkelik be magukat egy gondokkal küszködő férfi fejébe.

– Miféle gondokkal küszködik Michel bácsi, mama-néni?

– Jaj, chérie... Ha az ember nem tudja megfizetni azt, amire szüksége van, az élet csupa-csupa gond. Itt van ez a rettenetes adó... Ez a romlott Párizs a mohóság pöcegödre, Franciaország megint zúg-morog, a frank hónapról hónapra kevesebbet ér, a kenyér ára egy év alatt a duplájára szökött. Hagyd csak békén Michel bácsit... Megteszi szegény, ami telik tőle.

Angelique felsóhajtott. Hát igen: a szegény... Holnap beszélek Malcolmmal, hogy rendezze az adósságait. Egy ilyen rendes ember nem ülhet az adósok börtönében. Vajon mennyi lehet az adóssága? Néhány arany... Észrevette, hogy Poncin visszazökkent a jelenbe, és őt nézi.

– Mit jelent ez az igen is, nem is, André?

– Úgy, hogy van ilyen szerük, de egyelőre nem lehet...

– De miért nem? Mi a...

– *Mon Dieu*, legyen egy parányi türelemmel, hallgassa meg, mit mondott a mama-szan. Ezt a szert csak a harmincadik napon lehet bevenni, aztán harmincöt napot várni kell, és akkor megint. Ez egy gyógyfűvekből főzött tea, és minden alkalommal frissen kell készíteni.

Poncin szavai szertefoszlatták Angelique egyszerű tervét: eddig abban a hiszemben volt, hogy Poncin ma meghozza a szert, ő

azonnal fölthajtja vagy beveszi, és főfájás ürügyén ágynak dől. *Voilà!* Egy kis hasfájás, aztán néhány óra, de legfeljebb egy nap múlva minden a lehető legnagyobb rendben lesz.

Egy pillanatig úgy érezte, menten összedől a világ, de aztán megint sikerült összeszednie magát. Egymagam vagyok, gondolta. Magam vagyok én, a hősnő, egyedül kell megküzdenem a gonoszság erőivel. Erősnek kell lennem! Le kell győznöm őket!

– A harmincadik napon? – szólalt meg elszorult torokkal.

– Igen, aztán harmincöt nap múlva megint. Pontosan kell számolni a napokat, különben...

– És akkor mi várható, André? Gyorsan lebonyolódik?

– Az ég szerelmére, hagyja már, hogy befejezzem. A mama-szan szerint általában azonnal hat, és a második főzet nem is mindig szükséges.

– És nincs valamilyen más megoldás, ami most rögtön alkalmazható?

– Nincs.

– Na és ez a főzet mindig beválik?

– Igen.

Raiko ugyanerre a kérdésre így válaszolt Poncinnek: – Tízből kilencszer. És ha ez nem segít, vannak más módszerek is.

– Orvos?

– Igen. A főzet általában beválik, de drága, és előre kell fizetni. A füvek az orvosságos embernek is pénzbe kerülnek...

André Angelique szemébe nézett. – A mama-szan szerint a főzet hatásos... de drága.

– Mit jelent az, hogy hatásos? Mindig beválik? És nem veszélyes?

– Mindig beválik, és nem veszélyes. Csak drága. A mama-szannak előre kell fizetnie a gyógyszerésznek, hogy az beszereztesse a friss füveket.

– Ó – mondta könnyedén Angelique –, akkor legyen olyan kedves, fizesse ki, hamarosan háromszorosan adom vissza.

André Poncin ajkai keskeny vonallá préselődtek. – Már előlegeztem kegyednek húsz aranyat. Én nem vagyok gazdag ember.

– Ugyan már, hát mibe kerülhet egy ilyen semmi kis kotyvalék? Nem lehet az olyan drága.

– A mama-szan azt kérdezte tőlem: mit számít a pénz, ha egy ilyen lány ilyenfajta segítségre szorul?

– Ebben igaza is volt, André. – Angeliqve behízeltgő mosollyal söpörte félre a problémát, de szívében már éledezett a harag Poncin kalmárlelkűsége miatt. – Harminc napon belül mindent kifizetek, Malcolm megígérte, hogy kapok majd tőpénzt, és egyébként is: maga olyan jó, olyan bölcs, egészen biztosan el tudja intézni. Köszönöm, drága barátom. Legyen olyan kedves, mondja meg annak a nőnek, hogy pontosan nyolc napja kellett volna megjönnie a bajomnak. Mikorra tudja megszerezni a szert?

– Már mondtam: a harmincadik nap előtti napon. Elmegyünk érte vagy elküldünk valakit, hogy hozza el.

– Na és mennyi ideig kell utána feküdnöm? Meddig tart ez az egész?

André Poncin nagyon fáradt volt, kényelmetlenül érezte magát, bánta már, hogy – várható előnyök ide vagy oda – belement ebbe az ügybe. – A mama-szan szerint ez függ a lánytól, a korától és hogy csinált-e már ilyesmit korábban is. Ha nem, akkor általában sima ügy.

– De hány napig leszek rosszul utána?

– Mon Dieu! A mama-szan nem mondta, én meg nem kérdeztem. Ha vannak még kérdései, írja le, igyekszem választ szerezni rájuk. Most viszont ha megbocsát... – Felállt.

Angeliqve azonnal előcsalta könnyeit. – Ó, André, köszönöm, könyörgök, ne haragudjon rám... Maga olyan kedves és annyit segít nekem, és olyan rettenetesen bánt, hogy felbosszantottam... – zokogta, s közben elégedetten tapasztalta, hogy máris sikerült ellágyítania Poncint.

– Ne sírjon, Angeliqve, nem bosszantott fel, nem maga tehet róla, hogy... Elnézését kérem. Nyilván borzasztó érzés, de ne aggódjon, idejében itt lesz a szer, én minden tőlem telhetőt elkövetek magáért, csak írja le a kérdéseit, néhány napon belül hozom rájuk a választ. Ne haragudjon... tudja az utóbbi napokban nem érzem magam valami jól...

Angeliqve együttérzést színlelve megvigasztalta, majd miután Poncin távozott, mérlegelni kezdte a hallottakat. Állt, csak állt az

ablaknál, a légyiszkos függönyön át a High Streetet nézte, de nem látott semmit.

Harminc nap? Mindegy, kibírom, ennyi idő alatt semmi sem fog látszani, hajtogatta magában: szerette volna meggyőzni magát. Huszonkét nap már nem számít.

Biztos ami biztos, elővette a naplóját, kinyitotta a lakatját, és számolni kezdett. Kétszer is végigszámolta, s mindkétszer ugyanaz jött ki: november kilencedike, Szent Teodor napja. Vajon ki lehetett? Minden vasárnap gyertyát gyújtok neki. Nem is kell megjelölni a napot, gondolta megborzongva, de azért végül mégiscsak odarajzolt egy kis keresztet a lap sarkára.

És mi lesz a gyónással?

Isten majd megéri. Ő mindent megért.

Úgyhogy várok. De mi lesz, ha...?

Mi lesz, ha nem hat a szer? Vagy ha André megbetegszik, eltűnik vagy megölik? Vagy ha a mama-szan cserbenhagy? Vagy ha bármi közbejön?

Egyre jobban mardosta a félelem, megrendítette eltökéltségét. Most már igazi könnyek peregtek végig az arcán. Hirtelen eszébe jutott, mit mondott egyszer évekkel ezelőtt Párizsban az apja, közvetlenül azelőtt, hogy öccsével együtt otthagya őket. – Igenis elhagyott minket – mondta fennhangon; most először mondta ki az igazságot. Elhagyott minket. A mai eszemmel már tudom, hogy jobb is így. Mára már biztosan rég eladott volna minket.

Apja azon a bizonyos napon bálványát, Napóleont idézte: „A bölcs hadvezér mindig biztosít serege számára visszavonulási útvonalat.”

És nekem miféle visszavonulási útvonalam van?

Phillip Tyrer gyönyörű rondírásával már a legvégén tartott a levélnek, amelyet Aylesbury a ródzsúnak szándékozott válaszképp küldeni. A nagykövet az összes eddigi írásbeli közléssel ellentétben angolul íratta az eredetit, amely mellé egy holland nyelvű változatot is csatolni akartak – Johann Favrod már megkapta az utasítást az elkészítésére.

– Tessék, Johann, végeztem. – Tyrer még egy utolsó, bonyolult cikornyát biggyesztett a Sir William Aylesbury neve után álló

rövidítés, a KCB Knight Commander of the Bath, a Bath-i Lovagrend Parancsnoki Fokozata B-je után.

– *Scheiss in mein hut!* – vigyorodott el szélesen Favrod. – Életemben nem láttam még ilyen bámulatos írást. Nem csoda, hogy Ványadt Willie minden Londonba küldendő levelét magával másoltatja.

– *Sigata ga nai!* – felelte szórakozottan Tyrer. Nem számít.

– Magolja a japánt éjjel-nappal, eh?

– Igen és roppantul élvezem – de az ég szerelmére, ezt el ne árulja Willienek. Egyébként mi a véleménye a tervéről?

Favrod felsóhajtott. – Én már nem töröm a fejem a japánokon. Szerintem ez a sok mézesházoskodás meg ez a rengeteg lefetyelés megzavarta a fejét.

A levél így szólt:

Andzsó Nori őexcellenciájának, a ródzsú fejének. Ezúton értesítem, hogy tegnapi levelének tartalmát teljes egészében visszautasítom. Ha nem fizetik ki a megbeszélte időpontban a két brit katona meggyilkolásáért kiszabott jóvátétel hátralékos részét, a hátralék összege minden egyes napi késedelemmel megnégyszereződik.

Sajnálattal tapasztalom, hogy önök szemmel láthatólag nem képesek kiigazodni a saját kalendáriumukban. Még ez egyszer utoljára helyesbíteni tévedésüket. Tehát: a mától számított tizenkettedik napon zászlóshajómon, megfelelő kíséret mellett elindulok Kiotóba. Oszakában fogok kikötni, ahol a partraszállás és a tisztségemnek kijáró, hatvanfontos ágyúkból leadott üdvölvések eldördülése után, a Királyi Tüzérség mozgó alakulata kíséretében, a többi nagykövet társaságában haladéktalanul továbbindulunk, hogy az ön viselkedése miatt személyesen az ifjú felségtől, Nobuszada sóguntól vagy az ő távolléte esetén magátóla császártól, Komei-ő Császári Felségtől kérjünk elégtételt, akit természetesen az őt megillető királyi tiszteletadással, huszonegy ágyúlövessel fogunk köszönteni. Kérem, szíveskedjék értesíteni őket küszöbönálló érkezésünkről. (Itt következett az aláírás.) Őfelsége Britannia Királynője teljhatalmú nagykövete, Sir William Aylesbury, KCB.

– Miféle császártól? – kérdezte utálkozva Favrod. – Ezeknek csak Mikádójuk, Mkadójuk vagy valami ilyesféléjük van, aki csak afféle hatalom nélküli pápácska, távolról sem olyan, mint IX. Pius, aki állandóan beleártja magát a politikába. Ezek a *gottverdampft* katolikusok megint máglyára akarnak küldeni minket!

– Ugyan már, Johann... ernyire azért nem rosszak. Ma már az angol katolikusok is szavazhatnak, és ugyanúgy jelölthetik magukat képviselőnek, mint bárki, aki megfelel a feltételeknek.

– Rosseb a katolikusokba. Én svájci vagyok. Mi nem felejtünk.

– Akkor miért épp svájciak a pápa testőrei?

– Azok katolikus zsoldosok – rándított a vállán Favrod. – Adja ide a levél piszkozatát, hadd lássak hozzá.

– Sir Williamtól hallom, hogy nem újítja meg a szerződését.

– Ideje odébbállni és átadni a terepet a fiatalabb és bölcsebb kollégának. – Favrod váratlanul szélesen elmosolyodott. – Magának.

– Elindult az ajtó felé.

– Én ebben nem találok semmi humorosat – mondta Tyrer. – Legyen szíves küldje be Nakamát, azt hiszem, a kertben van.

– Ne bízson abban a nyomorultban, Phillip.

Tyrer kíváncsi lett volna, mit szólna Favrod, ha azt is tudná, kicsoda valójában Nakama. Nyílt az ajtó: Hiraga lépett be.

– *Hai, Taira-szan.*

– *Ikimaso, Nakama-szenszei, old chap, hai?* – Menjünk, jó? Tyrer nem tudta elfojtani mosolyát: még mindig nem emésztette meg Hiraga színe változását.

Hiraga hajnalban állított be. Nem volt már sem rongyos, sem mocskos. Szamurájfrizurája is eltűnt, kurtára nyírt hajzata csaknem ugyanolyan volt, mint bármely közemberé. Tiszta, keményített, de közönséges kimonót viselt, hátán új, széles karimájú szalmakalap lógott, lábán új tabit és szandált viselt; úgy nézett ki, mint egy gazdag kereskedő fia.

– Uram, egek! Hogy te milyen fess lettél, Nakama! – kiáltott fel a láttán Tyrer. – Jól áll neked ez az új frizura.

– Ó, Taira-szan... – válaszolt tétován, tettetett alázatossággal Hiraga, úgy, ahogy azt Orival megbeszélték. – Azt hiszem, te szavaid segítenek nekem abbahagyni szamuráj, nem lenni többé

szamuráj. Nemsokára megyek vissza Csósúba, leszek gazda, mint nagyapám, vagy dolgozom sör- vagy szakéfézdében.

– Felhagysz a szamurájsággal? Ezt meg lehet tenni?

– Lehet. Kérlek, ne akard én mondjak többet.

– Ahogy akarod. De ez okos döntés, gratulálok.

Hiraga gépies mozdulattal végigsimított rövid, tüskés haján. – Haj nő hamar, Taira-szan, lesz olyan, mint tiéd.

– Miért is ne? – Tyrer hullámos haja a vállát verdeste. A legtöbb európaival ellentétben roppant kényes volt a tisztaságra. Bárhová költözött is, ágya fölött mindig ott függött egy anyja által hímzett falvédő: *A tisztaság fél jámborság.* – Fáj még a verés?

– Már felejtettem el.

– *Már el is felejtettem.*

– Igen, köszönöm, már el is felejtettem. Van jó hírek, Taira-szan. – Hiraga nagy hűhóval előadta, hogy az este Josivarában járt, és megbeszélte Fudzsikóval, hogy fogadja. – Tiéd egész éjjel. Jó, *neh?*

Tyrer hosszú másodpercekig meg sem tudott szólalni, aztán szenvedélyesen megrázta Hiraga kezét. – Köszönöm, drága barátom, köszönöm! – Hátradőlt ültében, pöffentett néhányat a pipájából, Hiragának is odakínálta a dohányt, aki csak nehezen állta meg nevetés nélkül, mikor elhárította. – Ez egyszerűen csodálatos. – Tyrer gondolatai már a rá váró titkos találka körül jártak. – Csodálatos! – Nagy erőfeszítésébe került, hogy gondolatait visszaterelje a feladataira. – Sikerült szállást szerezned a faluban?

– Igen. Kérem, mi most megyünk, jó?

A japán negyed felé mentükben Tyrer tovább beszéltette Hiragát. Szavai meddóhányóján néhány gyémántra is lelt: többek között megtudta a sógun és a császár nevét. A sója házához érve szemügyre vette a boltot és Hiraga kopár kis szobáját, majd elégedetten s immár teljesen megnyugodva visszaballagott vele a követségre.

– Láttad? Most hogy már nem úgy nézel ki, mint egy szamuráj, még a katonák is alig vettek észre az utcán.

– Igen, Taira-szan. Tudsz nekem segíteni, kérem?

– Miben?

– Szeretném viselni ti ruhátok, lenni jobban gajdzsin. Lehet?

– Nagyszerű ötlet!

A követségre visszaérve Tyrer azonnal Aylesburyhez rohant, lelkesedve közölte vele a sógun és a császár nevét. – Úgy gondoltam, azonnal tudni akarja, uram. És tudomásomra jutott még egy apróság. Nakama végig japánul mondta ugyan, de azt hiszem, jól értettem. Eszerint még a daimjóknak is engedélyt kell kérniük, ha Kiotóba, a császár székvárosába akarnak menni.

– Kik azok a daimjók?

– Így nevezik a királyaikat, uram. Még nekik is kérvényezniük kell, hogy Kiotóba látogathassanak. Nakama szerint a bakufu, ez a sogunátus másik neve, olyasmi, mint nálunk a köztisztviselői kar, a bakufu senkinek nem mer szabad bejárást engedélyezni Kiotóba. – Tyrer próbált lehiggadni, de csak úgy áradt belőle a szó. – Ha mindez igaz, ha tehát a sógun jelenleg ott tartózkodik, a császár állandóan ott székel, tehát a hatalom ott összpontosul, akkor azzal, hogy odamegy, Sir, nem nyúl át a bakufu feje fölött?

– Okos következtetés – mondta nyájasan Aylesbury s nagyot sóhajtott: gondolatban ő már rég eljutott idáig. – Azt hiszem, átfogalmazom a levelet. Jöjjön vissza egy óra múlva. Remek munkát végzett.

– Köszönöm, uram. – Tyrer ekkor beszámolt az „új” Nakamáról. – Ha sikerül rávennünk, hogy európai módra öltözzön, szerintem attól csak még jobban formálható lesz.

– Jó elgondolás, Phillip.

– Köszönöm, Sir. Azonnal intézkedem. A számlát küldhetem a sroffunknak?

Aylesbury lelkesedése némiképp lelohadt. – Nem dúskálunk a pénzben, Phillip, és a pénzügyminiszter... Legyen. De csak egy öltözéket. És semmi túlzás, ezért maga felel.

Tyrer sietve távozott, s most, befejezván a levél lemásolását, már arra készült, hogy elvigye Hiragát az utca túlsó végén működő kínai szabóhoz.

A High Streeten ilyenkor kora délután sosem volt sűrű a forgalom, az emberek többsége az irodájában és a Klubban tartózkodott, vagy otthon sziesztázott. Az utcán csak néhány részeg ödöngött. A szél még mindig fel-feltámadt. Úgy volt, hogy délután a felvonulási téren rögbimérkőzéstjatszík egymás ellen a hadsereg és a tengerészet

csapata – Tyrer már alig várta. Nem úgy a Jamie McFayjel való találkozást, akivel megállapodott, hogy a szabó után benéz hozzá.

– Ő a Struan cég itteni vezetője, Nakama-szan, és valamilyen úton-módon tudomást szerzett rólad és hogy beszélsz angolul. Megbízható ember.

– Szó ka? A Struané? Ő aki fog házasodni?

– Szóval a szolgálk már meséltek neked az eljegyzésről. Nem, nem ő házasodik. McFay csak az alkalmazottaik főnöke. Nősülni Mr. Struan, a tajpan fog. Az ott a háza, az meg fett a raktár, az iroda és az alkalmazottak szállása.

– Szó ka? – Hiraga jól megnézte magának az épületeket. Se megrohamozni, se észrevétlenül bejutni nem könnyű, gondolta. A földszinti ablakokon rács. – Struan és asszony lakik itt?

Tyrer már Fudzsikóra gondolt, szórakozottan válaszolt. – Struan igen, de a lány felől nem vagyok biztos. Azt viszont tudom, hogy Londonban egy ilyen ház eltörpülne a többi mellett. Londonban sok ezer ház van. London a világ leggazdagabb városa.

– Gazdagabb, mint Jedo?

Tyrer felkacagott. – Gazdagabb, mint húsz vagy ötven Jedó. Hogy mondják ezt japánul?

Hiraga megmondta. Nem hitte Tyrer szavait, azt hitte, csak azért mesél ilyeneket Londonról, hogy megzavarja vele.

Most már a követségek előtt haladtak. Óvatosan kerülgették az utcára hajigált szemetet.

– Miért zászlók mások?

Tyrer szívesebben gyakorolta volna a japán társalgást, de valahányszor belekezdett, Hiraga mindig angolul válaszolt, és nyomban kérdezett is valamit. Azért elmagyarázta neki. – Ezek követségek – mutatta. – Ez az orosz, az az amerikai, az ott a francia... az meg a porosz. Poroszország Európa egyik legerősebb állama, mondhatni a...

– Kérlek, bocsáss meg. Van nektek világról térkép? Lehet?

– Persze. Szívesen megmutatom.

Egy szakasznyi katona trappolt el mellettük, ügyet se vetve rájuk.

– Ezek a porosz emberek is háborúznak franciák ellen? – formálta nagy múgonddal a szavakat Hiraga.

– Előfordul. Nagyon harciasak, valakivel mindig háborúznak. Épp most lett új királyuk, akinek legfőbb embere egy hatalmas, erős herceg, akit Bismarcknak hívnak. Ez a Bismarck most megpróbál minden német ajkú embert egyetlen hatalmas néppé egyesíteni, és...

– Kérlek, bocsáss meg, Taira-szan, ne ilyen gyorsan.

– *Gomen naszaj.* – Tyrer szép lassan elismételte, s válaszolt Hiraga újabb kérdéseire; újra és újra meglepte tanítványa kiapadhatatlan kíváncsisága. Megint felkacagott. – Állapodjunk meg valamiben: egy óráig beszélünk angolul a mi világunkról, aztán egy órán át a tiétekről, aztán egy óráig japánul beszélgetünk. Hai?

– *Hai. Domo.*

Négy lovas érte utol s előzte meg őket. A lóversenypálya felől jöttek. Üdvözölték Tyrert, s kíváncsi pillantásokkal méregették Hiragát. Tyrer viszonzta a köszöntést. A High Street túlsó végén, a sorompónál, a szamuráj örök vizsla tekintete előtt kulik hosszú sora várakozott s haladt keresztül délutáni áruszállítmányával a japán vámházon. – Siessünk. Nem szeretnék a közép a népség közé keveredni – mondta Tyrer. Kényesen lépkedve a lócitromok között, átvágott az út másik oldalára, majd hirtelen megtorpant és integetni kezdett. A francia követség épülete előtt álltak. Angelique az egyik földszinti ablakban állt, Tyrer láttán visszaintegetett. Hiraga úgy tett, mintha nem venné észre fürkész tekintetét.

– Ez a hölgy lesz Mr. Struan felesége – mondta továbbindulva Tyrer. Ugye gyönyörű?

– *Hai. Ez az ő háza?*

– Igen.

– Jó éjszakát, Mr. McFay. Mindent bezártunk.

– Köszönöm, Vargas, jó éjt. – McFay lenyelt egy ásítást, s folytatta a naplóírást: napi teendői közül ez volt az utolsó, íróasztala üres volt, csak az utóbbi két hét elolvasásra váró napilapjai heverték rajta. Az „Elintézendő” feliratú irattálcában nem volt semmi, az „Elintézve” feliratúban púpozva tornyosultak a mai postára írt válaszlevelek, utasítások, számlák.

Vargas szórakozottan vakargatva bolhacsípéseit az íróasztal fiókjába tette a páncélszoba kulcsát. – Csináljak egy kicsit több

fényt?

- Ne, köszönöm, mindjárt végzek. Viszlát holnap.
- Holnap jönnek a csósúiak a fegyverek ügyében.
- Tudom, nem felejtettem el. Jó éjt.

Most, hogy egyedül maradt az épületnek ezen a fertályán, McFay máris sokkal kellemesebben érezte magát. Mindig is szeretett egyedül lenni. Vargasékat leszámítva, az összes többi irodista, sroff és más alkalmazott az épület hátsó traktusán lakott. Az épület két része közötti átjáróajtót éjszakára mindig bezárták. Az elülső fronton Struanékon kívül csak Ah Tok, néhány szolga és szolgálólány maradt. Ezen a fronton volt a páncélszoba is, ahol a fegyvereket, az üzleti könyveket, valamint a mexikói ezüstdollárokkal, aranytaelekkel és japán pénzekkel teli páncélszekrényeket tartották. A magánlakosztályok az emeleten voltak.

Postanapokon általában késő estig elhúzódott a munka. Hogy ma este még a szokásosnál is később végeztek, annak az volt az oka, hogy miután McFay ebéd után megkapta Nettlesmithtől a Nagy várakozások legfrissebb folytatását, nyomban felrohant vele Struanhoz, és a rendelkezésre álló egy óra alatt közösen elolvasták. Elégedetten és jókedvűen jött le, mert Pip és a lány sorsa kedvezően alakult, ráadásul a lap bejelentette, hogy a jövő hónapban egy új Dickens-regényt indít.

Megnyugtatóan ketyegett a nagy állóóra. McFay könnyű kézzel, gyorsan rótt a betűket:

MS-t feldühítette anyja levele. A levél a mai postával érkezett (a Swift Wind nevű gőzös hozta, egy napi késéssel, egy ember Sanghaj magasságában a viharban a tengerbe veszett, ráadásul a Simonoszeki-szorosban a parti ütegek vagy húsz lövést adtak le a hajóra, hál' istennek senki sem sérült meg). Mrs. S. irányomban leadott ágyúlövéseire küldött válaszom a lehető legkeneteljesebb volt(a nagyasszony még nem hallott az eljegyzésről, de ha a hír robban, azt nemhogy egész Hongkong, de még Jáva is hallani fogja), de nem hiszem, hogy le tudtam csillapítani a hullámokat.

Megírtam Mrs. S-nek, hogy A. átköltözött a francia követségre. MS egész nap úgy járkált, mint egy vadkan, mert A.

nem látogatta meg. Jól lehordta Ah Tokot, az meg minden szolgát, aki csak a szeme elé került. Ajíjje!

Le kell szögezmem, hogy MS sokkal okosabb, mint gondoltam, remek üzleti érzéke van, és most már elfogadja nézetemet, miszerint errefelé komoly üzleti lehetőségek tárhatók fel. Megbeszéltük a Brock-ügyet, és abban maradtunk, hogy itt, Jokohamában semmit sem tehetünk, majd Hongkongra visszatérve foglalkozik vele.

A postahajóval megint nem volt hajlandó hazatérni. Hoag, a jó doktor kiváráásra lovagol, nem hajlandó a pártomra állni, azt mondja, minél többet pihen Malcolm, annál jobb, egy viszontagságos út életveszélyes lehet.

Megismerkedtem ezzel a Nakama nevezetű japánnal (ez nyilván csak álnév), nyilvánvalóan több, mint aminek mutatja magát. Szamuráj, törvényen kívüli ronin, beszél valamicskét angolul. Elhatározta, hogy lemond szamuráji státusáról, levágatta a haját, olyan ruhákban akar járni, mint mi. Nem lehet mindennapi ember, éberem szemmel kell tartani. Ha csak afele igaz annak, amit állít, nagy lépést tettünk a hírszerzés terén – hála érte Tyrernek. Kár, hogy Nakamának fogalma sincs az üzletről, ezen a téren mindössze egyetlen használható információval szolgált, nevezetesen hogy Japán kereskedelmi központja nem Jedo, hanem Oszaka. Tehát ez is amellettszól, hogy szorgalmazzuk a város mielőbbi megnyitását. Nakama iskolázott embernek látszik, és...

Kopogtattak a zsalugáterem. McFay az órára pillantott: mindjárt tíz. Egy órát késtek. Nem érdekes, Ázsiában másképp folyik az idő, mint Európában.

Sietség nélkül felállt, kis revolverét szalonkabátja oldalzsebébe süllyesztette, az ajtóhoz ment és kinyitotta. Egy szolga és két asszony állt a bejárati ajtó előtt, csuklyás köpönyegben. Mindhárman meghajoltak. McFay intett a nőknek, hogy lépjenek be. A szolgának néhány pénzdarabot nyomott a kezébe. A férfi meghajolt, sarkon fordult és elindult vissza Josivara felé.

McFay bezárta az ajtót. – Hallod-e, Nemi, te vagy ugyanaz szép, ne? – mosolygott rá az egyik nőre, és megölelte.

A lány széles mosollyal nézett föl rá a csuklya alól. Már egy esztendeje volt McFay muszuméja. – Dzsemi-szan, te van jó. Ez muszume enyém hóg, Sizuka. Csinos, hallod-e?

A másik lány hátralökte a csuklyáját, és kényszeredetten elmosolyodott. Ugyanolyan fiatal volt, mint Nemi, ugyanolyan gusztusos és illatos. McFay fellélegzett. – Hai – mondta. Mindketten megkönnyebbültek. Ez volt az első eset, hogy McFay valaki más számára rendelt oda egy lányt. Elég nagy zavarban is volt, mikor el kellett magyaráznia Neminek: értesse meg a mama-szannal, hogy a lány a tajpának kell, tehát ne holmi hétköznapi teremtest küldjön. Mindkét lány húsz-egynéhány éves volt, alig értek a válláig. Most már mindketten megnyugodtak valamelyest, de tudták, hogy a végső akadály még előttük tornyosul.

– Én örül lát Sizuka – mondta barátságosan McFay, majd Nemihez fordult. – Ő tud seb, *ne?* – kérdezte végigsimítva saját oldalán.

Nemi bólintott, kivillant fehér fogsora. – *Hai*, én magyaráz, Dzsemi-szan. *Dozo*, hagy kabát itt vagy fent?

– Fent.

McFay elindult velük fölfelé az olajlámpásokkal jól megvilágított lépcsőn. Nemi egyfolytában magyarázott ide-oda rebbenő tekintetű hógának. McFay időnként iderendelte éjszakára Nemit, akiért ilyenkor csak virradat előtt jött vissza a szolgál, hogy visszakísérje a Zamatos Örömök Fogadójának kertjébe, abba a kis házba, amelyet McFay tartott fenn számára. Az ötesztendei bérlet tíz arany font sterlingjébe került – egy álló napi alkudozás után. Ugyanennyibe került, hogy ugyanerre az időszakra megvásárolja a lány szerződését. Mindezekon felül vállalta, hogy havonta vesz egy új kimonót Neminek, fizeti a fodrászát, a szobalányát, teljes ellátását és szakéját.

Most, fölérvé az emeletre megint boldogan magához ölelte: a lány az utolsó fillérig megérte az árát, rengeteg örömmel és nagy-nagy lelki békességgel fizetett érte. A lépcsőfordulón egy öblös, magas támlájú karosszék állt. Nemi levetette és ráfektette a köpönyegét, s szólt társnőjének, hogy tegye ő is ugyanezt. A köpeny alól takaros, szép kimonók kerültek elő, a csuklyák alól gondozott frizurák – a bábok pillangóvá lettek. McFay elégedetten kopogtatott.

– Tessék!

Malcolm Struan a karosszékekben ült, ujjai között szivar füstölgött. Elegáns házikabát volt rajta. Szemmel láthatólag feszengett. – Jó estét, Jamie.

– Jó estét, tajpan. – A két lány tisztelettudóan meghajolt. McFay folytatta. – Ez a lány Sizuka, ő marad itt. Virradat előtt jön érte a szolgál, ahogy megbeszéltük. Majd én kopogtatok. Lehet hogy a lány kicsit félénk, de nem lesz probléma. Ez meg itt az én muszumém, Nemi. Úgy gondoltam, hogy most az a... khm... az első alkalommal jobb, ha ő is itt van.

A két lány megint meghajolt.

– Jó estét, tajpan – szólalt meg Nemi; örült, hogy megismerheti Struant. – Sizuka enyém hűg, jó muszume! – mondta hevesen bólogatva, s kissé előretaszította hűgát. Sizuka odatipegett Struanhoz, letérdelt és meghajolt előtte.

– Ha netán szükség volna rám, a szobámban leszek – mondta McFay.

– Köszönöm, Jamie.

McFay halkán betette az ajtót, és elindult a folyosón a szobája felé. Tiszta, férfias és kényelmes lakosztálya volt, három szoba: nappali, háló, vendégáló – kandalló mindegyikben – meg egy fürdőszoba. A tálalószekrényen hideg sült, friss kenyér és Nemi kedvence, frissen sült almás lepény illatozott. Az almát Sanghajból hozatták. Forróvizés tartályban szaké. Loch Vey whisky Struanék saját szeszfőzdéjéből – Nemi ezt is imádta.

Abban a pillanatban, amint bezárult mögöttük az ajtó, a lány lábujjhegyre emelkedett, és mohón megcsókolta McFayt. – Nem lát hat nap! Előbb ágy, aztán füröd! – mondta, megfordítva a szokásos sorrendet. Kézen fogta McFayt, bevezette a hálószobába, leültette az ágyra, letérdelt elé, lehúzta a csizmáját, levetkőztette, s közben a maga alig érthető, tört angolságával egyfolytában csacsogott. Elmondta, hogy Josivarában csak úgy pezseg az üzleti élet, a Lebegő Világ virágzik, Sizukát nem kell félteni, drága ugyan, de a legjobb, és tényleg lesz-e háború, mert feljük azt rebesgetik, nekünk nem kell háború, csak üzlet, és új kimonója van, szerencsét hozó pontyokkal van telehímezve, kicsit drága volt ugyan, de: – De *icsibon*, Dzsemi-szan, lesz nekem szép nagyon. Ágy!

McFay engedelmesen végighevert a baldachinos ágyon. Kellemes volt az éj, se túl hűvös, se túl meleg. Nemi kioldozta obiját, levetette kimonóját, alsókimonóját és ágyékkötőjét, kivette hajából a csatokat, és bebújt McFay mellé az ágyba.

Phillip Tyrer teljesen kimerült, már csaknem elaludt. Fudzsiko egy ideig jámborán viselte teste súlyát, aztán óvatosan megpróbált kicsusszanni alóla.

– *Ije, macu.* Ne, maradj... várj – mormogta Tyrer.

– *Csak egy törülközőt szeretnék hozni, Taira-szan. Törülközőt, érted?*

– *Igen, persze. Értem törülköző. Maradj, majd én.*

– *Jaj nem, arcot vesztenék, ez az én kötelességem. Engedj, kérlek.*

Tyrer még közelebb fészkelte magát hozzá, és még szorosabban átölelte. Fudzsiko jól értette mesterségét: várt. A kis szobára nyugalom ereszkedett. Odakint megsűrűsödött a langyos éj, könnyű szellő suhant a lombok között. A tolóablakok felől enyhe, nem kellemetlen légáramlat érződött. Meg-meglíbbent az olajlámpások lángja.

Fudzsiko egy perc múltán óvatosan kisiklott az ágyból, átment a fürdőhelyiségbe, és egy forró törülközővel tért vissza. Törölgetni kezdte vele Tyrert. Tyrer szorosan lehunyta szemmel hagyta; csaknem nyöszörögni kezdett a gyönyörűségtől, de rettentő zavarban is volt.

– *Ó, Fudzsiko-szan, csodálatos vagy...*

– *Ez nekem élvezet* – válaszolta Fudzsiko. Rég nem csodálkozott már a külföldiek zavarodottságán és furcsa szokásain: hogy csak nagy néha fürdenek; szégyenlősen, bűntudattól gyötörve szeretkeznek; megdöbbenően birtokolni vágyók, s legtöbbször dühöngenek, hogy más vendégeket is fogad – az ostobák, mintha ők nem vendégek lennének –, vagy elvörösödve elfordulnak, mikor épp az ő gyönyörűségükre vetkőzni kezd; szívesebben ciceréznek sötétben, holott köztudomásúlag a legizgalmasabb éppen a látvány, a szemlélődés és a megszemlélés; céklaszínűre válnak, ha teljesen szokványos módszerekkel próbál némi változatosságot csempészni

a dolgok egyhangú menetébe, ha igyekszik elnyújtani az istenekkel töltött pillanatokot, a fellegek s az eső idejét.

Nem, a gajdzsinok nem olyanok, mint mi. A legtöbbje szinte kizárólag a sürgős *első pozíciót* kedveli, csak nagy ritkán a *kotlóscsalogatást* vagy a *cseresznyevirágzást*, nem adnak rá lehetőséget, hogy bemutassam mesterségbeli jártasságomat. Vagy amikor világosban hozzákészülődöm, hogy eljátsszam a félszemű szerzetessel azokat a léleküdtő játékokat – a *közel és távol*, a *sárkánylovaglást*, a *tavaszi dugványozást*, a *mézcsenést* meg a többit –, amelyeket még a legtapasztalatlanabb japán ifjú is kérne és élvezne, a gajdzsin hirtelen elhúzódik, gyengéden de határozottan felhúz maga mellé, arcát a nyakhajlatomba fúrja, magához szorít, és mindenféle érthetetlen szavakat dünnyög.

– Most *álomba masszírozlak* – suttogeta.

– *Nem értem* – válaszolta Tyrer. – *Mi az: masszíroz?*

– *Masszírozás, Taira-szan. Ez, amit most csinállok.*

– *Most már értem. Masszíroz, köszönöm.*

Tyrer lassanként kiengedett. Büszke volt a teljesítményére, hogy Fudziko legalább háromszor jutott el az eksztázis állapotába, amíg ő egyszer. Most már az sem érdekes, hogy Raikótól tegnap megtudta: Fudzsikónak holnap haza kell mennie Jedo melletti szülőfalujába beteg nagyapjához.

– ... *de csak néhány napra, Taira-szan.*

– *Kérlek, Raiko-szan, mondd, mennyi nap?*

– *Hogy hány napig lesz távol? Csak háromig.*

– *Köszönöm. Hány napig lesz távol?* – ismételte Tyrer. Fudzsikót is megkérte, hogy mindig javítsa ki.

Három nap... addigra legalább megint összeszedem magam. Uram az egekben, ennyire jó még sose volt. Vajon mit szól majd a ródzsú a levélhez? Az biztos, hogy a tanácsom helyes volt, és az is, hogy Nakama igazat mondott. Sokkal tartozom ennek az embernek. Sir William valósággal sugárzott.

Oda se nézve a lány combjára fektette a tenyerét. Milyen selymes a tapintása...

Hol is tartottam? Ja igen: a ródzsúnál. Azt kapják, amit megérdemelnek. Szörnyű, hogy rálöttek a postahajóra... Simonoszekire szükségünk van. És ha ez az átkozott bakufu nem

teremt ott biztonságos helyzetet a számunkra, kénytelenek leszünk elfoglalni azokat az ütegeket. Nakamával viszont vigyázni kell, nem szabad elfeledkezni róla, hogy ő is csósúi. Bár közvetítőként esetleg használható. És ha a ródzsú nem intézi el azokat a szacumai ördögöket, kénytelenek leszünk mi szétzúzni őket. Milyen arcátlan volt az a daimjó, mikor azt mondta, hogy nem tudja megtalálni Canterbury gyilkosait. Mintha nem ugyanaz a fajta volnának, mint ő! Láttam őket! Láttam, mikor lecsapták Canterbury karját, láttam, ahogy spriccelt a vér...

Megmerevedett.

– *Mi baj, Taira-szan?*

Tyrer önkéntelenül magához ölelte a lányt. El akarta felejteni a Tokaidón történeteket. Mikor végre megszűnt bensejében a remegés, visszafeküdt, de magával húzta Fudzsikót is. Nagyon örült, hogy itt van vele.

Fudzsiko szótlanul hevert mellette. Milyen furcsák és érthetetlenek ezek a gajdzsinok, gondolta megint. De jó most így feküdni Taira-szan mellett... Rendesen elérte az első kitörést, meg van elégedve, így én is megszolgáltam a tiszteletdíjamat.

Raiko ma reggel azt mondta: „Ne feledd, Fudzsiko, hogy számodra Taira-szan a nagy hal, még Kanterburi-szannál is nagyobb. Ha ügyesek vagyunk, sokáig megtarthatod. A francia szerint Taira magas beosztású hivatalnok, úgyhogy tegyél meg minden tőled telhetőt, hogy kivívd az elismerését. És csak japánul beszélj. Légy a tanítója. Bátorítsd. Tartsd eszedben, mennyire félénk, hogy fogalma sincs a párnázásról. És sose hozd szóba előtte Kanterburi-szant. Mi most majd azt mondjuk neki, hogy el kellett menned néhány napra, de ne izgulj, holnapra máris van két vendéged: délutánra egy gajdzsin, estére egy civilizált férfi...”

Ha egy-két évig meg tudok tartani egy bőkezű vendéget, gyorsan kifizetem az adósságaimat. Úgy már sokkal könnyebb lesz az élet, nem kell minden jöttment vendéget fogadnom...

– *Jaj, Fudzsiko... Köszönöm, csodálatos vagy!*

Fudzsiko még jobban odasimult Tyrerhez, dicsérte erejét, férfiasságát.

– *Mi?* – kérdezte álmosan Tyrer. Fudzsiko helyett intim tájakra kalandozó keze felelt. – *Ne, Fudzsiko, kérlek, előbb aludni. Ne...*

majd később...

– *Ugyan már... egy ilyen erős férfi, mint te...* – suttogta Fudzsziko; hangján nem érződött unottsága. Kötelességtudóan folytatta.

Ori ásított és visszahúzódott a kémlelőnyílástól.

– Eleget láttam – mondta. – Megdöbbenő.

– Ahogy mondod. – Hiraga is nagyon halkán beszélt. – Rettenetes. Még sose láttam ilyen balul csinálni, mint most Fudzszikótól. *Baka!*

– Taira helyében én visszakérném a pénzem.

– Én is. *Baka!* Órákig bíbelődött, mire felkészítette, Taira meg... Csak az első pozíció, tíz löket, aztán máris túl a holdon, mint egy kacska!

Ori a szájára tapasztotta tenyerét, hogy hangosan föl ne kacagjon, aztán óvatosan visszahúzódtatta a kis papírdarabot, hogy elleplezze vele a sódzsiba hasított kémlelőlyukat. Visszalopakodtak a bokrok közé, kiosontak a kerítés titkos kapuján, onnan mentek Ori szállásáig.

– Szakét!

Félig még alvó szolgálólány tette eléjük a tálcát, töltött és elcsoszogott; még mindig csak nehezen állta meg, hogy ne bámulja a két férfi koponyáját. Ori és Hiraga egymásra köszöntötte poharát, majd újratöltött. Barátságos kis gyertyafényes szobában voltak, a szomszédos helyiségben már le voltak terítve a fekvőhelyként használatos futonok. Kardjaik egy alacsony, lakkozott állványon pihentek. Raiko a kedvükért áthágta a josivarai törvényt, amely tiltotta fegyverek behozatalát. Ori és Hiraga kedvéért kivételt tett: részben, mert sisik voltak, részben mert látta Hiraga körözését, részben pedig azért, mert mindketten megesküdték a szonnódzsóira, hogy a házában csak önvédelemből használnak fegyvert, és akkor is csak a legvégső esetben.

– El nem tudom képzelni, hogy Taira elhitte, mikor Fudzsziko előadta neki az istenekkel töltött pillanatot – mondta Ori. – Ráadásul egyiket a másik után! Ez a lány úgy játszott, mint egy utolsó ripacs. Vagy ennyire hülye ez a gajdzsin?

– Nyilván – nevetett Hiraga, és hevesen megdörzsölte a halántékát. – Ííí, pedig akkora szerszámmal tényleg

megsikoltoztathatta volna...! Minden gajdzsinnak ekkora van?

– Mindegy az... látod, mire megy velem.

– Hát ez igaz. Talán keríteni kellene egy párnázókönyvet, odaadni neki, mint egy szűz vőlegénynek. *Eh?*

– Inkább öljük meg az összes fajtájábólival együtt, aztán gyűjtsük rájuk a kolóniát.

– Légy türelemmel. Annak is eljön az ideje.

– Taira tökéletes célpont. Ez egy újabb ragyogó lehetőség – sziszegte Ori. Némi él érződött a hangjában.

Hiraga jelentőségteljesen a szemébe nézett. – De nem most. Egyelőre szükségünk van rá.

– Magad mondtad, hogy ettől annyira dühbe gurulnának, hogy nyomban lövetni kezdenék Jedót. Ez pedig a mi ügyünk szempontjából egyszerűen remek volna.

– Ez igaz. De ráérünk még. – Hiraga nem mutatta, mennyire aggasztja Ori heveskedése. – Taira minden kérdésemre válaszol. Eddig például még senki sem mondta nekünk, hogy a gajdzsinok úgy marják egymást, mint a veszett kutyák, még jobban, mint Toranaga előtt a daimjók. A hollandusok ezt eltitkolták előlünk.

– Hazudnak ezek mind. Barbárok.

– Lehet. Viszont Tairából még több száz hasonló dolgot ki tudok szedni, és ezek segítségével úgy játszunk majd velük, mint macska az egérrel. Mindent meg kell tudnunk róluk, Ori, aztán mikor az új bakufu tisztségviselői leszünk, szépen egymásra uszítjuk a németeket, oroszokat, franciákat, angolokat, amerikaiakat... – Hiraga megborzongott, ahogy eszébe jutott az a kevés, amit Tyrer mesélt neki az amerikai polgárháborúról, a csatákról és az áldozatokról, a modern fegyverekről, a több százezer katonáról, a gajdzsin földek végeláthatatlanságáról. – Este azt mondta, hogy a világ tengerein az angol flotta az úr. Külön törvényük van rá, hogy a flottájuk mindig akkora legyen, mint az utánuk következő második és harmadiké összesen. Több száz hadihajójuk van, több ezer ágyújuk.

– Hazudik. Csak azért mondja, hogy rád ijesszen. Mindannyiunkat meg akarnak félemlíteni. A titkainkra kíváncsiak!

– Én kizárólag olyasmiket közlök velem, amiket véleményem szerint tudnia kell – reccsent ingerülten Hiraga hangja. – Ori! Nekünk tanulnunk kell ezektől! Ezek a kutyák már a föld java részét

meghódították! Térdre kényszerítették Kínát, felperzselték Pekinget, a franciák idén elfoglalták Kokinkínát, és hozzáfogtak Kambodzsa gyarmatosításához!

– Igen, de a franciák kijátszották egymás ellen a bennszülött fejedelmeket. Ugyanazt csinálták, amit a britek Indiában. De ez itt Japán. Mi mások vagyunk.... Ez itt az Istenek Földje. Ha a világ összes ágyújával jönnek is, minket akkor sem fognak behódoltatni. – Ori arcán furcsa fintor jelent meg. – Még ha sikerül is egyik-másik daimjót maguk mellé édesgetniük, mi többiek kardélre hányjuk őket.

– Ágyú és tudás nélkül nem.

– De ágyúk nélkül is, Hiraga-szan.

Hiraga vállat vont, és mindkettejüknek töltött. Ori lelkesedését számos sisi osztotta, megfélekeztek Szun Cu tanításáról: „*Ismerd meg ellened, mint tenmagad, s győzől száz csatán.*”

– Remélem, igazad van. Én mindenesetre próbálok minél többet megtudni róluk. Taira megígérte, holnap mutat nekem egy világtérképet. Ők *atlasznak* nevezik.

– És honnan tudod majd, hogy nem holmi hamisítvány, hogy nem csak a mi ámításunkra készült?

– Onnan, hogy ez fölöttébb valószínűtlen. Talán még szerezni is tudok egyet... meg néhány iskolai tankönyvet. – Hiragát kezdte elragadni saját fantáziája. – Taira azt mondja, új számolási módszereket tanítanak, meg valamiféle földrajzi *hosszúságról* meg *szélességről* beszélt – akadozva ejtette az angol szavakat –, amelyek segítségével még a parttól ezer rínyire is pontosan meg tudják határozni, hol járnak. *Baka*, hogy mi ilyen keveset tudunk! *Baka*, hogy nem tudok angolul olvasni!

– Majd megtanulsz – mondta Ori. – Én sose. Te tagja leszel majd az új kormánynak... én meg nem.

– Ez most miért mondod?

– Én fölesküdtem a szonnó-dzsóira, már a halálversemet is kigondoltam. A támadás estjén elmondtam Sorinnak. *Baka*, hogy olyan hamar elesett. – Ori kiürítette a csészéjét, és még egy flaskát rendelt. – Hallom, hogy Ogama nagyúr bocsánatot hirdetett minden csósúi sisinek, aki nyilvánosan megtagadja a szonnó-dzsóit – mondta szúrós tekintettel.

Hiraga bólintott. – Apám is megírta. A csósúi sisiknél ez süket fülekre talál.

– Ogama állítólag elfoglalta a kapukat... És állítólag megint összecsapott a szacumaiakkal.

– Előfordul, hogy egyik-másik daimjót félrevezetik – válaszolta higgadtan Hiraga. Nem tetszett neki, hogy a beszélgetés erre a témára terelődött, s feltűnt neki, milyen ingerlékeny a borközi állapotba került Ori. Raiko este figyelmeztette is, hogy Ori mostanában olyan, mint egy füstölő vulkán. – Már rég megállapodtunk, hogy nem tartjuk magunkat örökletes vezetőink cselekedeteihez és balcselekedeteihez.

– Ha Ogama uralja a kapukat, vissza tudja állítani a császár hatalmát, és meg tudja valósítani a szonnó-dzsói céljait.

– Lehet, hogy már meg is tette.

Ori felhajtotta szakéját. – Boldogan hagyom itt Jokohamát. Errefelé mérgezett a levegő. Jobb, ha te is eljössz velem Kiotóba. Ebben a viperafészekben még te is megfertőződsz.

– Nélkülem kevésbé leszel veszélyben. Engem még így kopaszon is felismerhetnek.

Hirtelen szélroham rázta meg a tetőt s vágott be egy félig nyitott zsalugátért. A két férfi összenézett, aztán folytatták az ivást. A szaké mindkettejüket felszabadította kissé, de nyomasztó gondolataiknak még mindig nem adtak hangot: nem beszéltek a köréjük vont, egyre szorosabb hálóról, nem beszéltek a Nobuszada sógun ellen tervezett merényletről, nem hozták szóba sem Sorint, sem Szumomót, s legfőképp azt nem, hogy *mi van azzal a gajdzsin lánnyal*. Hiraga eddig egy árva szóval sem említette. Ori sem kérdezte.

Ori törte meg csendet. – Holnap, mikor megjön Akimoto, mennyit fogsz elmondani neki?

– Mindent. Veled megy Kiotóba.

– Jobb volna, ha maradna. Szükséged lesz itt egy harcosra.

– Miért?

Ori ismét vállat vont. – Kettő több az egynél. És most mondd – folytatta nyersen –, hol lakik a lány?

Hiraga elmondta. Pontosan. – Az ablakokon nincs rács. – Egész nap törte a fejét, mit tegyen. Ha Ori betör a házba és megöli a lányt,

akár megússza, akár életben marad, a kolónia felháborodásában a legközelebbi japánokon tölti majd ki bosszúját. – A lány szerintem is jó célpont a szonnó-dzsói szempontjából, de egyelőre, amíg a gajdzsinok elfogadnak és megosztják velem a titkaikat, nem szabad hozzányúlni.

– Egy ilyen ideális célpontot azonnal meg kell támadni. Kacumata mondta, hogy a tétovázás egyenlő a vereséggel. A könyveikből is megszerezhetjük a titkaikat.

– Mondottam már: nem értek egyet.

– A lány megölésével egyidejűleg felgyújtjuk Josivarát, és a zűrzavarban mindhárman odébbállunk. Két nap múlva megcsináljuk.

– Nem.

– Én meg azt mondom: igen! Legfeljebb két-három nap múlva!

Hiraga jeges nyugalommal mérlegelte az elhangzottakat. – Megtiltom – mondta végül.

Ori megdöbbsent: Hiraga néhány napon belül immár másodszor ütött meg ilyen hangot vele szemben. És mindkétszer a lány miatt.

Csend ült a szobára. Egyikük sem moccant. Kintről behallatszott a szél zúgása: valamelyest alábbhagyott. A sódzsi olajos papírja meg-megreccsent. Ori magában füstölögve kortyolgatta a szakét. Már végérvényesen döntött, de nem mutatta. Ha ugyanolyan egészséges, mint a sebesülése előtt, a kardjához kap, hogy védekezzen a támadás ellen, amely feltétlenül bekövetkezik, ha nem hajt fejet Hiraga előtt. Mindegy, gondolta, Hiraga már az első összecsapásban lekaszabolna. Következésképp más módon kell félreállítanom. Eltökélte, hogy nem szólal meg elsőként, ezzel nem fog arcot veszíteni. A feszültség egyre fokozódott. Elviselhetetlen lassúsággal múltak a másodpercek...

Futó léptek. A sódzsi félresiklott. Raiko, falfehéren. – A bakufu végrehajtói már a hídon és a kapunál járnak! Meneküljétek!

A két sisi megdöbbsent, minden másról megfeledkezett. A kardjukhoz kaptak.

– Bejönnek Josivarába? – kérdezte Ori.

– Be. Kettesévei-hármasával járőröznek. Jártak már itt máskor is. A gajdzsinokat békén hagyják, de minket nem. – Raiko hangja ugyanúgy remegett, mint a keze.

– A rizsföldön át el tudunk menekülni? Van valamilyen titkos út? – kérdezte Ori.

– Se arra, se másfele – válaszolt Raiko helyett Hiraga, aki előző nap már alaposan földerítette a környéket. – Vagy egyrínyi távolságban körös-körül teljesen sík a terep, sehol semmi takarás. Ha a végrehajtók lezárták a hidat meg a kaput, akkor nyilván körülvették egész Josivarát.

– Na és a gajdzsinokat? Raiko!

– A kolóniát? Oda sose teszik be a lábukat. Oda kelle... – Az asszony hátrakapta a fejét, még jobban megijedt. A két férfi félig kirántotta kardját. De csak egy holtsápadt szolgálólány érkezett. – Már itt vannak az utcában, minden házat átkutatnak! – jajongott.

– Szólj a többieknek!

A lány elrohant. Hiraga gondolkozni próbált.

– Hol itt a rejtekhely, Raiko?

– Nálunk nincs! – tördelte a kezét az asszony.

– Valahol lennie kell!

Ori hirtelen odalépett az asszony elé, aki ijedten hátrált előre. – Merre van a kolóniára vezető titkos út! Ki vele!

Látva, hogy Ori fogást vált kardja markolatán, Raiko egy szempillantás alatt megértette, hogy bármely pillanatban lesújthat rá a halál.

– A... a kolóniára? Hát... nem vagyok biztos benne... sok éve hallottam, és már... elfelejtettem... – hebegte – ...De megpróbálom... Gyertek utánam.

Kövezték az asszonyt. Átvágtak egy bokros, bozótos sávon, ágak kapaszkodtak beléjük. A hold még magasan állt a felhős égen, feltámadt a szél. A fogadó és a szomszédos fogadó közötti kerítés egyik rejtett részéhez érve az asszony megnyomott egy görcsöt az egyik deszkaszálon. Egy kerítésszakasz ajtó módjára feltárult; hangosan nyekeregtek kiszáradt, régóta használatlan fazsanérjai.

Vigyázva, hogy magukra ne vonja a mulatozók figyelmét, az asszony a kert túlsó végébe sietett, ahol egy kapun át egy másik kertbe jutottak. Itt hátrakerültek egy téglából rakott, alacsony, tűzbiztos épület mögé, ahol a háziak az értékeiket tartották. Az épület mögött nagy ciszternák és kutak ásítottak. A ciszternákban

esővíz csillogott. Az asszony lihegve mutatott az egyik kutat fedő deszkatetőre.

– Az hiszem... azt hiszem, ez az.

Hiraga óvatosan félrehúzta a deszkatetőt. A sáros téglafalból rövid, vaskos, rozsdás vasrudak függőleges sora meredt ki. Víz nem látszott a kútban.

– Nekem azt mondták... – suttogta halálra váltan Raiko – hogy ez egy alagúthoz vezet. Állítólag átmegy a nagy árok alatt, de hogy hol a vége... azt már nem tudom. Nekem most vissza kell mennem...

– Várj! – Ori az asszony útjába lépett, fölkapott egy követ, és a kútba ejtette. A kő csak viszonylag hosszú idő után csobbant. – Ki ásta ezt a kutat?

– Állítólag a bakufu, mikor még csak épült a kolónia.

– És ezt ki mondta neked?

– Egy szolga... Már elfelejtettem, melyik, de ő látta őket. – Az utca felől dühös hangok hallatszottak. Mindhárman odakapták a fejüket. – Muszáj visszamennem.

Raikó elsietett.

Bizalmatlanul méregették a kút mélyét.

– Ha ezt a bakufu építette. Ori, akkor könnyen lehet, hogy csapda, épp a magunkfajtának készítették.

Az egyik közeli házból angol káromkodás hallatszott, majd: – Mi a rossebet akartok?! Tűnjetek innen!

Ori a fájós válla miatt kissé darabos mozgással átlépett a kút káváján, és elindult lefelé a vasrudakon. Hiraga utánamászott, és helyére húzta a deszkafedőt.

A sűrű homály szuroksötétté mélyült. Másztak lefelé, mígnem Ori lába földet ért.

– Vigyázz, azt hiszem, valami párkányszerűségre értem – mondta fojtott hangon; furcsán, öblösen visszhangzottak szavai.

Hiraga leért mellé. Kimonója ujjából gyufát vett elő, meggyújtott egy szálat.

– Ííí! – rikkantott halkán Ori. – Ezt meg hol szerezted?

– A követségen van egy egész kazalnyi. Olyan gazdagok ezek a disznók, hogy csak úgy hever náluk mindenfelé. Taira azt mondta, nyugodtan vegyek el egy dobozzal. Nézd! – A gyufaszál utolsó lobbanása egy alagút bejáratát tette láthatóvá. Száraz volt,

embermagasságú. A mellette bemélyített kis falifülkében egy öreg lámpás állt. Hiragának három gyufaszálába került, mire meggyulladt.
– Gyerünk.

Az alagút lejtett. Mintegy ötven lépés után egyre nedvesebbé vált a talaj, végül már helyenként bokáig érő vízben gázoltak. A korhadt bányafákból csepegett a víz. Ahogy haladtak, úgy vált mind bűzösebbé a levegő, alig tudtak lélegezni.

– Álljunk meg itt, Ori.

– Ne, menjünk.

A félelemtől és a zárt tértől kiverte őket a veríték. A lámpás lángja egy lobbánással kihunytt. Hiraga káromkodva meggyújtotta, tenyerével óvta a lángot; a gyertyából már csak egy csonk maradt. A víz mélyült, már combtőig ért. Az alagút még mindig lejtett. Ori megcsúszott, kis híján elmerült. Újabb húsz-harminc lépés. A víz még mindig mélyült, már derékig ért, az alagút teteje alig tenyérynire húzódott a fejük fölött. Tovább. A gyertya szinte elfogyott. Tovább.

Hiraga a lámpát figyelve elkáromkodta magát.

– Jobb volna visszamenni, és a szárazon várakozni.

– Amíg a gyertya el nem alszik, addig nem.

Előttük sötéten kanyarodott az alagút, a tető még lejjebb ereszkedett. Gázoltak tovább. Az alagút teteje már a fejük búbját súrolta, aztán kissé följebb emelkedett.

– Csökken a vízszint – szólt hátra némi megkönnyebbüléssel Hiraga, és meggyorsította lépteit; a felkavart víz egész bűzfelhőket szabadított fel. Kanyarodott a folyosó, teteje még jobban fölemelkedett. Tovább. Kialudt a gyertya, de még mielőtt utolsót lobbant, látták, hogy eltűnik a víz, az alagút véget ér, s végében egy akna vezet föl és le. Sötétség borult rájuk.

Hiraga tapogatózva indult tovább, semmit sem látott.

– Itt vagyok a pereménél, Ori. Beledobok egy követ. – A kavics másodpercekig pattogott ide-oda az akna falán, aztán tompán huppant. – Ííí, ez legalább száz láb, ha nem több. – Hiragának összeszorult a gyomra.

– Gyűjts meg még egy gyufát.

– Már csak három maradt. – Hiraga meggyújtott egy szálát. Rozsdás, párhuzamos vasrudak fölfelé emelkedő sorát látták, egyebet nem. – Honnan tudad, hogy Raiko tud erről?

– Csak úgy felötlött bennem. Kellett lennie valamilyen alagútnak...
A helyükben én is építtettem volna. – Ori zihált, hangja reszelős volt.
– Lehet, hogy a kijáratnál lesnek ránk.

– Lehet.

– Siess, utálok ezt a sötétséget. Mássz!

Hiraga megigazította övében hosszabbik kardját. Ori megmarkolta kardja markolatát. Váratlanul farkasszemet néztek; pillanatnyilag talán biztonságban voltak, de kettejük között nem oldódott meg semmi.

A gyufa ellobbant.

A sötétben már nem látták egymást. Ösztönösen mindketten hátraléptek, hátukkal az alagút falához simultak. A több harci tapasztalattal rendelkező Hiraga fél térdre ereszkedett, megmarkolta a kardját, s felkészült, hogy elkaszálja Ori lábát, ha támad. Feszülten fülelt, hallja-e a hüvelyéből kicsusszanó penge nesztét.

– Hiraga! – hangzott Ori hangja a sötétből, jóval beljebbről, bőven a kardok hatótávolságán kívülről. – Én meg akarom ölni azt a lányt, addig nem nyugszom. Meg akarom ölni... a szonnó-dzsóiért és magamért. Te nem akarsz. Oldd meg a problémát.

Hiraga felállt. – Oldd meg te – sziszegte, és nesztelenül arrébb lépett.

– Én nem tudom. Már próbáltam.

Hiraga tétovázott, cselt szimatolt. – Előbb tedd le a kardjaidat.

– És aztán?

– Aztán, mivel látom, hogy rögeszméddé vált ez a lány, még a szonnódzsóinál is fontosabb számodra, ezért Jokohamában nem járhatasz mellettem fegyveresen. Holnap pedig elindulsz Kiotóba, és beszámolsz Kacumatának, szacumai vezetődnék. Ha majd visszatérsz, elintézzük a lányt, minden úgy lesz, ahogy kívánod.

– És ha nem térek vissza?

– Akkor egyedül csinálom... a magam választotta időpontban.

– És ha közben megszökik? – csikordult Ori hangja. – *Neh?*

– Akkor azonnal üzenek neked. Ha nem érsz ide idejében, magam döntök. A lány, illetve a lány meg a férje, ha addig összeházasodnak, innen legfeljebb Hongkongra megy. Oda követni tudjuk – mondta Hiraga. Tudta, hogy amíg a lány él, nem bízhat

Oriban. De megölni kár volna, gondolta. Jól jöhet még az okossága.
– Elfogadod?

Ori csak nagy sokára válaszolt. – El. Van még valami?

– Csak egy. A kereszt. Dobd be az aknába.

Ori felszisszent. A csend egyre mélyült. – Rendben van, Hiraga-san. Kérlek, bocsáss meg.

Hiraga félrehúzott ruhaszövet neszét hallotta, majd valamilyen apró tárgy elhussant mellette, nekicsapódott a falnak, és az aknába hullt. Két kard csörrent a földön.

Hiraga gyufát gyújtott: Ori valóban letette fegyvereit. Előreszökkent. Ori rémülten menekült, de Hiraga csak a kardjait vette föl, s mielőtt még a lángocska kialudt, az aknába vetette őket. – Kérlek, engedelmeskedj nekem, Ori, akkor nincs mitől tartanod. Én megyek előre, te várj, míg le nem kiáltok érted.

A kiálló vasrudak rozsdásak voltak, némelyik meg is volt lazulva. Hiraga óvatosan mászott fölfelé, mígnem feje fölött egy kút szájának kerek keretében megpillantotta a fényes csillagokkal szegecselt, felhős égboltot. Éjszakai hangok, szél, tenger. Még óvatosabban mászott. Minden erejét össze kellett szednie, hogy fel tudjon húzódkodni a kőkávéra és ki tudjon mászni.

Az elhagyatott kút a kolónia körüli árok mentén futó kerítés közelében állt egy gazos, elhanyagolt területen. Odahallatszott a hullámverés. Kidőlt-bedőlt házak, dűlőutak, mély kátyúk. Kóbor kutyák acsargása. Nyers énekhangok. Már tudta, hol jár: ez Drunk Town.

Jedo Október 19., péntek

A hajnali fényekben fürdő jedói várban Miszamoto – a halász, az álszamuráj, Josi kéme – kezében Aylesbury válaszlevelének angol nyelvű fordításával, térden állva reszketett a Vének Tanácsa előtt. Egy rettegő bakufu hivatalnok térdelt mellette.

– Beszélj, halász! – ismételte Andzsó, a vének feje. A hideg kihallgatási teremben feszült csönd támadt. – Ne törődj azzal, ha esetleg nem értesz minden angol szót. Minket most csak az érdekel, hogy ez a hivatalnok pontosan fordította-e a levelet. Valóban így szól a gajdzsinok üzenete? Pontosán így?

– Igen, vagyis hogy többé-kevésbé igen, nagyúr – motyogta Miszamoto. Ijedtségében alig bírt megszólalni. – Ahogy a hivatalnok nagyúr... Többé-kevésbé, nagyúr...

– Hínár hálózta tán be a nyelved, te halgané agyú? Nyisd már ki a szád! Josi nagyúr szerint tudsz angolul. Olvasd hát! – A halálra vált hivatalnok egy órája ébresztette föl Andzsót Aylesbury angol és holland nyelvű leveleivel. Andzsó sebtében összehívta a tanácsot, amely előtt a hivatalnok az imént ismételte meg a holland szöveg japán fordítását. – Mi áll azon a papíron angolul?

– Ezen, nagyúr, az áll... az áll, hogy... – A félelemtől szinte fuldokló Miszamoto hangja ismét elcsuklott.

Andzsó türelmetlen pillantást vetett Josira. – Ez a halfejű a te kémed – mondta kimerően. – Te javasoltad, hogy hozassuk ide. Akkor most kérlek, bírd szóra.

– Mondd el nekünk, Miszamoto, mi áll abban a levélben – szólalt meg barátságosan Josi, noha majd szétvetette a düh. – Senki sem fog bántani. Mondd a saját szavaiddal. *Az igazat.*

– Hát, nagyúr... többé-kevésbé úgy van, ahogy a hivatalnok nagyúr állítja... – dadogta Miszamoto. – De ebben a levélben... nem ismerem az összes szót, nagyúr, de egyik-másik... Nem is tudom, hogyan mondjam... – A férfi arcát eltorzította a félelem.

Josi egy lélegzetvételnyi ideig kivárt. – Folytasd, Miszamoto, ne félj. Mondd az igazat, bármi légyen is az. Egyetlen hajszálad sem fog meggörbülni. Tudnunk kell, mi az *igazság*.

– A gajdzsinok vezetője... a vezetőjük... – hebegte Miszamoto – ...a gajdzsinok vezetője az írja... ahogy a hivatalnok nagyúr is mondta... azt írja, hogy tizenegy nap múlva Oszakába indul, de nem azért, hogy „ünnepélyesen tiszteletét tegye”... – Csaknem összecsuklott a tanácsosok tekintetének súlya alatt. Rettegésében csepegni kezdett az orra, nedve összevegyült az állára csorgó nyállal. Szinte kirobbant, úgy folytatta: – A gajdzsinok vezetője egyáltalán nem örül, sőt igen haragszik, és a flottájával megy Oszakába, onnan vonul ágyúkkal Kiotóba, hatvanfontos ágyúkkal, lovassággal meg katonákkal, úgy megy a Mennyek Fiához és a sógunhoz... Még a nevüket is leírta, nagyúr, leírta, hogy Komei császár és „Nobuszada, a gyermek sógun”.

Mindenkinek elállt a lélegzete, még az öröké is, pedig nekik elméletileg nem lett volna szabad hallaniuk. Miszamoto a tatamira hajtotta a homlokát, és úgy maradt.

Josi a holtsápadtra vált bakufu hivatalnokra mutatott. – Igaz ez?

– Hogy ünnepélyesen tiszteletét teszi, nagyúr? A te magasztos füled számára ez a pontos fordítás... A barbárok szóhasználata durva, és őszinte meggyőződésem, hogy számodra ez a helyes olvasata, nagyúr...

– Benne van az ágyú meg a lovasság?

– A levél, nagyúr, voltaképp...

– Igen vagy nem? – Josi – általános megrökönyödésre – szinte kiabált.

A hivatalnok nagyot nyelt. Életében először szólították fel ilyen nyersen válaszádsra. – Szívemből sajnálom, de a levél valóban említi ezeket a pimasz kitételeket, de ez nyilvánvalóan csak valami félreértés lehet, amit...

– Miért nem fordítottad pontosan?

– A te magasztos fülednek, nagyúr; csak így tartom illendőnek tolmácsolni az ilyen szövegeket...

– Tartalmazza a két fenséges nevet? Igen vagy nem?

– Úgy tűnik, nagyúr, mintha tartalmazná... Az írásjegyek olybá...

– Azonnal készíts egy pontos fordítást. – A nyers szavak halkán hangzottak el, mégis érezhető volt a belőlük áradó fenyegetés. – De pontos legyen! És ugyanilyen pontossággal fordíts a jövőben mindent! Egyetlen hiba, és a fejed a szemétdombra kerül. Eredj! Miszamoto, te híven szolgáltál. Kérlek, várj odakint.

A két férfi menekülésszerűen távozott.

Josi lázasan gondolkozott: mi legyen a következő lépése ebben a soha véget nem érő játszmában.

– Nem engedhetjük, hogy fegyveres idegenek betegyék a lábukat Kiotóba! Az iménti példa is igazolja azt, amit mindig is hangoztattam: megbízható tolmácsok kellene, akik pontosan közlik velünk, mit tartalmaznak ezek a mocskos üzenetek!

– Erre semmi szükség – csikorogta Tojama; súlyos tokája reszketett a dühtől. – Ez a mérhetetlenül pimasz sértés felér egy hadüzenettel. Ilyen sértést csak vérrel lehet lemosni. – Az örök szeme összevillant. – Ez hadüzenet. Legyen. Három-négy nap múlva vezetésemmel rajtaütünk a kolónián, és egyszer és mindenkorra véget vetünk ennek az értelmetlen históriának.

– Az *baka* volna. Ezt nem tehetjük. *Baka!* – ismételte Andzsó inkább az örök, mint bárki más kedvéért: könnyen lehet, hogy valamelyik titkon rajong a sisikért vagy a szonnó-dzsóiért. – Hányszor mondjam még, hogy egyelőre nem támadhatunk, még meglepetésszerűen sem?

Tojama még jobban elvörösödött. – Josi-szan! Szét tudjuk zúzni őket Jokohamában, *neh? Neh?* Én nem tudok elviselni ekkora szégyent!

– Igazad van, természetesen könnyűszerrel el tudjuk taposni Jokohamát, de Andzsó-donnónak is igaza van: a flottájukat nem tudjuk elérni – válaszolta higgadtan Josi. – Azt javaslom, csak híg levest adjunk nekik, halat ne. Ajánljuk fel nekik, hogy a ródzsú harminc nap múlva fogadja őket, hagyjuk, hogy lealkudják nyolc napra, aztán húzzuk az időt.

– Ezekkel a kutyákkal én csak csatamezőn vagyok hajlandó találkozni.

Josi legyűrte indulatát. – Tudom, hogy mindenben aláveted magad a ródzsú határozatainak, most mégis javaslom, hogy ezen a találkozón valaki más vegyen részt a képedben. Miszamoto.

– Eh? – Minden szempár Josi felé fordult.

– Tökéletesen fog helyettesíteni,

Andzsó törte meg a csendet. – Egy ostoba halász nem képes egy,..

– Ünneplőbe öltöztetjük, betanítjuk. Nyolc nap elegendő rá. Bár viselkedni még nem tud, de szemre máris olyan, mint egy szamuráj. Nem ostoba ember, és félelmében bármit hajlandó megtenni. És ami a legfontosabb: minden köntörfalazás nélkül elmondja nekünk az igazat. – Josinak feltűnt, hogy Andzsó elvörösödik. A többiek úgy tettek, mintha nem vennék észre.

– És azután, Josi-szan?

– Megtartjuk a találkozót. Itt a várban.

– Erről szó sem lehet! – mondta Andzsó.

– Természetesen először Kanagavát ajánljuk – felelte ingerülten Josi –, de aztán hagyjuk magunkat rábeszélni, hogy itt fogadjuk őket.

– Erről szó sem lehet! – ismételte Andzsó. A többiek bólogattak.

– Ha a várat vetjük eléjük csalinak, még tovább húzhatjuk az időt, talán egy hónapig is... A kíváncsiságuk erősebb lesz az akaratuknál. Különben is csak a külső részbe engedjük be őket. És miért rossz az, ha az összes gajdzsin vezető önként besétál a csapdánkba? Ha akarjuk, túsul is ejthetjük őket.

Leesett állal bámultak rá.

– Túsul?

– Ez csak egyetlen lehetőség a sok közül – magyarázta türelmesen Josi. Ezek ellen csellel kell harcolni, a saját gyengeségeiket kell ellenük fordítani... Szemtől szembe csak akkor szabad összecsapni velük, mikor majd semlegesíteni tudjuk a flottájukat.

– Na és addig? – fröcsögte Andzsó. A kerek kis ember valamennyiük közül a leggazdagabb volt, s ereiben ugyanannyi Toranaga-vér csörgedezett, mint Josiéban. – Te tényleg azt hiszed, hogy amíg nincs akkora hajóhadunk, mint nekik, addig alkudoznunk kell ezekkel a kutyákkal?

– Vagy amíg nem lesz elegendő számú nagy ágyúnk, hogy távol tartsuk őket a partjainktól. Nem kell hozzá, csak egy-két zacskó arany, és egymást letaposva tolonganak majd, hogy eladják nekünk azokat az eszközöket, amelyek segítségével lesöpörhetjük őket a

tengerről! – Josi homloka elfelhősödött. – Úgy hallom, a csósúiak néhány embere máris puszkavásárlásokról tárgyal velük.

– Azok a kutyák! – Tojama dühösen kiköpött. – Mindig ezek a csósúiak...! Minél előbb elintézzük őket, annál jobb.

– És Szacumát – tette hozzá általános helyeslésre Andzsó, s Josira nézett. – Meg a többit!

Josi úgy tett, mintha nem értené, mire céloz. Nem számít, gondolta, majd annak is eljön a napja. – Minden ellenségünkkel el tudunk bánni, de csak egyenként. Ha összefognak ellenünk, akkor nem.

– Én arra szavazok – szólalt meg ingerülten Tojama –, hogy utasítsunk minden baráti daimjót: emeljék az adókat és a fegyvereseik számát. Én már holnap nekilátok.

– Én inkább a „tanácsoljuk” szót alkalmaznám – szólalt meg óvatosan Adacsi, és felhajtotta teáját. A tanácskozók közé letett lakktálcát finom virágminta díszítette. Adacsi lenyelt egy ásítást; unta az egészsét, húzta az ágy. – Kérlek, Josi-donnó, folytasd a terved kifejtését. Ha nem ismerjük a részleteket, nem tudunk szavazni.

– A találkozó napjának reggelén Andzsó-szama sajnálatos módon megbetegszik. Mivel ilyenformán a ródzsú létszáma nem teljes, nem áll módunkban önmagunkra nézve kötelező jellegű döntéseket hozni. De azért meghallgatjuk a gajdzsinokat, és megpróbálunk valamilyen kompromisszumot kialakítani. Ha nem sikerül, akkor alázatot színlelve ráállunk, hogy óhajaikat a lehető leghamarabb a hiánytalan létszámú tanács elé terjesszük. Aztán pedig addig húzzuk az időt, míg bele nem bolondulnak. Úgyhogy ők fognak hibázni, nem mi.

– És miből gondolod, hogy belemennek egy újabb halasztásba? – kérdezte Andzsó. Örült, hogy nem kell szemtől szembe leülnie a gajdzsinokkal, ugyanakkor nem bízott Josiban, s egyre azon törte a fejét, hol van elrejtve a tervben a neki szánt csapda.

– Ezek a kutyák már bizonyosságát adták, milyen gyávák, hogy inkább beszélnek, mint harcolnak – válaszolta Josi. – Könnyedén legyőzhetnének minket, de szemmel láthatóan semmi kedvük hozzá.

– És ha mégsem mennek bele? Mi lesz, ha ez az angol majom beváltja a fenyegetését, és elindul Kiotóba? Ezt semmiképp nem tűrhetjük!

– Egyetérték – mondta határozottan Josi; a többiek feszülten figyelték. – Ez háborút jelentene... egy olyan háborút, amelyet végül elvesztenénk.

Tojama nyomban rávágta: – Jobb férfi módra háborúzni, mint rabigába hajtani a fejünket, mint a kínaiak, az indiaiak meg a többi barbár törzs. – Az öregember szúrós szemmel nézett Josira. – Ha partra szállnak, te a háború mellett voksolsz?

– Abban a pillanatban! Ilyesfajta partraszállást soha, sehol nem tűrünk el.

– Helyes. Akkor remélem, partra szállnak – jelentette ki elégedetten Tojama.

– A háború nagyon rossz megoldás volna. Szerintem a gajdzsinok hajlandók lesznek tárgyalni, mi pedig némi ügyeskedéssel le tudjuk beszélni őket erről az örütségről. – Josi hangja felerősödött. – Ha okosan játszunk, meg tudjuk csinálni. Addig azonban fontosabb dolgokkal kell foglalkoznunk. Például Kiotóval, a kapuk visszafoglalásával, az ellenséges daimjókkal, elegendő arany szerzésével, hogy fegyvereket tudjunk vásárolni, hogy fel tudjuk szerelni és modernizálni tudjuk a katonaságunkat, s ugyanakkor ne engedjük, hogy Csósú, Tosza és Szacuma a mi támogatásunk orvái alatt fegyverkezzen, mivel ezeket a fegyvereket nyilvánvalóan ellenünk akarják felhasználni.

– Az áruló Ogamát törvényen kívülé kell nyilvánítani – szólalt meg ismét Tojama. – Miért nem nyilvánítjuk törvényen kívülé, és miért nem foglaljuk vissza a kapukat?

– Azért, mert jelenleg *baka* volna nekiugrani! – felelte savanyú képpel Andzsó. – Szacuma és Tosza meg az ingadozók nyomban mellé állnának. – Feszengett, fájt a gyomra, a feje; nem tudott rá orvosságot az új kínai orvos sem, akinek titkon elpanaszolta állandó fájdalmait. – Állapodjunk meg a következőben: Josi-donnó, kérlek, fogalmazz meg egy választervezetet holnapra, amelyben beleegyezünk, hogy fogadjuk a gajdzsinokat.

– Meglesz. Csak arra volnék kíváncsi, ki szivároztatja ki nekik a titkainkat. Ki a gajdzsinok kéme? Most első alkalommal írták le a sógunnal kapcsolatban a „gyermek” szót, most nevezték először nevéen őt is meg a császárt is.

– Az összes kémünket átállítjuk erre a vonalra! Holnap reggel pedig a szokásos módon összegyűlünk, véglegesen tisztázzuk a válaszlevelet, és határozunk a tervet illetően. – Andzsó szeme rénsnyire szűkült. – És megteesszük a végső előkészületeket Nobuszada sógun kiotói útjához.

Josi arcából minden vér lefutott. – Ezt már vagy tízszer megvitattuk. A legutóbbi alkalommal...

– A sógun elmegy Kiotóba! Nem a Tokaidón, hanem az Északi úton, a part mentén. Az biztonságosabb.

– Mint a sógun gyámja a már számtalanszor hangoztatott ellenérvek alapján ellenzem a látogatást!

– A fiam jobb helyen lesz Kiotóban – szólalt meg Tojama. – Hamarosan kitör a háború.

– Nem lesz itt se háború, se látogatás, mindkettő a vesztünket okozná – csattant fel Josi. – Abban a pillanatban, amint a sógun leborul a császár előtt, örök időkre aláástuk a pozíciónkat. Az Örökség világosan leszö...

Andzsó közbevágott: – Az Örökség ebben az ügyben nem határoz.

– Toranaga Öröksége a mi egyetlen támpontunk, amit...

– Nem értek egyet!

Josi dühtől fuldokolva emelkedni kezdett, de Andzsó szavai hallatán visszaült. – Még valamit el kell döntenünk ma. Ki legyen Utani utóda a tanácsban?

Hirtelen feszültség ébredt a jelenlévők között. Utani meggyilkolása és halálának körülményei – a szobát, melyben a fiatalemberrel együtt felnyársalták, nem emésztette el egészen a tűz –, s hogy a gyilkosokat a legszorgalmasabb kutatás és puhatolózás ellenére sem találták meg, minden tanácsnok álmát megzavarták. Főleg Andzsóét, akiben még mindig élénken éltek az ellene elkövetett merénylet képei. Josi kivételével, akivel az elhunyt tanácsnok időnként együtt szavazott, senki sem sajnálta Utanit, legkevésbé Andzsó, akit nagyon meglepett, hogy tanácsnoktársa az ő alkalmi szeretőjét csábította el.

– Szavazzunk most rögtön.

– Egy ilyen fontos döntéssel meg kell várnunk a holnapot.

– Nagyon sajnálom, Josi-szama, de ez most a legmegfelelőbb időpont. – Adacsi bólintott. – Ilyen fontos döntéseket csak teljes létszámú tanács hozhat. Kit javasolsz?

– Ezennel hivatalosan javaslom Dzukumurát, Gai urát.

Josi minden önfegyelme ellenére felszisszent: az említett daimjó közismerten buta volt, ráadásul Andzsó rokona és bevallott szövetségese. – Egy ízben már kijelentettem, hogy ellenzem a beválasztását. Dzukumuránál tucatnyi különbet találunk – mondta nyomban. – Úgy egyeztünk meg, hogy Taira Gent választjuk.

– Nem értek egyet – felelte hideg mosollyal Andzsó. – Én mindössze annyit mondtam, hogy alaposan fontolóra veszem. Fontolóra vettem. Dzukumura jobban megfelel. Szavazzunk.

– Nem hinném, hogy bölcs dolog volna most rögtön szavazni egy ilyen...

– Szavazunk! Mint főtanácsnoknak jogom van szavazásra előterjeszteni! Szavazzunk!

– Én nemet mondok. – Josi villámló szemekkel nézett a másik két tanácsnokra.

Adacsi elfordította a tekintetét. – Gai Szekigahara óta Mito szövetségese. Igen. Tojama felvonta a vállát. – Nekem mindegy.

Josi egy bambuszkarddal a kezében dühödten vagdalkozva küzdött két ellenfelével. Nagyon megizzadt már. Váratlanul hátraszökkent, megperdült, s újra támadott. Két ellenfele – gyakorlott kardvívó mindkettő – kitért a támadás elől, s ellentámadásba lendült. Josi megparancsolta nekik, hogy győzzenek, kudarcuk esetén egyhavi laktanyaafogsággal és háromhavi zsoldmegvonással fenyegette meg őket.

egyik vívó okosan úgy cselezett, hogy a védekező Josi rést nyisson társa kardjának. Josi azonban villámgyorsan reagált: lehajolt a vágás elől, s kardjával oly erővel vágta mellbe a férfit, hogy a bambuszpenge kettétört: Josi legyőzte egyik ellenfelét. Ha valódi acélpengével vívna, a vágás minden bizonnyal kettészeli.

A másik férfi ugyanebben a pillanatban magabiztosan előreugrott, hogy halálos sújtást mérjen Josira. Josi azonban már nem ott volt, ahol lennie kellett volna: szinte a padlóhoz lapult, ebből a testhelyzetből pattant s rúgott ki villanásszerű karatemozdulattal. A

férfi fájdalmasan felhördült: Josi kőkeményre edzett talpéle a herezacskójába robbant. Összecsuklott. Josi még mindig a harc hevétől hajtva a földön fekvő férfi fölé szökkent, kardjának kettétört pengéjét magara emelte, s teljes erővel ellenfele védtelen torka felé döfött. Egy hajszálnyira a férfi torka előtt visszafogta a döfést. A szíve majd kiugrott a helyéből, rettentően örült, hogy vívótudása s önfegyelme ezúttal sem hagyta cserben; maga a győzelem semmit sem jelentett számára. Mesterségesen szított dühe is elpárolgott már.

Elégedetten félrehajította a kettétört kardot, s hozzáfogott, hogy kihámozza magát a védőfelszerelésből. A vívóterem ugyanolyan kopár és spártai volt, mint a vár többi része. Mindhárman lihegtek, a földön fekvő férfi még mindig görnyedezett és nyöszörgött kínjában. Váratlanul halk taps hallatszott. Josi meglepetten kapta fel a fejét. Dühösen megfordult – a vívóleckékre szokás szerint senki sem volt bejáratos, Josi nem akarta, hogy vívótudását és esetleges gyengéit bárki is kilesse –, de nyomban el is illant a haragja.

– Hoszaki! Mikor érkeztél? – kérdezte még mindig zihálva. – Miért nem üzentél előre, hogy jössz? – Lefagyott ajkáról a mosoly. – Baj van?

– Semmi baj, fenség – felelte sugárzó arccal, az ajtó mellett térdelve a felesége. – Úgy örülök, hogy látlak. – Mélyen meghajolt. Egyszerű szabású lovaglósoknyája és kabátkája erős, vastag, zöld selyemből készült, meglátszott rajtuk az út pora, akárcsak hasonló anyagból varrott, steppelt útiköpenyén és széles karimájú kalapján. Obijába tűzve rövid kardot viselt. – Kérlek, bocsásd meg, hogy csak így, hívatlanul betoppanok, át sem öltözöm előbb, de már alig vártam, hogy lássalak.., És most még jobban örülök, mert látom, hogy még jobb vívó vagy, mint voltál.

Josi úgy tett, mintha nem hatna rá a bók. Közelebb lépett, s kutatóan nézett az asszony arcába. – Tényleg nincs semmi baj?

– Nincs, fenség. – Hoszaki szélesen mosolyogva, nyílt bámulattal nézett föl urára. A foga fehér volt, ferde metszésű szeme ébenfekete, klasszikus formájú arca nem különösebben szép, de nem is hétköznapi, nehezen felejthető; megjelenése méltóságot sugárzott. „Josi – szólt Josi apja kilenc éve egy nap, mikor Josi még csak tizenhét esztendő volt –, választottam neked feleséget. Ő is

Toranaga ivadék, akárcsak te, egy kisebb ágról, a Mitovara családból származik. Hoszakinak hívják, ez őseink nyelven búzakalászt jelent. A búzakalász a bőség és termékenység jelképe, s ugyanakkor a kezdeményezőkézségé is. Nem hinném, hogy bármelyik tekintetben is csalódást okozna neked.”

Nem is okozott, gondolta büszkén Josi. Már két fiút meg egy lányt szült, erős, okos asszony, házuk pénzügyeinek biztos kezű irányítója és – feleségben ritkaság az ilyen – elég kellemes jelenség ahhoz, hogy alkalomadtán párnázni is lehessen vele, jóllehet nincs meg benne az a hév, mint ágyasaimban, s főképp Koikóban.

Kivette állva maradt ellenfele kezéből a felé nyújtott törülközőt, s elbocsátólag intett. A férfi némán meghajolt, felsegítette és kitámogatta pórul járt társát.

Josi odatérdelt felesége mellé, úgy folytatta a törülközést. – Nos?

– Ugye itt nem vagyunk biztonságban? – kérdezte halkán az asszony.

– Sehol sem vagyunk biztonságban.

– Előbb a te testedről gondoskodjunk, Josi-csan. Előbb fürödj, masszíroztass, aztán majd beszélgetünk.

– Jól van.

Az asszony mosolyogva felállt, látta férje fürkész tekintetét. – Sárkányfogban tényleg minden rendben van – mondta. – Ágyasod és fia boldogok, katonáid és szolgálid éberek és jól fel vannak fegyverkezve. Minden úgy megy, mintha otthon volnál. Egyszerűen csak úgy éreztem, látnom kell – mondta a hallgatózó fülek kedvéért. És azért is, hogy ágyba bújjak veled, szépségem, gondolta titkos szívében. Amíg távol vagy, még csak bírom valahogy, Josicsan... Na de a közeledben? Olyankor nagyon nehéz színlelni, roppant nehéz úgy tenni, mintha nem volnék féltékeny a többiekre, rettentő nehéz tökéletes feleségként viselkedni. – Túl régóta vagy távol, férjem-uram – mondta gyöngéden. Szerette volna, ha Josi ott helyben, a padlón magáévá teszi, ha úgy hágná meg, ahogy sejtése szerint a parasztlegények szokták szeretőiket.

Dél felé járt az idő, gyenge szél söpörte tisztára az eget. A vár belső részének belsejében voltak, egy sarokbástya egyik hámoszobás, fürdőhelyiséges lakosztályában. Hoszaki épp teát

töltött urának – elegánsan, mint mindig. Josihoz hasonlóan gyerekkora óta tanulmányozta a teaszertartást, olyannyira, hogy mára már maga is tanítójává lett. Mindketten túl voltak már a fürdésen és a masszírozáson. Az ajtókat bereteszték, öröket állítottak eléjük, a szolgálólányokat elbocsátották. Josin friss, keményített kimonó volt, Hoszakin bő hálókimonó, haját leengedte.

– Ha majd megbeszéltük a dolgainkat, azt hiszem, pihenek egy kicsit, hogy estére aztán tiszta legyen a fejem.

– Végig lovon jöttél?

– Igen, fenség. – Nem volt könnyű az út, keveset aludt, háromrínként körülbelül kilenccméröldenként – váltott lovakat.

– Meddig tartott?

– Két és fél napig. Csak húsz csatlóst hoztam magammal, meg Isimoto kapitányt. – Hoszaki felkacagott. – Annyi biztos, hogy rám fért a fürdő meg a masszázs. De előbb...

– Csaknem tíz rít tettél meg naponta? Mire ez a nagy sietség?

– Legfőképp az én kedvemért – felelte könnyedén az asszony; tudta, bőven jut még idő a rossz hírekre is. – De előbb teázzunk, Josi-csan. A te kedvedért.

– Köszönöm. – Josi kortyolt egyet a Ming korabeli csészében tálalt finom, zöld teából, aztán letette.

Hoszaki újratöltött, majd maga is szürcsölt egyet a csészéjéből, aztán ő is letette, s belevágott. – Azért jöttem ilyen sietve, mert nyugtalanító híreket hallottam, és meg akartam győződni, hogy se neked, se az embereidnek nem esett bántódásotok. Olyasmiket rebesgetnek, hogy veszélyben forogtál, hogy Andzsó ellened hangolja a ródzsút, hogy az ellene és Utani ellen végrehajtott merénylet az egyre népszerűbb sisik műve, hogy küszöbön áll a háború, külső és belső egyaránt, hogy Andzsó továbbra is elárul téged is és a sogunátust is. Nem normális, ha eltűri, hogy a sógun és császári felesége Kiotóba menjen leborulni a császár előtt.

– Mindez egészében vagy részleteiben igaz – felelte Josi ugyanolyan halkán. – A rossz hír sólyomszárnyakon jár, Hoszaki. *Neh?* És a gajdzsinok legutóbbi lépése még jobban súlyosbította a helyzetet. – Josi beszámolt az idegenekkel történt találkozásáról, beszélt Miszamotóról, a kémről, aztán a várbeli intrikákról. Azt azonban nem említette, hogy gyanúja szerint Koiko kapcsolatban áll

a sisikkel. Hoszaki úgysem értené meg, mennyire izgató az a lány, s hogy ez a gyanú csak még izgatóbbá teszi. Az én feleségem erre csak azt mondaná, bocsássam el Koikót azonnal, vizsgáltsam ki az ügyet, és szabjak ki rá méltó büntetést. Nem hagyna békét, amíg meg nem teszem, gondolta. Végezetül elmondta Hoszakinak, hogy az idegenek flottája a kapuik előtt áll, beszámolt Aylesbury leveléről és fenyegetőzéséről, a mai tanácskozásról.

– Dzukumurát? Az Öt Vén Tanácsába? Azt a szenilis halfejet? Ugye az ő egyik fia vette el Andzsó egyik unokahúgát? Remélem az öreg Tojama nem szavazott rá.

– Csak vállat vont, és azt mondta: „Ő vagy más, teljesen mindegy, hamarosan úgyis hadba lépünk. Válasszatok akit akartok.”

– Akkor legjobb esetben is három a kettő lesz ellened.

– Igen. Andzsót mostanában nem lehet megfékezni. Azt csinál, amit akar, még nagyobb hatalmat szavaztat magának, tairóvá neveztetni ki magát, nem lehet beszélni vele. Még ebbe az ostobaságba, Nobuszada kiotói útjába is beleegyezett. – Josi úgy érezte, megint elszorul a szíve, de ugyanakkor örült, hogy még képes ilyen őszintén beszélni. Jobban bízott Hoszakiban, mint bárki másban.

– És milyenek a barbárok, fenség? Olyanok, amilyeneknek elképzelted őket? – kérdezte az asszony. Nagyon érdekelték a gajdzsinok: a teaszertartás, a kalligráfia és a harcművészetek mellett Szun Cu műveit is buzgón tanulmányozta. Harcbeli ügyességét ugyan eddig még egyszer sem kellett bizonyítania a való életben, de jól bánt a törrel és a csatalegyezővel.

Josi beszámolt neki mindenről, amit a gajdzsinokról megtudott, továbbadta azt is, amit Miszamoto mesélt neki arról a vidékről, amelyet a gajdzsinok Kaliforniának, mások az Aranyhegyek Földjének neveznek.

Hoszakinak még ezer kérdése lett volna, de egyelőre nem akarta fárasztani urát. – Remekül el tudom képzelni azok alapján, amiket mondtál, Josi-csan. Csodálatos megfigyelő vagy. És hogyan döntöttél?

– Egyelőre még sehogy – felelte Josi. – Bárcsak élne még apám vagy anyám... Jó volna most tudni, mit tanácsolnának.

– Igen – mondta Hoszaki. – Kár, hogy nincsenek már köztünk. Naponta leborulok a síremlékük előtt, és könyörgök, hogy méltónak bizonyuljak bizalmukra.

Josi felsóhajtott. – Te mit tanácsolsz, Hoszaki?

– Túl sok minden kavarog most a fejemben, fenség – válaszolta ijedten az asszony. – Olyan hasznavehetetlennek érzem magam. Kérlek, adj egy kis időt a gondolkodásra. Holnapra talán majd eszembe jut valami, aminek esetleg hasznát veszed. Holnapután pedig engedelmeddel hazatérnék, mert egyvalami egészen biztos: tovább kell erősítenünk védműveinket. Kérlek, mondd majd meg, hogyan csináljam. Egyetőre csak annyit tanácsolhatok: parancsolj fokozott éberséget az öröknek, és szép csendben gyűjtsd zászlód alá minden katonádat.

– Ezt már elhatároztam.

– És említetted azt a gajdzsint, azt a franciát, aki a tanácskozás után megszólított... Használd ki a lehetőséget, nézz meg belülről egy hadihajót, nagyon fontos, hogy legalább egyszer a saját szemeddel láss egy ilyet. Talán még barátságot is színlelhetsz, és később esetleg kijátszhatod őket az angolok ellen.

– Már ezt is elhatároztam.

Az asszony elmosolyodott, és még halkabbra fogta. – És bármilyen nehéznek látszik is, Andzsót egyszer és mindenkorra el kell mozdítani. Minél előbb, annál jobb. És mondanék még valamit. Mivel most valószínűleg nem tudod megakadályozni a sógun és a hercegnő kiotói útját, az lesz a legjobb, ha rögtön a távozásuk után a rövidebb úton, a Tokaidón őket megelőzve magad is Kiotóba sietsz, és ott a császár bizalmába férközöl. Vannak barátaink az udvarnál, akik segíteni fognak. Akkor már tucatnyi lehetőség közül válogathatsz. Például titkos egyezséget kötsz a csósúi Ogamával, hogy meghagyod neki a kapukat, de csak addig, míg nyíltan vállalja, hogy Szacuma és Tosza ellen a szövetségeseid.

– Ogama nem hinné el, hogy betartok egy ilyen megállapodást. Bármilyen áron is, de vissza kell szereznünk a kapukat.

– Egyetérték. De tegyük fel, hogy a megállapodásotok utolsó pontja úgy szól, hogy Ogama kijelenti: hajlandó egy általad választott időpontban csatlakozni hozzád, és megtámadjátok Szandzsirót.

Miután pedig Szandzsirót legyőztétek, Ogama átengedi neked a kapukat, ő meg viszonzásképp megkapja Szacumát.

Josi összevonta a szemöldökét. – Amíg Szandzsiro a hegyei mögött gubbaszt, nagyon nehéz legyőzni. Még maga Toranaga sógun sem támadta meg Szacumát Szekigahara után, beérte annyival, hogy elfogadta nyilvánosan tett hűségesküjét. A tenger felől pedig nem támadhatunk. – Egy pillanatra elgondolkodott. – Ez csak ábránd, nem valós lehetőség... Folytasd.

– Távolítsd el Nobuszadát a kiotói úton – suttogta az asszony. – Ilyen alkalom csak egyszer nyílik egy életben.

– Soha! – csattant fel Josi. Megdöbbenette, hogy felesége ugyanarra gondol, amire ő, vagy ami még rosszabb: olvas titkos szívében. – Ezzel elárulnám az Örökséget és mindazt, amiért Toranaga sógun küzdött! Én elfogadtam Nobuszadát hűbéruramnak. Köt a szavam.

– Természetesen igazad van – mondta csillapítólag Hoszaki máris földig hajolva: számított erre a reagálásra, de mindenképp ki akarta mondani Josi előtt a gondolatot. – *Baka* volt tőlem. A legteljesebb mértékben egyetértek. Kérlek, bo...

– Jól van! Ilyesmi többé eszedbe se jusson!

– Kérlek, bocsáss meg. – Az asszony egy ideig még úgy maradt, földre borulva, bocsánatért könyörgött, aztán előrehajolt, újratöltötte ura csészéjét, ismét felült, s lesütött szemmel várta az engedélyt, hogy megszólalhasson. Nobuszadát már az apádnak el kellett volna távolítania, Josi, gondolta higgadtan. Nem is értem, hogy nem jöttél rá eddig. Bármennyire eretnek és visszataszító módszer is, ez az egyetlen módja, hogy biztosítsuk a jövőnket. És ha te erre nem vagy hajlandó, Josi, majd én megtalálom a módját...

– Ez nagyon rossz gondolat volt, Hoszaki. Rettenetes!

– Igazad van, fenség. Kérlek, fogadd el alázatos bocsánatkérésemet. – Az asszony megint a tatamihoz érintette homlokát. – Ostoba voltam. Nem is tudom, hogy jutott ilyen ostobaság az eszembe. Talán mert annyira feldúlnak a rád leselkedő veszélyek. Megengeded, hogy távozzam, felség?

– Igen, mindjárt, csak előbb... – Josi némiképp meglágyultan intett az asszonynak, hogy töltsön még. Még mindig nem tért teljesen

magához a döbbenetből, hogy a felesége ki mert mondani egy ilyen szentségtörő mondatot, ha csak őelőtte is.

– Megemlíthetnék még egy gondolatot, fenség, mielőtt távozom?

– Igen – feltéve ha nem olyan ostobaság ez is, mint az előbbi.

Az asszony ismét földig hajolt. – Az imént mondtad és nagyon bölcsen, fenség, hogy a gajdzsinokkal kapcsolatos legsürgetőbb feladat annak kimódolása, hogy miként sülyeszthetjük el a hajóikat, és miképpen tarthatjuk távol partjainktól az ágyúikat. *Neh?*

– Jól mondd.

– Lehet bárkákra ágyúkat szerelni?

– *Eh?* - ráncolta össze a homlokát Josi. – Azt hiszem, lehet. Miért kérdezed?

– A hollandoktól megtudhatnánk, ők hajlandók segíteni nekünk. Mi volna, ha építenék egy védelmi flottát, ha csak olyan szedett-vedett is? A bárkákat a legfontosabb tengeri útvonalakon horgonyoznánk le, például a Simonoszeki-szoros közelében, és ugyanakkor megerősítenék a kikötőink bejáratát... Szerencsére ezekből nagyon kevés van. *Neh?*

– Elképzelhető... – dünnyögte Josi; neki ez még nem jutott eszébe. – Csak az a bökkenő, hogy nincs annyi pénzem, amennyiből megfelelő számú ágyút lehetne vásárolni a parti ütegek számára... egy ilyen bárkaflottáról nem is beszélve. Ahhoz pedig se időnk, se pénzünk, hogy saját fegyvergyárakat építsünk... Szakemberünk sincs hozzá.

– Igaz, fenség. Te olyan bölcs vagy – hagyta rá az asszony, s mélyen, szomorúan felsóhajtott. – A daimjók mind elszegényedtek, adósságokban úsznak... velünk együtt.

– *Eh? A termés?* – csattant fel Josi.

– Kérlek, bocsáss meg, hogy ilyen rossz hírral hozakodom elő, de még a tavalyinál is kevesebb.

– Mennyivel?

– Harmadával.

– Ez borzasztó! És ráadásul épp most, mikor még több pénzre volna szükségem! – Josi keze ökölbe szorult. – Ezek a parasztok mind *baka*.

– Bocsáss meg, Josi-csan, de nem tehetnek róla. Hol túl későn, hol túl korán jöttek az esők, de még a meleg is. Idén nem

mosolyogtak ránk az istenek.

– Istenek nem léteznek, Hoszaki. Ez karma. Karma ez a gyenge termés... De az adókat akkor is föl kell emelni.

Hoszaki szeme könnybe lábadt. – Kuantóban éhínség lesz a következő aratásig... És ha nálunk, Japán legtermékenyebb rizstermő vidékén éhínség lesz, mi lesz máshol? – Mindkettejüket megrohanták a négy évvel korábbi éhínség emlékképei. Ezrével haltak éhen az emberek, s tízezerrel az éhség után törvényszerűen bekövetkező járványokban. – Ez tényleg a Könnyek Földje.

Josi szórakozottan bólintott. – Tizedrésznyivel emeled az adókat. – Megkeményedett a hangja. – A szamurájok járandóságát tizedrésznyivel csökkented. Beszélj a pénzkölcsönzőkkel, szerezz még kölcsönt. A pénz fegyverekre kell.

– Ahogy parancsolod – mondta az asszony, majd óvatosan megjegyezte: – Mi még viszonylag jól állunk, csak a jövő évi termésünk van elzálogosítva, de a szokásos kamatokkal nehéz lesz hitelhez jutni.

– Mit érdekel engem a kamat!?! – csattant fel Josi. – Szerezz pénzt a lehető legolcsóbban. – Megfeszültek a vonásai. – Talán azt kellene tennem, mint a nagyapámnak, és javasolnom kellene a tanácsnak, hogy *módosítsuk a kölcsönkamato*kat.

Hatvan-egynéhány esztendővel korábban a felhalmozódott adósságok súlya alatt görnyedező sógun, akinek termése az összes többi daimjóéhoz hasonlóan hosszú évekre előre el volt zálogosítva a mind jobban és jobban elszemtelenedő kereskedőknél, egy váratlan rendelettel minden adósságot semmisnek nyilvánított, és minden elzálogosított földet felszabadított.

A szekigaharai ütközet óta eltelt két és fél évszázad során összesen négyszer került sor ilyen intézkedésre. Mindannyiszor feje tetejére állította az országot. Az intézkedést minden osztály megszenvette, de legfőképp a szamurájok. A rizskereskedők – az első számú pénzkölcsönzők – nem sokat tehettek. Sokuk tönkrement. Néhányan szeppukut követtek el. A többi igyekezett meghúzni magát.

Egészen a következő aratásig, amikor a parasztoknak ismét szükségük lett a kereskedőkre, az embereknek rizsre, kellett a pénz, így hát nagyon óvatosan, nagyon megnézve – s következésképp

nagyon drágán – ismét megindult a pénzkölcsönzés: a pénzkölcsönzők a jövő évi termés terhére megint kezdtek kölcsönöket folyósítani magvakra, szerszámokra; várható jövedelmükre – ha csak nagyon óvatosan is – megint kaptak kölcsönt a szamurájok, kaptak megélhetésre, szórakozásra, selymekre, kardokra. Rövid idő múltán ismét ugyanúgy folyt minden, mint annak előtte, a hűbértulajdonok ismét zálogba kerültek.

– Lehet, hogy ezt kellene tenned, fenség – mondta Hoszaki. Ugyanúgy visolygott a pénzkölcsönzőktől, mint ura. – Éhínség esetére van titkos rizskészletem. Az embereid éhesek lesznek, de éhezniük nem kell.

– Helyes. Vegyél rajta fegyvereket.

– Bocsáss meg, fenség, de ehhez az a rizs kevés – vetette ellen halkan az asszony. Megdöbbsentette ura naivsága. Gyorsan más vágányra terelte a beszélgetést. – Az adókból sem fog annyi pénz befolyjni, amennyit a gajdzsinok kérnek.

– Akkor majd adnak a pénzkölcsönzők – csattant fel Josi. – Tedd meg, amit kell. A fegyverekre mindenképp szükség van.

– Igenis. – Az asszony hosszú ideig kivárt, aztán előhozakodott régóta fontolgotott tervével. – Nemrég mondtál valamit, fenség, amiről eszembe jutott valami. Az a kis aranybánya az északi hegységben. Fokozni kellene a kitermelést.

– Mondtam már neked, hogy az a bánya kimerülőben van. Évről évre kevesebbet hoz.

– Igen, viszont azt is mondtad, hogy a bányászaink nem igazi szakemberek. Arra gondoltam, hogy ahol van egy ér, ott akadhat több is... Kellene néhány gyakorlott kutató. Lehet, hogy elavult módszerekkel dolgozunk. Könnyen lehet, hogy a gajdzsinok között van ilyen szakember.

Josi az asszonyra nézett. – Folytasd.

– Beszéltem a Vén Büdössel. – Ezen a ragadványnéven egy öreg hollandot emlegettek. Valamikor kereskedő volt Desimában, míg rá nem vették, hogy legyen Josi egyik házitanítója. – Azt meséli, hogy az Aranyhegyek Földjén alig tizennégy éve valóságos aranyláz tört ki, oda gyűlt a világ összes nációja kincset ásni. Néhány éve tőlünk messze délre is előfordult ilyesmi a Van Diemen-földön, ahogy a Vén

Büdös nevezte. Jokohamában biztos vannak gajdzsinok, akik részt vettek az egyikben vagy a másikban. Azok biztos értenek hozzá.

– Na és ha vannak? – Josinak Miszamoto jutott eszébe.

– Akkor engedd oda őket, és ha találnak, ajánld föl nekik egyévi aranytermés felét. Úgy hallottam, a kolónián csak úgy nyüzsögnek az amerikaiak meg a kalandorok.

– Gajdzsinok kóboroljanak az országunkban? Hogy kedvükre kémkedhessenek? – kérdezte lassan Josi.

Hoszaki megrázta a fejét s előrehajolt; érezte, hogy ura most már nagyon figyel rá. – Erre is te találtad meg a megoldást, Josi-csan. Magad mondtad, hogy titokban megkeresett a legbefolyásosabb jokohamai kereskedő, az, akiről azt mondtad, hogy ő fogja ellátni a csósúiakat puskákkal. Puskákra és ágyúkra szerintem is mindenképpen szükségünk van, és meg kell akadályoznunk ellenségeinket, hogy ilyesmikhez jussanak. Tegyük fel, felajánlod neki, hogy arany dolgában senki mással nem kötsz hasonló egyezséget. Ennek fejében ő vállalja a kutatást és a kitermelést. Te viszont csak egy vagy két fegyvertelen aranykeresőt engedsz be, akiket természetesen mindvégig szigorúan szemmel tartatsz. Kikötöd, hogy mindebbe csak akkor vagy hajlandó belemenni, ha a gajdzsin azonnal ellát elegendő ágyúval és puskával – aminek fedezeteként a várható aranytermés rád eső részét kínálad fel. És kikötöd, hogy Csósúnak, Toszának és Szacumának soha, semmilyen körülmények között nem szállíthat. Miért mosolyogsz, fenség?

– És Miszamoto lenne a közvetítő?

– Ha te nem fedezed fel és nem tanítod ki azt az embert, ez a terv sohasem született volna meg – mondta alázatosan az asszony. Tudta, hogy terve hamarosan megvalósul, lesz ágyújuk és puskájuk, s nem kell lemondania titkos rizskészletéről. Egy ideig hallgatta ura fejtegetéseit, udvariasan válaszolgatott, aztán fáradtságot színlelve engedélyt kért, hogy pihenni térhessen. – Pihenj egy kicsit te is, fenség. Egy ilyen remek vívóteljesítmény után jót tesz...

De még milyen jót, gondolta. Micsoda remek férfi... És ha majd lepihen, engedélyt kérek, hogy megmasszírozzam fáradt izmait, kezem egyre intimebb tájakra téved, sóhajtozom egy kicsit, aztán

olyan közel kerül hozzám, hogy annál közelebb már nem is lehet. Olyan közel, mint Koikóhoz.

Idejövele előtt Koiko annak rendje s módja szerint engedélyt kért, hogy fölkereshesse. Leborult Hoszaki előtt, köszönetet mondott neki, reméli, mondta, hogy szolgálataival sikerült örömet szereznie a nagyúrnak, és hogy micsoda megtiszteltetés számára, hogy ha csak ilyen rövid időre is, de a nagyúr közelében lehet. Csevegtek még egy kis ideig, aztán Koiko távozott.

Gyönyörű nő, gondolta Hoszaki minden irigység vagy féltékenység nélkül. Josinak időnként joga van valamilyen játékszerre, bármennyire drága is. Ezeknek a játékszereknek a szépsége oly törékeny, oly illékony, oly szomorú az életük, cseresznyevirágok csupán az élet fáján. A férfiak meg... gondtalanul röppenek virágról virágra.

Aznap hajnalban a kolónián közvetlenül virradat előtt Jamie McFay még egyszer utoljára megcsókolta Nemit, aztán elindult vele a folyosón Malcolm Struan lakosztályához. Halkan bekopogott. Szinte azonnal nyílt az ajtó. Sizuka surrant ki, óvatosan betette maga mögött az ajtót, titokzatosan elmosolyodott, és sugdosni kezdett Nemi fülébe, aki eközben McFaybe karolva elindult.

– Mi van? Rossz hír, hallod-e? – kérdezte idegesen McFay, de Nemi rá se hederített, csak faggatta tovább a hűgát.

– Nemi! – szólt rá erőteljes hangon McFay. – Mi van? Mi rossz?

– Nem rossz, Dzsemi-szan – felelte a lány. – Te jön Josivara holnap, igen vagy nem? – Magára kanyarította köpönyegét, s elindult a lépcső felé, de McFay nem engedte.

– Mi rossz, Nemi? – kérdezte gyanakodva.

A lány egy lélegzetvételnél ideig csak nézett rá, aztán valamiféle japán pidzsin keverék nyelven válaszolt, amiből McFay egy szót sem értett. Nemi végül széttárta a karját.

– Titok. *Vakarimaszu ka?*

– Titok? *Ije*, az ég szerelmére. Mi titok, hallod-e?

– Titok, Dzsemi-szan. *Hai?*

– *Vakarimaszu*, az ég szerelmére! Titok mi?

Nemi megkönnyebbülten felsóhajtott. – Titok jó! Titok Dzsemi-szan, Sizuka, Nemi. *Hai? Hai?*

– *Hai. Mi őriz titok. Mi titok?*

Újabb érthetetlen habarék nyelvi próbálkozás után Nemi kézzel-lábbal mutogatni kezdett. – Sizuka jó, dolgoz jól egész éjjel.

– Tajpan jó?

Nemi szeme felragyogott. – *Hai, Dzsemi-szan. Sizuka jó!*

McFay további kérdései csak újabb hajlongásokat és mosolyokat eredményeztek, így hát köszönetet mondott Sizukának – a honoráriumát már el volt rendezve: „tajpan hitel jó nagyon”, mondta a mama-szan. Nemi még egyszer megeskette McFayt, hogy a titkot senkinek nem adja tovább, aztán a várakozó szolga elindult a két lánnyal vissza Josivarába.

McFay érezte, hogy nem mondtak el neki mindent. Lábujjhegyen visszaóvakodott Struan szobájába, megállt az ágnál. Struan mélyen aludt, békésen szuszogott, így aztán McFay otthagyta, átment az irodájába, és munkához látott.

Dolgozott egészen tízig. Akkor kopogtak.

– Á, doktor úr! Örülök, hogy látom. Kerüljön beljebb! Mi újság?

Hoag gyászos képet vágott. – Ah Tok üzent értem, most jövök Malcolmtól, ez az újság. Maga is megkérdezhetett volna, mielőtt... Jaj, nem is tudom, hogy fenébe mondjam, Jamie – mondta, látva, hogy McFay elvörösödik. – Tudom, hogy ő kérte meg magát, de azért jobb lett volna, ha maga előbb szól nekem... Én azt hittem, mindenki előtt nyilvánvaló, hogy egy ilyen sebesüléssel, mikor valakinek szinte kiontják a belét, ennyi vérveszteség és ilyen toldozás-foldozás után, kis híján felszakadó varratokkal... – Elhallgatott, leült. – Ne haragudjon, de ez nagyon kikívánczott belőlem.

– Nem érdekes... Baj van?

– Nem tudom. A vizelete véres volt, az ágyéka meg sajog, mint a veszett fene. A szavaiból úgy veszem ki, hogy a lány rendkívül temperamentumos volt, egészen magával ragadta, és mikor a csúcspontra ért, azt mondja, begörcsölt a gyomra. Szenved a szerencsétlen, mint a kutya, de azt mondja, így is megérte.

– Ezt mondta?

– Ezt. Még bizonyos részletekbe is belement. Magának nem mesélte? Adtam neki egy kis fájdalomcsillapítót, úgyhogy most egy-két óráig aludni fog. Majd még visszanézek. – Hoag nagyot sóhajtott,

és savanyúan mosolyogva fölemelkedett. – Megint kaptam levelet Mrs. Struantól. Maga is?

– Én is. Gyakorlatilag ugyanaz áll benne, mint az előzőben. Visszaküldi Hongkongra Malcolmot?

– Malcolmnak én nem parancsolok. Ha akar, utazik, ha akar, nem. De a magasságos akárhová tegye: ez most a legviharosabb időszak! Ha esze van, marad még. Ha nincs valamilyen halaszthatatlan dolga Hongkongon.

– Dolga éppenséggel volna... A hatalom központja ott van. Itt jelenleg semmit sem tehet.

Hoag vállat vont. – Szerintem is jobb helyen volna Hongkongon... Magam is úgy terveztem, hogy a postahajóval visszamegyek, de most már inkább várok néhány napot, megvárom, mi lesz Malcolmmal.

– Vigye magával a postahajón.

– Már javasoltam neki ezt a megoldást. Udvariasan ugyan, de határozott nemet mondott. Ezt felejtse el, Jamie. Malcolmnak nem fog megártani, ha pihen még egy kicsit. Egy viharos tengeri útba akár bele is pusztulhat. Most jut eszembe, úgy hallom, jövő kedden újabb estélyre vagyunk hivatalosak, és megint a Bögyös Angyal lesz a bálkirálynő.

– Malcolm nekem nem szólt.

– Seratard nagykövet úr, minden franciák atyja rendezi. Na, nekem mennem kell. Ha adódna valami, üzenjen értem. És ha Malcolmnak újabb hasonló... igénye támadna, kérem, előbb engem értesítsen.

– Rendben van. Köszönöm, doktor úr.

Nem sokkal később Vargas kopogott he. – Ah Tok üzeni, hogy a tajpan látni óhajtja, senhor.

A lépcsőn fölfelé menet, ahogy beleképzelte magát Malcolm Struan helyzetébe, hirtelen kellemetlenül összeszorult a gyomra.

– Senhor McFay! – kiáltott utána a lépcső tövéből Vargas. – Bocsásson meg, de épp most jöttek meg a csósúi szamurájok. Tudja, a fegyverek dolgában.

– Rögtön jövök.

Kopogtatott és benyitott. – Jó napot, tajpan! – köszönt barátságosan. Struan felpolcolt derékkal feküdt az ágyban. Furcsa

volt a tekintete, ajkán gépies mosoly ült. – Hogy van?

– Beszélte Hoaggal?

– Beszéltem.

– Jól van, ezek szerint tudja, hogy a lány a lehető legmegfelelőbb volt. Köszönöm, Jamie... Az a lány nagyon sokat segített, bár... – Struan idegesen felkacagott – bár egy kissé heves volt. Remek test. Minden csodás volt, de azt hiszem, amíg teljesen fel nem épülök, nem kérek ebből a csodából. – Újabb kurta, ideges nevetés. – Nem is tudtam eddig, micsoda erőkifejtésre képes egy ilyen törékeny lány, hogy mekkora... Ért engem, *eh*?

– Értem. Minden az elképzelései szerint alakult?

Struan csak egy pillanatnyi tétovázás után felelt. – Igen, sőt. Duplázza meg a lány tiszteletdíját.

– Meglesz. – McFay kiérezte Struan hangjából a palástolni próbált nyugtalanságot; megsajnálta. Bármilyen történt is, ez Malcolm és Sizuka titka marad. Rajtam nem múlik, gondolta McFay. Ami történt, történt. Egy titokkal több vagy kevesebb... Nálam el van temetve. – Örülök, hogy minden simán ment.

– Az nem kifejezés. A lány mondott valamit?

– Csak annyit, hogy egész éjjel.... szorgalmasan munkálkodott, hogy... hogy elnyerje az ön tetszését.

Élénken kopogtattak az ajtón. Angelique libegett be. Majd kicsattant az egészségtől, remekül mutatott levendulaszín ruhájában, tollas kalapjában, kesztyűjében, kendőjében, napernyőjével.

– Jó napot, szerelmem, jó napot, Jamie! Hogy érzi magát? Jaj, Malcolm, annyira örülök, hogy látom! – Az ágy fölé hajolva megcsókolta Struant, s közben odasúgta: – Jaj, chéri, annyira hiányzott!

Az ajtónyílásra mindkét férfi összerezett. McFay idegesen körülpásztázta a szobát, nem maradt-e valamilyen árulkodó jel. De nem. Minden takaros volt és tiszta. Naponta friss ágynemű, naponta tiszta ing... Ezen a Malcolmmon egyre jobban erőt vesz a tisztaságmánia, gondolta. Nevetséges: havonta egyszer vagy kétszer inget váltani is több mint elegendő. Tudta azonban, hogy a szokást még Dirk Struan vezette be, és amit ő egyszer kimondott, az attól fogva törvény volt Tess Struan s következőképp az egész

család számára. Már kezdett fellélegezni, ekkor azonban ismét megszólalt Angelique.

– Találkoztam Hoag doktorral, mesélte, milyen rémes éjszakája volt, szegény drágám, és hogy ma este nem is fog tudni eljönni Sir William estélyére, úgyhogy gondoltam, bekukkantok magához, elüldögélek itt délig.

Kacér mosollyal elhelyezkedett az ágy mellett álló magas hátú székben. Struan egészen elgyengült az iránta érzett szerelemtől, s ugyanakkor kínzó büntudat gyötörte. Elment a józan eszem, hogy egy lotyóval akartam helyettesíteni életem szerelmét, gondolta. Szerette volna nyomban bevallani Sizukát, és bocsánatért esdekelni.

Az éjjel jól kezdődtek a dolgok. Sizuka levetkőzött, mosolygott, hozzásimult, cirógatta, bátorította. Struan is simogatni kezdte a lányt; egyszerre volt büszke és ideges. Mivel a szokásos testhelyzet kényelmetlen és fájdalmas lett volna, ülő helyzetben kezdett hozzá, de épp csak hogy, mert hirtelen Angelique arca jelent meg előtte. Férfiassága lelohadt, s bármivel próbálkozott is Sizuka, nem tudta új életre kelteni.

Pihentek egy ideig, aztán újra megpróbálták. Struan sebe ekkor már rettenetesen sajgott. Sizuka mindent megtett, amit csak kezével, ajkával és testével tehetett, de Angelique szellemképét nem volt képes elűzni. Se a fájdalmat.

Végül nagy sokára feladta. Zihált, fiatal teste fénylett az izzadságtól. *Gomen naszaj, tajpan* – suttogta újra meg újra bocsánatkérőleg, de belül majd szétvetette a méreg, s csaknem elsírta magát a férfi tehetetlensége miatt. Még soha életében nem vallott kudarcot, s most azt hitte, hogy a tajpan szolgálkkal dobhatja ki, ahogy ezt bármely civilizált férfi tenné, akinek ilyen csalódást okozna. És amitől még jobban félt: hogyan fogja ezt megmagyarázni a mama-szannak? Buddha a tanúm: nem én vallottam kudarcot, hanem ez a férfi! – *Gomen naszaj, gomen naszaj* – hajtogatta gépiesen.

–Előfordul az ilyesmi – dűnnyögte Struan. Utálta önmagát, gyötörte a fájdalom. A Tokaidón történekről kezdett mesélni a lánynak, noha tudta, hogy az úgysem érti. Majd belehalt a szégyenbe. Mikor úgy-ahogy lecsillapodott, maga mellé vonta a lányt, leállította újabb kísérleteit, és megértette vele, hogy kétszeres

tiszteletdíjat kap, ha a dolgot nem mondja el senkinek. – Titok. *Vakarimaszu ka?* – kérlelte a lányt.

– *Hai, tajpan, vakarimaszu* – állt rá boldogan Sizuka. Odavitte Struannak a kért orvosságot, aztán álomba ringatta.

– Malcolm... – szólalt meg Angelique.

– Tessék! – felelte azonnal Struan kalapáló szívvel. Eszébe jutott, hogy az éjjel a Hoag-féle altató utolsó cseppjeit is megitta, s szólnia kell Ah Toknak, hogy szerezzen még – ha csak egy-két napra valót is. – Úgy örülök, hogy látom.

– Én is. Hogy tetszik a ruhám?

– Csodálatos. És maga is.

– Hát akkor én megyek is, tajpan – szólt közbe McFay. – A csósúiak lent várnak. Ahogy megbeszéltük?

– Igen. Úgy. És még egyszer köszönöm, Jamie. Majd tudassa, hogyan mennek a dolgok.

– Malcolm... – szólalt meg gyorsan Angelique – ... bocsásson meg, de amíg még Jamie itt van... Maga mondta, hogy amikor mindhárman együtt vagyunk, akkor emlékeztessen a... arra a szerény összegre, amellyel...

– Ja igen, persze. Jamie! – mondta lelkesen megragadva a lány kezét Struan. – Ezentúl fizesse ki a jegyesem váltóit! Angel, maga csak írja alá a számlákat, Jamie majd gondoskodik a kiegyenlítésükről.

– Köszönöm, chéri, ez csodálatos, de nem kaphatnék némi készpénzt? – Struan felkacagott, McFay is elnevette magát.

– Magának itt nincs szüksége készpénzre – mondta Struan. – Egyikünk sem hord magánál készpénzt.

– De Malcolm, én sz...

– Angelique – mondta határozott hangon Struan. – Itt mindenki váltóval fizet, a Klubban ugyanúgy, mint a kolónia bármelyik boltjában, még Hongkongon is.

– De nekem eddig mindig volt saját pénzem, chéri, abból fizettem a számláimat – mondta Angelique némiképp túljátszott önérzetességgel. – És mivel apám... De maga ezt úgyis érti.

– Maga akarja fizetni a számláit? Meglepő ötlet. Úri körökben ilyesmi nem szokás. Ne fárassza magát ilyesmivel – mondta

mosolyogva Struan. – Ez a férfiak dolga. Maga csak egyszerűen írja alá a számlákat.

– Lehet, hogy mi franciák mások vagyunk, de nálunk mindig van készpénz, amiből...

– Angliában és a világ minden más táján nálunk is van, de itt Ázsiában ez a módszer járja. Bármit vásárol is, csak egyszerűen írja alá a számlát. Vagy tudja mit? Csináltatunk magának egy csopot, megfelelő kínai nevet is választunk hozzá. – A csop egy kis bélyegző volt, legtöbbször hasáb alakú, elefántcsontból készült, amelynek egyik végébe díszes faragással, kínai írásjelekkel belevésték a tulajdonos nevének hangzására legjobban emlékeztető kínai írásjegyeket. A bélyegzőpárnára majd papírra nyomott csop lenyomatát gyakorlatilag nem lehetett hamisítani. – Majd Jamie elintézi.

– Köszönöm, Malcolm, de nem lehetne inkább saját kasszám? Tényleg jól gazdálkodom a pénzzel.

– Efelől tökéletesen meg vagyok győződve, de most ne törje ezen azt a gyönyörű fejcskáját. Ha majd összeházasodunk, gondom lesz rá, de itt teljesen fölösleges.

Angelique látszólag belenyugodott, és boldogan csacsogni kezdett de szinte oda sem figyelt saját szavaira. Most mit csináljak? – gondolta. A medicináért készpénzzel kell fizetni, és az a disznó Poncin biztos nem fogja megelőlegezni. Hogy az isten verje meg apámat, amiért ellopta a pénzem! És verje meg az isten mindörökre azt a tokaidói gazembert!

Nyugalom. Gondolkozz.

Nincs más értéktárgyam, csak az eljegyzési gyűrűm, azt pedig semmiképp nem adhatom el. Jaj, istenem, pedig már minden olyan jól alakult. Menyasszony vagyok, Malcolm egyre jobban van, André segít... A medicina viszont rettentő drága, nekem meg nincs pénzem, nincs készpénzem... Jaj, istenem, mit csináljak, mit csináljak?

Kibuggyant szeméből a könny.

– Jóságos ég, Angelique! Mi baj?

– Semmi, csak... csak olyan boldogtalan vagyok – zokogott fel Angelique, s a paplanba fúrta az arcát. – Olyan borzasztó, ami a Tokaidón történt... hogy maga megsebesült. Olyan igazságtalan...

– Jó napot, Sir! – Marlowe hadnagy feszes tisztelgéssel köszöntötte a zászlóshajóra lépő Aylesburyt. – Erre parancsoljon. – Ágyúk csillogó sorai között indultak a tat felé. A főfedélzet csak úgy pezsgett: ágyúkat rögzítettek, hajóköteleket tekertek fel, vitorlákat ellenőriztek, a kéményből füst gomolygott. Felmentek egy feljárólépcsőn, le egy másikon a második ágyúfedélzetre, ott egészen hátra, az admirális kajütjéig. A tengerész őrszem feszesen szalutált láttukra. Marlowe bekopogott.

– Megjött Sir William, admirális úr!

– Hát akkor nyisson neki ajtót, Marlowe, az ég szerelmére!

Marlowe kinyitotta az ajtót Aylesbury előtt s már csukta volna is be, de az admirális rászólt: – Maradjon, Marlowe!

A tágas kajüt a hajó egész tatját betöltötte. Apró ablakok, padlóhoz csavarozott nagy asztal, padlóhoz csavarozott székekkel, egy kis fekhely, illemhely, egy nagy tálalószekrény, tele metszett üvegpalackokkal. Ketterer és Ogilvy a forma kedvéért fölemelkedett kissé, de rögtön vissza is zötyönt. Marlowe megállt az ajtónál.

– Köszönöm, Sir William, hogy ilyen gyorsan idefáradt. Konyakot? Sherryt?

– Köszönöm, admirális úr, inkább konyakot. Baj van?

A pirosposzsgás Ketterer szeme Marlowe-ra villant. – Roppant hálás volnék, Marlowe, ha töltene egy konyakot Sir Williamnek. – Egy papírlapot dobott az asztalra. – Sürgős üzenet Hongkongról.

A szokásos bevezető szóvirágok után a levél így folytatódott:

„Zászlóshajójával és négy-öt hadihajóval haladéktalanul hajózzon a Sanghajtól északra fekvő Bocsisze kikötőbe (koordináták csatolva), ahol ez idő szerint Vu Szung-csoj kalózflottájának legnagyobb része tartózkodik. A kalózdzsunkáknak ez a siserahada egy hete a pimaszul kitűzött fehér lótúszos zászló alatt hajózva, a Hongkongtól északra található kalózfészek, a Mirs-öböl magasságában feltartóztatta és elsüllyesztette őfelsége egyik postahajóját, a Bonny Sailort. A Mirs-öböli flottával magunk is elbánunk. Az önök feladata a következő: amennyiben a bocsiszei kalózvezér – vélhetőleg Csu Fang-csoj – nem hajlandó bevonni lobogóját s nem

hajlandóőfelsége igazságszolgáltatása elé állni, tizedeljék meg Bocsisze lakosságát, és süllyesszenek el minden vízi járművet, amely nem halászat céljára szolgál.

Ennek bevégeztével egy hajóval jelentést küld, s visszatér Jokohamába, ahol attól fogva a szokásos módon ismét őfelsége szolgálainak rendelkezésére áll. Ezt a levelet mutassa meg Sir Williamnek, és szíveskedjék átadni neki a mellékelt küldeményt. Üdv. Stanshope, Távol-Kelet kormányzója.

Ui.: A Bonny Sailor teljes legénységével, összesen 76 tiszttel és tengerésszel odaveszett. Odaveszett tíz utasa is, köztük egy angol asszony, s odaveszett tízezer guinea értékű arany-, ópium- és rizsszállítmány. Csu Fang-csojnak mindezekon felül volt képe egy zsákot küldeni a kormányzósági palotába, mely zsákban a hajónapló mellett negyvenhárom pár fül találtatott, valamint egy bocsánatkérőlevél, miszerint többet sajnos nem tudtak begyűjteni. Az asszony füle nem volt a zsákban, őt illetőleg a legrosszabbtól tartunk."

– Nyomorult férgek! – sziszegte Aylesbury. Jól tudta, hogy Ázsia vizein különösképpen Sanghaj és Peking között – csak úgy hemzsegnek a kalózok. Mélységes nyugtalanság fogta el a gondolatra, hogy az említett asszony könnyen lehetett a felesége, akinek három gyermekükkel ezekben a hetekben kellett Angliából Hongkongra érkeznie. – Apálykor kifutnak?

– Igen. – Ketterer egy borítékot tolt Aylesbury elé. A követ feltörte a pecsétet.

„Kedves Willie!

A következő postahajó viszi a pénzt a követség költségeire. Magunk között legyen szólva, de ez idő szerint sajnos se több katonát, se több hajót nem tudok küldeni. Esetleg majd tavasszal. Utasítást kaptam, hogy minden nélkülözhető katonát és hajót irányítsak vissza Indiába, ahol a hatóságok az öt esztendővel ezelőtti lázadás megismétlődésétől tartanak. Mindezekon felül a Pandzsab ismét forrong, a Perzsa-öbölben kalózok garázdálkodnak, azok az átkozott nomádok Mezopotámiában megint elvágják a távírvonalakat... Újabb

expedíciós haderőt kell összeállítani, hogy egyszer és mindenkorra leszámoljunk velük!

Hogy van az a szerencsétlen Struan? A parlamentben megint felteszik majd a kérdést: miért nem vagyunk képesek megvédeni honfitársainkat? A tokaidói tragédia híre két héten belül eléri Londont, szerencsére a válaszuk leghamarabb is csak két hónap múlva várható. Bízom benne, hogy támogatják a szigorú megtorló intézkedéseket, és nemcsak parancsokat küldenek, hanem pénzt, katonákat és hajókat is, amelyek révén e parancsok végrehajthatók. Addig próbálja meg átvészelni a vihart – már ha van. Egész Hongkong odavan a merénylet miatt. Struan anyja majd megőrül, ezek a gyülevész Kína-járó kereskedők (bármennyire megszédte is magát egyik-másik azon a mocskos ópiumkereskedelmen) máris állig fölfegyverkeztek, az a félrevezetett, tájékozatlan szennylapjuk máris a maga lemondását követeli. Szóval mint rendesen – ahogy Disraeli mondaná. Isten áldjál Üdv. Stanshope, K.C.B., kormányzó."

Aylesbury ivott egy hosszú kortyot; remélte, hogy arca nem árulja el érzelmeit. – Jó ez a konyak, admirális úr.

– A legjobb, ami csak akad a pincében, Sir William. – Ketterer dühös volt Marlowe-ra, hogy nem a vendégek számára tartogatott gyengébb minőségű konyakból kínálta Aylesburyt. Te ostoba barom; szidta magában, sose lesz belőled főtiszt.

– Na és mi lesz Oszakával? – kérdezte Aylesbury.

– Az oszakai úttal? Azt sajnós el kell halasztania, míg vissza nem térek. – Ketterer nem is nagyon próbálta leplezni mosolyát.

– És az mikorra várható? – Aylesbury úgy érezte, menten megnyílik alatta a föld.

– Míg odaérünk, az a széljárástól függően hat-hét nap. Magára Bocsizére két-három nap elegendő. Visszafelé jövet Sanghajban fel kell szelnünk... Ha időközben nem érkezik újabb parancs, szerintem... – Az admirális felhajtotta konyakját, s újra töltött magának. – Szerintem négy-öt hét múlva itt leszünk megint.

Aylesbury is kiitta a konyakját, ami némiképp segített leküzdeni az émelygését. – Volna olyan szíves, hadnagy úr? Köszönöm.

Marlowe udvariasan átvette a poharat és töltött. Utálta ezt a szerepet, torkig volt a szárnysegédeskedéssel, szeretett volna a saját hajóján lenni, személyesen meggyőződni róla, hogy tökéletesen kijavították-e a vihar okozta károkat. De legalább történik végre valami, gondolta, s lelki szemei előtt megjelent a lángokban álló kalózfészek.

– Nos, admirális úr – szólt Aylesbury –, ha nem váltjuk be a fenyegetésünket, rengeteg arcot veszünk, kiadjuk a kezünkből a kezdeményezést, és nagy veszélybe sodorjuk magunkat.

– Itt csak ön fenyegetőzött, Sir William, nem mi. Ami pedig az arcot illeti, azt hiszem, ön a kelleténél nagyobb fontosságot tulajdonít neki. Az ön által említett veszélyről pedig az a véleményem – ha jól sejtem, a kolóniára gondolt –, nos véleményem szerint az itteni bennszülöttek nem mernek nagyobb kalamajkát kavarni. Se a követségnek, se Jokohamának nem fognak komoly gondot okozni.

– Ha a flotta elhajózik, védtelenné válunk.

– Azért nem teljesen, Sir William – szólalt meg kimérten Ogilvy tábornok. – Az itteni hadseregünk is képvisel némi erőt.

– Ahogy mondja – bólogatott Ketterer. – Sir Williamnek mindazonáltal tökéletesen igaza van, mikor azt mondja, hogy a békét a Királyi Haditengerészet tartja fenn. Épp ezért úgy tervezem, hogy csak négy hajóval megyek, egy fregattot itt hagyok, annak elegendőnek kell lennie. A *Pearl* itt marad.

Marlowe – mielőtt még visszafoghatta volna magát – kifakadt. – Bocsásson meg, uram, de a *Pearl* jelenleg nagyjavítás alatt áll.

– Roppantul örülök, hogy nemcsak a szemét tartja a flottámon, Marlowe, de a füle is nyitva van – mondta maró gúnnyal Ketterer. – A *Pearl* nyilvánvalóan nem vehet részt ebben az akcióban. Úgyhogy az lesz a legjobb, ha azonnal visszasiet a hajójára, és gondoskodik róla, hogy holnap napszálltára tökéletes állapotban legyen, különben elbúcsúzhat tőle.

– Igenis. – Marlowe nagyot nyelt, tisztelgett és kiviharzott.

Ketterer felmordult, és Ogilvyre nézett. – Jó tiszt, de még nem nőtt be a feje lágya... Tengerészcsaládból származik, két fivére szintén tiszt, az apja zászlóshajó-parancsnok Plymouthban. – Aylesburyre pillantott. – Holnapra tip-top lesz az a hajó, emiatt ne aggódjon. Marlowe pedig a legjobb kapitányom, de az ég szerelmére, ezt el ne

árulja neki! Ő fog vigyázni magukra, míg vissza nem jövök. Ha nincs más téma, uraim, én most hamarosan tengerre szállók... úgyhogy sajnós nem tudok önökkel vacsorázni.

Aylesbury és Olgivy felállt.

– Isten segítse útján, admirális úr – mondta őszintén Aylesbury; a tábornok visszhangozta szavait. Aylesbury arcán elszántság tükröződött. Ha a bakufu nem szolgáltat elégtételt, a Pearltól támogatva vagy sem, a hadsereg élén vagy sem, de esküszöm: mindenképp elmegyek Oszakába és Kiotóba.

– Jobb volna, ha megvárná, míg visszatérek. Jobb volna elővigyázatosabbnak lenni, és még jobb volna, ha nem tenne esküt egy ilyen felelőtlen akcióra, Sir William – mondta kimérten Ketterer. – Lehet, hogy Isten másképpen határoz.

Aznap este közvetlenül éjfél előtt Angelique, Phillip Tyrer és Pallidar együtt hagyta el a brit követséget. Lassú sétatempóban indultak a High Streeten a Struan-ház felé.

– Olálá! – kiáltott fel boldogan Angelique. – Sir William szakácsa alaposan kitett magáért!

Mindhárman estélyi öltözékben voltak, s együtt nevettek Angelique-vel, mert a vacsora valóban roppant bőséges és ízletes volt.

– Na és amikor Madame Lunkchurch hozzávágta a férjéhez azt a rákot...! Azt hittem, belehalok!- folytatta kacagva a lány.

Tyrer azonban zavarba jött. – Sajnos néhány úgynevezett kereskedő és a felesége hajlamos a hangoskodásra. Kérem, ne az ő magatartásuk alapján ítélje meg az angolokat.

– Tökéletesen igaza van. – Pallidar szinte sugárzott. Nagyon örült, hogy Angelique elfogadta egyik kísérőjéül, s érezte, hogy kimenő-egyenruhája és tolldíszes kalapja mellett Tyrer a maga egyszerű frakkjában és cylinderében holmi temetési figurának hat. – Rémes emberek. Ha ön nincs jelen, az estély kétségkívül unalomba fulladt volna.

A High Streeten és mellékutcáin még sokan jártak: kereskedők, irodisták és mások sétáltak hazafelé vagy egyszerűen csak korzóztak, az olajlámpások alatt részegek heverték. Időnként – lampionokkal világítva, hálókat, evezőket cipelve – egy-egy japán

halászbokor is feltűnt: jöttek föl a partról, ahol bárkáikat hagyták, vagy éppenséggel a falu felől tartottak a tenger felé, éjszakai halászatra.

A Struan-házhoz érve Angelique megállt, kezét kézcsókra nyújtotta. – Mindent köszönök. Jó éjszakát, kedves barátaim. Kérem, ne fáradjanak már tovább, majd valamelyik szolga visszakísér a követségre.

– Arról szó sem lehet – vágta rá nyomban Pallidar megfogva s egy pillanatilag kezében tartva a lány kezét.

– Én... Khm... Mi boldogan várunk – biztosította Angelique-et Tyrer.

– Nem tudom, meddig tart. Lehet, hogy egy óra, lehet, hogy csak néhány perc... Attól függ, hogy érzi magát a jegyesem.

Tyrer és Pallidar azonban kitarzott. Angelique megköszönte nekik, besurrant a libériás, fegyveres éjjeliőr mellett, ide-oda ringó krinolinnal, kendőjét maga után húzva fellibeggett a lépcsőn; az estély sok kellemes élménye s az iránta megnyilvánuló csodálat még mindig mintegy auraként vette körül.

– Jó estét, drágám. Csak jó éjszakát akartam kívánni.

Struan bő inge és nadrágja fölött elegáns, vörös selyem házikabátot viselt, lábán puha csizmát, nyakán selyemsálát. Angelique láttán felállt. Fájdalmi a szer révén, amit Ah Tok hozott neki alig félórája, elcsitultak már.

– Napok óta nem éreztem ilyen jól magam, drágám. Kissé bicegek még, de különben jól vagyok... Hogy maga milyen csinos, drágám...!

– mondta. Az olajlámpa fényében jól érvényesültek férfias vonásai. Angelique a szokottnál is kívánatosabbnak látszott. Struan a vállába kapaszkodott. Fejét is, testét is furcsán könnyűnek érezte, Angelique bőrét selymesnek, forrónak. Angelique szeme megrebbent. Struan megcsókolta – gyengéden előbb, majd Angelique reagálására egyre szenvedélyesebben. – Szeretem... – suttogta a csókok között.

– És is szeretem – válaszolta őszintén s a gyönyörűségtől elgyengülten Angelique. Boldogan tapasztalta, hogy Struan valóban megerősödött, élvezte ajkának s kutató kezének érintését. – Je t'aime... je t'aime...

Egy percig egymást átölelve álltak, aztán Struan olyan erővel, amit nem is feltételezett magáról, felkapta Angelique-et, leült vele a nagy,

magas hátú székre, ölébe vette, csókolta, egyik karjával karcsú derekát ölelte át, másik kezét a lány keblén nyugtatta – a selyem mintha még fokozta volna is forróságát.

– Milyen különös – suttogta.

– *Chéri?*

– Különös, hogy annyira kívánom, és mégis képes vagyok várni. Nem sokáig, de még képes vagyok türtőztetni magam.

– Ne sokáig, drágám, ne sokáig.

Összeölelkeztek, csókolták egymást.

Odakint puska lövés dördült, szertefoszlatta a szerelmes hangulatot.

Angelique mire észrevette volna, mit is tesz voltaképp, felpattant Struan öléből, és a félig nyitott ablakhoz szaladt. Odalent ott állt Tyrer és Pallidar. Fene egye meg, ezekről megfeledkeztem, gondolta. A két férfi a szárazföld belseje felé nézett, aztán Drunk Town felé fordultak.

Angelique nyakát nyújtogatva kémlelt kifelé, de csak egy embercsoport bizonytalan körvonalait tudta kivenni, az utca végén álltak, kiáltásaikat errefelé sodorta a szél.

– Azt hiszem semmi, csak egy szokásos Drunk Town-i csetepaté.

– A verekedések sőt a párbajok nem mentek ritkaságszámba Jokohama e részében. – Angelique visszalépett az ablaktól, letérdelt Struan elé, a kezébe vette és arcához szorította a kezét, fejét az ölébe hajtotta. – Haza kellene mennem, drágám – sóhajtotta.

– Tudom. – Struan a lány nyakát simogatta.

– De én maradni akarok.

– Tudom.

Struan mintegy kívülről figyelte önmagát: tökéletes úriemberként, szótlánul, higgadtan várta, míg Angelique megigazítja a ruháját és a frizuráját, nyakába kanyarítja kendőjét. Kézen fogva a lépcsőig kísérte, ott hagyta magát rábeszélni, hogy ne kísérje tovább. A kapuban Angelique megfordult, fölintegetett, Struan visszaintett. Angelique eltűnt.

Valamivel lejjebb a High Streeten az őrt álló francia katona kinyitotta Angelique előtt a követség kapuját.

– *Bonsoir, Mademoiselle.*

– *Bonsoir, Monsieur.* Jó éjt, Phillip, jó éjt, Settry. – A kapu bezárult, Angelique egy pillanatra nekitámasztotta hátát, hogy összeszedje magát. Az estély öröme elpárolgott. Gondolataiba merülten sétált a folyosón lakrésze felé. Seratard ajtaja alól fény szűrődött ki. Megtorpant, s egy hirtelen gondolat hatása alá kerülve bekopogott: lehet, hogy épp ez a legmegfelelőbb pillanat a kölcsönkérésre.

– Ó! André! Jaj, bocsásson meg... Monsieur Henrira számítottam.

– Még Sir Williamnél van. Épp most fejeztem be egy levelét. – André Poncin Seratard íróasztalánál ült, az asztal mindenféle papírokkal, iratokkal volt tele. A levél Struanékkal foglalkozott, lehetséges csósúi fegyverreladásukkal és azzal a potenciális segítséggel, amit egy esetleges francia feleség nyújthat a fejlődőben lévő francia fegyvergyártásnak. – Jól mulatott? És hogy van a jegyese?

– Már sokkal jobban, köszönöm. A vacsora remek volt, már ha valaki kedveli a nehéz ételeket. Ez azért nem Párizs...

– Hát nem. – Istenem, milyen kívánatos, gondolta Poncin, s erről eszébe jutott a testét emésztő, ragályos kórság.

– Mi az? – kérdezte Angelique, akinek feltűnt Poncin hirtelen elsápadása.

– Semmi. – Poncin megköszöri a torkát, és összeszedte magát. – Csak a szokásos... semmi vész.

Olyan kiszolgáltatottnak, olyan védtelennek tűnt e pillanatban, hogy Angelique úgy döntött: megbízik benne. Becsukta az ajtót, leült Poncin mellé, és kiöntötte neki a szívét.

– Most mit csináljak, drága André? Képtelen vagyok készpénzhez jutni... Mit csináljak?

– Először is hagyja abba a sírást. A válasz egyszerű. Holnap vagy holnapután elmegyek magával vásárolni – mondta Poncin. – Maga megkér engem, hogy kísérjem el, segítek eljegyzést ajándékot választani Mr. Struan részére. Veszünk neki egy pár gyöngyökkel díszített arany mandzsettagombot, magának meg egy pár gyöngyös fülbevalót. – Poncin más, kissé színpadias hanghordozással folytatta. – Útban hazafelé azonban sajnos elvesztettük az egyik párt... Visszamentünk, kerestük mindenütt, de nem találtuk meg. Borzasztó! – Poncin barna szemének tekintete a lány szemébe mélyedt. – A mama-szan pedig szép csendben megkapja a

járandóságát. Gondom lesz rá, hogy a fülbevaló, amit *elveszít*, bőven fedezze az orvosság és az egyebek árát.

– Maga csodálatos! – Angelique megölelte Poncint. – Nem is tudom, mihez kezdenék maga nélkül. – Még egyszer megölelte a férfit, aztán valósággal kitáncolt a szobából.

– Ajíjje, úrnő! – mondta Ah Szó, miközben megpróbálta levetkőztetni Angelique-et, aki képtelen volt egy helyben maradni: megint jókedvű volt, megoldódott legégetőbb problémája. – Úrnő!

– Jól van, jól van, de igyekezz. – Angelique megállt az ágy mellett, de tovább dúdolta a polkát. Az olajlámpás fényében nőiesebbnek és barátságosabbnak érződött a szoba, mint nappal. A zsalugáteres ablak üvegtáblái félig nyitva voltak.

– Úrnő jól érez, hallod-e? – Ah Szó fürge ujjakkal oldozni kezdte a krinolin derekát tartó szalagokat.

– Jól, köszönöm –, felelte udvariasan Angelique. Nem kedvelte különösebben kínai szobalányát. Ah Szó széles csípőjű, középkorú asszony volt, inkább afféle szolgáló, nem igazi ama. „De hát ez a nő olyan öreg, Malcolm! Keressen nekem inkább egy fiatalabbat, egy szépet, nevetőset!” – mondta Struannak, mikor meglátta. Struan azonban azt válaszolta: „Ezt az asszonyt Gordon Csen, a compradorénk választotta, Angel. Tökéletesen megbízhatónak tartja. Meg tudja fésülni a maga haját, meg tudja magát fürösztetni, ért az európai ruhákhoz... Majd meglátja, valóságos kincs lesz, amíg Japánban van...”

A krinolin kötője meglazult, a szoknya a földre omlott, majd az alsószoknya is, végül az a fémből és csontból összeapplikált vázszerkezet követte, amely a krinolin formáját megadta. Hosszú szárú bugyogó, selyemharisnya, rövid bugyogó, halcsonttal erősített fűző, amely tizenhét hüvelykesre préselte Angelique húszhüvelykes derekát, s kellőképp kidomborította a keblét. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, mikor Ah Szó lehámozta róla. Úgy ugrott az ágyba, mint egy kislány, hagyta, hogy Ah Szó teljesen levetkőztesse, s engedelmesen fölemelte karját, hogy hálóingét rá lehessen adni.

– Úrnő ül.

– Nem, most nem, Ah Szó. Majd holnap kifésülöd a hajamat.

– Ajíjje, reggel nem jó! – lengette Ah Szo a hajkefét.

– Jól van, csináld – sóhajtott Angelique. Felkelt, odaült a fésülködőasztalhoz, hagyta, hogy Ah Szo kiszedje hajából a csatokat, és kefélni kezdje. Olyan jó érzés volt.... Milyen okos ez az André... Vele minden olyan egyszerű.

A tenger felől lengedező szellő időnként megnyikorgatta a zsalugátereket. Alig százlépésnyire, a tengerparti sétány túloldalán ritmikus hullámok mosták a kavicsos partot. Napszálltakor kifutott a flotta, a kolónia minden épkezláb lakója kijött a búcsúztatására; ki erősebb, ki enyhébb nyugtalansággal integetett a távolodó hajók után. Jó utat s mielőbbi visszatérést kívántak a tengerészeknek. Csak a japánok nem. Ori sem, aki most ott leskelődött befelé Angelique egyik ablakának zsalugáterén, amelyet az utca felől jól eltakartak Seratard, a buzgó amatőr kertész magas kaméliabokrai.

Már jóval éjfél előtt lesbe állt, várta a lányt. Lassan múlt az idő. Újra és újra végiggondolta terveit, újra meg újra ellenőrizte, nem szorul-e hüvelyében rövid kardja, s megvan-e még a kis rövid csövű pisztoly halászkimonója ujjában. Aztán végre észrevette a lányt: két gajdzsin kíséretében közeledett.

Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy kirohan és lekaszabolja őket, de, nyomban el is vetette a gondolatot: örültség, szinte kizárt, hogy mindhármukat meg tudja ölni – ráadásul az őrt is –, mielőtt önmagával is végez. És különben is, gondolta komoran, így nem tudnám még egyszer magamévá tenni, mielőtt meghalok, és nem tudnám felgyújtani a kolóniát. Ha nem ösztökélem Hiragát, ő nem teszi meg. Legyengült, megfertőzték a gajdzsinok. És ha a kőkemény Hiraga ilyen gyorsan felpuhul, vajon meddig tart ez a folyamat a többieknél? Igaza van a császárnak, hogy gyűlöli a gajdzsinokat és ki akarja seprűzni őket!

Meglapult, gondolkodott. Az ablakon át nem tud bejutni, hacsak a lány ki nem nyitja az ablaktáblákat. A hátsó ajtó előtt viszont nem áll őr... És ha nem nyílik, kiugró szemöldökfájába kapaszkodva akkor is föl lehet mászni az emeletre... Alig kétlépésnyiről nézte végig, mint vetkőzik Angelique. Most ágyba bújik, a szolgálója ott topog körülötte. Ori úgy érezte, menten szétveti a türelmetlenség.

Idefelé jövet a High Street közelében egy sikátorban belefutott egy közös tengerész-katona járőr csapatba. Megállították. Nem ijedt meg,

nem volt kijárási tilalom, a kolónia egyetlen része sem volt tiltott terület a japánok számára, noha a japánok óvatosságból nemigen tették próbára a gajdzsinok tűrőképességét. Az őrmester váratlan mozdulattal Ori arca elé emelte a lámpát. Ori meglepetten hátrahőkölt, a hirtelen mozdulattól elejtette kimonója alá rejtett kurta kardját.

– Hinnye, te nyomorult! Ugye tudod, hogy a tör meg ilyesmi tilalmas holmi? *Kindzsiru!*

Ori ugyan nem értette, mit mond, de a szabályt és az áthágásáért járó büntetést mindenki ismerte. Felkapta a kardját, és menekült. Az őrmester utána lött, de nem találta el. Ori átvetette magát egy alacsony kőfalon, és eltűnt a sikátorok és épületek útvesztőjében. A járőr nem fárasztotta magát az üldözésével, beérték annyival, hogy néhány káromkodást süvöltöttek utána. Ori cselekedete nem számított főbenjáró vétségnek, az őrjárat általában beérte annyival, hogy ott helyben jól eldöngette a vétkest, a tilalmas fegyvert meg elkonzfiskálta.

Miután elmenekült, meglapult egy ideig, aztán egy halászcsoporthoz csapódva lement a tengerpartra, onnan lopózott vissza a francia követségig. Átmászott a kerítésen, meghúzta magát a bokrok között.

Ma reggel Josivarában úgy viselkedett, mintha Hiraga parancsának megfelelően Kiotóba készülne.

– Amint Kiotóban megtalálom Kacumatát, üzenek – mondta szándékoltan kimérten. – Vigyázz, hogy a lány közben meg ne szökjön!

– Az a lány a tajpan menyasszonya, minden lépését szemmel tartják – válaszolta hasonlóan hidegen Hiraga. – Légy óvatos, a Tokaidón nagyon éberek lesznek a sorompóőrök meg a végrehajtók.

– Jobb volna, ha inkább a szonnó-dzsóival törődnénk. Jobb volna, ha maradhatnék, jobb volna felgyújtani Jokohamát. Ma megjön Akimoto, könnyen megtehetnék.

– Ha visszajössz, meg is tesszük. De ha most maradnál, hibát követnél el. Az a nő elcsavarta a fejedet. Veszélyes lettél önmagadra, a barátaidra, a szonnó-dzsóira.

– Na és te, Hiraga. Neked talán nem csavarta el a fejed az a gajdzsin? Nagyon sokat változott a véleményed.

– Nem. Utoljára mondom.

Ori azonban tovább tüzelt, nem érdekelte, hogy ezzel még jobban provokálja Hiragát. – A magad szemével látod, micsoda söpredékek ezek a gajdzsinok! Részegesek, undorítók, vadállatok módjára verekednek, kéjesen fetrengenek Drunk Town mocskában... Ezekről akarsz te többet megtudni? Ezekhez akarsz hasonlítani?

– Indulj!

Ori dühösen magához vette rövid kardját és pisztolyát. Raiko tanácsát megfogadva csatlakozott a kanagavai piacra igyekvő szolgálkhoz. Közéjük vegyülve simán átcsúszott a sorompókon. A végrehajtók még mindig ott cirkáltak az örök között, akiket ez legalább annyira idegesített, mint a parasztokat. Félúton Kanagava felé, a sok útonjáró közül észrevétlenül lesomfordált a tengerpartra, ahol lepénzelt egy halászt, hogy csónakján vigye át a kolónia túlsó végére, s ott bújtassa el estig.

Ez a helyes, amit csinálok, gondolta teljes meggyőződéssel. A szonnódzsói szempontjából nézve ez a nő tökéletes célpont. Bármit mond is Hiraga, lehet, hogy soha többé nem lesz alkalmam lerázni magamról a varázslatot. Igen: ez a nő csakugyan a bűvkörébe vont. *Kami* ez a nő, kísértet, gajdzsin képében újjászületett farkasszuka. Máskülönben miképpen lehetne egy elkábított szűz ennyire odaadó? Mi más módon volna lehetséges, hogy egy férfi olyan robbanásszerűen fakassza belé a magját, mint én? Mi más módon volna lehetséges, hogy még most is elemészt utána a vágy?

Ma éjjel másodszor is magamévá teszem. Aztán megölöm. Ha utána el tudok menekülni – karma. Ha nem – az is. De az én kezem által fog meghalni.

Arcát, hátát kiverte a verejték. Újra az ablaktábla részére tapasztotta a szemét: olyan közel volt hozzá a lány, hogy ha a fal nincs köztük, megérinthette volna. Angelique ágyba bújt. A szolgáló lejjebb csavarta az olajlámpás lángját. A szobára halvány derengés borult.

– Jó éjt, úrnő.

– Jó éjt, Ah Szo.

Becsukódott az ajtó.

Drága Malcolm, gondolta kényelmesen befészkelve magát Angelique. Milyen drága volt ma este... Milyen erős, milyen okos...

Jaj, mennyire kívántam...

Halk léptek.

Nyílt az ajtó, André Poncin siklott be a szobába. Bezárta az ajtót, s kaján mosollyal nekitámaszkodott. Angelique csak most ijedt meg.

– Mit... mit akar, André?

Poncin egy ideig szótlanul nézte, aztán odament az ágyhoz. – Beszéljünk – mondta halkán. – Beszéljünk vagy...

– Nem értem – mondta Angelique, de nagyon is jól értette. Szidta magát, amiért nem zárta kulcsra az ajtót, de hát itt a követségben mindig vannak szolgák a közelben, senkinek sem volna mersze engedelem nélkül belépni... – Nagyon kérem, ne...

– Meg kell beszélnünk néhány dolgot a holnapi nappal kapcsolatban. És... és szorosabbra kellene főznünk a barátságunkat.

– Drága André, nagyon kérem... Késő van már. Bármiről akar is beszélni, az várhat holnapig. És... nem szívesen mondom, de még magának sincs joga ide kopogtatás nélkül bejönni... – Angelique riadtan az ágy túlsó végébe húzódott, mert Poncin leült az ágy szélére, és felé nyújtotta a kezét. – Hagyja abba, mert sikítok!

Poncin halkán, gúnyosan felkacagott. – Sikítson csak, drágám. Majd összerohannak a szolgák. Én meg ajtót nyitok nekik és közlöm velük, hogy maga hívott ide... Négyszemközt akart beszélni velem, mégpedig arról, hogy hogyan szerezzen pénzt a magzatelhajtásra. *Eh?*

– Jaj, André, ne legyen már ilyen... Menjen ki, kérem, menjen ki... Még meglátják.

– Előbb egy csókot.

Angelique elvörösödött. – Hogy merészel...! Ki innen!

– Fogja be a száját, és jól figyeljen! – förmedt rá suttogva Poncin. Elkapta Angelique csuklóját. – Én azt merészelek, amit csak akarok. Ha azt mondom, csókoljon meg, maga megcsókol. Különben nagyon megbánja. Nélkülem fény derül a titkára, egykettőre ki...

– André...! Könyörgök! Engedjen el! – Angelique rángatni kezdte a kezét, de Poncin vasmarkából nem tudta kitépni a csuklóját. Poncin végül gunyoros mosollyal elengedte. – Ez fájt – panasolta Angelique; csaknem elsírta magát.

– Én nem akarom bántani – mondta rekedtes hangon Poncin. – Én a barátja vagyok. Hát nem segítek mindig magának? Na, jöjjön

már közelebb... Egy csók igazán nem nagy fizetség.

– Nem!

– Ha most azonnal nem csókol meg készségesen, esküszöm, leveszem magáról a kezem! És holnap vagy holnapután névtelen levélben kitálatok mindent Struannak meg Babcottnak. Ezt akarja?

– André...! Könyörgök! – Angélique kétségbeesetten nézett körül, de nem volt hova menekülnie. Poncin közelebb húzódott, a keble felé nyúlt, de Angélique eltaszította, kétségbeesetten kapálózott, körmével megpróbált Poncin szemébe kapni, de Poncin leszorította. Angélique nem mert kiabálni, tudta, hogy kutyaszorítóba került, s engednie kellene.

Váratlanul dörömbölni kezdtek a zsalugáteren.

A dörömbölés hirtelensége magához térítette Poncint, Angélique rémülten felsikoltott. Poncin döbbsen felpattant, az ajtóhoz ugrott, kinyitotta a zárat, majd az ablakhoz rohant, feltépte, kinyitotta a kifelé nyíló ablaktáblák zárat, és kilökte a táblákat.

Semmi.

Semmi, csak szélben ringó ágak, hullámverés, a kerítés, s azon túl a néptelén korzó.

Egy órszem tűnt fel rohanva. – Mi történt?

– Ezt én akartam kérdezni magától, katona – csikorogta Poncin. – Látott valakit vagy valamit? Épp itt mentem el a kisasszony ajtaja előtt, mikor meghallottam, hogy valaki döngögni kezdi az ablaktáblákat. Nézzenek körül gyorsan!

Háta mögött Pierre Vervene, a francia követség ügyvivője sietett be gyertyával a kezében, hálóingre felkapott háziköntösben a szobába; hálósipkája egészen félrecsúszott a fején. Az ajtóban már mások is gyülekeztek.

– Mi történik itt? Ó...! André! Mi az ördög! Mi folyik itt? Ön sikoltott, Mademoiselle?

– ...valaki megdöngette az ablakot, mire André...

– Épp itt mentem el aajtó előtt – magyarázta Poncin –, a dörömbölésre rohantam be. Igaz, Angélique?

Angélique lesütötte a szemét, megigazgatta hálóingét. – Igen, igaz... – suttogta. Félt Poncintól és gyűlölte, de palástolta,

Vervene is kihajolt az ablakon. – Lehet, hogy csak a szél, errefelé gyakoriak a hirtelen széllesek, és az ablaktáblák sem éppen újak.

– Megrázta az egyiket: csakugyan elég zajosan lötyögött. Kihajolt az ablakon, és lekiabált az őrnök: – Alaposan kutassanak át mindent, aztán jöjjenek vissza, és jelentsék, mi van. – Behúzta és bereteszte a fatáblákat, becsukta az ablakot. – Nnna! Nincs mitől félni, kisasszony.

– Igen, de... – Felfakadtak a megkönnyebbülés könnyei.

– Mon *Dieu, Mademoiselle*, ne féljen, ne sírjon, nincs semmi baj. – Vervene levette hálósipkáját, s tehetetlenül vakargatta tar koponyáját. Végül észrevette Ah Szot az ajtóban tolongók között. Fontoskodva magához intette. – Ah Szo, te alszik itt, úrnő mellett, hallod-e!

– Igen, úr. – Ah Szo elrohant ágyneműért. Az összeszaladt emberek kezdtek elszállingózni.

– Megvárom, míg megjön. – Az idősödő férfi ásított. – Feltehetőleg mindketten tévedtek, és csak a szél volt. Ki a csoda dörömbölne itt az ablaktáblán? *Eh?* Hál' istennek errefelé nincsenek utcakölykök, akiktől ilyesmi esetleg kitelne. Biztos a szél volt.

– Szerintem is. Igaza van – mondta Poncin. Mostanra már megnyugodott valamelyest: nagyon félt, hogy valaki esetleg kileste.

– Egészen biztos – jelentette ki Vervene. – Énnám is folyton bevágódnak, mindig felébredek rájuk. – Köhögött, leült, úgy nézett fel a még mindig falfehér Poncinre. – Menjen, barátom, feküdjön le. Elég rosszul néz ki, olyan, mintha Isten ments májrohama volna.

– Igen, lehet, hogy az volt... Tényleg nem érzem magam valami jól... – Poncin Angelique-re pillantott, mélyen a szemébe nézett. – Jó éjt, Angelique. Most már nem kell félni. Monsieur Vervene vigyáz magára.

– Igen... tudom... Köszönöm, André. – Angelique kényszeredetten elmosolyodott, Poncin kiment. Angelique megborzongott. Lelke legmélyén tudta, hogy bármit követel is Poncin, előbb-utóbb kénytelen lesz neki megadni. Hacsak nem történik vele valami.

Ori egész testében remegve kucorgott a kavicsos tengerparton egy felfordított halászcsónak tövében. – Teljesen *baka* vagyok! – mondta önmagának félhangon. Mire észrevette magát, már ököllel döngette az ablaktáblát, aztán már rohant is, átvette magát a

kerítésen, vállára kapta az álcázásként magával vitt evezőt, és lement a partra. Senki sem látta.

Hiragának van igaza, gondolta szorongva. Lehet, hogy ez a nő tényleg megőrjített. Bedörömbölök az ablakán? Mi ütött belém? Kit érdekel, hogy más is párnázik vele? Szépszerével vagy erőszakkal... mindegy az. Vannak nők, akiknek kell is egy kis erőszak, hogy felizguljanak... Sok férfi is így van vele... Tényleg: nem lett volna jobb, ha ellenem is kapálózik egy kicsit, vagy legalább úgy tesz, mintha...

Úgy tesz, mintha?

Villámként hasított belé: lehet, hogy csak színlelte azt a csodás odaadást? Nem számít, akkor is csoda volt. Dühöngve csapott a csónak oldalára. – *Baka voltam!* – Ha nem dörömbölök be, mint egy hülye... Valószínűleg nem lesz még egy ilyen alkalmam. *Baka!*

Közeledő lépteket hallott. A csónak oldalához lapult, szidta magát, amiért nem volt éberebb. Közeledő halászok beszélgetését hallotta s ezzel csaknem egyidejűleg a csónak tatja felől fel is bukkant egy darabos, középkorú férfi. Ori láttán megtorpant.

– Vigyázz! – kiáltott hátra társainak. – Hát te ki vagy? – kérdezte Oritól, s furkós módjára kissé megemelte a kezében tartott kormányrudat. – Mit keresel itt?

Ori nem mozdult. Villámló szemekkel nézett a kérdezőre és a mellé lépő másik kettőre. Az egyik szintén középkorú volt, a másik nem sokkal fiatalabb, mint maga Ori. Mindkettőnél evező és háló volt.

– Ne tégy fel kérdést a nálad különbnek – szólalt meg végül Ori. – Nem tudod, mi az a jó modor?

– Miért, ki vagy te? Nem vagy te szamu... – A férfinak torkán akadt a szó, mert Ori talpra szökkent, keze máris a kard markolatán, a veszedelmes penge félig kicsusszant hüvelyéből.

– Térdre, te söpredék, mielőtt kimetszem azt a *baka* szívedet! Attól, hogy levágattam a hajam, még szamuráj vagyok!

A halászok térdre roskadtak, földig hajolva könyörögtek bocsánatért: Ori modora és félig kivont kardja nem hagyott kétséget kiléte felől.

– Elég! – förmedt rájuk Ori. – Hová indultatok?

– Halászni, nagyúr, félmérföldnyire ki a tengerre. Kérlek, bocsáss meg nekünk, ebben a sötétben és hogy a hajad nem olyan, mint a...

– Fogd be a szád! Tegyétek vízre a csónakot! Mozogjatok!

Kint a tengeren, immár biztonságban, némiképp lehiggadva, Ori visszanézett a kolóniára. A francia és a brit követségen még világosak voltak az ablakok, a Struan-házban és a Klubban, amelyeket Hiraga mutatott meg neki, szintén. A *praián* végig olajlámpások világítottak. Imitt-amott más házakban is pislákolnak még a fények, a Drunk Townban szokás szerint pezsgett az élet, a kocsmák gyakorlatilag sose zártak be.

Tekintete a francia követségen állapodott meg. Miért? – kérdezte egyre magában. Hogy lehettem ilyen... féltékeny. Igen, ez a pontos kifejezés. Örültem féltékeny. Párnázásra féltékenynek lenni... *baka!* Meg kell ölnöm ezt a farkasszukát – de lehetőleg csak azután, ha majd még egyszer párnáztam vele –, különben nem tudom levenni magamról a rontást.

De ezek után már tényleg nem maradhatok a kolónián. De még Josivarában sem. Hiragának a fülébe jutna, hogy nem mentem el. Ha megtalál, megöl. Vagy kockáztassak meg mégis három napot? Mit csináljak?

– Hol laksz, öreg?

– A Második utca ötödik házában, nagyúr – hebegte a halász halálra váltan. Két társával együtt rég rájött már, hogy ez az a ronin, akit Toranaga végrehajtói égre-földre keresnek a kolónián.

23

Október 21., vasárnap

Friss, csípős reggel volt, harangok szólították a híveket.

– Éppenséggel nem hemzsegnek itt, Jokohamában a hívők – mondta Jamie McFay Malcolm Struannak. Szaggatott a válla és a háta, és nem volt kedvére való a rá váró istentisztelet, amely egészen más volt, mint amelyet gyermekkorában puritán skót presbiteriánus egyházában megszokott. – Az az igazság, hogy én sem vagyok már az a buzgó templomjáró – mondta óvatosan: nem tudta, milyen hangulatban találja Struant előző napi heves veszekedésük után. – Hanem az anyám, az aztán... Vasárnaponként háromszor is elmegy!

– Akárcsak az enyém, bár ő anglikán – bólogatott komoran Struan. Lassan, bicegve, görnyedten, botra támaszkodva lépkedett a templom felé tartó járókelők között. A templom a High Streeten állt, a tengerpart felőli oldalon, kissé beljebb az utca vonalától. – De azért jó, hogy van ez a templom... Valahogy olyan állandó jellegűvé teszi Jokohamát.

A Szentháromság-templom a kolónia büszkesége volt, egy esztendeje szentelte föl Hongkong püspöke. Tornya magas volt, harangja szép hangú, messzi-messzi otthonukat idézte az idegenbe szakadtaknak. Az építéséhez szükséges faanyagot és téglát Sanghajból hozták. A kertjében volt egy kis temető is, ahol mindössze hét sír domborult. Jokohamában – nem úgy, mint a járványok és a boldogság-völgyi láz sújtotta Hongkongon – ritka volt a betegség, a hét haláleset közül hatot baleset okozott, csak egyet az öregség. Ritkaság volt, hogy valaki húsz évet dolgozzon Ázsiában, a nyugdíjkorhatárt meghaladó ember meg még ritkább.

Ismét megkondult a harang, nem sürgetőleg még, bőven ráérték elfoglalni a helyüket; a Nemes Ház padja az első sorban állt. Struan sosem volt vakbuzgó, de hívő mindig is. Örülök, gondolta, hogy a templom inkább a miénk, mint a többi kereskedőé.

A telket és magát az épületet a kereskedők adományozták az anglikán egyháznak. Alig néhány órával a Jokohama Klub megnyitása után, még a kolónia megalapítása napján – a költségek felét magára vállaló Tess Struan utasítása szerint eljáró McFay ösztökélésére – lelkesen megszavazták a közadakozást. Tess Struan ígéretet tett egy harangra is, s új hongkongi öntödéjükben el is készítette. Mikor Tyler Brock ennek hírért vette, nem akarván, hogy gyűlölt és kitagadott lánya túltegyen rajta, Londonból rendelt festett üvegablakokat és tölgypadokat.

– A vasárnapi templomba járás teljesen rendjén való, havonta egyszer, szokta volt mondogatni apám, de sose anyám füle hallatára. – Struan halványan elmosolyodott. – Pedig fiatalkorában sokkal buzgóbb templomjáró volt, mint mostanában anyám... – Egy pillanatra megállt pihenni, elnézett a tenger felé. Hullámos, kékeszöld volt a víz tükre, az égen kis gomolyfelhők fehérlettek. Az öbölben tíz-tizenkét kereskedelmi hajó horgonyzott, többségükben angolok, mellettük egy amerikai, egy orosz, a tegnap érkezett postagőzös, a franciák lapátkerekés zászlóshajója, mögötte a *Pearl*, a britek huszonegy ágyús hadihajója, egyelőre még mindig az előárboca nélkül. – Így a flotta nélkül valahogy olyan, mintha meztelenek lennénk... Nem?

– De. Azt hiszem, nem sokan maradnak el a mai miséről. – McFay körbeforgatta a fejét, hogy enyhítse nyaka sajnását.

– Maga szerint mikorra várhatók?

– Szerintem úgy egy hónap múlva. Jó reggelt, Mrs. Lunkchurch. – A két férfi udvariasan kalapot emelt a mellettük elvonuló dús keblű, főkötős asszonynak és jámboran nyomában csoszogó, kék-zöld arcú férjének. – Ezzel meg mi a manó történt?

– Verekedett – mondta óvatosan McFay, még mindig Struan kedélyállapotát puhatolva. Tegnap óta most látta először, eddig csak egy kurta üzenet jött tőle, hogy kísérje el a templomba. Továbbindultak. – Állítólag Dmitrivel meg néhány más emberrel átugrott Drunk Townba egy kis tívorny ázásra.

– Beittak?

– Hát..: lényegében igen. Dmitri valami olyasmit mondott, hogy pompásan érezte magát.

Struan észrevette McFay szeme csillanását. – Á, szóval maga is ott volt, Jamie? – kérdezte hidegen, de elmosolyodott.

– Hát... – McFay megkönnyebbült a mosolytól. – Hát ott voltam, tajpan. Elkísértem őket... De csak azért, hogy Dmitrinek nehogy valami baja essék.

– És nem esett? – Struanban váratlanul irigység ébredt.

– Ugyan, dehogy. Remekül mulattunk.

– Szerencsés emberek! Na, meséljen csak el szépen mindent.

– Láttunk egy óriási öklözést a Bika és Kakasban, meg hozattak Nagaszakiból valamilyen újfajta sört, esküszöm, jobb, mint a mi felföldi barnánk! Két katonát eresztettek össze a mi két legényünkkel, Chandler Sykesszal meg a Véreskezűvel.

– Hát az meg kiféle?

– Egy kiszolgált tengerész, egy pattantyús, Charlie Bentnek hívják, a *Lasting Cloud*-on szolgált... Ő az a pattantyúsmester, aki a maga apja idejében, negyvenháromban elsüllyesztette Vu Fang-csoj hadidzsunkáját. Mostanában csak Véreskezűként emlegetik, ő vezeti a vágóhidat. Én órá fogadtam, tajpan, nyertem is huszonöt fontot. Utána átmentünk a Jokopoko Palotába, ez Drunk Town legnagyobb kocsmája, többnyire katonák tanyáznak benne, a tengerészek inkább a Tuck Barátba járnak. Jobb is, ha nem jönnek össze – nevetett McFay. – Vesztettem egy tízest ruletten, meg hozzá még egy ötöst kockán. Néhány perc múlva aztán kitört a tömegverekedés, életemben nem láttam még ekkorát, kereskedők az összes többi ellen. Érzésem szerint mi győztünk. Na, aztán jöttünk haza. Vagyis néhányan még ott maradtak egy kis ápolásra Huncut Nellynél.

– Maga is?

– Igen, de csak egy búcsúpoháryni időre. Ő méri a legjobb és legolcsóbb pezsgőt egész Jokomahában.

– Na és a lányai?

McFay megint elnevette magát. – Hát azért nem olyanok, mint Mrs. Fotheringill hongkongi műintézetében... olyan nincs még egy. Lehet vagy tíz-tizenkét madárkája, a legtöbbje East End-i, Hongkongból jött át, de van néhány sydneyi is, kiszolgált fegyencnők lányai. Elég nyersek, nem az én gusztusomnak valók. – McFay jó hangulatban köszönt oda néhány járókelőnek, és oda sem figyelve

hozzáfűzte még: – Én szívesebben bízom magam Nemire. – Struanra pillantva észrevette, hogy megnyúlik az arca. Egy pillanat alatt elmúlt a jókedve, szidta magát, amiért szóba hozta Struan előtt a lányt. – Rosszul érzi magát?

– Kutya bajom – felelte kurtán Struan. Irigyelte McFay erejét és férfiasságát, de nem utálta – csak önmagát. – Csak már nem bírom így, Jamie. Gyűlölöm ezt a várakozást. Gyűlölöm! – Kényszeredetten elmosolyodott. – Az a Nemi egész csinos lány. Sőt. – Nagy lelki erővel elterelte gondolatait Sizukáról és kudarcáról, Angeliqre iránt érzett őrijítő vágyáról, a leselkedő veszélyekről s az anyja irányából fenyegető viharról. Csak sorjában. Most szedd össze magad, igyekezz a templomba, aztán bírd ki valahogy a napot este hatig, míg Ah Tok meg nem hozza a medicinát.

– Kérsz egy kicsit még templomba menet előtt, fiam? – kérdezte reggel Ah Tok.

– Nem, anyám, köszönöm, naponta egyszer elég. Az orvos azt mondta, vigyázni kell vele.

– Ugyan, mit tud egy idegen orvos?

– Ajíjje! Én is egy idegen ördög vagyok!

– Ajíjje, igen, de te a fiam vagy.

Ah Tok már csak ilyen; öreg bútordarab. De megbízható. Ami meg a medicinát illeti: naponta egyszer egy kicsi nem árt meg. Bármikor abba tudom hagyni, bármikor, nyugtatgatta magát. Napközben nincs rá szükség. Anya levelére viszont válaszolni kell, a holnap postával el kell küldeni. Muszáj.

Tess Struan levelét külön futár hozta a postahajóról, természetesen ő is Gordon Csen rokona volt. Ezen a levélen sem szerepelt az „Utóirat: Szeretlek.” A titkos üzenet ezúttal is kihozta a sodrából.

Malcolm!

Neked már teljesen elment az eszed? Eljegyzés? Miután figyelmeztettelek? Hogy képzeled, hogy fütyülsz a levelemre és nem jössz haza? Ha a mai értesüléseim mellett nem kapom meg Hoag doktor orvosi jelentését is, azt hinném, a fejedre kaptad azt a rettenetes kardvágást. Már voltam a kormányzónál, és követeltem, hogy foganatosítsa a legszigorúbb

intézkedéseket ezek ellen a civilizálatlan vadállatok ellen, és haladéktalanul állítsa Őfelsége bírái elé az elvetemült tetteiket. Figyelmeztettem, hogy ellenkező esetben a Nemes Ház teljes súlyával ellene fordul!

De most más. Életbe vágóan fontos, hogy három halaszthatatlan ügy elintézése végett azonnal visszatérj Hongkongra. Természetesen hajlandó vagyok megbocsátani vétkeidet: nagyon fiatal vagy még, rettenetes megrázkódtatáson mentél keresztül, és egy roppant agyafúrt nőszemély kaparintott a karmaiba. Hálát adok Istennek, hogy napról napra erősödsz. Hoag doktor leveléből úgy értesültem, hogy mire ezt a levelet megkapod, már minden bizonnyal utazásra alkalmas állapotban leszel. Hoag doktort utasítottam, hogy hazafelé jövet kísérsen el. Mindkettőtök jegyét megváltottam. Azét a nőét természetesen nem.

Életbe vágóan fontos, hogy minél előbb hazagyere. Először is azért, hogy hivatalosan is átvedd a tajpani tisztet. Nagypád erre vonatkozólag külön írásbeli utasításokat hagyott, amelyeket mindenképp teljesítened kell, hogy a Nemes Ház törvény szerinti feje lehess. Apád a halála előtt megeskett, hogy téged is fölesketlek ugyanazokra a feltételekre, amelyekre őt eskette föl Dirk Struan. Ezt minél előbb le kell bonyolítani.

Másodszor: el kell döntenünk, miképpen vesszük fel a harcot Tyler Brock támadásai ellen. Említettem már, hogy Brock a Victoria Bank teljes támogatását élvez, s most azzal fenyegetőzik, hogy megóvatoltatja a váltóinkat. Ha ez sikerül neki, tönkretesz minket. Gordon Csen javasolt ugyan egy megoldást, de az rettenetesen kockázatos – le sem merem írni –, és a tajpan aláírása és személyes jelenléte kell hozzá. Bátyám, féltestvérem, „Sir” Morgan Brock a napokban Hongkongra érkezett, itt parádézik a lovagi címével, amire úgy tett szert, hogy rávette fiú örökös nélküli apósát, hogy fogadja örökbe. Az apósa szinte nyomban ezután érdekes módon meg is halt.

Lehet, hogy átsegítették a másvilágra? Isten vétkemül ne vegye, de én egy percig sem kételkedem benne. Morgan és Tyler Brock nyíltan hangoztatja, hogy karácsonyra térdre

kényszerítenek minket, és betelepítsenek a boldogság-völgyi lóversenypályán számunkra fenntartott páholyba. Tegnap szavaztak az új választmányi tagokra. Nagypád akaratának megfelelően képviselőtedben kigolyóztam őket. Isten bocsássa meg nekem, de annyira gyűlölöm apámat, hogy szinte beleőrülök.

Harmadszor: a behálózásod! Nem akartam hinni a fülemnek, mikor hírért vettem ennek az „eljegyzési ünnepségnek”, csak amikor már más forrásból is hallottam. Remélem, mostanra már megjött az eszed. Könyörgök Istennek, adja, hogy így legyen. Remélem, felfogtad már, mi történt veled. Szerencsére az én beleegyezésem nélkül nem köthetsz házasságot, és különösképp nem veheted el egy szökött és körözött sikkasztó katolikus lányát. De én megértelek. Gordon Csen elmagyarázta, milyen könnyű elcsavarni egy magadfajta fiatalember fejét, úgyhogy ne keseredj el. Van egy tervünk, aminek révén ki fogunk szabadítani ennek a nőnek a karmai közül, és be fogjuk bizonyítani neked – ne haragudj, fiam, de kénytelen vagyok kimondani –, hogy ez a nő egy ledér fehérszemély.

Neked angol nőt kell feleségül vened, istenfélőt, nem pedig eretneket, egy jó házból való, megfelelőképp nevelt, társaságbeli hölgyet, aki méltó rá, hogy afeleséged legyen, aki megfelelő hozománnyal rendelkezik, és aki képes segíteni boldogulásodat. Ha majd eljön az ideje, számos megfelelő hölgy közül választhatsz.

Ugyanezzel a postával Hoag doktornak is írtam, nemkülönben McFaynek: kifejeztem neki, mennyire meg vagyok döbbenne, hogy hagyta ezt az ostobaságot megtörténni. Remélem, hamarosan ölelhetlek. Szerető Anyád.

Épp letette a levelet, mikor berontott McFay.

– Megtudta!

– Tudom. Nem számít.

– Jézusom, Malcolm, hogy mondhat ilyet?! – McFaynek egy pillanatra a lélegzete is elállt. Remegő kézzel nyújtotta Struan felé a maga levelét. – Ezt nézze.

A levél megszólítás nélkül kezdődött.

Amennyiben nem szolgáltat kielégítő magyarázatot arra vonatkozólag, miért hagyta, hogy a fiam – aki, mint maga is jól tudja, még kiskorú – az engedélyem kikérése nélkül eljegyezze magát, ön ez év végén megszűnik a Struan cég japáni vezetője lenni. Ideiglenesen adja át ügyeit Mr. Vargasnak, és a fiammal együtt térjen haza a postahajón a szóban forgó ügy tisztázására. Tess Struan.

Struan dühösen visszalökte a levelet. – Nem megyek Hongkongra. Majd megyek, mikor jönak látom.

– Jézusom, Malcolm... Ha az anyja ezt írja, akkor jobb, ha megyünk...

– Nem! – tüzelt Struan. – Megértette? Nem!

– Az ég szerelmére, ébredjen már föl végre! – McFayt is elkapta a hév. – Maga kiskorú! A céget még évekig az anyja fogja vezetni! Ő parancsol nekünk!

– Nekem ugyan nem! Tűnjön innen!

– Nem megyek! Nem veszi észre, hogy amit az anyja ír, azt az ésszerűség diktálja? Két-három héten belül itt lehetünk megint, az anyja előbb-utóbb beleegyezik, magának is jobb, ha tisztázzuk a dolgokat, sokkal könnyebb egy tiszta légkörben dolgoz...

– Nem! És... és ezennel érvénytelenítem anyám parancsait. Én parancsolok magának. Én vagyok a Struan tajpanja!

– Jézusom! Tudja, hogy nem fordulhatok az anyja ellen!

Struan felpattant a székéről, de csaknem visszazuhant az ágyékába hasító fájdalomtól. Ráüvöltött McFayre. – A mocskos teremtésit! Maga szent esküvel fogadta, hogy a tajpant fogja szolgálni! *A tajpant*, a keserves mindenségit, bárki legyen is az! *A tajpant*, nem a tajpan háborodott anyját! *Emlékszik?!*

– De hát én...

– Kinek engedelmeskedik, Jamie? Nekem vagy az anyámnak? – rivallt McFayre Struan. Az említett kitétel minden Struan-alkalmazott kinevezési okmányában szerepelt, aláírásakor esküt kellett tenniük rá. Még Dirk Struan rendelkezett így.

– Rendben van, legyen! – szűrte a szót a foga között McFay. – Azt viszont köve... bocsánat: szeretném ezt megírni az édesanyjának.

– Írja meg, küldje el a postahajóval, írja meg neki, hogy a tajpan utasítására itt marad, magát csak én rúghatom ki. És ha kell, meg is teszem. És megírhatja azt is, hogy ha én el akarok jegyezni valakit, az az én dolgom. Akkor is, ha még kiskorú vagyok. – Struan a szék támlájába kapaszkodott: kétrét görnyesztette a fájdalom.

– Jóságos ég, tajpan... – mondta erőtlenül McFay. – Mrs. Struan ki fog rúgni... Nekem végem.

– Nem fogja kirúgni. Ha én nem mondom rá az áment, nincs hozzá joga..

– Lehet, hogy nincs. Viszont megkeserítheti az életünket.

– Szó sincs róla. Maga csak az én utasításaimnak engedelmeskedik. Dirk Struan törvénye védi magát. Márpedig anyámat mindenekelőtt ez vezérli. – Struan visszarévedt arra a számtalan alkalomra, mikor anyja Dirk Struan nevét olvasta a család tagjainak fejére. – És nem mondta-e anyám és apám mindenki füle hallatára ezerszer is, hogy apám után én leszek a tajpan? Mindenki egyetértett velük, főképp Gordon bácsi. A formaságok várhatnak. – Én vagyok a tajpan, a keserves mindenségit! Megértette?! És most megbocsát... Dolgom van.

Amint magára maradt, Ah Tokért kiáltott. Ajíjje...! Akkor tényleg kellett az a medicina...

McFay szava rántotta vissza a jelenbe.

– Ne haragudjon a tegnapiért – mondta McFay. – Bocsásson meg.

– Nem haragszom. Legalább tisztáztunk néhány dolgot – felelte Struan; különös erőt érzett szétáradni magában. – Most már legalább van tényleges feje a cégnek. Apám szerintem sem vezette valami jól, és az utóbbi években szinte egyfolytában részeg volt. Anyám megtett minden tőle telhetőt, de ez kevés volt ahhoz, hogy megőrizzük első helyünket Brockék előtt. Nézzünk szembe az igazsággal: Brockék jelenleg erősebbek és gazdagabbak, mint mi, sokkal szilárdabb lábakon állnak. Szerencsénk lesz, ha átvészeli ezt a vihart. Itt van például Japán... épp hogy csak rá nem fizetünk.

– Rövid távon ez igaz, de hosszú távon nagyon is kifizetődő.

– Aligha, ha továbbra is úgy csinálja, mint eddig. A japánok nem vesznek tőlünk semmi olyan árut, amin komoly hasznunk volna. És mit vásárolunk mi? Selymet, selyemhernyót, néhány lakkholmit.

Egyebet? Semmi értékeset. Ezeknek nincs iparuk, és a jelek szerint nem is tartanak rá igényt.

– Ez igaz, de Kína megnyitása is hosszú évekbe telt. És most ott az ópium-tea-ezüst háromszög.

– Kína más. Kína ősi, kulturált társadalom. Kínában vannak barátaink, vannak kialakult kereskedelmi szokások. Szerintem ha itt Japánban nem tudjuk felgyorsítani ezt a folyamatot, lehúzzhatjuk a rolót.

– Amint Sir William elrendezi a dolgokat a bakufuval...

– A ragya cifrázza ki a bakufut! – csattant fel Struan. – Torkig vagyok már vele, hogy mindenki csak azt szajkózza: meg kell várunk, míg Sir William utasítja a flottát meg a hadsereget, majd ők megoldják. Legközelebb én is ott akarok lenni, mikor a bakufuval találkozunk... Vagy ami még jobb: intézze el, hogy előbb velem tárgyaljanak.

– De tajpan...

– Intézze el, Jamie. Méghozzá gyorsan.

– Elképzelni sem tudom, hogyan lehet ezt elintézni.

– Kérdezze meg Phillip Tyrer háziasított szamuráját, Nakamát. Lehetőleg négyszemközt beszéljen vele, Phillipet nem kell belekeverni – mondta Struan. – Mikor indul a következő hajó San Franciscóba?

– Egy hét múlva, a *Savannah Lady*, a konföderációsok egyik kereskedelmi hajója. – McFay, látva, hogy néhány kereskedő utoléri őket, suttogóra fogta.

– A csósúi rendelésünket is az viszi.

– Kit küldhetnénk el vele egy különleges megbízással? – kérdezte Struan.

– Vargast.

– Nem, rá itt van szükség. – Struan ismét megállt, nagyon fájt a lába. Odasántikált egy alacsony kőfalhoz, részint, hogy pihenjen egy kicsit, részint, hogy ki ne hallgassák őket. – Ki van még? De értelmes ember kell.

– Vargas unokaöccse, Pedrito... Jó eszű fiú, még portugálabbnak látszik, mint Vargas, nem is emlékeztet kínaira, beszél a portugált, a spanyolt, az angolt és a kantonit, és jól számol. Szerintem a déliek is meg az északiak is elfogadnák tárgyalófélnak. Mit tervez?

– Váltson neki jegyet arra a hajóra, ő viszi a rendelést, amit ezennel megnégyszerezünk, és emellett...

– Négyezer puska? – McFaynek leesett az álla.

– Annyi.

– De hát mi csak kétezerre kaptuk meg aranyban az előleget... – vetette ellen idegesen McFay. – Nekünk viszont az egész rendelést előre ki kell fizetni, a gyár ebből nem enged. Nem tart tőle, hogy esetleg túlköltjük magunkat?

– Lehet, hogy egyesek így gondolják. Én nem.

– Még kétezer puska is több mint... Az admirális magából kikelve tiltakozik mindennemű fegyver- és ópiumbehozatal ellen – mondta McFay. – Tudom, hogy a törvény szerint nem teheti, de a nemzet érdekében és vészhelyzetre való hivatkozással attól még lefoglalhat egy rakományt.

– Amíg a szállítmány meg nem érkezik a rendeltetési helyére, hallani sem fog róla. Ügyesen kell csinálni. Ja igen: fogalmazzon meg még egy levelet, de ezt maga, személyesen, Jamie, amelyben kéri a gyárat, hogy kizárólagos joggal képviselhessek Ázsiában.

– Ez jó ötlet, tajpan, viszont a rendelés megemelését erősen ellenzem.

– Legyen ötezer, és hangsúlyozza a levélben, hogy a legjobb árakat fogjuk elérni. Nem szeretném, ha Norbert elhalászná az orrunk előtt ezt az üzletet. – Struan továbbindult, bár még mindig fájt a lába. Nem is nézett McFayre, úgy mondta: – Semmi szükség rá, hogy egyeztessen Hongkonggal. Csinálja, amit mondtam. Majd én aláírom a rendelést meg a leveleket.

McFay rövid töprengés után bólintott. – Ahogy parancsolja.

– Jól van. – Struan érezte McFay hangjában a vonakodást. – Megváltoztatjuk a japáni stratégiánkat. Ezek itt szeretnek öldökölni, eh? E szerint a Nakama szerint a királyaik bármely pillanatban nekiugorhatnak a bakufu torkának. Márpedig a bakufu minden, csak nem a barátunk. Hát akkor majd mi segítünk ezeknek a királyocskáknak. Hozunk nekik mindent, amit szemük-szájuk kíván: fegyvert, hajót, akár egy-két fegyvergyárat is – aranyért és ezüstért.

– És mi lesz, ha ellenünk fordítják ezeket a fegyvereket?

– Akkor majd móresre tanítjuk őket, ahogy máshol is a bennszülötteket. Adunk nekik muskétákat meg néhány hátultöltőt,

de se géppuskát, se nagy ágyút, se modern hadihajót. A vevő csak azt kapja, amit kér, mi nem kínálunk semmit.

Angelique letérdelt, és amennyire terjedelmes szoknyája lehetővé tette, elhelyezkedett a szűk gyóntatófülkében. – Bocsáss meg, atyám, vétkeztem...

A rács másik oldalán ülő Leó atya felkapta a fejét. Többnyire csak fél füllel figyelt: tudta, hogy hívei nem őszinték, sokszor még a penitenciául kirótt imádságokat sem mondják el.

– Szóval vétkeztél, gyermekem... – mondta barátságosan, erős akcentussal ejtve a francia szavakat. Ötvenöt éves, korpulens, szakállas férfi volt, hithű portugál jezsuita. Huszonhét esztendeje szolgált a rendet, és többé-kevésbé beérte azokkal az apró morzsákkal, amelyeket az életből az Úr juttatott neki. – Miféle bűnöket követtél el a héten?

– Az egyik esti imámban elfelejtettem a Szűzanyához könyörögni – mondta jeges nyugalommal, a magával kötött egyezményhez tartva magát Angelique. – Sok rossz gondolatom és álmom volt, és féltem, mert megfeledkeztem róla, hogy Isten kezében vagyok...

Még Kanagavában, rögtön az az után való nap, miután kiokoskodta, miként mászhat ki a csávából, sírva odatérdelt a mindenhová magával vitt kis fészület elé. „Szűzanyám, te tudod, mi történt – zokogta –, tudod, hogy nincs senkim, tudod, mekkora szükségem van a segítségedre! Tudod, hogy ezt nem mondhatom el senkinek, még meg sem gyónhatom, én ezt nem merem, egy életre tönkretenne, ha kitudódna... Térden állva könyörgök: kössünk egy egyezséget. Amikor majd azt mondom gyónáskor, hogy *az egyik esti imámban elfelejtettem a Szűzanyához könyörögni*, akkor az jelentse azt, hogy *mindent* meggyóntam. Tudom, hogy te megbocsátasz nekem, hiszen te Isten anyja vagy, és te is nő vagy...”

Látta Leó atya profilját a rács mögött, orrát megcsapta a pap leheletének bor- és fokhagymaszaga.

– Bocsáss meg, atyám, vétkeztem.

– Nem olyan nagy bűnök ezek, gyermekem.

– Köszönöm, atyám. – Angelique lenyelt egy ásítást, s várta a szokásos enyhe penitenciát.

– Miféle rossz gondolataid voltak? – kérdezte Leó atya.

– Ó, hát csak türelmetlen voltam – vágta rá gondolkodás nélkül Angelique.

– És kivel szemben?

– Hát a... szolgálólánnyommal – vörösödött el Angelique, nem számítva a kérdésre –, és hogy a vőlegényem még mindig nem olyan ép és egészséges, mint szeretném.

– Ja igen, a tajpan! Derék fiatalember, bár a nagyapja egyházunk egyik nagy ellensége volt. Beszél magának Malcolm a nagyapjáról, Dirk Struanról?

– Csak egy-két históriát... – felelte nyugtalanul Angelique. – Ami a szobalányomat illeti, azért voltam türelmetlen, mert...

– Malcolm Struan a nagyapjával ellentétben nagyon derék fiatalember. Mondtad már neki, hogy katalizáljon?

Angelique arcából lefutott a vér. – Igen... beszéltünk már róla. De ez nagyon kényes téma... nem szabad elsietni.

– Ebben igazad van. – Leó atya kiérezte Angelique hangjából a nyugtalanságot. – Ez mindkettőtök számára borzasztó fontos kérdés. – Elhallgatott; tapasztalata azt súgta, hogy a lány még titkol előle valamit. Már épp ennyiben akarta hagyni, mikor hirtelen ráeszmélt, micsoda lehetőséget teremtett számára az Úr: megmenthet egy lelket! – Ez valóban kényes téma, de akkor is jobb minél előbb tisztázni. Vőlegényed halhatatlan lelke óriási veszélyben forog. Imádkozni fogok, hogy sikerrel járj. A gyermekeitek az anyaszentegyház kebelén fognak nevelkedni... Gondolom, a vőlegényed ebbe már beleegyezett.

– Igen, már beszélgettünk erről is, atyám – felelte könnyedséget színlelve Angelique. – A gyermekeink természetesen katolikusok lesznek.

– Ugye tudod, hogy ha mégsem, azzal az örök kárhozatba taszítod őket, és a magad halhatatlan lelkét is veszélyezteted? – Leó atya örömmel konstatálta, hogy Angelique megborzong. – Ezt a házasságkötés előtt hivatalosan is rendezni kell.

Angelique szíve ekkorra már csaknem kiugrott a helyéből. A legcsekélyebb kétely nélkül hitt mindenben: Istenben és a Gonoszban, az örök életben s az örök kárhozatban. – Köszönöm a tanácsát, atyám.

– Beszélni fogok Mr. Struannal.

– Jaj, ne, atyám, ne! – Angelique csaknem felkiáltott hirtelen riadalmában. – Az hiszem, ez... azt hiszem, nem volna okos dolog.

– Hm. – Leó atya ajkát csücsörítve gondolkodott egy darabig, s végül arra a megállapításra jutott, hogy Struan áttérítése megér egy kis várakozást, nem lehet csak úgy hubelebalázs módjára hozzáfogni. – Könyörögni fogok az Úrhoz útmutatásért. De ne feledd, hogy mindketten kiskorúak vagytok. Gondolom, apád távollétében Monsieur Seratard a gyámod. A házasság megkötéséhez engedélyre van szükségetek. – A pap elégedetten elmosolyodott. – És most penitenciául mondj el tíz üdvözlégyet, és jövő vasárnapra olvasd el kétszer Szent János leveleit. És imádkozz isteni útmutatásért.

– Köszönöm, atyám. – Angelique megkönnyebbülteit keresztet vetett, s áldást várva lehajtotta fejét.

– *In nomine Patri ét Filii ét Spiritu sancti, absolve tuum.* – Leó atya keresztet rajzolt a levegőbe. – Imádkozz értem, gyermekem – mondta elbocsátólag. Gondolatban máris Malcolm Struannal beszélgetett.

Szürkült. Phillip Tyrer törökülésben ült Hiragával szemben a parányi különszobában, amely ahhoz a szintén parányi étkezdéhez tartozott, amely félig-meddig rejtve törleszkedett a falu bölcse, a sója házához. Rajtuk kívül nem is volt más vendég. Tyrer életében először evett igazi japán házigazda társaságában igazi japán ételeket.

– *Köszönöm a meghívást, Nakama-szan.*

– *Részemről a megtiszteltetés, Taira-szan. Engedelmeddel: úgy hallom, javul a kiejtésed. Kérlek, egyél.*

Az alacsony asztalkán, díszes lakktálcákon számos apró tálka állt egymás mellett, bennük hideg, illetve meleg ételek. Az olajlámpások barátságos fényt vetettek a tatamira. A falifülkében művészi kompozícióba rendezett virágok virítottak. A szoba mellett egy másik különszoba volt, majd azon túl maga az étkeзде: inkább csak amolyan folyosóféle néhány székkal. Egy sikátorra nyílt. A tűzhelyen faszén parázslott, mellette szakés- és söröshordók sorakoztak. A személyzet egy szakácsból és három szolgálólányból állt.

Hiraga és Tyrer meglazította háló-otthoni kimonója övét. Tyrer élvezte a szokatlan kényelmet, Hiragának is jólesett végre levetni az egész nap viselt európai holmikat. Mindketten túl voltak már a fürdőn és a masszázson.

– *Kérlek, egyél.*

Tyrer félszegen matatott a tálakban az evőpálcikákkal. A pekingi követségen azt ajánlották neki, ne egyen semmiféle kínai ételt: „... ha nem akarja, hogy megmérgezzék, öregfiú. Ezek megeszik a kutyát, kígyóépét isznak, felfalnak bogarakat, mindent. Na és van egy elképesztő mondásuk, amit egészen komolyan gondolnak: »Ha a hasa az égre néz, megeheted.« Pfúj!"

Hiraga megmutatta, hogy kell helyesen fogni a pálcikákat. – *Így.*

– *Köszönöm, Nakama-szan, nagyon nehéz.* – Tyrer felkacagott. – *Nem lesz háj ennek evésétől.*

– *Ettől nem fogok elhájasodni.* – Hiraga türelmesen javítgatta Tyrer japánságát; azon vette észre magát, hogy szereti tanítani. Tyrer szorgalmas tanítványnak bizonyult, és jó feje volt. És ami a leglényegesebb: elapadhatatlan információforrást szolgáltatott.

– *Ettől nem fogok elhájasodni* – visszhangozta Tyrer. – *Bocsáss meg, mi ez az étel?*

– *Tempura. Tésztában sült hal.*

– *Bocsánat, mi az: tészta?* – Tyrer figyelmesen hallgatta a magyarázatot. – *Á, értem már! Tészta! Mi is eszünk tésztát.*

– *Ez ételt szereted, Taira-szan?* – váltott át angolra Hiraga.

– *Igen, köszönöm.* – Tyrer, ha tudott, mindig japánul válaszolt. – *Köszönök mindent, masszírozást, fürdőt. Most nyugalom, bocsánat: nyugalom és boldog.* Tyrer elmosolyodott, és evőpálcikájával az egyik tálra mutatott. – *Ez mi?*

– *Bocsáss meg, Taira-szan, de illetlenség a pálcika vékony végével mutogatni. Kérlek, a másik végét használd. Ez az étel a vaszabe.*

Mielőtt Hiraga megakadályozhatta volna, Tyrer felcsippentette és bekapta a zöld tormahalmocskát. Mintha tüzet nyelt volna: elakadt a lélegzete, könnybe lábadt a szeme, szinte nem is látott. A perzselő érzés csak lassan múlt el.

– *Uram, egek!* – mondta Hiraga, ahogy Tyrertől tanulta, s próbált nem nevetni. – *Vaszabe nem étel, csak kell kicsi szójaszószba, hogy*

csípős legyen.

– *Hibáztam.* Uram, egek! Ez halálos! Még erősebb, mint a csili! *Legközelebb óvatos leszek.*

– Te csinálod nagyon jól, Taira-szan, mint kezdő ember. És tanulsz japán nagyon gyorsan, nagyon jól.

– *Domo, Nakama-szan, domo. Te is az angolt.*

Tyrer felsóhajtott: Fudzsiko jutott eszébe. Megveszem a szerződését, talán már ma este. Nakama megígérte, hogy segít. Lehet, hogy talán nem épp vasárnap kellene megkötni az alkut, de... Karma. Megint sóhajtott. André és Nakama beszélgetése közben fedezte föl ezt a szót s hogy milyen csodaszépen nyugtató hatása van minden olyan jelenségre, amelynek befolyásolása meghaladja az ember képességeit.

– *Karma!*

– Mit mondsz, Taira-szan?

– Semmit. Finom ez az étel.

– Finom ez az étel – visszhangozta Hiraga. – Köszönöm, örülök. – Kikiáltott, hogy hozzanak még sört meg szakét. Félresiklott a sódzsi, egy kerek képű lány hozta tálcán az italokat. Szélesen rámosolygott Hiragára, félénken Tyrerre. Hiraga szinte gépiesen megsimogatta a tomporát.

– Na, *volna kedved a hegy fölött csinálni?*

– *Ííí, csúnya ember! Még hogy a hegy fölött? Ugyan, dehogy, még a hegy alatt sem. Viszont egy aranyobanért szívesen fuvolázom!*

Mindketten elnevettek magukat a pikáns tréfán: egy aranyoban óriási összeg volt, ennyit legfeljebb egy első osztályú kurtizán kapott ilyesmiért. A lány töltött és távozott.

– *Mit mondott lány, Nakama-szan?*

– Sajnos nehéz elmagyarázni – mosolyodott el Hiraga –, nincs még elég szó. Csak tréfa, férfi-nő tréfa, érted?

– *Vakarimaszu. Templom ma, akarsz?*

Aylesbury beleegyezésével és Michaelmas Tweet tiszteletes buzgó hozzájárulásával Tyrer egyszer már fölcsempészte Hiragát a templom karzatára. Európai divat szerint készült ruhájában, amelyet a helybeli kínai szabó a szokásos hihetetlenül rövid idő alatt készített el részére, hódprémes kalappal a fején Hiraga inkább eurázsiaiinak

mint japánnak látszott, jóformán észre sem vették. Csak Jamie McFay, aki diszkréten oda is kacsintott Tyrernek.

– Templom jó és magyarázatod is – felelte Hiraga, de magában még mindig nem tudta elrendezni sem a Tyrer által szolgáltatott információkat, sem azt a döbbenetes látványt, ahogy ezek a felnőtt emberek – köztük két visszataszító nőszemély – együtt énekelnek, hol felállnak, hol leülnek, áhítatosan mormolják imáikat, meghajtják fejüket ez előtt a roppant furcsa istenük előtt, aki, mint Tyrer a mise után elmagyarázta, voltaképpen három lény: az Atya, a Fia – akit keresztre feszítettek, akár egy közönséges bűnözőt – meg egy kami.

– Szó ka? – Hiraga nem értette. – Szóval, Taira-szan, egy nő, akit neveznek Szűz Mária, és aki nem isten, van neki fia, aki isten, de asszony nem isten, asszony párnázik kamival, aki nem isten, csak van istennek szárnyas hatamotója, de ő nem férj asszonynak, asszonynak isten sem férj, csak apa, szóval asszony fiának nagyapa. *Neh?*

– Nem, párnázás nem történt. Figyelj rám...

Hiraga figyelt, figyelt. Végül úgy tett, mintha értené, hogy végre megkérdezhesse, miért orrolnak egymásra a két egyház papjai. Első miselátogatásán ugyanis feltűnt neki, hogy az Ori-féle nő nincs ott a templomban, és megkérdezte, miért nincs ott. Két egyforma erős egyház, örökös háborúban egymással. *Baka!*

Mikor aztán az erős koncentrációtól zúgó fejjel végre megértette, mi okozta a hitszakadást – s a hitszakadás nyomában keletkező gyűlölködést, pusztítást és háborúkat –, bizonyossággá vált benne az érzés, hogy a gajdzsinok bizonyos dolgokban teljesen örültek. A szakadást az váltotta ki, hogy háromszáz-egynéhány éve egy Luther nevű öreg bonc úgy vélte, hogy a tan néhány kisebb előírását, amelyeket egy másik bonc talált ki ezernégyszáz-ezerötszáz évvel ezelőtte, másképp kell értelmezni. Ez a másik – ez se lehetett normális – egyebek között arról akarta meggyőzni az embereket, hogy a szegénység üdvös, és az a férfi, aki nem párnázik, halála után egy mennyország nevű helyre jut, ahol nincs se szaké, se étel, se nő, és ahol majd madár lesz.

Képtelenség megérteni ezeket a barbárokat. Ugyan ki kívánczik egy ilyen helyre? Nyilvánvaló, hogy az öreg bonc ugyanúgy volt ezzel a dologgal, mint más férfiember, és miután egy életen át

színlelte a szűzi életet, egyszerűen szerette volna, hogy ugyanolyan nyíltan, mint bármely épeszű boncnak vagy férfinak, neki is lehessen felesége vagy ágyasa.

– Taira-szan – mondta a bonyolult magyarázattól elgyötörten –, nekem kell most fürdő, masszázs, szaké aztán étel. Kell neked is. Kérlek, gyere velem.

Útközben már megbánta, hogy meghívta a gajdzsint: a sója most rájön, hogy beszél angolul. Rá is jött.

– Ííí, Otami-szan, hogy te milyen remekül beszélsz gajdzsinul! – kiáltott fel. – Szeretném ismételten tudomásodra hozni, hogy én támogatom a szonnó-dzsóit. A legokosabb fiamat el is küldtem egy gajdzsin bonchoz, és ráparancsoltam, tegyen úgy, mintha áttérne arra a nevetséges hitükre, de csak azért, hogy megtanulja a nyelvüket meg a szokásaikat.

– Biztos, hogy a szolgálid megbízhatók?

– Úgy vigyázunk rád, mintha a családunkhoz tartoznál. Azért a biztonság kedvéért jó volna, ha az egész étkezdét kibérelnéd, és szólnál ennek a Tairának, hogy a fürdőházban csak japánul beszéljen. Tényleg olyan gyorsan tanul?

– Nagyon.

– A titkod nálam el van temetve. Szonnó-dzsói!

Most visszagondolva, Hiraga komoran elmosolyodott, milyen buzgón alázatoskodott előtte a sója. Nem hitt neki. Kíváncsi lennék, gondolta, mit tenne, ha rájönne, hogy fel akarjuk gyújtani Jokohamát. Összecsinálná magát, de még a fenekét se törölné meg, úgy rohanna a hírrel a bakufuhoz. *Baka!*

Tyrer még mindig farkasétvággal evett. Hiraga sem lakott még jól, de japán szokás szerint csak csipegetett. Szoktatta magát, hogy kevéssel is beérje: több a szűk esztendő, mint a bővelkedő; ugyanígy szoktatta magát a hideghez és a fájdalomhoz is: többször van hideg, mint meleg, jobb, ha nem éri készületlenül az embert. A kevés jobb a többenél. Kivéve, ha szakéről van szó. Vagy párnázásról. Elmosolyodott.

– *Szaké! Kampai, Taira-szan!*

A flaska hamarosan kiürült. Hiraga egyre kínálgatta Tyrert, azt mondta, ősi japán szokás, hogy egymás egészségére igyanak. Tyrerből hamarosan csak úgy ömlött a szó: mesélt a gajdzsinok

háborúiról, a brit birodalomról, elmondta, milyen termékeket gyártanak, és azokból mennyit. Mivel esküdözött, hogy minden, amit mond, úgy igaz, ahogy mondja, Hiraga egyelőre hitt neki. Aztán előkerültek Tyrer iskolai atlaszai és térképei, vagy egy órán át tanulmányozták a mappákat. Hiragát nagyon megrázták az új ismeretek.

– Hogyan lehet ilyen kicsi ország, mint Anglia uralkodik ilyen sokon? – kérdezte.

– Ennek számos összetevője van. – Tyrer annyira belemelegedett a magyarázatába, hogy egy pillanatra elfeledte: lehetőleg minél egyszerűbb szavakat és kifejezéseket kell használnia. – Először is nálunk fejlettebb az oktatás. Jobb tanítás, érted? Jobb hagyományok, bölcs és jóindulatú királynő. Na és a mi egyedülálló kormányzási formánk, a parlament, amely kitűnő törvényeket és nagyobb szabadságot ad nekünk. És van még egy nagyon szerencsés tényező: szigetország vagyunk, szigeterőd, a tenger megvéd minket. A hajóhadunk megvéd minket, nyugodtan kereskedhetünk, nyugalomban és biztonságban fejleszthetjük a képességeinket, kísérletezhetünk, mindenfélét feltalálhatunk, többet kereskedhetünk, mint más népek, következésképp több nagyvárosunk és több pénzünk van, Nakama-szan, mint bárki másnak... És mindezen felül ügyesen alkalmazzuk az „oszd meg és uralkodj” elvét... ezt még a rómaiak találták ki. – Tyrer felnevetett és felhajtotta szakóját. – És ami a legfontosabb, amit már mondtam is: kétszer annyi hajónk és ágyúnk van, mint az utánunk következő két legnagyobb országnak együttvéve. A világ összes hajójának a fele brit, brit legénységgel, brit pattantyúsokkal hajózik.

Hiraga csak kóválygott, a felét sem értette. Kik azok a rómaiak? Ha csak a fele igaz annak, amit Taira mond, vagy akár csak a százada, akkor is évtizedekbe telik, mire utolérjük őket. De utolérjük őket. A mi országunk is szigetország, még jobb is, mint az övék, mert ez az Istenek Földje. És derekabb férfiak vagyunk náluk, keményebbek, erősebbek, jobb katonák, fegyelmezettebbek, bátrabbak, és ami a legfontosabb: nem félünk a haláltól!

Halkan kopogtattak, ismét félresiklott a sódzsi.

– Kérlek, bocsáss meg, Otami-szan – mondta a cselédlány –, de a sója kéri, hogy fáradj át hozzá egy percre.

Hiraga kurtán biccentett, közölte Tyrerrel, hogy rögtön jön, s követte a szolgálólányt. Kimentek a sikátorra, majd az utcára. Az a néhány járókelő, aki látnivalóan észrevette Hiragát, udvariasan meghajolva üdvözölte, de csak annyira mély meghajlással, mint egy kereskedőt, nem mint egy szamurájt: figyelmeztették őket. Helyes, gondolta Hiraga.

A sója az egyik belső szobában várta egy asztal mögött térdelve, könyökét kényelmesen egy kartámaszon nyugtatva. Meghajolt. Egy macska dorombolt mellette.

– Bocsáss meg, amiért megzavartalak, Otami-szan, de van néhány dolog, amelyekről érzésem szerint tudnod kell. – A markáns arcú férfi egy parányi kannából zöld teát töltött két parányi csészébe. A tea – akárcsak az úgynevezett „tojáshéj” porcelánból készült csészék, egészen rendkívüli volt. Hiraga rossz előérzettel várakozott. A sója ivott még egy korty teát, aztán egy irattekercset húzott elő kimonója ujjából, és kisimította. A bakufu által kibocsátott körözési plakát volt az. *A bakufu két koku jutalmat tűz ki ennek a gyilkos forradalmárnak a fejére, aki számos álnevet használ, amelyek egyike Hiraga...*

Hiraga a kezébe vette, úgy tett, mintha most látná először. Felmordult és visszaadta.

A sója az asztalon égő gyertya lángjába tartotta a papírt. Mindketten tudták, hogy levágatott hajával és gyorsan serkenő szakállával Hiragát szinte lehetetlen felismerni.

– A bakufu egyre álnokabb módszerekkel üldözi derék sisijeinket – mondta a sója.

Hiraga csak bólintott. Várt.

A sója szórakozottan simogatni kezdte a dörömbölő macskát. – Josi nagyúr állítólag hamarosan elküldi megbízottját a gajdzsinok vezetőjéhez, hogy fegyverekről tárgyaljon vele. Nem kétséges, hogy egy ilyen magas méltóság, mint ő, magasabb árat kínál majd, mint a csósúiak – mondta a sója, majd némi szünet után óvatosan hozzáfűzte: – A gajdzsinok annak adnak el, aki a legmagasabb árat kínálja.

Hiraga Raiko révén hallotta már, hogy csósúi szamurájok jártak a Nemes Házban – Josivarában szinte mindenki tudott róla –, és biztos volt benne, hogy ha tudná a valódi nevüket, kiderülne, hogy

személyes ismerőseiről van szó, de legalább a családjukat ismerné. Alig egy esztendeje, hogy egyik féltestvére, aki Simonoszekiben ugyanabba az angol iskolába járt, amelyikbe ő, tagja volt annak a küldöttségnek, amely az első száz puskát megvásárolta.

– A gajdzsinokban nincs becsület.

– Visszataszító. – A sója ismét ivott egy kortyot. – A jedói várban nagy a nyüzsgés. Állítólag a sógun és a császári hercegnő egy-két héten belül Kiotóba indul.

– Ugyan miért mennének? – kérdezte Hiraga közömbösséget színlelve, ami azonban nem tévesztette meg a sóját.

– Nem tudom, Otami-szan – göcögött a sója –, mindenesetre fölöttébb érdekes, hogy a sógun nekivág egy ilyen hosszú, veszedelmes útnak, és bemerészkedik ellenségei barlangjába, oda, ahova azelőtt mindig csak a fullajtárait küldte. – Elgondolkodva vakargatta a macska hasát. – A ródzsú emeli az adót a Toranaga-birtokokon, hogy abból fizessenek a vásárlandó ágyúkért, és puskákéért. Csak Szacumában, Toszában és Csósúban nem emelik.

Ugyan mi másra valók a parasztok és a kereskedők, ha nem adófizetésre? – gondolta Hiraga.

– Ha a Mennyek Fia nem él mennyei eredetű hatalmával, a bakufu megint évszázados polgárháborúba sodorja Japánt.

– Szerintem is.

Hiraga elgondolkodott: hogyan lehetne letéríteni a tervezett útról a bakufut és Toranaga Josit. Akimotót azonnal el kell küldeni Jedóba, az Akácvirág Fogadóba. Napok óta nem hallottunk se Koikóról, se a mama-szanjáról...

– És végül még valami. Úgy tűnik, sisi barátod, Ori-szan a tervekkel ellentétben mégsem indult el Kiotóba.

Hiraga szeme elszíntelenedett, olyan lett, mint egy hüllőé. A sója egész benseje megborzongott. A macska nyomban érzékelte: egyetlen sima mozdulattal felállt, feszülten figyelt. Végül Hiraga törte meg a csendet.

– Hol van?

– A kolónián. Azon a részen, ahol a gajdzsinok alja népe inni és párnázni szokott.

André Poncin éjfél tájban bekopogtatott a Három Ponty ajtaján. A kapus azonnal beengedte. Raiko elésietett, leültette, szakét hozatott.

Néhány perc múlva már a kolónia és Josivara legfrissebb híreiről beszélgettek.

– ...és a végrehajtók járőrei minden házat átkutattak, Furanszu-szan. Mintha mi bűnözőket rejtegetnénk! Josivarában tilos az ilyesmi. Tudjuk mi jól, hogyan töltsük meg a rizsestálunkat: úgy, hogy ügyelünk a békére, és nem keressük magunknak a bajt. A végrehajtók még most is ott állnak a főkapunál, alaposan megnéznék minden járókelőt. – Raiko legyezni kezdte magát, eszébe jutott, hogy ő is épp csak meg tudott szökni. Nagyon bánta már, hogy a sisiket a házába invitálta. Legfőbb ideje, hogy valahova máshova költözzenek, gondolta.

– Miféle bűnözőket keresnek? – kérdezte Poncin.

– Árulókat, főként roninokat, de hát ezeknek áruló mindenki, aki ellenük van. De legfőképp a roninok.

– Bakufut támadják? Lehet bakufut megszüntet? Forradalom?

Raiko halkán felkacagott, és új szakésflaskát bontott. – A bakufu olyan, mint a börtönben a poloska: ha megölsz ezret, ezer másik jön a helyébe! Nem, a bakufu és a sogunátus az maga Japán. Míg világ a világ, itt ülnek a nyakunkon.

– Ma este Taira-szan itt?

Raiko megrázta a fejét. – A lány, akit keresett, nem volt elérhető. Ajánlottam neki egy másikat, de az nem kellett neki, elment. Érdekes, neh? Sok tekintetben különös fiatalember, bár valószínűleg jó vendég. Köszönöm, hogy bemutatad szerény házamnak.

– Na és ez a japán tanító, ez a szenszei, a szamuráj, akit Taira talált, ő ki, Raiko?

– Sajnos, nem tudom, de úgy hallottam, hogy jedói. Állítólag a kolónián lakik, a faluban.

– Taira-szan beszél Taira-szanról Fudzsikónak?

– Fudzsiko még sose mondta, de majd megkérdezem tőle. Legközelebb talán már tudok válaszolni, Furanszu-szan.

Poncin nem hitt neki. Mindegy, gondolta, majd elmondja, ha akarja. – A medicina megvan?

– Természetesen. Egy ilyen kedves vendégért a lelkemet is kitenném.

Poncin elővette és az asztalra tette a fülbevalókat. Az asszony szeme felcsillant. Nem nyúlt értük, de Poncin látta, hogy egy pillanat

alatt felbecsülte értéküket.

– Megkértek, adjam ezeket ajándéknak – mondta barátságosan. Az asszony kedvesen elmosolyodott, úgy tett, mint aki nagyon meg van hatva, de már tudta, hogy a fizetségét ékszerben fogja megkapni, és azt Jokohamában nem tudja majd eladni. Remegő kézzel nyúlt értük, de Poncin megelőzte. Tenyerére fektette az ékszert, úgy tett, mintha feszülten vizsgáltná.

Az Angelique-kel kapcsolatos terve tökéletesen bevált. A Nemes Ház szolgálói hasztalanul kutatták végig az utcákat. Angelique nyugtalansága és könnyei őszintének hatottak, és négy szemközt meg is súgta Poncinnek: – Jaj, André, biztos, hogy jól csináltuk? Malcolm nagyon odavolt, én nem is tudtam, hogy ez ennyire drága holmi.

– De hát Malcolm azt mondta magának, hogy bármi kell, csak szóljon neki, nem? Maga nem tehet róla, hogy nem kérdezte az árat... A mandzsettagomb viszont tetszett neki, ugye?

– Igen, de André....

– Marad még elég arany abban a pénzesládikában – felelte Poncin –, van még hitele bőven mindenre, Angelique.

Poncin most elmosolyodott magában, és teljes figyelmét Raikóra fordította.

– Ékszer érték sokszor több medicinánál.

– A vételár minden bizonnyal. De ezeket a fülbevalókat el kell küldenem Jedóba vagy a nagaszakibeli Josivarába. Nehéz lesz eladni. De kérlek, ne aggódj, én segítek neked megszabadulni attól a nem kívánt gyerektől.

– Nem az enyém! – csattant fel André Poncin.

– Jaj, kérlek, bocsáss meg! – mondta rögtön Raiko; hitt Poncinnek. Örült, hogy a gyerek nem Ponciné, nagyon megkönnyebbült ettől a tényről. Nem akarok több bonyodalmat ezzel az emberrel, gondolta.

– Csak barátom barátnőjének segítek, aki lakik Drunk Townban.

– Kérlek, bocsáss meg, bocsáss meg.

André Poncin keserűen elmosolyodott. – Te értesz; gyöngyökhöz, tudod, hogy ez ér ötvenszer annyit, mint a medicina.

Raiko továbbra is mosolygott, a hangja behízselgő volt, de gondolatban a fogát csikorgatta. – Majd felbecsültetem.

Természetesen többet érnek, mint az orvosság.

– Természetesen. – Poncin Raiko felé nyújtotta az ékszereket. A gyöngyök csaknem feketén csillogtak, Sea Island-i gyöngyök voltak. Raiko a foga közé vette a gyöngyöket, hogy érezze, hidegek-t, gondosan végigharapdálta őket, de foga éle nem ejtett csorbát rajtuk. Látva, hogy csakugyan valódiak és értékesek, barátságosan megkérdezte: – Mi az ára, régi barátom?

– Ennek ára medicina, ha kell, második medicina is. Ára minden, ami kell, ha ital nem jó. Érted? Minden, ami kell... Ami kell gyereket megakadályozni. Igen?

– Igen – bólintott boldogan Raiko; tudta, hogy remek üzletet csinált. – Egészen biztos lehetsz benne, hogy nem lesz gyerek.

– Meg húsz aranyoban – tette hozzá André Poncin, és örömmel látta, hogy az asszony arcán a rémület vonásai jelennek meg. Poncin tudta, hogy ez az összeg alig harmada annak, amennyit majd Raiko keres ezen az üzleten. Az asszony jajveszékelt, szitkozódott. Hosszasan alkudoztak, mindketten élvezték az alkudozást, mindketten ismerték a medicina valódi értékét. Hamarosan közel jutottak a megegyezéshez, de aztán Raiko egyszer csak furcsa tekintettel kezdte mérgetni André Poncint. Kedvelte ezt a férfit, ugyanakkor sajnálta is, és arra gondolt, hogy talán nem kellene beleavatkoznia a karmájába.

– Mi az? – kérdezte gyanakodva Poncin.

– Hadd gondolkozzam egy percre, Furanszu-szan.

Később egészen más, puha, meleg hangon, mint a régi időkben, amikor André Poncin még új vendég volt nála, és bőkezűen s gyakorta megvendégelte az egész házat, azt mondta: – Sok víz lefolyt sok híd alatt, mióta megismertelek, sok kellemes időt töltöttünk egymás társaságában... De itt, ebben a mi Lebegő Világunkban, nemcsak az öröm, a bánat is otthonos. Könnytavak között kanyarognak ösvényeink, amerre a karma diktálja. Eszembe jutott, hogy utoljára Hana szerződésén vitatkoztunk így.

André Poncin arca maszkká merevült. – Nem beszél Hanáról.

– Jaj, kérlek, bocsáss meg, de muszáj, mert azt hiszem, tudok egy megoldást.

– Nincsen megoldás! – csattant fel dühösen André Poncin. – Nincs orvosság, Hana meghalt, Hanának köze semmi gyöngyökhöz!

– Ez igaz. Kérlek, higgadj le, és hallgass meg – mondta szelíden Raiko. Lehet, hogy tudunk találni neked egy másik Hanát, egy hasonlót, de olyat, aki már szintén megkapta a kínai kórságot.

– Nem kell! – robbant ki döbbenetben Poncin. – Kórság nagyon rossz, nagyon rossz, csinál embert rondának.

– Igen, a vége felé – magyarázta türelmesen Raiko. – De sokszor éveken át semmi jele. Az illető nem csúnyul meg, nem látszik rajta semmi, Furanszu-szan... Évek is eltelhetnek így. Karma. Keressek neked egy ilyet?

André Poncin már nyitotta a száját, de nem szólt, csak ingatta a fejét.

– Hallgass rám, kérlek. Ha találnánk neked egy új Hanát...

– Nem!

– ...és ha neked is tetszik, és te is tetszel neki, együtt lehetek egészen addig, majd te eldöntöd... – Raiko felvonta vállát. – Ne gondolj most a jövőre, most ma van. Ez a Lebegő Világ legfontosabb szabálya. A lányt tarthatod itt nálam. Építék neked egy új házat, a másikat természetesen leromboljuk, a lányt minden szempontból úgy kezeled, mint Hanát, ugyanazt az árat, ugyanazt a havi ruha- és szálláspénzt fizeted...

Az asszony tekintete szinte belefúródott Poncinbe. Poncin érezte, hogy a lelkébe lát, látja, mennyire küzd a hirtelen feltámadt reménnyel, mennyire szeretné elfogadni az ajánlatot, amely megszabadítaná kínjaitól. Tudta, hogy karmájának híre a gondolat sebességével járta be egész Josivarát, mostantól fogva minden ház zárva lesz előtte. Nagyon udvariasan, de minden lány, minden mama-szan el fogja utasítani, ha párnázásról lesz szó, nem marad más, csak Drunk Town... És Damoklész kardja akkor is állandóan ott függ majd a feje fölött. És ami még rosszabb volt: a vágya egy pillanatra sem csillapodott, még jobban kívánta a párnázást, mint annak előtte. Ez a vágya hajszolta be Angelique-hez két nappal ezelőtt este. Szűz Máriám, segíts meg, gondolta, csaknem elsírva magát, nem akarom őt is megfertőzni.

– Van egy másik lehetőség is – mondta különös tekintettel Raiko.

– De ezt később is megbeszélhetjük. Most beszéljünk inkább Hanáról.

– Hanáról nem beszél!

– Muszáj, Furanszu-szan. Most kell róla beszélni. Te akartad tudni, hogyan halt meg, *neh?* – Raiko látta, hogy Poncin pupillája összeszűkül, és hogy szinte eláll a lélegzete. – Te belerohantál az éjszakába, Hana meg ott maradt zokogva, és bevallotta nekem, mi történt. Én legalább annyira meg voltam döbbenve, mint te. Azonnal kiharancsoltam a házamból. Elátkoztam még a pillanatot is, mikor megláttam, pedig addig úgy szerettem, mintha a lányom lett volna. Neked természetesen igazad volt, meg kellett volna ölnöd, nem csak megverned. *Igazad* volt, Hana mama-szanjának természetesen mindent el kellett volna mondania. El kellett volna mondania abban a pillanatban...

– Beszélj lassabban... lassabban.

– Kérek, bocsáss meg, de ezt nagyon nehéz lassan elmondani. Annak a mama-szannak abban a pillanatban értesítenie kellett volna, amint megtudta. Rettenetesen dühös lettem, otthagytam Hanát, utánad rohantam az utcára, de már eltűntél. Visszamentem, és akkor az egyik lány... Mieko volt az... Mieko berohant, és azt kiabálta, hogy Hana megpróbált harakirit elkövetni...

Raikót kiverte a veríték. Nem ez volt az első öngyilkossági kísérlet, amelyhez valamilyen formában köze volt. Látott vagy tucatnyit az alatt a negyvenöt év alatt, amit kurtizánként és mama-szanként a Josivarákban töltött; itt született a Fűzfavilágban, anyja második osztályú kurtizán volt. Az öngyilkosságok legtöbbször méreggel követték el, mások a folyóba ölték magukat, néhányan kést döftek magukba, de előfordult szerelmesek kettős öngyilkossága is. Volt, aki azért ölte meg magát, mert teljesen elszegényedett, noha samuráj volt. Sok öngyilkosságot látott tehát, de Hanáé volt a legszörnyűbb. Mikor berohant hozzá, Hana már a haláltusáját vívta, nem lehetett rajta segíteni. A nyaka több helyen el volt metszve, de a vágások nem értek se artériát, se vénát, és a légcsövet is épp csak megsebeztek. A vágás mentén apró buborékok jelentek meg, csúnyán vérzett, de nem eléggé. Hana összekucorodva hevert a futonokon, mellette a kés, de már nem volt annyi ereje, hogy megmarkolja: valahányszor megpróbálta fölemelni, kicsúszott a kezéből. És közben zokogott, fuldoklott, öklendezett, bocsánatért könyörgött, és azt kiabálta, segítség, segíts, segíts.

– Nem akart már élni, Furanszu-szan – mondta szomorúan Raiko.
– Láttam már ilyet eleget, úgyhogy tudom. Ha túlélte volna, akkor is újra meg újra megpróbálta volna, egészen addig, míg meg nem hal. Ebben a mi világunkban eljön az idő, amikor az ember nem tehet okosabbat. Állatokat is megölünk, hogy ne szenvedjenek... Az embernek is joga van ennyi könnyörületre. Úgyhogy segítettünk neki. Megnyugtattuk, megmosdattuk, felültettük, még volt ideje kimondani, hogy Namu Amida Bucu, aztán fogtam a kést, belevágtam a torkába. Egy pillanat alatt vége lett. Hát, így halt meg.

– Te... Te megöl... Részben te megöl Hana?

– A mama-szanja voltam, kötelességem volt – felelte fakó hangon Raiko. Egy ideig megint hallgatott, sóhajtozott. – A halála előtt arra kért, hogy még egyszer kérjek tőled bocsánatot, hogy könnyörögjek neked... Hogy bocsáss meg neki.

– Te... És te? Megbocsát? Te megbocsát?

Milyen furcsa kérdés, gondolta meghökkenve Raiko. – Hana olyan volt, mint a tavalyi cseresznyevirág szirma, elfújta a szél. Nincs szüksége megbocsátásra. Csak Fűzfavilág egy szirma volt. Érted?

André Poncin bólintott; csak úgy zúgott a feje. Nem értette Raiko minden szavát, de megértette, hogy mit tett és miért. Egyidejűleg gyűlölte és áldotta az asszonyt. Egyszerre volt megkönnyebbült és szomorú, egyszerre szeretett volna öngyilkos lenni és ugyanakkor új remény töltötte el.

– Három férfi, három férfi előttem. Kicsoda?

– Kérlek, bocsáss meg, de ezt nem tudom. Csak annyit tudok, hogy japánok voltak. Tényleg – felelte Raiko őszinte tekintettel; a neveket eltemette a legtitkosabb szívébe. – De most beszéljünk ezekről. – Kinyitotta a kezét. A feketés árnyalatú gyöngyök tompán csillogtak az olajlámpás fényében. – Egyezzünk meg abban, hogy bármennyit kapok ezekért a gyöngyökért, te megkapod a harmadát, plusz az összes medicinát és minden más segítséget, ami kell. Az egyharmada... – Raiko hirtelen elhallgatott: megértette, ki az a barát Drunk Townban.

A medicina a tajpan menyasszonyának kell, gondolta izgatottan. Állítólag ő vesztett el tegnap valamilyen ékszereket. Biztos, hogy ő az, a gyöngy a bizonyosság. És ha tényleg erről a nőről van szó, akkor a tajpan nyilván nem tud a magzatról... Ííí, igazán gyümölcsöző ez a

mai este, gondolta jókedvűen. Egy ilyen fontos hölgy titkos várandóssága... Rendkívül értékes információ lehet. Jól alakulnak a dolgok. Taira meg szinte beszorult Fudziko jádekapujába. Vajon mi vonzza ehhez a lányhoz a kerek szeműeket? Végül, de nem utolsósorban kiderült, mi a teendő Furanszu-szannal, az én értékes gajdzsin kémemmel.

Kiabálni szeretett volna örömeiben, de nem mutatta, Poncinre nézett. – A harmada, Furanszu-szan?

André Poncin üres tekintettel nézett rá, bólintott.

– Megmondtad a hölgynek, hogy azért van kockázat?

– Mi kockázat? Raiko mond sokszor, medicina jó.

– Az is, legtöbbször. De ha az oldat nem hat... De most ezzel ne foglalkozzunk. Reméljük, hogy Buddha rámosolyog a hölgyre. – Raiko Poncin szemébe nézett. – És rád is. *Neh?*

André Poncin szótlánul nézett rá.

24

November nyolcadika, csütörtök

Drága Colette!

Három hét elrohan, és holnap nagy nap lesz, írta izgatottan Angelique, olyan boldog vagyok, alig tudom elhinni. Remekül alszom, rózsás az arcom, mindenki bókokkal halmoz el, az alakom jobb, mint valaha...

Semmi jele, gondolta. A világon semmi. Talán csak a keblem... De lehet, hogy csak képzelem. És holnapra ennek is vége.

Az íróasztalánál ült az öbölre néző szobában, nyelve hegyét kidugta foga között, úgy írta a levelet.

Holnap Szent Teodor napja lesz – folytatta, ő az én új védőszentem. Tudod, Colette, a házasság révén én is brit leszek (nem angol, mert Malcolm részben skót és csak részben angol), és Szent Teodor az egyik legjobban tisztelt szentjük. Szent Teodor sem született britnek, görög volt, ezerkétszáz évvel ezelőtt élt, és Canterbury érseke lett belőle, ami azt jelenti, hogy a brit szigeteken olyan volt, mint nekünk a pápa. Megreformálta az egyházat, száműzte a pogány praktikákat, szent ember volt, kedves, különösképp a nőkhöz, nyolcvannyalc évet élt. A tiszteletére holnap böjtöt tartok.

Szent Teodorról Leó atya mesélt nekem. Az az igazság, hogy nem nagyon szeretem ezt az atyát, valahogy olyan bűdös (kénytelen vagyok egy illatosított zsebkendőt tartani az orrom alá gyónáskor, te biztos, hogy elájulnál tőle, drága Colette). Múlt vasárnap rosszul éreztem magam, és valószínűleg most vasárnap sem megyek templomba. Emlékszel még ugye, hogy csináltuk, amikor nem volt kedvünk iskolába menni...

Kinézett az ablakon, elnézett a tajtékos tenger felé, de igazából nem is látta; szemét elhomályosította az elképzelt rózsás jövő. Itt a

lakosztályában meleg volt, nyugalom, nem volt huzat, az ablakok jól zártak, a kandallóban pattogva lobogott a tűz. Malcolm Struan kényelmesen elnyúlva szunyókált mellette egy magas hátú, vörös bársonyhuzatú karosszékben, ölében és lába körül iratokkal, levelekkel, számlákkal. A két lakosztály közötti összekötő ajtó nyitva volt, Angélique folyosó felőli ajtaja szintén. Ez volt az új módi. Jobb így, mondták mind a ketten, rengeteg idő lesz még a magánéletre.

Angélique az előtte álló napra gondolt. Nem félt, ellenkezőleg. Alig várta, hogy találkozzon André Poncinnel este a követségen. Már kimódolták az ürügyet: Angélique lakosztályát ki kell festetni, és arra a három napra Angélique visszaköltözik a követségre. Angélique elmosolyodott és folytatta az írást.

Majd szétvet az energia, Colette drágám. Mindennap lovagolok, persze nem a palánkon túlra, abból elég volt egyszer, hanem a lóversenypályán. Phillip Tyrer és Settry szokott elkísérni (Pallidar). Settrynél jobb lovaszt még sose láttam. Máskor francia és angol lovastisztek kísérik ki a pályára, és persze nem feledkezem meg szegény Marlowe-ról sem, aki egy drága, aranyos férfi, de sajnos nem az a lóra termett fajta. Három napja mindhárman átmentek Jedóba, ahol Sir William és a követek a bennszülött kabinettel és a sógunnak nevezett királlyal találkoznak.

Malcolm állapota javul, de sajnos nagyon lassan, még mindig erősen sántít. De csodálatosan viselkedik – leszámítva a postanapokat (havonta kétszer). Olyankor dühöng: haragszik mindenre és mindenkire, még rám is. De ez csak amiatt van, mert a postával mindig érkezik levél az anyjától, kezdem már gyűlölni azt a nőt, aki állandóan nyúzza, hogy menjen már haza Hongkongra. Három nappal ezelőtt Malcolm még a szokásosnál is jobban felizgatta magát. Megérkezett a Nemes Ház egyik klippere, amely ezúttal nemcsak levelet hozott, hanem a kapitánya révén szóbeli üzenetet is: „Hálás lennék, uram, ha a kirakodás után nyomban a hajóra jönne. Az utasításom úgy szól, hogy a kirakodás után azonnal induljak vissza önnel és Hoag doktorral Hongkongra.”

Még sose hallottam, hogy Malcolmmal valaki ilyen stílusban mert volna beszélni, Colette! Azt hittem, szegény Malcolmot rögtön megüti a guta. A kapitány behúzta a nyakát, és elmenekült. Én megint megpróbáltam rávenni Malcolmot, hogy tegyük meg, amit az anyja mond, de csak rám förmedt: „Majd akkor megyünk, ha én akarok, azt a keserves mindenit! Ne hozza ezt nekem szóba még egyszer!” Errefelé lassan múlik az idő, sokat olvasgatok, elolvasok mindent, ami csak a kezembe kerül. És tanulok! Szeretném megismerni a kereskedelmet, az ópiumot, a teát, a gyapotot, a selyemhernyókat... de rettenetesen vigyázni kell. Amikor első alkalommal megpróbáltam szóba hozni Malcolm előtt egy cikket, amely arról szól, hogy Franciaországban milyen siralmas helyzetben van a selyemipar (ezért olyan értékesek a japán selyemhernyók), Malcolm azt felelte: „Maga ezen ne törje azt az aranyos kis fejecskéjét, Angel...” Üzleti ügyekről még véletlenül sem beszél előttem. Olyannyira nem, hogy egészen ingerült lett, amikor felvettem, mi volna, ha a Struan alapítana egy céget Franciaországban...

Jaj, drága Colette, bárcsak itt lennél, úgy kiönteném neked a szívemet! Annyira hiányzol, hiányzol, hiányzol...

A csontnyélbe foglalt, acél tollszem pacát vetett. Gondosan felitatta, aztán megtörölte a tollszemet. Elcsodálkozott, milyen könnyű a művelet, és hogy a tollszem megint olyan, mint új korában. Néhány évvel ezelőtt még mindenki lúdtollat használt, és ilyen esetben egy tollkéssel újra kellett volna faragni, hogy még egy-két oldalt tudjon írni vele. Ezek a Birminghamben gyártott, Mitchell-féle tollszemek azonban napokig tartanak. És nem csak egyetlen méretben és formában léteznek, ki-ki olyat választhat, amilyen megfelel az ízlésének.

Háta mögött Struan összerezsent, de nem ébredt fel. Milyen nyílt az arca így álmában, gondolta Angelique.

Nyílt az ajtó, Ah Szó trappoft be. – Úrnő, ebéd. Akar itt vagy lent, hallod-e?

Struan nyomban felriadt. – Az úrnőd itt ebédel – mondta nyersen, kantoni nyelvjárásban. – Én meg lent a nagy ebédlőben. Mondd meg

a szakácsnak, hogy nagyon tegyen ki magáért.

– Igen, tajpan. – Ah Szo kicsoszogott.

– Mit mondtál neki, Malcolm?

– Csak azt, hogy maga itt ebédel, én meg lent. Meghívtam Dmitrit, Jamie-t és Norbertet. – Struan egy pillanatra elnézte Angelique halvány fényben kirajzolódó alakját. – Maga gyönyörű.

– Köszönöm. Nem ebédelhetnék én is lent?

– Nem, sajnos ez most üzleti ebéd. – Struan nagy erőfeszítéssel felállt, Angelique odanyújtotta neki a két botot. Struan, mielőtt elvette volna tőle, átölelte. Angelique hozzásimult. Nem mutatta, mennyire dühös, hogy megint szobafogságra ítélték. Nincs hova menni, nincs mit csinálni, legfeljebb irkálni vagy olvasgatni még egy kicsit. Aztán várni. Unalom, unalom.

Pincér Lun négyfelé vágta a nagy, vastagon megtöltött almás lepényt. A szeleteket míves óntányérokra helyezte, jó adag tejszín tett melléjük, és felszolgált a négy férfinak.

– Jóságos mindenható, ezt meg hol az ördögben szerezte? – kérdezte Norbert Greyforth.

– Megáll az eszem – mondta Dmitri.

– Ja, hogy a tejszín? – McFay böffentett. – Pardon. A tajpának köszönjük. – Dmitri bekapott egy kanálkával. – Fél éve Hongkongon ettem utoljára tejszín. Ez veszettül finom. Csak a Nemes Ház számára?

Malcolm elmosolyodott. – Az egyik klipperünk pár napja hozott három tehenet. A katonák szállásmestere segített becsempészni őket a katonalovak közé. Nem akarom, hogy a japánok észrevegyék. Éjjel-nappal őriztetem őket. Ha a tehenek bírják az itteni klímát, úgy tervezem, létrehozok itt egy tejgazdaságot, valami olyasmit, mint Hongkongon. Eredetileg Jamie ötlete volt. A termékeiből természetesen bárki vásárolhat majd.

– A szokásos *nemes* áron? – kérdezte Greyforth gúnyosan. Látnivalóan bosszantotta, hogy csak most értesült Struanék újabb vállalkozásáról.

– Olyan áron, amelyben benne van a tisztességes haszon is – válaszolta Struan. – Parancsol még, Dmitri?

– Köszönöm. Remek ez az almás, Malcolm!

– Mi újság Amerikában? – kérdezte Jamie, hogy megtörje a Struan és Norbert Greyforth között kialakulni kezdő feszültséget.

– Semmi jó – felelte Syborodin. – Sőt. Mindkét fél fegyverkezik, puskákat, nagy hatótávolságú ágyúkat vásárolnak... Ezek halomra ölik egymást, ilyet még nem is láttam. Úgy látszik, megőrült az Újvilág.

– Az egész világ megőrült, barátom – mondta Greyforth. – Bár az is igaz, hogy a szerencsések számára a háború jó üzlet. – Egy pillanatra elhallgatott. – Ha cukorra van szüksége, a Brocktól megkap mindent, ami csak kell. – Struan bosszantására hozzáfűzte még: – Méghozzá méltányos áron.

– Nagyon meglepne, ha Brockéknál bármi is méltányos volna – vetette oda könnyedén Syborodin. Pontosan tisztában volt vele, milyen óriási veszteségeket szenved a Struan Tyler és Morgan Brock ügyes húzása miatt, de nem érdekelte. Semmi közöm a háborújukhoz, gondolta, van nekem nélkülük is elég gondom. – A népnek sohasem tesz jót a háború. Az árak megint az egekig emelkednek... Hallották, hogy Lincolnnak sikerült keresztülvennie a kongresszuson azt az átkozott adótörvényét? Abból akarja finanszírozni a háborút. – A kanalak megálltak a levegőiben.

– És hány százalékra emelik?

– Dolláronként három centre – húzta el a száját Syborodin. Mindenki felnevetett.

– Biztos?

– Épp ma hallottam. A *Calif Belle* egyik matróza mondta.

– Három százalék? Maguk boldog emberek, Dmitri – mondta McFay. Már csaknem az egész almás pitét megette. – Én tizenötre számítottam.

– Megőrült? Abból forradalom lenne.

– Maguknál már most is az van. Ez a három százalék egyébként ugyanannyi, mint nálunk. Maguknál viszont csak három évre vezetik be, ami... De álljon csak meg a menet! – erősödött fel McFay hangja.

– Ezt csak *ígéri* Lincoln. A *Frisco Cronicle* legutóbbi száma szerint megesküdött, hogy csak három évre vezetik be... ha a kongresszus beleegyezik.

– Ez igaz, de maga is ismeri ezeket az istenverte politikusokat, Jamie. Ha egyszer sikerül keresztülnyomniuk egy adótörvényt a

kongresszuson vagy a parlamenten, azt soha többé nem vonják vissza. Szerintem ez a három százalék csak a kezdet.

Greyforth nagyot böffentett. – Jó volt ez a tejszín, Malcolm fiam. Nos, halljuk, mivel tartozunk ezért a lakomáért?

A hangulat egy pillanat alatt megváltozott. Az asztal körül megsűrűsödött a levegő.

– Javaslom, először beszéljünk arról, ami minden kereskedőt érint – folytatta Greyforth. – Beszéljünk arról, miért nem engedi Sir William, hogy mi is elkísérjük a sógunhoz meg a bakufuhoz. Szerintem ki kellene rúgni. Ilyet még soha életemben nem hallottam!

– Én sem – mondta Struan. – Az volna a minimum, hogy legalább egy képviselőnk legyen jelen.

– Egyetérték – bólintott komor arccal Syborodin; gondolatban már otthon járt. Az egyik bátyja már meghalt. – A mi követünk elég rendes, de Jenki. Mondtam neki, hogy nevezzen ki helyettesének, de füttyült rá. Magának van valami ötlete; Malcolm?

– Szerintem közösen kellene kiállítanunk egy bizottságot, annak révén gondoskodni róla, hogy ilyen ne fordulhasson elő. Azonnal küldöttséget kellene menesztenünk a kormányzóhoz, és...

– Stanshope egy hülye – mondta halvány mosollyal ajkán Greyforth. – De azért megcsinálja, amit Struan mama mond neki.

– A kormányzó nem a mi bábunk, ha erre céloz – vágott vissza Struan. Tekintete ugyanolyan jeges volt, mint a hangja.

– Báb vagy sem – szólt közbe Syborodin –, a kérdés itt most az, hogy hajlandó-e kirúgni Ványadt Willie-t?

– Ezt nem teheti – felelte Struan –, ezt Londonnak kell megtennie. Én amondó vagyok, hogyha William nem hajlandó beleegyezni, hogy a jövőben mi is jelen lehessünk a tárgyalásokon, akkor fel kell vetnünk Stanshope-nak, hogy az ügyet terelje politikai síkra. Elvégre mi itt mindannyian adófizetők vagyunk. A kínaiakkal is mi tárgyalunk. Itt miért ne tehetnénk? Szerintem, ha összefogunk, eredményt tudunk elérni, így van, Norbert?

– Az a disznó Stanshope bármit megtesz, csak hogy békén hagyják. – Greyforth arcán megfeszültek a vonások. – De itt a fő probléma nem Ványadt Willie. Az admirálissal van a gond. Szerintem őt kellene leváltatni. Ez sokkal fontosabb, mint hogy Williamet félreállítsuk. Az admirális az, aki nem hajlandó lövetni

ezeket a nyavalyásokat. Rajta múlik, nem Williamen... Ezt a vak is látja. – Greyforth felhajtotta konyakját, s újratöltötte poharát. – Tényleg jó ez a tejszín, de a konyak mintha egy picit kaparós lenne. Megengedi, hogy átküldjek magának egy hordó Napóleont?

Struannak nagy erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon indulatain. – Ha gondolja... Na és ami a japánokat illeti? Rájuk is tud talán valamilyen jobb megoldást?

– Mindenki tudja, hogy milyen megoldást javaslok – csattant fel Greyforth. – Követeljük, hogy adják ki Canterbury gyilkosait, és fizessenek jóvátételt. Ha három napon belül nem teljesítenek, a földdel tesszük egyenlővé Jedót. Hányszor kell még ismételnem? De ezek a hülyék nem hajlandók normális megtorló intézkedéseket fogantatosítani, márpedig a bennszülöttek nem értenek másból.

Elmélyült a csend. McFay rezzenéstelen szemmel nézett maga elé, igyekezett nem mutatni gondolatait. Dühös volt, amiért Struan nem közölte vele még ebéd előtt a találkozó valódi célját, és így nem tudott neki tanácsokat adni. – Tegyük fel, hogy így van, ahogy mondja, Norbert... Egyetért azzal, hogy maga, Dmitri és a tajpan mint a kereskedők képviselői azonnal felkeressék Ványadt Willie-t, amint visszatér?

– Felőlem elmehetünk hozzá, de úgysem érünk el vele semmit. – Greyforth belekortyolt a konyakba. – Én csak azt tudom, mit mondana erre egy igazi tajpan, mit mondana erre Mr. Brock a maga egyszerű, keresetlen módján, keresetlen szavaival. Azt mondaná: az admirális az a rohadt alma a kosárban, amelyiktől megrohad a többi, Sir William egy nyomorult, pimasz fráter, aki már nem fog megváltozni. Azt mondaná: majd ő elmegy Stanshope-hoz, aki egyébként szintén egy hülye, és az első postával megírja képviselő barátainknak, hogy csapjanak patáliát. – Greyforth rágyújtott egy manilaszivarra, kifújta a füstöt, és gunyoros hangon folytatta. – És még azt is hozzátenné, hogy noha a mi barátaink jóval befolyásosabbak, mint a magukéi, és sokkal többet is tesznek, azzal együtt egy kalap szart sem érnek, mert öt-hat hónapig is eltartana, mire az ügy elintéződné. Tehát valami olyasmit mondana: emeld föl a székből azt a lottyadt segged, édes fiam! A keserves mindenségit, ez a te dolgod, neked kell megoldanod! Mert ha te nem oldod meg,

én megyek a japánokhoz, és szétloccsantom azt a tetves koponyájukat.

Struan érezte, hogy előnti a düh, mint mindig Tyler Brock neve hallatán, vagy ha olvasott róla az újságokban, vagy megpillantotta Hongkongon vagy a lóversenypályán. – Tehát? Mit javasol?

– Nem tudom. Ha tudnám, már megtettem volna. – Greyforth nagyot böfögött. – De azért a titkos japán aranybánya-koncessziójuk ügyében léptem. Sose fogják megkapni.

Struan és McFay leesett állal nézett rá.

Két hete Vargas izgatottan megsúgta Struannak, hogy megkereste őt az egyik selyemszállítójuk, egyben Óta nagyúr követe, és azt mondta, szeretne titokban találkozni a tajpanggal, hogy „exkluzív aranybányászati jogot ajánljon a Struannak Kuantó tartomány egész területén, amely a Jedo körüli hegységeket és síkságokat jelenti. A koncesszió fejében fegyvereket kér.”

– Gyönyörű! – válaszolta erre Struan. – Ha tényleg komolyan gondolják, óriási előrelépés! Eh, Jamie?

– Hát ha tényleg komolyan gondolják...

– Tessék, nézzék, itt a felhatalmazásuk.

Vargas egy finom rizspapírlapot tett eléjük, amelyen kínai stílusú írásjelek oszlopai sorakoztak egymás mellett. Az alján bonyolult mintázatú pecsét látszott. – Ez itt Óta nagyúr pecsétje. Ez a másik pedig a ródzsú egyik tagjéé, Josi nagyúré. Mindössze két feltételük van: az egyik, hogy a találkozóra Kanagavában kerüljön sor, a másik pedig, hogy a bakufunak egy szót se.

– Miért nem? És miért pont Kanagavában? Miért nem itt?

– Csak annyit mondtak, hogy ott akarnak velünk találkozni. A követségen. Ja, igen: és még azt is mondták, hogy este.

– Lehet, hogy valami cselre készülnek, tajpan – mondta McFay. – Gondoljon csak bele, Követség Limet is ott ölték meg, és hogy azok a gyilkosok...

Struan megborzongott a felidézett emlék hatására. De elhessegette aggodalmait. – Majd a katonák megvédenek.

Vargas ismét megszólalt. – Megígérték, hogy a képviselőiknél nem lesz fegyver. Egyedül ahhoz ragaszkodtak, hogy az egész titokban történjék, senhor.

– Magának ez túl veszélyes, tajpan – mondta McFay. – Majd megyek én, viszem Vargast tolmácsnak.

– Bocsásson meg, senhor McFay – mondta Vargas –, de kizárólag a tajpanggal hajlandók tárgyami. És úgy vettem ki a szavaikból, hogy tolmácsra nincs szükség, majd ők hoznak valakit, aki beszél angolul.

– Ez roppant veszélyes, tajpan.

– Tudom, de ekkora lehetőséget akkor sem szalaszthatok el. Ilyen nem adódik mindennap. Ha sikerül megkötnünk ezt az egyezséget, óriásit léptünk előre. Mik a feltételeik, Vargas?

– Nem mondták, tajpan.

– Mindegy, nem érdekes. Fogadja el. Amint lehet, találkozunk. De van egy kikötésem: viszem McFayt is. Csónakon megyünk, Jamie. És rendeljen nekem oda egy gyaloghintót Kanagavába.

A találkozó rövid és szokatlanul nyílt volt. Két szamuráj érkezett. Az egyik, aki Vatanabe néven mutatkozott be, erős amerikai akcentussal beszélt. – Óta nagyúr akar két keresőt. Gyakorlott keresőt. Keresők mehetnek bárhova földjén, mi adunk vezetőt. Fegyverek nem lehet. Óta nagyúr garantál biztonság, ad nekik fedél, étel, szakét, amennyit inni bírnak, meg nőket. Szerződés egy év. Maga tartja magának arany felét, amit találnak, maga ad bányászgépek és pallérok, tanítani Óta nagyúr embereit, ha találnak arany. Eladások csinál maga. Ha sikerül, Óta nagyúr szerződés csinál második év és harmadik év és még több. Ha Nemes Ház játszik tisztességesen. Megegyeztünk?

– Csak aranyat kell keresniük?

– Igen. Óta nagyúr mondja, neki van kicsi bánya, lehet kicsi bánya közelében sok még, *neh?* Eladások intéz maga. Kutatók kell lenni jóknak, kik voltak kaliforni vagy ausztráli mezőkön. Megegyeztünk?

– Megegyeztünk, de az ilyen emberek megtalálásához idő kell.

– Mennyi?

– Két hét, ha vannak ilyenek itt a kolónián, hat hónap, ha Ausztráliából vagy Amerikából kell hozatnunk őket.

– Előbb jobb. Másik: hány puska van eladó most rögtön?

– Öt.

– Óta nagyúr megveszi, és megveszi csósúi puskákat, amit maga ígért, amikor puskák megérkez. Ugyanaz ár.

– Azokra már szerződési kötöttünk. Majd hozunk másik szállítmányt.

– Óta nagyúr akarja csósúi puskák. Azokat akarja. Fizeti ugyanaz ár. Minden csósúi fegyver. Érti? És az összesét, amit szerezni tud. Maga ad el csak neki Japánban, csak kizárólag neki. Érti? Ágyúkat és puskákat is. Amit csak szerezni tud. Óta nagyúr fizet aranyban. Minél többet talál, annál több a magáé.

Se Struan, se McFay nem tudta rávenni a férfit, hogy egy jöttányit is változtasson a feltételeken. Struan végül beleegyezett, és megállapodtak, hogy egy hónap múlva újabb találkozót tartanak, akkorra Struan felvázol egy egyszerű szerződést, és mellékeli a két férfi életrajzát. Miután a samurájok elmentek, McFay és Struan gratulált egymásnak.

– Loholjon át Drunk Townba, Jamie – mondta Struan. – De az ég szerelmére, siessen, és legyen nagyon óvatos, nehogy Norbert kiszagolja.

McFay napok alatt talált két megfelelő embert, egy amerikai és egy skót ónbányászt, mindkettő dolgozott már aranymezőkön: az egyik Kaliforniában, Shutter's Millben, a másik Ausztráliában, az Anderson's Creek-i leletnél. Megbeszélték, hogy a két bányász összeírja, milyen felszerelésre van szükségük, és hogy miket kívánnak belevenni a szerződésükbe. Struan és McFay most elképedten hallgatta Norbert Greyfortht.

– Ezt az üzletet már elhalásztuk az orra előtt, Malcolm fiam. Kész, el is felejtheti. És azokat a koszos bányászait is. Már leszerződtek öt évre a Brock és Fiaihoz.

– Micsoda? – kérdezte elképedve Struan.

Greyforth nevetett. – Ki korán kel, aranyat lel. Rálicitáltam az ajánlatukra, már hajóra is ültettem őket. Elindultak Jedóba, ahhoz a Vatanabe nevezetű samurájhoz. Hol a fenébe tanulta az a nyomorult az amerikai angolt? Nem mondta magának? Mindegy. Fele-fele ebben az aranyüzletben nagyon jó üzlet. – Kacagása még keserűbbé vált. – Visszatérve Ványadt Willie-re... Ha visszajön, én hajlandó vagyok elmenni hozzá, nekem nem esik le az aranygyűrű az ujjamról. Dmitri, maga is jöhet, ha akar. – Struanra nézett, ajka gúnyosan lebiggyedt. – Mivel maga úgysem lesz itt, majd viszem Jamie-t.

– Tessék?

Greyforth megint böfögött. – Úgy hallottam, az anyja visszarendelte Hongkongba. McFay elvörösödött. – Nézze, Nor...

– Maga ebbe ne szóljon bele, Jamie – torkolta le Struan. – Norbert, maga pedig válogassa meg a kifejezéseit.

– Válogassam meg, drága, ifjú barátom? Talán rosszul hallottam, hogy az anyja azt akarja, hogy menjen vissza Hongkongra? Nem igaz talán, hogy utasította: azonnal szálljon fel az első hajóra, a kapitánynak pedig megparancsolta, hogy vigye vissza magát?

– Ehhez magának semmi köze! És azt ajánlom...

– Nekem igenis mindenhez van közöm, ami Jokohamában történik! – csattant Greyforth hangja is. – Különbem sem szokásunk Struanéktól tanácsot elfogadni, legkevésbé egy olyan pelyhes állú tacsától, akinek még be sem nőtt a feje lágya.

McFay felpattant, Struan pedig felkapta konyakospoharát, és tartalmát Greyforth arcába lötytyintette.

– Jóságos ég....

– Ezt vonja vissza, Norbert! – kiáltotta Struan. Syborodin és McFay döbbsen figyelte a hirtelen kirobbant jelenetet. – Ezt azonnal vonja vissza, vagy elégtételt követelek, a szentségit!

– Pisztollyal, hajnalban? – kérdezte gúnyosan Greyforth: az események még annál is jobban alakultak, mint remélte. Felrántotta az abroszt, hogy megtörölje vele az arcát, csörömpölve hulltak a földre a poharak. – Bocsánat a felfordulásért, de maguk a tanúim, hogy az igazságon kívül semmi mást nem mondtam.

– Bocsánatot kér, igen vagy nem?

Greyforth mindkét kezével az asztalra tenyereit, villámló szemekkel nézett Malcolm Struanra, aki dühtől fehéren állta tekintetét.

– Igaz, hogy magát visszarendelték? Igaz. Igaz, hogy maga még csak húszéves, tehát a törvény szerint kiskorú, ami azt jelenti, hogy aligha nőtt be a feje lágya? Ez is színicaz. És mondok hozzá még egy igazságot: fél kézzel is szétlövöm vagy levágom a fejét, hiszen maga még csak állni sem tud rendesen, hogyan akar hát harcolni? *Eh?* – Greyforth gúnyos hangjába a lenézés tónusai vegyültek. – Maga nyomorék, Malcolm fiam, és ez olyan igaz, mint hogy itt állok! Ugyanilyen igaz, hogy a Struan céget évek óta a maga mamája

vezeti, igaz, hogy a csődbe... Kérdezze csak meg Jamie-t vagy bármelyik becsületes embert, megmondja magának! Nevezheti magát tajpannak, de attól maga még nem Dirk Struan, nem a tajpan, és soha nem is lesz. A tajpan az Tyler Brock. És egyvalamit megígérhetek magának: még karácsony előtt miénk lesz a Nemes Ház. Párbajozni akar? Maga megőrült. De ha mindenáron ez a szándéka, bármikor állok rendelkezésére. – Greyforth határozott léptekkel kiment. Bevágódott mögötte az ajtó.

– Szeretném, ha maguk lennének a segédeim – mondta dühtől remegő hangon Struan.

Syborodin reszkető inakkal felállt. – Malcolm, maga megőrült. A párbajt tiltja a törvény. De rendben van. Köszönöm az ebédet. – Ő is elment.

Struan nagyot fúj, a feje is megfájdult. Felpillantott McFayre, aki úgy nézett rá, mintha eddig sose látta volna. – Igen, Jamie, megőrültem – mondta. – De maga az oka! Hagyta, hogy Norbert, a Brock legjobb embere hülyét csináljon magából, és...

– Bocsásson meg, de...

– Erről még beszélünk. De azért ez elég egyértelmű. És még egyértelműbb a bányászok dolga. Vargasnak a bányászokról fogalma sem volt, úgyhogy csak magán keresztül szivároghatott ki. Maga a cégünk legjobb embere, de Norbert túljárt az eszén. A legjobb megoldás, ha egy golyót küldök annak a nyomorultnak a fejébe.

Csend támadt. Végül McFay törte meg. – Bocsásson meg, amiért csalódást okoztam... Rettenetesen sajnálom, de... Ne haragudjon. Ne haragudjon, de én nem kívánok részt venni semmiféle párbajban, semmiféle vérbosszúban, ez örökség.

Struan még jobban elfehéredett. – Lehet, hogy örökség, de most beszéljünk magáról. Vagy megtartja a nekem tett szent esküjét és támogat, vagy esküszöm, hogy tényleg vége. Három napja van.

Ugyanaznap délelőtt Settry Pallidar egy dragonyosszakasz élén átlovagolt a jedói várat körülvevő legkülső árok fölötti hídon.

Közömbös, egyenruhás szamurájok sorfala között kocogtak a vár belseje felé, át a felvonóhídon, át a hullórostély alatt, át az erős, megvasalt kapun. Előttük egy szamurájcsapat haladt, háromméteres

rudakon hordozták a ródzsú zászlóit, amelyeket a ródzsú jelképe, a három összefonódott cseresznyevirág díszített.

A dragonyosok mögött félszáz felföldi következett, akik előtt egy húsztagú zenekar haladt egy óriás termetű tamburmajor vezetésével. Rikoltoztak a dudák. A felföldiek után következett a követek és személyzetük menete. Valamennyien lóháton. A követek díszegyenruhában: tollas kalapban, díszkarddal, frakkban, köpönyegben – kivéve az orosz követet, aki kozák egyenruhát viselt, és a Japánban fellelhető legjobb lovon ült. Barna csődörének külön húszfős személyzete volt, amely az élete árán is hajlandó volt megvédeni. Phillip Tyrer és Johann Favrod Sir William kíséretében lovagolt, André Poncin Henry Seratard mellett. Egy szakasz vörös kabátos zárta a menetet. A két ágyúfogat és a tüzérek a külső hídfőnél maradtak. Ezen is hosszú napokon át folyt a vitatkozás. Sir William kitartott amellett, hogy az ágyú elengedhetetlenül szükséges a megfelelő királyi tiszteletadáshoz, a bakufu pedig mindvégig azt hangoztatta, hogy a törvény nem teszi lehetővé, hogy a gajdzsinok fegyvert viseljenek, és ezzel sértenék a sógun méltóságát. Egyheti huzavona után végül Sir William állt elő a kompromisszumos megoldással: viszik az ágyúkat, de kinn hagyják a híd túlsó oldalán, és mindaddig nem lőnek velük királyi salvót, amíg a ródzsú erre hivatalosan engedélyt nem ad.

Az igazi megoldással azonban a franciák admirálisa állt elő. A végeérhetetlennek rémlő tanácskozás közben zászlóshajójával közelebb manőverezett a parthoz, és leadott egy sortüzet. Az ágyúgolyók közvetlenül a kolónia mellett füttyültek el, és senkinek sem ártva az agyagos talajba fúródtak. A hallótávolságban lévő japánok azonban így is halálra rémültek.

– Ha a vár előtt nem köszönhetjük méltóképpen a sógunt – fejtegette Sir William negédesen –, kénytelenek leszünk a hajókról foganatosítani az üdvözlést, úgy, ahogy az imént. Mi most is azt kértük az admirális úrtól, hogy vaktölténnyel tüzeljen, de valahogy félreértette... Tudják, hogy van ez, a nyelvi nehézségek... És ha véletlenül legközelebb megint félreérti és rosszul céloz, könnyen lehet, hogy a maguk városát találja el. Erről mi nem tehetünk. Kénytelen leszek majd ezt részletesen elmagyarázni Komei császárnak. Ugyanis ezek az ágyúlövések, valamint a

díszegyenruha és hogy minden fegyverünket magunkkal visszük, csupán a tisztelet jele, amit az önök sógunja iránt szeretnénk kinyilvánítani, illetve a császár iránt, akinek meglátogatását önök miatt már háromszor halasztottam el.

A bakufu ellenállása megtört, így aztán a gajdzsinok menete teljes fegyverzetben vonult be a jedói várba. Minden katonát figyelmeztettek, hogy rendkívül szigorú büntetés terhe mellett, eszükbe ne jusson provokálni a japánokat.

– Itt leszállunk, Sir William – léptetett oda és tisztelgett Pallidar. Ő volt a kíséret parancsnoka. Szamuráj tisztek álltak mellette, és egy hatalmas kapu felé mutogattak, amelyet épp most tártak fel.

– Jól van. Tisztában van a feladatával?

– Természetesen, bár nem hinném, hogy ha úgy adódna, képesek lennénk kivágni innen magunkat. Még íjakkal és nyilakkal szemben sem, annyian vannak.

– Eszem ágában sincs harcolni, kapitány. – Sir William elmosolyodott, hátrafordult a nyeregben, és intett a többieknek, hogy szálljanak le. – Egész jó kisvár, *eh?*

– Még sose láttam ennél jobbat, nem is olvastam jobbról – felelte nyugtalanul Pallidar. – Ilyet még a keresztesek sem pipáltak. E mellett még a máltai johannitáké is eltörpül. Látnivalóan könnyű védeni. Nagyon nem örülnék, ha meg kellene ostromolnom.

– Magam is úgy gondolom. Phillip! – kiáltott Sir William. – Kérdezze már meg valakitől, hol lehet itt vizelni.

Tyrer odasietett az egyik szamuráj tiszthez, udvariasan meghajolt, és valamit súgott neki. A férfi morgott valamit, és egy spanyolfal felé intett.

– Ott van néhány vödör, uram, de ez a szamuráj valami olyasmit mondott, hogy csaknem valamennyi helyiség sarkában van egy vödör ilyen esetekre.

– Jól van. Szerintem az ilyesmit legjobb mindig a találkozó előtt elintézni... Mindazonáltal az erős és nagy hólyag a diplomata egyik legfontosabb erénye. – Miután Aylesbury és a többi követ könnyített magán, elindultak befelé: elől Aylesbury, mögötte sorban Seratard, Szergejev gróf, von Heimrich, van de Tromp, Adamson és egy frissen érkezett diplomata, Fritz Erlicher polgármester, a helvéciai – svájci – konföderáció küldötte, egy szakállas óriás, aki egyaránt jól

beszélt franciául, angolul, németül és hollandul, s ezenkívül számos német dialektusban jártas volt. Phillip Tyrer, Johann Favrod és André Poncin zárta a sort.

A kihallgatóterem körülbelül húsz lépés hosszú és tizenkét lépés széles volt, magas, gerendás mennyezetű, nagyon tiszta, nagyon huzatos, kőfalaiban lőrészerű ablakok. A falak mentén közömbös arcú szamurájok álltak. A helyiség egyik végében két sorban hat-hat karosszék állt egymással szemben. A teremnek számos ajtaja volt. A belépő küldöttséget csak szolgák üdvözölték. Egy elegáns, de alacsony rangú bakufu tisztviselő a székek felé tessékelte őket, de nem hajolt meg. A szolgák apró tálcákat hoztak, és hollandul kínálták a vendégeket: – Foglaljanak helyet, teázzanak.

Aylesbury ingerülten odaszólt Tyrernek. – Phillip, kérdezze már meg ezt a jóembert, hol van a Vének Tanácsa, hol a ródzsú.

Phillip Tyrer idegességét palástolva odament a tisztviselőhöz, várta, hogy meghajoljon. A férfi azonban nem hajolt meg, csak nézett rá. Phillip Tyrer élesen rászólt. – Elfeledkeztél a jó modorról? Hajolj meg! Én nagy úr vagyok országomban, és nagyon nagy urakat képviselek!

A férfi elvörösödött, mélyen meghajolt, halkán motyogva bocsánatot kért. Tyrert majd szétvetette az öröm, amiért volt benne annyi előrelátás, hogy megkérdezzen Nakamától néhány nagyon fontos kifejezést. Még parancsolóbb stílusban szakította félbe a férfit. – Hol vannak uraid, hol a ródzsú?

– Rettenetesen sajnálom, kérlek, bocsáss meg, nagyúr – hebegte a férfi. – Uraim arra kérnek benneteket, hogy várjatok itt, frissítsétek fel magatokat.

Tyrer nem egészen értette, mit mond, de azért nagyjából kivette, miről van szó. – És frissítés után?

– Megtiszteltetés lesz számomra, ha a találkozó helyére vezethetlek benneteket – felelte a férfi; szerényen lesütötte a tekintetét. Tyrer ismét hatalmas megkönnyebbülést érzett, mert ezt is megértette. Miközben tolmácsolta Aylesburynek, mit mondott a tisztviselő, érezte, hogy hátát kiveri a hideg veríték: tudta, hogy mind ez idáig pokoli szerencséje volt.

Aylesbury felhorkant és a többiek felé fordult. – Egy frászt fogunk mi itt várni, eh, uraim? Ezeknek már rég itt kellene lenniük,

megbeszéltük velük, hogy rögtön elkezdjük a tanácskozást. Én bizony nem várok, nem teázom. Körülnézett. – Helyes – mondta az általános egyetértést tapasztalva. – Phillip, mondja meg ennek a jóembernek, hogy mi a ródzsúhoz jöttünk. Ezért vagyunk itt. Vezessen oda minket most rögtön.

– És hogy óhajtja, uram... mekkora határozottsággal mondjam?

– Az ég szerelmére, Phillip, ha azt akartam volna, hogy körülményes és diplomatikus legyen, akkor magam is körülményesen és diplomatikusan fogalmaztam volna. Egy tolmácsnak az a feladata, hogy pontosan fordítsa le az elhangzottakat, nem pedig az, hogy értelmezze a szavaimat.

– A kitűnő nagyúr mondja, akarja látni ródzsút azonnal. Azonnal!

A tisztviselőt megdöbbenette az udvariatlanság és nyersség, fogalma sem volt, hogy mit tegyen. Utasításai egyértelműek voltak: a gajdzsinokat megfelelő ideig de legalább fél gyertyáig várakoztatni kell, hogy arcot veszítsenek, akkor majd üzenünk, és elének vezetheted őket.

Hadarva válaszolt. – Természetesen abban a pillanatban odavezetlek benneteket, amint felfrissítettétek magatokat és amint minden a legnagyobb rendben lesz a fogadtatásotokra. E pillanatban azonban sajnos még nem lehetséges, mivel a magasztos személyek még nem öltötték fel magukra díszöltözéküket, ezért e percben nem teljesíthetem uratok udvariatlan kívánságát, tolmács-szan.

– Kérlek, mondd megint, ne gyorsan – szólt rá Tyrer idegesen. Újabb japán szóáradat kövezett. – Azt hiszem, Sir William, várnunk kell.

– Eh? Miért?

– Uram mondja, miért vár?

Újabb japán mondatok következtek, amelyek legnagyobb részéből Tyrer egy szót sem értett. A tisztviselő észrevette, és hollandra fordította a szót. Erlicher közelebb lépett, egy ideig hallgatta a japánt, végül közbeszólt: – Úgy veszem észre, Sir William, hogy a ródzsú még nem... hogy is mondják, nincs még egészen készen, de amint elkészülnek, a fogadóterembe vezetnek minket.

– Mondja meg ennek a jóembernek kerek perec, hogy azonnal vezessen oda minket. Mi pontosan érkeztünk, a magas szintű találkozó mindig időben kezdődnek, mert a tárgyaló felekre más

fontos államügyek is várnak. Ezt már vagy ötvenszer elmondtam! És mondja meg neki, hogy igyekezzon!

Erlicher szélesen elmosolyodott, közölte a japánnal Aylesbury mondandóját, és bárhogyan igyekezett is kibújni a tisztviselő a kívánság teljesítése alól, végül meghajolt, s az elképzelhető leglassúbb tempóban egy folyosóra vezette őket. Előbb azonban előreküldött egy hírnököt, hogy figyelmeztesse a tanácsot a gajdzsinok megdöbbentő orcátlanságára.

Újabb folyosón vonultak végig, majd két szamuráj kinyitott előttük egy óriási ajtót. A tisztviselő térdre borult, fejét a padlóra hajtotta. A helyiség túlsó végében egy alacsony dobogóra helyezett székeken négy férfi ült ékes selyemruhákban, kardokkal az övében. A középén álló szék üres volt. A dobogóval szemben, tehát alacsonyabban – ezt minden követ nyomban észrevette – hat szék állt egymás mellett, minden követ számára egy-egy. A két széksor között térdelt a hivatalos tolmács, az ajtóval szemben, a dobogó két oldalán félkörben körülbelül száz szamuráj. A követek láttán minden szamuráj meghajolt. A négy ródzsútag csak alig észrevehetően.

Aylesbury és a többiek udvariasan meghajoltak, majd előrementek az emelvényhez, és leültek. „Civilizált országok követei semmilyen körülmények között nem borulnak térdre, és nem hajtják fejüket a padlóra – mondotta Aylesbury idejövetelük előtt –, bármilyenek legyenek is a fogadó ország szokásai!”

Phillip Tyrer, aki Nakama révén már szinte szakértőjévé vált a meghajlásoknak, észrevette, hogy valahányszor egy vén meghajol, mindig úgy hajol meg, ahogy egy felettes az alattasa felé. Mindegy, gondolta, lényeg, hogy itt vagyunk a szentélyek szentélyében. Vajon mikor foglalja el a sógun az üres széket? Vajon milyen lehet? Tényleg gyerek még?

Az egyik vén beszélni kezdett. Tyrer hirtelen rádöbbsent, hogy látta már ezt az embert: ez az a fiatal tisztviselő, aki az előző megbeszélésen is jelen volt a követségben. És az az ideges, köpcös férfi is ott ült mellette, aki mindvégig egy árva szót sem szólt, csak figyelt.

Vajon miért jött ez a két vén így inkognitóban, tűnődött. Várjunk csak egy percre... Ez a fiatalember Vatanabe Tomo néven mutatkozott be, ha jól emlékszem.... Igen, azt mondta,

másodosztályú tisztviselő. Nyilvánvalóan álnév. Miért? Mire volt jó az inkognitó?

Tyrer későbbre halasztotta a választ, és arra figyelt, amit a férfi mondott. Jóformán semmit sem értett belőle. Nakama figyelmeztette rá, hogy így lesz, elmondta, hogy az udvarban használatos nyelv egészen más, mint a közönséges japán, a szavakat sokszor épp ellentétes értelemben használják.

A harmadik vén kerekded, kalácsképű, nőies kezű férfi volt, a negyedik nemcsak nevében, hanem valóban is öreg: ősz, sovány arcú, arca bal oldalán csúnya sebhely. Egyikük sem volt magasabb öt és fél lábnál. Ruhájuk szárnyyszerű vállrésze, szokatlanul bő szárú nadrágjuk, lakk-kalapjuk, amelynek szalagját álluk alatt megkötötték, méltóságteljes mozdulatlanságuk impozáns benyomást keltett.

Most a japán tolmács szólalt meg hollandul. – A ródzsú, az Öt Vén Tanácsa üdvözli az idegenek képviselőit, és kéri őket, hogy a megbeszélteknek megfelelően mutassák be okmányaikat.

Aylesbury felsóhajtott. – Rendben van, lássunk hozzá. Kérdezze meg tőlük, nem kellene-e megvárnunk, míg a sógun megtisztel minket a megjelenésével?

A holland szavakat japánra fordították, aztán a legifjabb ródzsú, Josi beszélni kezdett. Szavait lassan és módszeresen hollandra majd angolra fordították.

– A szokásos szócséplést leszámítva, Sir William, a szóvivőjük azt mondja, hogy a sógun megjelenéséről nem volt szó, ezen a megbeszélésen csak a ródzsú jelen. Arról volt szó, hogy a sógun majd csak később jön.

– Nem ebben egyeztünk meg, és ismételten közlöm velük, hogy a követek megbízólevelét csak az államfőnek, jelen esetben a sógunnak mutathatjuk be, ezért most nem folytathatjuk.

Újabb tolmácsolási procedúra.

– A vének azt mondják, hogy a sógunnak sürgősen Kiotóba kellett mennie, nagyon sajnálja, de nem lehet jelen a találkozáson satöbbi satöbbi, de önök nyugodtan bemutatathatják a ródzsúnak a megbízóleveleiket, mivel a ródzsúnak jogában áll ezeket átvenni.

Megint a fordítások. Aylesbury türelmetlensége szemmel láthatóan haraggá fokozódott. Mindkét oldalon újabb megbeszéléseket folytattak. Teltmúlt az idő. Végül előkerült egy piktogramokkal teleírt

irattekercs, amelyet nagy hűhóval lepecsételtek, és úgy nyújtottak át a követeknek, mintha magát a Szent Grált adnák a kezükbe.

– El tudja olvasni, Phillip?

– Sajnos nem, uram.

– Nem érdekes. – Aylesbury felsóhajtott, és a többiekhez fordult. –

Ez rendkívül szokatlan.

– Az – mondta fagyos arccal von Heimrich.

– Elfogadhatatlan – ingatta a fejét Alekszej Szergejev gróf.

– Veszélyes precedens – mondta Adamson.

– Rendkívül szokatlan – mondta franciául Seratard. És igenis megígérték, hogy itt lesz a sógun. Mit gondolnak, barátaim, csupán ennek a találkozóknak az érdekében, mi volna, ha beleegyeznénk a... kívánságukba. – Volt olyan óvatos, hogy ne mutassa idegességét. Belépésükkor André Poncin óvatosan odasúgta neki: „Vigyázzon, Henri, a ródzsú szóvivője ugyanaz az ember, akit én... akit a legutóbbi találkozáson meghívtunk a hajónkra... Emlékszik? *Mon Dieu*, sejtettem, hogy befolyásos ember, de álmomban sem gondoltam, hogy ő az egyik vén! Ha ezt az embert sikerülne Franciaország oldalára állítanunk, óriási nyereség lenne...”

Megint Szergejev szólalt meg. – Szerintem is rendkívül káros precedenst teremtene.

– Én úgy gondoltam, hogy csak erre az egy találkozóra egyeznénk bele. Mit szólnak hozzá?

– Teljesen mindegy, veszett fejsze nyele – vélekedett Erlicher, a svájci.

Vitatkozni kezdtek. Tyrer figyelt, de közben a véneket is szemmel tartotta. Apja gyerekkorától kezdve mondogatta neki: „Mindig figyelj partnereid kezét és lábát, mert árulkodó jeleket adnak. Árulkodik a szemük és az arcuk is, de azon általában uralkodnak. Figyelj! Figyelj őket, de óvatosan, s ezekből az apró jelekből előbb-utóbb kiolvasod majd, mire gondol valójában vagy mit akar eltitkolni a veled szemben ülő. Ne felejtse el, fiam, hogy valamilyen mértékben mindenki túloz, mindenki hazudik.”

A köpcös, szúrós szemű öreg keze és lába állandóan izgett-mozgott: apró, ideges kis mozdulatokkal, míg a legfiatalabb véné szinte meg sem rezdült. Tyrernek, akár csak az előző találkozáson, ezúttal is feltűnt, hogy a férfi, akit magában nyugtalan szeműnek

nevezett, időről időre sűg valamit a legfiatalabb ródzsútag fülébe. És csak az övébe. Miért? És miért nem szólal meg soha? Miért nézi egyre csak a követeket, és nem a tolmácsokat?

Aylesbury váratlanul az üres szék felé intett. – Ha úgy volt, hogy a sógun nem vesz részt ezen a találkozón, és a ródzsúnak öt tagja van, akkor miért üres az a szék?

Fordítás oda, fordítás vissza, majd: – Azt mondják, hogy a ródzsú elnöke, Andzsó nagyúr megbetegedett, és nem lehet jelen, de ez nem számít, így is jogukban áll eljárni. Kérik, hogy folytassuk.

Von Heimrich szólalt meg tökéletes franciasággal, mintegy Seratard-nak válaszolva. – Nem érvényteleníti ez az egész találkozót? Ezek állandóan a tanácsuk egyhangú döntésein lovagoltak. Öten vannak. Lehet, hogy ez is csak csel, és ennek ürügyén késeibb majd érvénytelenítik a megbeszélést.

Megint vitatkozni kezdtek, csak Aylesbury hallgatott. Nem mutatta, mennyire dühös, mennyire ideges. Nyilvánvalóan megint becsaptak minket, gondolta. Mit csináljunk? Töprengett, mígnem azon vette észre magát, hogy határozott hangon megszólal: – Rendben van, elfogadjuk, és úgy vesszük, mint a sógun részéről kinyilvánított jóindulatú gesztust. De csak erre a találkozóra. Kormányunkat értesítjük, hogy mivel nem sikerült megegyezésre jutnunk, ezért a lehető leghamarabb és a szokásosnál is nagyobb kísérettel folytatjuk utunkat Kiotó felé, hogy annak rendje s módja szerint bemutassuk megbízóleveleinket a sógunnak és Komei császárnak.

Miközben Favrod hollandra fordította Aylesbury mondandóját, Szergejev suttogva megszólalt. – Bravó! Ezekkel a csirkefogókkal csak így lehet bánni! – Von Heimrich és van de Tromp, a holland bólogatott, egyetértettek. Seratard, Adamson, az amerikai és Erlicher ellenezte.

A japán tolmácsnak leesett az álla: bizonyára rosszul érti, hebegte. Favrod azonban biztosította, hogy szó sincs félreértésről. A fordítás hosszas művelete alatt Aylesbury feszülten figyelte a ródzsú tagjainak arcát: kisebb-nagyobb mértékben mindannyian nyugtalanná váltak. Helyes, gondolta.

– A szokásos blabla, Sir William, de ezúttal egy rakás udvarias bocsánatkéréssel körítve. A tolmács azt mondja, nem mehetünk el a sógunhoz Kiotóba, ebben az évszakban nagyon rossz az időjárás,

de ő biztosít minket, hogy abban a pillanatban, amint a sógun visszatér satöbbi satöbbi.

Aylesbury kesernyésen elmosolyodott. – Mondja meg neki: rossz idő ide vagy oda, a nagyon közeli jövőben tiszteletünket tesszük a császárnál. Ezt egyértelműen mondja meg neki, Johann. És hogy csak ezen az alapon vagyunk hajlandók folytatni.

A ródzsú fagyosan, de reagált: belementek a folytatásba.

Az európaiak – először Aylesbury majd a többiek – sorra felálltak, meghajoltak, közölték nevüket, rangjukat, s hogy melyik ország képviselői, és átnyújtották megbízólevelüket. A megbízóleveleket a megfelelő ünnepélyességgel átvették. A ródzsú tagjai minden egyes alkalommal udvariasan viszonzták a meghajlást.

– És most – szegte fel a fejét Aylesbury – térjünk rá találkozónk második témájára. Őfelsége kormánya ismételten leszögezi, hogy az Úr 1862. esztendejében, szeptember tizennegyedikén, fényes nappal Szandzsiro király fennhatósága alá tartozó szacumai szamurájok meggyilkoltak egy angol úriembert és két másikat megsebesítettek, őfelsége kormánya követeli a gyilkosok azonnali kiadását, vagy pedig hogy a japán törvények szerint nyilvánosan járjanak el velük szemben. Őfelsége kormánya követeli továbbá, hogy a japán kormány haladéktalanul fizessen százezer font sterling kártérítést aranyban, nyilvánosan kérjen bocsánatot, és nyilvánosan tegyen ígéretet, hogy ilyesmi a jövőben többé nem fordul elő. Ugyanakkor követeljük annak az aranyban fizetendő ötezer font sterlingnek az utolsó részletét, amely jóvátételként jár Gunn őrmester és Roper káplár meggyilkolásáért, és amely összeg már hetek óta esedékes. Ha három napon belül nem kapjuk meg aranyban, a hátralékos összeg minden további napon megduplázódik.

Aylesbury kivárt, hogy Favrod lefordíthassa szavait, de mindaddig nem volt hajlandó vitába bocsátkozni, míg be nem fejezte a felsorolást. Adamson szintén jóvátételt követelt, ő egy amerikai tisztviselő meggyilkolásáért. Kártérítést követelt az orosz követ is.

Az aransujtásos egyenruhában megjelent Szergejev – mellét csilingelő kitüntetések és érdemrendek díszítették – megszólalt: – Tavaly február tizenhatodikán Jokohamában az egyik csatahajónk, a *Gudenyov* egyik tisztjét és egyik tengerészét lemészárolták –

mondta. – II. Sándor, minden oroszok cárja kártérítés fejében a Kuril-szigeteket követeli.

Mialatt a tolmács fordított, Aylesbury odahajolt Szergejevhez, és oroszul odasúgta: – Nem rossz vicc, Alekszej gróf. Nyilván ön is tudja, hogy őfelsége kormánya sosem egyezne bele, hogy ilyen otromba módon betolakodjanak a befolyási övezetünkbe.

– Talán igen, talán nem. Európában újra háború lesz. Hamarosan kiderül, kik a barátaink és kik az ellenségeink.

Aylesbury elmosolyodott. – Bizonyos országok esetében ez mindig probléma. Az Egyesült Királyságnak nincsenek állandó ellenségei, csak állandó érdekei.

– Ez igaz, kedves barátom, de elfelejtette hozzátenni, hogy nincsenek állandó barátai sem. Egyébként most, hogy miénk Vlagyivosztk, a Csendes-óceánon mi képviseljük az erőt.

– Óceántól óceánig érő Oroszország? A cárok álma, eh?

Szergejev vállat vont. – A Kuril-szigetek nem olyanok, mint a többi... Nekünk csak Vlagyivosztk védelme miatt van rájuk szükségünk.

– Azt hiszem, tanácsosabb volna megfelelőbb körülmények között megvitatnunk az önök fölöttébb érdekes csendes-óceáni jelenlétét. Kormányomat nagyon érdekli ez a téma.

Seratard, aki nem értett oroszul és dühös volt, amiért nem vehet részt a társalgásban, fagyosan megszólalt franciául. – Remélem, Sir William, szem előtt tartja a francia érdekeket.

– Mint mindig, Monsieur. Őfelsége külügyminisztériuma mindig szem előtt tartja gáláns szövetségesei érdekeit.

– Sir William – szólalt meg kimerültén Johann Favrod. – A vének azt mondják... szóval lényegében véve csak ismétlik az előzőeket, azt mondják, Szacuma nem tartozik a fennhatóságuk alá, nem tudják, kik a gyilkosok, és szerintük mindennemű kártérítést közvetlenül Szacumától kell igényelni, természetesen a megfelelő csatornákon keresztül.

– És melyek azok a megfelelő csatornák?

Tolmácsolás oda, tolmácsolás vissza. – Azt mondják, rajtuk keresztül kell Szacumához fordulni, úgy kell kérni.

– A jó ég áldja meg ezeket, ez nem kérés! Mondja meg nekik, Johann – mondta Aylesbury –, ez az utolsó alkalom, hogy hajlandók

vagyunk tárgyalni erről a témáról. Kérdezze meg, hogy náluk szokás-e megbüntetni a gyilkosokat, és mondja meg a tolmácsuknak, hogy csak igennel vagy nemmel válaszoljanak. Csak igennel vagy nemmel.

Tolmácsolás oda, tolmácsolás vissza.

– Azt mondja, Sir William, hogy semmilyen körülmények között nem...

– Az ég áldja meg, a gyilkosságot kérdezze. Igen vagy nem! Phillip, mondja el nekik japánul!

Tyrer gyomra összeszorult, de talpra ugrott. – *Tiszteletre méltó nagyurak, kérlek, bocsáss meg rossz japán beszéd, de én uram kérdez... kéjdez, ha van gyilkos, ti megolítok-e gyilkos ember, igen vagy nem, kérem.*

Csend. Az öregek Josira néztek, Josi Tyrert figyelte. A mellette ülő ember a fülébe súgott valamit. Josi bólintott. – *A gyilkos büntetése halál.*

– Azt mondja, igen, uram. A gyilkosságért halálbüntetés jár – válaszolta Tyrer, aki idejövetele előtt megkérdezte ezeket a szavakat Nakamától. Nakama azt is elmagyarázta, milyen szigorúak a japán törvények.

– Mondd meg neki, hogy köszönöm.

– *Uram mond köszönöm, nagyúr.*

– És most azt kérdezze meg tőle, jogos-e egy ilyen bűncselekményért jóvátételt követelni. Igen vagy nem?

– *Nagyúr, kérlek bocsáss meg, de...* – Tyrer elhallgatott, hirtelen megbénult az agya. – Bocsásson meg, Sir William, de nem ismerem a jóvátétel szót.

André Poncin azonnal előpattant. – *Bakin.* Bakin; Sir William. Megengedi, hogy megpróbáljam?

– Próbálja.

– *Tisztelt nagyurak* – kezdte Poncin mélyen meghajolva. – *Kérem, uram kérdez, helyes-e alázatosan igazságot és fejpénzt kérni családnak gyilkosságért, igazságos jóvátételt kérni Szacumától?*

– *Szacumától igen.* – Josi arcán mosoly futott át.

Poncin megkönnyebbülten sóhajtott fel. – Azt mondja igen, Sir William, de a kártérítést közvetlenül Szacumától kell kérni. – Mielőtt Aylesbury újabb kérdést tehetett volna fel, Poncin a tőle telhető

legjobb, többször elpróbált japánsággal előadta az általa elképzelt megoldást. – *Tisztelt nagyúr, uram képviselőjében alázatosan javaslom, hogy a ródzsú esetleg fontolja meg javaslat: a ródzsú kölcsönözi Szacuma első részletét, egyötödöt. Ezt ródzsú adja most, Szacumának marad idő összeszedni többi pénzt. Kérem, lehet?*

Ezúttal mindannyian látták, hogy a legfiatalabb ródzsútag szeme érdeklődve felcsillan. Josi sugdolózni kezdett társaival. Poncin észrevette, hogy Tyrer rosszálló tekintettel néz rá, ezért szinte észrevétlenül megrázta a fejét, így kérve, hogy ne avatkozzon bele. Josi egy perc múltán válaszolt. – *Esetleg elképzelhető volna, hogy a huszadrészét felajánljuk, és ezt Szacuma nyilvánvaló adóssága terhére száz nap múlva kifizessük.*

– *Tiszteletre méltó nagyurak...*

– Mi a fenét mond ez, Phillip?

– Egy pillanat, Sir William – szólt közbe sima modorban André Poncin. – *Tiszteletre méltó nagyurak, uram ajánl tizedet hatvan nap múlva. Kérlek, bocsássatok meg rossz kiejtést, de nagyon alázatosan kérem. Igen?* – Látva, hogy megint vitatkozni kezdenek egymás között, Poncin tovább kockáztatott. – Bocsásson meg, Sir William, de majd Phillip is megerősíti, azt javasoltam, hogy Szacuma nevében folyósítsanak előleget. Ők is azt mondják, hogy Szacumának fizetnie kell.

– Tényleg? Ezt mondták? – Aylesbury kimeredt szemmel nézett Poncinre; egy pillanat alatt mindenki arcáról eltűnt a fáradtság. – Ez okos húzás volt. Ha ebbe belemennek, akkor én is tudok engedni. *Eh?* Egyetértenek? – udvariasságból a többiek felé fordult, hogy kikérje véleményüket. A háta mögött álló Tyrer, aki Poncin japánul előadott mondandójának legnagyobb részét megértette, most gondolkodni kezdett. Vajon kinek az ötlete volt ez? Az övé vagy Seratard-é? A nyugtalan szemű férfi megint sugdosni kezdett a fiatal ródzsútag fülébe, akinek tekintete eközben mindvégig a követek felé fordult.

Tyrer szeméről mintha fátyol hullott volna le, tökéletesen tisztán látott mindent. Jóságos ég, az a nyugtalan szemű ért angolul! – szeretett volna felkiáltani. Ez az egyetlen magyarázat. Ezért nem figyelnek rá a többiek, ezért nem szólal meg soha. Nyilván Vatanabe kéme, mert csak az ő fülébe sugdos. Meg kell tudnunk, mi a valódi

nevük, meg kell kérdezni Nakamát. Látnivalóan Vatanabe itt a legbefolyásosabb ember, ő tölti be az elnök szerepét. Na és a távol lévő elnök? Neki is meg kell tudni a valódi nevét. Mi is van még? Mi volt az, amit André...

Ismét Josira figyelt, aki most megint a tolmácshoz kezdett beszélni. A tolmács azonnal fordított, a fordítás ezúttal tizedannyi ideig sem tartott, mint eddig. – A ródzsú egyetért azzal, hogy ebben az esetben jogos Szacumától jóvátételt kérni, egyetért azzal is, hogy egy nemesemberért százezer font méltányos kártérítés, azt viszont nem tudják megmondani, hogy Szacuma nagyura is így gondolja-e. A britek és többi nemzet felé irányuló baráti gesztusként a ródzsú hajlandó ötven nap múlva Szacuma nevében a kártérítés egytized részét megelőlegezni, de addig az időpontig a hivatalos brit kérvényt be kell nyújtani Szacumának. Ami az orosz követ követelését illeti, arra a ródzsú azt válaszolja, hogy a japán föld az japán, és... azt hiszem, valami olyasmit mondott, ezt nem értettem pontosan, hogy nem lehet alku tárgya.

Aylesbury feltűnés nélkül Szergejev karjára tette a kezét, hogy megakadályozza a kitörést, és halkán odasúgta oroszul. – Hagyja most, Alekszej. Favrodhoz fordult. – Kitűnő. Mondja meg nekik, Johann, hogy...

Elhallgatott, mert Tyrer gyorsan odasúgta: – Bocsásson meg, Sir William, de javaslom, hogy fogadja el azonnal, viszont tudja meg, mi a nevük.

Aylesbury úgy folytatta, mintha Tyrer meg sem szólalt volna. – Johann, legyen szíves mondja meg nekik, hogy őfelsége kormánya ugyancsak a barátság jegyében hajlandó elfogadni javaslatukat. Ami a szentpétervári udvar követét illeti, biztos vagyok benne, hogy ő is konzultálni fog kormányával, amely minden bizonnyal szintén beéri majd pénzbeli kártalanítással. – Anélkül, hogy időt hagyott volna Szergejevnek a reagálásra, gyorsan folytatta. – És most térjünk rá egy másik sürgető problémánkra, a Simonoszeki-szoros ügyére. Valamennyi külföldi kormány tiltakozik, amiért a parti ütegek tüzet nyitottak a szoros vizén békésen közlekedő hajóikra. – Aylesbury elsorolta a hajók nevét és a dátumokat.

– Azt mondják, továbbítják a panaszt, Sir William, és a szokásos módon hozzáteszik, hogy ők nem parancsolnak Csósúnak.

– Mondja meg nekik, Johann: alkalmazkodva e megbeszélés baráti légköréhez, engedjék meg, hogy felvessek egy problémát. A külföldi kormányok képviselői számára nagyon nehéz, szinte már lehetetlen tárgyalni a bakufuval, amelynek a jelek szerint a különféle királyságokra nincs befolyása. Következésképpen mit tehetünk? Kénytelenek vagyunk közvetlenül a sógunnal tárgyalni... vagy Komei császárral.

– Japán törvényes kormánya a sogunátus, a sogunátus legfőbb vezetője a sógun, ő uralkodik a Mennyek Fiának képviselőjében, a ródzsú pedig a sogunátus legmagasabb rangú tanácsadóinak testülete. A bakufut a sogunátus tisztviselői alkotják. A külföldi kormányoknak minden esetben a sogunátushoz kell fordulniuk – tolmácsolta unott hadarással Favrod.

– Ha így áll a helyzet, akkor hogyan lehet biztosítani a békés hajózást a Simonoszeki-szorosban?

Újabb kimerítő viták és ugyanannak a válasznak más-más féle formában történő ismételtetése következett, de bárhogy próbálkozott is Aylesbury, érdembeli választ nem kapott. A feszülő hólyagok általános türelmetlenséget keltettek. A találkozó kezdete óta három óra telt el.

Aylesburynek váratlanul mentő ötlete támadt. – Rendben van, tételezzük fel, hogy több hasonló merénylet nem fordul elő, és szigorú számonkérésünket nyomban továbbítják a csósúi daimjónak. Ha ez megtörténik, mi ebben az új, baráti légkörben elfogadjuk a ródzsú álláspontját, miszerint száz nap múlva újabb találkozót javasolnak.

Újabb órányi manőverezés.

– A ródzsú beleegyezik, hogy százötven nap múlva újabb találkozót tartsunk itt Jedóban, és ezúttal szeremé ezt a találkozót befejezettnek nyilvánítani.

– Helyes – mondta elégedetten, ásítását lenyelve Aylesbury. – Akkor most kérje meg őket, hogy mutatkozzanak be, előbb szóban, aztán írják is le a nevüket, hogy három nap múlva írásba foglalhassuk és hivatalosan aláírhassuk a megállapodást. – Újabb huzavona, apró részletek tisztázása, aztán végül: – A tolmács azt mondja, Sir William, hogy egy hét múlva megkapjuk az írást, és hogy a találkozó végén a tolmács megmondja, kit hogy hívnak. – A

tolmács sorra bemutatta a ródzsú tagjait, akik nevük hallatán kurtán, közömbösen biccentettek: – Adacsi nagyúr, Mito ura... Dzukumura nagyúr, Gai ura... Josi nagyúr, Hiszamacu ura... – Tyrer elégedetten látta, hogy a sorban utolsóként ülő, nyugtalan szemű férfit kiveri a veríték, kezén-lábán apró rángások futnak végig, s meghajlása távolról sem olyan fensőbbes, mint a többieké: – Kii nagyúr, Dzukosi ura.

– Tolmácsolja nekik köszönetünket. Most pedig, mint abban korábban megegyeztünk, elrendelem a királyi üdvözetet.

– Josi nagyúr azt mondja, hogy sajnós az egyik tagjuk hiányzik, és előzetesen úgy egyeztünk meg, hogy a salvóhoz a ródzsú valamennyi tagjának egyetértése szükséges.

Aylesbury kedélyessége egy pillanat alatt szertefoszlott. A követek megdöbbenek. – Na és mi lesz a mostani megállapodásunkkal? – kérdezte éles hangon Aylesbury. – Ahhoz is a ródzsú minden tagjának egyetértése szükséges?

Újabb huzavona, egyre fokozódó feszültség; a követek suttogva figyelmeztették egymást. Aztán Johann Favrod akadozva megszólalt. – Josi nagyúr azt mondta, hogy... ez alkalommal a sógun felhatalmazta a ródzsút és a ródzsú elnökét a megbízólevelek átvételére... és hogy felelősen tárgyaljon. Egyhangúlag el fogják fogadni a megállapodást. Az előzetes megbeszélések szerint azonban az üdvözlő jellegű ágyúlövésekre csak a ródzsú minden tagjának egyetértésével kerülhet sor, úgyhogy ez jelen esetben nem lehetséges.

Csend támadt, szinte elviselhetetlenül feszült csend; Aylesbury és a többiek rájöttek, hogy csapdába estek. Ezúttal nincs kibúvó, gondolta Aylesbury.

– Pallidar kapitány!

– Parancs! – Pallidar elszorult szívvel előrelépett. Akárcsak a többiek, ő is tudta, hogy Aylesburynek nincs választása: lesz, ami lesz, kénytelen parancsot adni az üdvülövésekre. Ha ugyanis nem teszi, a következő tárgyalásokon újra meg újra felhozzák ugyanezt a kifogást.

Miközben Pallidar feszesen tisztelgett, Seratard a lehető legsimább és legdiplomatikusabb hangon megszólalt: – Sir William, én biztos vagyok benne, hogy ez az egyezmény bonafide köttetett,

és el lehet fogadni. Ajánlom, hogy fogadja el. Mindannyian ezt ajánljuk, nemde, uraim? – mondta általános megkönnyebbülésre. – Ugyanakkor javaslom, hogy a jelen körülmények között feledkezzünk meg az üdvövésekről. Egyetért, Sir William?

Aylesbury komoran gondolkodott.

Nagy megdöbbenésre Seratard hozzátette még: – André, mondja meg nekik, hogy Franciaország képviselőjében én hajlandó vagyok kezességet vállalni az első részletért.

Mielőtt Aylesbury megszólalhatott volna, André Poncin már hajlongott is:

– Uram mondja, tiszteletre méltó nagyurak, ő boldog, hogy ródzsú ad papírt egy hét múlva, egyetért kölcsönözni Szacumának ötven nap múlva első pénz. Uram mond azt is, Franciaország Japán barátja, megtiszteltetés neki adni személyes felelősség brit követnek első fizetésre. Uram mondja azt is, neki volna nagy megtiszteltetés minden ródzsút vagy bármelyik ródzsút látni hajóján vagy bárhol ő helyén. Alázatosan köszönöm, tiszteletre méltó nagyurak.

Josi szeme összeszűkült. – *Köszönjük uradnak. A találkozó véget ért.* – Az egyik szamurájtiszt felkiáltott: – *Kerei!* – Tisztelegj! Minden szamuráj meghajolt és ebben a testhelyzetben maradt. A ródzsú tagjai felálltak, kimérten meghajoltak. Aylesbury és a többiek nem tehettek mást, viszonzták az üdvözlést. A ródzsú Josi vezetésével egy eddig szinte láthatatlan tapétaajtón át kivonult. A szamurájok nyomban fölegyenesedtek; rezzenéstelen, gyanakvó ellenségességgel nézték az idegeneket.

Kifelé menet a sor végén ballagó Tyrer egy pillanatra megállt, hogy megvárja André Poncint, aki most letérdelt, hogy megigazítsa cipője csatját. Poncin nem véve észre, hogy Tyrer figyel, néhány mondatot súgott a japán tolmácsnak. A japán némi habozás után bólintott és meghajolt. – Domo.

Poncin felállt, észrevette, hogy Tyrer figyel. Egy pillanatra meglepődött, aztán elmosolyodott és odalépett hozzá. – Na, Phillip, ez egész jól ment, nem?

– Hát, ami engem illet, nem nagyon. Mindenesetre köszönöm, hogy megmentette az arcomat. Remekül megoldotta a helyzetet. De angolul ugye nem egészen ugyanazt mondta, mint japánul? Jól hallottam?

– Nem volt az annyira más, hogy lényeges legyen.
– Én nem hiszem, hogy Sir William is így gondolná.
– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. És az is elképzelhető, hogy maga téved, és rosszul értette. – Poncin kényszeredetten felnevetett. – Mindenesetre nem okos dolog egy követet felidegesíteni, eh? Csukott szájba nem repül légy.

– Mit mondott most a tolmácsnak?

– Köszönetet. *Mon Dieu*, menten megpattan a hólyagom.... A magáé nem?

– Dehogynem – bólintott Tyrer. Biztos volt benne, hogy Poncin hazudik. De hát miért is ne tenné? – gondolta. Poncin ellenség, vagy ha nem is ellenség, de ellenfél. Mindent Franciaország érdekében tesz. Ez ellen nem is lehet kifogás. De vajon mit kérdezhetett a tolmácsból? Vagy valami titkos üzenetet adott át? Mit kérnék én titokban? – Külön találkozót kért Josi nagyúrtól, igaz? – kockáztatta meg. – Hogy fogadja magát és Monsieur Seratard-t.

André Poncin arckifejezése nem változott, de Tyrer észrevette, hogy a díszkardja markolatát szorító jobb kezén elfehérednek a bűtykök. – Phillip... – mondta halkán Poncin. – Én az első pillanattól fogva barátja vagyok. Segítek magának japánul tanulni. Bemutatom a megfelelő embereknek, eh? Nem avatkozom bele a maga külön szamurájügyeibe. Nakamára gondolok... És ahogy hallottam, azért vannak neki más nevei is...

– Miféle más nevei? – kérdezte Tyrer; hirtelen idegesség fogta el.
– Mit tud róla?

– Ne felejtse el, hogy mi egy csónakban evezünk, Phillip – folytatta Poncin, mintha Tyrer meg se szólalt volna. – Mi barátok vagyunk, Japánban vagyunk, gajdzsinok vagyunk... nekünk segítenünk kell egymást. Ahogy én is bemutattam magát Raikónak. Annak a Raikónak, aki Fudzsikót adta magának, eh? Szép lány ez a Fudzsiko. Nézze egy kicsit reálisabban a dolgokat, Phillip. Az okos ember megtartja magának a bizalmas információkat. Az okos ember óvakodik Nakamától, és észben tartja, amit már tucatnyiszor mondtam neki: Japánban csak japán módszerek alkalmazhatók.

Ugyanaznap napszállta után Josi végigsietett a vár egyik félhomályos, huzatos kőfolyosóján. Ezúttal már szokásos kimonóját viselte az övébe tűzött két karddal, vállára csuklyás lovaglóköpenyt

terített. A falon vasfoglatatba tűzve húszlépésenként táncoló lángú fáklyák világítottak az ablakként is szolgáló lőrések mellett. Odakint már hűvös volt. A folyosó végén egy csigalépcső vezetett Josi egyik istállójához. Josi leszaladt a lépcsőn.

– Állj! Ki a... Ó, kérlek, bocsáss meg, nagyúr! – Az őr meghajolt.

Josi biccentett és továbbment. A várban mindenütt alváshoz vagy éjszakai szolgálatra készülődtek a katonák, csatlósok és szolgák.

– Állj! Ó, kérlek, bocsáss meg, nagyúr! – Ez az őr is meghajolt, ahogy a következők is sorra. Az istálló udvarán Josi testőrségének egy húsztagú lovascsapata várakozott, közöttük Miszamoto, a halász, az álszamuraj. Ezúttal egyszerűen volt öltözve, egyszerű közkatonának, nem volt nála fegyver, s látszott rajta, hogy fél. A katonák mögött két különlegesen könnyű lovas palankin várakozott útra készen, hordrúdjukat elől-hátul egy-egy póni nyergéhez rögzítették. A lovak patája rongyba volt tekerve, úgy, ahogy ezt napokkal ezelőtt Josi Hoszakival eltervezte.

Az egyik palankin kémlelőablaka félresiklott, Koiko nézett ki rajta, elmosolyodott, biccentett, s már be is csukta az ablakot. Josi keze szorosabbra fonódott kardja markolatán. Óvatosan kinyitotta a palankin ajtaját, épp csak annyira, hogy meggyőződjön róla, valóban Koiko mosolygott-e ki rá, és hogy egyedül van-e. Még egészen fiatal volt, amikor apja megtanította az életben maradás legfontosabb törvényére: „Ha meglepetésszerűen támadnak meg, ha meglepetésként ér, hogy elárulnak, ha meglepetésszerűen ölnek meg, az azt jelenti, hogy se velem szemben, se önmagáddal szemben nem teljesítetted a kötelességed. Te leszel a hibás, mégpedig azért, mert nem ellenőriztél mindent személyesen, és nem készültél fel minden lehetőségre.”

Kurtán, megnyugtatóan rámosolygott Koikóra, aztán becsukta az ajtót. Meggyőződött róla, hogy a másik palankinban sincs senki, és hogy szükség esetén az is használható. Jelt adott a katonáknak, hogy szálljanak nyeregbe. Szinte nesztelenül indultak el, ami elégedettséggel töltötte el: ő adott előzőleg parancsot, hogy minden fegyvert és szerszámot úgy hordozzanak, hogy meg ne csörrenjen. Még egy utolsó ellenőrzést tartott, de nem érzékelt veszélyt. Az új karabély ott volt a nyeregtartójában, a lőszeres táska tele, a másik négy puska legmegbízhatóbb lövészei vállán. Nesztelenül nyeregbe

lendült. Újabb karjelzés. Az elővéd szerepét betöltő zászlóvivők elindultak, nyomukban a menet. Utánuk Josi majd a két palankin, a katonák, leghátul az utóvéd.

Gyorsan és csaknem teljesen nesztelenül haladtak. Egyik őrhelyen sem tartóztatták fel őket, az örök csak intettek, hogy menjenek tovább. A menet nem fordult be a vár útvesztőjébe, keresztülhaladtak a hatalmas várudvaron, északi irányba tartottak, az egyik nagy bástya felé. A bástya előtt erős őrség állt. Abban a pillanatban, amint megismerték Josit, a hatalmas kapuszárnyak feltáruultak. Belovagoltak. A kapu becsukódott mögöttük. Tágas, kör alakú bástya udvarán álltak, imitt-amott fáklyák világítottak. A bástya belső falán körös-körül emeletnyi magasságban széles mellvéd futott körül. A mellvéd mögött némán, mozdulatlanul figyelő íjászok álltak. Rengeteg íjász, íjuk ugyan nem volt rájuk szegezve, de a belovagolók pontosan tudták, hogy ha az íjászok úgy akarják, egy pillanat alatt végük.

– Ó, Josi-szama! – A magasból, a félhomályból Andzsó Nóri hangja harsant; Josinak beletelt néhány másodpercébe, mire ki tudta venni, honnan szól. Aztán észrevette: rezzenéstelenül ült magas hátú karosszékében a lépcsőfeljáró közelében. – A délutáni találkozón nem is említetted, hogy fegyveresekkel akarod elhagyni a várat. Úgy jössz, mint egy nindzsa.

Josi emberein dühös suttogás suhant végig, Josi azonban elnevette magát, s ezzel megtörte a feszültséget. – Nem vagyunk mi nindzsák, Andzsó-szama. Bár igaz, ami igaz, a lehető legcsendesebben igyekszünk haladni, így lehet a legjobban próbára tenni a várvédőket, hogy nem figyelmeztetjük őket előre. Én nemcsak a sógun gyámja vagyok, hanem ennek a várnak a parancsnoka is. Na és te? Minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést?

– Csak a véderőket vizsgáztatod?

– Igyekszem három galambot löni egyetlen nyílvesszővel – Josi hangjából eltűnt a derű. Mindenki megdermedt, azon törte a fejét, miért épp három galambot említett, és mit értett alatta. – És te? Minek ez a sok íjász? Csak nem csapdát állítasz valakinek?

Rekedtes hangú nevetés volt a válasz, csak fokozta a feszültséget. A kezek megszorultak a fegyvereken, bár nyíltan senki

sem mozdult. – Még hogy csapdát? Ugyan... szó sincs róla. Ez inkább csak afféle díszőrség. Amint tudomást szereztem róla, hogy rongyba burkoltatod katonáid lovainak patáját, és meglepetésszerűen akarod ellenőrizni az őrségeket... Ezeket az embereket csak azért állítottam ide, hogy mutassam, nem alszik mindenki a várban... a vár jó kezekben van. A várkapitánynak nem kell aggódnia. – Parancsot vakkantott. Az íjászok nyomban lesiettek a lépcsőn, Josit és embereit közrefogva kettős sorban körülállták az udvart, s szertartásosan meghajoltak. Josi és emberei ugyanilyen hivatalos ridegséggel viszonzták. De a helyzet nem változott: még mindig Andzsó kezében voltak. – Puskákra is szükséged van a védelem próbára tételéhez?

– A tanácsunk azt ajánlotta minden daimjónak, hogy fegyverkezzék fel modern fegyverekkel – válaszolta Josi. Nyugodt volt a hangja, de belülről majd szétvetette a düh, amiért valaki elárulta titkos tervét. – Ezek egészen újfajta puskák. Karabélyok. Szeretném, ha az embereim hozzájuk szoknának.

– Bölcs dolog, nagyon bölcs. Látom, nálad is van. Josi nagyúr maga is puskásan jár?

Josi a nyeregtokban tartott karabélyra pillantott. Gyűlölte a lőfegyvereket, áldotta elei nevét, amiért betiltották gyártásukat és behozatalukat. Tűzfegyverek gonosz fegyverek, gyáva fegyverek, csak ezekhez a bűzös gajdzsinokhoz valók, ilyen fegyverekkel ezer lépésről is gyilkolni lehet, úgy hogy azt se látja, kit lő agyon az ember, vagy hogy ki lövi agyon. Az ilyen fegyvereket bármely hígvelejű, alacsony származású ember képes használni, örültek, rablók vehetik a kezükbe, férfiak és nők használhatják egymás ellen, még a legmagasabb rangú nagyúr ellen vagy a legkitűnőbbben iskolázott kardvívómester ellen is büntetlenül élhetnek vele. Igen... és most nekem is puskával kell járnom. A gajdzsinok kényszerítették ránk.

Andzsó gúnyos nevetésének még el sem ült a visszhangja, amikor előrántotta tokjából a karabélyt, hátrahúzta a biztonsági kapcsot, ahogy Miszamotótól látta, célzott és meghúzta a ravaszt: öt golyót lőtt fülsiketítő dörrenéssel a deszkajárókba. A puska csaknem kiugrott a kezéből. A szamurájok szétugrottak, még a saját emberei is, az ijedt pónik néhányat kivetettek a nyeregből. Andzsó és őrei a

földre vetették magukat, arra számítottak, hogy folytatódik a tüzelés, de akkor már valóban halált hordoz. A jelenlévőket kivétel nélkül rettenetesen meglepte a tüzelés gyorsasága.

Halálos csendben, lélegzet-visszafojtva várakoztak, mígnem – mivel újabb lövések nem következtek – rájöttek, hogy Josi csak meg akarta mutatni nekik a puska erejét. Az íjászok kettős gyűrűje újrarendeződött. Andzsó és őrei feltápászkodtak.

– Ezzel meg mit akartál? – kiáltotta Andzsó.

Josi olyan közömbös arccal, amelyet csak mutatni tudott, még kalapáló szívvel megveregette idegeskedő pónija nyakát, óvatosan visszahúzta a biztonsági kapcsot, és az ölébe fektette a fegyvert. Nem mutatta, mennyire örül a hatásnak. – Csak meg akartam mutatni, milyen jól használható fegyverek ezek – válaszolta. – Bizonyos körülmények között még a kardnál is jobbak, főleg daimjók számára. – Örömmel tapasztalta, mennyire nyugodt a hangja. – Például amikor néhány hete megtámadtak, te is jó hasznát vetted volna, *neh?*

Andzsó szinte remegett a dühtől, most már egészen biztos volt benne, hogy nagy veszélyben forgott. Ugyanilyen bizonyos volt benne, hogy ha végrehajtja tervét és íjászainak megparancsolja, hogy tartóztassák le Toranagát, Toranaga fegyverének golyói szitává lyuggatták volna. Az összes istenekre: mikor tanult meg ez a kutya löni, és engem miért nem értesítettek erről?

Az, hogy Josi szóba hozta a sisi merényletet, csak fokozta a sértést, mivel köztudott volt, mennyire gyáván viselkedett, szinte esztét vesztve menekült, egyetlen támadójával sem vette fel a harcot, aztán pedig, amikor a sebesült sisiket elfogták, arra adott utasítást embereinek, hogy megszégyenítő módon végezzenek velük.

– Bizonyos körülmények között elképzelhető, Josi-szama, de kétlem, hogy a te fegyverednek és az embereid fegyvereinek valami hasznát vennétek ma este. Engedelmeddel, mi a szándékod ezzel a ma esti látogatással? Csakugyan a vár védőképességét óhajtod ellenőrizni?

Mindketten nagyon jól tudták, hogy Josi nem köteles számot adni arról, mikor és hova megy a vár területén. – Az attól függ, mit látok – felelte kurtán. – Lehet, hogy egy-két nap múlva visszatérek

birtokaimra, de az is lehet, hogy nem... Természetesen majd időben értesítelek.

– Hiányozni fogsz a tanácsban, ha csak néhány napig leszel is távol. Sok a teendő, és ha nem leszel jelen, kénytelenek leszünk nélküled dönteni.

– Mint ma délután kiderült, pillanatnyilag nincs egyetlen fontos ügyünk sem, amiben döntenünk kellene.

– Ott van a gajdzsinokkal kötött megállapodás ügye.

– Ma délután ezt is eldöntöttük.

A találkozó után a ródzsú tagjait majd szétvetette az öröm. Jókedvűek voltak, boldogan nevettek: ellenségük arcot vesztett, megint túljártak a gajdzsinok eszén. Andzsó, Tojama és Adacsi sorra gratulált Josinak, amiért ilyen ügyesen vezette a tárgyalást, és amiért ilyen jól ért a gajdzsinokhoz. Dzukumura nemigen szólalt meg, csak időnként motyogott valami ostobaságot.

– Ennél szebbet elképzelni is nehéz lett volna. Nevetséges összeg árán megszabadultunk a hajóiktól, elhajóztak Jedóból. Mi meg majd térdre kényszerítjük Szacumát. Nagyon okos lépés volt, Josi-szama, nagyon okos. Ugyanakkor határozatlan időre elnapoltuk azt a fenyegetésüket, miszerint elmennek Kiotóba. Ők meg elfogadták, hogy egyedül Szacuma a felelős.

Tojama megszólalt. – Ezek szerint hadat üzenünk Szacumának? Nagyszerű!

– Nem, háborút azt nem. Vannak más módszerek is, amelyekkel térdre lehet kényszeríteni azt a kutyát. – Andzsó nagyon magabiztos volt. – Igazad volt a gajdzsinokat illetően, Josi-szama. Nagyon érdekes volt látni, milyen ellenségesség van köztük. – Tojamával együtt a dobogó háta mögül hallgatta a találkozón történeteket: a fal úgy volt kialakítva, hogy belülről ki lehessen kukucskálni. – Undorítóak ezek a gajdzsinok. Még a szagukat is éreztük. Undorító. Elrendeltem, hogy a tárgyalótermet azonnal takarítsák ki, mindent mossanak le, a székeket pedig, amelyen ültek, égessék el.

– Nagyon helyes – mondta Adacsi. – A hátamon is fölállt a szőr, ahogy ezek ott ültek. Josi-szama, engedelmekkel megkérdezném: ez a majom Miszamoto, ez tényleg elmondta neked, mit beszélnek egymás között a gajdzsinok? Szóról szóra? Én egy szót sem hallottam.

– Nem mindent – felelte Josi. – De ahhoz azért elég volt, hogy néhány fontos dolgot megtudjak. Miszamoto azt mondta, hogy a tárgyalás alatt maguk között többnyire valamilyen más nyelven beszéltek, ő franciának vélte. Ez még valamit világosan megmutat: megbízható tolmácsokra van szükségünk. Javaslom, hogy a legtehetségesebb gyerekek számára nyomban alapítsunk egy nyelviskolát.

– Miféle iskolát? – motyogta Dzukumura. Senki sem figyelt rá.

– Nem értek egyet. – Tojama súlyos tokája megreszketett. – Minél közelebb kerülnek fiaink a gajdzsinokhoz, annál jobban megfertőződnek.

– Nem – válaszolta Andzsó. – Személyesen fogjuk kiválasztani a diákokat... Megbízható emberekre van szükségünk. Szavazzunk: utasítsuk-e a bakufut, hogy azonnal alapítson egy nyelviskolát? Egyetértetek? Helyes.

Akkor most a gajdzsin levéllel kapcsolatban: folytatjuk Josi-szama taktikáját, és az esedékesség napja előtt közöljük velük, hogy a „megfelelő időpontban” el fogjuk küldeni nekik. Egyetértetek?

– Bocsáss meg, de nem – mondta erre Josi. – Épp ellenkezőleg: a megfelelő időben pontosan el kell nekik küldeni a levelet, sőt a kizsarolt összeg második részletét is.

Mindannyian rámeredtek.

Josi türelmesen magyarázta: – A gajdzsinokat állandó bizonytalanságban kell tartani. Arra számítanak, hogy megint húzni fogjuk az időt, tehát nem húzzuk-halogatjuk. Emiatt azt fogják hinni, hogy a megbeszélés száz napot is tartani fogjuk. Pedig erről szó sincs. Azt a megbeszélést addig fogjuk húzni-halogatni, míg bele nem őrülnek. – Mindannyian együtt nevettek vele, még Dzukumura is, aki egy szót sem értett az egészből. És még jobban nevetett, mikor Josi elmesélte a ródzsú tagjainak, hogy több alkalommal is csaknem hangosan felkacagott, amikor látta, hogy a gajdzsinoknak fogytán a türelmük. – Vérebe nélkül az úr olyan tehetetlen, mint kiskutyá a botos ember ellen.

– Miféle botos ember ellen? – kérdezte Dzukumura; a szeme olyan volt, mint egy döglött halé. – És miféle vérebről beszélsz?

Josi jókedve elillant, eszébe jutott, hogy most már mindörökké össze van zárva a tanácsban ezzel a gyengeelméjűvel. De azért

elmagyarázta a mondás jelentését: megfelelő támogatás nélkül az ellenség tehetetlen.

– Miféle támogatás nélkül? Nem értem, Josi-szama.

– Erő nélkül – szólt közbe türelmetlenül Andzsó. – Hadsereg nélkül, az ágyúik és a hadihajóik nélkül, Dzukumura. De mindegy, nem érdekes.

Tojama, az öregember hevesen közbeszólt: – Fel kellene égetnünk a kolóniájukat, amíg nincs itt a flottájuk.,. Szinte nincs is rá szó, mennyire pimaszok, mennyire modortalanok ezek a gajdzsinok... Na és a szóvivőjük... Örülök, hogy nem kellett ott ülnöm köztetek, Josi-szama, azt hiszem, szétvetett volna a düh. Perzseljük fel a kolóniájukat most rögtön.

– Kiről van szó? Mit kell felperzselni?

– Hallgass, Dzukumura – mondta türelmetlenül Andzsó –, te csak szavazz, amikor szólok. Josi-szama, egyetértek az érveléssel, küldjük el a levelet idejében és küldjük el a kizsarolt pénz második részletét is. Mindenki helyesli? Helyes. Akkor most térjünk át a következő tárgyra: most, hogy elintéztük a gajdzsinokat és a sógun és a hercegnő annak rendje és módja szerint elindult az Északi úton, a jövő héten nincs sok teendők.

– Rossz döntés volt elengedni őket – mondta Josi –, előbb-utóbb vissza fog ütni ránk.

– Ebben az egy dologban tévedsz. Kérlek, dolgozz ki egy tervet, tárd elénk az elképzelésedet, hogyan kényszerítsük térdre azt a kutya Szandzsirót és Szacumát. Én arra szavazok, hogy csak két hét múlva találkozzunk, hacsak nem adódik valamilyen sürgős eset....

Később, szállására visszatérve Josi elgondolkozott, de nem jutott eszébe semmi, ami a közeljövőben igényelné, hogy jelen legyen Jedóban. Még a franciák újabb titkos meghívása, hogy látogassa meg a hajójukat, az sem kívánt azonnali választ, ráért legalább egy hétig, így hát úgy döntött, hogy megvalósítja azt a tervet, amit feleségével, Hoszakival dolgozott ki. És most Andzsó és íjászai elzárták az útját.

Mit csináljak?

– Jó éjt, Andzsó-szama – mondta. – Mint mindig, most is folyamatosan tájékoztatni foglak. – Nyugtalanságát és védtelenségi

érzését leplezve megsarkantyúzta póniját, és előrerúgtatott az udvar túlsó kapuja felé. Az íjászok nem mozdultak, parancsra vártak. Josit követték emberei és a két palankin.

Andzsó csak nézte őket. Dühös volt. Ha nincsenek azok a puskák, letartóztattam volna őket, ahogy terveztem. Hogy miféle váddal? Árulással, amit a sógun ellen szőtt. Josi persze soha nem került volna bírák elé... Nem, sajnos, nem: néhány ostoba katona megölte volna szökési kísérlet közben.

A gyomrába hasító hirtelen fájdalomtól visszaruskadt a székére. *Baka* orvosok! Pedig biztos, hogy van rá valamilyen gyógyszer, gondolta.

A belső udvarról kikocogó Josi valamivel könnyebben lélegzett. Hátáról már eltűnt a hideg veríték. Még mélyebbre léptetett az erődítménybe, gyengén világított folyosókon dobogtak a lovak patái, újabb istállók és műhelyek mellett haladtak el, míg csak el nem érték a vár túlsó falát. A falat faborítás borította. Két ember leszállt, fáklyákat gyújtott.

Josi lovaglópalcájával egy fali fogantyúra mutatott. Szárnysegédje lepattant a nyeregből, és erőteljesen megrántotta a fogantyút: a falnak egy széles szakasza kifordult, mögötte egy alagút vált láthatóvá, amely elég magas és elég széles volt ahhoz, hogy két lovas egymás mellett tudjon haladni benne. Josi megsarkantyúzta póniját. Mikor a két palankin majd az utolsó ember is áthaladt az ajtón, a fal ismét becsukódott. Josi csak ekkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, s csak ekkor tette vissza tokjába a puskát. Nélküled, Puskaszán, gondolta érzelmesen, mostanra halott vagy fogoly lennék. Be kell látnom, hogy időnként a puska jobb fegyver, mint a kard. Megérdemled, hogy neved legyen. Ősi sintó szokás, hogy a különleges kardoknak és fegyvereknek, de még a szikláknak és fákknak is nevet adnak. Minek nevezzetek? Legyen a neved Nóri, ami azt is jelentheti, hogy tengeri hínár, és egyben Andzsó Nóri nevével való játék, így legalább állandóan emlékeztetne, hogy te mentettél meg tőle.

– Ííí, nagyuram! – szólította meg mellé rúgtató kapitánya. – Óriási látvány volt, ahogy lőttél ebből a puskából.

– Köszönöm, de az embereiddel együtt te is azt a parancsot kaptad, hogy amíg nem adok rá engedélyt, meg ne szólaljatok.

Ezennel lefokozlak, eredj hátra. – A kapitány leforrázottan elrúgtatott. – Mostantól kezdve te vagy a kapitány – mutatott Josi a rangsorban a kapitány után következő szamurájra. Előrevágtatott.

Fojtogató volt a levegő. Ez az alagút csak egyike volt a várat át-meg átszövő titkos rejtekutaknak. A vár, a körülötte húzódó három sáncárok és a magasba szárnyaló öregtorony alig négy esztendő alatt épült: ötszázezer ember dolgozott rajta. Éjjel-nappal munkálkodtak, míg be nem fejezték. Ez Toranaga sógun parancsa volt, akinek ez az egész egy fityingjébe sem került. Az alagút padozata lejtett, hol erre, hol arra kanyarodott, hol sziklafalak fogták közre, hol durván kirakott téglafal. A mennyezete időnként beomlott, de ezeket az omlásokat folyamatosan kijavították. Az alagút egyre lejtett, egyre mélyebben haladtak. A falak nyirkosodra kezdtek, vízcseppek ütköztek rajtuk, a levegő mind hidegebb lett, amiből Josi tudta, hogy már az egyik sáncárok alatt járnak. Szorosabbra húzta magán a köpenyét, gyűlölte az alagutakat, rosszullét környékezte a klausztofóbiától, ami még abból az időből származott, amikor a tairónál feleségével és gyermekeivel együtt csaknem fél éven át ilyen hasonló várbörtönszerű helyiségekbe voltak zárva. Soha többé nem hagyom, hogy bezárjanak, fogadkozott magában, soha többé.

Néhány perc elteltével a padozat emelkedni kezdett, mígnem elérték a tulsó végét, amely egy házba nyílt. A ház a Toranaga-klán egyik hűséges vazallusáé volt, akit Josi előre figyelmeztetett jövetelére. A vazallus tiszteletteljesen üdvözölte. Josi tudva, hogy immár nem kell semmiféle veszélytől tartani, intett az előőrseknek, hogy induljon tovább.

Kellemes éjszaka volt, kevésbé járt keskeny utakon, sikátorokon haladva vágtak át a városon, mígnem elérték a szélét és a Tokaido első sorompóját. A harcias örök Josi láttán nyomban meghunyászkodtak, sietve fölemelték a sorompót, mélyen meghajoltak; mindannyiuk oldalát fúrta a kíváncsiság, de egyik sem volt olyan ostoba, hogy kérdést tegyen föl.

Nem sokkal a sorompó után az út kettéágazott. Az egyik út észak felé, a sziget belseje, a hegységek felé kanyargott, abba az irányba, amerre normális esetben három-négy napi lovaglással Josi a várába, Sárkányfogba ért. Az előőrsek boldogan indult hazafelé. Josi katonáinak legtöbbször az év nagy részében nem látta se családját, se

barátait. Félmérföldnyit haladva az úton egy falu közelébe értek, ahol egy meleg vizű forrás fakadt. Sokan megálltak lovukat itatni. Josi elkiáltotta magát: – Őrség! – Intett nekik, hogy jöjjenek oda hozzá.

A kíséret újonnan kinevezett kapitányának, aki Josi mellett lovagolt, csaknem kibukott a száján: „nagyúr!”, de még idejében észbe kapott.

Josi egy váratlan ötlet hatására egy fogadóra mutatott. – Itt megállunk. – A fogadót Hét Évszak Boldogságnak nevezték. – Most már beszélhetnek.

Az udvar kicsi volt, de tiszta és gondosan kikövezett. Josiék érkezésére nyomban kisietett a tulajdonos és a szolgálók. Lámpásokat hoztak, mélyen és hosszasan hajlongtak, nagyon szerették volna elnyerni Josi elégedettségét, roppant megtisztelve érezték magukat a fenség látogatásától. A palankint szolgálólányok fogták közre, hogy gondjaikba vegyék Koikót, mialatt a tulajdonos, egy kopaszodó, sovány, kissé bicegő öregember Josit és főembereit a legtávolabb álló kis házhoz kísérte. A fogadó tulajdonosa nyugalomba vonult szamuráj volt, Inedzsinnek hívták, aki elhatározta, hogy levágatja szamurájkontyát, és fogadósnak áll. Titkon még mindig hatamoto, kiváltságokkal felruházott szamuráj volt, egyike Josi számos kémének, akik a Jedó és a Sárkányfog körüli területekről szállították neki az értesüléseket. A fogadós és Josi mögött az új kapitány és négy szamuráj haladt, mögöttük Miszamoto és két őr.

A kapitány gyorsan meggyőződött róla, hogy a ház biztonságos-e. Josi a verandára helyezett párnákra telepedett, a kapitány és a többi szamuráj kétoldalt térdelt mellette. Josinak feltűnt, hogy a szolgálólány által kínált tea egészen friss és remek fajtájú, nagyon ízletes. Egy idő után intett a szolgálólányoknak és a szolgálóknak, hogy távozzanak, és odaszólt a fogadósnak: – Kérlek, hozd ide őket, Inedzsin.

Inedzsin néhány perc múlva visszatért, a két gajdzsin kereső jött vele. Az egyik magas volt, a másik köpcös, mindkettő megviselt arcú, keménynek látszó, szakállas férfi, elrongyolódott, piszkos ruhában, sok vihart átélt fejfedőkben. Josi némiképp undorodva, de érdeklődve méregette őket, inkább afféle furcsa teremtményeknek látta őket, mint embereknek. A két férfi nyugtalanul tűrte a

szemlélődést. A lépcsők tövében álltak, leesett állal bámulták Josit. A kapitány nyomban rájuk reccsent: – Hajoljatok meg! – És mikor erre sem reagáltak, csak néztek rá értetlenül, odaszólt két szamurájnak: – Tanítsátok meg őket jó modorra!

A két aranykutató pillanatokon belül a földön térdelt, arcát a porba nyomva, átkozták már magukat, hogyan lehettek ennyire ostobák, hogy elfogadtak egy ilyen életveszélyes munkát. – A fene egye meg, Charlie – mondta a köpcös, aki, mint néhány nappal ezelőtt Drunk Townban Norbert Greyforthnak elmondta, egykor Cornwallban dolgozott bányászként –, mit veszíthetünk? Semmit. Éhezünk, nincs mit ennünk, nincs mit innunk, nincs egy fityingünk sem, nincs munkánk, egész Jokopokóban vagy hogy a fenébe hívják, nincs egy kocsmá, ahol kaphatnánk egy pofa sört, egy ágyat vagy egy falas kenyeret. Egyetlen hajó sem fogad fel minket. Ide vagyunk ragadva. Hamarosan megjönnek az ausztrál peelerek vagy a tieid Franciscóból, láncra vernek minket, engem megint bevárnak, mert kifosztottam néhány nagyszájú, mocskos bányászt, téged meg mert lelőttél néhány mocskos bankárt.

– Te megbízol ebben a nyomorult Greyforthban?

– Hová lett a jó modorod, te csirkefogó? Alákapartuk a nevünket, nem? Ő biztos megtartja az ígéretét, elvégre úriember. Leperkált huszonkét fontot az adósságunkért, a többi húsz meg a bankban vár ránk, ha majd visszatérünk. Kapunk ásókat, puskaport, mindenfélét, ami csak kell, és megesküdt a tiszteletes előtt, hogy minden öt aranyrögből, amit Jedóba küldünk, kettő a mienk. Ez megtartja az ígéretét, tudod, milyen hülyék az urak.

A két férfi harsányan röhögött, aztán a magasabbik megszólalt. – Igazad van, hogy a fene egyen meg!

– Hát akkor mostan mink vagyunk az aranykutatók, igaz? Egész Japánban csak mi ketten. Na és hogyha találunk valamit, hát oda kell azt adnunk mind? És ha inkább kicsempésszük? És gondold csak bele: egy álló évig ingyen zabáltunk, piáztunk, digi-dugiztunk, nem került Josivara egy fityingünkbe se... És most mienk a japán arany. Ha te nem vagy ebben benne, én biza akkor is belevágok...

– Állítsátok fel, de ne bántsátok őket. Miszamoto! – Miszamoto nyomban térdre roskadt. Abban a pillanatban, amint a két férfi meglátta, valamelyest megnyugodott.

- Ezek azok az emberek, akikkel tegnap találkoztál a kikötőben?
- Igen, nagyúr.
- Ők Vatanabe néven ismernek téged?
- Igen, nagyúr.
- Helyes. Nem ismerik a múltadat, nem tudják ki vagy?
- Nem, nagyúr. Mindent úgy tettem, ahogy parancsoltad.
- Azt mondtad nekik, nagaszakibeli tengerészekről tanultál angolul?
- Igen, nagyúr.
- Helyes. Akkor most mindenekelőtt mondd meg nekik, hogy jól fogunk velük bánni, és nem kell félniük. Hogy hívják őket?
- *Ide figyeljetelek, ez itt a főnök. Ez itt Óta nagyúr* – mondta Miszamoto Josi utasításának megfelelően. Egyszerű amerikai beszédét mindkét férfi könnyen értette.–*Mondtam nektek, nyomorultak, meghajolni, fejetek földre. Nem csináltátok. Úr azt mondja, lesz veletek bánva jól és akarja tudni, micsoda nevetek.*
- *Az én nevem Johnny Cornishman, ő pedig Charlie Yung. Még egy falatot sem kaptunk, egy korty italt sem, az ég szerelmére.*
- Miszamoto legjobb tudása szerint lefordította a nevüket.
- Rólam ne mondj nekik semmit, arról se beszélj, hogy mivel foglalkozol, mióta kihoztalak a börtönből – mondta Josi. – Ne felejtsd el, hogy nekem mindenütt van fülem, mindenről tudok.
- Nem fogok neked csalódást okozni, nagyúr. – Miszamoto mélyen meghajolt.
- Jól van. – Josi néhány szívdobbanásnyi ideig méregette. Valamivel több mint két hónapja fogadta szolgálataiba Miszamotót, aki azóta nagyon sokat változott – legalábbis külsőre. Az arca tiszta volt, borotvált, borotválta a koponyáját is, haját szamuráj módra viselte. A rákényszerített tisztaság nagyon sokat javított megjelenésén, és noha Josi szándékosan a legszerényebb szamurájöltözékben járatta, mégis igazi szamurájnak látszott, úgy viselte már a két kardot, mint aki világéletében azokkal járt. Egyébként a kardok sem voltak valódiak, csak a markolatuk: a hüvelyekben nem volt penge.
- Josi eddig elégedett volt Miszamoto teljesítményével, és mikor tanácstagnak öltözve megpillantotta a ródzsúban, egészen elképedt, mert elsőre meg sem ismerte. Ez mindenesetre jó lecke volt,

gondolta akkor: megint bebizonyosodott, mennyire a ruha teszi az embert.

– Ajánlom is, hogy ne okozz nekem csalódást – mondta, majd Miszamoto két órára nézett. – Ti vagytok a felelősek, hogy ennek a két férfinak semmi baja ne essen. Hoszaki úrnőtől kaptok még öröket és kalauzokat, de a vállalkozás sikeréért ti vagytok a felelősek.

– Igenis, nagyúr.

– Ami pedig ezt az álszamurajt, Vatanabét illeti – mondta Josi halkán –, továbbra is igazi szamurájként kezelitek, megértettétek? Ha viszont nem engedelmeskedik a tisztességes parancsoknak vagy szökni próbál, kezét-lábát megkötözve hozzátok ide elém, akárhol vagyok is. Ti vagytok a felelősek.

– Igenis, nagyúr.

– Nem fogok csalódást okozni neked, nagyúr – hebegte a rémülettől hamuszürkére vált arccal Miszamoto. Rémülete a két európaira is átragadt.

– Mondd meg ezeknek az embereknek, hogy ne féljenek. Mondd meg nekik azt is, hogy te mindvégig segíteni és tanítani fogod őket. Ha engedelmeskednek, ha teszik a dolgukat, a világon semmitől sem kell tartaniuk. Mondd meg nekik, remélem, hogy hamarosan sikerrel jár a kutatásuk.

– *Főnök mondja, nem kell betoj.*

– *Akkor te miért állsz úgy itt, mint aki összeszarta magát?*

– *Le vagy tojva. Én majd változtatom a ti rossz, istenverte beszédetek.*

– *Inkább te vigyázz a nyelvedre, mert ha magunkra maradunk, lenyeletem veled a golyóidat. Hol van az az istenverte kaja meg a pia meg a tyúkok, akiket ígértél?*

– *Ti kapjátok hamarosan meg, és jobb ha lesztek udvariasak, mikor vannak körül ezek az emberek* – mondta óvatosan Miszamoto.

– *Olyanok mint macska, kinek van seggiben méh. És főnök mondja, jó lesz, ha találtok arany nagyon hamar.*

– *Ha van itt arany, mi megtaláljuk, Votinabi vagy hogy hívnak. Ha nincs, hát nincs, igaz Charlie?*

– Bocsáss meg, nagyúr, köszönik a kedvességedet – mondta Miszamoto; már nem volt annyira ijedt. Hirtelen rájött, hogy ha ő

kíséri ezt a két embert, ő fog tudomást szerezni elsőként az esetleges leletekről. – Azt ígérik, hogy a lehető leghamarabb megtalálják az aranyat, és tiszteletteljesen kérdezik, hogy kaphatnának-e valami ételt és italt, és hogy mikor láthatnak hozzá a munkához?

– Mondd meg nekik, hogy türelem rózsát terem, az udvariasság és a szorgalom megtermi gyümölcsét. Tanítsd meg őket a jó modorra, hogyan hajoljanak meg, meg az ilyesmikre. Te vagy ezért a felelős.

Miközben Miszamoto odalépett a két férfihoz és suttogni kezdett nekik, Josi intett szárnysegédjének, aki két kurta köpönyeggel állt elő, amelyeket Hoszaki direkt erre a célra készíttetett. A mellényszerű ruhadarabok vállrészét egy-egy pánt tartotta. Selyemfelületükön elől és hátul tussal japánul ez állt: *„Ez a gajdzsin az én hűbéresem és kutatóm, védelmem alatt áll. Ha a szükséges hivatalos papírokat fel tudja mutatni, jogában áll birtokaim határain belül bárhol kutatni. Megparancsolom, hogy mindenki segítse munkájukat.”* A két szöveg alatt ott virított Josi pecsétje. – Mondd meg nekik, hogy ezeket állandóan viselniük kell. Amíg ez rajtuk van, addig biztonságban vannak. Világosítsd fel őket, mi van ráírva.

Miszamoto gondolkodás nélkül engedelmeskedett, megmutatta a két férfinak, hogyan vegyék fel a ruhadarabokat. A két európai most már óvatosabban viselkedett, türelmet és alázatosságot színlelt. – *Charlie* – suttogta a cornwalli, miközben megigazította vállán a pántokat. Úgy beszélt, mint a legtöbb bűnöző, ajkát alig mozgatva – négy évet töltött kényszermunkán Ausztráliában bányajogbitorlás miatt –, *nyújtsd a kisujjadat, az egész karodat akarják.*

Az amerikai váratlanul elvigyorodott, már ő is lehiggadt valamelyest. *Remélem, érdemes lesz odanyújtatunk.*

Josi egy ideig szótlanul figyelte őket, aztán intett Miszamotónak. – Vidd őket magaddal, várjatok az udvaron.

Az immár segítség nélkül végrehajtott megfelelő meghajlás után a két gajdzsin távozott. Josi mindenkit hallótávolságon kívülre küldött, csak Inedzsint tartotta maga mellett. – Ül le, öreg barátom – intett a lépcsők felé, ahol az öregember kényelmesen elhelyezkedett. – Jól van. Na és most halljam, mi újság.

– Van is meg nincs is, nagyúr. – Inedzsint és ősei három évszázadon át szolgálták a Toranaga családnak ezt az ágát. Mint

hatamotónak nem kellett félnie az igazság kimondásától, sőt kötelessége volt. – Földjeidet szorgalmasan művelik és trágyázzák, a termés növekszik, de a parasztok szerint idén éhínség várható. Még itt Kuantóban is

– Mennyire súlyos?

– A biztonság kedvéért valahonnan máshonnan is kellene rizst szereznünk, de máshol még sokkal rosszabb lesz a helyzet.

Josinak eszébe jutott mindaz, amire Hoszaki már felhívta a figyelmét, és most nagyon örült, hogy ilyen előrelátó a felesége. Annak is örült, hogy ilyen vazallusa van, mint Inedzsín. Ritkaság manapság az ilyen megbízható ember, és még nagyobb ritkaság az olyan, aki hajlandó kimondani az igazságot. – Mi van még?

– Hűségesek szamurájaink már nagyon türelmetlenek, Szacumában, Csósúban és Toszában is elégedetlenek a szamurájok, legtöbbjük a szokásos probléma miatt: fizetésüket száz éve állapították meg, azóta is annyit kapnak, egyre nehezebben élnek, egyre nehezebben fizetik az egyre fokozódó adósságterhek kamatait, egyre nehezebben győzik a rizs és a többi étel egyre emelkedő árait. – Inedzsint nagyon mélyen érintette ez a probléma, mert kiterjedt családja, amelynek tagjai még mindig a szamuráj osztályhoz tartoztak, nagyon megszenvedték ezt az állapotot. – A sisik folyamatosan toboroznak, persze nem nyíltan. A parasztok megfelelő mértékben jámborak, de a kereskedők már nem annyira. Viszont ők is, akárcsak a jokohamaiak és a nagaszakibeliek, szeretnék, ha a gajdzsinokat kiseprűznénk.

– És a szonnó-dzsói?

Az öreg szamuráj csak némi hallgatás után válaszolt. – Mint oly sok dolog a világon, nagyúr, ez a csatakiáltás is részben igaz, részben hamis. A japánok mindannyian megvetik a gajdzsinokat: rosszabbak, mint a kínaiak, rosszabbak, mint a koreaiak, mindenki azt szeretné, ha eltűnnének innen. Minden japán tiszteli a Mennyegek Fiát, és joggal hiszi, hogy a Mennyegek Fia is szeretné száműzni országából az idegeneket. Húsz embered van itt veled ma este, és azt hiszem, hogy ebből a húszból húszan hívei a szonnó-dzsói ezen részének. Mint ahogy híve vagy te is, csak te mindezt úgy szeretnéd megvalósítani, hogy a császári akarat végrehajtója továbbra is a

sogunátus legyen, a módszerei pedig ugyanazok, amelyeket annak idején Toranaga sógun lefektetett.

– Nagyon jól látod – bólintott Josi, de legtitkosabb szíve mélyén tudta: ha rajta múlik, sose engedte volna létrejönni a gajdzsinokkal kötött első egyezményt. És akkor soha nem lett volna szükség arra, hogy a császár beleavatkozzon a sogunátus ügyeibe, és sosem tűrték volna el, hogy olyan álnok emberek, akik a Mennyek Fiát mostanában körülveszik, fékevezessék őt, a császárt.

Ennek ellenére, szonnó-dzsói ide vagy oda, gondolta, ha volna rá lehetőségem, most behívnék néhány gajdzsint, amíg még van rá idő. De a feltételeket én diktálnám. Beengedném az áruikat, de csak az olyanokat, amelyekre szükségem van. Mert csak olyan hajókkal és ágyúkkal tudjuk megvédeni országunkat, amilyenekkel ők jönnek. Csak a saját fegyvereikkel és a saját hajóikkal tudjuk elűzni őket a tengerekről, csak ezek segítségével tudjuk végre betölteni történelmi feladatunkat, és Kína sárkánytrónjára ültetni a császárt. És akkor a kínaiak millióival a hátunk mögött és a mi busidónk vezérletével az egész gajdzsin világot térdre kényszerítjük. – Folytasd, Inedzsín!

– Nem sok olyasmit tudok már mondani, amiről ne volna tudomásod, nagyúr. Sokan tartanak attól, hogy a gyermek sógunból sose lesz igazi férfi, sokakat zavar, hogy a ródzsú egyre kevésbé okos döntéseket hoz. Sokakat megdöbbenett, hogy tanácsod ellenére a sógun mégiscsak tisztelgő látogatást tesz Kiotóban, sokan sajnálják, hogy nem a te kezében van a ródzsú, és így nem tudod kikényszeríteni a szükséges változtatásokat, nem tudod megszüntetni a bakufuban uralkodó korrupciót, nem tudod megállítani a rothadást.

– A sógun az sógun – íelelte kurtán Josi. – Mindannyiunknak támogatnunk kell őt is és a tanácsot is. A sógun a mi hűbérurunk és mint ilyenek, engedelmeskednünk kell neki.

– Tökéletesen egyetértek, fenség, én csupán legjobb tudomásom szerint tolmácsolom a szamurájok véleményét. Nagyon kevés van köztük, aki meg akarja szüntetni a bakufut és a sogunátust. Csak néhány fonnyadt agyú ember hiszi, hogy a császár a sogunátus nélkül is képes volna Japánt kormányozni. Még a sisik között is nagyon kevesen hiszik, hogy a sogunátust el kell törölni.

– Tehát?

– A megoldás kézenfekvő. Kell egy erős ember, aki kézbe veszi az irányítást, és úgy kormányoz, ahogy annak idején Toranaga sógun kormányzott. – Inedzsин lába elzsibbadt, kényelmesebb testhelyzetre váltott. – Kérlek, bocsásd meg, hogy ennyit locsogok. Még nem is mondtam, mennyire megtisztel a látogatásod.

– Köszönöm, Inedzsин – mondta elgondolkozva Josi. – Arról nem hallottál valamit, hogy a daimjók hadat gyűjtenének ellenünk?

– Itt, a mi környékünkön nem mozgolódnak, nagyúr. Viszont úgy hallottam, hogy Szandzsiro egész Szacumát háborúra készíti fel.

– És Csósú?

– Náluk még csend van, bár Ogama megint megerősítette a kapukat őrző csapatait, és újabb ágyúkat szállíttatott Simonoszekibe.

– Ó! A holland fegyvermesterek?

Inedzsин bólintott. – Kémeim jelentése szerint a hollandusok folyamatosan képezik ki számukra a tüzéreket és az új csósúi fegyvergyárban havonta négy ágyút készítenek, amelyeket azonnal az erődítményekbe szállítanak. A szorost rövid időn belül teljesen le tudják zárni.

Ez jó is, rossz is, gondolta Josi: jó, hogy létezik ez a lehetőség, a rossz az, hogy ezzel a lehetőséggel az ellenség rendelkezik. – Ogama lövetni akarja a hajókat?

– Tudomásom szerint egyelőre nem, viszont utasítást adott a parti ütegeinek, hogy ha titkos jelszóval üzen nekik, lőjenek szét minden gajdzsin hajót, és teljesen zárják le a szorost. – Inedzsин előrehajolt, úgy súgta halkán: *Bíbor ég*.

Josinak elállt a lélegzete. – Ugyanaz, amit Toranaga sógun is használt?

– Állítólag.

Josi fejében egymást kergették a gondolatok. Ez azt jelentené, hogy ősmához hasonlóan Ogama is ugyanolyan hirtelen és mindenre kiterjedő támadást akar indítani a legfőbb hatalom megszerzése érdekében. – Tudsz rá bizonyosságot szerezni?

– Előbb-utóbb. De jelenleg ez a jelszó. Ami pedig Ogama valódi tervét illeti – Inedzsин széttárta a karját –, jelenleg ő a kapuk ura. Ha rá tudja venni Szandzsirót, hogy fogadjon hűséget neki...

Hosszasan hallgattak.

– Remek munkát végeztél – mondta Josi.

– Van még egy érdekes hír, nagyúr. Andzsó nagyurat valamilyen gyomorbetegség gyötri. – Látva Josi érdeklődését, Inedzsín szeme felvillant. – Egy barátom barátja, akiben teljes mértékben megbízom, titokban kifaggatott egy kínai orvost. Andzsó betegsége halálos, nincs rá orvosság.

Josi felhorkant: részben örömeiben, részben a nyugtalanságtól, hogy esetleg ő is elkaphatta a kórságot. – Mennyi ideig él még?

– Néhány hónapig, legfeljebb egy évig. Neked viszont kétszeresen is ébernek kell lenned, fenség, mert az informátorom szerint az ilyen beteg benseje rothad ugyan, de látható jele nincs, és az agya az nem rothad, csak egészen szokatlan megoldásokat módol ki, és roppant veszélyessé válik.

Igaz: az is milyen ostoba döntés volt, hogy megengedték a hercegnőnek, hogy ő legyen az úr, gondolta Josi. Csak úgy zúgott a feje a hallottaktól. – Mi van még?

– A sisik, akik meggyilkolták Utani nagyurat és a szeretőjét... Ugyanaz a csósúi sisi volt a vezetőjük, aki Andzsó nagyurat is megtámadta. Hiraga.

– Az, akinek az arcmását kiküldtük az összes sorompóhoz?

– Igen, uram. Hiraga Redzan. Legalábbis ezt vallotta halála előtt az elfogott sisi.. De ez valószínűleg álnév. Még egy másik álnéven is ismeretes: Otami.

– Elfogtátok? – kérdezte reménykedve Josi.

– Nem, fenség, még nem, és sajnós nyomát veszítettük, úgyhogy valahova máshová kalandozhatott, feltehetőleg Kiotóba. – Inedzsín még jobban lehalkította a hangját. – A sisik állítólag újabb merényletre készülnek Kiotóban. Sokak szerint ott gyülekeznek.

– Miféle merényletre? Kit akarnak megölni?

– Ezt még senki sem tudja. A sisik vezetőjét csak álnéven ismerjük, ő a Holló. Állítólag ő adta ki a parancsot. Jelenleg is próbálom megtudni, hogy kicsoda valójában.

– Helyes. A sisiket így vagy úgy, de meg kell semmisíteni. – Josi egy percre elgondolkozott. – Lehet, hogy Ogama vagy Szandzsiro áll a sisik háta mögött?

– Aligha, fenség.

– Megtudtad már, ki beszélt a sisiknek Utani titkos találkájáról?

Inedzsin csak némi szünet után válaszolt. – Koiko úrnő szolgálólánya volt. Ő súgta meg a mama-szanjának, az adta tovább a sisiknek.

Josi nagyot sóhajtott. – És Koiko úrnő?

– A jelek szerint ő nem hibáztatható.

Josi ismét felsóhajtott, örült, hogy Koikónak nincs köze az üggyhöz, de lelke mélyén nem volt meggyőződve róla. – A szolgálólány jelenleg is velünk van, majd én elbánok vele. Te pedig vigyázz, a mama-szan meg ne sejtse, hogy tudjuk a titkát. Vele majd akkor számolok, ha visszatérek. És azt sikerült megtudnod, hogy ki a másik kém? Ki az, aki folyamatosan információkkal látja el a gajdzsinokat?

– Egyelőre még nem vagyok benne biztos, fenség. Engem úgy tájékoztattak, hogy az áruló neve Ori. A teljes nevét nem tudom, csak azt, hogy szacumai sisi, Szandzsiro egyik embere, a két tokaidói gyilkos egyike.

– Tehetetlenségre utal, hogy csak egyet tudtak megölni négy ilyen könnyű ellenfél közül. És hol van most az áruló?

– Valahol a jokohamai kolónián, nagyúr. Titkos bizalmasa lett a fiatal angol tolmácsnak és annak a franciának, akit említettél.

– Ó, szóval neki is. – Josi elgondolkozott. – Ezt az Orit azonnal hallgattassátok el. – Inedzsin mélyen meghajolt. – Mi van még?

– Mást nem tudok jelenteni.

– Köszönöm. Jó munkát végeztél. – Josi mélyen gondolataiba merülve elfogyasztotta teáját. Furcsa árnyakat vetett a holdfény. Nagy sokára az öreg szamuráj törte meg a csendet.

– A fürdőd készen áll, fenség. Bizonyára éhes is vagy. Minden elő van készítve.

– Köszönöm, de olyan szép ez az éjszaka, hogy azonnal továbbindulok. Nagyon sok a tennivaló Sárkányfogban. Kapitány!

A csapat gyorsan összeszedelőzködött. Koiko és szolgálólánya sietve ismét útiruhát öltött, Koiko beszállt a palankinba. Inedzsin és háza népe, szolgák és szolgálólányok illő tisztelettel hajlongva kikísérték vendégeiket.

– És mi lesz a sok étellel, amit előkészítettünk? – kérdezte a fogadós felesége, egy kerek arcú, apró termetű nő.

– Megesszük. – Inedzsín egy darabig szótlanul nézett a távolodó menet után. – Örülök, hogy újra láttam. Nagy megtiszteltetés számunkra.

– Az – mondta az asszony, és kötelességtudóan követte urát a házba. Kellemes volt az éjszaka, a holdfény elég világosságot adott. A falun túl a földút észak felé kanyarodott, fák közé siklott. Néhány mérföldenként falukon haladtak keresztül. Josi gyermekkorától jól ismerte ezt a vidéket. Mindenütt csend honolt. Az éjszakának ebben a szakaszában senki sem utazott – leszámítva a rablókat, a roninokat és a nagyurakat. Átgázoltak egy patakon, a táj egyre nyíltabbá vált. A patak túloldalára érve Josi megálljt kiáltott, magához intette a kapitányt.

– Fenség! – pattant oda a kapitány. A csapat egyre növekvő izgatottsággal figyelte, hogy Josi megfordul a nyeregben, és délkelet felé, vissza a part felé mutat. – Megváltoztatom a tervemet – mondta, mintha valóban akkor jutott volna eszébe, és nem napok óta tervezgette volna. – Arra megyünk, a Tokaidón. De úgy, hogy az első három sorompót kikerüljük. Hajnalban aztán rátérünk a nagy útra.

Mindenki tudta, merre tartanak.

– Erőltetett menetben, fenség?

– Igen és mostantól fogva megint nincs beszéd. Induljatok!

Százhusz mérföld, gondolta Josi. Tíz-tizenegy nap. Aztán Kiotó és a kapuk. Az én kapuim.

25

Jokohama

Ugyanaznap késő délutánján Drunk Town legszélén egy elhagyott, kidőlt-bedőlt viskó tövében Hiraga egy alacsony termetű, piszkos ruhájú, ideges matrózzal találkozott.

– Ide a pénzt, cimbor! – mondta a matróz. – Elhoztad? *Eh?*

– Igen. Pisztoly kérem.

– Te meg az egyik nap uracs vagy, másodnap meg nagy senki? – A férfi arcát ősz borosta borította, gyanakvó szeme ide-oda villant. Derékszíján egy nagy vadásztört viselt, egy másikat a bal alkarjára szíjazott tokban. Amikor Hiraga előző nap odament hozzá a tengerparton, a Tyrer által szerzett elegáns öltözéket viselte. Ma viszont piszkos munkásruhát, kitérdesedett nadrágot, félretaposott csizmát. – Miben sántikálsz?

Hiraga vállat vont, nem értette. – Pisztoly kérem.

– Szóval a pisztoly kellene? A pisztoly az ehun van, ni! – A gyanakvó szemek körülvillantak. Drunk Town és a japán falu között álltak, azon az elgazosodott, szemétdombnak használt területen, amelyet a helybeliek csak Senkiföldjének neveztek, de nem látott senkit. – Hol a dohány? A pénz, a jó ég áldjon meg, a mex!

Hiraga a nadrágzsebébe nyúlt; kényelmetlenül érezte magát ezekben az idegen ruhadarabokban, amelyeket kifejezetten erre az alkalomra öltött magára. Három mexikói ezüstdollár csillant a tenyerén. – Pisztoly kérem.

A matróz türelmetlenül az ingébe nyúlt, és megmutatta a Coltot. – Ha ideadod a pénzt, megkapod.

– Golyók kérem.

A férfi nadrágzsebéből előkerülő koszos rongyban tíz-tizenkét töltény csillogott. – Az alku az alku, és én állom a szavam. – A matróz nyújtotta a kezét a pénzért, de Hiraga tenyere összezárult. – Nem lopott, igen?

– Persze, hogy nem lopott, add már ide, az ég szerelmére.

Hiraga kinyitotta a tenyerét. A matróz mohón kapott az érméért, gondosan megvizsgálta mindegyiket, nem hamisak-e, nincsenek-e körülmetélve. Mikor végül meggyőződött róla, hogy nem csapták be, átadta a Coltot és a lövedékeket. – Csak arra vigyázz, cimbora, hogy el ne kapjanak veled, mert fellógatnak! Sajdítod, ugye, hogy lopott jószág. – Gúnyosan elvigyorodott, és surranásszerű mozgással, mint a patkány, amelyre egész lénye emlékeztetett, eltűnt.

Hiragának több napjába került, míg összehozta ezt a cserét, amihez természetesen nem kérhette Tyrer segítségét. Josivarában senkinek nem volt tűzfegyvere. – Csak a gajdzsinoknak van – válaszolt kérdésére nyugtalanul Raiko. – Csak a gajdzsinoknak, Hiraga-szan, ne haragudj. Civilizált ember számára nagyon veszélyes volna, ha találnának nála.

Akimoto vigyorogva biztatta. – Ha az én unokabátyámnak revolver kell, akkor te szerzel neki, Raiko. Te bármit el tudsz intézni, *neh?* Fizetség fejében pedig ingyen hajlandó vagyok ágyba bújni veled. – Lekapta a fejét, mert az asszony nevetve egy párnát vágott hozzá.

Mikor aztán egyedül maradtak, Akimoto komolyabbra fordította szót. – Lehet, hogy jobb volna, ha elfelejtenéd ezt az egész fegyverhistóriát. Hagyd, hogy én próbálkozzam... Megpróbálom idecsalni Orit.

Hiraga azonban csak a fejét rázta. – Orinak van pisztolya, és abban a pillanatban, ahogy meglát minket, használni is fogja. Én már mindent megpróbáltam, hogy kicsaljam ide Drunk Townba, de nem sikerült. Ha sikerül lelőnöm, azt fogják hinni, hogy egy gajdzsin tette. Lehet, hogy megint megpróbálja megölni ezt a lányt. És akkor nekem itt befellegzett.

– Lehet, hogy elunja a várakozást. A faluban mindenkinek szóltunk, hogy figyeljék, senki sem lesz hajlandó csónakon kicsempészni.

– Ugyan, ki bízik meg egy parasztban?

– Akkor ha megszerzed a pisztolyt, hagyd, hogy én csináljam. – mondta elszántan Akimoto. Sokkal nagyobb termetű volt, mint Hiraga. Mikor megérkezett, Hiraga először meg sem ismerte: ő is levágatta a haját.

Hiraga végül megismerkedett ezzel a tengerésszel. Odament hozzá a parton, Hongkongból érkezett kínai kereskedőnek adta ki

magát. Hamarosan megegyeztek. Hiraga egyetlen kikötése az volt, hogy a fegyver nem lehet lopott. De persze tudta, hogy az lesz.

Akimoto abban a kis házban várta a faluban, amelyet nemrég egy hónapra kibéreltek. – Ííí, kérlek bocsáss meg – mondta nevetve Hiraga láttán –, de meg se kell kérdezni, sikerült-e megszerezni. Csak olyan mókásan nézel ki ezekben a ruhákban... Ha sisi bajtársaink így látnának...

Hiraga vállat vont. – Így mindenki gajdzsin kulinak néz, a gajdzsin kulik mind így öltöznek Drunk Townban. – Megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni a nadrágban, kidörzsölődött az ágyéka. – Fel nem foghatom, hogyan képesek ezek ilyen vastag ruhában, ilyen szűk nadrágokban meg ilyen szűk kábatokban járni... – Beszélgetés közben megnézte, rendben van-e a Colt, működik-e a závarzata, latolgatta a súlyát, célzásra emelte. – Elég nehéz.

– Szakét?

– Köszönöm. Azt hiszem, pihenek egyet napszálltáig. – Hiraga megtöltötte a revolvért, ivott egy kis szakét, aztán lefeküdt. Elégedett volt önmagával. Lecsukódott a szeme, meditálni kezdett. A lelki békeállapotát elérve hagyta, hogy elsodorják gondolatai. Néhány perc múlva már aludt. Napszálltakor felébredt. Akimoto még mindig híven őrködött. Hiraga kinézett az apró ablakon. – Ma este nem lesz se vihar, se eső – mondta, aztán előhúzott egy kendőt, s ahogy az alacsony osztálybeli gajdzsinoktól és tengerészekről látta, bekötötte a fejét.

Akimotót hirtelen rettegés fogta el. – És most?

– Most pedig – válaszolta Hiraga, és az övébe dugta a revolvért –, most pedig megyek Oriért. – Ha nem térek vissza, öld meg.

Az utcán járó falusiak legtöbbször nem ismerték fel. Az a néhány, aki mégis, idegesen lehajtotta fejét, mintha egy gajdzsint látna és nem egy samurájt: ezt a parancsot kapták. Hiraga európai öltözékében a legtöbb gajdzsin szemében ugyanolyan eurázsiai vagy kínai kereskedőnek látszott – Hongkongból, Sanghajból vagy Manilából érkezettnek –, mint a többi. Ruhái és egész megjelenése jól mutatták társadalmi és vagyoni helyzetét. Tyrer azonban mindig figyelmeztette: – Sose feledd, Nakama-san, hogy bármilyen gazdagnak látszol is, a szép ruha nem óv meg az alja népség zaklatásától és sértéseitől.

Amikor először indult Ori keresésére – abban a pillanatban, amikor a sója tudtára adta, hogy Ori nem engedelmeskedett a parancsának –, a Tyrertől kapott öltözékben rohant át Drunk Townba. Szinte rögtön körülfogta néhány részeg: gúnyolták, szidalmazták, végül neki is estek. Csak a gajdzsinok előtt még ismeretlen karaténak köszönhette, hogy megmenekült: két betört koponya és egy eltört kar jelezte a pusztakezes harcművészetben szerzett jártasságát.

– Tudd meg nekem azonnal, hol van Ori-szan! – mondta visszatértekor a sójának. – Tudd meg, mit csinál most, és hol lakik.

Másnap este a sója felvázolt neki egy térképet: – Ez itt a ház, itt ezen a sarkon. A bejárata a tengerre néz, ezek itt a közelében mólók: Ebben a házban nagyon alacsony rangú személyek szoktak inni és megszállni. Ori itt bérel egy szobát, engem úgy tájékoztattak, hogy a szokásos bér kétszereséért. Nagyon rossz fogadó, nagyon alja, tele van gonosz emberekkel. Muszáj eltávolítani Orit?

– Igen. Amíg itt van, nagy veszélyt jelent az egész falura.

– Szó ka!

Két nappal később a sója jelentette, hogy éjszaka leégett az a ház, ahol Ori lakott, és a romok között három férfi maradványaira bukkantak. – Nekem úgy mondták, az egyik „benszülött” volt, Hiraga-szan – mondta hangsúlyosan a sója.

– Kár, hogy ez az egész környék nem égett le a gajdzsinokkal együtt.

– Kár.

Így aztán megint nyugodttá vált az élet. Hiraga ideje legnagyobb részét Tyrerrel töltötte, örült, hogy tanulhat és taníthat, és nem is sejtette, mennyire fontosak az általa szolgáltatott ismeretek Tyrernek, Sir Williamnek és Jamie McFaynek. Tyrer kísérletében fél napot töltött egy brit fregatton. Az élmény egészen megrázta. Még elszántabban tökéltelte el, mint eddig valaha, hogy mindenképpen megtudja, miként képesek ezek az általa megvetett emberek ilyen hihetetlen gépezetek és hadihajók előállítására, hogyan képes egy ilyen kis sziget olyan óriási gazdagságra szert tenni, amelyek révén képes ilyen sok hajó és fegyver előállítására, és ugyanakkor uralja a tengereket és a gajdzsinok világának legnagyobb részét.

Aznap este az eszméletlenségig leitta magát, minden kavargott előtte. Egyik pillanatban a fellegekben járt, a másokban szakadékok

mélyén, egyik pillanatban szentül hitt a busidó győzhetetlenségében, a másik pillanatban rettegett, hogy a gajdzsinok elfoglalják az Istenek Földjét.

Az estét többnyire Josivarában töltötte, Akimoto társaságában. Beszélgettek, tervezgettek, kölcsönösen beszámoltak egymásnak, mit tudtak meg a gajdzsinokról. Hiraga mindeközben egyre szorosabbra fonta a hálót Tyrer körül, játszadozott vele: – Jaj, nagyon sajnálom, Taira-szan, Fudzsziko szerződése nagyon nehéz, tart sok hétig, Raiko nagyon nehéz kereskedő, szerződés drága, Fudzszikónak van sok vendég, nagyon sok, nagyon sajnálom, de ma este nem ér rá, talán holnap...

Két hete Hiraga nagy dühére a sója rájött, hogy Ori mégsem halt meg a tűzben: – Rettenetesen sajnálom, Hiraga-szan, de most mondták, hogy Ori-szan hirtelen nagyon meggazdagodott, úgy szórja a pénzt, mint egy daimjó. Most átköltözött egy másik ivóba, és több szobát is kivett.

– Ori gazdag? Ez meg hogy lehet?

– Bocsáss meg, de nem tudom, nagyúr.

– De azt legalább tudod, hol van ez a másik ház?

– Igen, nagyúr, tudom, itt. Nézd csak a térképet... Ne haragudj, de...

– Nem érdekes – mondta dühösen Hiraga. – Ma este gyűjtsátok fel azt is.

– Kérlek, bocsáss meg, Hiraga-szan, de ez már nem olyan könnyű – felelte a sója látszólag türelmesen, pedig majd szétvetette a méreg, amiért első ötlete nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, és az örült ronin nem lett a tűz áldozata. Pedig sokat fizetett, hogy az legyen. – Ez most már nem könnyű feladat, mert ez a ház magányosan áll, és úgy veszem észre, hogy Ori számos testőrt bérelt. Gajdzsin testőröket.

Hiraga gondosan mérlegelte a lehetőségeket. Az egyik falusival, aki bejárt halat árulni Drunk Townba, küldött egy mézesmázos levelet Orinak, amelyben azt írta, nagyon örül, hogy Ori mégis él, és nem halt meg abban a rettenetes tűzvészben. Annak is örül, hogy jól megy a sora, és reméli, hogy este találkozhatnak Josivarában. Akimoto is szeretne vele nagyon fontos sisi ügyekről tárgyalni.

Ori azonnal válaszolt a levébe: „Se Josivarában, se máshol, amíg a szonnó-dzsói tervet keresztül nem visszük, amíg a lány meg nem hal, és a kolóniát fel nem égettük. Ha addig akár te, akár Akimoto, akár más áruló a közelembe jön, agyonlövöm.”

– Tudja, hogy a tűz nem volt véletlen – mondta Akimoto.

– Persze, hogy tudja. A pénzt honnan szerezte?

– Nyilván lopta, *neh?* – Hiraga küldött még néhány üzenetet, de mindre ugyanaz a válasz érkezett. Orit nem sikerült megmérgezni sem. Ezért vette végül a pisztolyt. Most érkezettnek látta az időt. A lenyugvó nap utolsó sugarainak fényében vágott át a Senkiföldjén, vágott neki a bűzös, koszos utcáknak. Az a néhány ember, akivel találkozott, gyakorlatilag rá se nézett, legföljebb ráförmedtek, hogy térjen ki az útjukból.

Ori belenyúlt az ágy mellett heverő kis pénzeszacskóba, és kivett egy érmét. Az érme egy körülnyírt mex volt, amely ezáltal már csak az eredeti értéke felét érte. Még így is ötször annyi volt, mint amennyiben megegyeztek. Átnyújtotta a meztelen lánynak. A lány szeme felragyogott, udvariasan fejet hajtott, és újra meg újra alázatosan köszönetet mondott. – Te igazi jó vendég vagy, szerelmem.

Ori szórakozottan nézte, mint bújjik bele kopott, viseltes ruhájába. Minden taszította ebben a szűk, levegőtlen szobában, utálta ezt az ágyat, utálta a házat, mindent, utálta a sápadt, csontos gajdzsin nő testét, megereszkedett ülepét, amelyről előzőleg azt gondolta, csillapítani fogja az ágyékában tomboló tüzet, de a perzselő tűz csak fokozódott, ez a nő semmiképp sem volt hozzá fogható.

A nő nem figyelt rá. Elvégezte a munkáját, most már csak a szokásos hazug bókokat mormolta gépiesen, amelyeket minden vendégének elmondott: hogy milyen remek teljesítményt nyújtottak. A ruha szinte lógott sovány, csontos vállán, haja barna volt, tartás nélküli, arcát rikítóan kipirosította. Tizenkilenc éves volt, de negyvennek látszott. Utcagyerekként született Hongkongban, sosem ismerte a szüleit, a mostohaanyja adta el nyolc esztendővel ezelőtt egy vancsai házba.

– Jöjjen holnap is?

Ori vállat vont, és az ajtóra mutatott. Sebesült karja meggyógyult már, ugyanúgy tudta használni, mint annak előtte. Bár a régi ereje nem tért teljesen vissza, a karddal sem bánt olyan gyorsan, de így is forgatta olyan jól, mint egy átlagos vívó. Rövid csövű pisztolya az asztalon hevert, a keze ügyében.

A nő kényszeredetten elmosolyodott és kihátrált. Örült, hogy megúsza verés nélkül, és hogy nem kellett semmiféle olyan ördögi praktikát kiállnia, amitől rettegett. „Ne izgulj, Gerti – mondta neki a madame-ja, mielőtt idejött –, a kínai palik pontosan olyanok, mint a többiek. Néha egy kicsikét gorombábbak, de ez a disznó nagyon gazdag, úgyhogy csak tedd meg neki, amit kér, szolgálj ki rendesen.”

A lány még visszaszólt az ajtóból: – Viszlát, szerelmem. – Kiment, a mexikói dollárt eldugta koszos ingvállába, és egy másik pénzermét szorított a markába, amely a mexnek alig huszadát érte.

Az ajtó előtt a lépcsőpihenőn egy rongyos eurázsiai matróz állt, akinek vérében sokkal több kínai vér csörgedezett, mint európai. Timee volt a neve. Becsukta az ajtót és elkapta a lány csuklóját. – Add ide, te ragyás kurva – sziszegte. Felfeszítette a lány öklét, kivette belőle a pénzt, aztán kínaiul káromkodni kezdett, amiért csak ilyen keveset kapott. – Ajijje, hát miért nem szórakoztattad jobban a palit? – Nyakon vágta a lányt, aki csaknem leesett a lépcsőn. Mikor azonban leért az aljára, megfordult és gyűlölködve sziszegte a férfinak. – Ezt megmondom Fotheringill mamának, majd ő ad neked, ne félj!

Timee kiköpött, aztán bekopogott és benyitott az ajtón. – Muszume jó, főnök, hallod-e? – kérdezte.

Ori ekkor már az ablak mellett ült egy rozoga asztalnál. Durva szabású ing és térd alatt végződő nadrág volt rajta, rövid kardját a derékszíjába tűzte. A pénzes zacskó az asztalon hevert. Észrevette, milyen mohó szemekkel nézi a férfi. Belenyúlt a zacskóba, kivett még egy mexet, és odavetette. A széles vállú férfi gyakorlattan elkapta a levegőben, homlokához érintette, és gúnyosan elmosolyodott; néhány megmaradt foga törött és sárga volt. – Kösz, főnök. Zaba? – megsimogatta terjedelmes hasát. – Zaba, vakarimaszu ka? jelbeszéddel és némi pidzsin segítségével

kommunikáltak egymással. Timee volt Ori testőreinek vezetője. Egy másik testőr lent figyelt a kocsmában, a harmadik kint az utcán.

Ori megrázta a fejét. – Nem – felelte. Néhány szót már sikerült felszedegetnie. – Sör. – Intett a férfinak, hogy tűnjön el. Egyedül maradván kinézett az ablakon. Az üveg törött és légyiszkos volt, egyik sarka hiányzott, ronggyal volt betömve. A levegőben alkoholszag terjengett. Ori piszkosnak érezte magát. Libabőrös lett a gondolatra, hogy a nő izzadt teste nemrég még hozzásimult. Nagyon vágyott már egy rendes japán fürdőre, tudta, hogy a faluban könnyen megkaphatná, itt van alig két-háromszáz lépésnyire, a Senkiföldje másik oldalán. Azt is tudta azonban, hogy ha átmenne, Hiraga kémei rögtön észrevennék. Hogy tűz égesse meg őket az összes paraszttal együtt, amiért keresztülhúzták a számításomat. Söpredék, söpredék mindahány. Tűzben akartak elveszejteni. Volt képük megmérgezni a halat... Ííí, karma, hogy a macska ellopta, nem tudtam visszavenni tőle, aztán egy perc múlva nagy öklendezések és görcsök közepette elpusztult helyettem.

A mérgezési kísérlet óta nagyon óvatosan evett, csak olyan rizst, amit maga főzött, és csak olyan húst és halat fogyasztott hozzá, amely eredetileg más vendégek számára készült. És a biztonság kedvéért még ezt is megkóstoltatta előbb Timee-val.

Undorító étel, undorító szoba, undorító nő... Még néhány ilyen nap és belebolondulok. A pénzes zacskóra siklott a tekintete. Gonoszul elmosolyodott. A tűz éjszakáján a felgyújtott fogadóban aludt, az ivó egy kis beugrójában, egy ócska priccsen, amiért a fogadás az utolsó garasait is kicsikarta. Éjszaka volt, aludt az egész fogadó, amikor a gyerekkora óta átélt tucatnyi tűzvészben kifinomodott veszélyérzete felébresztette. A lángok már a fölötte húzódó falépcsőt nyaldosták. Mikor kinyitotta a szemét, azt látta, hogy egy olajospalack repül a helyiségbe, amelynek nyakára egy lángoló rongy van kötve.

Fentről e pillanatban egy őrjöngő kutya és két macska rohant le, fel-alá rohangálva keresték a kiutat, közben számos flaskát felborítottak. A kiömlő ital csak táplálta az egyre jobban elharapózó tüzet. A lépcső felső végén félmeztelen emberek bukkantak fel, halálra válva rohantak lefelé, némelyikbe imitt-amott már belekapott a láng.

A lépcső már lángolt. Az ivóban perzselővé vált a hőség, már égett az ajtó is. Odafent újabb emberek bukkantak elő és rohantak hanyatt-homlok lefelé.

Az alkóvban meghúzódó Ori nem félt. Nem ez volt az első tűz, amelyet átélt, és mielőtt lefeküdt, szokásához híven megnézte, hogy tűz esetén merre menekülhet. Most is volt biztos kiútja: egy fatáblákkal elzárt kis ablak, amely egy sikátorra nyílt. Már épp ki akart ugrani rajta, amikor észrevette, hogy a kövér, hálóinges, bojtos hálósipkás tulajdonos és két másik halálra vált ember egymással dulakodva indul lefelé a lépcsőn. A tulajdonos egy vaskazettát tartott a hóna alatt. Félelemtől őrjöngve fékelökte az előtte álló férfit, rohanni kezdett lefelé. Félúton sem járt, amikor a lángok elkapták, és egy pillanat alatt üvöltő, eleven fáklyává változtatták. A másik kettő később eszmélt, s mire lerohantak volna, őket is elborították a lángnyelvek. A kocsmáros kezéből kiesett a vaskazetta, csörömpölve hullt a padlóra. A lángok pillanatok alatt elborították a kocsmárost és a két másik férfit, gyorsan csapkodó nyelvük már a kazetta felé tapogatózott.

Ori habozás nélkül keresztülszökkent a lángokon, felkapta a kazettát, visszaroht az ablakhoz, felrántotta az ócska spalettát, kiugrott és máris kint volt a friss levegőn, biztonságban a sikátorban. Amint kiért, átroht a sikátor másik felére, és a kerítés tövében mélyen meghajolva futott tovább. Rohant, míg ki nem ért a Senkiföldjére, rohant, egészen az elhagyatott kútig. Zihálva nézett vissza. A fogadó lángjai magasra szöktek, emberek tolongtak körülötte, káromkodtak, ordítottak. Az emeleti ablakokból egymás után két férfi ugrott ki. Mások vödrökből locsolták a szomszédos kunyhókat és házakat, segítségért bömböltek.

Orit senki sem vette észre.

Addig keresgélt, míg nem talált egy törött vasrudat, azzal felfeszítette a kazetta tetejét. A kincs láttán nagyot dobbant a szíve. Két pénzes zacskót gyorsan a nadrágja zsebébe dugott, egy harmadikat az inge belsejébe. A megmaradt tíz-tizenkét zacskót elásta, majd egy másik helyre a vaskazettát is.

Másnap reggel addig kóborolt Drunk Townban, míg nem talált egy elszigeteltebben álló vendégfogadót, jó messzire a kiégett háztól. Tíz mexet nyomott a tulajdonos kezébe, aki ettől nyomban roppant

szolgálatkész lett. Látva, hogy vendégénél még maradt egy tömött pénzes zacskó, figyelmeztette:

– Ha ennyi pénzed van, fiacskám, errefelé egykettőre megkopasztanak.

Ori nem értette. A tulajdonos és az időközben előkerült Timee azonban kézzel-lábbal megértette vele, hogy ha jól megfizeti őket, ebben a házban a lehető legnagyobb biztonságban lesz, az utcán nemkülönben, és amikor elmegy, a szobájába senki be nem teszi a lábát.

– Maga a főnök – mondta a kocsmáros –, bármi kell, csak szóljon, megkapja. Az én nevem Bonzer, ausztráliai vagyok. – Mint szinte mindenki Drunk Townban, ő is állandóan vakarta a bolha- és tetűcsípéseket; kevés foga letöredezett és fekete volt. És büzlött, mint a dög. – Hogy mi az, hogy főnök? Azt jelenti *icsiban*, első számú. *Vakarimaszu ka?*

– *Hai, domo.* – Nyílt az ajtó, hangja visszazökkenette Orit a jelenbe. Timee jelent meg egy kancsó sörrel. – Főnök, én most megyek kajálni. – Köhögött.

– Kaja, ennivaló, *vakarimaszu ka?*

– Hai. – A sör eloltotta Ori szomjúságát, lelke háborgását azonban nem csillapította. Nyilván megőrültem, gondolta. Az a békahasú gajdzsin kurva, ez a halszagú kurva... Ilyen ronda boszorkányt még életemben nem láttam, mégis kétszer is elértem a felhőket és az esőt, és egyre jobban és jobban kívántam.

Mi a fene van ezekben a gajdzsin nőkben? A kék szemük, a fehér bőrük meg a szőke szőrzetük...? Ebben a tekintetben ez a kurva nem nagyon különbözött *tőle*. De *minden másban nagyon is*. Keze gépiesen a nyakában viselt keresztre tévedt, játszadoxni kezdett vele. Ajka gonosz, sunyi mosolyra húzódott. Az alagútban becsapta Hiragát. A fémdarab, amit eldobott, az utolsó aranyobanja volt. Örülök, hogy megtartottam... Mindig emlékeztetni fog *rá*. És bizonyos szempontból még hasznos is: ezek az ostoba gajdzsinok azt hiszik, keresztény vagyok. De mi van az asszonyaikban, ami ennyire megőrjít?

Karma, gondolta. Karma, és erre nincs válasz, nem is lesz. A gondolatra, hogy a lány nyakát a keze között tartja, hogy férfiassága mélyen belemerül, megborzongott. Megint elfogta a sóvárgás,

mintha nem az imént távozott volna tőle a gajdzsin nő. Forogni kezdett körülötte a szoba,, forgott, forgott. Végül megállt, de akkor meg úgy érezte, összepréseli. Felkelt, zsebre vágta a revolverét, fölvelt egy bőrmellényt, és leszaladt.

– Mi van, főnök? – Timee köhögött, felállt a rizsestányérjától, hogy mellé szegődjön. Ori azonban intett neki, hogy üljön csak vissza. Kiment az utcára.

Hiraga azonnal észrevette. A forgalmas utca másik oldalán ült egy padon egy ócska kocsmában. Előtte egy korsó sör állt, amelyhez eddig hozzá sem nyúlt, körülötte zajos vendégek ittak ülve vagy állva, vagy heverték holtrészegen a padokon és a földön. Volt közöttük mindenféle fajta: európai, ázsiai, eurázsiai, munkások, hordárok, mindegyiknél fegyver, ha más nem, legalább egy tör. A ruhájuk olyan volt, mint Hiragáé. Jöttek a napi munkából, a vitorlakészítőktől, a gyertyamártóktól, a gépműhelyekből, vagy a hajókat kiszolgáló tucatnyi bolt valamelyikéből, jöttek a pékek, mészárosok, sörfőzők, pénzkölcsönzők... és nyomukban a koldusok és a csavargók. Jokohama e része egészen más volt, mint a Nob Town – a nemes város –, ahogy a kereskedők lakóhelyét nevezték erre felé. „Drunk Townban – magyarázta egyszer Tyrer Hiragának – körülbelül százötven ember lakik. A legtöbb afféle csavargó. Vannak bizonyos szabályok, amelyeket ott illik betartani. Arrafelé aki kapja, marja. Ugyanakkor viszont jaj annak, akit lopáson érnek, mert a csőcselék azonnal agyonveri, vagy ha nem is teljesen, hát félig. Nincs más törvény, csak az ököljog. A katonaság és a haditengerészet állandóan járőrözik, dezertálókat keres, vagy egyszerűen csak igyekszik fenntartani a nyugalmat, lecsendesíteni a verekedéseket, elejét venni az esetleges lázadásoknak. A sör- meg a ginmérő helyek addig tartanak nyitva, amíg vendégük van. Ugyanígy a szerencsejáték-barlangok. A ginnel vigyázni kell, mert ha nem *vigyáz* az ember, bele is halhat. Eszedbe ne jusson ilyen szerencsejátékbarlangokba betérni, se Fotheringill mamához, utálja a japánokat az alacsony josivarai árak miatt. A város túlsó végén, a déli kapunál a Disznó-sor közelében elterülő terület Drunk Town legrosszabb hírű része. Én sose jártam arra, neked is ajánlom, hogy tartsd tőle távol magad. Ott él a legalja népség. Van ott minden:

ópium, koldusok, söpredék, férfiszajhák, temető, járvány, millió patkány, vágóhíd.”

Tyrer ezzel a sok figyelmeztetéssel csak azt érte el, hogy Hiraga egyre jobban szeretett volna minderről a saját szemével meggyőződni. Ma este nyílt rá először alkalma, s mindeddig néhány gépies szitkon kívül, amit Drunk Townban bárki megkaphatott, senki sem háborgatta. Éber szemmel járkált az utcákon, kereste Orit. Kezdett sötétedni. És akkor egyszer csak észrevette.

Ori a part felé ballagott, látszólag céltalanul. Hiraga nem látta a testőreit, akikre pedig felhívták a figyelmét. Izgatottsága fokozódott. Megtapogatta zsebében a revolvért. Megnyugtató érzés volt. Csak nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy elő ne húzza, célzásra ne emelje és meg ne húzza a ravaszt, hogy egyszer és mindenkorra véget ne vessen a jövőjét fenyegető veszélynek. De tudta, hogy ez most nagyon kockázatos volna.

Ekkor már a kis, négyzet alakú főtér közelében jártak, a part közelében, ahol kocsmák, kifőzdék és fogadók harcoltak egymással a helyért és a vendégekért. Ez már a kolónia legtúlsó vége volt, a legkeskenyebb része, a tenger és a kolóniát körülvevő kerítés fogta közre, végén nyílt a déli kapu.

A főtér tele volt emberekkel, főképp brit katonákkal és tengerészekkel, kereskedelmi hajók matrózaival. Köztük csak kevés francia, amerikai, orosz és eurázsiai sétált. Ori keresztülfurakodott rajtuk, és megállt a sétány szélén. Elnézett a tenger felé. A feketének és olajosnak látszó vízen embermagas hullámok csapkodtak. Észak felé félmérföldnyiről odalátszottak a kereskedőházak fényei, a francia követség világos ablakai. Látni lehetett a Struan-házat is, mellette a Brockét: uralták a tengerpart képét.

Ma este? Próbáljam meg ma este?

Lábai arrafelé vitték. Hirtelen megremegett a föld, és olyan zaj hallatszott, mintha egy-két méterrel a talpuk alatt, a föld felszíne alatt vonat robogott volna el. Megmozdult a föld. A téren állók megtántorodtak, megbotlottak, megszédültek, egyesek elestek, négykézláb kapaszkodtak a rázkódó, emelkedő-süllyedő földbe. Hirtelen csend támadt, majd kitört a sikoltozás. Sírás, zokogás, kiáltások, káromkodások hallatszottak, mígnem az újabb rengés

elhallgattatta őket. A föld megint felmordult, nem olyan hangosan és félelmetesen, mint először, de így is elég riasztóan. A rengések és remegések folytatódtak, hullámozott, mozgott majd megállapodott a föld. A háztetőkről cserepek potyogtak. Az emberek a szabad területre, a tér közepére menekültek. A csend szinte tapinthatóvá vált; az emberek hallgattak, a sirályok hallgattak, minden állat hallgatott. A föld várt, minden várt. Az emberek meglapultak, könyörögtek, káromkodtak, imádkoztak. Vártak.

Végül valaki felkiáltott. – Az isten szerelmére, vége van?

– Vége.

– Még nincs.

– Várjátok meg, amíg...

Újabb mordulás. Rettegő sikolyok. A morgás egyre fokozódott, a föld ide-oda mozgott, felnyögött, majd ismét mozdulatlanra merevedett. Sok ház összeomlott. Segélykiáltások. Senki sem mozgott. Mindenki visszafojtott lélegzettel várakozott. Vártak. Nyöszörgés, ima, nyüszítés, fohász, káromkodás. Várták a következőt. A nagyot. Vártak. De nem jött több.

Egyelőre.

A várakozás pillanatai szinte az örökkévalóságig nyúltak. Aztán Ori érezte, hogy vége. Felállt. Elsőként állt fel a téren. A szíve szinte dalolt az örömtől, hogy nem halt meg, hogy még él, semmi baja. De ösztönösen készült a következő veszedelemre, a földrengések után szinte törvényszerűen bekövetkező tűzvészre.

Hirtelen úgy érezte, mintha a gyomrában is földrengés ébredt volna: a tér túlsó oldalán, a még mindig földön heverő, öklendező, káromkodó emberek tömegén túl észrevette Hiragát. Hiraga állt és őt figyelte. Ötvenlépésnyire Hiraga mögött, a szamuráj örök nagy része is talpra állt már, egyik-másikuk érdeklődő pillantásokkal méregette kettejüket.

Ori most már biztos volt benne, hogy vége, megkönnyebbülten fellélegzett. Hiraga és a szamurájok ugyanígy átéreztek ezt az eksztatikus megkönnyebbülést és újjászületést, mint Ori. Hiraga csak akkor vette észre, hogy áll, amikor észrevette, hogy Ori őt nézi. Megmerevedtek a vonásai, de a következő pillanatban már rohant is Ori felé. A tér időközben gyorsan megelevenedett, az emberek káromkodva, fohászokodva talpra álltak, tántorogtak. Ori rémulten

rohant, amivel megint csak megrémített néhány embert. Néhányan hisztérikusan kacagtak, mások hálaimát rebegettek, köszönték, hogy megmenekültek. Elzárták Ori útját – de az üldöző Hiragáét is. Rájuk kiabáltak:

- Belétek meg tán az ördög bújt?
- Mi a francot nyomakodsz te itten?
- Oda süss, ez egy mocskos japcsi!

Aztán valaki felbődült: – Tűz van! – Orival együtt mindenki észak felé pillantott. A sétány túlsó végén egy épület lángokban állt. Ori megismerte: a Struan-ház emeletes épülete volt az, vagy talán a vele szomszédos. Ori senkivel sem törődve kitört a tömegből. Hiraga utána vetette magát, mindenkit félretaszított az útjából, de ekkor nem sokkal előtte egy kocsmá dűledezni kezdett. A kitóduló emberek lesodorták a lábáról. Hosszú másodpercekbe telt, mire talpra tudott állni. Egy villanásnyi időre még megpillantotta Orit, aztán a kocsmá összeomlott, lángnyelvek csaptak föl, és a menekülő tömeg újból magával sodorta.

Mire sikerült magához térnie, Ori eltűnt. Hiába kereste, hiába rohant abba az irányba, amelyre utoljára látta, nem találta. Ori eltűnt.

A Struan-házban Jamie McFay felrohant a félhomályos lépcsőn. Mindenünnen riadt kiáltozás hallatszott: – Tűz van! – Kezében egy olajlámpás himbálódzott, az egész lépcsőn egyedül egy gyertyatartóban égett még a gyertya, az is részegen ide-oda imbolygott falitartójában. Fölért az emeletre, végigrohant a folyosón, felrántotta Struan ajtaját. – Tajpan, egyben van?

A szobában sötétség honolt, csak az ablakfüggönyökön játszott valamilyen baljós, derengő, vibráló, táncoló fény, Struan kábultan, félig felöltözve hevert a padlón, rázta a fejét, hogy kitisztuljon. Mindkét olajlámpása összetört, abból, amelyik az íróasztalán állt, bugyogva folyt az olaj, teljesen átítatta a szőnyeget.

– Azt hiszem, bevághattam a fejemet, amikor elestem. – felelte Struan. – Jóságos mindenható, Angelique!

– Jöjjön, hadd segítsek.

– Én megvagyok, Angelique-et nézze meg, Jamie.

McFay el akarta fordítani az összekötő ajtó kilincsgombját, de a túloldalról be volt reteszelve. Ebben a pillanatban lánggra lobbant a

szőnyeg. Struan fájdalomtól szitkozódva félresántikált az útjából, de mielőtt még a láng szétterjedhetett volna, McFay eltaposta, aztán odapattant Struanhoz, és felrántotta.

– Jaj, Jézusom...! Vigyázzon, Jamie.

– Jaj, ne haragudjon, bocsásson meg...

– Nem érdekes – zihálta Struan. Pont az oldalára esett, sebe lüktetve hasogatott. – Hol a tűz?

– Nem tudom, éppen lent voltam, amikor...

– Erről majd később. Előbb Angélique-et. – McFay kirohant a folyosóra, a túloldalról jövő füst megköhögte. Döngetni kezdte Angélique ajtaját, majd megpróbálta elfordítani a kilincset, ez az ajtó is be volt reteszelve. McFay elhátrált egy kicsit, vállával nekiment az ajtónak. Az ajtószárny felpattant. Angélique nappalijában nem volt senki. Az íróasztalán álló olajlámpás felborult, de még égett, olaja cseppenként terült szét az asztal posztóján. Egy másik lámpa összetörve hevert a padlón, körülötte olajtócsa csillogott. McFay gyors mozdulattal eloltotta az égő kanócot, és átrohant a hálószobába. Angélique a baldachinos ágyban feküdt felpolcolt háttal, arca ugyanolyan fehér volt, mint a fésülködőköpenye, tekintete a mellette égő olajlámpás imbolygó lángjára merevült.

– Nincs semmi baj, Angélique?

– Jaj, Jamie – felelte bizonytalanul Angélique; a hangja mintha valahonnan nagyon távolról érkezett volna. – Nincs semmi bajom, csak lefeküdtem még egy kicsit vacsora előtt, aztán az egész szoba imbolyogni kezdett, azt hittem, álmodom, aztán összetörték a lámpák és... *Mon dieu*, aztán meghallottam ezt a rémes recsegést, ahogy az épület támolyogni kezdett, és ettől rettenetesen megijedtem... Jaj... Malcolm!

– Nincs semmi baja, de most öltözzön fel olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak tud. Siessen, mert...

A kikötőmester nem messzi irodájában megszólalt a tűzharang; mindketten megriadtak. Angélique csak most kezdett magához térni. Hirtelen megérezte a füstszagot, meghallotta a kiáltásokat, az ablak függönyén át észrevette a vörös derengést. A lélegzete is elállt. – Tűz van?

– Egyelőre nem kell aggódni, de jobb, ha minél előbb felöltözik és átjön a szomszédba. Én most kinyitom az összekötő ajtót. – McFay

kisietett. Angelique kisiklott az ágyból. Fésülködőköpenye alatt hosszú szárú bugyogót és halcsonttal merevített fűzőt viselt. Sietve belelépett már kikészített krinolinjába, és felkapott egy kendőt.

– Semmi baja, tajpan – hallotta McFay hangját az összekötő ajtón túlról. – Már öltözik. Hadd segítsek magának lefelé a...

– Majd ha Angelique elkészült. – McFay már szóra nyitotta a száját, de aztán meggondolta magát; mindkettejükben ott izzott még déli veszekedésük parazsa, és egyikük sem akart kompromisszumot kötni. Kinyitotta az ablakot. Az előkertben és odalent az utcán irodisták és szolgák tolongtak. Vargas is ott volt köztük, meg néhány báméskodó és mások a többi követségről. Lángokat azonban nem lehetett látni. – Vargas – kiáltott le –, hol van a tűz?

– Nem vagyunk benne biztosak, senhor, úgy néz ki, hogy csak a tető egy része ég. A tűzország vezetőjével már ott van néhány ember. A Brock-ház emelete viszont lángol.

McFay az ablakból nem látta a szomszédos házat, így visszaroht Angelique nappalijába, és félrerántotta a függönyt. A Brock-ház utcai frontján már elharapóztak a lángok – ugyanolyan emeletes épület volt, mint Struanéké. A lángok a hálószobáknál lobbantak fel, a nyitott ablakokból füst tódult ki. Férfiak rohantak vödörrel a kezükben oltani, Norbert Greyforth irányította őket. Brockék tűzoltó csapata ugyanolyan jól képzett és fegyelmezett volt, mint Struanéké. A szél által szított lángnyelvek már-már áthidalták a Brock- és a Struan-épület közötti keskeny rést.

Még csak az kéne, hogy az ő tűzük égessen el minket, gondolta kesernyés humorral McFay, s kihajolt az ablakon. – Vargas – kiáltotta –, szóljon az embereknek, hogy itt locsoljanak, ezt az oldalt! És ha ezzel megvannak, segítsenek Norbertnek. – Remélem, bennég az a disznó, és vele együtt az összes Brock... Ez egyszer és mindenkorra megoldaná ezt a hülye párbajt.

Körös-körül amerre ellátott, nem volt tűz, csak messze, a sétány végén, Drunk Townban és két helyen Josivarában. Az égő fa, olaj, szövet és a tetők szigetelésére használt kátrány szaga mindent elborított, bár a szélben érződött némi tengerillat. McFay tekintete ismét a Brock-házból ki-kicsapó, fenyegető lángokra villant. A szél még közelebb sodorta a lángokat.

– Vargas, siessenek már, az ég szerelmére!

– Rohanok, senhor. – A sétány most már tele volt emberekkel, mindenki segíteni akart, tanácsokat osztogattak, az északi kaputól szamurájok rohantak a segítségükre: a tűz számukra is veszélyt jelentett. Dél felé és a csatorna túloldalán az egyik josivarai ház nagy lánggal égett, sikoltozást, riadt ordítózást sodort feléjük a szél, de úgy tűnt, sikerül megfékezni a lángokat, nem terjednek át más épületekre, és hál' istennek arra a környékre végképp nem, ahol Nemi lakott. McFay elhátrált az ablaktól, kiverte a hideg veríték. Szinte rosszul volt a megkönnyebbüléstől, hogy Malcolm Struannak nem esett baja. Ebéd óta az irodájában kornyadozott komor gondolatok között. Dühös volt, amiért Greyforth elhalászta az orra elől az aranykutatókat, magánkívül volt az aggodalomtól a párbaj és saját jövője miatt. Sose hitte volna, hogy valaha is belekeveredik egy ilyen vitába, vagy hogy arra kényszerül, hogy elhagyja a Nemes Házat vagy Japánt – legfeljebb valamilyen betegség vagy baleset folytán. Pedig úgy tervezte, csak öt év múltán vonul majd vissza, érett férfikorban, negyvennégy évesen, huszonöt évi szolgálat után, amelynek során végigmászta a számlétrát. Most azonban, hogy Malcolm elidegenedett tőle, Tess Struan pedig kifejezetten dühös rá, minden veszélybe került: az előmenetele, nyugdíjba vonulása, egész jövője...

– Jamie... Tudna segíteni?

Meglepetten fordult meg. Angelique állt az ajtóban, háttal neki, ruhája elejét két kézzel tartva. A ruha háta nyitva volt. McFaynek egy pillanatra elállt a lélegzete, csaknem ráordított: a fene egye meg azt a rohadt ruhát, tűz van! De nem szólt semmit, csak odaugrott, begombolta a legfelső gombot, ráterítette vállára a kendőjét, és átsietett vele a másik szobába, ahol Angelique nyomban Struan kitárt karjaiba szaladt. A nyitott ajtó előtt teli vödörrel a kezükben, férfiak rohantak el. Az egyik bekiáltott: – Siessen kifelé, uram!

– Mennünk kéne, tajpan.

– Menjünk! – Malcolm Struan a tőle telhető legnagyobb sietséggel az ajtó felé indult. Két bottal járt, de így is csak lassan. Fejük fölül a padlásról lábdobogás.hallatszott. A füst sűrűsödött.

– Jamie, vigye ki Angelique-et, majd jövök én is.

– Támazkodjon rám.

– Az ég áldja meg, tegye, amit mondtam, aztán ha nagyon akar, jöjjön vissza.

McFay elvörösödött, megfogta Angelique karját és kiszaladtak. Férfiak előzték meg őket üres vödrökkel a kezükben, mások még teli vödrök súlya alatt imbolyogva jöttek velük szemben.

Amint magára maradt, Struan visszaugrott a komódjához, kotorászni kezdett a ruhák között, míg meg nem találta azt a kis üvegcsét, amit Ah Tok délután újratöltött. Felhajtotta a barnás színű ital felét, aztán visszadugaszolta és megkönnyebbült sóhajjal zsebre vágta az üvegcsét.

Angelique leszaladt a lépcsőn, kirohant az utcára. Itt már kellemesen tiszta volt a levegő.

– Vargas! – kiáltotta McFay. – Vigyázzon Miss Angelique-re egy percig.

– Parancsára, senhor.

– Kérem, engedje, hogy én segítsek, Monsieur. – Pierre Vervene, a francia követségi titkár szólalt meg. – Engedelmeivel, átkísérném Mademoiselle Angelique-et a mi követségünkre, ott nyugodtan várhat.

– Köszönöm. – McFay visszaroht.

Angelique most már látta, hogy a háztető ég, egyelőre nem nagyon, de nem túl messzire a lakosztályától. A Brock-épület lángjai már az ő házuk oldalát nyaldosták. Jól képzett szamurájok arcuk elé kötött ronggyal védekezve a füst ellen, már létrákat támasztottak az egyik falhoz. Az egyik felmászott, a többiek pedig jelekkel és kiáltásokkal igyekeztek megértetni az emberekkel, hogy hozzanak vödröket. A vödrök pillanatok alatt megérkeztek, és a létra tetején álló szamuráj egymás után zúdította tartalmukat a tűzfészekre. Egy dühös lángnyelv felé csapott, de sikerült lekapni előle a fejét, és továbbra is kitartott helyén. Angelique visszafojtott lélegzettel figyelte: milyen erős és milyen bátor ez a férfi... És mennyire tehetetlenné vált Struan. Milyen keveset tudott tenni annak érdekében, hogy megoltalmazza a veszélyben. Elgondolkozott. Malcolm egyre jobban hízik, egyre nyomorékabb lesz, napról napra rosszabb a kedve, egyre kevésbé szórakoztató. Milyen sorsom lesz mellette? Egész testében megremegett.

– Nincs miért aggódni, mademoiselle – mondta franciául Vervene.
– Jöjjön, itt a világon semmi baja nem lehet. A földrengések errefelé teljesen megszokott jelenségnek számítanak. – Karon fogta a lányt, és az épület előtt nyüzsgő emberek tömegén át a francia követség felé indult vele.

Ori abban a pillanatban észrevette Angelique-et, amint kilépett az utcára. Ott állt a tömeg szélén, egy sikátor sarkán, a francia követségnél, az északi kapu közelében. Munkásruhája és sapkája nem sokban különbözött a körülötte álló emberekéitől, jó álcázást nyújtott. Onnan, ahol állt, szinte az egész sétányt belátta, rálátott a Struan-épület homlokzatára.

Egy pillanatra elszakította a lánytól a tekintetét, és körülpásztázott, látja-e Hiragát vagy Akimotót. Egészen biztos volt benne, hogy valahol itt ólálkodnak a környéken, vagy ha most még nem is, akkor hamarosan ideérnek. Szíve még mindig kalapált az eszeveszett futástól, keresztülrohant egész Drunk Townon és a falun. Tudta, hogy a fogadóba, ahol megszállt, nem mehet vissza, egészen biztos lesnek rá.

Angelique alig húszlépésnyire volt tőle.

Akik észrevették a lányt, megemelték kalapjukat, odaköszöntek neki; Angelique szórakozottan viszonzta. Ori könnyen eloldalozhatott volna, de maradt. Épp csak levette a kalapját, mint a többiek. Rövid szakáll, határozott arc, érdeklődő szemek, haja kurtára vágva, Angelique szeme rávillant, de valójában nem látta Orit. Nem látta Vervene sem, aki egyfolytában áradó csevegéssel próbálta elterelni Angelique figyelmét a veszedelemről.

Néhány lépésnyire mentek el előtte. Ori megvárta, míg belépnek a francia követség kapuján. Ezúttal sehol sem állt őrszem, mind elrohant tüzet oltani. Megfordult, beljebb oldalgott a sikátorban, aztán amikor biztos volt benne, hogy senki sem figyel, ugyanúgy, ahogy az előző alkalommal is, átszökkent a követség kerítésén, és odarohant a lány ablakához. Ma este nem voltak becsukva a zsalugáterek. Nem volt csukva Angelique szobájának ajtaja sem. Az ajtón át belátott a folyosóra, megpillantotta Angelique-et és Vervene-t, amint belépnek a szemben lévő szobába. Az az ajtó is félig nyitva maradt.

Most, hogy egészen biztos volt benne, hogy senki sem látja, elővette pisztolyát, és meggyőződött róla, hogy a tűre nem szorul a tokjában. Leguggolt, mély lélegzetet vett, és gondolkozni kezdett. Attól a pillanattól fogva, hogy meglátta Hiragát, és ezzel csaknem egyidejűleg a Struan-épület lángoló tetejét, hagyta, hogy ösztönei szinte vakon vezessék. Csak az ösztöneire támaszkodott – de ennek most már nincs értelme. Tervszerűen kell cselekednem, gondolta. És gyorsan. A nyitott zsalugáter mágnesként vonzotta. Átlépett az ablakpárkányon, beszökkent a szobába.

26

– Aludjon nálunk az éjjel, Monsieur Struan. Rengeteg szobánk van – mondta Vervene.

Közelgett már a vacsoraidő, a francia követség legnagyobb fogadótermében álltak, pezsgőt ittak. McFay csak az imént érkezett a jelentéssel, hogy a tüzet eloltották, nincs komoly kár, épp csak annyi, amennyit a víz okozott Angelique és Struan lakosztályában. – Ha óhajtja, átengedem az én szobáimat, tajpan – mondta McFay. – Én majd valahol máshol alszom. Miss Angelique pedig megkaphatja Vargasszobáját.

– Erre semmi szükség, Jamie – felelte Angelique. – Nyugodtan itt maradhatunk, nem kell senkit kitúrni a megszokott helyéről. Különben is úgy volt, hogy holnap átköltözöm ide. Ugye, *chérie*?

– Azt hiszem, én jobban érezném magam a saját lakosztályomban – felelte Struan. – Lakható állapotban van, Jamie?

– Igen, épp hogy csak elázott egy kicsit. Miss Angelique, óhajt az én lakosztályomban aludni?

– Nem, Jamie, jól megleszek én itt ma éjjel.

– Rendben van, akkor ezt elintéztük – mondta Struan furcsa tekintettel. Halálosan fáradtnak érezte magát, fájdalmai nagy részét csillapította ugyan az ópium, de Norbert Greyforth iránt érzett mélységes dühét nem.

– Monsieur Struan, tényleg nagyon szívesen vendégül látjuk – mondta Vervene. – Van elég szobánk, mivel a követ úr és a személyzete néhány napra átment Jedóba.

– Ó! – Angelique szemmel láthatóan nagyon meglepődött. Ma volt a napja, hogy André Poncinnek el kellett mennie a medicináért. A férfiak rámeredtek. Angelique érezte, hogy valamiféle magyarázattal tartozik. – André azt mondta nekem, hogy ma találkoznak a sógunnal, de legkésőbb holnap reggelre visszatérnek.

– Az attól függ, hogy pontos-e a sógun, és hogyan haladnak a megbeszélések, Mademoiselle... És a mi házigazdáink nem épp a pontosságukról híresek, *eh?* – Vervene jót kacagott saját megjegyzésén. – Sosem lehet tudni, hogy az államügyek mennyi

ideig tartanak. Előfordul, hogy egy napig, de megesik, hogy egy hétig is elhúzódnak. Parancsol még egy pohár pezsgőt, Monsieur Struan?

– Köszönöm, igen, ha...

– De André azt mondta, hogy a megbeszélés ma délelőtt lesz, és hogy legkésőbb holnap visszatérnek. – Angélique leküzdötte feltörekvő könnyeit.

– Mi az ördögöt számít ez, Angel? – kérdezte ingerülten Struan. – Mit számít, hogy mikor jönnek vissza?

– Nem... Nem számít, egyszerűen csak nem tudom elviselni, hogy valaki mond valamit, amiről aztán kiderül, hogy nem igaz.

– Nevetséges dolog felizgatni magát egy ilyen lényegtelen semmiségen. – Struan nagyot kortyolt újratöltött poharából.

– Könnyen lehet, hogy holnapra megjönnek, Mademoiselle – mondta Vervene, az örök diplomata. Ostoba liba, gondolta, hiába van ilyen gyönyörű melle meg ilyen csókra álló szája, akkor is ostoba liba. – Ettől függetlenül – mondta legbehízelt mosolyával –, egy óra múlva találjuk a vacsorát. Monsieur McFay, nemde bár ön is velünk tart?

– Köszönöm, de én most már megyek. – McFay tétován az ajtó felé lépett. – Tajpan... ööö... visszajöjnek magáért?

– Kétszáz lépésnyi távolságot egyedül is képes vagyok megtenni – csattant fel Struan. Legszívesebben hozzáfűzte volna: és egy ócska ravaszt is képes vagyok meghúzni, akár ma este is!

McFay társaságában igyekezett idelfelé, mikor Norbert Greyforth kijött a Brock-épületből egy kis levegőt szívni. A tüzet már csaknem teljesen eloltották. Az arrafelé tartó Struan nem vette észre Greyforthot. Háta mögött Vargas irányításával még folyt az oltás, de az igazi vészt már elhárították. Hoag doktor és Babcott doktor a közelben állt, égési sebeket és néhány törött tagot kezelt.

Ah Tok elixírje megtette szokásos varázslatos hatását, Struan egyre jobban, egyre magabiztosabbnak érezte magát, mindazonáltal valami furcsa álmoság telepedett agyára, mint mindig, ha bevette a szert. Fantáziálni kezdett, vágyképeiben hol egy japán lány, hol Angélique bukkant fel, hol mindkettő egyszerre. Aztán hirtelen visszarántották a valóságba.

– Jó estét, Jamie, ezt aztán kifogtuk, eh?

– Á, Norbert – mondta Struan; az eufória besegített udvariasságába. Greyforth úgy vágott a szavába, mintha meg se hallotta volna. – Szerencsére se az irodákban, se a raktárakban nem esett kár, nem sérültek meg sem az áruk, sem a pánccélszoba, bizonyára örömmel hallja. Épp csak a hálószobám perzselődött meg egy kicsit. – Úgy tett, mintha csak most venné észre Struant. Hangja hangosabbá vált, hogy a körülöttük állók is hallják. – Nocsak, nocsak, kit látnak szemeim? Csak nem magát a roppant Nemes Ház ifjú tajpanját? – kérdezte gúnyosan. – Pálinkás jó estét, kedves fiam! Milyen remekül néz ki! Mit keres itt, tán elfogyott a tej?

Struan jó hangulata szertefoszlott. Az ópium sűrű, édeskés ködén át is elhatolt tudatáig, hogy legfőbb ellensége áll előtte. – A tej az nem, csak a maga jó modora.

– Jó modorból maga is vehetne néhány leckét, édes fiam – nevetett Greyforth. – Nem, édes fiam, nem esett semmi bajunk. Olyannyira nem, hogy az új bányavállalkozásunk nemsokára Japán Nemes Házává tesz minket, és karácsonyra megszerezünk Hongkongot is. Jobb lesz, ha hazasántikál, Malcolm.

– Magának Mr. Struan vagyok! – csattant fel Struan hangja. Magasnak, erősnek, tettekre késznek érezte magát. Jóformán alig érzékelte, hogy az emberek megállnak körülöttük, hogy McFay és Babcott megpróbál közbeavatkozni. – Mr. Struan!

– Nekem jobban tetszik a Malcolm fiam, Malcolm fiam.

– Ha még egyszer így szólít, én magát senkiházi fattyúnak nevezem és szétlövöm a fejét, nem várok a segédeire, esküszöm!

Feszült csend támadt körülöttük. Csak a lángok lobogása és susogása hallatszott. Az ebédnél elhangzott kihívás híre perceken belül szétterjedt a kolónián, most mindenki arra várt, mi lesz a következő lépés abban a játszmában, amely körül hosszú ideje már baljós csend honolt: azóta, hogy Malcolm nagyapja, Dirk Struan meghalt, mielőtt esküjéhez híven megölhette volna Tyler Brocket.

Norbert Greyforth lázasan gondolkozott. Még egyszer számot vetett jövőjével és a Brock cégnél betöltött pozíciójával. Hatalmas volt a tét. Nagyon jó fizetést kapott – amíg engedelmeskedett az utasításoknak. Az öreg Tyler Brock legutóbbi levele kitérte előtte a paradicsom kapuját, megírta kerek pereg, hogy használja ki az alkalmat: „...amíg Malcolm sebesült és beteg, és nem védi az a

boszorkány lányom, hogy az Isten zavarja a pokolra. Tíz éven át évi ötezer guinea-t kapsz, ha ezt a taknyost eltaposod... Úgy csinálod, ahogy akarod."

Norbert Greyforth hat nap híján harmincegy esztendő volt. Negyvenéves korukra, a visszavonulás átlagos idejére a Kína-járó kereskedők már kiöregedtek. Tíz éven át évi ötezer font fejedelmi summa volt. Nemcsak neki, de minden nemzedékének elegendő, elég ahhoz, hogy képviselői és nemesi rangot vásároljon magának, földet, vidéki kúriát, elég, hogy fiatal feleséget és jó hozományt kapjon odahaza. Nem volt nehéz a döntés. Arcát egészen Struan arcába tolta, s örömmel látta, hogy a feszes bőr alatt fájdalmasan megvonaglanak az izmok. – Nézze, Malcolm fiam, maga ebédkor az arcomba lötytyintette a konyakját. Van egy javaslatom: vacsorára megcsókolhatja a seggemet.

– Maga, uram, egy senkiházi fattyú.

Greyforth nevetett, kegyetlen, gúnyos nevetéssel. – Maga pedig még senkiházibb fattyú, olyannyira, hogy...

Babcott közéjük ugrott, magassága és mérete mellett mindketten eltörpültek. – Ezt azonnal hagyják abba! – mordult rájuk dühösen. – Ez nyilvános hely. Az ilyen vitákat úriember módjára, négyszemközt kell elintézni.

– Ez nem úriember, ez...

– Négyszemközt, uraim! – mondta még hangosabban Babcott. – Norbert, mit választ?

– A párbajt nem én választottam, ez a fattyú akar párbajozni. Hát akkor legyen! Ma vagy holnap, minél előbb, annál jobb.

– Se ma, se holnap, se semelyik nap, a párbajozást tiltja a törvény. De tizenegykor ott leszek az irodájában. – Babcott Struanra nézett. Nagyon jól tudta, hogyha mindketten akarják, a párbajt senki sem akadályozhatja meg. Látta Struan kitágult pupilláját, sajnálta, de ugyanakkor dühös is volt rá. Hoaggal együtt már rég megjósolták, hogy rá fog szokni az ópiumra, de bármit mondtak, bármit tettek is, falra hányt borsó volt. És azt sem tudták megakadályozni, hogy más forrásból hozzájusson az ópiumhoz. – Délben benézek magához, Malcolm. Addig pedig mint Jokohama ez idő szerinti rangidős brit köztisztviselője, utasítom mindkettőjüket, hogy ne szidalmazgassák, ne támadják meg egymást se nyilvános helyen, se négyszemközt.

Mindegy, mit mond ez a hülye Babcott, gondolta Struan. Ekkorra már még jobban eltelt önbizalommal, a szeszes ital és a főzet keveréke így hatott rá. Holnap vagy holnapután átküldöm Jamie-t... Ja, nem is, inkább Dmitrit, Dmitrit küldöm át Norberthez... Jamie-ben már nem lehet többé megbízni. Majd a lóversenypálya mellett lebonyolítjuk. A Nemes Ház pompás temetést fog rendezni Norbertnek... Meg annak a tetves Brocknak is, ha van pofája idejönni, esküszöm! Ezek elfelejtették már, hogy Etonban én voltam a legjobb pisztolylovó, párbajoztam is, azt a hülye Percy Quillt hívtam ki, amiért kínainak nevezett. Meg is öltem, le is ültettek érte, bár aztán apám néhány ezer guinea-je árán eltussolták az ügyet. Majd Norbert is rájön, de akkor már késő lesz...

Valami mozdult a szobában, visszazökkentette. Seratard és mások jöttek be, nyomukban André Poncin. Struan mint egy ködön át hallotta, mit mesél Seratard: – A jedói találkozó gyorsan véget ért, miután „feloldottuk a patthelyzetet”. Elfogadták a francia javaslatot, úgyhogy nem kellett maradni...

Már nem hallgatta, mintha bedugult volna a füle. Tekintete Poncinre tapadt. A magas, sovány, éles vonású, egyenes tartású, jóképű francia Angelique-re mosolygott, aki olyan boldogan mosolygott rá vissza, amilyen boldognak Struan napok óta nem látta. Hirtelen féltékenység fogta el, de aztán megnyugtatta magát: nem az ő hibája, gondolta fáradtan, nem is Andrée. Angelique-re mindenki mosolyog, én pedig mostanában nem vagyok valami jó társaság, csak egy beteg, tehetetlen ember, akit rettentő fájdalmak gyötörnek. De szeretem ezt a nőt, és rettentő nagy szükségem van rá.

Feltápáskodott, kimentette magát, köszönetet mondott a vendéglátásért. Seratard szokásos önmagához híven elbűvölő volt. – Biztos, hogy nem akar itt maradni? Rettenetesen sajnálom ezt a tüzesetet... Mi odakint a nyílt vízen nem éreztünk semmiféle rengést, még csak nem is hullámozott a tenger. A jegyese miatt ne aggódjon, mi boldogan látjuk vendégül, Monsieur, amíg rendbe nem hozzák a házukat. Természetesen önt is bármikor szívesen látjuk. – Kikísérte őket. Angelique ragaszkodott hozzá, hogy Struant hazáig kísérje, belekarolt.

– Semmi bajom, Angel – mondta Struan. Hirtelen elöntötte a lány iránt érzett szeretet.

– Tudom, szerelmem, de számomra öröm, ha maga mellett lehetek – mondta Angelique túláradó jóindulattal; nagyon boldog volt, hogy André Poncin megérkezett. Most már csupán néhány óra és megszabadulok, gondolta.

Az este nagy siker volt. Angelique szinte sugárzott, Seratard el volt telve önmagával jedói sikere miatt. Algériáról mesélt a vendégeinek, előző állomáshelyéről, ahol ő vezette a lázadás leverését. A férfiakat mind lázba hozta Angelique jelenléte és a bőkezűen felszolgált bor, fejenként edgy-egy üveg bordóit kaptak, előtte pezsgőt ittak, hogy felcsiklandozzák ízlelőbimbóikat, most pedig azért, hogy megnyugtassák a gyomrukat. André Poncin elmesélt egy pikáns történetet, miszerint Hongkongon a falusiakon időről időre erőt vesz a rettegés, hogy ismét terjed a péniszkórság, amelynek hatására a beteg tagja visszahúzódik a hasába. Ezért aztán minden férfi egy madzagot köt rá, a másik végét pedig a nyakába, hogy megakadályozza a tragikus eseményt.

– Jaj, ilyen nincs is, André, maga csúnya fiú – mondta Angelique, kezében sebesen rezgő legyezőjével, nagy nevetések közepette. André Poncin váltig állította, hogy mindez az első szótól az utolsóig igaz. Angelique érezte, hogy ideje távozni. Felhajtotta pezsgőjét, már a második magas pohárral itta, előzőleg pedig három pohár portóit, amelyek hatására egészen fellazult. Nagyon megkönnyebbült, hogy André Poncin megérkezett az ígért időpontra, és roppantul élvezte, hogy egész este franciául beszélhet. Jó hangulata és az ital lazított szokásos óvatosságán. – Én most elhagyom magukat, hogy nyugodtan szivarozhassanak és konyakozhassanak, és hogy nyugodtan mesélhessék egymásnak az illetlen történeteiket.

– Maradjon még egy percre – kérte Seratard. – André játszik nekünk.

– Ma este nem – mondta nagy sietve André Poncin. – Szíves engedelmmükkel van néhány halaszthatatlan hivatalos teendőm. Elnézésüket kérem.

– Minden várhat. Előbb a szórakozás, aztán a munka – jelentette ki Seratard, amúgy parancsszerűen. – Ma este zenélni kell, anélkül nem fejeződhet be az esténk. Játsszon valami romantikus darabot Angelique-nek.

– Hadd pihenjen egy kicsit, Henri – szólt közbe Angelique. A bortól egészen kipirult. Örült, hogy Poncin láthatólag alig várja már, hogy elmehesen az ígért medicináért. – Elég hosszú ideig volt magával üzleti ügyben, pedig nem is hivatalos ember.

– André boldogan játszik nekünk.

– Ó, szóval Andrének mindig ugrásra készen kell állnia? Akkor kénytelen leszek én is utasítani önt, hogy azonnal bocsássa el André-t... és engem is. Ideje lefeküdnöm. – Angelique felállt, kissé reszketett a térde. A férfiak körülvették, harsányan tiltakoztak. – De holnap jövök, és legalább három napig maradok. – A kezét nyújtotta Poncinnek, és melegen rámosolygott. – Most már ön is mehet. Parancsolom, hogy örködjék a saját érdekei fölött.

– Számíthat rám, Angelique.

– Még egy utolsó pohárral.

Angelique hagyta magát meggyőzni, hogy vigyen magával egy pohár pezsgőt. A férfiak az ajtajáig kísérték, megmutatták neki az ablakok reteszét, és hogy a nappalin és a hálószoba ajtaján új zsalugáterek vannak.

– Mióta legutóbb itt járt, elhatároztuk, hogy kicseréltetjük az összes zsalugátért – ismételte Vervene azt, amit már korábban is mondott Angelique-nek. – Még a múlt heti vihar sem rázta meg őket, nem volt semmi csörömpölés. – Minden szem az ágyra kikészített áttetszően vékony, zöld fésülködőköpeny és hálóing felé fordult. A vaskos termetű szobalány, aki kikészítette, az ágy mellett állt, és rosszindulatú tekintettel méregette a betóduló férfiakat. A lecsökkentett fényű olajlámpás és a férfiak alkoholtól párás szeme még izgalmasabbnak mutatta a szobát, Angelique-et még kívánatosabbnak.

Újabb vonakodó jó éjt kívánások után Angelique végre kettesben maradt Ah Szoval. A folyosó felőli ajtót beretesztették. Ah Szo levetkőztette Angelique-et, kifésülte a haját, krinolinját beakasztotta egy mély akasztós szekrénybe a többi ruha mellé, a fehérneműt a komódba tette. Angelique ezalatt boldogan dudorászott, örült, hogy itt lehet, örült, hogy André Poncin megérkezett, örült, hogy másnapra minden rendben lesz.

Összebékítem én Malcolmot meg ezt a Jamie-t, gondolta lelkesen. Még mindig szomjas volt. Istennek legyen hála Andréért. Nagyon

kíváncsi volnék, milyen lehet Josivara... És André szeretője. Majd megpróbálom rávenni, hogy meséljem nekem erről a lányról, aztán majd együtt nevetünk...

– Jó éjt, úrnő. – Ah Szo trappoló lépteivel elindult a nappali heverője felé. Amikor legutóbb ott aludt, noha csukva volt a két szoba közötti ajtó, oly hangosan hortyogott, hogy Angelique hosszú ideig képtelen volt elaludni.

– Nem, Ah Szo nem alszik itt! Te megy, jön vissza reggel kávéval, hallod-e? – Az asszony egykedvűen válaszolt. – Jó éjt, úrnő.

Angelique bereteszelte utána az ajtót, s a tompa, barátságos fényben ódaállt a tükör elé; dudorászott, ringatta magát. Néhány másodperc múlva zongora halk hangjait hallotta. Ez Henri, gondolta, megismerte a játékát. Jó zongorista, jobb, mint Vervene, de azért Andréhoz nem fogható. Chopin. Puha, finom, romantikus.

Belekortyolt a pezsgőbe, a buborékok végigcsiklandozták torkát. A zene és az alkohol felszította vágyát. Egy hirtelen ötlet hatására lecsúsztotta válláról a fésülködőköpenyt, aztán egyre magasabbra és magasabbra emelte hálóingét. Kokettált tükörképével. Megcsodálta lábait, ágyékát, csípőjét, keblét, majd teljes meztelenségét. Pózba állt, aztán másíkba, harmadikba...

Ismét belekortyolt a pezsgőbe, aztán a pohárba dugta egyik ujját, s megkeményedett mellbimbóit benedvesítette az itallal. Úgy hallotta, így csinálják a híres párizsi kurtizánok is. Csak ők általában édes pezsgőt használnak itt és testük más részein is.

Kuncogni kezdett. Erőt vett rajta az éjszaka, a zene és az ital hatása. Amikor majd én is szültem egy-két fiút, és leszek mondjuk huszonegy éves, Malcolmnak már lesz szeretője és én is tartok majd házibarátot, én is ezt fogom tenni... Az ő öröme és az enyémre... és előtte még Malcolméra. Megint kacarászni kezdett, a poharat a fésülködőasztalra tette, tekintete a tükörbe merevült.

Lassan előrehajolt, aztán megfordult, válla fölött hátranézve figyelte magát. Ujjai önálló életre keltek. Simogatták, cirógatták testét, szívverése felgyorsult, teste megremegett: egyre jobban élvezte a dolgot. Szemét lehunyta, elképzelte Malcolmot magasan, erősen, nagyon erősen, jó illatúan, amint a hálószobába vezet, lefekteti az ágytakaróra, odafekszik mellé ő is, mindketten meztelenek, Malcolm ujjai érzéki felfedezőútra indulnak testén...

Ori a másik szobában óvatosan kinyitotta a szekrény ajtaját, nesztelenül kilépett, és most ott állt a sötétben, a félig nyitott ajtónál, figyelte Angeliqve-et; szívverése a fülében dobolt. Könnyűszerrel elrejtőzött a sok láda, felakasztott ruha és krinolin között, és még ennél is könnyebb volt észrevétlenül besiklani a szekrénybe és hátrább húzódni, mikor a szobalány kinyitotta majd becsukta a szekrény ajtaját. A szekrényből is jól hallotta, amikor Angeliqve a vendégek majd a kitrappoló szobalány után becsukta az ajtót, és végre teljesen egyedül maradt.

A félhomályos hálószobában Angeliqve az ágyon feküdt, az ágytakarón, lehunyt szemmel. Testén időről időre enyhe borzongás futott végig, arca árnyékba merült, teste egy része szintén, az árnyak úgy táncoltak, ahogy a légmozgás meg-meglíbbentette a kis lángot. Ori úgy érezte, mintha egy örökkévalóság óta várna. Nesztelenül belépett a szobába. Az ajtó halk csettenéssel becsukódott mögötte. A távoli, halk muzsikát mintha elvágták volna. Angeliqve kinyitotta szemét és meglátta.Orit.

Valamilyen hatodik érzéke megsúgta, hogy ez az ember ő, a tokaidói gyilkos, soha meg nem születendő gyermekének apja, aki megerősakolta, de aki után nem maradt fájdalmas emlék, csak erotikus félálmodok, álmokképek és ébredés. És a tudat, hogy most itt van kiszolgáltatva neki, és ez a férfi meg fogja ölni.

Mindketten zihálva lélegeztek. Meg sem mozdultak. Várták, hogy a másik moccanjon. Angeliqve látta, hogy Ori fiatal, nem sokkal idősebb nála, egy kicsit magasabb, övében hüvelybe rejtett, rövid kard, jobb keze a markolaton, szakálla és haja rövidre nyírt, gondozott, a válla széles, csípője keskeny, durva vászoning, bő szárú, térd alatt végződő nadrág van rajta, vádlija erős, lábán parasztszandál. Az arca sötétben van. Nem látni.

Ezt is csak álmodom, biztos álmodom, nem kell félni... Döbbsenten felkönyökölt és intett Orinak, hogy lépjen a lámpa fénykörébe.

Orin egy pillanatra ugyanúgy erőt vett ez a valóságértlen, álomszerű érzés, mint Angeliqve-en, mozdult a lába. Angeliqve meglátta arcát, finom vonásait! Annyira idegen. A fekete szemekben vágy csillogott. Angeliqve már nyitotta a száját, hogy megkérdezze, ki vagy te, mi a neved, de Ori azt hitte, sikítani akar: rémülten

odaszökkent hozzá és a meztelen kardpengét Angelique torkához érintette.

– Ne, könnyörgök – suttogta a lány, szinte belesüppedve a párnájába. Látva, hogy a férfi nem érti, csak a szemével könnyögött. Egész teste egyetlen sikoltás volt, de a száját nem nyitotta ki. Meghalok, gondolta, ezúttal nem úszom meg.

Ori arca kisimult, szinte odatornyosult Angelique fölé, a szíve ugyanúgy kalapált, mint a lányé. Ujját az ajkaira téve figyelmeztette Angelique-et, hogy ne kiáltson, meg se szólaljon, meg se mozduljon.

– *Íjé* – suttogta rekedtes hangon. – Ne!

Egy izzadságcsepp siklott végig az állán.

– Én... én meg se nyikkanok – suttogta Angelique. Majd meghalt a félelemtől. Lassan lenyúlt és az ágytakarót az ágyékára húzta. Ori abban a pillanatban letépte róla. Angelique-nek a szívverése is elállt, de ezzel egyidejűleg valamilyen ősi ösztön egy másik dimenzióba sodorta; érezte, mint járja át egész testét, agyát valami mind ez idáig lappangó, de most végre megtalált tudás és bizonyosság. Lassan oszlani kezdett a rémülete. Mintha egy hang suttogott volna belülről a fülébe: *vigyázz, figyelj, majd mi irányítunk. Figyeld a szemét, ne tégy semmilyen hirtelen mozdulatot, vigyázz a kardjára...*

Kalapáló szívvel emelte mind följebb és följebb tekintetét, míg össze nem kapcsolódott Oriével. Ujját az ajkára tette, ahogy Ori tette, óvatos mozdulattal a pengére mutatott, jelezte, hogy tegye el.

Ori olyan volt, mint az összetekercselt rugó. Minden pillanatban arra számított, hogy Angelique felpattan, az ajtó felé rohan és sikoltozni kezd. Tudta, hogy könnyűszerrel el tudja hallgattatni, de ez nem illett a terveibe. Majd csak akkor hagyja menekülni és sikoltani, amikor ő akarja. Akkor aztán sikolthat. Ébressze csak fel az ellenséget. Akkor majd egyetlen mozdulattal megöli, de nem menekül a szobából, megvárja, míg az ellenség megérkezik, akkor elkiáltja magát: *szonnó-dzsói*, az arcukba köp, a kardot önmagába mélyeszti és meghal. Ez volt a terve, egy a sok közül, amelyeket végiggondolt: vadul magáévá teszi a lányt, megöli, majd önmagát is, vagy csak csendben azonnal megöli a lányt, ahogy először is tennie kellett volna, bármennyire kívánja is most. Aztán otthagyja a Tokaido piktogramjait a lepedőn, mint első alkalommal, és az ablakon át elszökik. A lány azonban nem úgy reagált, ahogy várta. Rebbenő

szemekkel nézett föl rá, kezével mutatta, hogy tegye el a kardot, az égszínkék szemek kérték, nem könyörögtek. Feszültség érződött bennük, de a rémület már eltűnt. Bizonytalan félmosoly. Miért? A penge nem moccan.

Türelem, suttogták Angelique fülébe a belső hangok.

Megint intett Orinak, hogy tegye el a pengét. Mozdulataiban nem volt sietség. Kívánta ezt a férfit. Ori szeme még jobban összeszűkült, nagy erőfeszítésébe került, hogy tekintetét elszakítsa a lányétól. Mit forgat a fejében? Gyanakodva leengedte a kezében tartott kardot, s ugrásra készen várakozott. Az ágy mellett állt. Angelique lassan kinyújtotta a kezét, elkezdte kigombolni Ori ingét, de aztán megmerevedett. Az Ori nyakában viselt kis keresztlen megvillant a fény. *Az én keresztm.* Hogy ilyen váratlanul előbukkant az elveszettnek hitt kereszt, hirtelen még nagyobb könnyúséggel töltötte el a szívét; mint egy boldog álomban, szinte kívülről figyelte önmagát, amint ujjai kissé remegve megérintik az ékszert; valami különös örömet érzett amiatt, hogy a férfi elvette tőle, de csak azért, hogy viselje.

Óvatosan lefejtette Oriról az inget, végig le a jobb karján, végig a kardon, amelynek markolatát Ori egy pillanatra sem engedte el. Angelique szeme végigsiklott a férfi testén, megakadt az épp hogy csak begyógyult vállseben, végigpásztázta az izmos felsőtestet. Aztán megint a sebet a nézte.

– Tokaido – mondta halkán. Nem kérdés volt, megállapítás.

– *Hai* – suttogta Ori. Csak nézte a lányt, szinte fojtogatta a vágy. – *Hai.*

A kereszt megint megcsillant.

– Kanagava?

Ori bólintott. Hangosan zihált, s csak állt, mint akit megbabonáztak. Angelique örömmel látta, hogy ösztönei jól működtek, helyesen cselekszik. Most, hogy a férfi már félmeztelen volt, Angelique egyre biztosabbá vált benne, hogy beválik a terve. Ismét kinyújtotta a kezét, megérintette a férfi övét, de közben egyfolytában figyelte a szemét. Érezte, hogy a férfi testén remegés fut végig. Rá is átragadt ez a remegés.

Ne félj, mondták a hangok, *folytasd.*

Ujjai megtalálták a csatot, meglazították a szíjat. A derékszíj leesett, vele együtt a kardhüvely is. Ori nadrágja a padlóra siklott. Alatta ágyékkötőt viselt. Óriási erőfeszítésébe került, hogy mozdulatlanul maradjon, de csak állt enyhe terpeszben, a teste minden szívverésre lüktetett, szemük egymásba mélyült.

Folytasd, sziszegték a hangok, ne félj.

Angelique ujjai megoldották az ágyékkötőt. Még sosem látott így férfit. A férfi teste a sebtől eltekintve makulátlan volt, akárcsak az övé.

Ori néhány pillanatig még uralkodott kéjvágyán, de aztán egy pillanat alatt elillant minden akarateréje, a kardot az ágyra dobta, végigfeküdt Angeliqe-en, de a lány bezárult, mint egy osztriga, elhúzódott alóla. Ori a kard után kapott, hogy megelőzze, de a lány nem nyúlt a kard felé, csak feküdt ott, nézte az ágyon térdelő Orit, nézte a sújtásra emelt pengét.

Angelique mintegy ébredve megrázta a fejét, mutatta, tegye le a kardot, feledkezzen meg róla, és feküdjön mellé. – Nem kell sietni – mondta halkán. Tudta, hogy a férfi nem érti a szavait, csak a gesztusait. – Feküdj ide! – megmutatta Orinak hová. – Ne, szelíden. – Megmutatta neki hogy. – Csókolj meg! Ne, ne olyan kegyetlenül... Szelíden.

Megmutatott mindent Orinak, amit akart, megmutatott és megcsinált mindent, amire vágyott és amire Ori vágyott.

Angelique megérintette az alvó Orit, aki egyetlen pillanatra sem engedte el kardja markolatát. Ori azonnal felébredt, éberré vált, kardját kissé megemelte. Látta Angeliqe mozdulatát, látta az elfüggönyözött, bespalettázott ablakot, látta Angelique ujját, amint az ajka elé teszi. Odakint valaki füttyörészett, a füttyörészés egyre közelebbről hallatszott, aztán halkult, majd teljesen elnémult.

Angelique felsóhajtott, odahajolt, odasimult Orihoz, megcsókolta a mellét, aztán az öltözőasztalán álló, hajnali négy óra tizenhat percet jelző órára majd az ablak felé mutatott. Kisiklott az ágyból, s jelekkel kérte Orit, öltözzön fel és most már menjen, aztán éjszaka jöjjön megint, az ablak nyitva lesz. Ori a fejét rázta, esze ágában sem volt visszatérni. Angelique térdre hullott, átfogta a lábát, úgy nézett fel rá könnyörögve. – Kérlek... Kérlek...

Ori szíve összeszorult, még soha életében nem látta ezt a kifejezést nő arcán. Még soha életében nem látott ilyen mély és odaadó szenvedélyt. Angeliqve vágya megingatta, de nem térítette el szándékától.

Bólintott, úgy tett, mintha beleegyezne. Miközben öltözött, Angeliqve mindvégig ott maradt mellette, segített neki, szinte nem akarta elengedni, minden mozdulatával, minden gesztusával marasztalta. Ujját az ajkára téve, szinte gyerekes mozdulattal figyelmeztette Orit, hogy maradjon csendben. Félrehúzta a függönyöket, nesztelenül kinyitotta az ablakot, elhúzta a zsalugáter reteszt, és óvatosan kinézett.

Tiszta, friss volt a levegő, épp hogy csak hajnalodott, az égen pamacsszerű, fehér felhők úsztak. A tenger nyugodt volt, mindenütt csend honolt, csupán a hullámverés ritmikus nesze hallatszott a homokos part felől. A High Streeten már csak gyér füstfoszlányok jelezték az eloltott tüzek helyét. Sehol senki. A kolónia az igazak álmát aludta.

Ori odalépett Angeliqve mögé, tudta, érezte, hogy ez a legmegfelelőbb pillanat. Keze megszorult a kard markolatán, ökle, bütykei elfehéredtek. De nem sújtott le, mert Angeliqve megfordult, hozzásimult; megint átsöpört testén a kéjvágy. Angeliqve gyorsan újra megcsókolta, aztán ismét kihajolt az ablakon, mindkét irányban körülkémlelt, nincs-e veszély. – Ne, még ne – suttogta nyugtalanul, intve Orinak, hogy várjon, fél karjával átölelve a férfi derekát.

Mikor meggyőződött róla, hogy semmiféle veszély nem fenyeget, ismét megfordult, megint megcsókolta Orit, és sürgetőleg intett. Ori nesztelenül átlépett az ablakpárkányon, s a következő pillanatban már ott állt a kertben. Angeliqve becsapta mögötte a zsalugátert, helyére lökte a reteszt, és toroka szakadtából felsikoltott. – Segítség!!!

Ori megdermedt. De csak egy pillanatra. Szemét elfutotta a vörös köd, megragadta a zsalugátert; Angeliqve sikítása és a tudat, hogy becsapta, egészen megvadította. Ujjai szinte karmokká váltak, úgy próbálta felszaggatni a zsalugátert, csaknem letépte. Ebben a pillanatban a ház sarka mögül, puskáját lövésre készen célzásra tartva felbukkant az első francia őrszem. Ori észrevette. Gyorsabb volt, mint a katona, előrántotta pisztolyát, mindkét csőből tüzelt, de mindkettővel célt tévesztett: még soha nem sütött el pisztolyt.

Az őrszem viszont nem tévesztett célt. Se az első lövésével, se a másodikkal, se a harmadikkal. Odabent a szobában Angélique mindkét kezét a fülére tapasztotta, egyszerre ujjongott s érezte elveszettnek magát; nem tudta, mit is gondoljon, mit csináljon, nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen, csak azt tudta, hogy győzött, most már biztonságban van, bosszút állt. S mindeközben a belső hangok egyre kiabáltak a fülébe: *győztél, jól csináltad, csodálatos vagy, csodálatos, tökéletesen végrehajtottad a terved, most már biztonságban vagy, egyszer és mindenkorra megszabadultál ettől az embertől.*

Megszabadultam?

Igen, megszabadultam. Meghalt... Igen, tudom, mindennek ára van, de most már nincs mitől félni.

Ára van?

Mi a... Jaj, istenem, a keresztet elfelejtettem, a kereszt még ott van a nyakában.

Az ajtaján már dörömböltek. Reszketni kezdett. Egész testét rázta a reszketés.

November 9., péntek

Délután Jedo felől feltűnt a minden vitorláját kibontva közeledő *Pearl*, majd a forgalmas Jokohamai-öbölbe érve szokásos horgonyzóhelye felé fordult. A főárboc csúcsán ott lobogott Sir William zászlaja, más zászlók azt jelezték, hogy a követ azonnal kéreti a nagycsónakját. Nagycsónakja már készenlétben várakozott, mellette Struanék gőzkuttere, benne a türelmetlen McFayjel. A parton állók kíváncsian figyelték, mint manőverez befelé a *Pearl*; élénk szél fújt, a teljes vitorlázat alatt közeledő hajóval veszélyes volt manőverezni. Az orrhullámok magasra csaptak, de a tenger viszonylag nyugodt volt. A *Pearl* az utolsó másodpercben szélbe fordult, és remegve megállt. Orra pontosan a szokásos jelzőbója mellett imbolygott. Ebben a pillanatban kifogástalanul öltözött tengerészek bukkantak fel az oldalán, köteleket vetettek a kikötőcölöpökre. Társaik ezalatt az árbocokra kúsztak fel, hogy feltekerjék a vitorlákat.

Nem rossz, gondolta büszkén McFay, aztán odaszólt a kormányosnak: Teljes sebességgel előre, álljunk oda mellé. – Malcolm Struan utasította, hogy feltétlenül ő legyen az első, aki beszél Sir Williammel. – Igyekezzen, Tinker, az ég szerelmére.

– Igenis, uram. – Tinker, a Struan-kutter kormányosa megvillantotta fogatlan mosolyát; számított már erre az utasításra. Előretolta a gázkart. Öreg, tapasztalt tengerész volt. Haját patkányfarokba fonva viselte, egész testét tetoválások borították, a haja őszült. Sokáig Struanék klipperein szolgált. Most, miközben megelőzték Aylesbury nyolcevezős kutterét, jóindulatúan sercintett, odaintett, és odasimult a hadihajó oldalához. McFay már ugrott is a kötélletrához. A fedélzetre érve kalapot emelt az elésiető tiszt előtt: – Engedélyt kérek, hogy a fedélzetre lépjek, üzenetet hoztam Sir Williamnek.

A tiszt tisztelgett. – Parancsára, uram.

– Mi az, Jamie, mi a fene baj van már megint? – kiáltott le Aylesbury a hídról; Phillip Tyrer és Marlowe kapitány állt mellette.

– Elnézését kérem, Sir, de a kolónián van némi felzúdulás, és Mr. Struan úgy gondolta, nem ártana, ha ön ismerné a részleteket.

Marlowe válaszolt. – Parancsoljon, vegye igénybe a kajütömet, Sir William.

– Köszönöm, de jobb volna, ha maga is jönne. Elvégre, ha csak átmenetileg is, ön a tengerészeti véderőink parancsnoka.

Marlowe nevetett. – Annyi biztos, hogy jól jönne az ehhez a ranghoz tartozó javadalmazás, Sir. A rang nélkül még csak megvolnék valahogy.

– Ezzel mindannyian így vagyunk. Jöjjön maga is, Phillip. – Követték Aylesburyt, Marlowe zárta a sort. Mielőtt Marlowe elhagyta volna a hidat, odaintette magához az első tisztjét. – A gépteremben állítsák le a gépeket, minden ágyút megtisztítani, beolajozni, készenlétbe helyezni, a hajószemélyzet készüljön fel hadiállapotra.

A szűkös, spártaian berendezett kajütben, amelyben csak egy fekhely és egy térképasztal volt, leültek. – Nos, Jamie?

– Mindenekelőtt, Sir William, a tajpan és az összes kereskedő gratulál sikeres tárgyalásaihoz.

– Köszönöm. És mi az a felzúdulás, amiről beszélt?

– Van egy kis baj. Ma hajnalban egy japcsi a francia követségen megpróbált bemászni Angelique hálószobájába. Az örök agyonlőtték. Hoag doktor és Babcott doktor már...

– Jóságos ég, Angelique megsebesült? – kérdezte riadtan Aylesbury. Megkönnyebbülésére McFay megrázta a fejét. – Nem, nem, Sir, nem sérült meg. Azt mondja, hallotta, hogy a japcsi babrál az ablakán, és rögtön sikítani kezdett.

– Ezek szerint, mégiscsak volt ott valaki múltkor! – robbant ki Tyrerből. – Nem a szél rázta a zsalugátert.

– Most már mi is így gondoljuk – mondta gyorsan McFay. – Babcottot és Hoagot odarendeltük... Angelique egészen odavolt. Nem sérült meg, de egész testében remegett. Megnézték a halott csirkefogót, és Hoag rögtön kijelentette, hogy ez ugyanaz a disznó, akit Kanagavában megoperált... – Phillip Tyrernek leesett az álla, Marlowe gyors pillantást vetett rá. – ...és ez az a japcsi, aki Canterburyt meggyilkolta. Ő az egyik. És ő a járt a kanagavai

követségen is, neki sikerült megszöknie Marlowe kapitány és Pallidar hadnagy elől.

– Megáll az eszem. – Aylesbury a holtsápadt Tyrerre pillantott. – Phillip, maga megismerné?

– Nem tudom, nem hiszem... talán Malcolm, én nem tudom. – Aylesbury gondolatban már messze járt. Ha ez ugyanaz az ember, akkor mindkét tettes halott... Vajon hogy hat ez a mi jóvátételi követeléseinkre? A francia követségen, *eh?* Meglep, hogy le tudták löni a csirkefogót, mindig nagyon laza volt náluk az őrség, löni meg még úgy sem tudnak. De hát mit keresett ott ez az ember? Mi a fenét akart Angelique-től?

– Fogalmunk sincs, uram. Viszont kiderült, hogy katolikus volt... A nyakában legalábbis egy kereszt lógott.

– Ez roppant érdekes. De várjunk csak egy percre. Mit keresett ott Angelique? Én úgy tudtam, visszaköltözött Struanékhoz.

– Visszaköltözött, de a lakosztályát megrongálta a tűz. El is felejtettem mondani, Sir, hogy a földrengés után támadt egy kis tűz... Nálunk és Norbertéknél. A...

– Megsérült valaki?

– Nem, Sir, hál' isten senki. Tudomásom szerint a kolónián senkinek sem esett baja. A franciák felajánlották Angelique-nek, hogy költözzön át hozzájuk, de....

– Malcolm is átköltözött?

McFay felsóhajtott, a beszélgetés kezdett kihallgatás jelleget ölteni. – Nem, uram, ő otthon volt, nálunk.

– Ezek szerint nem szenvedtek jelentősebb kárt.

– Nem, Sir, szerencsére nem. A kolónia viszonylag simán megúsza, bár Norbertéknél csaknem az egész emelet odalett.

– Gondolom, ennek örül. Szóval a lánynak nem esett bántódása, a támadóját megölték... Akkor meg mi ez a nagy húhó?

– Épp azt próbálom elmondani, Sir William – válaszolta McFay, majd sietve folytatta; ezúttal nem hagyta, hogy Aylesbury félbeszakítsa. – Drunk Townban néhány hülye a fejébe vette – és sajnos el kell mondanom, hogy ebben néhány eszement kereskedő is társukul szegődött –, szóval néhány Drunk Town-i idióta úgy gondolta, hogy a merényletért a japán falu minden lakosa felelős. Egy-két órája megindult a csőcselék, és összevert minden japánt,

akit csak talált. Erre aztán előjöttek a szamurájok, a katonák meg a tengerészek, szembeszálltak velük. Egyelőre szélcsend van, de mindkét fél fegyverkezik, erősítést hoz, és percről percre harciasabb. A lovasságunk egy része is ott van, a tábornok úr átvette a parancsnokságot, és támadásra készül.

Ez nem normális, gondolta Aylesbury. – Azonnal kimegyek a partra. Marlowe megszólalt: – Küldök önnel egy tengerészosztágot, Sir. Segédtsz! – A kajüt ajtaja nyomban felpattant. – Parancs!

– Szóljon Marine kapitánynak, hogy tíz tengerésszel és egy jelzőmatrózzal futólépésben a hajóközepi lejáróhoz. – Marlowe McFayhez fordult. – Pontosan hol van a zavargás?

– A falu déli peremén, a Senkiföldje közelében.

– Mi itt riadókézsültségben leszünk, Sir William. Bármilyen baj esetén szóljon a jelzőmatrózomnak, bármikor elrendelheti a sortüzet.

– Köszönöm, de nem hinném, hogy szükségem lenne a tengerészet támogatására.

McFay közbeszólt: – Van még egy probléma...

– Majd a kutterben. – Aylesbury már ki is lépett az ajtón, elindult a főfedélzet felé. – A magukéval megyünk, az gyorsabb. Irány a Drunk Town-i móló.

Struanék kuttere egy perc múlva már teljes sebességgel szelte a hullámokat. A tengerészek a tatban gyülekeztek, Aylesbury, McFay és Tyrer a nagycsónak közepén lévő kajüt viszonylagos kényelmében ült.

– Na, most mondja, Jamie, mi az a másik probléma?

– A másik probléma Mr. Tyrer félig szelídített szamurája, Nakama.

– McFay kurta pillantást vetett Phillip Tyrerre. – A csőcselék egy része őt is megtámadta, de sikerült kitörnie, valahonnan kardokat szerzett, és fölvette velük a harcot. Egy részegét levágott, egy ausztrált megsebesített, de nem nagyon, és ha el nem menekülnek előle, megölte volna a többieket. Néhányan fegyvereket szereztek, visszarahantak és kis híján agyonlőtték, úgyhogy most behúzódott egy falusi boltba. Állítólag van vele néhány szamuráj is. A boltot meg körülvette vagy tíz-tizenkét dühöngő örült, meg akarják lincselni.

Aylesburynek elakadt a lélegzete. – Lincselő csőcselék az én körzetemben?

– Igen, Sir. Próbáltam rávenni őket, hogy hagyják békén, de elküldték a fenébe. Nem Nakama kötött beléjük, Sir William, ez egészen biztos.

– Na jó – mondta idegesen Aylesbury. – Szerencsére nálunk ugyanaz a törvény vonatkozik gazdagra és szegényre, valamint azokra is, akik a védelmünk alatt állnak. Ha Nakamátt meglincselik, mi meglincseljük a lincselőket. Nagyon unom már Drunk Townt meg ezt az állandó ricsajozásukat. Amíg meg nem érkeznek Londonból a peelereink, meg fogjuk alakítani a saját rendőri testületünket. Én leszek a főnöke. Jamie, magát és Norbert Greyfortht kinevezem ideiglenes rendőrfőnök-helyetteseknek.

– Engem ugyan nem! – csattant fel McFay.

– Akkor csak Greyfortht – felelte negédesen Aylesbury.

– Rendben van, hogy a fene egye meg. – McFay nem örült, tudta, hogy hálátlan feladatot vállal. – És azt hallotta, hogy mi történt Norbert Greyforth és a tajpan között?

– Nem, mi?

McFay beszámolt a veszekedésről és a kihívásról. – Jelenleg öt az egyhez adják, hogy hajnalban titokban párbajozni fognak, és egyikük holtan marad ott.

Aylesbury tekintete az ég felé fordult, nagyot sóhajtott. – Három napig vagyok távol és mire visszajövök, minden a feje tetején áll. – Gondolkozott egy percig. – Phillip, rendelje nekem ezt a két embert holnap kora reggelre az irodámba.- Megváltozott a hangja, a mellette állók összereztek. – Mondja meg mindkettőjüknek, figyelmeztetem őket: jobb, ha okosan viselkednek és hallgatnak a szavamra, különben megbánják. Kormányos, az isten áldja meg, nem lehetne gyorsabban?

– Parancsára, Sir William.

Aylesburynek hirtelen eszébe jutott valami, Tyrerre villant a tekintete: – A táskámat hozza, Phillip?

– Hozom, Sir William. – Tyrer magában hálát adott az égnek, hogy ebben a nagy hirtelenségben sem feledkedett meg Aylesbury aktatáskájáról.

Hiraga kilesett a sója boltjának elbarikádozott ajtaján: kiáltozó, pisztollyal és muskétával felszerelkezett, dühös férfiakat látott. Arcán végigcsorgott az izzadság. Fuldoklott a dühtől. Hátának egy kisebb sebéből szivárgott a vér, vörös foltot rajzolt ki ingére. Szalonkabátját még abban a pillanatban ledobta, amikor berohant ide, hogy kardot szerezzen. A sója idegesen állt mellette, nem volt más fegyvere, csak egy halászszigony; fegyvert, halálbüntetés terhe mellett, csak szamurájok viselhettek.

Velük együtt a boltba szorult egy őszülő *usigari* – gyalogos katona – is, aki áhítatos tisztelettel és értetlenül bámulta Hiragát: tisztelettel azért, mert látta, hogyan harcol és mert nyilvánvalóan sisi volt, értetlenül azért, mert gajdzsinruhát viselt, a haja is olyan volt, mint az övék, és minden jel szerint itt élt velük a kolónián. És most mégis őt akarja darabokra szaggatni a feldühödött tömeg.

Búzós gajdzsinok, gondolta. Mit számít, ha egy szerencsétlen *baka* ronin lopni próbál? A vak is látja, hogy az az ember egy közönséges tolvaj ronin volt, nem érdekelte azt a lány, ugyan melyik civilizált embernek kéne az a lotyó? Nagyon helyes, hogy a hülyét megölték a pimaszságáért, de rajta kívül senkinek sem esett bántódása, úgymint mire ez a heveskedés? *Baka* gajdzsinok! – Van itt hátsó, kijárat? – kérdezte.

A sója hamuszürke arccal rázta a fejét. Életében először látott ilyen zavargást, ennyi dühöngő gajdzsint. Ráadásul most ő is benne van a dologban nyakig, hiszen ő adott fedezet a sisiknek, még ez az örült ronin is az ő házában lakik, ő pedig nem jelentette a hatóságnak, pedig jelentenie kellett volna. Nemhogy a sisiket, de *minden idegent*.

– Ide fog jönni a bakufu, ki fognak vallasni – nyöszörögte egy órával ezelőtt halálra váltán a felesége. – Oda fognak citálni minket tanúskodni. A végrehajtók még mindig itt tanyáznak az őrházakban. Mindenünket el fogjuk veszíteni, a fejünket is...! *Namu Amida Bucu!* – A sója felesége és legidősebb lánya épp a zöldségpiacon vásárolgatott, mikor a feldühödött tömeg első csapatai fenyegetően ordítózva, minden útjukba eső tárgyat felborogatva végigrohantak a falun. A dühöngő gajdzsinok láttán a két nő rémülten hazaszaladt.

– Nagyon sajnálom, nagyúr – préselte ki magából végre a választ a sója –, de körül vagyunk véve... A hátsó utcában még több a

gajdzsin.

A bolt előtt álló tizenkét-tizenöt embertől eltekintve a kolónia lakóinak többsége a Senkiföldje két oldalán gyülekezett. Többségük csak afféle szájtáti báméshkodó volt, csak úgy odajött megnézni, mi történik, sokukat azonban már feltűzelték a csőcselék bosszúért lihegő, őriöngő hangadói. Az ordítózok mögött az északi kaputól érkezett húsz szamuráj állt, a falut védve. Egyik szamuráj sem rántott még kardot, de mindegyik keze ott volt a kard markolatán. A tisztjük ott állt előttük. Velük szemben, parancsra várva magabiztos, elszánt katonák lövésre kész puskákkal, tizenkét lovas és – néhány lépésnyire – Ogilvy tábornok.

A japán tiszt ismét kiabálni kezdett. Oszoljanak, kiabálta a gajdzsinoknak. A tábornok visszasüvöltött – nagy éljenzés fogadta szavait –, hogy a szamurájok vonuljanak vissza, oszoljanak szét. De egyik fél sem mozdult, úgy tett, mintha nem értené, mit mond a másik.

Hiraga hallotta és értette, mit kiabál a tábornok. Ostoba, gondolta fortyogva, de távolról sem olyan ostoba, mint az az őriült Ori. Szerencse, hogy meghalt, nagy szerencse. Ostobaságot csinált, semmit sem ért el vele, csak bajt. Abban a pillanatban meg kellett volna ölnöm, amint rájöttem, hogy viseli annak a nőnek a keresztjét... Még az alagútban.

Az idő tájt, mikor Angélique segélykiáltásai megtörték az éjszaka csendjét majd rögtön utána lövések dördültek, Hiraga és Akimoto a Struan-ház közelében lapult egy mellékutcában, Orira lesve. Remélték, hogy sikerül elfogniuk, mielőtt még odaérne.

A lármát követő kavarodásban ők is besoroltak a követség felé siető, félig-meddig felöltözött emberek közé, munkásruhájuk és sapkájuk jól álcázta őket. Hiraga és Akimoto döbbsenten vette észre, hogy felbukkan a két orvos is, aztán nem sokra rá Ori holttestét vonszolják ki a fényre. Hiraga nyomban intett Akimotónak, gyorsan beletűntek az éjszakába. Falusi búvóhelyükre érve Hiraga kirobbant: – Bárcsak bűzös gajdzsinként és nem szamurájként születne újjá Ori! Csak felbolydította a darázsfészket. Te most azonnal lopózz vissza Josivarába. Az alagúton át menj. Lapulj meg, amíg nem üzenek vagy nem megyek érted.

– És te?

– Én közéjük tartozom – válaszolta Hiraga kesernyés mosollyal. – Az egyik protektorom Taira, a másik a gajdzsinok vezetője. Erről mindenki tud, úgyhogy nekem nem eshet bajom.

Tévedtem, gondolta most keserűen. Az odakint hadonászó izgága férfiak hangulata még vérszomjasabbá vált.

Két órája indult el a faluból, abban a pillanatban, mikor a *Pearl* feltűnt a láthatáron. A brit követségre indult a High Streeten, egész sor kifejezés fordítását vitte magával, Tyrer kérésére írta le. Gondolataiba merülve ballagott, alig várta már, hogy hallja az első kézből származó értesítéseket, mi történt a jedói találkozón, amikor egyszer csak dühös gajdzsin arcok vették körül.

– Ez Tyrer japcsija.

– Ez nem szamuráj!

– Hé, majom, mi van? Szamuráj majom!

– Ezeknek mind egyforma a pofájuk.

– Majd mi megtanítunk benneteket, hogy merészeljetek más nőjéhez nyúlni!

Valaki minden figyelmeztetés nélkül hátra vágta, de úgy, hogy elesett. Kalapja leesett a fejről, elgurult, valaki rátaposott, beletaposta az út sarába. A körülállók röhögtek. Mások rugdosni kezdték, csaknem feltaszították egymást a nagy igyekezetben. Épp ezzel adtak Hiragának egy másodpercnyi lehetőséget. Hiraga ezt használta fel, hogy erősebb alkata és fiatalsága révén utat törjön magának közöttük, átszakítsa gyűrűjüket, és rohanni kezdjen. A feldühödött férfiak utána vetették magukat. Hiraga visszaroht a faluba. A kapu felől szamuráj örök tódultak elő, hogy lássák, mi történik.

Látva, hogy elzárták előle a rejtekhelyéhez vezető utat, ahol magához vehette volna pisztolyát, Hiraga hirtelen irányt változtatott, berohant a sója boltjába, felkapott egy rissz-rossz kardot, megperdült és nekitámadt üldözőinek. Vad rohama váratlanul érte üldözőit, szétrebbentek, hárman a földre kerültek, az egyik megsebesült, a többi távolabbra menekült. Valahol az utcában egy férfi elsütött egy muskétát, de a golyó ártalmatlanul fűtyült el Hiraga füle mellett. A lövés hangjára újabb fegyveres férfiak kezdtek gyülekezni. A zűrzavarban Hiragának és az asigarinak valahogy sikerült visszavonulnia a boltba.

E pillanatban egy golyó repült be valahonnét kintről, és összetört egy díszes vázát. A három férfi lekapta a fejét. A ház hátsó részében felsírt egy gyerek, gyorsan elhallgattatták. A ház előtt egyre hangosabbá vált az ordítozás. Lunkchurch szokásos délutáni konyakozása gőzétől fátyolos tekintettel elbődült: – Gyűjtsuk fel a viskójukat! Füstöljük ki a disznókat!

- Neked elment a józan eszed? Egész Jokopoko leéghet!
- Füstöljük ki őket, a keserves mindenségét! Kinek van gyufája?

Struanék kuttere odakocant a Drunk Town-i mólóhoz. A csónakban ülők partra ugrottak és rohanni kezdtek, elől a tengerészek. Maguk előtt már látták a tömeggel szemben felsorakozott szamurájok hátát. A kapitány nyomban intézkedett. Parancsára az emberei ék alakzatba rendeződtek, puskájukat súlyba fogva berohantak a két fél közötti üres térségre, oldalra fordultak. Az ék hegye a Drunk Town-iak felé irányult, akik ennek láttán utat engedtek neki, kettéváltak, és riadt ordítozásban törtek ki. Tyrer odarohant a szamurájok tisztjéhez, aki a fegyelmezett katonák hirtelen felbukkanása láttán egészen megdöbbsent. Tyrer meghajolt, hangosan japánul kiáltott: – *Kérlek, tiszt úr, minden ember marad itt, nem lesz baj, kérlek, köszönj uramnak, gajdzsinók nagyurának.*

A megdöbbsent szamuráj gépiesen viszonzta Tyrer meghajlását. Abban a pillanatban, amint kiegyenesedett, odaért a számára szokatlan rohanástól kivörösödött Aylesbury is; megállt egy pillanatra, és a szamuráj felé fordult. Tyrer nyomban meghajolt és elkiáltotta magát: – Tisztelegj! – A szamuráj tiszt és emberei meghajoltak, Aylesbury viszonzta a meghajlást. A szamuráj tiszt kezdett magához térni.

Aylesbury sarkon fordult, belépett a tengerészek alkotta ékbe. A tengerészek puska lökésekkel, puskatussal taszigálták hátrébb az embereket.

– Utat, utat, hátra, hátra! – kiáltotta az ék csúcsán álló fiatal kapitány. Látva, hogy a tömeg nem oszlik elég gyorsan, elkiáltotta magát: – Szuronyt fel! – A tengerészek abban a pillanatban két lépést hátraléptek, feltűzték és a tömeg felé fordították a

szuronyokat. Minden tengerész kiválasztott magának egy célpontot. Olyanok lettek, mint egy gombnyomásra váró gyilkoló gépezet.

– Rohamra készülj!

Aylesburynek, Tyrernek és McFaynek elállt a lélegzete. A többi jelenlévőnek szintén. Csend támadt. Aztán mintegy varázsütésre eltűnt a minden csőcselékben ott bujkáló gonosz szellem, az emberek riadtan menekültek.

A kapitány nem várt. Futólépésben indult a falu irányába, a kereskedők, katonák, tucatnyi lovas és szamuráj alkotta csődület felé, akik nyomban észrevették Aylesburyt és a tengerészeket. A tengerészek ismét ék alakzatba rendeződtek. Amint a kiáltozó csődülethez értek, meghallották a tábornok süvöltését: – Utoljára parancsolom, hogy jöjjenek ki, vagy mi megyünk be...! – Hangját elnyomta a szemmel láthatóan robbanáspontra ért csődület morajlása. A kapitány úgy látta, nincs vesztegetni való idő. – Állj! Sortűz a fejük fölé. Tűz!

A sortűz mintha elfújta volna a zajongást és dühöngést. Mindenki odakapta a fejét, láthatólag még a lovas katonákat is váratlanul érte a dolog. Mindenki behúzta a nyakát. A hirtelen támadt csendben a dühtől vörös Aylesbury határozott léptekkel bemasírozott a két oldal közötti térségre. Kissé távolabb az utcán Lunkchurch és társai mozdulatlanra dermedtek. Lunkchurch egy égő rongycsomót tartott a kezében dobásra emelve; az első már ott égett a verandán, lángjai a fából készült falat nyaldosták. Aylesbury és a tengerészek láttán társaival együtt berohant az egyik sikátorba, hanyatt-homlok menekült haza.

Minden szem Aylesburyre szegeződött, aki most fejébe nyomta kürtőkalapját, és egy papírlapot vett elő a zsebéből. Harsány, csikorgó hangon szólalt meg: – Felolvasom önöknek öfelsége lázadási törvényét: Ha a jogosulatlanul összegyűlt tömeg nem hajlandó azonnal feloszlani, minden férfi, nő és gyermek azonnal letartóztatható és... – további szavait már elnyelte az általános felzúdulás és káromkodás. A tömeg oszolni kezdett.

Az 1715-ös lázadási törvényt a parlament a jakobita lázadás után hozta, amit csak könyörtelen eszközökkel sikerült leverni. Az új törvény célja az volt, hogy mindenféle zavargásnak elejét vegye. A törvény szerint aki a felszólításra negyvenöt percen belül nem

távozott, azonnal letartóztatható és bebörtönözhető volt, és ha bűnösnek találták, halálra vagy életfogytig tartó deportálásra ítélték.

Nem volt rá szükség, hogy Aylesbury végigolvassa a törvényt. A falusi utca kiürült, nem maradtak ott csak a katonák, a tábornok és a szamurájok. – Phillip, menjen oda hozzájuk, és mondja meg nekik, hogy szíveskedjenek hazamenni. – Egy pillanatig nézett Tyrer után, mint megy oda a japánokhoz, mint hajol meg, mint viszonozza a szamuráj tiszt a meghajlást. Egész ügyes fiú, gondolta, aztán szúrós szemmel a kivörösödött és izzadó tábornokra nézett. – Jó reggelt, Thomas.

– Jó reggelt, Sir William. – A tábornok lomhán tisztelgett, de csak azért, mert a katonái ott álltak körülötte.

Aylesbury válaszképpen nem emelte meg a kalapját. Te címeres ökör, gondolta. – Kellemes napunk van, nem? – mondta könnyedén. – Talán elbocsáthatná az embereit.

Ogilvy intett a lovassági tisztnek, aki titkon nagyon örült Aylesbury megjelenésének, tudván, hogy a felfordulást nem a japánok, hanem inkább a részeg kereskedők okozták. Micsoda fegyelmezetlen söpredék, gondolta. – Őrmester! – kiáltott. – Mindenki vissza a táborhelyre, ott pedig oszolj! Rajta!

A katonák hátraarcot csináltak és elindultak visszafelé. Tyrer még utoljára meghajolt a szamuráj tiszt előtt. Roppantul elégedett volt önmagával.

– Hát, ezt remekül csinálta, Phillip, remekül – csapott a vállára Jamie McFay.

– Tényleg? Semmiség volt az egész – mondta tettetett szerénységgel Tyrer. Jamie McFay felmordult. Izzadt, a szíve kalapált, mostanáig biztosra vette, hogy valamelyik hülye előbb-utóbb meghúzza egy puska ravaszát vagy kardot ránt. Odapillantott Aylesburyre, aki elmélyült és meglehetősen egyoldalú beszélgetésbe merült az immár még vörösebb tábornokkal. – Ványadt Willie jól beolvas a hülyéjének – mondta halkán mosolyogva. – Hogy ez mekkora barom!

– Az, de... – Tyrer elhallgatott, mindkettejük figyelme az utca másik vége felé fordult. Szamurájok rohantak a kigyulladt bolt felé. –

Jóságos ég, az a sója háza... – Már Tyrer is rohant, McFay szorosan a nyomában.

Néhány szamuráj a verandára ugrott, csapkodni kezdte a lángokat, mások a nagy vizeshordóhoz rohantak, felkapták a körülötte álló vödöröket, amelyeket éppen ilyen esetekre tartottak ott. Mire Tyrer és McFay odaért, a tüzet már gyakorlatilag eloltották. Húsz vödör víz elég volt hozzá, hogy az utolsó lángok is kihunyjanak. A bolt elülső falát elemésztette a tűz. A boltban megpillantották a sóját, aki mellett egy asigari állt. Mindketten kijöttek a verandára. A sója letérdelt és meghajolt, az asigari csak meghajolt. Tyrer és McFay megdöbbenésére az általuk csak Nakamaként ismert Hiragának színét sem látták. De mielőtt még bármelyikük is megszólalhatott volna, a szamuráj tiszt máris faggatni kezdte a sóját és az asigarit.

– Hogyan kezdődött a tűz?

– Az egyik idegen egy lángoló rongyot hajított a fal tövébe, nagyúr.

– Kutyaszar ez mind. Most azonnal készítetek egy jelentést, amelyben magyarázatot adtok, mi okozta ezt a zavargást. Holnapra, sója.

– Igenis, nagyúr.

A szamuráj tiszt, egy ragyás képű, harminc-egynéhány éves férfi összehúzott szemmel bekémlelt a boltba. – Hát a harmadik hol van?

– Nagyúr?

– A harmadik ember. Az a japán, akit a gajdzsinok idekergettek – mondta ingerülten a szamuráj tiszt. – Beszélj már!

Az asigari udvariasan meghajolt. – Kérlek, bocsáss meg, uram, de rajtunk kívül nem volt más odabent.

– Én határozottan láttam, hogy ide rohant be... karddal a kezében.

– A szamuráj tiszt az embereihez fordult. – Ki látta? – A szamurájok nyugtalanul állták a tekintetét, de csak a fejüket rázták. A tiszt elvörösödött. – Azonnal kutassatok át mindent! – A kutatás gondos volt, de csak a sója családja és szolgálói kerültek elő, akik nyomban letérdeltek, meghajoltak és úgy maradtak. Mind tagadta, hogy látott volna valakit. Feszült csend támadt. A szamuráj tiszt hirtelen elvesztette a türelmét, és tombolni kezdett. Tyrer és McFay leesett állal nézte.

Az asigari és a többi katona sztoikusán szemlélte a jelenetet. Továbbra is merev vigyázzállásban álltak. A parasztok fejüket a földre hajtva térdeltek, remegve hallgatták a szidalmakat. A tiszt hirtelen az asigari elé pattant, és visszakézből arcul ütötte. Az asigari a tőle telhető legnagyobb közönnyel tűrte az ütések. A tiszt valamilyen parancsot ordított a sójának, aki erre azonnal talpra ugrott, és rebbenéstelen tekintettel tűrte, hogy az őrző tiszt kegyetlenül megpofozza. Az asszonyok és a gyerekek igyekeztek fegyelmezni magukat, de az ütéseknel így is össze-összereztek. Ők is mozdulatlanul figyeltek. Az ütlegetés ugyanolyan hirtelen maradt abba, ahogyan elkezdődött. Mindkét megvert férfi mélyen meghajolt, arcuk vörösre duzzadt. A sója ismét letérdelt. A szamuráj tiszt kimérten viszonzta a meghajlást; előbbi kitörése mintha meg sem történt volna. Az emberei sorokba rendeződtek, és a tiszt vezetésével elindultak az északi kapu felé. Tyrer és McFay értetlenül nézett utánuk. Egy perc elteltével, amikor a szokások már lehetővé tették, a sója felállt. A nők és a gyerekek bementek a házba. A sója a kiégett falat kezdte nézegetni. A falu utcáján ismét megindult az élet.

– Ez meg mi a fene volt? – kérdezte McFay.

– Nem tudom – mondta Tyrer. Mindkettejüket megdöbbenetette a tiszt brutalitása és a másik fél teljes közömbössége. – Alig egy-két szót értettem az egészről... Azt hiszem, Nakamáról volt szó, úgy vettem ki, mindenki azt mondta, hogy sosem látta itt.

– De hát ez lehetetlen... Tudom, hogy ott volt benn abban a kunyhóban, a saját szememmel láttam. – McFay megtörölte a homlokát. – De akkor is! Miért tűrték, hogy ez a szamuráj disznó ezt csinálja velük, ez nem normális. De ezek meg csak álltak és nézték, úgy csináltak, mintha semmi sem történne. Miért?

– Nem tudom... Talán majd Nakama megmagyarázza. – Tyrer megborzongott. – Egyet azonban bevallok, nagyon nem szeretnék a kezük közé kerülni.

– Jó napot, Angel, hogy van?

– Jó napot, drágám, köszönöm, most már sokkal jobban. – Angelique erőltlenül elmosolyodott a szobába lépő Struan láttán. A

francia követségen feküdt az ágyában, hátát párnákkal polcolták föl. Késő délután volt, a napfény széles pászmákban áradt be az ablakon, éles kontúrokkal rajzolta ki a most már állandóan az ablak előtt posztoló őr sziluettjét.

Kora reggel, amikor Struan átsietett – átsántikált – hozzá, Angelique következetesen ellenállt könyörgésének, hogy költözzön vissza. Tudta, muszáj itt maradnia, mert ma este André Poncin meghozza a medicinát, amely végre megszabadítja rettegeteitől.

– Ó, *mon Dieu*, Malcolm... Nincs semmi bajom, nem akarok költözni.

– Kérem, ne sírjon, drágám... nagyon kérem.

– Akkor hadd maradjak itt, Malcolm, nincs semmi bajom. Itt teljes biztonságban vagyok, mindig is biztonságban voltam, és Babcott doktortól kaptam valamit, ami majd elállítja ezt a remegést.

– Így van, ahogy a kisasszony mondja – bólogatott Babcott. – Kérem, ne aggódjon, Angelique-nek semmi baja. Mire felébred, olyan üde lesz, mint a frissen fakadt rózsa. De jobb, ha most nem költözködik.

– Hogy a csudába ne aggódnék?

– Estére, talán majd akkor esetleg...

– Nem, nem...! – nyüszítette Angelique. – Ma este nem, ma este nem, talán majd holnap.

Istennek legyen hála a könnyekért, gondolta most megint, miközben az ágyhoz sántikáló Malcolmot nézte. Érezte, hogy ezt a fegyvert, a könnyeket maga az ég adta a nők kezébe a férfiak ellen.

– Már voltam itt korábban is – mondta Struan –, de aludt, nem akartam zavarni.

– Maga engem sohasem zavar – válaszolta Angelique. – Ne aggódjon, drágám, hamarosan minden a lehető legtokéletesebb rendben lesz, megígérem.

Struan leült az ágy melletti székre, beszámolt Angelique-nek a zavargásról, és hogy milyen gyorsan és hatásosan vetett véget az eseményeknek Aylesbury. – Sok tekintetben remek ember – mondta Angelique-nek, de magában hozzátette: más tekintetben viszont nem. Ő is, Greyforth is megkapta az üzenetet, hogy Aylesbury másnap reggel várja őket az irodájában. Nyomban megbeszélték a dolgot egymással.

– Ványadt Willie-nek ehhez a világon semmi köze – bólintott savanyú képpel Greyforth. – Ő csak törődjön a japánokkal, és hozza vissza a flottát. Ami pedig ezt a japán betörőt illeti... Hallom, megismerte, ez volt Canterbury egyik gyilkosa, az egyik tokaidói csirkefogó.

– Nem, nem ismertem meg, szerintem ez egy másik volt, bár annyi igaz, hogy neki is volt egy lőtt sebe. Hoag azt mondja, őt operálta meg Kanagavában.

– És akkor mit keresett Angelique ablakánál, *eh?*

– Nem tudom. Bizarrré történet. Gondolom, csak lopni akart valamit.

– De még mennyire, hogy bizarr! És az a kereszt a nyakában... Nagyon furcsa.

Struan észrevette, hogy Angelique várakozóan néz rá, várva, hogy folytassa. Nem tudta, beszélhet-e erről Angelique-nek, hogy megkérdezheti-e tőle, szerinte mit keresett itt ez az ember, mi a véleménye a történetekről. De Angelique olyan törékenynek és védtelennek hatott a hatalmas ágyban, hogy úgy döntött, majd máskor. Akárki volt is az a csirkefogó, meghalt és kész. – Vacsora után még jövök és hozom az *Illustrated London News* legújabb számát. Van benne egy remek beszámoló a legújabb londoni divatról...

Angelique csak fél füllel hallgatta, a kandallón álló órát figyelte. André Poncin délután azt mondta, este kilenc tájban jön meg Josivarából, addigra készítsen elő egy kanna meleg, zöld teát és valami édességet, mert az oldat nagyon rossz ízű. És kell majd néhány törülköző is. És tanácsos lenne, ha nem venne be többet Babcott altatóiból.

Háromnegyed hét múlt egy perccel. Sokáig kell még várni, gondolta fokozódó nyugtalansággal. Ekkor újra megszólaltak benne a belső hangok. *Ne félj, suttozták, ez a két-három óra gyorsan eltelik, aztán megszabadulsz. Ne feledd, hogy győztél, Angelique. Bátran és okosan viselkedtél. Mindent a lehető legjobban csináltál...*

Szabad leszek, hála Istennek, hála Istennek.

Egész testén végighullámozott a megkönnyebbülés. Rámosolygott Struanra. – Milyen csinos ma, Malcolm! Nagyon elegáns.

Angelique kedves szavai kizökkentették borongós hangulatából Struant; úgy érezte, csupa rettenetes dolog veszi körül – Angelique-

et kivéve. Szélesen elmosolyodott. – Jaj, Angel, ha maga nem volna, azt hiszem, felrobbannék. – Végignézett önmagán, szeme megakadt a fehér nyakkendőjébe tűzött rubintűn, apjától kapta legutóbbi születésnapjára, a huszadikra, május huszonegyedikén. Már csak hat hónap és szabad leszek, gondolta, azt teszek, amit akarok. – Ha maga nem volna, meg is bolondulnék, Angel – mosolyodott el.

– Köszönöm, drágám – mondta Angelique. – Na de hát mibe bolondulna bele?

– Á, semmi, csak az üzleti ügyek... – legyintett Struan; nem akarta beavatni Angelique-et. – Ezek az átkozott politikusok mindent összekevernek, fejetlenséget keltenek a piacon. Más se érdekli őket, csak a személyes befolyásuk, a pénz meg a számláira. Mindegy milyen országról van szó, mindenütt így megy. De hála Istennek a Nemes Ház még szilárdan áll. – Nem beszélt Angelique-nek a fenyegető válságról, amit a Brockék által bezsákolt hawaii cukortermés okozott. Előző nap ellenséges hangvételi levél érkezett Hongkong legnagyobb bankjától, a Victoriától, amely Brockék kezében volt. Egy-egy másolatot kapott belőle Tess Struan, Jamie MacFay és Malcolm Struan. A levél így szólt:

Asszonyom!

Szíves engedelmével felhívjuk figyelmét a Struan cég óriási adósságaira. Sok papírjuknak csupán kétséges fedezete van, és e papírok legnagyobb részének lejáratát január harmincegyedikén esedékes. Ezennel ismételtén tudatom önnel, Asszonyom, hogy a bank ragaszkodik hozzá, hogy az említett kölcsönöket a lejárat napjáig kiegyenlítsék. Maradtunk kiváló tisztelettel az ön alázatos szolgálói.

Nem érdekes, mocskos csirkefogók, gondolta magabiztosan. Majd csak rájövök a nyitjára, hogyan járjak túl Brockék eszén. Norbert ledurrantása mindenestre jó kezdet volna. A vezetésünk és az embereink a lehető legjobbak. Még mindig a mi flottánk a legjobb, a kapitányaink hűséges híveink.

– Ne törődjön maga Brockékkal és a szóbeszédekkel, Angel, megoldjuk ezt is, ahogy a többit. Az amerikai polgárháború óriási profitot hoz számunkra. Szállítunk a Délnek, visszaúton gyapotot

csempészünk át az északiak blokádján, visszük a lancashire-i üzemeinkbe, visszafelé meg viszünk puskaort, ágyúgolyót, puskát, ágyút és minden egyebet, amit Birmingham előállítani képes... Felét a délieknek, felét az északiaknak... Viszünk gépeket, cipőt, hajókat, még pecsétviaszt is. A brit ipar termelése gigantikus, Angelique. Több mint a fele az egész világ termelésének. És emellett még ott van a teakereskedelem, a Kínának szállított bengáliai ópium, tavaly egyébként remek termés volt. És van egy ötletem, hogyan lehetne indiai gyapotot felvásárolni, hogy kitöltsük az amerikai események miatt keletkezett űrt... Nyugodjon meg, Anglia a világ leggazdagabb és legvirágzóbb országa, maga pedig gyönyörű.

– Hálásan köszönöm, uram. *Je t'aimé...* Én komolyan szeretem magát, Malcolm. Higgye el, hogy így van. Ígérem, csodálatos felesége leszek, és megígérem, hogy...

Struan felemelkedett a székből, odahajolt Angelique fölé, és megcsókolta. Angelique kellemesnek találta erős szivarszagát, pomádéja illatát férfiasnak. Érezte, milyen izmosak és erősek Struan karjai, érezte, hogy tenyere a mellére siklik, érezte ajkain a leheletnyi konyakszagot. Mennyire más, mint ő.

Őt felejtsd el, suttogták a hangok. Még nem tudom.

Sérült hasizmai miatt Struannak nagy fájdalmakat okozott a mozdulat, ahogy Angelique fölé hajolt. Halk nyögéssel fölegyenesedett. – Minél előbb összeházasodunk, annál jobb – mondta. Érezte, hogy az imént Angelique ajka és keble reagált.

– Én is nagyon szeretném.

– Akkor karácsonykor. Az már jövő hónapban itt lesz.

– Na és gondolja... Üljön le, drágám, pihenjen egy kicsit. Nem kellene arról beszélnünk... Nem kellene megbeszélnünk, mikor menjünk vissza Hongkongra?

– Még nem döntöttem el. – Struan minden derűje tovallant, ahogy eszébe jutott anyja arca.

– Esetleg jövő héten ...

– Amíg nem jöttem teljesen rendbe, addig nem – felelte Struan. És amíg le nem szoktam a fájdalomcsillapítóról, tette hozzá gondolatban. Akkor majd elbírok anyámmal is, Brockkal is, meg azzal a mocskos bankkal is. Közvetlenül azelőtt, hogy ideért, bevette az aznapi második adagot is. Ennek elégnek kell lennie, míg le nem

fekszem, aztán holnap frissen kezdem a napot. Mostantól kezdve naponta csak egyszer veszem be. – Ne törje azt a csinos fejecskéjét.

– De én nagyon aggódom maga miatt, Malcolm. Eszem ágában sincs beleütni az orrom a dolgaiba, de félttem magát. És van még valami, amiről azt hiszem, muszáj beszélnem – mondta óvatosan. – Ez a dolog maga és Jamie között... Nem tehetnék esetleg valamit, ami...

Struan hirtelen mosolyát látva elhallgatott. – Jamie-vel már semmi baj – mondta Struan. – Ez a mai jó hírem. Az este bocsánatot kértem tőle, amiért kissé goromba voltam, Jamie pedig megújította a hűségesküjét, továbbra is mindenben támogatni fog. Mindenben.

– Ó, ez csodálatos. Annyira örülök.

Közvetlenül idejövetele előtt Jamie McFay megkérte Struant, hogy nézzen be hozzá. – Bocsásson meg, hogy megzavarom, de szerettem volna tisztázni a kettőnk dolgát, szeretném, ha kibékülnénk, és végül, de nem utolsósorban szeretném lebeszélni a párbajról. Norbert egészen biztosan megölné.

– Sajnálom, de ehhez magának semmi köze. Abban viszont egyetérték, hogy nem árt, ha egyszer és mindenkorra tisztázzuk a közös dolgainkat. Mondja meg, Jamie, kerek perccel: hajlandó nekem mint tajpának engedelmeskedni, vagy visszavonja szent esküjét.

– Eskümhöz híven engedelmeskedem a tajpának.

– Helyes. Holnap, amikor majd eljöttünk Sir Williamtől, titokban keresse meg Norbertet, és kérdezze meg, a szerda megfelel-e neki... Igen, Jamie, tudom, hogy akkor van a születésnapja. A lóversenypályán a lelátó mellett, amint megvirrad. Fejével felel, hogy ez titokban maradjon. Még Dmitrinek se szóljon.

– Ha megöli Norbertet, azonnal el kell hagynia Japánt.

– Az egyik klipperünk, a *Storming Cloud* útra készen fog várakozni. Angélique meg én azzal megyünk Hongkongra. Ott pedig bárhogy alakulnak is a dolgok, mindent el tudok intézni. Tehát: emlékszik még, mire esküdt? Tartja az esküjét?

– Igen.

– Köszönöm, Jamie. Akkor legyünk megint jó barátok.

Angélique hangja zavarta meg gondolatait. – Olyan boldog vagyok, Malcolm drágám, hogy ezt mondja... És még valami

eszembe jutott. Megengedné, hogy írjak az édesanyjának? – André Poncin már elmondta neki, hogy milyen óriási hatalmat képvisel a Struan cégen belül Tess Struan, és milyen befolyása van Malcolmra, Malcolm fivéreire és nővéreire. – Szeretném őt biztosítani a vonzalmamról, és meg akarom neki ígérni, hogy a világ legjobb menyje leszek.

Struan szélesen elmosolyodott az ötlet hallatán. – Kitűnő. Én is írok neki, majd együtt küldjük el. – Megfogta Angelique kezét. – Maga nemcsak elképesztően gyönyörű, hanem nagyon kedves és előrelátó is. Egészen biztos vagyok benne, hogy anyám ugyanúgy fogja szeretni magát, ahogy én.

– Mikor gajdzsinok futottak el – folytatta Hiraga –, sója mond nekem, menni gyorsan, ő nagyon fél szamurájtól, nagyon fél.

– Meg tudom érteni. – Tyrer megpróbált kényelmesebben elhelyezkedni a székén. Hiraga vele szemben ült, ő is feszengett. A követség kertjében beszélgettek, annak a kis bungalónak a közös nappalijában, amelyen Tyrer Babcott doktorral osztozott. A helyiségben alig volt bútor, mindössze néhány szék, két íróasztal, a levegőben vegyszer- és orvosságzag érződött, a falon húzódó polcokon üvegcsék és téglék sorakoztak. Odakint már sötétség honolt. Az ablakok nyitva voltak, és noha nem volt hideg, Hiraga borzongott. Még mindig nem csillapodott le azóta, hogy kis híján elfogták. Abban a pillanatban, amint a lázadók elrohantak, lehetősége nyílt rá, hogy a hátsó kijáraton elmeneküljön. Előtte még odaszólt a sójának és az asigarinak. – Ugye, tudjátok, mire számíthattok, ha engem itt elfognak? Jobb, ha hallgattok, jobb, ha befogjátok a szátokat. Néhány pofont hamarabb el tudtok felejteni, mint a börtönt, azt egyikőtök sem élné túl. Még a gyerekeitek és a feleségeitek sem. Szonnó-dzsói.

Némi hallgatás után megint Tyrer szólalt meg. – Én csak ezt a szamuráj tisztet nem értem... Az egyik percben épelméjű volt, a másikon vadállat, aztán megint normális. És mindenki úgy tett, mintha mi sem történt volna.

Hiraga sóhajtott. – Minden egyszerű nagyon, Taira-szan. A kapitány tudta, hogy asigari hazud... Biztos nem mond igaz, és sója

nem mond igaz. És emberek nem mond igaz, ezért verte őket, hogy ne veszítse arcát... Nem mondani igaz szamurájnak nagyon rossz. Törvény tilt, nagyon rossz. Büntetés helyes, ezért mindenki boldog, nincs több probléma.

– Lehet, hogy nekik nincs – mondta rosszkedvűen Tyrer –, nekünk viszont maradt épp elég. Sir William egyáltalán nem boldog. Még annak sem örül, hogy ezt a csirkefogót megölték. És miattad is idegeskedik.

– Én nem probléma, én nem támad, emberek támadnak engem.

– Bocsáss meg, Nakama, de nem erről van szó. Sir Williamnek az a véleménye, hogy irritálsz az embereket, fölösleges bonyodalmakat okozol. Bocsáss meg, de igaza van. A hatóságok hamarosan tudomást fognak szerezni arról, hogy itt vagy, ha ugyan nem tudják már most is. Ha pedig megtudják, követelni fogják, hogy adjunk ki nekik, akkor pedig előbb-utóbb be kell adnunk a derekunkat.

– Kérem? Nem értem.

Tyrer többször is nekifutott, míg a lehető legegyszerűbb szavakkal sikerült megértetni, mire gondol. Aztán hozzátette. – Sir William felszólított, mondd meg neked, az lenne a legjobb, ha eltűnnél, ha elmenekülnél innen, míg teheted.

Hiragának kis híján a szívverése is elállt. Mióta a faluban sikerült megszöknie a csőcselék elől, egyfolytában törte a fejét, hogyan tudná megváltoztatni a történetek szükségszerű következményét. A szamuráj tiszt nyilván rájön majd, hogy a kolónián egy sisi bujkál. Mind ez ideig azonban nem jutott más okosabb eszébe, mint hogy továbbra is itt bujkáljon. A szamuráj őrzőjét biztos még sűrűbb lesz, ha rájönnek, hogy a plakát őt ábrázolja.

Hirtelen felkapta a fejét, kihallott egy kulcsszót Tyrer szóáradatából, amikor arról beszélt, „mennyire sajnálja, hogy le kell mondania egy ilyen értékes szövetségesről, aki olyan sokat segített neki megismerni a japánokat, de úgy tűnik, ez elkerülhetetlen...”

Minden megvilágosodott előtte. – Van ötletem, Taira-szan – mondta halkán. – Nekem rossz most menni, én biztos meghal. Én akar segíteni angol barátok, akarok lenni értékes szövetséges, akarok lenni értékes barát. Sokat tudok szacumai daimjóról, ismerem Szacuma titkokat. Sója ad nekem sok információ. Én tudom elmagyarázni, hogyan lehet Szacuma tenni engedelmes. Talán

bakufu is engedelmes. Én akar segíteni. Kérdez Sir William: én adok információkat, gajdzsinok maradnak biztonságban, te vigyázol rám, adsz nekem információt, becsületes csere. Barátok, *neh?*

Tyrer izgatottan gondolkodott az ajánlaton. Sir William biztos belemegy, de csak akkor, ha Hiraga információi valóban értékesek. Ez azt jelenti... Jaj, Istenem, ezt nem tehetem. – Ebben az esetben meg kellene mondanom Willie-nek, hogy beszélsz angolul. Ezt nem tudom elkerülni. De nem állhatok csak úgy egyszerűen oda elé, nem mondhatom meg neki, hogy eltitkoltam előtte egy ilyen fontos tudnivalót. Egész biztos börtönbe csuknának. Ezt nem kockáztathatom meg, főleg akkor nem, amikor Sir William ilyen rossz kedvében van. Az lesz a legjobb, ha Nakama elmegy, amíg még a fejem a nyakamon van. Ha itt marad, abból nemzetközi botrány lesz. – Bocsáss meg – sóhajtott szomorúan –, ez nem megy.

– Sajnálom nagyon én is – mondta Hiraga –, de talán van mód. – Kijátszotta utolsó aduját. – Van üzenet Fudzsikótól... ííí, Taira-szan, te tettél rá nagy hatást. Most Fudzsiko hiszi, te vagy neki legjobb barát. Mama-szan mondja, nagyon sajnál, de Fudzsiko tegnap kezdte női betegség, havi betegség, úgyhogy nem tud fogadni téged egy napig, két napig. – Látta, hogy Tyrer arcára kiül a csalódottság.

Megkönnyebbült, kissé kiengedett. Ismét elképesztette, hogyan képes egy férfi, ráadásul egy ilyen fontos hivatalnok, mint Taira, ilyen nyíltan kimutatni érzelmeit. Érthetetlenek ezek a barbárok.

– Tessék – folytatta, átnyújtva a már előkészített, kalligrafikus írásjegyekkel telerótt legyezőt. – Ez vers, Fudzsiko írja: „Számol órát, nagyon szomorú. Siet órát, mikor napod süt rám, akkor nem szomorú, megállít idő.” Tyrer illő tisztelettel átvette a legyezőt. Hiraga örült, úgy érezte, jól válogatta meg a szavakat, de nem tetszett neki a lány suta írása. Ennek ellenére úgy látta, a vers elérte a kívánt hatást. Ideje rátérni a fontosabb dolgokra, gondolta. – Gajdzsin főnök találkozik sógunnal, Taira-szan. Találkozó volt jó, igen?

– Ííí, Hiraga-szan, hogy te milyen ügyesen manipulálsz azt a gajdzsint! Csodálatos. Szakét! Hozzatok még szakét! – Hiraga és Akimoto a Három Ponty egyik különszobájában beszélgetett. Az ablakokat becsukták, hogy ne jöjjenek be az éjszakai rovarok. A fal

kis beugrójában álló zöld vázában őszi juharlevelek díszlettek. Olajlámpások. Kardjaik egy kis. állványra helyezve ott feküdtek mellettük, kéznyújtásnyi közelségben. Miután a szolgálólány távozott, újratöltötték csészéiket. Akimoto megkérdezte: – És aztán mi történt?

– Feltűztem egy apró halat a horogra. Taira hamarosan pedzegetni is kezdte. Elmentünk a nagy fűrészkes sűgérhez, az meg egy szempillantás alatt bekapta. Elmondtam neki, hogy beszélek angolul, és hogy Taira erről nem tudott, és hogy ezt az angolságot egy desimai hollandtól tanultam.

– Ez igaz is – mondta Akimoto, és ismét újratöltötte a csészéket. Ugyanabba a tehetséges csósúi szamurájok számára létesített iskolába járt Simonoszekibe, mint Hiraga, de őt nem nyelvtanulásra választották ki, hanem azt az utasítást kapta, hogy a nyugatiak hajózási módszereit tanulmányozza, amit egy visszavonult holland tengerészkapitány oktatott nekik. – *Baka*, hogy nem tanultam meg se hollandul, se angolul. És mit mondott a gajdzsinok vezetője?

– Nem túl sokat. Taira úgy tett, mintha őt is nagyon meglepné a dolog, így beszéltek meg előzőleg. Mindenféle lényegtelen információkat adtam Szacumáról, Szandzsiróról és a kagosimai erődről, meséltem nekik egy kicsit, a történelmükről... – mondta könnyedén Hiraga, noha a találkozáson egyáltalában nem volt könnyű dolga. Aylesbury kérdései mélyrehatóak voltak, és Hiraga elég nehezen tudta meggyőzni válaszai őszinteségéről. Mivel nagyon szeretett volna a kolónián maradni, még többet is mondott neki, mint amennyit eredetileg akart, mind a politikai helyzetről, mind Szacuma és Tosza daimjóiról, de még saját csósúi hűbérurairól is. Sőt még a sisikről is.

Most, hogy visszaemlékezett a hideg, kék halszemek tekintetére, ismét összeszorult a gyomra; az az ember mintha kipróbálta volna belőle a tudást. Aylesbury végül azt mondta: – Fontolóra veszem, hogy maradhass még néhány napig. Holnap ismét beszélünk. Addig a biztonság kedvéért költözz ide a követségre.

– Azt hiszem, volna jobb maradni sójánál, Sir Vilum-szama.

– Még ma este átköltözzöl a követségre, beköltözzöl Mr. Tyrerhez, és csak akkor hagyhatod el a házat, ha arra tőlem vagy Mr. Tyrertől engedélyt kapsz. Az utcán a lehető legóvatosabban közlekedj,

nehogy véletlenül provokálj valakit. Habozás nélkül engedelmessédsz, különben már mehetsz is kifelé az északi kapun!

Hiraga továbbra is jámborságot színlelt, s szinte alázatosan mondott köszönetet, de belül még most is füstölgött a gajdzsin modortalansága miatt, ismét megfogadta, hogy végrehajtja Ori tervét, és felgyújtja a kolóniát – majd ha elérkezik rá az alkalom. Összes istenek, ha léteztek, verjete meg minden gajdzsint!

– Szakét? – kérdezte Akimoto.

– Igen, köszönöm. – Hiraga arcát eltorzította a düh. – Ori *baka* volt. Kár, hogy meghalt, mielőtt megölhettem volna.

– Az, de meghalt, akárcsak Sorin. Mindkettő bajkeverő volt, mint minden szacumai. Mármint a férfiak – tette hozzá sietve, mert eszébe jutott Sorin húga, Szumomo. – A nők nem ilyenek.

– Szacuma szerintem is csak bajnak van – mondta komoran Hiraga. – Ami pedig Szumomót illeti, nem tudom, hová üzenjek neki, nem tudom, hol van, nem tudom, hazaért-e. Apámékhoz sokszor hetekig, sőt két-három hónapig is utaznak a hírek.

– Megkérted Kacumatát, hogy vigyázzon rá. Kacumatának innentől Kiotóig mindenütt vannak kémei. Szumomo pedig tud vigyázni magára, hamarosan hallani fogsz róla. – Akimoto ingerülten megvakarta ágyékát. Zavarta, hogy Hiragát ilyen nyugtalannak látja. – Tudod, hogy szinte be vagyunk ide zárva. A bakufu végrehajtói erősítést kaptak, a legváratlanabb időpontokban bukkannak fel az utcákon. A mama-szanok mind idegesek a tegnapi lázongás után. Raiko szerintem már nem sokáig tűr meg minket.

– Amíg fizetünk, maradhatunk. Amíg az alagút megvan, szükség esetén bármikor elszökhetünk a tengeren. A fene egye meg Orit.

– Felejtsd el – mondta türelmetlenül Akimoto. – Inkább azzal foglalkozzunk, hogy most mit csináljunk.

– Várunk. A gajdzsinok jó álcázást nyújtanak nekünk... Taira majd gondoskodik róla.

– Fudzsziko miatt? Ííí... Ez a Taira nem normális. Mit szeret ezen a szürke kis nőn? El nem tudom képzelni. Nincs ebben a nőben semmi izgató. – Akimoto felkacagott, s ujjai fésűjével végigszántott kurta haján. – Azt hiszem, valamelyik este kipróbálom, csak hogy lássam, mi van benne olyan különös... Csak az a baj, hogy már beszennyeződött.

– Próbáld ki ma este, ha akarsz. Taira ma este nem fogja használni.

– Raiko biztos odaígérte már más vendégeknek. Elég mohó az a nő.

– Igen, de Fudzsiko már ki van fizetve.

– Tessék?

– Raikóval új megállapodást kötöttem. Nem kínálja Fudzsikót senki másnak, ha előtte nem beszélte meg velem, így bármikor odaadhatom Tairának, ha úgy döntök, hogy ez szükséges. Próbáld ki, ha akarsz, elég olcsó.

– Az jó, mert pénzem az már alig van. Raiko már így is állandóan morog, hogy túlléptem a hitelemet. – Akimoto elvigyorodott, és a flaska fenekén lötyögő szaké utolsó cseppjeit is a csészéjébe töltötte. – Meg akarok vesztegetni egy halászt, hogy vigyen ki a fregatthoz. Talán sikerül felkönyörögnöm magam valamelyik hadihajóra. Úgy teszek majd, mintha halat árulnék, így vagy úgy, de muszáj bejutnom valamelyik hajó géptermébe. Látnom kell azokat az óriási masinákat.

Hiraga melle összeszorult, ahogy a saját látogatására gondolt. – Talán rá tudom venni, hogy Taira megint vigyen magával, és ezúttal te is velünk jöhess. Majd azt mondom, hogy egy tekintélyes csósúi kereskedő és hajóépítő fia vagy, aki nagyon szeretne üzletet kötni velük, de minden ilyen üzletet titokban kell tartam a bakufu előtt. – Megborzongott, ahogy beléhasított a gondolat: mi lesz, ha a bakufu rájön? – Hideg van este – mondta, hogy leplezze félelmét.

Akimoto udvariasan úgy tett, mintha nem látná rajta.

Néhány méternyire tőlük, Raiko befejezte arca kikészítését, s öltözködni kezdett. Már az estére készült. Úgy döntött, hogy egy új, rózsaszín kimonót vesz föl. A hátát egy nagy daru díszítette, aranyszállal volt kihímezve. Hónapok óta áhítozott erre a ruhadarabra. Most végre futotta rá abból az óriási haszonból, amit a gyöngyös fülbevalók eladásán szerzett.

Ííí, gondolta boldogan, a mama-szanok kamijai és istenei gondomat viselték aznap. – Sok hasznom származik még ebből a gajdzsin hercegnőből dünnyögte elégedetten; örült a képnek, amit a

nagy állótükörben látott. Ez volt az egyetlen modern állótükör egész Josivarában, egy vendégtől kapta ajándékba, aki kifejezetten neki hozatta Angliából. Homloka enyhén összevonódott a gondolatra, ha a férfit gondolt: Kanterberi-szan, a gajdzsin, akit a Tokaidón az az örült Ori és Sorin lekaszabolt. *Baka!* Jó vendég volt. Nagyra értékelte a szolgálataimat, igaz, tökéletes szeretőt találtam neki: Akikót... akit most Fudzsikónak hívnak.

Taira sem okosabb. Fudzsikónak új élete és új szeretője van. Ez a megoldás mindenkinek jó.

– Úrnőm, megérkezett Furanszu.

– Jól van. – Raiko fogta a medicinás csomagot, és az asztal mellé tette. Miután pontosan a megfelelő ideig várakoztatta André Poncint, sem túl sokáig, sem túl rövid ideig, kiüzent érte. – Ó, Furanszu-szan, üdvözöllek szerény hajlékomban. – A legjobb szakéből töltött Poncinnek. – Nagyon jól nézel ki.

– Egészség, tízezer nyarat! – köszöntötte rá udvariasan Poncin a szakét.

– Még annál is tökéletesebben választottad azt a fülbevalót, mint gondoltam, a részed valamivel több, mint a kétszerese annak, amennyit kértél.

Poncin szeme elkerekedett. – Jézusom... Olyan sok?

– Igen. – Raiko töltött. Nagyon elégedett volt, hogy ilyen ügyesen alkudott. Ha egyszer egy egyezséget megkötöttek, akkor természetesen már arc kérdése volt, hogy pontosan betartsa. – A bankom, a Gjokojama talált egy vevőt, egy sanghaji illetőségű kínai selyem- és ópiumkereskedőt, aki épp Kanagavában járt. – Raiko ismét elmosolyodott és óvatosan hozzátette. – Az illető jelezte, hogy bármikor szívesen vásárol hasonló holmikat.

André Poncin is elmosolyodott, felhajtotta csészéjét, és Raiko felé nyújtotta újratöltésre. – Miért fizet olyan sokat érte vevő?

– Rossz időkben a bölcs ember apró holmikba fekteti a vagyonát, olyan aprókba, amelyek elférnek a kabátja ujjában. Az az ember nem bolond... Olyannyira nem, hogy én is valami ilyesmin töröm a fejem.

André Poncin érdeklődő pillantást vetett rá. – Vannak ennyire rossz idők Kínában?

– Az illető szerint egész Kína forrong, mindenütt éhínség pusztít. Sanghajban nagyon akadozik a gajdzsinokkal folytatott üzlet, bár most, hogy az angol flotta szétlőtte Mirs-partot és elsüllyesztette a Fehér Lótusz nevezetű kalóz sok hajóját, a tengeri útvonalak egy ideig biztonságosak lesznek, tavasszal pedig felvirágzik a Jangce hajóforgalma, ííí, Furanszu-szan, úgy hallottam, az angolok több száz dzsunkát süllyesztettek el, több ezer embert megöltek, sok falut felperzseltek. – Raiko arcára kiült a félelem. – Rettenetes, mennyire tudnak gyilkolni.

Megborzongott, tudván, hogy a japánok megvetik a kínaiakat a gyengeségükért, de ugyanakkor mind a két népben ugyanaz a nagy félelem él: rettegnek a gajdzsinoktól, és szinte megszállottan igyekeznek őket távol tartani országuktól. – Ha a gajdzsin flotta visszatér, ellenünk fordul?

– Igen, Raiko. Ha bakufu nem fizet kártérítést. Igen, háború. Nem itt, nem Jokohamában. Jedóban.

Raiko egy ideig a csészejét nézegette, azon gondolkodott, hogyan használhatná ki ezt az értesülést. Egyre inkább erősödött benne a meggyőződés, hogy valamilyen módon minél előbb – mielőtt még kiderül, hogy Orihoz is köze volt, hogy itt lakott nála – meg kell szabadulnia Hiragától és Akimotótól. Bármennyire is jogos a szonnódzsói, ezt meg kell tennie. Legyezgetni kezdte magát. – Van egy jó hírem. Van itt egy lány, szeretném, ha megismernéd.

André Poncin szívverése felgyorsult, egészen elgyengült. – Mikor találkoz?

– Még az üzleti dolgaink előtt szeretnéd látni? Vagy inkább utána?

– Előtte, utána, nem különbség. Ha tetszik, én fizetem, amit kérsz.

– André Poncin ismét vállat vont. Arcán reménytelenség tükröződött.

Raikóra nem hatott vele. Engem nem érdekel, gondolta. A világ lényege a jang jin iránti vágya. Enélkül a Lebegő Világ is elsüllyedne.

– Raiko ismer engem, igen? – mondta André Poncin. *Csakugyan ismerlek*, gondolta Raiko. – Én ismerem Raikót. – *Dehogyan ismeresz.* – Régi barátok vagyunk. Régi barátok mindig segítik régi barátot. – *Ez igaz, de te meg én nem vagyunk régi barátok, legalábbis a szó ázsiai jelentésében nem, és soha nem is leszünk. Te gajdzsin vagy.*

– Furanszu-szan régi barátom – mondta hangosan Raiko. – Megbeszélék neked egy találkozót a hölgygel.

André Poncin egészen elgyengült, de igyekezett palástolni. – Köszönöm.

– Hamarosan sor kerül rá. És akkor most beszéljünk a medicináról. – Raiko lenyúlt az asztal mellé. A kis, szögletes csomag gondosan be volt csomagolva, selyemszalaggal átkötve, szép volt, mint egy drága ajándék. – Jól figyelj! – A lehető legpontosabban elmagyarázta a tudnivalókat, és addig ismételtette Poncinnel, míg meg nem bizonyosodott róla, hogy érti.

– Raiko-szan, kérlek, mondj igaz. Medicina veszélyes, igen vagy nem?

– Ííí. Igazat? Hát nem vagyok én egy komoly személy? Én Raiko vagyok, a Három Ponty tulajdonosnője. Természetesen előfordul, hogy a medicina veszélyes, de alapjában véve nem az. Ezzel a problémával naponta találkozunk, gyakran előfordul a lányokkal, és ez a szer ritkán okoz gondot. A te hercegnőd fiatal és erős, úgyhogy biztos könnyen fog menni.

– Hercegnő? – André Poncin vonásai megfeszültek. – Te tudod, kinek?

– Nem volt nehéz kitalálni. Ugyan hány nő van a kolónián, akinek ilyenfajta segítségre van szüksége tőled? De ne aggódj, régi barátom, nálam a titok el van temetve. – Hallgattak egy sort, aztán André Poncin törte meg a csendet.

– Mi probléma lehetséges?

– Gyomorgörcsök minden eredmény nélkül. Előfordul, hogy az illető csak nagyon rosszul érzi magát, de következménye nem lesz. Ha így alakulnak a dolgok, még egyszer meg kell próbálni, de akkor már erősebb főzettel. És ha az sem válik be, akkor még mindig van más módszer.

– Mi?

– Azt még ráérünk megbeszélni. – Raiko magabiztosan végigsimított a csomagon. – Ez biztos, hogy elég lesz.

28

– Érti, Angelique?

– Igen, André – mondta Angelique tekintetét a selyemcsomagra szegezve. Az üdvössége hevert az asztalon. Az iroda ajtaja csukva volt, mégis suttogva beszélgettek.

Az óra esti tízet ütött. André Poncin ideges pillantást vetett Angelique-re. – A mama-szan azt mondta, legjobb volna, ha a szolgálólánya is itt volna maga mellett.

– Ez lehetetlen. Ah Szoban nem lehet megbízni, de másban sem. Ezt nem mondta meg annak az asszonynak?

– Megmondtam. Ő viszont ezt mondta. – A folyosó túlsó végéről behallatszott a vacsoraasztalnál ülő férfiak nevetése. Angelique csak az imént hagyta ott a vacsoraasztalt: Seratard-t, Vervene-t, Dmitrit és néhány francia katonatisztet, mondván, hogy fáradt és szeretne korán lefeküdni. Mielőtt azonban a lakosztályába ment, bekukkantott André Ponoin irodájába. – Azt hiszem, az volna a legjobb, ha megnéznénk, megvan-e minden.

André Poncin nem mozdult, hogy kibontsa a csomagot, csak idegesen babrálta a dobozkát. – Ha Ah Szo nem segíthet, akkor... ki fogja eltüntetni az üvegcséket, a füveket és... Ezeket nem hagyhatja elöl. Ki fog összetakarítani?

Angelique egy pillanatig lázasan törte a fejét: erre eddig nem gondolt. – Ehhez nem kell segítség. Nincs szükségem másra, csak az üvegcsékre meg a teára... és törülközőkre. Ah Szoban nem bízhatom, ez nyilvánvaló. Senkiben nem bízhatom, csak magában. De nem lesz szükségem a segítségére. – Alig várta, hogy elkezdhesse, nagyon szeretett volna már túllenni az egészen, és ez a tettvágy elnyomta nyugtalanító gondolatait. – Ne aggódjon... Az ajtót bereteszelem, Ah Szonak pedig megmondom, hogy holnap sokáig akarok aludni, ne ébresszen. Gondolom, néhány óra alatt lezajlik az egész. Hajnalra biztos meglesz, ugye?

– Ha Isten is úgy akarja, igen. A mama-szan így mondta. Ennek ellenére én azt hiszem, mégiscsak meg kellene kockáztatni Ah Szot.

– Maga ebben a kérdésben nem lát tisztán. Maga az egyetlen, akiben megbízhatok. Kopogjon be korán az ajtómon, így. – Angelique háromszor koppantott az asztalon, majd egy kis szünet után egyszer. – Csak magának nyitok ajtót. – Türelmetlen mozdulatokkal kibontotta a selymet. A csomagban két kis bedugaszolt üvegcsse és egy csomag fű volt. – Az egyiket megiszom, aztán...

– *Mon Dieu, no!* – vágott a szavába André Poncin; legalább olyan ideges volt, mint Angelique. – Mindent a megfelelő sorrendben kell elvégeznie, Angelique. Először is egy edényben vizet forralunk, abba beletesszük a füveket. Akkor kell csak meginni az egyik üvegcsével, gyorsan felhajtani, ne törődjön vele, ha rossz ízű lesz, igyon rá egy kis mézes zöld teát, vagy egyen rá egy kis édességet, ami elveszi az ízét.

– Van egy kis svájci csokoládé, monsieur Erlichertől kaptam. Az jó lesz?

– Természetesen. – Poncin zsebkendőt húzott elő, megtörölte izzadó tenyerét. – Amikor aztán a főzet kissé kihűlt, mondjuk egy fél óra múlva, igya meg a felét. Ez se lesz valami jó ízű, aztán csak üljön le nyugodtan és várjon, feküdjön le aludni.

– És lesz valami hatása, fogok érezni valamit?

– Nem, mondtam már, hogy nem! A mama-szan azt mondta, normális esetben néhány óráig semmi sem történik... Utána pedig valami olyasmit érez majd, mint egy erős hasfájáskor... Mintha gyomorgörcsei lennének. – Poncin minél többet beszélt róla, annál kevésbé örült, hogy belekeveredett ebbe a dologba. És ha valami balul üt ki? *Mon Dieu*, remélem nem kell megismételni az eljárást, gondolta nyugtalanul.

– Olyan lesz, mint egy gyomorgörcs – mondta. Egészen kiverte a veríték. – Így kezdődik, Angelique. Egy gyomorgörcssel. Még egyszer elmondom, mi a teendő. Megissza az első üveggel, aztán megissza a főzet felét, *a felét*, és ne felejtse el, hogy mindent a megfelelő sorrendben kell végezni. Ha ezzel megvan, lepihen, megpróbál aludni, minél jobban kipiheni magát, annál könnyebb lesz. Amikor aztán a görcsök megkezdődnek, kiissza a második üvegcsét is, eszik utána egy kis mézet vagy édességet, majd megissza a főzet második felét. Szépen elkortyolgatja, nem fölhaltja.

A görcsök ezután fokozódni fognak, egészen addig, míg meg nem kezdődik... A mama-szan azt mondta, olyan érzés lesz, mint egy komolyabb havi... Úgyhogy készítsen elő néhány... Szóval törülközőket. – Poncin megint megtörölte zsebkendőjével a tenyerét. – Valahogy olyan fülledt ma a levegő, nem?

– Elég hűvös van. Ne idegeskedjen. – Angelique kihúzta az egyik kis üveg dugóját, és beleszagolt. Elhúzta az orrát. – Rosszabb, mint augusztusban a párizsi utcai vécék.

– Biztos, hogy megjegyezte a sorrendet?

– Igen, persze, ne aggódjon, nem lesz... – Kopogtattak az ajtón. Megdermedtek. Angelique sietve a táskájába rejtette a két üvegcsét és a füves csomagot.

– Tessék! – szólt ki André Poncin.

Babcott doktor nyitott be. – Jaj, Angelique, a szolga mondta, hogy itt van. Épp csak bekukkantottam, hogy lássam egy pillanatra. Jó estét, André.

– Jó estét, Monsieur.

– Jaj, doktor úr, minden a legnagyobb rendben, jól vagyok – mondta Angelique. Hirtelen nyugtalanság fogta el Babcott átható tekintetétől. – Nincs szükségem...

– Csak meg akartam mérni a hőmérsékletét, megnézni a pulzusát, hogy lássam, nincs-e szüksége nyugtatóra. Egy kis ellenőrzés sosem árt. – Látva, hogy Angelique tiltakozni akar, szelíden, de határozottan hozzátette. – Az ellenőrzés sosem árt, Angelique. És egy percig sem tart az egész.

– Hát akkor legyen. – Angelique elköszönt André Poncintól, és elindult a folyosón a lakosztálya felé. Ah Szo már a nappaliban várta.

– Kérlek, Ah Szo – mondta Babcott udvariasan, kantoni nyelvjárásban –, gyere vissza, mikor hívlak.

– Igenis, tiszteletre méltó orvos. – Ah Szo engedelmesen távozott.

– Nem is tudtam, hogy beszél kínaiul, George – mondta Angelique, miközben az orvos leült mellé, és megfogta a csuklóját.

– Ez kantoni volt. A kínaiaknak nem csak egy nyelvük van, Angelique, több száz különböző nyelvet beszélnek, bár az írása mindegyiknek ugyanaz, azt mindegyikük érti. Érdekes, nem?

Milyen ostoba ez, hogy olyasmivel traktál, amit már úgyis tudok, gondolta türelmetlenül Angelique. Szeretett volna ráüvöltölni

Babcottra, hogy siessen. Úgy beszél, mintha nem Hongkongból jöttem volna, mintha nem mesélte volna százszor Malcolm, meg mindenki, akivel találkoztam... Ettől ugyan nem fogom elfelejteni, hogy te vagy az oka minden bajomnak.

– Még Hongkongban tanultam meg egy kicsit – folytatta szórakozottan Babcott. Megérintette Angelique homlokát, megvizsgálta a pulzusát, feltűnt neki, milyen gyors, és hogy a homloka enyhén megizzadt. Tekintetbe véve, hogy milyen megpróbáltatásokon ment át, ez normálisnak tekinthető. – Felcsipegettem a szavakat, egyet itt, másikat ott. Két évet töltöttem a közkórházban... Nálunk is elkélne egy hasonló intézmény. – Még mindig fogta Angelique pulzusát. – A kínai doktorok tanítása szerint a szívverésnek vagy ahogy mi mondjuk, a pulzusnak hét szintje van. Azt mondják, abból minden kitapintható. Ez a legfontosabb diagnosztikai módszerük.

– És maga mit hall ki az én szívemből? – kérdezte ösztönösen Angelique. Élvezte az orvos meleg kezének érintését, és minden gyűlölete ellenére nagyon szeretett volna bízni benne. Soha egyetlen kéz sem keltett benne ilyen jó érzeteket, senki keze sem sugárzott ilyen nyugalmat felé.

– Én nem hallok semmit, csak egészséget – felelte Babcott. Szerette volna tudni, van-e valami igazság ebben a „hétpulzusos” elméletben. Ázsiában töltött éveit során számos alkalommal tapasztalta kínai orvosok figyelemre méltó diagnosztizáló képességét és módszereik eredményességét – és mellette rengeteg babonás ostobaságot. Furcsa a világ, de az emberek még furcsábbak. Ismét Angelique-re nézett. A szeme szürke volt, nyílt és barátságos. Angelique mégis látott benne árnyakat.

– Akkor... akkor mi az, ami mégis zavarja? – kérdezte. Hirtelen megijedt, hogy Babcott rájött a titkára. Babcott egy lélegzetvételnyi ideig tétovázott, aztán a zsebébe nyúlt, és egy selyempapírba csomagolt, apró tárgyat vett elő. A papírban a kis aranykereszt hevert. – Azt hiszem, ez a magáé.

Angelique körül megfordult a szoba. Egy pillanat alatt kiszáradt a torka. Egy másodpercig arra gondolt, hogy letagadja, de ugyanabban a rettenetes pillanatban meg is gondolta magát. –

Lehet, mert... elvesztettem egy ilyen. Biztos, hogy ez az enyém? Hol találta?

– Annak a japánnak a nyakában, akit itt az ablaka előtt...

– A nyakában? Hát ez... nagyon furcsa – hallotta saját hangját Angelique.

Mintegy kívülről figyelte önmagát, mintha valaki mást látna, mintha valaki más hangját hallaná. Nyugalmat kényszerített magára, holott síkítani szeretett volna: tudta, hogy megint kutyaszorítóba került. – A nyakában?

– Igen, én vettem le a holttestről. Akkor még nem gondoltam semmit, azt hittem, csak egy katalizált japán. Aztán véletlenül megláttam a vésést... Alig lehet észrevenni. – Babcott kurtán, idegesen felkacagott. – Az én szemem jobb, mint Hoagé. – „Angelique-nek mamától, 1844.”

Angelique válaszolt, de még most is mintha valaki más hangját hallotta volna. – Szegény mama, nem sokkal később meg is halt. Az öcsém születésébe halt bele. – Mintegy kívülről látta, hogy kezébe veszi és megnézi a keresztet, hunyorítva vizsgálgatja az olajlámpás fényében, alig tudja elolvasni a parányi betűket. Aztán működésbe léptek az ösztönei. – Elvesztettem. A Tokaidónál vesztettem el, azt hiszem. De lehet, hogy Kanagavában. Aznap este, mikor Malcolmhoz mentem látogatóba, emlékszik?

– Igen, persze. Kellemetlen éjszaka volt. Roppant kellemetlen. De az előtte való nap is. – Babcott tétován felállt. – Hát... úgy gondoltam, ez a magáé.

– Igen, köszönöm, örülök, hogy visszahozta. Nagyon örülök. De kérem, üljön még le, ne szaladjon ennyire – mondja, bármennyire is szerette volna, hogy Babcott távozzon végre. – Na és, ki volt ez az ember? És hol találta ezt a keresztet?

– Ezt most már sosem fogjuk megtudni. – Babcott feszülten figyelte a lányt. – Nem mondta magának Malcolm, hogy véleményünk szerint ez az ember volt az egyik tokaidói gyilkos? Igaz, sem ő, sem Phillip nem biztos benne.

Mon *Dieu*, még a nevét sem tudom! – gondolta Angelique. Annyira odavoltam, hogy elfelejtettem megkérdezni... De elég, beleőrülök, ha folyton ilyesmikre gondolok. – Ki volt ez az ember?

– Egyelőre senki sem tudja. Szacuma király most, hogy már meghalt, megnevezhetné, valószínűleg meg is fogja, de ugyanilyen valószínű az is, hogy álnevet fog mondani. Hazudnak ezek, mintha könyvből olvasnák... Bár ez nem egészen igaz. Azt hiszem, inkább csak arról van szó, hogy amit mi hazugságnak hívunk, az náluk egyfajta szemlélet. Valószínűleg Kanagavában találhatta keresztet ez az ember. Nem emlékszik rá mikor vette észre, hogy eltűnt?

– Nem, sajnos nem, csak amikor már ide visszajöttem... – Angelique figyelmét nem kerülte el, hogy Babcott megint puhatolózni próbál. Bensejében felsikoltottak a hangok. Lehet, hogy a pulzusom vagy a pulzusaim elárulták neki, milyen állapotban vagyok. – A lényeg, hogy megvan, hála Istennek. El sem tudom mondani magának, mennyire hálás vagyok. De hogy ez az illető miért hordta a nyakában, vagy miért tartotta meg egyáltalán, erről fogalmam sincs.

– Szerintem is nagyon különös.

– Hoag doktornak mi a véleménye?

Babcott Angelique szemébe nézett, de Angelique nem tudta kiolvasni, mire gondol valójában. – Én nem kérdeztem tőle – felelte Babcott –, nem is beszéltem vele a dologról. Malcolmmal sem. – Babcott ismét Angelique szemébe nézett. – Hoag Struanék háziorvosa, és hogy úgy fejezzem ki magam: egy rizsestáלבól eszik Tess Struannal. Nem tudom, miért, de úgy gondoltam, jobb, ha előbb magával beszélek.

Újabb csend. Angelique elfordította a tekintetét, nem bízott önmagában. Nagyon szeretett volna mindent bevallani Babcottnak. Szeretett volna valaki másban is bízni, nem csak André Poncinben. Igaz, az is elég baj, hogy André tudja, gondolta. De hát Babcott... ez lehetetlen. Tartania kell magát a tervhez. Egyedül van, csak önmagában bízhat.

– Esetleg... – mondta. – Illetve egészen biztos, hogy Kanagavában találta a keresztet, ott láthatott meg és talán... – Elhallgatott, majd sietve folytatta, igyekezett meggyőzni Babcottot. – Lehet, hogy azért tartotta meg, hogy rám emlékeztesse. De nem tudom.

– Ez az ember így vagy úgy, de magáévá akarta tenni... vagy meg akarta ölni – mondta bizonytalanul Babcott. – Bocsásson meg, de

nyilvánvalóan ez az igazság. Először én is azt hittem, hogy ez az ember is egy ronin, egy törvényen kívüli szamuráj, de a maga keresztje megváltoztatta a véleményemet. Abban a pillanatban, amint rájöttem, hogy a magáé... Úgy történhetett, ahogy mondja: ez az ember meglátta magát a Tokaidón, és a társával együtt követte Malcolmot és Phillip Tyrert Kanagavába, hogy végezzen velük, ne maradjon senki, aki esetleg felismerhetné őket. Aztán megint meglátta magát, megtalálta a keresztet, és megtartotta. Mert a magáé volt. Idáig követte magát, megpróbált betörni a szobájába, bocsásson meg, ismételten bocsánatát kérem, nyilván mindenáron magáévá akarta tenni magát. Ne felejtse el, hogy a férfiak nagyon könnyen, egy pillanat alatt beleszeretnek egy ilyen gyönyörű nőbe, mint maga.

A hangja nyilvánvalóvá tette, hogy ő is Angelique hatása alá került. Nem baj. Sőt, jó is, hogy tisztában van az igazsággal, gondolta Angelique némi megkönnyebbüléssel. Ezt a veszélyt is sikerült elhárítani. Gondolatai a kis üvegcsékre és a másnapra terelődtek: akkorra már megtisztul, új életet kezd, csodálatos jövő áll előtte.

– Érdekes emberek ezek a japánok – mondta Babcott. – Valahogy mások... és egy nagyon lényeges dologban különböznek tőlünk. Nem félnek a haláltól. Szinte mintha keresnék. Maga roppant szerencsés, hogy megmenekült. Na jó... Akkor én megyek.

– Igen és köszönöm, nagyon köszönöm. – Angelique megfogta és az arcához szorította Babcott kezét. – Elmondja Malcolmnak és Hoag doktornak?

– Malcolmot magára bízom. – Babcott egy pillanatig tétovázott, megkérje-e Angelique-et, hogy segítsen neki leszoktatni Struant az ópiumról, de aztán úgy gondolta, hogy egyelőre nem sürgős. Szegény Angelique, van neki elég baja. – Ami Hoagot illeti, mit érdeklí ez őt? Semmi köze hozzá. De nekem sincs, *eh?*

Angelique sugárzó mosolyát látva, orvosból hirtelen férfivá vedlett. Nem hibáztatom azt a ronint, sem Malcolmot, se mást, hogy ennyire megbolondította őket ez a lány. Én is kívánom.

– Mindenesetre érdekes ez a keresztstória – mondta rekedtes hangon; nem szégyellte rekedtségét. – De hát az élet csupa érdekesség, nem, drágám? Jó éjszakát, aludjon jól.

Rémálomból ragadták ki az első görcsök. Börtönben ült, amely tele volt ferde szemű, dühöngő démonokkal, terhes asszonyokkal, szarvas férfiakkal, elragadták Tess Struantól, aki úgy állt őrt Malcolm fölött, mint egy gonosz kísértet. Az első görcsöt gyorsan követte a második, visszarángatta a realitásba.

Az óráknak tűnő várakozás után szinte megkönnyebbülten fogadta a fájdalmakat. Hajnali négy múlt néhány perccel. Mikor utoljára nézte az órát, fél háromra járt. Újabb görcs, ezúttal még erősebb görbítette kétrét.

Remegő ujjakkal kihúzta a dugót a második üvegcséből. A bűztől és a rettenetes íztől megint öklendezni kezdett, csaknem kihányta a folyadékot, de egy kanálka méz segítségével sikerült lent tartani. Gyomra azonban továbbra is háborgott.

Zihálva visszafeküdt. Mintha tűz perzselte volna a gyomrát. Pillanatokon belül kiverte az izzadság. Aztán az izzadság elmúlt, ott maradt ázottan, ernyedten, levegő után kapkodva.

Várt. Akárcsak az első üvegcsénél, most sem történt semmi. Csak ez az epeszerű íz a szájában... Nyugtalansága fokozódott. – Szűz Máriám, tedd, hogy hasson, tedd, hogy hasson! – suttogta könnyek között. Várt. Még mindig semmi. Teltek-múltak a percek. Aztán egy újabb görcs, de ez valahogy egészen más volt, mint az előző. Kétrét görnyedt. Újabb görcs, épp hogy csak elviselhető. Még egy. Eszébe jutott a főzet második fele, felült és kortyolgatni kezdte. Rossz ízű volt, de nem olyan borzasztó, mint az üvegcsékben lévő folyadék. – Hál' istennek ebből nem kell többet bevennem – suttogta, s megint ivott egy kortyot... még egyet. Minden korty után egy falatka csokoládé... Újabb görcsök, ezúttal erősebbek. És egyre rövidebb időközöként érkeztek. Nyugalom, gondolta, minden úgy megy, ahogy André megmondta. A gyomra háborgott. Újabb kortyok, újabb görcsök, aztán az utolsó cseppet is lenyelte. Közben csaknem kiürült a mézesköcsög. Elfogyott a csokoládé is, de a keserű utóízt még az sem nyomta el. A nappali ajtaja felől érkező huzat megmeglébbentette az éjjeliszekrényen álló lámpás lángját, különös árnyak táncoltak a falon. Sztoikusán visszafeküdt, figyelte az árnyakat, mindkét tenyerét a hasára tapasztotta. Hasizmai hol

megfeszültek, hol elernyedtek, aztán szinte csomóba ugrottak az ujjai alatt.

– Nézd az árnyakat, gondolj jó dolgokra! – suttogta. Hajók, vitorlák, párizsi háztetők, bambuszok... az ott egy guillotine, nem, nem is: egy rózsákkal befuttatott árkád... Nicsak, ez itt a versailles-i nyaralónk, ide jártunk tavasszal meg nyáron, amikor gyerek voltam, az öcsém meg én... A mama meghalt... Apa meg elment Isten tudja, hová. A néni és a bácsi szeret minket, de mégsem helyettesítheti a drága...

– Jaj, *mon Dieu* – kiáltott fel, amint az első éles görcs belehasított. Nyomban újra felkiáltott, mert már jött is a következő. Őrült erővel gyömöszölte lepedőjét a szájába, hogy elfojtsa feltörő sikoltását. Jaj, csak meg ne hallják...! Az egész követség összeszaladna.

Most a hideg kezdte rázni. Mintha jégtűkkel szurkainak a beleit, és megint a görcsök, de ezúttal sokkalta erősebbek, hússzorta erősebbek a szokásos havibajánál. Egész teste megfeszült, lábain időnként végigrángott az ágyékából kiinduló fájdalom. – Meghalok... meghalok... – nyöszörögte. A takarójába harapott, hogy elfojtsa a görcsök és a hidegrázás nyomán feltörő sikolyait. Görcs, hidegrázás, görcs, hidegrázás, aztán abbamaradt, egészen hirtelen.

Először azt hitte, meghalt, de aztán lassanként magához tért, látta, hogy a szoba már nem forog körülötte, a lámpás lángja kicsi, de még ég, hallotta az óra ketyegését. A mutatók öt óra negyvenkét percet jeleztek.

Feltápáskodott az ágyból, borzalmasan érezte magát. Belenézett a kezitükrébe, egészen megrettent. Az arca nyúzott, a haja izzadságtól csatakos, ajkát elszíntelenítette a medicina. Egy kis zöld teával kiöblítette a száját, beleköpte az éjjeliedénybe, az éjjeliedényt visszatolta az ágy alá. Nagy nehezen lehámozta magáról átizzadt hálóingét, egy nedves törülközővel amennyire tudta, megtisztogatta arcát és nyakát, aztán megfésülködött, és kimerülten visszahanyatlott. Ekkor vette észre a gondtalanul a kopott szőnyegre dobott hálóingét, és rajta a vörös foltot.

Végignézett magán, látta, hogy szivárog ágyékából a vér. Fogott egy tiszta törülközőt, a lába közé gyúrte, és ismét visszafeküdt. Már hajnalodott. Szinte belesüppedt a matracba, annyira fáradt volt.

Fáradt tagjain melegség ömlött szét. A vér egyre erősebben szivárgott.

November 11., vasárnap

– Kitűnő Csen azt mondta, számoljak be neked mindenről, ami érintheti a tajpant, nővérem – kezdte nyugtalanul Ah Szo. – Tegnap éjjel Aranyszőrűnek megkezdődött a havija és...

– Szóval ezért feküdt le, ezért nem maradt a fiammal – mondta Ah Tok. Az ő folyosóvégi szobájában beszélgettek, távol a hallgatózófülektől. – A fiam úgy viselkedett, mint egy kisgyerek. Ma reggel meg még rosszabb. Legfőbb ideje, hogy hazamenjünk.

– Igen. De figyelj csak! Aranyszőrű azt mondja, hogy a havija jött meg, de én tudom, hogy ugyanakkor szokott megjönni, amikor az enyém. Úgyhogy szerintem ez lehetetlen. Máskor pontosan úgy jön meg neki, mint egy fiatal, civilizált szűzé, teljesen szabályosan... – Ah Tok idegesen babrálta bő blúzáját. – Igaz, hogy a legutolsó havija nagyon gyengécske volt. Szinte olyan, mintha kimaradt volna neki.

Az idősebb asszony böffentett egyet, és egy fogpiszkálóval piszkálni kezdte a fogát. – Kimaradt, kevés, szabálytalan... Ez a sok izgalom, a fiam sebesülése miatt, meg ez a sok gyilkos, gonosz barbár, aki körülveszi... Nem csoda. – Kettejük között az asztalon tányérok álltak, rajtuk mindaz, amit Angelique az ebédből meghagyott: édes-savanyú leves és párolt zöldségek, gyömbérrel ízesített hal szójamártásban, sertésszeletek feketebabmártásban, fokhagymás apró rákok és rizs. – Nincs ebben semmi csoda, húgom.

– Ami szokatlan, az csak az, hogy tegnap reggel, amikor vittem neki a teát meg a forró vizet a mosakodáshoz, percekig kellett dörömbölnöm az ajtaján, mire felébredt, és akkor sem akart beengedni, csak gorombán kikiabált azon a közönséges hangján, hogy tűnjek el. Na és aztán... – Ah.Szo drámaian suttogott tovább. – Néhány perccel később Nagy Hegyes Orr, az a másik fajta idegen ördög, akiket a mi idegen ördögeink békáknak meg békaevőknek neveznek, halkán bekopogott az ajtaján, így kopogott. – Ah Szo

háromszor kopogott, majd egy kis szünet után negyedszer is. – Őt meg azonnal beengedte.

Ah Tok pislogott. – Azonnal? A békaevőt? Őt beengedte, téged meg nem? És te láttad?

– Igen, de a békaevő nem látott engem.

– Ajíjje, okosan csináltad! Folytasd, húgom – mondta Ah Tok; most már szinte csüngött Ah Szo ajkain. – Folytasd.

– Nagy Hegyes Orr néhány percig bent volt, aztán kijött, egy barna selyemcsomag volt a hóna alatt. Úgy jött, mint egy tolvaj, ahogy a tolvajok éjnek évadján. De engem nem vett észre. – Ah Szó megint szünetet tartott. Mint minden kínai, imádott pletykákról és titkokról mesélni. – Akkor sem vett észre, amikor utána lopakodtam.

– Az összes nagy és kis istenekre! Utána lopakodtál? – Ah Tok kitöltött két pohár madeirát. – Sokáig élj húgom, sose legyen gondod a jádekapuddal. Folytasd, folytasd már!

– Nagy Hegyes Orr lement a partra, beszállt egy csónakba, és kivezett a tengerre. Egy idő után láttam, hogy valamit beledob a vízbe. Aztán visszaevezett. De nem vett észre.

– Mi lehetett az?

Ah Szó közelebb hajolt. – Amikor Aranyszőrű beengedett, alaposan körülnéztem. Az ágya és a hálóinge teljesen át volt izzadva, ő maga meg úgy nézett ki, mintha megkapta volna a boldogság-völgyi lázat. A saját törülközői is lucskosak voltak, a havikötője is teljesen át volt ázva, sokkal jobban, mint máskor. Azt mondta, takarítsak össze, hozzak neki meleg vizet, és ne engedjek be senkit... még a tajpant sem. Amint elvégeztem amit kellett, szinte bezuhant az ágyba, és rögtön elaludt.

– Ebben nincs semmi különös, de ez a Hegyes Orr... – Ah Tok bölcsen bólogatott. – Olyan ez az egész, mint az öszvértrágya: kívül fényes, de belül azért trágya. Hegyes Orr nyilvánvalóan eltüntetett valamit, amire Aranyszőrű megkérte. – Ah Szo elgondolkodott.- Elképzelhető, hogy a fiad hált vele?

Ah Tok kotkodácsolva felkacagott. – Az biztos, hogy megpróbálta, de Aranyszőrű nem hagyja, hogy félszemű szerzetese elérje jádekapuja bejáratát, noha minden lehetséges alkalommal kacérkodik vele. Hallottam a fiamat, a nevét nyöszörögte álmában...

Felháborító. Ha ez a nő civilizált személy volna, megbeszélénk az árat, és el volna intézve.

Ah Szo hallgatott, Ah Tokot nézte, aki most elgondolkozva kivett egy darab halat az evőpálcájával, leszopogatta, és a szálkát visszaköpte a tálkájába. A fiatalabb nő boldogan osztozott vele a maradékokon, az ő szakácsuk nem volt olyan jó, mint az itteni. – Hogy van mostanában a szakácsotok? – kérdezte ártatlanul.

– Javul. Az a kutya falumbeli, úgyhogy fogadkozik erősen, persze én alaposan a körmére nézek. – Ah Tok elhúzta a száját. – A császárnő hogy van?

– Ingerült, mint mindig. A folyása nem állt el, erősebb a szokottnál. Óriás Orvosságos Ember ma reggel eljött hozzá, de a császárnő nem akarta fogadni, azt mondta, küldjem el. Szerintem van valami...

– A fiam látta már?

– A császárnő délután akarja fogadni.

– Akkor jó, mert ma reggel olyan volt a nyelve, mint egy áspiskígyóé. Lehet, hogy Hegyes Orrnak és Aranyszőrűnek valamilyen titkos terve van? Nekem itt nagyon bűzlik valami. Tartsd nyitva a szemed és a füled, húgom.

– Van még valami más is. – Ah Szo szeme izgatottan felcsillant. A zsebébe nyúlt és egy parafa dugót tett az asztalra. A dugó alsó része sötétvörös volt. – Ezt az ágy alatt találtam, amikor az éjjeliedényért nyúltam. A ráncos arc a fejtörés hatására még jobban összeráncolódott. – És?

– Szagold meg, nővérem. – Ah Tok megszagolta. A szag átható volt, ismerősnek rémlett. – Mi ez?

– Nem vagyok benne biztos, de mintha olyan szaga volna, mint a holdárnyéknak. Szerintem abban a palackban holdárnyék lehetett.

Az idősebb nőnek elállt a lélegzete. – Elhajtó? Amelyik elvetélést okoz? Lehetetlen. Ugyan miért csinálna ilyesmit?

– Nagyon rossz arcot csinálna a fiadnak, ha házasság előtt apa lenne. Tudod, milyen nagy hűhót csapnak az idegen ördögök a házasság körül, mennyire fontos nekik a szüzesség, és hogy házasság előtt ne cicerézzenek... Ez a férfi számára nagy szégyen. Milyen ostobák! Rossz arcot csinálna a fiadnak, arról nem is beszélve, hogy Tajtaj Tessnek is magyarázkodnia kellene. És ráadásul annak a gonosz és bosszúálló idegen ördögistenüknek is.

Mindkét asszony megborzongott. Ah Tok ismét megszagolta a dugót. – Szerinted Hegyes Orr az üveget dobta a tengerbe?

– Egy teáskancsó is hiányzik, szerintem abban főzhette a még szükséges főzetet. És forró vizet meg mézet is kért.

– Hogy elvegye az ízét! Ajíjje... – Ah Tok elgondolkodott. – A fiam... Nagyon kibillentette az egyensúlyából az a nő.

– Mit tegyünk?

– Jól tetted, hogy szóltál nekem. Azonnal írunk Kitűnő Csennek, és az első postával elküldjük neki a dugót. Ő majd megállapítja, hogy igazad volt-e, és ha igen, akkor mi a teendő. – Ah Tok remegő kézzel töltött mindkettejüknek. – Tartsd nyitva a szemed, de a szád legyen csukva, mint a kagyló. Én is ezt teszem. Egy szót se se Aranyszőrűnek, se a fiamnak, senkinek, amíg Kitűnő Csen nem üzen, hogy mit tegyünk.

Malcolm Struan botjaira támaszkodva a Struan-épület felé bicegett a High Streeten. Borús volt az ég, a tenger felől enyhe szél fújt. Angélique-től jött, némiképp megkönnyebbült, látva, hogy a lány jól érzi magát, szebb, mint valaha, bár kissé sápadt. Csak néhány percig maradt nála, nem akarta fárasztani.

Néhány kereskedő jött vele szemben lóháton, láttára udvariasan megállították lovaikat, hogy elhaladhasson mellettük, köszönésképpen felé emelték lovaglópálcájukat. – Jó napot, tajpan – szólította meg Lunkchurch; ugyanolyan gyászos képet vágott, mint társai. – Benéz napszálltakor a klubba? – Miről van szó? – kérdezte Struan.

Lunkchurch hüvelykujjával a zömök, fekete, kétárbocos gőzösre mutatott, amely Marlowe fregattja közelében horgonyzott az öbölben. A hajón a Brock és Fiai zászlója lengett. – Hát amiatt – mondta. – Norbert gyűlést hívott össze, de csak a kereskedőket hívta, Sir Williamet nem.

– Én is ugyanezt akartam tenni. Rendben van, napszálltakor ott leszek – válaszolta idegesen Struan. Az *Ocean Witch* – Brockék minden nagyobb vízi járműve a *Witch* vezetéknevet viselte ugyanúgy, ahogy Struanéké a *Cloudot* – váratlanul érkezett tegnap késő este, postát hozott, híreket és a legújabb hongkongi újságokat.

Valamennyi újság vezércikkben számolt be arról, milyen sikeresen ütött rajta Ketterer admirális és flottája a Mirs-bay-i kínai kalózfészken, és megírták, hogy jelenleg Sanghajba tart szénért. A *Guardian* nagy, dühös betűkkel így összegezte a témát:

„A kormányzónak küldött levelében Ketterer admirális azt írta, hogy a modern ágyúkkal felszerelt kínai parti ütegek miatt némi veszteséget is szenvedtek. Ezeket az ágyúkat Birminghamben készítették, Hongkongon keresztül továbbították, és tiszta vagy tisztátalan úton, de Vu Fang-csojnak, a Fehér Lótusz flotta vezérének kezére kerültek, akit sajnálatos módon se elfogni, se megsemmisíteni nem sikerült.

A jelentéktelen incidens miatt (az ágyúkat partra szálló tengerészeink elcsömeszték) Ketterer admirális azzal az elképesztő javaslattal állt elő, hogy mindennemű fegyver- és ópiumkereskedelmet nyilvánítsunk illegálisnak, azonnal tiltsuk be egész Ázsiában, különösképp Japánban és Kínában, és a törvény legcsekélyebb megszegése esetére is a legszigorúbb büntetést helyezzük kilátásba.

Ez a törvényes kereskedelembé való kéretlen beleavatkozás, ez a lelkiismeretlen vádaskodás mélységesen sérti híresen tiszta kezű, a birodalmat állhatatosan építő és erősítő, a Királynőhöz rendíthetetlenül hű Kína-járó kereskedőinket, akik szemében az anyaország mindig fontosabb volt a haszonnál. Mindezek okáért az admirális úr javaslata ellen a leghatározottabban tiltakoznunk kell.

A szerkesztőség ezúton szeretné megkérdezni az Admirális úrtól: ugyan kitől származik az az adó, amely lehetővé teszi minden idők legnagyobb és legnagyobb hadiflottájának fenntartását (amelynek az Admirális úr minden kétséget kizáróan egyik legtisztéletreméltóbb, de a korona életbe vágóan fontos érdekeinek ügyében nyilvánvaló módon félretájékoztató vezéregyénisége), amely flotta nélkül birodalmunk megszűnne létezni. Egyedül és kizárólag a fáradhatatlanul munkálkodó kereskedők és a kereskedelem az...”

– Ez a Ketterer nem normális – mondta Struan. – Norbertnek ebben igaza van. Lehet, hogy Sir Williamnek is be kellene látnia, és folyamodnia kellene Londonhoz Ketterer azonnali leváltása ügyében. Mi itt magunkra vagyunk utalva a japánokkal szemben, Ketterer pedig írásbeli parancs nélkül egy szalmaszálat sem hajlandó keresztbe tenni.

– A vak is látja, hogy nekünk ide egy tökös ember kell – mondta Lunkchurch. – Ketterer fingot sem ér.

Egyik társa is megszólalt: – De Charlie, amikor megkapta a parancsot, a kalózokat azért szétverte. Ha parancsot kap, szétveri az ittenieket is. Mit számít néhány hónap, *eh?* Mondja, tajpan – kérdezte nyugtalanul Struantól –, megtudhatnánk, hogy van Miss Angel?

– Jól, most már jól.

– Istennek legyen hála érte.

Tegnap egy pillanat alatt bejárta a kolóniát a hír, hogy Angelique ágynak dőlt. És mikor azt is megtudták, hogy nem volt hajlandó fogadni se Babcottot, se Hoagot, de még a tajpant sem, az aggodalom csak fokozódott: „Jézusom, ez a francia konyha, biztosan megmérgezték... Nem, szerintem a kórságukat kapta el... A békaevőknek nincs kórságuk, az Isten szerelmére, csak tetvesek... Tétünk az mindnyájunknak van... Én úgy hallottam, kolera.” Délben, amikor Seratard hivatalos közleményt adott ki, hogy Angelique Richaud tökéletes egészségi állapotnak örvend és csak átmeneti gyengeség vett erőt rajta, egész Jokohama fellelegzett, s villámgyorsan elterjedt a hír, hogy csak a havibaja gyötörte meg a lányt.

– A jegyesem jól érzi magát – ismételte büszkén Struan.

– Ezt örömmel halljuk – mondta Lunkchurch. – Hallotta, hogy a *Witch* az esti apállyal már ki is fut?

Struan kinézett a tengerre, nyugtalansága ismét kezdett visszatérni. Az este, amikor értesült a hajó érkezéséről, szinte rosszul lett az idegességtől. Hirtelen rémület fogta el, hogy a hajóval együtt Tyler Brock vagy Morgan Brock is megérkezett. Csak amikor McFay megnyugtatta, hogy nem, ők nincsenek a fedélzeten, akkor tisztultak ki ismét a gondolatai.

Mi a fenétől rémülök én meg ennyire Tyler Brocktól még most is, kérdezte magában újra meg újra. Hogy kiskoromban féltém tőle, az érthető, de hát Tyler most nem sokkal nagyobb, mint én, ugyanolyan rút, mint mindig, durva képű, mosdatlan szájú, hordóhasú, és az a fél szeme is mindig véres. Miért riaszt ennyire ez az ember? Rengeteg hozzá hasonló él Hongkongban, sokan még csúnyábbak is. Ellenségem is van bőven, de egyiktől sem félek. Ez az ember meg mindig az ellenségünk volt, de mindig féken tudtuk tartani... Féken tartotta Dirk, féken tartotta az apám, féken tartotta az anyám, nekem is el kell bírnom vele, bár... Jóságos mindenható, hogy utálok én ezt a nyomorultat azért a sok gondért és bajért, amit anyámnak és a családnak okozott...

Mély lélegzetet vett, és az *Ocean Witch* felé fordult. – Úgy volt, hogy csak két nap múlva indul.

– Pedig ezt beszélük.

– Na de miért? Miért fordulna vissza ilyen hipp-hopp?

– Azt nem tudom, de mindenki ezt mondja.

– Na majd kiderül. Jó napot! – Malcolm Struan továbbindult, igyekezett nem törődni rossz előérzetével. Vele szemben ott állt a Struan-ház, mögötte látszott a Szentháromság-templom tornya. Ma reggel már ott volt a reggeli misén, imádkozott Angelique-ért, erőért fohászzkodott, azután valamivel jobban érezte magát. Hogy az Isten verne meg minden Brockot örökre! Uram, tedd, hogy gyorsan és simán megölhessem Norbertet, aztán...

– Tajpan!

Gondolataiból kizökkenve körülnézett. Phillip Tyrer sietett felé a brit követségtől. – Bocsásson meg, de mindannyian nagyon kíváncsiak vagyunk, hogy érzi magát Miss Angelique.

– Jól van, remekül érzi magát – felelte Malcolm. Észrevette, hogy Tyrer háta mögött a követség egyik földszinti ablakából Aylesbury nézi. Egyik botjával odaintett neki, s fölemelt hüvelykujjával jelezte, hogy minden rendben van. A követ visszaintett és visszalépett a szobába, de mielőtt a függöny visszalebbent, Struan még észrevette, hogy valaki áll mellette. – Nocsak, az ott nem a maga házi szamurája?

– Kicsoda? Ja, igen, ő az. Angelique tényleg teljesen jól van?

– A lehető legjobban, köszönöm.

– Istennek legyen hála érte, mindannyian halálra aggódtuk magunkat. – Phillip Tyrer szélesen elmosolyodott; maga volt a megtestesült egészség, pirosposzsgás, erős, magasabb, mint Struan, de csak azért, mert Struan most botjaira görnyedve járt. – Maga is sokkal jobban néz ki.

– Bár csak úgy volna, ahogy mondja, Phillip. – Struan hirtelen irigység fogta el. – Hallom, hogy Nakama mindenféle információkkal traktálja magát és Sir Williamet.

Tyrer ajkáról lehervadt a mosoly. – Hát...

– Abban állapotunk meg, hogy folyamatosan tájékoztat engem és McFayt mindenről, *eh?*

– Igen, ez igaz, de Sir William... Őt elsősorban a japánok politikája érdekli és...

– Egy ország politikája és üzleti élete olyan, mint egy pár kesztyű, Phillip. Mi volna, ha holnap még ebéd előtt benézne hozzánk? Nagyon hálás lennék, ha megtudhatnám, mi újság. – Struan kényszeredetten elmosolyodott. – Adja át Sir Williamnek legjobb kívánságaimat. Viszlát holnap.

Továbbbantikált az utcán; gyűlölte már ezeket a botokat. A Struan-házhoz érve fölvenszolta magát a lépcsőn és a lakosztálya felé indult. Háta és gyomra riasztóan sajgott. Nem kellett volna rácsattannom szegény Phillipre, ő csak udvarias akart lenni. Mindegy. Elég egy kanálka Ah Tok elixírjéből, és mintha elfújták volna a fájdalmat. Ha Phillip megjön, majd megkérem, hogy ebédeljen velünk, aztán...

– Tajpan!

– Á, jó napot, Jamie. – Malcolm Struan megállt a lépcsőn. – Hallotta, hogy este már ki is fut az *Ocean Witch*?

– Épp most akartam szólni. Hallottam a szóbeszédet, próbáltam megbizonyosodni róla Norbertnél, de pillanatnyilag nem ér rá. Angelique hogy van?

– Jól – felelte szórakozottan Struan. – Jó volna összekészíteni a postánkat, hátha este mégis kifut a *Witch*.

– Mindent előkészíték. Amint meggyőződöm róla, hogy tényleg ma megy, összeszedem a leveleket. – McFay a homlokát ráncolta, látva, mennyire szórakozott Struan.

– Küldjön át valakit Angelique-hez, neki is van postája. – Kettesben írták át újra meg újra a Tess Strunnak szóló levelet, míg megfelelőnek nem találták.

– Tényleg rendben-van Angelique, tajpan?

– Kitűnő egészségi állapotnak örvend. – Struan fájdalmairól megfeledkezve elmosolyodott. Gyönyörű volt Angelique, ahogy ott feküdt az ágyban... Gyöngé volt, mégis üde, boldog, figyelmes és annyira örült, hogy meglátogatta. – Azt mondta, hogy holnap estére rendben lesz, Jamie. Tudja mit, rendezzünk itt egy nagy vacsorát. Szóljon Dmitrinek, Babcottnak, kérdezze meg Marlowe-t, hogy ráér-e, hívja meg Pallidart, mindkettő elég szórakoztató, bár úgy ugrálnak Angelique körül, mint a kiskutyák.

– Szóljak Phillipnek és Sir Williamnek is?

– Phillipnek igen, de Sir Williamnek ne... Illetve szóljon mindkettejüknek. És mi a véleménye Szergejejről? Mindig olyan derűs.

– Ha őt meghívja, akkor minden követet meg kellene hívni.

– Igaza van. Akkor egyszerűsítsük le a dolgot, ők majd jöjjenek egy másik alkalommal.

– Intézkedem – mondta McFay. Örült, hogy helyreállt a jó viszony. Együtt sétáltak tovább Struan lakosztálya felé. A tűz okozta károkat már kijavították, de a levegőben még érződött egy kis füstszag. – Kettererrel mi van?

– Ha nem veszi figyelembe az érdekeinket, ki kell rúgni. – Struan leült az íróasztalához, elkezdte összeszedni a leveleket, amelyeket el akart küldeni. – Majd anyám elmegy a kormányzóhoz és elintézi.

– Nekem is ez a véleményem.

Struan hirtelen felkapta a fejét, fürkész tekintettel méregette McFayt: valami furcsát hallott a hangjában. – Érdekes, mennyire biztosak vagyunk benne, hogy anyám ezt is elintézi. Én pedig egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy rá tudom venni, hogy adja áldását a házasságunkra.

– Őszintén szólva, erre nem tudom, mit mondjak, tajpan – felelt szomorúan McFay. – Már ha kérdésnek szánta.

Struan lassan bólintott. – Megint kapott tőle levelet?

– Igen. Sajnos, az *Ocean Witch* nem hozott jó híreket.

– Üljön le, Jamie. Mit ír anyám?

– Sajnos csak az utolsó parancsait ismétli, hogy segítsék Hoag doktornak meggyőzni magát, hogy azonnal menjen haza. És megismételte, hogy a hó végével ki vagyok rúgva.

– Ezzel ne is törődjön. Megírta neki, hogy maga a tajpának engedelmeskedik, nem neki? Megírta?

– Meg.

– Jó, mert megírtam én is. Ez a téma be van fejezve. Biztos elkerülték egymást a leveleink. – Struan rágyújtott egy manilaszivarra. Észrevette, hogy remeg a keze. – Maga sosem dohányzott?

– Nem, egyszer megpróbáltam, de nem ízlett.

– Ezt a kirúgást, ezt az ostobaságot felejtse el. Mi a többi rossz hír?

– Előkészítettem minden anyagot és újságcikket, bármikor hozhatom, ha kéri. Az üzleti élet romokban hever. Elvesztettük a *Racing Cloudot*, már rég meg kellett volna érkeznie San Franciscóba.

– Hogy a fene egye meg! – A *Racing Cloud* a Struan cég huszonkét klippere közé tartozott. A klipperek, a tengereknek ezek a háromárbcos királynői hosszú távon sokkal gyorsabbak voltak, mint a nehézkes gőzhajók, amelyeknek rengeteg szemet kellett magukkal vinni. A *Racing Cloud* rakománya tea, selyem és fűszer volt, amelyeknek ára most az amerikai polgárháború miatt csillagászati magaslathoz emelkedett – főleg akkor, ha a délieknek szállították. – Gondolom, a biztosítás nem fedezi.

– Sajnos nem. Sose fedezi, még a Lloyd-féle sem. Még az is lehet, hogy a háborús záradékokra hivatkoznak. Amerika hadizóna.

– Ajíjje, akkor ez rengetegbe kerül. Na és a legénység! Nagy kár értük. Caradoc volt a kapitánya, ugye?

– Igen. Valószínűleg belefuthattak egy hurrikánba. Hawaiiról jelentették, hogy már többet is tapasztaltak, bár idén a szokásosnál később jelentkeztek. A második tiszt az unokaöcsém volt, Duncan McGregor.

– Részvétem. – Struan még jobban elkomorult. Az íróasztalára pillantott, amelyen ott állt az elixír. Jó lenne tudni, hogy ezek a hurrikánok elnyelték-e a *Savannah Ladyt* is? Odaveszett-e az ifjú Pedrito Vargas és az ötezer puskára vonatkozó rendelésünk,

gondolta szórakozottan. Erről eszébe jutott valami. – Ezek az ágyúk ott Mirs-bayben... Ugye nem tőlünk származnak?

– Tudomásom szerint nem – válaszolta McFay; hasonló kérdésekre ez volt a szokásos válasz. A kínai kereskedőknek eladott nagyobb fegyvertételekről mindketten tudtak: ezek a kereskedők mindig a mandzsu kormányt képviselték. Hogy a Kantonba vagy Sanghajba leszállított fegyverekkel mi történt, az már nem tartozott az eladókra.

Ötven mexikói dollárban le merném fogadni, hogy ilyen vagy olyan formában, de tőlünk származott, gondolta Struan. Ismerte a Nemes Ház legféltettebb titkait, tudta, milyen baráti-ellenséges kapcsolat van a Nemes Ház és Tengerjáró Fehér Lótusz Vu Csoj között, tudta, hogy ez a kapcsolat még a nagyapjával, Dirk Struannal kezdődött, és apja is fenntartotta. – Mi van még, Jamie?

Jamie McFay belekezdett a szokásos litániába. Amit vásárolni akarnak, annak mind fölfelé megy az ára, amit eladni, annak mind lefelé; matrózaik a fokozódó veszély miatt több bért követelnek: sokuk amerikai származású volt, és fennállt a veszély, hogy Amerikában erőszakkal besorozzák őket Észak vagy Dél valamelyik hadihajójára. – Folytathatnám reggelig, tajpan. Oroszország és Franciaország háborúra készül, egész Európa egy puszkaporos hordó. Indiában a muzulmánok és hinduk ölik egymást, felégetik a termést. Az egész világ megbolondult. – Elhallgatott egy pillanatra. – De ami tényleg fontos és sürgős: a Victoria Bank megint írt azokkal a papírokkal kapcsolatosan... Hamarosan lejárnak...

– Tudok róluk, ott egye meg őket a fene. A Victoria Brockék kezében van. Már így is épp elég kárt okoztak nekünk azzal, hogy finanszírozták Brockékat a hawaii cukorfelvásárlásban. Tönkre akarnak tenni minket. Hogy a rohadás jöjjön rájuk. – Struan hangja mélyebb színezetet öltött; gyomrából kezdett szétáradni a fájdalom. – Azt hiszem, én most nekilátok és befejezem a papírmunkát. Csak arra volnék kíváncsi, miért fordul ilyen nagy hirtelen a *Witch*.

McFay némi tűnődés után vállat vont. – Nem tudom. Abban viszont egyetérték, hogy ami hírnek Brockékhoz köze van, az rossz hír.

A klubbeli tanácskozás a szokásoknak megfelelően hamarosan kiabáló, káromkodó, dühös emberek gyülekezetévé alakult. A hangulat egyre fűtöttebb lett, fokozta a sok ital, mindenki egyszerre beszélt, senki sem hallgatott a másokra, bár lényegében véve mindenki ugyanazt hajtogatta.

– Hogy az Isten verne meg minden kormányt, minden mocskos adószedőt, minden hájas seggű admirálist és tábornokot, aki nem tudja, hol a helye, aki nem teszi azt, ami a dolga, aki nem figyel oda az emberek érdekeire!

– Igazad van, Lunkchurch. Szerintem...

Hogy beszélgetőtársa mit akart mondani, azt Lunkchurch már nem hallotta a felzúdulásban. Többen is kiabálni kezdtek:

– Vádoljuk be Ványadt Willie-t!

Norbert Greyforth a tanácskozás kezdete óta az ivó egyik sarkába húzódva állt, de most a tömegben keresztülfurakodva az ajtó közelében ülő Malcolm Struan és McFay felé indult. Syborodin utána kiáltott: – Elunta, Norbert?

– Mégis mire számított, Dmitri? Ez a tajpanok dolga, mindig is az volt. Jöjjön. Jamie, legyen szíves! Jöjjön maga is... – Greyforth megint Struan fiamnak akarta szólítani Struant, de közben eszébe jutott Sir William egyértelmű és szigorú figyelmeztetése, hogy se nyilvánosan, se négy szemközt ne provokálják egymást. Ugyanakkor azonban úgy érezte, szinte égeti a zsebét Tyler Brock levele. Lenézett az ülő Struanra, és udvariasan folytatta: – Volnának szívesek utánam jönni egy kis bizalmas beszélgetésre, *eh?* Dmitri, jönne maga is?

Struan arra számított, hogy Greyforth egy kurta biccentéssel elhalad előttük. – Természetesen. Hol? Kint?

– Az irodámban, ha megfelel. – A három férfi követte. Mindhárman éberén figyeltek.

– Kifut este az *Ocean Witch*?

– Ki.

Syborodin megkérdezte: – Miért ez a gyors forduló, Norbert?

– Tyler utasítása. – Greyforth észrevette, hogy Struan arcán hirtelen árnyék suhan át. Elmosolyodott magában. Az irodáját átmenetileg a földszintre költöztették át, arra az időre, amíg az emeleten kijavítják a tűz okozta károkat. A lépcsőház teljesen

elfeketedett, a tető java része is leégett, a tátongó lyukat átmenetileg vitorlavászonnal takarták le. – Jól elintézett minket ez a rohadó tűz, de hát ilyesmi bárhol előfordul. Szerencsére se a páncélhelyiségben, se a könyveinkben, se a raktárunkban nem esett kár. – A bőrfotelekre mutatott. – Helyezzék magukat kényelembe.

A pohárszékben italosüvegek, poharak sorakoztak egymás mellett: whisky, konyak, gin, óbor, jégbe hűtött pezsgő. Greyforth kínai inasa készenlétben várta őket. A három vendég óvatossága fokozódott. – Mit parancsolnak?

– Pezsgőt – válaszolta Struan. A többiek is azt kérték. Struan most már jól érezte magát, az ópiumfőzet mint mindig, most is bátorítólag hatott, nemcsak a fájdalmait csillapította, de önbizalmat is öntött belé. Miután mindenkinek töltöttek, Greyforth intett a szolgának, aki meghajolt és magukra hagyta őket. – Egészség. – Dűnnyögve viszonozták. Greyforth az íróasztala szélére ült; magas volt, karcsú, magabiztos.

– Itt senki sem hallgat ki minket. Mindenekelőtt beszéljünk arról, hogy mi hárman a három legnagyobb céget képviseljük. Közös kellene panaszt emelnünk Ványadt Willie ellen. Nem mintha sokat várnék ettől. Panaszt kell emelnünk az admirális ellen is, azt hiszem, abban mindannyian egyetértünk, hogy nem az elvárható módon teszi a dolgát. Ugyanakkor véleményem szerint Struanéknak és nekünk haladéktalanul el kellene indítanunk egy kampányt a parlamentben annak érdekében, hogy Japánt egyszer és mindenkorra elintézzük. Vagy vágjunk oda a japcsiknak, és tegyük őket egyszer és mindenkorra a helyükre, vagy menjünk innen.

– Mi nem hagyjuk itt Japánt – válaszolta Struan, aminek hallatán McFay valamelyest megnyugodott.

– Mi sem hagyjuk itt – jelentette ki Greyforth. – Ezt csak azoknak a szárnalmas báboknak mondjuk, a képviselőknek. – Makulátlan íróasztaláról felvett egy iratköteget, és kihúzott belőle egy lapot. – Ez a titkos levél Londonból érkezett, az egyik ottani emberünk küldte. Szeptember tizenhatodikán datálódott, az *Ocean Witch* hozta.

– Ez veszettül gyors – mondta mindannyiuk véleményét kifejezve McFay.

– Mi lépést tartunk a korrallal, Jamie. Tyler azt írta, magukat is tájékoztassam a levélről. Ez áll benne: „Tegnap a miniszterelnök és

a pénzügyminiszter négy szemközt megállapodott, hogy a következő költségvetési évben, a tea adóját fontonként négy pennyre emelik. A sör adója pintonként egy penny, mindenféle konyaké és importált boré egy shilling, a dohány adója a duplájára emelkedik...” – Mindannyiuknak elállt a lélegzete. – „...az importált gyapoté szintén.”

– A keservit! – robbant ki Syborodin. – Ezek megőrültek. A gyapot és a dohány az egyetlen cikk Délen, amiért készpénzt kapunk. Tudják, hogyan hat ez az amerikai polgárháborúra? És tudják, mi történik ezek után a maguk lancashire-i üzemeiben?

– Nekünk nincsenek szövödéink, szövödéik csak Struanéknak vannak. De folytatom – mondta Greyforth. – Értesüléseink szerint hamarosan elrendelik, hogy Bengáliában minden ópiumültetvényünket fel kell égetni, és...

– Jézusom! – Struan egészen megdöbbsent, McFay elvörösödött, Syborodin dermedten nézett Greyforthra. – Akkor hogyan kereskedjünk Kínával, az ég szerelmére! Ópiumot ezüstért, ezüstöt...

– A parlament tojik a mi mennyei háromszögünkre – mondta rosszkedvűen Greyforth. – A képviselő urak tesznek Ázsiára, Kínára, a kereskedelemre, nekik csak az a fontos, hogy hivatalban maradjanak. Teával akarják helyettesíteni. – Greyforth visszatette a papírlapot a többi közé, tudta, hogy a többiek oldalát majd kifúrja a kíváncsiság, mi lehet még a levélben. – Az Öreg utasított, hogy mondjam el maguknak azt is, hogy van egy informátorunk, aki elég közel áll a miniszterelnök hivatalához, és akinek a sűgásai a múltban mindig igaznak bizonyultak. Ez úgy igaz, ahogy itt állok. Ez az ember most azt mondja, hogy villámgyorsan meg kell szabadulnunk ettől a két hülyétől. Dmitri, jó lenne, ha a maguk is löknének rajtuk egyet-kettőt. Tyler azt írja, hogy mi minden szükséges lépést megteszünk, és maguktól is ugyanezt kéri. Benne vannak?

Syborodin válaszolt: – Benne. De én ezt nem hiszem.

– Én elhiszem. – Struan eltöprengett: vajon hol állított csapdát számukra Tyler Brock, hogy isten zavarja a pokolba. Elgondolkozva emelte ajkához a poharát.

A többiek is ittak. Greyforth megint töltött, majd Struan felé fordult, arca elkomorodott. – A következő. Ez a párbajhistória. Nekem nincs szükségem segédekre. Abban állapotunk meg, hogy szerda hajnalban találkozunk. Elnézést kérek, de nekem ma este el kell

mennem az Ocean Witchcsele, nagyon sajnálom, de ez Tyler parancsa. Úgyhogy a szerda törölve. Javaslom, hogy...

– Minek halasztgatni, elég fény van még. – Mire Struan észrevette magát, már ki is mondta. Örült, hogy ilyen gyorsan és határozottan reagált. Csend támadt, McFay elsápadt.

– Most nem. – Greyforth felvillanó szemmel és derűjét titkolva McFay és Syborodin, a két párbajsegéd felé fordult. – Javaslom, hogy halasszuk el. Állapodjunk meg, mint úriember az úriemberrel. Halasszuk el addigra, mire visszatérek, ez körülbelül három hét múlva esedékes, eh? És ha visszatértem, akár másnap is, amikor óhajtják.

– Ez azért jobbnak látszik, tajpan – mondta McFay. Struan egy percre elgondolkozott.

– Rendben – mondta végül. Nem örült, nem is volt csalódott, de örült, hogy megint odavágta a kesztyűt. Nem vette észre, hogy McFay és Syborodin megkönnyebbülten felsóhajt. Felhajtották italukat, és távoztak.

Amikor egyedül maradt, Greyforth elővette és újra elolvasta Tyler Brock levelét. Megizzadt a tenyere. A levél első része a beépített ember információjával foglalkozott. A levél így fejeződött be:

„Kászálódjál föl az Ocean Witchre, és az első apállyal induljatok, de csak te gyere, más utas ne. Hozzad a bizalmas üzleti könyveket, a japán aranybányászati szerződést meg minden aranyat és értéket, amit csak össze bírsz szedni. Sanghajban találkozunk titokban, ott fog először kikötni a Witch, bár a kapitány mindenkinek azt mondja majd, hogy Hongkongba indul. Én, Morgan meg te, amilyen gyorsan csak lehet, titokban találkozunk, senki ne tudjon róla. Mire visszatérsz Jokohamába, könnyen lehet, hogy az ágyad már annak az istenverte Malcolm Struannak a szobájában áll. Most hallottuk, hogy annak a rémes tyúkjának az apja, Bangkokba menekült, mert Macauban is mindenféle szélhámiákat és csalásokat követett el, és már a franciák is keresik, guillotine vár rá, ha előtalálják. Az asszony a legjobb kívánságait küldi. ”

30

Kioto November 18., szombat

Már rég besötétedett. Josi és testőre közönséges gyalogos katonának öltözve, óvatos léptekkel járta az alvó, ősi főváros kihalt utcáit, ahol a császár évszázadok óta tartotta udvarát. A város kínai módi szerint egyenes, egymást derékszögben keresztező utcákkal épült. A szélesen elterülő tiltott palota és a hozzá tartozó park a város közepén volt. A magas falak mögül csak a paloták teteje látszott, a falban hat kapu nyílt. Josi elővigyázatosan kikerülte a palotát, nem akart belefutni sem Ogama járőreibe, sem a kapukat őrző szamurájokba. A sogunátus táborába érkezve – nem jelezte előre érkezését egyenesen a magánszállására ment, és nemsokára már jóleső érzéssel nyújtózott el a gőzölgő, forró fürdőmedencében, amelyben nyolcan is könnyen elfértek volna.

– Hány katonám van itt Kiotóban, Akeda? – kérdezte. Már kezdett magához térni a napokig tartó erőltetett menet fáradalmaiból.

A komor arcú, idős tábornok lassan beereszkedett mellé a vízbe, a fürdő méter mély vizébe. Az erőd legbelső részében voltak, minden szolgát elbocsátottak, az ajtó elé öröket állítottak. – Nyolcszázkettő. Ezek közül nyolcvan beteg vagy sebben fekszik. Mindannyian felesküdték rád, mindannyian megbízhatók, mindannyian lovasok. Ezenkívül van még az a tizennyolc, aki veled érkezett – mondta csikorgó hangján a tábornok. Abban a pillanatban, amint Josi megérkezett, megkettőzte az őrséget. Kemény férfi volt, a kiotói helyőrség parancsnoka, hatamoto, családja nemzedékek óta szolgálta a Toranaga klánt. – Ez nem elég ahhoz, hogy megvédjünk téged.

Az Örökség előírásai szerint, Kiotóban ez volt az egyetlen védhető épületkomplexum, szükség esetén ötezer embernek is szállást tudott adni. A többi daimjó maximum ötszáz embert tarthatott, és egyidejűleg tíz daimjónál több nem tartózkodhatott Kiotóban. Érkezésüket és távozásukat szigorúan szabályozták.

– Hogyhogy nem elég? – kérdezte Josi.

– Itt a falakon belül elegendő, de bocsáss meg, én kintre gondoltam – felelte Akeda.

– Na és a szövetségeseink? Hány daimjóra számíthatok?

Akeda rosszkedvűen vállat vont. – Nagyon nagy hiba volt ilyen kockázatnak kitenni magadat, ilyen kevés őrrrel utazni, és még veszélyesebb Kiotóba jönni. Ha előre figyelmeztetsz, eléd megyek és személyesen kísérek ide. Ha apád élne, megtiltotta volna, hogy ilyen...

– De az apám már nem él – Josi ajkai keskeny vonallá préselődtek. – A szövetségeseinknél tartottunk.

– Ha itt Kiotóban saját, személyes zászlód alá akarod toborozni őket, fenség, a legtöbb daimjó és a legtöbb szamuráj melléd áll. Nem csak itt, szerte az országban. Ez több, mint elég ahhoz, hogy bármit kikényszeríthess.

– Ez árulásnak is tekinthető lenne.

– Bocsáss meg, kérlek, de a te szinteden, nagyúr, az igazság gyakran árulás – és nagyon nehéz diadalra vinni. – Akimoto megviselt, öreg arcát mosoly derítette föl. – Az igazság pedig az, hogy ha a sogunátus zászlaja alá akarsz katonákat toborozni, akkor szinte senki sem jelentkezik. Az itteni daimjók nem állnak melléd a csósúi Ogama ellenében, legalábbis addig biztos nem, amíg ő tartja a kapukat.

– Hány szamurája van itt Ogamának?

– Állítólag több mint kétezer, csupa válogatott ember, jól megerősített őrházakban a palota körül. – Akeda kesernyésen elmosolyodott, látva, hogy Josi szeme összeszűkül. – Mindenki tudja, hogy ezt tiltja törvény, de eddig még senki sem mert szólni Ogamának. Mióta kikergette innen azt a vén rókát, Szandzsirót meg Kacumatát, tízesével, húszasával csempészi be a katonáit. Tudod, hogy a szacumaiak hajón menekültek Kagosimába? – Az öreg tábornok mélyebbre merült a vízbe. – Ogamának állítólag tíz rí távolságon belül további két-hárromezer csósúi szamurája van.

– *Eh?*

– Egyre szorítja a hurkot Kiotó körül, mindennap húz rajta egy kicsit. Az utcákon a járőrei az urak, kézben tartja a várost, kivéve egy-két sisicsapatot, amelyek mindenkinek nekiugranak, akiről úgy gondolják, hogy nem tiszteli a szonnó-dzsóit. Főleg velünk vannak

így, de mindenki mással is, aki a sogunátus híve. Pedig bolondok, mert mi ugyanúgy gyűlöljük a gajdzsinokat meg a mocskos szerződésüket, és szeretnénk kiseprűzni őket.

– Nagy erőt képviselnek az itteni sisik?

– Igen. Állítólag megint valami nagy gaztetre készülődnek. Egy hete rátámadtak Ogama egyik járőrére, és nyíltan árulónak nevezték Ogamát. Ogama dühöng, és azóta hajtóvadászatot folytat ellenük. Van egy...

A kopogtatásra elhallgatott. Az őrkapitány nyitott be. – Bocsáss meg, Josi nagyúr, de Ogama nagyúr követe áll a kapunál. Kéri, hogy fogadd.

A két férfi leesett állal nézett rá.

– Honnan tudja ez, hogy megérkeztem? – kérdezte dühösen Josi.

– Az utolsó ötven rín álöltözékben jöttünk. Kiotóba sem jöttem be fényes nappal, inkább megvártam odakinn, míg sötét lesz. Kikerültük a sorompót, járőrrel nem találkoztunk. Itt valahol kémük van.

– Itt minálunk nincs kém – csikorogta Akeda. – Ezért a fejemmel felelek, fenség. Odakint egész légiónyi ólálkodik mindenütt, csak úgy nyüzsögnek... Ogama kémei, a sisik kémei... És te hiába öltesz álöltözéket, akkor is elég könnyű felismerni.

– Mondd meg neki, kapitány – fordult az őrparancsnok felé Josi –, hogy alszom és nem lehet zavarni. Kérd meg, hogy jöjjön vissza reggel, akkor megfelelő tisztelettel fogadjuk.

A kapitány meghajolt és az ajtó felé lépett, de Akeda utánaszólt. – Rendelj el riadókészültséget az egész helyőrségnek.

Mikor magukra maradtak, Josi megkérdezte: – Gondolod, hogy Ogama meg merne engem itt támadni? Az hadüzenettel lenne egyenértékű.

– Hogy mit mer és mit nem, az az én gondom, fenség. A biztonságodért most már én felelek.

A víz melege most már elérte Josi csontjait, szétáradt bennük. Elengedte magát egy pillanatra, örült, hogy Akeda kézben tartja a dolgokat, megnyugtatta a jelenléte, de véleményét nem változtatta meg. Nem számított rá, hogy ilyen hamar felfedezik ittlétét. Mindegy, gondolta, a tervem akkor is jó. – Kicsoda Ogama szaladgáló kutyája? Ki a közbenjárója az udvarnál?

– Fudzsitaka herceg, a császár első unokaöccse... A felesége a császári főkamrás hűga.

Josi halkan füttyentett. A tábornok savanyú képpel bólintott. – Az ilyen köteléket nehéz elszakítani.

– Nehéz. – Josi egy pillanatra elgondolkozott. – Nobuszada sógunról és Jazu hercegnőről mi hír?

– Körülbelül egy hét múlva várják őket.

Josi éles pillantást vetett rá. – Úgy volt, hogy csak két-három hét múlva érkeznek.

– Jazu hercegnő utasította kíséretét, hogy térjenek rá a Tokaidóra – csikordult az öreg férfi hangja –, arra rövidebb. Látnivalóan alig várja, hogy találkozhasson már a bátyjával, hogy elévezesse a férjét, hogy minden hagyomány ellenére együtt boruljanak földre előtte. Alig várják, hogy eltemessék a sogunátust és Ogama kezére adják.

– Tudom, hogy itt biztonságban vagyunk, öreg barátom, de azért vigyázz a nyelvedre.

– Öreg vagyok én már ahhoz, hogy ilyesmi miatt idegesítsem magam... Főleg most, hogy a nyakad Ogama kezében van.

Josi kiüzent a szolgálólányokért, akik törülközőket hoztak, mindkét férfit megszárogatták, friss jukatába bújtatták. Josi a kezébe vette kardjait. – Hajnalban ébressz fel, Akeda, sok a dolgom.

Közvetlenül virradat előtt a város déli peremén, Josiéktól húszegynéhány rí távolságra, ott, ahol a Kamagava-folyó Oszaka és a tenger felé fordul, ahol az utcák és sikátorok derékszögű merevsége már felbomlott, ahol az emberi ürülék, a sár és a rothadó vegetáció szaga már összesűrűsödött, Kacumata, a sisik szacumai vezetője és Szandzsiro nagyúr bizalmasa hirtelen felriadt, kiugrott az ágyból, és kardját készenlétben tartva megállt a sötét szobában. Feszülten figyelt.

Nem érzékelt veszélyt. A szolgálólányok és szolgák halk neszezése, suttogó beszélgetése hallatszott a földszintről, tűz pattogása, zöldség aprítása, szokásos konyhai hangok. Kacumata szobája a Suttogó Fenyők Fogadó első emeletén volt. A távolban egy kutya ugatott.

Kacumata óvatosan elhúzta a sódzsit. A folyosóról még négy szoba nyílt, közülük hármat sisik foglaltak el, szobánként ketten. Az utolsó a fogadó női szobája volt.

Oldalt egy kis ablak az előkertre nézett. Odalent semmi sem mozdult. Tekintete újra végigpásztázta a környéket, a kaput, az előtte elnyúló utcát. Semmi. Még egyszer. Semmi. Aztán valami csillant, de inkább érezte, mint látta. Sziszegve, fojtott hangon kiáltotta a jelszót. Hat embere nyomban talpra ugrott, egy pillanat alatt eltűnt a szemükből az álom, karddal a kezükben rohantak utána, le a rozoga lépcsőn, át a konyhán, ki a hátsó ajtón. Visszavonulásuk tervszerű volt, többször is gyakorolták. Egy pillanat alatt átvetették magukat a kerítésen, máris a másik a kertben voltak, keresztülrohantak rajta, a túlsó kerítésen is átugrottak, ott egy sikátorba jutottak, azon végigrohantak, majd befordultak az alacsony kunyhók között haladó első mellékutcába, amely egy zsákutca volt. Ennek végén Kacumata baka fordult, és óvatosan benyitott egy ajtón. Az éber őr lándzsahegye a torkának feszült, de rögtön vissza is húzódott.

– Kacumata-szan! Baj van?

– Valaki elárult minket! – lihegte Kacumata, és egy csósúfi fiatalemberre mutatott, egy hozzá hasonlóan acélkemény férfira, aki azonban alig feleannyi idős volt, mint ő, tizenkilenc. – Járj körül, nézz körül, aztán gyere vissza. De vigyázz, észre ne vegyenek, el ne fogjanak!

A fiatalember eltűnt. A többiek követték Kacumatát, és beléptek a kunyhóba. A kívülről rozogának látszó, belül azonban takaros kunyhónak számos szobája volt, mivel az épület hátsó oldala észrevétlenül más épületekhez csatlakozott. A többi szobát is sisik foglalták el, összesen húszan: mind fegyveresen, legtöbbjük sisi sejtek parancsnoka. Mindannyian ébren voltak már, készen a harcra vagy a visszavonulásra. Közülük az egyik Szumomo, Sorin húga, Hiraga jegyese volt. Némán gyülekeztek, várták a parancsokat.

Amikor a fogadóból elmenekültek, egyetlen szolgálólány sem nézett rájuk, nem törődött fejveszett rohanásukkal, úgy folytatták munkájukat, mintha semmi sem történt volna. Néhány másodperccel később, mikor az utca felőli ajtón berobbant Ogama egyik járőre, mindannyian megdermedtek. A járőr tagjai berontottak a szobákba,

felébresztették a vendégeket, a lányokat és a mama-szant, mások ugyanekkor felrohantak a lépcsőn, hogy az emeleti szobákat is átkutassák. Meglepett jajveszék, ijedt hangok, tiltakozások, női sikolyok hallatszottak a felső négy szobából, amelyek egy perce még a sisiknek adtak szállást. Ez is része volt Kacumata gondosan kidolgozott tervének.

Hatalmas zűrzavar és kiabálás kezdődött. A mama-szan magánkívül volt, de legalább ennyire dühös volt a járőrtszt, aki hangosan szitkozódva követelte, hogy azonnal mondják meg, hová lettek a roninok. Néhány szolgát pofon is vágott. Mindenki remegett, és hangosan bizonygatta ártatlanságát. Roninok? Az én tiszteletre méltó, törvénytisztelő házamban? Soha! – kiáltotta a mama-szan. De amikor a járőr végre eltávozott és biztonságban voltak, vadul káromkodni kezdett. Lányai szintűgy. Káromkodtak a szolgák, a szolgálólányok, mindenki torkaszakadtából szidta a kémet, aki elárulta őket.

– Ki volt az, Kacumata-szan? – kérdezte Takeda, egy zömök, húsz év körüli, izmos fiatalember, akinek szinte nem is volt nyaka. Rokona volt Hiragának. Szíve még mindig hevesen vert a futástól. Kacumata széttárta a karját. – Ha megtaláljuk, karma, ha nem, az is. Ez is csak azt bizonyítja, amit már számtalanszor a fejetekbe vertem: legyetek felkészülve az árulásra, az azonnali harcra, az azonnali menekülésre. Ne bízzatok se férfiban, se nőben, csak véresküt tett sisi társaitokban és a szonnó-dzsóiban. – A szűk, zsúfolt szobában mindenki bólogatott.

– Mi hír Josi nagyúrról? Mikor támadjuk meg?

– Majd ha előbújik a barlangjából. – Josi váratlan érkezésének híre már eljutott hozzájuk, de azzal már elkéstek, hogy útközben meglessék.

– De szenszei – szólalt meg Takeda. – Nem volna jobb mégiscsak itt megtámadni? Itt biztonságban érzi magát, és az őrsége sem olyan éber.

– Josi őrsége mindig éber, ezt sose feledjétek el. Ami pedig a környezetében és a falain belül lévő embereinket illeti, ők parancsot kaptak, várakozzanak nyugodtan, ne fedjék fel magukat, ottani jelenlétük és az általuk szolgáltatott információ nagyon értékes, nem szabad elkótyavetyélni. Abban a valószínűtlen esetben pedig, ha

Nobuszada sógunnak sikerül kimenekülnie a csapdánkból, még nagyobb szükségünk lesz rájuk.

Szavait komor mosolyok fogadták, a kezek megszorultak a kardok markolatán. A rajtaütést öt nap múlva, szürkületkor akarták végrehajtani. Ocunál, a Kiotó előtti utolsó állomásnál akartak lecsapni Nobuszadára. Mind az Északi úton, mind a Tokaidón csak nagyon kevés olyan pihenőállomás volt, amelyet alkalmasnak tartottak arra, hogy ilyen magasztos személyek és kísérőik megszálljanak bennük. Épp ezért könnyű volt előre kiszámítani a sógun éjszakai pihenőhelyeit, és ugyanilyen könnyű volt ezekre a helyekre jó előre kémeket telepíteni.

Az öngyilkos akcióra kijelölt tíz sisi már ott volt Ocuban, készülődött. A Kiotóban lapuló százhat sisi egy emberként könyörgött, hogy tagja lehessen a csapatnak. Kacumata javaslatára végül sorsot húztak. Három csósúit, három szacumait és négy toszait ért a megtiszteltetés, ők már ott voltak az Ezer Virág Fogadóban.

– Ííí – suttogta izgatottan Szumomo, a lány –, már csak öt nap, és beteljesül a szonó-dzsói. A bakufu soha többé nem fog magához térni ez után a csapás után.

Kacumata rámosolygott a lányra. Kedvelte. Valamennyi női tanítványa közül ez a lány volt a legkiválóbb, ugyanúgy, ahogy a férfiak közt Hiraga. Csodálta bátorságát, erejét és ügyességét. Szumomo is önként jelentkezett, de Kacumata megtiltotta neki: értékesebb fegyvernek tekintette, mint hogy egy ilyen nagyon kockázatos akcióban veszélyeztesse. Örült, hogy Hiragát felülbírálván nem engedte haza. Szumomo beszámolt a legújabb jedói hírekről. Megerősítette a szóbeszédet, miszerint a bakufu és a gajdzsinok állítólag alkut kötöttek, megerősítette az Andzsó főminiszter elleni sikertelen merénylet hírét, s ő is úgy tudta, hogy Utanit sikerült meggyilkolni és az udvarházát felgyújtani. Nagy fontoskodva arról is beszámolt, hogy Andzsó és Toranaga Josi között egyre szélesedik a szakadék. – Azt nem tudom, honnan származik ez az értesülés – súgta Kacumának –, csak azt tudom, hogy a mama-szantól hallottam, aki szerint olyan illetőtől származik, akit te ismersz.

Elmesélte Sorin halálának részleteit is, Hiragáról és Oriról azonban semmi újat nem tudott, csak azt, hogy Ori sebe jól gyógyul,

mindketten a jokohamai kolónián bujkálnak, Akimotóval együtt, és Hiraga valamilyen érthetetlen ok folytán nagyon bízik egy gajdzsin tisztviselőben.

– Igazad van, Szumomo, a bakufu ezután soha többé nem fog magához térni – mondta Kacumata. – A következő pörölycsapásunk pedig egyszer és mindenkorra véget vet a Toranaga-sogunátusnak.

Úgy tervezték, hogy Nobuszada sógun sikeres eliminálása után – Jazu hercegnőt semmiképp nem volt szabad bántani – a sisik haladéktalanul tömeges támadást indítanak Ogama főhadiszállása ellen, megpróbálják megölni Ogamát, ugyanakkor Kacumata és mások a szonnó-dzsói zászlaját magasra emelve a kapukat rohanják meg, kikiáltják, hogy a hatalom ismét a császáré, aminek hallatán minden igazi daimjó és szamuráj azonnal engedelmeskedni fog.

– Szonnó-dzsói – suttozta a lány. Ugyanolyan magasan lobogott benne a lelkesedés lángja, mint valamennyi sisiben.

Kivéve Takedában, az egyik csósúi sisiben. Takeda nyugtalanul izgett-mozgott. – Én nem vagyok benne biztos, hogy meg kell-e ölni Ogamát. Ogama jó daimjó, jó vezető... Ő akadályozta meg Szandzsirót a hatalom átvételében, ő akadályozta meg ugyanebben Toszát is. Ő az egyetlen daimjó, aki tiszteletben tartja a császár parancsát, és ki akarja seprűzni a gajdzsinokat. Vagy tán nem ő az, aki lezárta a Simonoszeki-szorost? A gajdzsinok hajóival csak az ágyúinkat tudjuk szembeszegezni... Csak a csósúiak harcolnak ellenük, eh?

– Ez igaz, Takeda – mondta az egyik köztisztjeletben álló szacumai sisi. – De mire hívta föl a figyelmünket Kacumata szenszei? Megmondom: arra, hogy Ogama most, miután magához ragadta a kapuk fölötti ellenőrzést, nagyon megváltozott. Ha tisztelné a császárt, most, a kapuk uraként nagyon egyszerű volna kihirdetnie a szonnó-dzsóit, és minden hatalmat visszaszármaztatni a császárnak. Mi ezt fogjuk tenni, ha elfoglaljuk a kapukat.

– Igen, de...

– Ennél egyszerűbb dolgot nem is művelhetne, Takeda. Ezzel szemben mit csinál? Csak arra használja a hatalmát, hogy az udvart a maga kényekedve szerint irányítsa. Sógun akar lenni, sógun és semmi más.

A sisiken egyetértő moraj futott végig, majd Szumomo szólalt meg. – Kérlek, bocsáss meg, Takeda, de Ogama nagy fenyegetést jelent számunkra. Mindannyian tudjátok, hogy én szacumai vagyok. Szacumai Kacumata szenszei is. Abban mindannyian egyetértünk, hogy Szandzsiro tett hasznos dolgokat is, de a szonnó-dzsói érdekében semmit. Úgyhogy ha nem adja át készségesen és azonnal a hatalmat... Ogamára ugyanez érvényes, ő is csinált jó dolgokat, de most rossz dolgokat művel. Az az igazság, hogy ha egyszer a kapuk ura lett és ilyen közel áll a sóguni címhez, soha egyetlen daimjó sem fog önként távozni.

Ismét Takeda szólalt meg: – És ha petícióval fordulnánk Ogamához?

– Kérlek, bocsáss meg – válaszolta Szumomo –, de egy ilyen petíciónak semmi értelme. Mikor majd elfoglaltuk a kapukat, a polgárháború és a daimjók kísértésbe esése megakadályozása érdekében a kapuk elfoglalása után tovább kell lépnünk: meg kell kérnünk a császárt, hogy törölje el a sogunátust, a bakufut és minden daimjói címet.

A radikális javaslat meglepett kiáltásokat váltott ki. Takeda kifakadt: – Ez örültség! Sogunátus és daimjók nélkül ki fog kormányozni? Kitör a káosz! Kitől kapjuk a járandóságunkat? A daimjóktól. A daimjóké minden egyes koku rizs, övük a...

Kacumata közbeszólt. – Hagyd, hogy Szumomo befejezze, Takeda, aztán előadhatod a mondandódat.

– Bocsáss meg, Takeda, de ez Hiraga-szan ötlete, nem az enyém – folytatta Szumomo. – Hiraga-szan mondta, hogy a jövőben a daimjók csak bábok lesznek. Jó bábok, de az igazi hatalmat szamurájok alkotta tanácsok fogják gyakorolni. Olyan tanácsok, amelyekben minden rendű és rangú szamuráj egyenlőként vehet részt, ők fognak dönteni mindenben, ők határozzák meg a járandóságukat, ők döntenek el, melyik daimjó méltó a tisztségére, és hogy ki lesz az utódja.

– Ez nem fog működni, ez rossz elképzelés – mondta Takeda.

Sokan nem értettek egyet vele, a többség Szumomo véleményét támogatta, de Takeda rendíthetetlen volt. Szumomo megkérdezte: – Tényleg rossz elgondolás ez, szenszei?

– Ha valamennyi daimjó egyetért vele, jó elgondolás – válaszolta Kacumata. – Nagyon örült, hogy tanításai végre beértek és ilyen gyümölcsöt hoztak, és hogy a jövőt konszenzusokkal kikövezett úton közelítik meg. Akárcsak a többiek, ő is guggolt, keveset szólt, gondolatai az iménti menekülésen jártak: majd szétvetette a düh, hogy megint az életére törtek.

Ezúttal már nagyon közel jártak hozzám, gondolta; szájíze olyan volt, mint az epe. A háló egyre szorul körülöttem. Ki lehet az áruló? Itt kell lennie ebben a szobában. Egyetlen más sisi egység sem tudta, hogy az éjszakát a Suttogó Fenyők Fogadóban töltöm. Itt kell lennie az árulónak. Ki lehet az? Kicsoda? – Folytasd, Szumomo!

– Én csak annyit szerettem volna még mondani... Takeda-szan, te csósúi vagy, akárcsak Hiraga-szan, mások Toszából jöttek, a szenszei és megint mások velem együtt Szacumából. Mások más birtokokról. De mi mindenekelőtt sisik vagyunk. Ebbéli kötelességünk előbbre való, mint a család iránti kötelességünk. Az új rendben ez lesz a törvény. Ez lesz Japán első törvénye.

– Hát ha ebből törvény lesz... – Az egyik sisi megvakarta a fejét. – Mondd, szenszei, ha a Mennyek Fia ismét hatalomra jut, tulajdonképpen mit fogunk csinálni mi mindannyian? Mihez kezdünk majd?

Kacumata Takedára nézett. – Neked mi a véleményed?

– Én azt nem fogom megérni – felelte egyszerűen Takeda. – De nem is számít. A lényeg a szonnó-dzsói.

– Néhányan egészen biztosan megérik – mondta Kacumata. – És tagjai lesznek az új vezetőségnek. De ami egyelőre ennél fontosabb: Toranaga Josi. Hogyan semmisítsük meg?

– Valahányszor kiteszi lábát a barlangjából, készenlétben kell állnunk mondta valaki.

– Természetesen – mondta ingerülten Takeda –, de ha kijön, akkor is örök veszik körül. Kétlem, hogy egyáltalán a közelébe tudnánk férközni. A szenszei azt mondta, hogy a belső embereinknek még ne szóljunk. Kívülről kell végrehajtani, de az nagyon nehéz lesz.

– És ha öten-hatan támadnánk háztetőkről nyilakkal?

– Kár, hogy nincs ágyúnk – mondta valaki.

Ültek a derengő fényben, lelkük mélyét kutatva. Josi magasztos célpont. De legfeljebb öt napjuk van rá. Aztán megtámadják Ogamát,

ez az egyetlen módja, hogy visszaszerezzék a kapukat. Hosszas hallgatás után ismét Szumomo szólalt meg. – Egy nő számára azért könnyebb volna beszivárogni Toranaga erődjébe, *neh?* És ha egyszer bejut... – Elmosolyodott.

Felhők takarták az eget, borongós volt a délután. Ennek ellenére a sogunátus erődjén kívül a széles utcákon csak úgy tolongtak a városbeliek, adtak-vettek a főbejárattal szemben nyüzsgő piacon, narancsruhás buddhista boncok jártak közöttük, nyújtogatták elmaradhatatlan koldustálcukat, samurájok tűntek fel egyesével vagy csoportban. Ogama járőrei mindenütt ott voltak, kimonóján mind ott viselte hűbérura hímezett jelvényét. Kacumata, Szumomo és hat sisi is ott járt a tömegben: álöltözékben, nagy, széles, kúp alakú szalmakalapokban. Háziasszonyok, szolgálólányok, szolgák, utcaseprők, hordárok, pénzkölcsönzők, levélírók, jövőmondók, gyaloghintók és pónik a samurájok és az előkelők számára és sehol egy kerek jármű.

A sogunátus táborának nyitott, de erősen őrzött kapui előtt elhaladva a rangja szerinti megfelelő mértékben mindenki udvariasan meghajolt, aztán továbbment. A szinte hihetetlen hír, hogy a sógun gyámja minden pompa nélkül érkezett a városba, egy pillanat alatt bejárta az utcákat. Ráadásul azt is rebesgették, hogy minden pillanatban várható maga a félve tisztelt sógun is, a föld ura, az ország bírója, akinek személyét csaknem akkora misztérium övezte, mint magáét a Mennyek Fiáét, és aki a szóbeszéd szerint maga is az istenség egyik hűgát vette el. A két értesülés hallatlan izgalmat keltett.

A samurájok sietve ellenőrizték fegyvereiket és vértetüket, a daimjók és legbizalmasabb tanácsadók megremegtek a hírek hallatán, felmérték saját helyzetüket, végiggondolták, mi a teendő és hogyan kerülhetnének el bármifajta döntő lépést. A nagy izgalomba villámként hasított a hír: Josi nagyúr elindult Ogama nagyúrhoz!

Az állig felfegyverzett samurájok menetének felbukkanása láttán a sogunátus erődje előtti utcán megállt az élet. Legelől Josi zászlaját vitték, csukott palankinját katonák többszörös gyűrűje vette körül, mögötte még több katona jött. Látótávolságon belül mindenki a

földre borult, homlokát a földre hajtotta. Az arra járó szamurájok mozdulatlanul megálltak, majd mélyen meghajolva várták, hogy a menet elhaladjon. Csak amikor Josi és emberei eltűntek, akkor tért vissza a normális élet. Kacuma és társai óvatosan követték a menetet.

Félmérföldnyivel távolabb egy hasonlóan felfegyverzett menet kígyózott ki a csósúi táborból, ők Ogama zászlaja mögött haladtak, menetüket még nagyobb tiszteletadás fogadta. A palankinban Ogama ült. Több napja jelentették már ellensége küszöbönálló érkezését, ugyanúgy, ahogy Nobuszada sógun közeledését is állandóan szemmel kísérték. Tanácsadói azt ajánlották, menjen Josi elé, és Kiotó határain kívül söpörje el, de Ogama ezt a tanácsot nem fogadta el. – Inkább megvárom. Ha egyszer már itt van, itt már nem tud elrejtőzni, innen nem tud elfutni.

A sürgős találkozót, amit Jositól kért, tanácsadóik beszéltek meg egymás között. Úgy volt, hogy a találkozóra egy semleges, üres katonai tábor udvarán kerül sor, egyenlő távolságra Ogama és Josi főhadiszállása között. Mindkét fél száz őrt visz magával, akik közül csak húsz jön lóháton. Ogama és Josi jól védett, páncélozott palankinban utazik. Mindegyikük egy tanácsadót visz magával, egyszerre fognak érkezni.

Két perc sem telt el belé, a kémek máris siettek, hogy megvigyék a híreket a palotába, a sisi csoportoknak és a daimjóknak: Japán két erős embere megdöbbenő módon ugyanabban a pillanatban, felfegyverzett kísérettel megjelent az utcán. Egy kém gyorsan megtalálta Kacumatát, megsúgta neki, hol lesz a találkozó, s mire Ogama és Josi szamurájai beléptek a semleges tábor kapuján, Kacumata és harminc embere már a közelben várakozott, hátha lehetőség nyílik egy öngyilkos merényletre.

Az udvar néhány száz négyzetméteres volt, vékony deszkafal vette körül. Az emeletes laktanyát és az istállókat szintén fából építették, már megsötétedtek a kortól. A szemben álló csapatok elfoglalták helyüket, ezalatt szolgák négy összecsukható széket vettek elő, kinyitották és gondosan a térség közepére helyezték őket.

A két férfi egyszerre lépett ki palankinjából. Hosszú, határozott léptekkel odamentek a székekhez, és leültek. Nyomukban Akeda tábornok és Basuhiro haladt. Ogama főtanácsadója negyvenéves,

keskenyen metszett szemű, tudós szamuráj volt, családja nemzedékek óta örökletes jogon a csósúi hivatalnokok feje. Szertartásosan meghajoltak. A két vezető tekintete összekapcsolódott.

Josi két évvel fiatalabb volt, mint Ogama – harminchat esztendő – és magas; Ogama alacsony, köpcös férfi volt. Josi borotválta arcát, Ogama sűrű, tömött, kékesfekete szakállt viselt. Josi származása előkelőbb volt, de Ogamáé ugyanolyan ősi, ugyanolyan köztiszteletben álló. Könyörtelenségüket, nagyravágyásukat, titkolózásukat illetően mindketten egyformák voltak. Szórakozottan végigcsinálták a kötelező bókákat és az udvarias kérdéseket, manővereztek, várták az igazi kezdetet. Keze mindkettejüknek könnyedén kardja markolatán nyugodott.

– Kellemes meglepetés az érkezésed, Josi nagyúr.

– Magamnak kellett jönnöm, hogy meggyőződjek róla, igazak-e a szóbeszéddek.

– Miféle szóbeszéddek?

– Például az olyanok, amelyek szerint csósúi katonák megakadályozzák a sogunátus törvényes képviselőit, hogy elfoglalják a kapuk körüli pozíciójukat.

– Szükséges intézkedés az Istenség védelme érdekében.

– Nem szükséges, és tiltja a törvény.

Ogama felnevetett. – Az Istenség jobban örül, ha én vigyázok rá, mint ha a vének áruló tanácsa, amely kívánsága ellenére aláírta a gajdzsinokkal kötött egyezményt, sőt továbbra is tárgyal velük, holott az Istenség úgy kívánja, hogy seprűzzük ki az országból őket. – Basuhiro felé intett. – Kérlek, mutasd meg Josi nagyúrnak.

Az irattekercsben, amelyet maga a császár írt alá, egyebek közt ez állt: *„Óhajtom, hogy arra az időre, míg a gajdzsinokkal kapcsolatos zavaró ügy nem rendeződik, Csósú nagyura vegye át a kapuk fölötti parancsnokságot.”*

– Nem az Istenség szférájába tartozik, hogy ideiglenes ügyekben határozzon. Ez a törvény. Meg kell kérjelek, vonulj vissza.

– Törvény? Te Toranaga törvényéről beszélsz, a sogunátus törvényéről, amelyet a te családod erőltetett ránk. A császárnak az isteni eredetű joga, hogy kormányozzon.

Josi ajka vékony vonallá préselődött. – A mennyek azzal a joggal ruházták fel a császárt, hogy közvetítsen a halandók és istenek között. Lelki dolgokban. A világi ügyek mindig is a halandókra tartoztak, a sógunokra. A császár egyszer és mindenkorra Toranaga sógunra és leszármazottaira ruházta a földi ügyekkel való foglalkozás jogát.

– Mert kényszerítették rá.

– Én pedig ismétlem: ez az ország törvénye, ez az a törvény, amely két és fél évszázadon keresztül fenntartotta az országban a nyugalmat.

– Ez a törvény már nem érvényes. – Ogama felmutatta az irattekercset. – Amibe az előző császár kényszerűségből beleegyezett, azt a mostani császár szabad akaratából eltörölte.

Josi hangja még halkabb, még fenyegetőbb lett. – Tévedés. A Mennyek Fiát nyilvánvaló módon félrevezetik.

– Engem vádolsz? – Mind a négy férfi megszorította kardja markolatát.

– Csak arra szeretnék rámutatni, Ogama nagyúr, hogy ez az okmány, amelyet a kezekben tartasz, hamis információ alapján született, és nem felel meg törvényeink előírásainak. A Magasztost ambiciózus férfiak és nők veszik körül, ezért biztosított állandó jogokat Toranaga sógunnak és a sogunátusnak, hogy vezérelje őt minden olyan ügyben, amely... – Felharsanó nevetés szakította félbe Josi szavait. Ogama kacagott fel. Az udvaron állók még idegesebbek lettek.

– Vezérelje? Azt mondtad, vezérelje? Hogy a Magasztost Andzsó Nóri, Tojama, Adacsi és az a féleszű hülye, Dzukumura vezérelje? Ostoba, kontár fajankók vezéreljék, akik kényük-kedvük szerint szavazzák le a javaslataidat? Akik a romlásba döntenek az Istenek Földjét és valamennyiünket? – Ogama arca eltorzult a dühtől. – Vagy talán Nobuszada sóguntól, a gyerektől kellene várni az útmutatást, hogyan kaparjuk ki magunknak a gesztenyét?

– Nekünk kettőnknek nem kell várnunk, Ogama-donnó – mondta higgadtari Josi. – Beszéljük meg ezt négyszemközt.

Ogama rámeredt. Könnyű szellő támadt, meglengette a zászlókat.

– Mikor?

– Most.

Ogama egy pillanatra elvesztette magabiztosságát, tétovázott. Basuhiróra pillantott. Az alacsony férfi elmosolyodott. – Én azt hittem, fontos ügyeket nyíltan kell megbeszélni, nagyúr, nem mintha szerény tanácsomnak bármi értéke is lenne. A négyszemközt kötött megállapodásokat néha félremagyarázzák a felek. Ezt a szabályt még tisztelt atyád állította fel.

Ogama szeme ismét összekapcsolódott Josiéval. – Mi ez az egész? A sógun ellátogat a császárhoz, hogy földre boruljon előtte, hogy a tanácsát kérje... Ilyen még nem volt, ez élesen ellenkezik az egész Toranaga-rendszer lényegével. *Eh?* És ami még rosszabb, aláássa annak lehetőségét, hogy a Mennyek Fia bármifajta megállapodást kössön a... jövőbeli vezetőkkel, mivel természetesen halandók fognak kormányozni, *eh?*

– Négyszemközt, Ogama-donnó.

Ogama tétovázott; megviselt arcában ide-oda villant sötét szeme. Önmaga ellenére, annak ellenére, hogy tudta: a vele szemben ülő férfi gyakorlatilag az egyetlen az országban, aki talán tud annyi embert a zászlaja alá toborozni, amennyivel megakadályozhatja, hogy elérje áhított célját, élvezte a szócsatát, élvezte, hogy szemtől szemben találkozhat vele. Elbocsátólag intett Basuhirónak, aki bár látható helytelenítéssel, de azonnal engedelmeskedett. Akeda meghajolt, és ő is távolabb ment, de még éberebben figyelt: árulásra számított.

– Szó *ka?*

Josi kissé előrehajolt, és még az eddiginél is halkabban, ajkát alig mozgatva beszélt, hátha Basuhiro, aki ugyan hallótávolságon kívülre ment, tud szájról olvasni. – A ródzsú négy-egy arányban leszavazta javaslatomat, hogy a sógun ne keresse fel a császárt. Ez a látogatás természetesen komoly tévedés, de Andzsó ezt nem képes felfogni. A jelenlegi ródzsú minden kérdésben úgy szavaz, ahogy Andzsó akarja. Nobuszada, amíg el nem éri a tizennyolcadik életévét, csak báb. Addig még két év. Két év múlva sokat változtathat a dolgokon. De problémákat is okozhat. Választ adtam a kérdéseidre?

Ogama a homlokát ráncolta, megdöbbenette, hogy ellensége nyílt lapokkal játszik. – Te az imént azt mondtad, hogy négyszemközt akarsz velem beszélni, Josi-donnó. Mi az, amit bizalmasan akarsz

közölni? Te is nagyon jól tudod, hogy ami itt elhangzik, azt utána mindketten megbeszéljük a tanácsadóinkkal.

– Vannak bizonyos titkok, amelyek jobb, ha csupán a vezetők között maradnak... – Josi óvatosan hozzátette: – Amelyeket jobb, ha nem osztanak meg bizonyos hűbéresekkel.

– *Eh?* Ezzel meg mire akarsz célozni?

– Vannak kémeid, hűbéreseid a váramban, *neh?* Különben honnan tudtad volna, mikor érkezem? Talán sejtetted, hogy nekem is vannak itt embereim, kémeim.

Ogama arca még jobban elkomorult. – Miféle titkokról akarsz beszélni?

– Olyanokról, amelyeket meg kell beszélnünk. Például arról, hogy Andzsó nagyon beteg, és egy éven belül meghal vagy kénytelen lesz lemondani. – Josi látta, hogy Ogama szemében érdeklődés villan. – Ha bizonyítékot akarsz, elmondhatom, hogyan tehetnek rá szert a kémeid.

– Rendben van, köszönöm – felelte Ogama. – Kíváncsi vagyok, mivel tudod igazolni ezeket a kellemes híreket? Tehát?

Josi még jobban lehalkította hangját. – Ha szövetségesek lennénk, még ebben az évben könnyen ki lehetne neveztetni téged a ródzsúba. És ha mi ketten összefogunk, azt is eldönthetjük, ki legyen a másik három.

– Kétlem, hogy valaha is egyetértésre tudnánk jutni, Josi-donnó – felelte kesernyés mosollyal Ogama. – Se a ródzsú dolgában, se abban, hogy melyikünk legyen a tairó.

– Én akkor is rád fogok szavazni.

– Miért tennél ilyen ostobaságot? – kérdezte értetlenül Ogama. – Te is tudod, hogy abban a pillanatban szétzúznom a sogunátusodat.

– Abban a formájában, ahogyan ma működik, szerintem is le kell rombolni. Ha rajtam állna, rögvest meg is tenném. Ha rajtam állna, azonnal reformokat vezetnék be, és haladéktalanul létrehoznék egy olyan tanácsot, amelynek minden daimjó a tagja, beleértve a külső nagyurakat is. – Josi látta, hogy Ogama érdeklődése fokozódik, s érezte, hogy nyerni fog. – De egyelőre nem tehetek semmit. Várnom kell, amíg Andzsó le nem mond vagy meg nem hal.

– Miért vársz, eh? Ha Andzsó ilyen nagy szálka a szemedben, távolítsd el. Mindketten a jedói várban laktok, nem?

– Ez polgárháborút robbantana ki, ez pedig nem szándékom, ezt egyetlen daimjó sem akarja. Abban egyetérték, hogy a sogunátust és a bakufut radikálisan át kell szervezni... Ebben mindketten nagyon hasonló nézeteket vallunk. A te támogatásod nélkül azonban semmiféle reformot nem tudok bevezetni. – Josi vállat vont. – Hiszed vagy sem, de ez most egy ajánlat.

– Ha Andzsó nem áll az utadban – felelte Ogama –, azt teszel, amit akarsz. Megkönyékezheted Szandzsirót vagy azt a toszai hülyét, esetleg mindkettőt... *Eh?* Ha így hármásban összefogtok ellenem, könnyen lehet, hogy végeztek velem. Akkor azután egymásra uszítod őket, és tiéd a hatalom. – Ogama arca mosolygásra húzódott, bár ez inkább vicsorgás volt, mint mosoly. – De még ennél is valószínűbb, hogy ők ketten együtt maradnak, és téged intéznek el.

– Ez sokkal valószínűbb, úgyhogy azt javaslom, hozzám csatlakozz, és ne hozzájuk. Ha mi ketten egymás mellett állunk, először is szétzúzzuk Toszát.

Ogama ismét felnevetett kurta, kesernyés nevetéssel. – Azért az nem olyan egyszerű... Szandzsiro és a szacumai csapatai rögtön Tosza segítségére sietnének. Szandzsiro sose tűrné el, hogy szétzúzzuk Toszát. Tudja, hogy akkor egyedül maradna, és rögtön ellene fordulnánk. Ezt nem tűrné. Egy kettőnk közötti szövetségről nem is szólva. Gyűlölik egymást, de nem lehet megosztani őket. Igen, végül legyőznénk őket, de egy hosszú háborút egyikünk sem bírna könnyedén... Főleg így nem, hogy a kirablásunkra ácsingózó gajdzsinok már itt állnak a partjainknál.

– Hagyjuk most egy percre a gajdzsinokat. Egyelőre csak annyit mondok, hogy ellenzem az egyezményt, szeretnék kisseprűzni minden gajdzsint, szeretném végrehajtani a császár kívánságát, szeretném eltávolítani a véneket, és szeretném a bakufu legtöbb tisztviselőjét elbocsátani.

Ogama hitetlenkedve meredt rá. – Ilyen bizalmas, életveszélyes gondolatok ilyen nyíltan kimondva nem maradnak sokáig titokban. Már ha igazak.

– Igazak. Ezért beszélek most veled négy szemközt. Az én célom Japán megmentése. Titkos szövetséget ajánlok. Mi ketten együtt minden hatalmat meg tudunk szerezni. Te jó vezető vagy, tiéd a

Simonoszeki-szoros, de amíg nem építünk egy ugyanolyan flottát, amilyen a gajdzsinoké, és amíg nem modernizáljuk a hadseregünket... Az ágyúid önmagukban nem tudják feltartóztatni a gajdzsin hajóhadat. Gajdzsin hajókra, ágyúkra és puskákra van szükségünk.

– Valóban?

– Öt fő tényező van. Egy gyenge, ostoba, elavult sogunátus, amelyet egy még elavultabb, ostoba bakufu támogat. Másodszor: a nemzet meg van osztva. Harmadszor: modernizálni kell a hadsereget, mielőtt a gajdzsinok ugyanúgy rabszolgasorba kényszerítenek minket, mint Kínát. Negyedszer: a sisik egyre növekvő befolyásának megtörése. Az ötödik Jazu hercegnő.

– Az első négygel egyetértek. De Jazu hercegnő miért gond?

– Nobuszada elkényeztetett, ostoba gyerek, és szerintem az is marad. Jazu hercegnő viszont erős, tanult, ravasz nő.

– Akkor is csak egy nő – mondta ingerülten Ogama. – Se hadserege, se pénze, és ha egyszer anya lesz, minden energiáját a gyermekeire fogja fordítani. Vizeskancsóban látsz tüzet.

– De a férje állítólag impotens.

– Tessék?

– Az orvosai megsúgták. Megsúgták azt is, hogy Nobuszada teljesen Jazu hatása alá került... Hidd el nekem, ebbe a lányba annyi akaraterő és gonoszság szorult, mint egy farkaskamiba. Ez az egész látogatás is az ő ötlete. Azért csinálta, hogy Nobuszadát, és Nobuszadán keresztül az egész sogunátust az udvari talpnyalók kezére játssza, akinek nincs világi tapasztalatuk, félrevezetik a Magasztost, és az egész országot zátonyra futtatják.

– Ezt Jazu sosem fogja tudni keresztülvinni – ingatta fejét Ogama. – Ilyen örültségbe egyetlen daimjó sem megy bele.

– Első lépés a látogatás. A második: a sógun átköltözik a palotába. Onnantól kezdve aztán bátyja, a császár sugallataival megtámogatva minden utasítás Jazu hercegnő tányérnyalóin keresztül érkezik, akik közül egyik Fudzsitaka herceg.

– Ezt nem hiszem!

– Fudzsitaka ezt természetesen nem hajlandó beismerni, de hamarosan be tudom neked bizonyítani, hogy valójában nem neked dolgozik, hanem ellenünk. – Josi továbbra is halkán és nagy

meggyőző erővel beszélt. – Amint Nobuszada átköltözik a császári palotába, onnantól kezdve Jazu hercegnő uralkodik. Ezért jelent ő problémát.

Ogama felsóhajtott és hátradőlt ültében; mérlegelte ellenfele szavait, azon gondolkozott, mennyire bízhat meg benne. Egy titkos szövetség alkalomadtán hasznos lehet... – A Jazu-féle problémát a házassága felbontásával lehet megoldani – mondta halkan. – A császár amúgy is csak elég nehezen egyezett bele, eh? Lehet, hogy örömmel fogadna egy ilyen kérést. Ha pedig Jazu hercegnőt semlegesíted, sok olyan daimjó támogatását is visszaszerzed, akik a császári ház és a Toranaga klán ilyen kapcsolatát tiszteletlenségnek tartják... Én egyébként nem – tette hozzá sietve, látva, hogy Josi elvörösödik. Egyelőre nem szándékozott nyíltan összecsapni vele, döntés előtt többet akart hallani.

Josi némi hallgatás után bólintott. – Jó ötlet, Ogama-donnó. Nekem is megfordult már a fejemben. – Valójában nem tartotta jó ötletnek. Minél többet gondolkozott rajta, annál kényesebb műveletnek tűnt. – Kitűnő.

Az udvar túoldalán egy ló nyugtalanul felágaskodott és felnyerített. Mindkét férfi szótlanul várta ki, míg egy katona lecsillapította. Ogama legtitikosabb szívében azon tűnődött, hogy ha majd eliminálta Josit – és aztán ugyanazzal a lendülettel Nobuszadát meg a többi Toranagát s szövetségeseiket – és sógun lesz, az örökség részeként átvegye-e Jazu hercegnőt is. Olyan nő még nem született, aki nekem problémát okozott volna. Jazu olyan gyorsan potyogtatná a gyerekeket, hogy még az istenek is elmosolyodnának.

– Mit javasolsz hát? – kérdezte. Fejében egymás után villantak fel a ragyogó lehetőségek, amelyeket egy átmeneti szövetség megnyithatott előtte.

– Titokban megegyezünk, hogy mától kezdve egyesítjük az erőinket és befolyásunkat – felelte Josi. – Kidolgozunk egy tervet: először is szétzúzzuk a sisiket, másodsor: semlegesítjük Andzsót és Szandzsirót, harmadszor: meglepetésszerűen lerohanjuk Toszát. Ez a három legfontosabb teendő. Abban a pillanatban, amint Andzsó meghal vagy lemond, én téged javasolok a helyére a ródzsúba. Ezzel egyidejűleg Dzukumura lemond, a mi emberünket ültetjük a helyére, olyan embert, aki mindkettőnknek megfelel. Három a kettő

ellen leszünk. Tojamát megtartom, Adacsi helyére a te emberedet ültetjük be. Amikor pedig majd szavazásra kerül sor, én arra szavazok, hogy te legyél a tanács vezetője.

– Tairói méltóságban.

– Épp elegendő, ha te leszel a tanács főminisztere.

– Nem biztos. És mit kérsz viszonzásul?

– Mostantól kezdve Tosza és Szacuma az ellenségünk. Mindent elkövetsz annak érdekében, hogy alkalmas pillanatban meglepetésszerűen megtámadjuk Toszát. A birtokait felosztjuk.

– Mivel Tosza ma a külső körhöz tartozik, a földjeit egy külső nagyúrnak kell adni.

– Ez nem olyan biztos – felelte könnyedén Josi. – Beleegyezel, hogy sosem kötsz olyan szövetséget Toszával vagy Szacumával, amely ellenem vagy a sogunátus ellen irányul. Ha pedig, pontosabban szólva: *amikor* majd Szacuma és Tosza külön vagy együtt rád támad, megígérem, hogy azonnal jelentékeny erővel sietek a támogatásodra.

– Mi van még? – kérdezte közömbösen Ogama.

– Beleegyezel, hogy nem fordulsz ellenem, ahogyan én is megígérem, hogy nem fordulok ellened.

– Aztán?

– Mostantól kezdve mindketten elkezdünk munkálkodni a házasság felbontása érdekében.

– Aztán?

– Végül a kapuk. Holnaptól kezdve a kapuk fölötti uralmat visszaadod a törvényes erőknek, a sogunátusnak.

Ogama elkomorodott. – Már mutattam neked az irományt, amely szerint én vagyok a Magasztos törvényes képviselője.

– A dokumentum természetesen a megfelelő módon van aláírva, de ez az aláírás egy sajnálatos félreértés eredménye.

– Bocsáss meg, de itt nincs semmi félreértés.

– A kapuk fölött a sogunátusnak kell rendelkezni.

– Ez esetben nemigen van miről tárgyamunk.

Josi sóhajtott, a szeme résnyire szűkült. – Ebben a sajnálatos esetben egy új sugallat fog érkezni a császártól: mégpedig az, hogy hagyd ott a kapukat, és minden embereddal együtt távozz Kiotóból.

Ogama állta Josi jeges tekintetét. – Ezt kétlem.

– Én, Toranaga Josi viszont biztosítlak felőle. Nobuszada sógun és felesége hat-hét nap alatt ideér a palotába. Mint gyámja, bármikor bemehetek hozzá. És Jazuhoz is. Mindketten be fogják látni az érvelésem helyességét. A kapuval kapcsolatosan ugyanúgy, mint sok mással is.

– Miféle mással?

– A kapu nem lesz probléma számodra, Ogama-donnó. Megígérem, hogy nem fogom a szemedbe vágni, és *hálásan* elfogadom *felkérésedet*, hogy vegyem át a kapuk őrzését. Miért olyan nagy gond ez? A kapuk csak jelképek. Amíg Andzsó el nem távozik, tartsd fenn az ország rendjét és békéjét. Andzsó távozásáig a sogunátusnak a helyén kell maradnia.

Ogama tétovázott, nem tudta, mit tegyen. Azt tudta, hogy Josi könnyűszerrel ki tud ügyeskedni egy újabb *sugallatot*, amit kénytelen lenne végrehajtani. – Egy hónap múlva választ adok.

– Bocsáss meg, a mától számított hatodik nap dele a legvégső határ.

– Miért?

– Nobuszada öt nap múlva Ocuba ér. A hatodik nap estéjén belép a palotába. Nekem addigra – átmenetileg – át kell vennem a kapukat. – Josi hangja nagyon barátságos és udvarias volt.

Összekapcsolódott a tekintetük. – Meggondolom a szavaidat, Josi-donnó – mondta hasonlóképpen udvariasan Ogama, és meghajolt, Josi viszonzta. Mindketten visszamentek a gyaloghíntőjükhez.

Az udvaron állók megkönnyebbülten felsóhajtottak: elmaradt a vérfürdő, amitől tartottak.

November 23., péntek

Ocuban hajnal óta egyre fokozódott a sürgés-forgás és az izgalom, egyre nagyobb félelemmel és áhítattal készülődtek a mérhetetlenül magasztos vendégek, Nobuszada sógun és Jazu hercegnő estére várható látogatására. A falu lakói már hetek óta egyebet sem tettek, mint söpörték az utcákat, kifestették, takarították a házakat, a kunyhókat, a tereket, kijavították a tetőket, a falakat, megtisztogatták a kutakat, gondosan megnyesték a kerti sövényeket, a sódzsikat, tatamikat újra cserélték. Az Ezer Virág Fogadóban, egész Ocu legnagyobb és legkitűnőbb fogadójában szinte halálfélelem uralkodott.

Ez az állapot még akkor kezdődött, amikor kitudódott, hogy a magasztos utazók, akik eredetileg a közeli Szakamotóban, a sogunátus egyik kastélyában óhajtottak volt megszállni, mégis a fogadót választották.

– Mindennek tökéletesnek kell lennie! – nyűszítette a mérhetetlenül megtisztelt tulajdonos, aki úgy érezte: hajszálon függ az élete. – Bármi, ami nem lesz a lehető legtökéletesebb, korbácsbüntetést von maga után, legyen a bűnös férfi, nő vagy gyerek! Erről a ma esti óriási megtiszteltetésről még nemzedékek múltán is beszélni fognak... Szájról szájra adják majd a történetet, hogy sikerült-e teljesíteni feladatunkat, vagy kudarcot vallottunk. A magasságos sógun nagyúr a maga teljes dicsőségében és kíséretével, és a felesége, a Magasztos húga, okó...

Késő délután őreitől és tanácsadóitól körülvéve a lefátyolozott arcú Nobuszada sógun kilépett gyaloghintójából, s a hercegnőtől, annak testőreitől, szolgálótól és udvarhölgyeitől kísérvé belépett a fogadó számára elkülönített részének kapuján. A sógun szállása körül negyven hagyományos módon épített, megemelt padozatú kis ház állt. A fedett verandák sok helyen egymásba értek, tetszetős, zegzugos folyosót alkottak. A kertben tiszta vizű kis tavacskák és

források fölött hidak íveltek át. A füvet mintha szálanként nyírták volna.

A sógun szobája meleg volt és makulátlan, a padlót vadonatúj tatami borította, a parázstartót alig egy órája fényesítették újra. Nobuszada fáradtan és ingerülten ledobta fátyolos kalapját és felsőruháit. Mint mindig, a palankin ezúttal is fárasztotta, kényelmetlenül utazott. – Máris utálok ezt a helyet – szólt oda főkamrásának, aki homlokát a padlóhoz érintve ott térdelt a szolgálólányok sora mellett. – Olyan szűkös itt, és bűzlik az egész. Minden tagom sajog. Kész a fürdő?

– Igen, fenség, minden a rendelkezésedre áll.

– Na végre, ez már Ocu – mondta az udvarhölgyeivel együtt besiető Jazu hercegnő. – Holnap már otthon leszünk, minden csodálatos lesz. – Ledobta köpönyegét és óriási, fátyolos kalapját. Szolgálólányok ugrottak, hogy felvegyék. – Holnapra otthon leszünk, fenség! Érdemes volt kihagynunk néhány állomást, *neh?*

– De igen, Jazu-csan, ha te mondd – mosolygott a hercegnőre Nobuszada. Gyorsan hatott rá felesége lelkesedése.

– Majd meglátod, mennyi barátunk van ott. Kuzinok, nénikék, bácsikák, nővérek, a kis húgom, drága féltestvérem, Szacsi, idén lesz kilencéves... – Jazu boldogságában megperdült a sarkán. – És rajtuk kívül több száz közeli rokon! És néhány nap múlva megismered a császárt! Meglátod, öccseként fog köszönteni, minden problémádat megoldja, és attól fogva boldogan élünk. Hideg van itt benn! Miért nincs minden előkészítve? Hol a fürdő?

Főkamrásuk, egy természetes, ötven év körüli, őszülő hajú, kevés fogú, nagy tokájú férfi már napok óta itt várta az utasokat. Különlegesen képzett szolgálólányokat és szakácsokat vitt magával, hogy előkészítse a fenségek szállását, a különleges ételeket és gyümölcsöket, a sok fényezett rizst, mindazt, amit a sógun kényes gyomra megkívánt és a hercegnő megkövetelt. A szobákban mindenütt ikebanamesterek által készített gyönyörű virágkompozíciók álltak. A főkamrás ismét meghajolt, magában vadul szidta a hercegnőt. – Vannak még előkészítve parázstartók, császári fenség, a fürdő készen van, könnyű étkezésed és Nobuszada sóguné már meg van rendelve, a vacsora szintén. Az elképzelhető legkitűnőbb...

– Emiko, a fürdőnket!

Jazu főudvarhölgye nyomban végigvezette úrnőjét egy folyosón. Udvarhölgyek és szolgálók egész csapata kísérte őket, mint egy királynőt. Nobuszada villámló tekintetet vetett a kamarásra, és toppantott apró lábával. – Hát ki vagyok én, hogy megvárakoztassanak? Azonnal vezess a fürdőbe, és hívasd a masszírozónőt, hogy jöjjön, dögönyözze meg a hátamat. És intézkedj, hogy ne legyen zajongás. Megtiltok mindennemű zajt.

– Igenis, fenség. A kapitány naponta kiadja ezt a parancsot. A masszírozónőt azonnal küldöm a fürdőházba. Szako lesz a....

– Szako? Ő nem olyan jó, mint Meiko. Hol van Meiko?

– Bocsáss meg, fenség, de beteg.

– Akkor mondd meg neki, hogy napszálltára gyógyuljon meg! Nem csodálom, hogy beteg, én is beteg vagyok. Ez az egész rémes utazás! *Baka!* Hány napja vagyunk úton? Szerintem legalább ötvenhárom. Nem értem, mire való ez a nagy sietség. – A kíséret kapitánya a kertben várta a kamarást. Harmincéves, szakállas férfi volt, remekül képzett, köztisztületben álló kardvívómester. A helyettese rohant oda hozzá.

– Mindent őrzünk, uram.

– Helyes. Gondolom, már volt időtök begyakorolni – mondta a kapitány fáradt és ideges hangon. Mindketten könnyű útipáncélt és páncélsisakot viseltek, sogunátusi zubbonyt és nadrágot, övükbe tűzve két kardot. – Már csak egy nap... Még mindig alig hiszem el, hogy a ródzsú és a gyám belement ebbe a veszedelmes kalandba – mondta a kapitány.

Adjutánsa naponta végighallgatta ezt a panaszt. – Igenis, kapitány úr. És végre több százan leszünk.

– Még az is kevés. Soha nem vagyunk elegen. Nem is lett volna szabad eljőnnünk. És a karma az karma. Nézd meg az embereket, gondod legyen rá, hogy pontos legyen az őrségváltás. A lovászmesternek meg szólj, hogy nézze meg a csődörömet, a bal lábával van valami, lehet, hogy felhasadt a patája. – Japánban abban az időben ismeretlen volt a lovak patkolása. – A sorompónál majdnem megbokrosodott. Ha intézkedtél, gyere vissza és jelents. – A kapitány segédje elsietett.

A kapitány a szokásosnál elégedettebb volt. Már körüljárta a fogadót, megnézte a hatalmas kertet, a magas bambuszkerítést, főleg azt a körzetet, ahol a sógun és kísérete szállása volt. Megállapította, hogy a házcsoport könnyen védhető. Más utazókat erre az éjszakára nem engedtek be a fogadóba. Meggyőződött róla, hogy az őrség ismeri a jelszót, és hogy az első örök már a helyükön állnak. Hívatlanul senki sem közelíthette meg öt méternél jobban a sógunt és a feleségét, fegyverrel pedig soha senki semmiképpen, kivéve a gyámot, a ródzsú tagjait és a kapitányt, illetve a kíséretében lévő öröket. A törvényt mindenki jól ismerte. Megszegőit halállal büntették hacsak maga a sógun nem gyakorolt kegyelmet.

– Jó estét, kamarás! Van valami változás?

– Nincs, kapitány. – Az öregember sóhajtott és megtörölte homlokát; csak úgy remegett a tokája. – A fenségek szokás szerint fürdőt vesznek, aztán szokás szerint lepihennek. Az igazi fürdőjüket és masszázsuikat szokás szerint napszálltakor veszik, utána szokás szerint együtt vacsoráznak, játszanak egy-két parti gót, majd lefeksznek. Minden rendben?

– Itt igen. – A kapitánynak százötven szamuráj állt rendelkezésére, bármelyik pillanatban odakiálthatta őket az udvarra. A magas kerítés egyetlen bejáratát, egy árok fölött átívelő tetszetős hidat, tíz ember őrizte. A kerítés körül tízlépésenként szamurájok őrködtek. Az Ezer Virág Fogadó közvetlen közelében lévő szálláshelyeken és fogadókban további hatszáz szamuráj várakozott. A környező kertekben és utcákon macskaléptű járőrök jártak: a szamurájok neszezése dühítette volna a hercegnőt, s következésképp a férjét.

Az égen felhők gyülekeztek, az erőtlen, homályos fényű nap nem érte el a horizontot, a felhőket erős szél hajszolta. Hideg volt és még hidegebb idő ígérkezett. A kertben szolgák álltak égő lámpásokkal, fényük megmegcsillant a kis tavakon és az e hatás elérése érdekében benedvesített sziklákon.

– Gyönyörű! – mondta áhítatosan a kapitány. – Talán ez a legszebb, bár a többi fogadó kertje is szép volt.

Először vett részt ilyen utazáson. Egész eddigi életét a jedói várban vagy közvetlen közelében, Nobuszada és az előző sógun közvetlen környezetében töltötte. – Ezzel együtt nyugodtabb lennék,

ha a sógun és felesége a szakamotói kastélyban éjszakázna. Ragaszkodnod kellett volna hozzá.

– Próbáltam én, kapitány, de... a hercegnő döntött.

– Nagyon boldog leszek, ha végre odaérünk és a palota falain belül leszünk, és még boldogabb leszek, ha a fenségekkel együtt ismét otthon leszünk majd a jedói várban.

– Én is – mondta a kamarás. Magában nagyon unta már urát és úrnőjét, állandó nyaggatásukat, finnyáságukat, hogy a kákán is csomót keresnek. Neki is fájt a háta, vágott már a fürdőre, a masszázusra és fiatal barátja figyelmességére. Azt hiszem, ha én olyan magasztos lennék, mint ők, én is ilyen lennék, gondolta. – Mi a jelszó, kapitány?

– Az éj derekáig *Kék szivárvány*.

Kétszáz lépésnyivel távolabb, nem messze a Tokaidótól, a falu keleti szélén egy öreg, kidőlt-bedőlt ház húzta meg magát. Odabent egy csósúfi fiatalember, a sisik vezére villámló szemekkel meredt a gazdára, a feleségére, négy gyermekükre, nagyapára és nagyanyára, a házigazda testvérére és egy szolgálólányra, akik kővé meredten térdeltek az egyik sarokban. Ez volt a ház egyetlen helyisége, itt éltek, ettek, dolgoztak, aludtak. Egy lécketreben néhány sovány csirke kapirgált idegesen.

– Jegyezd meg, amit mondtam. Nem tudsz semmit, nem láttál semmit.

– Igenis, nagyúr, természetesen, nagyúr! – nyüszítette az öregember.

– Fogd be a szád. Forduljatok a fal felé, és hunyjátok be a szemeteket. Vegyétek le az öveteket, és kössétek be vele a szemeteket. – Engedelmeskedtek. Azonnal. – Szaigo tizennyolc éves volt, magas, erős felépítésű, férfias jelenség. Olyasféle rövid, fekete zubbonyt és nadrágot viselt, mint az Ezer Virág Fogadóban szolgálatot teljesítő szamurájok; övében két kard, lábán szalmaszandál. Vértezete nem volt. Mikor látta, hogy a parasztok mind bekötötték a szemüket és jámboran a fal felé fordulnak, leült az ajtóhoz, s résein át kifelé kémelve várakozni kezdett.

Jól látta a sorompót és az őrházakat. A nap még nem nyugodott le, a sorompó még nyitva állt a kései utasok előtt. Szaigónak és embereinek sok napjába került, mire megtalálták ezt a helyet, de ez tökéletesen megfelelt. A hátsó ajtó sikátorok és ösvények útvesztőjére nyílt, tökéletes egérutat kínált. Délután abban a pillanatban, amint a sógun és kísérete áthaladt a sorompón, birtokba vette a házat.

Lépteket hallott. Kissé kijebb húzta hüvelyéből a kardját, aztán megnyugodott: egy másik fiatal lépett be nesztelenül, majd egy másik irányból egy újabb követte. Hamarosan nyolcan gyűltek össze a konyhóban. Kilencedik társuk a konyhó előtt őrködött, a tizedik a sikátor és a Tokaidó találkozásánál állt. A tizenegyedik ember a faluban rejtőzködött, ő volt a futár, csak arra várt, hogy megvihesse a sikeres merénylet hírét Kiotóba, Kacumatának: az lesz a jel az Ogama és a kapuk ellen indítandó támadásra.

Kemény fiatalember volt mindahány. Öltözőkük ugyanolyan, mint Szaigóé. Se páncélt, se semmiféle azonosító jelet nem viseltek. Korábban gosi volt mindahány, most ronin. Többé-kevésbé mindannyian egyidősek, tizenkilenc-huszonkét évesek. Csak a tizennyolc éves Szaigo és szacumai helyettese, a tizenhét éves Tora volt fiatalabb. Szaigo jelbeszéddel utasította társait, hogy ellenőrizzék kardjaikat, surikenjeiket és többi fegyverüket. Szavakra az egész akció során nem volt szükségük. Amennyire csak lehetett, már napokkal ezelőtt mindent részletesen megbeszéltek. Mindannyian egyetértettek abban, hogy szótlanul kell végezniük feladatukat. Szaigo kipillantott az ablakon. A nap már a láthatárra ért, tiszta volt az ég. Elérkezett az idő.

Ünnepélyesen meghajolt társai felé, társai viszonzták a gesztust. Szaigo ismét a parasztokra nézett. – Három emberem itt fog állni a ház előtt. Ha bármelyikőtök is megmukkan, míg vissza nem jövök, rátok gyújtják a házat.

Az öregember ismét felnyűszített.

Szaigo intett a társainak, hogy kövessék. A konyhó előtt csatlakozott hozzájuk az ajtó előtt őrködő és a Tokaidónál várakozó társuk. Most már nincs visszaút. A buddhisták útközben még elmormoltak egy fohászt egy síremlék előtt, a sintoisták már elfüstölték utolsó füstölőpálcikáikat, hogy lelkük csatlakozzon az élet

illékonyágát jelképező, felszálló füsthez. Mindannyian megírták már halálversüket, ráöltötték zubbonyuk mellére.

A sikátorban párokra oszlottak, minden pár más-más úton folytatta útját. A fogadó hátsó kerítéséhez érve úgy, hogy lássák egymást, meglapultak a magasra nőtt gyomnövények és bokrok között. Szaigo a kerítés délkeleti szögleténél helyezkedett el. A kerítés három méter magas, erős bambuszkerítés volt, a teteje nyársas. A gyérülő fényben az árnyak már kezdték elveszíteni éles körvonalait.

Vártak. Hevesen dobogó szívvel, izzadó tenyérrel figyeltek, hallják-e járőr neszét. Valahol a közelben rázendített egy tücsök, amiről Szaigónak saját halálverse jutott eszébe:

*A tücsök dala csupa öröm,
mégis meghal gyorsan.
Mégis: a bánál jobb a boldogság.*

A kerítés belső oldala felől szolgál, szolgálólányok hangja hallatszott, amelybe időnként szamurájhangok vegyültek. A közeli konyha felől fémtányérok koccanása hallatszott. Távolabbról egy szamiszen és egy énekes. Vártak. Szaigo arcán izzadságcseppek gördültek végig. Kisvártatva egy közeledő kimonó füllel alig érzékelhető suhogását majd egy lány suttogását hallotta. – Kék szivárvány... Kék szivárvány... – Megint csend, megint csak a fogadó neszei.

Intett a mellette guggoló Torának. Tora átsietett a szomszédos pároshoz, mondott nekik valamit, s visszajött. Szaigo újabb jelére minden páros előkereste előzőleg odakészített és gondosan a bokrok közé rejtett létráját. A létrákat a kerítésnek támasztották. Szaigo ismét fölnézett az égre. Amint az utolsó napsugár is kihunytt, újabb jelt adott. Egy emberként másztak föl a létrákon, szökkentek át a kerítésen. Nesztelenül huppantak a földre, mozdulatlanul, de támadásra készen guggoltak a gondosan nyírt bokrok között.

Csodával határos módon, de nem hangzott fel riadó. Gyanakodva néztek körül. Előttük alig hat-nyolc lépésnyire volt a sógun szálláskörlete. A zsúpszalmával fedett tetők épp csak kibukkantak a magas palánk mögül, a központi hálózások és a fürdőházak teteje valamivel magasabban. A főkapu jó távol volt a sisiktől, ajtaja még

nyitva állt. Minden pontosan úgy alakult, ahogy számították. Kivéve az öröket: ők sokkal többen voltak. Epeíz tolult a szájakba.

Tőlük jobbra volt a hatalmas, gőzölgő üstökkel felszerelt, emberektől nyüzsgő főkonyha – és további örök. Tőlük balra és körös-körül a kertben mindenütt vendégházak álltak, a kertet források és hidak, gondozott, kanyargós ösvények tagolták. A vendégházak körül csend honolt, belsejükben sötét volt, csak egy-egy lampion égett a verandákon. Ez is zavaró körülmény volt, mert arra számítottak, hogy a vendégházak el lesznek foglalva, szükség esetén fedezékként szolgálhatnak. Karma, gondolta Szaigo. De a tervünk akkor is jó.

Az előző két hét folyamán közönséges szamuráj utazónak öltözve megkeresett egy helybeli kurtizánt, a bizalmába férkőzött. A lány titkon körülvette a fogadóban és a fogadó kertjében. Még azokra a helyekre is bevitte, amelyeket a magasztos utazók számára készítettek elő.

Ugyanilyen könnyen talált egy fürdőházi szolgálólányt, aki titkon a sisik fanatikus híve volt. Könnyen meggyőzte; hogy semmiféle kockázatot nem jelent számára, ha nyitva tartja a fülét, s aztán a megfelelő időben néhány szót belesuttog az éjszakába.

Érezte, hogy Tora megérinti a karját: a túlsó kapu felől őrrát közeledett, lámpásaik alatt kis fénykörök siklottak végig a földön. Látni való volt, hogy az őrrát egyenesen feléjük tart, de legalábbis nagyon közel fog elhaladni előttük. Szaigo megadta a jelt, egy éjszakai madár hangján csirregett.

Még mélyebben simultak az aljnövényzetbe, fejüket lehajtották, lélegzetüket visszafojtották. Az őrrát mind közelebb ért, aztán elhaladt előttük. Nem vették észre őket. Kacumata ezt megjósolta, mikor ismertette a számukra kidolgozott tervet:

– Sötétben nem könnyű benneteket felfedezni, főleg ha nem számítanak rátok. Ne feledjétek, hogy a meglepetés benneteket segít. Senki sem fog számítani rá, hogy sikerül belopakodnotok a kertbe. Ugyan ki is merné megtámadni a sógunt, mikor olyan rengetegen veszik körül? Egy úti állomáson? Lehetetlen. Ha előbb csak lopakodva, aztán meglepetésszerűen és villámgyorsan törve célotok felé, elértek a legbelső maghoz. És elég, ha csak egy is odaér.

Szaigo moccanatlanul nézett a távolodó ellenség után. Mindjobban átjárta valami csodálatos melegség, hirtelen visszatért az önbizalma. Újabb rövid várakozás után a járőr befordult a sarkon. Szaigo intett társainak, hogy lopakodjanak beljebb. A tőle jobbra lévő négy ember a bokrok takarásában jobbra indult, a balra lapuló párosok balra. Miután mindannyian elhelyezkedtek, Szaigo vett néhány mély lélegzetet, hogy lecsillapítsa szívverése ütemét. Jelére, ismét az éjszakai madár hangjára, megkezdődött a támadás.

A tőle jobbra elhelyezkedett páros kióvakodott a bokrok közül, s lassú léptekkel, kart karba öltve, szerelmesek módjára andalogva elindultak az ösvényen. Pillanatokon belül észrevették őket az örök. – Álljatok meg!

A két fiatalember megállt, az egyik odakiáltott: – Kék szivárvány, kék szivárvány, őrmester nagyúr! – Csiklandósan felkacagtak, úgy tettek, mintha szégyellnék, hogy észrevették őket, aztán kéz a kézben tovább sétáltak.

– Állj, ki vagy?

– Jaj, bocsáss meg, jó barátok vagyunk, sétálgatunk egy kicsit ebben a szép estében – mondta a fiatalember a lehető legpuhább, legbehízlelőbb hangon. – Kék szivárvány. Elfelejtetted a jelszót?

Az egyik szamuráj felnevetett. – Ha a kapitány észrevesz benneteket, hogy itt sétálgattok, annyi kék szivárványt kaptok a képetekre, hogy nem is győzitek megszámolni. – A két fiatalember megint felkacagott és tovább sétált. Az őrmester végül rájuk kiáltott: – Gyertek ide azonnal! – A két fiatalember hátrafordult, visszakiáltott neki, hogy nincs abban semmi rossz, amit csinálnak. Mialatt a két fiatalember magára vont a őrség figyelmét, Szaigo és társai lopva elfoglalták végső pozíciójukat. Egész testükben szétáradt az izgatottság, hogy mind ez ideig nem vették észre őket. Egy pillanatra megpihentek, tudták, hogy az őrség figyelmét nem sokáig lehet elterelni. Szaigo ismét utánozta az éjszakai madár hangját, a két fiatalember meghallotta.

Mindketten ismét vidáman felkacagtak, és kéz a kézben, könnyed léptekkel szaladva, mintha valami játékot játszanának, távolodni kezdtek az öröktől. Közben óvatlanul átszaladtak egy fénytócsán. Az örök most látták először világosan őket. Az őrmester dühösen felkiáltott, és négy emberével üldözésükre indult. A tulsó kapunál álló

őrök szemüket erőltetve meredtek a sötétségbe, hogy megpróbálják kivenni, mi történik.

A két sisit gyorsan körülvették. Hátukat egymásnak vetve, kardjukat készenlében tartva, némán hallgatták a rájuk zúduló kérdésáradatot. Kiállásukban és vicsorgásukban immár nem volt semmi nőies.

Az őrmester dühösen előrelépett. A vele szemben álló fiatalember minden izma megfeszült, jobbával hirtelen kimonója ujjába nyúlt, egy surikent kapott elő. Mielőtt az őrmester lekaphatta volna a fejét vagy elhajolhatott volna, az öthegyű acélsillag a torkába fúródott. Gurgulázó hangokat hallatva, saját vérében fuldokolva összeesett. Mindkét sisi támadásba lendült, de az őrök gyűrűjéből nem tudtak kitörni. Bátran harcoltak, három szamurájt is megsebesítettek, de a többivel, a társaik segítségére siető többivel már nem bírtak, noha az őrök élve szerették volna elfogni őket.

Az egyik fiatalember a dereka tövébe kapott egy szúrást, felordított; súlyosan megsebesült, de nem annyira, hogy azonnal belehaljon. A másik megperdült, hogy a segítségére siessen, de ebben a pillanatban halálos sebet kapott, s nyögve összecsuklott. – *Szonó-dzsói!* – hörögte. Társa döbbenten odakapta a fejét, még utoljára megpróbált rátámadni az egyik őrre, de aztán hirtelen mozdulattal maga felé fordította a kardját, és beledőlt.

– Keressétek meg a kapitányt! – rendelkezett az egyik szamuráj; karsebéből dőlt a vér. Egyik társa nyomban elfutott. A többiek fölemelték sebesültjeiket. Az őrmester még hörgött, de már haldoklott. – Nem tehetünk érte semmit. Még sosem láttam ilyen gyors surikent. – Valaki a hátára fordította a két halott sisit. – Oda nézzetek, halálversek...! Ezek sisik... Ííí. Ezeknek elment az eszük... Megőrültek.

– Szonó-dzsói – suttozta egy másik. – Ezek nem örültek.

– Örültség az ilyesmit hangosan kimondani – figyelmeztette őket egy szigorú arcú asigari. – Ha egy tiszt meghallja...

– Ezek a senkiházi kutyák ismerték a jelszót! Áruló van köztünk! – A szamurájok idegesen összenéztek.

A konyha elé tódult személyzet bénultan nézte őket, nem tudták, mi történt. Ekkorra már számos szamuráj gyűlt köréjük, leesett állal

nézték a holttesteket, pontosan úgy, ahogy Kacumata és Szaigo kiszámította.

Szaigo újabb jelt adott. Két legjobb harcosa kiszökött a bokrok közül, s az udvar délkeleti szöglete felé rohant. Szinte abban a pillanatban észrevették őket. A két legközelebb álló szamuráj nyomban utánuk vetette magát, aztán mások is eszméltek. Heves küzdelem kezdődött, a sötétség sokat segített a támadóknak. Az egyik védő fájdalmasan felordított és összeesett: az egyik sisi kardja könyök fölött teljesen átvágta a karját. Egyre több szamuráj vetette magát a küzdelembe, de mielőtt legyűrhetnék volna a két támadót, azok egy előre megbeszélte jelre megfutamodtak, úgy tettek, mintha hanyatthomlok rohannának a konyha irányába. A két menekülő elvonta a védőket Szaigo és a három utoljára maradt támadó páros elől. Menekülés közben mindketten letekerték a derekuk köré tekert kampós kötelet. A kerítéshez közeledve ügyesen felhajították a kampót, és villámgyors mozdulatokkal mászni kezdtek fölfelé. Üldözőik megkettőzték igyekezetüket.

Most már minden figyelem a kerítést mászó két sisi felé fordult. A sógun szállását körülvevő kerítés túlsó oldalán és a bejárat közelében álló örök még mindig nem tudták pontosan, mi történt, csak azt, hogy két ronin belopózott az udvarra, és most a kerítésen át akarnak menekülni. Rohantak, hogy elfogják őket. Mások kirohantak a kapun és megkerülték a kerítést, hogy kívülről próbálják útjukat állni. Az egyik sisi felért a kerítés tetejére, de mielőtt még leugorhatott volna, tör fúródott a hátába. Visszazuhant a bokrokra. A másik sisi elengedte a kötelet, barátja mellé ugrott, de e pillanatban hosszú nyílvevők fúródtak a testébe, olyan erővel, hogy feldöntötték. Épp csak annyit látott, hogy társa saját nyakába dőfi a törét. Megpróbált felkelni és harcolni, de négy szamuráj pillanatokon belül lefegyverezte és a földre szorította.

– Na, halljam, ki vagy? – kérdezte lihegve az egyik. – Ki vagy és mit akarsz?

– Szonnó-dzsói... Engedelmeskedjete a császároknak – zihálta a sisi. Próbálta kitépni magát a szamurájok szorításából, de képtelen volt. Mind több és több szamuráj gyűlt köréjük, a sisi elégedetten tapasztalta, hogy elvégezte a támadásból ráháruló feladatot. Nem félt a fogságtól, mert a kimonója gallérjába olyan közel, hogy

bármely pillanatban ráharaphatott, egy kis méregfiola volt varrva. – Isii Hiroshi vagyok Toszából, és követelem, hogy vezessetek a sógun elé!

A rejtékhelyén lapuló Szaigo és öt társa hallotta társuk hangját, de figyelmük most az előttük magasodó sövénykerítés és a túlsó bejárat felé fordult. Az a néhány őr, aki eddig még ott maradt a kapunál, most szintén odajött, hogy megnézzék az elfogott férfit.

– Támadás!

A hat férfi talpra ugrott és támadásba lendült. Szaigo és Tora rohant az élen. Mire észrevették őket és felharsant a figyelmeztető kiáltás, s a holttestek körül álló szamurájok utánuk eredtek, már legalább a táv felét megtették. Isii ugyanebben a pillanatban kettőzött erőfeszítéssel kezdte hányni-vetni magát, kiabált, ordított, dühöngött, hogy magára vonja a figyelmet, de egy ökölcsapás elnémította.

– Ti ketten itt maradtok – mondta a szamuráj végigsimítva ökle megfájdult bütykein. – Ne öljétek meg ezt a kutyát, élve van rá szükségünk. – Nagy nehezen felállt és sántikálva a többiek után igyekezett; csúnya kardvágást kapott a combjára.

A védők közül néhányan kezdték utolérni a hat sisit. – Most! – kiáltotta Szaigo. Ebben a pillanatban a tőle jobbra futó pár megtorpant, hátrafordult, és surikenekkel a kezében védekező pozícióba helyezkedett. A szamurájok óvatosan lelassítottak, jobbra-balra cselezve közeledtek hozzájuk, majd támadásba lendültek. A surikenek célba találtak, de egyik sem okozott komoly sebet. Kézitusa kezdődött, hat szamuráj a két sisi ellen. A kapu felől rohanva közeledett az erősítés. Amikor a fogadó főkapujánál álló szamurájok észrevették, hogy a sógun szállásának kerítése és kapuja – noha zárva van – teljesen őrizetlenül maradt, és Szaigo és három társa a kapu felé rohan, rohanni kezdtek, hogy megakadályozzák a sisiket a kapu elérésében. Őrült tempóban vágattak, hogy megvédjék a kaput. Szaigo és Tora mögött a két harcos még mindig feltartotta az üldözőket. Mindketten kaptak már sebeket, de már két szamuráj is sebesülten, fájdalmasan hempergőzött a földön. Már csak négyen maradtak a két sisi ellen, viszont újabb szamurájok közeledtek.

– Most! – rendelkezett Szaigo, és a tőle balra lévő pár máris a másik kapu felé fordult. Nyilvánvaló volt, hogy még a védők előtt odaérnek. Ezt látva, a Szaigóék után induló többiek szintén irányt váltottak, és ők is a kapu felé kezdtek rohanni. Szaigo és Tora e pillanatban sarkon fordult és a hátuk mögött harcoló két sisi segítségére sietett. Vad támadásuk a megmaradt négy szamurájból kettőt azonnal elsöpört, és így négyen pillanatok alatt elbántak a maradék kettővel. Mindenki kapott sebet, csak Szaigo és Tora nem.

Szaigo nyomban kiadta a parancsot. – Menjetek! – Két embere felkiáltott: szonnó-dzsói! Botladozó léptekkel, zihálva rohanni kezdtek a kapu felé, még több szamurájt vonva maguk után. Szaigo és Tora néhány szívdobbanásnyi szünet után követte őket.

Az előttük rohanó két sisi elérte a kaput, egyikük mindkét kezével belökte a súlyos kapuszárnyakat. Ebben a pillanatban bal keze mellett egy nyílvessző koppant a fába, majd mindkét férfit eltalálták. Pillanatokon belül vagy tucatnyi nyíl fúródott testükbe. Felordítottak, tehetetlenül nekidőltek a kapuszárnyaknak, és mielőtt elzuhantak volna, már meg is haltak. Ebben a pillanatban ért oda a második páros. Az egyik a közeledő szamurájok felé rohant, hogy feltartóztassa őket, a másik társai holttestén átlépve a kapu felé lépett, de ebben a pillanatban négy nyílvessző is belefuródott. Holtan esett össze. Társa levágta az elsőnek odaérkező szamurájt, de a többi pillanatok alatt végzett vele. A támadás kezdete óta csupán percek teltek el.

Most már feltárult a kapu. Nyitva volt a sógun legbelső szálláshelye felé vezető út. A közeledő szamurájok látták, hogy Szaigo és Tora mindenképpen előbb ér a kapuhoz, mint ők. Lelassították lépteiket, az íjászok gondosan céloztak, biztosak voltak a győzelmükben. Meglepetésükre és elképedésükre azonban Szaigo és Tora ahelyett, hogy a kapu felé rohant volna, hirtelen irányt változtatott és egymás mellett egyenesen nekirohant a sövénykerítésnek.

Lendületük és a támadás helyének pontos megválasztása elég volt ahhoz, hogy keresztül tudjanak törni rajta. Az előző napok felderítései során Szaigo alaposan megvizsgálta a sövényt, és úgy találta, hogy noha az ágak elég szorosan összefonódtak, maguk a törzsek körülbelül félméteres távolságra állnak egymástól, és úgy

becsülte, hogy megfelelő lendülettel egyszerűen keresztül tudnak törni.

Az ágak véresre karmolták arcukat és kezüket, de sikerült. Pontosan ott lyukadtak ki, ahol Szaigo tervezte, a fürdőházhoz vezető kanyargós ösvényen. Egy pillanatig senkit sem láttak, aztán néhány halálra vált szolgálólány és szolga kukkantott ki egy ajtón, s kapta nyomban vissza fejét. Szaigo nesztelenül futni kezdett az ösvényen, odaért a verandához, felrohant a lépcsőkön. E pillanatban, valahonnan a semmiből két ijedt tisztviselő bukkant elő. Fegyvertelenek és készületlenek voltak, egyikük a sógun kamarása. Szaigo mindkettőt levágta, a kamarás nyomban meghalt, a másik csak megsebesült, vele Tora végzett. Átugrottak a holttesteket és rohantak tovább.

A verandán átszökkenve, áttörve a könnyű sódzsifalat, szinte berobbantak a fürdőházba. Félmeztelen szolgálólányok meredtek halálra váltán véres kardjukra, összevissza karistolt, véres arcukra, szakadt, véres kimonójukra. A fürdőházban meleg volt, jó illat, páráság. Szaigo dühösen elbődült. A gőzölgő, keskeny fürdőmedence, amelyet egy természetes meleg vizű forrás táplált, üres volt. Nem volt senki a négy gőzfülkében sem. Sem a masszírozóasztalokon. Kivéve egyet. Szaigo szeme egy pillanatra szinte egyszerre fogott fel minden részletet: aprócska meztelen lány hevert a masszírozóasztalon, szemében rémület tükröződött, ajka, szája elnyílt, látszottak feketére festett fogai. Hollófekete, haja alatt hófehér törülköző. Keblei kicsik voltak, mellbimbói sötétbarnák, egész teste csupa ív, csupa hajlat, bőre rózsaszínes a fürdő melegétől, frissen olajozott és illatos. Egy félmeztelen, vak masszírozólány állt mellette mozdulatlanul, félrebillentett fejjel hallgatta a zajokat és neszeket.

Egy pillanat alatt meg lehetett volna ölni a lányt, de Szaigóék parancsa úgy szólt, hogy a hercegnőt semmiképp se bántsák. Hirtelen rettenetes düh öntötte el: hiába volt az időzítés és az előzetes felderítés tökéletes, hiába tudták, hogy a sógun sosem változtat szokásain, most még sincs itt. Aztán a düh egy pillanat alatt kéjvággyá változott, egész testét megborzongatta, egész lénye kívánta a lányt, nagyon szerette volna most, itt helyben, gyorsan, brutálisan magáévá tenni. De nem.

Elvicsorodott, sarkon perdült és kiviharzott. A szolgálólányok szétrebbentek, az egyik elájult, a hercegnő levegőért kapkodva, de mozdulatlanul, kővé dermedve hevert továbbra is a masszírozóágyon. Szaigo – nyomában Torával – kirohant az ajtón, s az előzetes felderítések során szerzett tévedhetetlen biztonsággal rohant a sógun szállása felé. Már nem gondolkodott, nem volt más, csak egy dühöngő, gyilkos vadállat. A nyitott sódzsiajtókban arcok villantak: szolgálólányok, fiatalember, udvarhölgyek, a zajongásra elősiető szolgák bámultak rájuk.

Ezekben a szobákban nem voltak örök.

Néhány újabb szoba és újabb arc mellett rohantak el, végül Szaigo az egyik ház után befordult és felszökött az utolsó verandára. Nyomban megismerte: ez volt az a ház, ahol a kurtizánnal titokban párnázott. Tora néhány lépéssel lemaradva követte, minden érzékével figyelte a veszély jeleit. Közeledő, dobogó léptek hallatszottak. Újabb szoba előtt rohantak el, majd még egy ajtó előtt. A nyitott ajtóból egy orvos és egy köhögő fiatalember meredt rájuk döbbenten egy pillanatig, de Szaigo már ugrott is az utolsó szoba, a célpont felé.

Mindketten megtorpantak, a szívverésük is elállt. A sógun hálósobájának ajtaját egy szamuráj tiszt és három közsamuráj állta el kivont kardokkal, készenlétben. Szaigo a legcsekélyebb habozás nélkül támadásba lendült. Tora követte. Mindketten arra gondoltak, hogy már csak ez a négy ember állt köztük és a sógun között.

– Szonnó-dzsói!

A kapitány kivédte az első csapást, és visszavágott. Két embere Torára támadott, míg az utolsó a parancsnak megfelelően készenlétben várakozott. Szaigo elhárította a tiszt csapását, visszavágott, de nem érte el ellenfelét. Néhány újabb vadállati kegyetlenségű összecsapás következett. Szaigo rettenetesen magabiztos volt, érezte, hogy közel a siker. Emberfeletti erőt érzett szétáradni tagjaiban, úgy érezte, ez az erő kardja pengéjébe is átáramlik...

Szemében hirtelen vakító fény villant és e fény világában hirtelen újra látta a nyitott ajtót, amely mögött az orvos és a fiú térdelt a tatamin, és eszébe jutott, hogy valaki mintha azt mondta volna neki,

hogy a gyermek sógunnak állítólag számárköhögése van. A sógunról természetesen nem volt arcképük, és soha egyetlen sisi sem látta. „Ha a fürdőházban nem sikerül rajtaütnötök – mondotta még a tervezés idején Kacumata –, akkor is megismeritek a befeketített fogáról, a köhögéséről, a hercegnő közelségéről, a ruhájáról...”

Szaigo óriási erőfeszítéssel, vadállati üvöltéssel vágott kardjával a kapitány felé, aki megcsúszott a síkos padlón és egy pillanatra védtelenné vált. Szaigo azonban nem sújtott le rá. Ehelyett sarkon perdült, hogy a fiúért rohanjon. E pillanatban a negyedik szamuráj az alkalmat felismerve előreszökkent, és kardját mélyen az oldalába döfte. Szaigo nem is érezte. Vad mozdulatokkal kaszabolta a sógun előtte lebegő képét, újra és újra odavágott, és így csapkodva, vagdalkozva roskadt a padlóra. Már meghalt, csak még nem tudott róla. A kapitány talpra ugrott, Torára támadt. Egyetlen dőféssel felnyársalta, aztán akár egy gyakorlott mészáros magasra emelte pengéjét, és egyetlen csapással lefejezte.

– Ennek is vágjátok le a fejét! – zihálta Szaigóra mutatva. A melle úgy járt, mint egy fújtató. Kirohant a verandára, ahova éppen a pillanatban ért oda a helyettese. Fékelökte, elrohant mellette, futtából kiáltotta vissza: – Az őrség minden tagja vonuljon ki a fogadó előtti térre! Fegyvertelenül! És térdeljenek le. Te is.

A szíve még mindig hevesen kalapált, még mindig dühös volt, és még mindig nem gyűrte le teljesen rémületét. Nobuszada közvetlenül napszállta előtt magához hívatta. – A sövényen belülről távolíts el minden őrt. Nevetséges, hogy ezek itt lebzseljenek. Amúgy is olyan szűkös a hely, és olyan rémes itt minden. Képtelen vagy másképp megvédeni ezt az undorító kis fogadót? Hát kénytelen vagyok én örök jelenlétében fürödni, örök jelenlétében aludni, úgy enni, hogy közben örök bámulnak? Azonnal vidd el őket innét, ma éjjel egyetlen őr sem lehet a sövényen belül.

– De fenség, kénytelen...

– Egyetlen őr sem maradhat ma éjjel a sövényen belül. A kihallgatás véget ért!

A kapitány nem tehetett semmit, de aggodalomra nem volt ok. Természetesen mindent megfelelően őriztetett.

Mikor a támadás hangjait meghallotta, első gondolata a sógun volt. Rohant a fürdőházba, de a kamarás utánakiáltott. – Mi folyik itt?

– Megtámadtak minket! Hozd ki a sógunt a fürdőházból!

– Nem ott van, az orvos van nála...

Rohanás. El a fürdőháztól, a belső szállás felé. Sehol senki, csak egy ijedt szolgálólány, aki azt mondja, hogy a fenséges sógun az egyik szomszédos szobában van. Kirohant, látta, hogy a sógunt már semmiképpen nem tudja megvédeni, de arra gondolt, hogy ha ez a két férfi itt támad, akkor valószínűleg nem tudják, hol a sógun...

Szinte élőhalott volt az idegességtől, míg meg nem találta a sógunt. Rettegett, hogy a támadók megölték, még mielőtt velük összecsaptak volna. De másodperceken belül megtalálta. Nobuszada dühöngött, köhögött, kezüket tördelő udvaroncok álltak körülötte.

Másnap déltájban Josi már a palota falain belül, a külső kertekben járt. Akeda tábornok lépkedett mellette. Permetezett az eső.

– Ez rettenetesen veszélyes, nagyúr – mondta Akeda. Minden bokor mögött ellenséget gyanított.

Mindketten könnyű páncélt és kardokat viseltek, ami itt a palotában csak nagyon ritkán fordult elő, mivel fegyveresen csak a sógun és közvetlen, négytagú testőrsége, valamint a ródzsú vezetője és a sógun gyámja járhatott. Akeda kivételes engedélyt kapott.

Már délre járt. Késésben voltak, egyikük sem szentelt figyelmet a kert szépségeire, a tavakra, a hidakra, a virágzó bokrokra, az évszázadok óta gondosan ápolt fákra és növényekre. Mikor egy-egy kertész meglátta őket, meghajolt, és mindegyik úgy maradt, míg el nem tűntek szem elől. Páncélzata fölött mindkét férfi szalmafonatú esőköpenyt viselt. Kisebb megszakításokkal egész délelőtt szemetelt az eső. Josi meggyorsította lépteit. Nem ez volt az első alkalom, hogy titkos találkozóra sietett a palotában. Itt biztonságban volt, bár teljes biztonságban soha. Nagyon nehéz volt igazán biztonságos helyet találni ennyi kém és ellenség között, titkot tartani pedig szinte lehetetlen. Állandóan rajtaütéstől kellett tartani, mérgezéstől, lesben álló íjászoktól, muskétásoktól. És ezzel minden daimjó így volt. Josi

tökéletesen tudta, hogy állandó életveszélyben forog. Apja és nagyapja sokszor elmondta: törődjön bele, hogy a karmájában nincs helye az öregkornak.

– Ennél biztonságosabb helyet nem találhatnánk – mondta most Josi. – Elképzelhetetlen, hogy itt bárki is megszegje a békét.

– Igen... kivéve Ogamát. Ogama egy hazug csaló, keselyűknek kellene vetni, a fejét meg lándzsahegyre tűzni.

Josi elmosolyodott. Mióta éjfél tájban megérkezett a megdöbbenő sisi merénylet híre, egyre idegesebb lett. Azonnal intézkedett, hogy kétszáz embere nyomban siessen a kiotói sorompóhoz a menet elé, Akedát pedig hajnalban titkon átküldte Ogamához, hogy számoljon be a történekről, és magyarázza meg, miért hagyta el nagy hirtelen táborát kétszáz állig felfegyverzett szamuráj.

– Mondd meg Ogamának, hogy minden maradt a régiben, és válaszolj a kérdéseire. Nem szeretném, ha valami félreértés adódna, Akeda.

– Nem lesz félreértés, nagyúr.

– Helyes. Akkor add át neki ezt a levelet, és mondd, hogy azonnali választ kérek. – Josi nem mondta el Akedának, mit tartalmaz a levél. Mikor aztán Akeda visszatért, Josi azt mondta: – Mondd el részletesen, hogyan fogadta.

– Ogama kétszer is elolvasta a levelet, kiköpött, káromkodott, hozzávágta a tanácsosához, Basuhiróhoz, aki szintén elolvasta, de neki közben meg sem rezdült az a ragyás képe. Az arca sose árulja el a gondolatait. Basuhiro azt mondta: „Azt hiszem, ezt jobb volna négyszemközt megvitatnunk, nagyúr.” Erre közöltem velük, hogy szívesen várok odakint. Megköszönték. Egy idő elteltével Basuhiro kijött, és azt mondta: „Uram egyetért, de fegyveresen jön, és nálam is lesz fegyver.” Miről van szó, nagyúr?

Josi elmondta.

Az öregember elvörösödött. – Arra kérted, hogy négyszemközt találkozzatok, úgy, hogy csak én legyek ott veled? Ez örültség. És épp azért, mert Ogama azt ígéri, hogy csak Basuhiróval jön...

– Elég. – Josi tudta, hogy nagy a kockázat, de nem tehetett mást: mindenképpen választ kellett kapnia a kapukkal kapcsolatos javaslatára. Nem sokkal később – már éppen indulóban volt – a sogunátus egyik kéme jelentette, hogy a Suttogó Fenyők Fogadóban

bizonyos beszélgetéseket sikerült kihallgatni a sisi Kacumata és más sisik között.

Ogama már várta annak a vastag törzsű, nagy lombú fának a tövében, ahol a találkozót megbeszélték, mellette ott állt Basuhiro. Mindketten szemmel láthatóan gyanakvóak voltak, árulásra számítottak, de egyikük sem volt olyan szemmel láthatóan ideges, mint Akeda. Josi a levélben azt javasolta, hogy Ogama a déli kapun át jöjjön, ő majd a keleti kapu felől közelít, palankinját és őrségét a falakon kívül hagyja. Ugyanígy tegyen Ogama is. A találkozó után valamennyien együtt távoznak a keleti kapun.

Mint korábban, amikor a két ellenfél félrevonult beszélgetni, Akeda és Basuhiro most is feszülten figyelt.

Ogama és Josi szertartásos meghajtással üdvözölte egymást.

– Ez azért elég meglepő – kezdte minden bevezetés nélkül Ogama. – Egy maroknyi sisi úgy hatol át több száz örön, mint kés a vajon. Ugye tízen voltak?

– És köztük három csósúi ronin, akik közül kettő áthatolt a sövényen. Az egyik a vezetőjük volt. – Josin átvillant, mi volna, ha kihasználná a ritka lehetőséget, kardot rántana és párbajra hívná Ogamát. Basuhiro nem jelentett fizikai fenyegetést, se Akeda jelenlétében, se Akeda jelenléte nélkül, így vagy úgy, de el kell tennem láb alól, gondolta. De nem most, amikor kétezer csósúi tartja a kapukat. – Mindannyian meghaltak, senkiben sem tettek kárt, csak néhány örben. Úgy hallom, amnesztiát kínáltál minden csósúi roninnak. – Josi nagyon szerette volna tudni, volt-e része Ogamának az egyébként hibátlan tervben.

– Igen – mosolygott hidegen Ogama. – Szerintem minden daimjónak ezt kellene tennie, így gyorsan és hatásosan ellenőrzésünk alá vonhatnánk minden ronint, akár sisi, akár nem. Ezek olyanok, mint a járvány. Mindenképpen fel kell őket tartóztatni.

– Egyetértek, de a bűnbocsánattal nem lehet megoldani. Engedelmeddel megkérdezném: hány ronin fogadta el az ajánlatod?

Ogama nyersen felkacagott. – Azok nyilván nem, akik részesei voltak a merényletnek. Eddig mindössze egy-kettő, Josi-donnó. Hogy hányan lehetnek összesen? Százan? Kétszázan biztosan

nem. És ezek közül legföljebb húsz-harminc lehet csósúi. Ez egyébként mindegy. – Megkeményedtek a vonásai. – A támadást nem én terveltem ki, ha ezen töröd a fejed. Nem is tudtam róla. – A kegyetlen mosoly visszatért. – Elképzzelhetetlen volna ilyen árulás, *eh?* Ha mi ketten úgy döntünk, könnyen eltiporhatjuk a sisiket. A jelszavukat már nem ilyen könnyű... már ha egyáltalán el kell taposni. A hatalmat vissza kell származtatni a császárnak, a gajdzsinokat ki kell kergetni. A szonnó-dzsói szerintem jó jelszó.

– Én is mondhatnék sok mindent, Ogama-donnó, de úgy gondolom, szövetségeseknek nem kell borsot törniük egymás orra alá. Szövetségesek vagyunk? Egyetértesz?

Ogama bólintott. – Elviekben igen.

– Helyes – mondta Josi. Nem mutatta, mennyire meglepte, hogy Ogama elfogadta a feltételeit. – Egy éven belül te vagy a ródzsú vezetője. Mostantól kezdve én őrzöm a kapukat. – Fordult, hogy menjen.

– Minden úgy lesz, ahogy mondod, kivéve a kapukat.

Josi homlokán lüktetni kezdett egy ér. – Megmondtam, hogy szükségem van a kapukra.

– Bocsáss meg. – Ogama keze nem szorult ugyan meg kardja markolatán, de lába moccant: kedvezőbb pozíciót vett fel a harchoz. – Igent mondok a titkos szövetségre, igent mondok a Tosza elleni háborúra, de a kapukra nem, nagyon sajnálom.

Toranaga Josi néhány másodpercig hallgatott, csak nézte Ogamát. Ogama rezzenéstelen szemmel állta tekintetét. Josi végül felsóhajtott, letörölt néhány esőcseppet széles karimájú kalapja pereméről. – Én szeretném, ha szövetségesek lennénk. A szövetségeseknek segíteniük kell egymást. Van egy kompromisszumos javaslatom, de előbb szeretnék valami érdekeset mondani neked: Kacumata itt van Kiotóban.

Ogamának arcába tódult a vér. – Lehetetlen! A kémeim jelentették volna.

– Még csak nem is most érkezett, hetek óta itt van.

– Szandzsirónak egyetlen embere sincs itt Kiotóban, Kacumatáról nem is beszélve. A kémeim jelentették vol...

– Kérlek, bocsáss meg – vágott halkan a szavába Josi –, de Kacumata itt van, de nem mint Szandzsiro embere vagy kémje,

legalábbis nem nyíltan. Kacumata sisi, a sisik szenszeije. Az itteni sisik vezetője, Holló az álneve.

Ogama leesett állal meredt rá. – Kacumata a sisik vezetője?

– Igen. Sőt valamivel több is ennél. Gondolkozz csak. Talán nem ő Szandzsiro legbizalmasabb, legrégebb tanácsadója? Nem ő járt túl Szandzsiro képviselőjében az eszeden azzal a hamis egyezményrel? Nem ő járt túl az eszeden Fusiminál? Nem ő tette lehetővé Szandzsiro szökését? Nem azt jelenti-e mindez, hogy ő a sisik valódi vezetője, és az általuk elkövetett gyilkosságok mind részei Szandzsiro fő tervének, amelynek célja, hogy valamennyiünket megfosszon a hatalomtól, különösképp téged, és ő legyen a sógun?

– Szandzsiroknak természetesen mindig ez volt a célja, – válaszolta Ogama. Egy pillanatra a semmibe révedt: számos, eddig megmagyarázhatatlan esemény hirtelen magyarázatot kapott. – Ha ő irányítja a sisiket... – elhallgatott. Hirtelen elöntötte a düh, hogy Takeda erről sosem beszélt neki. Miért nem? Lehet, hogy Takeda nem is az én kémem, nem is olyan hű vazallusom? – Hol van most Kacumata?

– Az egyik járőröknek csaknem sikerült rajtaütnie néhány nappal ezelőtt a Suttogó Fenyők Fogadóban.

Ogamának ismét arcába tolult a vér, csaknem kiköpött. – Ott volt? Hallottuk, hogy sisik tanyáznak benne, de arra álmomban sem gondoltam... – Megint elfogta a düh, amiért Takeda nem figyelmeztette rá, hogy gyűlölt ellensége itt van, alig karnyújtásnyira. Miért nem? Mindegy. Takedával könnyű elbánni, de előbb Kacumatával kell. Még nem felejtettem el, hogy Kacumata hiúsította meg a Szandzsiro ellen indított váratlan támadásomat. Ha nincs Kacumata, Szandzsiro már halott lenne, én lennék Szacuma ura, és most nem kellene itt tárgyalnom Toranaga Josival Itt térdelne előttem. – Hol van most Kacumata? Tudod, hol van?

– Ismerem azt a rejtekhelyet, ahol az este megszállt, lehet, hogy ma este is ott lesz – mondta Josi. – Kiotóban összesen legalább száz sisi van? Merényletet terveznek ellened.

Ogama ereiben meghűlt a vér. Tudta, hogy egy halálmegvető fanatikus gyilkos ellen nincs igazi védelem. – Mikor?

– Úgy volt, hogy holnap szürkületkor... Ha a sógun elleni merénylet sikerrel jár. Aztán ha téged megöltek, a katonáid között lévő szimpatizánsok segítségével elfoglalják a kaput.

Ogamának minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne közölje Josival: másnap estére titkos találkozót beszélt meg Takedánál. Ennél jobb alkalom nem kell a merényletre a sisiknek. – És most, hogy nem sikerült megölni a sógun?

– Információim szerint a sisik vezetői ma este tanácskozássra gyűlnek össze, hogy eldöntsék, mi legyen. És egyelőre Nobuszada és utánam te vagy az első számú célpont.

– De miért? – fröcsögött Ogama. – Én támogatom a császárt, és támogatom a gajdzsinok elleni harcot.

Josi csak nehezen állta meg, hogy el ne mosolyodjon. Nagyon jól tudta az okát. – Egyesítsük ma este az erőinket. Én tudom, hol találkoznak, tudom, hol lesz Kacumata és a sisik legtöbb vezetője... A városnak abban a részében szürkülettől hajnalig kijárási tilalom van érvényben.

Ogama nagyot fúj. – És mi az ár?

– Előtte még szeretnék néhány dolgot mondani, ami mindkettőnket közelről érint. – Ogama egyre idegesebben hallgatta, amint Josi beszámolt a ródzsú és a gajdzsin követek tárgyalásáról, Miszamotóról, Aylesbury fenyegetéséről, hogy hamarosan, amint a flottája visszatér, fegyveres csapatok kíséretében látogat ide. Josi elmondta azt is, hogyan hárították el átmenetileg a fizetést és a fenyegetést.

– Ha én utasítást adok rá, a flottájuk nem halad át a Simonoszeki-szoroson.

– Mehetnek kerülővel is, a Déli-sziget körül.

– Kerülővel vagy kerülő nélkül, nem számít. Ha partra szállnak Oszakában vagy Oszaka környékén, elpusztítjuk őket. Akár én egyedül, vagy ketten, egyesült erővel,

– Elsőre igen. Nagy veszteségek árán, de vissza tudjuk verni a gajdzsinokat. Két nappal ezelőtt azonban titkos jelentést kaptam a bakufunak attól az osztályától, amely a Kínából származó információkat elemzi. – Josi egy irattekeresztet vett elő. – Tessék, olvasd a saját szemeddel.

– Mi ez? – csattant fel Ogama.

– A jokohamai flottát büntetőexpedícióra küldték, amiért a kínai partoktól húsz tengeri mérföldre, Sanghajtól északra elsüllyesztettek egyetlen brit hajót. Falvakat perzseltek föl, minden hajót elsüllyesztettek a környéken.

Ogama kiköpött. – Kalózok. Az egy kalózfészek volt – Jól ismerte azt a környéket. A múltban hosszú évszázadokon át szokásban volt, hogy Csósú – és Szacuma – titkon rendszeresen fosztogatókat küldött a kínai partokra, hogy Sanghajtól délre, Hongkong érintésével egészen a Tajvani-szorosig, kegyetlenül rabolják ki a partvidéket. A kínaiak látóknak, kalózoknak nevezték őket, s annyira rettegetek tőlük, hogy a kínai császárok évszázadokon át megtiltották, hogy bármely japán partra szállhasson Kínában. A Japánnal folytatott kereskedelmet kizárólag nem japánok közbeiktatásával lehetett lebonyolítani.

– Az igaz, hogy kalózok és söpredék népség, de nem gyáva. Nem olyan rég ugyanezeknek a gajdzsinoknak egy serege másodszor is megalázta Kínát, felperzselte a császár nyári palotáját és Pekinget. A flottájuk és a hadseregük félelmetes erőt képvisel.

– Ez itt Japán, nem Kína. – Ogama vállat vont, nem akarta felfedni, milyen tervet készített elő Csósú védelmére. – A partvonalunk tagolt és sziklás, nehéz lerohanni, nagyon jól védhető, ráadásul hamarosan felépülnek az erődjeink, és minden fegyver a helyén lesz. És mi nem vagyunk kínaiak.

– Szerintem helyre kell állítanunk a békét a daimjók között, hogy időt nyerjünk – mondta Josi. – Nekünk idő kell, hogy manipulálni tudjuk a gajdzsinokat, hogy kilelessük ágyúikat, fegyvereiket és hajóikat titkát, és hogy rájövünk, miképpen lehetséges, hogy egy ilyen semmi kis sziget népe a világ legnagyobb részét a kezében tartsa.

– Hazudnak. Azért hazudnak, hogy megfélemlítsék az itteni gyávákat. – Josi a fejét ingatta. – Én nem hiszem. Először tanulnunk kell tőlük, aztán szét tudjuk zúzni őket. Erre pillanatnyilag nem vagyunk képesek.

– De igen. Ez itt az Istenek Földje. Csósúban van egy ágyúgyáram, hamarosan több is lesz. Szacumának van három kisebb gőzhajója. Ez még csak a hajógyártás kezdete, hamarosan követi a többi is. – Ogama arca eltorzult. – Képesek vagyunk

eltörölni a föld színéről Jokohamát és ezt az itteni flottájukat, és mire a társaik megjönnek, teljes készenlétben fogadjuk őket.

Josi nem mutatta, mennyire meglepi a gyűlöletnek ez a vehemens kitörése. De magában örült, mert Ogama ezzel újabb használható fegyvert adott a kezébe. – Egyetérték. Magam is így látom. Látod, Ogama-donnó – mondta mintha nagyon megkönnyebbült volna –, mindkettőnknek ugyanaz a véleménye, csak talán más szemszögből nézzük a dolgokat. Lesöpörjük őket, de majd csak később, és azt az időpontot nekünk kell megválasztanunk. Meg kell szereznünk a tudásukat, hagynunk kell, hogy átadják nekünk azokat az eszközöket, amelyek segítségével lándzsahegyre tűzhetjük a fejüket. – Megszilárdult a hangja. – Egy év múlva mi ketten uraljuk a ródzsút és a bakufut. Három-négy év múlva rengeteg puskát, ágyút és hajót vásárolhatunk.

– És mivel fizetünk értük? A gajdzsinok rettentő mohók.

– Például szénnel, amire a hajóiknak szükségük van. Olyan, mint az arany. – Josi kifejtette elképzelését.

– Okos – mondta Ogama furcsa mosollyal. – Nálunk Csósúban van szén, van vas és hajóépítésre alkalmas fa is.

– És már működik is egy ágyúgyár.

Ogama jóízűen felnevetett, Josi is elnevette magát. Tudta, hogy nagy lépést tett előre. – Ez igaz, az ütegeim száma hónapról hónapra növekedik – mondta Ogama. Megigazította köpenyét, mert egyre erősebben esett az eső. – És mindjobban erősödik a vágyam, hogy tüzet nyissak az ellenséges hajókra. Ez minden értesülésed, Josi-donnó?

– Egyelőre. De mint legfontosabb szövetségesemnek, természetesen továbbra is átadok neked minden fontos értesülést.

– Mint szövetséges, ezt el is várom – bólintott Ogama. Hátranézett Basuhiróra, aztán meggondolta magát: mégsem konzultál vele. Josinak igaza van, gondolta. A vezetőknek kell hogy legyenek titkaik. – Azt hiszem, eleget beszéltünk. Kacumata ügyében már kérdeztem... Mi az ár?

– Mit tudsz ajánlani?

Ogama már várta ezt a kérdést. – Egy hónapon át a te embereid őrzik a kapukat. Húsz-húsz ember minden egyes kaput. Kétszáz emberem a közelben állomásozik, de nem annyira közel, hogy

zavarjon téged. Kifelé és befelé menet annak rendje s módja szerint mindenki engedélyt kér a kapuparancsnok tisztjétől, aki az engedély megadása előtt feltűnés nélkül konzultál az én összekötő tisztemmel.

– Konzultál?

– Igen, konzultál, ahogy ez szövetségeseink között szokás. – Ogama mosolya eltűnt. – Ha a kapu körül húsz embernél több jelenik meg, az embereim visszafoglalják a kapukat, és az együttműködésünknek vége. Megegyeztünk?

Josi szeme összeszűkült. Semmi szükség fenyegetésre, gondolta. Nyilvánvaló, hogy bármiféle trükk bármelyik oldal részéről véget vet az együttműködésnek. – Nekem jobban tetszene kapunként negyven ember... És amíg Nobuszada sógun és Jazu hercegnő a palotában tartózkodik, az én embereim őrzik a kapukat.

Ogama nyomban észrevette a változtatást. – Ami Nobuszada sógunt illeti, rendben van. Ami viszont Jazu hercegnőt illeti... Könnyen lehet, hogy ki sem jön többé, *eh?* És negyven ember? Rendben van, legyen minden kapunál negyven embered.

Josi bólintott, nem mutatta, mennyire örül. – Boldog vagyok, hogy sikerült egyetértésre jutnunk.

Most már Ogama mosolya is őszinte volt, úgy érezte tökéletes kompromisszumot ért el. – Helyes. És akkor most beszéljünk Kacumatáról.

Hajnal előtt ütöttek rajta a sisik rejtekhelyén. A meglepetés tökéletes volt. Kacumata és összes alvezére odabent volt. És Szumomo.

A két őrszem egyszer csak azt vette észre, hogy szemben, az esőtől sáros utca másik oldalán, az egyik kunyhóból hirtelen lángnyelvek csapnak föl, lakói és a mellette lakók rémült kiáltásban törnek ki. A ház és a szomszédos házban lakó férfiak és nők – valamennyien a bakufu emberei – színlelt pánikban csoportosultak az utcán. Ezáltal elvonták a figyelmet a lopva közeledő támadókról. Az örök elhagyták helyüket, közelebb mentek az utcához, hogy megnézzék, mi történt, ám ekkor nyílvesszők

röppentek elő az éjszakából, és leterítették őket. Az egyik őrnek halála előtt még sikerült riadót kiáltania.

A támadók főcsapata nyomban elősereglett a sötétből, és körülvette az ócska viskók alkotta házcsoportot. Az emberek java része Ogama embere volt – Ogama kérte így. Josi beleegyezett, hogy csupán egy jelképes erőt küld, negyven válogatott embert Akeda parancsnoksága alatt.

A támadók számos csoportja pillanatokon belül fáklyákat gyújtott. Ezek részben megvilágították a támadás célpontját, a kunyhót. Megkezdődött a támadás. Muskétagolyók és nyilak röppentek be a viskó minden nyílásán és gyenge pontján, majd előlépett Josi négy puskása, ketten a kunyhó oldalába kerültek, ketten elé álltak, és több sortüzet adtak le a papírfalakra.

Egy pillanatra döbbszent csend támadt. Szamurájok, sisik, körülállók, a közeli kunyhók lakói egyaránt megdöbbszentek. Ilyen gyors tüzelést még soha nem hallottak. Aztán megtört a csend, és a támadók kivételével mindenki fedezéket keresett magának. A kunyhóban fájdalomosan jajgattak, üvöltöttek a sebesültek. Az egyik szomszédos kunyhó tüzet fogott, a tűz gyorsan átterjedt a szomszédjára, majd onnan a többire, mígnem az utca egyetlen lángoló pokollá változott, amelyben számos család bent rekedt. A támadókat vezető kapitányt nem érdekelte a tűz. Parancsot adott embereinek, hogy törjenek be a sisik által elfoglalt kunyhóba. Az első négy támadót elsöpörte a sisik ellentüze. A ház első és hátsó frontján egyaránt kézitusája bontakozott ki. Két sisi megpróbált kitörni, de az odakint várakozó támadók levágták őket. Odabent a szűk térben elkecseregett közelharc bontakozott ki, majd rövid idő múltán sisik újabb csoportja tört ki és próbált menekülni. A puskások sortüze leterítette őket. Akiket nem találtak el, azokkal a támadók második gyűrűje végzett. De még egy harmadik is állt körülöttük. A füst egyre sűrűbb lett, alig lehetett látni.

Akeda parancsot adott. Emberei fáklyával a kezükben odarohantak a kunyhóhoz, a fáklyákat a tetőkre hajították, vagy bedobták a sódzsik szakadásain. Nyomban vissza is húzódtak, hogy átadják a terepet puskás bajtársaiknak. Újabb sisicsapat tört ki: puskaropogás, üvöltés, kardok fogadták őket. A füst, a vér, a tüzelés,

az égő testek és a halál szaga kezdte megtölteni a nyirkos éjszakát. Az eső szitálássá szelődött.

A tűztől és a harctól valamivel távolabb, testőrei körében Ogama és Josi feszült figyelemmel követte a fejleményeket. Mindketten páncélt és kardokat viseltek, Josi vállán ott lógott a puskája is. Mellettük néhány bakufu tisztviselő állt. Meglepetten vették észre, hogy a dühös kavarodásból hirtelen kiválik egy sisi, áttöri a kordont, és rohanni kezd az utcán.

– Ez Kacumata? – kiáltott fel Ogama. Josi habozás nélkül lekapta válláról a puskáját, célzott, tüzelt, töltött, majd újra tüzelt. A férfi ordítva a földre zuhant. Ogamát és a közelben állókat megdöbbenette ez a hirtelenség. Nem számítottak rá, hogy Josi közvetlenül is beleavatkozik az eseményekbe. Josi megint felemelte a puskáját, gondosan célzott, lőtt. A férfi összerándult, még egyszer felordított, aztán nem mozdult többé.

– Ez nem Kacumata – mondta csalódottan Josi.

Ogama elkáromkodta magát, ő nem látott olyan jól a sötétben. A puskára nézett. – Ügyesen bánysz vele – mondta.

– Könnyű megtanulni, Ogama-donnó, túlságosan is könnyű. – Josi megjátszott könnyedséggel újabb golyót táplált a csőbe. Egészen biztos volt benne, hogy Ogama most lát először puskát. Pontosan ezért hozta a puskásait is, hogy hatást gyakoroljon vele Ogamára, hogy kibillentse egyensúlyából. – Undorító, gyáva, becstelen dolog így ölni.

– Szerintem is. Megnézhetném a fegyvered?

– Természetesen. – Josi elfordította a biztonsági kapcsolót. – Amerikai. A legújabb hátultöltős. Hamarosan ötezer darabot kapok. – Halványan elmosolyodott. – Ősöm nagyon bölcs volt, hogy kitiltotta a tűzfegyvereket. Ezekkel bárki képes gyilkolni, távolról ugyanúgy, mint közelről. Bárki megtanulhatja a használatát. Daimjó, kereskedő, útonálló, paraszt, nő, gyerek... Nagyon bölcs volt az elődöm. Kár, hogy mi nem tudjuk elrendelni ugyanezt, a gajdzsinok lehetetlenné tették.

Ogama kezébe vette a puskát. Furcsa érzés volt. Nehezebb, mint egy kard, jól olajozott. Az újdonság varázsa csak fokozta a rajtaütés, az emberölés, a sikolyok és a csata izgalmát. Közvetlenül ideindulása előtt kémei megerősítették, hogy Kacumata csakugyan a

kunyhóban tartózkodik. Gyűlölt ellensége fejét hamarosan elé hozzák.

Milyen egyszerű így gyilkolni, gondolta. Végigsimított a csövön. De Josinak ebben is igaza van. Ha ez rossz kezekbe kerül... Minden más kézben rossz kézben lenne. Ötezer puska? Ííí. Ha ez igaz, akkor nagyon nehéz vele szemben harcolni. Én csak ezret rendeltem. Honnan szerzi ez a Josi a pénzt? A birtokain legalább annyi az adósság, mint az enyémeiken... Ja, igen, a bányakoncesszió. Okos. Én is ezt fogom tenni. Vajon mi lehet a titkos terve? Ő is titkol egy *Bíbor eget*? Ha neki ötezer puskája lesz, nekem tízezer kell. Ma este negyven embert hozott... Miért pont negyvenet? Így akart emlékeztetni a kapukkal kapcsolatban kötött megállapodásunkra. Negyven puskás könnyen megtizedelheti az én kétszáz emberemet, hacsak nincs náluk is puska.

– Van még itt puska?

Josi elhatározta, hogy őszinte lesz. – Pillanatnyilag nincs. – Ogama elgondolkozva visszaadta a puskát, s megint a kunyhó felé fordult.

A csatazaj már alábbhagyott, az égő házak körül azonban egyre nagyobb volt a zűrzavar, az emberek sorba álltak, úgy adogatták egymásnak a vizesvödröket. A megtámadott kunyhó és a körülötte állók nagy lánggal égtek. A kunyhóból újabb sisicsapat rohant elő, vadul vagdalkoztak.

– Kacumata nincs köztük – mondta Josi.

– Lehet, hogy hátul próbált kitörni. – A hátsó fronton, ott, ahol Ogama és Josi nem láthatta, már öt sisi hevert holtan, mellettük Ogama nyolc szamurája és hat sebesült. Három sisi még küzdött Ogama tíz szamurájával, de a végeredmény nem lehetett kétséges. A három sisi egy utolsó szonnó-dzsói kiáltással önmagába mélyesztette kardját. A parancsnok harminc, eddig tartalék sorban várakozó csósúi szamurájának intett, hogy lépjenek elő. Újabb kitörésre számított. A sódzsik repedéseiből füst szivárgott. A levegőben égő testek szaga érződött. A kunyhóban semmi sem mozdult. Az egyik tiszt intett az egyik szamurájának. – Jelentsd a kapitánynak, mi történt, és kérdezd meg, várjunk-e vagy hatoljunk be.

A szamuráj elrohant. Az első fronton már véget ért a csetepaté. A három sisi bátor halált halt, mellettük további tizenkét társuk feküdt holtan a földön. Előttük tizenhét csósúi szamuráj és Josi egyik embere. Tizennégyen megsebesültek, köztük három lefegyverzett sisi. A kapitány meghallgatta a jelentést. – Mondd meg a tisztednek, hogy várjon, és ölj meg mindenkit, aki kirohan. – Hátrakiáltott a tartalék csapatnak. – Ürítsétek ki a kunyhókat, amíg még van idő! Öljétek meg mindenkit, aki nem adja meg magát, de a sebesülteket ne.

Az emberei nyomban berohantak. Belülről kurta kiáltások hallatszottak, majd csend támadt. Néhány másodperc múlva kitántorgott Ogama egyik embere, a lábából dőlt a vér. – Hat sebesült, sok halott.

– Hozzátok ki őket, mielőtt rájuk omlik a tető. – A holttesteket és a sebesülteket sorba fektették Josi és Ogama előtt. Különös árnyakat vetettek a fáklyák. Huszonkilenc halott, tizenegy reménytelenül sebesült. Kacumata nem volt köztük.

– Hol van? – mordult dühösen Ogama a kapitányra. Josi ugyanilyen dühös volt.

A férfi térdre roskadt. – Nagyúr, esküszöm, hogy itt volt és nem távozott. – Ogama odatornyosult a legközelebbi sebesült sisi fölé. – Hol van? – A férfi fájdalomtól elhomályosult szemmel nézett föl rá. – Kicsoda?

– Kacumata. Kacumata.

– Kicsoda? Nem ismerek semmiféle... semmiféle Kacumatát. Szonnó-dzsói! Öljd meg, áruló, és hagyd békén.

– Hamarosan részed lesz benne – szúrta a szót foga között Ogama. Minden sebesültet kikérdeztek. Ogama minden egyes arcot megnézett.

Egyik sem volt Kacumata. Sem Takeda. – Öljétek meg mindet!

– Hagyd, hogy becsületes szamurájhoz méltó módon haljanak meg – mondta Josi.

– Természetesen. – Mindketten hátraléptek, mert a kunyhó teteje beroskadt, a falak hatalmas szikraesőtől kísérve bedőltek, magukkal rántva a szomszédos viskókat is. A szemerkélés ismét esővé erősödött. – Kapitány, oltsák el a tüzet! Kell lenni itt egy pincének,

valamilyen bűvőhelynek. – Ogama most már nyíltan dühöngött, úgy érezte, becsapták.

A térdelő kapitány ijedten felpattant és odaoldalgot Josihoz. – Bocsáss meg, nagyúr, de nincs meg a nő sem. Kell lennie valahol egy...

– Miféle nőnek?

– Egy fiatal nőnek, egy szacumainak, hetek óta itt volt a sisikkel. Véleményünk szerint Kacumata társa. Sajnálattal közlöm, hogy Takeda sincs köztük.

– Kicsoda?

– Egy csósúi sisi, akit már hosszabb ideje figyeltünk. Elképzelhető, hogy Ogama kéme volt... Látták, hogy a másik merénylet előtti napon, amelyen Kacumata kudarcot vallott, belopózott Ogama főhadiszállására.

– Biztos, hogy Kacumata és ez a másik kettő is bent volt?

– Egészen biztos, nagyúr. Mind a három.

– Akkor kell itt lennie egy pincének vagy valamilyen titkos rejtekűtnak.

Hajnalban találták meg. Egy csapóajtó volt, egy keskeny alagútra nyílt, olyan szűkre, amelyen éppen csak végig lehetett kúszni. Egy elhagyatott kunyhó gazonos kertjében végződött. Ogama dühösen rúgott a jól álcázott csapóajtóba. – *Baka!*

– Kacumata fejére vérdíjat tűzünk ki. Rendkívül magas vérdíjat – mondta Josi. Ő is dühös volt: a kudarc nyilvánvalóan nem használt az oly nagy gonddal összeeszkábált szövetségnek. Volt olyan ravasz, hogy ne említse se Takedát, se a nőt. A nőnek különben sem volt jelentősége. – Kacumatának még itt kell lennie Kiotóban. Parancsot adunk a bakufunak, hogy hajtsa fel, fogja el, és hozza elénk a fejét.

– Én is ugyanezt a parancsot fogom kiadni az enyémekeknek. – Ogama némiképp meglágyult. Neki is Takeda járt az eszébe, azon törte a fejét, vajon Takeda szökése jó vagy rossz jel-e. Az odalépő kapitányra pillantott.

– Óhajtod most megszemlélni a fejeket, nagyúr? – kérdezte a kapitány.

– Igen. Josi-donnó?

– Igen.

A sebesült sisiknek megengedték, hogy tiszteletre méltó halált haljanak. Fejüket rituális módon levágták, megmosdatták és sorba rendezték. Negyvenen voltak. Megint ez a szám, gondolta nyugtalanul Ogama. Talán valami rossz előjel? De nem mutatta nyugtalanságát. Egyik arcot sem ismerte fel.

– Láttam őket – jelentette ki szertartásosan. A könnyű esőt már átszöttek a hajnal fényei.

– Láttam őket – mondta Josi ugyanolyan komolyan.

– Tűzzétek a fejeket lándzsára, húszat az én kapum előtt, húszat Josi nagyúr kapuja előtt.

– És a felirat mi legyen? – kérdezte a kapitány.

– Josi-donnó, mit javasolsz?

Josi tudta, hogy ismét próbára tették. Csak némi gondolkodás után válaszolt. – Mindkét helyen legyen egy-egy felirat: Ezek törvényen kívüli roninok, akik a császár ellen elkövetett bűneikért kaptak büntetést, így jár minden gonosztevő. Megfelel?

– Meg. És az aláírás? – Mindketten tudták, hogy az aláírás nagyon fontos, és a kérdésre nem könnyű választ adni. Ha csak Ogama írja alá, azzal arra utal, hogy ő a kapuk törvényes ura. Ha csak Josi, ez azt jelenti, hogy Ogama az alattasa, ami a törvény betűje szerint igaz volt ugyan, de a gyakorlatban szó sem lehetett róla.

– Lehet, hogy túl nagy fontosságot tulajdonítunk ezeknek az eszetleneknek – mondta megvetést színlelve Josi. Ismét Ogamára nézett. – Mi volna, ha egyszerűen csak itt tűznénk lándzsára a fejüket? Miért tiszteljük meg őket táblával? Akik kíváncsiak rá, hamarosan úgyis megtudják, *neh?*

Ogama örült a diplomatisztikus megoldásnak. – Kitűnő. Egyetértek. Találkozzunk szürkületkor a... – Elhallgatott, mert észrevette, hogy Basuhiro izzadtan, kifulladásra szalad feléjük. Elé ment.

– Futár Simonoszekiből, nagyúr – lihegte Basuhiro.

Ogama arca kővé merevült. Átvette az irattekercset, és közelebb lépett az egyik fáklyához. Kinyitotta a tekercset. Minden szem rászegeződött. Basuhiro udvariasan egy esernyőt tartott fölé.

Az üzenet – nyolc nappal korábban datálódott – a Simonoszeki-szoros kapitányától származott, éjjel-nappal hozták a futárok:

„Nagyúr! Tegnap az ellenség visszatérő flottája – a zászlóshajó és hét másik hadihajó, valamennyi gőzös, néhány szénszállító hajót vontatva maga után – behajózott a szorosba. Parancsaidnak megfelelően, miszerint írásos utasítások nélkül ne bocsátkozzunk harcba velük, hagytuk őket elhaladni. Mindet el tudtuk volna süllyeszteni, ezt holland tanácsadónk is megerősíti. Miután a hajóhad elvonult, egy francia zászló alatt hajózó gőzfregatt arcátlan módon visszatért, és több sortüzet adott le a szoros keleti végén álló négy erődünkre. A sortüzek tönkretették az erődöket és az erődökben lévő ágyúkat. A hajó ezután elhajózott. Parancsaidnak megfelelően ezúttal is tartózkodtam a megtorlástól. Kérlek, engedélyezd, hogy a jövőben ilyen esetben elsüllyeszthessem a támadót.”

Halál minden gajdzsinra, szerette volna ordítani Ogama. Szinte nem látott a dühtől: egy egész flotta volt a kezében, de akárcsak Kacumata, ezek is elkerülték bosszúját. Szája sarkában apró kis nyálbuborékok jelentek meg. Új utasítás. Minden ellenséges hadihajóval vegyék fel a harcot, és semmisítsék meg.

Basuhiro még mindig lihegve megszólalt. – Engedelmeddel, szeretném javasolni, nagyúr, hogy vedd fontolóra a „ha négynél többen vannak” kitétel. Mindig is szeretted élni a meglepetés erejével.

Ogama megtörölte a száját, és bólintott. Hevesen vert a szíve a gondolatra, hogy ilyen sok hajót megsemmisíthetett volna. Az eső egyre erősebben zuhogott, hangosan dobolt az esernyőn. Látta, hogy Basuhiro mögött Josi és a többi tiszt figyelő tekintettel várakozik. – Josi-donnó! – Intett, hogy Basuhiro társaságában vonuljanak félre. – Kérlek, olvasd el.

Josi gyorsan olvasott. Minden önuralma ellenére lefutott arcából a vér. Oszaka irányába tart a flotta? Vagy talán Jokohama felé fordulnak?

– Arra vagy sem, a legközelebbi hadihajókat, amelyek feltűnnek a vizeimen, elsüllyesztjük! Basuhiro, azonnal küldj embereket Oszakába és...

– Várj, Ogama-donnó – szólt közbe gyorsan Josi. Szeretted volna még egy kis gondolkodási időt. – Basuhiro, te mit tanácsolsz?

Az apró termetű férfi azonnal válaszolt. – Nagyúr, a hajóhad feltehetőleg Oszakának tart. Azonnal fel kell készülnünk a védelemre.

– Helyes. – Ogama remegő kézzel megtörölte nedves arcát. – Az egész flotta a szorosokban... Ott kellett volna lennem.

Basuhiro ismét megszólalt. – Ennél most fontosabb, hogy megvédd a császárt az ellenségeitől, nagyúr. A parancsnokod a parancsainak megfelelően járt el, amikor nem nyitott tüzet a hajókra, így legalább nem tudták meg, mekkora erő fölött rendelkezel. Ilyenformán a csapdában még ott a csali, csak rajtad múlik, hogy mikor csattantod be. És figyelembe kell venni azt is, hogy csak egyetlen ellenséges hadihajó jött vissza és nyitott tüzet, ráadásul az is sietve távozott. Ebből feltételezem, hogy a flottaparancsnokuk félt, nem volt felkészülve se támadásra, se partraszállásra... Nem akarta elkezdni azt a háborút, amit majd mi fogunk befejezni.

– De még mennyire, hogy mi! Josi-donnó! Javaslom, hogy akár partra szállnak Oszakában, akár nem, rohanjuk le Jokohamát.

Josi nem tudott azonnal válaszolni. Megdöbbenették a hírek. Nyolc hadihajó? Ez négygyel több, mint amennyi elindult Kínába. Ezek szerint a gajdzsinok megerősítették a flottájukat. Miért? Hogy megtorolják a szacumaiak által elkövetett gyilkosságokat? Vagy inkább azért, hogy megtorolják azt a támadást, amely Ogama részéről érte a hajóikat? Meg fogják tenni, ugyanúgy, ahogy Kínában. A kínaiak a Tajvani-szorosban süllyesztettek el egy gajdzsin hajót, mire a gajdzsinok százmérföldnyi szélességben megtizedelték a kínai partok lakosságát.

Vajon melyik számukra a legkönnyebb célpont Japánban? Jedo.

Vajon tudja ezt Ogama is, és a titkos terve épp az, hogy provokálja a gajdzsinokat? A gajdzsinok vezetője helyében én lerombolnám Jedót. A gajdzsinok nem tudják ugyan, de Jedo és a sogunátus elválaszthatatlan. Ha Jedónak vége, vége a Toranaga-sogunátusnak is, s az Istenek Földje többé nem képes megvédeni magát az erőszaktevőktől. *Következésképpen ezt mindenáron meg kell akadályozni.*

Gondolkozzunk! Hogyan tarthatnánk vissza a gajdzsinokat? Ogama felé fordult. – Egyetérték bölcs tanácsnokoddal, fel kell

készülnünk Oszaka védelmére – kezdte reszkető gyomorral. Hirtelen kitört belőle Jedo iránt érzett aggodalma. – De akár partra szállnak Oszakában, akár nem, visszatért a hadiflottájuk. Ha nem vagyunk nagyon óvatosak, a háborút nem tudjuk elkerülni.

– Elég volt az óvatosságból. – Ogama közelebb hajolt. – Én azt mondom, akár partra szállnak Oszakában, akár nem, rohanjuk le Jokohamát. Most rögtön. Ha te nem veszel részt benne, nagyon sajnálom, de én akkor is megteszem.

HARMADIK KÖNYV

32

Jokohama, december elseje, szombat

- Két napja előztük a flottát, Mr. Struan, Mr. McFay – mondta büszkén a klipper kapitánya. Nem mutatta, mennyire meglepi Struan változása, akit gyerekkora óta ismert, és akivel alig három hónapja Hongkongban még együtt ivott, együtt nevetett. Struan arca nyúzott volt, a szeme furcsa, ideges, a botokra nemcsak járás közben volt szüksége, de még állni sem tudott nélkülük. – Teljes vitorlázattal haladtunk, úgy elhúztunk mellettük, mint a pinty. Igaz, nem nagyon erőltették a dolgot, jól is tették, nem akarták elveszteni a szenelőhajóikat.

A kapitányt Sheelingnek hívták, alig néhány perce lépett partra hajójáról, a váratlanul befutó *Dancing Cloudról*. Negyvenkét éves, magas, szakállas, cserzett arcú férfi volt, huszonnyolc éve szolgált a Nemes Házat. – Épp csak köszöntünk nekik, aztán otthagytuk őket.

– Parancsol teát, kapitány? – kérdezte McFay, de már töltött is. Régóta tudta, hogy a kapitánynak ez a kedvenc itala. Az utak alkalmával éjjel-nappal ezt itta, bőségesen tett bele cukrot is. Struan lakosztályában ültek a nagy asztalnál, és akárcsak Struan, McFay is feszülten figyelte a kapitány szavait. Szeme a lepecsételt postaszákra szegeződött, amelyre a Nemes Ház címere volt hímezve.

Bal kézfeje helyén Sheeling egy kampót viselt. Még fedézetmester korában történt a Jangce folyón. Ópiumot szállítottak. Fehér Lótusz kalózhajói közrefogták a lorhájukat, és a csetepatéban csuklóból levágták a kezét. Hazatérte után bátorságáért dicséretben

részesült. Bálványa, Dirk Struan nem engedte, hogy elveszen, visszahúzta a szakadék pereméről, és áthelyezte arra a hajóra, amelyen flottájának főparancsnoka, Orlov, a látnok parancsnokolt. Orlovnak megparancsolta, hogy mindenre tanítsa meg Sheelinget.

– Tea! – mosolyodott el Sheeling, és ivott egy hosszú kortyot. – Ez kitűnő, Jamie. Természetesen jobban szeretnék egy nagy adag whiskyt, de hát azzal meg kell várnom, míg Honoluluba érek. Úgy tervezem, hamarosan indulok, amint a...

– Honoluluba? – kérdezte szinte egyszerre Struan és McFay. A Csendes-óceánon át San Franciscóba járó klippereik általában nem kötöttek ki Honoluluban.

– Mi a rakománya? – kérdezte Struan. Kis híján hozzátette, hogy Sheeley bácsi; így szólította gyerekkorában.

– A szokásos. Tea és fűszerek Friscóba, de parancsot kaptam, hogy előbb vigyek postát a hawaii embereinknek.

– Anyám utasította?

Sheeling bólintott. Hallott már róla, hogy miféle nézetkülönbség van anya és fia között – Hongkongban másról sem beszéltek, mint Malcolm Struan eljegyzéséről és hogy az anyja ellenzi a házasságot –, de Tess Struan szigorúan ráparancsolt, hogy ezt ki ne merje ejteni a száján.

– Na és mi újság Hawaiiiban? – kérdezte Struan. Hirtelen idegesség fogta el. – Nem mondta anyám?

– Nem, csak arra utasított, hogy kössek ki ott.

Szélroham rázta meg az iroda zsalugátereit. Kinéztek az ablakon. Az öbölben ott ringott a háromárbcos klipper. A remek hajó láttán mindhármukat büszkeség töltötte el. Sheeling nagyon örült, hogy egy ilyen tengeri királynőt irányíthat. Néhány másodperc múlva ismét Struan felé fordult.

– Ide is ugyanazzal a céllal küldtek: postát hoztam. – Kampójával megvakargatta viszkető nyakát, s átadta Struannak a postazsákot. – Kaphatnék egy elismervényt?

– Természetesen. – Struan intett a fejével McFaynek, aki nyomban írni kezdett. – Hongkongban mi újság?

– Hát... mondhatnám erre azt is, hogy ott van a postazsákban, de elhoztam a legújabb újságokat is. Itt vannak a hongkongiak meg a londoniak is... Lent hagytam az egész köteget a földszinten... –

Sheeling fölhajtotta a teát, szeretett volna már úton lenni. Az évek során már háromszor járt Hawaiiiban, tudta, milyen szépek az ottani lányok, tudta, milyen vidámak és kedvesek, és legfőképpen tudta, hogy Hongkonggal, Sanghajjal és bármely más kikötővel ellentétben, a hawaii lányokat nemigen érdekli a pénz. Ezúttal veszek titokban egy kis földet, gondolta. Álnéven. Hawaii a nekem való hely. Jövőre visszavonulok. Oda fogok visszavonulni, annál okosabbat nemigen tehetek.

– Én a hongkongi hírekre gondoltam, a helyi hírekre – mondta Struan.

– Ja, vagy úgy? Hát a családja jól megvan, jól megvan, Mrs. Struan meg a testvérei, bár a fiatal Duncan megint csúnyán megfázott, mikor eljöttem. Ami pedig magát Hongkongot illeti, a lóverseny ugyanolyan érdekes, mint máskor, jó a konyha is, Mrs. Fotheringill üzlete a recesszió ellenére is virágzik, a Nemes Ház áll még, de hát ezt maga nálam jobban tudja, keringenek még a pletykák is, miszerint már nem olyan biztosan áll a lábán, ezeket nyilván Brock terjeszti, de hát ezeket már megszoktuk. Semmi különös. – Sheeling felállt. – Köszönöm a vendéglátást, de most már megyek, el kell kapnom az apályt.

– Legalább ebédre nem tudna itt maradni?

– Nem, köszönöm, mennem kell.

– Miféle pletykákat terjesztenek? – reccsent rá Struan.

– Nem is érdemes beszélni róluk, Mr. Struan.

– Miért nem szólít tajpannak, mint mindenki? – kérdezte ingerülten Struan. Nagyon ideges volt, hogy mi lehet a postazsákban. – Én vagyok a tajpan, vagy nem?

Sheeling arckifejezése nem változott. Kedvelte Struant, és sajnálta, hogy ilyen nehézségekkel kell küzdenie. – Dehogynem, maga a tajpan. Igaza van. Bocsásson meg, de az apja pontosan így szólt rám, amikor tajpan lett, néhány nappal azután, hogy a tájfun megölte a... szóval a tajpant, Mr. Dirköt. Maga is tudja, mennyire tiszteltem a nagyapját. Amikor meghalt, elmentem Mr. Culumhoz, elmondtam neki, mennyire tiszteltem az apját, és hogy őt mindig tajpannak szólítottam. Megkértem, engedje meg nekem, különleges szívességgként, hogy egyszerűen csak uramnak vagy Mr. Struannak szólítsam. Azt mondta, rendben van.

– Én úgy tudom, hogy Orlov kapitány tajpának szólította apámat, és hogy ő ugyanúgy tisztelte a nagyapámat, mint maga, talán még jobban is.

– Ez így igaz – állt fel a kapitány. – Amikor Orlov kapitány eltűnt, a maga apja engem nevezett ki a flotta élére. Szívemmel-lelkemmel szolgáltam Mr. Culumot, ahogy magát is fogom. És a fiát is, ha megérem. Mint különleges szívességet, kérem, engedje, hogy ugyanúgy szólítsam, ahogy az apját.

Sheeling a Nemes Háznak több mint értékes tagja volt. Ezt mindhárman tudták. Ismerték nyakasságát is. Struan bólintott, de azért rosszulesett neki. – Jó utat, kapitány!

– Köszönöm. Sok szerencsét, Mr. Struan. Magának is, Jamie. – Még nem ért az ajtóhoz, mikor McFay már feltörte a postazsák első pecsétjét. Mielőtt azonban a kapitány a kilincsgombhoz nyúlhatott volna, kinyílt az ajtó. Angelique állt ott főkötőben, tengerészkek ruhában, kesztyűben, napernyővel. Sugárzó szépsége láttán a három férfinak elakadt a lélegzete.

– Jaj, bocsánat, *chérie*, nem tudtam, hogy el van foglalva...

– Semmi vész, fáradjon be. – Struan feltápászkodott. – Engedje meg, hogy bemutassam Sheeling kapitányt, a *Dancing Cloud* parancsnokát.

– Ó, Monsieur, micsoda gyönyörű hajó! Maga nagyon szerencsés ember.

– Igen, az vagyok, kisasszony – viszonzta a mosolyt Sheeling. Jól, megnézte magának a lányt. Én nem hibáztatok Malcolmot, gondolta. – Jó reggelt, kisasszony. – Tisztelgett és távozott.

– Ne haragudjon, amiért megzavarom, Malcolm, de maga mondta, hogy szóljak be, amikor ebédelni indulok. Sir Williamnél ebédelünk... És ugye nem felejtette el, hogy ma délután zongoraleckém lesz Andrénál, és megbeszéltük, hogy ötkor elkészítetjük a dagerrotípiánkat. Jó napot, Jamie!

– A képünket?

– Igen, biztos emlékszik arra a furcsa kis olaszra, aki a legutóbbi postahajóval érkezett Hongkongról. Ő csinálja ezeket a felvételeket. Azt mondja, jótáll érte, hogy remekül fogunk mutatni rajtuk.

Malcolmból hirtelen elszálltak aggodalmai, egész lelkét átjárta Angelique jelenléte. Nagyon örült neki, holott alig néhány órája látta

utoljára. Tizenegykor együtt kávéztak a lakosztályában – a szokást Angelique vezette be, ő pedig nagyon élvezte. Az utóbbi két-három hét során egyre többet voltak együtt, noha Angelique gyakran járt lovagolni, íjászkodott, zongoraleckéket vett, estélyeket tervezett, írta a naplóját, a leveleit – mindez hozzátartozott az életéhez. De eközben is minden pillanatban vele volt. Olyan figyelmes és gyöngéd volt Struan iránt, amennyire nő csak képes. Struan napról napra jobban szerette.

– Egykor ebédelünk, drágám, és még csak néhány perccel múlt tizenkettő – mondta most, és bármennyire is nem akarta, hogy Angelique otthagyja, hozzátette: – Adna nekünk néhány percet?

– Természetesen. – Angelique kecses léptekkel szinte odatáncolt Struanhoz, arcon csókolta, és átment szomszédos lakosztályába. Parfümjének illata ott maradt utána, kellemes emlékeket idézett. Struan remegő ujjakkal feltörte az utolsó pecsétet is. A postaszákban három levél volt. Kettő az anyjától érkezett, az egyik neki, a másik McFaynek. A harmadik levelet Gordon Csen, a Nemes Ház compradoréja, Struan nagybátyja küldte. – Tessék nyújtotta át McFaynek a neki szóló levelet. – Hevesen kalimpált a szíve, a két levél szinte égette ujjait.

– Magára hagyom addig – mondta McFay.

– Ne. A rossz hír rossz társaság. Bontsa fel a magáét. – McFay engedelmeskedett. Gyorsan olvasott. Elvörösödött.

– Bizalmas, Jamie?

– Azt mondja: „*Kedves Jamie!*” – Ez az első alkalom, hogy a kedves édesanyja így szólít. – „*Ha akarja, ezt a levelet megmutathatja a fiának is. A sanghaji irodánkból hamarosan átküldöm magukhoz Albert MacStruant. Tanítsa meg mindenre, amit japáni ügyeinkkel kapcsolatban tudni kell, hogy az ön távozása esetén megfelelőképp helyettesítse. Ön csak abban az esetben nem távozik cégünktől, ha két feltétel teljesül. Az első az, hogy a fiam karácsonyra itt legyen Hongkongon. A második az, hogy maga jöjjön vele.*” – McFay tehetetlenül nézett Struanra. – Ennyi az egész, és az aláírás.

– Egy fenét az egész! – csattant fel Struan; csak úgy tüzelt az arca. – Ha Albert megérkezik, már fordulhat is vissza a fenébe.

– Nincs abban semmi rossz, ha marad néhány napot, és körülnez egy kicsit.

– Ez az én anyám... Sose hittem volna, hogy ilyen kegyetlen tud lenni. Ha nem engedelmeskedik és nem hajlong előtte, ki van rúgva, eh? – Struan szeme az íróasztalára tévedt. Az utóbbi hetekben óriási erőfeszítéssel igyekezett fegyelmezni magát, hogy naponta csak egyszer vegyen be fájdalomcsillapítót. Ennek ellenére előfordult, hogy egy nap kétszer is meghúzta az üvegcsét. – Csak módjával, Malcolm – figyelmeztette Babcott doktor. Ragaszkodott hozzá, hogy Malcolm mutassa meg neki a gyógyszert, hogy ellenőrizhesse a tartalmát. – Ez nagyon erős szer. Ne felejtse el, hogy ez nem kúra jellegű használatra való, és sokan nagyon rászoknak.

– Nálam nem erről van szó, nekem a fájdalom miatt kell. Ha maga elállítja a fájdalmat, én abba hagyom a laudanumot.

– Ne haragudjon, barátom, bárcsak megtehetném. De az ön belső szervei csúnyán megsérültek. Nem végzetesen, hála Istennek, de akkor is idő kell a gyógyulásukhoz.

Túl sok idő, gondolta Struan. Ismét a két levélre nézett, nem nagyon akarta felbontani őket. Nem szép dolog anyámtól, hogy így kihasználja Jamie-t. – Visszataszító.

– Vannak bizonyos jogai – mondta McFay.

– Nem ő a tajpan, hanem én. Apám végrendelete teljesen egyértelmű – mondta Struan fakó hangon. – De lehet, hogy Sheeley bácsinak van igaza, és az embernek ki kell érdemelnie ezt a címet.

– Maga a tajpan – mondta határozottan McFay, de tudta, hogy ez nem igaz. – Különös, hogy szóba hozta Orlovot, évek óta nem gondoltam rá. Jó volna tudni, vajon mi történt vele.

– Hát az tényleg jó volna... – mondta szórakozottan Struan. – Miután hajóstul elsüllyesztette Vu Fang-csoj első fiát, megjelölt ember volt a szerencsétlen. Ostobaság volt, hogy egyedül partra szállt Macauban. Biztos Fehér Lótusz kalózai kapták el. Macau nagyon veszélyes hely, onnan könnyű átjutni Kínába, és Fehér Lótusznak mindenütt vannak kémei. Nagyon nem szeretnék a listájukra kerülni. – Struan elgondolkodva nézte a leveleket.

McFay hallgatott egy sort, aztán megszólalt. – Ha tehetek valamit, csak kiabáljon. Átnézem a többi postát. – Kiment.

Struan nem hallotta az ajtó csukódását. A levélnek nem volt záradéka, tehát nem volt titkos üzenet.

Drága, de engedetlen fiam! Úgy terveztem, én is elmegyek a Dancing Clouddal, de aztán, mivel Duncan csúnyán megbetegedett, megint elkapta a náthát, az utolsó pillanatban úgy döntöttem, hogy mégsem megyek. De talán jobb is, ha írásban közlöm a mondandómat, így legalább nem lehet félreérteni.

Megkaptam becses leveled, amelyben beszámolsz az „eljegyzésedről”, Jamie McFayról, Miss Richaud-ról – és az ötezer puskáról. Ezt a hajmeresztő rendelést azonnal töröltem.

Eljött az ideje, hogy néhány dolgot nyíltan megbeszéljünk. Mivel te nem vagy itt, és hiába kértelek, nem vagy hajlandó idejönni, a döntéseket magam hozom meg. Csak veled közlöm: ehhez jogom van.

Mikor szegény apád már haldoklott, nem volt idő, hogy megvárjuk, míg visszatérsz. Apád szinte az utolsó lélegzetével, Dirk végrendeletének minden feltételét betartva, engem nevezett ki a tajpának. Akkoriban még úgy gondoltuk, hogy ha haladéktalanul visszatérsz, továbbadom neked a tisztet. Dirk Struan egyik törvénye leszögezi: a tajpának esküt kell tennie, hogy semmi kétsége nincs utóda befolyásolhatatlansága felől. Ezt az esküt a te esetedben ez idő szerint nem tudom letenni. Mindenről és amit még írni fogok, csak te tudhatsz. Nagyon rosszat tenne a cégnek, ha kitudódna, úgyszólván a levelet elolvasás után égesd el.

A mai postával levelet küldtem Skóciába, és a tajpani tisztet Rob bátyád fiának, unokatestvérednek, Lochlin Struannak ajánlottam fel. Mindössze négy kikötésem volt: az első, hogy azonnal jöjjön Hongkongra és töltsön itt három tanuló hónapot. Elég jól ismeri a cég ügyeit. Másodszor: beleegyeznek, hogy mindezt titokban tartja. Harmadszor: a tanuló időszak végén, Istenre esküszöm, végleg döntök kettőtök között, amely döntésem természetesen kötelező érvényű. Negyedszer: ha időközben észhez térnél, tudomásul veszi, hogy téged

választalak, de amennyiben fiú örökös nélkül halnál meg, ő lesz a következő, utána pedig Duncan következik.

Az észhez térés, fiam, a te esetedben annyit jelent, hogy azonnal, de legkésőbb karácsony napjára visszatérsz Hongkongra, méghozzá egyedül, csak Jamie McFay és – amennyiben óhajtod – Hoag doktor kísérhet el. Ha hazatérsz, megvitatjuk a terveidet, eleget teszünk sürgető kötelezettségeidnek, és felkészülsz arra a pozícióra, amire egész eddigi életed során készültél. Ha méltónak bizonyulsz, a huszonegyedik születésnapodon, május huszonegyedikén átadom neked a tajpani tisztet.

Ezt a levelet megmutattam Gordon Csennek is, és megkérdeztem, mi a véleménye. Dirk törvénye szerint a compradorénknak muszáj, ismétlem: muszáj jelen lennie a hatalom átadásánál.

Szerető anyád.

Utóirat: szeretlek.

És még egy utó-utóirat: köszönöm a parlamentről szóló híreidet, látom, hogy a képviselő urak ezúttal még a szokásosnál is ostobábbak. Mindenesetre érdekes, hogy ezeket a híreket fő ellenségünktől, Greyforthtól szerezted. Óvakodj tőle, az az ember mindenre képes (bár ezt te jobban tudod, mint én). Igen, én is hallottam a szóbeszédet, de a kormányzó még mindig tagadja, hogy tudna róluk. Már írtam a parlamentben ülő képviselőinknek, hogy ha igaz ez az ostobaság, mindenképpen akadályozzák meg, és írtam Bengáliába is, hogy figyelmeztessem az ottaniakat. Időközben megérkezett leveledre válaszoltam. Legfőbb ideje, hogy hazagyere, teljesítsd a kötelességedet és végre a problémáinknak szenteld magad."

– A kötelességemet...! – csattant fel Struan. Gombóccá gyúrte és a falhoz vágta a levelet. A hirtelen mozdulatra belehasított a fájdalom. Feltápászkodott, odabotorkált az íróasztalához. A kis üvegben ott volt az esti adagja. Felhajtotta, káromkodva lecsapta az asztal lapjára. Megtántorodott, úgy kapott a szék támlája után.

– Ezt nem teheti, egyszerűen nem teheti! Ez a boszorkány nem tehet ilyet. Nem teheti. „Méghozzá egyedül.” Ez csak Angelre

vonatkozhat. „Hogy megbeszéljük...” Nem megyek haza, nekem nem fog beleszólni... – Félig magában, félig hangosan gondolkodott, míg csak hatni nem kezdett a fájdalomcsillapító.

Egy idő után szemébe ötlött a másik levél, amely a compradorétól, apja féltestvérétől, Gordon Csentől érkezett, aki Dirk Struan számos balkézőről való gyermekének egyike volt.

„Drága unokaöcsém! Már megírtam, mennyire sajnálom rossz zoszodat, sebesülésedet s az egész tragédiát. Még nagyobb sajnálattal hallom, hogy édesanyád és közted nézetkülönbség alakult ki, amely olyan veszélyessé is válhat, hogy tönkretelheti a mi Nemes Házunkat. Következésképp kötelességem, hogy tanácsokkal lássalak el. Anyád megmutatta a hozzád írt levelét. Én nem mutattam meg neki az enyémet, és nem is fogom. Ebben a levélben én kizárólag a tajpani tisztségről szeretnék írni neked, és csupán egyetlen bizalmas tanácsot adok a lánnyal kapcsolatban: légy kínai.

Tény: hivatalosan ugyan te vagy féltestvérem örököse, de anyád az igazságnak megfelelően állítja, hogy nem estél át a kötelező jellegű szertartásokon, nem tetted le a kötelező esküket, és nem írtad alá az én tiszteletre méltó atyám akaratát és örökségét, amely elengedhetetlenül szükséges ahhoz, hogy belőled tajpan lehessen. Ezeknél a hivatalos aktusoknál mindig személyesen jelen kell lennie és tanúskodnia kell a Nemes Ház mindenkori compradoréjának, akit mindig a Csen-házból kell választani. Csak ennek az aktusnak a végrehajtásával nyerheti el a kiválasztott a tajpani méltóságot.

Mielőtt atyád meghalt, anyádat nevezte ki tajpanná. Minden a szükséges előírásoknak megfelelően történt. Én voltam a tanú. Anyád jelenleg a Nemes Ház hivatalos tajpanja, övé minden hatalom, igaz, hogy atyád arra számított, hogy anyád hamarosan átadhatja neked a tajpani tisztet, de anyádnak abban is igaza van, hogy a tajpannak kötelessége megesküdni arra, hogy tudomása szerint az utódja független. Az is igaz, hogy a Nemes Házban a tajpan szava dönt, főképp a saját utóda és tisztje átadása időpontját illetőleg.

Egyetlen tanácsom: légy bölcs, gyűrd le büszkeségedet, térj vissza azonnal, borulj le anyád előtt, fogadd el a „próbaidőt”, légy ismét kötelességtudó fiú, tiszteld őseid a Ház érdekében. Engedelmeskedj a tajpannak! Légy kínai!”

Malcolm Struan mozdulatlanul meredt a levélre: a jövője romokban, a múltja romokban, minden megváltozott. Tehát anyám a tajpan... Ha Gordon bácsi mondja, akkor ez így igaz. Anyám elcsalta tőlem születésemmel szerzett jogomat. A saját anyám, a tulajdon anyám.

De nem lehet, hogy épp ezt akarta oly sok éven át? Mindent megtett: könyörgött, siránkozott, hízelgett, bonyolult terveket szőtt annak érdekében, hogy apámat, engem és mindnyájunkat az ujjá köré csavarjon. És ez az őrijítő családi imája, naponta... Vasárnap pedig kétszer a templomban, minket is magával hurcolt, holott egyszer is bőven elég lett volna. Inni egy kortyot sem lehetett. „Az ivászat irtóztató...” Egész nap a Bibliát idézte, majd beleőrültünk. A mi életünkben nem volt semmi szórakozás. Betű szerint betartottunk minden böjtöt, másról se hallottunk, csak Dirk Struan nagyszerűségéről, hogy az Isten zavarja a pokolra, egyre csak azon siránkozott, milyen rettenetes, hogy ilyen fiatalon meghalt... Sose tette hozzá, hogy Dirk Struan a kínai szeretőjével a karjaiban halt meg egy tájfunban, ez a téma Ázsiában még most is botránykő, állandóan a testi dolgok ördögiségével ijesztgetett minket, másról sem beszélt, csak apánk gyengeségéről, a húgaim és az ikrek haláláról...

Hirtelen kihúzta magát a magas támlájú székben. Örület? Ez az, gondolta hirtelen. Lehet, hogy be tudnám dugni egy örültekházába. Lehet, hogy tényleg örült. Vajon segítene benne Gordon bácsi...? Ajjje! Én vagyok az örült. Én vagyok az, aki...

– Malcolm, ebédidő!

Fölnézett: Angelique szólt hozzá. Mintegy kívülről figyelte önmagát, mint bókol Angelique-nek, milyen csinos, de – mondja – megtenné-e, hogy kivételesen nélküle megy ebédelni, mivel néhány fontos dologban sürgősen döntenie kell, leveleket kell írnia, nem, semmi különös, csak néhány üzleti ügy... És közben egyre ugyanaz

járt a fejében: „Méghozzá egyedül” és „Borulj le anyád előtt... anyád a tajpan”. – Nagyon kérem, Angelique.

– Természetesen, ha így óhajtja, így is lesz. Biztos, hogy jól van, szerelmem? Nem lázas?

Struan megengedte, hogy Angelique megtapogassa homlokát, elkapta a kezét, ölébe vonta, megcsókolta, Angelique visszacsókolta, majd vidáman nevetve fölállt, megigazította a ruháját. Zongoralecke után visszajön, mondta.

Malcolm Struan ismét magára maradt a gondolataival. Ugyanazok a szavak visszhangzottak a fejében. „Méghozzá egyedül... Anyád a tajpan.” Hogy meri anyám eltörölni a puskarendelést? Mit ért ő ehhez az egészhez?

Ő a törvényes tajpan. Igen, lehetséges. Addig, amíg huszonegy éves nem leszek, de talán azután is. Egészen addig, míg...

Szóval ez a titok. Erre gondolt Gordon bácsi, amikor azt írta: légy kínai. Rendben van, de hogyan? Csupán türelemmel? Hogyan oldaná meg egy kínai ezt a helyzetet?

Kellemes szombat délután volt, a parton rögbimérkőzést rendeztek. A kolónia csaknem teljes létszámban kivonult s a szokásos hisztérikus módon reagált, amikor egyik vagy másik fél gólt rúgott. A hadsereg játszott a tengerészet csapatával, mindkét oldalon ötven ember. A hadsereg vezetett kettő egyre, de még a félidőig sem jutottak el. Szabad volt gáncsolni, lökni, verekedni, szabad volt szinte minden, a játék egyetlen célja az volt, hogy a labdát valamilyen módon keresztülerőszakolják az ellenfél kapuoszlopai között.

Angelique a pálya félvonalánál foglalt helyet Aylesbury és a tábornok társaságában. Körülötte Aylesbury vendégei ültek: Seratard és a többi követ, André Poncin és Phillip Tyrer, akik az ebédnél úgy döntöttek, hogy együtt jönnek ki megnézni a mérkőzést. Körülöttük brit és francia katonatisztek álltak, ott volt Settry Pallidar és Marlowe, az egyetlen jelen lévő brit tengerésztiszt. Nem messze tőlük ott nézte a mérkőzést Jamie McFay is. Amikor Angelique visszasietett Struanhoz, hogy elmondja neki, lemondta a

zongoraleckéjét, és hogy megkérje, kíséresse el a mérkőzésre, Struan még aludt. Angélique ezért McFayt kérte, hogy kíséresse el.

– Szerintem is az lesz a legjobb, ha hagyjuk aludni... Hagyok neki egy cédulát – mondta McFay. Örült, hogy valami végre eltereli a figyelmét a fenyegető katasztrófáról. – Kár, hogy nem fogja látni a meccset, Malcolm imádja a sportot, maga is tudja, milyen remek úszó, még jobb krikettjátékos, na és persze a teniszben is nagyon jó. Kár, hogy most, hogy is mondjam... nem a régi önmaga.

Angélique észrevette, hogy McFay ugyanolyan rosszkedvű, mint Struan. Nem számít, gondolta. A férfiak általában amúgy is kissé rosszkedvűek. Az óta a nagy nap óta, amióta a méhében növekvő valami megszűnt növekedni és elhagyta testét, egészsége és temperamentuma visszatért, szebb volt, mint valaha, de egyetlen férfival sem akart többé magára maradni. Csak André Poncinnel. Nagy öröme, Poncint mintha kicserélték volna. Nem fenyegetőzött többé, nem emlegette fel a neki nyújtott segítséget, már nem nézett rá úgy, azzal a mohó tekintettel. Fontos, hogy továbbra is a barátom legyen, gondolta Angélique. Tökéletesen tisztában volt vele, mennyire védtelen.

Andrénak igaza van. Semmi sem történt. Semmi: kivéve, hogy az *ember meghalt*. Tényleg szeretem Malcolmot, fiakat fogok szülni neki, tökéletes felesége leszek, a párizsi szalonokban tökéletes háziasszony...

Felhördült a nézőközönség. A haditengerészet játékosainak egy csoportja valahogy átgymöszölte a labdát a hadsereg kapufélfái között, de a hadsereg játékosai labdástul visszagyömöszölték őket. Parázs vita alakult ki. A tengerészek gólt követeltek, a katonák vitatták. Tucatnyi tengerész is berohant a pályára, belevetette magát a tusakodásba, aztán a katonák is ugrottak. Hamarosan hatalmas tömegverekedés alakult ki a pályán, a nézők fütytyögve, nevetve, bekiabálva élvezték a látványt. Lunkchurch, a bíró egy ideig megpróbálta szétválasztani a verekedőket, igyekezett rendet teremteni a pályán, de kisvártatva feladta.

– Jaj, nézze, még agyontapossák azt a szerencsétlen flótást!

– Nem kell izgulni, Angel, ez csak játék. A vak is látta, hogy nem volt gól – jelentette ki magabiztosan Ogilvy tábornok. Az illető, akiről Angélique beszélt, különben is tengerész volt, úgyhogy nem nagyon

kellett aggódni érte. Aylesburyt, aki Angelique másik oldalán ült, legalább annyira elkapta a játék heve, mint bárki mást. – Nincs is lelkesítőbb, mint egy jó kis bunyó. Ezzel együtt – figyelembe véve Angelique jelenlétét odahajolt a tábornokhoz. – Nem gondolja, hogy véget kellene vetnünk a játéknak, Thomas? *Eh?*

– Igaza van. – A tábornok intett Pallidarnak. – Legyen szíves, oszlassa szét őket. Beszéljen a fejükkel.

Pallidar bement a pályára, elővette a revolverét, és néhányszor a levegőbe lőtt. Mindenki megdermedt. – Ide figyeljenek! – kiáltott Pallidar; minden szem rászegeződött. – A játékosok kivételével mindenki hagyja el a pályát. A tábornok úr parancsa. Még egy ilyen zavargás, és a játéknak azonnal véget vetünk, a verekedőket megbüntetjük. Gyerünk! – A játéktér lassan megtisztult. Sokan sántikáltak, a sérülteket a többiek vonszolták magukkal.– Nos, bíró úr, gól volt, vagy sem?

– Nézze, kapitány úr, igen is, nem is. Tudja...

– Gól volt vagy sem?

Csend támadt. Lunkchurch tudta, bármit mond is, rosszul fog dönteni. Végül úgy határozott, legjobb az igazság. – Gól a haditengerészet javára.

Pallidar éljenzések és fújolások, fenyegetések és ellenfenyegetések közepette peckes léptekkel, elégedetten visszamasírozott: társaságához. – Ó, Settry, ez csodás volt! – mondta Angelique olyan csodálattal a hangjában, hogy Marlowe-t és a körülötte állókat elfogta a sárga irigység.

– Jól csinálta, öregfiú – dünnyögte kelletlenül Marlowe. Újabb füttyögés és kiabálás közepette folytatódott a játék.

– Remek játék, Thomas, ugye? – mondta Aylesbury.

– A vak is látta, hogy nem volt gól, a bíró egy...

– Ugyan, kérem, öt guinea-t teszek rá, hogy a tengerészek győznek.

A tábornok nyaka még jobban elvörösödött, aminek láttán Aylesbury valamelyest felderült. Az utolsó posta szinte kizárólag rossz híreket hozott. A külügyminisztérium levele szerint a parlament csak nagyon soványka támogatást szavazott meg a külügynek, ami a diplomaták létszámának nagyarányú csökkentését vetítette előre. „Bár a birodalom kofferei dugig vannak, idén nem lesz

fizetésemelés. Az amerikai polgárháború az újonnan feltalált hátultöltős puskák, géppuskák és hátultöltős ágyúk miatt a történelem legvéresebb háborújának ígérkezik; az Unió csapatai Shilohnál és a második Bull Run-i csatában egyaránt vereséget szenvedtek, ami a konföderációsok végső győzelmét sejteti; a citybeli firkászok gyengének és gyenge kezűnek minősítik Lincoln elnököt, de kedves Willie, a külügy politikája változatlan: háttal mindkét félnek, fejünket leszegni, és a lehető legtávolabb maradni ettől az ügytől..." Rossz hírek érkeztek Európából is: orosz-kozák csapatok Varsóban ismét az orosz uralom ellen tüntető lengyelek ezreit mészárolták le; von Bismarck herceg lett Poroszország miniszterelnöke, és állítólag háborúra készülődik az expansionista Franciaország ellen; Ausztria-Magyarország és Oroszország a jelek szerint hamarosan tengelyt akaszt; a Balkánon újabb helyi háborúk robbantak ki...

És így tovább és így tovább, az embernek felfordul a gyomra, gondolta homlokát ráncolva Aylesbury. Semmi sem változik. Én pedig megeszem a kalapomat, ha elhiszem, hogy a bakufu betartja az ígéretét. Meg kell tanítanom a japánokat, hogy az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. És Isten engem úgy segítjen, eszébe juttatom ezt Szergejevnek, Seratard-nak meg a többieknek is.

Jedo ágyúzása volna a legegyszerűbb megoldás, az egy pillanat alatt észre térítené őket. De hát Ketterer... Lehet, hogy túl sokat bújt a történelemkönyveket, attól változott így meg. Fúj!

– Adok egy rubelt, ha megmondja, mire gondol, Sir William – szólította meg mosolyogva Szergejev, és egy ezüstflaskát nyújtott felé, amelyen családjának aranyból formált címere csillogott. – A vodka serkenti a gondolkodást.

– Köszönöm. – Aylesbury ivott egy kortyot, úgy érezte, mintha tűz áradna szét a nyelvcsövében, s erről azok a boldog idők jutottak eszébe, amelyeket a szentpétervári követségen töltött huszonéves korában. Az valódi hatalmi központ volt, nem ilyen isten háta mögötti hely, mint Jokohama... Volt minden. Ivás, vadászat, bálók, balett, dácsa, éjszakai élet, luxus, lányok...

– Lehet, hogy a külügyminisztérium megint visszahelyezi Szentpétervárra – mondta Szergejev, aki a cári titkosrendőrség dossziéiból jól ismerte Aylesbury előéletét.

– Tartok tőle, hogy erre nem sok esély van.
– Reméljük a legjobbakat. És reméljük azt is, *mon ami*, hogy Lord Palmerstone előbb-utóbb belátja, hogy nekünk szükségünk van a Kuril-szigetekre, ugyanúgy, ahogy a Dardanellákra.
– Tartok tőle – ismételte Aylesbury –, hogy erre nem sok esély van.

Megszólalt a félidőt jelző füttyszó. Az eredmény még mindig kettő-kettő volt. Marlowe odalépett McFayhez. – Mi a véleménye? Mr. Struan és Miss Angelique hajlandó volna feljönni a *Pearle-re* ebédre és egy kis hajókázásra? – kérdezte, úgy téve, mintha csak most jutott volna eszébe a gondolat.

– Szerintem örülnének neki – felelte McFay. – De miért nem kérdezi meg Malcolmot?

– Mikor volna alkalmas?

– Bármelyik nap úgy tizenegy körül vagy közvetlenül ebéd előtt.

– Köszönöm, hálásan köszönöm. – Marlowe szélesen elmosolyodott, aztán észrevette, milyen sápadt McFay. – Rosszul érzi magát?

– Nem, nem – McFay kényszeredetten elmosolyodott és odébb sétált.

A jövője járt a fejében. Néhány hete megírta Skóciába Maureen Rosznak, a menyasszonyának, hogy ne várjon rá tovább... Csaknem három éve találkoztak utoljára, öt éve voltak jegyesek. Megírta, hogy nagyon sajnálja, tudja, hogy milyen nemtelen dolog volt ilyen sokáig várakoztatni, de immár végképp meggyőződött róla, hogy a Kelet semmiképp sem úrinőnek való hely, és ugyanilyen mélységes meggyőződése, hogy neki pedig Ázsia az igazi otthona: Jokohama, Hongkong, Sanghaj, bármi, csak Skócia nem, és nincs szándékában Ázsiát elhagyni. Igen, tudja, hogy ez méltánytalanság Maureennal szemben, de az eljegyzést ezennel felbontja. Ezt a levelet szánta az utolsónak.

Előtte napokon át zúgott a feje, aztán amikor megírta és postára tette a levelet, akkor is. De végleges volt az elhatározása. Ez a fejezet véget ért. És most véget ért egy másik fejezet: a Struan-fejezet, amely pedig oly rózsásnak ígérkezett. Jövőre előléptetésre számított... És most vége. Jóságos ég! Malcolm egészen biztosan nem fog visszamenni Hongkongra, gondolta, úgyhogy alig néhány

hetem maradt annak eldöntésére, hogy mit tegyek... És ne feledjük el, hogy addigra Norbert is visszatér. És akkor mi lesz? Képesek tényleg párbajozni? Ha igen, zszsz. De akkor is: minden tőlem telhető módon védenem kell Malcolmot.

Tehát valami új állást kell keresnem. De hol? Én szeretek itt élni, és itt van Nemi is... Úgyhogy, ha lehet, maradok. De kihez szegődjek? Dmitrihez? A Cooper-Tillmanhoz? Kellek nekik? Igen, de nem vezetők. Na és Brockék? Ők persze tárt karokkal fogadnának, de akármilyen méltánytalanul is bánt velem Tess Struan, ez árulás lenne. Lunkchurch? Igen, ő biztos felfogadna, de ki akarna annál a disznónál dolgozni? Na és ha önállósítanám magam? Az volna a legjobb, de a legkockázatosabb is... és ugyan ki előlegezné a kezdőtőkét? Pénzre van szükségem. Félretettem valamennyit, de nem eleget. A kezdéshez sok pénz kell. És időre, amíg megszervezem a hálózatomat, az embereimet Londonban, San Franciscóban, Hongkongban, Sanghajban, egész Ázsiában, Párizsban... És Szentpétervárott. Ne feledkezzünk meg az oroszokról. Óriási teafoogyasztók. A prémjeiket pedig óriási haszonnal lehet eladni. Orosz Alaszkával jó kapcsolataim vannak...

Tőle néhány lépésnyire Phillip Tyrer is a távolba meredt. Fudzsikóra gondolt, kis híján hangosan felnyögött. Előző este barátjával, Nakamával – Hiragával – megpróbálta kiváltani Fudzsiko szerződését. Hosszasan alkudoztak, de Raiko egyre csak a fejét rázta: „Kérlek, bocsáss meg, nem hinném, hogy ez megoldható. Ez a lány annyira értékes, oly sok befolyásos gajdzsin kedveli...” Még arra is célzott, hogy időnként maga Aylesbury is meglátogatja a lányt, bár a nevét egyetlenegyszer sem mondta ki. Ezzel azonban csak még féltékenyebbé tette Tyrert.

Raiko azt is mondta, hogy még mielőtt a komoly, valódi alkudozásba belekezdenének, Fudzsikót is meg kell kérdeznie, hogy neki mi a véleménye. Tyrer döbbenetére azt is hozzátette, hogy a legjobb volna, ha mostantól kezdve a szerződés megkötéséig nem látogatná Fudzsikót. Egyórai alkudozásába került, hogy kivívja azt a kompromisszumot, amit Nakama javasolt: a közbeeső időszakban, mikor Fudzsikónál jár, nem említi a lánynak a terveit, mindent a mama-szanra bíz.

Ha nincs ott Nakama, sóhajtott magában, nagyon összekevertem volna a dolgokat. Ha ő nincs...

A mély beszélgetésbe merült Seratard és André Poncin hívta magára a figyelmét. Alig néhány lépésnyire állt tőlük Erlicher, a svájci követ, aki ugyanilyen elmélyülten beszélgetett Johann Favroddal.

Mi lehet olyan fontos és sürgős ezeknek, tűnődött, hogy pont egy rögbimeccsen kell megvitatniuk?

A fene egye meg ezt a Johannt. Ha itt hagyja Ázsiát, még több teher hárul rám. Sir William ma reggel így is leszidott, elég igazságtalanul, gondolta keserűen. „Az ég szerelmére, Phillip, fordítson rá több időt! Minél előbb megtanul japánul, és minél előbb megtanul Nakama rendszeren angolul, annál jobb a koronának. Érdemelje ki a fizetését. Hagyja abba a léhaskodást, legyen egy kicsit szigorúbb ezzel a Nakamával szemben, különben mehet ő is oda, ahonnan jött.”

A követségen voltak. Hiraga egy levelet olvasott fel, amelyet Tyrer Sir William számára írt, ő segített lefordítani. Ezt a levelet kellett holnap a bakufuhoz küldeniük. Hiraga ugyan sok szót nem értett, mégis egyre jobban olvasott. „Van érzéked az angolhoz, Nakama, öregfiú” – mondta neki többször is Tyrer. Nakama örült a dicséretnek, noha a gajdzsinoktól származó elismerés vagy kritika általában semmit sem jelentett számára. Hetek óta szinte éjjel-nappal magolta a szavakat és a kifejezéseket, újra meg újra ismételtette őket, olyan sokat tanult, hogy az angol időnként már álmaiba is belopódzott.

– Miért lógatod az orrod? – kérdezte tőle Akimoto.

– A lehető leggyorsabban meg kell tanulnom angolul. Nagyon kevés időm van rá. Ez a gajdzsin vezető nagyon goromba. Fogalmam sincs, meddig maradhatok. Gondold csak meg, Akimoto, miféle információkhoz férhetek hozzá, ha tudok olvasni! El sem hiszed, hogy ezek milyen óvatlanok. Százával hevernek náluk szanaszét a könyvek, füzetek és dokumentumok. Bármire hozzáférhetek, bármit elolvashatok. Ez a Taira pedig a legnyilvánvalóbb célzatú kérdésekre is válaszol.

Ezt a beszélgetést előző este titkos falubeli szállásukon folytatták. Hiraga egy jeges vízbe áztatott törülközőt tekert a homloka köré. Már elhagyhatta a követség épületét. Ha akart, aludhatott a faluban is, de estére sokszor annyira elfáradt, hogy nem volt kedve átjönni, inkább ott maradt Tyrer és Babcott kis házikójában, ott aludt a vendégdíványon. George Babcottnak természetesen muszáj volt bemutatni, elmondani, kicsoda.

– Hát, ez csodálatos! – jelentette ki Babcott. – Akkor ez a Nakama nekem is tud segíteni japánul tanulni, segíthet a szótáram bővítésében. Csodálatos. Akkor én ezt meg is szervezem.

Babcott teljes erővel vetette magát a tanulásba. Élvezték a tanulást, és hamarosan egyfajta vetélkedéssé, jókedvű játékká fejlesztették, amelynek célja az volt, hogy eldöntsék, kinek fog gyorsabban a feje. Hiragának és Tyrernek ez valami egészen új volt. Nekik az iskola eddig véresen komoly dolgot jelentett: magolást, állandó ismétlést.

– Nagyon gyorsan eltelnek a tanórák, Akimoto. Napról napra könnyebben megy. Ha majd a szonnó-dzsóit diadalra visszük, a mi iskoláinkban is bevezetjük ezt a módszert.

Akimoto nevetett. – Barátságos és kedves tanítók? Semmi szidás, semmi pálca? Soha. De most beszéljünk fontosabb dologról. Mi van a fregattal?

Hiraga korábban elmesélte Akimotónak, hogy Tyrer egyszer megígérte, megkéri egy kapitány barátját, hogy engedje fel őket a hajójára. Tyrernek azt mondta, hogy Akimoto egy gazdag csósúi hajóépítő család fia, néhány napra látogatóba jön hozzá, és értékes barát lehetne a jövőben.

A nyitott ablakon át behallatszott a rögbimérkőzés zsvijaja. Felsőhajtott, s nagy tisztelettel kezébe vette Babcott kézírásos szótárát. Életében először látott szótárt, és ez volt a világ első angol-japán, japán-angol szótára. Babcott a maga által gyűjtött szavakat vette föl bele, amelyeket kereskedőktől, katolikus és protestáns papoktól tanult, másokat holland-japán szótárakból hámozott ki. Egyelőre még elég kevés szó volt benne. De napról napra bővült.

A szájhagyomány szerint körülbelül kétszáz évvel ezelőtt egy Cuku-szan nevezetű jezsuita pap írt egy portugál-japán szótárt, az

volt az első. Idővel aztán megjelent néhány holland-japán szótár is, amelyeket féltékenyen őriztek.

– Ezt nem kell bezárni, Nakama – mondta Hiraga legnagyobb csodálkozására tegnap Babcott. – Briteknél ez nem szokás. Mi inkább terjesztjük a tudást, hadd tanuljon mindenki. Minél tanultabbak az emberek, annál jobb az országnak. – Elmosolyodott. – Persze ebben nem mindenki ért velem egyet. Mindenesetre jövő héten a sajtónk segítségével...

– Bocsáss meg, mi az: sajtó?

Babcott elmagyarázta. – Hamarosan megkezdjük a nyomtatást. És ha te megígéred nekem, hogy leírod Csósú történelmét, én megígérem neked, hogy viszonzásul adok neked egy példányt a szótáramból.

Körülbelül egy héttel ezelőtt Hiraga megmutatta Akimotónak a *Yokohama Guardian*t. – Hírek vannak benne, hírek az egész világból. Mindennap új változatot készítenek, és annyi példányban állítják elő, amennyiben csak akarják. Ha kell, akár több ezerben is...

– Lehetetlen! – kiáltott fel Akimoto.

– A saját szememmel láttam. Gépek csinálják, Akimoto. Megmutatták nekem a gépeiket. A szavaikat sorokba öntik, ólomsorokba. Balról jobbra olvassák, pont ellenkezőleg, mint mi. Hihetetlen. Láttam azt a gépet, amely különféle jelekből szavakat állít elő. Ezeket a jeleket úgy hívják, *latin* betűk. Azt mondják, a világ bármely nyelvének bármely szavát le lehet írni mindössze huszonhat ilyen jellel.

– Nem létezik.

– Figyelj rám! Minden ilyen betű mindig ugyanannak a hangnak felel meg, ezért aztán a másik ember össze tudja olvasni ezeket a betűket, szavakat alakít ki belőlük.

– Ííí...! De hogy lehet ezt megcsinálni a mi nyelvünkkel? Minálunk minden szónak saját jele van, és legalább öt- vagy hétféleképpen lehet kimondani. És a mi írásunk annyiból is más, hogy...

– Óriás Doktor meghallgatja, amikor kimondok egy japán szót, leírja ezekkel a latin betűkkel, aztán Taira elolvassa és kimondja.

Hiraga még sokáig magyarázott, mire meg tudta győzni Akimotót.

– Ííí – mondta kimerülten. – Annyi új dologgal, annyi új

elgondolással találkozom, hogy nekem is alig fér a fejembe. Ori nagyon ostoba volt, hogy nem akart tanulni.

– Szerencse, hogy meghalt és a gajdzsinok elfelejtették. Napokig azt hittem, végünk.

– Én is.

Hiraga megtalálta az angol szót, amit keresett: „jóvátétel”. A japán fordítása így hangzott: „elismert bűntényért fizetett pénz”. Nem értette: a bakufu nem követett el semmiféle bűnt. Nem történt más, mint hogy két szacumai, Ori és Sorin megölt egy gajdzsint. De maguk is meghaltak már. Ketten haltak meg, szemben az egyetlen gajdzsin halottal. Ez igazságos. – Miért követelnek akkor még *jóvátételt* is? – mondta hangosan; próbálta úgy ejteni, ahogy hallotta.

Felállt az asztaltól, hogy kinyújtóztassa a lábát. Nehéz volt így egész nap gajdzsin módra ülni. Odament az ablakhoz. Nyugatias ruha volt rajta, de a lábán tabit viselt. Az angol csizmákat még mindig nagyon kényelmetlennek találta. Jó idő volt, a hajók ott ringatóztak az öbölben, körülöttük halászcsónakok és más vízi járművek. Szinte hívogatta a fregatt, növekvő izgalommal figyelte. Hamarosan látni fogják, milyen belülről. Megpillantják azokat az óriási gőzgépeket, amelyekről Taira mesélt neki. Nemrég látott egy képeslapból kivágott fényképet, egy hatalmas hajót ábrázolt, egy óriási vas hajótestet, amelyet most építettek a britek fővárosában, Londonban. Ez volt minden idők legnagyobb hajója, hússzorta akkora, mint az öbölben horgonyzó fregatt. Olyan gigantikus volt, hogy szinte fel se lehetett fogni. Még a fényképet látva se tudta megérteni, ördögi varázslatnak rémlett. Megborzongott, aztán észrevette, hogy a folyosóra nyíló ajtó félig nyitva van, s azon át látta, hogy Sir Williamé sincs csukva. Tudomása szerint rajta kívül senki sem volt a követségen, mindenki a mérközést nézte. Úgy volt, hogy csak késő délután jönnek meg.

Nesztelenül kinyitotta Sir William ajtaját. Egy díszes faragású asztalon számos papír hevert, a polcokon vagy ötven-hatvan könyv, a falakon a királynőjük és más emberek képei függtek. A tálalószekrényen valami új: egy ezüstkeretbe foglalt fénykép. Egy érdekesen öltözött gajdzsin asszonyt és három gyereket ábrázolt. Csúnyának találta őket, úgy gondolta, Sir William családja lehet. Tyrer említette nemrég, hogy hamarosan ide várják őket.

Milyen szerencsés vagyok, hogy japánnak és civilizáltnak születtem, szép anyám, szép apám, szép fivérem és nővérem is vannak, Szumomót fogom feleségül venni, ha a karmám is úgy akarja. Szerettei gondolata jóleső melegséggel töltötte el, de aztán – ráeszmélve, hogy megint ez előtt az íróasztal előtt áll – hamarosan megkeseredett a szája íze. Eszébe jutott az a sok nyugtalanító, gyomorszorító alkalom, amikor itt állt az ülő gajdzsin vezető előtt, válaszolgatott a Csósúra, Szacumára, a bakufura és a Toranagákra vonatkozó kérdéseire. A gajdzsin vezetőt minden érdekelte, minden, ami japán. A kihallgatások most már naponta ismétlődtek, a halszemek szinte belefúródtak, kikényszerítették belőle az igazságot, bármennyire is szerette volna eltitkolni.

Volt olyan óvatos, hogy ne nyúljon semmihez, feltételezte, hogy csapdát állítottak neki, ő egészen biztos ezt tenné, ha egy ilyen fontos helyen magára hagyna egy gajdzsint. Kívülről hirtelen dühös hangok hallatszottak, visszasietett, hogy kinézzen Tyrer szobájának ablakán. Megdöbbenésére Akimoto állt a kapunál, hajlongott az őrszem előtt, aki rászégezte szuronyát és hangosan kiabált vele. Akimoto gajdzsin munkásruhát viselt, és szemmel láthatóan nagyon ideges volt.

Sietve kiment, mosolyra kényszerítette vonásait, és megemelte a kalapját. – Jó napot, ör úr, ez a barátom!

Az ör ismerte látásból Hiragát, tudta, hogy valamiféle tolmács, és állandó engedélye van az itt-tartózkodásra. Mogorván és érthetetlenül morogva odavetett valamit, intett Akimotónak, hogy menjen el, Hiragára pedig ráparancsolt: – Mondd meg ennek a majomnak, hogy hordja el innen az irháját, különben szétlövöm azt a hülye fejét!

Hiraga rendületlenül mosolygott. – Elviszem. Kérlek, bocsáss meg. – Megfogta Akimoto karját, és egy szomszédos sikátorba vezette. – Megőrültél? Idejössz és...

– Igazad van. – Akimoto még nem tért teljesen magához a rémülettől. Igazad van, de a sója megkért, hogy sürgősen keresselek meg.

A sója intett Hiragának, hogy foglaljon helyet az alacsony asztal másik oldalán. A sója magánszállásán ültek, a szándékosan jellegtelen és rendetlen bolt mögött. Itt minden patyolattiszta volt, a

sódzsi papírja és a tatami a legjobb minőségű. A tarka macska kényelmesen elnyújtózva hevert a sója ölében, szeme utálkozva szegeződött a betolakodóra. A kis fém teáskannát fehér-zöld porceláncsészék vették körül. – Parancsolj egy kis teát, Otamiszama. Bocsáss meg, amiért alkalmatlankodom – mondta a sója azt a nevet használva, amelyen Hiraga bemutatkozott neki. Végigsimított a macskán, a macska füle idegesen megrebbent. – Kérlek, bocsáss meg a háborgatásért.

A tea ízletes és illatos volt, Hiraga udvariasan megdicsérte. Zavarban érezte magát a sója előtt ezekben az európai ruhákban. Ülni sem volt kényelmes bennük. A kardjai pedig nagyon hiányoztak. A szokásos kölcsönös udvariasságok után a sója a vendégére nézett. – Híreket kaptam Kiotóból. Úgy gondoltam, azonnal tudatnom kell veled.

Hiraga nyugtalansága fokozódott. – Mi történt?

– Értesüléseim szerint tíz csósúi, szacumai és toszai sisi Ócuban megtámadta Nobuszada sógunt. A merénylet kudarcot vallott, valamennyiüket megölték.

Hiraga úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, de nagyot dobbant a szíve. Ki volt az a tíz, és miért vallottak kudarcot? – Mikor történt?

A sója nem látott semmi olyan jelet Hiraga arcán, amely arra utalt volna, hogy tudott-e a támadásról vagy sem, – Nyolc napja.

– És hogyan szereztél róla tudomást ilyen rövid idő alatt?

A sója kimonója ujjába nyúlt, és Hiraga megdöbbenésére egy apró fémhengert vette elő belőle. A hengerben egy nagyon vékony papírtekercs volt.

– Ez ma érkezett. A Gjokojama dzaibacunak vannak postagalambjai. – A hír valójában előző nap érkezett, de a sójának időre volt szüksége, hogy eldöntse, mit tegyen Hiragával. – Fontos a pontos és gyors információ.

– Neveket említ?

– Nem, sajnos azokat nem.

– Ennyi az egész?

A szemek megvillantak, és Hiraga megdöbbenésére a sója hozzátette még:

– Ugyanaznap este Kiotóban Josi és Ogama nagyurak katonái meglepetésszerűen megtámadták a sisik főhadiszállását,

elpusztították az épületeket és a bennük lévőket. Negyven fejet tűztek lándzsahegyre a romok előtt. – Az idősebb férfi továbbra is mosolygott. – Otami-szama, ez a negyven, ez a mi derék sisijeinknek mekkora része?

Hiraga vállat vont, azt felelte, nem tudja; remélte, hogy a sója nem veszi észre, hogy hazudik. Fájt a feje, annyira törte, ki halhatott meg, ki élhette túl a támadást, ki árulhatta el őket, és miképp lehetséges, hogy ilyen esküdt ellenségek, mint Josi és Ogama együttesen lépnek fel. – Miért mondod el nekem ezeket a dolgokat?

A sója egy percig csak a macskát nézte ellágyult tekintettel, ujjai végigsimítottak a macska fején. A macska a gyönyörűségtől lehunyta a szemét, karmait tunyán kimeresztette, majd visszahúzta. – Nem mindenkit sikerült elfogni – mondta halkán a sója. – Ketten megszöktek. Az egyik a vezetőjük, akit Holló néven is ismernek, a valódi neve Kacumata, a szacumai Szandzsiró bizalmas tanácsadója, a másik egy Takeda nevezetű csósúi sisi.

Hiragát a lelke mélyéig megrázta, hogy ilyen sok minden kitudódott. Izmai ugrásra készen megfeszültek. Nyílt a szája, de nem mondott semmit.

– Nem ismered véletlenül azt a Takedát, Otami-szama?

Hiragát elöntötte a düh a tapintatlan kérdés hallatán, érezte, hogy arca elvörösödik, de megőrizte hidegvérét. – Miért kérdezed ezt tőlem, sója?

– A Gjokojama vezetői parancsolták meg, Otami-szama.

– Miért? És miért mondod el ezt az egészet nekem, eh?

A sója, hogy valamiképp megnyugtassa magát – noha. kimonója ujjában ott volt egy kis töltött pisztoly –, mindkettejüknek töltött még egy kis teát. Tudta, hogy veszélyes időket élnek, és ezzel a sisivel nem lehet bolondozni. De a parancs az parancs, és a Gjokojama dzaibacu parancsa úgy szólt, hogy bárki bármilyen szokatlan dolgot tapasztal a környezetében, azt azonnal jelenteni kell. Oszakai urai azt írták: *„Billentsd ki minél előbb az egyensúlyából ezt a sisit, akinek a valódi neve Hiraga Redzan. Nagyon kockázatos lesz. Legyen nálad fegyver, és olyankor beszélj vele, amikor nála nincsen...”*

– Uraim úgy gondolták, talán tudnának neked segíteni... és hogy te is nagyon értékes lehetsz számukra.

– Én nekik? – csikorogta Hiraga. Már majd felrobbant, jobb keze gépiesen kardja markolatáért nyúlt, de nem volt nála kard. – Én nem tudok adókat elrendelni, nekem nincs egy kokum sem. Miféle hasznát venném én holmi parazitáknak? A pénzkölcsönzők csak élősködők, még a dicső Gjokojama is, *neh?*

– Igaz, hogy a szamurájok így vélekednek és mindig is ez volt a véleményük, de mi azt szeretnénk tudni, hogy Taira szenszeinek mi a véleménye?

– *Eh?* – Hiragát ez a kérdés is váratlanul érte. – Mi van Tairával?

– Szolgáló, szakét! – kiáltott ki a sója, majd ismét Hiragához fordult. – Kérlek, hallgass meg türelemmel... Öregember vagyok – tette hozzá színlelt alázatossággal; pontosan tisztában volt azzal, mekkora hatalma van a dzaibacuban, és tudta azt is, hogy szükség esetén agyonlőheti vagy nyomorékká teheti ezt az embert, átadhatja a bakufu végrehajtóinak, akik még mindig ott állnak a kapuknál. – Öregember vagyok, és veszélyes időket élünk.

– Ez mind igaz – sziszegte Hiraga. A szakét gyorsan meghozták, a szolgálólány sietve töltött és kimenekült. Hiraga felhajtott egy csészényivel, hagyta, hogy a sója újratöltse, felhajtotta azt is. – Szóval? Mit akarsz Tairától? Ajánlom, térj végre észre.

A sója mély lélegzetet vett. – Mióta itt vagy, Otami-szama, azóta szeretnéd megtudni, hogyan képesek az angol gajdzsinok ilyen sokat birtokolni a partjainkon kívüli világból, pedig csak egy kis szigeti nép. Tudomásom szerint, kevesebben vannak, mint mi... – A sója egy pillanatra elhallgatott, magában jót derült, látva, hogy Hiraga arca hirtelen szinte maszkká merevül. – Kérlek, bocsáss meg, de bizonyára tudod, hogy kihallgattak benneteket, mikor azzal a barátoddal beszéltél, aki már meghalt. Volt fültanúja az unokaöcséddel folytatott beszélgetéseidnek is. Bocsáss meg, kérlek. Biztosíthatlak, hogy tőlünk nem kerül tovább. A Gjokojama és a sisik céljai azonosak. Számodra is fontos lehet... Úgy érezzük, mi ismerjük az egyik nagy titkot, amit keresel.

– *Eh?*

– Igen, úgy érezzük, sikerült megtudnunk a pénzkölcsönzőik és a bankáraik nagy titkát...

Elhallgatott, mert Hiraga hirtelen rikoltó nevetésben tört ki. A macska is kizökkent nyugalmából, karmai a kimonó selymén

keresztül a sója combjába mélyedtek. A sója óvatosan lefejtette magáról a macska lábait, és simogatni kezdte, nem mutatta, mennyire dühös, nem mutatta, mennyire szeretne valami értelmet verni ennek a pimasz fiatal férfinak a fejébe. Ez azonban végső soron az életébe kerülne: ez esetben még Akimotóval és más sisikkel is el kellene bánnia. Alázatosan hallgatott. Urai utasításai teljesen egyértelműek voltak: *„Tedd próbára ezt a fiatal férfit. Tudd meg, melyek a valódi céljai, a valódi gondolatai, vágyai, kihez fűzi valódi szövetség. Használd fel ezt az embert, tökéletes eszköz lehet...”*

– Te megőrültél. A magyarázat pofonegyszerű: a gépeik, az ágyúik és a hajóik.

– Pontosan. Ha ezek nekünk is a rendelkezésünkre állnának, Hiraga-szama... – Abban a pillanatban, amint szándékosan kiejtette a vele szemben ülő fiatal férfi valódi nevét, látta, hogy arcáról lehervad a mosoly, s szeme fenyegetően mered rá. – A feletteseim arra utasítottak, hogy csak egyszer használjam a nevedet, akkor is csak azért, hogy lásd, bennünk megbízhatasz.

– Honnan tudjátok a nevemet?

– Te mondtad az Otami Sinszaku nevet, amikor a számla tulajdonosát megnevezted. Ez a név tisztelt atyádé, Hiraga Tojóé. Természetesen ez fel van írva a Gjokojama legbizalmasabb üzleti könyveiben.

Hiragát majd szétvetette a düh. Eddig még sosem jutott eszébe, hogy a pénzkölcsönzőknek ugyanúgy, mint mindenkinek a legalacsonyabb származásútól a legmagasabbig vannak bizalmas könyvei. A pénzkölcsönzők szolgálataira gyakran volt szükség, ezért a pénzkölcsönzők rengeteg bizalmas információhoz jutottak hozzá. Ezeket feljegyezték, hogy szükség esetén felhasználják és nyomást gyakoroljanak vele... Ahogy ez a kutya most engem próbál zsarolni. Nem csoda, hogy a kereskedőket és a pénzkölcsönzőket mindenki lenézi. El kell törölni ezeket a férgeket. Ha majd a szonnó-dzsói eléri célját, a császártól elsőként azt fogjuk kérni.

A sója sejtette, miként fog reagálni Hiraga. Már felkészülten várta. Továbbra is halkan beszélt, de amit mondott, teljesen egyértelmű volt. – Elöljáróim úgy tájékoztattak, hogy a titkaidat a lehető legbizalmasabban kezeljük. Rajtunk kívül más nem tudhatja meg.

Hiraga felsóhajtott. A fenyegetés kisöpörte fejéből az értelmetlen haragot. Végiggondolta a sója szavait, a szavakból kiérezhető fenyegetést és ígéretet. A választás egyszerű volt: ölni vagy nem ölni, végighallgatni vagy nem hallgatni végig. Még nagyon fiatal volt, amikor anyja egyszer azt mondta: „Légy óvatos, fiam, és jól jegyezd meg: ölni könnyű, nem ölni nem lehet.” – Rendben van, sója, hajlandó vagyok végighallgatni.

A sója is felsóhajtott. Újratöltötte a csészéket. – A szonnó-dzsóira és a sisikre.

Ittak. – Kérlek, légy türelemmel, Otami-szama. Nekünk az a véleményünk, hogy mindennel rendelkezünk, amivel a gajdzsinok. Mint te is tudod, a japán rizs készpénz értékű. A rizskereskedők egyben bankárok is, ők kölcsönzik a gazdáknak a pénzt a várható termésre, ők vásárolják meg a magvakat és így tovább. Pénz nélkül legtöbb évben nem volna termés, következésképpen nem volna behajtható adó sem; ők előlegezik a szamurájoknak és a daimjóknak a várható jövedelmüket, e nélkül a pénz nélkül nemigen élne meg senki a következő évi termésig. A pénz teszi lehetővé az életet. A pénz, az arany, az ezüstpénz, a rizs vagy a selyem vagy akár a trágya is, a pénz az élet kereke, és ezt a kereket a haszon olajozza...

– Térj a tárgyra, halljam a titkot.

– Kérlek, bocsáss meg. A lényeg az, hogy a gajdzsin pénzkölcsönzők és bankárok, ez az ő világukban tiszteletreméltó foglalkozás, valamilyen úton-módon megtalálták annak módját, miként pénzelhetik az iparukat, gépeiket, hajóikat, ágyúikat, építkezéseiket, hadseregüket, egyáltalán mindent hasznot hozóan és valódi pénz használata nélkül. Ennyi valódi pénz az egész világon sincs. Valahogy megoldották, hogy úgy folyósítanak hatalmas kölcsönöket, hogy nem valódi pénzt adnak, hanem csak a valódi arany ígéretét.

– Hogyhogy az ígéretét? Miről beszélsz? Fejtsd ki világosabban!

A sója letörölt ajka fölül egy izzadságcseppet. Lassanként kezdte elkapni a hév, kezdte úgy érezni ő is, hogy ez a fiatalember talán megoldja a talányt. – Bocsáss meg, ha bonyolultan fejezem ki magam, de mi csak azt tudjuk, hogy *mit* csinálnak, de azt nem, hogy *hogyan*. Lehet, hogy Taira, akit oly ügyesen kezelsz, talán ő tudja,

talán el tudja magyarázni, hogyan csinálják, meg tudja magyarázni, mi a trükk, mi a titok. Te pedig elmondod nekünk, és akkor Japánt olyan erőssé tesszük, mint öt Anglia együttvéve. Ha majd megvalósítjátok a szonnó-dzsói célját, mi és a többi pénzkölcsönzők boldogan adunk kölcsönt annyi hajóra és fegyverre, amennyire csak Japánnak szüksége van.

Hosszasan boncolgatta a témát, választékos udvariassággal válaszolt Hiraga kérdéseire, irányította Hiragát, segítette, hízelgett neki, szükség szerint adagolta neki a szakét, elkápráztatta jól értesültségével. Így folytatta egészen napszálltáig.

– Szóval, a pénz, *eh?* Ezt hajlandó vagyok... elismerni, sója – mondta bizonytalanul Hiraga. A sok szakétól nehezen forgott már a nyelve, feje majd szétrobbant a rengeteg új, nyugtalanító gondolattól. – Elismerem, hogy a pénz engem... sose érdekelt. És nem is értettem igazán soha a pénzt, csak a hiányát. – Hatalmasat böffentett. – Azt hiszem, már értem... Taira majd elmondja. – Megpróbált felállni, de nem tudott. Visszahuppant.

– Előbb talán fürödj meg, aztán engedelmekkel hívatom a masszírozót. – A sója könnyűszerrel meggyőzte Hiragát. Kikiáltott egy szolgálért, hogy jöjjön segíteni. Hiraga hamarosan mindenről megfeledkezve horkolt.

– Jól csináltad, Icsi-csan – suttogta a sója fülébe a felesége, amikor kettesben maradtak. – Tökéletesen csináltad, *neh?*

A sója visszamosolygott az asszonyra, és halkán válaszolt. – Ez egy veszélyes ember, mindig is az lesz. De belevágunk. Ez egy fontos részfeladat. – Az asszony elégedetten bólintott. Örült, hogy a férje megfogadta tanácsát, s elhívatta délután Hiragát. Mindketten tudták, milyen kockázatot vállalnak, de azt is tudták, hogy ezt a lehetőséget maguk az istenek küldték, és a várható nyereség bőven megéri a kockázatot, ííí, kacagott fel magában az asszony, ha sikerül, samurájok leszünk. Samurájok lesznek a gyerekeink, az én Icsim pedig a Gjokojama egyik nagyura. – Nagyon okos voltál, mikor azt mondtad neki, hogy csak ketten menekültek meg, és a harmadikról nem beszéltél.

– Mindig nagyon fontos, hogy az embernek legyen tartaléka. Ezzel is a kezünkben tudjuk tartani.

Az asszony anyáskodva megsimogatta férjét, még egyszer megdicsérte, milyen okos volt. Nem hozta szóba, hogy ez az egész az ő javaslata volt. Eltűnődött egy pillanatra, elgondolkozott a Jedóba tartó két sisin, hogy mekkora veszélynek teszik ki magukat. Nem nagyon értette. És még kevésbé értette Szumomót, Hiraga jövődőbelijét, aki csatlakozott Jedo leghíresebb kurtizánja, Koikó háza népéhez.

Eszébe jutott valami. – Icsi-csan – mondta óvatosan. – Nemrég említettél valamit, és most szeretném tőled megkérdezni... Ha ezek a gajdzsinok tényleg olyan okosak és tényleg olyan remek bankárok, nem volna érdemes valamelyikkel valamilyen közös üzletbe kezdeni? – Látta, hogy a férje szeme a semmibe réved, s ajka mosolyra húzódik. – Tosi már tizenkilenc éves, ő a legokosabb fiunk. Ő biztos alkalmas lenne rá, *neh?*

December 3., hétfő

Norbert Greyforth épp abban a pillanatban lépett ki a postahajó fedélzetére, amint az megkerülte a földnyelvet. A hajó Hongkongból jött, Sanghaj érintésével, most Jokohama kikötőjébe igyekezett. Greyforth frissen volt borotválva, cylinderben és szalonkabátban jött föl a fedélzetre. Hűvös volt a reggel. A kéményből átható szagú füst gomolygott a tat felé, a matrózok kikötéshez készülődtek, mindhárom árbocon föltekerték a vitorlákat. Az előfedélzeten rácsok mögött, amely teljesen elzárta őket a hajó többi részétől, a napsugár és az eső ellen kifeszített vitorlavásznak alatt fedélközi utasok tolongtak, Ázsia hordaléka, gyülevész népség. Az utasszállító hajókon megszokott jelenség volt az ilyenfajta rács, ezzel igyekeztek elejét venni, hogy a söpredék a nyílt tengeren megpróbálja átvenni a hajó fölötti uralmat.

Élénk, tiszta, jó illatú szél fújt, egészen más érzeteket keltett, mint az odalenti olaj- és széngázszag, a bezártság és az állandó motorzaj. Az *Asian Queen* órák óta motorral haladt széllal szemben. Bármennyire utálta is Greyforth a gőzhajókat, most mégis örült, hogy azzal jött, különben napokat késett volna. Leharapta és kiköpte egy manilaszivar végét, és tenyeréből tölcsért formálva, vigyázva rágyújtott.

A kolónia olyannak látszott, mint mindig: szamuráj őrházak, vámhivatal északon és délen. A palánkon kívül a kis hidaknál a kéményekből füst kavargott, a sétányon férfiak korzóztak, a lóversenypályán lovasok gyakoroltak pontjaikkal, Drunk Townban a szokásos összevisszaság uralkodott, a földrengés és a tűz nyomait még nem tüntették el. Amott a katonai tábor fegyelmezett sátorsoraival és a gyakorlatozó katonákkal; a kürt szava odahallatszott a hajóra. Josivara háztetői: mintha csak leskelődnének a palánk pereme fölött.

Greyforth tekintete végigsiklott a követségek zászlóin, rosszkedvűen villant a Struan-ház láttán, majd a saját épületükön

állapodott meg a tekintete. Örömmel látta, hogy az alatt a három hét alatt, amíg távol volt, teljesen kijavították a tetőt. Ilyen messziről egyelőre még nem ismerte meg a ház kapuján ki- és belépő embereket, de aztán megpillantott egy kék főkötőt, egy széles szoknyájú ruhát és egy napernyőt, amint átvág a High Streeten a francia követség irányába. Ilyen csak egy van, gondolta. Ez Bögyös Angyal. Még a parfümjének illatát is érezni vélte. Vajon tud-e a párbajról?

Morgan Brock jót nevetett, mikor beszámolt róla. – Felőlem nyugodtan szétlőheted a fejét vagy akár a tökét is. De azt mondom, pisztoly helyett válassz inkább csatakorbácsot, abban biztos jobb vagy.

A part felől csónakok, kutterek, kis hajók igyekeztek a postahajó elé. Greyforth savanyú képpel nyugtázta, hogy a sort Struanék gőzkuttere vezeti, tatjában ott áll Jamie McFay. Nyomukban a Brock evezős kuttere haladt. Nem számít, hamarosan miénk lesz ez is, a házatok is, az egész Struan cég. De neked, Jamie, talán adok valami munkát, csak úgy a móka kedvéért. Ekkor észrevette, hogy McFay szeméhez emeli a távcsövét; tudta, hogy látja. Közömbösen odaintett, a tengerbe köpött és lement a kajütjébe.

– Jó reggelt, Mr. Greyforth – köszönt rá Edward Gornt szokásos délies modorában. Ott állt a szemben lévő kajüt ablakában. Magas, karcsú, jóképű virginiai fiatalember volt, huszonhét esztendő, a szeme mélyen ülő barna, barna a haja is. – Fönt voltam hátul a fedélzeten, körülnéztem. Hát, ez azért nem Sanghaj...

– Hát nem. Becsomagolt már?

– Igen.

– Helyes. Sir Morgan megkért, hogy ezt adjam oda magának, amikor megérkezünk. – Norbert Greyforth egy borítékot vett elő a levéltárcájából, és átnyújtotta. Minél többet gondolt arra az utazásra, annál kevésbé értette. Tyler Brock nem volt ott Sanghajban. Helyette csak egy kurta üzenet várta, amelyben azt írta, teljesítse a fia, Morgan utasításait, ugyanúgy hajtsa végre, mintha ő adná ki. Sir Morgan Brock kopaszodó, hordóhasú ember, nem annyira kopasz még, mint az apja, de ugyanolyan rosszindulatú és szakállas. Apjával ellentétben azonban ő Londonban élte életét, a Threadneedle Streeten, a világ tőzsdei központjában, és a kisujjában

volt a nemzetközi kereskedelem. Amint Greyforth megérkezett, Morgan nyomban vázolta neki, milyen tervet dolgozott ki Struanék tönkretételére. A terv hibátlan volt.

Egy év óta, ő, Morgan, az apja és a hongkongi Victoria Banknál dolgozó szövetségeseik folyamatosan vásárolták fel Struanék kötelezvényeit. Most már nem volt más teendőjük, mint megvárni január harmincadikát, az ígervények lejáratí napját. Tudták, hogy Struanék semmiképpen sem tudnak határidőre teljesíteni. Január harmincadikán a Struan cég szőröstül-bőröstül, mindenestül, hajóستul átmegy a bank tulajdonába. Morgan Brock ugyanis teljesen felvásárolta a hawaii cukrot, kirekesztette az üzletből Struanékat, akik remélték, hogy a cukron lévő idei haszonból kifizethetik adósságaikat. De Morgan Brock ezenkívül még egy sokkal nagyobb húzást is végrehajtott: a hawaii cukrot unióbeli árukra és déli gyapotra cserélte, amelyet, az óriási brit piacra szántak. Ráadásul Britanniába a még mindig érvényben lévő törvény szerint csak brit hajók szállíthattak – jelen esetben Brockék hajói.

– Zseniális terv, Sir Morgan, gratulálok – mondta őszinte tisztelettel Norbert Greyforth. Tudta, hogy ez a húzás Brockékat Ázsia leggazdagabb kereskedőházává teszi, ők lesznek a Nemes Ház. És ez a húzás egyben garantálja neki az évenkénti ötezer guinea-s jövedelmet.

– Fontonként tíz pennyért vásároljuk a banktól a Struan-papírokat, ebben állapodtunk meg velük, Norbert. Zsebre vágjuk a flottájukat, mindenüket – mondotta Sir Morgan; potroha csak úgy regett a nevetéstől. – Te is hamarosan visszavonulhatsz. Nagyon hálásak leszünk a szolgálataidért. Ha Jokohamában minden jól megy, arra gondoltunk, kapsz tőlünk évi ötezer font jutalmat. Most egyelőre vedd a szárnyaid alá Edwardot, és mutass meg neki mindent.

– Mi célból? – kérdezte Greyforth, de az évenként várható összeg nagysága egészen megrendítette.

– Abból a célból, hogy én így akarom – felelte kurtán Sir Morgan.
– De ha már megkérdezted, válaszolok. Lehet, hogy azt akarom, vegye majd át a japán fiókot, vegye majd át a helyedet, amikor te visszavonulsz... Már ha képes ellátni ezt a feladatot. Rothwell ad neki egy hónap szabadságot. – A Rothwell cég Sanghaj egyik legrégebb európai cége volt, és az egyik legnagyobb amerikai Kína-

járó cég, a Cooper-Tillman egyik legjelentősebb üzletfele. Gornt három éve dolgozott náluk. A Rothwell-lel mind a Brocknak, mind a Struannak kiterjedt üzleti kapcsolatai voltak. – Ez elég idő lesz ahhoz, hogy a fiú eldöntse, mit akar. Lehet, hogy átveszi a helyedet, amikor majd visszavonulsz.

– És ön szerint elég gyakorlattal rendelkezik már?

– Mire te elmégy, egészen biztosan. Neked az a feladatod, hogy tanítsd be, keményítsd meg egy kicsit. Ne törd meg, nem akarom, hogy elijeszd, csak tanítsd.

– Mennyit mondhatok el neki?

Sir Morgan egy percre elgondolkozott. – Ami a japán üzleteinket illeti, mindent. Elmondhatod neki, hogy ha azok a parlamenti csirkefogók keresztülviszik az akaratukat, akkor csempészni fogjuk a fegyvert meg az ópiumot. Mondd meg neki, mi az elképzelésed az ópiumkereskedelemről és az esetleges embargó áttöréséről, de Struanékról ne beszélj neki. Ne áruld el, mit tervezünk ellenük. A fiú ismeri Struanékat, sokat tanult Rothwelléknél, tudja, micsoda mocskok valójában Struanék, tudja, micsoda ördögi praktikákat folytatott az öreg Dirk, tudja, hogy megölte az öcsémet, ismeri ezeket a dolgokat. Rendes fiú, úgyhogy mondd el neki bátran, amit akarsz, de a cukorról ne beszélj.

– Ahogy parancsolja, Sir Morgan. Viszont ebben a nagy felvásárlásban kicsit kimerült a kasszánk. Kellene némi utánpótlás, hogy kifizethessem a fegyvereket, a selymeket meg az idei árut.

– Majd küldök Hongkongról. De van itt egy másik dolog is... ez a japán aranybánya. Jó volna Struanékat kiütni a nyeregből. Lehet, hogy van valami ebben az üzletben. Te sem fogsz rosszul járni. Ami pedig Edwardot illeti, a hónap leteltével küldd át Hongkongra, és küldj vele az öregnek egy bizalmas jelentést. Én kedvelem ezt a fiút. Sanghajban és a Rothwelléknél nagyon jó véleménnyel vannak róla. Egy régi barátunk fia...

Norbert szerette volna tudni, ki lehet ez a régi barát, aki miatt Sir Morgan ilyen sok mindenre hajlandó. Nem volt szokása szívességeket tenni. Természetesen nem kérdezte meg.

Edward Gornt rokonszenves embernek bizonyult. Figyelmesen hallgatta Greyforth szavait, intelligens volt, inkább angol, mint amerikai, és – Ázsiában ritkaság – nem ivott. Greyforthnak az volt az

első benyomása, hogy teljesen alkalmatlan a kemény, kalandos, sok ivással járó kereskedőéletre... Nemigen érhet semmihez, kivéve a kártyához. Gornt remekül bridzselt és jól pókerezett, ami Ázsiában nagy erénynek számított. De még ennek a tudásának is inkább csak elméleti jelentősége volt, mivel sosem játszott komoly tétekben. Greyforth meg volt győződve róla, hogy Edward Gornt hosszú távon nem állja meg a helyét Brockéknál. A Sanghajtól Jokohamáig tartó hajóúton nem törtérit semmi, ami megváltoztatta volna ezt a véleményét. Időről időre valami furcsaságot vélt felfedezni Edward Gornt tekintetében. Ideges a nyomorult, gondolta, tudja, hogy bedobták a mély vízbe. Figyelte, hogyan olvassa Morgan levelét. Mindegy, ha van ember, aki felnőttet tud faragni belőle, az én vagyok.

Edward Gornt összehajtogatta és zsebre tette a levelet és a borítékban talált pénzköteget. – Sir Morgan igazán nagylelkű – mondta mosolyogva. – Sose hittem volna... Alig várom, hogy kezdjük, hogy már tanuljak... én szeretek dolgozni. Mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy meg legyen velem elégedve. De még mindig nem tudom, hogy ott kell-e hagynom a Rothwelt... Álomban sem jutott volna eszembe, hogy Sir Morgan esetleg alkalmasnak talál arra, hogy az ön visszavonulása után Japánban átvegyem a Brock céget.

– Sir Morgan keménykezű gazda, nehéz elnyerni a tetszését, de ha az ember megteszi, amit mond, honorálja. Egy hónap elegendő lesz. Fegyverrel tud bánni?

– Igen, persze.

A válasz nyíltsága és egyenessége meglepte Norbert Greyfortht. – Miféle fegyverekkel?

– Revolverrel, karabéllyal, sörétes puskával. – Gornt ismét elmosolyodott. – Sose öltem meg senkit, se indiánokat, se más, de négy évvel ezelőtt második voltam a richmondi céllövőversenyen. – Egy pillanatra elfelhősödött a homloka. – Ez volt az az év, amikor átmentem Londonba, és beléptem a Brockhoz.

– És nem fűlt hozzá a foga? Nem tetszett London?

– Fűlni nem fűlt, de London tetszett. Anyám akkor már meghalt, és apám úgy gondolta, ideje egy kis világot látnom. London pedig

úgymond a világ központja... Óriási élmény volt, Sir Morgan pedig nagyon kedves. Nem ismerek nála kedvesebb embert.

Greyforth várta, hogy folytassa, de Gornt nem mondott többet, gondolataiba merült. Greyforthnak Sir Morgan csak annyit mondott, hogy Gornt egy évig dolgozott Londonban a Brocknál, munkatársa volt Tyler Brock legfiatalabb fiának, Tomnak. Egy év után aztán átküldték gyakornoknak a Rothwellhez. – Ismeri Dmitri Syborodint, a Cooper-Tillman itteni fiókjának vezetőjét?

– Nem, uram, csak hírből. A szüleim viszont ismerték Judith Tillmant, az egyik alapító tulajdonost. – Gornt szeme összeszűkült, Greyforth ismét felfedezni vélte benne azt a furcsa csillogást. – Ő sem szerette Dirk Struant, sőt, valójában gyűlölte, őt hibáztatta férje haláláért. A fiak igenis viselik az apák bűneinek következményeit...

Greyforth felkacagott. – Hát ez már így van:

– Hol is tartottunk, uram? Dmitri Syborodinnál?

– Igen. Kedvelni fogja, ő is déli. – Megszólalt a kiszállást jelző hajóharang. Norbert Greyforth szeme felcsillant. – Na, gyerünk, szálljunk partra, sok munka vár minket.

– Férfi akar lát tajpan, hallod-e? – mondta Ah Tok.

– Ajíjje, beszélj értelmes nyelven, anyám, hagyd ezt a karattyolást – szólt rá kantoni nyelvjárásban Malcolm Struan. Távcsővel kezében állt irodája ablakában, a postahajó kiszálló utasait figyelte. Örömmel fedezte fel köztük Norbert Greyfortht. – Miféle férfi?

– Az az idegen ördög bonc, akiért küldtél, az a bűdös bonc – morogta Ah Tok. – Öreg anyácskád a lelkét is kiteszi, de a fia nem hallgat rá: Haza kellene menni.

– Ajíjje, mondtam már, hogy hagyj ezzel békén! – csattant rá Struan. – Ha még egyszer ezzel jössz, fölteszlek a legközelebbi mocskos lorhára, ahol aztán mire a tengeristen végül elnyel, kiokádhatod a szívedet is, már ha van szíved. Küldd be az idegen ördögöt. – Malcolm Struan arcán mosoly suhant át. Ah Tok morogva kicsoszogott. Napok óta nyaggatta Struant, hogy térjen vissza Hongkongra, Struan hiába hajtogatta, hogy nem megy. Tudta, Gordon Csen utasította az öregasszonyt, hogy próbálja rábeszélni.

– Majd megyek, ha akarok, a keservit! – morogta félhangosan Struan. Visszasántikált az íróasztalához. Örült, hogy hamarosan elintézheti Greyforthszal a számadását, és végre beindíthatja nagyszabású terveit. – Á, jó reggelt, Tweet tiszteletes. Kedves, hogy ilyen pontos. Sherryt?

– Köszönöm, Mr... Köszönöm, tajpan.

A pap ideges mozdulattal, egyetlen nyeleire lehajtotta az italt, noha Struan szándékosan nagy poharat választott. – Ez csodálatos, tajpan, köszönöm. Ha kaphatnék még egy kicsikét... – A zsák formájú, piszkos ruhájú férfi ideges mosollyal leült az egyik magas hátú székre. A szakála dohányfoltos volt. – Mit tehetek önért?

– Rólam és Miss Angelique-ről van szó. Szeretném, ha jövő héten összeadna minket.

– *Eh?* – Michaelmas Tweet tiszteletes csaknem elejtette poharát.

– Ezt nem tehetem – dadogta.

– Dehogynem teheti.

– De hát nem tehetem... Maguk mindketten kiskorúak, és ami még rosszabb, az a lány katolikus, el sem tudom képzelni, hogy... Én ezt nem tehetem.

– Dehogynem teheti. – Malcolm Struan magabiztosan elismételte mindazt, amit előző nap Heatherly Skye – más néven Mennyei Skye –, Jokohama egyetlen ügyvédje, egyben halottkéme és biztosítási ügynöke mondott neki. – Az, hogy kiskorú vagyok, csak az Egyesült Királyságban érdekes. A kolóniákon vagy külföldön ez csak akkor számít, ha az apa még él. Az, hogy Angelique katolikus, nem számít, ha engem nem érdekel. Ennyi az egész. Tizenegyedik kedd, épp megfelelő nap a házasságra. Addig pedig minden köztünk marad.

Struan derűs tekintettel nézte, hogy Tweet csak tátog, de képtelen megszólalni. Tweet végül reszkető lábakkal felállt, töltött magának még egy pohár sherryt, azt is felhajtotta, aztán visszaroskadt a székre. – Nem tehetem.

– Én már megkérdeztem egy ügyvédet, és az azt mondta, hogy igenis megteheti. Ugyanakkor szeretnék önnek és az egyházának egy kis külön adományt juttatni... Évi ötszáz guinea-t. – Tudta, hogy Tweet kapva kap az ajánlaton, az összeg három-négyszer akkora volt, mint a papi fizetés, és kétszerese annak, mint amennyit az ügyvéd ajánlott. – Vasárnap ott leszünk a templomban,

meghallgatjuk a kihirdetést. Elég egyszer is. Kedden megtartjuk az esküvőt, maga pedig kap száz guinea-t a fáradságáért. Köszönöm, tiszteletes úr. – Struan felállt, de Tweet nem mozdult. A szeme megtelt könnyel. – Mi az? – kérdezte Struan.

– Egyszerűen nem tehetem... – hebegte Tweet. – Ez lehetetlen. Lehet, hogy törvényileg lehetséges, de... bár ezt kétlem... Az édesanya pedig írt nekem. A legutóbbi postával jött a levél... Hivatalosan közli, hogy az ön édesapja őt tette meg az ön törvényes gyámjává, és ön nem házasodhat. – A könnyek végigcsorogtak az arcán, vérekes szemét Struanra emelte.– Magasságos Uram az egekben, ez olyan rengeteg pénz, ennyiről nem is álmodtam, de nem tehetem. Nem tehetem az ön anyja ellenében.

– Ezer guinea.

– Jaj, Istenem, ne, ne! – fakadt ki a fáradt, öreg férfi. – Bármennyire is kellene a pénz... Értse meg, a házasság úgyse lenne törvényes. A katolikus egyház törvényei szerint nem. Isten a tudója, vagyok akkora bűnös, mint bárki, de ezt egyszerűen nem tehetem. És ha az ön édesanya nekem írt, akkor egészen biztosan írt Sir Williamnek is, akinek minden ilyen házasságot szentesítenie kell. Isten bocsássa meg nekem, de nem tehetem. – Tweet felállt és kibotorkált a szobából.

Malcolm Struan szótlánul nézett utána. Irodája hirtelen olyan lett, mint egy kripta. A terv, amelyet Mennyei Skye-jal dolgozott ki, tökéletes volt: szép csendben összeházasodnak, tanúként meghívják Jamie-t és esetleg Dmitrit, aztán a párbaj után nyomban elindulnak Hongkongba, és még jóval karácsony előtt, még mielőtt az esküvő híre odaérne, ott lesznek. Angelique a következő hajóval jön utánuk.

Akiket Isten összekötött, azokat ember el nem választja, mondta Mennyei Skye papos hangon, mikor Struan a tanácsát kérte.

– Nagyszerű, ez egyszerűen tökéletes, Mennyei!

– Köszönöm, tajpan. A tiszteletdíjam ötven guinea. Kaphatnék esetleg előleget... Kézpénzben, ha lehetséges.

Ötven guinea égbekiáltóan sok volt. Malcolm Struan ennek ellenére adott neki tízet, a többire pedig bont. Hazasétált, hetek óta nem érezte ilyen könnyűnek a lépteit.

– Nagyon jókedvű ma, Malcolm. Jó híreket kapott?

– Igen, drága Angel, de majd csak holnap mondom el. Még nem is mondta, mikor látjuk a dagerrotípiánkat. A ruhája egészen csodálatos volt.

– Állítólag nagyon hosszú ideig tart az előhívás, bár hogy mit kell előhívni, azt nem tudom. Talán holnapra elkészül. Maga is nagyon jóképű volt.

– Azt hiszem, kellene rendeznünk egy összejövetelt... – Az összejövetelt ma estére tervezték, de már nem sok kedve volt hozzá. Tweet reagálása lesújtotta. Talán valahogy mégiscsak rá lehet kényszeríteni... Holnap megint beszélni kellene vele, amikor már egy kicsit emésztette a dolgot. Vagy kínáljak neki több pénzt? Beszéljek Sir Williammel? Hirtelen támadt ötlettel megrázta a csengőt.

– Tessék, tajpan.

– Vargas! Szaladjon át a katolikus templomba Leó atyához, kérdezze meg, be tudna-e nézni hozzám egy percre.

– Máris, tajpan. Mikor jöjjön?

– Most. Amint tud.

– Most, tajpan? De hát most éppen ebédidő...

– Azt mondtam: most! – kiáltott Struan. Torkig volt már ezzel a tehetetlenséggel, hogy a legegyszerűbb feladatokra is másokat kell megkérnie; még mindig nehezebbé esett a járás. – Menjen, igyekezzen.

Vargas sápadtan kiszaladt. Struan várakozás közben sorra végiggondolta, milyen lehetőségei vannak Tweet kényszerítésére. Ahogy teltek a percek, úgy lett egyre komorabb, egyre dühösebb és egyre elszántabb.

– Itt van Leó atya, tajpan. – Vargas oldalra lépett, és becsukta az ajtót.

A pap megpróbálta leplezni idegességét. Számos alkalommal elindult már ide, hogy megtérítse Struant, de útközben mindannyiszor megtorpant. Magában mindig megfogadta, hogy holnap tényleg eljön, de nem tette sosem. Félt, hogy hibát követ el. Kétségbeesésében már André Poncint is megkereste, hogy hozza össze Struannal, de egészen megdöbbenetette az a mód, amellyel Poncin, majd maga a francia követ is reagált: azt felelték, az ilyen

kísérlet még korai, azt tanácsolták, legyen türelemmel, és egyelőre ne próbálkozzon.

– Jó reggelt! – mondta erőtlenül Malcolm Struan.

Ez volt az első alkalom, hogy egy protestáns kereskedő az irodájába hívatta Leó atyát. A protestáns világban nagyon nem kedvelték se a katolicizmust, se a katolikus papokat: véres pogromokkal és vallásháborúkkal vádolták őket. A katolikusok ugyanígy gyűlölték a protestánsokat, akiket hitük szerint eretnekeknek tartottak.

– Isten áldása legyen rajtad – mormogta puhatolózóan Leó atya. Mielőtt elindult a templom szomszédságában álló kis házából, sietős hálaimát mondott, amiért az Úr végre hozzájuttatta a lehetőséghez, amelyért oly sokat fohászzkodott. – Mit óhajt, fiam?

– Szeretném, ha összeadna Miss Angélique-vel. – Struant is meglepte, mennyire határozott a hangja. *Anyám dührohamot kap, mindenki azt hiszi majd, hogy megőrültem.*

– Istennek legyen hála! – Leó atya lelkes portugál szóáradatban tört ki, szemét lehunyta, karjait az égnek emelte. – Milyen csodálatosak is Isten útjai! Köszönöm neked, Uram, köszönöm, hogy meghallgattad az imádságaimat! Bárcsak méltónak bizonyulhatnék erre a megtiszteltetésre!

– Tessék? – meredt rá Struan.

– Jaj, fiam, kérem, bocsásson meg nekem – fordította ismét angolra a szót a pap. – Csak hálát adtam Istennek a kegyért, hogy megmutatta magának a fényt.

– Vagy úgy? Sherryt? – Malcolm Struannak semmi más nem jutott az eszébe.

– Köszönöm, fiam, de nem akar előbb imádkozni velem? – A pap közelebb lépett Struanhoz, letérdelt, lehunyta szemét, és imára kulcsolta a kezét. Malcolm Struan, aki egyébként is képtelen lett volna letérdelni, állva maradt, lehunyta a szemét, és ő is fohászt rebegett. Biztosra vette, hogy Isten megérti majd. Ugyanakkor egyre győzködte magát, hogy joga van ehhez a lépéshez.

Hogy az ő világában valószínűleg érvénytelennek tekintik majd a szertartást, nem nagyon érdekelte. Angélique szemében érvényes lesz. És akkor tiszta lelkiismerettel fekket mellé a hitvesi ágyba. Hongkongban idővel majd csak elülnek a kezdeti viharok, májusban

pedig, mikor végre nagykorú lesz, a rendes szertartás kiigazít minden apró kis hibát.

Résnyire nyitotta a szemét. Leó atya latin imádságokat mormolt elmélyülten. Az ima elég soká tartott, aztán következett az áldás. Ennek végeztével Leó atya felállt, húsos arcában csak úgy csillogott apró szeme. – Engedje meg, hogy én töltsen ki a sherryt, nem akarom fárasztani magát, senhor. Végére is most már az ön szolgálja is vagyok – mondta kedélyesen. – Hogy van a sebe? Hogy érzi magát?

– Jól. Ami pedig... – Struan nem tudta rávenni magát, hogy „atyámnak” szólítsa. – Most pedig, ami a házasságot illeti...

– Meglesz, fiam, gyönyörű esküvő lesz, megígérem. – Milyen csodálatosak is Isten útjai, gondolta Leó atya. Töltött magának is, Struannak is. – Isten könyörületességére és jövő boldogságukra. – Ivott, s olyan elégedetten ült vissza, hogy Malcolm Struan szinte megrettent.

– Ami az esküvőt illeti, olyan lesz, amelyet nem látott még a világ – mondta a pap. – Lesz kórus és orgona, új miseruhák, ezüstkehely az áldozásra, de mielőtt a részletekre rátérnénk, fiam, egy egész csomó csodálatos tervet kell megbeszelnünk. Például a gyerekeket, akiknek lelkét immár megmentettük, ők katolikusok lesznek, ilyenformán megmenekülnek a purgatóriumtól és a pokol örökös szenvedelmeitől.

Struan megköszöri a torkát. – Igen, nos, a házasságnak jövő héten meg kell lennie. Kedden volna a legjobb.

Leó atya szeme megrebbent. – De hát még a te áttérésedet sem intéztük el, édes fiam, ez időbe telik, és...

– Nos, én egyelőre még nem akarok áttérni, de abban egyetértek, hogy a gyerekek legyenek katolikusok. – A lényeg, hogy rendesen neveljük fel őket, gondolta Struan; percről percre rosszabbul érezte magát. Majd ha felnőnek, ők eldöntik... – Jövő héten kedden.

Leó atya szeméből eltűnt a derű. – Nem akarsz áttérni az igaz hitre? És mi lesz a halhatatlan lelkeddel?

– Nem, köszönöm, egyelőre nem akarok áttérni, de természetesen alaposan fontolóra veszem. Ami a gyerekek lelkét illeti... az nagyon fontos. – Struan megpróbálta összeszedni gondolatait. – De térjünk

rá a házasságra. Szeretném nagyon diszkréten lebonyolítani, egyszerű szertartással. Jövő kedd volna a...

– Gondolj a halhatatlan lelkedre, édes fiam! Az Úr megmutatta neked a fényt, a lelked fontosabb, mint ez a házasság.

– Igen, mindenképpen gondolkozni fogok rajta. Gondolkozom rajta. Ami pedig a házasságot illeti, kedd volna a legalkalmasabb nap.

A pap letette a poharát, lelkében egymást kergette öröm, reménység, kérdés, félelem, veszélyérzet. – De hát, édes fiam, ez nem megy. Nagyon sok ok miatt nem megy. A lány kiskorú, nem? Az apja nélkül nem adhatlak össze benneteket, és rád is ugyanez érvényes, nem?

– Kiskorú? – Struan kényszeredetten felnevetett. – Énrám ez, hogy apám meghalt, nem vonatkozik, így szól az angol törvény. Megkérdeztem Mr. Skye-t. – Csaknem kicsúszott a száján a „Mennyei” szó. De aztán hirtelen eszébe jutott, hogy Angelique elmondta: mennyire gyűlöli Leó atya ezt az ügyvédet, mennyire gyűlöli ezt a becenevet.

– Éppen őt? – Leó atya hangja maga volt a szigor. – Sir William nyilván hajlik majd ennek az embernek a véleményére, bár szerintem egyáltalán nem megbízható. Ami pedig a kisasszony apját illeti, átjöhetne Bangkokból, nem?

– Azt hiszem, ő visszatért Franciaországba. De nem is lesz rá szükség, biztos vagyok benne, hogy Monsieur Seratard szívesen helyettesítené.

– De hát miért ez a nagy sietség, édes fiam? Mindketten fiatalok vagytok, előttetek még az egész élet. Gondoljatok a lelketekre. – Leó atya megpróbált elmosolyodni. – Isten akarta, hogy üzenj értem. Egy-két hónap múlva...

– Nem. Se egy, se két hónap múlva! – Struan már csaknem szétrobbant, egészen elszorult a torka. – Kedden, de legfeljebb szerdán. Nagyon kérem.

– Gondold meg, édes fiam, gondolj a halhatatlan lelkedre!

– Hagyjuk most a lelkeket. – Malcolm Struan mély lélegzetet vett.

– Arra gondoltam, hogy bár egyelőre még nem vagyok tagja a katolikus egyháznak, de adományoznék a templomuknak egy komolyabb összeget.

Leó atya figyelmét nem kerülte el, hogyan hangsúlyozta Struan az „egyelőre” és a „komolyabb” szavakat. Mindig is tisztában volt azzal, hogy Isten földi szolgálatához bizonyos materiális dolgok is megkívántainak. Például pénz és befolyás. Ez a kettő pedig csak az előkelő és a gazdag emberek útján volt elérhető. Nem kellett emlékeztetnie magát, hogy a Nemes Ház tajpanjára mindkettő érvényes.

– Megígérem neked, édes fiam, egyet se félj, az esküvő meglesz... De nem a jövő héten, és nem is két hét múlva. Ennek túl sok akadályja van.

Struan úgy érezte, meghasad a szíve. – Jóságos ég, ha jövő héten vagy legkésőbb két hét múlva nem megy, akkor nem is kell. Vagy most, vagy soha.

– Na de miért? És miért ilyen titkolózva, édes fiam?

– Vagy most, vagy soha – ismételte határozottan Malcolm Struan.

– Majd meglátja, milyen jó barát tudok lenni... Szükségem van a maga segítségére. Az ég szerelmére, ez csak elég egyszerű dolog... Összead minket, és kész.

– Igen, egyszerű... az Úrnak, de nem nekünk, édes fiam. – A pap sóhajtott és felállt. – Fohászok Istenhez útmutatásért, de kétlem, hogy... Bizonyosságot kell szereznem.

Szavai mintha megálltak volna a levegőben.

– Nem szívesen borítom a bilit a rózsáira, tajpan – mondta Mennyei Skye kupola formájúra összeillesztve ujjait. Szürke kis irodájában ült roskatagon az íróasztala mögött. – Mivel azonban ön szakmai tanácsot kér tőlem, én azt mondom, Leó atyában nem lehet megbízni. Egy jottányit sem. Legfeljebb akkor, ha áttér. Ezt pedig ilyen rövid idő alatt nem lehet lebonyolítani, és nem is tanácsolom. De még mennyire nem tanácsolom! Leó atya úgy fogja táncoltatni magát, mint egy dróton rángatott bábut, aztán szépen, lassan túlhaladják a dátumokat, maga pedig ott áll megfürödvé.

– De hát akkor az ég szerelmére, mit csináljak, Mennyei?

Skye tétovázott. Kifújta terjedelmes orrát, megtörölgette csíptetőjét – időt akart nyerni.

Mióta kiakasztotta itt a cégtábláját, ez volt az első eset, hogy egy befolyásos ember tanácsot kért tőle – és mindjárt az elképzelhető legjobb kliens. Gazdag, nyugtalan, és egy olyan problémával jött, amely hosszú távon egyre bonyolultabbá válhat, elkísérheti egészen a sírig. A megoldásért pedig hajlandó komoly összeget fizetni.

– Ennél kínosabb helyzetet el sem tudok képzelni – mondta ünnepélyes képpel játszva szerepét. Kedvelte Struant, nem csak mint kliensnek örült neki. – Igazi gordiuszi csomó.

Malcolm Struan gyötrődött: Mennyeinek nyilván igaza van, Leó atyában nem lehet megbízni. Még ha esetleg áttérnék is... Nem, azért az túlzás lenne... Hirtelen felkapta a fejét. – Csomó? Gordiuszi csomó? De hát azt a problémát már megoldották. Odüsszeusz kettőbe vágta, nem, bocsánat: Héraklész volt.

– Szíves engedelmével, Nagy Sándor Krisztus előtt 333-ban.

– Mindegy, ki volt, nem számít. Az én problémám... Mennyei, segítsen nekem elválni ezt a csomót, és én egy életen át hálás leszek magának. És mellékelek még hozzá ötszáz guinea-t is...

A kikötőmester ágyújának jelzése visszhangzott végig a kolónián. Kinéztek az elkoszolódott ablakon. Skye irodája Lunkchurch házában volt, a raktár mellett, a tengerre nézett. Örömmel pillantották meg a flottát, amely a földnyelvet megkerülve most bukkant fel, elől a fellobogózott zászlóshajó. Büszkeség és megkönnyebbülés töltötte el mindkettőjüket. A hajókról és a partról ágyúlövésekkel köszöntötték egymást.

Mindkét férfi felujjongott.

– Na, most elbánunk a japcsikkal, végre nyugodtan alhatunk! – kiáltott fel Skye, de rögtön vissza is terelte gondolatait az előttük álló megoldatlan kérdésekre. Irigyelte Struantól Angelique-et, de elhatározta, hogy segíteni fog.

– Nem olyan nehéz dolog elbánni ezekkel a japcsikkal. A lényeg az, hogy Willie egyszerűen és határozottan viselkedjen, vaskesztyűsen vagy bársonykesztyűben, de vasököllel. Ez a legtöbb esetben beválik. Ahogy magánál is. – Malcolm Struan ránézett. – Hogyan? Ha megoldja a problémámat, annyit kér, amennyit akar. – Fáradt mozdulattal nyúlt a botjai felé. – Mármint az ésszerűség határain belül.

– Egy pillanat, tajpan – mondta Skye, izgatottan törölgetve a szemét. – Nem csak pénzt fogok kérni, a Nemes Háztól nem azt kérek. Inkább egy kis protekciót. Hongkongon szeretnék bíró lenni. Az lenne csak a szép... Az egyetlen probléma most már csak az, hogy tényleg ki kell találnom a megoldást.

Arcáról lefoszlott az ünnepélyes máz, visszaillesztette orrára a csíptetőt. – Támadt egy ötletem, tajpan. Tegye azt, amit az édesanyja.

Malcolm Struan néhány másodpercig értetlenül meredt rá, csak aztán kezdett neki derengeni, mire céloz Skye. – Vagy úgy? Szöktessem meg Angelique-et? Az ég áldja meg, azt hiszi, ez nekem még nem jutott eszembe? – mordult ingerülten. – De hová szöktessem? És ki fog minket összeadni? Macau borzasztóan messze van.

– Mi köze ennek Macauhoz? – kérdezte Skye.

– Mindenki tudja, hogy apám megszöktette anyámat, és a macaui anglikán templomban házasodtak össze szép csendesen és gyorsan, mert a nagyapám ellenezte.

Skye mosolyogva ingatta a fejét. – Ez a történet forog közszájon, de nem ez az igazság. A maga édesanyját és édesapját Orlov kapitány adta össze a *China Cloud* fedélzetén, Macau és Hongkong között a tengeren. A maga apai nagyapja tulajdonosi jogokkal ruházta fel az édesapját erre a rövid útra, és mint tudja, a tajpan törvénye úgy szól, hogy a hajókon a tulajdonos szava törvény.

Struan leesett állal nézett rá. – Ezt nem hiszem.

– A jó ügyvéd legfontosabb jellemzője, és én jó ügyvéd vagyok, Mr. Struan, nos, a jó ügyvéd egyik legfontosabb erénye, hogy jó hallgató legyen. A második, hogy legyen érzéke a tényekhez és a titkokhoz, a harmadik pedig, hogy tudjon hallgatni. A legfontosabb potenciális kliensekről igyekszem mindig mindent megtudni... Hogy minél jobban segíthessem őket. – Felszipantott egy csipetnyi tubákot, tüszentett. – A Nemes Ház Ázsia legelső cége, széltében-hosszában legendák keringenek róla, úgyhogy, amikor Hongkongra érkeztem, első dolgom volt, hogy megpróbáltam kirostálni a legendákból a tényeket, megtudni, mi az igazság Struanék, Brockék, az amerikai Cooper és társa, Wilf Tillman dolgában. Még Szergejevnek is utánanézttem. Azt hiszem... – elhallgatott.

Struan üveges szemmel meredt a semmibe, szemmel láthatólag nem is hallotta, mit mond neki.

– Mr. Struan...

– Bocsásson meg, mit is mondott?

– Öröömre szolgál, hogy megoldhattam a problémáját. Természetesen lesznek kisebb-nagyobb gondok, viszont hajói vannak, kapitányai vannak, és egy brit hajó kapitánya bizonyos körülmények között összeadhat házasulandókat. Maga most már tajpan, utasítsa valamelyiket. *Quod erat demonstrandum.*

– Mennyei, maga fantasztikus. Egyszerűen fantasztikus. Biztos ez, amit az apámról meg az anyámról mondott?

– Biztos. Az egyik informátorom Morley Skynner, az *Oriental Times* tulajdonosa volt, Dirk Struan kortársa. Öregember volt már, mikor megismertem, imádott a régi időkről fecsegni. De más forrásból is hallottam... Mrs. Fotheringilltől, mielőtt meghalt. Skynner körülbelül nyolc éve hunyt el. Ismerte?

– Nem. – Malcolm reménye kezdett elpárologni. Ha ez a történet igaz lenne, Hongkongban mindenki tudna róla.

– Dirk Struan úgy döntött, hogy titokban tartja. Úgy döntött, hogy egy „csendes” templomi esküvő inkább használ a cég arcának. Elég befolyásos ember volt ahhoz, hogy ezt keresztülvigye, sőt még Brockot is rávegye, így igaz, ahogy mondom.

– De ha... – Struan elhallgatott, felderült az arca. – De igaz vagy sem, ez most nem számít, igaz?

– Ahogy mondja. De igaz. És hogy ez igaz, ez jelen esetben nagyon fontos, mivel tökéletes védelmet nyújt magának az anyjával szemben. Végtére is maga csak azt teszi, amit ő. Csak az ő példáját követi.

– Uram, az egekben, Mennyei, magának megint igaza van! – Struan még izgatottabb lett. – Van erre bizonyítéka?

Persze hogy van, csacsi fiú, gondolta Skye, de nem fogok mindent egyszerre kitálalni. – Igen, van, Hongkongban. Ahhoz, hogy odamenjek és elhozzam, természetesen szükségem van némi készpénzre. Legyen mondjuk ötezer, és akkor ebben benne van a tanácsom és a bizonyíték is. És ha bármikor akad egy ilyen gordiuszi csomója, csak jöjjön, én boldogan elvágom. Mire maga odaér

Hongkongba, kezemben lesz a szükséges bizonyíték, amire szüksége van.

– Uram az egekben, és én már azt hittem, mindennek vége! – Struan visszaült a székre. Most már semmi sem akadályozhat meg, gondolta. – És mit tud még rólam és a múltunkról?

– Sokat, Mr. Struan – felelte mosolyogva Skye –, de bármilyen értékes adatokról van is szó, egyelőre még nem aktuálisak.

Malcolm Struan hazafelé tartott, nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen boldog. Még a fájdalom s a botjai sem zavarták annyira, mint rendszeren.

Miért is ne? – szinte dalra fakadt. Jövő héten elveszem a világ legszebb lányát, anyámnak túljárok az eszén – alig várom, hogy lássam az arcát –, ma este nagy murit csapunk, Norbert pedig pont jókor érkezett vissza, hogy visszaküldjem a teremtőjéhez. Ajíjje! Jókedvűen köszöngetett a vele szembejövőknek. A jokohamaiak szerették is, sajnálták is. Mint a Nemes Ház tajpanját tisztelték, mint a kolónia üdvöskéjének leendő férjét irigyelték.

A felhők közül előtörő napfény csak tovább javította hangulatát. A napfényben felszikrázott a tenger, a flotta hajói egymás után soroltak be az öbölbe. Aylesbury kutterének matrózai már eveztek is a zászlóshajó felé, a többi kisebb vízi jármű a postahajó körül csoportosult. Struanék egyik kereskedőhajója, a *Lady Tess*, amely a Jokohama-Sanghaj-Hongkong útvonalon járta a vizeket Ázsiában, majd az összes nagyobb kikötőket érintve ment Londonig és vissza, már indulásra készen várt az esti apályra.

A *Lady Tess* kapitánya meg is felelné, gondolta Struan. Lavidarc Smith nagydarab, vörös képű ember volt, s mint Struanék legtöbb kapitánya, ő is hosszú évek óta szolgált már a Nemes Házat. Csak az a baj, hogy sose kedveltem valami nagyon, jobb volna inkább, ha az öreg Sheely adna össze minket. Kár, hogy Mennyeinek csak most jutott eszébe ez az ötlet, nem akkor, amikor még itt volt. Mindegy, zszsz.

Na és Vincent Strongbow, a *Prancing Cloud* kapitánya? A *Prancing Cloud* vasárnap érkezik, és szerdán indul vissza Hongkongra. Ez épp jó... így lesz időm megölni Norbertet, és hajóra

szállni, mielőtt még Sir William felelősségre vonhatna. Akkor ezt eldöntöttük. Mennyeinek még egy dologban igaza van: nagyon óvatosnak kell lennem, nem szabad szólnom senkinek, még Angelnek sem, csak közvetlenül előtte. Mennyeiben megbízom, megesküdtök, hogy tartja a titkot, és egy évig azt sem mondja el, mennyi volt a tiszteletdíja. Ajíjje, ötezer font... Mindegy, megtalálta a megoldást, amire szükségem volt. Hála legyen Istennek!

És megfogadom, hogy csökkenteni fogom a medicinát, sőt megpróbálom abbahagyni. Angelnek is tartozom vele, hogy meggyógyuljak és megerősödjek, és kezembe vegyem a Nemes Ház irányítását. És ha Angel mellettem lesz, erre képes is vagyok...

Lópaták csattogása zökkentette ki ábrándozásából. Odaintett a lovasoknak. Csak most vette észre, hogy már a templom közelében jár, a nap magasan áll, orrában érzi a tenger, a lovak, a föld és az élet illatát. Hirtelen támadt buzgóságában hálaimát kezdett rebegni, amikor észrevette a part felé tartó gőzkutterüket. Jamie McFay állt a közepén, mélyen egy újságba merülve. Erről eszébe jutott a posta. Irányt váltott, és még a kutter kikötése előtt kiért a mólóra.

– Jamie! – harsant a hangja, hogy túlkiabálja a motor dohogását; integetni kezdett. McFay egy pillanatig hunyorogva kémlelte a partot, aztán visszaintett. Elég volt egy pillantás az arcára. – Fölmegyek a hajóra.

Ügyetlen mozdulattal lépett a fedélzetre, nehezeére esett a járás két bottal a lejtős felületen, de sikerült. Odament McFayhez, hagyta, hogy belekaroljon és lesegítse a három lépcsőn a kajütbe. A kajüt tágas és barátságos volt, a közepén álló, lecsavarozott lábú asztalt lecsavarozott padok fogták közre. A padok alatt ládák. Az asztalon takarosán kötegelve ott hevert a posta, külön a levelek, külön az újságok és képeslapok, külön a könyvek. Az egyik halom tetején azonnal észrevette anyja levelét, jellegzetes írását. Anyja másik – már fel is bontott – levele is ott hevert az asztalon, az McFaynek szólt.

- Örülök, hogy látom, tajpan.
- Mi újság?
- Tessék, itt az én levelem.

Ezennel közlöm Önnel, hogy míg a fiam a nagykorúságot el nem éri, semmilyen körülmények között nem köthet házasságot. Sir Williamet és Michaelmas Tweet tiszteletes urat (ugyanazzal a postával) már értesítettem, és a mai napon egy gondosan megfogalmazott kommunikét is közzétettem az Orientál Timesban (csatolva). Ugyancsak értesítettem a vizeinket járó hajóskapitányokat, és megparancsoltam nekik, hogy terjesszék ezt az információt. Tájékoztattam Ketterer admirális urat is (az ő postájával), számítva arra az esetre, ha a fiamnak netán eszébe jutna, hogy a megfelelő körülmények között hajóskapitányok is összeadhatják hajójuk utasait. Hogy a fiam a huszonegyedik születésnapja után mit tesz, az természetesen az ő dolga. Addig viszont, esküszöm, a tőlem telhető legjobb módon védelmezem érdekeit.

Malcolm Struan úgy érezte, mintha kifogyott volna tüdejéből a levegő. Arcából minden vér lefutott. Feltépte a maga levelét. Csaknem szóról szóra ugyanúgy szólt, mint McFayé, csak valamivel bizalmasabb hangnemben íródott, és a megszólítása volt más: Legdrágább fiam! És így végződött:

Hidd el, fiam, hogy mindez a te javadat szolgálja. Sajnálom, hogy a lány szénája ilyen rosszul áll: most hallottuk a Francia Indokínai Társaságtól, hogy a franciák csalás miatt keresik az apját. Azt már te is tudod, hogy az egyik nagybátyja Párizsban az adósok börtönében ül. Ha mindenáron kell neked ez a leány, legyen a szeretőd, bármennyire nem értek is vele egyet, de hidd el, ez a leány csak bajnak van. Én természetesen nem vagyok hajlandó megismerkedni vele.

Remélem, részem lesz abban az örömben, hogy még karácsony előtt látlak, és akkor ezzel véget is ér ez a szomorú történet. Szeretnék írni Brock újabb gonoszságairól, de azt itt kell elintézni és nem Jokohamában. Szerető anyád.

Az utóirat ott volt a levél végén, titkos üzenetet tehát nem tartalmazott.

Struan lassan darabokra tépte a levelet. Majd szétrobbant a dühtől, amiért anyja ilyen sakk-matt helyzetbe hozta. – Ez a nő... – hörögte, észre se véve, hogy hangosan beszél – ez a nő egy boszorkány, egy ördögi boszorkány. Hogyan képes...

McFay csak várt és csak várt, várt, egyre komorabb lett.

Mikor végre úgy érezte, kitisztultak a gondolatai, Struan megszólalt. – Na és az újságban mi van?

A cikk nagyon kurta volt:

Mrs. Tess Struan, a Struan cég jelenlegi vezetője ma bejelentette, hogy jövő év májusának huszonegyedik napján, legidősebb fia huszonegyedik születésnapjának tiszteletére és abból az alkalomból, hogy hivatalosan is beiktatják a Nemes Ház tajpani tisztjébe, nagy ünnepséget rendez.

– Hát, Jamie – mosolyodott el kesernyésen Struan. – Ennél jobban nemigen árthatott volna nekem az anyám, igaz?

– Hát nemigen – felelte McFay; sajnálta Struant. Struan elmesélte a két pappal folytatott sikertelen alkudozását, amivel csak még jobban megrázta McFay t.

– Jóságos ég, tajpan, hát ez így nagyon nehéz... Na és, mi volna, ha keresnénk egy másik kapitányt?

– Nem nagyon hiszek én ebben, Jamie. Mennyei azt mondja, a legnagyobb titokban kell tartanunk a dolgot, főleg Sir William előtt, ő letilthatja az esküvönket, mivel mindketten kiskorúak vagyunk. Ráadásul most, hogy anyám hivatalos levélben értesítette, Sir William kénytelen lesz szólni Seratard-nak. Hogy az Isten verje meg anyámat!

A látóhatár felé fordult a tekintete, érezte, hogy feltolulnak könnyei, de visszanyelte őket. „A tajpan sose sír”, anyja mindig ezt hajtogatta, ez volt az első, amit anyja szavai közül megjegyzett. „A tajpan sose sír, a tajpan fölötte áll az ilyesminek, a tajpan harcol, mint Dirk, elviseli a terheket.” Ezt hajtogatta éveken át újra meg újra, holott Culum, a férje elég gyakran sírt.

Valahogy észre sem vettem, mennyire megveti anyám.

Ő bezzeg sose sírt. Sose láttam sírni.

Én se fogok. Elviselem a rám rótt terhet. Esküszöm, hogy méltó leszek a tajpani címre. Anyám soha többé nem fog anyáskodni fölöttem. Igen, Tess, el fogom viselni. Szeme McFay felé fordult. Nagyon öregnek, nagyon magányosnak érezte magát. – Szálljunk partra!

McFay már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de nem szólt. Furcsa volt az arca. A vele szemben lévő ülésre mutatott, ott is hevert egy levélcsomag.

– Ez meg micsoda?

– Ványadt Willie postája. Bertram, a követség új mindenese annyira rosszul volt, hogy felajánlottam neki, hogy majd én átviszem a mai postát... – McFay keze ugyanúgy remegett, mint a hangja. Az asztalra tette a nagy levélköteget. A levelek keresztül-kasul voltak kötve, közepükön ott virított a kormány pecsétje. De azért így is könnyen végig lehetett lapozni a levelek sarkát, és megtalálni Tess Struan két levelét. A Sir Williamnek szólót és a Ketterer admirálisnak szólót.

Malcolm Struan tarkóján meredezni kezdtek a kurta pihés szálak. A Királyi Posta szállítmányának eltulajdonításáért akasztás járt.

34

A két férfi rettegve meredt a levélkötegre. A kajütben megsűrűsödött a levegő. Struan nem szólt, csak nézte McFayt, mindkettőjükben meghűlt a vér. Végül McFay döntött – Struan helyett is. Remegő kézzel megfogta a zsinórt. Mozdulata cselekvésre készítette az addig bénultan álló Struant. Kinyújtotta a kezét, és elrántotta McFay elől a levélköteget. – Ne, Jamie, ezt nem szabad!

– Ez az egyetlen lehetőség, tajpan.

– Nem az egyetlen. – Struan megigazította a zsinórt, örült, hogy a pecsét sértetlen maradt. – Ilyet nem szabad csinálni – mondta. Hangja ugyanolyan erőtlen volt, mint a térde, utálta ezt a gyengeséget. – Sose bocsátanám meg magamnak, ha elkapnák. Nekem pedig egyszerűen nincs hozzá bátorságom... Arról nem is beszélve, hogy ilyet nem szabad csinálni.

McFay arcát kiverte a veríték. – Szabad vagy nem szabad, senki nem tudná meg. Ha nem csináljuk, nincs esélye. Bár talán kereshetnénk egy kapitányt, akár Brocknál is, nekik indul a jövő héten egy hajójuk. – Malcolm Struan csak a fejét rázta. Az agya teljesen tompa volt, nagy erőfeszítésébe került, hogy gondolkodásra serkentse. Egész életében valahányszor szorult helyzetbe került, mindig azt kérdezte magától: mit tenne most Dirk Struan, a tajpan? De igazi válasz soha nem jutott eszébe.

Végül nagy sokára, fáradt hangon megkérdezte: – Maga mit tenne, Jamie? És mit tenne Dirk Struan?

McFaynek eszébe jutott a magabiztos gigász: ő még látta néhányszor, beszélgetett is vele... Még nagyon fiatal volt akkoriban, épp hogy csak megérkezett Ázsiába. – Hát ő... – McFay lassanként elmosolyodott. – Hát ő, Dirk... Igen, megvan. Azt hiszem, ő azt mondaná, szálljunk partra a fedélzetmesterrel együtt, majd ő kiviszi a kuttert, „jár vele egyet, mert valami neki itt nem stimmel”, aztán... Aztán, mikor már messze kint járna a vízen, szépen kinyitná a vízelzárókat, és mialatt a csónak megtelne vízzel, kötne valami jó nagy nehezéket a postára, hogy-fel ne vethesse a víz, aztán kiállna

a tatra, rágyújtana egy szivarra, megvárná, míg a csónak elsüllyed, aztán partra úszna. Ó ugyan nem nyúlt a postához... – McFay mosolya angyalivá vált. – No, mit szól hozzá?

A Tokaidón történtek előtt Struan jó úszó volt. Most tudta, hogy úgy elmerülne, mint egy balta nyél nélkül. – Nem bírnék kiúszni a partra.

– De én igen, tajpan.

– Igen, de ez nem a maga problémája, Jamie. És ha sikerülne is, akkor is csak egy hetet nyernék általa, azzal meg nem érnék semmit. Zsosz. Nem lophatjuk el a postát. Maradjunk abban, hogy ezt az egészet elfelejtjük, eh? – Kezet nyújtott. – Maga tényleg jó barátom. Ne haragudjon, hogy így bántam magával.

McFay baráttan megrázta a felé nyújtott kezét. – Fátylat rá, megérdemeltem, amit mondott. De, tajpan... tényleg gyerekjáték volna.

– Köszönöm, de nem. – Malcolm Struan életében immár tízezredszer döbbsen rá, hogy ő nem Dirk Struan, és nem is lesz soha. Tokaidó előtt még meg mertem volna csinálni, de most... Ez a Tokaidó az egész életemre ki fog hatni. – Egyedül kell megoldanom.

Partra szállt, hazasántikált, felment a lakosztályába. A kis palack még tele volt, de nem húzta meg, elszántan visszatette a fiókba. Nagy nyögve odahúzta székét az ablakhoz, és megkönnyebbülten beleroskadt.

Győzni fogok, fogadkozott. Könyörgök, Uram, segíts meg! Nem tudom, hogyan, de el fogom nyerni Angeliqúe-et, le fogom győzni a fájdalmat, az ópiumot, Tokaidót, Tesst, és győzni fogok...

Álma mély és pihentető volt. Amikor felébredt, Angeliqúe ott volt mellette, mellette ült egy székben, és mosolyogva nézett rá.

– Jó napot, drágám! De jól aludt. Épp idejében ébredt, át kell öltöznünk az estélyre. – Angeliqúe szeme csak úgy ragyogott. Felállt, odahajolt Struanhoz, megcsókolta és letérdelt mellé. – Hogy van?

– Ha magát látom, mindig boldog vagyok. – Struan hangja tele volt szeretettel, de nem palástolta nyugtalanságát.

Ez a hang döntésre készítette Angeliqúe-et. Fontos volt, hogy kizökkentse Struant szokásos komolyságából, azt akarta, hogy

érezze jól magát ma este. – Van egy meglepetésem a maga számára – mondta huncutul.

– Micsoda?

Angelique felpattant és peregni-forogni kezdett, mintha táncolna. Hirtelen felkacagott. – Ide nézzen! – Felemelte a szoknyáját és az alsószoknyáját, látni engedve hosszú, tökéletes lábát, selyemharisnyáját, pikáns harisnyakötőjét s csipkés szegélyű, kurta szárú bugyogóját. Struan a szoknya fellebbentésekor a hagyományos, mindent eltakaró, hosszú szárú bugyogóra számított. A látványtól elállt a lélegzete.

– Magasságos ég... – hebegte.

– Csak a maga kedvéért, drágám – mondta Angelique. Egy pillanatra kacéran a feje fölé emelte a szoknyát, aztán hirtelen leengedte. Legyezgetni kezdte magát. – Ez a legújabb divat. Nincs többé bokáig érő bugyogó, annak örökre befellegzett. A *Figaróban* azt írják, hogy a legdivatosabb párizsi hölgyek mostanában az Operában még bugyit sem viselnek... Csak hogy titokban örömet szerezzenek vele a szeretőjüknek.

– Eszébe ne jusson! – nevetett együtt Angelique-vel Struan. Megfogta Angelique kezét, és az ölébe vonta. – Meg is vadulnék a gondolattól.

Angelique Struan vállára hajtotta fejét, örült, hogy bevált a taktikája. – Majd vacsora közben vagy amikor táncolunk, a fülébe súgom, hogy elfelejtettem bugyit felvenni... Csak azért, hogy felizgassam az én hercegemet. De majd csak akkor, ha házasok leszünk... Ugye, nem baj, chérie? Nem zavarja ez az új divat, ez a bugyinélküliség?

– Dehogyan zavar – felelte Struan. – Ha egyszer ez a divat, hát ez a divat.

– Azt mondta legutóbb, hogy ezen a mai estén megünnepelünk valamit.

Struanból hirtelen mintha elpárolgott volna minden derű. – Igen, úgy volt, de legyen türelmes hozzám, Angel. Néhány nap múlva majd megmondom magának az igazi okot. Egyelőre azonban el kell halasztanunk egy kicsit. De addig is, ugye tudja, hogy szeretem, szeretem, szeretem magát...

Estére változékonyra fordult az idő, de ez nem hűtötte le Struan estélyének hangulatát. A Struan-ház legnagyobb ebédlője pontosan ilyen célokra épült. Mellette eltörpült a kolónia összes hasonló jellegű terme, kivéve a Klubét. Szikrázó ezüstnemű, kristálypoharak, a legfinomabb pekingi porcelán, a harminc-egynéhány vendég estélyi ruhában, díszegyenruhában. Hoag elhárította a meghívást, mondván, lázas.

A vacsora szokás szerint bőséges volt és sokáig tartott. A vacsora végeztével a hosszú asztalt a fal mellé tolták. Tánc! Ritka esemény volt az ilyesmi, de valahányszor Angelique is ott volt, szinte kötelező. Minden vendég táncolni akart vele. Csak McFay nem, de ő is csak ma este nem. Korábbi megállapodásuknak megfelelően McFay még az asztaltologatás zűrzavara előtt távozott. – Elnézésüket kérem, de nincs valami nagy kedvem táncolni. Most meglógok, tajpan.

– Megesküdtünk, hogy elfelejtjük ezt a mai ötletet.

– Nem erről van szó, egyszerűen csak szeretném egy kicsit összeszedni magam.

Ma este csupán Angelique volt az egyetlen hölgyvendég, a másik kettő, Hoag doktorhoz hasonlóan, a betegágyat nyomta. Angelique arca egyre jobban kipirult a keringők és polkák hatására. André Poncin zongorázott, a tavasszal érkezett, hatalmas üdvrivalgással fogadott nagy hangversenyzongorán. Minden vendég csak egyszer táncolhatott Angelique-vel, akinek minden négyfordulónként pihenőt engedélyeztek, továbbá azt is, hogy valahányszor csak kívánja, abbahagyhassa. Angelique arca szinte tüzelt. Új, vörös selyemkrinolinját viselte, de a krinolinnak nem volt feltéve minden merevítő karikája, így a ruha csak még jobban kiemelte keskeny csípőjét és duzzadó kebleit. Mellbimbóit a dekadens párizsi divatnak megfelelően épp csak elfedte a ruha, a férfiaknak majd kiesett a szemük.

– Elég lesz, *mes amis* – mondta Angelique egy óra múltán. Bejelentését fájdalmas felkiáltások fogadták. Akik még nem táncoltak vele, könyörögtek, hogy ne hagyja még abba. Angelique visszament Struanhoz. Struan egy nagy, faragott, tölgyfa karosszékben ült az asztalfőn, borral és konyakkal vigasztalta magát. Élvezte Angelique látványát, de mint mindig, most is rettenetesen csalódottnak érezte magát, amiért nem ő lejtette vele

az első táncot, sőt az utolsót sem, ami szokás szerint járt volna neki. Egészségesen jó táncos volt. Angélique leült Struan székének karfájára. Struan fél karral könnyedén átölelte a derekát, Angélique Struan vállára fektette a kezét.

– Csodálatosan táncol, Angel.

– Ezek egyike sem táncol úgy, mint maga – súgta oda a lány. – Épp ez volt, ami először is megfogott magában...

Ujjongás szakította félbe mondandóját: André Poncin ujjai alatt felcsendültek a kánkán első, lassú, izgalmas akkordjai. Angélique megrázta a fejét, nem mozdult.

Meglepetésre Pallidar és Marlowe állt a terem közepére. Egyenruhájuk nadrágja köré szoknya módra törülközőket tekertek. A vidám, pikáns zene egyre gyorsult, a két férfi jókedvű táncparódiába kezdett, járták a táncot, amely Párizson kívül megbotránkoztatta az egész civilizált világot, járták mind gyorsabban és gyorsabban, egyre magasabbra emelve törülközőszoknyájukat, lábukat magasra rúgva egészen addig, míg kivörösödve és izzadva le nem roskadtak. A mutatványt fülsiketítő tetszésnyilvánítás fogadta.

Struan velük együtt nevetett. Elengedte Angélique-et, Angélique odament Pallidarhoz és Marlowe-hoz, felsegítette őket, gratulált.

Pallidar lihegett, s túljátszott fájdalommal felnyögött. – Azt hiszem, egy életre elintéztem a derekamat!

– Pezsgőt a hadseregnek, rumot a haditengerészetnek! – kiáltott fel jókedvűen Angélique. Belekarolt a két férfiba, és odavezette őket Struanhoz. – Mit szólna hozzá, ha én is kánkánoznék, darling?

– Az azért túlzás lenne.

– Szerintem nem – mondta Marlowe.

– De igen – szögezte le ismét Struan, és titkon összemosolygott Angélique-kel.

Mikor Poncin ismét játszani kezdett, keringőt választott. Ez elég volt ahhoz, hogy Angélique megmutathassa a bokáját, de ahhoz nem, hogy feltárja: nincs rajta bugyogó. A *Le Figaro* cikkét Poncin mutatta meg Angéliquenek, ő bátorította rá, hogy próbálja ki – ez kettejük titka volt. Egész este figyelte Angélique-et és a körülötte legyeskedőket: a többiek fölé tornyosuló Babcottot, a ragyogó egyenruhás Pallidart és Marlowe-t. Angélique most Aylesburyvel táncolt. André Poncin elmosolyodott, s játék közben szabadjára

engedte gondolatait. Vajon mit szólnának hozzá, ha tudnák? Mit szólnának, ha tudnának a fülbevalóról, az angyalcsinálásról és hogy miként tüntettem el a bizonyítékot? Úgy fordulnának el Angelique-től, mint egy leprástól, még a szerelmes Struan is. Sőt, ő fordulna el tőle elsőként.

Ha másképp állnának a dolgok, és Párizsban lennék Angelique-vel, hátam mögött a Nemes Ház pénzével, hatalmával és szerető, de invalidus férjével, micsoda titkokat tudnék kilesni... Angelique-et kitanítanám a női módszerekre, kicsit kiköszörülném a karmait... Minden szalon és minden ágy szívesen látná. És ha egyszer belekóstolna a „nagy játszma” ízeibe, többé abba sem akarná hagyni.

Na és az én ágyamba...? Előbb vagy utóbb odakerülne, ha egy kicsit meghúznám a gyepelőt. De már nem kívánom. Nem akarom ezt tenni vele, legfeljebb bosszúból. Van még bőven szórakoznivaló ezen a világon...

– Ragyogó ötlet, André! – Phillip Tyrer nézett rá fülig érő szájjal. – Settry azt mondja, maga találta ki az egészet.

– Micsodát?

– A kánkánt.

– Ja, igen. – Poncin keze egy ideig folytatta még a keringőt, aztán befejezte. – Ideje egy kis szünetet tartani, igyunk valamit – mondta. Úgy gondolta, jobb alkalom nem kell ahhoz, hogy Tyrert sarokba szorítsa.

– Hallom, hogy egy bizonyos hölgy szerződése annyi, mint egy követ fizetése – mondta franciául. Nem kerülte el figyelmét, hogy Tyrer zavartan elvörösödik, és gyors pillantást vet maga köré. – Jaj, Phillip, ne idegeskedjen, maga a barátom és különben sem vagyok az az indiszkrét fajta. Tudja, hogy szívemen viselem az érdekeit. – Poncin elmosolyodott, eszébe jutott a jedói várban történt találkozásuk. – A szívügyeknek semmi közük az államügyekhez, bár nézetem szerint Franciaországnak Nagy-Britanniával együtt osztoznia kéne minden zsákmányon, nem?

– De igen, szerintem is, André. A tárgyalások eddig sajnos nem haladnak valami jól, patthelyzetbe kerültünk.

– Beszéljünk inkább franciául, *eh?*

– Igen, igaz van. – Tyrer dandy módra a zsebkendőjével törölte meg homlokát: hirtelen kiverte a veríték. – Sose hittem volna, hogy ilyen nehéz lesz.

Poncin intett, hogy hajoljon közelebb. – Nézze, én tudok egy módot, hogyan lehetne ezt elintézni. Ne menjen oda a lányhoz ma este, még akkor sem, ha már megbeszélték. – Csaknem elnevette magát, látva, hogy Tyrernek leesik az álla. – Hányszor mondjam már magának, hogy itt nincsenek titkok. Lehet, hogy tudnék magának segíteni. Már ha igényli.

– Igen, persze, persze hogy igénylem.

– Ez esetben...

Mindketten a másik szobában felállított rulettasztal felé pillantottak, ahol most hatalmas taps, nevetés és kiabálás jelezte, hogy Angélique nyert. Ma este nem játszottak pénzbe, csak értéktelen kínai bronzérmék heverték az asztalon. Vargas volt a krupié. Tyrer felsóhajtott. – Szerencsés a játékban, és szerencsés a szerelemben.

– Elég sokat tesz is érte – mondta epésen Poncin. – Magának is ezt kellene tennie. Hallgasson rám, hagyja a csudába a ma esti randevúját. Igen, tudom, hogy Raiko pontosan a maga könyörgésére egyezett bele. Egyébként nem Raikótól tudom, hanem ez egyik szolgálólányától. Ne menjen el, ne is üzenjen, hogy nem megy, egyszerűen csak menjen egy másik fogadóba, mondjuk a Liliomba. Kapja el bármelyik lányt. A legcsinosabbat Jukónak hívják.

– De André, én nem... Nekem semmi kedvem...

– Ha nem akarja ágyba vinni, hát ne vigye. Szórakozzon vele, ahogy akar. Igya le magát, vagy csak színlelje. Higgye el, meglátja, nem az ablakon dobja ki a pénzét. Holnap, amikor Nakama majd beszámol a dologról Fudzsikónak, és szóba kerül a szerződés vagy Raiko, viselkedjen úgy, mintha nem érdekelné a dolog, és holnap este ismétlje meg az eljárást.

– De...

– Valahányszor Nakama szóba hozza a dolgot, viselkedjen közömbösen, ne mondjon mást, csak azt, hogy a Liliom Fogadó számos tekintetben sokkal kellemesebb hely, mint a Három Ponty, förmedjen rá Nakamára, hogy többé ne is beszéljenek a dologról, és főleg Raikónak ne szóljon.

– Igen, de nem gondolja, hogy ez...

– Nem, nem gondolom, hacsak nem akar beleőrülni. És ha nem akarja megszerezni Fudzsikót valamilyen normális áron... Egyébként így is elég kínos helyzetbe keverte magát, Phillip, nem okos dolog így könyörögni, ez arc kérdése. Erről a tervről pedig ne beszéljen Nakamának, és csinálja legalább egy hétig.

– Egy álló hétig?

– Három hétig még jobb volna. – Poncin magában jót derült Tyrer szenvedő arckifejezésén. – Ha hallgat rám, nemcsak rengeteg pénzt takarít meg, de rengeteg lelki gyötrelmet is. Nagyon fontos, hogy úgy viselkedjen, mintha az egész dolog nem érdekelné, mintha dühítené, hogy minduntalan lemondják a megbeszélte randevúikat, mintha dühítené Raiko egyébként csakugyan égbekiáltó követelése... Egy ilyen magas beosztású tisztviselővel, mint maga, ezt nem lehet csinálni! Ez utóbbit egyébként csak harsogja el Nakama előtt egyszer-kétszer, de többször azért ne, nem buta fiú az a japán. Ugye, nem?

– Nem, egyáltalán nem, és szinte szomjazza a tudást.

Tudom, gondolta Poncin. Legfőbb ideje, hogy megoszd velünk a tőle szerzett tudást, elmondd, hogy mit hallottál tőle. Érdekes dolog, hogy ez a japán beszél angolul. Hála Isten, az én kémeimnek legalább annyira nyitva van a szemük és a fülük, mint az övéknek. Ez azért sokat megmagyaráz, bár azt nem tudom, velem miért nem hajlandó se angolul, se japánul beszélni, ha négy szemközt vagyunk. Gondolom, Ványadt Willie parancsolhatott rá.

– Nos – folytatta halkán –, Raiko ezek után könyörögni fog nekem, hogy járjak közbe az érdekében, és beszéljem rá magát, hogy menjen el hozzájuk. Egy hét után nagy kelletlenül ráállok. Amikor aztán majd találkozik Raikóval, viselkedjen nagyon keményen. Fudzsikóval szintén. De nagyon meggyőzően kell csinálnia, Phillip.

– De...

– Mondja azt Raikónak, hogy nagyon helyesen jár el, amikor mindenekelőtt a vendégei, tehát a maga érdekeit veszi figyelembe elsőként, főleg egy ilyen magas beosztású hivatalnokét, mint maga, ezt azért nyomja meg rendesen, és nagyon okosan tette, hogy hagyott magának időt a kérdés alapos végiggondolására. Mondja neki, hogy maga szerint sem árt az óvatosság, és annak a nőnek a

szerződését kiváltani egyelőre nem jó ötlet. Ne említse Fudzsikót név szerint, ne felejtse el, hogy az ő szemszögükből nézve csupán egy közönséges áruról alkudoznak, nem az ön szíve hölgyéről. Köszönje meg Raikónak a gondosságát, mondja azt neki, hogy alaposan végiggondolta a dolgot, és arra a megállapításra jutott, hogy a szerződés kivásárlása hiba volna. Mostantól kezdve egyszerűen csak bérbe veszi időnként annak a nőnek a szolgálatait, és ha az illető nő nem ér rá, *sigata ga nai*, nem számít, nem érdekes, az élet rövid satöbbi satöbbi.

Tyrer figyelmesen hallgatott. Tudta, hogy Poncinnak igaza van, de kis híján felnyögött a gondolatra, hogy csaknem egy hétig nem láthatja Fudzsikót. Képzeletében már felvillantak a rémképek, amint a lány ott nyöszörög sorra Jokohama minden egyes gajdzsinja alatt. – Igaza van, de azt hiszem, én erre nem vagyok képes. Mármint erre a színjátékra.

– De muszáj. Miért ne lenne képes? Ők is állandóan szerepet játszanak. Nem vette még észre, a nőknek nincs is más választásuk, főleg a Lebegő Világban. Na és a férfiak? Ők még rosszabbak. Gondoljon csak a bakufura, a vének tanácsára, gondoljon arra, hogy ők mennyit hazudtak. Vagy gondoljon Nakamára. Valóságos nagymesterei ennek a játéknak. Mert ez egy játék, és kész. Ne legyen balek. Ne nagyja, hogy Raiko dróton rángassa, és ráadásul még egy ilyen óriási összeget is leakasszon magáról. Ne hagyja, hogy kihasználja azt, hogy az Úr egy ilyen soha nem szűnő vágyakozással vert meg minket.

Poncin megborzongott. Nagyon is jól ismerte ezt az érzést. Ő maga is szenvedett tőle. Raiko tőle is sokkal többet kért, mint amennyit megengedhetett volna magának. Ez nem igaz, csattant fel magában ingerülten. Hogy másoknak hazudsz egy kicsikét, azzal semmi baj, de magadnak ne hazudj, különben véged. Az igazság az, hogy én léptem túl a határt, méghozzá boldogan. Tizenhét napja.

Abban a pillanatban, amint Raiko bemutatta nekem azt a lányt.

Abban a pillanatban, amint megláttam azt a lányt, holló haját, alabástrom bőrét, csábító tekintetét, tudtam, hogy a lelkemet is odaadnám, csak hogy megkaphassam. Én, André Edouard Poncin, Franciaország hú szolgája, kém, gyilkos, az emberi gonoszságok

szakértője, a nagy cinikus egy pillanat alatt beleszerettem, örület, de igaz.

Abban a pillanatban, amint ez a lány elhagyta a szobát, azt mondtam Raikónak: – Raiko, amennyit akarsz, amit kérsz, fizetem.

– Bocsáss meg, Furanszu-szan, de ez az ügy többre fog kerülni. Ki se merem mondani. Még akkor is így lesz, ha a lány hajlandó belemenni... De még nem mondott igent.

– Bármilyen pénz, fizetek. Kérlek, kérdezd, kérdezd, egyetért-e.

– Természetesen megkérdezem. Kérlek, gyere vissza holnap napszálltakor.

– Nem. Kérlek, most kérdezz... Most kérdezz, én várok.

Csaknem két órát kellett várnia. Várakozás közben hol könyörgött, hol reménykedett, hol fohászkodott, hol halálos kétségbeesés kerítette hatalmába. De aztán Raiko szavai új életet leheltek bele.

– A lány neve Hinode. Azt jelenti: napfölkelte. Huszonkét éves, és azt mondja, hajlandó, de vannak kikötései. Mármost a pénzen kívül.

– Amit Hinode akar.

– Előbb hallgasd meg. – André Poncin még sose látta ilyen komornak Raikót. – Hinode azt mondja, hajlandó egy évig és egy napig az ágyasod lenni. Ha ezen az utolsó napon úgy dönt, hogy veled marad, neked adja az *inocsiját*, a lelkét, és még egy esztendeig veled marad. Ezt így csináljátok évről évre, amíg úgy nem dönt, hogy elhagy. Megesküszöl, hogy ha el akar hagyni, elengeded?

– Megesküszöm. Mikor kezd?

– Várj, Furanszu-szan, van még más is. A házában nem lehet tükör, nem is vihetsz tükröt a házába. Amikor Hinode levetkőzik, a szobájában mindig sötétnek kell lennie, kivéve a legelső alkalmat. Csak egyetlenegyszer láthatod őt, Furanszu-szan. Mi is van még? Ja, igen. Abban a pillanatban, amint valamilyen jel kiütközik rajta, vagy amikor Hinode megkér téged, te habozás nélkül meghajolsz előtte, megáldod, és ott maradsz mellette, amíg kiüríti a méregpoharat vagy magába mélyeszi a törét. Ott maradsz mellette és megvárod, míg meghal, hogy megadd a tiszteletet az áldozatának.

André Poncin körül megperdült a világ. – Meghal?

– Hinode azt mondja, ő szívesebben használna kést, de nem ismeri a gajdzsinok ízlését.

André Poncinnek eltartott egy darabig, amíg képes volt megszólalni. – És ez gondolom, lesz akkor, mikor én mondom, jel csúnya.

Raiko vállat vont. – Vagy amikor ő ítéli annak, mindegy. Ha ő felkér rá, meg kell tartanod az ígéretedet. Mindent írásos szerződésbe foglalunk. Egyetértesz?

André Poncin nem értette egy darabig. Nem ment könnyen. – És Hinode betegsége van korai? Nincs még jel?

Raiko szeme meg se rebbent. – Hinode nem beteg, Furanszu-szan, semmi baja. A teste makulátlan.

Nem beteg, a teste makulátlan, visszhangoztak egyre nagyobb erővel André Poncin agyában a szavak. De hát én tisztátalan vagyok!

– Miért? Miért ért egyet, miért... Ő tud, tudja, hogy én rossz, én beteg, igen?

Egy szolgálólány, aki mindedig odakinn várakozott készenlétben a verandán, megrettent Poncin ordításától, felrántotta a sódzsit, majd Raiko intésére engedelmesen becsukta megint. Raiko finom mozdulattal ajkához emelte csészéjét, és ivott egy korty szakét. – Természetesen tudja, Furanszu-szan.

Poncin letörölte szája sarkából a nyálat. – Akkor miért egyetért?

Raiko szemében megint felvillant az a különös fény. – Bocsáss meg, de Hinode ezt nem akarja elmondani. Ez is benne van a kettőnk megállapodásában, hogy én nem faggatom. És ennek a ti szerződésedekben is benne kell lennie. Nem szabad őt sürgetnünk. Azt mondja, hogy majd a megfelelő időben, amikor ő is úgy gondolja, elmondja. – Raiko nagyot sóhajtott. – Kérlek, bocsáss meg, de ennek benne kell lennie a szerződésben.

– Rendben van, kérlek, csinálj szerződést...

Végtelennek tetszett az idő – valójában néhány nap telt csak el, mire a szerződést aláírták, lepecsételték, és André Poncin a karjaiba zárhatta Hinodét. A tisztátalan Poncin a tiszta Hinodét. És holnap megint a karjaiba zárja...

Összerezcent: egy kéz nehezedett a vállára. Felkapta a fejét, csak most döbbsent rá, hogy Struanék nagytermében van. Phillip állt

mellette: – Rosszul érzi magát, André?

– Tessék? Ja, nem, nem. – Poncin szíve hevesen kalapált, hátát kiverte a hideg veríték. Eszébe jutott, mit ígért a szerződésben. – Bocsásson meg... csak elgondolkoztam. – Hirtelen nyomasztani kezdte a helyiség, úgy érezte, muszáj kirohannia a levegőre. Felállt, megtántorodott. – Kérje meg Henryt, hogy játsszon, én nem... én nem érzem magam valami jól... Bocsásson meg, de én most megyek.

Tyrer értetlenül meredt utána. Babcott jött oda hozzá a rulettasztaltól. – Mi van vele? Úgy néz ki a szerencsétlen, mintha egy kísértetet látna.

– Nem tudom, George. Egyik pillanatban még semmi baja sem volt, másik pillanatban fehér lett, mint a fal, mindenfélét összevissza motyogott, dőlt róla a víz.

– Amiatt, amiről beszélgettek?

– Nem hiszem, én csak tanácsot kértem tőle, mit csináljak Fudzsikóval meg Raikóval. Róla szó sem volt. – Néztek Poncin után, aki se látva, se hallva vágott át a helyiségen.

Babcott összeráncolta a szemöldökét. – Nem tetszik nekem, általában nagyon jó kedélyű. Szerencsétlen... biztos köszvényes. Bárcsak lenne rá orvosságom.

– Ha már a jó kedélynél tartunk – mondta Tyrer –, nem is tudtam, hogy maga ilyen kitűnő táncos.

– Én sem – felelte harsogó kacagással Babcott. – De nagyon fel voltam pezsdülve. Angelique mindenkire így hat. Normális körülmények között úgy táncolok, mint egy rinocéroz. – Mindketten Angelique-re néztek. – Remek teremtés ez a lány, a nevetése pedig egyenesen csodálatos, annyira magával ragadó.

– Az, igen... Szerencsés fiú ez a Malcolm. Kérem, bocsásson meg, de oda kell mennem Seratard-hoz, megkérem, hogy helyettesítse André. – Phillip Tyrer otthagya Babcottot.

Babcott elnézte Angelique-et. Milyen furcsa dolog, hogy egy orvos megvizsgál egy páciens, és nem izgul fel. Még egy olyan lány esetében sem, mint, Angelique. Hidegen hagyott Kanagavában is, valahányszor megvizsgáltam, bár igaz, hogy sosem végeztem rajta semmiféle intim vizsgálatot. Nem is volt rá szükség, csak nemrégiben, amikor szokatlanul erős volt a menzese. Akkor

nyilvánvaló módon gondosan meg kellett volna vizsgálnom, de nem hagyta. Még sose láttam olyan sápadtnak, az ajkait olyan vértelennek. Most, hogy visszagondolok: furcsán viselkedett, a közelébe sem engedett, pedig előző este, amikor visszaadtam a keresztjét, meghallgattam a szívverését, megkopogtattam a mellét és a hátát, megtapogattam a hasát, úgy viselkedett, mint bármelyik más betegem. A pulzusa viszont nagyon heves volt, de látható okát nem találtam.

Elkerülte volna valami a figyelmemet? – tűnődött. A rulettasztalnál álló, szinte kicsattanó Angeliq-ue-et figyelte, milyen gyermekes örömmel tapsol, mikor nyer. A körülötte állók türelmesen tanígtatták a rulettasztal fortélyaira. Furcsa, hogy nem viseli azt a keresztet, pedig a legtöbb katolikus viseli. Főleg, ha imádott anyjától kapta ajándékba.

– Remek ez az estély, Malcolm – lépett oda ásítását elfojtva Aylesbury Struanhoz. – De ideje, hogy a tollasbálba menjek.

– Még egy konyakot? – Malcolm a kandalló előtt ült, amelyben már parázsra égett a fa.

– Nem, köszönöm, teljesen tele vagyok. Gyönyörű ez a hölgy, Malcolm.

– Az – bólintott büszkén Struan. A bor és a konyak elnyomta fájdalmát. Némiképp meg is nyugtatta, de nem annyira, mint a medicina szokta.

– Hát akkor jó éjt – Aylesbury kinyújtózott. – Most jut eszembe – mondta könnyed hangon –, be tudna nézni hozzám valamikor holnap?

– Bármikor, amikor önnek alkalmas. – Malcolm éles pillantást vetett rá, anyja levelének gondolatára úgy érezte, mintha egy jégcsapot döftek volna a gyomrába. – Tizenegykor megfelelne?

– Bármikor. De ha meggondolja magát, úgy is jó.

– Nem, jó lesz a tizenegy. Miről van szó, Sir William?

– Ráér holnapig.

– Miről van szó, Sir William? – ismételte Struan. Észrevette, hogy Aylesbury szánakozva néz rá. Nyugtalansága fokozódott. – Anyám leveléről, ugye? Nekem azt írta, hogy önnek is írt a mai postával.

– Igen, írt, de nem csak erről van szó. Mindenekelőtt Greyforthról szeretnék beszélni magával, most, hogy visszajött. Remélem,

kiverték a fejükből ezt az ostoba párbajt.

– Természetesen.

Aylesbury hümmentett, nem volt meggyőzve, de nem feszegette tovább a dolgot. Ennél többet, mint hogy figyelmeztette a feleket, nem tehetett.

– Mindkettejüket figyelmeztettem.

– Köszönöm. Mi a másik?

– A második az, hogy hivatalosan értesítettek: a kormány be akarja tiltani a brit alattvalók számára az ópiumkereskedést, meg akarja tiltani, hogy bármely brit hajó ópiumot szállítson. Fel akarják perzselni a bengáliai mákültetvényeket, teát akarnak ültetni a helyébe. Mivel ön vezette azt a delegációt, amely ebben az ügyben felkeresett, ezért úgy gondoltam, hogy talán ön az, akinek elsőként kellene szólnom.

– Ez tönkreteszi a kereskedelmünket egész Kínában, és az egész brit gazdaságot felborítja!

– Rövid távon minden bizonnyal komoly gondokat fog okozni a pénzügyminiszternek, de ez az egyetlen morális megoldás. Már évek óta meg kellett volna tennünk. Természetesen én is tisztában vagyok az ezüst-ópium-tea háromszög jelentőségével, és hogy mit jelent a megszüntetése miatt kieső adó a pénzügynek. – Aylesbury kifújta az orrát. Nagyon unta ezt az egészet, már évek óta téma volt a külügyminisztériumban. – Azt hiszem, megfáztam. Tudja mit? Hívjon össze jövő hétre egy tanácskozást, és beszéljük meg, hogyan tudnánk minimalizálni a kavarodást.

– Meglesz.

– Viszont a teaültetvényeink területének növelése jó ötlet, Malcolm. Csodálatos ötlet. Talán érdeklí, hogy az első bengáliai próbaültetvényekhez szükséges magvakat maga Sir William Longstaff, Hongkong első kormányzója csempészte ki Kínából, ő vitte Kew Gardensbe, amikor hazatért.

– Igen, tudom, még meg is kóstoltam azt a teát. Valamivel keserűbb és feketébb, nem hasonlítható a kínai tea finomságához, de még a japánéhoz sem – felelte türelmetlenül Struan. A tea ráér holnapig. – Mi van még?

– Az édesanya levele – felelte Aylesbury. – Őfelsége kormányának és tisztviselőinek nem szokásuk beleavatkozni a

polgárok magánéletébe. Az édesanyja azonban hangsúlyozza, hogy ön kiskorú, és ő az ön törvényes gyámja. A törvényes gyám jóváhagyása nélkül én nem járulhatok hozzá a házassághoz. Ez mindkét félre érvényes. Ne haragudjon, de ez a törvény.

– A törvényeknek vannak kiskapui.

– Néhány törvénynek valóban vannak, Mr. Struan – mondta barátságosan Aylesbury. – Nézze, én nem tudom, mi a gond ön és az édesanyja között, és nem is akarom beleütni az orromat... A kedves édesanyja felhívta a figyelmemet a *Timesban* megjelent hírecskére, amelynek ugyan többféle olvasata van, de egyik sem kellemes. Ha majd visszamegy Hongkongra, biztos vagyok benne, hogy meg tudja győzni az édesanyját. Ha pedig esetleg mégsem, májusban akkor is nagykorú lesz, és május már nincs messze.

– Ebben az egyben téved, Sir William – felelte Struan. Eszébe jutott, hogy Gordon Csen ugyanezt tanácsolta. – Május millió évnnyire van.

– Én biztos vagyok benne, hogy jól fognak alakulni a dolgok. Seratardnak ugyanez a véleménye.

– Már vele is megvitatta?

– Természetesen csak négyszemközt. A hongkongi francia nagykövet, ööö... nagyon jól tudja, mennyire vonzódik magához Angelique, és hogy ez a vonzalom kölcsönös. Angelique csodálatos lány, csodálatos feleség lesz belőle, bármi probléma van is az apjával.

Struan elvörösödött. – Róla is tud?

Aylesbury arcán elmélyültek a ráncok. – A sziámi francia tisztviselők nagyon aggódnak – felelte óvatosan. – Természetesen informálták Seratard-t, aki magától értetődően informált engem, és kérte a segítségünket. Bocsásson meg, de ebben az ügyben hivatalból el kell járnunk. Ön bizonyára azt is tudja, hogy bármi, aminek köze van a Nemes Házhoz, közérdeklődésre tart számot – tette hozzá rosszkedvűen. Sajnálta Struant, hogy ilyen nehézségekkel kell viaskodnia. – A hírnév ára, *eh?*

– Ha bármit is hall, nagyon hálás lennék, ha velem tudatná elsőnek... Négyszemközt.

– Megígérem, hogy folyamatosan tájékoztatom. – Struan a konyakosüvegért nyúlt. – Biztos, hogy nem?

– Nem, köszönöm.
– Van valami megoldás a problémára?
– Már mondtam magának – válaszolta hidegen, hirtelen támadt ingerültségét palástolva Aylesbury. Mintha számítana néhány hónap!
– Hamarosan betölti a huszonegyet, Hongkong pedig csak nyolc-kilenc napi útra van. Természetesen a meghívásom továbbra is érvényes, holnap tizenegykor vagy bármikor szívesen látom, de voltaképp csak ezekről a dolgokról szerettem volna beszélni. Jó éjt, Malcolm, és még egyszer köszönöm az estét.

Már éjfél is elmúlt. Struan és Angelique szenvedélyesen csókolózott a Struan-ház emeleti folyosóján. A folyosón sűrű félhomály honolt, csupán itt-ott égett egy-egy lámpa. Angelique próbálta visszafogni magát, de nagyon élvezte a dolgot. Napról napra jobban. – *Jé t' aime* – suttozta; így is gondolta.

– *Jé t' aime aussi, Angel* – súgta vissza Struan.

Angelique megint megcsókolta, aztán a szakadék szélén ismét visszatáncolt. Eltolta magától Struant, hogy lélegzethez jusson. – *Jé t' aime...* És olyan szép volt ez a mai este.

– Maga meg pezsgett, mint a pezsgő.

Angelique megcsókolta Struan fülét, átölelte a derekát. A tokaidói baleset előtt ehhez lábujjhegyre kellett volna állnia. Neki ez nem tűnt fel, Struannak azonban igen. – Annyira sajnálom, hogy külön alszunk.

– Én is – felelte Struan –, de most már nem sokáig. – Hirtelen ismét belehasított a fájdalom, de most valamivel tovább bírta. – Hát akkor – mondta mélyen Angelique szemébe nézve –, aludjon jól, drágám.

Többször is összeérintették ajkukat, többször is jó éjszakát suttoztak egymásnak, aztán Angelique bement a szobájába. Csattant az ajtó retesze. Struan fogta a botjait, bevonszolta magát a szobájába. Egyszerre volt boldog, szomorú és nyugtalan. Az estély jól sikerült, Angelique és a vendégek remekül érezték magukat. Örömmel töltötte el az is, hogy sikerült eltitkolnia a tervei halomba dőlése miatt érzett szomorúságát, hogy sikerült túltennie magát a

levelek okozta gondokon, és nem engedte, hogy McFay döntsön helyette.

Jól döntöttem, gondolta, bár Dirk valószínűleg jobb megoldást talált volna. Nem érdekes. Úgysem leszek olyan soha, mint ő. Ő viszont már meghalt, én meg élek, Mennyei pedig megígérte, hogy talál valami megoldást anyám leveleire is. „Kell lennie valamilyen megoldásnak, tajpan – mondta az ügyvéd. – Kell lennie megoldásnak. Mielőtt elindulok Hongkongba, kitalálok valamit. Magának mindenképpen szüksége van arra a bizonyítékra.” Tekintete az összekötő ajtóra siklott, amelyet közös megegyezés alapján éjszakára most már mindig beretesztek. Nem gondolok Angelique-re, nem gondolok a reteszre, nem gondolok rá, hogy Angelique egyedül van. Nem gondolok arra sem, hogy milyen kudarcot vallottam a házasságunkkal. Ezt már megfogadtam, meg is tartom. A holnapi dolgokról pedig majd holnap döntök.

A szokásos fél kancsó bor ott állt az éjjeliszekrényen, mellette egy kis gyümölcs – Nagaszakiból érkezett licsi és mangó –, egy kis angol sajt, mellette hideg tea – mindig ezt itta víz helyett –, egy pohár és a kis üvegcsse. Az ágy meg volt vetve, hálóinge ott hevert kikészítve. Nyílt az ajtó.

– Jó estét, tajpan. – Csen volt az, az „első szolga”. Mint mindig, most is Struanra villantotta széles, sokfogú mosolyát. Mióta csak eszét tudta, mindig Csen gondoskodott róla, ugyanúgy, ahogy Ah Tok, az ámája. Mindkettő rendíthetetlenül hűséges volt, és mindig úgy viselkedtek, mintha az édesgyermekük lett volna. Csen zömök, nagyon erős ember volt, a copfja vastag és fényes, kerek arcán állandó mosoly ült, ha ez a szemében nem is tükröződött mindig. – A lakomádat Kung császár is megirigyelte volna.

– Ajíjje – felelte savanyú képpel Struan, tudva, mire céloz az öregember. – Hogy a nagy tehén vizeljen az összes nemzedékedre! Végezd a dolgod, tartsd meg magadnak a véleményedet, és ne viselkedj úgy, mintha a majom jegyében születnél volna. – Kínában ez az okos emberek állatövi jegye. Csen bókjának, mint a legtöbb kínai bóknak, több jelentése is volt: Kung császár, aki csaknem négyezer évvel ezelőtt uralkodott Kínában, három dologról volt híres: ingyencségéről, fényűző lakomáiról és a „könyvéről”.

Azokban a napokban a könyvek még nem kötetek, hanem tekercsek voltak. Kung császár egy egész ilyen tekercset megtöltött részletes utasításaival, ő írta minden idők első párnázókönyvét. Részletesen ismertette, miként egyesülhet férfi és nő, hogyan kell fokozni a csúcsra érkezés pillanatainak érzését, ő adott nevet a különböző testhelyzeteknek, ő írta le az eszközöket, a serkentőszereket, a technikákat – a mély és a sekély lökést –, hogyan kell megválasztani a testi szempontból tökéletes partnert.

Csen sértett képpel tett-vett a szobában, de titkon örült, hogy ura jártas a régi kínai dolgokban. Ő csupán a kötelességét teljesítette, amikor felhívta ura figyelmét, szenteljen több figyelmet a jin erejére... főleg ma este, mikor ez a leány ennyit táncolt és csókolózott vele, ennyit csiklandozta az úr jangját, amiről Kung császár ezt írta: *„Bármely házban, ahol ideges és kielégületlen jang található, különösképpen ha az a ház uráé, ez a tény az egész ház nyugalmát feldúlja, következésképp a háznépnek minden lehetséges módon elő kell segítenie a jang megnyugvását.”*

Márpedig a mi házunkban minden a feje tetején áll, gondolta utálkozva Csen. Ah Tokkal egyre nehezebb kijönni, Ah Szo állandóan morog a különmunka miatt, a szakács panaszkodik, hogy urunknak nincs étvágya, a szolgák nyafognak, hogy az úrnak semmi sem tetszik... És az egésznek az az oka, hogy ez a tehénhez hasonlatos, barbár lotyó egyszerűen nem hajlandó teljesíteni a kötelességét.

– Ajíjje, tajpan – mondta Csen, miközben segített Struannak levetkőzni. – Ez a személy csak azt mondta, hogy a banketted mindenkinek tetszett.

– Urad és parancsolod pontosan tudja, mit mondtál. – Struan lekínlódta magáról az inget. Nagybátyja, a mélységesen tisztelt Gordon Csen mesélt neki Kung császár munkáiról, tőle tanulta a janggal és a jinnel kapcsolatos legfontosabb tudnivalókat is.

– Pimasz disznó vagy – mondta angolul Struan. Ez volt a fő védelmi eszköze mind Csennel, mind Ah Tokkal szemben. Kantoni nyelvjárásban sosem tudott fölébük kerekedni semmiféle vitában, de ha angolul szólt hozzájuk, azzal mindig sikerült feldühítenie őket. – Azt is tudom, hogy az úrnőre célozatsz, de melegen ajánlom, hogy ezt hagyd abba.

A kerek arc megvonaglott. – Tajpan – mondta Csen kantoni nyelvjárásban, és ágyba segítve Struant –, ennek a személynek az ura érdekei mindennél előbbre valóak.

– Ajíjje – förmedt rá Malcolm. – A villás nyelvről elhangzó szavak csak annyit érnek, mint éhezőnek a penészes halgerinc. – Észrevette az íróasztalán feltámasztott borítékot. – Az meg micsoda?

Csen odasietett érte, örült, hogy Struan figyelme elterelődött róla.

– Este jött egy idegen ördög, veled akart beszélni. A sroffunk, Vargas fogadta. Az idegen ördög azt mondta, a levél sürgős, a sroff pedig megkérte ezt a személyt, hogy akkor adja ide, hátha kitűnő urunk látni óhajtja.

Az írás nem volt ismerős. – Miféle idegen ördög?

– Nem tudom, tajpan. Van még valami?

Struan megrázta a fejét, ásított, a borítékot az éjjeliszekrényre tette, és elbocsátotta Csent. Az orvosságosüveg hívogatóan csillogott. – Nem – mondta határozottan. Már csaknem lecsavarta a lámpást, mikor meggondolta magát, és hirtelen támadt kíváncsisággal felbontotta a levelet. Lehet, hogy Mennyei küldte, vagy talán Leó atya.

„Kedves Mr. Struan! Szíves engedelmével bemutatkozom. Edward Gornt vagyok a Rothwell cég sanghaji fiókjától, egykori virginiai lakos. Jelenleg itt tartózkodom Jokohamában, Sir Morgan Brock utasítására Mr. Norbert Greyforthnál tanulok. Mr. Greyforth felkért, hogy legyek a segédje abban a párbajban, amelyre ön hívta ki. Örölnék, ha holnap esetleg alkalmatlankodhatnék. Megfelelne délelőtt vagy esetleg délben? Legalázatosabb szolgája: Edward Gornt.”

Az aláírás ugyanolyan takaros volt, mint maga az egész rondírással írt levél.

December 4., kedd

– Jó reggelt, Mr. Gornt! Szíves engedelmével bemutatom Mr. McFayt, a Struan japáni igazgatóját. Helyezze magát kényelembe... Maga is, Jamie. Kávét, teát, sherryt, pezsgőt?

– Nem, köszönöm, semmit, Mr. Struan.

– Mr. McFay az egyik párbajsegédem. Úgy tudom, hogy a részleteket a segédek szokták megbeszélni.

– Ahogy mondja, uram. Már találkoztam Mr. Syborodinnal, de Mr. Greyforth kívánságának megfelelően, vele még nem beszéltünk a részletekről.

A két fiatalember figyelmes tekintettel méregette egymást. Az első pillanattól kezdve mindkettejüket erős, kölcsönös rokonszenv hatotta át. Mindketten arra gondoltak, milyen furcsa is, hogy az ember minden felfogható ok nélkül egy pillanat alatt meg tud kedvelni valakit, míg másokat ugyanilyen gyorsan megutál. Ezzel együtt mindketten tisztában voltak vele, hogy bármilyen erős is egymás iránti rokonszenvük, ez nem számít. Előbb-utóbb – ma, holnap, holnapután vagy talán már a következő percekben – történik valami, ami visszazökkenti őket a realitásokba, a hagyományos ellenségeskedésbe, amely hosszú-hosszú időre, talán életük végéig is összekapcsolja őket s az első látásra ébredt rokonszenvet mint afféle sajátos aberrációt, egyszer és mindenkorra félresöpri.

– Parancsoljon – mondta Struan. – Mit óhajt?

Gornt mosolya őszinte volt, foga – akárcsak Struané – fehér. A termetük is többé-kevésbé egyforma volt, csak Gornt valamivel vékonyabb, ruhája nem olyan elegáns, haja nem rőtbarba, hanem fekete, szeme pedig gesztenyeszín s nem kék. – Mr. Greyforth szeretne megállapodni az időpontról, a fegyverekről és a feltételekről.

McFay válaszolt. – Tudja, hogy ezt tiltja a törvény? Tudja, hogy Sir William hivatalosan betiltotta a párbajt?

– Tudom, Mr. McFay.

McFay feszengett. Nagyon nem tetszett neki, hogy belesodródott ebbe az ügybe, és még jobban idegesítette a szobában uralkodó furcsa hangulat. Nem értette. Ezeknek itt fagyosan, ellenségesen kellene viselkedniük egymással szemben, de bizarr módon ennek épp az ellenkezője látszik. – Mr. Greyforthnak van valamilyen elképzelése?

– Ma kedd van. Mához egy hétre megfelelne?

– Nekem jobb volna szerdán, tizenkettődikén – vágta rá azonnal Struan.

Hajnalban gondolta ki tervét. Nem tudott aludni. Megküzdött a kis, palackba zárt sárkánnyal, és legyőzte. Az álmatlanság volt az ára.

Vasárnap megérkezik a *Prancing Cloud*, szerda este indul vissza. Titokban megbeszéli a kapitánnyal, hogy abban a pillanatban, amint a párbaj után odaér, szedje fel a horgonyt. Addigra már vagy fölcsempészi Angelique-et a hajóra, vagy megbeszéli Jamie-vel, hogy hozza utána a következővel. Ezt majd csak az utolsó percben, kedd este dönti el. Valószínűleg az a legjobb, ha Jamie hozza Angelique-et, így legalább anyja egyik kívánságát teljesíti. Viszont ha Angelique ott lesz a hajón, talán rá tudják venni valahogy Strongbow kapitányt, hogy felejtse el Tess Struan utasításait.

Nem sok esély van rá, gondolta most, nagyon kevés esély, de aki sas nem akar lenni, abból szúnyog sem lesz. Ennél okosabbat nem tehetek. Zsosz. Nekem jobb volna szerdán.

– Én úgy gondolom, ez meg fog felelni, uram. Ami pedig a helyet illeti, azt javasoljuk, hogy a hajnal első fényeinél a falu és Drunk Town között, a Senkiföldjén találkozzunk, ne a versenypályán, mivel ott hajnalban elég sok a lovas és a járókelő.

Struan felnevetett, maga sem tudta, miért. – Jó elgondolás – mondta, mielőtt még McFay válaszolhatott volna. Közelebb van a tengerhez, sokkal könnyebb Drunk Townból észrevétlenül kimenni egy kutterrel a hajónkhoz, mint a mi kikötőnkől. – Úgy tudom, még csak tegnap óta van itt Jokohamában, de máris elég jól ismeri.

– A helyszínt Mr. Greyforth javasolta, de ma hajnalban mindkét helyen jártam. Senkiföldje jobb, biztonságosabb.

– Ebben egyetértünk. Viszont számomra elég nehéz volna megtenni a tíz lépést. Azt javaslom, mindketten rögtön álljunk a

helyünkre, és valakinek a jelére – ha óhajtja, ez lehet az öné is – célzunk és tüzelünk.

– Ezt megbeszélem Mr. Greyforthszal.

– Mi van még?

Gornt némi tétovázás után McFayre pillantott. – A részleteket később is megbeszélhetjük. Hogyan, milyen úton érkeznek védenck, melyik orvost hívjuk oda satöbbi. Végül...

– Úgy veszem észre, meglehetősen járatos a párbajokban, Mr. Gornt – mondta halkán McFay. – Netán ön is párbajozott már?

– Egyszer mint sértett, Mr. McFay, kétszer mint segéd. Még Richmondban, az egyetemen. – Gornt ismét elmosolyodott – barátian, kedvesen, őszintén. – Mi odalenn Délen nagyon komolyan vesszük a becsületbeli ügyeket, uram.

McFayben egyre erősödött a meggyőződés, hogy Greyforth szándékosan idézte elő ezt a szituációt. Elhagyta az önuralma. – Akkor tudnia kell, hogy Mr. Struant Mr. Greyforth provokálta – mondta dühösen. – Mr. Greyforth többször is megsértette Mr. Struant. Nyilvánvaló, hogy bocsánatot kellene kérnie, és akkor véget vethetnénk ennek az egész ostobaságnak.

– Jamie...! – szólt rá éles hangon Struan. Ha nincsenek az előző napi események, kiküldte volna. – Ez nem a maga problémája. Tudom, mit érez.

– Ismét Gorntra nézett. – Mr. McFaynek igaza van, Norbert nagyon nehezen elviselhetően viselkedett. – Gornt nem válaszolt. Struan elmosolyodott, széttárta a karját. – Zsosz. De hát ez nem a maga problémája, Mr. Gornt. Nos, mint mondotta, egyszer személyesen párbajozott, kétszer pedig segéd volt. Nyilvánvaló, hogy ön győzött. Mi lett az ellenfelével?

– Nem öltem meg, nem is akartam, csak megsebesítettem.

Fürkész tekintettel méregették egymást. McFay idegesen közbeszólt. Akkor mindenben megállapodtunk.

– Meg, csak a fegyverekben nem. Mr. Greyforth kardot választ.

Struannak elállt a lélegzete, McFay elsápadt. – Párbajpisztolyról volt szó – mondta McFay. – Ebben megegyeztünk.

– Nagyon sajnálom, uram, de nem egyeztek meg. Mr. Greyforthnak mint kihívottnak joga van fegyvert választani.

– Igen, de megáll...

– Bízta ezt rám, Jamie – vágott McFay szavába Struan. Sejtette, hogy Greyforth valamilyen cselt készített elő. – Mi feltételeztük, hogy úriemberek módjára verekszünk meg, és pisztolyt használunk.

– Bocsásson meg, de az én instrukcióim nem így szólnak. Megbízom, aki szintén úriembernek tekinti magát, úgy döntött, hogy karddal védi meg a becsületét. Ez teljesen szokványos, bevett dolog.

– Ez nyilvánvaló képtelenség.

– Mr. Greyforth még azt is mondta – és hozzá kell tennem, én ezzel nem értek egyet, csupán az ő szavait tolmácsolom –, hogy késsel, karddal vagy csatakorbáccsal is hajlandó párbajozni.

McFay emelkedni kezdett ültéből, de Struan visszafogta.

– Mostani állapotomban ez lehetetlen – mondta. Egy pillanatnyi szünetet tartott, mély levegőt vett. – Ha Norbert így akar arcot nyerni és így akarja elkerülni a párbajt, én a szemébe köpök.

McFay elvörösödött, egyszerre csodálta és gyűlölte Struant ezért az ötletért, de hirtelen rádöbbsent, hogy ez kitűnő mentség volna mindkét férfi számára.

– Nem gondolja, tajpan, hogy...

– Nem. Mr. Gornt, jelenlegi állapotomban nyilvánvaló módon nem vagyok képes kardot fogni a kezembe. Legyen szíves kérje meg Mr. Greyfortht, hogy egyezzen bele a pisztolyba.

– Természetesen meg fogom kérdezni, uram. Ugyanilyen természetes az is, hogy a segéd első számú kötelessége, hogy megpróbálja békésen elintézni az ügyet. Számomra úgy tűnik, elég hely van mindkettejük számára Ázsiában, uram. Meg fogom kérdezni.

– Mr. Gornt, ebben a segítségére leszek – mondta McFay. – Bármiben szívesen segítek, amivel meg lehet akadályozni ezt az örültséget, csak üzenjen.

Gornt bólintott, emelkedni kezdett, de visszaült, mert Struan azt mondta:

– Válthatnék önnel egy-két szót négyszemközt, Mr. Gornt? Ugye megbocsát, Jamie?

– Nincs mit. – McFay kezet fogott Gornttal, majd Struanhoz fordult.

– Délben a Klubban találkozót tartanak a kereskedők, hogy megvitassák Sir William bombasztikus hírét.

– Ott leszek, Jamie, bár szerintem nem lesz ott megbeszélés, inkább csak üvöltözés meg handabandázás.

– Én is azt hiszem. Hát akkor viszlát, tajpan. – McFay kiment. Az elegáns irodában ismét egymásra nézett a két férfi.

– Hallott a parlamentünk legújabb ostobaságáról?

– Igen, uram, hallottam. Minden kormány ostoba.

– Iszik velem egy pohár pezsgőt?

– Ünneplünk valamit?

– Igen. Nem tudom, miért, de örülök, hogy megismerhettem.

– Á, szóval maga is ugyanezt érzi. Ez nem éppen helyes.

Struan megcsóválta a fejét, és megrázta a csengőt. Csen lépett be a szobába. Kibontotta a pezsgőspalackot, töltött; apró, résszerű szeme egyik hallgatag férfiról a másikra villant. Miután töltött, kiment.

– Egészség.

– Egészség – visszhangozta Gornt, és belekóstolt a behűtött italba.

– Volt egy olyan érzésem, hogy szeretne négyszemközt beszélni velem. – Gornt felkacagott. – Valóban ez a szándékom. Veszélyes az olyan ellenség, aki képes olvasni az ember gondolataiban, *eh?*

– Nagyon veszélyes, de nekünk nem kell feltétlenül ellenségeknek lennünk. A Rothwell cég nagyon jó ügyfelünk. A Struan és a Brock közötti gyűlölködésbe magának nem kell feltétlenül belekeverednie, bármit mond is Tyler vagy Morgan.

Gornt egy ideig szótlánul nézte a metszett kristálypoharat és a felszálló buborékokat, aztán egy ideig Struant méregette. Végül úgy döntött, nem törődik a veszéllyel. – Önről az a hír járja, hogy tud titkot tartani, és megbízható ember.

– És maga?

– Becsületbeli ügyekben igen. Kedveli a történeteket és a legendákat? – Struan feszülten figyelt, valahogy olyan valószerűtlen volt ez az egész találkozó. – Egyeseket többé, másokat kevésbé.

– Én tulajdonképpen nem azért vagyok itt, mint amit mondtam. – Gornt arcán barátságos mosoly jelent meg. – Jóságos ég, el sem tudom hinni, hogy itt ülök szemtől szemben a Nemes Ház tajpanjával. El sem tudom mondani, milyen régóta vártam erre a pillanatra. És most érkezett. Mielőtt idejöttem, eszem ágában sem volt beszélni arról, amit most mondandó vagyok, csak azt akartam

közölni, amire Mr. Greyforth megkért. Most viszont... – Felemelte a poharát. – A bosszúra!

Struan elgondolkodott. Nem félt, de valahogy lenyűgözte ez az ember. Ittak, Struan megint töltött. – Ez Ázsiában jó pohárköszöntő.

– Mindenütt az. De mindenekelőtt, adja nekem a Nemes Ház tajpanjának becsületszavát, esküdjön meg, hogy amit most mondok, az mindaddig kettőnk között marad, amíg fel nem oldozom az esküje alól.

Struan habozott. – Hát, ha csak egy történetről van szó, nem bánom. – Megesküdött.

– Köszönöm. Akkor hát jöjjön a történet. Biztos, hogy négy szemközt vagyunk, nem hallgathat ki minket senki?

– Ázsiában sose lehet tudni. Minálunk nemcsak a falaknak, de még az ajtóknak is van fülük. Csen! – kiáltott ki. Azonnal nyílt az ajtó. Struan kantoni nyelvjárásban mondta: – Menj messzebb az ajtótól, és senkit ne engedj a közelébe, még Ah Tokot sem.

– Parancsára, tajpan. – Az ajtó bezárult.

– Most már nyugodtan beszélhet, Mr. Gornt. Csent születésem óta ismerem, és tudomásom szerint nem is tud angolul. Maga beszél a sanghajit?

– Valamicskét. Meg a ningtoki dialektust.

– Hol is tartottunk?

– Életemben először mesélem el ezt a történetet – mondta Gornt. Struan hitt neki. – Egyszer régen, réges-régen – kezdte Gornt –, élt egy család Alabamában, Montgomery városában. Ez a család egy nap fölkerekedett és Angliába költözött: apa, anya és két gyerek, egy fiú meg egy lány. A lány tizenöt éves volt, és Alexandrának hívták. Az apának öt bátyja volt. A legidősebbet Wilf Tillmannak hívták.

– Ez a Wilf Tillman a Cooper-Tillman egyik alapítója? – kérdezte meglepetten Struan.

– Ő az. Alexandra apja teával és gyapottal kereskedett, de nem nagyban. Egyik csendestársa volt Wilfnek a Cooper-Tillmanban. Londonban három évig volt Rothwellék tanácsadója gyapotügyekben. A Cooper-Tillman a Rothwell egyik legnagyobb szállítója volt. Nem egész egy esztendeig maradtak Londonban. Időközben sajnos mindkét szülő súlyosan megbetegedett, abban az időjárásban meg azokban a ködökben nem is csoda. Magam is

majdnem meghaltam ott... Három évet töltöttem Londonban, két évig a Brocknál gyakornokoskodtam, egy évig a Rothwellnél. Nos lényeg, hogy Tillmanék elhatározták, hogy hazatérnek. Félúton hazafelé, az Atlanti-óceán közepén Alexandra rájött, hogy várandós.

– Ajíjje – dűnnyögte Struan.

– Hát igen. Apja már amúgy is beteg volt, de ez a bánat sírba döntötte. Harminchét éves volt. A tengerbe temették. A kapitány csak azt írta a halotti bizonyítványára: agyvérzés. De Alexandra és az anyja tudta, hogy a halála igazi oka a rossz hír és a szomorúság volt. Alexandra akkor még csak tizenhat esztendő volt, festeni se lehetett volna szebb lányt. Ez még harmincötben történt, huszonhét esztendővel ezelőtt. Alexandra fiút szült. Ez a fiú én voltam. Hajadonként gyereket szülni... Mr. Struan, önnek nem kell elmagyaráznom, miféle stigma és katasztrófa volt ez. Alabama bibliás ország, Tillmanék pedig úri körökben mozognak. Az előbb becsületről beszélgettünk, remélem, komolyan vehetem a becsületszavát. Megengedi? – Gornt a pezsgősüveg felé intett.

– Parancsoljon. – Struan nem tudta, mi egyebet mondhatna. Gornt töltött Struannak, majd magának is. – Anyámat és nagyanyámat kigolyózta a társadalom. Az egész Tillman família, de még a bátyja is ellene fordult. Hároméves voltam, mikor anyám megismerkedett egy virginiaival, egy áttelepült angollal, egy Robert Gornt nevezetű úriemberrel, aki dohány- és gyapotexportőr volt, s emellett szenvedélyes kártyajátékos. Egymásba szerettek, áttelepültek Richmondba, Robert Gornt otthonába, ott házasodtak össze. Kitaláltak egy történetet, miszerint anyám özvegyasszony volt, tizenhat esztendő korában férjhez ment egy jenki lovassági tiszthez, akit elesett a sziú indiánok ellen vívott csatában. Anyám akkor tizenkilenc éves volt. Az ezután következő éveken át többé-kevésbé rendjén mentek a dolgok. Egészen negyvenkettőig. Ez az az év volt, amely előtt Dirk Struan gyakorlatilag egymaga megalapította Hongkongot. – Egy korty pezsgő. – Dirk Struan volt a felelős Wilf Tillman haláláért és a Tillman család tönkremeneteléért.

– Erről én semmit sem tudok. Biztos ebben?

Gornt halványan, gépiesen elmosolyodott. – Igen. Wilf Tillman megkapta a boldogság-völgyi lázat. Dirk Struannak volt cinchona kérge, ami megmenthette volna, de se ingyen, se pénzért nem volt

hajlandó neki adni. Jeff Cooperrel együtt ő is azt akarta, hogy Wilf meghaljon. – Gornt hangjába némi él költözött. – A bostoni jenki Wilf halálát kívánta.

– De miért? És miért akarta volna a tajpan, hogy Tillman meghaljon?

– Mert gyűlölte. Más nézetei voltak. Wilf egyebek között rabszolgákat is tartott, amit Alabamában akkor sem tiltott a törvény, és a tajpan azt szerette volna, ha Cooper veszi át a céget. Miután Wilf meghalt, Jeff Cooper fillérekért kivásárolta Wilf részét, és ezzel gyakorlatilag tönkretette a családomat. Ezért Dirk Struan a felelős.

– Ebből annyi egészen biztosan igaz – felelte Struan –, hogy a Cooper-Tillmannal van egy közös vállalkozásunk, amely cinchona beszerzésével és árusításával foglalkozik. A Cooper-Tillmanhoz régi jó kapcsolatok fűznek minket. Ami viszont a többit illeti, erről nekem eddig fogalmam sem volt, és nem is hiszem. Amint visszaérek Hongkongra, utána fogok nézni ennek a históriának.

Gornt vállat vont. – Évekkel később Cooper maga is beismerte, hogy sosem osztotta Wilf Tillman nézeteit. Szó szerint a következőket mondta: „Nézze, fiatalember, az az igazság, hogy Wilf rabszolgált a sorsára. Semmirekellő rabszolgatartó volt, egész életében soha egyetlen napot sem dolgozott. Gonosz ember volt. Dirknak tökéletesen igaza volt, hogy azt a kevés cinchona kérget, ami még maradt neki, másnak adta, olyan embernek, aki véleménye szerint megérdemelte. Ez a cég az én munkámból épült fel, az én munkám tartotta el az édesanyját, a mostohaapját és magát is ennyi éven át...” – Gornt arca eltorzult, de csak egy pillanatra, aztán ismét lehiggadt, legalábbis látszatra. – Mondott még néhány más dolgot is, de ez most nem érdekes. A lényeg, hogy megfosztott minket jogos járandóságunktól. Ez a legfontosabb. Ekkor kezdődtek anyám és mostohaapám között a veszekedések. Egy-két év múlva kiderült, hogy a mostohaapám csak a pénzéért vette el anyámat, a saját üzlete egy fityinget sem ért, valójában csupán szerencsejátékos volt, kártyás, ráadásul nem is a legjobb, állandóan anyámnak kellett kiségitenie. Anyám a halálos ágyán mondta el nekem mindezt. Robert Gornt mindazonáltal nem bánt velem rosszul, nem volt rossz hozzám, egyszerűen csak nem törődött velem. Velem soha életemben nem törődött senki. De most eljött a bosszú ideje.

– Nem értem, hogy miért engem hibáztat?

– Én nem hibáztatom magát.

Struan rámeredt. – Én azt hittem, hogy ez a csatakorbács vagy kard csak a kezdet.

– Mondtam már, hogy ez nem az én ötletem volt. Meg is mondtam Mr. Greyforthnak, hogy ezt hiába erőlteti, de csak nevetett és azt mondta, csak mondjam meg.

Hallgattak egy sort. Struan törte meg a csendet. – A szavaiból úgy veszem észre, nem nagyon kedveli Mr. Greyfortht.

– Nem mondhatom, hogy kedvelem, de azt sem, hogy nem. Azért jöttem ide egy hónapra, hogy tanuljak tőle. És hogy ha majd jövőre visszavonul, a helyére lépjek. Ez a terv. Ha úgy döntök, hogy belépek a Brockhoz.

– Lehet, hogy hamarabb a helyébe kell lépni, mint gondolná. – Struan hangja kiélesedett. – Ha minden jól megy, már jövő csütörtökön.

– Eltökélte, hogy párbajozik?

– El.

– Megkérdezhetem, mi az igazi oka?

– Norbert szándékosan provokált, nyilván Brock biztatta fel. Nem baj, a Struan számára jobb lesz, ha Norbert Greyforth eltűnik a színről.

– És ha majd én is a Struan ellen játszom, engem is megpróbál eltávolítani a színről?

– A szó üzleti értelmében igen, de nem akarok párbajozni magával. – Struan elmosolyodott, őszinte volt a mosolya. – Ez az egész beszélgetés valami örültség, Mr. Gornt. Örültség ilyen nyíltan és őszintén beszélgetni, de ha már benne vagyunk... Ön bosszút emlegetett. Amiatt akar bosszút állni rajtunk, amit a nagyapám állítólag Wilf Tillman ellen elkövetett?

– Igen – felelte mosolyogva Gornt –, ha majd eljön az ideje.

– Na és Jeff Cooperrel mi lesz?

A mosoly eltűnt. – Annak is eljön az ideje. – Gornt egy pillanatra elhallgatott, mikor megszólalt, hangjából csak úgy süttött a fenyegetés. – Nem csak rajta akarok bosszút állni. Én mindenekeelőtt Morgan Brocket akarom tönkretenni, és ehhez van szükségem az ön

segítségére. Nevetésben tört ki. – Jóságos ég, Mr. Struan, ne haragudjon, de ha most látná önmagát...

– Morgant? – dadogta Struan.

– Őt. – Gornt szélesen elmosolyodott. – Egyedül nem tudom megcsinálni, szükségem van a maga segítségére. Ez azért elég bizarr, nem?

Struan felállt, megrázta magát, mint egy ázott kutya, kinyújtózott, aztán visszaült; a szíve majd kiugrott a helyéből. Töltött még egy pohárral néhány csepp az asztalra lötytyent –, felhajtotta. Gornt ezalatt csak hallgatott és figyelt. Derűsen tapasztalta, hogyan hatnak Struanra a szavai. Struannak eltartott egy ideig, mire képes volt válaszolni. – Morgant? De miért, az ég szerelmére?

– Mert elcsábította az akkor még csak tizenöt éves anyámat és egy életre tönkretette. A Bibliában az áll, hogy az apagyilkosság az egyik legnagyobb bűn. Anyám, aki istenfélő asszony volt, a halálos ágyán, mikor elmondta, ki is az igazi apám, megesketett, hogy nem ölöm meg Morgan Brocket, így hát nem ölöm meg, csak tönkretezem. – Gornt tárgyilagos, érzelemmentes hangon beszélt. – Ehhez van szükségem a Nemes Ház segítségére.

Struan mély lélegzetet vett, és megint megcsóválta a fejét. Elhitte, amit Gornt mesélt, de semmi értelmét nem látta. Még Dirk Struan viselkedésének sem. Ajíjje, annyi mindent nem tudok még, gondolta. Feszülten figyelt. Gornt folytatta történetét. Elmondta, hogy Morgan akkoriban húszéves volt, a Rothwell cég gyakornoka, ott lakott a szomszédban, és mi sem volt könnyebb számára, mint hogy éjszaka besettenkedjen Alexandra hálósobájába. – Mit tud még tizenöt éves korában egy ilyen lány? Egy igazi klasszikus déli szépség? Egy ilyen déli úrilány, akit olyan féltő gonddal nevelgetnek, mint valami ritka növényt. Mikor Rothwell rájött, mi történt, természetesen azonnal kirúgta Morgant, de az öreg Tyler Brock csak nevetett, és szép csendben addig vásárolgatta a Rothwell részvényeit, míg csak meg nem szerezte a többségi tulajdont.

Malcolm megdöbbsent. – Brocké a Rothwell?

– Egy ideig az övé volt, épp csak annyi ideig, hogy kirúgja Rothwellt meg a vezetőket, és újakat nevezzen ki. Mikor erre Jeff Cooper rájött, volt annyi befolyása az öreg Brockra, hogy rá tudta venni, társuljanak fele-fele alapon. Viszonzásképpen Jeff vezeti a

céget, és titokban tartja az üzletet, főképpen Struanék elől. Ez az egyezség még mindig érvényben van.

– Dmitri tud róla?

– Nem. És Mr. Greyforth sem. Még Londonban jöttem rá, nem szóltam róla senkinek.

Malcolm Struan lázasan törte a fejét. A Struan évek óta üzletel a Rothwellel, eddig még sohasem csapták be. Aztán eszébe jutott valami, amit Gornt mondott az imént. – Na és Morgan tudja, hogy maga tudja ezt róla?

– Mikor anyám meghalt, megírtam neki a históriát Londonba. Azt válaszolta, hogy most hallja először, és tagadta. De azt is írta, ha esetleg Londonba vetődnék, látogassam meg. Meg is tettem. Akkor is tagadta. Neki semmi köze hozzá, mondta, egy másik gyakornok tette, őrá csak úgy rákenték. – Felsóhajtott. – Ott álltam egy fillér nélkül. Morgan segített munkát találni, aztán bejuttatott a Rothwellhez. – Gornt ismét sóhajtott. – Anyám elmesélte, hogy amikor Rothwell felelősségre vonta Morgant, Morgan azt mondta: „hajlandó elvenni a szipirtyót, ha kap mellé évi tízezer nikkell hozományt”. – Gornt megborzongott, de az arca nem változott. A hangja is ugyanolyan színtelen maradt. – Lehet, hogy a többit meg tudnám bocsátani Morgannak, de ezt a szipirtyót soha. Ez írásban megvan, Rothwell írta. Ő már meghalt, de a levele megvan. Köszönöm, hogy meghallgatott. – Felállt, nyújtózkodott, és az ajtó felé indult.

– Várjon – szólt utána meglepetten Struan. – Nem hagyhatja így abba.

– Nem is szándékozom, Mr. Struan, de az ilyesfajta beszélgetés vagy talán inkább a vallomás jót tesz ugyan a léleknek, de kimerítő. És nem is akarok túl sok időt itt tölteni, nehogy Mr. Greyforth gyanakodni kezdjen. Megbeszélem vele, hogy pisztoly legyen húsz lépésről, aztán visszajövök.

– Várjon már egy percet, az ég szerelmére! Hogyan segíthetnék magának? Mit kíván tőlem?

– Voltaképpen nem sokat... Megölheti Norbert Greyfortht, de nem ez a lényeg. A fontosabb az, amit én tehetek önért – mondta Gornt nevetve, majd ismét elkomolyodott. – Január végére a Brock összezúzza a Struant, de ezt nyilván már ön is tudja, tudnia kell.

Bizonyos ár fejében én meg tudom ebben akadályozni őket. Isten a tanúm, hogy tudok magának olyat mondani, aminek révén a tervük ellenük fordul, és maga örökre tönkretelheti a Brockot.

Struan szíve kihagyott egy ütemet. Ha meg tudom oldani ezt a rettentő helyzetet, anyám mindenbe belemegy, amit csak akarok, ismerem már annyira. Megad mindent, bármit, amit csak akarok! – ujjongott.

Bármilyen árat kér is Gornt, kifizetem, gondolta. Boldogan kifizetem. – Mi az ár... a bosszún kívül?

– Majd ha visszajövök.

Struan egész nap várt, de Gornt nem jött vissza. Este egyedül vacsorázott. Angelique azt mondta, fáradt, kimerítették az utóbbi napok összejöveteljei, a sok késői fennmaradás. Kora este bejött Struanhoz elköszönni. – Megyek, Malcolm drágám, bekapok valamit a szobámban, kifésülöm a hajamat, aztán már bújok is az ágyba. – Struan nem bánta. Agya csak úgy zúgott a sok reménységtől és kétségtől, s attól félt, ha Angelique ottmarad, végül mindent kifecseg neki. Mikor McFay bejött jó éjszakát kívánni, alig bírta visszafogni magát, hogy ki ne tálalja neki a fantasztikus híreket.

– No, talált megoldást Mennyei? – kérdezte McFay.

– Nem, nem, sajnós még nem.

– Csak mert olyan az arca, mintha egy hatalmas kő gördült volna le a szívéről. Napok óta nem láttam ilyen derűsnek. Valami jó hírt kapott?

Struan elvigyorodott. – Lehet, hogy túl vagyok a nehezén. Tényleg kezdek jobban lenni.

– Ennek örülök. Más se hiányzott már, csak ez a sebesülés... Nem is tudom, hogy bírja ki ezt az egészszet. Ez a sebesülés meg a múlt heti események... Én már tényleg belefáradtam. Ez a Gornt, ez csak az utolsó csepp volt a pohárban. Van valami ijesztő ebben az emberben.

– Mire gondol?

– Nem tudom, csak egy érzés. Lehet, hogy nem olyan ártatlan, mint amilyennek látszik. – McFay tétovázott. – Volna számomra egy perce?

– Persze. Üljön le. Konyakot? Szolgálja ki magát.

– Köszönöm. – McFay odament a pohárszékhez, töltött magának egy ujjnyit, aztán odahúzta a másik magas hátú karosszékét a kandallóhoz, és leült Struannal szemben. A függönyök már össze voltak húzva éjszakára, a lakosztály meghitt, barátságos hangulatot árasztott. Kellemes füstszag érződött, az öbölből odahallatszott a hajóharangok kondulása. – Két dologról szeretnék beszélni magával, így vagy úgy, de két napra szeretnék visszamenni Hongkongra... Még karácsony előtt.

– Anyámhoz?

McFay bólintott és ivott egy korty konyakot. – Szeretnék elmenni a *Prancing Clouddal*. Min mosolyog?

– Azon, hogy megelőzött. Én is el akarok menni a *Prancing Clouddal*. – McFay értetlenül pislogott, aztán elmosolyodott. – Meggondolta magát és megteszi, amire az anyja kéri?

– Nem egészen. – Struan elmondta, hogyan illeszkedik terveibe a *Prancing Cloud*, és látta, hogy McFay jó hangulata elpárolog. – Ne aggódjon, sokkal jobban lövök, mint Norbert. És ha beleegyezik, hogy húsz lépésről lőjünk egymásra *avance* nélkül, máris olyan halottnak tekintheti magát, mint a dodó. Felejtse el Norbertet. Ami pedig Angelique-et illeti, vagy fel tudjuk csempészni a hajóra – azért mondom, hogy *tudjuk*, mert maga mindig is részese volt a tervnek –, vagy pedig utánam hozza a következő hajóval, úgyhogy karácsony előtt így vagy úgy, de maga ott lesz Hongkongon.

– Mrs. Struan nagyon dühös lesz, ha látja, hogy Angelique is velünk van.

– Emiatt csak hadd főjön az én fejem.

– Rendben van. Ami viszont szinte megőrjít... Arra gondoltam, hogy ha majd elhagyom a Struant, saját céget alapítok. Valójában erről akartam magával beszélni. Hogy volna-e esetleg valami ellenvetése? .

– Épp ellenkezőleg. Minden rendelkezésemre álló eszközzel segíteni fogok. A Struan segíteni fog magának. De majd csak néhány év múlva.

– Szerintem az édesanyja már eldöntötte, hogy nekem mennem kell.

– De én nem engedem! – csattant fel Struan hangja. – Maga többre méltó. Többet érdemel a cégtől. Nem akarom, hogy

elveszítsük, és ezt anyám is tudja. Erről szó sem lehet.

– De ha mégis... Kérem válaszoljon, tajpan: ha mégis így történne, ellenezné?

– Hogy önállósítsa magát? Nem. De nem örülnék neki, és a Struan sokat veszítene a maga távozásával. Ez nem is fog megtörténni. És ha anyám ki akarja dobni, én akkor is meg fogom találni a módját, hogy maradhasson... Hogy rávegyem a maradásra. Ezt elhiheti nekem.

– Köszönöm, hálásan köszönöm. – McFay ivott egy nagy kortyot; valamivel jobban érezte magát. Nem a konyaktól, hanem attól, amit Struan válaszolt. Az utolsó néhány hétben nagyon ideges volt. Tegnap Struan anyjának levele hozta ki a sodrából, mivel a levél egy régi igazságot erősített meg benne: bármilyen hű az ember egy céghez, bármilyen híven is szolgálja, a cég fütyül az emberre, és minden következmény nélkül kidobhatja. És mi is az a cég? Csak egy embercsoport. Emberek. Például Mrs. Struan. És ne felejtjük el, hogy mostanában a legtöbb cég családi cég. És a konfliktusokból végül mindig a család kerül ki győztesen. A vér többet nyom a latban, mint a szakértelem.

Az este rá nem jellemző módon nagyon berúgott kis josivarai házában, még Nemiben sem talált vigasztalást. Nemi hiába próbálkozott: – Dzsemi, mi neked baj? Dzsemi... Dzsemi!.

– Machiavellinek volt igaza – felelte McFay nehezen forgó nyelvvel, amitől alig lehetett érteni szavait. – Ne bízz semmiféle mocskos hercegben. Mocskos hercegek, mocskos tajpanok, mocskos tajpananyák... – Aztán sírva fakadt. Évek óta először. Óriásit csalódott a cégben.

Hogy lehettem ilyen naiv, dühöngött. Vajon Dirk elhagyna engem? Ő soha, a tajpan soha... De ő csak egy legenda. Össze kell szednem a bátorságomat, önállósítanom kell magam... Harminckilenc éves vagyok, Ázsiában már öregember, hiába nem érzem magam öregnek. Kormány nélküli hajó vagyok. Ahogy Malcolm is... Bár ő talán nem. Struanra nézett, még mindig feltűnő volt a változás. Egészen megváltozott, egyre inkább emlékeztet régi önmagára. Lehet, hogy talán felnőttebb? Nem tudom. – Örülök, hogy nem nyúltunk a levelekhez, és el sem tudom mondani, mennyire sajnálom, hogy az édesanyja így keresztbe tett magának.

– Hát még én mennyire sajnálom. – Struan már elmondta McFaynek, miről tájékoztatta Aylesbury az ópiummal és a bengáliai mákmezőkkel kapcsolatban. A hír szinte robbanásszerűen hatott a kolóniára. A Klubban tartott déli tanácskozás még a szokásosnál is izzóbb légkörben zajlott, és azzal az egyhangú határozattal zárult, hogy ha Aylesbury megpróbálja végrehajtani ezt az elmebeteg döntést, ki kell rúgni vagy legalábbis meg kell próbálni.

Struan látta, milyen mélységes szomorúság ül McFay szemében. Ismét kísértésbe jött, hogy továbbadja neki a Gorntól hallott jó híreket, de nem felejtette el esküjét. – Én most már nagyon bízom a jövőben, maga se aggódjon. Ugorjon át egy kicsit Josivarába,

– Hát ha nem is most rögtön, de átnézek Nemihez. – McFay elmosolyodott. – Az este egy kicsit kirúgtam a hámból, viszek neki valami ajándékot. Nem várja el, de rendes lány, sokat nevet, örül neki. De előtte még benézek Nakamához. Phillip megkért, hogy kukkantsak be hozzájuk egy félóra. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy ez a Nakama megkérte, hogy meséljen neki az üzleti meg a bankügyekről, a tőkéről meg ilyesmiről. Phillip meg engem kért, hogy nagy vonalakban magyarázzam el neki.

– Ez érdekes.

– Az. Ez a disznó mindenre kíváncsi. Kár, hogy ő nem ilyen őszinte hozzánk.

– Kössön vele csereüzletet. Mondjon ő is valamit, amire mi vagyunk kíváncsiak. Azt hiszem, holnap beszélek Phillippel. Kérje meg, hogy ugorjon be hozzám – mondta Struan. – Abban egyeztünk meg vele, hogy minden információt megosztunk egymással.

– Ahogy mondja. – McFay felhajtotta a konyakját. – Köszönöm és köszönet a csevegésért. – Felállt. – Teljes szívemből remélem, hogy jól alakul minden, Malcolm – mondta őszintén.

– Tudom, Jamie. A maga szénája is rendbe jön. Jó éjt.

Szobája csendjében Struan elégedetten kinyújtózta lábait, élvezte a kandalló melegét. Alig várta már a másnapot s hogy ismét találkozzon Gornttal. Vajon mennyit fog kérni? – tűnődött. Az épületen belülről és a sétányról beszédhangok hallatszottak, időnként nevetés harsant, néha részeg dalolás. John Marlowe járt nála délután, üzenetet hozott az admirálistól: holnap, ha alkalmas,

ugorjon át a zászlóshajóra vagy ha úgy gondolja jobban, Sir Williamhez.

– Inkább nála.

– Délben megfelelne?

– Meg. Miről van szó?

– Nem tudom – felelte Marlowe –, de akármibe lefogadom, hogy nem csak holmi csevegésről. – Mióta Ketterer admirális visszatért Mirs Bayből, azóta fortyogott az újságok kritikus beszámolóí miatt, és még mindig dühöngött, hogy brit gyártmányú ágyúkból lőttek a hajóira. – Azt hiszem, az admirális úr nehezen emésztett meg néhány erősebb kifejezést... Tudja... a mai tanácskozás.

– Hát azokat nem is könnyű – nevetett Struan; még mindig nagyon lelkesítették Gornt információi.

Marlowe is nevetett. – Az ég szerelmére, ezt az admirális hajóján ki ne ejtse, mert az egész hajó felrobban. Egyébként engedélyt kaptam a próbaútra, mehetünk hajókázni. Hétfőn vagy kedden, attól függ, milyen az idő. Önnek melyik volna a megfelelő?

– Mennyi időre mennénk?

– Hajnalban vagy akörül indulnánk, és legkésőbb napszálltára visszatérnénk.

– Kedd. – Egy parázs kipattant a tűzből, de csak a kandalló előtti vaslapra esett. Struan fogta a pizskavasat, visszakotorta a kandallóba, felpizskálta a parazsat. Kék-zöld-narancsszín lángok csaptak magasra egy pillanatra, majd ismét lecsöndesedtek. Struan szeme előtt képek jelentek meg, kellemes képek: önmagát és Angélique-et látta. Az összekötő ajtóra pillantott. Semmi sem hallatszott mögüle.

Az anyámhoz vezető ajtó kulcsa Gorntnál van.

Milyen furcsa is, hogy szükségünk van egymásra, pedig ellenségek vagyunk. Van egy olyan érzésem, hogy mindig is azok leszünk. Vajon milyen árat fog kérni? Biztos nem olyat, hogy ne tudnám megadni. Ehhez van elég esze. Miért vagyok ebben olyan biztos? Azért, mert a bosszú nagyon erős hajtóerő. Tudom.

A Liliom Fogadóban Phillip Tyrert egy izmos, vastag karú japán nő masszírozta, acélujjaival úgy játszott rajta, mint zongorista a

billentyűkön. Tyrer kéjesen nyögdécselt. Ez a ház távolról sem volt olyan szép, mint a Három Ponty – igaz, olyan drága sem –, a masszírozás viszont a lehető legjobb. Az élvezet elterelte gondolatait Fudzsikóról, Nakamáról, André Poncinról és Aylesburyről, aki egész délelőtt dühöngött. Dühöngése délben tetőzött, amikor a Klubban tartott tanácskozás harsány ordítózása csaknem lesodorta Jokohama háztetőit.

– Mintha én tehetnék róla, hogy a parlamentnek elment az esze! – kiáltott fel az ebédlőasztalnál; az admirális ugyanilyen dühös volt. – Jól mondom, Phillip?

– Természetesen, Sir William – felelte Tyrer. Akarata ellenére citálták oda az ebédhez. Ogilvy tábornok volt a másik vendég.

– A parlament mindig is a saját feje után ment, mindig is ostoba volt. Mi volna, ha egyszerűen a külügyminisztériumra bíznák a kolóniák dolgát, és nem ütnék bele az orrukat? Ami pedig ezeket a kereskedőket illeti, amiket ezek itt összekiabálnak... Az embernek égnek áll a haja.

Az admirális felmordult. – Ötven korbácsütés megtanítaná őket a jó modorra. Mindegyiket. Főleg ezeket a firkászokat. Söpredék népség.

– Mi mást lehet itt tenni, kedves Sir William, mint férfi módra túrni? – mondta óvatosan a tábornok; még nem felejtette el, milyen leckét kapott Aylesburytől a zavargások idején. – Ami pedig önt illeti, admirális úr... Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, ha azt mondom, maga kereste magának a bajt... hiba volt nyilvánosan politikai kijelentéseket tenni. Szerintem a főtisztek első számú szabálya, hogy ne nézzenek se jobbra, se balra, nagyon körültekintően nyilatkozzanak a nyilvánosság előtt, és némán túrjenek.

Ketterer admirális nyaka elvörösödött. Aylesbury még idejében vágott közbe, hogy megakadályozza a következő sortüzet. – Phillip, gondolom, rengeteg munkája van. Az ég szerelmére, másolja már le azokat a leveleket! Tudja, annak a levélnek ma feltétlenül el kell mennie a bakufuhoz.

Phillip Tyrer hálatelt szívvel elmenekült. Nakama barátságosan fogadta. Ó, Taira-szama, remélem érzed magad jobban. Raiko

mama-szan kér tőlem, kérdezzem, hogy van szív. Te nem voltál Fudzsikónál, aki most könnyes. Sírt és...

– Jól vagyok – felelte Tyrer. – Tegnap este nagyon kellemes jól szórakoztam a Liliom Fogadóban. – Megdöbbentette, hogy André Poncin jóslatai ilyen pontosan beválnak. – Fudzsiko? Meggondoltam magamat a szerződését illetőleg. Igenis, meggondoltam magam. – Boldogan látta, hogy Nakama szeme megrebbent.

– De Taira-szama, én...

– És ma már nem beszélünk többet angolul, és nem foglalkozunk többet üzleti ügyekkel. Beszélhetsz Nemes Ház McFay-szamával, és kész. Mára befejeztük...

Hangosan felnyögött. A masszírozónő ujjai abban a pillanatban megmerevedtek. – *Ijé dozo...* Ne, kérlek, ne hagyd abba – mondta japánul Tyrer.

Az asszony felkacagott. – Ne aggódj, nagyúr, mire végzek ezzel az erőtlen, halszerű testeddel, a ház három lilomával is képes leszel elbánni.

Tyrer valami köszönetfélét mondott, nem egészen értette, mit mond az asszony, de nem törődött vele. Délután három órát beszélgetett japánul Nakamával, és örömmel tapasztalta, hogy Nakama többször is megpróbálja szóba hozni Raikót és a Három Ponty Fogadót – pontosan úgy, ahogy Poncin megjósolta. Szinte szédült az örömtől. Ez az André egy zseni, gondolta. Kis idő múltán az asszony gyakorlott keze simogatni kezdte, illatos olajjal dörzsölte be. Miután végzett, meleg törülközőbe bugyolálta Tyrert, és kiment. Tyrer egy ideig ernyedten hevert, s csaknem elaludt már, amikor félresiklott a sódzsi, egy lány jött be s térdelt le mellé. Rámosolygott Tyrerre, Tyrer visszamosolygott, azt mondta, fáradt és nem akar semmit, a lány csak üldögéljen mellette, míg föl nem ébred. – Ezt is Poncin tanácsolta. A lány mosolyogva bólintott, tökéletesen elégedett volt. Ő mindenképpen megkapja a tiszteletdíját.

Ez az André egy zseni, gondolta Tyrer ismét. Ő is nagyon elégedett volt. Boldogan aludt el.

André Poncin ezen az estén látogatta meg másodszer Hinodét. Pontosán tíz nap, huszonkét óra és hét perc telt el azóta, hogy

először pillantotta meg teljes szépségében a lányt. Az az éjszaka örökre bevésődött az emlékezetébe.

– Jó estét, Furanszu-szan – mondta félénken, dallamos japánsággal a lány. Házuk a Három Ponty kertjében állt, ugyanolyan illatos volt, mint amilyen illatos maga a lány. Hinode kecsesen meghajolt arany és barna fonállal hímzett kimonójában, és a vele szemben lévő párnára mutatott. Háta mögött a hálószobába nyíló sódzsi félig nyitva volt, éppen csak annyira, hogy Poncin ki tudta venni a futonok végét. – A szaké az a fajta, amelyikről azt mondták, szereted. És hideg. Mindig hidegen iszod a szakét?

– Igen, úgy szeretem ízét jobban. – Poncin azon vette észre magát, hogy meg-megakad a nyelve, szavai nyersen, keményen hangzanak, keze mintha állandóan útban lett volna, tenyere izzadt. Hinode elmosolyodott. – Furcsa, hogy hideg italt iszik valaki télen. A te szíved télen-nyáron hideg?

– Ííí, Hinode – felelte Poncin. Fülében hangosan dobolt a vér. – Én hittem sokáig szívem mint a kő. Nem tudtam, te csinálsz neki ilyen meleg. Te szép vagy.

– Csak azért, hogy örömet szerezzek neked.

– Raiko-szan mondott rólam, igen?

Hinode arca fehér volt, ferde metszésű szemének tekintete nyugodt. A szemöldöke ki volt tépkedve, félhold alakú, festett vonal feketéllett a helyén, homloka magas volt, holló haját kontyba tűzve viselte, teknőspáncélból készült fésűk rögzítették; Poncin alig várta, hogy leengedve lássa. – Már elfelejtettem, amit Raiko-szan mondott. Amit te mondtál nekem az aláírás előtt, elfogadtam és elfelejtem. Ma este kezdjük. Most találkozunk először. Mesélj nekem magadról. Mondj el mindent, amiről úgy gondolod, hogy tudnom kell. – Hinode szeme derűsen villant. – Időnk van bőven, igaz?

– Igen, remélem örökre.

Miután napokon át vitatkoztak a szerződés egyes pontjai és kikötései fölött, végül megegyeztek. Újra meg újra átolvasták, lefordították egyszerű kifejezésekre, amelyeket Poncin is értett. Poncin végül hajlandó volt aláírni a lány és Raiko előtt. Összeszedte minden bátorságát: – Kérlek, bocsáss meg, Hinode, de kell mondanom, kell mondanom igazság, a rosszat.

– Bocsáss meg, de erre nincs szükség. Raiko-szan már elmondta.

– Igen, de kérlek, bocsáss meg – Poncin ajkáról akadozva törtek fel a szavak, noha vagy tízszer is elpróbálta őket. – Kell megmondanom egyszer, én kaptam rossz betegség szeretőmtől, Hanától. Orvosság nem lehet, nagyon sajnálom, semmi orvosság. Te fogod elkapni, biztos fogod elkapni, ha leszel ágyasom, elkapod, nagyon sajnálom.

Poncin kimondta végre, de úgy érezte, mintha az ég szakadt volna rá. Várta a lány válaszát.

– Igen, tudom és elfogadom. Aláírtam a szerződést. Téged nem terhel semmiféle felelősség. Érted?

– Felelősség. Igen, értem. Köszönöm, hogy... – Poncin valami bocsánatkérésfélét nyöszörgött és kirohant. Rosszul lett, úgy hányt, mint még soha életében, még annál is jobban, mint mikor rájött, hogy elkapta a kórt, vagy amikor holtan találta Hanát. Mikor visszajött, nem kért bocsánatot, de Hinode nem is várta, megértette.

– Mielőtt aláírom, Furanszu-szan – mondta a szerződés megkötése előtt a lány –, meg kell kérdeznem valamit, mert ez nagyon fontos. Megígéred, hogy ha kérem, odaadod nekem a kést vagy a mérget, ahogy az a szerződésben áll? Beleegyezel?

– Igen – felelte Poncin.

– Akkor ezzel meg is volnánk. Tessék, én már alá is írtam, írd alá te is, Furanszu-szan. Raiko-szan a tanúnk. Raiko-szan azt mondja, három nap múlva elkészül a házunk. A mától számított negyedik napon megtiszteltetés lesz számomra, ha fogadhatlak.

És érkezett a negyedik nap. Ott ültek az új házban, Poncin szinte beleszédült a lány szépségébe. – Tetszik neked ház, Hinode? – kérdezte Poncin. Megpróbálta úgy mondani, mintha valóban érdekelné a válasz, de egyre csak arra gondolt, milyen lehet a lány meztelenül.

– Fontosabb, hogy neked tetsszen, Furanszu-szan.

Poncin tudta, hogy a lány csak azt teszi, amire egész életében tanították, tudta, hogy válaszai és cselekedetei teljesen gépiesek, s minden tőle telhetőt elkövet, hogy derűs hangulatba ringassa. A legtöbb japán férfiról meg tudta állapítani, mire gondol, de japán nőről szinte soha. De hiszen többnyire a francia nőkkel is így vagyok, gondolta. A nők sokkal titkolózóbbak, mint mi vagyunk, és sokkalta gyakorlatiasabbak.

Milyen szép ez a Hinode, ahogy ül itt mozdulatlanul, gondolta. Szűzanyám, bocsáss meg, de nem érdekel semmiféle kórság. Lehet, hogy később megbánom, most azonban nem.

De miért egyezett bele, miért?

Nem szabad megkérdezni tőle. Nem lesz könnyű betartani ezt a záradékot, de nem érdekel. Gyerünk.

– Óhajtasz enni? – kérdezte a lány.

– Most nem éhes. – Poncin nem tudta levenni szemét a lányról. Nem tudta eltitkolni kívánczóságát. Homlokáról legördült egy izzadságcsöpp. A lány halvány mosolya nem változott. Sóhajtott; hosszú ujjai lassú, kiszámított mozdulatokkal megoldozták obiját. Felállt, lecsúsztatta magáról a kimonót, s megállt nyugodtan, mint egy szobor. Hagyta, hadd nézze Poncin. Aztán levette az alsó kimonóját, aztán az első bugyogóját, a másodikat, végül az ágyékkötőjét. Lassan megfordult, megmutatta magát Poncinnek, majd megállt előtte. Minden szempontból tökéletes volt.

Poncin lélegezni is alig mert. Nézte, mint térdel le a lány, mint emeli ajkához csészéjét, mint iszik. Halántékán lüktetni kezdett egy ér, ágyéka feszítése csaknem önkívületi állapotba kergette.

Már napok óta tervezgette ezt az estét. Elhatározta, hogy nagyon franciás és nagyon japán lesz. Tetteivel és szavaival elkápráztatja a lányt, ő lesz a legjobb szerető, akivel a lánynak valaha is dolga volt, örökre emlékezetessé, csodálatos élménnyé teszi számára ezt az első találkozást.

Emlékezetes volt, de nem csodálatos. Poncin nem bírta tovább. Kinyújtotta a kezét a lányért, átsietett vele a futonokra, és attól kezdve már csak az ösztönei vezérelték.

Aznap éjszaka óta most látta először. Nem találkozott Raikóval sem. Még Josivarában sem járt. Másnap üzenetet küldött Hinodénak, azt üzenté, majd tudatja, mikor jön legközelebb. Időközben elküldte a kialkudott ár újabb részletét Raikónak – két évre előre el kellett zálogosítania fizetését.

Tegnap aztán üzent, hogy ma este meglátogatja.

Tétován megállt a veranda küszöbén. A sódzsi el volt húzva, a szobából aranyszín fény hívogatta. Halántékán ugyanúgy lüktetni kezdett az ér, mint az első alkalommal, toroka elszorult. A belső hangok felerősödtek benne, rákiabáltak, hagyja békén ezt a lányt,

inkább ölje meg magát. De egész lénye birtokolni akarta a lányt. Bármilyen módon, kerül, amibe kerül. Mindenáron. Gyűlölte magát, szívesen meghalt volna. De előbb a lányt. Muszáj.

Kilépett a cipőjéből, és félrehúzta az ajtót. Hinode pontosan ott és pontosan úgy térdelt, mint az első alkalommal, ugyanez a ruha volt rajta, ugyanúgy mosolygott, ugyanolyan szép volt, keze ugyanolyan kecses mozdulattal intett, hogy üljön le. Még a hangja is ugyanolyan barátságos volt. A szaké olyan, ahogy szereted, hideg. Mindig hidegen iszod a szakét?

André Poncinnek leesett az álla.

– Tessék?

A lány elismételte, úgy mondta, mintha még sosem ejtette volna ki a száján. – A szaké olyan, ahogy szereted, hideg. Mindig hidegen iszod a szakét?

– Igen. – Poncin fülében olyan hangosan zubogott a vér, hogy alig hallotta saját szavait.

A lány elmosolyodott. – Furcsa, hogy télen hideg italt iszol. Neked télen-nyáron egyaránt hideg a szíved?

Poncin, mint egy papagáj, elismételte a megfelelő válaszokat, könnyűszerrel idézett fel magában minden egyes szót, minden egyes mozdulatot. Semmi sem változott.

– Óhajtasz enni? – kérdezte a lány.

– Most nem éhes.

A lány mosolya nem változott. Sóhajtása sem. Felállt. Most azonban eloltotta az olajlámpásokat, átment a hálósobába, s ott is eloltott minden lámpát. Mikor Poncin szeme valamelyest megszokta a sötétséget, látta, hogy a veranda lámpájának fénye kissé átszűrődik a sódzsifalakon, épp csak annyira, hogy ki tudja venni Hinode sziluettjét: vetkőzött. Néhány másodperc múlva hallotta, hogy felhajtja a takarót.

Feltápászkodott, átment a hálósobába, odatérdelt az ágy mellé. Rég rájött már, hogy a lány csak az ő arcát akarja megkímélni. Ki akarja zárni mindazt, amit sosem lehet kizárni.

– A lelkem mélyén soha... – suttogta könnyek között Poncin. – Én nem ismerlek téged, Hinode, de a lelkem mélyén, hidd el, soha... Bocsáss meg, kérlek, bocsáss meg. *Mon dieu*, bárcsak, bárcsak lehetne...

– *Nan deszu ka, Furanszu-szama?*

André Poncinnek eltartott egy ideig, mire felfogta a japán szavakat. Akadozva, meg-megbotló nyelvvel válaszolt. – Hinode, én mondom... Én mond csak köszönet Hinodénak. Kérlek, bocsáss meg, rettenetesen sajnálom.

– Nincs miért.

December 5., szerda

Hiraga a hentesüzlet kirakatának üvegében megpillantott egy elsuhanó tükörképet – nem ismert magára. A High Streeten sétálgató járókelők ügyet se vetettek rá. Hiraga hátrált néhány lépést, ránézett tükörképére, szemügyre vette új álöltözékét: cylinder, magas gallér, nyakkendő, fekete szövetből szabott, széles vállú, derékban szűkített szalonkabát, kék selyemmellény, amelynek egyik gombjától rozsdamentes acéllánc vezet az órazsebéhez, szűk nadrág, bőrcsizma. Mindez őfelsége kormányzatának ajándéka. Csak az órát kapta Tyrertől szolgálatai fejében. Levette kalapját, nézegetni kezdte magát. Haja gyorsan nőtt, de még távolról sem volt olyan hosszú, mint Phillip Tyreré. Ahhoz azonban így is elég volt, hogy európainak lehessen nézni. Arcát borotválta. A brit borotvák minősége és olcsósága nagyon meglepte. Ez is csak újabb bizonyítéka volt annak, mire képes a brit gyáripár.

Rámosolygott tükörképére, tetszett neki ez a maskarádé, aztán elővette zsebóráját, egy ideig csak nézegette, csodálta; tizenegy óra tizenhat percet mutatott. Mintha számítana tizenhat perc, gondolta rosszkedvűen. Mindazonáltal örömmel töltötte el, hogy ilyen gyorsan megtanulta a gajdzsinok időmérését. Sokat tanultam, de még nem eleget, gondolta. De ez csak a kezdet.

– Adhatok uraságodnak egy szép, fagyasztott ausztrál birkalábat? Most jött a postahajó jégverméből. Vagy mit szólna uraságod egy szép darab angolszalonnához, hongkongi füstölés. – A hentes nagy hasú, kopasz férfi volt, karjai másoknál comboknak is beillettek volna. Kötényét vérfoltok tarkították.

– Ó! – Hiraga csak ekkor vette észre a kirakatban függő, légyrajoktól lepett húsokat és lőtt vadakat. – Nem, köszönöm, csak nézeget. Jó napot, uram – mondta undorát palástolva. Széles mozdulattal fejére tette kalapját, és folytatta útját a High Streeten Drunk Town és a falu felé. Menet közben udvariasan kalapot emelt a járókelőknek és a lovasoknak, akik hasonló módon viszonyozták. Ez

még nagyobb örömmel töltötte el, mert ez azt jelentette, hogy maguk közé valónak nézik.

Ostobák. Azért, mert olyan ruhákban járok, mint ők, és már tudok is úgy viselkedni, azt hiszik, megváltoztam. Pedig az ellenségeim, még Taira is. Elment az esze ennek a Tairának, hogy meggondolta magát Fudzsikóval kapcsolatban? Mi lelte? Ez egyáltalán nem illik a terveimbe.

Észrevette Struant, aki McFay társaságában s kettejük között az Ori-féle nővel, élénk társalgásba merülve, sántikálva kilépett az utcára. Erről eszébe jutott a Nemes Ház második emberével folytatott beszélgetése. Szinte még mindig szédelgett a sok adattól és számtól, s még mindig csodálkozott, mennyi mindent húzott ki belőle McFay a pénzkölcsönzőkről, a rizskereskedőkről és a Gjokojamáról. – Dzsemi-szan, talán lehetséges, te talán találkoz ilyen emberrel titokban – mondta végül kétségbeesetten McFaynek, csak szabadulhasson már. – Én tolmácsol titokban.

Most a sója várta. Hiraga megérezte rajta, mennyire szeretné tudni, hogy mit sikerült megtudnia, ezért eleinte csak játszadozott vele. Elfogadta a sója ajánlatát, és előbb megmasszírozta magát. A masszírozás után felfrissülve, tiszta jukatába öltözve ült asztalhoz a házigazdával. Vacsora után közölte a sójával: befolyásos gajdzsinokkal beszélt, akik választ adtak a kérdéseire. Ivott egy kis szakét, de többet nem fogadott el. – Kiotóból mi hír? – kérdezte

– Furcsa história ez – mondta a sója; örült, hogy Hiraga végre föltette a kérdést. – Uraim értesítettek, hogy a sógun és Jazu hercegnő szerencsésen megérkezett, és már a palotában van. Ogama járőrei három további sisicsapaton is rajtaütöttek... Sajnos részleteket még nem tudok, azt sem, hogy hányat öltek meg. Ogama nagyúr és Josi nagyúr jóformán ki sem teszi a lábát... Viszont most már ismét a sogunátus szamurájai őrzik a kapukat.

Hiraga szeme elkerekedett. – Tényleg?

– Igen, Otami-szama. – A sója örömmel tapasztalta, hogy vendége bekapta a horgot. – Csak az a furcsa, hogy nem messze a kaputól ott tanyázik Ogama egyik csapata, csupa válogatott szamuráj, és a két kapitány titokban rendszeresen találkozik.

Hiraga hümmentett. – Érdekes.

A sója bólított, aztán jó halászhoz illően hirtelen bevágott. – Ja, igen, most jut eszembe, nem mintha fontos lenne, de uraim úgy hiszik, hogy az a két sisi, akiket múltkor említettem, Kacumata és az a csósúi sisi, Takeda, akiknek Kiotóban sikerült elmenekülniük, most a Tokaidón folytatják az útjukat.

– Jedóba mennek?

– Uraim ezt nem mondták. Ez nyilvánvalóan valamilyen jelentéktelen hír. – A sója ivott néhány korty szakét. Jót derült magában, milyen nagy önuralommal próbál úrrá lenni Hiraga egyre jobban feltámadó kíváncsiságán.

– Minden, amihez a sisiknek köze van, jelentős lehet.

– Igen, ebben az esetben elképzelhető... Bár nem bölcs dolog szóbeszédre hagyatkozni. – A sója zavart színlelt, hallgatott, aztán úgy érezte, ideje partra rántani a halat. – Híre jött, hogy a kiotói fogadóknak azt rebesgetik, hogy egy harmadik személynek is sikerült megszöknie az első rajtaütésből. Egy nőnek. Egy szamuráj nőnek, aki jártas a suriken művészetében. Parancsolsz valamit, Otami-szama?

– Nem, semmit. – Hiraga igyekezett összeszedni magát, ezernyi kérdés tolult fel benne. Kacumata iskolájában csak egyetlen nő értett a surikenekhez. – Mit is mondtál, sója? Egy szamuráj nő megszökött?

– Ez csak afféle szóbeszéd, Otami-szama, fecsegés... Szakét?

– Köszönöm. Tudni még valamit erről a nőről?

– Nem, de nem is érdemes beszélni róla... Szerintem csak mesebeszéd.

– Azért tudakolózhatnál. Előfordul, hogy az ilyen mesebeszédnek van valami valóságmagjuk. Én szeretném tudni. Kérlek.

– Ebben az esetben... – kezdte lassan a sója. Nem kerülte el a figyelmét a „kérlek”. Hangja alázatosságot színlelve negédessé vált. – A Gjokojama számára megtiszteltetés minden szolgálat, amit számodra és a családod számára, értékes ügyfeleink számára tehet.

– Köszönöm – Hiraga felhajtotta a szakét. *Szumomo is ott volt Kiotóban Kacumatával...* Vajon hol lehet most, miért nem ment Simonoszekibe, ahogy megbeszéltük? Mit keresett Kiotóban? És ha megszökött, hova lett?

Nagy önuralmába került, hogy ne tegye fel azonnal a kérdéseket. Elővett egy jegyzetfüzetet, és – részben csak papagáj módra ismételve – magyarázni kezdte, amit Taira és Makfi magyarázott neki órák hosszat. A sója figyelmesen hallgatta, de nagyon örült, hogy a felesége titokban hallgatózik, és minden szót leír.

Mikor Hiraga befejezte a kölcsönökről, finanszírozásról és banki ügyletekről szóló előadását, amelynek nagy részét maga sem értette, a sója, akire nagy hatást tett Hiraga memóriája és felfogókészsége, amelyek révén ilyen teljesen idegen dolgokat is képes elsajátítani, így szólt: – Figyelemre méltó, Otami-szama.

Hiraga bólintott.

– Otami-szama – mondta a sója –, uraim hozzám hasonlóan nagyon hálásak lesznek neked. Amikor majd átrostáltuk ezeket a nagyszerű gondolatokat és ötleteket, amelyeket elénk szórtál, elképzelhető, hogy esetleg lesz lehetőségem feltenni néhány fontos kérdést?

– Természetesen – felelte Hiraga. Máris rózsaszínben látta a jövőt. Minél többet kérdeznek tőlem, annál jobban rákényszerítenek, hogy megértsem én is. – Talán majd akkor, amikor többet hallasz Ogamáról, Josiról, a sisikről vagy arról a nőről. Ugye surikent mondtál?

– Megteszek minden tőlem telhetőt – válaszolta a sója. Tudta, hogy megegyeztek.

– Kedves öntől, hogy ilyen pontos, Mr. Struan – recsegte mogorván Ketterer admirális. – Kereskedőktől nem vagyok hozzászokva. – Eredetileg kufárokat akart mondani, de menet közben meggondolta magát: ezzel még ráér. – Foglaljon helyet. Sherryt?

– A szárazabbik fajtából, ha lehet. Köszönöm, admirális úr.

A segédtiszt töltött Struannak egy pohárral, újratöltette az admirális portóis poharát, és távozott. Mindketten köszöntésre emelték a poharukat. Az asztalon nem heverték papírok, csak néhány hivatalos dokumentum, egy felbontott boríték és egy levél Tess Struan kézírásával. – Miben állhatok rendelkezésére? – kérdezte Malcolm.

– Ugye tudja, hogy a Mirs Bay-i csetepatében néhány matrózomat megölték a kínai kalózok? Parti ütegekből tüzeltek a hajóimra. Brit ágyúkból.

– Én is olvastam a beszámolókat, de azt nem tudom, hogy tényleg brit ágyúkról volt-e szó.

– Én viszont tudom, meggyőződtem róla. – Az admirális savanyú képpel a kezébe vette a dokumentumot.

– A kormányzó első vizsgálatai szerint a Struan vagy a Brock cég a ludas a dologban.

Malcolm Struan rebbenéstelen szemmel nézett az idősebb, vörös képű férfira. – A kormányzó célozthat, amire akar, admirális úr, de a hivatalos vádakat bizonyítékokkal kell alátámasztani. Tudomásom szerint nem kötöttünk ilyen üzletet, de ha kötöttünk is volna: a parlament nem tilt semmiféle fegyvereladást. Norbert Greyforth talán másképp nyilatkozott? – McFay indulása előtt felhívta Struan figyelmét, hogy az admirális Greyfortht is hívatta. Fél tizenegyre volt megbeszélve, de Norbert csak tizenegykor jelent meg, és a találkozó alig három percig tartott.

Ketterer nyaka belevörösödött, ahogy eszébe jutott Greyforth pimasz válasza. – Nem. Nem. Az az impertinens fickó nem volt hajlandó beszélni a dologról. Ön hajlandó?

– Nem tudom, miről akar beszélni, admirális úr.

– Ágyúkról, puskákról, csatahajókról és ópiumról, amit az itteni bennszülötteknek adnak el.

– A Struan Kína-járó kereskedőcég – mondta Malcolm Struan –, és mi mindig betartjuk a brit törvényeket. Az említett áruk egyike sem tilalmas cikk.

– De az ópiumot hamarosan betiltják! – csattant fel az admirális.

– Ha majd betiltják, befejezzük.

– De a kínai törvény már most is tiltja! És az itteni bennszülöttek törvénye is.

– A Struan nem, ismétlem: nem kereskedik itt ópiummal, bár, ismétlem, a brit törvény ezt nem tiltja.

– De annyit csak elismer, hogy ez a kereskedelem romboló hatású és erkölcstelen?

– Igen, de e pillanatban őfensége kormánya jóváhagyásával történik, és sajnos nincs más árucikk, amit Kínának a teáért cserébe

kínálni tudnánk. A teából pedig a parlament óriási adónyereséget könyvelhet el.

– Tökéletesen tisztában vagyok a kínai problémával. Viszont szeretném, ha ön és a cége a törvényt megelőzve beleegyezne, hogy soha többé nem importál Japánba ópiumot.

– Mi itt nem kereskedünk ópiummal.

– Helyes. Ha rájövök, hogy egy hajó mégis ópiumot szállít, szándékomban áll a hajót és a rakományát elkobozni.

– Ön nyilván tisztában van lépései következményeivel, admirális úr. Sir William helyesli a szándékát?

– Egyelőre nem. Én azt szeretném elérni, hogy ön és a többi kereskedő önszántából egyezzen bele. És ugyanez érvényes a hátultöltős puskákra, a töltényekre, az ágyúkra és a hadihajókra.

– Greyforth egyetértett ezzel a megdöbbentő javaslattal?

A nyak bíborszínt öltött. – Nem.

Struan gondolkozott egy percre. Mielőtt idejött volna, McFayjel kikövetkeztették, mit forgat a fejében az admirális – mármint Tess Struan levelén kívül. – Néhány nap múlva találkozunk Sir Williammel – mondotta. – Megtiszteltetés volna számomra, ha ezen a találkozón ön is részt venne, így legalább minden kereskedő megismerheti a nézeteit.

– Az én nézeteimet már mindenki nagyon jól ismeri. Éppen maguknak, kereskedőknek kellene a legjobban tudniuk, hogy a flotta védelme nélkül mind maguk, mind a kereskedelmi útvonalak védtelenek. Ha ágyúkat szállítanak a bennszülötteknek, azzal a Királyi Haditengerészetet gyengítik. Segítik az ellenséget a saját hajóink elsüllyesztésében, meggyilkolják a honfitársainkat és saját magukat!

– Vegyük például Indiát vagy bármelyik másikat...

– Ahogy mondja, Mr. Struan! – reccsent rá az admirális Struartra.

– Ha a bennszülöttek kezében nincs általunk szállított fegyver, a szipojok sose lázadtak volna fel. És szerte a világon sokkal könnyebben el lehetett volna fojtani a lázadásokat. A világ bármely pontján könnyebben és rendesebben lehetne oktatni a vadembereket, nyugodtan lehetne kereskedni, és a világ a Pax Britannica jótékony hatása alatt virágzásnak indulna. Holmi szedettvedett kalózok pedig nem nyithatnának tüzet a

zászlóshajómra! Ha nem a Királyi Hadtengerészet uralja a tengereket, akkor nincs Fax Britannica, nincs brit birodalom, nincs kereskedelem, és megint ott találjuk magunkat a sötét középkorban.

– Magunk között szólva, tökéletesen igaza van, admirális úr. – Struan nem értett egyet Kettererrel, de követte Gordon Csen tanácsát: „Amikor egy mandarin dühös rád, négyszemközt gyorsan mondd neki azt, hogy egyetértesz vele. Később, amikor majd alszik, meggyilkolhatod.”

Évek óta hasonló vitákat folytatott a hadsereggel, a haditengerészettel és a hivatalnokokkal. Éveken át volt szem- és fültanúja, hogyan veszekedett egymással apja és az anyja. Apja a szabad kereskedelmet védte, anyja az erkölcsöket. Mindkét félnek igaza volt, mindkettő hajlíthatatlan, és a veszekedések mindig azzal értek véget, hogy Culum Struan leitta magát, anyja pedig csak mosolygott azzal a rideg, dühítő mosolyával. Apja utolsó józan szavaival mindig belenyomott még egy utolsó tüskét: „Az apám, a te fehér lovon érkezett herceged, a dicső, Zöld Szemű Ördög Dirk maga kezdte ezt a kereskedelmet, és Isten a tanúm, hogy ezzel virágoztatta fel a céget!” Malcolm Struan sose merte megkérdezni, hogy anyja valóban a nagyapjába volt-e szerelmes, és csak azért ment hozzá a fiához, mert az apjához nem tudott.

– Magunk között szólva, önnek igaza van, admirális úr – ismételte.

Ketterer megitta a portóit, töltött még egy kicsit. – Hát ez azért valami. – Felnézett. – Ezek szerint megígéri, hogy a Struan nem fog itt fegyvereket eladni?

– Mindent, amit javasol, meg fogok vitatni a többi kereskedővel.

Ketterer zsebkendőt húzott elő, kifújta az orrát, felszippanzott egy csipet tubákot, tüszentett, majd megint kifújta az orrát. Mikor kitisztult a feje, gonosz tekintetét Struanra függesztette: dühítette, hogy nem sikerült megrendítenie.

– Akkor hadd fogalmazzam másképpen. Négyszemközt egyetért-e ön abban, hogy ostoba dolog a japánok kezére brit ágyúkat és brit hadihajókat adni?

– Egyetérttek.

– Helyes. Szeretném, hogyha ezt a véleményét a többi kereskedővel is megértetné. Itt nem lesz fegyvereladás, ágyú végképp nem. És természetesen ópium sem.

– Örömmel terjesztem elő a nézeteit, admirális úr.

Ketterer felhorkant. Struan már emelkedett, nem akarta, hogy az admirális sarokba szorítsa. – Egy pillanat, Mr. Struan, még valamit szeretnék megbeszélni önnel, mielőtt elmegy. Egy magánügyet. – Az admirális az asztalán heverő boríték és levél felé intett. – Arról. Mrs. Struantól jött. Tudja, miről van szó benne?

– Igen, tudom.

Ketterer az asztal közepére húzta a levelet. – A maguk Nemes Háza állítólag a legnagyobb cég Ázsiában, bár úgy hallottam, Brockék e pillanatban éppen megelőzik. Mindegy, ez most nem érdekes. Szeretném, ha ön és a cége segítene nekem ebben az igaz ügyben. Ez egy igaz ügy, Mr. Struan.

Struan már nagyon unta, nem válaszolt, semmi kedve nem volt egy újabb előadást végighallgatni.

– Magunk közt szólván én *általában* – mondta hangsúlyozottan Ketterer – nem szoktam figyelembe venni ilyen civilektől érkezett leveleket. Nyilvánvaló dolog, hogy a haditengerészet szabályaihoz és előírásaihoz civileknek semmi közük. – Egy korty portói, kéjes böffetés. – Úgy tudom, Marlowe meghívta magát... és a jegyesét a *Pearlre*, keddre, hogy kísérik el a próbaútra. – Ketterer tekintete összekapcsolódott Struanéval. – Jól tudom?

– Jól – dünnyögte Struan.

– Ehhez természetesen az én engedélyemre is szükség van. – Az admirális hagyta, hadd csengjen ki a mondat. – Egyébként ez a párbajdolog, amit terveznek, nem nagyon ajánlatos, Mr. Struan. – Struan megrebbenő szemmel reagált a hirtelen témaváltásra. Az admirális folytatta. – A párbajt tiltja a törvény, és nem is ajánlatos megoldás, bármi előadódhat. Világos?

– Igen. Köszönöm a tanácsot, de az előbb ott tartottunk, hogy...

– Köszönöm, Mr. Struan – vágott a szavába az admirális, és felállt.

– Köszönöm, hogy felkeresett. Volt szerencsém.

Struan felállt, nem volt egészen biztos benne, hogy jól értette-e a dolgot.

– Úgy értsem, ön arra céloz, hogy ha a...

– Én nem céloztam semmivel sem többre, mint amennyit mondtam, uram – felelte jeges hangon Ketterer. – Ön az imént azt mondta, elgondolkozik a tanácsaimon. Viszonzásképpen, így

négyszemközt, én is közlöm önnel, hogy én is alaposan elgondolkozom az ön szavain... hétfő éjfélig. Volt szerencsém.

A tengerparti sétányon tiszta, jó illatú szél fújt. Struan megállt, mély lélegzeteket vett, megvárta, míg fejében és mellében csillapodni kezd a dörömbölés. Kimerülten leroskadt az első padra, s üres tekintettel nézte az öbölben horgonyzó hadihajókat.

Jól értettem Ketterert? – kérdezte magában újra és újra. Lehet, hogy Ketterer esetleg hajlandó eltekinteni anyám levelétől? Hajlandó engedélyezni Marlowe-nak, hogy kifusson velünk, és nem tiltja meg neki, hogy összeadjon minket? Nem tudom, de... Egyezséget ajánlott. Számomra ez csodálatos volna, de neki sem rossz. De szőrmentén kell csinálnom, a kereskedők nem fognak szívesen fogadni semmiféle önkéntes korlátozást. Márpedig ezt keresztül kell vinnem, mert ez a csirkefogó nem olyan ostoba, hogy beérje pusztá ígéretekkel. Kiben bízhatom ebben az ügyben? Mennyeiben? Jamieben? Marlowe-ban? Benne természetesen nem. Angelben? Nem, benne sem. Csen bácsi jó volna, de ő sajnos nincs itt. Ezt egyedül kell végigcsinálnom...

– Jó napot, Mr. Struan!

– Á, üdvözlöm, Mr. Gornt.

– Olyan rosszkedvűnek látszott, hogy úgy éreztem, meg kell szólítanom.

– Nem vagyok rosszkedvű – felelte Struan –, csak elgondolkoztam.

– Jaj, bocsásson meg, akkor nem is zavarom.

– Nem, üljön csak le. Még nem mondta meg, mi az ár.

Edward Gornt bólintott. – Elnézését kérem, amiért nem kerestem meg hamarabb, de Mr. Greyforth nem volt hajlandó látni a... fényt. Most már beleegyezett a pisztolyba. Kétcsövű párbajpisztoly, egy vagy két lövés húsz lépésről.

– Helyes. És?

– Próbáltam lebeszélni a párbajról, de azt mondta, hogy amíg Malcolm Struan nyilvánosan bocsánatot nem kér, addig nem hajlandó elállni.

– Helyes. Ami viszont a másik ügyet illeti, itt nincsenek se falak, se ajtók – intett széles mozdulattal a szinte kihalt sétány felé Struan. – Mi az ár?

– Én is úgy gondolom, hogy ez tökéletes hely az ilyen dolgok megbeszélésére, de nem tölthetünk itt túl sok időt, és óvatosnak kell lennünk. Mr. Greyforth most is figyel minket a messzelátójával.

– Figyel?

– Ebben nem vagyok biztos, de fogadni mernék rá.

– Akkor valahol máshol, később?

– Nem, itt megfelel, csak nem akarom felkelteni Mr. Greyforth gyanúját. És akkor most térjünk rá az árra. Abban az esetben, ha az általam szolgáltatott információ segít önnek megakadályozni, hogy Morgan terve tönkretegyje a céget, és ha segít tönkretenni a Brockot...

– Ismeri a részleteket?

– Igen, persze, még többet is. Morgan és az öreg Brock nem is sejti, hogy tudom, és Mr. Greyforth sem. – Még jobban lehalkította a hangját, ajkát alig mozdítva beszélt. – Mindennek szigorúan kettőnk között kell maradnia, de az ár az, hogy maga kitöri Morgan Brock nyakát. Csődbe hajszolja, vagy ha teheti, börtönbe... Ha ehhez Tylert is tönkre kell tenni, nekem mindegy. Ön garantálja, hogy a vagyona roncsaiból én megkapom a Rothwell cég részvényeinek tulajdonukban lévő ötven százalékát, segít nekem, hogy a Victoria Bank kölcsönözze nekem azt az összeget, ami szükséges Jeff Cooper részének kivásárlásához, és szavát adja, hogy tíz éven át ugyanúgy kezel, mint bármely más konkurensét. Mindezt szerződésbe foglaljuk, és ön aláírja. Tíz év múlva aztán kard ki kard!

– Áll! – vágta rá azonnal Struan; keményebb feltételekre számított.

– De a Victoria Bankot gazemberek irányítják, nem a mi embereink. Azt a bankot Brock alapította, mindig is kirekesztettek belőle minket, úgyhogy ott én nemigen tudok magának segíteni.

– De hamarosan fog tudni. Hamarosan az egész igazgatótanács úgy fog táncolni, ahogy ön fütyül. Mindezt természetesen a lehető legnagyobb titokban kell tartani. A párbaj után mik a terveid?

Struan maga is különösnek találta, hogy bízik ebben az emberben, de habozás nélkül elmondta, hogy a párbaj után fel akar szállni a *Prancing Cloudra*. – Ez természetesen feltételezi, hogy a párbajból

én kerülök ki győztesen, és nem sebesülök meg komolyabban. Ha pedig eljutok Hongkongra, ott már el tudom simítani a dolgokat – mondta magabiztosan.

– Na és hogy tud ebben az állapotában löni? Úgy értem, nem kell botra támaszkodnia?

– Arra az időre, ami egy lövéshez kell, meg tudok állni – mosolyodott el halványan Struan.

– Engedje meg, hogy javasoljak valamit, aminek révén elkerülheti a törvényes felelősségre vonást. Virginiában ez jól bevált. A párbaj előtti este mindketten írnak egymásnak egy levelet, pontos dátummal ellátva, amelyben azt írják: megegyeztek, hogy lefűjják a párbajt, és mint úriemberek, egyidejűleg elfogadták egymás egyidejűleg elhangzó és kölcsönös bocsánatkérését. – Gornt elmosolyodott. – Mi pedig, a segédek tanúsítjuk, hogy tragikus baleset történt: amikor megmutatták egymásnak a pisztolyukat, az egyik elsült.

– Remek ötlet. És Norbert egyetért vele?

– Igen. Kedden hozom önnek az ő levelét, az önét pedig küldje el Mr. McFayjel.

Kedden, visszhangzott Malcolm Struan fejében. Gornt tárgyilagos hangon folytatta. – A párbaj után – az volna a legjobb, ha megölné Norbertet, nem csupán megsebesítené – én is felszállok magával a klipperre. Az írásos szerződés fejében részletesen elmesélem, milyen módon teheti tönkre Brockékat. Adok magának egy köteg hiteles másolatot... Levelekről és dokumentumokról, bármely törvény előtt megállnak. És adok egy másik köteget is, amelyet a Victoria ellen használhat.

Struant valamilyen különös melegség kezdte átjárni. – Na és miért kell ezzel szerdáig várnia?

– Azért, mert lehet, hogy Mr. Greyforth megöli – felelte higgadtan Gornt. – És akkor mindez kárba veszne.

Struan hallgatott egy sort. – Tegyük fel, hogy Norbert megöl vagy súlyosan megsebesít. Akkor hogyan áll bosszút?

– Úgy, hogy azonnal megkeresem Mrs. Struant. De véleményem szerint erre nem kerül sor. Én magára fogadok, nem az édesanyjára.

– Én úgy hallottam, hogy maga nem szokott fogadni, Mr. Gornt. Nem szokott szerencsejátékokat játszani.

– Ebből annyi igaz, uram, hogy pénzben sosem kártyázom... A mostohaapám révén tudom, hogy ez milyen hiábavaló dolog. Ami viszont az életet illeti, bizonyos határig igenis kockáztatok. – Gornt megérezte, hogy valaki nézi. – Valaki figyel – mondta halkán, és körülnézett. Angelique volt az, most lépett ki a Struan-házból, jött át az utcán. Odaintett nekik. Struan visszaintett és felállt.

– Jó napot, Angel – fogadta Angelique-et. – Engedje meg, hogy bemutassam Mr. Edward Gorntot, a Rothwell cég sanghaji ágának képviselőjét. A jegyesem, Mademoiselle Richaud.

– Hölgyem...! – Gornt gálánsán kezét csókolt. – Örülök, hogy megismerhettem.

– Mr. Gornt – suttogta Angelique Gornt szemébe nézve. Hirtelen furcsa csend támadt hármuk között, aztán minden érthető ok nélkül nevetésben törtek ki.

– Mi ez? – kérdezte Angelique kissé feldobogó szívvel.

– *Joie de vivre* – felelte Gornt.

Angelique rokonszenvesnek találta, gondolatban már fogalmazta barátnőjének a levelet:

Neked megvallom, drága Colette, hogy már akkor észrevettem őket, amikor a sétányon találkoztak. Fölvettem a legjobb főkötőmet, és meglepetésszerűen odamentem hozzájuk. Ez az újonnan érkezett férfi magas, jóképű, és rögtön észrevettem, milyen huncutul csillog a szeme, bár Malcoimnak nyilván nem tűnt fel, mivel akkor még a szokásosnál is féltékenyebb lenne szegény drágám. De én mindenképpen meg akartam ismerni ezt a magas férfit. Egészen enyhe, délies akcentussal beszél, széles válla van, keskeny csípője, valószínűleg remek vívó, és még remekebb táncos. Remélem, hogy a barátom lesz, nagyon nagy szükségem van itt a barátokra...

– *La, chérie!* – mondta és legyezgetni kezdte magát, hogy lehűtse a testében ébredő tüzet, a tudat alatti nőies reakálást Gornt férfiasságára. – Bocsásson meg, nem akartam zavarni, látom, hogy fontos megbeszélést folytatnak.

– Nem zavar, Angel – mondta Struan.

– Éppen távozni akartam – mondta Gornt. Nem találta szükségesnek leplezni csodálatát. – Örömmre szolgál, hogy megismerhettem, hölgyem – meghajolt. – Jó napot, uram, még jelentkezem.

Angelique és Struan egy ideig nézett utána.

– Ki ez a Mr. Gornt?

Struan elmondta, de a teljes igazságot nem fedte fel Angelique előtt. Már a kedd járt a fejében.

– Még egy kis sertést és babszószt, húgom? – kérdezte Ah Tok egy halat szálkázva.

– Köszönöm. – Ah Szo kinyújtotta evőpálcikáját, szedett magának.

– Kérlek, folytasd, néném.

Ah Tok szobájában beszélgettek, ebédeltek. Számtalan kis tálka állt előttük, kettejük között egy kancsó jázmintea. – Ajíjje, nagyon nehéz. Kitűnő Csen nem adott egyértelmű utasításokat.

– Pedig ez nem jellemző rá. – Ah Tok belemártott egy darab marhahúst az ízletes szójaszószba, és bekapta. – Egyáltalán nem jellemző rá.

– Szerintem se, de nem csoda. Nyilván az az új ágyasa, az a szucsoui lotyó szívja el az energiáit, nem tud úgy figyelni a dolgaira.

– Ajíjje... Igaz, hogy a lány tizennégy éves, és nincs szeméremszőrzete? – Ah Tok kivett egy másik halfejet, s élvezettel cuppogni kezdett rajta. – Csak a csőszerű fokhagymásoknak nincs szeméremszőrzetük. – A padlóra köpte a halszálkát, és egy másik haldarabot vett maga elé.

– Érdekes... Lehet, hogy attól a sok fokhagymától, amit esznek? Megengeded, néném, hogy még egyszer elolvassam Kitűnő Csen levelét?

A levél így szólt:

Üdvözöllek, Ah Tok, hatodik unokahúgom. Nagyon jól tetted, hogy azonnal tájékoztattál. A dugón holdárnyék nyomai voltak, amit a keleti-tengeri Kutják Földjén magzatelhajtásra használnak. A szajha bölcs volt és ostoba, amiért használta, az úr bölcs volt és ostoba, amiért tanácsolta. Amíg nem tudjuk,

hogy az úr döntött-e vagy a szajha az úr tudomása nélkül csinálta, ne tegyetek semmit. Figyeld uradat, húgom. Gyerekkora óta mindig is beszélt álmában, abból talántöbbet is megtudhatsz. Parancsold meg Ah Szonak, hogy ő is tegye ugyanezt. Legyetek olyanok, mint a denevérek. Buzgón engedelmeskedjeteK.

– Ajíjje, hogy érti azt, hogy legyünk olyanok, mint a denevérek? – kérdezte ingerülten Ah Szó. – A denevérek némák, de visítóznak. Képesek sötétben repülni, de nappal vakok. Éjszaka láthatatlanok, nappal viszont tehetetlenek. A potyadéukuk értékes, de a mennyekig bűzlik. Hogy értette ezt, hallod-e?

– Szemed, füled, orrod legyen nyitva, mint a denevéré, és figyelj, hogy hová pottyantod a potyadéukodat – kacagott Ah Tok. – Tízezer nyarat éljen meg a Nemes Házi Csen! Nélküle nem is tudtuk volna, hogy a fiam aranykulcsa már kinyitotta ennek a lotyónak a jádekapuját.

– És honnan tudjuk, hogy az övé volt és nem valaki másé? – kérdezte öblöset böffentve Ah Szo. Körülnézett, mint aki hallgatózóktól tart. Ah Tok evőpálcikája megállt a levegőben. – Például valaki olyasféle, mint Hosszú Hegyes Orr, hallod-e? Ezek úgy vannak egymással, mint a terű meg a koldus ágyéka. És Hosszú Hegyes Orr dobta a palackot meg az összes többi bizonyítékot a tengerbe. Emlékszel?

Az öreg Ah Tok ajkáról lefagyott a mosoly. – *Fang-pi!* – mondta. – Erre figyelmeztethetett minket Kitűnő Csen. A denevérek ide-oda kanyarognak röptükben, és még aludni is fejjel lefelé alszanak. Kitűnő Csen arra utasít bennünket, hogy tudjuk meg, melyik jang tette magáévá ezt a jint. Ajíjje, szerintem is lehetséges... nagyon is lehetséges, hogy Hosszú Hegyes Orr tette a fiam fejére a zöld kalapot.

– Urunkat felszarvazták! – Ah Szo szeme az ég felé fordult. – Igaz, hogy Hosszú Hegyes Orr elég sok időt töltött a lotyó szobájában ahhoz, hogy... – Elállt a lélegzete. – Ajíjje, emlékszel? Néhány hete, mikor a lotyó sikítózni kezdett, mert azt hitte, hogy valaki be akart mászni a szobájába, pedig csak a szél csapkodta a zsalugátereket...

– Emlékszem. Egy pillanat alatt ott termettem a szobájában, de Hosszú Hegyes Orr már ott volt és mindketten... Most, hogy visszagondolok, mindketten sápadtabbak voltak, mint egy ötnapos hulla. Lehet, hogy ez volt az az időpont, amikor Hosszú, Hegyes Orr jangja...

– Mikor volt ez, húgom? Melyik nap?

– Ez volt az a nap... Az azután való nap, amikor az úr elhozatta a csatornán túlról azt a bennszülött szajhát.

Mindkét asszony számolni kezdett. – Most a tizenkettedik hónap ötödik napja van.

– Ez a tizedik hónap tizennyolcadik vagy tízenkilencedik napja lehetett, húgom.

– Ez kevés. Nagyon kevés...

Ah Tok szórakozottan rágcsálni kezdett egy újabb halfejet. – Korábban fekhettek össze. A szajhának rengeteg lehetősége volt rá, hallod-e? – mondta szilárd meggyőződéssel. – Mielőtt átköltözött ide, abban a barbár házban lakott.

– Igazad van, néném, mint mindig. Azonnal tudatnunk kell Kitűnő Csennél.

– De hát miért nyitná fel ez a lotyó a jádekapuját egy ilyen ronda, idegen ördög előtt, mikor a fiamnak a nyála is csorog érte.

Ah Szo kifejezően vállat vont. – Barbárok... Ki tudja, mi jár a fejükben? Szólnod kellene urunknak.

Ah Tokot egészen elgyengítette az izgalom. Az italos szekrénykére nézett: madeira, whisky, konyak. – Ide valami szíverősítő kell. – A whiskyt választotta. Kitöltött két nagy adagot. – Munkára! Ki kell dolgoznunk valamilyen tervet. Rá kell jönnünk, hogyan csalogathatjuk ki a lotyóból és a szeretőjéből az igazságot.

– Helyes, nagyon helyes. Ha mi ketten egyszer nekilátunk, sikerülni fog.

– De a fiamnak egy szót se! Nem érdemes a szennyest kitergetni, csak ha majd egészen biztosak leszünk a dolgunkban. – Összekoccant a poharuk. – Az összes nagy és apró istenekre! Az én fiamat senki sem fogja felszarvazni, senki sem fog vele zöld kalapot hordatni!

– Jó estét, Leó atya – mondta illedelmesen Angelique. Letérdelt és kezet csókolta; gyomra felkavarodott az erős szagtól. Kettesben voltak. A kis templomhajóban csak egy-két gyertya égett, a lemenő nap fénye megvilágította az apró, ügyetlen kézzel festett üvegablakokat. A kolónián csak kevés katolikus akadt, a templom szegény volt, bár az oltár és a feszület így is díszes. Odakint a templom kapuja előtt Vargas várta Angelique-et, hogy a gyónás után hazakísérhesse.

– Hívatott, atyám – mondta ártatlanul Angelique, tudva, hogy vasárnap megint nem volt misén.

– Örülök, hogy látlak, senhorita, gyermekem – mondta a pap erős portugál akcentussal. – Vasárnap megint nem voltál misén.

– Főfájás gyötört, atyám, még csak most kezdek magamhoz térni. Babcott doktor pihenést javasolt – felelte Angelique, de már arra gondolt, mit vegyen fel az orosz követ születésnapjára.

Leó atya megszokta már a hazugságokat. Gondolatban undorodva legyintett. – Mindegy, azért meggyóntatlak.

Angelique gépiesen mormolta a szavakat, örült, hogy ott van kettejük között a rács. A pap gyorsan feloldozta, penitenciául kirótt rá néhány üdvözlégyet. Angelique már állt volna fel, amikor Leó atya ismét megszólalt.

– Volna itt egy bizalmas ügy is, gyermekem... Tegnapelőtt megkeresett Mr. Struan, és négy szemközt arra kért, hogy adjalak össze benneteket.

Angelique-nek elállt a lélegzete, aztán szélesen elmosolyodott. – Ó, atyám, ez csodálatos!

– Igen, gyermekem, az. Senhor Struan arra kért, hogy a lehető leggyorsabban adjalak össze benneteket, de ez sajnos nehéz ügy. – Egy álló nap és egy álló éjszaka gyötrődött a problémával. Végül sürgős levelet küldött Macau püspökének, Ázsia katolikus lelki atyjának, és sürgős tanácsát kérte. – Nagyon nehéz ügy.

– Miért, atyám?

– Először is azért, mert Mr. Struan nem katolikus, és...

– De megígérte, hogy a gyermekeinket az igaz egyház fogja nevelni. Ezt megígérte.

– Igen, gyermekem, tudom, megígérte, nekem is ezt mondta, de még kiskorú. Szülői engedély nélkül nem házasodhat. Ahogy te sem.

De azért hívattalak, mert szerettem volna négyszemközt megmondani, hogy mindennek ellenére engedélyt kértem őeminenciájától, hogy az Úr nagyobb dicsőségére, mindennek ellenére celebrálhassam ezt a szertartást... Apád engedélyével vagy nélküle. Hallom, hogy apád nincs itt, valahol Francia Indokínában vagy Sziámban tartózkodik, vagy valahol azon a környéken. – Angelique apja csalárdságának és szökésének híre pillanatokon belül bejárta a kolóniát. – Ha őeminenciája áldását adja rá, biztos vagyok benne, hogy senhor Seratard *in loco parentis* szintén beleegyezik.

Angelique toroka elszorult. – És mennyi ideig tart, míg megérkezik őeminenciája válasza? A jóváhagyás.

– Karácsonyra, úgy karácsony körül, már ha őexcellenciája jelenleg Macauban tartózkodik, és nem a kínai hittestvéreinket látogatja. Ha igen, az Isten akarata. – Leó atya mint rendesen, most sem nézett a rács felé, csak a fülét hajtotta oda, hogy hallja az elsuttogott vallomásokat. Most azonban keresztülpillantott a rács nyílásain. – Ami miatt valójában szerettem volna beszélni veled, gyermekem, az Mr. Struan áttérítése. Angelique-nek megint elakadt a lélegzete. – Mr. Struan hajlandó áttérni?

– Nem, még nem látja a fényt, és épp erről szeretnék beszélni veled – Leó atya közelebb hajolt a rácshoz. Jólesett neki Angelique közelsége, szinte fuldoklott a vágytól, de tudta, hogy ez szentségtörés lenne, a sátán kísérti meg. Uram, adj nekem erőt, Uram, bocsáss meg nekem! – gondolta szinte könnyezve. Szeretett volna átnyúlni a rácson, megsimogatni Angelique keblét és teste rejtett zugait. – Segítened kell, segítened, hogy az igaz hit a keblére ölelhesse.

Angelique annyira elhúzódott a rácstól, amennyire csak tehetette. Észrevétlenül elhúzta kissé a függönyt, hogy enyhítsen a klausztofóbián, amit ez a ládaszerű gyóntatófülke keltett benne. – Segítetek, atyám, segítetek, amiben csak tudok – mondta fokozódó idegességgel, s ismét távozni készült.

– Várj!

A hang hevessége meglepte Angelique-et. – Atyám?

– Kérlek, várj... Várj, gyermekem – mondta immár sokkal szelídebben a hang. – Beszélünk kell erről a házasságról és Mr.

Struan megtérítéséről. Óvakodj a gonosz hatásoktól, gyermekem. Mr. Struant meg kell térítenünk, mindenképpen meg kell térítenünk. Elő kell készítenünk az örökkévalóságra.

– Az örökkévalóságra, atyám? – hebegte Angelique. – Nem azt akarta mondani, hogy a házasságra?

– Az... az örökkévalóságra – válaszolta a hang.

Angelique a rács mögött sötétlő sziluettre emelte tekintetét. Tudta, hogy a pap hazudik. Őt magát is meglepte, hogy ez egyáltalán eszébe jutott. – Minden erőmből segíteni fogok – felelte. Felállt, félrehúzta a függönyt, és kilépett a levegőre.

Leó atya azonban elállta az útját. Angelique-nek feltűnt, hogy a homlokát kiveri a veríték. Leó atya fölé tornyosult. – Az ő lelki üdve érdekében, az övében, és minél előbb, annál jobb.

– Azt akarja mondani, atyám, hogy mielőtt összeadna minket, Malcolmnak mindenképpen át kell térnie? – kérdezte rettegve.

– A feltételeket nem én szabom meg – válaszolta Leó atya. – Minket őeminenciája irányít, mi csak hűséges szolgálói vagyunk.

– A vőlegényem egyháza szerint nekem nem kötelező áttérnem protestáns hitre, és természetesen én sem kényszeríthetem őt.

– De Mr. Struan előtt fel kell tárni az igazságot! Ez a házasság Isten ajándéka. Remélem, nem akarsz protestánssá lenni? Ez eretnokség! Aposztázia! Ez elképzelhetetlen, örökre elkárhoznál, exkommunikáltarnál! Halhatatlan lelked örök időkre ott perzselődne a tisztítótűzben.

Angelique lesütötte a szemét. – Lehet, hogy az enyém igen, de Mr. Struané... Milliók másképpen hiszik.

– Az mind örült, elveszett, elkárhozott lélek, örök időkig égni fognak! – Leó atya hangja még jobban megkeményedett. – Égni fognak. Meg kell térítenünk a hitetleneket. Malcolm Struant meg kell téri...

– Meg fogom próbálni. Isten önnel, atyám, köszönöm, meg fogom próbálni... – rebegte Angelique. Kilépett a gyóntatófülkéből, és sietős léptekkel kifelé indult. A templom kapujában még egy pillanatra visszanezett. Leó atya ott állt a padsorok közötti folyosón, háttal az oltárnak, széttárt karokkal kiáltott Angelique után, csak úgy zengett a hangja. – Légy Isten eszköze, térítsd meg a hitetleneket! Ha szereted Istent, mentsd meg azt az embert, mentsd meg a

Purgatóriumtól! Ha szereted Istent, mentsd meg, segíts nekem, hogy megmenthessem a pokol tüzétől, segíts nekem Isten dicsőségére! Mentsd meg, még mielőtt összeházasodtok, hagyd, hogy megmentésük...

Már este volt. Az északi kapu őrházából egy szamuráj járőr csapat lépett ki: tíz katona teljes fegyverzetben, kardokkal, könnyű vértzetben egy tiszt vezetésével. Átmentek a hídon, áthaladtak a kolónia sorompóján. Az egyik szamuráj egy japán írásjegyekkel telerótt, magas, keskeny táblát hordozott. Az elől haladó szamurájok fáklyákat vittek, lángjuk furcsa árnyékokat vetett.

Kellemes idő volt, a High Streeten és a tengerparti sétányon még sokan sétálgattak. Kereskedők, katonák, matrózok, boltosok korzóztak vagy álldogáltak, beszélgettek, innen-onnan nevetés hangzott, kínaiak dallamos beszédhangja, részeg danászás. Lenn a parton néhány matróz tüzet gyújtott, duda hangjára táncoltak körülötte, köztük egy-két férfi prostituált és egy transzvesztita. A távolból Drunk Town állandó mormogásának nesze hallatszott.

A szamurájokat nyomban észrevette mindenki. Emberek torpantak meg jártukban, mondandók akadtak el mondat közepén. Minden szem észak felé fordult. A szamurájjárőr útjában állók elhátráltak. Néhányan a revolverük után nyúltak, káromkodva eszméltek, hogy nincs ott a zsebükben, nincs ott a tokjában. Mások bementek a házukba, egy szolgálaton kívüli katona pedig a nyakába szedte a lábát, hogy szóljon a haditengerészet éjszakai őrzőjének.

– Miről van szó, uram? – kérdezte Gornt.

– Egyelőre még semmiről – felelte komor arccal Greyforth. Ők is a sétányon álldogáltak, de még messze voltak a szamurájoktól, akik nem vettek tudomást az őket figyelő, elnémult emberekről, csak meneteltek maguk elé nézve, ahogy az szokásuk volt.

Lunkchurch lépett oda hozzájuk. – Magánál van fegyver, Norbert?

– Nincs. És magánál?

– Nálam sincs.

– Nálam van, uraim. – Gornt egy apró pisztolyt vett elő. – De ha ezek itt nekünk akarnak esni, nem sok hasznát vesszük.

– Én pedig amondó vagyok, fiatalember – mondta rekedtes hangon Lunkchurch –, hogy ha nem tudja, mit csináljon, húzza föl a nyúlcipőt. – Kezet nyújtott Gorntnak. – Barnaby Lunkchurch vagyok, Mr. Gornt, örülök, hogy megismerhettem. Isten hozta Jokopokóban, a Klubban biztos találkozunk még, hallom, maga is bridzsezik, bármikor állok szolgálatára. – Elsietett.

A járókelők óvatosan elhúzódtak a szamurájok közeléből. A részegek hirtelen kijózanodtak. Hirtelen mindenki éberré vált, mindenki tudta, milyen hirtelen tud lenni egy szamuráj roham. Greyforth már megnézte, hogy szükség esetén merre menekülhet. Aztán megpillantotta a tengerészet éjszakai őrségét: lövésre készen tartott puskákkal, egy őrmester vezetésével futólépésben épp akkor bukkantak elő egy keresztutcából. – Most már nincs miért izgulni mondta Greyforth. – Azt a pisztolyt mindig magával hordja, Edward?

– Igen, uram, mindig.

– Megnézhetném?

– Természetesen. Vigyázzon, töltve van.

A pisztoly kicsi volt, de nagyon veszedelmes szerszám: ezüstveretű markolat, két cső, a csövekben két bronzhüvelyes töltény. Greyforth visszaadta, s Gorntra nézett. – Ügyes. Amerikai?

– Francia. Apámtól kaptam, amikor Angliába mentem. Azt mondta, egy gőzhajón nyerte egy hamiskártyástól. Ez az egyetlen dolog, amit valaha is kaptam tőle. – Gornt kurtán felkacagott. Mindketten a közeledő szamurájokat figyelték. – Még álmomban is velem van, uram, bár csak egyetlenegyszer sütöttem el. Egy hölgyre lőttem rá, aki éjnek évadján meg akart lépni a pénztárcámmal.

– És eltalálta?

– Nem, uram, nem is állt szándékomban. Csak rá akartam ijeszteni. Azért az mégsem járja, hogy egy úrihölgy lopjon.

Greyforth morgott valamit, és ismét a szamurájokra nézett.

A szamurájjárőr az utca közepén menetelt. A brit, a francia és az orosz követségek előtt silbakoló őrszemek – csak ennek a három követségnek volt állandó őrsége – feltűnés nélkül felhúzták puskájuk kakasát. – Biztonsági kapcsokat ki! Nem lövünk, fiúk, amíg nem mondom – morogta az őrmester. – Grimes, menjen, szóljon a hadnagy úrnak, odaát van az oroszoknál. De feltűnés nélkül.

A katona elsompolygott. Mindenki idegesen várakozott. A peckesen menetelő tiszt közömbösen közeledett. – A szeme sem áll jól a nyavalyásnak, igaz, őrmester úr? – suttogta puskáját szorongatva az egyik ór.

– Mind ilyenek ezek. Nyugalom.

A szamurájtiszt a brit követség elé érve parancsot vakkantott. Emberei megálltak, felsorakoztak a kapuval szemben. A szamurájtiszt előrelépett, és torokhangú japánsággal közölt valamit az őrmesterrel. Éles csend támadt. Újabb, türelmetlen parancsoló szavak, nyilvánvaló módon parancsok.

– Mit akarsz, füles? – kérdezte halkán az őrmester; fél méterrel magasabb volt a szamurájnál.

Újabb dühös szavak.

– Tudja valaki, mit vartyog ez itt? – kiáltott az őrmester. Nem kapott választ. Aztán kis idő múltán Johann Favrod, a tolmács óvatosan előlépett a közelben állók közül, meghajolt a tiszt előtt, és hollandul megszólította. A szamurájtiszt gépiesen viszonzta a meghajlást, és akadozó hollandsággal válaszolt.

Favrod tolmácsolt.

– Üzenetet hozott, egy levelet Sir Williamnek, személyesen neki kell átadnia.

– Erről nem tudok. És ezekkel a mocskos gyíklesőkkel az oldalán szó sem lehet róla.

A szamurájtiszt elindult a követség bejárata felé. Az örök keze megszorult a puskákon. A szamurájtiszt megállt. Dühös szóáradatot zúdított az őrmesterre és az örökre. A szamurájok tenyéryire kihúzták kardjukat, és védekezőállásba helyezkedtek. Az úton egy tengerészjárőr közeledett harckészültségben. Mindenki várta, ki követi el az első hibát.

Ebben a pillanatban Pallidar és két másik dragonyostiszt sietett elő a szomszédos orosz követségről, díszegyenruhásan, díszkardosan. – Átveszem a parancsnokságot, őrmester – mondta Pallidar. – Mi a probléma?

Favrod elmondta. Pallidar, aki már ismerte a japán szokásokat, odament a szamurájtiszthez, s meghajolt. Örömmel tapasztalta, hogy a szamuráj hasonlóan mély meghajtással viszonzza gesztusát. – Mondja meg neki, hogy majd én átveszem a levelet. Én

Sir William szárnysegédje vagyok – mondta, némiképp eltúlozva az igazságot.

– Azt mondja, bocsánatot kér, de a parancsa úgy szól, hogy személyesen adja át.

– Mondja meg neki, hogy fel vagyok jogosítva az ilyen jellegű küldemények...

Aylesbury hangja állította meg. – Pallidar kapitány, egy pillanat! Johann, kitől jött az a levél? – Az orosz épület kapujának küszöbén állt, mellette Szergejev és mások.

A tiszt a zászlójukra mutatott és mondott valamit. Favrod felkiáltott. – Azt mondja, hogy a *tairótól*, de szerintem a ródzsúra gondol, a vének tanácsára. A parancsa úgy szól, hogy haladéktalanul és személyesen kézbesítse.

– Rendben van, átveszem. Mondja meg neki, hogy jöjjön ide.

Favrod lefordította. A tiszt parancsolóan intett Aylesburynek, hogy menjen oda hozzá, de az még élesebb hangon, még nyersebben odakiáltott. – Mondja meg neki, hogy vacsorázom. Ha nem jön ide rögtön, jöhet vissza holnap.

Johann Favrod gyakorlottabb volt már annál, mint hogy pontosan lefordítsa, épp csak annyira hangsúlyozta az Aylesbury szavaiból kicsendülő fenyegetést, amennyire szükségesnek érezte. A szamurájtiszt dühösen felszisszent, de odatrappolt az orosz követség kapujához, ellépett a két hatalmas szakállú őr mellett, és megállt Aylesbury előtt. Szemmel láthatólag arra várt, hogy meghajoljon.

– *Kirei!* – reccsent rá Aylesbury. – Tisztelegj! – Nem sok japán szó elsajátításával fárasztotta magát, ez volt az egyik. – *Kirei!*

A szamurájtiszt elvörösödött, de gépiesen meghajolt. Úgy hajolt meg, ahogy vele egyenlő személy előtt szokott, és csak még jobban forni kezdett benne a düh, mikor látta, hogy Aylesbury mint alantasának viszonozza a tisztelgést. Mindegy, gondolta, ez a mocskos féreg a gajdzsinok vezetője, mindenki azt beszéli, hogy a dühe ugyanolyan elviselhetetlen, mint a szaga. Ha majd megtámadjuk őket, a saját kezemmel ölöm meg.

Elővette az irattekereszt, előlépett, átnyújtotta, visszalépett, tökéletesen meghajolt, megvárta, míg meghajlását viszonozzák,

aztán – dühét levezetendő – lehordta az embereit. Egy perc múltán sarkon fordultak és úgy eltűntek, mintha ott se lettek volna.

– Hol az ördögben van Tyrer? – kérdezte Aylesbury. Pallidar válaszolt. – Szólok valakinek, hogy keresse meg.

– Nem szükséges, majd megkérjük Johannt, hogy csatlakozzon hozzánk. Volna olyan szíves?

– Erre semmi szükség, Sir William – szólt közbe Erlicher, a svájci követ –, ha hollandul van, én le tudom fordítani.

– Köszönöm, de Johannak jobban örülnék, mivel ő japánul is tud valamelyest. – Aylesbury nem akarta, hogy egy idegen beelásson a kártyáiba.

Az ebédlő az orosz követség legnagyobb helyisége volt. Közepén egy húszszemélyes asztal állt, elegáns ezüstneművel és porcelánnal terítve. Jelen volt minden követ, kivéve a betegágyat nyomó von Heinrichet, s ott volt néhány francia és brit tiszt. Struan és Angelique az asztalfőn ült. Minden vendég széke mögött libériás inas állt.

– Igénybe vehetnem a várószobáját, Szergejev gróf? – kérdezte Aylesbury oroszul.

– Természetesen. – Szergejev nyitotta az ajtót. Egy pillanatra megálltak, megvárták a sietve érkező Johann Favrodot, aztán beléptek a váróhelyiségbe.

– Jó estét, Sir William! – mondta Favrod. Örült, hogy hívták, így ő tudja meg elsőként, miről van szó, és továbbra is hasznos segítőtársa lehet saját országa követének. Feltörte az irattekercs pecsétjét, és ő is leült. – Hollandul és japánul van. Elég rövid. – Gyorsan átfutotta, homlokát ráncolva még egyszer átolvasta, aztán idegesen felnevetett. – Önnek van címezve, Sir William, a brit nagykövetnek, és ez áll benne: *„E levél által szólok hozzád. Nobuszadá sógun Kiotóból küldött parancsának megfelelően minden kikötőt azonnal lezárunk, és minden külföldit kikergetünk...”*

– *Kikergetünk?* Azt írják, *kikergetünk?* – Aylesbury harsány kiáltása az ebédlőbe is áthallatszott. A vacsoravendégek idegesen elhallgattak.

Favrod arca megrezzent. – Igen, nagykövet úr, nagyon sajnálom, de így áll itt: *„...kikergetünk. E levél figyelmeztetés, hamarosan küldjük a másikat, amelyben elrendeljük haladéktalan találkozásukat,*

amelyen majd véglegesen közöljük sürgős távozásotok részleteit. Jokohamát el kell hagynotok, ezt tisztelettel közöljük.”

– Tisztelettel? Hogy az a magasságos mennydörgős tegye akárhová a tiszteletüket. Ezeknek...

A tiráda folytatódott. Mikor végre Aylesbury abbahagyta, hogy levegőt vegyen, Favrod közbeszólt: – Az aláírás: Andzsó Nóri, *tairó*. Tudomásom szerint, Sir William, a *tairó* körülbelül olyasmi, mint a diktátor.

37

Kiotó, december 6., csütörtök

Toranaga Josi arca hamuszínt öltött. – És mikor hagyták jóvá a tairó kinevezését?

– Tegnapelőtt, fenség. Postagalamb vitte Jedóba Andzsó nagyúrnak – mondta Vakura főkamrás, a palota udvaroncainak feje. Nem hatott rá vendége leplezetlen haragja. Ő maga nem mutatta örömét, már előre örült ennek a találkozásnak, amelyre palotabeli lakosztályában került sor. – A hivatalos irattekercset, amelyet a Mennyek Fiának kérésére a sógun írt alá, úgy tudom, ugyanaznap sürgős futárral küldték Andzsó Nóri nagyúrhoz.

Josi ettől még dühösebb lett. Őse, Toranaga sógun a postagalambokat a sogunátus kizárólagos tulajdonává nyilvánította. Az azóta eltelt két és fél évszázad során a kommunikációnak ez a módja mint szükségtelen hanyatlásnak indult, s kizárólag olyan nagy fontosságú események hírül adására használták, mint a császár vagy a sógun halála. A bakufu úgy tett, mintha nem venné észre, hogy Oszakában néhány pénzkölcsönző dzaibacu rendszeresen használ galambokat; úgy számítottak, hogy elnézésük fejében alkalom adódtával bőkezű viszonzást követelhetnek.

– És a gajdzsinoknak küldött ultimátum? Azt mikor kézbesítik?

– Azonnal, fenség. A császári óhajnak megfelelően azt is postagalamb vitte. Nobuszada sógun megerősítette és aláírta, és ráírta a jelzést, hogy azonnal kézbesítendő.

– Ez az utasítás *baka*, ez az egész sietség pedig még nagyobb *baka*. – Josi összébb húzta magán bélelt köpenyét. Könnyű eső permetezte odakint a kertet, a nedvesség hűvösséget hozott. – Küldjétek egy másik galambot, és vonjátok vissza az utasítást.

– Ha rajtam állna, nagyúr, azonnal meg is tenném, mivel te javasolod – alázatoskodott Vakura. – Amint távozol, fenség, megpróbálok engedélyt kérni, de érzésem szerint ezzel már elkéstünk, és a gajdzsin vezető már megkapta a parancsot. Lehet, hogy már tegnap elküldték neki.

Vakura bűnbánó képpel, bűnbánó hangon beszélt. Évek óta tartó cselszövés eredményeként jutottak idáig. A paranccsal a legtöbb daimjó és udvaronc egyetértett, Ogama is helyeselte, ez volt Jazu hercegnő óhaja is, és ami a legfontosabb: az övé, Vakuráé is.

Örömmel töltötte el, hogy ilyen ügyesen és pontosan időzítette a dolgot. A hercegnőt annak szokásos palotakertbeli sétája közben környékezte meg, és egyetlen jól irányzott csapással semlegesítette a sogunátust, a bakufut és Josit, legveszedelmesebb ellenségét. – Az Istenséghez közel álló udvaroncok, akik a te érdekeid mindig szem előtt tartják, azt rebesgetik, hogy férjednek, a sógun nagyúrnak a lehető leghamarabb ki kéne nevezni Andzsó Mórit tairónak.

– Andzsót? – kérdezte hitetlenkedve Jazu hercegnő.

– A bölcsek úgy gondolják, hercegnő, hogy ezt kellene tenni... Szép csöndben és minél előbb. Jedóban rengeteg a cselszövés, és ezzel a lépéssel megelőzhetnéd... ambiciózus ellenségeidet – mondta óvatosan Vakura. – Olyan ellenségeket, akik mostanában mást sem tesznek, mint megpróbálják aláásni szeretve tisztelt férjed pozícióját, és akik nyilván kapcsolatban állnak ezekkel az átkozott sisikkel is. Ne felejtsd el Ocút.

– Mintha azt el lehetne felejteni! Na de Andzsó... Nem mintha bármi szavam volna az ilyen dolgokban, de Andzsó egy ostoba vénember.

– Ez igaz, viszont ezzel a lépéssel még jobban megszilárdítanád urad, a sógun pozícióját arra az időre, amíg még kiskorú... És betömné egyetlen ellenfele, Josi nagyúr száját.

– Egy tairó elmozdíthatja gyámi tisztségéből Josit?

– Valószínűleg el, hercegnő. Andzsó nagyúr javára szól az is, hogy a gajdzsinok ellen tökéletes fegyver: ostoba, de habozás nélkül engedelmeskedik a császári sugallatoknak. Bölcseink azt mondják, minél előbb sikerül szép csöndben kinevezni, annál jobb. – Nagyon könnyű volt elültetni a magvat, amely hamarosan úgy kivirágzott, mint egy gondosan ápolt orchidea az üvegház melegében. Véged, Toranaga Josi, gondolta boldogan Vakura. Vége a jóképű, ravasz, erős, előkelő Josinak, aki mind ez ideig nyugodtan repkedett a hatalom szárnyain, készen rá, hogy kirobbantsa a polgárháborút, amitől néhány radikális nemes kivételével valamennyien rettegünk. Josi el akarja taposni az újraéledő császári hatalmat, azt szeretné,

hogy a kapuk fölött megint valamelyik felkapaszkodott hadúr uralkodjon, s ilyenformán meghatározza járandóságunkat, és minket ismét koldussá tegyen.

Megborzongott. Nem olyan sok nemzedéke történt, hogy a császár arra kényszerült, hogy Kiotó utcáin az aláírását árulja. Nem olyan sok generációval ezelőtt az udvarbeli előkelő hölgyeket törtető, felkapaszkodott daimjók vették feleségül, akik alig néhány esztendeje lettek szamurájok, magasabb rangra csupán a pénzük és hadi sikereik juttatták őket... Nem, gondolta, ez még egyszer nem történhet meg. Amint a szonnó-dzsói eléri célját, sisi barátaink felosztatják seregeiket, visszatérnek hűbértokaira, a daimjók mind leborulnak a Magasztos előtt, és mi, udvarbeliek fogunk uralkodni. És akkor ismét visszatér az aranykor.

Köhögött, megköszöri a torkát, gondosan elrendezgette díszes udvari öltözékének roppant bő ujját, úgy figyelte Josit. Az udvari szokás szerint kifestett, húsos arcában ülő keskeny szemek még jobban összeszűkültek. – A gajdzsinok kiseprűzésére felszólító parancs minden bizonnyal helyes, fenség. A császár bölcs, és régóta ellenszenvvel figyeli a gajdzsinokat. Az egyezményt is ellenezte. Földünk az Istenek Földje, egyszer és mindenkorra meg kell szabadulnunk a gajdzsinoktól. Ez nyilván neked is tetszene, Josi nagyúr.

– A parancs helyes – már ha végre is hajtják. De ez nem fog megtörténni. Miért nem kértétek ki a véleményemet?

– A tiédet, fenség? – Vakura festett szemöldöke magasba szökött.

– A császár engem nevezett ki a sógun gyámjává. A sógun még kiskorú, semmit sem írhat alá felelősen.

– Kérlek, bocsáss meg, fenség. Ha rajtam múlik, természetesen kikértem volna a véleményedet. Kérlek, ne hibáztass, fenség, tudod jól, hogy nem én döntök, én csak javaslok, én csupán egy alázatos szolgája vagyok az udvarnak, a császárnak.

– Meg kellett volna kérdeznetek.

– Szerintem is. Kérlek, bocsáss meg.

– Különös időket élünk.

Josi arcán megfeszültek az izmok. A baj megtörtént, gondolta, megint nekem kell kivakarni a sógunátust a saját piszkából. Ostobák! Hogyan csináljam?

Először Andzsót kell elintézni, így vagy úgy... A feleségemnek igaza volt.

Jaj, Hoszaki, mennyire hiányoznak nekem a jó tanácsaid, gondolta Josi. Ahogy a családjára gondolt, szeme a helyiségen kívülre tévedt, és haragja nyomban eloszlott. A sódzsi ablakából látta, hogy őrei ott állnak a díszes tető eresze alatt a szélárnyékban, mögöttük a kert... Az eső csak hull, hull, locsolja a gondosan összehangolt vörös, arany és barna színeket. Olyan más, mint Jedo. Hoszakinak tetszene itt. Óriási változás volna a mi spártai életmódunkhoz képest. Hoszaki tudja értékelni a szépet.

Mióta Tokióba jött, az Ogamával kötött átmeneti békétől eltekintve csak keveset ért el. Leszámítva az apró kis gyönyöröket, amelyekben oly ritkán volt része. Jól érezte magát Kiotóban, élvezte a napi kardleckét, a harcművészet gyakorlását, a csodás masszírozásokat – Koiko egyebek között erről is híres volt –, az ételeket, a gót és a versírást.

Milyen bölcs is volt őszám, hogy a császárt és ezeket a túlóltözött talpnyalókat bezárta ide Kiotóba, és fölépítette Jedóban a saját fővárosát. Távol akart lenni az itteni kísértésektől és cselszövényektől. És milyen bölcs volt, hogy megtiltotta, hogy a sógun idejőjön ebbe az aranykalitkába.

El kellene mennem. De hogyan mehetnék el Nobuszada nélkül?

Az udvar szinte elzárkózott előle, Nobuszada szintén. Az ifjú sógun az utolsó pillanatban kétszer is lemondott egy-egy megbeszélte találkozót, mert megfázott. Az orvos hivatalosan megerősítette a megfázást, de a szemével jelezte, hogy ez csak ürügy. – Aggaszt a sógun nagyúr egészsége, Josi nagyúr, a szervezete nem elég erős, és a férfiassága sok kívánnivalót hagy maga után.

– Ez nem a hercegnő hibája?

– Nem, fenség, nem. A hercegnő majd kicsattan az életerőtől, jinje nedvdús és ruganyos, a legsajátosabb jangot is kielégítheti.

Josi gondosan kikérdezte az orvost. Nobuszada nem szeretett se vívni, se halászni, nem járt ki a természetbe, mint az apja és a testvérei, inkább a könnyebb sportokat kedvelte: a solymászatot, az íjászatot, de még ezeknél is jobban a költői és kalligráfiai versenyeket. – Az apja még mindig kemény, mint a régi nyereg, elei hosszú életükről híresek. Nincs okod az aggodalomra, doktor. Adj

neki mindenféle gyógyszereket, etess vele több halat és kevesebb fényezett rizst.

Amikor néhány nappal ezelőtt sikerült bejutnia a sógunhoz, Jazu hercegnő is jelen volt a beszélgetésen. Nobuszadának esze ágában sem volt visszatérni Jedóba, még az esetleges dátumról sem volt hajlandó tárgyalni. Minden más ügyben is elutasította Josi javaslatát, és Ogamával bosszantotta: Az utcákon a csósúiak az urak. Ogama emberei fogják eltaposni a gonosz sisiket, kuzin. Még a harcosaimtól körülvéve sem vagyok biztonságban, csak itt, a császár oltalma alatt.

– Sehol máshol nem vagyok biztonságban, mint a jedói várban.

– Bocsáss meg, Josi nagyúr – szólt közbe negédesen Jazu hercegnő –, de Jedo olyan nyirkos, nedves hely, az időjárása nem is hasonlítható Kiotóéhoz. A férjem pedig erősen köhög, erre is gondolni kell.

– Így van, ahogy mondod, Jazu-csan – bólogatott Nobuszada. – Én jól érzem itt magam, kuzin. Életemben először szabad vagyok, nem vagyok bezárva abba a borzalmas várba, itt nyugodtan énekelhetek, játszhatok, kóborolhatok, és eközben mindvégig biztonságban érzem magam. Védett helyen vagyok. Lehet, hogy itt maradok örökre. Miért is ne? Jedo egy bűzös, mocskos hely, sokkal jobb lenne innen uralkodni.

Josi megpróbált érvekkel hatni rá, de nem sikerült. Nobuszada végül kifakadt: – Tudod, mire van most szükségünk, kuzin, egészen addig, míg nagykorú nem leszek? Egy erős vezetőre, egy tairóra. Andzsó Nóri tökéletesen megfelelne.

– Andzsó nagyon rossz lenne számodra is és a sogunátus számára is. – Josi nagy türelemmel újra elmagyarázta. De hiába. – Nem volna bölcs dolog, ha...

– Nem értek egyet, kuzin. Andzsó mindig hallgat rám, bármit mondok neki. Te meg soha. Azt mondtam, le akarok borulni a Magasztos előtt, a sógorom előtt, és itt is vagyok. Te ellenezted. Ő hallgat rám. Énrám, énrám, a sógunra! Ne feledd, nálad bárki jobb, te sose leszel tairó, soha az életben!

Josi otthagya őket. Hiába tombolt Nobuszada, hiába hallotta háta mögött gúnyos nevetését, képtelen volt elhinni, hogy Andzsóból valaha is tairó lesz.

Mégis az lett belőle, gondolta most rosszkedvűen. Látta, hogy Vakura főkamrás feszülten figyeli. – Néhány nap múlva itt hagyom Kiotót – mondta, hirtelen döntésre jutva.

– De hát szinte még meg sem jöttél, fenség – mondta Vakura; magában gratulált önmagának. – Az a mód, ahogy fogadtunk, ennyire rettenetes azért nem lehetett.

– Nem, rettenetes az nem volt. Nos, halljam, van még más lesújtó híred is számomra?

– Semmi, fenség. Sajnálom, hogy olyasmiről kellett beszélnem, ami nem nyerte meg a tetszésedet. – Vakura megrázott egy csöngőt. Egy pillanat múlva megjelent egy kifestett arcú szolga teával és ételekkel. Az ő foga is feketére volt festve. – Köszönöm, Oni. – A fiatal szolga visszamosolygott Vakurára, és távozott. – Ennél a datolyánál édesebbet még sosem ettem. Szacumai. – A datolyák nagyok voltak, édesek, aszaltak. Josi kivett egyet. – Kitűnő!

– Valóban az. Kár, hogy Szandzsiro daimjó viselkedése nem annyira ínyemre való, mint ez a gyümölcs, amit parasztkatonái természetnek.

– Érdekes, hogy a szacumai szamurájok nem vesztik el rangjukat, ha parasztnak állnak – jegyezte meg Vakura.

Josi kivett még egy datolyát. – Érdekes? Ez csak egy ősi szokás, rossz szokás. Az Örökségben is úgy áll, hogy a férfi vagy szamuráj legyen, vagy gazda, vagy ez, vagy az.

– Hát igen, az Örökség ezt írja... De az akkori Toranaga sógun megengedte a szacumai szamurájoknak, hogy bár Szekigaharánál ellene harcoltak, ne csak a fejüket tartsák meg, hanem a hűbértartásukat is. Lehet, hogy neki is ízlett a datolyájuk. Érdekes, *neh?*

– Érdekes.

– Toranaga bölcs uralkodó volt, nagyon bölcs. Szacuma azonban most Szandzsiro kezében van.

– Ez is igaz.

– Mint mondtam, különös időket élünk. – Vakura nagy műgonddal kiválasztott még egy datolyát. – Szandzsiro állítólag háborúra készíti a katonáit és a birtokait. Néhány bölcs tanácsadó szerint ezúttal tényleg háborúba sodorja az országot.

– És ki ellen folyik majd ez a háború, főkamrás nagyúr?

– Feltételezem, hogy azok ellen, akiket Szandzsiro ellenségnek tekint.

– És kik azok? – kérdezte türelmesen Josi.

– Bocsáss meg, de állítólag a sogunátus.

– Pedig akkor azt nagyon megbánja, ha az ország törvényei ellenére háborút indít – mondta Josi. – Talán ezek a bölcs tanácsadók, akikről az imént beszéltél, tanácsolhatnak neki, hogy ne legyen ilyen nagyon ostoba. Bár a tanácsosok is tudnak nagyon ostobák lenni.

– Egyetértek. – Vakura hidegen elmosolyodott.

– Szandzsiro szerintem is hajlik a katonai megoldásokra, de nem ostoba – mondta Josi. – A csósúi Ogamára és a toszai Jodóra ugyanez érvényes. A külső nagyurak mind nagyon harciasak és cselszövők, mindig is azok voltak... Vannak közöttük olyanok, akiket túlságosan ambiciózus udvaroncok vezetnek félre.

– Még ha ez igaz volna is, ugyan mit tud tenni néhány udvaronc a dicső sogunátus ellen, fenség? Az udvarnak se fegyvere, se földje, se kokuja... Az egész udvar jövedelme a sogunátus bőkezűségétől vagy szűkmarkúságától függ.

Josi kesernyésen elmosolyodott. – Hogy mit tud tenni néhány udvaronc? Például elégedetlenséget szít a feltörekvő daimjók között... Ja, igen, erről jut eszembe. – Úgy látta, hogy Vakura túl messzire ment, rászolgált a korbácsra. – Lehet, hogy ebben a zárt világban még nem tudjátok, de idén és jövőre egész Japánban éhínség lesz, még az én Kuantómban is. Fennáll a veszély, hogy az udvar járandóságát meg kell nyirbálni... Idén és jövőre is. Azt hiszem, felére. – Örömmel látta, hogy Vakura szeme szinte keresztbe állt. – Nagyon sajnálom.

– Hát ez bizony valóban nagyon sajnálatos lenne, mert már így is nagyon nehéz időket élünk. – Vakura legszívesebben ordítani és fenyegetőzni kezdett volna, hogy felmérje, van-e Josinak mersze végrehajtani egy ilyen érvágást. Persze Josi ebben nincs egyedül, a daimjók állandóan panaszkodnak, és a ródzsú természetesen egyetért vele. De Andzsó immár tairói minőségében felülbíráhatja őket, elvégre ezért neveztük ki. Ogama? Az a hitvány kutya nyilván egyetért a költségcsökkentésben, Szandzsiro nemkülönben, meg az összes többi. Andzsó okosan teszi, ha felülbírálja őket.

Vakura negédesen elmosolyodott. – Megtiszteltetés számomra, hogy tolmácsolhatom: a Magasztos személyes vendégeként meghív a téli napforduló ünnepére. Ott lesz Nobuszada sógun, néhány daimjó, valamint a toszaiak, a csósúiak és a szacumaiak is. A toszai és szacumai meghívók már elmentek, a tiédet és Ogama nagyúrét megfelelő ceremónia kíséretében holnap fogják átnyújtani. Én csupán szerettem volna minél előbb közölni veled a jó hírt.

Josit nagyon meglepte a meghívás, rendkívüli megtiszteltetést jelentett mindenki számára, aki nem volt tagja a legbelső körnek. A napfordulót e hónap – a tizenkettedik hónap – huszonkettedik napján ünnepelték. Tizenhat nap múlva. Az ünnepek legalább egy hétig tartanak. Ezt nyugodtan végigvárhatja, rengeteg ideje van még, hogy elbánjon Andzsóval.

De várjunk csak! Mit is mond az Örökség: *„Óvakodj attól, hogy táborot üss a Mennyek Barlangjában, az a hely nem nekünk való. Mi emberek vagyunk, ők istenségek, az istenségek pedig olyanok, mint az irigy emberek, s a közelség csak táplálja megvetésüket. E hamis istenségek örömmel látnák családunk magvaszakadását – ez azonban csak az ő barlangjukban fordulhat elő.”*

Josit hirtelen rettegés fogta el. A meghívást nem lehet visszautasítani. Köszönöm – mondta, és meghajolt.

Magasan állt a nap. A Toranaga-táborral szemben figyelő sisi álmosan figyelte a kapun kilépő s a palota keleti kapuja felé induló negyven szamurájt és zászlóhordozót. A szokásos déli őrsváltás. A legtöbb szamuráj lándzsával s szokásos két kardjával volt felfegyverkezve; szalmából font esőköpenyt és széles, kúp alakú esőkalapot viseltek.

Könnyű eső permetezett. A sisi ásított, összébb vont a magán esőköpenyét, s székét behúzta a levest és teát árusító utcai bódé eresze alá. A bódé tulajdonosa titkon rokonszenvezett a sisikkel. Hamarosan megjön a váltás, gondolta a sisi, egy tizenhét éves szacumai ronin. Hajnal óta volt szolgálatban.

Kacumata, a vezetőjük, mielőtt lopva elhagyta Kiotót, kiadta a parancsot, hogy állandóan figyeljék Ogama és a Toranagák főhadiszállását. – Abban a pillanatban, amint Josi vagy Ogama

megtámadására lehetőség nyílik, azonnali egyszemélyes támadást kell indítani ellenük. De ennek a táborukon kívül kell történnie, és csak akkor, ha a merénylet sikerrel kecsegtet. De egyszerre csak egyetlen ember támadhat. Kevesen vagyunk. De állandó készenlétben kell állnunk. Bosszúnk egyetlen lehetséges módja egy ilyen kiszámíthatatlan merénylet.

A kapu előtti sorompónál friss zöldséget és halat cipelő hordárok csoportosultak. Az éber örök bebocsátás előtt mindenkit gondosan átvizsgáltak.

A fiatalember megint ásított. Ezen az őrségen nem lehet keresztülcsúszni. Egy pillanatra eltűnődött: vajon annak a lánynak, Szumomónak sikerült-e bejutnia, Kacumatával így beszéltek meg. Ííí...! Már az is kész csoda, hogy ezek hárman meg tudtak szökni azon az alagúton keresztül. Vajon hol lehetnek most? Azóta egy szót sem hallani róluk. Mindegy, nem érdekes, biztos jó helyen vannak, akárcsak mi. Vannak befolyásos támogatóink. Előbb-utóbb megint összegyűlünk, és akkor bosszút állunk. A szonnó-dzsói valósággá válik.

Látta, hogy a szamurájcsapat befordul és eltűnik az utcasarkon. Fáradt volt, de fáradtságát eloszlatta a gondolat, hogy puha futonjainak és kedvesének már nem sokáig kell várniuk rá.

A sogunátus járőre odaért a császári palota keleti kapujához. A kapu két oldalán egy-egy hosszú, alacsony hadház törleszkedett a külső falhoz. Szükség esetén ötszáz férfinak és ötszáz lónak tudtak fedelet adni. A vastag, nehéz kapu hat méter magas szárnyait erősen megvasalták készítői. Az egyik szárnyán egy kis kapu volt nyitva. A fal, amelyben a kapu állt, még magasabb volt, ősrégi, kőből rakott.

Az új őrség egy percre nagy lármával összekeveredett a régivel, a tisztek megszemlélték embereiket és fegyverzetüket, a régi őrség tagjai kezdtek felsorakozni. A váltásukra érkezett szamurájok közül két ember, egy tiszt és egy asigari elindult az út másik oldalára. Elállt az eső, kisütött a nap. A két férfi befordult egy mellékutcába, és bement egy másik hadházba, amelyhez hasonló Kiotó-szerte számos akadt. Ebben a hadházban Ogama kétszáz szamurája lakott.

– Negyven ember, itt van a nevük – mondta társának a tiszt, és meghajolt. – Semmi jelentésre méltó esemény.

– Helyes. Kérlek, gyertek velem. – Ogama szamurájtisztje emberei kettős sorfala közt elindult egy folyosón, menet közben olvasta a neveket. Beléptek egy üres helyiségbe, megálltak egy zárt ajtó előtt. A tiszt kopogott és benyitott. Ebben a belső helyiségben nem volt bútor, csak egy alacsony asztalka a tatamin. Ogama az asztalnál állt, fegyveresen, gyanakvóan, de egyedül. Mindkét tiszt meghajolt és félreállt.

Az asigari levette nagy kalapját. Josi volt az. Hosszú kardját szótlánul odaadta tisztjének, a rövidet azonban megtartotta, úgy lépett a szobába. Mögötte becsukódott az ajtó. A két tiszt nagyot fújt, mindkettő izzadt. A szobában Josi meghajolt. – Köszönöm, hogy beleegyeztlél a találkozóba.

Ogama meghajolt, intett Josinak, hogy üljön le vele szemben. – Mi az, ami ennyire sürgős?

– Rossz híreim vannak. Te mondtad, hogy a szövetségeseknek meg kell osztaniuk egymással a fontos információkat. Nagyon sajnálom, de Andzsó Nórit tairóvá nevezték ki.

A hír szemmel láthatólag megrázta Ogamát. Figyelmesen hallgatta Josit. Amikor Josi szóba hozta a császári meghívást, némileg oldódott a haragja. Micsoda megtiszteltetés, ííí! És nem is olyan sokára.

– Én is ezt gondoltam, egészen addig, amíg el nem jöttem a palotából. Aztán felfedeztem a csapdát.

– Miféle csapdát?

– Nemcsak minket hívtak meg, hanem a szacumai és a toszai daimjót is. Ott leszünk a palotában díszöltözékben, fegyvertelenül, örök nélkül.

– Na és? Mit tehet Vakura vagy bármelyik is? Ezeknek nincs szamurájuk... Nincs hadseregük, nincs pénzük, nincs fegyverük, nincs semmijük.

– Igen, de gondolj csak bele... Amikor mi négyen ott állunk majd a Mennyek Fia előtt, ennél alkalmasabb időpont nem is adódhat valaki számára – gondolj csak Vakurára, Fudzsitaka hercegre, Nobuszada sógunra vagy a hercegnőre... Valamelyik a Magasztos fülébe súgja: ennél alkalmasabb pillanat el sem képzelhető, hogy az ország négy

legnagyobb daimjója hűsége kifejezésekképpen felajánlja a császárnak a hatalmat.

Ogama homloka elfelhősödött. – Ebbe egyikünk sem fog belemenni. Ez alól mindegyikünk ki fog bújni, akár hazugság árán is.

– Hazudni akarsz a Mennyeek Fiának? Olyan nincs. De folytatom. Tegyük fel, hogy a hercegi tanácsadó még a ceremónia előtt odamegy hozzád, és valami ilyesmit mond: a Mennyeek Fia fiává óhajt fogadni, herceggé kíván tenni, Ogama nagyúr. Kinevez a császári testőrség kapitányává, a kapuk legfőbb őrévé, azt óhajtja, hogy légy az új, tíztagú császári tanács tagja, amely a Toranaga-sogunátus helyett fog uralkodni. Viszonzásképpen...

– *Eh?* Miféle tíztagú tanács?

– Várj! Viszonzásképp, annak jeléül, hogy elismered a Magasztost a Mennyeek Fiának, Japán császáranak, a felségjelvények: a Golyóbis, a Tükör és a Jogar tulajdonosának, elismered isteni származását és hogy minden ember fölött áll, birtokaidat és szamurájaidat a Magasztos rendelkezésére bocsátod, akinek rendelkezéseit majd a tíztagú császári tanács tolmácsolja.

Ogama rámeredt Josira, felső ajka fölött izzadságcseppek ütköztek ki. – Csósút én sosem engedem át.

– Vagy talán mégis. Lehet, hogy a császár szócsöve azt is hozzáteszi még, hogy a császár hajlandó téged csósúi hűbérúri tisztedben megerősíteni, kitüntet a „Gajdzsinok leverője” és „A szoros őre” címmel.

– És ki lesz még tagja ennek a tanácsnak? – kérdezte rekedtes hangon Ogama.

Josi megtörölte homlokát; ő is izzadt.

Ez az egész akkor jutott eszébe, mikor visszaért a táborába, és Akeda tábornok megjegyezte, milyen csalárdak is a kiotóiak.

– Látod, Ogama-szama, máris kísértésbe estél. Hogy ki lesz még tagja a tanácsnak? Mintha számítana. Te csak egy leszel a tíz közül, Szandzsiro nemkülönben. A tényleges hatalom Vakura főkamrásé és hasonzóru társaié lesz.

– Ebbe nem fogunk belemenni.

– Bocsáss meg, kérlek, de bele fogsz egyezni. Olyan nagy megtiszteltetéseket csillantanak fel előtted, amelyek majd megkísértik a kamidat. És a kísértések legnagyobbika az lesz, hogy

a Toranaga-sogunátus helyébe a tíz sógun tanácsát léptetik. Nekem természetesen nem fognak helyet kínálni benne, ebben a megtiszteltetésben a Toranaga-klán egyetlen tagja sem részesül. Kivéve Nobuszadát. Ő persze már most is mellettük áll. – Josi arca vörös volt a dühtől. – Andzsó csak az első lépés.

Minél jobban belegondoltak, annál mélyebbre láttak az előttük ásító nyársas verembe. Ogama rekedtes hangon megszólalt. – Az ünnepségek legalább egy hétig tartanak majd... És nekünk is estélyeket kell adnunk az udvar tagjainak és egymásnak. Lehet, hogy lassan ölő mérgeket alkalmaznak.

Josi megborzongott. Egész életében rettegett, hogy megmérgezik. Egy kedves nagybátyja nagy fájdalmak között halt meg, az orvos szerint „természetes okok miatt”, Josi azonban tudta, hogy a nagybácsi szálla volt a bakufu szemében, és a halála nagyon jól jött nekik. Lehet, hogy megmérgezték, lehet, hogy nem. Az előző sógun is elég furcsán halt meg. Perry visszatérésének évében történt. Egyik nap még makkegészséges volt, másnapra meghalt. Íi tairónak, aki gyűlölte, és aki egy bábót, Nobuszadát akart a helyére ültetni, mindenesetre kapóra jött.

Pletykák, sohasem bizonyított szóbeszéddek... De a mérgezés Japánban és Kínában mindig is ősi művészet volt. Minél többet gondolkozott Josi, annál inkább fokozta az óvintézkedéseket: csak megbízható szakácsokat alkalmazott, és megválogatta, hol eszik. Ennek ellenére még mostanában is sokszor elővette a mérgezéstől való retteget.

Ogama jobb keze ökölbe szorult, és bal tenyerébe csapott. – Andzsó tairó? Ezt nem hiszem.

– Én sem. – Mikor Josi ideküldte emberét, hogy beszélje meg ezt a titkos találkozót, arra gondolt, milyen furcsa is, hogy neki és Ogamának együtt kell működni annak érdekében, hogy életben maradjanak. Egyedül most már senki sem képes megmaradni. Egyelőre.

– És hogyan akadályozzuk meg ezt? Most már magam is belátom, hogy megkísérthetnek. – Ogama undorodva kiköpött.

– Bárkit megkísérthetnek, Ogama-donnó. Olyanok, mint a farkaskamik, ezt én is nagyon jól tudom. Csapdában vagyunk. Ha a

Magasztos meghív, az undorító talpnyalói tönkretesznek. Nem tudom, mit csináljunk...

– Csapdába csak akkor esünk, ha elfogadjuk a holnap meghívást. Javasolom, hogy ma este titokban mindketten hagyjuk el Kiotót. Ha nem vagyunk itt... *Eh?* – Ogama ajkán üdvözült mosoly jelent meg, de gyorsan le is hervadt róla. Josi tudta, miért.

– Egy ilyen lépés kölcsönös bizalmat feltételez.

– Egyetértek. Mit javasolsz, mit tegyünk, hogy bármifajta félreértést elkerüljünk?

– Minden lehetőségre nem tudok felkészülni, de van egy javaslatom. Ma este mindketten kiszökünk Kiotóból, és megállapodunk, hogy legalább húsz napig nem jövünk vissza. Én azonnal Jedóba megyek, megpróbálok tárgyalni Andzsóval, megpróbálok semlegesíteni, és mindaddig ott maradok, amíg ez nem sikerül. Akeda tábornokot itt hagyom. Ő mindenkinek azt fogja mondani, hogy családi okok miatt váratlanul vissza kellett térnem Sárkányfogba, de hamarosan visszatérek. Holnap napszálltakor te sem tudod majd átvenni a meghívást, mert senki, még Basuhiro sem tudja, hol vagy. Te Fusimiben töltöd az éjszakát.

– Nagyon veszélyes, ha még Basuhirónak sem szólok. De folytasd.

– Ezt rád bízom, de holnap napszálltakor üzenetet küldesz Fudzsitaka hercegnek, amelyben másnap reggelre bizalmas találkozóra hívod, mondjuk a monojamai romokhoz. – Monojama a kiotóiak egyik kedvelt kirándulóléhelye volt. – Ott elmondod neki, mennyire meglepett a meghívó, és mennyire sajnálsz, hogy nem tudtad átvenni. Ennek ellenére ne küldjön újabbat, míg vissza nem térsz. Ha megkérdezi, hogy ez mikor lesz, mondd neki, hogy ezt még nem tudod biztosan. A gajdzsinok bármely pillanatban partra szállhatnak Oszakában, muszáj odamenned. Mondd meg a hercegnek, okosan teszi, ha nem küld több ilyen váratlan császári meghívót, bármennyire alázatosan hálás vagy is értük, ilyen csak akkor küldjön, amikor üzensz, hogy hajlandó vagy átvenni.

Ogama felmordult, gondolatokba merülve meredt a tatamira. Végül megszólalt: – Na és mi lesz Szandzsiróval és a toszai Jodóval? Ők ott lesznek. Igaz, csak díszkísérettel, de azért az is kíséret.

– Szólj Fudzsitakának, hogy az ő meghívásukat is halasszák el... Sugallja azt a Magasztosnak, hogy ennek a napfordulónak rossz előjelei vannak.

– És ha nem hallgat rá?

– Fudzsitaka majd gondoskodik róla, hogy figyelembe vegye.

– Ha ez ennyire könnyű, akkor miért nem maradunk? Egyszerűen csak szólok Fudzsitakának, hogy közölje a Magasztossal, rosszak az előjelek, és az ünnepséget eltörlik. *Eh?* Ez persze feltételezi, hogy Fudzsitaka bármit képes sugallni a Magasztosnak.

– Ha Vakura is támogatja, képes.

– Húsz napig ott maradhatok Fusimiben vagy Oszakában – mondta lassan Ogama. – Csósúba viszont nem térhetek vissza, mert akkor itt Kiotóban védtelen maradnék.

– Kitől tartasz? Tőlem? Mi szövetségesek vagyunk. Hiro nem lesz itt, se Szandzsiro, ha akarsz, nyugodtan elmehetsz Csósúba. Basuhiróban megbízhatasz, ő őrzi itteni pozíciódat.

– Ennyire egyetlen vazallusban sem lehet bízni – mondta keserűen Ogama. – Na és a sisik?

– Basuhiro és Akeda folytatja a hajtóvadászatot, és a bakufu kémei is nyitva tartják a szemüket.

– Minél többet gondolkozom rajta, annál kevésbé tetszik. Nagyon veszélyes dolog ez, Josi-donnó. Fudzsitaka nyilván közli majd velem, hogy te sem vetted át a meghívást.

– Mondd azt neki, hogy az a kifogás, amire én hivatkozom, nyilván csak ürügy, és azért rohanok vissza Jedóba, hogy megakadályozzam a gajdzsinokat fenyegetésük megvalósításában, hogy tényleg elinduljanak Kiotóba... És hogy kiséprűzzem őket Jokohamából. – Josi arcán megkeményedtek a vonások. – Nem fogják elhagyni Jokohamát.

– Akkor majd kiebrudaljuk őket – mondta gorombán Ogama.

– Majd ha eljön az ideje, Ogama-donnó. – Josi hangja is megkeményedett. – Eddig minden jóslatom bevált. Hidd el nekem, hogy a gajdzsinokat jelenleg nem lehet kikergetni.

– Hanem mikor?

– Hamarosan. Ezt a problémát egyelőre félre kell tennünk. Most fontosabb, hogy önmagunk védelméről gondoskodjunk. Együtt kell

távoznunk és együtt kell visszatérnünk, és mindaddig titkos szövetségeseinknek kell maradnunk, amíg másképp nem döntünk.

Ogama csak nevetett, de nem szólt semmit.

– Végül – folytatta Josi –, arra az időre, amíg távol vagyok, a kapukkal kapcsolatos megegyezésünk változatlan marad.

– Úgy ugrálnak a gondolataid, mint a macska, amelyiknek túske ment a talpába. – Ogama megköszönte a torkát. – Lehet, hogy belemegyek, lehet, hogy nem. Fontosabb kérdés ez annál, mint hogy egy pillanat alatt döntsék. Meg kell beszélnem Basuhiróval.

– Ne. Velem beszéld meg. Én jobb tanácsot tudok adni, mert többet tudok, és ami még fontosabb: ebben az ügyben a te érdekeid azonosak az enyémmel... Én nem vagyok holmi vazallus, aki apró kegyeket remél.

– Csak nagyokat, mint a kapukat.

Josi elnevette magát. – Semmiség ahhoz képest, amilyenekben akkor részesítjük egymást, amikor majd tairó leszel.

– Részesíts inkább egy kegyben most, mikor még nem vagyok tairó – mondta Ogama. – Add nekem Szandzsiro fejét.

Josi ránézett, nem mutatta meglepetését. Még nem felejtette el, mit mondott neki Inedzsín, a Sárkányfog felé vezető úton álló fogadó tulajdonosa Ogamáról és a *Bíbor égről*. Inedzsín elmondta, hogy Szandzsiro támogatásával vagy ha Szandzsiro semleges marad, Ogama a daimjók bevált taktikájával orvul támadást akar indítani a sogunátus ellen.

– Hajlandó vagy beérni a titkos zacskójával is? – kérdezte Josi, s elmondta hónapok óta finomított tervét.

Ogama nevetésre fakadt.

A leváltott örök csapata hazafelé tartott. Négysoros oszlopban meneteltek, Josi gyalogos katonának álcázva közöttük. Noha társait figyelmeztették, hogy magukhoz hasonlóként kezeljék, mégis csak nehezen állták meg, hogy ne vessenek rá egy-egy lopott pillantást, hogy ne kérjenek bocsánatot, ha túl közel lépnek hozzá. Az egyik katona – Vatakinak hívták – a sisik embere volt, de a kivételes lehetőségre idő hiányában nem tudta felhívni társai figyelmét.

Josi fáradt volt, de elégedett: Ogama végül is mindenbe beleegyezett, így nyugodtan itt hagyhatja Kiotót, a kapukat a sogunátus őrzi, a sogunátus biztonságban van. Egyelőre. De elég lesz ennyi idő is. A kockázat nagy, a tervemben elég sok a lyuk, ha Ogama észreveszi, biztos nem fogadja örömmel. Mindegy, nem számít, nyilván amúgy is el akar árulni. Nem érdekes. Ennél okosabbat nem tehettem. A meghívást semmiképp nem fogadhattam el.

Az idő már jelentősen megjavult, a nap egyre nagyobb erővel küzdött a fellegekkel az égbolt birtoklásáért. Josi alig vett tudomást környezetéről, gondolatait távozásának részletei kötötték le: kinek mondja el, mit tegyen Koikóval és Akeda tábornokkal, kit vigyen magával, és legfőképp: idejében odaér-e Jedóba, hogy minimumra csökkentse a kárt.

Először fürdő és masszázs, döntés majd csak utána...

Szeme csak most kezdte felfogni környezetét: az utcákat, a gyalogosokat, az árusítóbódékat, a pónikat, hordszékeket, házakat, kunyhókat, gyerekeket, halárosokat, vándorkereskedőket, jövőmondókat, írnokokat, a piacok nyüzsgését. Sohasem tapasztalt élmény volt számára egynek lenni a sok névtelen között, ilyen teljesen új szemszögből nézni a világot. Hamarosan úgy eltátotta a száját, mint egy falusi, aki először jár városban. Szeretett volna megállni, elvegyülni a tömegben, kilesni, kihallgatni, mire gondolnak, miről beszélnek, mit csinálnak, mit esznek, hol alszanak. – Katona! – suttogta a mellette menetelő fiatalembernek. – Hova jártok, mikor leteszitek a szolgálatot?

– Én, nagyúr? – dadogta a samuráj. Csaknem elejtette lándzsáját, annyira megdöbbenette, hogy a fenség megszólítja. Kis híján térdre roskadt. – Én inni szoktam, fenség.

– Ne szólíts fenségnek! – sziszegett rá Josi. Megdöbbenette, hogy kérdése milyen zavarba hozta a fiatalembert és a közelében menetelőket. Egyik-másik még a lépést is elvétette. – Viselkedj normálisan, ne nézz rám. Ez mindenkire vonatkozik.

A katona bocsánatot kért, a közelben menetelők megpróbáltak engedelmeskedni, de most, hogy Josi nagyúr megszólalt, ez még inkább nehezükre esett. Az őrmester hátranézett, és idegesen visszajött. – Minden rendben, nagyúr? Ha eset...

– Igen, rendben, őrmester, térjen vissza a posztjára.

Az őrmester gépiesen meghajolt és engedelmeskedett. A katonák ismét felvették a lépést. Táboruk már alig száz-százhusz lépésnyire volt. Josi megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a járókelők nem vették észre a pillanatnyi zavart, a szokásos mély meghajlásokkal köszöntik az elhaladó oszlopot.

Két ember azonban, aki valamivel távolabb állt az utcán, mégiscsak észrevette. A két sisi őrszem: Izuru és a felváltására érkező Rusan, egy fiatal, toszai ronin. – Részeg vagyok én, Rusan? Egy őrmester meghajol egy közkatona előtt? Egy őrmester?

– Én is láttam, Izuru.

– Nézd csak meg azt a katonát...! Látod, melyikre gondolok? Az a magas ott leghátul. Nézd, hogy tartja a lándzsáját... Ez még életében nem vitt lándzsát.

– Igen, de... Mi van ezzel az emberrel, *eh?*

– Nézd, hogy figyelik a többiek. Úgy tesznek, mintha rá se néznének, de azért nézik.

Növekvő izgalommal figyelték a közeledő menetoszlopot és a katonát. Noha a magas katona fegyvere és egyenruhája ugyanolyan volt, mint a többié, mégsem lehetett nem észrevenni a nagy különbséget: a testtartását, a járását, testi felépítését.

– Ez Josi nagyúr – mondta mindkét sisi egyszerre, majd Rusan még hozzátette: – Az enyém.

– Nem, az enyém – mondta Izuru.

– Én láttam meg elsőnek – súgta Rusan; a türelmetlenségtől alig jött ki hang a torkán,

– Menjünk mindketten, együtt nagyobb az esélyünk.

– Nem! És halkabban. Kacumata azt mondta, egyszerre csak egy. Josi az enyém. Jelezz, mikor induljak. – Rusan kalapáló szívvel elvegyült a gyalogosok és a vásárlók között, jobb pozíciót keresett a támadáshoz. A járókelők udvarias meghajtással köszöntötték, a díszőrség alacsony rangú szamurájának nézték, akiből ilyentájt elég sokan csellengtek a környéken. Nem figyeltek rá különösebben, már ahhoz készülődtek, hogy meghajoljanak a közeledő menetoszlop előtt.

Rusan kióvakodott az út szélére. Még egy utolsó pillantást vetett kiszemelt célpontjára, aztán leült egy székre, háttal a

menetoszlopnak, de úgy, hogy lássa barátját, Izurut. Teljesen nyugodt volt. A szüleinek szánt halálversét a falu sojája őrizte, évekkel ezelőtt adta oda neki, amikor tíz szamuráj tanuló társával fellázadt. Valamennyien gosik voltak, és akkor tagadták meg az engedelmességet, amikor kiderült, hogy nem folytathatják tanulmányaikat: a szüleiknek nem volt annyi pénzük, hogy megvesztegessék a helyi hivatalnokokat. A hivatalnokokat meggyilkolták, önmagukat roninná nyilvánították, és felesküdték a szonnó-dzsóira.

Tízük közül már csak ő élt. Hamarosan meghalok, gondolta diadalittasan. Felkészült a halálra, tudta, hogy jó kiképzést kapott, érezte, hogy duzzad az erőtől, s tudta, hogy Izuru tanúja lesz tetteinek.

Izuru ugyanígy égett a tettvágytól. Már elhatározta, hogy ha Rusan merénylete nem sikerül, ő is megpróbálkozik. Tekintete a menetoszlopról a kapu felé fordult. Az örök már sorakoztak, készültek a közeledők fogadására. Azonnal feltűnt neki, hogy a szokásosnál nagyobb a nyüzsgés, az emberek idegesebbek, több parancs harsán.

Elkáromkodta magát. Ezek tudják. Hát persze, hogy tudják, tudták, mióta a menetoszlop eltávozott. Ezért voltak hát olyan idegesek és ingerlékenyek egész délelőtt. Mindannyian tudták, hogy Josi nagyúr álruhásan elhagyta a tábort. De miért? És hol járhatott? Ogamánál. De miért? Megint rajtunk akarnak ütni, megint elárultak minket?

Szeme ide-oda villant, egy pillanatra sem feledkezett meg Rusanról, latolgatta a távolságot. A közelében álló járókelők és vásárlók már hajlongtak. Tudta, hogy a tiszt most már bármelyik pillanatban megállíthatja a menetet, a kaput őrző szamurájok tisztje előjön majd, kölcsönösen üdvözlik egymást, s közösen ellenőrzik a bejövő embereket.

A menetoszlop vezetője fölemelte a kezét. A szamurájok oszlopa megállt. – Most! – suttogta Izuru szinte hallhatóan, s intett. Rusan a jel láttán kivont karddal a kezében felpattant és rohanni kezdett a menetoszlop húsz-huszonöt lépésnyire lévő vége felé.

Az útjában álló első két embert félrelökte, és mire a katonák észrevették volna, mi történik, már le is sújtott Josira, aki a másodperc egy törtrészéig értetlenül nézett rá. Josit csak nagy

gyakorlata mentette meg. Lehajolt a halálos csapás előtt, a penge így az egyik mellette álló döbbsenkatona oldalába mélyedett. A katona felordított és összeesett.

A hirtelen kavarodásban Rusan elkiáltotta magát: – *Szonó-dzsói!* – A katonák egymást lökdösték, hogy hozzáférjenek, a kaputól már rohantak az örök, a járókelők leesett állal, bémultan nézték a jelenetet. Vatakit, a sisik emberét ugyanúgy meglepte a dolog, mint a többieket. Halálra rémült, hogy esetleg belekeveredik a dologba, vagy elárulja ez a semmiből előtűnt sisi.

Rusan újra lecsapott. Josi azonban már visszanyerte a lélekjelenlétét. Kardot rántani ugyan nem maradt ideje, ezért lándzsája nyelével hártotta el a csapást. Rusan kardja könnyedén kettészelte a lándzsanyelet, de az erős farúd eltérítette és lelassította valamelyest a pengét, így Josi bal kézzel el tudta kapni a kard markolatát. Rusan abban a pillanatban előrántotta a törét, és Josi hasa felé döbbsen. Megszokott fogása volt ez a kézitusának, Josi erre is számított. Elengedte a lándzsáját, s alkarral félreütötte Rusan csuklóját: a rövid penge hegye a köpenyébe akadt. Rusan azonnal elengedte a törét, és pusztá kézzel – kőkeményre, karomszerűvé edzett ujjaival szintén életveszélyes fegyver volt – Josi szemé felé döbbsen. A szemét nem találta el, de éles körmei közvetlenül a szem alatt mélyedtek Josi arcába.

Josinak a lélegzete is elállt. Egy kevésbé jól képzett ember ettől elengedte volna támadója kardját, és meghalt volna. Josi azonban félig vakon is kitarzott, most már két kézzel ragadta meg a kardot. Támadója tehetetlenül csapkodott, már nem volt a helyzet ura. A Rusan mögött álló egyik katona hátulról átkarolta a torkát, Vataki pedig, látván, hogy a csata elveszett, és rettegve, hogy a sisit esetleg élve fogják el, Rusan oldalába döbbsen rövid kardját. A döbbsennek olyan ereje volt, hogy a penge keresztülszaladt a támadón, Rusan felordított, száján vér buggyant, vakon csapkodott, aztán elernyed és vége volt. A támadás kezdete óta alig fél perc telt el.

Josi érezte, hogy támadójából elszáll az élet, s hirtelen elnehezül. Ennek ellenére csak akkor engedte el, amikor már egészen biztos volt benne, hogy a férfi meghalt, csak akkor hagyta, hogy a katona lerángassák róla a holttestet. Mindenütt vér borította, de gyorsan rájött, hogy nem a saját vére, épp csak az arca vérzik. Szerencséje

volt, de ez nem csökkentette abbeli dühét, hogy a közelben álló emberek nem voltak elég éberek, nem vontak köré védőgyűrűt, csak álltak és bámultak. Szidni kezdte őket, megparancsolta, hogy az egész csapat térden vonuljon be, a kardjukat törjék ketté, csak az a kettő nem, aki segített neki. Lihegve nézett körül. Az imént még forgalmas utca mostanra csaknem elnéptelenedett.

Mikor a magányos támadó körül keletkezett kavarodás és kiabálás megkezdődött, ketten-hárman nyomban eloldalogtak. Mind többen követték példájukat. Az óvatoskodók hamarosan áradatszerűen tódultak a közeli mellékutcák felé, egyikük sem akart tanúja lenni a jelenetnek, nem akarta, hogy esetleg bűnrészességgel vádolják.

Izuru a legelsők között távozott, látva, hogy egy újabb merényletnek semmi esélye. Ez a kétbalkezes Rusan... Le kellett volna vágnia az egyik katona fejét, majd a kardot visszarántva, derékmagasságban odavágni az első számú célpontnak. Valószínűtlen, hogy Josi ezt a csapást túlélte volna, olyan nem létezik. Kacumata dühöngeni fog, épp elégszer mutatta, hogyan kell az ilyet csinálni, számtalanszor magyarázta. Az első csapás eltereli a figyelmet, a második halálos. És micsoda lehetőséget mulasztottunk el...! Rusan megérdemelte volna, hogy élve fogják el, és kardgyakorlatokra használják. Illetve, nem is, jobb, hogy így történt. Ha Rusan most ilyen ügyetlennek bizonyult, valószínűleg megtört volna a vallatás során, elárulta volna a rejtekhelyeinket, legalábbis azokat, amelyekről tudott. Hiába, a toszaiakban nem lehet megbízni, akár sisík, akár nem.

De miért vállalt ilyen nagy kockázatot Toranaga Josi?

Háta mögött kiabálás harsant: katonák rohantak a tömeg utolsó tagjai után, hogy tanúkat szerezzenek, de messze voltak, nem kellett sietnie. Megint rázendített az eső, felerősödött a szél. Összébb húzta maga körül köpenyét, örült, hogy elhozta az esőkalapját is. Végigment egy tócsáktól csillogó sikátoron, befordult egy másikba, átment egy csúszós hídon. Hamarosan már egy sáros kis utcák és sikátorok alkotta útvesztőben járt. Egy nagy épület kerítésfalának hátsó bejáratánál állt meg. Az őr megismerte, beengedte, intett a hatalmas kertben megbúvó, titkos sisiház felé. Az őr Vakura főkamrás jelvényét viselte egyenruháján.

A Toranaga-tábor előtti utcán a boltost az őrház felé terelték. A boltos harsányan tiltakozott, hogy neki fogalma sincs semmiről, nem látott semmit, könyörgött, hogy engedjék el. Nem mert eltűnni a többiekkel együtt, mivel mindenki tudta, hogy ő ott volt. Néhány járókelővel együtt, akiket az öröknek sikerült elkapniuk, betaszígták a kapun. Az elnéptelenedett bolt esővédő tetője elárvultán csapkodott a szélben és az esőben.

Koiko egy csiszolt kézitükörben nézve magát, az utolsó ecsetvonásokat végezte arcán. Kissé remegett a keze. Félt. Féltette Josit, féltette önmagát. A két másik nő, Teko, a *maikója* – tanítványa – és Szumomo feszülten figyelt. A szoba kicsi volt, berendezése praktikus, csakúgy, mint a Josi szállása mellett lévő összes többié. Koiko és a szolgálója számára így is megfelelt.

Befejezte arca kikészítését, a tükörbe nézett. Elmosolyodott; elégedetten tapasztalta, hogy csak a megfelelő helyeken redőződik az arcbőre. A szeme fehér volt, ahol fehérnek kellett lennie, fekete, ahol feketének. Tekintete nem mutatta aggodalmát. Ez örömmel töltötte el. Aztán rápillantott Szumomóra. A lány nem vette észre, hogy figyel, s egy pillanatra feltárulkozott az arca. Koiko gyomra görcsbe szorult, annyi gyötrődést látott rajta.

Gyakorlás, gyakorlás, gyakorlás, gondolta. Hova lennének enélkül? A lányok felé fordult. Teko – szinte még gyermek – kérés nélkül is kivette kezéből a tükört.

– Ez gyönyörű, Koiko úrnő – mondta megbabonázva Szumomo. Most először engedték be Koiko magánszállására. Koiko szépségének titkai revelációként hatottak rá. Sose gondolta volna, hogy így kell csinálni.

– Igen, az – szólt Koiko. Azt hitte, hogy Szumomo a tükörre gondol, amely szinte tökéletes tükrözése folytán felbecsülhetetlen értéket képviselt. – És ez egy barátságos tükör. A tükörök között ritka a barátságos, Szumomo... Pedig egy asszony életében nagyon fontos, hogy legyen egy barátságos tükre.

– Ó, én az egész képre gondoltam. Rád és a tükörre. Az egészre. A kimonóra, a frizurára, a színválasztásodra, ahogy kikészíted az ajkad és a szemed. Köszönöm, hogy végignézhettem.

Koiko felkacagott. – Remélem, hogy enélkül is ugyanolyan a hatás.

– Soha életemben nem láttam nálad szebbet! – kiáltott fel halkán Szumomo. Koiko mellett vidékinek, faragatlannak, ügyetlennek, esetlennek érezte magát, kezét-lábát nagynak. Életében először érezte úgy, hogy nem elég nőies. Vajon mit lát bennem Hiraga? – kérdezte magában nyugtalanul. Én egy semmi vagyok, nem vagyok vonzó, de még csak csósúi sem, mint ő. Nem hozok neki arcot, nem hozok neki földet, se tekintélyt, se pénzt, és nyilván a szülei sem helyeslik, hogy engem választott. – Ilyen szép hölgy, mint te, nincs még egy világon – mondta. Vajon a Lebegő Világ összes hölgye olyan, mint te? – kérdezte magában. Még ez a maiko is gyönyörű lesz, ha felnő, bár az úrnőjéhez nem is fogható.

Koiko látta rajta a szomorúságot és az irigységet. – Te is szép vagy, Szumomo – mondta. Régóta tisztában volt vele, hogy általában ilyen hatással van a nőkre. – Teko-csan, te most elmehetsz, de azért készíts elő mindent. És gondod legyen rá, hogy ne zavarjanak meg, amíg Szumomóval beszélgetek.

– Parancsodra, úrnőm. – Teko tizenegy éves volt. Koikóhoz hasonlóan az ő szerződését is az Akácvirág Ház mama-szanja kötötte gazdálkodó szüleivel, mikor még csak hétesztendő volt. Pénzt keresni majd csak tizennégy-tizenöt éves korában kezd. Addig, illetve ameddig a mama-szan akarja, a szerződés szerint a mama-szannak kellett gondoskodnia az eltartásáról, a felruházásáról, s hogy megtanítsa mindenre, amit egy hölgynek a Lebegő Világban tudnia kell. Ha tehetséges, különböző művészetekre is taníttatnia kell: zenére, táncrea, költészetre, társalgásra... Ha a maiko tehetségtelennek vagy rossz természetűnek bizonyul, a mama-szan tetszés szerint eladhatja a szerződését. Ha azonban bölcsen választott, mint például Koiko esetében, a mama-szan befektetése gyümölcsözőnek bizonyul, és többszörösen visszanyeri befektetett pénzét. De nem minden mama-szan volt eléggé megfontolt, nem mind volt kedves és türelmes.

– Szaladj, gyakorold a skálákat – mondta Koiko.

– Igenis, úrnő – Teko tökéletesen tisztában volt vele, mekkora szerencséje van, hogy Koiko tanítványa lehet. Bálványozta Koikót, mindent megtett, hogy elnyerje elismerését. Tökéletes meghajlással köszönt és távozott.

Koiko Szumomóra nézett. Öt napja, mióta ráállt, hogy Szumomót befogadja, szinte nem volt alkalmuk négy szemközt beszélgetni. Most eljött az ideje. Koiko kinyitotta szíve egyik rekeszét: Kacumata. Jaj, barátom, mit tettél velem? Kacumata Kiotóban környékezte meg, mikor felkereste a kiotói mama-szant, aki Koiko jedói mama-szanja felkérésére szobalányokat, fodrászt és masszírozókat biztosított kiotói tartózkodási idejére Koikónak. Jedóból csak Teko és egy szolgálólány kísérte el.

– Életre szóló szívességgként kérem – mondta akkor Kacumata.

– Nem, nem szabad – felelte Koiko. Megdöbbenette, hogy ott látja Kacumatát, megdöbbenette, hogy Kacumata képes egy ilyen titkos találkozóval veszélybe sodorni, megdöbbenette, hogy Kacumata ilyen szívességet kért tőle, amelynek minden bizonnyal súlyos következményei lesznek. – Abban állapotunk meg, hogy ha Toranaga Josi nagyúr megtisztel azzal, hogy elfogad, kettőnk között minden személyes kapcsolatot megszüntetünk, és csak vészhelyzetben találkozunk. Ebben állapotunk meg.

– Igen, ezért kérem most életre szóló szívességgként.

Hét évvel ezelőtt Jedóban, mikor Koiko még csak tizenöt esztendő volt, Kacumata volt az első vendége. De gyorsan több lett annál: barátjává, gurujává és párnázó tanítójává vált. Kacumata nyitotta rá szemét a világra, ő tárta föl előtte a valódi világot csakúgy, mint a Lebegő Világot. Kacumata tanította meg a teaszertartásra, a vitatkozás és a kalligráfia művészetére, ő mesélt neki a költészet és az irodalom belső jelentéseiről, a politikáról, elmondta Koikónak elképzeléseit és terveit, miként fogja elszánt szamurájok maroknyi csapata kezébe venni az országot, miként fogja keresztülvinni a szonnódzsói törekvéseit. Idővel azt is megmutatta, milyen fontos szerepet szánt neki a szonnó-dzsóiban. – Mint legmagasabb rangú kurtizán, ott leszel a hatalom közelében. Valamelyik hatalmasságnak leszel a felesége, mert nagy emberhez fogsz feleségül menni. Szamuráj fiaid lesznek.

Meikin, Koiko mama-szanja a sisik lelkes híve volt, így természetesen egyetértett.

– Rossz idők járnak ránk – mondta Kacumata. Beszámolt az előző esti rajtaütésről, elmondta, hogy csak ő és két társa menekült meg. –

Elárultak minket, nem tudom, kicsoda, de egyelőre szét kell szóródnunk.

– Negyven sisi fejét tűzték lándzsahegyre? – suttogta döbbenten Koiko.

– Negyvenét. A legtöbbször vezető volt. Csak hármunknak sikerült megszöknünk, nekem, egy másik sisinek meg egy lánynak, a védencemnek. Nézd, Koiko-szan, nincs sok időnk. Az életre szóló kérésem úgy szól, hogy vigyázz erre a lányra, amíg Kiotóban vagy. Fogadd őt magad mellé, még Jedóba is vidd vissza magaddal, ha...

– Bármennyire szeretném is, bocsáss meg, kérlek, de ez nagyon nehéz. Akeda tábornok roppant gyanakvó. Személyesen fogja kihallgatni azt a lányt... A személyzetem összes tagjával ezt csinálta.

– Koiko rettenetesen megijedt, hogy Kacumata ilyen veszélyes dologra, egy szökött sisi bújtatására kéri. – Ez nagyon nehéz, mert...

– Persze hogy nehéz, de te ezt meg tudod oldani úgy is, hogy Akeda tábornok ne lássa a lányt.

– Nem hiszem, hogy meg tudom oldani. És ott van még Josi nagyúr is. – Koiko nagyon remélte, hogy Kacumata visszavonja a kérést, de Kacumata rendíthetetlen volt.

– Kérlek, bocsáss meg nekem, de a szonnó-dzsói érdekében kénytelen vagyok erre kérni. Ez a lány teljesen megbízható. Ha bármi problémát okoz, küldd el. Megtesz bármit, amire kéred... És most bocsáss meg, Koiko-csan, de mennem kell.

– Várj! Tegyük fel... tegyük fel, hogy sikerül valahogy megkerülnöm Akeda tábornokot. A személyzetemnek akkor is mondanom kell valamit. Mit mondjak nekik, ki ez a lány? És ha mégsem sikerül a tábornokot megkerülnöm, neki mit mondjak? Ezeket a kiotói szolgálókat nem is ismerem.

– A mama-szanjuk mindannyiuk megbízhatóságáért jótáll – mondta meggyőződésteli hangon Kacumata. – Mondd nekik az igazságot, mondd meg nekik, hogy Szumomo egyszerűen egy makacs lány, a gyámja pedig egyik régi vendéged, aki szeretné, ha végre valaki ráncba szedné és kitanítaná az asszonyi művészetekre. Én nem vihetem magammal, de szeretném, ha biztonságban lenne. Megígértem a jegyesének. Szumomo mindenben engedelmeskedni fog.

– Ül le, Szumomo – mondta most Koiko –, még van egy kis időnk, aztán mennem kell. Itt nem hallgathatnak ki minket.

– Köszönöm.

– A szolgálóim aggódnak miattad.

– Kérlek, bocsáss meg, ha rosszul csináltam valamit.

Koiko elmosolyodott. – A lányok azért aggódnak, mert úgy tudják, nagyon felvágták a nyelved, és nem vagy valami kezes. Úgy tudják, a gyámod azért adott ide, hogy ráncba szedjenek.

– Az bizony rám fér – felelte mosolygó szemekkel Szumomo.

Koiko ismét elmosolyodott. A vele szemben térdelő lány nem volt csúnya. Alaposan megnézte: a teste karcsú és erős, az arca kikészítetlen, a kikészítés hiányát ifjúsága és egészsége pótolja. A haja jó állapotban van, de ráfér egy kis fésülés, gondolta kritikusan. A kiotói frizuradivat jól fog állni neki. Kezére meg a lábára elkel a bőrápoló olaj, az arcvonásai elég finomak, de egy kis pirosító meg egy kis rúzs nem fog ártani, ígéretes lánynak látszik. Majd együtt fürdünk, és akkor kiderül, alkalmas-e a mi életünkre, és hogy egyáltalán akarja-e a mi életünket folytatni. – Ugye még szűz vagy?

A lány elvörösödését látva derűsen felkacagott. – Kérlek, bocsáss meg, természetesen az vagy. Egy pillanatra elfelejtettem, hogy nem a mi világunkból való vagy. Kérlek, bocsáss meg, de én olyan ritkán találkozom kívülállókkal, szamurájhölgyekről nem is beszélve.

– Így neveztek minket? Kívülállóknak?

– Igen. A mi Lebegő Világunk elválaszt minket. Itt van például a kis Teko. Az ő eddigi élete is hamarosan eltűnik, és csak az enyémet fogja ismerni. Ez a kötelességem. Be kell tanítanom. Szelíddé és kedvessé kell nevelnem, olyanná, aki feláldozza magát a férfiak gyönyöre érdekében.

– Köszönöm, hogy ezt elmondtad nekem. Nekem fogalmam sem volt róla, hogy a Lebegő Világ hölgyei... Azt persze feltételeztem, hogy szépek, de azt álmomban sem gondoltam, hogy ennyire szépek, mint te, és hogy ennyire iskolázottak és tehetségesek. – Néhány napja volt még csak itt, de már hallotta Koikót énekelni, hallotta szamiszenen játszani, s nagyon meglepte Koiko művészetének magas foka. Maga is játszott szamiszenen, de épp csak egy kicsit, tudta, mennyire nehéz. Hallotta Koikót, amint a haikura és más versformákra tanítja Tekót, hallotta, hogyan mesél

neki a különféle selymek készítéséről és tulajdonságairól, hogyan mesél a történelem kezdeteiről és más csodákról, megtapasztalta, milyen óriási tudás rejlik benne. Mélyen meghajolt. – Számomra csoda vagy, úrnőm.

Koiko halkan felkacagott. – A munkánk legfontosabb része a tanulás. A férfi testét könnyű kielégíteni, oly futó a gyönyör. De nehéz hosszabb időn át elnyerni a tetszését. Ehhez hosszú és alapos tanulásra van szükség. Azonnal el kell kezdened.

– Mikor a cseresznyevirágot csodálhatja, ki nézi a répát?

– Az éhes férfi répát keres és nem cseresznyevirágot, és a férfi gyakrabban éhes, mint jóllakott. – Koiko derűsen méregette Szumomót.

Szumomo zavartan lesütötte a szemét. – A répa paraszti eledel, úrnőm – mondta halkán.

– Ha megfelelően van elkészítve, a répa is sokféle ízt felvehet. – Koiko ismét elhallgatott, de Szumomo még mindig nem emelte fel a tekintetét. – Ne beszéljünk most képekben, nem akarom, hogy összezavarodj. A lényeg az, hogy a férfiak az én világomban valójában nem a nemiséget keresik, hanem a romantikát, a számunkra legjobban tiltott gyümölcsöt.

Szumomo meghökkent. – Számatokra tilos?

– Igen, számunkra mérgező. A férfiak a ti világotokban is a romantikát kedvelik, legalábbis a legtöbb. És a ti világotokban ez nem tilos, Ugye így van?

– Igaz.

– A te leendő férjed sem lesz más, ő is a romantikát keresi majd mindenütt, ahol csak hozzáfér. Akkor jársz el okosan, ha otthon teszed számára a legkönnyebben elérhetővé. – Koiko elmosolyodott. – És akkor lesz cseresznyéd is és répád is, az ízekhez pedig könnyű hozzászokni.

– Akkor kérlek, taníts!

– Mesélj nekem erről a férfiról, a leendő férjedről.

– A neve Rokan. Oda Rokan – mondta nyomban Szumomo azt az álnevet, amit Kacumata megadott neki. – A szacumai Kanagavába valósi. Az apja gosi.

– A gyámód azt mondja, hogy ez az Oda Rokan befolyásos ember.

– Azt hiszem, kissé eltúlozza a dolgot. Oda-szama sisi. Részt vett Andzsó nagyúr megtámadásában, és ő gyilkolta meg Utanit. – Kacumata korábban azt mondta Szumomónak, hogy ahol lehet, mondja az igazat, így annál kevesebb hazugságot kell fejben tartania.

– És hol van most?

– Jedóban, úrnóm.

– Meddig akarsz nálam maradni?

– Ha rajtam múlna, úrnóm, ameddig csak tehetném. A gyámom azonban azt mondja, hogy Kiotó veszélyes hely. Haza nem térhetek, apám, mint mondtam, nem ért egyet a szándékaimmal, és Oda-szama szülei sem helyeslik, hogy engem akar feleségül venni.

Koiko összeráncolta a szemöldökét. – Így nem lehet élni.

– Tudom. A karma az karma.

– Jobban tennéd, ha engedelmeskednél a szüleidnek, Szumomo.

– Igen, tudom... De Oda-szama megtiltotta.

Jó válasz, gondolta Koiko, látva Szumomo arcán a büszkeséget és az eltökéltséget. Elszomorodva pillantott ki az ablakon. Biztos, hogy ea a tiltott románc, mint oly sok hasonló, hamarosan véget ér. Öngyilkossággal. Ha Szumomónak szerencséje van, kettős öngyilkossággal. Ha nincs, egyedül kell megtennie, mikor majd ez az Oda szülei parancsának engedelmeskedve, számukra elfogadható feleséget visz haza.

Felsőhajtott. Odakinn a kert fölött a szürkülő égbolt már éjszakaiba hajolt. Enyhe szellő lengedezett. – Hallod...? A levelek sugdolóznak. Hallod, mit mondanak?

Szumomo meglepetését palástolva fülelni kezdett. Végül azt mondta: Kérlek, bocsáss meg, de nem tudom.

– Én most elmegyek, de te fülelj tovább. Nagyon fontos, hogy az ember értse, mit sutognak a levelek. Ma éjszakára itt maradsz, Szumomo. Lehet, hogy visszajövök, lehet, hogy nem. Ha visszajövök, beszélgetünk még, és akkor elmondod, mit hallottál. Ha nem jövök vissza éjjel, akkor csak holnap jövök, és majd akkor mondd meg neki, arra kértelek benneteket, komponáljatok egy haikut. – Egy pillanatra elgondolkodott, aztán elmosolyodott. – Egy csigáról szóló haikut.

– Ó, te vagy az, Koiko – mondta fásultan Josi. A falnál állt, keze a kardja közelében. Bíbor selyemjukatát viselt. Nyugodtnak tűnt, de Koiko a lelkébe látott: tudta, hogy magányos és ijedt.

Mosolya a legsötétebb napot is felderítette volna. Látta, hogy Josi tekintete nyomban megenyhül. Helyes, gondolta, az első akadályt vettem. – Írtam neked egy költeményt – mondta színlelt komolysággal.

*Nem könnyű
eltalálni,
melyik vége melyik
a nyugvó csigának.*

Josi kacagása végigvisszhangzott a helyiségen.

Helyes, a második akadályt is vettük. – Úgy örülök, hogy eljöhettek veled Kiotóba. – Összekapcsolódott a tekintetük. Koiko megfogta Josi kezét, fölemelte, végigsiklatta rajta ajkát. Csend telepedett közéjük, szinte már fájó csend. Koiko odasimult Josihoz, szorosán átölelte. Felkacagott. – Nem jó ez így, hogy ilyen komoly vagy, Tora-csan. – Megint megölelte a férfit, odabújt hozzá. – Olyan boldog vagyok veled.

– Nem boldogabb, mint én – dűnnyögte Josi. Örült, hogy ilyen gyorsan megtört a feszültség. – Nagyon kedvellek. A verseidet is.

– Ez a csigáról szóló Kjórai műve.

Josi nevetett. – Koiko komponálta, a Liliom.

Koiko még közelebb fészkelte magát Josihoz, élvezte melegségét és erejét. – Majdnem meghaltam, amikor meghallottam, mi történt ma reggel.

– Ilyen az élet – mondta egyszerűen Josi. – Jobban kellett volna figyelnem, de egyszerűen lenyűgözött az utca. – Elmesélte Koikónak, milyen másnak tűnt a város. – Ritka élmény volt... a láthatatlanság érzete. Annyira jó, hogy bármilyen veszélyes is, még egyszer meg fogom kóstolni. És azt hiszem, a veszély csak még élvezetesebbé teszi. Majd Jedóban kikísérletezem a módját.

Estefelé könnyebb lesz, és különlegesen képzett örök fognak kísélni.

– Kérlek, bocsáss meg, de azt ajánlom, hogy ezt az élvezetet csak ritkán engedd meg magadnak.

– Én is úgy gondoltam. – Josi átölelte és magához szorította Koikót. Mindketten nagyon kellemesen érezték magukat.

A szoba, melyben voltak, a hálósobájával szomszédos helyiség volt. Mint az egész tábor, ez is férfias ízlést tükrözött, minimális bútorzata volt. A tatamija kitűnő, de már megérett a cserére. Nem lesz nagy szívfájdalom itt hagyni ezt a helyet, gondolta Josi. Hirtelen közeledő lépteket hallottak. Josi keze a kardja markolatára siklott, izmai megfeszültek.

– Fenség! – szólt egy fojtott hang.

– Ki az? – kérdezte Josi.

– Bocsáss meg, hogy megzavarlak, fenség, de Sárkányfogból érkezett levél.

Koiko, a felkérést meg sem várva, odament az ajtó mellé, s mintegy örködve megállt.

Josi izmai ismét megfeszültek. – Nyisd ki az ajtót, ör – szólt ki. Az ör látva a védekező-támadó pozícióban álló Josit, félig kihúzott kardját, tétován megállt. – Add oda a tekercset Koiko úrnőnek. – Az ör engedelmeskedett és távozott. Mikor a folyosó végére érve becsukta maga után az ajtót, Koiko is behúzta a sódzsiajtót. Átadta Josinak a levelet, és letérdelt vele szemben.

Josi feltörte a pecsétet. A levelet a felesége írta: tudakozódott egészsége felől, megírta, hogy a fiai és a család jól érzik magukat, nagyon várják visszatérését. A lényegi rész csak ezután kezdődött.

„Az aranykeresők Miszamoto kíséretében szorgalmasan járják a vidéket. Aranyat ugyan még nem találtak, de jelentették, hogy nagy mennyiségű – ők az óriási jelzőt használták –, kitűnő minőségű szénre bukkantak, közel a felszínhez, könnyű kibányászni, ők fekete aranyak nevezik a leletet. Tudomásom szerint a szénét kedvező áron lehet a gajdzsinoknál pénzre váltani, folytatják a kutatást. Halljuk, hogy Andzsót tairóvá nevezték ki. Széltében-hosszában híresztelik, hogy hamarosan felkérnek, vonulj vissza a ródzsúból. Más. A bizalmasod, akit

útban Kiotó felé meglátogattál, a következőket mondja. A jelszó, amit mondott neked, helytálló, és az ellenség terve sem változott."

A Bíbor ég. Szóval egy villámgyors támadás az ellenség taktikája. Vajon meddig áll még az Ogamával kötött egyezségem? Josi folytatta az olvasást.

„Ori, a ronin, aki a gajdzsinok kémje lett, meghalt a gajdzsinok táborában. A másik ronin, Hiraga állítólag szintén ugyanabban a táborban tartózkodik. A kémed jelentette, hogy parancsodnak megfelelően elfogta a »szolgálólányt«, akit visszaküldtél, és elküldte messze, északra egy nagyon rossz bordélyba. Ronin szeretőjét megölték."

Josi elmosolyodott. Az említett szolgálólány Koiko szolgálólánya volt, ő értesítette a sisiket Utani titkos találkájáról. Félúton Kiotó felé egy mondvacsínált ürüggyel visszaküldte a lányt Jedóba. Koiko természetesen nem tiltakozott. Helyes, gondolta.

„És most a Gjokojamáról: a pénzügyeket elintéztem. Engedelmeddel megkérdezném, használhatom-e a szentet további fegyverrendeléseink kiegészítő zálogául? Elképzelhető, hogy esetleg közvetlenül kellene tárgyalni a gajdzsinokkal, Miszamoto talán hasznunkra lehetne. Kérlek, írd meg, mit tanácsolsz. Nagyon hiányoljuk jelenlétedet és bölcsességedet, fenség. És végül: az éhínség sajnos megkezdődött."

Josi újraolvasta a levelet. Jól ismerte Hoszakit, tudta, hogy a „kiegészítő zálogául” kifejezés azt jelenti, hogy kemény alkudozást folytat, és az ár magas. Mindegy, jövőre nem lesz éhínség, és ha még akkor is létezik az országban Gjokojama, visszafizetjük az adósságot.

Felnézett Koikóra, a lány a semmibe meredt. – Koiko.

– Ó, bocsáss meg, fenség.

– Mire gondoltál?

– Arra, hogy mit sutognak a levelek.

– Az a fától függ.

Koiko édesen elmosolyodott. – Egy juharfára gondoltam, egy vérvörös juharra.

– Melyik évszakban?

– A kilencedik hónapban.

– Ha látnának minket, azt suttognák: hamarosan lehullunk, sose térünk vissza. De ezek ketten áldottak, ők az élet fáján növekednek. Az ő vérük a mi vérünk.

Koiko összecsapta kezét, rámosolygott Josira. – Tökéletes. És ha egy fenyőről lenne szó, egy tavaszi fenyőről?

– Most ne, Koiko-csan, majd később.

Látva Josi hirtelen elkomorodását, Koiko is elkomolyodott. – Rossz hírek, fenség?

– Igen is, nem is. Hajnalban elmegyek.

– Sárkányfogba?

Josi nem válaszolt azonnal, Koiko már arra gondolt, nem követette el hibát, hogy megkérdezte, de Josi csak eltöprengett, mit tegyen Koikóval. Előzőleg, mikor mérlegre tette az újabb erőltetett menet terheit, arra gondolt, itt hagyja és megparancsolja neki, hogy amilyen gyorsan csak tud, jöjjön utána. Most, hogy ránézett, egy percre sem akar távol lenni tőle. A palankinja hátráltatni fogja a haladásban, lovagolni pedig nem tud annyira, hogy velük tartson, és egy ilyen út elég sok viszontagsággal jár.

Így vagy úgy, a terv, amelyben Akedával megállapodott, változatlan: – Az első csapat negyven emberből áll, közvetlenül hajnal előtt, könnyű menetben indul az Északi út felé. Egy hasonmásomat kísérik, aki az én könnyű páncélzatomban lovagol. Jedo felé félúton visszafordulnak és visszatérnek, közben a hasonmásom eltűnik. A második csapat, az enyém, azokból az emberekből áll, akiket Jedóból hoztam. Nem sokkal az első csapat után indulunk, és erőltetett menetben haladunk a Tokaidó felé. Én közönséges lovas szamurájnak leszek öltözve, és mindaddig ebben az álöltözékben maradok, míg be nem érek a jedói várba.

– Ez nagyon veszélyes, fenség – mondta komoran Akeda tábornok.

– Tudom. Te addig tartsd szemmel Ogamát.

– Szemmel tartom, de odakint, fenség, nagyon könnyen felismerhető célpont vagy. Gondolj csak arra, mi történt ma is. Hadd menjek veled!

– Ez lehetetlen. És egyébként is: ha Ogama úgy dönt, hogy támad, akkor itt támad először, jobb, ha számítunk rá. Mindenáron vissza kell verned.

– Nem fogok csalódást okozni, fenség.

És én sem fogok csalódást okozni, elérek Jedóba, gondolta hasonló önbizalommal Josi. Ami pedig a merényletet illeti, nem ez volt az első, és nem is ez lesz az utolsó.

Észrevette, hogy Koiko figyeli. Könnyebben megőrizném a lelki nyugalمامat, ha ő is a közelemben lenne. Milyen gyönyörű... A lámpa világa megcsillan ajkán és szemén, holló haján. Ezek a lány hajlatok... A két keze, mint két virágszirom kimonója azúrkék selymén.

De nem jöhet sok holmival, és szolgálókkal sem. És be kell érnie majd azzal, amit a fogadóknak kap. Ennek nem fog örülni, szereti a tökéletességet mindenben.

– Van olyan szolgálólányod, aki tud lovagolni, Koiko?

– Nincsen, nagyúr. Legalábbis elképzelni sem tudom.

– Ha velem jönnél, neked is lovagolnod kellene. És be kellene érned egyetlen szolgálóval. Csomagot csak nagyon keveset hozhatnál, egy gyaloghintó hátráttatna útközben. Ha van kedved, természetesen jöhetsz a szolgálóiddal, de akkor külön.

– Köszönöm, de mivel te azt szeretnéd, hogy melletted legyek, számomra az a fontosabb, ami neked az. Megtiszteltetés számomra a kérésed.

– De van ilyen szolgálólányod? Egy elfogadható szolgálólányod, aki lovagolni is tud? Ha nincs, akkor jöhetsz teljes kíséretteddel, de csak később – mondta Josi, ismét megadva a lehetőséget Koikónak, hogy udvariasan visszautasíthassa a felkérését.

– Van egy ilyen szolgálólányom, fenség – mondta Koiko hirtelen ötlettel. – Egy új maiko. Nem egészen szolgáló, inkább tanuló, de talán annál több is egy kicsit. A neve Fudzshito Szumomo. Egy szacumai gosi lánya. Egy régi barátom gyámleánya, egy vendégemé, aki néhány évvel ezelőtt nagyon jó volt hozzám.

Josi figyelmesen hallgatta Koiko beszámolóját. Járatos volt a Lebegő Világ dolgaiban, nem tett föl kérdéseket Koiko vendégével kapcsolatban. Hívatta a lányt.

– Te vagy hát Szumomo? Apád nem akar beleegyezni a házasságodba?

– Nem akar, nagyúr.

– A szülőkkel szemben tanúsított engedetlenség megbocsáthatatlan.

– Tudom, nagyúr.

– Engedelmeskedj nekik.

– Igenis, nagyúr. – Szumomo bátran Josira emelte tekintetét. – Már a legalázatosabban közöltem velük, hogy engedelmeskedem nekik, de mielőtt bármely más férfihoz feleségül mennék, meghalok.

– Apádnak kolostorba kellett volna küldenie ezért a tiszteletlenségért. – Szumomo csak némi szünet után mert megszólalni, akkor is csak suttogva. – Igen, nagyúr.

– Mit keresel itt Kiotóban, miért nem vagy otthon?

– Azért küldtek ide, hogy a gyámom betanítson.

– Elég rossz munkát végzett.

– Kérlek, bocsáss meg, nagyúr.

Szumomo udvariasan és kecsesen a tatamihoz érintette a homlokát. Miért fecsérlek időt erre a lányra, tűnődött Josi. Talán azért, mert megszoktam, hogy mindenki feltétel nélkül engedelmeskedik nekem.

– És ha ez a szacumai gosi, ez az Oda kötelességéhez híven végül engedelmeskedik a szüleinek, és másik nőt vesz feleségül, akkor mit teszel?

– Ha elfogad ágyasának, azzal is beérem. Abban a percben pedig, amikor rám un vagy elküld, aznap meghalok.

– Ostoba lány vagy.

– Igen, nagyúr, kérlek bocsáss meg, de ez a karmám. – Szumomo lesütötte a szemét, mozdulatlanul várakozott.

Josi derűsen nézte egy pillanatig. – Tegyük föl, hogy hűbérurad, Szandzsiro megparancsolja neked, hogy menj férjhez egy másik férfihoz, és ugyanakkor azt is megtiltja, hogy szeppukut kövess el.

– Szamuráj vagyok, kérdés nélkül engedelmeskedem – felelte büszkén Szumomo –, mint ahogy engedelmeskedem a gyámomnak

és Oda-szamának is. De az esküvői lakomára menet előadódhat valamilyen sajnálatos baleset.

Josi felmordult. – Nővéreid vannak?

Szumomo meglepődött. – Igen, nagyúr, három.

– Azok is ilyen ostobák és nyakasak, mint te?

– Ők nem, felség.

– Tudsz lovagolni?

– Igen, fenség.

– Kibírod nyeregben Jedóig?

– Igen, fenség.

Josi Koikóra nézett. – Biztos vagy benne, hogy ez a lány elég neked erre az útra?

– Igen, fenség, azt hiszem. Egyedül attól tartok, hogy a lovaglótudásom hiánya fog csalódást okozni neked.

– Te nekem sosem okozol csalódást, Koiko-csan. Tehát Szumomo: biztos vagy benne, hogy ki tudod érdemelni Koiko úrnő elégedettségét?

– Igen, fenség, az életem árán is.

– Javítasz a modorodon? Nem leszel ilyen hetyke? Nőiesebben fogsz viselkedni? Belátod végre, hogy nem vagy Godzen Domu? – Godzen Domu híres szamuráj nő volt, egy sógun felesége, veszedelmes harcos, aki évszázadokkal ezelőtt férje oldalán vett részt a csatákban.

Josi látta, hogy Szumomo szeme elkerekedik. – Ó, nagyúr, én egyáltalán nem hasonlítok rá... Sőt, mindenemet odaadnám, ha csak egy picit is hasonlíthatnék Koiko úrnőre.

Josi elnézte néhány másodpercig. – Egyelőre elmehetsz, majd később határozok.

Mikor kettesben maradtak, elnevette magát. – Akarsz velem fogadni, Koiko? Fogadjunk egy új kimonóba, hogy mire Jedóba érünk, Szumomo tökéletesen meg lesz nevelve. Mármint abban az esetben, ha úgy döntök, hogy mindkettőtöket magammal viszem.

– Milyen értelemben lesz megnevelve, fenség?

– Olyan értelemben, hogy boldogan visszatér a szüleihez, engedelmeskedik nekik, és esze ágában sem lesz szeppukut elkövetni.

Koiko mosolyogva ingatta a fejét. – Bocsáss meg, de attól tartok, vesztenél, fenség.

Josi jókedve valamelyest csökkent, látván, hogy Koiko képesnek tartja őt hiba elkövetésére. – Egy kimonót egy szívességgel szemben – mondta élesen, bár nem akart ennyire éles hangon beszélni Koikóval.

– Elfogadom – vágta rá kacagva Koiko –, de csak azzal a feltétellel, ha a kimonó fejében rögtön elfogadod tőlem azt a szívességet, amit kérni szeretnél.

Szакonosita falu, december 8., szombat

Szакonosita falu, a Tokaido hatodik útiállomása, Kiotótól negyvenmérföldnyire keletre feküdt. Már sötétedett. Az utolsó utasok és hordárok az erős ellenszélbe belehajolva siettek, hogy még idejében átjussanak a sorompón. Fáradtak voltak mindannyian. Nagyon vágytak már egy kis meleg ételre, meleg szakéra, meleg szobára. Ugyanígy vágyott a melegségre az az öthat szalmapapucsos sorompóőr is, aki most találomra, szűrőpróbaszerűen ellenőrizte az utasok papírjait. Az egyik sorompóőr felmordult:

– Havazni fog az este. Utálok ezt a telet, utálok ezt a hideget, utálok ezt a kosztot.

– Utálsz te mindent.

– Azért nem mindent. Enni meg cicerézni szeretek. A következő életemben egy gazdag oszakai pénzkölcsönző rizskereskedő fiaként szeretnék újjászületni. Akkor aztán annyit ehetnék, ihatnék, cicerézhetnék, amennyit csak akarnék, üldögélnék a jó melegben. Apám meg kiváltaná nekem a hiraszamuraíji státust, vagy legalább a gosit... Nem holmi húgyos-szaros asigarit.

– Ne álmodozz. Nincstelen parasztként fogsz újjászületni, vagy egy tizedrangú bordélyban szerelemfiúként. Engedd le a sorompót!

– Még nem sötétedett be teljesen.

– Nem számít. Fizessenek a későn jövők, vagy fagyjanak meg.

– Ha a kapitány meghallja, hogy így beszélsz, egykettőre az Északi-szigeten találod magad, ahol állítólag lefagy a farka az embernek, amikor előveszi, hogy hugyozzon. – Az őr végignézett a Kiotó felé elkanyarodó úton. Baljósán sötétedett az ég, szélroham rázta meg az örök szalmafonatú köpenyegét. – Siess már, te birka! – kiáltott türelmetlenül az őr az utolsó emberre, egy súlyos teher alatt tántorgó, félmeztelen hordárra. Odalépett a sorompóhoz, és leengedte.

– Oda nézz! – mutatta a társa. Az útkanyarulatból lovascsapat bukkant elő. – Nyisd fel a sorompót!

– Hadd várjanak csak, elkéstek. – Az őr a keze fejével megtörölte csöpögő orrát, a másik őr a lovasokat fürkészte. Harmincan-negyvenen lehettek, becsülte, fáradt volt ahhoz, hogy pontosan számba vegye őket. Zászlajuk nincs, gondolta, nem komoly emberek.

Az út pora belepte a lovasokat, pónijuk hátát kiverte a tajték. Egy csomóban lovagoltak, középen két nő. A nők féloldalt ültek a nyeregben, vastag ruhát és széles karimájú kalapot viseltek. Az arcuk el volt fátyolozva.

Az őr elmosolyodott. – Ezek ugyan nem kapnak itt ma szállást. Nem tudom, hol húzzák meg magukat. Az egész falu tele van. Mindegy, az ő bajuk.

A lovascsapat odaért. Az élen lovagló Abe kapitány odakiáltott az öröknek: – Nyissátok fel!

– Megyek már, megyek... – morogta az őr. Ráérősen ballagva indult a sorompóhoz.

Abe egy pillanat alatt leugrott a nyeregből. Ökölcsapása nyomán eszméletlenül terült el az őr.

– Nyissátok fel a sorompót! – csikorogta Abe. Két másik lovas is leszállt. Az egyik Josi volt, sállal az arca körül, a másik Vataki, akit Josi megjutalmazott, amiért megmentette az életét.

Az őrházból egy tiszt viharzott ki, száját tátva meredt eszméletlenül heverő emberére. – Mi folyik itt? Letartóztatlak!

– Nyittasd fel a sorompót!

– Le vagy tartóztatva!

Abe megkerülte a sorompót. – Nyisd fel a sorompót, egy-kettő! – Az örök már rohantak volna, de a tiszt ráförmedt Abére. – Azonnal mutassátok meg a papírjaitokat, mert...

– Na ide figyelj, te majom. – Abe kapitány egészen behajolt a tiszt arcába. – Magas rangú vendégek nagyon jó modort követelnek, nem szabad őket vártni hideg estéken. Egyébként pedig még nem is szállt le a nap. – Hirtelen mozdulattal fejével a tiszt orrába ökleit, majd ismét lesújtott az ökle: a tiszt összecsuklott. Abe ráförmedt a döbbenten bámuló örökre. – Mondjátok meg ennek a hülyének, hogy jelentkezzen nálam hajnalban, mert ha én keresem meg, a kardomat

fogom próbálgatni rajta, és rajtatok is. – Intett a csapatnak, hogy induljanak, aztán nyeregbe pattant, és utánuk kocogott.

Néhány perc múlva már le is foglalta a legjobb fogadó legjobb szobáit. A szobák addigi lakói hajlongva hátráltak előlük, hálásak a megtiszteltetésért – mondták –, hogy átengedhetik a helyüket. Gazdag kereskedők voltak, a többi szamuráj, egyiknek sem volt kedve élethalálharcot vívni, ami tiltakozásuk esetén minden bizonnyal bekövetkezett volna.

Josi mögött bezárult a sódzsi, levette kalapját és sálját. A fogadós, a Kellemes Álmodó Fogadó tulajdonosa homlokát a padlóra hajtva, parancsait várva térdelt az ajtó mellett. Az arca alázatos volt, de magában vadul káromkodott, amiért nem figyelmeztették előre a késői érkezőkre, szidta az új vendégeket is, amiért feldúlták háza nyugalma – akárkik legyenek is. Egyiküket sem ismerte, s roppant különösnek találta, hogy nem hordoznak semmiféle zászlót. Egyszerű bakufu egyenruhákban jöttek, a nevüket nem mondták, még ezt a szamurájt sem szólítják sem néven, sem rangja szerint, akit ez a vadállati kegyetlenségű kapitány oly nagy tisztelettel kezel. És ki ez a két nő? Egy daimjó felesége meg a szolgálója? Vagy csak két előkelő lotyó? Érkezésük híre egy pillanat alatt elterjedt a fogadóban. A fogadós nyomban jutalmat ajánlott fel annak a szolgának, aki felfedi kilétüket.

– Mi a neved, fogadós? – kérdezte Josi.

– Icsi-jo, fenség! – A fogadós úgy gondolta, ez lesz a legbiztosabb megszólítás.

– Először fürdőt, aztán masszázst, aztán vacsorát!

– Azonnal, fenség! Részeltetsz abban a megtiszteltetésben, hogy magam mutathatom meg neked az utat?

– Elég lesz egy fürdőslány! Itt vacsorázom a szobában. Köszönöm, elmehetsz!

A fogadós mélyen meghajolt, feltápáskodott és elkacsázott.

Abe kapitány örökét állított a nyolcszobás ház köré. Koiko szobája a veranda végén lesz, külön űr áll majd előtte. Koiko szobája és Josié között további kettő.

– Rendben van, kapitány! Menj, aludj egy kicsit!

– Köszönöm, uram, de nem vagyok fáradt.

Indulásuk előtt Josi parancsot adott, hogy ugyanúgy kezeljék, mint bármelyik közönséges gosit. Ez alól csak akkor van kivétel, ha négyszemközt vannak, s olyankor is csupán az „uram” megszólítást használhatják. – Neked is aludnod kell időnként, ébernek kell lenned. Sok nap áll még előttünk. – Josi látta, hogy a fiatalabb férfi fáradtságtól véreres szeme megvillan. – Mi az?

– Kérek, bocsáss meg – kezdte nyugtalanul Abe –, de nagyon sürgős, hogy minél előbb Jedóba érj. Sokkal nagyobb biztonságban volnál, ha előresietnék veled.

– Menj, aludj egy kicsit – mondta Josi. – A fáradt ember hibázik. Az is hiba volt, hogy leütötted azt a tisztet, elég lett volna csak az őrt. – Egy kézmozdulattal elbocsátotta kapitányát. Abe meghajolt és távozott. Még egyszer körüljárt, ellenőrizte az őroket, aztán bement a szobájába, és elnyújtózott. Néhány perc múlva már mélyen aludt.

A fürdő, a masszázs és a farkaséhsége ellenére szándékolatlanul lassan elfogyasztott vacsora után Josi kísértelt a folyosóra. Azt könnyű volt eldönteni, hogy Koikót magával hozza. Előtte ugyanis eszébe jutott, hogy Koiko tökéletes elterelő manőver. Akedának megmondta, terjessze el, hogy Koikót erős kísérettel Jedóba küldi, ő maga pedig másfelé megy.

Bement Koiko külső szobájába. Üres volt. A belső sódzsi csukva. – Koiko! – kiáltott, és letelepedett a két párna egyikére. A sódzsi félresiklott, Szumomo térdelt mellette, ő húzta félre Koiko előtt. Szemét lesütötte, a haja ugyanúgy volt fésülve, mint Koikóé. A szemöldökét kiszedték, ajkain egy kis festék pirosodott. Kellemes változás, gondolta Josi.

Abban a pillanatban, amint Koiko meglátta, letérdelt, a két nő egy ütemre meghajolt. Josinak feltűnt, hogy Szumomo meghajlása tökéletes, pontos mása Koiko kecses mozdulatának. Ez elégedettséggel töltötte el, mint ahogy az is, hogy Szumomón semmiféle nyoma nem látszott a hosszú lovaglásnak. Vizsgálta az üdvözlést. Az ágyként szolgáló futonok már le voltak terítve. Koiko belépett az innenső szobába, Szumomo becsukta mögötte a sódzsit. – Hogy vagy, Tora-csan? – kérdezte Koiko. – A hangja ugyanolyan édes, ugyanolyan behízsgáló volt, mint máskor, frizurája ugyanolyan tökéletes, de – és ez még sohasem fordult elő – ugyanazt a kimonót viselte, mint előző este.

Josinak feltűnt, hogy Koiko a szokásosnál nagyobb gonddal helyezkedik el. – Sok volt a lovaglás?

– Ó, nem. Minden kezdet nehéz, de hamarosan olyan kemény leszek, mint a... Olyan edzett és erős, mint Godzen Domu.

Josi elmosolyodott, de már tudta, hogy tévesen mérte fel a helyzetet. Tegnap háromállomásnyit haladtak, ma ugyanennyit, de egyik nap sem annyit, mint előzőleg tervezte. A lovaglás szemmel láthatólag kifárasztotta Koikót. Hibát követtem el, gondolta Josi, nem kellett volna magammal hoznom. Koiko sosem fog panaszkodni, inkább képes halálra erőltetni magát.

Tényleg ennyire sietnem kell? – gondolta. Igen. Jedóban biztonságban leszek? Igen. Hagyjam hátra Koikót, jöjjön utánam palankinban, tíz ember kíséretében? Igen. Bölcs dolog volna tíz emberrel csökkenteni a testőreim számát? Nem. Előreküldhetnénk néhány embert Jedóba, hogy jöjjenek elénk egy csapattal, de ez öt-hat napba kerülne. Az ösztöneim azt súgják, hogy siessünk. A gajdzsinokat nem lehet kiszámítani, Andzsót még ennyire sem. Ogama is kiszámíthatatlan. És ő még fenyegetőzött is: „Ha te nem bánsz el velük, majd én elbánok!”

– Feküdjünk le, Koiko-csan. Holnap is lesz nap.

Éjszaka volt. Szumomo a külső szobában feküdt a puha futonokon, a takaró alatt, fél karját a feje alá téve. Álmos volt, de nem fáradt. A belső szobából hallotta Josi szabályos lélegzését, Koikóét épp hogy csak érzékelte. Odakintről az éjszaka neszei hallatszottak: kutyaugatás, rovarzümmögés, a lombok között bujkáló szél, időnként egy őr odasúgott valamit a másoknak, a korán kelő konyhasók kezében meg-megkoccant edgy-edgy edény.

Az első álma kellemes volt. A kétnapi testgyakorlás, az erőteljes masszírozás és a szabadság megtette hatását, úgy érezte, szinte vibrál a teste. Örült annak is, hogy Koiko az este megdicsérte, amiért úgy rendezte el a frizuráját, ahogy Teko tanította, és hogy kifestette a száját.

Minden sokkal jobban ment, mint képzelte. Első célomat elértem, gondolta. Befogadtak. Úton vagyok Jedóba, Hiragához. Itt vagyok Josi legközvetlenebb környezetében, harcra készen.

Mielőtt elküldte Koikóhoz, Kacumata azt mondta neki: – Ne légy türelmetlen, semmilyen körülmények között ne kockáztass, legfeljebb csak akkor, ha van remény rá, hogy utána elmenekülhetsz. Azzal, hogy ilyen közel vagy Josihoz, roppant nagy értéket képviselsz. Ne tedd tönkre ezt, és Koikót se keverd bele.

– Ő nem fog tudni rólam?

– Csak annyit, amennyit mondtam neki. Ugyanúgy, ahogy neked is róla.

– De hiszen akkor már belekeveredett, nem? Bocsáss meg, úgy értem, hogy az ő közbenjárására fogadott el Josi.

– A döntést Josi hozta, nem Koiko. Szumomo, jegyezd meg: Koiko nem a társad. Ha fölfedezi valódi kapcsolataidat, főleg ami Hiragához fűz, és másik célokat, meg akarja majd akadályozni.

– Milyen másik célokat? Kérlek, mondd meg, mi az én első számú kötelességem?

– Az, hogy készenlétben légy. Jobb egy várakozó kard, mint egy holttest.

Nincs is kardom, gondolta most Szumomo. Bár ha az egyik őt meglepem, talán el tudom venni tőle. Három mérgezett surikenem van, itt a csomagomban. És természetesen a töröm is az obimban. Ha meglepetésszerűen tudok támadni, ez több mint elegendő, ííí, milyen furcsa is az élet... Milyen furcsa, hogy jobban szeretem az ilyen magányos küldetéseket... Pedig mennyire más is ez, mint a megszokott életünk, hogy mindig valamilyen csoport része vagyunk. Egy emberként gondolkozunk, mindenben egyetértünk, egész kultúránk a konszenzuson alapul. Jól éreztem magam a sisik csapatában, és mégis...

Őszintén szólva, csak nehezen álltam meg, hogy ne kezdjek el parancsolgatni még a sisiknek is. Lehet, hogy ez a karmám, hogy vezető legyek. Vagy hogy vágyam beteljesítése nélkül haljak meg, mert nagy ostobaság, ha egy nő Japánban vezető akar lenni. Furcsa, hogy a lehetetlen után sóvárgok. Miért vagyok én ilyen, miért nem vagyok olyan, mint a többi nő? Talán azért nem, mert apánknak nem voltak fiai és minket, a lányait fiúkként nevelt. Állandóan azt mondogatta, hogy legyünk erősek, álljunk meg a magunk lábán. Ne féljünk soha semmitől. Nekem anyánk tanácsa ellenére még azt is

megengedte, hogy kövessem Hiragát, és ugyanolyan elérhetetlen csillagát...

Nem akart álom jönni a szemére.

Furcsa ez az egész Josival kapcsolatban is.

– Meg kell ölnünk Josit és a sógunt – mondogatja Kacumata évek óta. Hiraga pedig hozzáteszi: – Nem azért, mert az, aki, hanem amiatt, amit képvisel. Amíg ők élnek, a császár nem kapja vissza a hatalmat. Tehát el kell tűnniük... elsősorban Josinak. Ő az az abroncs, amely összetartja a sogunátust. A mi célunk a szonnódzsói. Minden áldozatot meg kell hoznunk, hogy elérjük.

Kár, hogy meg kell ölnünk Toranaga Josit. Kár, mert jó ember, nem gonosz. Nem olyan gonosz, mint Andzsó. Nem mintha valaha is láttam volna Andzsót. Lehet, hogy ő is rendes ember, és amit terjesztenek róla, mind féltékeny, irigy bolondok hazugsága.

És Koiko? Milyen csodálatos nő! Bár nagyon szomorú. Kár, hogy erre a sorsra van kárhozthatva. Mint nő tudom, hogy Josi nagyúr nem egyszerűen csak vendég számára, bármennyire próbálja titkolni is. Mi lesz ennek a vége? Nagyon szomorú dolog ez. Josi sosem fogja megtenni hivatalos ágyasának. És velem mi lesz, rám is hasonló sors vár? Azt hiszem, Josi nagyúrnak igaza volt. Nekem nem lesz más férjem, csak Hiraga. És ha ő nem, akkor meghalok. – Hagyd abba! – szólt önmagára suttogva, gyerekkori módszereit követve. – Gondolj valami szépre.

De hiába próbálta, nem sikerült. Megint csak Hiraga jutott eszébe: Hiraga mellett érdemes élni. Borzongás futott végig a testén az újonnan ébredt gondolatra: ostobaság ez a szonnódzsói, csak egy jelmondat, semmi más, nem változtat semmin. Legfeljebb vezető cserélődik, ennyi az egész. És az újak jobbak lesznek? Nem, talán csak akkor, ha Hiraga lesz az egyik. És talán Kacumata. De ők sajnos nem fogják megérni.

Akkor miért követem őket?

Arcán végiggördült egy könny csepp. Azért követem őket, mert Hiraga megőrjíti. Tüzet gyújt az ágyékomban...

Hajnalba Josi felkelt, óvatos léptekkel kiment a külső helyiségbe. Jukatája egészen összegyűrődött, lélegzete meglátszott a hideg

levegőben. Koiko felrezzent, majd látva, hogy semmi baj, megint elszunnyadt. A külső helyiségben Szumomo már összehajtogatta a futonokat és az ágyneműket, az alacsony asztalra oda volt készítve a reggeli, a két párna pontosan a helyén.

Kint a szabadban még csípősebb volt a levegő. Josi belelépett szalmapapucsába, végigment a verandán, kiment az árnyékszékhez, odabiccentett a várakozó szolgának, odalépett az odakészített vödörkhöz, és nekifogott, hogy könnyítsen magán. Sugara erős volt, ez tetszett neki. Más férfiak is álltak mellette, nem törődött velük, ahogy ők sem törődtek vele.

Mikor végzett, odament az árnyékszék másik részéhez, odaguggolt a pad egyik szabad nyílása fölé; férfiak és néhány nő guggolt mindkét oldalán, köztük Szumomo is. Josi lelkében egyedül volt. Szeme, füle, orrlyuka szorosan zárva, nem érzékelte a többiek jelenlétét, ahogy a többiek sem érzékelték őt.

Gyerekkora óta nagy gonddal nevelték bele ezt a képességet: „Ez mindenek között a legfontosabb, kicsim. Ezt meg kell tanulnod, különben elviselhetetlen lesz az életed.” Ezt minden gyereknek a fejébe vésték. „Itt egymás hegyen-hátán élünk, gyerekek, szülők, nagyszülők, szolgáltók, így megy ez körülöttünk minden apró házikóban. A falak papírból készültek. Magánélet itt csak a fejedben létezik, és csakis ott. És légy udvarias mások iránt. Ha ezt szem előtt tartod, nyugodt lesz az életed. Ez az egyetlen civilizált viselkedési forma, csakis így őrizheted meg ép elmédet.”

Hamarosan végzett. A rizspapír jó minőségű volt. Megkönnyebbülten nyújtotta kezét a szolgának, hogy öntsön rá vizet. Miután kezet mosott, egy másik edényben megmosta az arcát is. Megborzongott, átvette a szolgáltól a kis törülközőt, megtörülközött, kilépett a verandára; megállt, körülnézett, nyújtózkodott.

Ébredezett a fogadó. Pónikat nyergeltek, tisztogattak; férfiak, nők, gyerekek, hordárok már a reggelinél ültek, hangosan csevegtek vagy már éppen indultak uruk következő állomása felé. A kapu közelében az udvaron Abe már embereit és a felszereléseket ellenőrizte. Észrevette Josit, odament hozzá.

A körülöttük nyüzsgő emberek miatt nem hajolt meg, bár ez nagyon nehezebbre esett. Egyenruhája frissen volt mosva, vasalva.

Egész teste felfrissült.

– Jó reggelt! – Épp hogy csak sikerült lenyelnie a szót: nagyúr. – Amikor óhajtod, indulhatunk.

– Reggeli után. Koiko úrnőmnek szerezz egy gyaloghintót.

– Azonnal. Pónikkal vagy hordozókkal?

– Pónikkal.

Josi visszasétált szállására, közölte Koikóval, hogy ma nem fog lóra ülni, meglátja, mennyit tudnak így haladni, aztán majd este eldönti, hogyan tovább. Szumomo, mint rendesen, lóháton jön velünk.

Estig alig haladtak kétállomásnyit.

Josi a Darvak Fogadóját választotta éjszakára. Ez nem volt sem a legjobb, sem a legrosszabb a faluban. Hamamacu néhány házból állt, maga a szakéjáról nevezetes fogadó a Tokaido mentén, azon a helyen, ahol az út a tenger felé fordul.

Josi, mint szinte mindig, most is magányosan fogyasztotta el vacsoráját, s csak aztán ment át Koikóhoz: olyankor, amikor együtt ebédeltek vagy vacsoráztak, Koiko a szokásoknak megfelelően szinte semmit sem evett. Mindig előzőleg vette magához az ételt, hogy ilyenkor csak Josira koncentrálhasson. Josinak ma este kedve támadt egy kis góra.

Mind a ketten jó játékosok voltak, de Koiko valóságos virtuóz, olyannyira, hogy szinte kénye-kedve szerint intézte, hogy Josi nyerjen vagy veszítsen. Ez kétszeresen nehezzé tette számára a játékot. Josi ráparancsolt, hogy sose veszítsen szándékosan, de ő maga rossz veszítő volt. Ha Koiko legyőzte, az egész napja el volt rontva.

Ma este nyert. Éppen hogy. – Jaj, fenség, tönkretettél! – mondta Koiko. – Pedig azt hittem, már legyőzlek. – Koiko belső szobájában voltak, lábukat az alacsony asztal alatt lévő sekély verembe dugták, amelyben egy kis parázstartóval fűtöttek. Az asztal vastag steppelt takaróval volt leterítve, hogy tartsa a meleget. – Nem fázol, nagyúr?

– Nem Koiko. Így éppen jó. És te hogy vagy? Sajog még?

– Ó, már egy cseppet sem. Ma este nagyon jó munkát végzett a masszírozó. – Koiko kikiáltott. – Szumomo! Kérlek, hozz szakét és

teát!

Szumomo mindkettejüket ügyesen kiszolgálta, Koiko elégedetten bólintott. Josi megkérdezte: – Értesz a teaszertartáshoz, Szumomo?

– Igen, fenség – válaszolt Szumomo –, de sajnos még nem vagyok valami ügyes.

– Josi nagyúr igazi mestere – mondta Koiko, és ivott egy korty szakét, ízlett neki. Ülepe és háta sajgott a gyaloghintóban töltött naptól, a zötykölődéstől, combja a kétnapi lovaglástól, feje zúgott az erőfeszítéstől, hogy feltűnés nélkül veszítsen. Erőfeszítésébe került az is, hogy ne mutassa, mennyire csalódott a mai lassú haladás miatt. Josi láthatóan elégedetlen volt ezzel a tempóval. Josinak előre kell mennie, gondolta, én majd megyek utána. Nem is árt, ha egy kicsit magamra maradok. Bármennyire csodás is ez az élet, néha elég fárasztó.

Szóltanul iszogattak, majd Josi törte meg a csendet. – Holnap kora reggel harminc emberrel előremegyek. Tízet itt hagyok veled, Abe lesz a vezetőjük. Te szép kényelmesen gyere utánam Jedóba.

– Ahogy óhajtod. Engedelmeddel, követhetlek olyan gyorsan, amennyire csak tudlak?

Josi elmosolyodott. – Örülnék neki, de csak akkor, hogy ha ez nem okoz sem testi, sem lelki fájdalmat.

– Még ha okozna is, mosolyod azonnal meggyógyítana. Játsszunk még?

– Igen, de nem gót.

Koiko felkacagott. – Akkor elő kell készítenem néhány dolgot. – Felállt, kiment a külső helyiségbe, behúzta maga után a sódzsit. Josi hallotta, hogy mond valamit Szumomónak, de nem figyelt rájuk, már a holnapra gondolt: Jedóra és a gajdzsinokra.

A két nő kiment, elúszott a hangjuk. Josi felhajtotta a szakéját, aztán bement a legbelső szobába, ahol a makulátlan tatamin már ott feküdtek a futonok és a steppelt takarók. A szobában téli tájakat ábrázoló képek függtek a falon. Levetette bélelt jukatáját, megborzongott, besiklott a pehelypaplan alá.

Koiko visszajött. – Átküldtem Szumomót egy másik szobába, hogy ott aludjon az éjjel. Szóltam Abének is, hogy hajnalig ne zavarjanak.

– Miért?

– Egy ideig ez lesz az utolsó éjszakánk. Megmondtam Abének, hogy holnap már nem kísérlek el, külön megyek. Szeretném, ha csak az enyém lennél. – Koiko kiszámított lassúsággal lecsúsztotta magáról kimonóját, és odafészkelte magát Josi mellé. Josi ugyan már sokszor látta meztelenül, sokszor érezte az érintését és sokszor aludt már vele, ma este azonban sokszorta kellemesebbnek találta, mint eddig bármikor.

A kiotói palotában Vakura főkamarást egyik bizalmas embere ébresztette. Bekopogott az ajtón, belépett, és egy kis hengert nyújtott át, amelyet egy postagalamb hozott. – Az imént fogtuk el, nagyúr.

Az apró hengerben érkezett levél Szaitónak, a bakufu palotabeli főtanácsadójának volt címezve, és Andzsó Nóri tairó személyes pecsétjével volt lezárva. A kamarás némi tétovázás után a gondosan ápolt körmével feltörte a pecsétet.

Andzsó hajnalban küldte az üzenetet:

„A gajdzsin vezető pimasz módon visszautasította a császári parancsot, amely felszólította Jokohama elhagyására, és ellenünk készülődik. Fogalmazd meg a császár számára a nemzeti mozgósítási parancsot. E dokumentum által hivatalosan kérem a császárt, hogy azonnal írja alá. Ha megvan, sürgősen küldj másolatot valamennyi daimjónak. Készítsd elő Nobuszada sógun jedói visszatérését. Jazu hercegnő, amennyiben ez lehetséges, maradjon Kiotóban. Josi nagyurat hivatalosan kérem, hogy azonnal térjen vissza.”

Vakura, a főkamarást gondolkozott egy kicsit: – Szaitót meg kell előzni, a császárnak meg kell mondani, hogy alá ne írjon egy ilyen mozgósítási rendeletet. – Nagy gonddal visszatette a levelet, és saját hamis bélyegzőjével lepecsételte a tokot.

– Tedd vissza a galambra, és gondod legyen rá, hogy eljusson a címzetthez – mondta. Magára maradván felkacagott. Háború! Remek! Ennél az Andzsónál különbet nem is választhattunk volna, ő

kell nekünk tairónak. A jedóiak a saját vizeletükben fognak megfulladni a gajdzsinokkal és Josival együtt.

Kivéve a hercegnőt. Ő itt marad és özvegy lesz... Minél előbb, annál jobb.

39

Hamamacu falu, december 10., hétfő

Szumomo jóval a hajnal első fényei előtt felébredt. Mikor az olajlámpás halvány fényében kiéleződtek szeme előtt a tárgyak körvonalai, látta, hogy a szomszédos futonról az egyik őr őt figyeli. Az este elkísérte Koikót Abéhez. Abe kapitány itt jelölte ki számára a hálóhelyet, ebben a közös helyiségben. Ezzel tökéletesen be is érte. A helyiséget négy őr használta, ketten aludtak benne, ketten pedig mindig szolgálatban voltak. Itt terítette le futonját. Nem jött könnyen álom a szemére. Fejében egymást kergették a kihallgatott beszédrészletek, amelyeket Josi mondott Koikónak, hogy itt hagyja, előresiet. Jelen volt, amikor Koiko azt mondta Abének: – Josi nagyúr úgy határozott, hogy holnap előremegy, én és a kíséretem pedig majd lassan követjük.

– És milyen intézkedéseket óhajt még a nagyúr, úrnőm?

– Úgy emlékszem, azt mondta, hogy téged tíz emberrel hátrahagy, hogy kíséretet Jedóba. Bocsáss meg, ha gondot okozok.

– Ez nem probléma, úrnőm. A lényeg, hogy Josi nagyúr biztonságban legyen.

Most már biztonságban van, legalábbis tőlem, gondolta Szumomo. Csalódást okozott neki, hogy így alakultak a dolgok.

Végül nagy nehezen elaludt. Álmodott is, pedig általában nem szokott. Elalvás előtt és felkeléskor mindig ugyanazt a fohászt suttogta: *Namu Amida Bucu* – Buddha Amida nevében. Ennyi is elég, ha van isten, akihez a fohász szól. Az este elfelejtette. Most halkan, lehunyta szemmel elmormolta a szavakat. Néhány perc múlva a gondolatai megint visszaröpítették a sisik rejtekhelyére.

Soha ilyen borzasztó élményben nem volt még része. A támadás minden előjel nélkül kezdődött. A puskaropogók keresztülfúrták a falat, és a puskaropogással egyidejűleg a mellette álló fiatalember feje szétrobbant. Nem volt idő a sajnálkozásra. Társai kiáltoztak, ordítoztak, jajgattak, részben az ijedelemtől, részben a fájdalomtól, mert a találmra kilőtt puskaropogók eltalálták őket, Kacumata is

megbénult egy pillanatra, de a következőkben már átvette a védelem irányítását. Néhány embernek megparancsolta, hogy rohanjanak ki az utca felőli fronton, másokat a hátsó frontra küldött. A sisikeket elől is, hátul is visszaverték. Szumomo nem tudta, hová rejtőzzön, azt hitte, mindennek vége. Tűz támadt, társai sikoltoztak, fröcskölt a vér, ez a vég, Namu Amida Bucu, aztán egy kéz durván megragadta, és egy lyuk felé lökte, a menekülő Takeda után, aki dühöngve rántott félre egy férfit az útjából, Kacumata egy másikat. Egy szűk alagútba kerültek.

Négykézláb kúsztak-másztak, míg végre kijutottak a levegőre. Fejveszetten rohantak, már majd szétpattant a mellük; Kacumata a legvégső esetre tartogatott menedékhelyére vezette őket: a Kilenc Sárkány Fogadó egyik legbelső szobájába, ahová csak egy titkos ajtón át lehetett bejutni.

Hamarosan megérkezett a többi sisi vezető is, és megkezdődött a haditanács. – Javaslom, hogy egyelőre szóródjunk szét – mondta Kacumata. – Tavasszal, a harmadik vagy a negyedik hónapban ismét összejövünk, és új offenzívába kezdünk.

– Miért várjunk? – kérdezte valaki.

– Mert elárultak minket. Van köztünk egy kém. Vagy köztünk, vagy az uraink között. Elárultak minket. Egyelőre takarékoskodnunk kell az erőnkkel. Szét kell szóródnunk.

Ebben megegyeztek.

– Szumomo, te menj el Koikóhoz...

De Szumomo nem akart. Zokogott, kalapált a szíve. Félt. – Sikerülni fog, Szumomo – biztatta Kacumata.

És megint igaza volt. Megitatott Szumomóval egy főzetet, amelytől megnyugodott és elaludt. Mire Koikóval találkozott, olyan volt, mint annak előtte. Bár nem egészen. – Amikor úgy érzed, hogy megint kerülgetni kezd a félelem, csak igyál egy kortyot ebből a medicinából – mondta Kacumata. Meglátod, egy-két hét után olyan leszel, mint eddig bármikor. És ne feledd: a szonnó-dzsóinak tökéletes állapotban van rád szüksége...

Visszazökkent a jelenbe. Kiverte a veríték, megint félni kezdett. Még éjszaka volt. Kinyújtotta a kezét a feje mellé tett batyuja után, abban tartotta a kis üvegcsét. De a batyu nem volt ott. Nem hozta

magával az este, amikor átköltözött ide. Mindegy, gondolta, nem is kell, elvagyok nélküle.

Elismételte még egypárszor. Ide-oda forgolódott a futonon, takarója egészen átnyirkosodott. Ekkor észrevette, hogy az őr még mindig figyel.

– Rosszat álmodtál, *neh?* – suttogta barátságosan az őr. Szumomo szótlanul bólintott. – Gyere ide, itt majd szépeket álmodsz. – Az őr hívogatóan fölemelte a takaróját. Szumomo megrázta a fejét. Az őr vállat vont, másik oldalára fordult, és már el is feledkezett Szumomóról: nincs eszénél ez a lány, hogy nem kell neki a gyönyör. Szumomo is a másik oldalára fordult, ő sem sértődött meg. Keze az obijában rejlő törre siklott. Tapintása megadta neki azt a nyugalmat, amelyre szüksége volt. *Namu Amida Bucu.*

Behunyta a szemét, s álomtalan álomba merült.

Koiko néhány másodperccel Josi előtt ébredt. Josi abban a pillanatban, amint kinyitotta a szemét, éber is volt. Koiko felsegítette rá steppelt jukatáját, majd maga is felöltötte kimonóját, kinyitotta a sódzsajtot, majd a másikat, letérdelt és felsegítette Josira a szalmapapucsát. Josi láttán az őr már csaknem meghajolt, de még idejében észbe kapott. Josi elindult az árnyékszék felé.

Szumomo az ajtó mellett térdelve türelmesen várakozott. Mellette egy szolgálólány térdelt, parázstartóval, forró teával és reggelizőtálcával. – Jó reggelt, úrnőm! Hideg van ma reggel. Készíthetek teát?

– Igen, légy szíves, Szumomo, de egy szempillantás alatt. Csukd be az ajtót. Hideg van. – Koiko visszasietett a belső szobába, onnan kiabált ki. – Délelőtt továbbindulunk, Szumomo! Indulás előtt útiruhába öltözünk.

– Igen, úrnőm. – Szumomo, aki még mindig a külső ajtónál térdelt, próbálta nem mutatni döbbenetét. Azonnal látta, hogy batyuja nem azon a helyen van, ahol hagyta, és a négyszögletes selyemkendőre kötött csomó sem pontosan olyan, amelyet ő kötött rá. A nappali kimonója ott hevert a batyu közelében, de ahhoz is hozzányúltak.

Türelmetlenül várta, hogy a szolgálólány eltávozzon, aztán kihajtogatta a kimonót. A szíve csak akkor kezdett ismét verni, mikor ujjai rátapintottak a titkos zsebben lapuló surikenekre.

Várjunk csak – gondolta hirtelen. – Az, hogy megvannak, még nem jelenti, hogy valaki nem találta meg őket. Ne ess pánikba! Gondolkozz! Ki kutatná át a batyumat, és miért? Tolvaj? Ugyan. Abe? Egy őr? Koiko? Josi? Ha ők lettek volna, már halott lennék, vagy legalábbis megkötözve állnék előttük, és kérdésekre kellene válaszolnom...

– Kész már a tea, Szumomo?

– Igen, máris viszem, úrnóm!

Sietve felöltötte kimonóját – kora reggel már megmosakodott, megkefélte a fogát és rendbe hozta a haját –, megkötötte obiját, elrejtette benne a tokban tartott tört. Agya egész idő alatt teljes sebességgel dolgozott: vajon ők voltak? Vagy lehet, hogy a kurkászó nem volt elég gondos. Lehet, hogy nem vette észre a surikeneket, nem valószínű, hogy számított ilyesmire. De az is lehet, hogy nem volt nagy gyakorlata a kutatásban. Koiko lett volna? Miért kutatná őt a holmimat? Persze az is lehet, hogy valamelyik szolgálólány tette, kíváncsiságból, miután megérkeztünk – bár akkor a surikenek nálam voltak. Miközben lázasan gondolkozott, odatette a rizskását melegedni, elkészítette a teát, majd bevitt egy csészével a fürdőhelyiségbe, ahol Koiko mosakodott egy virágkivonatokkal illatosított vízzel telt vödörben. A vizet hajnalban készítették oda egy kis csapóajtón keresztül, részben azért, hogy nehogy véletlenül a tatamira loccsanjon, részben pedig azért, hogy a vendégeket ne zavarják. Az éjszaka használt edényeket ugyanezen az úton távolították el.

– Ma a barna pontyos kimonómat veszem fel. – Koiko jólesően beleivott a forró teába. Bármennyire igyekezett is nem tudomást venni a hidegről, lúdbőrzeni kezdett. – Az aranyszín obimat készítsd ki hozzá.

Szumomo kisietett; szíve még mindig hevesen vert. Hozta az öltözéket, segített Koikónak felöltözni.

Miután Koiko kedve szerint megkötötte és eligazgatta obiját, letérdelt az egyik futonra. Szumomo odatérdelt mögé, hogy kifésülje

dús, derékig érő haját. – Jaj, ez jólesik, Szumomo... Gyorsan tanulsz. De kérlek, hosszabban és lágyabban keféld.

Odakint egyre gyorsabban ébredezett a fogadó. Szolgálólányok, katonák, vendégek kiáltottak oda egymásnak, majd Josi hangja hallatszott. A két nő figyelt, de nem értették, mit mond.

– Még hússzor húzd végig rajta a fésűt, aztán megreggelizem és iszom még egy csésze teát. Nem vagy éhes?

– Nem, úrnőm, köszönöm kérdésed, én már ettem.

– Nem aludtál jól? – kérdezte Koiko; észrevette mennyire ideges Szumomo.

– Nem, úrnőm. Sajnos előfordul, hogy néha nehezen tudok elaludni, és amikor aztán végre elalszom, rosszakat álmodom – felelte Szumomo. – Az orvostól kaptam egy kis nyugtatószert, de este, mikor átköltöztem abba a másik szobába, elfelejtettem magammal vinni.

– Ó, csakugyan? – Koiko nem mutatta megkönnyebbülését. – Akkor talán most kellene bevenned egy kicsit.

– Ó, ez igazán ráér...

– Kérlek... ragaszkodom hozzá. Nagyon fontos, hogy nyugodt legyél.

Szumomo engedelmesen megkereste a palackot. Ügy vette észre, senki nem nyúlt hozzá. Ivott egy kortyot, majd visszadugaszolta az üvegcsét. Szinte azonnal szétáradt bensejében a melegség. – Köszönöm, úrnőm – mondta, és folytatta a fésülést.

A forró rizskása, savanyúság, egy kis édes-savanyú szósszal tállalt hideg, roston sült angolna és rizssütemény után Koiko azt mondta: – Kérlek, ülj le, Szumomo. Tölts magadnak egy kis teát.

– Köszönöm, úrnőm.

– Josi nagyúr úgy döntött, hogy nem kísérem tovább, hanem gyaloghintón és mérsékelt tempóban megyek utána.

– Mialatt vártalak, az egyik őr említette.

– Helyes. – Koiko örült, hogy kiderült, mi van a palackban, de ez nem változtatta meg korábbi elhatározását, hogy nagyon óvatos lesz. – Most már elég messze vagy Kiotótól – mondta halkán. Szumomo gyomra összeszorult. Ha nem ivott volna elixírt, valószínűleg pánikba esett volna. – Ideje elválnunk, Szumomo. Még ma. Van pénzed?

– Nincs, úrnőm. – Szumomo igyekezett tárgyilagos hangon válaszolni. – De esetleg...

– Emiatt ne aggódj. Én majd adok neked. – Koiko elmosolyodott. Félreértette Szumomo elvörösödését. Határozott hangon folytatta: – A papírjaid rendben vannak?

– Lehet, de nem maradhatnék mégis eset...

– Mindkettőnknek így a legjobb. Minden lehetőséget fontolóra vettem. Úgy a legjobb, ha egyedül utazom. Ha akarsz, itt maradsz vagy hazatérhetsz Szacumába... Én az utóbbit javasolnám. Vagy mehetsz egyedül is Jedóba. Ahogy akarod.

– Nagyon kérek, úrnőm, nem maradhatnék esetleg mégis melletted?

– Okosabb, ha most már egyedül folytatod az utat. Nyilván tudod, hogy így is rendkívül nagy szívességet tettem a gyámodnak, amikor befogadtalak. Most már biztonságban vagy – mondta barátságosan Koiko.

– De hát mi lesz így veled? Nincs is szolgálólányod. Én szívesen szolgállok.

– Igen, tudom, nagyon jól szolgáltál, de itt bármikor felfogadhatok valakit. Kérek, ne aggódj emiatt. Nos, mit teszel? – kérdezte Koiko. Látva, hogy Szumomo nem válaszol, csak meredten néz rá, szelíden folytatta: – Mit mondott a gyámod, mit csinálj, mikor elválsz tőlem?

– Nem mondott semmit.

Koiko összeráncolta a homloRát. – De hát csak van valami terved?

– Van, úrnőm – mondta Szumomo sietve és még jobban elvörösödve, amiért a szája elárulta. – Szeretnék veled maradni egészen Jedóig. Aztán, ha úgy tartja kedved, elbocsáthatsz.

– És akkor hová mégy?

– Hát... Oda-szamához.

– Igen, ezt értem, de Jedóban hová? – kérdezte meglepetten Koiko.

– Ezt még nem tudom pontosan. Tölthetek egy kis...

– Nem tudod, Szumomo? – Koiko még jobban összeráncolta a homlokát. – És ha őt nem találod, van hová menned?

– Igen, van egy fogadó, ott egészen biztosan tudják, hol találom meg, vagy hagy ott üzenetet. Nagyon kérek, vigyél magaddal,

esküszöm, nem leszek a terhedre! Annyi mindent tanulok tőled...

Minél tovább hallgatta Koiko, annál kevésbé tetszett neki, amit hallott, annál kevésbé győzte meg Szumomo kérése, annál furcsábbnak találta, hogy nem néz a szemébe.

Bezárta fülét, és csak a saját gondolataira figyelt: egyre erősödött benne a balsejtelem. – És a gyámod is ott lesz Jedóban?

– Ezt nem tudom, bocsáss meg. Alázatosan kérek, engedd meg...

– Ez az Oda-szama szacumai? Ő is a szacumai ezredben szolgál?

– Nem. – Szumomo magában szidta magát: azt kellett volna mondanom, hogy nem tudom. – A szac...

– Akkor mit csinál Jedóban?

– Nem tudom, úrnőm – mondta meghunyászkodva Szumomo. Nem vág elég gyorsan az eszem – gondolta. – Már csaknem egy éve nem láttam... Úgy hallottam, Jedóban lesz.

Koiko szinte felnyársalta a tekintetével. A hangja olyan lett, mint a jég. – A gyámod azt mondta, hogy ez az Oda-szama sisi... – Elhallgatott. Most, hogy hangosan kimondta, csak most fogta fel, mit kockáztatott, mikor maga mellé vette ezt a lányt. – A sisik első számú célpontja Josi nagyúr! – nyögött fel. – És ha ez az Oda-szama...

– Nem, úrnőm, nem őt tekintik első számú ellenségüknek, nem őt, hanem csak a sogunátust, a bakufut. Josi nagyúr ezek fölött áll, ő nem ellenség – hadarta Szumomo; könnyedén jött szájára a hazugság. Mielőtt még észbe kapott volna, hozzátette: – Kacum... a gyámom ezt mindannyiunknak a fejébe véste.

– Mindannyiótoknak? – Koiko arca falfehér lett. – Namu Amida Bucu! Te is közéjük tartozol?! – Kacumata egyszer elmondta Koikónak, hogy néhány fiatal nőt is kiképzett, akik szintén tagjai csapatának. – Téged is ő tanított?

– Én csak egy alázatos híve vagyok, úrnőm – felelte Szumomo. Csak nehezen őrizte meg önuralmát.

Koiko hitetlenkedve nézett körül. A szívverése is elállt: gyönyörű világa, amelyben eddig élt, hirtelen szétesett. – Te is közéjük való vagy!

Szumomo szótlanul állta a tekintetét, nem tudta, hogyan mászhatna ki ebből a veremből, amely ilyen hirtelen nyílt meg alatta.

– Nagyon kérlek, úrnőm, gondolkodjunk világosan. Én számodra semmiféle fenyegetést nem jelentek. Esküszöm, hogy megvédelmezlek, és ha kell, megvédelmezem Josi nagyurat is. Hadd menjek veled. Esküszöm, hogy abban a pillanatban, amint Jedóba érünk, elhagylak. Nagyon kérlek. – Esdekelve nézett Koikóra. – Nem fogod megbánni a kedvességedet. Nagyon kérlek. A gyámom mint életre szóló szívességet kérte. Nagyon kérlek, szolgálni foglak teljes...

Koiko szinte nem is hallotta. Úgy figyelte Szumomót, mint egy egér a lesújtani készülő kobrát: semmi más nem járt a fejében, csak a szökés. De jó volna, ha kiderülne, hogy csak álom ez az egész... Térj észre, az életedről van szó! Szedd össze magad! Szedd össze az akaraterődöt!

– Add ide a törödet!

Szumomo nem tévovázott, keze obija alá siklott, és átnyújtotta Koikónak a bőrtokba rejtett kést. Koiko úgy vette a kezébe, mintha parazsat tartana. Első pillanatban nem is tudta, mit tegyen vele. Soha nem volt a kezében ilyesmi, nem is volt rá szüksége. A Lebegő Világban minden fegyver tiltva volt. Végül az obijába dugta. – Mi a szándékod velünk? Miért vagy itt? – kérdezte alig hallhatóan.

– Csak szeretnék veled tartani, úrnőm – mondta Szumomo, mint egy gyerek. – Csak veled szeretnék utazni, nincs más okom.

– Te is ott voltál a merénylők között, akik meg akarták ölni Nobuszada sógunt?

– Természetesen nem, én csak egy egyszerű hívük vagyok...

– De te voltál a kém, aki elárulta, hogy Josi nagyúr kimegy a táborból és találkozik Ogamával... Te voltál!

– Nem, úrnőm, esküszöm, nem én! Már mondtam neked, hogy Josi nagyúr nem ellenség... Ez a merénylet egy magányos őrült műve volt, semmi közünk hozzá, hidd el, ha...

– Távoznod kell, nincs más megoldás – mondta erőtlen hangon Koiko. – Kérlek, távozz! Kérlek, azonnal távozz! Gyorsan!

– Tőlem nem kell félni! Tőlem nem kell tartani!

– De én akkor is félek. Nagyon félek, hogy valaki esetleg beárul téged, és Josi... – Mintha megálltak volna kettejük között a levegőben a szavak. Tekintetük összekapcsolódott. Mindketten mintha éveket öregedtek volna. Koiko lelkét önvád gyötörte, hogy

lehetett ennyire hiszékeny, s ugyanakkor rettenetesen fájt neki, hogy bálványa ilyen gonoszul kihasználta. Szumomo is dühös volt önmagára, amiért annyira ostoba volt, hogy nem engedelmeskedett azonnal Koiko felszólításának, és nem távozott azonnal. Ostoba vagyok, ostoba – gondolták mindketten.

– Úgy teszek, amint mondod – suttogta Szumomo. – Elmegyek, bár...

Nyílt a sódzsi, Josi lépett be ruganyos léptekkel, a belső szoba felé tartva. A két nő transzszerű állapota szertefoszlott. Sietve meghajoltak. Josi megtorpant, minden érzéke veszélyt jelzett.

– Mi az? – kérdezte élesen. Észrevette arcukon a félelmet.

– Semmi... Semmi, fenség – igyekezett összeszedni magát Koiko.

Szumomo a parázstartóhoz sietett friss teáért. – Parancsolsz teát? Esetleg reggelit?

Josi tekintete egyik nőről a másikra villant. – Mi az? – kérdezte lassan. Szavai, akár a jégcsapok.

Szumomo alázatosan letérdelt. – Bocsánatodat kérjük, nagyúr, de nincs semmi baj, csak Koiko úrnő nagyon szomorú volt. Parancsolsz teát, fenség?

Megsűrűsödött a csend. Josi csípőre tette ökölbe szorított kezét, arcán elszántság tükröződött, lábát kis terpeszben megvetette. – Koiko, azonnal mondd el!

Koiko nyitotta a száját, de szó nem jött ki rajta. Szumomónak kihagyott egy ütemet a szíve. Koiko lassan felállt, szeméből kibuggyant a könny, úgy dadogta: – Tora-csan, ez a lány... Ez a lány nem egészen az, akinek...

Szumomo felpattant, jobb keze villanásszerű mozdulattal eltűnt kimonója ujjában, és előkapott egy surikent. Josi látta. Szumomo dobásra emelte a karját. Josi fegyvertelen volt, védtelen célpont. Kardjai a külső szobában. Szumomo mozdulatával egy időben balra mozdult, remélve, hogy a testcsel megzavarja a lányt, szemét a kezére szegezve nekikészülődött, hogy rávesse magát. Szumomo rezzenéstelen tekintettel meglendítette a karját, és Josi mellére célozva, nagy lendülettel elhajította a surikent.

Az öthegyű acélkorong keresztülsüvített a szobán. Josi villámsebessen hátrahajolt, a suriken így csak kimonója szélét súrolta, átmetszette a selymet, de nem ért a testéhez, akadálytalanul

repült tovább, átszakította a sódzsit, s hangos koppanással fúródott a külső szoba egyik oszlopába. Josi a hirtelen hátralépéstől megtántorodott, nekiesett a fámák, és a tatamira zuhant.

Egy pillanatig minden olyan volt, mint egy lassú álom.

Végtelennek tűnt az idő, míg Szumomo a kimonója ujjába nyúlt a következő surikenért. Nem látott mást, csak azt, hogy legfőbb ellensége ott fekszik kiszolgáltatottan, ostoba lotyója pedig, aki ezt az egész felesleges bonyodalmat okozta, száját eltátva néz rá, meg lehetne róla mintázni a félelem szobrát. Ő maga nem félt. Egészen biztos volt benne, hogy elérkezett élete csúcspontjára, elérkezett az a pillanat, amiért született és amiért egész életén át tanult, s most a sisik győzhetetlen bajnokaként véghezviszi a nagy célt – aztán meghal, s élő legendává válik.

Koiko bénultan állt, mélységesen megdöbbenette a felismerés, hogy istenséggként imádott guruja becsapta, elárulta, mindvégig hazudott neki, mint ahogyan ez a lány is. Hirtelen átlátta, milyen óriási összeesküvés hálójába sodródott: ura meghal, de még ha nem hal is meg, ő maga mindenképp kegyvesztett lesz, egész eddigi élete hiábavaló volt, soha többé nem megy férjhez, soha többé nem lesznek fiai, soha ebben az életben, jobb is lesz, ha saját kezével vet véget az életének, mielőtt lekaszabolják...

És akkor eszébe jutott Szumomo töre.

Josi még nem állt föl a padlóról, de már húzta maga alá a lábát, hogy megrohanja támadóját. Tudta, hogy nincs más lehetőség. Agyában közben mindvégig ott sikoltott a gondolat, hogy viperát melengetett a keblén. Aztán észrevette Szumomo kezét és benne a második surikent. Vajon hány van még nála? Látta, hogy Szumomo hátrahúzódó ajkai felfedik hófehér fogát...

A dermedt pillanat véget ért.

Szumomo a gyilkosság mámorában egy pillanatra kivárt. Észrevette, hogy Koiko magához tér transzszerű dermedtségéből, és kezében megjelenik a tör. Ösztönösen felé kapta a fejét, de rögtön kapcsolt, megint Josi felé fordult, már mozdult is a keze, elhajította a surikent, de ebben a pillanatban Koiko előreszökkent, megbotlott kimonója szegélyében, és Szumomo felé esve végigzuhant a földön.

A pörgő suriken a mellébe fúródott. Koiko felkiáltott. A villanásnyi ideig tartó jelenet időt adott Josinak, hogy vízszintesen úszva a

levegőben, Szumomóra vesse magát. A lány bokáját kapta el, lerántotta, ujjával a torka felé döfött, de Szumomo – maga is járatos a harcművészetekben – angolnaként siklott félre előle, s már nyúlt is az utolsó surikenért. Mielőtt azonban elérhette volna, Josi vaskeze elkapta kimonóját, letépte az egyik ujját, és ismét Szumomo felé kapott. Szumomónak megint sikerült kitekergőznie szorításából, és a következő pillanatban már talpon volt. Josi szintén.

Szumomo hátborzongató csatakiáltást hallatott, s már dobott is. Josi megmerevedett: tudta, hogy most meghal. Szumomo keze azonban üres volt, a dobás csak csel: az utolsó suriken a kimonó letépett ujjában maradt.

Szumomo már kapott is érte, de e pillanatban háta mögött az őr felrántotta a sódzsit. – Gyorsan! – kiáltott rá Szumomo, és a földön fetregő Koikóra mutatott, hogy elterelje a figyelmét. Mikor az őr előreszökkent, Szumomo kirántotta az őr hosszú kardját, és már vágott is. Megsebesítette az őrt, s a mozdulat lendületét kihasználva azonnal fordult is Josi felé. Josi azonban hátraszökkent egy lépést, átugrott a földön fekvő Koiko felett, és a csukott sódzsit átszakítva átrohant a belső szobába a kardjaiért. Szumomo a nyomában.

Josi kardja kihussant a hüvelyéből. Megperdült, kivédte az első csapást, de Szumomo elszántan támadott. Második csapását is elhárította Josi. Közben mindketten felmérték egymást. Újabb heves összecsapások következtek; Szumomo ugyanolyan kitűnő kardvívó volt, mint Josi.

Most már Josi támadott, és Szumomo védekezett. Kissé eltávolodtak egymástól, körözni kezdtek. Szumomo egy váratlan mozdulattal az átszakított sódzsin át visszaugrott a másik helyiségbe: nagyobb teret keresett. Josi követte. Óvatosan, a megfelelő alkalmat lesve köröztek egymással szemben. Odakint kiáltások hallatszottak, közeledő lábdobogás. A sebesült szamuráj félig eltorlaszolta az ajtót. Tudván, hogy nincs sok ideje, Szumomo erőltette a támadást. Egymás után intézte csapásait Josi felé, de Josi mindet kivédte.

Közben odaért Abe. Hátulról, felemelt karddal rohant Szumomo felé. Josi ráordított: – Ne! Bízd rám! – A pillanatnyi figyelemkiesés elég volt ahhoz, hogy Szumomo kis híján levágja a fejét.

Abe engedelmesen elhátrált. Újabb vad kardcsattogtatás következett. Josi sokkal erősebb volt, de nem annyira fürge, mint Szumomo.

Egy pillanatra összekapaszkodtak pengéik. Szumomo gyorsan bontott, tudta, hogy Josi nagyobb erejével szemben nem dacolhat. Hátralépett, cselezett, majd egy vak, dühödt rohamra indult, s kardjának éle Josi vállába hasított. Egy kevésbé gyakorlott vívót harcképtelenné tett volna, Josi azonban számított a csapásra, és csak jelentéktelen sebet szenvedett. Mindazonáltal felordított, és nagy fájdalmat színlelve leengedte a kardját. Szumomo óvatlanul előreszökött, hogy megölje. Josi azonban nem pontosan ott volt, mint amire számított, és az alulról felfelé lendülő penge meglepte. A kard éle keresztülmetszette Szumomo jobb csuklóját, és kardostul levágta kézfejét. Szumomo egy pillanatig döbbenten meredt karja csonkjára, spriccelő vérére. Nem érzett fájdalmat. Másik kezével megragadta a csonkot, hogy csökkentse a vérzést. Az örök előreugrottak, hogy elfogják, de Josi káromkodva ismét visszazavarta őket. Hangosan zihált, úgy nézte a lányt, figyelmes szemekkel. – Ki vagy te?

– Fudzshito Szumomo... Sisi – zihálta Szumomo. Bátorsága és ereje gyorsan szivárgott el belőle. Lelkiereje utolsó maradványaival felnyűszített: *Szonnó-dzsói!* – Felkapta a kimonó leszakadt ujját – Josi azt hitte, a csuklóját akarja bekötni –, karjába szúrta az utolsó suriken mérgezett tüskéjét, és botladozó léptekkel Josi felé indult, hogy az ő testébe is beledöfje. Josi azonban készenlétben várta.

A hatalmas erejű csapás pontosan a nyak és a test találkozásánál találta Szumomót. A penge áthatolt a testén, s a másik oldalon a hóna alatt jött ki. A közelükben állóknak elállt a lélegzetük. Biztosak voltak benne, hogy olyasmit látnak, amit majd évszázadokon át szájról szájra adnak az emberek, mondván: ez az ember méltó volt dicső sógun őseihez. De mindannyiukat megrázta a rengeteg vér látványa.

Abe volt képes elsőnek megszólalni: – Mi történt, nagyúr?

– Győztem! – felelte komoran, a vállát nézegetve Josi. A vér már átázta kimonóját. A seb sajgott, szíve hevesen vert. – Hívjatok orvost, aztán indulunk.

Néhány ór már rohant is. Abe Szumomo holttestéről a nyöszörgő, vergődő Koikóra nézett, aki körmével már egészen felszaggatta maga körül a tatamit. Már mozdult felé, de Josi rászólt: – Vigyázz, te ostoba! Ő is összeesküvő! – Abe óvatosan távolabbra rúgta a tört. – Fordítsd meg! – Abe a lábával megfordította Koikót.

Épp csak néhány csepp ver látszott. A suriken Koiko testéhez szögezte a kimonót, arcát eltorzította a haláltusa.

Josit eltöltötte a gyűlölet.

Még sosem legyintette meg ilyen közélről a halál szele. Az előző merénylet ehhez képest semmiség volt. Maga sem értette, hogyan menekült meg.

Koiko keze tehetetlenül markolta mellét, a szinte elviselhetetlen fájdalom ott összpontosult. Próbálta eltávolítani, kitépni testéből azt a valamit, amely okozta, de nem volt képes rá. Egész teste hevesen rázkódott. Kinyitotta a szemét, látta, hogy Josi ott áll fölötte. – Segíts, Tora-csan – zokogta –, kérlek, segíts... fáj...

– Ki küldött? És ezt a lányt? Ki küldött benneteket?

– Segíts, kérlek, fáj! Nagyon fáj! Próbáltalak megmentem... megmenteni... – Elakadt a szava. Újra látta magát törrel a kezében, látta a védtelen Josit, látta önmagát, amint hősiezen próbálja megmenteni, odaadni neki a tört, amelynek használatához ő maga nem ért, próbálja megakadályozni a támadót abban, hogy azzal a repülő acélkoronggal megsebesítse, próbálja megmenteni Josi életét, hogy Josi megbocsásson neki. Nem mintha bűnös volna bármiben, ő csak szolgált, tetszeni akart neki, örömet akart neki szerezni...

– Mit csináljunk vele? – kérdezte idegesen Abe. Mindannyian biztosak voltak benne, hogy a suriken mérgezett, és Koiko hamarosan meghal.

Hajítsátok egy trágyadombra – felelte gondolatban nyomban Josi –, hadd szenvedjen, falják fel a kutyák! Tudta, hogy többé már sosem lesz olyan ember, mint azelőtt. Koiko összetörte benne a bizalmat. Ha ez a nő, akit annyira kedvelt, akit tejben-vajban fürösztött, ha ez a nő képes volt elárulni, akkor bárki megteheti. Soha többé nem fog bízni egyetlen nőben sem. Összeszorította a fogát, nagyot fújta: – Dobjátok a...

Ekkor eszébe jutottak Koiko kedves-derűs költeményei, a sok nevetés, a sok gyönyör, amiben Koiko részesítette, eszébe jutottak jó tanácsai. Hirtelen mélységes szomorúság töltötte el az élet kegyetlensége miatt. A kardja még mindig a kezében volt. Koiko nyaka olyan törékenynek hatott. A csapás megváltás volt.

– Szonnó-dzsói, *eh?* – mondta halkán. Szinte nem látott a gyásztól. Átkozott sisik. Ők tehetnek róla. De vajon Szumomót ki küldte? Kacumata: ez a vívás az ő iskolája. A gyilkosai kétszer is csaknem megöltek. Harmadik alkalom nem lesz. Eltörlöm őket a föld színéről. Amíg meg nem halok, Kacumata az ellenségem. Minden sisi az ellenségem. Átkozott sisik! És átkozott gajdzsinok.

Valójában erről is ők tehetnek, a gajdzsinok. Olyanok, mint a pestis. Ha ők nem lennének, ez itt mind nem történt volna. Nem volna az az undorító egyezmény. Nem léteznének sisik, nem létezne szonnó-dzsói, Jokohama ugyanolyan falu lenne, mint a többi, nem egy gennyes fekély Japán testén.

Átkozott gajdzsinok. Ezért megfizetnek.

Ugyanaznap délután Jamie McFay fortyogva lépett ki a *Yokohama Guardian* szerkesztőségéből. Hóna alatt fogta az újság legutóbbi számát, úgy sietett végig a High Streeten. Könnyű sós szellő lengedezett. A tengert imitt-amott tajtékos hullámok tarkították, szürke és taszító volt. McFay dühös léptei jól tükrözték hangulatát. Miért nem szólt Malcolm? – gondolta. Ez megbolondult, megőrült. Ebből már megint csak baj lesz.

– Na mi van? – kérdezte Lunkchurch, látva az összesodort újságot és McFay szokatlanul sietős lépteit. Ő is épp újságért ment, hogy megvegye még a délutáni szieszta előtt, és útközben megállt egy pillanatra, hogy az árokba vizeijen.

– Hallom, benne van a párbaj az újságban. Megírták, *eh?*

– Miféle párbaj? – csattant rá McFay. Már elterjedt a hír, hogy Greyforth és Struan hamarosan párbajozni fog, de azt még senki ki nem ejtette a száján, hogy holnapután, szerdán kerül rá sor. – Az ég áldja meg, ne terjessen ilyen ostobaságot!

– Nem akartam megbántani, cimbora. – A nagydarab, borvirágos orrú ember begombolkozott, megigazította deréksziját terjedelmes hasán. Az újságra bökött. – Mi a fenét írt Nettlesmith, amin így fennakadt?

– Csak amit szokott – mondta McFay; nem akarta az igazi okot megmondani. – A vezércikkében azt írja, hogy a flotta ugrásra kész, a hadsereg feni a szuronyokat, tízezer szipoj pedig úton van errefelé Indiából, hogy segítségünkre siessen.

– Badar beszéd.

– És akkor ehhez jön még, hogy az az eszement kormányzó is megint azt csinálja, amit szokott: felkavarta egész Hongkong gazdaságát. Nettlesmith leköszölte a *The Times* egyik vezércikkét, amelyben lelkesednek a bengáliai ópiummezők felperzseléséért, örvendeznek, hogy majd teát ültetnek helyette. Ez a kis cikkecske egész Ázsiában szívrohamokat fog okozni. Hát azt hiszik ezek, hogy

van ember, akinek kell az a dardzsilingi zsebpiszok? Ezek a barmok tönkretesznek minket, és velünk együtt a brit gazdaságot is. Na, nekem rohannom kell, viszlát a legközelebbi gyűlésen.

– Gyűlések...! Főlöszleges időtöltés mind – mondta Lunkchurch. – És ez a hülye kormány... Tudja, mit mondok én? Barikádokat kellene emelnünk, mint azoknak a hülye békaevőknek. Jedót meg rögtön el kellene kezdeni ágyúzni. Ványadt Willie-nek nincs vér a pucájában. Ami meg azt a hülye Ketterert illeti... – Hosszasan káromkodott még azután is, hogy McFay otthagya. A közelben járók összeráncolták a homlokukat, majd még sietősebb léptekkel igyekeztek az újság szerkesztősége felé.

Malcolm Struan McFay kopogtatására kapta fel a fejét. Azonnal észrevette az újságot. – Jól van, már épp meg akartam kérdezni, hogy megjött-e már.

– Hoztam egyet. Egy kismadár megsúgta, hogy nem ártana.

– Aha! – Struan elvigyorodott. – Benne van a levelem?

– Szólhatott volna előtte, talán egy kicsit csökkenteni tudtam volna a hatását.

– Higgadjon már le, az ég szerelmére! – mondta jóindulatúan Struan. Kivette McFay kezéből az újságot, és arra az oldalra lapozott, ahol az olvasói leveleket szokták közölni. – Nincs abban semmi rossz, ha az ember kifejti az erkölcsi álláspontját. Az ópium erkölcstelen. A fegyvercsempészet szintén. És csak azért nem szóltam magának, mert meg akartam lepni.

– Hát ez sikerült! Az összes itteni kereskedő a plafonra ugrik, de egész Ázsiában így lesznek vele. Ez még visszaüt, meglátja, pedig mostanában minden létező jóindulatra szükségünk van.

– Ugyan már, mi ütne vissza egy ilyen levélen? – Struan e pillanatban észrevette a levelét, a lap tetejére tördelték, és ezt a címet adták neki: *A Nemes Ház nemes álláspontja*. – Elég blikkfangos. Nekem tetszik.

– Már megbocsásson, de nekem nem. Visszaütni pedig azért fog, mert mindenki tisztában van vele, hogy nekünk muszáj ezekkel az árukkal kereskednünk, különben felakaszthatjuk magunkat. Maga hiába tajpan, attól még nem... – McFay elhallgatott. 'Struan zavartalanul mosolygott rá. – Na és a csósúi puskák? Elfogadtuk a pénzüket... Maga meg beleegyezett, hogy ennek a másik embernek

adjuk, ennek a Vatanabénak vagy hogy hívják... Na és az ötezer puskára szóló rendelés?

– Mindent a maga idejében. – Struan megőrizte higgadtságát, noha eszébe jutott, hogy az anyja lemondta a rendelését. Ostobán cselekedett, gondolta, fogalma sincs Japánról. Mindegy, hamarosan ő is belátja. – Ne izgassa magát, Jamie. Nincs abban semmi rossz, ha az ember a nyilvánosság előtt is kifejtí az elvi álláspontját – mondta könnyedén. – Néha nem árt, ha az ember kissé rugalmas, nem gondolja?

McFay szeme megrebbent. – Szóval csak trükk volt?

– Az embernek rugalmasnak kell lennie – felelte elégedetten Struan. Levele teljes egészében az admirális álláspontját tükrözte, helyeselte az ázsiai ópium- és fegyverkereskedelem betiltását: *„Haladéktalanul meg kell találnunk a módját, hogy kereskedelmünket őfelsége a Királynő – az Isten áldja meg– és a brit birodalom nagyobb dicsőségére mihamarabb a legtökéletesebb alapokra helyezzük. A Nemes Ház büszkén menetel elsőként azoknak sorában, akik...”* – írta egyéb szóvirágok közepette. Aláírni ugyanúgy írta alá, ahogyan apja és nagyapja is a sajtónak szánt leveleket: *„A Struan tajpanja”*. – Szerintem elég jól sikerült. Magának is tetszik?

– Igen – felelte McFay. – Engem mindenesetre meggyőzött. De ha ez csak... – Azt akarta mondani, porhintés, de elhallgatott: kinek a szemébe hinti a port és miért? – De ha ez csak egy trükk, akkor mire való? Rosszabb időpontot nem is választhatott volna. A gyűlésen mindenki nekünk fog esni.

– Csak essenek.

– Azt fogják hinni, hogy megőrült.

– Csak hadd higgyék. Néhány hét múlva elfelejtik, és addigra különben is Hongkongban leszünk. – Struan szélesen vigyorgott, jókedve támadt. – Ne izguljon, pontosan tudom, hogy mit csinállok. Ja igen, és szeretném megkérni egy szívességre: üzenjen ki az admirálisnak, hogy vacsora előtt szeretnék beugrani hozzá egy szóra. És Marlowe-hoz is. Mindketten nálunk vacsoráznak nyolckor, ugye?

– Igen, mindkettő elfogadta. – McFay sóhajtott. – Szóval nem akarja nekem elárulni az okát.

– Ne aggódjon, minden a lehető legnagyobb rendben van. De most térjünk át fontosabb dolgokra. Ma még el kell intéznünk a következő szezonra szóló selyemrendeléseket. Szóljon Vargasnak, hogy a könyvek legyenek naprakészek, tudni akarom, milyen fajtából mennyi van... Ja igen, és ne felejtse el, hogy holnap Marlowe hajóján kirándulunk egy kicsit Angellel. – Struan legszívesebben táncra kerekedett volna, de lába és gyomra még a szokásosnál is jobban fájt. Mindegy, gondolta, holnap nagy nap lesz.

McFay furcsának találta Struan viselkedését, egyáltalán nem értette. Minden Hongkongról érkező hajó hozott számukra egy-egy levelet, amelyet Tess Struan egyre sűrűbb epébe mártott tollal írt. Ennek ellenére az utóbbi hetekben Struan teljesen nyugodtan viselkedett, ugyanolyan volt, mint a tokaidói események előtt: jókedvű, eleven eszű, figyelmes, az üzleti ügyek iránt fogékony. Testileg, egészségileg viszont még mindig nem volt rendben, fájdalmak gyötörték, és csúnyán sántított. Pedig még ott állt előtte a szerdai párbaj. Szerdáig már csak két nap volt.

McFay háromszor is járt Norbert Greyforthnál, hogy megpróbálja lebeszélni, még Gornt segítségét is igénybe vette, de Greyfortht semmi sem tántoríthatta el: „Mondja meg annak a nyavalyásnak, Jamie, hogy ez csak rajta múlik. Ő kezdte ezt az egész szarakodást. Ha bocsánatot kér, elfogadom, de csak ha nyilvánosan kéri, méghozzá nagy nyilvánosság előtt.”

McFay az ajkába harapott. Már csak egy ütőkártyája volt: hogy megsúgja Sir Williamnek a helyet és az időpontot, de nagyon nem szívesen szegte volna meg esküjét. – Hatkor találkozom azzal a nyavalyás Gornttal, hogy megbeszéljük az utolsó részleteket.

– Helyes. Sajnálom, hogy magának nem rokonszenves ez a Gornt, szerintem rendes ember, Jamie. Meghíttam mámmá estére. Ne rágja már magát – mondta Struan, túljátszott skót akcentussal.

McFay elmosolyodott. – Esetleg... – Kopogtatás szakította félbe.

– Tessék!

Syborodin viharzott be az ajtón, nyitva is hagyta maga után. – Magának teljesen elment az esze, Malcolm? Hogyan támogathatja a Struan ezeket a marhákat az ópium meg a fegyver betiltása ügyében?

– Nincs abban semmi rossz, ha az ember kifejti az erkölcsi álláspontját, Dmitri.

– Ha az az álláspont egy örültség, akkor bizony van benne. Ha Struan erre az álláspontra helyezkedik, akkor mi, többiek széllel szemben próbálunk hugyozni, a jó ég áldja meg! Ez az istenverte Ványadt Willie minket fog felhasználni arra, hogy... – Torkán akadt a szó, mert Norbert Greyforth lépett be kopogtatás nélkül.

– Magának már végképp elment az esze? – förmedt rá Struanra. Odahajolt az íróasztal fölé, és Struan arcába lobogtatta az újságot. – Mintha megegyeztünk volna, hogy közösen lépünk fel. *Eh?*

Struan arcából lefutott a vér, gyűlölködve nézett Greyforthra. – Ha beszélni akar velem, jelentse be magát! – mondta hidegen, de fegyelmezetten. – Nem érek rá. Tűnjön el, legyen szíves!

Greyforth elvörösödött, ő is jól emlékezett még Sir William szavaira, hogy fegyelmezze magát, különben baj lesz. Arcát eltorzította a düh. – Jól van akkor, szerda hajnalban, az istenit! Csak el ne felejtessen eljönni! – Sarkon perdült, és hosszú, dühös léptekkel kiment. Bevágódott utána az ajtó.

– Faragatlan tuskó! – jegyezte meg higgadtan Struan.

Syborodin normális körülmények között elnevette volna magát, most azonban súlyos aggodalmak gyötörték. – Ha már a tárgynál vagyunk, közlöm, hogy nem veszek részt a szerdai találkozón.

– Semmi vész, Dmitri – mondta Struan. Arcába kezdett visszatérni a vér. – Remélem, a becsületszavát még állja, és senkinek sem szól?

– Természetesen! – Syborodin kifakadt. – Ne csinálja, az ég áldja meg, komolyan megsebesülhet!

– Már most is komolyan meg vagyok sebesülve, cimbora. Ne aggódjon. Ha Norbert megjelenik a találkozónkon...

Struan azt akarta mondani: „máris halottnak tekintheti magát”. Kísértésbe jött, hogy elmesélje Syborodinnak Gornt okos megoldását. McFaynek már elmagyarázta, aki nagy vonakodva el is ismerte, hogy használható. – Én már ajánlottam Norbertnek, hogy intézzük el négy szemközt a dolgot, de visszautasította. Nekem pedig eszem ágában sincs nyilvánosság előtt megalázkodni előtte. De ha már itt van, mondja csak: mi a helyzet a Colt Armamentsszel?

Hallom, hogy a Cooper-Tillmannak van egy részvénytöredéke, és el akarja adni. Vevő vagyok.

– *Eh?* Hát ezt meg honnan tudja? – Syborodin az ugyanilyen meglepett McFayre pillantott. – Honnan szedte?

– Egy kismadár csiripelte.

Struan Edward Gorntól kapta a tippet, de nem csak ezt, jó néhány másikat is. Gornt ezzel akarta bizonyítani, hogy bízhat benne. „- Miért nem mondja el most rögtön, Mr. Gornt? – kérdezte tőle Struan. – Ha ez az információ csakugyan olyan értékes, akkor azonnal fel kell használni.

– Egyetérték, de azért inkább maradjunk abban, amiben megállapodtunk: majd szerdán. Addig pedig, ha már ilyen jó viszonyban vagyunk, javaslom, hagyjuk el a misterezést, és szólítson egyszerűen Gorntnak, én meg maradok a tajpánál. *Eh?*”

Struan most fokozódó izgalommal figyelte Syborodint, úgy érezte, mintha kezdenének jóra fordulni az események. – Nos, mi az álláspontja, öreg cimbora? Hajlandó eladni Jeff Cooper? És magának megvan az eladáshoz szükséges felhatalmazása?

– Igen, a felhatalmazásom megvan, csak...

– Csak semmi! Írásbeli felhatalmazása van?

– Igen, és esetleg el is adok, de csak megfelelő áron... Egy részvény 16,50.

– Ugyan már! Ne vicceljen! 13,20 és egy centtel sem több! Akár még ma megfogalmazhatjuk a szándéklevelet. Negyvenezer részvényt hajlandó vagyok átvenni.

Syborodinnak egy pillanatra leesett az álla, de gyorsan összeszedte magát. Pontosan negyvenezer eladó részvénye volt. A 13,20-at viszont kevesellte. A részvényeket már följánlotta Morgan Brocknak, aki 12,80-at kínált értük, méghozzá azzal a kikötéssel, hogy csak egy év múlva hajlandó fizetni. Honnan a fenéből szedte Struan az értesülését? – 13,20 nagyon gyenge.

– A 13,20-at csupán ma adom meg érte, holnap már csak 13,10-et, szerdán pedig visszavonom az ajánlatomat. – Gorntól tudta, hogy Coopernek gyorsan el kell adnia a részvényeit, mert szeretne beruházni egy új amerikai vállalkozásba: páncélozott hajók készítésébe. – Én ráérek, de az öreg Jeff nem.

– Ezt hogy értsem?

– Csak úgy, ahogy mondom. Nekem van időm, Jeffnek nincs. Mint ahogy nincs se az Unió, se a Konföderáció haditengerészetének – tette hozzá könnyedén Struan. – Mindkét fél háborúban áll.

– A fene akárhová tegye a kémeit! – mondta Syborodin. – Így nem egyezünk meg. 15,20.

– Szálljon le a fellegekből! 13,20 aranyban, bemutatóra szóló váltóban, amit Bostonban azonnal beválthat.

Syborodin már nyitotta a száját, de McFay sietve közbeszólt: – Tajpan, talán nem ártana megfontolni...

– És kikérni Hongkong véleményét – fejezte be helyette a mondatot Struan. – Ugyan már, Jamie, ezen már túl vagyunk. Ennek az ostobaságnak egyszer és mindenkorra vége. – Struan hangja nyugodt volt, de ellentmondást nem tűrő. – Rendben?

– Igen, bocsánat, igaza van.

Struan higgadtan Syborodinhoz fordult: – Nos, Dmitri, igen vagy nem?

Syborodin hirtelen ébredt tisztelettel nézett rá. Az azonnali fizetés már megfelelt neki. – Megegyeztünk. – Nyújtotta a kezét. Struan megrázta.

McFay megszólalt: – Délután megfogalmazom a szerződést, ötre készen lesz aláírásra. Rendben van így?

– Rendben. Köszönöm, hogy benézett, Dmitri, mindig szívesen látom. Vacsora fél kilenckor.

Syborodin távozott. McFay képtelen volt hallgatni: – Ez rengeteg pénz.

– Egészen pontosan ötszázhuszonnyolcezer dollár. A Colt viszont kapott egy új rendelést százezer vadonatúj tervezésű hátultöltős puskára. Mire a hitellelünket bemutatják, a részvények értéke duplájára emelkedik. Félmillió dollárt keresünk a bolton.

– Honnan olyan biztos ebben?

– Onnan, hogy tudom.

– Aláírja az utalványt?

– Igen. És ha most azt akarja mondani, hogy nem tehetem, mert nincs rá felhatalmazásom, vagy mert az anyám azt mondta, hogy nem írhatom alá, az sem érdekel. Aláírom és kész. – Struan rágyújtott egy manilaszivarra. – Ha az aláírásomat nem fogadják el, az akkora csapás lesz a Struanra, mint fennállásunk óta még soha

semmi. Tetszik vagy nem tetszik, amíg meg nem halok vagy le nem mondok, bármit mond is anyám, én vagyok a tajpan.

Egy ideig szótlánul figyelték a felszálló füstkarikákat, aztán McFay lassan bólintott. – Remélem, tudja, mit csinál.

Struan szeme felvillant. – Sok mindent tudok már, amit idejövetelemkor még nem. Tudom például, hogy ha maga ragaszkodik ahhoz, hogy kilépjen... Jaj, Jamie, tudom én jól, hogy a lelke mélyén már döntött, miért is ne döntött volna... Itt elég csúnyán bántak magával. Én próbáltam segíteni a dolgon, de hát nemigen sikerült. Mindegy. A maga helyében én is ezt tenném. Már döntött, ugye?

McFayt lefegyverezték. Nagyot nyelt. – Igen, kilépek a cégtől. De csak akkor, ha a Struant itt Japánban már teljesen sínre tettem. Körülbelül hat hónap múlva. Illetve előbb is, ha az anyja kirúg. Isten látja a lelkemet, nem akarom itt hagyni a céget, de muszáj.

Struan nevetett. – Látja, ez az az erkölcsi álláspont, amiről beszéltem.

McFay is emevette magát. – Ugyan már, ez örültség.

– Nem. Én is ezt tenném a maga helyében. És egészen biztos vagyok benne, hogy nagyon sikeres üzletember lesz. Már csak azért is, hogy az imént keresett dollárokból százezret rögtön be fogok ruházni a McFay Tradingbe, mondjuk... – Azt akarta mondani, hogy megveszi McFay cége részvényeinek a negyvenkilenc százalékát, de meggondolta magát, és alacsonyabb számot mondott, hogy hagyjon teret McFaynek a manőverezésre, hogy arcot adjon neki. – Százezer dollárt adok a részvényei hatvan százalékáért.

McFay gondolkozás nélkül rávágta: – Huszonöt.

– Ötvenöt?

– Harmincöt.

– Negyvenkilenc.

– Rendben van.

Mindketten elnevették magukat, aztán Struan kimondta azt, amit McFay csak gondolt: – Ha a Cooper-papírok értéke megduplázódik. – Komolyra fordította a szót: – Ha pedig mégsem, akkor is meg fogom találni a módját.

Angelique felébredt délutáni alvásából. A kandallóban vidáman pattogott a tűz. Angelique összekucorodva hevert ágyában a selyempaplan alatt. Még csak ébredezett. Párizsra gondolt, a csodálatos jövőre, leendő párizsi palotájukra, a palota egyik szobájában bölcsőben ringó kisfiúkra, gyermekükre. Milyen szép is lesz... És ott lesz Colette is. Mindenhová elmennek majd, elmennek a Struan híres selyemszövödéjébe is, amelynek létesítésére ő vette rá Malcolmot, miután minden lehetségest megtudott a selyemhernyó-tenyésztésről, a selyemgubókról és a selyemgyártásról...

„- Ó, Colette – írta a minap –, ezek a kis férgek egészen rendkívüliek. Eperfalevelet esznek, aztán bebábozódnak és ha azt legömbölyítjük, abból lesz a selyem... Álmomban sem hittem volna, hogy valaha is érdeklődni fogok irántuk. Vargas a titkos informátorom, ő csempészte be a selyemkereskedőt, hogy mutasson nekem néhány gubát, de nagyon óvatosan kellett eljárnom: egyszer szoba hoztam a selyemgyár ötletét Malcolm és Jamie előtt, de kinevettek. Malcolm azt mondta, ne legyek csacsi, a selyemgyártás roppant bonyolult mesterség (mintha én nem tudnám), és ne törjem a kis fejecskémet üzleti dolgokon. Az az érzésem, hogy a férfiak azt szeretnék, ha csak bábuk lehetnénk, amelyeket kedvük szerint vehetnek fel és tehetnek le. Drága Colette! Küldj el nekem minden könyvet, amit csak össze tudsz szedni a selyemről...”

Milyen szép is lenne egy szép családi palota, gondolta. Meg sok pénz... Párizsban lagnánk, időnként ellátogatnánk Londonba, nagy néha Hongkongra, vacsorákat, bálakat rendeznénk... Az íróasztal felé pillantott, amelyen ott hevert a Colette-nek írt, már lepecsételt levél. Más titkokról is beszámolt benne:

„Ez az Edward Gornt kezd igazi jó barátom lenni. Olyan elbűvölő és figyelmes. Nem olyan, mint André. Biztos vagyok benne, drága Colette, hogy egy életre szóló jó barátot szereztem, mert úgy veszem észre, hogy a drága Malcolm is élvezzi a társaságát.

Különös história ez... Edward azoknál a rémes Brockéknál dolgozik, akiről már írtam neked, az a Norbert Greyforth a főnöke, aki napról napra egyre gyűlölködőbb pillantásokat vet Malcolmra. Ma este újabb óriási estélyt rendezünk, mindenki ott lesz, André fog zongorázni. Edward remek táncos..."

Azt nem írta meg, hogy mikor legutóbb táncolt vele, Sir William estélyén, Gornt egész másképp fogta a kezét, mint máskor: megszorította, de épp csak hogy, beszédesen, és a kisujja egyszer megérintette a tenyerét, a szerelmesek mozdulatnyelvét használva: szeretnék ágyba bújni veled. Igen vagy nem? És mikor? Csak azt ne mondd, hogy nem!

Angelique akkor hűvösen és határozottan elhúzta a kezét. Gornt nem szólt semmit, csak a szeme mosolygott, amiből Angelique látta, hogy nem haragszik igazán, s tudja, ő sem haragszik az ajánlat miatt, egyszerűen csak szó sem lehet róla, mert más irányban van elkötelezve.

Valójában nem haragudott Poncinre sem. Néhány napja véletlenül összefutottak a francia követségen. – Remekül néz ki, Angelique, örülök, hogy látom. Válthatnánk néhány szót négy szemközt?

– Természetesen – felelte Angelique, majd mikor kettesben maradtak, Poncin közölte, hogy arról a pénzről lenne szó, amit kölcsönzött neki. – Nagyon meg vagyok szorulva, nem tudná visszaadni?

– De hát én azt hittem, hogy az a másik tranzakció ezt is fedezte.
– Angelique szíve kihagyott egy ütemet, ahogy eszébe jutott az elsikkasztott fülbevaló.

– Sajnos nem fedezte. Abból csak a medicinára és a mama-szan tanácsaira futotta.

Angelique hirtelen elvörösödött. – Nem emlékszik? Abban állapotunk meg, hogy ezt az ügyet soha többé nem hozzuk szóba – mondta halkán, de legszívesebben ráordított volna Poncinre, amiért megszegte ünnepélyes esküjét. – Az egész meg sem történt! Nem beszélünk róla. Csak egy rossz álom volt. Ebben állapotunk meg.

– Én ezt meg is tartom, de a tranzakciót maga hozta szóba, Angelique, nem én. Nekem egyszerűen csak a pénzre van

szükségem. Bocsásson meg, de a dolog elég sürgős. – André Poncin elhallgatott, az arca olyan lett, mintha kőbe faragták volna.

Angelique nagy erőfeszítéssel gyúrta le haragját, magában átkozta Poncint, amiért felkavarta lelke nyugalmát. Mostanra már meggyőzte magát, hogy nem is történt semmi, és egy ember kivételével ezt nem is vitathatja senki. Ez az igazság: senki más, csak André Poncin. – Ami a pénzt illeti, drága barátom, amint tudom, visszaadom. Maga is tudja, hogy Malcolm nem ad nekem készpénzt, csak a számlákat írhatom alá.

– Akkor talán esetleg megint elveszíthetnénk valamit.

– Nem – mondta negédesen Angelique, és megfogta a felfortyanni készülő Poncin karját. – Ez nem jó ötlet. Talán ennél jobbat is tudok.

– De nekem most kell a pénz. Legkésőbb szerdára. Ne haragudjon, de nem várhatok.

– Meg fogom próbálni, higgye el – nyugtatta Angelique. Meg is próbálta. Tegnap elment Henri Seratard-hoz, és könnyek között könyörgött neki, mondván, hogy a pénz a Malcolmnak szánt meglepetésre kell, és örök életre az adója lesz. Aláírt egy elismervényt, zálogba pedig ott hagyta az eljegyzési gyűrűjét. Okos volt, hogy kétszer annyit vett fel, mint amennyivel tartozott. Ma délelőtt visszafizette Poncinnek. Poncin megköszönte. Megköszönte Angelique is. Semmi értelme haragudni rá. Poncin jó, megbízható barátom, én pedig tényleg kölcsönvettem tőle a pénzt. Mire is vettem kölcsön? Már nem is tudom.

A megmaradt pénz felét odaadta McFaynek. – Jamie, legyen olyan drága, küldje el ezt Párizsba, az én drága nagynénémnek. Elég rosszul áll ő is, meg a nagybátyám is – mondta. Örült, hogy végre képes segíteni nevelőszüleinek, és még jobban örült, hogy mint remélte, McFay beszámolt a dologról Struannak. Struan meg is kérdezte tőle, miről van szó.

– Ó, hát Monsieur Seratard-tól kértem kölcsön, drágám. Nem akartam magától pénzt kérni, bont pedig csak nem küldhettem. Remélem, nem haragszik, de elzálogosítottam egy ékszeremet.

Struan szelíden megróttá. Azt mondta, majd ő kiegyenlíti az adósságot, és létesítenek számára egy forgóalapot, száz guinea-t, amelyből kedve szerint vehet ki pénzt, csak szóljon, hogy mire kell.

Azt az összeget pedig, amit a nevelőszüleinek akart küldeni, megduplázza.

Milyen könnyű is, ha az ember használja az eszét... Angelique egész testét áthatotta a melegség, amint felidézte magában, hogyan köszönte meg Struannak a kedvességét, milyen szeretetteljesen csókolta meg, és hogyan reagált Struan. Angelique még szívesen folytatta volna, sokkal messzebbre is elment volna.

Hirtelen a másik férfi jutott eszébe, *az a másik*, olyan elevenen, mintha még most is eme. Eszébe jutott a vele töltött második éjszaka minden részlete, az az éj, amikor szabadjára engedte fantáziáját és megcsinált mindent, amit csak elképzelhetőnek tartott – hogy megmentse az életét. Nem is sejtette, hogy maga is élvezni fogja.

Drága Szűzanyám! Mindketten tudjuk, hogy csak azért tettem, hogy az életemet mentsem... De az is igaz – milyen jó is, hogy így közvetlenül beszélhetek hozzád, nem csak annak a szörnyű Leó atyának a közvetítésével –, de az is igaz, mondjuk meg őszintén, mint egyik nő a másiknak, hogy valahogy meg kell szabadulnunk annak a két éjszakának az emlékeitől. Mert ha nem, én beleőrülök.

Raiko ingerült volt. – Furanszu-szan, mint részletfizetést, ezt elfogadom, de a megállapodásunk nem így szólt. Bocsáss meg.

– Tudom. – Poncin utálta az adósságot, afféle fóbia volt ez nála, és tudta, hogy ha nem tartja be a szerződésben előírt fizetési megállapodásukat, Raiko habozás nélkül elveszi tőle Hinodét. Azt pedig nem élné túl. – Tudok adni nagy fizetés, fülbevaló.

– Ó, csakugyan? Kitűnő! – Raiko elmosolyodott: – Kitűnő! Gondolom, hogy Hinode még mindig tetszik neked. Ugye tetszik?

Poncin belegondolt, egy pillanatig megszólalni sem tudott: – Ő... ő minden, amiről álmodtam, és több.

Az asszony különös mosollyal nézett rá. – Nem bölcs dolog ennyire nyíltan beszélni, barátom.

Franciás vállrándítás. – Te csinál nekem életre szóló szívesség. Nem tudok mondani elég köszönet.

Az asszony szeme sarkában ráncokba gyűrődött a bőr. Kerek arca – noha még csak sötétedett – fel volt püffedve az ivástól. Arca

mindazonáltal tökéletesen ki volt készítve, drága kimonót viselt. Az est hűvös levegőt hozott, de a házban meleg volt, az egész fogadó hívogató. – Hallom, hogy a gajdzsin hercegnő ugyanolyan egészséges, mint annak előtte.

– Igen. – Poncinnek egy pillanatra eszébe jutott Angelique és a belőle sugárzó szexualitás. – Én gondol ő lenne jó éjszakai hölgy.

Raiko félrebillentette a fejét, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy komolyan vegye a megjegyzést. – Ez érdekelné. A legjobb árat tudnám neki kialkudni. Sokan vannak Jedóban, akik boldogan élnének egy ilyen lehetőséggel. Ismerek egy nagyon öreg, nagyon gazdag rizskereskedőt, akinek nagyon könnyen a kedvére tudna tenni, és aki óriási összeget fizetne azért, hogy elsőként vehessen szemügyre egy ilyen jádekaput. Azt meg könnyen megmutatjuk a hölgynek, hogyan lehet megint szűz. *Neh?*

Poncin nevetett. – Lehet majd mondok neki egy nap talán.

– Ne felejtse el, a legjobb árat kapná. És titokban. Ez a rizskereskedő... ííí, rengeteget fizetne. A hölgy más jeleket nem mutat?

– Jeleket? Miféle jeleket?

– A medicina minden hölgyre másképp hat – magyarázta Raiko. – Előfordul, hogy néha szenvedélyesebbé válnak, nehezebb lesz őket kielégíteni. Másoknál elősegíti a terhességet. Megint másoknál egy életre lehetetlenné teszi. Furcsa, *neh?*

André Poncin már nem mosolygott. – Ne mondd nekem!

– Miért, mit számít?

Poncin némi hallgatás után megrázta a fejét.

Az asszony ivott egy hosszú kortyot. – Kérlek, bocsáss meg nekem, hogy a pénzről beszélek, de már az aranyoban sem ér annyit, mint annak előtte. A tisztviselőink leértékelték a pénzünket, úgy bűzlik már, mint a friss kutyapotyadékkal kevert nyolcnapos hal.

– Igaz – mondta Poncin. Ő is ugyanúgy undorodott a tisztviselőktől, mint a bűdös haltól. Várakozásával ellentétben Seratard nem volt hajlandó előleget adni a fizetésére, azt állította, üres a követség kasszája. – Na de Henri, én csak azt kérem magától, hogy adja ki előre az éves fizetésem. Csak néhány aranyról van szó. Vagy talán nem én vagyok itt az ön legértékesebb segítőtársa?

– Dehogynem, kedves André, de üres korsóból nem tudok magának bort tölteni.

Poncin próbálkozott még innen is, onnan is, de nem járt sikerrel. Végül már csak két lehetősége maradt: Angélique vagy ez a mama-szan. – Raiko-szan, te nagyon okos vagy! Gondolkozz! Biztos van módja csinálni több pénzt, *neh?* Mit tudunk eladni?

Az asszony válasz helyett lesütötte a szemét. – Szakét? – kérdezte és már töltött is. Poncin kedvéért hidegen hozták. Az asszony összehúzott szemmel gondolkodott, azon törte a fejét, mennyire bízhat meg Poncinben. Amennyire egér a macskában. – Az információknak van ára, *neh?*

Poncin úgy tett, mintha meglepődne. Valójában örült, hogy az asszony ilyen gyorsan ráharapott a csalira. Talán túlságosan is gyorsan? Ha egy ilyen ügylet kitudódik, mindketten ugyanarra a büntetésre számíthatnak: kínhalálra.

Sir William jól fizetne az értékes információkért – Henri már messze nem annyira... hogy az Isten zavarja pokolra mind a kettőt. – Raiko-szan, mi történik Jedóban?

– Ennél érdekesebb, hogy mi történik itt – vágott vissza azonnal az asszony. – Háború, *neh?* Rettenetes. Minden nap több katona gyakorlatozik a lőtéren, egyre többet lövöldöznek a tüzérek, halálra rémítik a hölgyeimet.

– Kérlek, bocsáss meg! Kérlek, beszélj lassabban!

– Ó, bocsáss meg! – Raiko lassabbra fogta. Elmesélte, mennyire nagy a riadalom Josi udvarában. Érdekes képet rajzolt a környékről, de nem mondott semmi olyasmit, amit Poncin már ne tudott volna. Viszonzásképpen ő is olyan dolgokat mesélt a flottáról és a hadseregről, amiről tudta, hogy Raiko biztosan tudja.

Egy ideig szótlanul iszogattak, aztán Raiko halkán megszólalt: – Azt hiszem, bizonyos tisztviselők sokat fizetnének, ha tudhatnák, mire készül a gajdzsinok vezetője.

Poncin bólintott. – Igen. Én gondolom, vezetőnk fizetne sokat, tudni japán szamurájcsapatok hol ki vezet, ki az a tairó, aki küld goromba üzenetek.

Raiko leplezetlen örömmel elmosolyodott, és fölemelte tojáshéjcsészéjét. – Az új együttműködésünkre! Kis beszédért sok pénz.

Poncin is fölemelte csészéjét. – Kicsi beszéd igen, de kell fontos kicsi beszédnek lenni, és igazinak, igazi pénzért.

– Ííí – felelte döbbenetet színelve Raiko –, hát mi vagyok én? Holmi harmadik osztályú, ostoba lotyó? Hát bennem nincs becsület? Bennem nincs megértés? Nekem nincsenek kapcsolataim? Nincsenek... – elnevette magát, nem tudta folytatni. – Mi nagyon is jól értjük egymást. Holnap délben gyere el hozzám. Most menj! Menj a bájos Hinodéhoz. Élvezd őt is, az életet is, amíg teheted.

– Köszönöm. De nem most. Kérlek, mondd neki, én érkezem máskor. – Poncin rámosolygott Raikóra. Kedvelte az asszonyt. – És te, Raiko?

– Nekem nincs Hinodém, akihez mehetnék, akiről álmodozhatnék, akihez verseket írhatnék, aki felragadna a felhők és az eső régióiba. Régen persze más volt... De most már több eszem van. Szeretem a szakét, szeretem a pénzt... Eredj! – mondta keserű nevetéssel –, de holnap gyere vissza. Délben!

– Jó estét, Otami-szama! – mondta a sója. – Kérlek, foglalj helyet! Teát, szakét? Bocsáss meg, hogy ismét zavarlak, de az imént kaptam üzenetet az egyik előljárómtól.

Hiraga leült vele szemben a párnára. Uralkodott türelmetlenségén, megköszönte a kínálást, és elfogadta a kötelező csészét. – Hogy vagy? – kérdezte udvariasan, de a szíve egyre gyorsabban vert.

– Aggódok, Otami-szama. A jelek arra utalnak, hogy a gajdzsinok ezúttal tényleg mindenre el vannak szánva. Rengeteg a csapatmozgás, mást se tesznek, csak az ágyúkat tisztogatják, mindenki azt mondja, hogy még több hajó tart errefelé. Nem hallottad esetleg ettől a Taira nevezetű gajdzsintól is?

Hiraga megpróbálta felidézni magában. Mióta Andzsó tairó ultimátuma megérkezett, Tyrer és az egész követség fel volt bolydulva. Sir William a szokásosnál is többet kiabált, Favrod órákra bezárkózott Tyrerrel, újra meg újra átírták a bakufunak szánt levelet, és időnként őt is megkérték, hogy segítsen finomítani egy-egy mondatot. – Könnyebb volna, ha én lát levél, Taira-szama – mondta ilyenkor mindig Hiraga; szerette volna tudni, mi áll majd a levélben.

– Igen, persze, tudom, de most egyelőre ezt a mondatot, kérlek...
– felelte erre mindig Taira. Szemmel láthatóan napról napra fokozódott a nyugtalansága. Nyilvánvaló volt, hogy már nem bíznak benne úgy, mint korábban. Undorító gajdzsin kutyák, gondolta. Nagyon félt, hogy Sir William kiutasítja. A plakátja még mindig ott volt kitűzve a samuráj őrházakon, a végrehajtók járőrei minden japánt alaposan megnéztek maguknak.

– Sok mindent mondanak nekem a gajdzsin tisztviselők, sója – felelte a sójának. – Szerencse, hogy a legnagyobb titkaikat is ismerem. Könnyen lehet, hogy veszély esetén idejében értesíteni tudlak. Egyébként pedig azt a tanácsot adtam nekik, óvakodjanak attól, hogy magukra haragítsanak téged és a falut.

A sója a tatamiig hajtotta homlokát, újra és újra köszönetet mondott Hiragának. – Rettenetes időket élünk. Rettenetes dolog a háború. Az adókat meg megint emelik.

Helyes, gondolta zúgó fejfel Hiraga. Majd kinyögitek. Ettől ti ott a Gjokojamában nem fogtok kevesebbet enni és inni, nem fognak szerényebben öltözni asszonyaitok és ágyasaitok – csak a vevőitek. Paraziták! Már így is megszegitek az ősi törvényeket... Eltűritek, hogy asszonyaitok tiltott színeket viseljenek, például a vöröset, jól tudom, hogy sokuk vörös alsókimonót visel, vagy otthon vörösben jár – a bakufu meg tétlenül nézi. Ha majd hatalomra jutunk, eljön a számonkérés ideje!

Gyerünk, te vén hülye, térj a tárgyra, sürgette gondolatban a sóját, nem érek rá itt egész este. De nem vagyok hajlandó kérdezősködéssel arcot veszíteni. Dolgom van még ma este: tanulnom kell, még egy könyvet el kell olvasnom. – Lehet, hogy figyelembe tudom venni az érdekeidet – mondta nyomatékosan.

A sója ismét megköszönte. – Az üzenet, amit kaptam, arra a lányra vonatkozik, akiről kérdezősködtél. Josi nagyúr négy napja, közvetlenül virradat előtt titokban elhagyta Kiotót. Csak egynéhány katona kíséerte, ő is egyszerű katonának öltözött. A lány is velük ment. Ugyancsak velük tartott... Nem érzed jól magad, Otami-szama?

– De igen. Kérlek, folytasd – felelte Hiraga. – Folytasd, sója.

– Ahogy parancsolod. A csapatnak tagja volt Koiko kurtizán is, lóháton ment velük. Koikót elkíséerte a szóban forgó lány, aki most

Koiko új maikója, és...

– A micsodája? – kerekedett el Hiraga szeme. Koiko nevének említésére hirtelen egyszerre tolt fel benne minden, amit számára ez a név jelentett.

– Parancsolsz még egy kis teát vagy szakét? – kérdezte a sója, látva, milyen hatást gyakorol vendégére az üzenet. – Esetleg egy forró törülközőt? Vagy rendeljek valami...

– Ne, csak folytasd! – vágott a szavába rekedtes hangon Hiraga.

– Már nem sok mondandóm van. Mint te is tudod, Koiko úrnő a leghíresebb jedói kurtizán, és jelenleg Josi nagyurat szolgálja. A lányt tíz nappal ezelőtt küldték hozzá.

– Ki küldte?

– Azt még nem tudjuk, Otami-szama – felelte a sója; úgy gondolta, ezt az értesülését egyelőre nem akarja megosztani Hiragával. – A jelek arra mutatnak, hogy Koiko úrhölgy elfogadta a lányt, megtette maikójának, de csak azután, hogy a lányt Josi nagyúr személyesen kikérdezte. Csak ez a két női tagja van a csapatnak. A lány neve Fudzshito Szumomo.

Nincs tehát tévedés. Hiraga csaknem felkiáltott: ez az az álnév, amit Kacumata adott Szumomónak. Ezek szerint beküldte a darázsfészekbe? De miért? – És merre ment Josi nagyúr?

– Negyven samuráj kíséri, valamennyien lovon, de nem visznek semmiféle zászlót, Josi nagyúr pedig, mint mondtam, álruhában van. Közvetlenül hajnal előtt lopakodtak ki Kiotóból három napja. A Tokaidón indultak el, erőltetett menetben. Uraim feltételezik, hogy Jedóba tart. – A sója nem mutatta, mennyire meglepi a Hiraga arcán megmutatkozó indulat.

– Erőltetett menetben? Akkor mikorra érik el Kanagavát? – ez volt a Jedo előtti utolsó útiállomás. – Tíz-tizenkét nap múlva?

– Igen, valószínűleg helyes a becslésed, bár hogy két nő is velük tart...

Hiraga ivott még egy kis szakét, de jóformán nem is érezte az ízét, aztán megköszönte a sójának az információt, holnap ismét eljön, mondta és távozott. Abba a falusi kunyhóba ment, amelyben Akimotóval lakott. A falu utcái néptelenek voltak. A boltok már becsuktak éjszakára. A sódzsik mögül átszüremlő fények hívogatóvá varázsolták a kunyhókat és viskókat. Hiraga fáradtan, gondolatokba

merülve levette kalapját, beletúrta a hajába, megvakarta a fejét; még mindig nem szokta meg teljesen az európai hajviseletet, noha a nadrág és a mellény kényelmetlenségét szinte már észre sem vette. Még a heves fejkavarás sem segített zavarodottságán és főfájásán. Leült egy közeli padra – guggolni nehéz lett volna a szűk nadrágban –, és felnézett az égre.

Koiko. Két alkalommal volt vele együtt mindössze, egyszer csak egy estére, egyszer egy egész éjszakára, ííí... Elég drága volt, sőt nagyon drága, de megérte. Kacumata is azt mondta, hogy még sosem találkozott ilyen tökéletes nővel, ilyen gyönyörű bőrrel, ilyen selymes hajjal, sem ilyen kedves, őszinte nevetéssel. Egyetlen nő sem okozott neki ilyen magas fokú élvezetet, olyan tökéleteset, hogy legszívesebben abban a pillanatban meghalt volna.

– Ó, Hiraga, akkor meghalni... – mondta Kacumata. – Azon a csúcsponton... Az lett volna a tökély. Az maga lett volna az élet teljessége.

– Igaz, de azért kár lett volna. Miért küldted Josi mellé?

– Mert Josi nagyon fontos a szonnó-dzsói szempontjából, és mert Koiko az egyetlen nő, aki talán képes a bűvkörébe vonni, és így a mi oldalunkra állítani... Vagy szükség esetén előreküldeni. De ez a kettőnk titka. A tiéd és az enyém. Josi halálának pillanatát mi választjuk meg.

Ezek szerint Kacumata Szumomót küldte, hogy ő legyen a végrehajtó eszköz? Vagy azért küldte, hogy távol tartsa az árulókat Koikótól?

Mennyi kérdés... És nincs válasz.

Felállt, folytatta útját, de a feje még jobban fájt, mint annak előtte. Úgy volt, hogy Taira másnap elviszi Akimotót egy csatahajóra. Hiraga kérte, vigye őt is, de Taira nem volt hajlandó: – Nagyon sajnálom – felelte –, de Sir William azt mondta, hogy ez a barátod, Szaito-szan mehet, de csak ő, és fegyvert természetesen ő sem vihet magával. Úgy tudom, hogy ennek a Szaitónak a családja Simonoszekiben a legnagyobb hajógyár tulajdonosa. *N eh?*

– Igen, Taira-szama, apja családja – vágta rá Hiraga, mintha igazat mondana.

Egy hete merült fel benne az ötlet, miközben ott állt Sir William íróasztala előtt, és végtelennek tetsző ideig válaszolgatott a

kérdésekre. – Férfi neve Szaito, Sir William. Család gazdag, ő jön ide, akar látni brit hajókat, hallani dicső történeteket, dicső brit haditengerészetéről. Talán te meg ő tudtok együtt csinálni nagy dicső hajógyár.

Ez nem volt teljes egészében hazugság. Akimoto családja nemzedékek óta egy halászfaluban élt, egyike volt annak a három asigaricsaládnak, amely Hiraga apjának szolgálatában afféle rendőri szerepet töltött be. Hiraga apja intézte el, hogy Akimotót felvegyék a csósúi szamurájiskolába, megparancsolta neki, hogy tanuljon meg mindent a tanítójától, egy holland tengerésztől, mert Ogama daimjónak hamarosan hajóskapitányokra lesz szüksége.

– Íííí! – kiáltott fel tegnapelőtt Akimoto. – Elképzelni sem tudom, hogyan tudtad rávenni őket, hogy kiszolgáltassák nekem a hadititkaikat. – Hiraga felsóhajtott. Akimoto az este felöntött a garatra, ez ritkaság volt nála. Félrészeg állapotában hetet-havat összehordott pénzről és gajdzsinokról. Hiraga alig bírta lecsillapítani.

– Nyugodj már meg! Mi baj?

– Nem akarok megnyugodni, én cselekedni akarok, harcolni, támadni! Halálosan unom már ezt az üldögélést, ezt az örökös várakozást! – kiáltotta Akimoto kivörösödött arccal, hatalmas öklével a tatamit döngetve.

– Tudás és türelem nélkül... Hányszor kell még elmagyaráznom? Úgy jársz, mint Ori vagy az az ostoba Sorin. Miért akarod mindenáron bedugni a fejed a végrehajtók hurkába?

– Én nem vagyok olyan... íííí... igazad van, Hiraga, kérlek, bocsáss meg, de... – Akimoto elhallgatott, felhajtott még egy csésze szakét.

– Tulajdonképpen mi bajod? Bökd ki már!

Akimoto egy ideig tétovázott, csak aztán szólalt meg: – Levél jött apámtól. – Akadozva kezdte, de csakhamar szinte ömlött belőle a szó. – A kanagavai mama-szanon keresztül levelet kaptam apámtól... Éhínség dúl a faluban, az egész környéken. Sajnos a te családod is megszenvedi. Két kis unokaöcsém már meghalt. Három nagybátyám lemondott a szamuráji rangról, és eladta a kardját... Azért adták el, hogy kifizethessék a pénzkölcsönzőknek járó részletet... Ezek a kardok még látták Szekigaharát... Halásznak álltak. Pontosabban szólva reggeltől estig húzzák-vonják a bárkatulajdonosok hálóit, hogy egy kis pénzt szerezzenek. Tomiko, ő

az egyik nagynéném előzvegyült lánya, ő is nálunk lakik, eladta a kislányát egy gyermekkereskedőnek. Kapott annyit, amennyiből a család egy fél évig tudott enni... a két fia meg a nyomorék apja. Egy hét után a pénzt beletette egy teáskannába, hogy anyám megtalálja, aztán levetette magát egy szikláról. A búcsúlevelében azt írta, megszakad a szíve, amiért a kislányát el kellett adnia, de a pénz talán segít a családnak, és így az ő halálával legalább egy szájjal kevesebbet kell etetni... – Akimoto szeméből csak úgy patakzottak a könnyek. – Ez a mocskos pénz...

– Hagyd abba! – szólt rá élesen Hiraga. Odanyújtott neki még egy flaska szakét. – Te élsz, te harcolsz a szonnó-dzsóiért! Holnap fölmész egy hadihajóra, tanulhatsz. Érd be ennyivel!

De Akimoto csak ingatta a fejét, keze fejével törölgette könnyes arcát.

– Mást nem írt apád? – kérdezte Hiraga. – Apámról, az én családomról?

– Itt van... olvasd.

Hiraga olvasta: *„Ha Hiraga a közeledben van, mondd el neki, hogy a családja nagy szükségét szenved. Anyja beteg, nincs pénzünk, nincs több hitelük. Ha módjában áll pénzt küldeni vagy ha el tudja intézni, hogy kapjanak hitelt, életüket menthet meg vele. Az apja természetesen sohasem fog ilyet kérni. Mondd meg neki azt is, hogy leendő felesége még nem érkezett meg, és apja aggódik a lányért.”*

Semmit sem tehetek értük – gondolta falubeli rejtekhelyük felé közeledve Hiraga. Felerősödött az éjszakai szél, megzizegtette a házak zsúptetejét. Hűvösebbre fordult az idő. Semmit sem tehetek. Akimotónak volt igaza: *ez a mocskos pénz*. Meg kellene valósítanunk Ori tervét. Egy ilyen éjszakánál jobb alkalom nem is kell. Két-három kunyhóra fáklyát vetünk, a szél pillanatokon belül széthordja a tüzet. Ha a kolónia leég, ezek a bűzös gajdzsinok kénytelenek lesznek elhajózni. Vajon megtennék? Vagy csak ámítgatom magam, és az a karmánk, hogy ezek fölfaljanak?

Mit csináljak?

Kacumata mindig azt mondta: ha kételkedsz, cselekedj!

Szumomo? Útban Jedo felé? Felgyorsult a szívverése, de még Szumomo gondolata sem tudta eloszlatni a családja miatt érzett mélységes aggodalmát. Most kellene összeházásodnunk. Itt kellene

összeházasodni, amíg van még rá alkalom. Hazamenni nem lehet, hónapokig tart az út. Itt kell maradnom. Apám biztos megérti.

Vajon tényleg megérti? És vajon tényleg olyan fontos, hogy maradjak, vagy megint csak ámítom magam? És miért csempészte be Kacumata Josi mellé Szumomót? Nyilván volt oka rá.

És én? Semmi vagyok! Semmiből a semmibe... Megint éhínség pusztít! Nincs pénz, nincs hitel, nincs segítség. A szonnó-dzsói nélkül semmit sem te...

Hirtelen mintha hályog hullt volna le a szeméről. McFay szavai jutottak eszébe. Néhány perc múlva már ismét a sója ajtaján kopogott, s hamarosan ismét ott ült vele szemben.

– Az előbb elfelejtettem megemlíteni neked valamit, sója. Rávettem a gajdzsin üzleti szakértőt, hogy holnapután délelőtt fogadjon a nagy házában, és válaszoljon a kérdéseidre. Én fogok tolmácsolni nektek.

A sója köszönetet mondott, s mélyen meghajolt, hogy elrejtse hirtelen vigyorát.

Hiraga merészen folytatta. – Dzsemi Makfi azt mondta, a gajdzsinoknál az a szokás, hogy ezért, valamint a többi információért, amit már kiszolgáltattam neked, fizetni kell. Az ára tíz koku. – Úgy mondta ki a megdöbbenő összeget, mintha holmi szánalmas alamizsnáról lenne szó. Láta, hogy a sója elfehéredik, de várakozása ellenére nem robbant a hazugság hallatán.

– Lehetetlen – mondta elcsukló hangon a sója.

– Én is mondtam neki, de erre azt felelte, hogy te mint üzletember és bankár, nyilván megérted, mennyire értékesek ezek az információk... – Hiraga ismét összeszedte magát. – Esetleg még azt is hajlandó fontolóra venni, hogy segítsen neked beindítani egy üzletet... az első ilyen jellegű üzletet, gajdzsin módra, más országokkal kereskedve.

Ez sem volt teljes mértékben hazugság. McFay azt mondta, szívesen találkozna egy japán bankárral. Hiraga előzőleg kissé felnagyította a sójának a Gjokojamánál betöltött szerepét és fontosságát. McFay azt is mondta, hogy neki bármelyik nap megfelel, csak előző nap értesítse.

Hiraga most kivárt egy kis ideig, hadd gondoljon bele a dolgokba a sója. – Én ugyan nem értek az üzleti ügyekhez, de azt hiszem, talán

le tudom alkudni az árat.

– Nagy örömet szereznel vele egy szegény embernek, Otami-szama. Én csak a Gjokojama szegény szolgája vagyok. Különben is minden kifizetésre engedélyt kell kérnem az előjáróimtól.

– Lehet, hogy esetleg le tudom alkudni három kokura.

– Fél kokut még talán ki tudnék szorítani valahogy.

Hiraga nagyon dühös volt magára. Teljesen elfelejtette Makfi aranyszabályát: „Tárgyaláskor mindig légy türelmes. Engedni bármikor engedhetsz, de sose táncolj vissza. És attól se félj, hogy szemébe ne vess a partnerednek, hogy kiabálj, hogy sikoltozz, vagy hogy úgy tegyél, mintha el akarnál menni.”

– Ha Makfi tízet kér, kétlem, hogy három alá leengedné.

– Fél koku is nagyon sok.

Ha Hiragánál ott van a kardja, most megragadja a markolatát és ráförmed a sójára: három, vagy levágom azt a koszos fejed! Ehelyett csak szomorúan bólintott: – Igen, igazad van. – Mozdult, hogy felálljon.

– Lehet, hogy az előjáróim beleegyeznek egy kokuba.

Hiraga már az ajtónál volt. – Bocsáss meg, sója, de arcot veszítenék Makfi előtt, ha megpróbálnék vele ilyen kicsinyesen alkudozni, és...

– Három. – A sója egészen kivörösödött.

Hiraga visszaült; gyorsan alkalmazkodott ehhez az új világhoz. – Megpróbálom háromra lealkudni. Nehéz időket élünk. Hallottam, hogy Csósúban, a falumban éhínség van. Rettenetes, *neh?*

A sója szeme összeszűkülte. – Igen Otami-szama. Hamarosan mindenütt éhínség lesz, még itt is.

Hiraga bólintott. – Tudom – mondta, aztán elhallgatott. Hagyta, hogy megsűrűsödjön a csend. Makfi elmagyarázta neki, milyen jól használható fegyver a tárgyalások során a csend.

A sója tudta, hogy csapdába került, csak még nem tudta, milyen mély a verem, és hogy milyen árat kell fizetnie a szabadulásért. Az eddigi információk, amelyeket Hiragától kapott, az említett összeg tízszeresét is megérték. De légy óvatos... Ez az ember veszélyes. Ez a Hiraga Otami-szama túl gyorsan tanul, és lehet, hogy nem is mond igazat. Ezzel együtt is jobb, ha egy ravasz szamuráj a te oldaladon áll, mint ha az ellenséged. – Rossz időkben a barátoknak

segíteniük kell egymást. Elképzelhető, hogy a Gjokojama tud egy kis segítséget nyújtani. Mint említettem már, Otami-szama, atyád és családod tisztelt és értékes ügyfelünk.

Hiraga visszanyelte dühös szavait, amelyeket normális körülmények között az ilyen atyáskodó hang miatt a sója képébe vágott volna. – Bizonyára nagyon értékelnék a nagy Gjokojama gesztusát, de a gyorsaság nagyon fontos. Meg tudod őket győzni?

– Azonnal intézkedni fognak.

– Köszönöm, de talán gondolkozhatnának egy kicsit nagyobb kölcsönben. Esetleg valami tiszteletdíjban is, mondjuk egy kokuban... – Látta, hogy a sója szemében harag villan. – ...A család által nyújtott szolgálatokért.

Újabb csend. Aztán megszólalt a sója: – Azokért a szolgálatokért, amelyeket a múltban nyújtottak... és a jövőben nyújtani fognak.

Hiraga szeme ugyanolyan hideg lett, mint a sójáé. Hát igen... Ebben az új világban az ember nem veszi elő a magánál hordott revolvert, és nem lövi le tárgyalópartnerét. – Természetesen. Hát akkor holnapután délben, *neh?*

A sója bólintott és meghajolt. – Holnapután délben, Otami-szama.

Amint kilépett az utcára és eltakarta az éj sötétje, Hiraga végre boldogan elmosolyodott. Egy egész koku, és még a hitel is...! Most már csak azt kell megoldanom, mit csináljak azzal a három kokuval, amit Makfi nem is igényelt. Hogyan cseréljem ezt a három kokut pénzre, hogy elküldhessem apámnak?

Ilyen sokat ilyen kevésért! – gondolta ujjongva. Ugyanakkor úgy érezte magát, mintha bemocskolódtott volna. Fördőre vágyott.

– Admirális úr, megbocsát – mondta Malcolm Struan –, ráérne egy-két bizalmas szóra?

– Természetesen. – Ketterer admirális feltápáskodott az asztaltól. Struanék nagy ebédlőjében voltak, az asztalnál rajta kívül még húszan foglaltak helyet, köztük Angelique. Már túl voltak a bőséges lakomán, a portóinál tartottak. – Nem fog ártani egy kis friss levegő! – mondta Ketterer.

Malcolm egy franciaajtón át az udvarra vezette. Odakint kissé csípős volt a levegő, de a benti fülledtség után mindkettejüknek

jólesett. – Szivart?

– Köszönöm.

Első Szolga Csen ott sündörgött a háttérben a szivarosdobozzal. Miután a szivarokat meggyújtották, mintegy a füsttel együtt eltűnt ő is.

– Láta már a *Guurdiunban* a levelemet, admirális úr?

– Igen, remekül megfogalmazta – mondta Ketterer.

Struan elmosolyodott. – Ha a holnapi tanácskozáson felbolydul a darázsfészek, az csak azt mutatja majd, hogy az ön nézetei célba találtak.

– Az én nézeteim? De hát én azt hittem, hogy magának is ezek a nézetei.

– Persze hogy azok. Természetesen. Holnap...

Ketterer élesen a szavába vágott: – Reméltem, hogy mivel ön is osztja ezt a tökéletesen korrekt és szilárd morális alapokon álló véleményt, mint a legelső cég feje, élére áll a csempészáruk ellen folytatott harcnak.

– A csempészáruk azért csempészáruk, mert már be vannak tiltva, admirális úr – felelte Struan. – Csak szépen, szőrmentén... ennek ez a módja. Egy-két hónap múlva mi leszünk többségben.

Az admirális nem szólt, csak fölvolta sűrű szemöldökét, pöfékelt néhányat a szivarjából, és a tenger felé fordult. A sötétben gyönyörű látványt nyújtottak a flotta hajóinak helyzetjelző fényei. – Úgy nézem, az éjjel vagy holnap vihart kapunk. Nem hinném, hogy kéjutazásra való idő lenne.

Struan felnézett az égre, és beleszimatolt a levegőbe. Nem érzett veszélyt. – Ez az ön előrejelzése, admirális úr? – kérdezte.

– Az időjósomé, Mr. Struan. Ő azt mondta, ne nagyon hajókázzanak holnap, inkább készítsük fel a hajókat, készüljünk Jedóra. *Eh?*

– Én ellenzem Jedo lövetését – mondta szórakozottan Struan: gondolatban már az új és váratlan problémával foglalkozott, azzal, hogy az admirális burkoltan ugyan, de elutasította a levelét.

Ha ez a disznó nem volna, minden tökéletesen menne, gondolta. A *Prancing Cloud* menetrend szerint megérkezett, már folyt is a kirakodás, Strongbow kapitány már megkapta az új titkos parancsot

a szerdai indulásra. Edward Gornt is készenlétben állt, hogy a párbaj után nyomban megvigye a hírt Brocknak.

– Én is ellenzem – mondta az admirális. – Nincs hivatalos utasításunk a háborúra. Kíváncsian várom, melyek az ön érvei.

– Ágyúval verébre löni nemcsak ostobaság, de bele is süketülhet az ember.

Ketterer felnevetett. – A mindenségit, ez jó volt, Struan! Ez is afféle Kínajáró filozófia. *Eh?*

– Nem, uram. Dickens. – Struan a botjára támaszkodott. – Angelique és én nagyon örülnénk, admirális úr, ha Marlowe kapitány vendégeiként vitorlázhatnánk egy kicsit a nyílt vizen. – Mennyei felhívta Struan figyelmét, hogy precedens alapján járnak el, ezért pontosan követni kell a példát. Mivel Malcolm szülei Macau és Hongkong között, a tengernek egy olyan pontján esküdtek meg, ahonnan nem látszott a Föld, a biztonság kedvéért nekik is a nyílt tengeren kellene összeházasodniuk.

– Nagy örömmre szolgálna, hogy ha a Nemes Ház Japánban ennek az elgondolásnak a zászlóvivőjévé válna. Úgy gondolom, tíz nap elegendő a gyakorlati lépésekre. Ami pedig a *Pearl* és Marlowe-t illeti, órájuk holnap szüksége van a flottának. – Ketterer fordult, hogy otthagyja Struant.

– Várjon! – szólt utána megriadva Struan. – Tegyük fel, hogy felhasználom az alkalmat, hogy mindenki itt van, és bejelentem, hogy mostantól kezdve nem szállítunk semmiféle fegyvert Japánnak. Ez kielégíti önt?

– A lényeg az, hogy önt kielégíti-e? – kérdezett vissza az admirális. Élvezte, hogy az az ember, aki itt Japánban a gazdagsága révén mindenható, így csúszik-mászik előtte.

– És mi az, amit véleménye szerint tehetnék vagy mondhatnék, admirális úr?

– Az ön *üzletét* nem én irányítom. – Ketterer úgy hangsúlyozta a szót, mint valami sértést. – Nekem úgy tűnik, hogy ami Japánnak jó, az jó Kínának is. Ha itt betiltjuk a fegyverszállításokat, tiltsuk be Kínában is... Az ópiumot nemkülönben.

– Ezt nem tehetem – felelte Struan. – Üzleti értelemben ezzel a saját torkunkat vágnánk el. Az ópiumot nem tiltja a törvény. A fegyvert sem. Mindkettő legális...

– Érdekes. – Ketterer hangjából csak úgy süttött a szarkazmus. – Hát akkor, szíves engedelmével, köszönöm a vacsorát, Mr. Struan, és most ha megbocsát... Sok a dolgom holnap.

– Várjon! – mondta Struan. – Nagyon kérem, segítsen. A holnapi nap rettentően fontos a számomra. Esküszöm, hogy mindenben támogatom magát, de segítsen nekem holnap.

Ketterer admirális ajkát csücsörítve elgondolkodott, látszott rajta, hogy bármely pillanatban véget vethet ennek az értelmetlen beszélgetésnek. De Struanban talán megbízhatok, gondolta, a többiekénél azért mégiscsak különb. Annál a szörnyeteg Greyforthnál biztosan. – Mikor lesz a párbaj?

Struan már nyitotta a száját, hogy megmondja, de meggondolta magát. – Erre is felelek, admirális úr, ha óhajtja. Nem felejtettem el, mi a véleménye az ilyesmiről, de ha a családom becsületéről van szó, és egy olyan ügyről, amely már két nemzedék óta folyik, nem akarok visszalépni. Ez egy tradíció. Úgy tudom, a haditengerészet tiszteletben tartja a tradíciókat, sőt épp ez az. egyik vonzereje. Jól tudom?

– Tradíciók nélkül a Királyi Haditengerészet nem létezhetne.

Ketterer megint pöfékelni kezdett. Ez a taknyos legalább sejti, mi az a flotta, gondolta, és ez felé billenti a mérleg nyelvét. Az igazság az, hogy ennek a szerencsétlen hülyének az anyja teljesen jogosan ellenzi ezt a házasságot... A lány ugyan csinos, de ezzel a származással aligha a legmegfelelőbb választás. Ráadásul francia is. Szívességet teszek ezzel az engedéllyel Struannak.

Szívességet? Emlékszel még Cadizra? Emlékszel még Consuela de Marcos Perezre?

Még fedélmester volt a *Royal Sovereignen*, udvariassági látogatásra érkeztek a kikötőbe. Admirálisa megtiltotta, hogy elvegye a lányt, apja is ellenezte, és mikor végre nagy sokára sikerült kivívnia hozzájárulását, és visszahajózott Cadizba, hogy feleségül vegye Consuelát, a lány már férjnél volt. Az a lány is katolikus volt, gondolta szomorúan. Még mindig szerette.

– Megyek, iszom még egy portóit – mondta. – Ez eltart tíz-tizenöt percig. Kíváncsi vagyok, mit tud elérni ennyi idő alatt.

41

Gornt az élénk beszélgetésbe merült vacsoravendégek társaságában kilépett a Struan-ház kapuján. Este volt már, élénk szél fújt, az emberek maguk köré húzták köpenyüket, fél kézzel a kalapjukat fogták. Egyik-másikukat odakint szolgálta várta a lámpással a kezében, hogy hazakísérje. Az udvarias, de sietős elköszönések után Gornt a szomszédos épülethez, a Brock-házhoz ment. Az őt – magas, turbános szikh – tisztelgett láttára, aztán csak nézte, mint rohan fel kettessel a lépcsőn, hogy bekopogjon Norbert Greyforth ajtaján.

– Ki az?

– Én vagyok, Edward. Bocsásson meg, de sürgős.

Az ajtó mögül bosszús morgás hallatszott, majd félrerántották a reteszt. Greyforth kócosan, hálóingben, hálósapkában és hálóharisnyában jött ajtót nyitni. – Mi a fene van?

– Struan az imént jelentette be, hogy mostantól kezdve a Nemes Ház se fegyvert, se ópiumot nem szállít Japánba, és ugyanezt tanácsolta minden kereskedőnek.

– Mi ez, valami vicc?

– Nem vicc, Mr. Greyforth. A vacsorán jelentette be, mindenki előtt, alig egy perce. Ott volt mindenki, Sir William, a követek, az admirális, Dmitri... Szó szerint a következőket mondta: „Szeretnék egy hivatalos bejelentést tenni. A *Guardian* mai számában közölt levellemnek megfelelően úgy határoztam, hogy a Struan cég hajói mostantól kezdve nem szállítanak se fegyvereket, se ópiumot, sem itt, sem Kínában, és nem is kereskedünk velük.”

Greyforth nevetni kezdett. – Hát ezt meg kell ünnepelnünk! Ezzel kizárta magát az üzletből, és mi leszünk a Nemes Ház. – Kikukkantott a folyosóra, és odakiáltott szolgájának. – Li! Pezsgőt, csopcsop! Jöjjön már be, Edward, csukja be az ajtót! Olyan huzat van itt, hogy egy rézmajom golyója is lefagyna tőle. – Felcsavarta az olajlámpást. Tágas hálószobája közepén egy nagy baldachinos ágy állt. A padlót szőnyegek borították, a falon a Brock klippereit ábrázoló olajfestmények függtek. Flottájuk kisebb volt, mint a

Struané, de csaknem kétszer annyi gőzhajóval rendelkeztek. Néhány festményben kárt tett a tűz, akárcsak a mennyezetben, amely még nem volt teljesen rendbe hozva. Egy kisasztalon könyvek álltak feltornyozva, egy másik kinyitva hevert az ágyon.

– Ez a szerencsétlen hülye most tényleg elintézte magát – röhögött Greyfroth. – Mindenekelőtt lemondjuk a párbajt, hogy meg ne haljon. Most, hogy így... – Lefagyott arcáról a mosoly. – De várjunk csak egy percre! Ez az egész vihar csak egy biliben zajlik. Malcolm éppannyira nem tajpanja a Struannak, mint én. Maga nem normális. Mindegy, mit mond Malcolm, az a bibliafaló anyja úgysem egyezik bele, az tudja, hogy ezzel tönkretennék magukat.

Gornt elmosolyodott. – Én nem így gondolom.

Greyforth éles pillantást vetett rá. – *Eh?*

– Az anyja bele fog menni.

– Bele? Igen? És miért?

– Az titok.

– Miféle titok? – Greyforth a kinyíló ajtóra pillantott: Li lépett be, fehér kabátban, fekete nadrágban. Idősebb kantoni volt, hosszú, vastag copfban viselte a haját. Poharakat hozott, jegesvödörben hűtött pezsgőt, karján tiszta asztalkendőt. Néhány pillanat elteltével már töltött is. Mikor bezárult mögötte az ajtó, Greyforth fölemelte a poharát. – Egészségére! És halál minden Struanra! Mi az a titok?

– Ön mondta, hogy barátkozzak össze vele... Hát összebarátkoztam. Mostanában el-elejt előttem bizonyos dolgokat. Először is...

– Tényleg?

– Napról napra többet. Mindenekelőtt beszéljünk a mai estéről. A levelet azért írta, és a bejelentést is azért tette, hogy szívességet tegyen vele az admirálisnak.

– *Eh?*

– Megengedi? – intett Gornt a pezsgő felé.

– Természetesen. Foglaljon helyet, és fejtse ki bővebben.

– Struannak szüksége van az admirális beleegyezésére, hogy holnap kifuthasson a *Pearllel*.

– Mi a fenéről beszél?

– Történetesen hallottam őket, amikor vacsora után félrevonultak beszélgetni. Én éppen néhány festményt nézegettem az ajtó

közelében – volt köztük két Aristotle Quance is – és hogy is mondjam csak... behallatszott a hangjuk. – Gornt szinte szóról szóra elismételte az admirális és Struan párbeszédét. – Ketterer végül azt mondta: kíváncsi vagyok, mit tud elérni tíz-tizenöt perc alatt.

– Ez minden? Arról egy szót sem beszéltek, hogy mi olyan fontos a *Pearl* körül?

– Nem, uram, arról nem.

– Bizarr... Ez nagyon bizarr. Mi a fene lehet az?

– Nem tudom. Az egész este olyan furcsa volt. Észrevettem, hogy Mr. Struan és az admirális egész idő alatt egymást méregeti, de egyszer sem kapcsolódott össze a tekintetük. Valahogy úgy tűnt fel, mintha az admirális szándékosan kerülné Struan tekintetét, de ezt nem akarja túl feltűnően csinálni. Épp ez keltette fel a kíváncsiságomat.

– Az admirális hol ült?

– Angelique mellett, a díszhelyen, Angelique jobbján, Angelique bal oldalán Sir William. Ennek is fordítva kellett volna lenni... Ez is érdekes. Én Marlowe mellett ültem, az le nem vette a szemét Angelique-ről, és közben egyfolytában unalmas tengerészhistóriákkal szórakoztatott. A holnapi útról egy mukkot sem szólt. De abból, amit Struan mondott, úgy vettem ki, hogy már elég régóta tervezgetik ezt az utat, és csak az admirális jóváhagyására vártak. Miután az admirális elment, megint beszélgetni kezdtem Marloweval, próbáltam a holnapra terelni a szót, de csak annyit sikerült kivennem belőle: „Lehet, hogy teszünk egy kis próbautat, öregfiú, már ha az öreg belement.” Mondtam neki, hogy imádom a hajókat, és megkérdeztem, hogy nem mehetnék-e én is, de csak nevetett, és azt mondta, legközelebb minden bizonnyal. Aztán otthagytott.

– Struanról és a lányról egy mukkot se?

– Nem, uram. De majd kiesett a szeme, úgy bámulta Angelique-et.

– A csöcsei miatt – mordult fel Greyforth.

– Na és mikor Struan bejelentette ezt a marhaságot, hogyan fogadták?

– Az első pillanatban csend támadt, aztán mintha száz ördög szabadult volna el... Volt, aki röhögött, mások fújoltak, füttyögtek, kérdezték. Marlowe meg a többi tengerésztiszt éljenzett, de

sokan nagyon dühösesek voltak. McFay fehér lett, mint a fal, Dmitri csaknem kiköpött, Sir William vasvillaszemeket méregetett Struanra, úgy ingatta a fejét, mintha valami szerencsétlen hülyén sajnálkozna. Én csak Ketterert figyeltem, ő semmiféle módon nem reagált, épp csak annyit mondott Struannak, hogy: „Érdekes.” Azonnal felállt, megköszönte a meghívást, és elment. Struan próbálta visszatartani, kérdezgette a holnapi napról, de az admirális vagy nem hallotta, vagy úgy tett, mintha nem hallaná, és kitrappolt. Struan meg ott maradt, szinte remegett. Na és eközben mindenki beszélgetett, senki nem figyelt oda, olyan volt az egész, mint egy kínai piac, néhányan dühöngtek, azt ordították, hogy Struannak elment az esze, és hogy a fenébe lehet így kereskedni...

Greyforth felhajtotta a pezsgőjét. Gornt már mozdult, hogy töltsön, de Greyforth a fejét rázta: – Nem szeretem a túl sok buborékot éjszakára, állandóan finganom kell tőle. Inkább whiskyt... Ott a palack. – Az üveg egy ütött-kopott tölgyfa asztalkán állt, egy régi hajóóra ketyegett mellette.

– Mi a fene lehet a *Pearlön*, ami ennyire fontos Struannak?

– Nem tudom.

– Miután Ketterer elment, mit csinált Struan?

– Leült, ivott egy jó nagy pohár bort, belebámult a semmibe, úgy köszöngött az embereknek, mert akkor már kezdtek elszállingózni. Gondoltam, nem árt, ha minél előbb elmondom magának mi történt, úgyhogy eljöttem én is.

– Az előbb valami titokról beszélt. Mi az a titok? *Eh!* Miért fog beleegyezni az a boszorkány Tess Struan, hogy üzleti öngyilkosságot kövessenek el?

– Sir Morgan terve miatt, uram.

– Mi miatt?

– Sir Morgan miatt. – Gornt szélesen elmosolyodott. – Mielőtt Sanghajból eljöttünk, négyszemközt elmondta, hogy ő és Mr. Brock már nagyon közel állnak hozzá, hogy Struanékat egyszer és mindenkorra tönkretégyék. Azt mondta, hogy a hawaii cukorról van szó, a Victoria Bank pedig...

– *Eh?* – Greyforth egy pillanatig értetlenül meredt Gorntra. Sir Morgan leszögezte, hogy nem beszélt Gorntnak a húzás részleteiről, nem akarta, hogy tudjon róla: „...bár egész megbízhatónak látszik a

kölyök. Egyébként pedig csak hadd keveredjen azokkal a ragyás Struanékkal, hadd lássuk, mit tud kiszagolni." – Elmondta magának a részleteket is?

– Nem, uram, csak annyit, amennyit a lehető legóvatosabban ki kell szívárogtatnom Struanéknak.

– Jézusom...! – sóhajtott Greyforth. – Azt hiszem, az volna a legjobb, ha az elején kezdené.

– Sir Morgan a lelkemre kötötte, hogy a szerepemről csak akkor beszélhetek önnek, ha már megtettem, amire utasított. Megtettem. Sikerült Malcolm Struan bizalmába férkőznöm, így most már beszélhetek önnek róla. – Gornt ivott egy korty pezsgőt. – Nagyon jó ez a pezsgő, uram.

– Bökje már ki!

– Sir Morgan azt mondta, meséljek Struannak mindenféle történeteket... Azt mondta, ne nagyon rugaszkodjak el a valóságtól, hogy Struan és rajta keresztül az igazi tajpan, Tess Struan bekapja a horgot. Ezt, uram, most már garantálhatom is. – Gornt nagy vonalakban elmondta mindazt, amit Malcolm Struannak elmesélt. A végén fölnevetett. – Abban maradtunk, hogy a „titkos részletekről” csak a párbaj után számolok be neki.

– És mit fog mondani? – kérdezte Greyforth.

Figyelmesen hallgatta Gorntot. Mivel ismerte a valódi részleteket, őszinte ámulattal töltötte el Morgan Brock éleselméjűségének újabb bizonyítéka. Ha Tess Struan hitelt ad ennek a hamis információknak, és ennek alapján cselekszik, ezzel megadja Sir Morgannak azt a néhány hétnyi időt, amire még szüksége van. – De Sir! – mondta Greyforth még Sanghajban, amikor Morgan ismertette vele a tervét. – Nem hinném, hogy szükség van erre a további néhány hétre. Ami engem illet, én még karácsony előtt elvégzem a rám eső részt Jokohamában.

– Igen, te erre képes vagy, és meg is fogod csinálni. Én meg apám azonban szeretünk teljesen biztosra menni, fiam. Ez a néhány hét idő a biztosíték, nehogy a nyakunkra tegyék a hurkot, és még a börtön se fenyegetsen.

Greyforth megborzongott a gondolatra, hogy esetleg rajtaveszthet. Kötéltől nem tartott, de a csalásért járó börtöntől és az adósok börtönétől annál inkább. Sir Morgan elég ügyes csirkefogó... Mást

mond nekem, megint mást Gorntnak. Azzal, hogy Struanékat. eltiporja, engem megkímélt egy kockázattól, úgyhogy énram vár Anglia és az évi ötezer. Viszont a tejszín, a major és a gazdagság nem az enyém. Mindegy. Jobb a biztonság.

Greyforth felsóhajtott. Pedig nagyon szívesen küldtem volna golyót Malcolm koponyájába, gondolta. És szívesen gyűjtöttem volna be az érte járó jutalmat.

Az öreg Brock szavai visszhangzottak fel emlékezetében: „Van egy kis jutalom is a visszavonulásodhoz, Norbert. Ha megölsz, évi ötezerrel megtetézem a járandóságodat. Ha csúnyán megsebesíted, egy ezressel. Ha viszont meg se sebzed, ki vagy rúgva.”

– Morgan okos ember, a terve is biztos – mondta most mosolyogva Greyforth, majd hogy próbára tegye Gorntot, könnyedén odavetette: Ugye?

– Parancsol?

– A nagy különbségek kis változtatásokból állanak össze, igaz? – Greyforth feszülten figyelte Gorntot.

– Elnézését kérem, uram, de részletekről nincs tudomásom. Mindössze annyit tudok, amennyit elmondtam.

– Én iszom még egy whiskyt... Töltsön magának pezsgőt – mondta elégedetten Greyforth. Szótlanul iszogattak. Greyforth végiggondolta a dolgokat. – Holnap lemondok a párbajt. Ezek után nem ölhetem meg, nem tehetem a nyomorultat cselekvőképtelenné.

– Magam is így gondoltam, uram. – Gornt átnyújtotta Greyforthnak Malcolm Struan levelét, pontos mását annak, amelyet Greyforth írt Struannak. – Ezt Struan küldi önnek. Én azt mondanám, holnap még ne mondja le, azzal csak felkeltené Struan gyanúját... így pedig esetleg megtudjuk, mi olyan fontos a *Pearl* körül.

– Igaza van, Edward, ez jó ötlet. – Greyforth hahotázni kezdett. – Szóval szerdán. A nyikhaj kis Struan elindul a végzete felé. *Eh?*

Gornt elvigyorodott. – A Nemes Háznak vége. Nekünk pedig felvirrad.

– De fel ám! – Greyfortht átjárta a whisky melegsége. – Eszerint elhatározta, hogy belép hozzánk?

– Igen, uram, ha ön is hozzájárul. Sir Morgan azt mondta, ehhez az ön hozzájárulása szükséges.

– Ha így folytatja, megkapja. A ma esti munkája tip-top volt. Jó éjt.

Greyforth bereteszelte Gornt után az ajtót, és visszafeküdt. Ivott még egy kortyot az éjjeliszekrényen álló whiskypoharából, és eltűnődött. Ez a taknyos Gorn azért nem olyan okos, mint hiszi. Nyilvánvaló, mi történik a *Pearl* fedélzetén és miért. Ketterer ugyan tud titkot tartani, tud Ványadt Willie is, de Michaelmas Tweet nem, és ha beiszik néhány pohárkával, Mennyei is fecsegős hangulatba kerül... így hát tudok Tess Struan leveleiről, tudom, hogy sarokba szorította Ványadt Willie-t, sarokba szorította az egyházat, sarokba szorította az összes hajóskapitányt, és Kettereren keresztül a haditengerészetet is – csak éppen a haditengerészet fölött nincs hatalma. És a *Pearl*ön ott lesz Marlowe is. Marlowe összeadhatja őket – ha Ketterer megengedi.

Felkacagott.

Ketterer gyűlöli Struant, mert ágyúkat ad el Fehér Lótusz kalózáinak, ezt tesszük mi is, ahogy mindig is adtunk el mindenféle fegyvert, bárkinek, aki hajlandó volt megfizetni. És ezt folytatni is fogjuk, még akkor is, ha a Struan leáll vele. Miért is ne? Elvégre nem tiltja a törvény.

Ketterer tehát utálja Struanékat. Hiába: pimasz egy tróger, de nem ostoba, neki egy szívesség fejében gyakorlati eredmények kellene. Márpedig ezt nem fogja megkapni: egy ilyen ostoba taknyos bejelentése semmit sem jelent. Csak szórakozni fog Malcolmmal. Lehet, hogy fölengedi a menyasszonyával a hajóra, de az is lehet, hogy nem. Így vagy úgy, de Marlowe-nak mindenképpen megtiltja, hogy összeadja őket, neki az kell, hogy Struan térden csússzon-másszon előtte. Az a disznó velem is ezt szeretné csinálni... azt persze lesheti.

Megint kortyolt egy jó hosszút a finom whiskyből, s megint föl kacagott. Szóval az ifjú Struan bekapta a horgot. A *Pearl*ön nem fog összeházasodni, mehet vissza Hongkongra a babájával vagy nélküle, zokoghat a mamája ölében. Kár, hogy életben kell hagynom ezt a nyomorultat, pedig nagyon fáj a fogam az öreg Brock által beígért jutalomra. Tényleg le kell mondanom a párbajt? Ezt még meggondolom.

Vajon mit mondhatott még Morgan Gorntnak, amit Gorn nekem nem mondott el? Nem érdekes... Itt a cégnél Morgan az ész. Megvan benne az öreg keménysége, de nem vállal fölösleges

kockázatot, nem csinál örültségeket... És nincs meg benne az apja brutális, könyörtelen elszántsága. Morgan a mi igazi tajpank, és ő lesz az új Nemes Ház tajpanja is. Alig húsz évig tartott neki, hogy tönkretégye Dirk cégét, Ázsia valaha volt legnagyobb cégét.

Elégedetten nyújtózkodott, elzárta az olajlámpást, ásított. Kár, hogy nem láttam az öreg Brockot fénykorában. Se a tajpant, a Zöld Szemű Ördögöt, akivel csak a nagy tájfun ördögi fürgetegei voltak képesek végezni. Még szerencse, hogy ez a hülye taknyos semmit sem örökölt az érényeiből.

Most, hogy az utolsó vendégek is távoztak, csak Angelique, Jamie McFay és Struan maradt ott a nagyteremben. A hatalmas, padkás kandallóban halkán duruzsoltak a lángok. Struan homlokát ráncolva meredt a tűzbe. Angelique Struan székének karfáján ült. Nyugtalannak látszott.

McFay fél kézzel odatámaszkodott az asztalra. – Mondom: jó éjszakát, tajpan!

Struan visszakapcsolt. – Ó... várjon egy pillanatra. – Mosolyogva fölnézett Angelique-re. – Bocsásson meg, Angelique, de meg kell beszélnem Jamie-vel egy-két dolgot. Ugye nem haragszik?

– Ugyan, dehogy. Jó éjt, Jamie! – Angelique lehajolt és szenvedélyesen megcsókolta Struant. – Jó éjt, Malcolm, aludjon jól.

– Jó éjt, drágám. Ne feledje, korán indulunk.

– Igen, de Malcolm... Bocsássa meg, hogy megkérdem, de mi volt ez a nagy kiabálás? Egy szót sem értettem az egészből. Elmagyarázná?

– Irigységből csinálták, semmi másért.

– Ó... Csak azt akartam mondani, hogy a legteljesebb mértékben igaza volt a fegyvereket és az ópiumot illetően... *Olálá, chéri*, nagyon bölcs volt. Köszönöm. – Megint megcsókolta Struant. – Reggel hánykor indulunk? Olyan izgatott vagyok. Ez az utazás olyan *change superbe* lesz.

– Közvetlenül virradat után. Majd szólok, hogy idejében ébresszék, de azért ne lepődjön meg, ha... ha változik a terv. Marlowe azt mondta, az időjárás közbeszólhat.

– Nekem megesküdött, hogy holnapra alábbhagy a szél, és remek kirándulódő lesz!

– Én azt mondtam, hogy *változhat*, Angel. – Struan megölelte Angelique-et. – De ha holnap nem, akkor a lehető leghamarabb. Marlowe megígérte.

– Én nagyon remélem, hogy már holnap. *Jé t'aime, chéri.*

Angelique kiment, a szobában megsűrűsödött a csend. Csen ismét bedugta fejét az ajtón, de Struan ráreccsent: – Csukd be azt a redves ajtót, és ne gyere be! – Csen riadtan becsukta az ajtót. McFay már beszélni kezdett volna, de Struan fölemelte a kezét. – Ágyúkról, hajókról és ópiumról egy szót se, nagyon kérem!

– Rendben van!

– Üljön le, Jamie. – Struan már végiggondolta az összes lehetséges változatot: az admirális jóváhagyja az utat, és áldását adja rájuk, vagy csak az utat hagyja jóvá, de Marlowe-nak megtiltja, hogy lebonyolítsa a szertartást. A harmadik lehetőség: elhalasztják a kirándulást. – Legyen szíves, intézkedjen, hogy a gőzkutterünk közvetlenül hajnal előtt fusson ki a Pear-höz. A csónakmester kérdezze meg Marlowe-t, hogy megyünk-e vagy sem, és hozza meg nekem a választ. Rendben van?

– Természetesen.

– Megírtam a levelet Norbertnek, már oda is adtam Gorntnak, úgyhogy ez el van intézve. Nem feledkeztünk meg valamiről?

– A szerdával kapcsolatban?

– Igen.

– Tudomásom szerint nem. A hely és az időpont tisztázva, a pisztolyok a szokásos párbajpisztolyok. Orvos nem lesz jelen, mivel sem Babcottban, sem Hoagban nem mertünk bízni. Nem lesz más tanú, csak Gornt meg én.

– Helyes. Készen áll az indulásra?

– Holnap a postánkkal együtt kiküldők egy bőröndöt, senkinek nem fog feltűnni. Na és a maga kofferjei?

– Én csak egyet viszek. Csempésztesse fel a fedélzetre. Ha valaki kérdezősködik, mondja, hogy ruhákat küldök előre, mivel karácsonyra átugrom Hongkongra.

– Csen csomagol?

– Ő. Megesketem majd, hogy tartsa a száját, de ez csak a magunk fajtájára érvényes, a kínaiakra nem. Kénytelen leszek magammal vinni. Ah Tok is gondot okozhat, de ő itt maradhat, amíg mi a tettek mezejére lépünk. Viszont Ah Szot is beavattam a titokba, ő is velünk jön Hongkongra.

– Angelique?

– Neki nem kell szólni. Ha felszállunk a *Pearlre*, Ah Szo gyorsan összepakol neki egy kofferba, és ugyanazzal az ürüggyel utána küldi. Rendben van?

– Igen.

– Holnap reggel szépen kisettenkedünk, ahogy megbeszéltük. Valamivel később Csen, Ah Szo és Angelique rendesen felöltözve kimegy a mólónkhoz, ott már várja őket a gőzkutterünk, az kiviszi őket a klipperhez...

– Bocsásson meg, hogy félbeszakítom, de ha ez a végső terv, akkor jobb volna egy evezős csónak... Az nem olyan zajos. A biztonság kedvéért a gőzkutter várjon a Drunk Town-i mólónál.

– Igaza van, Jamie. Köszönöm. Akkor tehát egy evezős kutter várjon ránk. Miután Norbertet elintéztem, a lehető leghamarabb felszállunk a klipperre. Holnap mondja meg Vargasnak, szóljon a selyemszállítóinknak, hogy pénteken találkozom velük. Keltse azt a látszatot, mintha addig semmiképp nem érnénk rá. Érthető?

– Igen.

– Van még valami, Jamie?

– Javasolhatnék valamit?

– Persze.

– Ami a holnapi utat illeti, mármint a *Pearl*lel – McFay egy pillanatig habozott. – Ön azt mondta, elképzelhető valami változás a tervben... az időjárás miatt. De tudomásom szerint jó idő várható.

– Igen, tudom. Ezt csak arra az esetre mondtam, ha Marlowe-nak itt kellene maradnia – felelte könnyedén Struan. – De hát maga is tudja, hogy az egész flotta Jedóba készülődik vagy legalábbis azzal fenyeget. Sose lehet tudni, mi jut eszébe Ketterernek vagy Sir Williamnek. Mi a javaslat, Jamie?

– Tulajdonképpen kettő is van. Az egyik az, hogy miután holnap visszajönnek – Marlowe azt mondta, napszálltára visszatérnek –, mi volna, ha ön és Angelique átmenne a *Prancing Cloudra* Strongbow

kapitányhoz vacsorázni, és éjszakára is a hajón maradna? Hajnalban szép csöndben partra száll...

– Ez így sokkal jobb – mondta Struan azonnal. – Ebben az esetben Angelique már ott lesz a fedélzeten a poggyászával együtt, úgyhogy vele nem kell törődnünk, Norbert után rögtön fölszállhatunk a hajóra. Ez remek gondolat, Jamie. A holminkat meg fölviheti a hajóra Csen és Ah Szo, nekik nem kell magyarázkodniuk, ők is nyugodtan ott maradhatnak a hajón, senki nem fog gyanítani semmit. – Struan elmosolyodott. – Maga nagyon okos, hogy ezt így kigondolta. Nagyon okos. Ezért nem szeretném, ha itt hagyná a Struant.

McFay elkomorodott. – Azt majd még meglátjuk.

– Akkor most beszéljük meg, mi lesz, ha balul üt ki a dolog – mondta higgadtan, rebbenéstelen szemmel, félelem nélkül Struan. – Ha megsebesülök, de járni azért tudok, akkor minden marad, ahogy megbeszéltük. Ha komoly sebet kapok, szaladjon Babcottért vagy Hoagért. Egyébként is úgy tervezem, hogy Hoagot is visszük.

– Megkérdeztem Kanagavában, a rendelőjünkben, de ott csak keddenként rendelnek, úgyhogy mindketten itt lesznek szerdán.

– Maga mindenre gondol.

– Sajnos nem. Bárcsak igaza lenne. És bárcsak lemondaná ezt a párbajt.

– Nem lesz semmi baj.

– Imádkozom, hogy így legyen. De bárhogy alakulnak is a dolgok, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha itt maradok, amíg vissza nem jön vagy nem üzen értem.

– De anyám azt írta a levelében, hogy...

– Tudom. De játsszunk nyílt lapokkal, tajpan. Én így vagy úgy, de ki vagyok rúgva. Bárhogy alakul is Norbert sorsa, az lesz a legjobb, ha én itt maradok, és eljátszom az utóvéd szerepét. Na és szemmel tartom Gorntot. Már megbocsásson, de én nem bízom ebben a fickóban. A munkám amúgy is ide köt, Hongkongon semmi dolgom. Tavasszal pedig kilépek, így lesz a legjobb. Ebben már most megállapodhatunk... De csak a huszonegyedik születésnapja után.

Összekapcsolódott a tekintetük.

– Maga igazi jó barát – mondta halkán Struan. – Őszintén mondom.

– Csak próbálom tartam magamat az eskümhöz, amit a Nemes Ház tajpanjának tettem – felelte McFay.

André Poncin és Phillip Tyrer a brit követség előtt állt. – Bármennyire szép és erkölcsös is Malcolm elgondolása, Ázsiában az összes céget katasztrófába dönti – mondta Tyrer –, beleértve a magáét is. De gondolom, maga nem fogja követni ezt a példát, mint ahogy a németek, az oroszok és a jenkik sem. – A szél beletúrt a hajába, de nem fázott: elég sok alkoholt fogyasztott, ráadásul az izgatottság is fűtötte. – Sir William nemigen hiszi, hogy a hongkongi kormányzó áldását adja rá. Szerinte bármit mond is a parlament, a kormányzó valahogy ki fog bújni alóla. Ezt persze nem hivatalosan mondom. A parlament maga a törvény – tette hozzá ásítva. – Én hulla vagyok. Maga nem?

– Randevúm van.

– Ó! Szerencsés ember. Úgy veszem észre, mostanában sokkal derűsebb. Már nagyon aggódtunk magáért.

Poncin halkán és franciául válaszolt. – Jól érzem magam, ilyen remekül még sosem voltam. Magának megvallom, rettentően boldog vagyok. Ez a lány úgy bánik velem, mint egy császárral. Soha életemben nem volt ilyen jó dolgom. Nem kell többé virágról virágra szállnom. Van egy külön virágom.

– Csodálatos.

– Ha már itt tartunk: mi újság, hogy van Fudzsiko? Raiko már kezd ideges lenni. Fudzsiko szintén. Úgy hallom, az a szegény lány egészen magába roskadt, éjjel-nappal sír.

– Tényleg? – Tyrer úgy érezte, mintha egy tört döftek volna az ágyékába.

– Ezek szerint bevált a javaslata – mondta. Szinte észre sem vette, hogy franciául beszél: egész este Seratard-dal, Szergejevvel és más követekkel társalgott hol angolul, hol franciául.

– Szerintem maga a kellő keménységgel lépett föl. Most már véget vethet ennek a módszernek – mondta Poncin. – Nincs értelme megbántani őket. Mindketten nagyon bánják már, hogy felbosszantották.

Raiko néhány napja megint megkereste és megkérdezte, ki tudja-e fizetni esedékes tartozását. Poncin ismét elhárította, mondván, most már bármelyik nap megérkezhet az a nagyobb összeg, amit vár. Raiko ezután Tyrer felől kezdett érdeklődni. – Mi baj van azzal a férfival? Nem tudom, mi történt... Ha valami rosszat tettünk, szívesen jóvátesszük. Tudom, hogy mostanában a Liliom Fogadót látogatja. Nehéz időket élünk. Mindannyiunknak segítene – neked is –, ha rá tudnád venni, hogy térjen vissza hozzánk. Az a szerencsétlen lány már öngyilkossággal fenyegetőzik.

– Maga tökéletesen játszott, Phillip – mondta most Poncin. – Megbeszélék egy randevút, és újra kezdjük a tárgyalásokat.

– Nézze, André, én nem is tudom... – mondta Tyrer. – Tudja, az az igazság, hogy találtam egy másik lányt... Az a fogadó, amit maga ajánlott, nem is olyan rossz... És arra gondoltam, talán nem is olyan nagy ötlet, hogy kiváltsam azt a lányt. Az azért mégis elég sok pénz, nekem meg kellene egy pólópóni...

– Mindkettőnek vannak előnyei – mondta dühét palástolva Poncin. – Talán az volna a legjobb, ha egyelőre függőben hagyná ezeket a tárgyalásokat arra az időre, „míg javulás nem következik be a kapcsolatokban”. De tudja mit? Bízva ezt rám. Mit szólna mondjuk a holnapi naphoz? Biztosíthatom, hogy nagyon fognak örülni magának.

– Tényleg...? Hát... rendben van.

– Phillip... – Poncin megint körülpillantott. – Henri lelkesen támogatja Sir William elgondolását, hogy ennek az elmebeteg tairónak, ennek az Andzsónak a körmére koppintson... Az a hülye ezúttal túl messzire ment. Kérdezze meg Sir Williamet, tudná-e fogadni holnap négyszemközt Seratard-t. Henrinak van néhány elgondolása.

– Biztos fogadja.

Tyrerből nyomban elszállt minden fáradtsága, kellemesen meglepődött. Seratard gyakorlatilag kizárólag a franciák érdekeiért harcolt, és csak olyankor nyilvánult meg, amikor erre esélyt látott. Például mikor titokban meghívták Josit a francia zászlóshajóra. Erről csak nemrég szereztek tudomást, saját forrásaik révén: a francia követségen szolgáló kínaiak kihallgatták Poncin és Seratard

beszélgetését, továbbadták Első Szolga Csennek, Csen még tovább Struannak, Struan neki, ő pedig Sir Williamnek.

– Haditanácsot akar tartani Sir Williammel?

– Én inkább azt javasolnám, hogy négyesben... – felelte Poncin. – Mindkettejüknek segítségre van szükségük az elgondolásaik előterjesztéséhez, de minél kevesebben leszünk ott, annál jobb. Ha később be akarják vonni az admirálist és a generálist, részünkről rendben van, de csak később. *Eh?*

– *Entente Cordiale!* Holnap az lesz az első dolgom, hogy szólok az öregnek. Tizenegy óra megfelelne?

– Nem lehetne inkább tíz? Délben már van egy megbeszélésem. – Poncin már akkor tisztázta az ötletet Seratard-ral, amint visszatért Raikótól.

– Ez a megbeszélés nagyon fontos lehet, Henri. Minél tovább tudjuk titokban tartani a többi követ előtt, annál jobb. És ezúttal úgy kell előterjeszteni, mintha száz százaléig brit ügyről lenne szó. Nekik vannak hadihajóik, nekünk nincsenek. Fel kell őket tüzelnünk, hogy üzenjenek hadat.

– Miért?

– Tyrertől tudom, aki ettől az idomított szamurájától, Nakamától tudja. Apropó, Henri: ez a japán elképesztően hasznos, pedig csak nagyon rövid ideje van itt. Komolyan rajta kellene tartanunk a szemünket, össze kellene vele barátkozni. Nos tehát, Tyrer megtudta ettől a japántól, hogy ez az Andzsó és Toranaga Josi legszívesebben elválná egymás torkát. Toranaga nemesi származású, ugyanúgy, mint maga, Andzsó pedig valamivel alacsonyabb sorból származik. – Poncin derűsen tapasztalta, hogy Seratard kihúzza magát a hízélgés hatására; semmivel sem volt nemesebb származású, mint ő maga. – Titokban feltüzeljük a briteket, hogy zúzzák szét ezt az Andzsót. Mi az utolsó pillanatban szépen visszatáncolunk a tényleges ütközetből, és megkörnyékezzük Josit. Szövetkezünk vele, muszáj is szövetkeznünk vele, aztán rajta keresztül szépen farba billentjük a briteket, és átvesszük az irányítást.

– Na és hogyan gondolja ezt véghezvinni, André? Hogyan akar szövetkezni vele?

– Ezt bízta csak rám – felelte Poncin. Arra gondolt, hogy Raikón keresztül némi pénz segítségével hamarosan Josi közelébe tud férkőzni. – Josi lesz az a kulcs, amellyel kinyitjuk Japán kapuját. Némi pénzt be kell majd fektetni, de nem sokat. Viszont ha megfelelő zsebbe csúsztatjuk... – Amiből egy kicsi az enyémbe vándorol, gondolta derűsen. – Garantálom a sikert. Josi lesz a mi fényes páncélzatú lovagunk, minden erőnkkel segíteni fogjuk, hogy igazi Sir Galahad váljon belőle, aki által tönkreteszhetjük Ványadt Willie Arthur királyát.

Miért is ne? – kérdezte magában, ahogy állt ott a korzón Tyrerrel. Egy újabb kulcsfigura a franciák által dominált Ázsia sakktábláján. Phillip pedig...

Uram, egek! Csaknem felkiáltott a vad ötlet hatására, ami most villant eszébe: ha Struan meghal a párbajban, és Angelique felszabadul, nem lehet belőle egy Guinevere-t faragni ennek a japán Josinak? Miért ne? Lehet, hogy élvezne egy újfajta jadekaput. Raiko ezt is meg fogja tudni kártyázni, és talán Angelique sem fog kézzel-lábbal kapálózni ellene... mivel nem lesz egy fityingje sem.

Felnevetett, s egyelőre félretette a gondolatot: majd később komolyan átgondolja. – Phillip – mondta bizalmasan: szeretne volna, ha Tyrer továbbra is a legjobb barátjának tekinti. – Ha hozzá tudunk járulni, hogy a főnökeink megegyezzenek, és a megegyezésnek megfelelően lépjenek is... *Eh?*

– Az csodálatos lenne, André.

– Egy nap még maga lesz itt a nagykövet.

Tyrer nevetett. – Ne ugrasson!

– Komolyan beszélek. – Poncin tökéletesen tisztában volt vele, hogy életük végéig a szemben álló oldalakon fognak játszani, de őszintén kedvelte Tyrert. – Egy év múlva folyékonyan fog írni és beszélni japánul, Ványadt Willie legfontosabb bizalmasa lesz, és ezenfelül magának még ott van a titkos adu ásza is az ingujjában: Nakama. Miért ne lehetne nagykövet?

– Tényleg, miért ne? – mondta vigyorogva Tyrer. – Kellemes álmokat, André.

Hinode ott ült kis josivarai házában. Furanszu-szant várta, aki azt üzente, ma este eljön, de lehet, hogy késik. Már estére volt öltözve, kimonója és alsókimonója a lehető legfinomabb, a fényes hajában csak úgy ragyogtak a teknősbékapáncél és ezüstoffésűk. Hirtelen megborzongott: bármennyire eltökélte is, hogy nem foglalkozik vele, mégis minduntalan belehasított a gondolat, hogy valahol a testében ott növekszik Kiütésisten gonosz kis magvacskája, amit Furanszu-szan plántált belé. És ez a mag csak nő, nőttön-növekszik, bármelyik pillanatban, teste bármely pontján kirügyezhet. Mindennap alaposan szemügyre vette önmagát. Centiméterről centiméterre. Azokon a helyeken, amelyeket egyedül nem vehetett szemügyre, Raiko vizsgálta meg.

– Naponta azért túlzás, Hinode – mondta Raiko, mielőtt jóváhagyta volna a szerződést. – Sokszor évekig nem történik semmi...

– Kérlek, bocsáss meg, Raiko-szan, de ezt naponta el kell végezni, ez az egyik kikötésem.

– Tulajdonképpen miért mész bele ebbe? A mi világunkban szép jövő áll előtted. Lehet ugyan, hogy sose lesz belőled első osztályú kurtizán, de tanult lány vagy. A mama-szanod szerint sok vendéged volt, akik mind nagyon elégedettek veled. Bármelyik percben férjhez mehetnél egy tehetős kereskedőhöz, gazdához vagy kardkovácshoz. Azt mondja, értelmes lány vagy, biztos, hogy előbb-utóbb jó férjet találsz.

– Köszönöm, hogy aggódsz értem, Raiko-szan, de a mama-szanommal úgy állapodtunk meg, hogy nem kérdezel tőlem semmit, nem firtatod a múltamat, nem kérdezed, honnan jöttem, és nem firtatod az okaimat. Viszonzásul megkapod a felét ez évi keresményem őt illető százalékának. Talán a jövő évinek is. Ismétlem, azért fogadom el ezt a szerződést, mert így akarom.

Igen, így akarom. És nagyon szerencsés vagyok.

Huszonkét éves volt. Nagaszaki közelében született egy tanyán, a Déli-szigeten, Hizen tartományban. Ötesztendős volt, amikor a Lebegő Világ küldötte rábukkant. Ez a nő egyfolytában járta az országot, olyan kislányokat keresett, akikből idővel gésa lehet, olyan lány, akit Koikóhoz hasonlóan megtanítanak a különféle művészetekre, hogy ne csak egyszerű *necudzszódzsín*, szenvedélyre

szolgáló személy legyen belőlük. Szülei ráálltak. Elfogadták érte a pénzt és egy ígérvényt, amely rögzítette, hogy Hinode tízéves korától kezdve öt éven át részesednek lányuk keresetéből. Hogy ez mennyi lesz, az a gyermek sikerétől függ, mondta a Lebegő Világból érkezett asszony.

Hinode nem bizonyult tehetségesnek: nem állt kezére a szamiszen, nem énekelt, nem táncolt túl jól, de mint szenvedélyes személy, tizenöt esztendőskorától már meglehetősen keresettnek számított. Azokban az időkben még Gekkónak, Holdsugárnak hívták, és noha Nagaszakiban akkoriban sok idegen járt, egyet sem ismert közülük. A ház, amelyben élt és dolgozott, csak a legmagasabb rangú japánokat fogadta.

Aztán egy októberben, az istenek nélküli hónapban egy új vendéget fogadott. Az illető egy évvel idősebb volt nála, tizennyolc éves gosi, átlagos kardforgató, átlagos katona, de Hinode számára álmai férjje. Komoda Sinnek hívták.

Szenvedélyük kivirágzott. A mama-szan hiába próbálta eltávolítani őket egymástól – a fiatalember szegény volt, a számláit se fizette ki –, bármit tett is, hasztalannak bizonyult. Egészen a következő év tavaszáig. Ekkor a mama-szan Gekko tudta nélkül elment a fiatalember házába, meghajolt az anyja előtt, és udvariasan felkérte, hogy rendezze fia tartozását.

Nem volt miből. Az anya időt kért.

A fiatalembert eltiltották Gekkótól. Komoda Sin látszólag engedelmeskedett szüleinek, valójában azonban hiába beszéltek neki. Egy hét múlva álöltözékben megszöktette Gekkót, eltűntek a szélesen elnyúló kikötőben, a nevüket megváltoztatták. Gekkónak volt némi félretett pénze, néhány ékszere, amit magával vitt, ezen jegyet váltottak egy hajóra, amely aznap indult Jedóba.

Komoda Sint egy hét múlva becstelennek és roninnak nyilvánították falujában. A mama-szan ismét elment az anyjához. Az anya számára most már arc kérdése volt, hogy a fia adósságát rendezze. Egyetlen értéke, egyetlen büszkesége volt: hosszú, dús hajkoronája. Férje egyetértésével bement Nagaszakiba egy parókakészítőhöz, aki rögtön ráállt a vásárra. A pénz, amit az anya a hajáért kapott, épp csak annyira futotta, hogy kifizesse fia adósságait. Részükről eleget tettek becsületbeli kötelességüknek.

Jedóba érkezvén Gekko és Sin a város nyomornegyedében talált magának szállást. Már alig maradt valamicske pénzük. Egy buddhista pap összeadta őket. Papírjai nem voltak egyiküknek sem, valódi múltjukat eltörölték. Nehéz volt így az élet, szinte lehetetlen, de egy éven át a nagyon szerény körülmények között is boldogan éltek. Ám hiába fogott meg minden fillért Gekko, a pénzük hamar elfogyott. Sin csak nagyon keveset keresett, nem talált más munkát, örnek állt egy ötödrangú bordélyba, amely még csak nem is a jedói Josivarában volt. De ez sem érdekelte őket. Éltek. Gekko ragyogó tisztán tartotta két apró szobájukat, valóságos palotának érezte. Időközben gyermekük született. Gekko számtalanszor felajánlotta férjének, hogy ismét munkába áll, de Sin mindannyiszor konokul elutasította: „Soha többé nem fog más férfi ismerni, esküszöm! Esküdj meg te is!” Gekko megesküdött.

Egyesztendő volt a kis'fiuk, mikor Sint egy verekezésben megölték. Halálával Gekko életéből eltűnt a fény. Egy héttel később a bordély mama-szanja ajánlatot tett neki. Gekko megköszönte, de elutasította, mondván, visszatér szüleihez. Kiment a piacra, vett egy új gyertyát, egy vöröset, hazavitte. Este, mikor a gyerek már aludt, meggyújtotta, belebámult a lángjába, és gondolkozni kezdett, mit csináljon. Gondolkozott, gondolkozott, míg csak ki nem hunyt a láng. Fohászzkodott az istenekhez, megfogadta, hogy mire utolsót lobban a láng, eldönti, mi lesz a legjobb a fiának. Az isteneket csak arra kérte, segítsék, hogy bölcsen döntsön.

Még félig sem égett a gyertya, máris meghozta a döntést: fiát elküldi az apja szüleihez. A gyerek egyedül fog fölnőni, ő pedig úgy tesz, mintha férjével *dzsinszait*, közös rituális gyilkosságot követett volna el, hogy így kérjen bocsánatot férje szüleitől azért a bánatért, amit okozott nekik. Ahhoz, hogy a gyermeket befogadják, legalább egy évre elegendő pénzt kell küldeni vele, de lehetőleg még többet. Rendesen fel kell öltöztetni, és egy megbízható hölgygel odaküldeni. Ehhez is pénz kell. De nincs *más* megoldás. A gyermek csak így léphet szamuráj apja örökébe.

Másnap reggel átvitte fiát az egyik szomszédhoz, és kiment a tolvajok piacára. Utolsó pénzén megvette a legjobb kimonót és a legjobb napernyőt, aztán – immár egy fillér nélkül – elment a jedói Josivara kapujához, és bement a legjobb fodrászhoz. Megalkudott a

fodrással, hogy egyhavi keresménye ellenében a legmodernebb frizurát készíti neki, kifesti az arcát, manikűrözi, pedikűrözi és más bizalmas szolgáltatásokban részesíti – és ellátja információkkal. Az információk még egy havi keresményébe kerültek. Aznap délután átlépte a Josivara kapuját, egyenesen az Akácvirág Házba ment. A mama-szan ugyanolyan volt, mint az összes többi, akit addig megismert. Meikinnek hívták.

– Bocsáss meg, de én nem veszek fel olyan hölgyeket, akiknek se papírjuk, se múltjuk. Mi errefelé tiszteljük a törvényt.

– Ezt örömmel hallom, asszonyom. Nekem azonban van múltam. És a segítségeddel ki tudunk találni egy olyan múltat is, amely a legkíváncsibb bakufu tisztviselőket is kielégíti.

Meikin felkacagott, de a szeme nem mosolygott. – Hol tanultál és mit? És hogy hívnak?

– A nevem Hinode, de ez úgy gondolom, nem lényeges. – Gekko elmondta a mama-szannak, hogy gésának tanult, de nem sikerült beváltania tanárai reményeit. Elmondta, milyen mesterséget űzött, milyen vendégei voltak.

– Mindez nagyon érdekes, de sajnos jelenleg nincs üresedés, Hinode – felelte barátságosan az asszony. – Gyere vissza holnap, majd kérdezősködöm. Lehet, hogy valamelyik barátnőm befogad.

– Kérlek, bocsáss meg, de gondold meg a dolgot. – Gekko tudta, hogy holnap ilyen vagy olyan kifogással, de nem fogják beengedni. – Te vagy a legjobb, a legmegbízhatóbb mama-szan. – Vett egy mély levegőt, és magában fohászokodva, hogy az értesülése pontos legyen, óvatosan hozzátette: – Ezt még a sisik is tudják.

A mama-szan arcából egy pillanat alatt lefutott a vér, bár az arckifejezése nem változott. – Tehát megszöktél a szeretőddel, és a szeretőd most elhagyott? – kérdezte higgadtan.

– Nem, asszonyom.

– Ezek szerint meghalt.

– Igen, asszonyom.

– Vannak gyerekeid?

– Egy fiam.

Az idősebb nő sóhajtott. – Egy fiú. Itt van veled?

– Az apja családjánál.

– Mennyi idős?

– Egyéves és három hónapos.

Meikin kikiáltott teáért. Szótlanul iszogatták. Gekko egész benseje remegett. Rettegett, hogy túl messzire ment a fenyegetéssel. Biztos volt benne, hogy a másik nő azon gondolkodik, honnan származhat az értesülése, nem kémmeel van-e dolga. Bár ha kém lennék, győzködte magát Gekko, akkor ezt nyilván nem mondom, legalábbis nem az első beszélgetésünkör.

A mama-szan csak nagy sokára szólalt meg. – Itt nem maradatsz, Hinode, de van egy nővérem, akinek a szomszédos utcában van egy remek háza. De azért, hogy bemutassalak neki, fizetni kell.

– Előre is alázatosan köszönöm a segítségedet.

– Először is meg kell esküdnöd, hogy minden rossz gondolatot örökre száműzöl a fejedből.

– Az életemre esküszöm!

– Inkább a fiadéra!

– A fiam életére!

– Másodszor, mintahölgye leszel világunknak: nyugodt, engedelmes, méltó a bizalomra.

– Az életemre és a fiam életére!

– Harmadszor... De ezzel várhatunk, míg kiderül, hogy a nővérem hajlandó-e befogadni a velem szemben ülő személyt.

A harmadik kikötés a pénzre vonatkozott, hogy miként osztozik egymás között a két mama-szan. Ezt megnyugtató módon sikerült rendezni. Gekko titokban visszament a szomszédjához, megbeszélte vele, hogy vigye el a fiát az apja szüleihez. Kéthetenként, a szabadnapján meglátogatta gyermekét.

Hamarosan ismét népszerűvé vált, de nem elég népszerűvé. A fodrászt folyamatosan fizetni kellett, a masszírozót, a szabót szintén. Soha nem maradt annyi, hogy félretehetett volna. A fia ekkorra már nyílt titokká vált, mindkét mama-szan tudott róla – természetesen figyeltették. Sosem mondták, hogy tudnak a gyermekéről; megértették, sajnálták. Aztán egy nap hívatta a mama-szanja, és azt mondta: van itt egy gajdzsin, aki sok pénzt fizetne előre, annyit, amennyi biztosítaná a gyermek jövőjét.

Hinode készségesen elfogadta.

Az első hátborzongató éjszaka után véget akart vetni az életének, de bármennyit zokogott és rimánkodott is, Raiko kéréseketlen volt. Aztán megtalálta a módját a védekezésnek. Abban a pillanatban, amint a gajdzsin bekopogott a ház kapuján, maikója rohant és riasztotta. Ekkor még volt egy kis idő, lótuszülésbe helyezkedett, meditálni kezdett, a zenbe küldötte gondolatait. Hamarosan felkészült.

Így már el tudta viselni valahogy. Érdekes, mennyire más ez az ember, gondolta. Más a felépítése, más a teste, mint egy civilizált emberé... A vesszeje egy kicsit hosszabb és vastagabb, de nincs meg benne a civilizált személyek keménysége és ereje.

És mennyire más, mint Sin...! Sin sima volt, édes és nagyon erős. Érdekes módon semmiféle jel nem utalt rá, hogy egyik őse gajdzsin volt: Andzsinszan, aki két és fél évszázaddal ezelőtt a Komoda nevet adta Nagaszakiban élő második családjának. Az első családja Izuban élt, ahol hajókat épített hűbérura, Toranaga sógun számára.

Hála legyen érte az összes isteneknek, mert nekik köszönhető, hogy végül is megszületett az én Sinem, és szamurájnak született. Az ő fia is szamuráj lesz. Most már pénze is van elég, ott van a Gjokojama bankjában. Mindenről gondoskodtam, gondolta büszkén. Megtettem, ami kötelességem volt a fiam és Sin-szama iránt. Mindent elrendeztem. Még Raiko utolsó kérdésére is megválaszoltam, amit a Furanszuval kötött szerződés előtt tett föl. – Még valamit szeretnék kérdezni, Hinode: a holttesteddel mit tegyek? – Felőlem akár a trágyadombra is dobhatod, Raiko-szan. Zabálják csak föl a kutyák.

NEGYEDIK KÖNYV

42

Jokohama, december 11., kedd

Még épp csak derengett a hajnal. Struanék kuttere elvált a *Pearl* oldalától, és gyors ütemben tartott a móló felé. Orra körül fehéren tajtékozott a víz, teljes sebességgel haladt, kéményéből vidáman gomolygott a füst. Enyhe szél fújt a part felől, az égbolt borult volt, de sejteni lehetett, hogy délre kitisztul az idő. A fedélzetmester a Struan-ház ablakaira szegezte kétcsövű messzelátóját. Az egyikben világos volt, de nem tudta megállapítani, hogy ez Struan ablaka-e vagy sem. A motor köhögni kezdett, majd leállt. A csónakban ülők lélegzet-visszafojtva váraakoztak. Néhány másodperc múltán a motor ismét életre köhögte magát, és dohogni kezdett, de dohogása valahogy betegesnek hangzott.

– Jóságos mindenható! Roper, csinálj valamit! – kiáltott a fedélzetmester a gépészre. – Ti meg, nyavalyások, üljetek oda az evezőhöz, mert lehet, hogy lefulladunk... Jézusom! McFay szíjat hasít a hátunkból. Roper! – bömbölte. – A jó ég áldjon meg, mi a fene van? Igyekezz már! – Messzelátóját ismét az ablak felé fordította. Nem látott senkit.

Struan azonban ott volt. Neki is messzelátó volt a kezében. A kuttert nézte. Azóta nézte, mióta elvált a fregattól. Most, hogy már tisztán látta a fedélzetmestert, elkáromkodta magát. Lehetne annyi esze, hogy tudhatná, figyelni, inthetne már, hogy igen vagy sem. De álljon meg a menet, gondolta, nem tehet róla a nyomorult, nem állapotunk meg a jelzésben. Mindegy, az idő elég jó. A zászlóshajó felé fordította a messzelátót. A zászlóshajó kuttere most igyekezett vissza a *Pearl*-től. Nyilván parancsot vitt.

Háta mögött bevágódott az ajtó. Csen táncolt be könnyed léptekkel, kezében egy gőzölgő teáscsészével. – Jó reggelt, tajpan! Te nem alszik, hallod-e? Jó tea, csopcsop?

– Ajíjje! Hányszor mondjam még, hogy beszélj civilizált nyelven?! Talán őseid ganéjával van tele a füled, és összezsugorodott az agyad?

Csen rendíthetetlenül mosolygott, de belül felmordult. Arra számított, hogy tört angolsága megnevetteti Struant. – Ajíjje! Bocsánat – mondta, majd a hagyományos kínai módon köszöntötte Struant. – Ettél ma már rizst? – Ez a jó reggelt megfelelője.

– Köszönöm. – Struan a messzelátóján látta, hogy egy tengerésztiszt a kötélhágcsón át a kutterből felszáll a zászlóshajóra, de ettől nem lett okosabb. A fene egye meg!

Átvette Csentől a csészét. – Köszönöm. – E percben nem érzett semmi különösebb fájdalmat. Már bevette a reggeli orvosságadagot. Egy hete sikerült csökkentenie a mennyiséget. Most már csak reggel és este vette be, s magában megesküdü, hogy mostantól kezdve, ha napközben nincsenek fájdalmai, estig nem nyúl az ópiáthoz.

A tea finom volt. Friss tejjel készült, sok cukorral. És mivel ez volt aznap az első, egy kis rum is volt benne: a tradíciót még Dirk Struan kezdte.

– Csen, készítsd ki a vastag bricseszemet! És nagykabátot is veszek. – Csen meghökkent. – Úgy tudom, lemondták az utat, tajpan.

– Az összes istenek nevében, ezt meg honnan veszed?

– Tegnap este hallottam, tajpan. Ötödik Unokatestvér mondta, hogy Nagy Hajó Lapított Gombaorr mondta Idegen Főnök házában, hogy nem lesz semmiféle utazás.

Struan gyomra összeszorult, meg kellett kapaszkodnia az ablakkeretben. Döbbenten látta, hogy a kutter mintegy kétszáz méterre a parttól leáll, nincs orrhulláma. Hevesen káromkodni kezdett, aztán látta, hogy a kéményből megint tódulni kezd a füst, s a felgyorsuló csónak orra mentén ismét megjelennek a fehér hullámok. Távcsöve végigpásztázta a fedélzetet, de csak annyit tudott kivenni, hogy a csónakmester ordít, a matrózok pedig előkészítik az evezőket, számítva egy esetleges újabb géphibára. Ha ezzel a sebességgel haladnak, tíz percen belül kiérnek a mólóra.

Csen segítségével felöltözött. Egy gyors pillantás az ablakra: a kutter már majdnem kiért. Kinyitotta az ablakot, kihajolt, integetni kezdett a csónakmesternek, aki éppen ebben a pillanatban lépett ki a mólóra, s amennyire csak terjedelmes hasa engedte, rohanni kezdett a Struan-ház felé.

– Halló, fedélzetmester!

Az ősz férfi ekkorra már elég közel volt az ablakhoz, hogy meghallja. Marlowe kapitány üdvözetét küldi – zihálta –, és kéri, hogy a hölgyszíveskedjék a fedélzetre fáradni.

Struan felrikkantott örömeiben, kikiáltott Ah Szoért, ráparancsolt, hogy ébressze föl és gyorsan öltöztesse föl Angelique-et, aztán valamivel halkabban Csenhez fordult: – Ide figyelj, Csen, és ne szakíts félbe, mert olyan leszek, mint egy petárda... – Elmondta a szolgának, mit csomagoljon és mit mondjon Ah Szonak, és hogy napszálltakor vitessék a koffereket a *Prancing Cloudra*. – A kisasszony meg én a hajón ebédelünk, ott is alszunk, ti is ott maradtok velünk, jöttök Hongkongra...

Csen arca felragyogott. – Hongkongra! Ajíjje, tajpan...

– ...és mindketten befogjátok a szátokat, akkora nyílás se legyen rajta, mint egy légy seggén, különben szólok Nemes Ház Csennek, hogy törölje ki neveteket a családi könyvből. – Látta, hogy Csen elszürkül. Még sosem alkalmazta ezt a fenyegetést. A családi könyv minden kínai számára a halhatatlansággal való kapcsolatot jelenti, a családi könyv révén kapcsolódik a titokzatos múltban élt őseihez és saját sarjaihoz, amikor már maga is távoli, sőt azon túli összé válik. Valahányszor egy kínai világra jött, beírták nevét a családi könyvbe. Anélkül nem létezhetett.

– Igen, uram, na és Ah Tok?

– Vele is beszélek. Küldd ide!

Csen az ajtóhoz lépett, Ah Tok már ott állt. Csen elmenekült, Ah Tok betrappolt. Struan közölte vele, hogy a következő hajóval vele jön és kész.

– *Okó*, fiam – mondta mézédés hangon az asszony. – Hazamegyünk. Hallgatunk. Egyetlen bűzös idegen ördög sem fogja megtudni. Természetesen minden civilizált személyt érdekelni fog, hogy miről van szó. A szajhádát magaddal viszed? – Ah Tok némán túrta, hogy Struan a sárga földig leszidja és ráparancsoljon, hogy

soha többé ne merészelje ezt a szót használni, különben megbánja. – Ajíjje... – dünnyögte kifelé menet; fokozatosan elhalkultak szavai. – Öreg anyácskád nem fogja még egyszer szajhának nevezni a szajhádát, de az istenek a tanúim, ha szajhának nem nevezhetem, akkor mi a megfelelő titulusa?

Struan minden haragja elpárolgott, mikor meglátta Angélique-et. – Megáll az eszem!

Angélique-en lovaglólöltözék volt, csizma, hosszú szoknya, szűk mellény, nyakkendő, kabát, zöld, tollas kalap, kezén kesztyű – épp csak a lovaglópálca hiányzott. – Úgy gondoltam, egy kis hajókirándulásra ez a legmegfelelőbb, drágám – mosolygott diadalmasan.

– Isten hozta a fedélzeten! – Marlowe ott állt a feljáró tetején, egyenruhája aransujtásai szinte szikrát hánytak.

Mielőtt a fedélzetre lépett, Struan megállt egy pillanatra. Bal kezével megkapaszkodott a kötélletrában, jobbával szertartásosan kalapot emelt. – Engedélyezi, hogy a fedélzetre lépjek?

Marlowe vigyorogva tisztelgett. – Engedélyezem! Isten hozta mindkettejüket. Megengedi? – Megfogta Angélique karját; egészen elgyengült a mosolyától. A hídra vezette a vendégeket, megvárta, míg Struan elhelyezkedik egy nyugágyban. – Indulunk, Mr. Lloyd! – szólt oda első tisztjének, David Lloydnak. – Negyedgőzzel előre!

A *Pearl* felszedte horgonyait, és elindult. – Amint kiérünk a nyílt vízre, teljes sebességre kapcsolunk – mondta Marlowe. – Az admirális úgy rendelkezett, hogy csak látótávolságon belül hajózhatunk.

Struan jókedve elillant. – Látótávolságban? Hát nem futunk ki a nyílt tengerre?

Marlowe nevetett. – Az admirális úr szereti rövid pórázon tartani a gyermekeit. De azért jól fogják érezni magukat, megígérem.

Szóval itt vagyunk a hajón, de nem azért, amiért jöttünk, dühöngött magában Struan. Ez a nyomorult egy szadista. Úgy érezte, ha az admirális most itt volna a fedélzeten, habozás nélkül, boldogan a vízbe hajítaná.

Most mit csináljak?

A hajón annyi minden történt egyszerre, hogy se Marlowe, se Angelique nem vette észre az arcára kiülő dühöt. A fregatt elhúzott a flotta mellett. A szomszédos hajókról jó néhány tengerész és tiszt figyelte Angelique-et. A franciák zászlóshajója, egy húszágyús, lapátkerekes gőzös mellé érve egy tengerész a brit tisztek megdöbbenésére füttyöngetni és integetni kezdett.

Jóságos ég, gondolta Marlowe, micsoda modor, micsoda fegyelem... Mindazonáltal jóindulatú mosollyal figyelte, hogy Angelique visszainteget. A gesztust újabb füttyöngetések és kurjongatások egész kórusa honorálta.

Marlowe, hogy elterelje Angelique figyelmét, megszólalt: – Be fogjuk mutatni, hogy milyen gyorsaságra képes a hajó. Először gőz alatt, aztán vitorlával... – Marlowe kötelességtudóan, szolgálatkészen magyarázott, választ adott minden kérdésre, amelyről Angelique úgy gondolta, illik feltennie.

Angelique-et nem nagyon érdekelte a hajó, beérte volna azzal is, hogy a tengeri szél kellemesen borzolja a haját. Egyszerűen csak élvezni akarta ezt az újfajta szabadságot.

– Délben leállunk – mondta Marlowe; boldog volt, hogy ismét a *Pearl* kapitánya lehet. – Már megrendeltem az ebédet, a kajütömben fogják felszolgálni, utána pedig ha óhajt lepihenni, arra is van mód...

Kellemesen telt a délelőtt. A hajó harangja félóránként kondult, jelezve az irányváltásokat. Még Struan is felderült valamelyest, érdeklődve figyelte, mint hasítja a hajó a hullámokat, mint vág keresztül az öblön, egyszer az egyik, másszor a másik irányba.

– Egy perc múlva leállunk a gőzzel, és minden vitorlát felvonunk! – jelentette be Marlowe.

– Én sokkal jobban szeretem a vitorlázást – felelte Angelique. – A motorzaj olyan zavaró. A vitorlázás sokkal kellemesebb. Egyetért, Malcolm, *chéri*?

– Igen, valóban – felelte elégedetten Malcolm; fél karjával átölelte Angelique derekát, úgy tartotta a kissé megdőlt fedélzeten.

– Én is egyetértek – tette hozzá Marlowe –, mint a brit haditengerészetnél mindenki. Természetesen az idő legnagyobb részében mi mindig vitorlázunk, nem tudunk elég üzemanyagot hordozni magunkkal, és a szén olyan koszos. De egy csúnya éjszakán, amikor már ott van közvetlenül előttünk a kikötő, csak épp

erős szembeszél fúj, vagy amikor az ellenség hajója kétszer akkora és kétszer annyi ágyúja van, mint nekünk, ezzel szemben vitorlával hajózik, mi pedig gőz alatt, akkor bizony áldást mondunk az öreg Stevensonra és a brit mérnökökre, amiért részesítettek bennünket ebben a jótéteményben, és képesek vagyunk szél ellen is hajózni. Szívesen leviszem önöket a gépházba, de mint mondtam, mindent szénpor borít, és elég nagy a zaj.

– Én szeretnék vetni rá egy pillantást. Szabad?

– Természetesen! Malcolm?

– Nem, köszönöm... De azért maguk menjenek csak – felelte Struan. Saját gőzhajóik révén gyerekkora óta ismerte a gépházakat: sohasem érdekelték legfeljebb a hatékonyságuk, a költségük és a szénfogyasztásuk.

Mielőtt a hidat elhagyta volna, Marlowe ellenőrizte a hajó fekvését, beleszimatolt a szélbe. Háromnegyed mérföldnyire voltak a parttól, meglehetősen távolságban a flottától és a kereskedőhajóktól. – Első tiszt, vegye át! Ha a zászlóshajó mellé érünk, álljon le a gőzről, vonassa fel a vitorlákat, és irány kelet.

– Igenis!

Struan egy-két másodpercig nézett a hajóközépi lejáró felé tartó Marlowe és Angelique után; némi irigység fogta el a tengerésztiszt könnyed lépteit látván. Kényelmesen elhelyezkedett a nyugágyban. A tenger, az égbolt, a szél és a tágas kinyílt tér eloszlatta rosszkedvét. Jó volt itt a vízen, ezen a gyönyörűen karbantartott hajón. Átadta magát gondolatainak.

Váratlanul Dirk Struan jutott eszébe. Dirk, Dirk, Dirk... Az Isten verje meg Dirk Struant! Hányszor vágta a képedbe a nevét? Hányszor bénított meg a gondolat, hogy sosem leszel méltó hozzá? Ismerd el! – Az az igazság, hogy mindig is gyűlöltem. – Őt magát is meglepte, hogy hangosan kimondta. Pedig igaz volt – mint ahogy az is, hogy tisztelte és becsülte. Igen, gyűlöltem, gondolta, de most már nem gyűlölöm. Miért nem? Nem tudom, gondolta. Talán Edward Gornt miatt. Lehet, hogy ő az a jó szellem, aki ezt a változást létrehozta bennem. Morgan ugyanúgy megkeserítette az ő életüket is, mint... De nem, ez nem igaz, Dirk nem keserítette az enyémet. Viszont mindig ott állt anyám és apám között. Nem könnyű szembenézni önmagunkkal. Ez a legnehezebb és

legveszedelmesebb feladat, amire ember vállalkozhat. De egyszer meg kell tennie, különben sosem nyeri el lelke nyugalmát. Én megtettem.

– Hadnagy úr! – lépett oda a fiatal jelzőmatróz Lloyd hadnagyhoz, aki távcsövén keresztül a flotta többi hajóját figyelte. – Üzenet a zászlóshajóról.

Két fedélzettel lejjebb a gépterem hőségtől izzó, lüktető, zajtól dobogó, szénportól fekete poklában félmeztelen fűtők lapátolták a szenet a hatalmas tartályok alatt égő, nyitott ajtajú kemencébe. Angelique és Marlowe néhány méternyire fölöttük, az egyik vasrács járón állva figyelte őket. A levegő szén, égő olaj, izzadság és gőz szagától volt sűrű. A férfitestek izzadságtól fénylettek; a nagy hasú, erős férfiak lapátja sikongva szántott végig a vasfedélzeten, hogy a szén alá csusszanva újabb adag tüzelőanyagot szórjanak a mohó és telhetetlen tűzre.

Marlowe büszkén magyarázott és mutogatott. Kiabálnia kellett, hogy túlharsogja a lármát. Angelique bólogatva, időnként elmosolyodva válaszolgatott, könnyedén Marlowe karjába kapaszkodott. Egy szót sem értett, de nem is érdekelték a részletek, egyszerűen csak lenyűgözte a látvány. Néhány perc múlva a jelzőmatróz lépett oda hozzájuk hátulról, tisztelgett. Látva, hogy nem hallották, megismételte a mozdulatot. Ezzel megtörte a varázst. Átadta Marlowe-nak az írásos üzenetet. Marlowe gyorsan elolvasta, aztán biccentett és rákiabált a férfira. – Jelezze vissza, hogy vettük! – Közelebb hajolt Angelique füléhez. – Bocsásson meg, de fel kell mennünk!

Odafönt a fedélzeten Angelique-et egy pillanatra megszedítette a csönd és a friss levegő, belekapaszkodott Marlowe karjába.

– Rosszul érzi magát?

– Nem, köszönöm – felelte Angelique. – Köszönöm, John, ez rendkívüli élmény volt.

– Csakugyan? – kérdezte szórakozottan Marlowe. Figyelmét már a kötélzeten és az árbocokon nyüzsgő tengerészek kötötték le. – Gondolom, most látott ilyet először. Kint a nyílt vizén, viharban azért

nem ilyen felemelő. – Struanhoz vezette Angelique-et. – Bocsássanak meg, de egy perc dolgom van.

Lement a hajó tarjában lévő kajütjébe. A tengerész őrszem feszes tisztelgéssel köszöntötte. A hajó páncélszekrénye a fekhelye alatt volt. Idegesen kinyitotta a zárját. Az admirálistól érkezett üzenet így szólt: „Hajtsa végre az I/A/16/12-es számú parancsot.” A páncélszekrényben, ahol a hajónaplót, a kódkönyvet, a zsoldpénzt, a pénztárkönyvet, a fegyelmi könyvet, az elismervényeket és a szabályzatokat tartották, számos lepecsételt boríték is volt, amelyet az zászlóshajóról hoztak át kora reggel.

Remegő kézzel keresgélte a megfelelőt. Vajon mi lesz az? Vissza a flottához? Háborúra felkészülni? Leült a lecsavarozott asztalhoz az egyik lecsavarozott székre, és feltörte a pecsétet.

A fedélzetmester nyolcat kondított a hajóharangon: dél volt. Struan még mindig a kapitányi hídon ült a nyugszékben, Angelique Lloyd hadnaggyal előrement az ágyúfedélzetre, az ágyúkat nézegetni. Struan a kapitányi hídra lépő Marlowe-ra nézett.

– Valami baj van? Visszarendeltek minket?

– Nem – nézett rá Marlowe. – Ma reggel számos lepecsételt utasítást kaptam, és mellettük egy írásos engedélyt, amely úgy szól, hogy vegyem föl önöket a fedélzetre, és napszálltára mindenképpen hozzam vissza. Néhány perce a zászlóshajó utasított, hogy bontsam föl az egyik borítékot. Nem mondták, hogy mondjam meg önnek, hogy mi van benne, de azt sem, hogy nem. Ön talán meg tudja magyarázni. Az üzenet így szól: *„Ha Mr. Struan netalán valamilyen szokatlan kéréssel fordul önhöz, ez esetben ön – ha úgy óhajtja teljesítheti.”*

Malcolm Struan körül hirtelen megdermedt a világ, azt sem tudta, él-e, hal-e, csak azt tudta, hogy ha nem ült volna, biztosan összecsuklott volna.

– Magasságos mindenható! – kiáltott Marlowe. – Fedélzetmester, hozzon egy kupica rumot, de szedje a lábát!

A fedélzetmester már rohant is. Struan valahogy összeszedte magát. – Nem, köszönöm, nincs semmi bajom... Bár igaz, ami igaz, egy kis rum jólesne. – Látta, hogy Marlowe ajkai mozognak, érezte,

hogy rázogatóják, de hallani nem hallott semmit, csak a szíve kalapálását, érezni is csak a szelet érezte arcán. Aztán lassan visszatértek a tenger hangjai.

– Parancsoljon, uram – nyújtotta felé a fedélzetmester a poharat. A rum lecsusszant Struan torkán. Néhány másodperc múlva már jobban érezte magát. Mozdult, hogy feltápászkodjon. – Jobb volna, ha még ülve maradna egy kicsit, uram! – mondta a fedélzetmester. – Úgy néz ki, mint aki fölött kísértet szállt át.

– Nem kísértet, fedélzetmester... Viszont láttam egy angyalt, a maga kapitányát. – Marlowe értetlenül meredt rá. – Nem örültem meg – mondta Struan. – Mondja, kapitány úr, beszélhetnénk itt valahol négy szemkört?

– Természetesen. – Marlowe intett a fedélzetmesternek, aki nyomban elhagyta a hidat. Csak a kormányos és a jelzőmatróz maradt. – Jelzőmatróz, menjen előre! Kormányos, maga csukja be a fülét!

– Van egy szokatlan kérésem – mondta Struan. – Szeretném, ha egy percre kifutnánk a nyílt vízre, annyira, hogy a partot ne lehessen látni, és akkor összeadna engem és Angelique-et.

– Tessék?! – most Marlowe-n volt a döbbenet sora.

Struan megismételte, amit mondott.

– Magának elment az esze! – morogta Marlowe.

– Nehogy azt higgye! – Struan most már összeszedte magát. – Hadd magyarázzam meg. – Belekezdett.

Néhány perccel később a hajópincér lépett oda hozzájuk. Látva, hogy beszélgetnek, visszament, majd megint odajött. – A szakács tiszteletét küldi, kapitány úr. Az ebéd kész. Terítve van a kabinjában. – Marlowe azonban csak intett neki, hogy hagyja békén.

– ...tehát ez az oka. Ez a magyarázata a dolgoknak. Hajlandó teljesíteni a kérésemet? – kérdezte Struan.

– Nem tehetem – rázta a fejét Marlowe. – Nagyon sajnálom, pajtás, de még soha életemben nem adtam össze senkit, és nem hinném, hogy a szabályzat lehetővé tenné.

– Az admirális engedélyezte, hogy teljesítse a kérésemet.

– Nagyon óvatosan fogalmazott: „Ha úgy óhajtja, teljesítheti.” – Marlowe egy pillanatra a távolba révedt, egy pillanatra szinte megnyílt előtte saját jövője, felderengett a jövőjét fenyegető

katasztrófa. – Maga nem ismeri úgy Ketterert, mint én. Ha itt most rosszul döntök, megnézhetem magam, lőttek a karrieremnek... – Fejét csóválva folytatta. – Nem tehetem, semmiképp nem...

– Miért nem? Nem helyesli a lépésünket?

– Az ég szerelmére, hogyan helyeselném! De az anyja nem helyesli, és Sir William is beleavatkozott a játékba... Az egyház sem járul hozzá, maguk mindketten kiskorúak. Hiába is adnám össze magukat, nem volna érvényes. Angelique pedig... Ezt egyszerűen nem kockáztathatom meg. – Egy hirtelen gondolat hatása alá kerülve a part felé pillantott. – Hacsak nem jelzem Ketterernek. Engedélyt kérek tőle.

– Ha ezt teszi, örökre elveszíti előtte az arcát. Ha azt akarta volna, hogy engedélyt kérjen tőle, azt írta volna.

Marlowe villámló szemekkel nézett Struanra. Még egyszer gondosan elolvasta az admirális üzenetét. Felnyögött: Struannak igaza van. Itt most a jövője a tét. Jóságos ég, minek is hívtam meg őket a hajóra! Apja szavai jutottak eszébe: „Ha cigánygyerekek potyognak is az égből, a flottánál akkor is az előírások és a szabályzat szerint vezesd a hajódat!” – Sajnálom, pajtás. Nem.

– Maga az egyetlen reményünk.

– Sajnálom, de nem.

Struan felsóhajtott, és kijátszotta az aduját. – Angel! – kiáltott. Angelique a második kiáltást meghallotta, és Lloyd hadnagy kíséretében visszajött hozzá. – Angel, mit szólna hozzá, ha most rögtön összeházasodnánk? – kérdezte Struan. – Marlowe kapitány összeadhat minket, ha úgy akarja. Mit szólna hozzá?

Angelique körül megfordult a világ. Nem is hallotta Marlowe szavait, aki magyarázkodni kezdett, miért nem teheti. Marlowe nyakába ugrott, megölelte, megcsókolta, aztán újra meg újra megölelte és megcsókolta Struant is.

– Ó, igen! Ó, igen... John... Marlowe kapitány, ez csodálatos! Megteszi, ugye megteszi? Jaj, nagyon köszönöm! Nagyon köszönöm! Ez csodálatos, könyörgök, könyörgök, könyörgök – kérlelte Marlowe-t abban az ellenállhatatlan stílusban, ahogy Struan már annyiszor hallotta.

– Igen, persze, hogyan, örömmel! – préselte ki magából Marlowe a szavakat, amellyel egy életre elátkozta magát. Maga sem tudta,

miért mondja, hiszen nemet akart mondani.

A kormányos vidám rikkantással tette rá a pecsétet az ügyre: – Háromszoros hurrá Marlowe kapitányra! Esküvő lesz!

Az ebéd jó hangulatban, derűs társalgástól kísérve zajlott le, de nem ettek túl sokat, és csak két-három pohár kitűnő bort fogyasztottak. Marlowe, miután meghozta a döntést, parancsot adott, hogy a hajó minden vitorláját felvonva fusson ki a nyílt tengerre. Elhatározta, hogy ha már belevág, rendesen végigcsinálja. Azt akarta, hogy a szertartás tökéletes és emlékezetes legyen.

Mielőtt azonban az ebéd végeztével pohárköszöntőt mondott volna az ifjú párra, kijelentette: – Isten a tudója, én nem, hogy ez a szertartás valóban törvényes-e. A haditengerészeti szabályzat egyetlen szóval sem említi a házasulandók életkorát, mindössze annyit mond, hogy maguknak ki kell jelenteniük előttem, hogy szabad akaratukból kelnek egybe. Kint a parton aztán... Nem tudom. Könnyen lehet, hogy végig kell csinálniuk az egyházi szertartást is. Érzésem szerint mindhármunkat ki fognak átkozni.

Angelique nem volt biztos benne, hogy jól érti-e. – De hát John, ez teljesen szabályos, nem? Ami pedig Leó atyát illeti... – rosszallóan felhúzta az orrát.

– De ugye maga nem keveredik bajba?

– Ugyan már, dehogy, az admirális engedélyezte – felelte Marlowe könnyedebben, mint ahogy valójában érzett. – De azt hiszem, eleget beszéltünk erről. Emelem ezt a poharat az egészségükre és a jövőjükre.

Angelique már felállt volna, hogy igyon, de Struan visszatartotta. – Bocsásson meg, drágám, de rossz szerencsét jelent a saját egészségükre inni. Ez egy régi szokás. A Királyi Tengerészet hajóin pedig mindig ülve isszuk az áldomást.

– Jaj, bocsánat. – Angelique ruhája ujja megbillentett egy poharat, az nekidőlt egy másiknak, harangszerűen összezsundultak. Marlowe és Struan azonnal odakapott és elhallgattatta a csengést.

Struan megmagyarázta: – Bocsásson meg, drágám, de ez is egy régi tengerészbabona. Ha hagyja, hogy a pohár csengése magától üljön el, valahol vízbe fullad egy tengerész.

– Ó! – Angelique arcáról eltűnt a derű. – Bárcsak tudtam volna, mostanáig elég sokszor...

– Idegességre semmi ok – szólt közbe gyorsan Marlowe. – Ha nem tudta, akkor nem számít. Jól mondom, Malcolm?

– Igen. Szeretnék én is pohárköszöntőt mondani, Angelique. Mégpedig John Marlowe-ra, a Királyi Haditengerészet kapitányára, akinél jobb barátom még sosem volt.

A kis kajüt megtelt nevetéssel. Kis idő múltán Lloyd hadnagy kopogott be, jelentette, hogy a fedélzeten minden készen áll.

A hajó szélbe fordult, megremegtek vitorlái és árbocai. Mindazok, akiket a szolgálat nem kötött le, kikenve-kifelve, kimenő egyenruhában felsorakoztak a fedélzeten. Minden tekintet a tatfedélzet felé fordult, ahol Struan és Angelique egymás kezét fogva állt a kapitány előtt. Marlowe – két oldalán két tengerész állt díszőrséget – a megfelelő oldalon kinyitotta a szabályzatot, s intett a kürtösnek. Diadalmas tiráda harsant. A tengerészek vigyázzba merevedtek.

– Azért jöttünk össze, hogy Isten szent színe előtt tanúja legyünk e két ember házasságának, akik...

A szertartás rövid volt, mindannyian furcsállották, hogy ilyen hamar véget ért. Struan a kisujjára húzott gyűrűt használta jegygyűrűként. Angelique-nek nagy volt, a másik kezével tartotta, hogy le ne essen. Hitetlenkedve nézte.

– Ezennel férj-feleséggé nyilvánítalak benneteket!

Miközben megcsókolták egymást, háromszoros éljen harsant, Marlowe pedig hangosan felkiáltott: – Egy kupica rumot a legénységnek! – Parancsát újabb éljenzés fogadta.

– Mrs. Struan, engedje meg, hogy elsőként gratuláljak.

Angelique a nyakába ugrott, szenvedélyesen megölelte, arcán örömkönnyek peregtek. – Köszönöm! Köszönöm!

– Nem tesz semmit – felelte. zavartan Marlowe, aztán kezét rázott Struannal. – Gratulálok, pajtás! Volna egy javaslatom... – Kurta szélroham lobogtatta meg a vitorlákat. – Menjenek le, én is jövök egy perc múltán – mondta. Máris elfordult tőlük, elfeledkezett róluk, csak a hajója érdekelte. – Forduljunk szél alá, első tiszt! Irány Jokohama, teljes vitorlázattal. A kikötőben gőz alatt beállunk a horgonyzóhelyünkre. Jelzőmatróz! Adja ide a jegyzetömbjét. Ha már látni a zászlóshajót, ezt küldje el. Marlowe írni kezdett.

Edward Gornt a Brock-ház kilátóablakában ült, lábait egy széken pihentetve, tunyán figyelte az öblöt. A szétterjedő felhők gyors ütemben borították el az eget, vihart ígértek. Gornt háta mögött Norbert Greyforth papírmunkába merülten ült az íróasztalánál. Látták, hogy a *Pearl* kifut a nyílt tengerre, de nem tulajdonítottak neki jelentőséget. – Gondolom, ez is a próbaújtához tartozik – mondta Gornt. – Még mindig el nem tudom képzelni, mi lehet olyan fontos ezen a hajón.

Greyforth csak bólogatott, de magában jót derült; tovább bogarászta a számlákat. A szobában egy ideig csend honolt, aztán Gornt szólalt meg. – Hamarosan találkozom McFayjel, hogy megbeszéljük a holnappal kapcsolatos utolsó intézkedéseket.

– Helyes. – Greyforth az utolsó levelet is aláírta, s megrázott egy csengőt. Egy perc múltán belépett a főirodistája. – Itt az egész kupac, Pereira.

– Igenis, senhor! – Az alacsony, szőke férfi enyhén keleties szeme sejtette, hogy a legtöbb társaság irodistáihoz hasonlóan, ő is eurázsiai. – Vihetik az egészet.

Pereira kiment.

Greyforthban hirtelen gyanú ébredt. – Mondja, Edward! Nem gondolja, hogy rögtön le kellene mondanunk a párbajt, és még ma este szólnunk kellene Struannak? A csapda elvégre már így is nyitva áll, nem? Csak hadd menjen Hongkongba, hadd süllyedjen még mélyebbre a szarba, hadd higgye, hogy győzött! *Eh?*

– Éppenséggel megteheti, de hát miért kíméljük? Hadd rettegjen csak egész éjszaka... Miért kellene megnyugtatnunk?

Greyforth Gorntra nézett, látta, hogy ajka rosszindulatú mosolyra húzódik. – Nem hinném, hogy maga ideillene a Brock cégbe. Magának ennyire édes a bosszú?

– Nekem, uram? – szökkent a magasba Gornt szemöldöke. – Én csak az ön érdekeit szolgálom. Nem erről volt szó?

– De igen. – Greyforth magában jót derült Gornt tiltakozásán.

– Hát akkor holnap. Most viszont... – Éles szeme a Gornt mögötti ablakon át egy füstfelhőt pillantott meg a horizonton. – Az a *Pearl*? –

Felállt, odament az ablakhoz, szeméhez emelte messzelátóját. – Nyílegyenesen halad – mondta halkán. Gornt nem tudta, mire céloz.

Az öbölben ott horgonyoztak a flotta többi hajói és a kereskedőhajók. Greyforth távcsöve a *Prancing Cloud* felé fordult. Semmi szokatlan. Aztán a zászlóshajóra. Semmi. Vissza a fregattra. Nézték. A *Pearl* gyorsan közeledett, orra alatt szinte fortyogtak a tajtékos hullámok. Megint a zászlóshajó. Semmi. A fregatt. Greyforth ki tudta venni Angelique figuráját: egy férfi mellett állt, aki nyilván Struan volt.

– Nézze! – mondta izgatottan Gornt. – Azt ott! Látja a jelzőmatrózt?

– Hol? Ja igen!

– A zászlóshajónak jelez. Az első jelzések a szokásosak – hadarta Gornt. A *Pearl* kapitánya az admirálisnak. Az üzenet a következő: K-É-R-É-S E-L-F-OG-A-D-V-Á. – Gornt egy pillanatig zavarodottan nézett Greyforthra. Ez mit jelent?

– Figyelje, válaszol-e a zászlóshajó! – reccsent rá Greyforth. – Hol a fenébe tanulta meg a flotta zászlójelzéseit?

– Virginiában. Norfolkban, uram. Gyerekkoromban sokat néztem a hajókat, afféle hobbimmá vált. Aztán apám szerzett egy könyvet, egy amerikaiat meg egy britet, azokban benne voltak a leggyakoribb üzenetek meg a kódok.

– Minden zászlójelzést el tud olvasni? Mindenféle kódot? – kérdezte – Greyforth, már törve a fejét, hogyan vehetné hasznát Gornt e képességének. – A Struan zászlójelzéseit is el tudja olvasni?

– Ha a szokásos nemzetközi jelzéseket alkalmazzák, akkor igen, de ez nem valószínű. A Brocknak is megvan a maga külön... Egy pillanat, üzenet a zászlóshajóról: K-E-T-T-E-R-E-R A-D-M-I-R-Á-L-I-S-T-Ó-L A P-E-A-R-L K-A-P-I-T-Á-N-Y-Á-N-A-K. A-Z-O-N-N-A-L T-É-R-J-E-N V-I-S-S-Z-A A H-O-R-G-O-N-Y-Z-Ó-H-E-L-Y-É-R-E. K-I-K-Ö-T-É-S U-T-Á-N A-Z-O-NN-A-L J-E-L-E-N-T-K-E-Z-Z-E-N V-E-L-E A Z-Á-S-Z-L-Ó-S-H-A-J-Ó-N. Az utolsó szokványos szöveg: NYUGTÁZZA. – Gornt gyors pillantást vetett Greyforthra. – Mit jelent ez, a „vele”, Mr. Greyforth? Csak nem Struanra céloz?

– Telitalálat!

– Az üzenet vételének szokásos nyugtázása. – Gornt leengedte a távcsövet, és megdörzsölte a szemét. Az erős figyelem-

összpontosítástól kissé megfájdult a feje. – Telitalálat? Ön tudja, mit jelent ez az egész?

– Hogy mi olyan fontos a *Pearl* körül? Az a tetves Marlowe kapitány. – Greyforth egy pillanat alatt elmagyarázta.

– Összeházasodtak? – kiáltott fel Gornt. – Ön egy zseni, uram!

– Álmomban sem hittem volna, hogy Ketterer belemegy, de a jelek szerint mégiscsak belement. Vajon miért? Nem nyer általa semmit! – Greyforth nem értette. Gondolkozott, aztán gyűlölködve elmosolyodott. – Hacsak nem azért rendelte Struant és Marlowe-t a hajójára, hogy ott helyben érvénytelennek nyilvánítsa a szertartást, és ezzel még mélyebbre nyomja Struanba a kést.

– Megteheti?

– Ha kíváncsi az igazságra, megmondom: ez a disznó gyakorlatilag azt csinál a flottával, amit akar. – Greyforth a köpöcsészébe sercentett. – A flottánál mindenki úgy táncol, ahogy ő fütyül. Ez kötelességük.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy törvénytelen dologra is kényszerítheti őket?

– Fogalmazzunk inkább úgy, hogy ha nem engedelmeskednek neki azonnal, komoly következményekkel kell számolniuk. Ez lehet korbács, akasztás, hajó alatti áthúzás. Ha neki úgy tetszik, bármelyik pillanatban fölakasztathatja magát valamelyik keresztrúdra, aztán mondhatja, hogy félrevezették a beosztottjai... Bármely hadbíróság hitelt ad neki. Maga viszont halott.

– Akkor hogy lehet az, hogy ön... hogy ön ilyen nyíltan szembefordul vele, Mr. Greyforth?

– Úgy, hogy Ketterer tiszteli a törvényt. Ezeket így tenyésztik a flottánál. Ő is tiszteli a feljebbvalóit. És itt van Ványadt Willie, aki a fölöttese. Ő az igazi oltalmazónk, ő véd meg minket Ketterertől, a tábornoktól, a japcsiktól és minden mocskos ellenségünktől... Ketterer flegmájától viszont nem védi meg ezt a taknyos Struant.

– Nos, Marlowe kapitány, Struan azt kérte öntől, hogy vigye ki a nyílt vízre, és adja össze Miss Angélique Richaud-val?

– Igenis, admirális úr. – Marlowe vigyázzban állt az admirális előtt, de képtelen volt olvasni az arcából. Ketterer a zászlóshajó

nagykajütjének asztalánál ült, mellette a zászlóshajó kapitánya, háta mögött a szárnysegédje.

– És maga összeadta őket, noha tudta, hogy mindkettő kiskorú?

– Igen, admirális úr.

– Legyen szíves, napszálltára nyújtsa be írásban a jelentését, amelyben pontosan rögzíti, mikor, hol és mi történt. Leléphet!

Marlowe szalutált, hátraarcot csinált, és az ajtó felé indult. Ketterer a zászlóshajó kapitányához fordult. – Donavan kapitány, volna szíves utánanézni, mit mond a szabályzat ezzel kapcsolatban?

– Igenis, admirális úr! – A kék szemek könnyörtelenül villogtak. A cserzett és ráncos arcú Donavan hírhedten szigorú kapitány volt, bibliaként tisztelte a haditengerészet szolgálati szabályzatát.

– Rendben van, akkor egyelőre ennyi. – Ez volt az utolsó szó, amit Marlowe még hallott, mielőtt becsukta maga mögött az ajtót.

Struan odakint várta, az admirális ajtaja előtt álló két őrgyanakodva figyelte. – Jézusom, rosszul van?

– Á, dehogy! – Marlowe igyekezett nyugodtnak mutatkozni. – Az admirális nagyon helyesen írásbeli jelentést akar, ennyi az egész. Visszamegyek a hajómra. Még találkozunk. – Mielőtt még kiléphetett volna, nyílt a kajüt ajtaja, Donavan kapitány viharzott ki rajta, alig reagálva Marlowe tisztelgésére. A kajüt ajtajában megjelent az admirális szárnysegédje: – Mr. Struan, az admirális úr kéri, hogy szíveskedjék befáradni hozzá.

Struan bebicegett a kajütbe. A szárnysegéd nem követte, csak becsukta mögötte az ajtót. Mielőtt elment, Marlowe szeme egy pillanatra összevillant a szárnysegédével, de semmit nem tudott kiolvasni belőle – a matrózok előtt természetesen nem beszélhették meg a történeteket.

Ketterer, immár egyedül a kabinban, intett Struannak, hogy foglaljon helyet. – Egyfelől szeretnék gratulálni önnek – mondta komor hivatalossággal és kezét nyújtva.

– Köszönöm, admirális úr. – Struan megrázta Ketterer kezét; erősnek találta a szorítását, de a tenyerét puhának. – És másfelől?

– Másfelől viszont úgy tűnik, még elég sokat kell munkálkodnia ahhoz, hogy megtartsa az ígéretét.

– Tessék?

– Nagyon úgy néz ki, hogy a kollégái előtt tett bejelentésével csak felbolygatta a darázsfészket. Sir William alig győz válaszolni a panaszokra.

– Én azt ígértem, hogy megteszem, ami tőlem telik.

– Ennél többre van szükség, Mr. Struan.

– Elnézését kérem, admirális úr, de ezt hogy érti?

– Nem várok el se többet, se kevesebbet annál, amit megígért.

Csend támadt. Struan eltökélte, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni, ugyanakkor azt sem téveszti szem elől, hogy ennek az embernek köszönheti a házasságát. Ez azért túlzás, igazította ki magát. Ketterer csak lehetővé tette, hogy lehetséges legyen: John Marlowe bátorsága és kezdeményezőkézsége kellett hozzá. – Marlowe kapitánnyal ugye nincs semmi probléma?

– Marlowe kapitányra a haditengerészet szolgálati szabályzata vonatkozik.

– Igen, természetesen. De érzésem szerint azzal, hogy összeadott minket, nem sértette meg a szolgálati szabályzatot, admirális úr. Gondosan elolvastam a vonatkozó bekezdést, abban egy szó sincs semmiféle életkorról.

– A szolgálati szabályzatban az is benne van, hogy az ily módon kötött házasság szükség esetén azonnal felülvizsgálható. Esetünkben ez a helyzet.

– Azt akarja mondani, hogy mégsem vagyok házasember?

– Én csupán arra szeretnék rámutatni, Mr. Struan, hogy a haditengerészetnél a szokatlan eseményeket ki szoktuk vizsgálni.

Struan kényszeredetten elmosolyodott. – Nagyon helyes. Én... – Azt akarta mondani, hogy „azt olvastam”, de menet közben megváltoztatta a kifejezést. – Én úgy értelmeztem a parancsot, hogy az felhatalmazza Marlowe kapitányt.

Ketterer felvonta egyik szemöldökét. – Marlowe kapitány megmutatott magának egy lepecsételt parancsot?

– Értelmezésem szerint az utasítás felhatalmazta, hogy... Megvallom, eredeti szándékom ellenére megkértem Marlowe kapitányt, hogy szó szerint ismertesse velem a parancs szövegét.

– Sejtettem, hogy ezt fogja tenni – jegyezte meg szárazon az admirális.

– Ezek szerint a felhatalmazás titkos volt?

– Az utasításom egyértelműen leszögezte: ha ön valamilyen szokatlan szívességet kér tőle, teljesítheti – ha ő, Marlowe kapitány akarja. Tegnap éjjel ön valami olyasmit említett nekem, hogy szeretne kihajózni a nyílt vízre, ahonnan már nem látszik a föld. Az ön szokatlan kérése másra nem vonatkozhatott... Marlowe parancsa úgy szólt, hogy a hajót a zászlóshajó látótávolságán belül próbálja ki.

Struan úgy érezte, lassankét megnyílik alatta a föld. – Ezt ön joggal gondolhatta, uram. De ha valamilyen félreértés történt, az részemről és nem Marlowe kapitány részéről történt.

– Ezt nem fogom szem elől téveszteni, Mr. Struan.

Struan figyelmesen nézte és még figyelmesebben hallgatta az idősebb férfit, szerette volna kitalálni, hova akar kilyukadni. Tartott tőle, hogy csak valamiféle macska-egér játékot űz vele. – Megkérdezhetem, admirális úr, hogy ha csak egy ilyen könnyen félreértelmezhető formában is, de miért adott ilyen engedélyt Marlowe kapitánynak? Tegnap este nem hittem volna, hogy bármiféle formában is hajlandó rá.

Ketterer admirálisnak régen volt szerelme, Consuela jutott eszébe, s hogy ők még ennyi esélyt sem kaptak a sorstól. – Egy hirtelen szeszély hatására, Mr. Struan – válaszolta –, és abban a hiszemben, hogy ön teljesíti az ígérését.

Felállt, odament az italosasztalkához. Furcsa módon fiatalosnak érezte magát. – Sherryt?

– Köszönöm. – Struan már állt volna fel, de megtántorodott a váratlanul megbillenő padlón.

– Majd én hozom! – Ketterer töltött, s odavitte Struan poharát. – Egészségére! – Koccintottak. Ketterer ivott egy hosszú kortyot. – Nézze, fiatalember... – mondta szokatlanul halkán és barátságosan. – Én természetesen beszélni fogok Sir Williammel, és ismertetem vele, mit mond a történetekre vonatkozóan a haditengerészet szabályzata. Több mint valószínű, hogy Marlowe kapitány jelentését megfelelő megfontolás után elfogadom... A mi tisztjeinknek sohasem szabad elfelejteniük, hogy egyéni akcióikért felelősséggel tartoznak. Viszont Marlowe kapitány az ön szavaival élve „nem kerül semmiféle bajba”. De ez is maradjon köztünk. Rendben?

– Rendben, admirális úr. Köszönöm. Megteszem, amit ígértem. – Struan mély lélegzetet vett. – Ezek szerint a házasságom

törvényes?

– Ez attól függ, hogy ön honnan nézi. Ami a haditengerészetet illeti, véleményem szerint igen. Tehát következésképpen a polgári jog szerint is annak kell lennie. Ami viszont a két egyházat illeti, készüljön fel a lehető legrosszabra... Még egyszer gratulálok. Adja át jókívánságaimat Mrs. Struannak is... Természetesen nem az admirálisét, hanem a magánemberét.

43

Napszálltára a hír bejárta az egész kolóniát, Drunk Townt és Josivarát.

Azonnal megkezdődött a spekuláció, heves viták bontakoztak ki, harsány elméleti előadásokat tartottak az ilyen és hasonló házasságok értékéről. Néhányan úgy vélekedtek, hogy a szertartás a legteljesebb mértékben törvénytelen, mások dühösen tagadták. Drunk Townban sokan összeverekedtek, egy kocsmá le is égett. Leó atya a hírek szerint szélütést kapott, Tweet tiszteletes a rossz nyelvek szerint Sir Williamnél verte az asztalt, a Klubban a két örök ellenfél, Lunkchurch és Green szokás szerint összeverekedett – szokás szerint mindkettőt kipenderítették.

Struan és Angelique a gőzkutter kajütjében ült. Már csaknem kiértek a mólóhoz. Egymás kezét fogva nézték a mólón összegyűlt zajongó, füttyögő, kurjongató gratulálok seregét, köztük Jamie McFayt. A beígért rossz időből nem lett semmi, délután épp csak szemerkélt egy kicsit az eső. A szél még fújt, az égbolt borult volt, de ez sem hűtötte le a fogadásukra összegyűlt emberek kedélyét.

– Hát ezt is megéltük, Mrs. Struan – ölelte magához Struan Angelique-et. Angelique megcsókolta és a fülébe súgta: – Igen, drága férjem... Jaj, Malcolm, olyan fura ezt így kimondani, olyan különös és olyan csodás... De ugye nem álmodom?

– Nem. És én is ugyanígy érzek.

A kutter megbillent a hullámverésben, egymáshoz taszította őket. A parton állók csoportja felől nevetés hallatszott, újabb éljenzések, kiáltások harsantak. A kutter kikötött. A matrózoknak ki sem kellett szállniuk, segítőkész kezek tucatjai nyúltak a kikötőbakok felé hajított kötelekért.

– Gratulálok, tajpan! Gratulálok Mrs. Struan! – kiáltotta McFay az ünneplők tömegéből. Kalapok repültek a levegőbe.

Gornt és Norbert Greyforth a Brock-ház egyik emeleti szobájából nézte a jelenetet. A házak előtt végig mindenütt kínai szolgák álltak s bámultak düllelt szemekkel, az északi kapunál értetlen tekintetű szamurájok csoportosultak. Követek és követségi alkalmazottak

bukkantak elő a követségi épületekből: Sir William szigorú arccal, mellette a mosolygó Phillip Tyrer és a fekete szemöldökű, dühös ábrázatú Michaelmas Tweet, a szélesen mosolygó és hangosan éljenző Szergejev, az amerikai zászlót lobogtató, üvöltve gratuláló Dmitri Syborodin. Seratard-t és André Poncint majd felvetette az öröm, hogy végre mégiscsak nyélbe ütődött a házasság.

– André, amint lehet, hozza be hozzám azt a lányt! Jézusom, ez az ostoba liba beavathatott volna minket... A maga feladata, hogy kézben tartsa! – sziszegte Seratard a szája sarkából, miközben lelkesen integetett az ugyancsak integető Angelique-nek. – A *Code Napóleonnak* megfelelően Struannak azonnal írnia kell egy végrendeletet, legyen rá gondja, André, hogy ez megtörténjen. Csak a jó ég tudja, miféle mocskos trükkökkel próbálkozik majd Ványadt Willie. Bármit mond is, a mi álláspontunk szerint a házasság törvényes, és ragaszkodnunk kell a francia törvények tiszteletben tartásához. Szóljon Leó atyának, hogy a jövő héten celebrálja a rendes szertartást... *Mon Dieu*, nézze azokat a hülyéket!

Angelique-et és Struant lassan elborították az ünneplők. Egyre nehezebben törtek maguknak utat az emberek között, mindenki meg akarta csókolni a menyasszonyt, mindenki meg akarta szorítani Struan jobbát, és mindenki előbb, mint a többiek.

Angelique-et pánik kerülgette. A tömeg hömpölygött, kavargott körülötte, Struan a botjával hadakozva próbált helyet csinálni neki, másik oldalán Jamie McFay lökdöste félre gorombán az útjába állókat, mígnem a tömeg egyik tagja, egy borvirágos orrú férfi, tolakodó szomszédja orrába csapott. Csúnya tömegverekedés kezdődött. Sir William odakiáltott az egyik tengerészkatonának: – Menjenek, tisztítsák meg előttük az utat, de siessenek, az ég szerelmére, mert összenyomorítják őket! – A négy tengerész rohanni kezdett. – Phillip! Menjen eléjük, futólépésben hozza Struant az irodámba!

Az őrmester hatalmasat kiáltott: – Hé, emberek! – A tömeg ördögei, akik időnként minden tömegben felbukkannak, hirtelen eltűntek. A négy tengerész határozott léptekkel indult előre, helyet csinált az ifjú párnak. – Viselkedjenek épeszűen! Adjanak helyet a hölgynek! – A tömeg engedelmeskedett.

– Jól érzi magát, Angel? – kérdezte Struan.

– Ó, igen, szerelmem. – Most, hogy volt már egy kis tere, Angelique halálfélelme feloldódott. Megigazította a kalapját: eltört a tolla. – Ezt nézze meg!

– Engedjék meg, hogy segítsék önöknek – mondta fontoskodva Tyrer, és intett a többieknek, hogy hátráljanak. – Lépjenek már hátrább! Nem látják, hogy halálra ijesztették Mrs. Struant? Jól érzi magát, Angelique? Malcolm, nincs semmi baja?

– Kutya bajunk! – felelte Struan. Most, hogy elmúlt a veszély, szinte elöntötte a boldogság. Hangosan felkiáltott: – Köszönöm a jókívánságokat! A Klubban mindenki a Nemes Ház vendége!

A tömeg rohanva tódult a Klub felé, kisvártatva csak Struan, Angelique, McFay, Phillip Tyrer és a savanyú képű Michaelmas Tweet maradt a helyszínen: – Mr. Struan, ez a szertartás teljesen törvénytelen, kénytelen vagyok önt figyelmeztetni, hogy...

– Lehet, hogy igaza van, tiszteletes úr, de én ellenkezőképpen vagyok értesülve – mondta határozottan Struan. Már kész terve volt Tweet tiszteletessel kapcsolatban, ugyanígy Leó atyával és Sir Williammel kapcsolatban is. – Volna kedve holnap délben benézni hozzám az irodámba? Legyen nyugodt, meg lesz elégedve. – Struan odasúgta McFaynek: – Terelje el! – majd a többiekhez fordult: – Irány az iroda, amilyen gyorsan csak lehet!

Angelique sziszegve odaszólt Tyrernek: – Siessünk, Phillip! – Előreszaladt, hogy elkerülje a futólépésben közeledő testes, reverendás Leó atyát. A ház előcsarnokában ott várt rájuk a felsorakozott személyzet, élükön Vargasszal. Csen szélesen vigyorgott. Angelique idegesen felkacagott. – Nem akarok beszélni Leó atyával!

– Miért nem? – Phillip Tyrernek is fülíg ért a szája. – Most már házasok, és kész! Sir William legalábbis egyfolytában a plafonon van, mióta meghallotta. Káromkodva szidja a haditengerészetet, Ketterert, Marlowe-t... úgyhogy, gondolom, a házasságuk érvényes. Engedjék meg, hogy gratuláljak, és megcsókoljam a menyasszonyt. – Nem várt engedélyre, testvériesen megcsókolta Angelique-et.

Struan és McFay e pillanatban lépett be a kapun.

– Zárja be! – szólt oda Struan McFaynek. McFay Vargas segítségével udvariasan, de határozottan kítaszírgált néhány még mindig kitartó kereskedőt, majd becsapta és bereteszelte a kaput.

Leó atya ebben a pillanatban ért oda, megrángatta a kilincset, aztán döngetni kezdte a kaput. A társaság úgy menekült, mint egy csintalan gyerekcsapat. Az irodába érve mindannyian székekre rogytak, csak Struan maradt állva.

– Pezsgőt, Csen! Köszönöm, Vargas, viszontlátásra! – mondta, majd Csenhez fordulva kantoni nyelvjárásban folytatta: – Nyisd ki a pezsgőt, te kis olajosságú!

Jamie McFay becsukta az ajtót, és lerokadt az utolsó székre.

– Ajíjje...! – mondta Struan; ereiben úgy pezsgett a vér, mint a pezsgőben a buborékok. – Nem hittem volna, hogy így alakul. Phillip, magának még egyszer köszönöm a jókívánságait, magának is, Jamie. Nem történt semmi baja, Angel?

– Nem, Mr. Struan, csodálatosan érzem magam. Köszönöm.

– Hát ez csodálatos hír, Mr. Struan – mondta Phillip Tyrer. – Egyébként Sir William a lehető leghamarabb látni szeretné.

Olyan udvariasan, de mégis olyan határozottan mondta, hogy a szobában mindenki azonnal tudta: Sir William üvöltve közölte vele a parancsot. Hirtelen csend támadt, aztán hisztérikusan felnevettek.

– Holnap délután boldogan – mondta Struan.

Poharaik hamarosan megteltek, majd még gyorsabban kiürültek. Mindenki egyszerre beszélt, senki sem figyelt a másokra. Óvatosan résnyire nyílt az ajtó: Vargas odaintette magához McFayt, és súgott neki valamit.

McFay bólintott. – Egy perc, és ott vagyok. Bocsásson meg egy pillanatra, tajpan. Ang... Mrs. Struannak jött üzenet. Mr. Seratard szeretne a lehető leghamarabb személyesen gratulálni a követségen. A... a pap meg szeretne most rögtön mindkettejünkkel beszélni.

– Először is igya meg a pezsgőjét, Jamie. Vargas, legyen szíves, üzenjen át Seratard-nak, hogy ő lesz az első, akit fölkeresünk, de előbb mondja meg Leó atyának, hogy jöjjön vissza holnap délután ötre, ide az irodámba. – Vargas eltűnt. Struan észrevette, hogy Angelique homloka egy pillanatra elfelhősödik. – Majd én beszélek vele, Angel, magának nem kell. Megígérem, hogy vasárnapra lecsillapodnak a hullámok. És amint besötétedik, kilopakodunk a kutterhez.

– A kutterhez? De hát miért, Malcolm?

– Meglepetés: a *Prancing Cloudon* vacsorázunk, ott is töltjük az éjszakát, aztán holnap megint meglepetés következik... És még a nászutat is meg kell beszélnünk. Egy óra múlva indulunk, nem kell átöltöznie, Ah Szonak már szoltam, hogy csomagolja össze a ruháit, már ott is vannak a hajón. – McFayhez fordult: – Miért kell elmennie? Miről van szó?

– Találkozóm van Gornttal, ebben a nagy izgalomban egészen elfeledkeztem róla. Kint vár. Vargasszal üzent, hogy mindkettejüknek gratulál, és adjam át Norbert gratulációját is.

– Köszönje meg neki a nevemben, de a másodikra ne reagáljon.

– Az én nevemben is köszönje meg, Jamie – mondta Angelique.

– Természetesen, Mrs. Struan. – McFay próbálta megszokni az új megszólítást, de nehéznek és mesterkéltnak találta; ez a két szó mindig Tess Struant idézte fel benne.

– Angelique – mondta Struan –, tudja mit? Frissítse föl magát, én is ezt teszem, aztán egy óra múlva indulunk... Épp csak elintézzük néhány dolgot Jamie-vel. – Megcsókolták egymást, Angelique távozott. Struan kantoni nyelvjárásban odaszólt Csennek, hogy készítsen fürdővizet a feleségének és neki. – Aztán kimegyünk a *Prancing Cloudra*. Minden elő van készítve?

– Igen, uram!

– Helyes. Neked pedig azt ajánlom, néma légy, mint a denevér, és elégedett, mint a dagonyázó disznó. – Tyrerhez fordulva barátságosan, angolul folytatta. – Ugye megbocsát nekünk, Phillip...? Holnap nagy ünnepségek kezdődnek, esküvői lakoma és ilyesmi. Mennek majd a hivatalos meghívások. Kérem, adja át Sir Williamnek üdvözetemet, azt pedig, hogy a mai estét a *Prancing Cloudon* töltjük, kérem, ne említse senkinek... Még Sir Williamnek se. Nem akarom, hogy részeg gratulációk evezgessenek a hajó körül. Nyugalmat szeretnénk. Világos?

– Tökéletesen érthető. Engedje meg, hogy ismét gratuláljak. – Tyrer örült, hogy távozhat. Mielőtt még Fudzsikóhoz indulhatott volna, előbb Hiragával kellett találkoznia, hogy befejezzenek egy újabb levelet Andzsó tairó részére. Sir William és Seratard ma reggeli haditanácsa után, amelyen ő maga és André Poncin is részt vett, tisztázták a Jedo ellen foganatosítandó büntetőintézkedések utolsó részleteit is. Poncin odasúgta neki: „Fudzsiko már ég a

vágytól, hogy lássa, minden meg van beszélve. Azt üzeni, japán vacsorával várja magát, úgyhogy éhesen és szomjasán menjen. De azért ne feledje, hogy szigorúan kell viselkednie. Ezt már én mondom.”

Most, hogy kettesben maradtak, Struan arcán némiképp megmutatkozott a fáradtság. – Töltene nekem egy pohárral, Jamie? Köszönöm. Minden meg van szervezve?

– Ma estére igen, és holnapra is. Ah Tok és Ah Szo már a hajón van a bőröndökkel, Csen magával és Mrs. Struannal megy ki. Tudomásom szerint rajtuk, Strongbow-n, rajtam és most már Phillipen kívül senki sem tudja, hogy a vízen töltik az éjszakát.

– Helyes. Phillipnek hiba volt az orrára kötni, de most már mindegy – mondta Struan. – Nem fog fecsegni. Gornt mit akar?

– Csak az utolsó részleteket megbeszélni. – McFay Struanra nézett. – Most, hogy megházasodott... Ez sem számít?

– Számíthat, de ha Norbert nem kér bocsánatot, akkor ez sem.

– Gornt szeretne magával négyszemközt beszélni, ha van egy perce.

– Küldje be.

Gornt barátságossága szinte besugározta a szobát. Struannak úgy rémlett, mintha egy nagyon régi barátját látná. – Pezsgőt?

– Köszönöm, tajpan. Engedje meg, hogy gratuláljak.

– Köszönöm. Egészségére!

– A magáéra!

– Bocsásson meg, de ha lehet, gyorsan. Holnap több időm lesz. Miről van szó?

– Csak annyit szeretnék közölni, hogy Mr. Greyforth hajlandó elfogadni a feltételeit. Nem lesz párbaj.

Struan elmosolyodott. – A nap híre után ez a második legjobb.

– Egyetérték. – Gornt arca elkomorodott. – Már ha Norbert komolyan gondolja.

– *Eh?*

– Én azt mondanám, készüljön fel minden eshetőségre. Sajnálom, hogy ilyen ünneprontó módon kell viselkednem, ezen a nagy napon, de szerettem volna figyelmeztetni. Biztos, hogy Norbert meg fogja gondolni magát.

Struan egy ideig fürkész tekintettel méregette Gorntot, aztán bólintott. Norbertnél és az egész Brock famíliánál az aljasság megszokott dolog. Összekoccant a poharuk. – Egészségére!

Mindketten jól érezték magukat egymás társaságában. Struan valami furcsaságot érzékelt Gornt körül, de nem tudta megállapítani, mi lehet az. – Még mindig úgy gondolja, hogy holnap kiszolgáltatja nekem az információt, amire szükségem van?

– Igen, persze. – Gornt felállt. – És a szerződésem?

– Már készen van. Holnap tanúk előtt aláírom.

– Köszönöm. Hát akkor a holnapi viszontlátásra. És még egyszer gratulálok.

– Úgy veszem észre, maga legalább annyira várja a holnapot, mint én – mondta Struan.

Gornt ránézett. – Igen. Nagy nap lesz.

– Kedves tőled, hogy meghívtál, Raiko-szan – mondta mosolyogva Meikin. Egymással szemben térdeltek. – Nagyon rég nem láttalak. – Meikin az Akácvirág Ház és Koiko mama-szanja volt, s most Raiko külön lakosztályának legbelső szobájában beszélgettek.

– Megtisztelsz – válaszolta Raiko. Örült régi barátnőjének, bár kissé meglepte, hogy Meikin ilyen nagy hirtelen eleget tett meghívásának. – Kérlek, fogyassz egy kis harapnivalót. Az angolna különösen ízletes. Szakét vagy gajdzsin konyakot?

– Előbb szakét, ha lehet. – Meikin átvette a csészét a figyelmes szolgálólánytól. Jól mehet az üzlet, gondolta, ahogy körülnézett az elegánsan berendezett szobában. Jól mehet a Három Pontynak.

Raiko elértette a pillantását. – Nehéz időket élünk, de szerencsére a gajdzsinok nem sokat értenek a pénzhez, és bármennyire gusztustalanok is, jól fizetnek. – A két asszony felkacagott, de közben figyelte egymást.

Miután elfogyasztották az ételt és elbocsátották a szolgálólányokat, Raiko elővette legjobb konyakját, és megtöltött két csészét. – Az egészségre és a pénzre!

– A pénzre és az egészségre! – Meikin még soha életében nem ivott ilyen finom italt. – Azért a gajdzsinoknak is vannak jó

tulajdonságaik.

– A borok és az erős alkoholos italok dolgában igen, ha másban nem is – felelte bölcsen Raiko. – Kérlek, engedd meg, hogy adjak neked egy palackkal. Az egyik furanszu vendégem hozta.

– Köszönöm. Örülök, hogy ilyen jól megy az üzlet, Raiko-szan.

– Mindig mehetne jobban.

– És Hinode? – kérdezte Meikin; övé volt a szerződés szerint a haszon fele. – Továbbra is rendben megy minden?

– Esedékes az újabb részlet, de az illető késik. De kipróbálok belőle. – Meikin felkacagott. – Nem kétlem. Remekül értesz az üzlethez! – Meghajolt Raiko felé.

– Az illető azt mondta, hogy néhány napon belül nagyobb összeget kap. Valószínűleg újabb fülbevalókat.

Angélique fülbevalóit Meikin adta el, meglehetősen nagy haszonnal. Az előleg, amelyet a vendég Hinode szerződésének megkötésekor letett, több mint elegendő volt, hogy egy évig fedezzen minden költséget. – Hinode hogy van?

– A furanszu nem rossz ember – mondta Raiko. – És Hinode tud a kórságról. Elfogadja Furanszu-szant. Elfogadja, hogy ez a karmája.

– Nem mutatkoznak még jelek?

– Nem, semmi. De Hinode mindennap megvizsgálja velem testének azokat a részeit, amelyeket ő nem láthat a tükörből sem.

– Ez különös, Raiko-szan. – Meikin megigazította az egyik fésűt a hajában. – És, ha mutatkozik valami olyasmi jel, amit nem lehet elkendőzni... A késhez nyúl?

Raiko vállat vont. – Azt nem lehet tudni.

– Hinode elárulta neked, miért fogadja el ezt a karmát?

– Nem. Egy szót se mondott róla. De én kedvelem ezt a lányt. – Raiko ivott néhány korty konyakot. A szesz és a ritka öröm, hogy legrégebb és legbizalmasabb barátnőjét fogadhatja, egészen áthatotta bensejét. Maiko korokban elválaszthatatlanok voltak, ifjúkorukban egymás kedvesei, minden titkukat megsúgták egymásnak.

– Furanszu-szan ma este meglátogatja Hinodét. Ha akarod, figyelheted őket egy darabig.

Meikin kuncogni kezdett. – Régóta túl vagyok már azon, hogy érdekeljen vagy felizgasson mások gyömöszköldése... Még a jól

felszerelt gajdzsinoké sem izgat. – Meikin is örült, hogy itt lehet régi barátnőjénél. – Hinode dolga tehát el van rendezve. Helyes. Na és most?

– És most? – Raiko egészen lehalkította a hangját. – Megtudtam néhány nagyon fontos dolgot a gajdzsinok haditervéről.

Meikin arca lassan kipirosodott és ugyanolyan feszültté vált, mint társnőjéé. – Jedo?

– Igen.

– Ez nagyon értékes információ lehet, de megbocsáss, nagyon veszedelmes is.

– Tudom, de még veszélyesebb volna lemondani róla. Megfelelő ember kezében ez az információ nagyon értékes lehet.

Meikin az ujja hegyével letörölt egy csepp konyakot az ajka fölül, de lehetett izzadságcsepp is. – Ha egyszer egy ilyen információt eladnak, akár helytállónak, akár hamisnak bizonyul, ott fejek hullanak.

– Ez igaz. – Raiko tisztában volt a veszéllyel, mégis úgy érezte, évek óta nem volt része ilyen kellemes izgalomban. Soha nem volt részese a jedói politikának, de Hiraga közelsége és hogy elég sokat tudott a sisikről, kedvet csinált neki hozzá. Megremegett a gondolatra, hogy az ő feje is lándzsahegyre kerülhet. Félt, de ugyanakkor kellemes borzongások járták át.

– Igazad van – suttogta –, de vannak információk, amelyek megérik a kockázatot. És... és ha én tudnám, hogy magas rangú tisztviselők mit terveznek titokban a gajdzsinok ellen, elképzelhető, hogy kölcsönös hasznunkra tudnék vevőt találni. – Raiko gondosan ápolt parókája tövében izzadságcseppek ütöttek ki. Egy parányi, rózsaszín papír zsebkendővel letörölte. – Meleg van, *neh?*

– Nem olyan meleg, mint a tűz, amelyben esetleg találhatjuk magunkat.

– Szerinted mennyit érhet a támadás napjának ismerete és a gajdzsinok csataterve?

Furanszu-szan ma délelőtt több mint elegendő részletet közölt vele ahhoz, hogy még a legszkeptikusabb vevőt is bőkezűségre ösztönözze.

Meikin érezte, hogy felkalapál a szíve. Titokban remélte, hogy Raiko meghívása valami ilyesminek szól. Az utóbbi két esztendő

során Kacumata szenszei gyakran – bár burkoltan – célozgatott rá, milyen értékesek lehetnek a gajdzsinokra vonatkozó hírek. Örült azért is, mert az utóbbi napokban a bakufu valamennyi kéme utasítást kapott, hogy figyeljék Jokohamát, fedjék fel a gajdzsinok titkait, s gazdag jutalmat ígértek annak, aki rájön, ki az, aki titkos információkat szolgáltat ki az ellenségnek. Az, hogy Raiko tette meg az első lépést, döntő volt: valójában Raiko volt az egyetlen személy, akiben megbízott ebben az életveszélyes játékban. – Mikorra várható a támadás?

– Lehetséges volna, hogy én is kapjak cserébe néhány titkot, amelyek érdekelnék a gajdzsinokat?

Meikin hátravetette a fejét, úgy kacagott hosszan, hangosan. Igen, Raikóban meg lehet bízni.... Hacsak nem az életéről van szó. Egy ilyen állandó hírforrás nagyon értékes lehet. Nemcsak a pénz, hanem az ügy, a szonnó-dzsói miatt is! És mert a gajdzsinokat ezen a módon folyamatosan el lehet látni gondosan megtervezett hamis információkkal.

– Raiko, régi barátnőm – mondta halkán –, nekem semmi kétségem afelől, hogy Andzsó tairó vagy Josi nagy pénzt hajlandó fizetni ezekért az értesülésekért. A kérdés csak az, hogyan adjuk át nekik a titkot, és hogyan kerüljön hozzánk a pénz anélkül, hogy kiszolgáltatnánk magunkat. Ez a nehéz kérdés.

– Konyakot, Meikin-szan? – Raiko töltött; egészen elgyengült az izgatottságtól. – Ha van ember, aki meg tudja oldani ezt a feladatot, akkor az te vagy.

A két asszony mosolyogva méregette egymást.

– Lehet – mondta Meikin.

– Igen. Talán egyelőre elég is ennyi. Később is folytathatjuk, akár holnap is, ha neked megfelel. Gondoskodhatnék az esti szórakozásodról? Nem vagy nagyon fáradt?

– Köszönöm, nem, nem vagyok fáradt. A Jedóból induló hajó nagyon kényelmes volt, alig volt utasa, a tenger sima, szolgálóim pedig gondoskodtak róla, hogy a kapitány a legcsekélyebb kívánságomra is pattanjon. – Meikin közvetlenül napszállta előtt érkezett a falu mólójához. – Megkérdezhetem, mit javasolsz?

– Van egy gésánk, bár nem olyan kitűnő, mint a tiétek, viszont van néhány fiatalember, aki esetleg megfelelőt tudna nyújtani. – Raiko

szeme sarkát ráncokba gyúrta a mosoly, ahogy eszébe jutottak közös fiatalságuk szép napjai. – Vagy talán egy maiko?

Meikin felkacagott és ivott egy korty konyakot. – Ez kellemes változatosságot jelentene, és a régi szép időkre is emlékeztetne, Raiko-szan. Rendben van. Szerintem is elég mára a komolyságból. Beszéljünk inkább a régi szép időkről, és hogy van a fiad.

– Jól van, egyre magasabbra kapaszkodik a Gjokojama létráján.

– Ha gondolod, szólhatok egy-két jó szót az érdekében, bár valószínűleg fölösleges. A fiad ugye most lesz huszonnégy éves, neh?

– Huszonhat. És a te lányod?

– Hála légyen az összes gazdag és szegény isteneknek, sikeresen férjhez adtam egy gosihoz, úgyhogy a gyerekei már szamurájok lesznek. Már van is egy fia, csak az a baj, hogy a férje két kézzel szórja a pénzt. – Meikin megcsóválta a fejét, aztán fölkacagott. – De nem panaszkodom. Miért is panaszkodnék, mikor más se teszek, mint néhány gazdag öregember értéktelen nedveit arannyá változtatom. *Neh?*

Kacagásuk gyöngyözésébe léptek nesze vegyült. Kopogtattak a sódzsin. – Úrnőm!

– Tessék, Cuki-szán!

A maiko résnyire félrehúzta az ajtót, s térdelve, ártatlan mosollyal nézett rájuk. – Kérlek, bocsáss meg, de a sója kéri, hogy beszélhessen veled és a vendégeddel.

Raiko szemöldöke magasba szökkent. – A vendéggel?

– Igen, úrnőm.

Meikin a homlokát ráncolta. – Szokott beszélgetni a vendégeiddel?

– Csak a legfontosabbakkal, és te kétségen felül nagyon fontos vagy. Jelenléted mindannyiunkat megtisztel. A sóját nyilván értesítették érkezésedről. Nagyon kiterjedt hálózata van, Meikin-csan, de abszolút megbízható... És ő a jokohamai Gjokojama feje. Fogadjuk?

– Igen, de csak egy percre. Én majd főfájást színlelek, és akkor vacsoráig tovább cseveghetünk.

– Kicsim – rendelkezett Raiko –, vezesd be a sóját, de előtte szólj a szolgálólányoknak, hogy hozzanak friss teát és forró szakét...

Ezeket a poharakat meg vidd el, a konyakot rejtse el. Ha a sója rájön, hogy ilyen konyakom van, sose megy le a nyakamról.

A szolgálólány gyorsan elvégezte a rábízott feladatot, leszedte az asztalt. Mindent rendbe rakott, s mire a sója belépett, a két asszony füvekkel már megtisztította a leheletét.

– Kérlek benneteket, úrnőim, bocsássatok meg – hajolt meg szokatlanul nyugtalan arccal a sója. Meghajlását még mélyebb meghajlással viszonzták. – Bocsássatok meg modortalanságomat, hogy bejelentés nélkül jövök, de mindenképpen szerettem volna leborulni egy ilyen magasztos személy előtt, és üdvözölni a falunk nevében. – A sója váratlan felbukkanása mindkét asszonyt meglepte, mivel az indok nem volt komoly. Meikin még sosem találkozott a sójával, de a saját Gjokojama-tisztviselője említette neki, hogy befolyásos ember. Ezért udvariasan válaszolt.

– A híred messze földet bejárja, sója.

– Köszönöm.

– Teát vagy szakét? – kérdezte Raiko. A sója tétovázott. Szóra nyitotta a száját, de mégsem szólalt meg. A szobában hirtelen megváltozott a hangulat. Végül Raiko törte meg a csendet. – Kérlek, bocsáss meg nekem, sója, de miről van szó?

– Kérlek, bocsáss meg... – A sója Meikinhez fordult. – Bocsáss meg, úrnőm, te, aki egyik legmegbecsültebb ügyfele vagy cégünknek, én... – remegő kézzel kimonója ujjába nyúlt, és egy kis papírszeletet vett elő.

Meikin szemét összehúzva nézegette. – Mi ez? Mi van benne? Nem tudok ilyen apró írást elolvasni.

– Egy postagalamb hozta üzenet... – A sójának megint elakadt a hangja, nem tudott megszólalni, csak mutogatta a papírt.

Raiko kivette a kezéből, és a fényhez tartotta. Szeme végigsiklott az apró írásjeleken. Elfehédett, mint aki menten elájul. – Azt mondja: „*Hamamacu falunál ma hajnalban sikertelen merényletet követtek el Josi nagyúr ellen. Josi nagyúr levágta a gyilkos sisit. Az összecsapásban Koiko úrnő is életét vesztette. Értesítsd az Akácvirág Házat nagy szomorúságunkról. További információk, amint lehet.*” Namu Amida Bucu.

Meikin nagyot nyelt. – Koiko meghalt? – nyögte ki végül. – Ez csak valami tévedés lehet! – kiáltotta fájdalmasan Raiko. – Egészen

biztos! Koiko meghalt? Hogyan történt? Nincs is rajta dátum! Mutasd csak, sója... Ez biztos, hogy nem igaz. Hazugság!

– Kérlek, bocsáss meg, de a dátum rejtjelezve ott van a tetején – motyogta a sója. – Tegnap történt, hajnaltájt a Tokaido egyik állomásán, Hamamacuban. Sajnos nincs semmi félreértés, úrnóm.

– Namu Amida Bucu! Koiko meghalt? – Meikin üres tekintettel nézett a sójára, szeméből peregtek a könnyek. Aztán elájult.

– Szolgálók!

Rohanva érkeztek. Hoztak repülősöt, forró törülközőt, körülnyüzsögték Meikint is, Raikót is, aki szintén közel állt az ájuláshoz. Raiko lázasan törte a fejét, hogyan érinti mindez. Életében először elbizonytalanodott: mennyire lehet megbízni Meikinben? Nem válhat-e veszélyessé a vele fenntartott kapcsolat?

A sója mozdulatlanul térdelt. Rossz hír hozójaként szándékosan tettette magát ijedtnak és döbrentnek. A második papírszeletet nem adta át, az csak neki szólt. Rejtjelezve írták: *„A gyilkos Szumomo volt. Koiko azt hitte, hogy őt is belekeverték, egy suriken halálra sebezte. Josi lefejezte Szumomót. Készülj fel Meikin számláinak lezárására. Szumomót ne említsd. Hiragára mint nemzeti kincsünkre vigyázz! Információi felbecsülhetetlen értékűek. Családját segíezzük. Mindenáron és a lehető leggyorsabban szükségünk van a gajdzsinok haditervére.”* A sója az utolsó rézpitykéig tudta ugyan, hogy az általa vezetett bankfióknak hogy állnak a pénzügyei, de az üzenet vételekor nyomban megnézte Meikin számláját. Aggodalomra nem volt ok. A bank mindenképpen jól jár. Ha Meikin nem jár sikerrel, majd egy másik mama-szan lép a helyére. A Gjokojamának nem kell aggódnia. Az ország valamennyi Josivarájában a Gjokojama kezében vannak a bankügyek: állandó és óriási bevételforrást jelentenek.

– Sója – zokogott Meikin –, kérlek, adj tanácsot, mit tegyek?

– Várnod kell, úrnóm. Légy türelmes és várj! – mondta tétován a sója. Feltűnt neki, hogy bár az asszony zokogása hangos és szívet tépő, a szeme olyan könnyörtelen, amelyet még nem is látott.

– Várjak? Mire várjak?

– Még... még nem ismerjük az összes részletet, úrnóm. Nem tudjuk pontosan, mi történt. Kérlek, bocsáss meg, de elképzelhető, hogy Koiko úrnő részese legyen egy ilyen cselszövénynek? –

kérdezte a sója. A Gjokojamának ugyan nem volt rá bizonyítéka, de gyanították, hogy Meikin titokban támogatja a szonnó-dzsóit, és kapcsolatban áll a Hollóval.

– Koiko egy cselszövés részese? Az én szépségem, az én kincsem? Ugyan már, dehogy! – kiáltott fel Meikin. – Ez elképzelhetetlen.

– Amikor majd Josi nagyúr visszatér, biztosan üzen majd érted, hisz te voltál Koiko mama-szanja. Talán nem ártana, ha felkészülnél rá, hogy az ellenségeid addigra majd mindenfélét sugdosnak a fülébe... Talán bölcsen tennéd, ha... ha előkészítenél néhány dolgot, amely bizonyítja... Josi nagyúr iránti tiszteletedet.

Egyik asszonymak sem kellett megkérdeznie, hogy miféle ellenségekről beszél. A siker a féltékenység és irigység melegágya. Főleg a Lebegő Világban, a nők világában. És ők mindketten sikeresek voltak.

Meikin már túltette magát első döbbenetén, lázasan törte a fejét. Végiggondolta, mit tehet, ha Josi gyanút fogott vagy ha Koiko elárulta őt, a mama-szanját, vagy ha Josi megbizonyosodott róla, hogy ő is és Koiko is támogatja a szonnó-dzsóit meg a sisiket, és ismerik Kacumatát. Szökésre nemigen volt remény, Japán nagyon szigorúan meg volt szervezve. Az ország valamennyi lakóját egységes rendszerbe szervezték: tíz családfő formálta az alapegységet, amely felelős volt a saját magatartásáért és a törvény betartásáért. Tíz ilyen egység egy újabb egységet alkotott, amely hasonló felelősséggel tartozott, tíz ilyen nagyobb egység egy újabbat képezett, és így tovább fölfelé, egészen föl, a törvény legfőbb őréig: a daimjóig.

Nem futhatok sehová, nincs hová elrejtőznöm, gondolta Meikin. – És mit adhatok én a dicső Josi nagyúrnak? – kérdezte rekedtes hangon; hányinger kerülgette a félelemtől.

– Nem tudom... Talán valamilyen információt.

– Miféle információt?

– Sajnos nem tudom – mondta színlelt szomorúsággal a sója. – Nem tudom, úrnőm, de úgy érzem, Josi nagyurat bizonyára nagyon aggasztja a gajdzsinok flottája. Hogy mit tesz ez a flotta... Háborúra készülnek, *neh?*

Amint kimondta, már látta is, hogy Meikin szeme Raikóra villan, aki kissé elpirul. Áhá, gondolta gúnyosan, tehát már tudjátok... Hogy is ne tudnátok, amikor állandóan ezeket a gyűlöletes gajdzsinokat fogadjátok. Az összes istenekre – már ha vannak istenek –, amit ti tudtok, azt természetesen a Gjokojamának is tudnia kell.

– Az ilyenfajta értesülések bizonyára enyhítenék Josi nagyúr fájdalmát – mondta bankár módra, bölcsen bólogatva. – És a tiéteket.

Ötvenlépésnyivel távolabb, a kertben megbúvó egyik kis házban Phillip Tyrer törökülésben ült a tatamin. Már megfürdött, eltelt étellel és szakéval. Meztelen testét friss jukatába bugyolálták. Fudzsiko a háta mögött térdelt, a nyakizmait masszírozta, megkereste fájdalomgyönyörpontjait. Hálójukatát viselt, a haját lebontotta. Közelebb simult Tyrerhez, finoman beleharapott a fülcimpájába, a közepe tájára, ahol az erogén zónák találhatóak. Nyelve hegye hihetetlen mértékben fokozta Tyrer gyönyörűségét.

Ujjai érzékenyen simogatták a vállát, egy pillanatra sem álltak meg, elsimogatták Tyrer gondjait: a Sir William és Seratard tárgyalásán hallottakat. Mindvégig segített főnökének a francia követtel szemben, aki a legcsekélyebb lehetőséget is igyekezett megragadni, hogy fölébük kerekedjen. Végül megállapodtak, megfogalmazták a csatatervet, kétféle formában is: az egyiket szabályos diplomataangolsággal, illetve franciasággal a kormányaik részére, a másikat, egy hétköznapi nyelven írottat az admirálisnak és a tábornoknak. Szárnyakon járt az idő, Tyrer feje egyre jobban hasogatott. Ha nincs ott a jól felkészült André Poncin, aki addig manőverezett, míg végül sikerült a két követet megegyezésre bírni, talán még most is ott ültek volna. De végül sikerült. Mind a négyen titoktartást esküdtek.

Aztán végre kisurranhatott a követségről. Átjött a hídon, bekopogott az kapun. Azonnal kinyitották, maga Raiko sietett eléje hajlongva, aki végre úgy fogadta, ahogy egy ilyen magas rangú tisztviselőt fogadni kell. Legfőbb ideje, gondolta Tyrer,

Fudzsiko fejében mindegyre ott járt Raiko figyelmeztetése: „Néhány gonosz és mindenre képes alacsony származású személy,

megpróbálta a Liliom Házba csalogatni a mi gajdzsin nagyurunkat, megpróbálta elcsábítani tőlünk. Nagy költségek árán visszacsaltam ide. Rengeteg pénzt fizettem a közbenjáróknak. Nehogy kudarcot vallj ma este, lehet, hogy ez az utolsó alkalom, hogy selyemszálaiddal hozzánk kösd! Vess be minden létező trükköt, minden módszert... Még a hegy mögötti holdat is.”

Fudzsiko szeme megrebbent. Ezt még sohasem gyakorolta, még a legszenvedélyesebb ölelkezés során sem. Nem számít, gondolta sztoikusán, jobb egypár kellemetlen pillanat, mint ha ez a gajdzsin nem fizet többé. Ma éjjel végleg ideláncolom ezt a hálátlan kutyát. Ez most már az egész Három Ponty Fogadó számára arc kérdése. Még hogy elcsábítsa a Liliom valamelyik alacsony rangú személye?

Soha!

44

Az öbölben horgonyzó *Prancing Cloudot* megringatta az esti apály. – Minden rendben, kapitány úr! – jelentette Mister, az első tiszt. Strongbow kapitány bólintott, és tovább pöfékelt pipájából.

A tattedélzeten álltak. Fejük fölött a szél megnyikorgatta az árbocokat és keresztrudakat. Strongbow tiszta tekintetű, keménykötésű, ötvenéves férfi volt. – Úgy látom, csöndes éjszakánk lesz, Mister, csípős, de nem hideg. – Elmosolyodott. – Örülhetnek a vendégeink, eh?

Az első tiszt maga is ugyanolyan magas, kemény és cserzett arcú férfi, de feleannyi idős, mint a kapitány, elvigyorodott: – Igenis, kapitány úr!

Angelique és Struan a főfedélzeten támaszkodott a hajó korlátjára, Jokohama esti fényeit figyelték. Struan felöltöt, inget, pantallót és puha cipőt viselt, s hosszú idő után most először csak egy botot használt. Angelique hosszú, bő ruhát viselt, vállára vastag vörös kendőt terített. Az egyik ágyú mellett álltak. A hajónak összesen tíz harmincfontos ágyúja volt, mindkét oldalon, az orrban és a taton. Pattantyúsaik voltak olyan jók, mint bárki a haditengerészetnél. Ez volt Strongbow legfőbb büszkesége, ugyanis nem minden kereskedőhajó kapitánya dicsekedhetett ilyesmivel.

– Ugye szép, drága feleségem? – kérdezte Struan; igazán boldog volt.

– Ma este az egész világ gyönyörű, *man amour* – húzódott közelebb hozzá Angelique. Vacsora után voltak, s most arra vártak, hogy kajütjükben – a kapitány lakrészében – leszedjék az asztalt. A kajüt elég tágas volt, az egész tatot betöltötte.

Strongbow a tengert figyelte. Ezeken a vizeken az apály változása könnyen jelentheti, hogy néhány órával később *cunami* várható: egy gigantikus hullám, amelyet talán ezermérföldnyi távolságban idézett elő egy tengerrengés. Az ilyen hullám mindent elsöpör, ami útjába kerül, a partokon egész városokat. Látva, hogy a víz a szokásos módon áramlik, ismét Struanékra pillantott. Örült, hogy Struan itt van a fedélzeten, s örült az új parancsnak: holnap kora reggel teljes

sebességgel irány Hongkong. Tudta, mint ahogy mindannyian, hogy maga a nagyasszony rendelte vissza Malcolm Struant. Csupán az zavarta, hogy a lányt is viszik. A sístergős mennykő csapjon belém, ha hajlandó vagyok Mrs. Struannak szólítani... Abból csak egy van, gondolta. Ez a Malcolm gyerek a nagyasszony parancsa ellenére nősült. Ez megbolondult. Vajon törvényes ez a házasság? A tenger törvényei szerint igen – ha nagykorúak. De nem azok. Érvényteleníteni fogják? Egy aranyguinea-t egy fületlen rézgomb ellenében, hogy a nagyasszony húszféle módját is tudja, hogyan nyilváníttassa semmisnek. Jézusom!

És mi lesz akkor ezzel a lánnyal? És ezzel a Malcolm fiúval? Hogy az ördögbe fog szembeszállni a nagyasszonnyal? Örülök, hogy nem én adtam össze őket, hála legyen érte Istennek. Vajon megtettem volna, ha engem kér? Kizárt eset. Soha!

A nagyasszony tüzet fog okádni, és igaza is van, mert mindkettő kiskorú, ráadásul a lány katolikus. Nem mintha az ifjú Malcolmnak bármit is szemére lehetne vetni. Én is elvenném ezt a lányt, el bizony...

Látta, hogy Struan átöleli Angelique derekát, s Angelique még jobban odasimul hozzá. Megsajnálta Struant. Nehéz lehet így felnőni, nehéz lehet a Nemes Ház tajpanjának lenni egy ilyen nagyapával a háta mögött... és egy ilyen anyával.

Struan és Angelique nem mozdult, gondolataiba merült. A híd félórakat jelző homokóráján az utolsó szem is lepergett. Az őrszolgálatos nyomban megfordította, és hatszor megkondította a hajóharangot. Esteli tizenegy. A harangütéseket az öbölben horgonyzó többi hajó harangja visszhangozta. Struanék erre tértek magukhoz. – Azt hiszem, ideje volna lemennünk, Angel.

– Mindjárt, szerelmem. Csen azt mondta, szól, ha kész a kajütünk.

– Angelique elmosolyodott és megcsókolta Struan arcát. – Drága férjem! Megígérem, hogy csodálatos életünk lesz. Megígérem!

– Én is, drága feleségem!

Nézték a hajó körül szállongó, szélben hintázó tengeri madarakat, mígnem felbukkant Csen és jelentette, hogy a tajpan minden utasítását végrehajtotta. Struan kantoni nyelvjárásban figyelmeztette: – Ne felejtse el, föl ne ébreszd a tajtajt, mikor engem fölkeltesz.! – A tajtajt azt jelenti: a magasztos legmagasztosabbja,

első feleség. Az első feleség szava minden kínai család belső ügyeiben a legfőbb törvény, mint ahogy a férjé a külső ügyekben.

- Aludj jól, uram! Tízezer fiat, úrnóm!
- Tajtaj – igazította ki Struan.
- Tízezer fiat, tajtaj.
- Mi volt ez, Malcolm? – kérdezte mosolyogva Angelique.
- Sok boldogságot kívánt nekünk.
- *Do dzse, Csen* – mondta Angelique. – Köszönöm.

Csen megvárta, míg elkészönnnek a tiszteltől és lemennek. Struan csak egy botot használt, másik karjával Angelique-be karolt. Ajíjje, gondolta Csen az orrban lévő legénységi szállás felé indulva. Összes nagy és kis istenek, óvjatok meg uramat, és adjatok, hogy ez az éjszaka kárpótolja minden eddig elszenvedett és jövőbeni fájdalomért, de mindenekelőtt gondoljatok rám és az én problémámra, hogy hogyan fogom megmagyarázni kitűnő Csennek és Tess tajtajnak, hogy nekem ehhez a házassághoz semmi közöm!

A tattedélzeten álló Strongbow Csen láttán megkérdezte: – Minden szolgát elhelyeztek?

– Függőágyakat akasztottunk föl a jobb oldali vitorlatárolóban, ott jó helyük lesz. Legfeljebb akkor nem, ha belefutunk egy viharba.

– Helyes. Nem akar leugrani teázni, Mister?

– De igen, köszönöm. Rögtön jövök. – Az első tiszt éjfélről hajnali négyig volt szolgálatban. Könnyed léptekkel futott le a lépcsőn. A kapitányi kajüt a folyosó tat felőli végében volt, ajtaja csukva. Mister hallotta, hogy rátolják a reteszt. Mosolyogva, táncléptekkel indult a hajókonyha felé.

Struan az ajtónak támaszkodott, szinte az egész teste vibrált a kellemes előérzettől. Elhatározta, hogy segítség nélkül megy a nászi ágyhoz. Angelique megállt az ágy közelében, s őt nézte. A kajütben rend volt és meleg. Nagy ebédlőasztal, körülötte székek, a padlóhoz csavarozva. A két személy számára is bőséges helyet kínáló ágy lába szintén. Bal felől egy kis mosdóhelyiség és illemhely nyílt. Jobbra egy nagy tengerészláda a ruháknak. A mennyezeti gerendákról függő olajlámpa puha árnyakat rajzolt ki.

Bizonytalanul néztek egymásra.

- Angel...
- Tessék, *chéri*.
- Szeretem.
- Én is szeretem, Malcolm.

De még egyikük sem mozdult. Angelique kendője kissé lecsúszott, felfedte vállait és halványzöld, szűk derekú, empire stílusú ruhája dekoltázsát. A ruha a *L'illustration* legújabb számának szabásmintája alapján készült, Colette küldte. Összekapcsolódott a tekintetük. Angelique úgy érezte, szinte körülöleli a Struanból sugárzó vágy. A karjaiba rohant, szenvedélyesen megölelte. Kendője észrevétlenül a padlóra csúszott.

– Jöjjön, *chéri* – suttogta kissé kába fővel Angelique. Megfogta Struan kezét, úgy vezette az ágy felé... Eltökélte, hogy Struan minden vágyát, minden álmát teljesíti. A mai váratlan és még mindig hihetetlennek rémlő szertartás óta egyfolytában ez a perc járt az eszében. Minduntalan felidézte, mit suttogott neki Colette, hogyan viselkednek a bálványozott udvari dámák az első éjszakán: „Nagyon fontos, Angelique, hogy te légy az irányító, úgy irányítsd a csődöröd, ahogy egy jó lovas. Erős kézzel, rövid kantárszáron, határozottan, de szelíden csillapítsd le a kezdeti vehemenciát, amelytől még a legjámborabb férj sem mentes... így kisebb a fájdalom. Készülj fel...”

Struan már nehezen bírt magával. Nagy keze Angelique egész testét bejárta. – Hadd segítsek – suttogta rekedtesen Angelique. Ő is alig várta már, hogy kezdjék. Lesegítette Struan kabátját, majd ingét. Struan sebe láttán megrebbent a szeme. – *Mon Dieu*, el is felejtettem, milyen csúnyán megsebesült... – Struan szenvedélye hirtelen lelohadt, de szívének zakatolása nem csillapodott. Minden ösztöne azt sikoltotta, rántson maga elé egy inget vagy egy lepedőt, de mozdulatlanságra kényszerítette magát. Ez a sebhely most már a teste része. – Bocsásson meg.

– Nincs miért, *mon amour* – mondta Angelique, és még szorosabban simult Struanhoz. – Úgy sajnálom, drágám, hogy ezt a borzalmat ki kellett állnia... Annyira sajnálom.

– Nem kell sajnálnia, drágám! Nemsokára elfelejtjük, mint egy rossz álmot. Megígérem!

– Igen, drágám – mondta Angelique, még mindig átölelve Struant.
– Bocsásson meg, drágám, olyan csacsi vagyok. – Kigombolta

Struan nadrágját. – Feküdjön le. – Struan engedelmeskedett.

Le-lesütött, de ragyogó szemekkel figyelve Struant, Angelique kioldozta selyemövét, kigombolta hátán a gombokat, s ahogy eltervezte, lassanként a földre csúsztatta ruháját. Csupán a fűzője és hosszú szárú bugyogója maradt rajta. Struan kinyújtotta a kezét, de Angelique kacagva odébb siklott, odalépett a ládához, amelyen a tükre, az arcfestékei és illatszerei voltak, és ráérősen egy-egy csepp parfümöt tett a füle mögé, majd mindkét keblére; mindkettejüket felizgatta.

Struant szinte lenyűgözte a látvány, szinte felfalta Angelique-et a szemével. Angelique már sokszor, sokféleképpen megfogalmazta számára: „Mi, franciák, mások vagyunk, mint maguk, drága Malcolm. Nálunk a szerelem nyíltan zajlik, nem úgy, mint Angliában. Szerintünk a szeretkezésnek olyannak kell lennie, mint valami csodálatos ételnek, olyan élménynek, amely egyszerre izgat minden érzéket. Nem úgy kell csinálni, ahogy a szerencsétlen angol lányoknak és fiúknak tanítják... hogy sötétben, minél előbb túl kell esni rajta, mondván: maga az aktus tisztátalan, a test pedig szégyellnivaló. Majd meglátja, ha összeházasodunk..”

– Angel... – suttogta rekedtes hangon Struan. Időközben lekínlódta magáról a nadrágját.

Angelique szégyenlősen kilépett hosszú szárú, majd rövid bugyogójából is, odament a mennyezet gerendájáról függő lámpához, lecsavarta a kanócot; épp csak egy kis fényt hagyott. Meztelen testének a látványa olyan volt, mint egy álom, mégis szinte fájdalmasan valóságos. Angelique sietség nélkül átlibegett az ágy másik oldalára, és lefeküdt Struan mellé.

Suttogva kiejtett szerelmes szavak, simogató, felfedező kezek... Struan lélegzése felhangosodott, ő maga közelebb húzódott, szenvedélyesen csókolni kezdte Angelique-et. Angelique tétovának tetsző, de gondosan kiszámított mozdulatokkal simogatta, minden gondolatával arra koncentrált, hogy minden mozdulása azt a boldog, tiszta, ártatlan, első szeretkezést sugallja, amelyet Struannal el akart hitetni. Rettenetesen szeretett volna tetszeni, de egy kicsit félt is.

– Ó, Malcolm, ó, Malcolm... – suttogta. Szervedélyesen megcsókolta Struant. Kívánta, de uralkodott a vágyán. Tartotta magát az eredeti tervhez: segítette, irányította Struant, aztán hirtelen

megmarkolta, tartotta szorosan, rettenthetetlenül, húzta magába, míg Struan fel nem kiáltott. Egész testét megrázkódtatták Struan végeérhetetlennek tetsző rángásai és kiáltásai, mígnem végül Struan tagjai elmerevedtek, lihegni kezdett, holttestként roskadt Angelique-re.

Milyen furcsa, hogy ilyen könnyen elviselem a súlyát – gondolta Angelique. Édes, szelíd szavakat suttogott Struan fülébe, simogatta, örült, hogy ilyen kellemesen estek át első összekapcsolódásukon.

Struan mintegy félálomban hevert, súlytalannak és üresnek érezte magát. Nem érzett semmit, csak szerelmet ez iránt a hihetetlen teremtés iránt, aki így meztelenül minden porcikájában olyan volt, amilyennek elképzelte. Sőt. Az illata, az íze, az egész lénye... És most már az enyém, gondolta. Férfihoz méltóan viselkedtem, ő pedig nőhöz méltóan... Jézusom, remélem, nem okoztam fájdalmat neki.

– Jól érzi magát, Angel? – kérdezte rekedtes hangon. Szíve verése valamelyest lecsillapodott már, de még mindig alig tudott megszólalni. – Nem okoztam fájdalmat magának?

– Ó, nem, drágám... Annyira szeretem!

– Én is, Angel, ki sem bírom mondani. – Struan megcsókolta Angelique-et, s mozdult, hogy felkönyököljön.

– Ne, ne mozduljon, még ne, olyan jó, ahogy itt... Mi az, drágám? – kérdezte idegesen, megfeszülő izmokkal Angelique.

– Semmi, a világon semmi – dűnnyögte Struan. Hirtelen fájdalom hasított az ágyékába, ha mozdult, egészen a tarkójáig szúrt fel. Óvatosan újra próbálkozott. Ezúttal valamivel jobb volt, s ezúttal fel sem nyögött.

– Ne mozduljon, Malcolm – mondta gyöngéden Angelique. – Feküdjön még, pihenjen, *mon amour*, úgy szeretem, ahogy így fekszik... Maradjon.

Struan boldogan engedelmeskedett, motyogott valamit, hogy mennyire szereti Angelique-et, hogy mennyire jó vele, milyen békés érzet szállta meg, mennyire... Lassanként mély álomba szenderült. A hajó harangja egyet kondult, éjjeli fél egyet jelzett, Struan azonban meg se rezzent. Angelique csak feküdt mellette. Nyugodt volt és hálás: tudta, hogy a jövője most már biztosítva van.

Óvatosan, hogy föl ne ébressze Struant, kiment a mosdóhelyiségbe, és megtisztálkodott. Felsőhajtott, bűnbocsánatért fohászokodott. Egy parányi metszés a kis késsel. André Poncin azt mondta: „Egy férfi gyakorlatilag nem tudja megállapítani, hogy a lány, akit elvett, szűz volt-e a nászéjszakáján. Legfeljebb akkor, ha oka van gyanakodni... Egy kis félelem, egy kis felszisszenés a megfelelő időben, néhány csepp vér... És reggel minden a legnagyobb rendben lesz.”

Milyen rémesen cinikus ez az André, gondolta Angelique. Istenem, oltalmaz meg tőle, és bocsásd meg a bűneimet... Örülök, hogy férjnél vagyok. Hamarosan Hongkongon leszünk, és örökre elfelejtkezhetem Andréről. Nem kell másra gondolnom, csak Malcolmra...

Szinte tánclépésben ment vissza az ágyhoz. Miután lefeküdt, gyengéden megfogta Struan kezét, lehunyta a szemét. Lelki szemei előtt a rózsás jövő képei villantak fel. Annyira szeretem!

Hirtelen ébredt. Nem is tudta, hol van, aztán eljutott tudatáig: a kajüt, a lecsavart kanócú lámpa, a himbálódzás, a hajó... Oldalra fordította a fejét, figyelte a derengésben Struant. Struan az oldalán feküdt, alvó arca egészen kisimult. Halkan szuszogott. Testének finom, férfiasán tiszta illata volt. Ez az én férjem, gondolta Angelique. Szeretem. Csak az övé vagyok. Az a másik dolog soha meg sem történt. Milyen szerencsém van...

Megérintette Struant. Struan felrezzent, keze Angelique kezéért nyúlt. – Jó reggelt, Angel – suttogta rekedtes hangon, félálomban.

– *Jé t'aime, chéri...*

Struan keze végigsimogatta Angelique testét. Angelique reagált. Struant meglepte a mozdulat, összerezzent, aztán Angelique felé fordult, egy pillanatra elállt a lélegzete, olyan fájdalom hasított belé. Mikor elmúlt, lassan kifújta a levegőt.

– *Je t'aime, chéri* – mondta Angelique ismét, s odahajolt Struanhoz. Csókolni kezdte, s a csókok között odasúgta: – Ne, ne mozduljon, maradjon így, maradjon nyugodtan, szerelmem – majd nevetve, vágyakozástól kissé rekedtes hangon hozzátette még: – Feküdjön nyugodtan, *mon amour*.

Struanon lassanként úrrá lett a szenvedély. Lüktetve, izgatóan, minden mást feledtetve ébredt testében az érzékiség. Lassú mozdulatokkal kezdte, majd gyorsabban folytatta, megint lelassult, mélyebbre hatolt, Angelique rekedtes hangon sürgette, Struan reagált, folytatta, folytatta, mind erősebben és erősebben, teste minden porcikája Angelique testének közepe felé törekedett, mind közelebb és közelebb jutott, Angelique közben már nagyon közel ért, egészen közel, aztán kissé eltávolodott; Struan tartotta Angelique-et, segítette, mind mélyebbre hatott, mígnem érezte, hogy Angelique teste eltűnik, szertefoszlik, súlya semmivé válik, minden eltűnik, Angelique rároskad, testének rándulásai, hangos kiáltásai még mélyebben vonják magába. Struan izmai pattanásig feszültek a végső mozdulatok előtt. Aztán... aztán... aztán... aztán ő is felkiáltott és súlytalanná vált, mintegy magától lüktetett, míg be nem következett az utolsó, féktelen, rettenetesen várt rángás, míg el nem múlt, meg nem szűnt minden mozgás.

Szétváltak, csak lélegzetük, izzadságuk és szívdobogásuk vegyült össze.

Struan kis idő elteltével magához tért. Angelique a mellére nehezedeve aludt, de mintha csak egy pille szállt volna rá. Struan mozdulatlanul feküdt, egész teste vibrált, majd szétvetette a boldogság, fél karjával átölelte Angelique-et. Boldog volt. Mindig ilyen feleségről álmodott. Angelique lassú, mély lélegzete lehűtötte égő arcát.

Nem tudta, mennyi ideig feküdtek ott, de testét szinte elárasztotta az önbizalom, az öröm és az ekstázis. Ölelte Angelique-et, szerette Angelique-et, belélegezte lélegzetét... Soha életében nem volt még ilyen boldog. Suttogni kezdett az alvó Angelique fülébe, belesuttogta, mennyire szereti. Egész lelke megtelt ezzel a mindent elöntő boldogsággal és melegséggel, újra meg újra felidézte magában azt a félelmetes, csodálatos, semmihez sem hasonlítható kirobbanást, amely szinte a halhatatlanságba emelte – és amely szinte egyidejűleg darabokra szaggatta egész bensejét.

December 12., szerda

Jamie McFay a hajnali szürkületben végigrohant Drunk Town mólóján, végig az utcákon, s az utolsó házsorhoz érve befordult. Greyforth és Gornt már ott állt a Senkiföldjén, azon a helyen, ahol a megállapodás szerint várniuk kellett. Gornt kezében ott volt a párbajpisztolyokat rejtő kis táska is. Hármukon és a zümmögő légyhadakon kívül a környék teljesen néptelen volt.

– Bocsánat...! – mondta kifulladásra McFay. Greyforthhoz és Gornthoz hasonlóan ő is felöltöt és kürtőkalapot viselt. Hűvös és nyirkos volt a reggel. – Bocsánat a késésért, de...

– Na hol van az a mocsokházi tajpan? – kérdezte gorombán Greyforth. Elaludt vagy mi van?

– Akassza fel magát! – reccsent rá McFay. – Malcolm meghalt! A tajpan meghalt. – Látta, hogy leesett állal néznek rá, de még ő maga sem hitte el. – Most jövök a hajóról. Kimentem a hajóra még hajnal előtt, hogy idekísérjem, ott töltötték az éjszakát a *Prancing Cloudon*, de Malcolm... – elakadt a szava. Megint felfakadtak könnyei, újraélte a jelenetet, újra látta Strongbow-t a fedélzeten, látta, milyen sápadt és rémült, hallotta, mint ordít még jóval azelőtt, hogy a csónak a hajóhoz ért volna, Malcolm meghalt, ordította, már elküldte orvosért a kutterüket, de meghalt, Istenem, segíts! Malcolm meghalt!

Szinte felrohant a kötélletrán. Angelique a tattedélzet egyik zugában kucorgott takaróba bugyolálva, az első tiszt vigasztalta. Magában fohászkodva rohant el mellettük: csak kiderüljön, hogy csak rossz álom az egész! Lerohant a kapitányi kajütbe.

A kajüt fényben fürdött. Struan az ágyon hevert, hanyatt. A szeme le volt hunyva. Nyugodt volt álmában. A takaró álláig felhúzva. McFaynek eszébe jutott, hogy még sohasem látta ilyen nyugodtnak.

– Csen... Csen találta meg – mondta akadozó hangon Strongbow. – A szolgálja, Csen, tíz-tizenöt perce jött, hogy felébressze, de már így találta, Jamie, így találta... A legtöbb kajütajtót kívülről is ki lehet nyitni... Ez a Csen kinyitotta, és látta, hogy alszanak, legalábbis azt

hitte, Angelique aludt is, de Malcolm nem. Csen rázni kezdte, aztán észrevette, mi történt, csaknem maga is szörnyethalt a rémülettől, felrohant hozzám, de ekkorra már Angelique is felébredt, elkezdett sikoltozni a szerencsétlen. Úgy sikoltott, hogy a hátamon felállt a szőr, úgyhogy kihoztam onnan, szóltam az első tisztnek, hogy vegye gondjaiba, aztán én is idejöttem megnézni, de sajnos nem volt semmi tévedés. Szegény fiú... így feküdt, ahogy most, csak lefogtam a szemét... De nézzen ide... Nézze ezt meg...

Strongbow remegő kézzel lehúzta a takarót. Struan meztelen volt. Testének alsó része vértócsában hevert. A vér már megalvadt, a matrac egészen átázott. – Valamilyen belső vérzése támadhatott. Csak a magasságos ég a tudója, mitől, de gondolom, hogy...

– Jézusom! – McFay egy székre támaszkodott, tehetetlenül szidta magát. Most mi a fenét csináljak? – gondolta tehetetlenül.

Mintha Isten hangja felelt volna neki, úgy visszhangzott a válasz a kabinban: – Be kell jegelni és haza kell küldeni!

Rémülten ugrott talpra. Strongbow zavartan nézett rá. McFay csak most jött rá, hogy a kapitány válaszolt neki: nem is tudta, hogy hangosan kimondta a fejében zúgó kérdést. – Az ég szerelmére, ez minden, amit mondani tud?! – ordította.

– Ne haragudjon, Jamie... Nem akartam... – Strongbow megtörölte a homlokát. – Mit akar, mit csináljak?

Mintha egy újabb évszázad telt volna el. McFay fülében dobolt a vér, a feje kóválygott. – Nem tudom.

– Normális körülmények között a tengerbe temethetnénk. Itt nem tarthatjuk... De a parton is eltemetheti. Mit akar, mit tegyek?

McFay fejében lelassultak a gondolatok. Aztán észrevette Ah Tokot: ott guggolt az ágy mellett. Apró volt, cseppnyi vén boszorkány, előre-hátra ringatózott a talpán, a szája mozgott, de hang nem jött ki rajta. – Ah Tok, te megy föl, semmi itt, hallod-e?! – Az asszony nem figyelt rá, csak ringatózott tovább előre-hátra, mozgott a szája, de nem válaszolt. McFay megint megszólította, de ezúttal sem kapott választ. Strongbow-hoz fordult: – Egyelőre csak várjon. Várja meg Babcottot vagy Hoagot.

Felment a fedélzetre, letérdelt Angelique mellé. De Angelique sem válaszolt neki, bármilyen gyöngéden kérdezgette is, hiába ismételtette, mennyire sajnálja ő is, bármennyire igyekezett is lelket

verni bele. Angelique végül ránézett, de szemmel láthatóan nem ismerte meg.

– Én most kimegyek a partra, Angelique... A partra! Érti, amit mondok? Az lesz a legjobb, ha szólok Sir Williamnek. Érti, amit mondok? – Látta, hogy Angelique tompa tekintettel bólint. Megsimogatta, ahogy apa a lányát. A lejárónál azt mondta Strongbow-nak: – Engedje a zászlót félárbocra. Senki sem mehet ki a partra, az indulási parancsot ezennel törölöm. Amint tudok, visszajövök. És ami a leglényegesebb: amíg Babcott vagy Hoag meg nem érkezik, ne nyúljanak semmihez.

A partra érve öklendezni kezdett.

És most itt látta maga előtt Greyfortht és Gorntot. Gornt döbbenetesen nézett rá. Greyforth szeme szinte villámlott, McFay csak tompán érzékelte szavait.

– Malcolm meghalt? Hogyan halt meg, az ég szerelmére?

– Nem tudom – felelte elszorult torokkal McFay. – A hajón aludtak... Már üzentünk Babcottért. Úgy néz ki, valamilyen belső vérzése támadt. Megyek, szólok Sir Williamnek. – Sarkon fordult, de Greyforth gúnyos nevetése megtorpantotta.

– Azt akarja mondani, hogy ez a taknyos kamatyolás közben halt meg? Én idejövök, hogy megöljem, ez meg halálra cicerézi magát? Ha ezt az öreg Brock meghallja, megüti a guta a röhögéstől...

McFay szemét elfutotta a vörös köd. Jobb ökle Greyforth arcába vágódott. Greyforth megtántorodott. McFay bal keze is meglendült, de nem találta el Greyforth állát, elvesztette az egyensúlyát, térdre roskadt. Greyforth macskamód előreszökkent, torkából hatalmas, dühös ordítás szakadt fel, arcát elöntötte a vér, teljes erővel McFay feje felé rúgott. Csizmájának orra beleakadt McFay gallérjába, ez valamelyest eltérítette és csökkentette erejét, különben minden bizonnyal eltörte volna a nyakát. McFay így is hanyatt esett. Greyforth megtörölte véres arcát, s lába újabb vad rúgásra lendült. McFay azonban már számított rá, félrekapta a fejét, és mielőtt Greyforth megragadhatta volna, ököibe szorított kézzel felpattant.

Pár másodpercre mindketten megdermedtek, a gyűlölet eltompította a fájdalmaikat. Gornt megpróbált közéjük ugrani, de mire mozdult volna, a két férfi már egymásnak rontott. Úgy söpörték félre, mint egy falevelet. Öklök, lábak, szemkinyomás,

csibésztrükkök, ágyékba térdelés, karmoló körmök, ruha- és hajtépés... Elképesztő vadsággal robbant ki évek óta tartó ellenségeskedésük. Körülbelül egyforma magasak voltak, de McFay vagy tizenöt kilóval könnyebb. Greyforth keményebb és veszélyesebb volt. A következő pillanatban kés villant a kezében. McFay és Gornt felkiáltott. Greyforth előrelendült, kése célt tévesztett, ismét döfött: a penge nyomán felfakadt a vér. McFay hátrált, Greyforth a vállát szúrta meg, bal karja félig megbénult. Greyforth diadalittas csatakiáltást hallatva előreszökkent, hogy összekaszabolja McFayt, de McFay ökle ebben a pillanatban orrtövébe robbant, ezúttal el is törte orrcsontját. Greyforth nyűszítve összeroskadt, és úgy maradt négykézláb, legyőzötten, a fájdalomtól vakon.

McFay lihegve megállt fölötte. Gornt azt hitte, végez vele: belerúg egyet az ágyékába, egy másikat meg a fejébe, sőt talán a csizmája sarkával örökre összetöri az arcát. Ő ezt tette volna. Nem úriemberhez méltó dolog kést rántani, sem pedig egy másik ember halálán gúnyolódni, még akkor sem, ha ellenség volt. Elégedetten vette tudomásul, hogy McFay győzött.

Struan halála azonban egyáltalán nem töltötte el elégedettséggel. Most az egész tervet felül kell vizsgálni, méghozzá gyorsan. De az ég szerelmére, hogyan? Vajon ki lehet-e használni ezt a verekedést, latolgatta a lehetőségeket, miközben várta, hogy mi lesz McFay következő lépése.

Most, hogy győzött, McFay dühe elpárolgott. A melle járt, mint a fújtató. A szájában epe és vér ízét érezte. Kiköpte a vért. Évek óta szerette volna már összeverni Greyfortht, és most végre sikerült. Egyszer s mindenkorra elintézte... És ugyanakkor bosszút állt Malcolmért is, akit szándékosan provokált.

– Ide figyeljen, Norbert, maga nyomorult! – krákolta; őt magát is meglepte, mennyire elszorult a toroka. – Ha még egyszer egy szót is mer mondani a tajpanra vagy röhögni mer rajta, esküszöm, darabokra tépem!

Tántorogva elindult vissza a mólóra. Tíz-tizenöt lépés megtétele után megbotlott egy gyökérben, és elesett. Elkáromkodta magát, négykézláb lihegett, a másik két férfiról el is feledkezett. Greyforth kezdett magához térni. Hevesen köpködte a vért, az orra teljesen

összetört, rettenetesen fájt. Szinte rosszul volt a dühtől, hogy legyőzték. Az öreg Brock ezt sosem fogja megbocsátani, üvöltötte bensejében egy hang. Búcsút mondhatsz a beígért jutalomnak és a járandóságnak. Egész Ázsia rajtad fog röhögni. Legyőzött, pépesre vert, örökre megjelölt ez a rohadt McFay, ez a kákabélű, ez a söpredék... Érezte, hogy talpra segítik. Csak lassan élesedtek ki szeme előtt a tárgyak körvonalai. Levegőért kapkodva, zihálva, égő arccal, felpuffedt, épp csak résnyire nyitott szemmel látta, hogy McFay néhány lépésnyire, neki háttal feltápászkodik.

Fájdalomtól elborult agyában örült gondolatok kavarogtak. Ilyen távolságról nem hibázhatom el... Gornt az egyetlen tanú... A vizsgálaton majd azt mondjuk, hogy McFay pisztolyt rántott, igen, verekedtünk, birkóztunk, de ő ütött először, ugye, Edward, maga is megmondhatja, mondja meg őszintén... Aztán jött az a rettenetes dolog, valahogy elsült a pisztoly, és szegény McFay...

Kikapta Gornt kezéből a táskát, a táskából az egyik pisztolyt, és célzásra emelte.

– Jamie! – kiáltott fel figyelmeztetőleg Gornt.

McFay meglepetten fordult hátra, kővé meredt a rászégezett pisztoly és Greyforth gúnyos mosolya láttán. Greyforth meghúzta a ravaszt, de Gornt már számított rá: egy újabb figyelmeztető kiáltást hallatva felütötte Greyforth kezét, s McFaynek háttal, a testével takarva a pisztolyt, mindkét kezével megragadta, és úgy tett, mintha ki akarná csavarni Greyforth kezéből. Eközben mindvégig Greyforth szemébe meredt, aki döbbenten látta szemében a halálos fenyegetést. Gornt meglepő erővel Greyforth melle felé fordította a pisztoly csövét, és meghúzta másodszor is a ravaszt. Greyforth abban a pillanatban meghalt, a földre roskadt. Alig két-három másodpercig tartott az egész.

– Magasságos mindenható! – hörögte McFay. Döbbenet visszatámolygott, és térdre roskadt a holttest mellett.

– Jóságos ég...! Nem tudtam, mit csináljak... – hebegte Gornt. – Jóságos ég...! Mr. Greyforth hátba akarta löni magát, én csak... Jaj, Istenem, Mr. McFay... Maga is látta, ugye, én kiabáltam magának, én figyelmeztettem, de hátba akarta löni magát! Most mit csináljak? Meg akarta ölni magát!

McFayt könnyű volt meggyőzni. Néhány pillanat múlva összeszedte magát, és elindult, hogy segítséget hozzon.

Miután magára maradt, Gornt nagyot fújta. Elégedett volt önmagával. Örült, hogy egy pillanat alatt átlátta, mire készül Greyforth, hogy egy pillanat alatt mert kockáztatni és dönteni. „Ha kockáztatsz, az időzítésnek és a végrehajtásnak tökéletesnek kell lennie.” Ez volt mostohaapja egyik állandó mondása, amikor a kártyajáték művészetére tanította. Gonoszul elmosolyodott: tökéletes időzítés, tökéletes gyilkosság, tökéletes alibi.

Norbertet számos okból is el kellett tenni láb alól. Például azért, mert esetleg képes lett volna elhárítani a Brock feje fölül a katasztrófát. A másik: az öreg Brock megparancsolta Greyforthnak, hogy mindenáron ölje meg Struant. Harmadszor pedig, és ez a legfontosabb: ez a Norbert közönséges fráter volt, nem volt modora, nem volt benne se finomság, se becsület, nem volt úriember.

A holttest fölött már körözni kezdtek a legyek. Gornt arrébb sétált, szivarra gyújtott. Szeme végigpásztázta a Senkiföldjét: még mindig nem mozdult senki. Épp csak megvirradt. Mialatt várakozott, kivette a vaktöltést a másik pisztolyból, Struan pisztolyából. Greyforth ragaszkodott hozzá, hogy vakra töltsék. Gornt elmosolyodott: az volt a szándéka, hogy felcseréli a fegyvereket.

Micsoda gazember volt... Nagy szerencse a világnak, hogy megszabadult Norberttől. De Malcolmot sajnálom. Mindegy, most elmegyek Hongkongra, az anyjával kötöm meg az üzletet... Úgy még jobb is. Norbertnek igaza volt, Tess Struan a Nemes Ház igazi tajpanja. Felkínálom neki ugyanezt, amit Malcolmnak, azt az eszközt és bizonyítékot, amely tönkreteszi a Brock és Fiait... És összeúzza Morgant, a gonosz megtestesítőjét.

Enyém a bosszú, monda az Úr. De nem akkor, ha rólam van szó, Edward Gorntól, Morgan fiáról. Hej, apám, ha tudnád, milyen édes lesz ez a bosszú! Váratlanul eszébe jutott valami. Most, hogy már nincs Malcolm, a sors egy újabb nagy ajándékot tett le elé: Angelique-et. Immár szabad és gazdag. A Nemes Ház gazdag. Hat hónap tökéletesen elegendő a gyászra és hogy én megszervezzem a dolgokat. Addigra Tess Struan boldog lesz, ha Angelique elhagyja Hongkongot, ha nem lesz a szeme előtt. Ráadásul újra férjhez megy. Na és ha terhes? Ezen még ráérek töprengem. Mindegy, nem

számít, így még gyorsabban megszerzem a Nemes Házat, mint gondoltam.

– Babcott doktor odakint vár, Sir William – mondta Tyrer.

– Az ég szerelmére, hát akkor küldje be! Jó reggelt, George! Mi a fene történt azzal a szerencsétlennel...? Ez rettenetes. És mi van Angelique-vel, hogy van? Norbertről hallott valamit? Az a nyomorult disznó két órája megpróbálta hátba durrantani Jamie McFayt.

– Igen, hallottuk. – Babcott borostás volt, szemmel láthatóan fel volt dűlva. – Hoag átvitte a francia követségre Angelique-et. Együtt szálltunk partra... Angelique nem akart visszamenni a Struan-házba.

– Ezt meg tudom érteni... Szerencsétlen lány. Hogy van?

– Még nem tért magához, de ez nem is csoda. Adtam neki nyugtatókat. Rettenetesen sajnálom ezt a szegény lányt. Mióta itt van, egyik rémség a másik után... A Tokaido, aztán az a mocskos ronin tolvaj... Most meg ez. Ilyen balszerencsés teremtést még nem is láttam. Rettenetesen a lelkére vette.

– Ó! De ugye... de ugye, nem fog belebolondulni?

– Remélem, nem. De sose lehet tudni. Angelique fiatal és erős, de... Sose lehet tudni. Mindenesetre remélem, hogy nem. – A két férfi őszintén aggódott. – Rettentő kár mindkettőért – mondta Babcott. – Rettentő mesterség ez az enyém, az ember olyan tehetetlennek érzi magát.

Sir William bólintott. – Meg kell vallanom, borzasztóan dühített, hogy összeházasodtak, de mikor ezt ma reggel meghallottam... – Megfeszültek a vonásai. – Norbert holttestét látta?

– Nem. Majd Hoag megnézi, ha Angelique-et ellátta. Én úgy gondoltam, jobb, ha egyenesen ide jövök, és jelentem, mi történt.

– Nagyon helyesen tette. És most mondja már végre, mi történt Malcolmmal?

Babcottból minden szánakozása ellenére kibújt az orvos. – Belső vérzés. Egy artéria vagy egy véna megrepedt vagy elpattant. Álmában történhetett. Nem érzett semmi fájdalmat, különben fölébresztette volna Angelique-et. Szép lassan elszivárgott belőle az élet. Megcsinálok a boncolást, ki kell állítanom a halotti bizonyítványt.

– Hát, ha gondolja... – Sir William megpróbált valami másra gondolni. Undorítónak találta ezeket a halállal kapcsolatos dolgokat, orvosoknak még csak a közelségét sem nagyon állhatta: bármennyire tiszták is, a ruhájuk mindig vérfoltos, és mindig érződik rajtuk az a sajátos vegyszerszag. – Ez a szerencsétlen Struan... Rettenetes. Elvérzett?

– Igen... Nagyon furcsa volt. Még soha életemben nem láttam ilyen hihetetlenül békés arcú halottat... Mintha örült volna neki.

Sir William az íróasztalán álló tintatartót babrálta. – Mondja, George, nem lehetséges, hogy... hogy *attól volt?* Úgy értem, attól, hogy nagyon felizgatta magát.

– Ez történhetett. Nem maga a klimax, inkább a feszültség, az izmok akaratlan megfeszülése... Előfordul, hogy ilyenkor megreped valami. A nemi szervei tökéletes állapotban voltak, de a hasürege alapjában véve nagyon gyenge. Egy nagy bélszakaszt kellett összevarnom nála, meg két átvágott artériát. És nem úgy gyógyult, ahogyan szerettem volna... Ráadásul a mája is...

– Igen, jól van, most hagyjuk a részleteket – mondta máris rosszuléttel küszködve Sir William. – Uram az egekben! Az ifjabb Struan... ez lehetetlen! El sem akarom hinni... És akkor itt van Norbert. Ha Gornt nincs, még egy gyilkosság is a nyakunkba szakad. Az a fickó kitüntetést érdemel. Ő egyébként azt mondja, hogy Greyforth provokálta Jamie-t, és megérdemelte, amit kapott. Maga tudta, hogy Norbert és Malcolm Drunk Townban hajnalban párbajozni akart?

– Egy perce még fogalmam se volt, Phillip mondta. Ezek megőrültek. Pedig figyelmeztette őket!

– Bolondok voltak, bár Gornt megesküdtött, hogy mind a kettő hajlandó lett volna elfogadni a másik bocsánatkérését. Viszont azt is mondta, hogy Norbert ma reggel közölte vele, hogy meggondolta magát, és meg fogja ölni Struant. Az a nyomorult disznó! – Sir William idegesen rakosgatta ide-oda íróasztalán a tárgyakat, elrendezgette a papírjait, megigazította a kis ezüstkeretes arcképet.

– Most mit csináljunk?

– Norberttel?

– Nem, Malcolmmal. Most Malcolm a legfontosabb.

– Este felboncolom. Vettem magamnak a bátorságot és intézkedtem, hogy a holttestét szállítsák Kanagavába... Ott azért könnyebb: Hoag majd asszisztál. Holnap reggelre hozom a jelentést. Mindketten aláírjuk a halotti bizonyítványt.

– Én magára a holttestre gondoltam – mondta rosszallóan Sir William.

– Eltemetheti, ha úgy óhajtja. Ebben a hűvös időben nincs ok a sietségre.

– És arra van idő, hogy feltegyük a *Prancing Cloudera* és elküldjük a családjának Hongkongra? Hogy Mrs. Struan döntse el, mit legyen vele? Már úgy értem, lehet, hogy ott akarja eltemettetni, és...

– Uram az egekben! Én ezt a hírt meg nem vinném neki!

– Én sem. – Sir William meglazította inge gallérját. Szokás szerint hűvös volt az irodában, a kandallóban épp csak pislákol a tűz, a rosszul zárható ablakokon besüvített a huzat.

– Hoag a családi orvosuk, menjen ő. De én azt akarom megtudni magától, George, hogy megmarad-e olyan sokáig a tetem? Van-e idő üzeni az anyjának, megvárni, míg visszaüzen, és csak aztán elküldeni a holttestet... Lehet, hogy Mrs. Struannak ez a kívánsága.

– Jobb volna, ha most mindjárt eldöntené, hogy temessük vagy küldjük. Ha a koporsót körülrakjuk jéggel, és letakarjuk ponyvával, elég jó állapotban megmarad.

Sir William bólintott; egészen felkavarodott a gyomra. – Phillip! – süvöltött ki. – Szóljon Jamie-nek, hogy azonnal jöjjön át! Azt hiszem, George, az volna a legokosabb, ha azonnal hajóra tennénk. Maga mit tanácsol?

– Egyetértek.

– Helyes. Köszönöm. Angélique ügyében folyamatos tájékoztatást kérek, és ne felejtse el: ma este vacsora. Mi lesz a bridzspartinkkal?

– Jobb volna talán holnapra áttenni.

– Jó. Jó, rendben van. Még egyszer köszönöm... Fene vigye, majdnem elfelejtettem: Norberttel mi legyen ?

– Gyors temetést és gyors felejtést javaslok.

– Le kell folytatnom egy vizsgálatot. Edward Gornt amerikai, külföldi... Hajlandó írásbeli vallomást tenni.

– Nem számít. Hoag meg én majd kiadjuk az orvosi bizonyítványt.

– Babcott felállt. – Ez a „hátra lövés” nem valami jó reklám

Jokohamának.

– Szívemből beszél. – Sir William töprengő arcot vágott. – Nem örülnék, ha híre menne.

– Mármint úgy érti, a kollégái között?

– Informálni kell őket, ezt nem mulaszthatjuk el, persze hivatalosan nem közölhetjük velük, hogy pontosan mi történt. Norbert halála nyilvánvalóan baleset volt. Na de Struan?

– Mondja nekik az igazat – mondta Babcott dühösen. Dühös volt Struan fölösleges halála miatt, és dühös volt önmagára, amiért nem végzett elég jó munkát. És nagyon szerette volna Angelique-et a karjaiba ölelni, hogy megóvja ettől az egésztől. – Az igazság pedig az, hogy Malcolm Struan korai halálát azok a sebek okozták, amelyeket a Tokaidón elszenvedett merénylet során kapott.

Sir William keserűen hozzátette: – Ráadásul egy gyilkos fattyú sebesítette meg, akit még azóta sem állítottak bíróság elé. Igaza van.

Elbocsátotta Babcottot, s odaállt az ablakba. Dühítette saját tehetetlensége. Gyorsan térdre kell kényszerítenem a bakufut, különben végünk, különben sosem nyitjuk fel Japán kapuját, ők maguktól nem teszik meg, úgyhogy kénytelenek vagyunk segíteni nekik. De ugyanakkor civilizált, törvénytisztelő emberekként kell viselkednünk... Az óra pedig ketyeg, ketyeg... Érzem a csontjaimban, hogy előbb-utóbb valamelyik éjszaka nekünk esnek. Felgyújtják a kolóniát, és kész, végünk. Ez olyan biztos, mint hogy az Úr aknát is teremtett.

Igen, persze: eléri őket a jogos megtorlás. De közben hány emberélet vész oda? Énrólam meg kiderül, hogy nem tudtam teljesíteni a kötelességemet, mindannyian meghalunk, és ez azért fölöttébb kellemetlen. Csak legalább Ketterer ne volna ilyen fafejű! Hogy az ördögbe szoríthatom rá ezt a konok gazfickót, hogy azt tegye, amit mondok?

Felsóhajtott. Egyik kérdésére sem tudta a választ. Talán jobb volna kibékülni vele.

Az este erősen összeszólalkozott az admirálissal, felelősségre vont, miért nem vette figyelembe Mrs. Struan kérését és az ő tanácsát: – Semmiképp sem volt ajánlatos Marlowe-nak megengedni, hogy...

– Én pedig így tartottam jónak. És most jól figyeljen rám...

– Jónak? A fene egye meg! Az imént tudtam meg, hogy maga azt is jónak tartotta, hogy ostoba módon beleavatkozzon a politika és a kereskedelem ügyeibe, és megpróbálja kicsikarni egy csereüzletet Struantól! – mondta dühösen.

– És ön, uram? Ön pedig olyan dologba avatkozik, amely egyedül a parlament előjoga: hadüzenetet akar küldeni! Ez az igazi oka annak, hogy ilyen hangon beszél velem, uram! Ez az igazi oka, hogy ennyire fel van háborodva. De én nem vagyok hajlandó olyan háborúba belemenni, amelyben nem győzhetek, amelyben a jelenlegi erőnkkel nem vehetem fel eséllyel a küzdelmet. És mindenekelőtt azért nem, mert véleményem szerint a főváros elleni támadást a bennszülöttek joggal tekintik *casus bellinek*, és nem holmi incidensnek. Jó éjszakát!

– Ön azt ígérte, segíteni fog a...

– Én azt ígértem, hogy hajlandó vagyok egy kis kardcsörtetésre. Hajlandó vagyok elsütni néhány vaktöltést, hogy hatást gyakoroljunk vele a bennszülöttekre, abba viszont nem egyeztem bele, hogy ágyúzzuk Jedót. Mint mondtam, erre csak akkor vagyok hajlandó, ha írásbeli parancsot kapok, mégpedig olyat, amelyet az admirális ír alá!

– A hadsereg és a haditengerészet civil irányítás alá tartozik, és a civileket itt én irányítom, a keserves mindenségét!

– Tudom, hogy a fenébe ne tudnám! A keserves mindenségit! – ordított az admirális bíborra vált arccal és nyakkal. – Az én hajóimon viszont nem parancsol. És amíg én ellenkező értelmű parancsot nem kapok az admiralitástól, a flottát úgy irányítom, ahogy véleményem szerint a legjobb. Jó éjszakát!

Sir William visszaült az íróasztalához, felsóhajtott, fogott egy tollat, és cégjelzéses levélpapírján írni kezdett:

Kedves Ketterer admirális!

Amit az este mondtam, annak legnagyobb része helytálló. Kérem, bocsássa meg, ha a pillanat hevében néhány erősebb kifejezést használtam. Szeretném megkérni, legyen olyan kedves, és nézzen be hozzám ma délután. Bizonyára hallott már Malcolm Struan szomorú haláláról, amely Babcott doktor

szerint a tokaidói merénylet során szerzett sebesülésének tulajdonítható. Szeretnék újabb nagyon komoly panaszt tenni a bakufunál ennek a kitűnő angol úriembernek a halála miatt, és nagyon szívesen venném, ha volna szíves elmondani, véleménye szerint hogyan kellene ezt az ügyet lebonyolítani. Maradok őszinte híve és alázatos szolgája.

– Angliáért tettem! – dűnnyögte, majd kikiáltott. – Phillip! – Aláírta a levelet, porzót hintett a tintára.

– Parancsoljon, Sir!

– Készítsen erről egy másolatot, és küldje ki Ketterernek.

– Jamie McFay épp most érkezett meg, Sir, és kint áll egy delegáció, azt kérik, hogy nyilvánítsa a mai napot gyásznappá.

– Elutasítom! Vezesse be Jamie-t!

Jamie McFay arca csupa kék-zöld folt volt, a válla bekötözve.

– Jobban érzi már magát, Jamie? Helyes! George Babcott már jelentette a történeteket. – Sir William elmesélte, mit tudott meg Malcolm Struan holttestével kapcsolatban. – Magának mi a véleménye?

– Szerintem vissza kellene küldenünk, Sir.

– Helyes, én is így gondolom! És ön esetleg... elkíséri?

– Nem, Sir... Tartok tőle, hogy Mrs. Struan már nemigen kedvel engem, és ha visszamennék, csak rontanék ezen az amúgy is borzasztó helyzeten. Magunk között szólva: a hónap végétől ki vagyok rúgva.

– Jóságos ég, de miért? – Sir William meg volt döbbenve.

– Most már nem számít. Angelique, a mi Mrs. Struanunk természetesen elmegy Hongkongra, vele megy Hoag doktor is. Tudja, hogy Angelique meggondolta magát és mégis úgy döntött, hogy inkább nálunk marad, és nem megy át a franciákhoz?

– Nem, nem tudtam, de azt hiszem, így a legjobb. Hogy van Angelique?

– Hoag szerint a körülményekhez képest jobban, de fogalmam sincs, hogy ezzel mit akar mondani. Amint ön és Hoag engedélyt ad rá, a *Prancing Cloud* már indul is. Mit gondol, Sir, ez mikorra várható?

– George azt mondja, még ma elvégzi a boncolást, és kiállítja a halotti bizonyítványt. Ezt holnapra megkapom. A klipper holnap indulhat. Az egyetlen gond Angelique, hogy utazásra alkalmas állapotban lesz-e. – Sir William éles pillantást vetett McFayre. – Hogy van Angelique?

– Őszintén szólva nem tudom. Nem láttam, mióta... Szóval csak a hajón láttam. Egyetlenegyszer sem válaszolt, legalábbis nem úgy, mint aki érti, hogy mit kérdezek. Hoag még mindig ott van nála. – McFay igyekezett uralkodni gyászán. – Csak reménykedhetünk.

– Rettenetes balszerencse... Na és akkor itt van Norbert. Természetesen le kell folytatnunk valamiféle vizsgálatot.

– Nagyon helyes. – McFay megérintette az arcát, elhessintett egy pimasz legyet, amely az alvadt vér szagára érkezett. – Gorn megmentette az életemet.

– Tudom. Dicséretben fog részesülni. Mondja, Jamie... Ha otthagyja a Struant, mihez kezd? Hazamegy?

– Nekem ez az otthonom. Ez itt, és egész Ázsia – felelte póztalanul McFay. – Azt hiszem, megpróbálom önállósítani magam.

– Örülök neki. Nem szívesen mondtam volna le magáról. Őszintén szólva el sem tudom képzelni maga nélkül a Nemes Házat.

– Én sem.

Ahogy haladt előre a nap, úgy sűrűsödött Jokohama fölött a Jokohamára telepedő rossz hangulat. Döbbenet, hitetlenség, düh, háborútól való félelem, általános félelem – a Tokaido még élénken élt az emberek emlékezetében –, suttogva, óvatosan továbbadott megjegyzések... Tartottak Angelique rettenthetetlen bajnokaitól. Malcolm Struannal már más volt a helyzet. Neki voltak ellenségei, sokan gúnyos mosollyal vagy kifejezetten boldogan reagáltak Dirk Struan örökösének bukására. A két pap mélységes elégtételt érzett: mindketten úgy vélekedtek, Isten büntetése sújtott a vétkesekre.

– André – mondta Seratard a francia követség ebédlőasztalánál; Vervene volt a harmadik. – Hagyott hátra Struan végrendeletet?

– Nem tudom.

– Hát akkor tudja meg. Kérdezze meg Angelique-et vagy Jamie-t... Ő bizonyára többet tud.

André Poncin gépiesen bólintott. Rettenetesen aggódott, Struan halála tönkretette terveit. Úgy tervezte, Angelique révén szerez majd pénzt, amiből kifizetheti Raikót. – Meg fogom próbálni.

– Nagyon fontos, hogy Angelique továbbra is ragaszkodjon francia állampolgárságához, így meg tudjuk védeni, amikor majd az anyósa megpróbálja semmisnek nyilvánítani a házasságot.

Vervene megszólalt: – És miből gondolja, hogy ez olyan biztos?

– *Mon Dieu*, ez nyilvánvaló – felelt ingerülten Seratard helyett André Poncin. – Nyilván azt mondja majd, hogy fiát Angelique gyilkolta meg. Mindannyian tudjuk, mennyire gyűlölte eddig is. Mégis mit gondol, mennyire fogja ezek után? Csak a magas ég a megmondhatója, miféle perverzításokkal fogja vádolni Angelique-et azon az angolszász szexuális dogmán nevelkedett szemléletével... Képes még nyilvánosság előtt is kitárgyalni. És ne felejtse el, hogy Tess Struan fanatikus protestáns. – Poncin Seratard-hoz fordult: – Henri, talán az volna a legjobb, ha most átugranék Angelique-hez, és megnézném, hogy van. – Poncin már találkozott Angelique-kel, ő súgta neki, hogy menjen vissza Struanékhoz, és ne maradjon a követségen: „Az Isten szerelmére, Angelique, magának most a férje háza népe mellett a helye.” Nyilvánvaló volt, hogy Angelique-nek mindenáron erősítenie kell a Struanéknál elfoglalt pozícióját.

– Jól van, menjen csak.

Poncin kiment, becsukta az ajtót.

– Ezt meg mi lelte? – kérdezte orrát felhúзва Vervene.

Seratard csak egy lélegzetvételnyi idő elteltével válaszolt: – Biztos a betegsége az oka... Megkapta az angol kórságot.

Helyettese döbbenetében elejtette a villáját. – Szifiliszos?

– Néhány hete közölte. Maga az egyetlen, akinek elmondom, de tudnia kell róla. Várható, hogy mostantól kezdve egyre idegesebb lesz. De André értékesebb annál, mint hogy hazaküldjem.

Poncin megsúgta neki, hogy sikerült egy vadonatúj, nagyon értékes információforrásra bukkannia. – Az illető azt mondja, Josi nagyúr két héten belül visszatér Jedóba. Ez az illető szerény összegért garantálja, hogy kapcsolatai révén összehoz a zászlóshajónkon egy négyszemközti találkozót.

– Mennyiért?

– Ezt a találkozót mindenáron össze kell hoznunk, kerül, amibe kerül.

– Egyetértek, de mennyi? – kérdezte Seratard.

– Négyhavi fizetésemnek megfelelő összegért – felelte keserűen Poncin. Szánalmas alamizsna. És ha már itt tartunk, Henri... Szükségem van egy kis előlegre, arra a jutalomra, amit egy hónapja ígért.

– Nem állapotunk meg semmiben, kedves André. Megfelelő időben meg fogja kapni, de nagyon sajnálom, előleg nincs. Rendben van, elfogadom az összeget, a találkozó után hajlandó vagyok kifizetni.

– A felét most, a felét utána. Az illető azt is mondta, ezt csak úgy grátisz, hogy Andzsó tairó nagyon beteg, talán az év végét sem éri meg.

– Van rá bizonyítéka?

– Ugyan már, Henri, maga is tudja, hogy ez lehetetlen.

– Mondja meg az informátorának, vegye rá ezt a tairó nevezetű majmot, hogy vizsgáltsa meg magát Babcott-tal, és abban az esetben... ötven százalékkal fölelem a maga jutalékát.

– Dupla fizetés mától kezdve. És az informátoromnak komoly előleget kell adnom.

– Ötven százalék a vizsgálat napjától és harminc mex aranyban. Öt előlegbe, a többi utána. Ez az utolsó szavam.

Seratard észrevette, hogy Poncinben feléled a remény. Szerencsétlen André, gondolta, kezdi elveszíteni az önuralmát. Természetesen tudom én, hogy a pénz nagy része a kezéhez ragad, de nem érdekes. A kémkedés piszkos üzlet, André pedig, bár nagyon okos, nagyon mocskos és nagyon szerencsétlen.

Kinyújtotta a kezét, odahúzta maga elé az utolsó szelet brie-t, amely fantasztikus áron, mindvégig bejegelve az utolsó postahajóval érkezett.

– Bánjon türelmesen ezzel a szerencsétlennel, Vervene, eh? – Mindennap várta, hogy a kór jelei megmutatkoznak, de nem mutatkozott semmi. Sőt: Poncin napról napra fiatalosabbnak látszott, arcáról eltűnt a korábban tapasztalt úzött kifejezés. Csak kissé indulatosabb lett.

– Mon Dieu! Egy négyszemközti találkozó Josival... És ha Babcott megvizsgálhatja ezt a hülye Andzsót, talán még meg is gyógyíthatja... Nem érdekes, hogy Babcott angol, ezt az információt majd elcserélem valamire Sir Williammel... óriási lépést teszünk előre.

Fölemelte a poharát. – Vervene, *mon brave*, ragya az angolokra, *vive la Francé!*

Angelique ernyedten hevert a baldachinos ágyon, hátát párnákkal polcolták föl; még sose látszott ennyire éteri jelenségnek. Hoag az ágy mellett ült egy asztalon, szunyókált, időnként fel-felébredt. A késő délutáni nap fénye egy pillanatra keresztültört a felhőkön, felderítette a szürkéséget. Egy órával ezelőtt – Angelique számára óra vagy perc most egyre ment – ágyúdörrenésre riadt fel, a jelzőágyú adta hírül a postahajó érkezését. Nem mintha valóban aludt volna, inkább csak úgy imbolygott ébrenlét és ájulás között, mintha nem lett volna köztük határ. Tekintete Hoagra, majd Malcolm szobájának ajtajára vándorolt... Ez már nem Malcolm szobája, hanem egy másik emberé, egy másik tajpané...

Potyogni kezdtek a könnyei.

– Ne sírjon, Angelique – mondta halkán Hoag. Minden idegszálával koncentrált, figyelte, látja-e a közelgő katasztrófa árulkodó jeleit. – Nincs semmi baj, az élet megy tovább. Maga most már jól van!

Megfogta Angelique kezét. Angelique egy zsebkendővel megtörölte könnyeit. – Kérnék egy kis teát.

– Azonnal! – Hoag csúnya arcán megkönnyebbülés látszott. Angelique reggel óta most szólalt meg először értelmesen, ez volt az első összefüggő mondata, ez volt az első jel, hogy kezd visszatérni belé az élet. Hoag szinte vidáman rántotta fel az ajtót, mert Angelique hangja nagyon gyenge volt ugyan, de nem érződött rajta hisztéria. Tekintete tiszta volt, pulzusa – ezt számolta, miközben tartotta csuklóját – erős, percenként kilencvennyolc, és már nem ugrált összevissza.

– Ah Szo! – mondta kantoni nyelvjárásban. – Hozz úrnődnek friss teát, de egy hangot se, ne mondj semmit, aztán menj ki. – Visszaült

az ágy mellé. – Tudja, hol van, drágám?

Angelique csak nézett rá.

– Szeretnék feltenni magának néhány kérdést. Ha fáradt, nyugodtan mondja meg. Ne haragudjon, de ezek a kérdések a maga számára fontosak, nem nekem. Tudja, hol van?

– A szobámban. – Angelique hangja színtelen volt, a szeme kifejezéstelen. Hoag aggodalma fokozódott. – Tudja, mi történt?

– Malcolm meghalt.

– Tudja, miért halt meg?

– A nászéjszakánkon halt meg, a nászi ágyunkban, és én vagyok az oka.

Hoag fülében figyelmeztető csengettyűk szólaltak meg. – Téved, Angelique. Malcolmot a Tokaidón ölték meg, hónapokkal ezelőtt – mondta higgadt hangon. – Nagyon sajnálom, de ez az igazság. Azóta Malcolm életének minden perce ajándék volt. Nem maga tehet róla, nem is ő. Isten akarata volt. De valamit őszintén meg kell mondanom magának: se Babcott, se én soha életünkben nem láttunk embert, akinek az arca békésebb lett volna halálában.

– Én vagyok az oka.

– Maga csupán felderítette élete utolsó hónapjait. Szerette magát, nem?

– Igen, de meghalt, és... – Angelique csaknem hozzátette, és meghalt a másik ember is, akinek még a nevét sem tudom, de ő is meghalt, ő is szeretett, és ő is meghalt, és most Malcolm is meghalt, és...

– Hagyja abba!

A szándékos nyersség visszarántotta a szakadék széléről. Hoag ismét lélegezni kezdett, de tudta, hogy gyorsan kell cselekedni, különben Angelique-nek ugyanúgy vége, mint a többieknek, akiket eddig látott. Meg kell szabadítani a lelkében bujkáló ördögtől, amely csak arra vár, hogy kitörhessen, s dadogó örültet csináljon belőle. – Maga csak egyetlenegy dologért fe... – riadtan kapott észbe az utolsó pillanatban: majdnem azt mondta, felelős. Kijavította magát: – Magának csak az örömet köszönheti Malcolm. Mondja utánam: nekem csak az örömet...

– Én vagyok az oka.

– Mondja utánam: nekem csak az örömet köszönheti – mondta gondosan formálva a szavakat, inkább parancsként, mint kijelentésként Hoag. Feltűntek neki Angelique abnormálisán tág pupillái: megint közeledett a szakadék széléhez.

– Én vagyok az...

– A keserves mindenségét! – csattant fel Hoag színlelt dühvel. – Mondja utánam: nekem csak az örömet köszönheti. Nekem csak az örömet. Mondja!

Látta, hogy Angelique haja töve gyöngyözni kezd, és ajkát megint az előbbi mondatára formálja. Gyorsan közbevágott: – Nekem csak az örömet köszönheti! – de Angelique újra meg újra csak a magáét hajtogatta. Eközben bejött Ah Szo, meghozta a teát, de Angelique észre sem vette. Ah Szo riadtan kimenekült. Angelique tovább hajtogatta: – Én vagyok az oka!

Hoag újra meg újra ráparancsolt, de Angelique nem volt hajlandó engedelmeskedni, végül hirtelen franciául felrikoltott: – Rendben van! Nekem csak az örömet köszönheti! De attól még halott, halott, halott... Az én Malcolmom meghalt!

Hoag szerette volna átölelni, nyugtatgatni, hogy minden rendben van, aludjon el szépen. De nem tette, úgy ítélte, ez még korai volna. A hangja határozott volt, de nem fenyegető, jó franciasággal mondta: – Köszönöm, Angelique, de most angolul fogunk beszélni. Igen, én is rettenetesen sajnálom, mindannyian rettenetesen sajnáljuk, hogy szeretett férje meghalt, de nem maga tehet róla. Mondja ki!

– Hagyjon békén! Tűnjön innen!

– Majd amikor kimondja, hogy nem maga az oka!

– Nem... Nem... Hagyjon nekem békét!

– Majd ha kimondta. Nem maga tehet róla!

Angelique rámeredt, gyűlölte, kínozóját látta benne, majd újra rárikoltott: – Nem én tehetek róla, nem én tehetek róla, nem én tehetek róla, nem én tehetek róla! Most már elégedett végre? Takarodjon innét! *Takarodjon!*

– Majd ha kimondta, hogy tudomásul veszi, hogy Malcolm meghalt, de ezért maga semmiképp sem felelős.

– Takarodjon!

– Mondja ki! A keserves mindenségét, mondja ki!

Angelique hangja hirtelen olyan lett, mint egy üvöltő vadállaté. – Malcolm halott, Malcolm halott, meghalt, meghalt, meghalt, meghalt, de én nem tehetek róla, semmiképp nem vagyok felelős, hogy az Isten verje meg, nem én tehetek róla, nem vagyok oka, nem vagyok felelős, nem tehetek róla... nem, nem, nem! – Ugyanolyan hirtelenséggel nyüszítéssé változott a hangja: – ...Nem vagyok felelős, nem, nem, nem, esküszöm, nem vagyok, drágám, nagyon sajnálom, rettenetesen sajnálom, nem akarom, hogy meghalj! Ó, Szűzanyám, segíts meg! Malcolm meghalt! Ez valami borzasztó, ez kibírhatatlan! Jaj, Malcolm, miért haltál meg? Annyira szerettelek, annyira, annyira, annyira... Jaj, Malcolm!...

Egy idő elteltével hangja elhalkult, elgyengült, egész testében remegett, rázta a zokogás... Álomba sírta magát, egészséges, pihentető álomba. Hoag mindvégig gyengéden, de szorosan magához ölelve tartotta, ruhája izzadt testéhez tapadt, de nem mozdult, míg Angelique mélyen el nem aludt. Akkor nagyon óvatosan elengedte. A háta egészen elmerevedett, úgy érezte, letörik a dereka. Lassan, elkínzottan felállt, minden izma görcsbe merevedett. Óvatosan kinyújtózott, megmozgatta a vállát, a nyakát.

Hát ez veszélyes volt, gondolta. A győzelem fölötti öröme elfeledtette vele saját fájdalmait.

Kanagava jelent meg lelki szemei előtt, az a másik lány, annak a japán férfinak a húga, akit megoperált... Milyen fiatal és szép volt. Hogy is hívták? Valamilyen Ukinak. Megmentettem a bátyját, hogy az még több fájdalmat okozhasson ennek a szerencsétlen lánynak. De örülök, hogy Angelique megmenekült. Örülök, hogy az a lány is megmenekült. Bár nem tudom, tényleg megmenekült-e. Micsoda gyönyörű nő... Mint az én drága feleségem volt. Milyen örült is voltam, hogy elcipeltem Indiából abba a borzalmas Londonba, a halálba.

Darma? Fátum? Mint ez a szerencsétlen lány meg ez a szegény Malcolm... Szerencsétlenek... És én is az vagyok. Nem, én nem vagyok az. Lehet, hogy kövér vagyok, csúnya és öreg vagyok, gondolta kezébe véve Angelique csuklóját s kitapintva pulzusát, de Isten szent színe előtt ki merem jelenteni: veszettül jó orvos vagyok. És most még szerencsém is volt.

December 16., csütörtök

– Jó napot, Jamie! – mondta szomorúan Phillip Tyrer. – Sir William üdvözetét küldi, és itt van három példány a halotti bizonyítványból: egy magának, egy Angelique-nek, egy meg Strongbow-nak, hogy vigye haza a holttesttel együtt. Az eredeti diplomáciai futárral megy a kormányzó hivatalának és a hongkongi halottkémnek, ő majd beiktatja és továbbítja Mrs. Struannak. Borzasztó... Tessék, itt vannak.

McFay íróasztala tele volt most érkezett postával és elintézésre váró iratokkal. A szeme vörös volt a fáradtságtól.

– Angelique hogy van? – kérdezte Tyrer.

– Még nem láttam, de Hoag kora reggel itt járt, és azt mondta, várjuk meg, míg Angelique teszi meg az első lépést, és hogy jobban van, mint várta. Több mint tizenöt órát aludt. Hoag szerint holnapra már elég jó állapotban lesz, hogy utazhasson. Egyébként azt mondta, minél előbb, annál jobb. Természetesen ő is megy vele.

– Akkor most mikor indul a *Prancing Cloud*?

– Holnap, az esti apállal. Strongbow minden pillanatban itt lehet az indulási parancsért. Nem akar Angelique-vel postát küldeni?

– Dehogynem! Szólok is Sir Williamnek, még mindig nem tudja felfogni, hogy Malcolm meghalt. Rettenetes. Egyébként Norbert ügyében ötre van kitűzve a tárgyalás. Volna kedve utána benézni vacsorára?

– Köszönöm, de ma este nem. Inkább tegyük át holnapra, ha lehet. De majd még reggeli után megbeszéljük. – McFay eltűnődött, vajon szóljon-e Tyrernek szamuráj barátja, Nakama machinációról és a helyi pénzkölcsönzővel való találkozásjáról. Nakama ezt titokban akarta tartani Tyrer és Sir William előtt. Nakama javaslata gondolkodásra készítette, bár annak nagyon örült, hogy közvetlenül beszélhet egy helyi üzletemberrel.

A tegnapi találkozót természetesen lemondta. Egy ideig úgy gondolta, hogy átteszi a jövő hétre, aztán mégis úgy döntött, hogy

ma este találkozik az illetővel... Talán eltereli egy-két percre a figyelmét a tragédiáról.

Phillipnek ehhez semmi köze... És ne felejsük el, hogy Phillip és Ványadt Willie is mindenféle információt eltitkol előlem, pedig abban egyezünk meg, hogy minden értesülést megosztunk egymással. – Hát akkor viszlát, Phillip, és köszönöm ezeket a...

– Viszlát, Jamie! – Tyrer elment.

A halotti bizonyítványokat Babcott és Hoag írta alá. A boncolás megerősítette mindazt, amit már eddig is mondtak: *„A halált egy funkcióját megfelelőképp ellátni nem képes, sérült artéria folytán bekövetkezett belső vérzés, valamint a leromlott testi állapot okozta, amely a Tokaidon kapott sebek közvetlen következményének tudható be.”* McFay bólogatva olvasta. A két orvos nem tért ki rá, mi okozta az ér megrepedését. Nem is kell, hacsak nem kívánja valaki, például Tess Struan, gondolta. Mintha egy jégcsapot döftek volna a gyomrába.

Tess Struan meg fogja kérdezni, és akkor mit mond majd Hoag? Ugyanazt, amit nekem, ma reggel?

– Malcolm állapotában egy ilyen érszakadást bármilyen hirtelen mozdulat kiválthatott, például az, hogy kényelmetlen testhelyzetben aludt, és hirtelen valamilyen rossz álom miatt megfordult. De okozhatta egy eldugult bélszakasz is.

– És közösülés?

– Ez is egyike a számos lehetőségnek. Miért?

– Ismeri Tess Struant...

– Ha erre kíváncsi, én nem hibáztatom Angelique-et. Kettőn áll a vásár. Maga is, én is jól tudjuk, mennyire törte magát érte Struan, majd megőrült a szerelemtől.

– Én nem kérdezek semmit, doktor úr. Bármit mond is ez a halotti bizonyítvány, Tess el fogja átkozni Angelique-et.

– Én is így gondolom, Jamie, de tőlem ehhez nem fog segítséget kapni. És George-tól sem. Angelique semmiképp sem hibáztatható...

Szegény Angelique, őt fogja hibáztatni, meg engem, gondolta most McFay. Ami engem illet, nem számít... Kopogtattak.

– A, üdvözlöm Edward! Tessék, fáradjon be!

– Van egy másodperce? – kérdezte Gornt.

– Persze, foglaljon helyet. – A tegnapi események óta megváltozott a Gornthoz fűződő kapcsolata. Istenem, gondolta, mennyire rosszul ítélt meg ezt az embert. – Üljön le. Nézze, én már vagy hússzor megköszöntem, de nem tudok eléggé hálás lenni... Megmentette az életemet,

– Nem tesz semmit, csak a kötelességemet teljesítettem.

– Istennek hála. Parancsoljon!

– Mindenki azt mondja, hogy Malcolm földi maradványait visszaküldik Hongkongra... Arra gondoltam, nem mehetnék-e el én is azzal a hajóval?

– Dehogynem. – McFay egy pillanatig tétovázott. – Hogy jelentse Tyler Brocknak és Morgannak?

Gornt elmosolyodott. – Az igazság elől nem bújhatunk el, Jamie. Viszem magammal a vizsgálati jegyzőkönyvet is, de úgy érzem, férfi módra szemtől szembe is meg kell mondanom nekik.

– Igaza van! – McFayt megint kerülgetni kezdte a szomorúság. – Nagyon sajnálom, hogy Malcolm nem érthette meg, hogy tudja, mit tett értem... Hogy nem érthette meg, hogy ilyen jó barátok lettünk. Tudom, hogy ő is nagyon tisztelte és sajnálta, hogy náluk dolgozik.

– Ezek után valószínűleg nem fogok. Engem csak kölcsönadott a Rothwell. Hongkong után visszamegyek Sanghajba.

– Ha bármilyen módon segítségére lehetek...

– Nem tartozik nekem semmivel, csak a kötelességemet teljesíttem. Viszont az is igaz, hogy az embernek szüksége van jó barátokra. Mindenesetre köszönöm. Tehát kapok egy kajütöt a *Prancing Clondon*?

– Természetesen. Holnap este indul.

– Gondolom, Mrs. Struan elkíséri a koporsót. Nehéz halottként gondolni Malcolmra, nem?

– De igen. Hoag doktor azt mondja, Angelique csak akkor megy, ha utazásra alkalmas állapotban lesz.

– Rettenetes... Hát köszönöm. Viszlát!

McFay különös előérzettel nézett utána, nem tudta volna megmondani, miért. Valahogy kizökkentem a megszokott kerékvágásból, mindenki és minden olyan furcsának tűnik. Még Hoag is olyan furcsán viselkedett, bár nem tudnám megmondani, hogy mi volt benne furcsa.

Egy ideig munkára kényszerítette magát, aztán, mivel szüksége volt néhány iratra Struan asztaláról, felállt, végigment a folyosón, megállt a tajpani iroda ajtaja előtt. Keze gépiesen kopogásra emelkedett, de aztán kapcsolt. Benyitott. Rögtön meg is torpant: Malcolm íróasztalánál, Malcolm székében Angelique ült, vele szemben Mennyei Skye ült, aki épp azt mondta: – ...és tudomásom szerint... – Fölkapta a fejét.

– Jó napot, Jamie – mondta halkán Angelique. Fekete ruhája kiemelte bőre alabástromfehérségét és simaságát, kontyba tűzött haja hosszú nyakát. A szeme tiszta volt, ajkába visszatért némi vér.
– Hogy van?...

– Hát... jól – felelte McFay. Nagyon meglepte Angelique kiegyensúlyozottsága és újfajta szépsége. Más volt, mint azelőtt, valahogy olyan távoli: elérhetetlennek látszó, mégis sokkal vonzóbb.

– Bocsásson meg, de nem számítottam rá, hogy... Hoag doktor azt mondta, ne zavarjam, amíg nem szól. Hogy érzi magát?

– Én kértem, hogy ezt mondja. Jól... Köszönöm, jól vagyok. Szeretnék néhány dolgot elintézni még ma délelőtt. Sajnálattal hallottam, mit történt magával, hogy Norbert Greyforth... Szegény Jamie... Csupa kék-zöld folt. Biztos, hogy semmi baja?

– Nincs, köszönöm. – McFay egyre kevésbé értette a dolgot. Angelique hangja nyugodt volt, túlságosan is nyugodt, s ugyanakkor valamiféle sajátos méltóság sugárzott belőle. – Hallotta, hogy Edward Gornt mentette meg az életemet?

– Igen, néhány perce elmondta... Pontosabban nem egészen így történt, néhány perce itt járt, hogy kondoleáljon, és akkor beszéltem vele. Mr. Skye mesélte néhány perce, hogy milyen bátran viselkedett. Meg a párbajról is ő beszélt.

– Ó! – McFay a legszívesebben a pokolba küldte volna Skye-t, amiért beleütötte az orrát.

– Szegény Malcolm – mondta Angelique. – Nem tudtam erről az ostobaságról, mindenképp megakadályoztam volna. Még szerencse, hogy Edward Gornt ott volt... Rettenetes, hogy milyen rémesek tudnak lenni az emberek.

– Most mindenekelőtt az a legfontosabb, hogy ön hogy érzi magát.

– Se jól, se rosszul. Semmi vagyok... Valahogy olyan üres.

Ez a helyes kifejezés: üres. Én is az vagyok. McFay a közömbösen mosolygó ügyvédre nézett. Megsűrűsödött a csend. McFay feszengett, tudta, hogy mindketten azt szeretnék, ha távozna.

– Tehetek valamit önért?

– Köszönöm, e percben nem, Jamie.

McFay elgondolkodva bólintott. – Szükségem volna néhány iratra.

– Parancsoljon! – Angelique higgadtan, összeszedetten hátradólt a hatalmas támlájú székben, amelyben szinte eltörpült.

McFay kotorászni kezdett az „Elintézendő” és az „Elintézve” feliratú kosarakban. Elhatározta, hogy mindenestül, úgy ahogy vannak, elviszi mindkettőt. – Ha bármit tehetek... csak szóljon.

– Miután végeztünk Mr. Skye-jal, lehet, hogy egynéhány percre igénybe venném.

– Bármikor. Csak csöngessen.

Skye megszólalt: – Jamie! nem kapta meg még a halotti bizonyítványt?

– De igen.

– Kaphatnék egy példányt?

– Mi célból?

– Hogy ellenőrizzem.

– Mal... A férjem igénybe vette Mr. Skye szolgálatait – szólt közbe Angelique. – Gondolom, erről tudott, Jamie.

– Igen, tudtam. – McFaynek feltűnt, hogy Angelique eredetileg Malcolmot akart mondani, és hogy Mennyei egyetértően bólint. Megszólalt a veszélyérzete. – És?

– Amikor meghallottam ezt a rettenetes hírt – válaszolta sima modorban Skye –, úgy éreztem, kötelességem felajánlani szolgálataimat az özvegyének is... Mrs. Struan volt szíves el is fogadni. A tajpan felkért, hogy végezzek el számára bizonyos kutatómunkát, amellyel kapcsolatban Mrs. Struan esetleg igényt tart a folytatásra.

– Helyes. – McFay udvariasan bólintott és elindult kifelé.

– A halotti bizonyítványt, ha lehetne...

– Ön hogy óhajtja, Angelique... Mrs. Struan?

– Mr. Skye most már az ügyvédem, Jamie. Ő ért ezekhez a dolgokhoz, én meg nem. Ezentúl ő jár el a nevemben – válaszolta

Angelique, ugyanazon a hangon. – Szeretném, ha minden segítséget megadna neki.

– Természetesen. Kérem, jöjjön velem, Mennyei. – McFay kiment, átment az irodájába, megállt az íróasztalánál, úgy tett, mintha keresné az iratokat, amelyeket előzőleg a biztonság kedvéért a fiókjába zárt.

– Volna szíves becsukni az ajtót, rettenetes a huzat. – Az alacsony férfi engedelmeskedett. – Nézze – mondta McFay halkán, de eltökéltsége felől szemernyi kétséget sem hagyva. – Ha át akarja verni Angelique-et, vagy ha meg akarja vágni, én szétrúgom a fejét.

Az alacsony természetű férfi közelebb lépett; cvikkere megrepedt üvege egészen elhomályosodott. – Soha életemben egyetlen kliensem sem csaptam be! – fújta föl magát, mint egy dühös kobra. – Előfordult, hogy néha vastagon fogott a ceruzám, de sose annyira, hogy az illetőt ez megrázkódtatta volna. Az ég áldja meg, ennek az asszonynak segítségre van szüksége! Én meg tudom adni ezt a segítséget, maga meg nem.

– Meg tudom és meg is fogom adni neki.

– Egy fenét fogja! Malcolmtól tudom, hogy magát Mrs. Struan, a hongkongi Mrs. Struan kirúgta. Igaz vagy sem? És igaz vagy sem, hogy maga és Malcolm is hetek óta kapja tőle a dühös, sőt fenyegető leveleket, amelyekben mániás dühvel emlegeti a kliensemét és a fiával fenntartott kapcsolatát, és mindenfélével vádolja? Igaz vagy sem? A jó ég áldja meg! Annak a lánynak barátokra van szüksége!

– Ezt magam is így gondolom. Az ellen sincs kifogásom, hogy ügyvédhez forduljon. Én csak azt akarom, hogy maga tisztességesen viselkedjen.

– Soha életemben nem hintáztam át egyetlen kliensemét sem! Nézze, Jamie, lehet, hogy én egy csóró ügyvéd vagyok, de értek a mesterségemhez, és egy csónakban evezünk. Ennek a lánynak barátokra van szüksége. Malcolm szerette ezt a lányt, maga meg Malcolm barátja volt...

– Maga most ne törődjön azzal, hogy...

– Nézze, én nem vitatkozom magával, Jamie. Angelique a kliensem, és esküszöm, hogy minden tőlem telhetőt megteszek érte. És most legyen szíves a halotti bizonyítványt.

McFay füstölögve kihúzta a fiókot, és odaadott egy példányt.

– Köszönöm... Ó, szóval három is van?

– Egy az irattárnak, egy a holttesttel megy, egy meg Angelique-é.

– Nagyon helyes, bár meglep, hogy egyáltalán eszükbe jutott Angelique... Az eredeti megy futárpostával Hongkongra, mi? – Mennyei átfutotta az iratot. – Jóságos mindenható!

– Mi baj?

– Hoag és Babcott – sóhajtott az ügyvéd. – Lehet, hogy jó orvosok, de mint a védelem tanúi fityfenét sem érnek. A fene egye meg... Ügyesebben is fogalmazhattak volna.

– Mi a fenéről beszél?

– Gyilkosságról vagy legalábbis gyilkosság vádjáról.

– Maga megőrült!

– Nem ez volna az első eset Tess Struan életében – sziszegte az alacsony termetű férfi. – Emlékszik még a fedélzetmesterre? Egész Hongkong tudta, hogy baleset történt, a fedélzetmestert mégis gyilkossággal vádolták, és el is ítélték. Tíz évet kapott.

– Az esküdtszék találta bűnösnek, nem Tess Struan...

– De Tess Struan volt az, aki vádat emelt! – vágott vissza Skye. – És most is vádat fog emelni. Ha ezt egy bűnügyi vagy polgári bíróság előtt felolvassák, az ellenfelünk ügyvédje azt fogja állítani, hogy Malcolm kefézés közben halt meg... már bocsánat a szóért. – Mennyei túljátszott hangon idézte képzelt tárgyalótermi ellenlábasát: „És ennek az aktusnak a másik résztvevője itt ül önök előtt, igen tisztelt hölgyeim és uraim! Itt ül az a leány, akinek az apja szökésben lévő bűnöző, akinek nagybátyja egy francia börtönben ül! Íme itt áll önök előtt ez a kalandornő, ez a Jezabel, aki tudatosan elcsábította ezt a kiskorú fiatalembert, fondorlatos eszközökkel rávette, hogy feleségül vegye, aztán, tisztelt esküdtszék, tisztelt hölgyeim és uraim, *előre megfontolt, bűnös szándékkal* addig izgatta, míg elő nem idézte korai halálát – *tudván tudva, hogy a súlyos sebesüléséből még korántsem felépült Malcolm Struan legyengült szervezete nem visel el ilyen izgalmakat.*” Na, ehhez mit szól?

McFay egy darabig csak ült, fehér volt, mint a fal. Hoag szavai jutottak eszébe. – Mit akar csinálni?

– Először is megpróbálom rávenni őket, hogy fogalmazzák át a jelentésüket. Nem hiszem, hogy belemennek, de azért

megpróbálom. Magának megvan Malcolm végrendelete?

McFay a fejét rázta. – Sose említette, hogy volna.

– Pedig én mondtam neki, hogy ez nagyon fontos. Fel is hívtam a figyelmét, hogy készítsen egyet... Ez teljesen szokványos dolog. Készített végrendeletet?

– Nem tudom. A páncélszekrényünkben nincsen. – McFay a homlokát ráncolta. Lehet, hogy készített. Ha én megnősülnék, én készítenék. De várjunk csak egy percet: évekig jártam jegyben Maurennal, és mégse csináltam. – Nekem sose beszélt végrendeletről. Angelique-nek igen?

– Nem. Ez volt az első kérdésem. De lehet, hogy csinált, csak magának nem szólt. Van valamilyen páncélrekesz vagy valami ilyesféle, ahol az iratait őrizte?

– Nincs, nem hinném. Vagy ha van, akkor Hongkongon. Itt csak egy kis páncélszekrényről tudok... A lakosztályában.

– Akkor menjünk fel, és nézzük meg. – Skye felállt és elindult kifelé.

– Várjunk egy percre! Nem hiszem, hogy ezt megtehetjük.

Skye megállt, visszafordult, éles, hivatalos hangon válaszolt. – Mrs. Angelique Struan Malcolm Struan törvényes felesége volt, most pedig az özvegye, következésképp minden földi vagyonának első számú örököse, hacsak az örökhagyó másként nem intézkedett. Ha nincs végrendelet, Angelique örököl. Nézzük meg a széfben.

– Nem hiszem, hogy ezt...

– Nézze: vagy most rögtön megnézzük szép csendben, minden felhajtás nélkül, hármasban, vagy átmegyek Sir Williamhez, és kérek egy házkutatási engedélyt, amely Malcolm Struan és a Struan cég minden, ismétlem, *minden* jokohamai és hongkongi iratának és papírjának átnézésre feljogosít minket. *Ehhez kliensemnek joga van.* – Skye rezzenéstelen tekintettel nézett McFay-ra. – Ne haragudjon, öregfiú. Nos?

– Menjünk és kérdezzük meg Angelique-et. – McFay elbizonytalanodott, csak egyet tudott: sose fogja megengedni, hogy idegenek turkáljanak a Nemes Ház iratai között. Átment Skye-jal a tajpani irodába. Vajon ki az új tajpan? Jézusom, micsoda kavarodás!

Angelique ott ült, ahol hagyták, közömbös arccal hallgatta végig Skye-t. – Azt hiszem, nincs szükség rá, hogy elkísérjen minket, Mrs.

Struan – mondta Skye. – Egészen nyugodt lehet, hogy én képviselem az érdekeit.

– Köszönöm, de azért szeretnék jelen lenni.

Fölmentek az emeletre. Skye most járt itt először, igyekezett nem mutatni, mekkora hatást gyakorolnak rá a csodálatos csillárok és az értékes olajfestmények. McFay kinyitotta a tajpani lakosztály ajtaját. A kandallóban égett a tűz, a baldachinos ágy meg volt vetve. Az asztalon egy szál papír sem volt. Az ajtótól balra, a sarokban Ah Tok guggolt maga elé motyogva; aprónak, rútnak és nagyon öregnek hatott. Nem figyelt rájuk. Angelique megborzongott, majd a két férfi nyomában odament Struan asztalához, és leült velük szemben a magas támlájú székbe. Figyelmes tekintettel méregette őket.

A kis fali páncélszekrény egy olajfestmény, egy Aristotle Quance mögött rejtett. Skye halványan elmosolyodott: a kép egy csinos, fiatal nőt ábrázolt, akinek ölében egy szőke, fehér bőrű, copfos kisfiú ült, a háttérben Hongkong látszott. Hallott már erről a festményről, de még sosem látta. Quance Macau és Hongkong korai éveinek leghíresebb festő-krónikása volt, ír ember, hosszú-hosszú évekig élt itt, néhány évvel ezelőtt halt meg Macauban, ott is temették el. Megrögzött iszákos, hazardőr és szoknyavadász volt, de Dirk Struannak éveken át hű barátja. A festmény a szóbeszéd szerint Mejmajt, Dirk Struan kínai szeretőjét ábrázolta, aki vele együtt, a tajpan karjaiban halt meg a 42-es tájfunban, a gyermek pedig, akit az ölében tartott, az elsőszülött fiuk volt.

Skye Angelique-re pillantott, aki közömbös tekintettel figyelte, amint McFay egy kulcskötegből kiválasztja a megfelelő kulcsot. Eltűnődött, vajon tud-e Angelique Malcolm eurázsiai unokatestvéreiről és nagybátyjáról, Gordon Csenről, a compradoréről – aki szintén Dirk Struan fia, csak egy másik szeretőjétől, és akinek a hongkongi pletyka szerint „több aranytaelje van, mint szőrszála az ökörnek”. A kandalló párkányán álló óra hármat ütött.

– Kinek van még hozzá kulcsa, Jamie? – kérdezte Skye.

– Csak nekem és a... tajpannak.

– És az övé hol van?

– Gondolom, még a... a hajón. – A páncélszekrény ajtaja kinyílt. Néhány levél, valamennyi Tess Struan kézírásával, kivéve egyet, ez

Malcolmé, ez láthatólag nem volt befejezve, néhány szarvasbőr zacskó meg egy levéltárca. A levéltárcában egy megfakult dagerrotíпия: Malcolm apja és anyja. Mellette Malcolm személyes csopja, néhány cédula, bonok, elismervények. Lista az adósságairól és az adósairól. Mennyei végiglapozta őket. – Lehet, hogy ezek kártyaadósságok, Jamie?

– Fogalmam sincs.

– Kétezer-négyszázhusz guinea. Elég szép kis összeg. Ezeket a neveket nem ismeri véletlenül?

– Csak ezt az egyet – nézett rá McFay.

– Madame Emma Richaud... ötszáz guinea.

Angelique megszólalt: – Ő a nagynéném, Mr. Skye. Ő meg Michel bácsi nevelt fel. Emma néni anyám helyett anyám volt. Az édesanyám még egészen kicsi koromban meghalt. Emma néni és Michel bácsi megszorult anyagilag, és Mal... a férjem volt olyan kedves, és ezt elküldte nekik. Én kértem rá.

– Szeretnék egy másolatot kapni ezekről. – Megint az ügyvéd szólalt meg. – És kérem, tartsa ezt is a páncélszekrényben. – A levelekért nyúlt, de McFay megfogta a karját. – Ezek nagyon bizalmas dolgok.

– Ezt hogy érti, Jamie? Kinek bizalmasak?

– Malcolmnak.

– Akkor bírói parancsot hozok, hogy megnézhessem és szükség esetén lemásoltat-hassam őket.

– Ezt megteheti – szúrta a szót a fogán keresztül McFay. Már nagyon bánta, hogy kikottyantotta a páncélszekrény létezését, és nem kérte ki előtte Sir William tanácsát.

– És én megnézhetném ezeket a leveleket, Jamie? – kérdezte Angelique.

Milyen szelíd, milyen szomorú... McFay csak sóhajtott, és azt mondta magában: édes fiam, most már amúgy is nyakig vagy benne, ez már igazán nem számít. Majd Sir William eldönti, mi törvényes és mi nem. Hirtelen megképzett előtte a tegnapi este: ahogy állnak ott hármában a mólón, jókedvűen, nevetgélve, magabiztosan.

Pénzcsörrenésre lett figyelmes, Skye kinyitotta a kis szarvasbőr zacskót. Aranyguinea-k és bankjegyek voltak benne. Skye

fennhangon megszámolta. Angelique egy pillanatra sem vette le szemét a nyitott széfről.

– Kétszázhatvanhárom guinea. – Skye visszatette a pénzt a szarvasbőr zacskóba. – Ezt most rögtön odaadjuk Mrs. Struannak... Természetesen ad önnek egy elismervényt.

– Én azt hiszem, az volna a legjobb – mondta McFay –, ha átmennénk Sir Williamhez. Én még sosem voltam ilyen helyzetben, nem ismerem ki magam... Angelique, ugye megérti?

– Én sem ismerem ki magam, Jamie. Tudom, hogy Malcolm és ön jó barátok voltak, Malcolm sokszor mondta nekem. Tegye, amit a legjobbnak lát.

– Akkor most rögtön menjünk át hozzá, Jamie – mondta Skye. – Minél előbb, annál jobb. Majd ő eldönti, ki ezeknek a holmiknak a tulajdonosa. Addig viszont... – odalépett Angelique-hez, hogy odaadja neki a kis zacskót, de Angelique fölemelte a kezét: – Vigye magával, vigyen mindent, vigye ezeket is – átnyújtotta az ügyvédnek a leveleket. – Csak a fényképet hagyja itt. Köszönöm, Mr. Skye, és köszönöm magának is, drága Jamie. Ha megjönnek, szóljanak be.

Várták, hogy felálljon, de nem mozdult. – De hát csak nem akar itt maradni? – kérdezte zavartan McFay.

– De azt hiszem, igen. Olyan sok időt töltöttem itt ebben a szobában, hogy... a lakosztályom ajtaja nyitva, úgyhogy ha pihenni akarnék... De nagyon kérem, vigyék magukkal Ah Tokot is. Vigyék ezt a szerencsétlent, és mondják meg neki, hogy ne jöjjön be. Szerencsétlen asszony segítségre szorul. Szóljanak Hoag doktornak, hogy nézze meg.

– Zárjuk be az ajtót?

– Az ajtót? Mindegy, ahogy akarják. Nem számít.

Bezárták, Ah Tokot lekísérték Csenhez, aki maga is könnyek között ült a konyhában. Kiléptek a High Streetre. A friss levegőn mindketten megkönnyebbültek, mindketten gondolataikba merültek.

Skye már a legközelebbi teendőit rangsorolta. McFay még nem volt képes tervezésre, egészen lesújtotta a tragédia és – maga sem tudta, miért – a Nemes Házért érzett aggodalom. Aztán Angelique-re terelődtek gondolatai: valahogy olyan más lett... Észre sem vette, hogy kint járnak a korzón, észre sem vette a lökészerű hullámokban támadó szelet, nem hallotta a kavicsos partot súroló

hullámverést, nem érezte a rothadó tengeri növények szagát. Ez a szomorúság jól áll neki. Lehet, hogy... Igen: most már asszony. Ez változtatta meg. Most már asszony, nem lány. Mindenki beszél erről a misztikus változásról, mely a szüzesség elvesztésével bekövetkezik... Vagy talán Isten ujja? Isten segít neki, hogy alkalmazkodjon az új körülményekhez?

– Jézusom – suttogta maga elé önkéntelenül. – Mi lesz, ha gyereket szül?

– Imádkozom, hogy szüljön – mondta az apró férfi. – Az érdekei ezt kívánják.

Miután a két férfi távozott, Angelique lehunyta a szemét, és mélyen felsóhajtott. Felállt, bereteszte a folyosóra szolgáló ajtót, aztán benézett a szobájába. Az ágya meg volt vetve, az öltözőasztalon álló vázában friss virágok virítottak. Bereteszte az összekötő ajtót is, és visszaült Struan székébe.

Csak ekkor nézte meg a fényképet. Ez volt az első kép, amit Malcolm szüleiről látott. A hátulján ott volt a dátum: 1861. október 17. Tavaly készült. Culum Struan valódi koránál, negyvenkét évesnél sokkal idősebbnek látszott, Tess se öregebbnek, se fiatalabbnak, világoskék szeme mintha egyenesen Angelique-re nézett volna; arca legszembeötlőbb vonása ajkai vékony vonala volt.

Tess idén lesz 38 éves. Vajon én hogy fogok kinézni az ő korában, tizenkilenc év múlva... Ez kétszer annyi idő, mint amennyi most vagyok. Nekem is így arcomra vési majd szigorú rovásait az élet...?

Tekintete az ablak felé fordult, az öblöt és a hajókat kezdte nézni. Egy kereskedelmi gőzös épp elindult kifelé a nyílt vízre, kapitánya és tisztjei ott álltak a hídon. A postahajót kisebb vízi járművek nyüzsögték körül, ott volt Struanék gőzkuttere is. És ott a *Prancing Cloud*: elegánsan, horgonyláncát megfeszítve, az erős szélben csattogó vitorlával.

Lehunyta a szemét, megdörzsölte és megint megnézte. De nem tévedett, hogy is tévedett volna, mikor szeme egész nap szokatlanul éles képeket közvetített. Már reggel érzékelte, mikor ébredt. Mintha egészen közélről nézte volna a szoba minden apró tárgyát, a függönyöket, a vázában kókadó hervadt virágokat, a köröző

legyeket: négy legyet. Másodpercek múltán kopogtak, Ah Szo szólt be: – Úrnő! Orvosságember akar te lát, hallod-e? – Mintha a hallása is élesebb volna. De most már jól érzem magam, most már megleszek, olyan sokat köszönhetek Hoagnak, az altatóinak... Most már megállok a magam lábán... ha vigyázok.

De a szerelmem halott.

Ezt elfogadom.

Mi lesz most?

Tess? Hongkong? André? Gornt? Haza? Tess?

Csak egyenként.

Előbb a szerelmemet kell végső nyugalomra helyezni, annak rendje és módja szerint.

A páncélszekrényre nézett: az ajtaja csukva volt, de bezárva nem. Felállt, kitárta az ajtót, belenyúlt, megérintett egy kis, rejtett, négyzetes felületet, amely szinte láthatatlanul simult a széf alsó lapjába. A páncélszekrény bal oldali fala kinyílt. Néhány papír, egy másik csop, még egy pénzeszacskó, bankjegyek, egy kis üvegcsé orvosság meg egy kis doboz.

Malcolm egy hete mutatta meg Angelique-nek a titkos rekeszt. „Egyelőre még nincs sok rejtegetnivaló benne. A fontos anyagok mind Hongkongon vannak anyámnál, a tajpani tisztre vonatkozó előírások, apám végrendelete, anyám végrendelete és ilyenek, meg a tajpani csop. Ez csak olyan vicik-vacakoknak való – mondta mosolyogva –, meg a magának szánt titkos ajándékoknak...”

Angelique kinyitotta a dobozt. Egy rubinköves aranygyűrű, nem túl értékes. A papírok üzleti papírok, érthetetlen számoszlopokkal.

Végrendelet nincs.

A fene egye meg, gondolta minden harag nélkül. Leegyszerűsítette volna a dolgokat. Ezt André is mondta.

André Poncint Vargas hívatta ide reggel, Angelique kérte meg rá, miután végignézte a leadott névjegyeket. – Először a szabómnak szóljon, Monsieur Vargas, muszáj valamilyen gyászruhát rendelnem. Utána jöjjön Monsieur Poncin, aztán Mr. Skye... Mr. McFayt egyelőre nem kell zavarni, majd üzenek neki. Mindenki másnak mondja, hogy pihenek. Mindenkit a tajpani irodában fogadok.

Látta, hogy a tajpan szóra valami villan Vargas tekintetében. Nem véletlenül választotta az irodát. Mikor az öreg szabó Vargas

kíséretében megérkezett, azt mondta Vargasnak: – Legyen szíves, kérdezze meg tőle, mennyi ideig tart, míg elkészít egy gyászruhát, egy ilyen feketét. – Hosszú ujjú, magasan záródó, nyakig felgombolt sötétkék ruha volt rajta.

– Azt mondja, három napig. Gyászruha lesz, senhora? – Kínában a gyász színe fehér.

– Én feketét akarok, selymet, és mára.

– Három nap.

– És ha a másik ruhámat, azt a világoskéket, amelyet ő csinált, elvinné és befestené feketére, az meddig tartana?

– Azt mondja, két nap.

– Mondja meg neki, hogy a Nemes Ház tajpanjának özvegye mára akar egy ilyen fekete ruhát. Ma délelőttre.

Az öreg kínai felsóhajtott, meghajolt és elment. Néhány perc múlva Vargas bevezette André Poncint.

– Jó napot, André!

– Jó napot! Még sosem láttam ilyen szépnek.

Megállapítás volt, nem bók.

– Bizalmas tanácsra van szükségem, méghozzá gyorsan. Nagyon gyorsan és nagyon okosan kell lépnünk. A házasságom törvényes, igaz?

– Igen, azt hiszem. Legalábbis a brit hajózási törvény szerint az, de a francia törvény felől nem vagyunk biztosak.

– Ezt nem értem.

– Nézőpont kérdése. Ha a francia és a brit ügyvédek között nézeteltérés támad, akkor a brit törvény a perdöntő. Itt a leglényegesebb kérdés az, hogy maguk mindketten kiskorúak. És hogy Malcolm nem engedelmeskedett a törvényes gyámja írásbeli utasításának... A házassági szertartást valószínűleg meg fogják támadni.

– Hol? Itt? Ki?

– Tess Struan, ki más? – kérdezett vissza gúnyos hangon André Poncin.

– Magának semmit sem jelent Malcolm halála, ugye?

– Épp ellenkezőleg, rettenetesen bonyolulttá tette az életemet, Madame – mondta André Poncin; először szólította így Angelique-et.

– Mindkettőnk számára komoly komplikációkat okoz.

Angelique azért választotta Malcolm irodáját, Malcolm íróasztalát, mert tudta, hogy a jövője a tét. A saját lakosztályában – noha általában a nappalijában érezte magát a legjobban – nem lett volna ilyen magabiztos.

– És hogyan lehet leegyszerűsíteni ezeket a dolgokat, André?

– Az elsőt már le is egyszerűsítette.

Ez akkor történt, amikor Angelique elkeseredésében a francia követségre akart rohanni. André Poncin megakadályozta, szinte berángatta az irodájába, majd miután az ajtót becsukta, szidni kezdte, dühösen megrázta. – Megőrültél, te ostoba lotyó? Takarodj vissza a Struan-házba, maradj ott, és ne mozdulj! Ide nem bújhatsz el, különben tönkreteszed magad. Menj vissza, te hülye, majd még beszélünk, és az Isten szerelmére, alá ne írj semmit! Bele ne egyezz semmibe! Na menj már, rohanj!

– Tökéletesen igaza volt, André – nem haragudott a történetek miatt Poncinre. – Köszönöm, hogy úgy rám ordított, túllendített a holtpontra. És most mi a teendő?

André Poncin homlokán elmélyültek a ráncok. Ez egy új Angelique volt, egy új, váratlan Angelique. Találkozott már ilyen változással élete során kétszer is, de mindkétszer férfiak változtak így, nem nő. Mindkettő ellenséges kém volt, akik rendkívül kegyetlen kínzásokon estek át. Az orvosok nem tudták mással magyarázni, mint azzal, hogy az illető már nem félt az újabb kínzásoktól, nem félt a haláltól. Odavonszolták őket a szakadék szélére, de életben maradtak. Nyilvánvaló módon mindkettő meg volt róla győződve, hogy bármit művelnek is vele, túléljük. És ha nem, hát meghalnak... már az se számít.

Ez a szerencsétlen Angelique... Milyen magabiztos. Seratard-ral együtt arra számított, hogy Angelique-et nagyon megrázza az eset, hónapokig nem lehet majd rendesen beszélni vele. Még mindig nem nagyon akarta elhinni, hogy mégsem így alakult, Hoagnak is alig akart hinni, pedig alaposan kifaggatta.

Ha Hoag képes ilyen csodára, gondolta dühösen, akkor miért nem képesek az orvosok kikúrálni ebből az istenverte angol kórságból? Ez olyan igazságtalan! – Ugye mennyire igazságtalan az élet?

– Igen – felelte Angelique. – Igazságtalan.

– Hagyott Malcolm végrendeletet, megnevezte magát örökösének?

– Nem tudom, sose beszélt róla.

– Angelique, a jövőben mindig mint férjeként beszéljen róla, önmagáról meg mint az özvegyéről.

– Miért?

– Ezzel is segít megalapozni az örökségre formált igénye jogosságát. – Poncin látta, hogy Angelique elgondolkozva bólint; örült, hogy ilyen fegyelmezett. Isten akarata talán, hogy ennyire higgadtan viselkedik?

– Mit számít az, ha nincs végrendelet?

– Most próbáljuk megtudni, de azért a legjobb az volna, ha mégiscsak lenne, és örökösnek maga volna megnevezve benne. Az volna a legjobb. Most akkor beszéljünk a másik dologról. Magának vissza kell kísérnie Hongkongra Malcolm földi maradványait. Készüljön fel rá, hogy az anyósa nagyon ellenségesen fogja fogadni. A nyilvánosság előtt próbáljon meg barátságosan viselkedni vele. A temetésre természetesen megfelelő öltözékben el kell mennie – mondta Poncin, majd hozzátette: – Henritől majd kap egy ajánlólevelet a nagykövetséghez... Ismeri?

– Igen, Monsieur de Geroire. Miféle levelet?

– Ha Henrit rá tudom venni, azt fogja ajánlani de Geroire-nak, hogy mint állami gyám, vegye védőszárnyai alá. Meggyőződésem szerint maga az elhunyt tajpan, Malcolm Struan törvényes özvegye. Ha Henri teljes tekintélyével támogat minket, ez a francia állam álláspontja is lehet.

– Eszerint komoly védelemre szorulok.

– Ebben biztos vagyok. Henri még nem egészen.

Angelique sóhajtott, ő is ettől tartott. – Na de állampolitika? – Ez új elképzelés volt, egy olyan lehetőség, amire eddig nem gondolt. Az állampolitika azt jelenti, hogy maga Franciaország védelmezi. Ez mindent megér... Bár mindent azért nem. – És mit tehetnék annak érdekében, hogy meggyőzzem Henrit?

– Ezt én is el tudom intézni – felelte André Poncin. – Legalábbis megpróbálom.

– Akkor legyen olyan kedves, vágjon bele azonnal. Ma este pedig mondja meg, mivel viszonzhatom. Vacsora előtt volna a legjobb,

vagy holnap reggel... Ahogy óhajtja.

Nem volt szükség további beszélgetésre. – Holnap jobb volna – mondta Poncin, majd távozott. Mielőtt a következő vendége, Skye megérkezett volna, Angelique hátradőlt ültében, mosolyogva nézett a mennyezetre. Azon tűnődött, mi lesz az ár.

A francia állam oltalma... Tetszett neki a gondolat, mert tudta, minden segítségre szüksége lesz, hogy eséllyel vegye fel a harcot a hivatalos Hongkonggal.

Most a tajpani lakosztály másik székében ülve, a bezárt ajtók mögött, egyre jobban tetszett neki az elgondolás. Eltűnődött rajta, mi lesz az ár. Sokba fog kerülni. Kezdetnek biztosan megteszik a titkos aranyak, aztán a rubingyűrű... És most már megvan a csop is, Malcolm csopja. Visszatett mindent a páncélszekrénybe, és bezárta a titkos rekeszt.

Elégedett volt az új élete első napján elért haladással. Lehunyta a szemét, álomtalan álomba merült. Kopogtatás riasztotta fel. Már csaknem fél öt volt.

– Ki az?

– Jamie vagyok, Angelique.

Végigsöpört rajta az izgatottság hulláma. Nyugalom, figyelmeztette magát, miközben elhúzta az ajtó reteszét. – Jó napot, Jamie drágám, fáradjon be.

Ismét a volt férje székébe ült le. McFayt azzal a székkal kínálta, amelyben korábban maga szokott ülni. Tetszett neki ez a változás.

– Olyan nyüzögnek, olyan üzögnek látszik...

– Még mindig alig akarom elhinni ezeket a... változásokat, Angelique.

– Én is. Nagyon nehéz.

– Maga is változott. Egyszerűen csodálatos, hogy ilyen erős... De hiszen ezt tudja maga is.

– Éppen ez a gond, drága Jamie, hogy nem tudom. Én csak azt tudom, mi történt. Nehezen ment, de most már fel tudom fogni. Azt hiszem, soha többé nem fogok sírni, egy életre kisírtam a könnyeimet. Úgyhogy most már nem sírok. Beszélte Sir Williammel?

– Igen! Skye azt mondta, hat körül visszajön, ha megfelel. – Angelique szórakozottan bólintott: – Ugye maga nem kedveli ezt az embert, Jamie?

– Én egyetlen ügyvédet sem kedvelek. Az ügyvéd az csak bajt jelent. De Skye nem rossz ember, szerintem jó szolgálatokat fog tenni magának. Ha pedig valami aggodalma támad, azonnal szóljon nekem. Malcolm kedvelte Mennyeit, magának pedig szüksége van valakire, aki képviseli az érdekeit. – McFay elővette a leveleket. – Sir William azt mondja, hogy ezek is a hagyatékhoz tartoznak. A jogi ügyekben nem tud dönteni. Azonnal ír a hongkongi főügyésznek, arra viszont nem látott okot, ne adja át ezeket a leveleket önnek, ha ön megígéri, hogy nem semmisíti meg őket. Ami a pénzt illeti, azt tartsa meg... Mondtam neki, hogy véleményem szerint magának pillanatnyilag nincs is más pénze. Sir William azt mondta, rendben van, de kéri, hogy szíveskedjék egy átvételi elismervényt adni a pénzről.

– Amit óhajt. Maga olvasta ezeket a leveleket?

– Nem, egyet sem. – McFay tétova mozdulattal a kandallópárkányra tette a levélköteget. – Beszelnünk kellene még egy-két dologról. Intézkedtem néhány ügyben... Óhajtja, hogy most szóljak, vagy esetleg... Később is visszajöhetek.

– Ne, inkább most. Mit intézett, Jamie?

McFay mélyen felsóhajtott. Nagyon nem szívesen mondta, amit mondani akart, de tudta, hogy kötelessége. – Konzultáltam Sir Williammel, Babcotttal és Hoaggal, és abban állapodtunk meg, hogy Malcolm holttestét holnap visszaküldjük Hongkongra. Mindannyian úgy gondoljuk, hogy így a legjobb. Mindent elkövetünk, hogy az ön számára megkönnyítsük a dolgokat, és hogy az út lehetőleg minél elviselhetőbb legyen. Hoag doktor elkíséri, úgyhogy jó kezekben lesz. – McFay mosolya gépies volt, arca a boldogtalanság tükre. – El sem tudom mondani, mennyire elszomorít ez az egész. Ah Szo majd becsomagol magának, Csen is segít, ha kell. Én is bepakolok néhány dolgot, amit szeretnék elküldeni a hajóval... az esti apállyal kifut. Ha addig bármire is szüksége volna, csak szóljon. – Látta, hogy Angelique a kezét nézi, ujjai a Malcolmtól kapott jegygyűrűt forgatják. Szerencsétlen lány, még rendes jegygyűrűje sincs, gondolta. – Hát egyelőre ennyi... Egyedül óhajt vacsorázni...?

– Igen, itt vagy a lakosztályomban, de foglaljon helyet. Ne haragudjon, de egyelőre még nem végeztünk. A férjemet nem viszik vissza Hongkongra. Itt fogjuk eltemetni – mondta Angelique.

Látta McFay tekintetét, de ez nem térítette el eredeti szándékától. Ma reggel döntötte el: *Már a legeslegelső intézkedéskor szembe kell szállni velük.* – Most mondjam el, hogyan kívánom a temetést, vagy majd később?

– De hát már minden el van intézve – mondta meglepetten McFay.

– Már intézkedtünk. Mindannyian úgy éreztük, így a legjobb, és... Úgy gondoltuk, magának is és mindenkinek így a legjobb. Mrs. Struan is nyilván helyeselni fogja, nyilván azt akarja, hogy a fiát otthon, Hongkongban...

– Mrs. Struan? *Én* vagyok Mrs. Struan. Ön a másik Mrs. Struanról, Tess Struanról beszél, nemde? – Angelique hangja teljesen színtelen volt. – Ebben az ügyben nem az ő szava dönt. Malcolmnak én vagyok az özvegye.

– Jóságos ég, Angelique, azért, mert Skye azt mondja, hogy maga...

– Mr. Skye-nak ehhez semmi köze, Jamie. Nem is beszéltem vele erről. De akkor is. Ismerem a jogaimat, ismerem a férjem kívánságát, és végre is hajtom.

– De... de... – McFay annyira megdöbbsent, hogy néhány másodpercig nem jöttek szájára a szavak, aztán szinte egyszerre törtek föl belőle: – De hát ön nem dönthet másként, mint amit Sir William és... amit Hoag doktor, Babcott doktor és én a legjobbnak gondolunk mindkettejük számára, egészen biztos, hogy magának is és mindenkinek így a legjobb. Maga most nem tud világosan gondolkozni, Angelique. Így a legjobb, higgye el, így a legjobb.

– Még hogy én nem tudok világosan gondolkozni? Milyen csacsi maga, Jamie. – Angelique engedélyezett magának egy halvány, jeges mosolyt. – Igenis képes vagyok világosan gondolkozni, és nem teszek mást, csupán érvényesítem a férjem akaratát.

– De hát már minden el van intézve! *A Prancing Cloud* indulásra kész, és... minden el van rendezve.

– Örülök, hogy a hajó útra kész. Induljon is vissza minél előbb. Malcolm anyjának a lehető leghamarabb értesülnie kell erről a tragédiáról... Tudja mit, Jamie? Menjen maga! Menjen el *a Prancing Cloud*-dal, maga itt a legmagasabb rangú tisztviselő, ez a maga kötelessége. Könyörgök, ne is várjon holnapig, induljon még ma

este! Ha maga közli vele ezt a rettenetes hírt, talán nem fáj neki annyira. Ez kötelessége.

– Ha szükségesnek látja, természetesen megteszem – felelte McFay –, de nagyon nem szívesen. De Angélique... ezt nem mondhatja komolyan. Magának is látnia kell, hogy így a legjobb. Jóságos ég, Angélique, én nem is értem, biztos vagyok benne, hogy...

– Lehet, hogy magának és másoknak talán így volna a legjobb, de a férjem számára és következésképp nekem nem. Malcolmnak joga van ott eltemetkezni, ahol...

– De nagyon kérem, engedje meg, hogy Malcolm holttestét..

– A férjem holttestét nem viszik el azzal a hajóval – mondta halkán Angélique. – És engem sem. Mondja meg nekem, kedves barátom: ha elfogadnám a javaslatát és felszálnék arra a hajóra, ugyan hol laknék rajta? A nagykajütben?

Jamie McFay meglepetten nézett rá: erre eddig nem is gondolt. – Nem, természetesen nem – mondta gyorsan –, bármelyik kajütöt választhatja. Biztosítom, hogy minden a legnagyobb...

– Én pedig biztosítom, hogy a temetés a férjem akaratának megfelelően történik.

McFay megtörölte izzadó homlokát. Fejében őrijítő sebességgel kavargtak a gondolatok, rosszul élt környékezte az idegességtől. Nyilvánvaló volt, hogy Angélique tökéletes ura az akaratának. Hirtelen eszébe jutott valami: Lehet, hogy igaza van. A *Prancing Cloud* talán csakugyan rossz választás. De bérelhetünk egy másik hajót... Vagy várjunk csak: a postahajó holnapután indul! Mehetnek azzal is. Hoag... Hoag elkíséri. És rábeszélem a kapitányt, hogy minél előbb induljon. Holnap... ez mindent megold.

– Nem. – Angélique kimerültén felsóhajtott. – Ne haragudjon, Jamie, de nem. – Angélique hangjából ezúttal már kiérezhető volt némi él. – Kérem, értsen meg: nem. Nem! Malcolmot akaratának megfelelően itt fogjuk eltemetni. Holnapután.

– Ez lehetetlen. Mrs. Struan... Úgy értem, Tess Struannak időt kell adni. Elküldjük érte a *Prancing Cloudot*, nyilván itt akar lenni a temetésen.

– Maga azt tesz, amit akar, de a férjemet holnapután itt fogjuk eltemetni, úgy, ahogyan ő akarta. Nem hinném, hogy lenne idő arra,

amit ön javasol. Nézze, én nem vitatkozom. Ne haragudjon, kedves barátom, de úgy veszem észre, épp maga az, aki nem képes világosan gondolkozni. De én megértem magát. Legyen olyan kedves, kérje meg Sir Williamet és Mr. Skye-t, hogy a lehető leghamarabb jöjjenek át hozzám, hogy hivatalosan is elintézzük a dolgot.

– Az ég szerelmére....! A Struan család kriptája a Boldogságvölgyben van, ott nyugszik Malcolm nagyapja, az apja, a testvérei, a nővérei, mindenki.

– Jamie, engem már nagyon fáraszt ez a sok ismétlés: legyen olyan kedves, kérje meg Sir Williamet és Mr. Skye-t, hogy a lehető leghamarabb jöjjenek át. Együtt.

McFay nem tudta, mit tegyen. Tehetetlenül vállat vont és kiment. Angelique néhány percig még mozdulatlanul ült, mélyeket sóhajtott. Ez nem is ment rosszul, gondolta. Felállt, nyújtózkodott és átment a szobájába.

Kiválasztott egy tiszta ruhát, egy mértéktartó szürke öltözéket, s az ágyra fektette. A szél megrázta az ablaktáblákat, de Angelique nem fázott. A tükör hívogatta. Odaállt elé, kritikus szemmel nézegette magát. Nem mosolygott, de elégedett volt a látvánnyal. Elégedett volt azzal az új személyiséggel is, akivé vált. Olyasféle érzés volt, mint egy új ruhát fölpróbálni. De nem is: inkább egy új bőrt. – Remélem, tartós lesz – mondta a tükörképének. Muszáj tartósnak lennie. Ez inkább én vagyok, mint az előző.

Sir William arca olyan volt, mint a kő. McFayé szintén. Hoag és Babcott a homlokát ráncolta. Mennyei Skye szeme derűsen csillogott. Malcolm Struan íróasztala előtt ültek, mindhárman karosszékekben. Angelique az íróasztalnál ült, a magas támlájú karosszékekben; aprónak, de magabiztosnak látszott. Már a szürke ruha volt rajta, a háromnegyedes ujjú, szögletes nyakkivágású; a frizurája tökéletes. Kifestetlen arca királynőinek hatott.

– Holnapután? – kérdezte Sir William.

– Igen – felelte Angelique. – A férjemet fel kell ravatalozni, hogy aki akarja, még utoljára leróhassa előtte tiszteletét. Három nap a szokásos, doktor úr?

– Általában igen, Angelique – felelte Hoag –, de mi már megtettük az előkészületeket, hogy a hazaútra konzerváljuk a holttestet. Nem lesz semmi baj, nincs miért aggódni. – Halkan hozzátette: – Ott kellene eltemetni. Ezt mindannyian így gondoljuk.

– Bebalzsamozták? Máris?

A négy férfi nyugtalanul fészkelődött. Hoag válaszolt. – Nem, ez nem szokás. Általában jeget használunk az...

– Maguk mit szólnának hozzá, ha jég között szállítanák magukat Hongkongra, ahogy Ausztráliából hozzák a levágott bárányokat?

A szobában pattanásig feszült a hangulat, a férfiak még nagyobb zavarba jöttek. Angelique hangja továbbra is halk, határozott és barátságos volt, ami csak még jobban dühítette őket. Kivéve Skye-t, akinek szemében Angelique az utóbbi napon nagyon nagyot nőtt.

Végül Sir William szólalt meg. – Nem ez a lényeg, asszonyom. Mi úgy gondoljuk, hogy mind Malcolm, mind a család érdekében okosabb volna otthon eltemetni.

– Malcolm csodálta a nagyapját, a tajpant, ugye?

– Ahogy mondja – válaszolta Sir William. Hirtelen nyugalom szállta meg: már tudta, mi lesz a válasza, bármit mond is Angelique. – Ez köztudomású, de miért kérdezi?

– Malcolm nagyon sokszor elmondta, hogy szeretne úgy élni, mint a nagyapja, és szeretné, ha őt is úgy temetnék el. És így is fogják eltemetni.

– Nagyon helyes. Nagyon bölcs – válaszolta fagyosan Sir William.

– Malcolm nagyapját, Dirk Struant a boldogság-völgyi családi kriptába temették. – Barátságosan hozzáfűzte még: – Én is úgy gondolom, Angelique, hogy őt is oda kellene. Ezek szerint, ha jól értem...

– De Dirk Struant nem Hongkongban temették el – felelte Angelique. A férfiak meglepődtek. – Igen, tudom, hogy a neve oda van vésve, de valójában a tengerbe temették. A férjemet is a tengerbe fogjuk temetni, ugyanúgy, ahogy a nagyapját.

– Bocsásson meg, Angelique, de téved – mondta McFay. – Én jelen voltam. Épp akkor léptem be a Struanhoz, akkor érkeztem Angliából. Részt vettem a temetésen, óriási temetés volt, egész Hongkong ott tolongott. És ezenkívül még a kínai negyedben is rendeztek egy hatalmas temetést, azt Gordon Csen szervezte.

– Ne haragudjon, Jamie, de maga téved. A kriptába egy üres koporsót helyeztek. Dirk Struant a szeretőjével, Mejmejjel együtt Hongkong felségvizein túl a nyílt tengerbe temették. – Angelique érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Ne sírj, szólt rá önmagára. Még ne. – Dirk Struant a tengerbe temették, keresztény szertartással, annak rendje s módja szerint, ahogyan kívánta. Culum és Tess Struan, Gordon Csen és Aristotle Quance voltak a tanúk.

– Ez lehetetlen – mondta McFay.

– Márpedig így történt. A maguk egyházi méltóságai nem voltak hajlandók egymás mellé temetni őket a Boldogság-völgy megszentelt földjébe.

– De hát Angelique, én ott voltam a temetésen... Oda temették. Azt is tudom, hogy Mejmejt hová temették. Az igaz, hogy nem mellé.

– Maga egy színjátékot látott, Jamie. A koporsó üres volt.

– Ez badarság – mondta Sir William.

– Az egyház urai makacsul elleneztek a közös temetést – mondta Angelique, miután Sir William nem folytatta. – Dirk Struan számos ok miatt botránykő volt a szemükben, ezt ön is nagyon jól tudja, Sir William. Ez már sok volt nekik. Dirk Struan a végakaratóban, amely azóta is tajpanról tajpanra száll, két héttel a halála előtt leírta, hogy ha ő és Mejmej egyszerre halnának meg, akkor együtt temessék el őket. Leírta azt is, hogy feleségül akarja venni Mejmejt, és...

– Ezt így leírta, hogy el akarja venni? – kérdezte Sir William. A többiek legalább ennyire meg voltak döbbenve: hogy egy angol kínai nőt vegyen feleségül, még most is elképzelhetetlen volt. A jobb társaság azonnal kigolyózná az illetőt, Dirk Struant is kigolyózták volna. – Ezt így fehéren-feketén leírta?

– Igen – válaszolta Angelique. Látta, hogy egyedül Hoag nem osztja Sir William hitetlenkedését. Sok tekintetben rémesek ezek az angolok, ezek a britek, gondolta. Milyen álszentek, bigottak, civilizálatlanok, mennyire mások, mint mi. Miért olyan főbenjáró bűn kínai nőt elvenni? – szeretett volna rájuk kiabálni. Mindannyiatoknak kínai, bennszülött szeretőitek vannak, gyerekeket csináltok nekik! Ezt mindenki tudja. Micsoda hipokriták vagytok! Nálunk franciáknál, a francia birodalom kolóniáin ez sose volt így. Ha egy francia elvesz egy bennszülött nőt, az illető nő nemcsak a felesége lesz, de francia állampolgár is. Mi még bátorítjuk is az ilyen házasságokat. Nagyon

helyesen. A férfi az férfi, a nő meg nő, bármilyen legyen is a bőre színe. Ezt csak ti nem gondoljátok így. Isten óvjon tőle, hogy angollá legyek. Istennek legyen hála, bárkihez megyek férjhez, a francia állampolgárságomról nem mondhatok le.

– Ami a vegyes házasságokat illeti, Sir William – mondta –, nem értem teljes mértékben a britek álláspontját, de hát én francia vagyok. Ettől eltekintve férjem nagyapjának temetése csak színjáték volt. Az önök egyháza fel volt háborodva, nem volt hajlandó együtt eltemetni őket. Az új tajpan, a fia, Culum ragaszkodott hozzá... Dirk Struan számára elképzelhetetlen lett volna, hogy ne annak rendje s módja szerint, keresztény módon temessék. Ezzel Culum is így volt, Tess nemkülönben. Mindkettejüket nagyon zavarta Dirk végakarata. Tess Struan apja, Tyler Brock, aki most a sziget leggazdagabb kereskedője, hevesen ellenezte a dolgot, Tess anyja nemkülönben, ahogy a nyilvánosság előtt a kereskedők is, bárhogyan vélekedtek is bizalmas baráti társaságban. A kormányzó az egyházat támogatta.

– Nagyon helyesen – dünnyögte Sir William.

– Igen – mondta Angelique. – Ha Hongkong katolikus lett volna, az én egyházam is ugyanilyen ellenségesen viselkedett volna. Úgyhogy a kolóniát botrány fenyegette... És épp egy olyan időszakban, amikor a tájfun után az egész sziget romokban hevert... jég pedig nem volt – fejezte be halkan.

Megint fészkelődni kezdtek, csak Skye nem, aki ugyanazzal a halvány mosollyal az ajkán terpeszkedett karosszékében. Babcott szólalt meg halkan: – Jelentős személyiségek esetében ez teljesen bevett orvosi eljárás, Angelique. A férje valamennyiünk számára sokát jelentett, gondolom, ön is elhiszi.

– Elhiszem. – Angelique Sir Williamre nézett, és továbbra is ugyanazon a tárgyilagos hangon folytatta: – A patthelyzet feloldása érdekében kompromisszum született. A megoldást Aristotle Quance és Gordon Csen dolgozta ki, de csak szóban, nem írtak le semmit. Abban állapodtak meg, hogy a holttesteket titokban a *China Cloudra* viszik. Az anglikán egyház szabályai szerinti eljárást egy tengerészkapitány és Orlov kapitány celebrálta. Szabályos keresztény temetés volt. Dirk Struant és a szeretőjét, Meymejt Dirk Struan kívánságának megfelelően együtt temették.

– Ha ez ilyen nagy titokban történt, akkor ön honnan tud róla?

– A hajónaplóba bejegyezték, Sir William. A hajónaplót azonnal a tajpan páncélszekrényébe zárták, és a tanúkat – Culum és Tess Struant, Aristotle Quance-t, Gordon Csent és az alig néhány tagú legénységet – szent esküvéssel titoktartásra kötelezték. A tengerészkaplánt, nem tudom ki volt, azonnal visszaküldték Angliába. A másik temetés a Nemes Ház tajpanjának kijáró legnagyobb ünnepélyességgel ment végbe.

A szobában csend támadt, csupán az ablaktáblák zörrentek meg időnként a szél nyomása alatt. Sir William törte meg a csendet. – Ön látta a hajónaplót?

– Nem – felelte Angelique.

– Ha Tess Struan vagy Gordon Csen hajlandó megszegni az esküjét – mondta McFay –, ezt mindketten megerősíthetik.

Skye kihúzta magát ültében. – Mrs. Struan ma reggel megkérdezte tőlem, hogy ez a történet, amit elhunyt férjétől hallott, igaz-e. Boldogan álltam néhány részlettel a rendelkezésére.

– És ön honnan tudja, hogy ez igaz?

– Történetesen találkoztam az akkori legénység néhány tagjával, akik nem vették ennyire komolyan ezt a titoktartást. Beszéltem az egyikkel, egy Hennery Fairchild nevezetű matrózzal... Nem tudom, él-e még, de jártam Hongkongban, Sir Williams, éspedig azért jártam, hogy a lehető legtöbbet kiderítsem a Nemes Házzal, Brockékról, Quance-ról, Hongkong alapításáról és a legelőkelőbb körök néhány homályos dolgáról.

Sir William savanyú képpel bólintott. Még a szokásosnál is jobban zavarta Skye rossz lehelete, rossz fogazata és rossz modora. Maga is tudott a régi idők néhány botrányáról, amelyeket nem tártak a széles nyilvánosság elé.

– Ez csak szóbeli bizonyíték.

– Igaz, hogy a bíróság nem sokat adna rá, Sir William, de ettől még igaz.

Mit csináljak? – töprengett Sir William. Okosan kell lépnem. Párizs ítélete? Ugyan, ez az egész vihar csak egy pohár vízben zajlik. – Rendben van, asszonyom, tiszteletben fogjuk tartani Malcolm Struan akaratát. Jamie, azonnal küldje a holttestet Hongkongra, hogy temessék a tengerbe – mondta pattogósan, s arra gondolt, hogy Hongkongon már ott lesz Tess Struan, aki majd fejére olvassa a

teendőket Angelique Struannak. Eszem ágában sincs ütközőbagnak állni közénk. De mi az ördög lelte ezt az Angelique-et? Még soha életemben nem tapasztaltam, hogy valaki enyire megváltozott volna.

– Tökéletesen megértem, hogy nem akar a *Prancing Cloud*dal menni – nézett Angelique-re. – Majd megy a postahajóval.

– Köszönöm, de nem – felelte higgadtan Angelique. – Elhunyt férjemet nem fogják levágott birka módjára jégen szállítani Hongkongra. Nem.

– Az ég áldja meg, asszonyom, ha én egyszer elrendelem, akkor ez fog történni.

– Tudom. Ha elrendeli, Sir William. – Angelique Skye-ra pillantott. – Hogyan rendelkezik a törvény?

– A törvény úgy rendelkezik, hogy ilyen esetekben az özvegy szava dönt.

– Hadd kérdezzem meg öntől, Mr. Skye: tud valami bizonyítékot felmutatni? – kérdezte Aylesbury. – Semmit. Ami pedig azt illeti, hogy az özvegy szava előbbre való: kiénél előbbre való? – kérdezte komoran Sir William. – Mrs. Tess Struanénál, erre akar célozni? Vele nem kell számolnunk?

Skye már szóra nyitotta a száját, de Angelique intett neki, hogy ne.

– Szó sincs róla. Ha a *Prancing Cloud* azonnal indul, legjobb esetben is csak tíz nap múlva ér Hongkongra. Ugyanaddig tart a visszaút... ha az időjárás kedvező. Mondja, Hoag doktor, kitart ennyi ideig a maguk jege? – kérdezte undorodva. – Elég ahhoz, hogy rendesen megőrizzük férjem földi maradványait? Gondolok itt arra az esetre, ha Tess Struan ide akar jönni.

Hoag Dirk Struanra és a legendás Mejmjre, szeretett asszonyára gondolt, a vegyes házasságokra, saját imádott feleségére. Megint a jövőd a tét, Hoag, öregfiú. Kinek segítesz: ennek a lánynak vagy Tess Struannak? Ne feledd, a te hibád, hogy az a mocskos gyilkos életben maradt, és csaknem halálra rémítette Angelique-et. – Orvosi értelemben lehetséges, de nem tanácsolnám – mondta egy oldalpillantást vetve Babcottra, így figyelmeztetve, hogy ne szóljon közbe. – Itt valójában azt kell eldönteni, Sir William, hogy a holttestet visszaküldjük-e vagy se. Ha nem, azt hiszem, úgy kellene eltemetni... ahogyan az özvegy óhajtja.

Sir William tétovázott, bosszantotta, hogy nem fogadták el a megoldását. – Mondja, Angelique, maga tulajdonképpen miért ellenzi ennyire, hogy a holttestet visszaküldjük Hongkongra?

– Azért, mert abban az esetben nem úgy temetnék el, ahogy szerette volna, nem úgy temetik el, ahogyan a nagyapját... – válaszolta Angelique. – Az anyja biztos nem fogja elismerni az igazságot... nem teheti. Malcolmnak viszont én vagyok az özvegye, és tiszta szívemből mondom, hogy az én akaratom az ő akarata.

Sir William nem volt biztos benne, mit mond ilyen esetekben a jog, idegesítette Tess Struan, aki most *de facto* a Nemes Ház fejévé vált. Tess Struan írásban tiltotta meg a házasságot. Vajon mit tesz Tess Struan, ha a fia holttestét nem küldik vissza hozzá?

Első dolga lesz, hogy gyilkost kiált, gondolta. Csaknem összerezett. Nyilvánvalóan ott akarja eltemetni a fiát, ott is kellene, tengeren vagy nem tengeren, akár igaz ez a történet, akár nem. Ötven fontot teszek egy lyukas garas ellenében, hogy Tess Struan mindenképpen megpróbálja érvényteleníttetni a házasságot.

– Attól tartok, Angelique, hogy ön ezt a már amúgy is tragikus eseményt még a szükségesnél is bonyolultabbá teszi. Malcolmot Hongkongnál ugyanúgy el lehet tengerbe temetni, mint itt. Úgyhogy az volna a legjobb, ha...

– Bocsásson meg, amiért félbeszakítom, Sir William – szólalt meg legügyvédibb stílusában Skye –, de ha ön hivatalosan nem vonja kétségbe ügyfelem házasságának érvényességét, ügyfelemnek vannak bizonyos jogai. Következésképpen felteszem önnek a kérdést: beleegyeznek-e, hogy elhunyt férje akaratát közvetítő ügyfelem akaratát végrehajtsák, és ügyfelem elhunyt férjét itt temessék el? – Ugyanebben az ügyvédi stílusban, mintegy összefoglalva a védelem álláspontját, halkán azt mondta: – Malcolm Struan a miénk volt, jökohamai, legalább annyira a miénk, mint az övék. A tragédiája itt kezdődött, itt is kell befejeződnie.

Angelique érezte, hogy minden elszántsága ellenére is könnyek tolnak szemébe. Sírt, de némán.

47

Miután Aylesbury és a többiek távoztak, Skye és McFay még egy óráig vitatkozott. Angelique csak hallgatta őket. Nem mondtak semmi olyasmit, ami változtatott volna a dolgok állásán. Mielőtt elment, Aylesbury Skye kérdésére kijelentette: „Sajnálattal állapítom meg, hogy semmi olyasmit nem hallottam itt ma délután, amely megváltoztatta volna elhatározásomat. A holttestet Hongkongra kell szállítani, akár a *Prancing Clouidon*, akár a postahajóval. A megbeszélésnek ezennel vége.”

– Ha Hongkongon lennénk – mondta most Sky –, tucatnyi indok alapján is fordulhatnék ellenkeresettel a bírósághoz, de itt Sir William a bíróság. Nincs annyi idő, hogy a levél megjárja az oda-vissza utat.

– Ezek szerint nem tehetünk többet – McFay arca komor volt; megrázta a történet, amelyet Angelique mesélt. – Bele kell törődnie, Angelique. Nem tehetünk többet, hogy a fene egye meg.

– Én nem megyek Hongkongra... Itt kell eltemetni.

– Egyetértek – bólogatott Skye.

– Miért, mi tartja vissza, Angelique? – kérdezte McFay.

– Tess Struan – felelte Angelique.

– Miért, mit tehet Tess Struan? A temetést nem akadályozhatja meg. A házasságot nem nyilváníthatja semmissé. Nettlesmith délutáni vezércikkében az áll, hogy hiába kiskorúak mindketten, a házasság érvényes. Szálljon fel a postahajóra, én meg megkérem a kapitányt, hogy induljon azonnal.

– Nem, ne haragudjon, Jamie, de Mr. Skye már felvilágosított, hogy a vezércikk csupán egy vélemény. Tudom, hogy Tess Struan nem fogja tiszteletben tartani Malcolm kívánságát, nem temeti a tengerbe. Mint ahogy azt is tudom, hogy engem minden lehetséges eszközzel támadni fog. Tessék, itt vannak a levelei, amelyeket Malcomnak írt.

Mindkét férfit megdöbbenetette a hangjából áradó gyűlölet. Skye nyugtalanul megszólalt: – Sajnos ezekre nemigen támaszkodhatunk. Tess Struan azt fogja állítani, hogy ezek magánlevelek, amelyeket egy anya írt a fiának, egy olyan anya, aki tiltakozott egy házasság

ellen. Ami pedig az önre vonatkozó fenyegetéseket illeti, Mrs. Struan, nincs ezekben a levelekben semmi olyan, amibe beleköthetnénk.

– Ez nem igazság – mondta Angelique.

– Na és arról a részletről mi a véleménye, Mennyei, amelyik úgy szól: „És ha az a nő be merészeli tenni a lábát Hongkongra, gondom lesz rá, hogy...” *Eh?* – McFay nem akart több fájdalmat Angelique-nek, ezért nem olvasta fel végig mindazt, amit Tess Struan írt: *„Gondom lesz rá, hogy Hongkongon mindenki megismerje a múltját, az apját, a nagybátyját és a nagynénjét, aki egy cigányokból, kóklerekből és csepürágókból álló trupp színésznője volt. Ugyanígy gondoskodom arról is, hogy az anyagi helyzetét is megismerjék.”*

– Én nem szégyellem, hogy a nagynéném színésznő volt – mondta élesen Angelique –, bár tudom, hogy az angolok többsége pojacáknak tekinti őket. De az én nagynéném sosem volt az. És nem voltak kóklerek. Az apám bűneiért pedig nem vagyok felelős. És volt pénzem, csak az apám ellopta.

– Tudom. – McFay már bánta, hogy szóba hozta a levelet. – Mennyei, magának van valami bizonyítéka rá, hogy Dirköt Mejmejjel együtt temették el?

– Csen compradore és maga Tess Struan tanúsíthatja, bár ezt nyilvánvalóan egyikük sem lesz hajlandó megtenni. A bíróság pedig nem fog engedélyt adni a családi kripta felnyitására. – Skye köhintett, hallgatott egy ideig, majd megint köhintett. – Ha Mrs. Angelique Struan nem akarja, hogy a törvény és a közvélemény előtt egyszer és mindenkorra hátrányba kerüljön, mindenképp el kell kísérnie férje földi maradványait. Na de Hongkongra...? – Már megkérte Babcottot és Hoagot, hogy igazítsák ki a halotti bizonyítvány szövegezését, de mint ahogy számított is rá, erre egyik sem volt hajlandó. – Alaposan megfontolt véleményem szerint Angelique kisasszony részéről nem volna okos dolog ebben a pillanatban vállalni ezt a kockázatot, Jamie. Véleményem szerint Hongkongon még védtelenebb lenne, mint itt.

– Miért? Maga is elmehet vele. Ott is védheti – vetette fel McFay.

– Ez igaz, de ebből az ügyből valószínűleg botrány lesz, márpedig ezt mindenki érdekében szeretném elkerülni – felelte Skye. – Tess Struan érdekében is. Tess nem rossz asszony, és a maga anyai

szemszögéből nézve teljesen igaza van. Őszinte véleményem szerint így is, úgy is botrány lesz a dologból. Az egyetlen kérdés csak az, hogyan tudjuk minimalizálni.

– Lehet, hogy suba alatt tudjuk tartani – mondta McFay. – Tess nem emberevő, a maga módján mindig tisztességesen járt el.

– Velem szemben nem fog – mondta Angelique. – Én értem őt. Ezt csak egy nő tudja igazán megérteni. Ő most úgy érzi, hogy elraboltam és megöltem a legidősebb fiát. Malcolm figyelmeztetett rá.

– Ahhoz, hogy Tess Struant meggyőzzük, itt idő kell – mondta Skye. – A temetésig hátralévő idő ehhez kevés.

A két férfi végül elment. Nem oldódott meg semmi.

Nem érdekes, gondolta Angelique. A kívánságának megfelelően fogom eltemetni a férjemet, én öröklöm minden földi vagyonát, és le fogom győzni Tess Struant. És bosszút állok.

Tess Struan levelei sértették, de nem annyira, mint előzőleg gondolta. Könnyei már nem azok a könnyek voltak, mint korábban. Nem rázták meg annyira. Én sem vagyok olyan, mint voltam. Nem értem. Szinte még önmagam számára is idegen vagyok. Vajon meddig tart ez az állapot? Remélem, sokáig. Szűzanyám, milyen ostoba is voltam!

Odament az ablakhoz. Odakint már kezdett sötétedni. A kikötőben ringatózó hajókon égtek a lámpák: jobb és bal oldalon egy-egy meg az árboccsúcsokon, a hullámozás ritmusára hunyorogtak. Mihez kezdjek?

– Úrnő! – Ah Szo trappolt be.

– *Tajtaj!* Süket vagy? – förmedt rá Angelique. Malcolm elmagyarázta neki, mi az a tajtaj, és mielőtt kimentek volna a hajóra, szólt is Ah Toknak, Ah Szonak és Csennek, hogy ezentúl így szólítsák Angelique-et. Skye is felhívta a figyelmét, hogy ő is utasítsa erre a szolgálkat.

– Úrnő akar én csomagol csopcsop?

– *Tajtaj!*

– Te akar én csomagol csopcsop... tajtaj?

– Nem, holnap. Már ha egyáltalán – mondta halkán Angelique.

– Úrnő?

– Angelique felsóhajtott: – *Tajtaj!*

- Úrnő tajtaj.
- Menj el.
- Orvosság férfi akar lát.

Angelique már rá akart förmedni, hogy takarodjon, de aztán meggondolta magát. – Melyik?

- Béka, tajtaj úrnő.

Hoag. Tényleg van benne valami békaszerű, gondolta Angelique, s meglepetten tapasztalta, hogy mosolyog. – Igen, lehet – mondta. Hoag belépett.

– Jó estét, doktor úr! – üdvözölte Angelique. – Hogy van? Én elég jól. Köszönöm, amit tett értem.

– Tényleg jól érzi magát? – Hoag szeme vörös volt a fáradtságtól, az arca felpuffedt. Szúrós tekintettel nézett Angelique-re. – Igen, látom, de azért legyen óvatos, ne hajszolja túl magát, Angelique. Viselkedjen okosan.

- Megígérem.
- Délután csodálatosan viselkedett.
- De vesztettem.

– Igen. Babcott is, én is nagyon sajnáljuk. Egészen megrázott minket a történet. George meghívta vacsorára Ványadt Willie-t, ismét meg fogja próbálni meggyőzni, de nem nagyon bízunk benne. – Látta, hogy Angelique alig észrevehetően megvonja a vállát. – Nincs szüksége valamire az alvása vagy a nyugalma érdekében...? De nem, látom, nincs szüksége nyugtatóra. Ennek nagyon örülök... nagyon örülök. Szerettem volna egy kicsit elcsevegni magával, van hozzá kedve?

– Persze, üljön csak le. Hogyan zajlott le a vizsgálat? Ja, igen: van whisky meg mindenféle ital, ha parancsol.

– Köszönöm. – A pohárszékben Waterford poharak és csiszolt kristályüvegek sorakoztak egymás mellett, nyakukon ezüstitáblácskával: whisky, konyak, sherry, portói. Hoag whiskyt választott, töltött magának egy pohárral.

– A vizsgálat a tervek szerint zajlott, Edward Gorntot minden vád alól felmentették, és bátorságáért dicséretben részesült. Skye mint halottkém balesetnek nyilvánította Greyforth halálát. Gornt magatartását, amellyel megpróbálta megakadályozni a gyilkosságot, tökéletesen helyénvalónak ítélte. Meglepett minket, hogy ilyen erős

kifejezéseket használ, de ez az igazság. – Hoag leült Angelique-ke szemben, és fölemelte a poharát. – Egészségére!

– *Salut!* Örülök, hogy így történt. Edward minden dicséretet megérdemel.

– Ahogy maga is. A történet, amit elmondott, mélyen megrázott – mondta Hoag.

– A történet igaz. Maga sem hisz nekem?

– De igen. Éppen erről akartam beszélni. Az a helyzet, hogy nagyon is jól értem. – Hoag nagyot sóhajtott, és elmesélte Angelique-nek a maga történetét. Elmesélte Indiában töltött éveit, hogy beleszeretett egy bennszülött nőbe, minden konvencióra fittyet hányva feleségül vette, mire a társaság azonnal kigolyózta. Elmesélte, hogy hazavitte az asszonyt, de otthon sem volt különb a helyzet – sőt. Ardsumand meghalt, így hívták. – örültem szerettem, és én öltem meg – mondta a tűzbe meredve Hoag.

– Mikor a feleségéről beszél, egészen megváltozik az arca. Nem maga ölte meg, a sors rendelkezett így. Egyikük sem tehet róla.

– Nem lett volna szabad hazavinnem. Mejmej is belehalt volna. A közvéleményt még maga a nagy Dirk Struan sem tudta volna megváltoztatni, ha feleségül veszi Mejmejt. Szerencsénk volt, hogy így haltak meg.

Angelique pálás szemmel figyelte Hoagot. – Malcolmnak is szerencséje volt, hogy úgy halt meg, ahogyan meghalt? Arra gondolok, hogy olyan békés volt az arca. Mindenképpen meghalt volna?

– Azt hiszem, igen – felelte Hoag. – Bármely nap bármely órájában meghalhatott. Tokaido után minden perc ajándék volt számára, és azt hiszem, ezt ő is tudta.

Ez megrázta Angelique-et. – És maga ezt miért nem mondta meg neki, miért nem figyelmeztetett minket?

– Ez Isten akarata volt... Eddig még mi sem voltunk benne biztosak, nem lehettünk benne biztosak.

– Nem értem. Nagyon kérem, mondja el nekem az igazságot, meg kell értenem.

– A belső szervei a seb környékén komolyabban sérültek, mint gondoltuk. A boncolás kimutatta, hogy az egész belseje elfertőződött.

– És az operáció sikerült?

– Igen, az első osztályú volt. George csodálatos munkát végzett. Nem hiszem, hogy bárki többre lett volna képes – jelentette ki Hoag; Angelique hitt neki. – Az a helyzet, Angelique, hogy pótolni nem tudunk, csak javíthatni. Minden perc ajándék volt számára – ismételte szomorúan Hoag. – Meggyőződésem, hogy maga megédesítette utolsó napjait.

A kandallóban összeroskadt a parázs. Angelique odanézett. A láng egy pillanatra magasra csapott, megremegett, aztán kihunyott. Ahogy szegény Malcolm... Szegény férjem, szegény szerelmem. – Szomorú – mondta a semmibe révedve. – Nagyon szomorú.

Hoag idegesen félhajtotta whiskyjét. – Megengedi?

– Természetesen. Parancsoljon.

Hoag töltött magának, ezúttal nem olyan sokat. – Tulajdonképpen a temetésről szerettem volna magával beszélni. Azt hiszem, még mindig van rá lehetősége, hogy azt tegye, amit Malcolm kívánt.

– Mit?

Hoag visszaült a helyére. – Ha akarja, Malcolmot a tengerbe temetheti. Én tudok magának segítem.

– Hogyan?

Hoag megtörölte a homlokát. – Menjen el Sir Williamhez, és mondja meg neki: beleegyeznek, hogy a holttestet Hongkongra küldjék. Holnap Kanagavában Babcott meg én annak rendje és módja szerint feltesszük a koporsót a *Prancing Cloudra*. Ennél ön is jelen lesz, de kijelenti, hogy érzelmi okok miatt képtelen a *Prancing Clouddal* menni, viszont holnapután felszáll a Hongkongra induló postahajóra. Mindenki elégedett lesz.

– A koporsó pedig üres? – kérdezte izgatottan Angelique.

Hoag megrázta a fejét; homlokát és arcát kiverte a veríték. – Nem. Lesz benne holttest, de nem az övé, hanem egy koreai halászé, aki ma reggel a kanagavai klinikán halt meg. Malcolm holtteste a másik koporsóban marad, természetesen titokban, Kanagavában. Ha McFay támogat minket, akkor odajöhet holnap este a kutter, kifutunk a tengerre, és ha rá tudjuk venni Tweetet, hogy bonyolítsa le a szertartást, Malcolmot az akaratának megfelelően temethetjük el. Maga másnap fölszáll a postahajóra. Persze mindenkinek meg kell esküdnie, hogy megőrzi a titkot.

– Ebben az elképzelésben elég sok a bizonytalanság – suttogta kalapáló szívvel Angelique.

– Még annál is több, mint gondoltam – mondta elszorult torokkal, homlokát törölgetve Hoag. – Én csak... csak nemrég jutott eszembe, még nem gondoltam végig. Lehet, hogy ostobaság az egész, de segíteni szeretnék. A dolog első részével akkor is elboldogulok, ha George nincs benne: mármint a holttestek kicserélésével. A többi már magán múlik. Lehet, hogy tudok segíteni, de nem tudom... Ne haragudjon, ezt most el kell döntenünk... George ma este itt vacsorázik, nekem addig vissza kell mennem Kanagavába. Mi a véleménye?

Angelique felpattant, odaugrott Hoaghoz, átölelte. – Próbáljuk meg! És köszönöm, nagyon köszönöm!

– Hívatott, asszonyom? – kérdezte Gornt.

– Igen, foglaljon helyet. – Angelique a tajpani iroda kikötőre néző ablakánál ült, Csen néhány lépésnyire várakozott.

– Engedje meg, hogy ismételtén kifejezzem, mennyire sajnálom a történeteket – mondta Gornt. – Ha bármit tehetek önért, csak egy szavába kerül, asszonyom.

– Igen, tudom. Köszönöm, Edward. Igen, segíthet. Mindannyiunknak szüksége van barátokra. Örülök, hogy a vizsgálat simán lezajlott... Magát ki kellene tüntetni. Remekül viselkedett. Szeretném megköszönni, hogy megmentette Jamie-t, nem is tudom, hová lennék nélküle. – A kandallóban élénken pattogott a tűz. A finom thaiföldi selyemfüggönyöket már összehúzták éjszakára. Csen odament a pezsgősvödörhöz. – A férjem azt mondta, ön szereti a pezsgőt...

– Igen, asszonyom, szeretem – válaszolta Gornt; egy pillanatra ismét a vizsgálat jutott eszébe. Nagyon örült, hogy minden simán ment, és a veszedelmes Greyforthszal többé nem kell számolnia.

Angelique intett Csennek, aki kitöltött két pohárba.

– *Do dzse* – mondta Gornt, átvéve poharát. Köszönöm.

Csen elkerekedett szemmel nézett rá, mintha nem értené: még az eddigieknél is jobban utálta ezt az idegen ördögöt, amiért merészelt civilizált nyelven megszólalni.

Angelique odaszólt neki: – Csen, te vár odakint. Ha én akar, használ csengő, hallod-e – mutatott a kisasztalon lévő ezüstcsengőre.

– Igen, úrnő!

Angelique villámló szemekkel meredt rá: – Tajtaj!

– Igen, tajtaj úrnő. – Csen örült az apró győzelmeknek. A ház személyzete nemrég tanácskozást tartott, amelyen ő elnökölt. Ah Tok azt akarta, béreljenek fel egy jövendőmondót, hogy vesse gonosz szemét Angelique-re, „a halállal teli cső birtokosára”, de Csen tiltakozott: „Erről szó sem lehet. Urunk haláláról nem ő tehet. Urunk feleségül vette és ránk parancsolt, hogy tajtajnak szólítsuk. Ezt tiszteletben kell tartanunk. Annyi engedményt tehetünk csak, hogy míg Kitűnő Csen nem határoz, a tajtajhoz hozzátesszük, hogy úrnő. Csencsennek pedig a *Prancing Clouddal* azonnal részletes jelentést küldünk.”

– *Salut*, Edward.

– Egészségére, asszonyom.

Angelique csak egy parányi kortyot ivott, Gornt élvezettel felhajtotta a pezsgőt.

– A pezsgő számomra afféle életelixír – magyarázta, de rögtön meg is bánta. – Sajnos nemigen telt rá, legfeljebb ünnepi alkalmakkor.

– Én is szeretem a pezsgőt, bár ma este nem kívánom. Ön hamarosan annyi pezsgőt vehet magának, amennyit csak óhajt. A férjem úgy tájékoztatott, hogy az ön ügyei egyre jobban állnak, egyre sikeresebb, és sok olyan titok tudója, amelyeket vele is közölni akart... Kölcsönös hasznukra.

– Ezt mondta? – Gornt meglepődött, mert úgy egyezett meg Malcolm Struannal, hogy erről senkinek se beszélnek. – Titkokat említett, asszonyom?

– Malcolm azt mondta, kedveli magát, bízik magában. Én is bízom magában. Azt mondta, hogy ön tud titkot tartani, és tudja, mit jelent az a kínai kifejezés: régi barát.

– Ez részben igaz is, én is kedveltem és bíztam benne.

– Jamie azt mondja, már lefoglalta a helyét a *Prancing Cloudon*.

– Jól mondta, asszonyom.

– A férjem úgy tájékoztatott, hogy ön különleges információkat akart neki kiszolgáltatni, amelyek révén a Brock céget tönkre lehet tenni. Úgy volt, hogy ezt ön tegnap reggel a párbaj után... Csak tegnap lett volna? Egy egész életnek tűnik... Szegény Malcolm számára az is volt.

Gornt felsóhajtott; sajnálta Angelique-et. – Hát igen... Engedelmével: ön nagyon sokat változott, asszonyom. Egészen más lett. Nem szeretnék tolakodó lenni, de meg kell állapítanom, hogy még ez a gyászruha is nagyon jól áll önnek.

– Tízezerszer jobban örülnék, ha a férjem még élne és nem kellett volna megváltoznom. – Angelique-et magát is meglepte nyíltsága, de Struanhoz hasonlóan ő is szívesen és könnyedén társalgott Gornttal. – Ami a változásomat illeti, még nem vagyok benne biztos... nem tudom, örülök-e neki. Ijesztő ez a gyors felnőtté válás. Már ha ez a helyes kifejezés. – Angelique felállt, töltött Gorntnak, s a pezsgősvödörrel az asztalra, Gornt keze ügyébe tette.

– Köszönöm – mondta Gornt; még a szokottnál is erősebben érezte Angelique jelenlétét.

– Úgy döntöttem, nem megyek el Hongkongra a klipperrel.

– Igen, asszonyom, én is hallottam a szóbeszédet... hogy a postahajóval megy. – Amint tudomást szerzett róla, a biztonság kedvéért nyomban elment a jegyáruhoz, hogy helyet foglaljon a postahajóra is, de már minden kajütöt kibéreltek. Szitkozódva káromkodott, megpróbálta megkeresni McFayt, de mint kiderült, elment valahová. – Tökéletesen megértem, hogy semmi kedve a Clouddal menni.

Angelique keze nyugodtan pihent az ölében, a hangja halk és fegyelmezett volt. – Hajlandó elmondani nekem mindazt, amit a férjemmel közölni akart?

Gornt mosolyogva ingatta a fejét. – Bocsásson meg, asszonyom, de nem, még ha volna is ilyen.

Angelique bólintott, nem sértődött meg. – Gondoltam, hogy ezt fogja válaszolni. És abban is biztos vagyok, hogy ha elmondaná, akkor sem érteném, miről van szó. Nem tudnék mihez kezdeni vele... – Gornt elmosolyodott. – De Tess Struan tudna. Igaz?

– Tessék?

– A férjem azt mondta, ha valami netán történne vele, ön rögtön Hongkongra sietne, hogy Tess Struannal is megkösse ugyanazt a megállapodást, amit vele. Malcolm azt mondta, hogy maga mindezt azért teszi, mert gyűlöli a Brock családot... Azt nem mondta, miért. – Angelique a pohara szárával kezdett játszózni. – Tess Struan nyilván használni tudna egy ilyen információt... Már ha igaz.

Gornt szótlanul figyelte Angelique-et.

– Már értem, miért kedvelte magát a férjem, Edward, miért gondolta, hogy veszedelmes lehet ellenségnek, de még veszedelmesebb barátnak.

Gornt felnevetett, megtört a feszültség. – Önnek sose lennék ellensége, asszonyom, soha az életben, esküszöm, soha!

– Ez majd még elválik. Én mindenesetre az utolsó szóig magaménak érzem Malcolm reményeit és álmait: hogy maga tud segíteni a Struannak Brockék tönkretételében, hogy egyszer és mindenkorra elintézzük őket. Nem lehet, hogy maga is erről álmodik?

– Én?

Angelique kinyitotta a retiküljét, egy kis cédulát vett elő, amelyet a páncélszekrény titkos rekeszében talált. Odatartotta a lámpához, hogy jobban lássa, és hangosan olvasta: – *„Ezennel ünnepélyesen megegyezem Mr. Edward Gornttal, a Rothwell cég sanghaji fiókjának alkalmazottjával: ha az általa nyújtott információ segít a Struannak hat hónapon belül csődbe juttatni a Brock és Fiai céget, ezennel a Struan cég nevében biztosítom, hogy fizetség fejében a Brock cég kezében lévő Rothwell-papírok ötven százalékát mindennemű költségtérítés nélkül, ingyen megkapja, továbbá mindent elkövetünk, hogy a Victoria Bank folyósítsa neki azt a kölcsönt, amely a Rothwell-részvények jelenleg Jefferson Cooper tulajdonában lévő másik ötven százalékának megvásárlásához szükséges. Ezenfelül garantálom, hogy a mai dátumtól kezdve húsz esztendőn át a Struan cég mindenfajta üzleti vonatkozásban előnyben részesíti a Mr. Edward Gornt által birtokolt vállalatot, illetve vállalatokat.”* – Odanyújtotta Gorntnak, hogy nézze meg, de Gornt nem nyúlt érte. – A keltezés tegnapelőtti, Edward. Alá van írva, de tanúk nincsenek.

Gornt még mindig nem nyúlt a papírért. Remek szeme volt, mialatt Angelique olvasott, felismerte az aláírást. Tanúk nélkül nincs valódi

értéke, gondolta; fejében egymást kergették a tervek, a kérdések és válaszok. – És?

– Én ideírhatom a nevemet tanúként a férjem aláírása alá.

Gornt fejében egy pillanat alatt megállt a kavargás. – A feleség tanúskodását a férje aláírása mellett általában nem szokták érvényesnek tekinteni.

– Tegyük fel, hogy aznapi dátumot írok én is... A házasságkötésünk előtti napot.

Hogy a csudában okosodott ki ilyen gyorsan ez a nő? – törte lázasan a fejét Gornt. – Még ha így történne is, ez a szerződés a Nemes Házat semmire sem kötelezné.

– Ez igaz, viszont Tess Struan szemében súlya volna... Egy olyan megállapodás, amelyet a fia kötött. Ez az írás megerősíti, hogy ön titokban együttműködött a férjemmel, segítséget akart nyújtani neki élete legnagyobb vágya valóra váltásához.

– Hát... elképzelhető, asszonyom. – Gornt tétovázott. – Jamie mit szól ehhez?

– Nem tud róla. Erről a szerződésről csak én tudok – mondta Angelique. Így is gondolta: különben miért rejtegette volna Malcolm?

Gornt elgondolkozva töltött még egy kis pezsgőt, észrevette, hogy Angelique az első korty után hozzá se nyúlt a poharához. – Úgy gondolom – mondta óvatosan –, hogy egy ilyen szívesség viszontszolgálatot követel, asszonyom.

– Szeretném, ha a lehető leggyorsabban felszállna a *Prancing Cloudra*, és elvinne Tess Struannak egy levelet.

Gornt szeme hitetlenkedve elkerekedett. – Ennyi az egész?

– Nem egészen. Amikor megérkezik Hongkongra – a klipper jóval a postahajó előtt ér oda –, magának kell elsőként Tess Struanhoz érnie, hogy ne mástól szerezzen tudomást a férjem haláláról. Nagyon lényeges, hogy maga legyen az első, hogy Ön közölje vele a rettenetes hírt, de ugyanakkor egy titkos információt is: egy titkos információt, amely garantálja, hogy egyszer s mindenkorra tönkretesz a Brockékat. – Angelique mélyet sóhajtott. – Mert tönkreteszi, ugye?

– Igen – felelte halkán Gornt. Úgy látta, már nem kell tagadnia.

– Mondja el neki azt is, hogy Brockék meg akarták gyilkolni Malcolmot, és ehhez Norbert Greyfortht akarták felhasználni.

Harmadszor mondja meg azt is...

– Mit akartak?

– Hát nem ez az igazság? Nem volt ez is része Tyler Brock tervének? Vagy Morganének? Jamie-nek mindenesetre ez a véleménye. Akár megesküdni is hajlandó rá. Mr. Skye beszámolt nekem a párbajról, a többit én préseltem ki Jamie-ből... hogy tulajdonképpen mi volt az oka ennek az összeügrásnak. Én úgy veszem észre, Norbert egyszerűen csak egy gyalog volt egy sakkjátszmában, amelynek a tétje Malcolm élete volt.

– Elképzelhető... – Gornt még mindig nem tudott magához térni Angelique színe változásától. – Elképzelhető. Mi van még?

– A következő. – Angelique hangja halkabb, de furcsa módon ugyanakkor tisztább is lett. – Feltétlenül mondja meg Tess Struannak, hogy én vettem rá magát, hogy ezt az információt neki szolgáltatassa ki. Ezt mindenképpen világosan értesse meg vele.

– Maga miatt?

– Miattam. Igen. Hangsúlyozza, hogy én küldtem. Ez nagyon fontos számomra. Kérésnek nem sok, maga pedig mindenképp megkapja, amit akar.

– Biztos ebben?

– Igen. Mondja azt Tess Struannak, hogy maga már csaknem el is feledkezett erről a szerződésről, mert úgy gondolta, most már értéktelen. Mivel azonban én kértem magát, könyörögtem magának, hogy helyettem inkább hozzá, Tesshez menjen, maga azonnal odarohant. – Angelique közelebb hajolt. – Ugye ezt az információt azonnal fel kell használni?

– Igen – felelte Gornt.

– Akkor ezt is hangsúlyozza. De ami a legfontosabb: mindenképpen értesse meg vele, hogy én vettem rá magát, hogy menjen el *hozzá*, én könyörögtem, én győzködtem, hogy vigye el neki azt a bizonyítékot, amelynek révén tönkretelheti a családja ellenségeit... Én biztosítottam magát, hogy ő tiszteletben fogja tartani a szerződést vagy egy hasonlót köt magával. És így is lesz. Tess Struan ezt fogja tenni, efelől biztosíthatom.

– És ön aláírja tanúként?

– Ez lesz az első dolog, amit Tess Struan észrevesz majd, de azért erre is hívja fel a figyelmét. Mondja meg neki: Malcolm .engem

kért meg, hogy legyek a tanúja, mondván, hogy ez a szerződés kettejükön kívül nem tartozik senki másra. Malcolm kérésére én maga előtt, gondolkodás nélkül aláírtam... hétfőn, az estély előtt. Nem olvastam el, nem is kérdeztem, mi ez. Végül pedig közölje vele, hogy hozott tőlem egy sürgős levelet, és adja oda neki. – Angelique a kezébe vette a poharát. – Ha maga előtt olvassa el, valószínűleg nem fogja, de ha mégis, szeretném tudni, hogyan reagált.

Kortyolt egyet, aztán hátradőlt ültében, s Gorntra függesztette tekintetét. Gorntr arcáról még mindig semmit sem lehetett leolvasni. – A levélben mi van?

– Ha óhajtja, elolvashatja, mielőtt lepecsételem – felelte Angelique, majd kissé megdöbbenve hozzátette: – így legalább nem kell bajlódnia a felbontásával.

Gorntr még mindig nem értette, hogyan változott meg ennyire Angelique. – És Malcolm halálhírét hogyan közöljem vele? A házasságukat és Malcolm halálhírét hogyan mondjam el neki?

– Nem tudom, Edward. De maga majd tudni fogja.

Gorntr dűnnyögött valamit; megdöbbenve ez a franciás – nem is franciás, ez több annál – ravaszság. Az nyilvánvaló, hogy Angelique Tess Struan kegyeibe szeretne férközni, szeretné megakadályozni, hogy támadást indítson ellene. Ez a stratégia sikert hozhat Angelique-nek... *Hozhat...* Nekem is sokkal jobb lenne úgy. De mit kérjek viszonzásképpen? Az aláírását igen, de mit még? Mit akarhatok még tőle?

Angelique a tollért nyúlt. Komoly arccal aláírta a szerződést, két nappal korábbi dátumot írt mellé. Szótlanul porzót hintett rá, lefújta, és lesütött szemmel odatette Gorntr elé.

– Bárhogy dönt is, ez most már a magáé – mondta, Gorntr szélében-hosszában híresztelt becsületére játszva. – Ami pedig a többit illeti... Ha segít nekem, Edward – most már Gorntra emelte a tekintetét, amitől Gorntrban kellemes érzések támadtak –, örökké hálás leszek magának. Örökké.

Odabent a sója házában Jamie McFay meaitlásán, törökülésben ült a tatamin Hiragával szemben. Az asztalfőn a sója foglalt helyet. Szaké és tea gőzölgött előttük.

McFay már több mint egy órája válaszolgatott a kérdésekre, s kérdezgetett maga is. Hiraga tolmácsolt, meg-megakadt az idegen kifejezéseken, ilyenkor McFayre függesztve tekintetét várta a magyarázatot. McFay fáradt volt. Nem az itt töltött idő alatt fáradt el – inkább örült, hogy egy kicsit elterelheti a figyelmét a sok gondról és bajról –, hanem azért volt fáradt, mert úgy rémlett neki, nincs megoldás. Nagyon felháborította, hogy Aylesbury nem volt hajlandó engedni a temetést illetőleg, bár megértette: a helyében ő is ezt tette volna.

A tárgyalás elején zökkenő nélkül jutottak keresztül. McFay a lehető legegyszerűbben felvázolta egy közös vállalkozás legfőbb jellemzőit: a sója kapcsolatai révén ellátja mindazokkal az árukkal, amelyekben megállapodnak, ő pedig az európai ismereteket, kapcsolatokat és szakértelmet adja. A fizetésekre hat hónapi haladékot kérnek, ennyi idő elég az áruk eladására és a pénz visszatérülésére vagy – ha jól megy az üzlet – újbóli befektetésére, esetleg a tömegtermelés beindítására. Már a mennyiségeknél tartottak, majd a mindannyiukat gazdaggá tévő tömegtermelés módszereiről kezdtek beszélgetni.

– Sója kérdez: mibe kerül tömegtermelés gép?

– Ez attól függ, mit állítanak elő a gépek – felelte McFay.

– Dzsemi-szama, sója kérdez: te mit mond, milyen áru készíteni és vinni Angliába eladásra. Nem most, választ kér három nap múlva. Ha sója mondja igen, talán lehet csinálni részvénytársaság, és hozni tömegtermelő gépek Japánba.

McFay elmosolyodott – A tömegtermelés beindítása általában drága multság, gép és gyár kell hozzá. Ez nem olyan, mint a közös vállalat, amit én javasolok. Én ennyi pénzt nem tudok előteremteni.

– Dzsemi-szama, te ne aggódj pénz miatt. Gjokojama ha akar, megvesz egész Jedo. – Látva, hogy McFay nagyot néz, Hiraga komoran elmosolyodott. – Sója köszöni neked, és én is köszönöm neked. Kérlek, három nap múlva mondd meg, mit csinálni és árat. Most én kísérek haza.

– Köszönöm, erre nincs szükség.

Hiraga meghajolt, a sója meghajolt, McFay nemkülönben, és elment.

– Tea, nagyúr?

Hiraga bólintott. Szeretett volna már menni, szeretett volna fürödni, masszíroztatni, de nagyon elégedett volt önmagával: most már mindent elvégzett, csupán Dzsemi Makfi állítólagos három koku tiszteletdíját nem hajtotta még be.

A sója friss teát rendelt. Miután a szolgálólány kiment, azt mondta: – Van néhány hírem, Otami-szama, postagalamb hozta... Josiról és a sisikről. Talán érdekel.

– Ne játszadozz velem, természetesen érdekel! – Most, hogy kettesben maradtak a sójával, Hiraga – maga sem vette észre – sokkal parancsolóbbá, sokkal szamurájabbá vált. – Mi a hír?

– Josi nagyúr ellen újabb merényletet hajtottak végre.

– Meghalt? – kérdezte reménykedve Hiraga.

– Nem, Otami-szama. Tessék, olvasd magad. – A sója színlelt alázattal átnyújtotta a papírszeletet, *ugyanazt*, amelyet előzőleg már megmutatott Raikónak és Meikinnek is: *Hamamacu falunál ma hajnalban sikertelen merényletet hajtottak végre. Josi levágta a magányos sisi merénylet. A csetepatéban Koiko úrn[is életét veszttette. Kérlek, tudasd az Akácvirággal nagy szomorúságunkat. További információk a lehető leghamarabb.*

Hiraga elolvasta, a lélegzete is elállt. – Mikor történt ez?

– Három napja, Otami-szama.

– És azóta?

– Még semmi.

Hiraga fejében egymást kergették a gondolatok: Koiko meghalt és egy magányos sisi meghalt. Ki lehetett? Ha Koiko meghalt, mi van Szumomóval? – Szóltál az Akácvirág Házban?

– Igen, Otami-szama.

– Mit szólt hozzá Meikin?

– Természetesen nagyon fájlalta, Otami-szama.

– Mit tudsz még, sója? Mi van Kacumatával és Takedával?

– Állítólag felénk tartanak, nagyúr, ahogy állítólag Josi nagyúr is.

– Mikor ér vissza? Megváltoztatta a terveit? – kérdezte feldúltan Hiraga. Ha Koiko életét veszttette a csetepatéban, vajon véletlenül történt, vagy Josi Meikinhez hasonlóan rájött, hogy Koiko kapcsolatban áll velünk? – *Eh?*

– Nem tudom. Úgy sejtem, körülbelül nyolc nap múlva, Otami-szama.

Látva Hiraga aggodalmát, a sója arra gondolt: nagyon oda kell figyelni erre a fiatalemberre, mivel szemmel láthatóan nagy veszedelemben forog, de ííí, roppant értéket képvisel! Szerintem is valóságos nemzeti kincs, vagy akként kellene kezelni. Közös vállalkozás! – menyei ötlet. A fiam holnap reggel elszegődik ehhez a Dzsemi nevezetű gajdzsinhoz dolgozni, eltanulja a barbárok módszereit, ha pedig eltanulja, attól kezdve nem lesz szükségem Hiragára, aki állandó veszélyt jelent számunkra. – Sok csapatmozgást jelentenek a környékről, Otami-szama.

– *Eh?* Miféle csapatmozgásokat?

– A bakufu megerősítette a hozzánk legközelebb eső tokaidói útiállomásokat. Délről és északról ötszáz lovas szamuráj közeledik felénk. – A sója állán egy izzadságcsepp gördült végig. – Andzsó tairó markában vagyunk.

Hiraga elkáromkodta magát: – És mit hallottál még, sója? Meg akar minket itt támadni?

– Bárcsak tudnám, Otami-szama. Talán ha beszámolnál Tairának ezekről a csapatmozgásokról, esetleg felfedhetnék valahogyan a gajdzsinok tervét.

– Ágyúzni fogják Jedót, ezt minden hülye tudja. – Hiragát rosszulhát környékezte a gajdzsinok elkerülhetetlen győzelmének gondolatára, bár tudta, hogy Jedo lövetésénél semmi sem szolgálná jobban a szonnó-dzsói céljait. A tairó semmiképpen sem tudja megakadályozni, hogy... – szíve kihagyott egy ütemet, elhallgatott.

– Folytasd Otami-szama.

– Csak egyetlen módon akadályozhatja meg őket. A szokásos módon: ha egy hirtelen, kegyetlen, meglepetésszerű rohammal elpusztítja a flotta bázisát. – Hiragát lepte meg a legjobban, hogy ilyen nyíltan beszél egy ilyen alacsony származású ember előtt. Igaz ugyan, gondolta, hogy a sója intelligens, értékes szövetséges, és hamarosan üzlettársam lesz.

Ííí, gondolta, mennyi minden van, amit nem értek...! Fejre áll az egész világ, minden megváltozik, én is megváltozom. Nem vagyok már szamuráj, mégis minden ízemben az maradtam. Ezek a bűzös gajdzsinok az okai ennek a változásnak, ezekkel a csábító, undorító, lenyűgöző ötleteikkel. Ki kell ezeket seprűzni, szonnó-dzsói – de

nem most. Először tömegtermelés kell, először puskákat kell gyártanunk.

– Sója, küldj ki kémeket, tudják meg Andzsó tervét!

– Kémeket, Otami-szama?

– Most nincs idő játszadozásra, sója! – csattant fel Hiraga. – Megértetted? Elég a játszadozásból!

– Mindenben engedelmeskedem, Otami-szama.

– Ma este nagyon ügyes voltál, sója. És abban a pillanatban, ha meghallasz bármit is Josiról vagy a sisikről, kérlek, üzenj! – Hiraga nagy kegynek szánta a „kérlek” szót.

– Gyors leszek, mint a lecsapó sirály, nagyúr.

– Akkor jó éjszakát... Ja igen, el is felejtettem: a gajdzsin tiszteletdíja. Megkért, hogy emlékeztesselek.

A sója gyomra összeszorult: kimonója ujjából egy kis zacskót húzott elő nagyon modortalan dolog lett volna közvetlenül Dzsemi-szamának odaadni. – Ez itt másfél koku ellenértéke aranyban, Otami-szama. A többi tíz nap múlva.

Hiraga vállat vont, közömbös mozdulattal eltette a pénzt, de majd szétvetette az öröm. – Megmondom neki, és gondom lesz rá, hogy három nap múlva ismét eljőjön.

– Köszönöm, Otami-szama. Ezek a csapatmozgások rettenetesen aggasztóak. Háború elé nézünk. Uraim azt mondják, ha idejében tudomást szerezhetnének a gajdzsinok terveiről... Nagyon nagyra értékelnének minden ilyen irányú segítséget. Talán ez a te Taira-szamad... – A sója nem fejezte be a mondatot.

Délelőtt az oszakai főirodából újabb üzenet érkezett, még sürgetőbb hangú, mint a legutóbbi. Mintha nem tudnék olvasni, füstölgött dühösen a sója. Megteszek mindent, ami telik tőlem... Ez a két átkozott mama-szan. Már két nap eltelt, de még egy szót sem üzentek.

Mielőtt Raikótól és Meikintől eljött volna, hangsúlyozta, hogy feltétlenül és azonnal tudni akar mindent, amit ők tudnak. A két asszony azonban minden hízelkedése ellenére úgy tett, mintha fogalma sem volna semmiről.

– Nagyon köszönöm, Otami-szama – mondta a sója. Míg Hiraga ki nem lépett a szobából, mindvégig a tatamin tartotta a homlokát. Legszívesebben utánaszólt volna: sajnós az a Koiko nevezetű lotyó

is benne volt az összeesküvésben, akárcsak leendő feleséged, az a gyilkos Szumomo, akinek szintén levágták a fejét! És a sisiket rejtegető Meikin, Jedo legbefolyásosabb embereinek mama-szanja – hozzá járnak még a Gjokojama vezetői is –, már ő sem lesz sokáig ezen a földön, mert feltételezzük, hogy minderről Josinak is tudomása van.

Mindezek ellenére nem ismertem nálad eszesebb szamurájt. Kár, hogy el vagy átkozva, és még nagyobb kár, hogy kitűnő feletteseim elvárják tőlem, hogy nemzeti kincsként kezeljelek, és úgy vigyázzak az életedre, mint a magaméra. *Okó!*

Ma este leiszom magam, hogy így ünnepelem meg a hamarosan megalakuló Rjosi közös vállalkozást. *Íííí!* Istenekhez méltó ötlet!

Noha hűvös volt az este, a hazafelé ballagó Jamie McFay kigombolta felöltőjét. Melege volt. Az újonnan szerzett ismeretek hatalmas jelentőségűek voltak. Csak az a baj, gondolta, hogy ezeknek fogalmuk sincs egy tömegtermelés beindításának költségeiről. Viszont ahogy Nakama azt mondta, hogy a Gjokojama egész Jedót meg tudná venni... akkor el is hittem neki. Az is biztos, hogy a sója szívesen társulna velem.

Meggyorsította lépteit, oda-odaköszönt a High Streeten járóknak, majd belépett birodalmába, a Struan-házba. Megint az enyém, gondolta büszkén. Lehet, hogy a történetek után Tess meggondolja magát... Nem ostoba asszony, és én rendesen dolgoztam. Vargas várta.

– Jó estét, Vargas. Ideje zárni, ugye?

– Igen, de előbb... Bocsásson meg, senhor, de ezek a mai postával érkeztek, csak valahogy hozzám keveredtek.

Mindkét boríték McFaynek volt címezve. Az elsőt Tess Struan kézírását ismerte fel. Összeszorult a gyomra. A másik Maureen Rosstól, egykori jegyesétől érkezett. Nyugtalanága megkettőződött.

– Köszönöm – mondta. Feltépte Tess Struan levelét:

„Ezennel hivatalosan értesítem, hogy Mr. Albert MacStruant Sanghajból Jokohamába helyeztük, 17-én érkezik a Wyfong gőzösön. Kérem, vezesse be japáni ügyeinkbe. Tekintettel a

korábbi levelemmel szemben tanúsított engedetlenségére, Mr. MacStruan december végén átveszi az ön helyét."

Elbocsátottak hát a Nemes Háztól, most már végképp... A tény nem dühítette annyira, mint azt előzőleg gondolta. Sőt: inkább megkönnyebbült. Fölnézett; Vargas összehúzott szemmel figyelte. – Mi van még, Vargas? – Összehajtotta a levelet, és a másikkal együtt az íróasztal középső fiókjába tette.

– Mrs. Angeliqne a tajpan irodájában van. Megkért, szóljak önnek, hogy nézzen be hozzá egy percre.

– Miről van szó?

– Nem tudom, senhor. Az este teljes volt itt a nyugalom. Nemitől érkezett egy küldönc, azt kérdezte, számíthat-e önre ma este. Ja igen, és még egy apróság; Strongbow kapitány ismét kérdezted, hogy kifuthat-e. Én megint csak azt a választ adtam neki, hogy legyen türelemmel. Indulhat az esti apálllyal?

– Igen. Azt hiszem. Neminek pedig üzenjen; talán.

– Azonnal, senhor. Ezek szerint eldőlt? A *Cloud* viszi a tajpan földi maradványait? És a senhorát is?

– Vagy a klipper, vagy a postahajó, egyik vagy másik biztosan – felelte McFay. Végigballagott a folyosón, bekopogott a tajpan irodájába.

Angeliqne Malcolm székében kucorgott, a *Guardiant* olvasta az olajlámpás fényénél. – Jó estét, Jamie!

– Jó estét. Úgy döntöttem, hogy én is fölszállok a postahajóra, elkísérem magát – mondta McFay. – Ezzel tartozom Tess Struannak.

– Miután kimondta, megkönnyebbült. – Ez is a feladatomhoz tartozik, és azt hiszem, Malcolm is helyeselné, így talán egy kicsit könnyebb lesz önnek.

– Igen – mondta édes mosollyal Angeliqne –, én is így gondolom. Csukja már be az ajtót, Jamie, és üljön le egy percre. – Miután McFay engedelmeskedett, Angeliqne halkan beszámolt neki Hoag tervéről. – Át tud vinni minket Kanagavába holnap este a kutterrel?

McFay értetlenül meredt Angeliqne-re, teljesen váratlanul érte a dolog. – Maga megőrült. Ez az egész örültség.

– Szó sincs róla. Hoag doktor szerint...

– Az sem egész normális... Ilyesmit nem lehet megúszni.

– Miért nem? – kérdezte nyugodtan Angelique.

– Ötven ok miatt sem. – felelte McFay. – Ok az van annyi, hogy bele sem kezdek a felsorolásba. Az egész ötlet örültség, elmebeteg gondolat. Willie vasra vereti magukat.

– Skye szerint a törvény nem tiltja, amit tenni szándékozunk. Szerinte a temetés teljesen törvényes lenne ezen a módon.

– Szóval ezt mondja ez az eszement Skye, *eh?* És aztán mit csinál? – kérdezte McFay. – Megfordítja a nyakán a gallért, és majd ő szolgáztatja ki a szentségeket?

– Mr. Skye azt mondja, valószínűleg rá tudjuk venni Tweet tiszteletest – mondta csillapítótag Angelique, mintha egy toporzékoló gyerekhez beszélne.

McFay széttárta a karját. – Maguk megőrültek. Hoagnak pedig elment a józan esze, hogy egyáltalán eszébe jutott ilyesmi. Szépen fölszállunk a postahajóra mindhárman, maga is, ő is, én is, és kész. – McFay az ajtó felé indult.

– Jamie, maga egyedül is elboldogul a kutterrel, vagy kell hozzá legénység is? – kérdezte Angelique.

McFay megállt, megfordult, ránézett. Angelique eltökélten, de ugyanakkor bájosan mosolygott. – Kell hozzá legénység?

– Legalább két ember. A csónakmester meg a gépész.

– Látom, maga nem óhajt segíteni. Mit szólna hozzá, ha megkérném a csónakmestert?

– Én egyszerűen nem értem magát. Ez az egész ötlet örültség.

Angelique komoran bólintott. – Valószínűleg igaza van, és nem is fogjuk tudni megcsinálni, de én akkor is megpróbálom. És ha nem sikerül, megpróbálom még egyszer. Én sem értem magát, drága Jamie. Én megfogadtam a férjemnek, hogy szeretni és tisztelni fogom, és engedelmeskedem neki. Maga a barátja volt, Jamie... Tess Struan nem teljesítené a végakarátát. Igaz?

McFay egész idő alatt Angelique-et nézte. Eszébe jutottak a Tess Struan mellett töltött hosszú évek, amikor Tess és Culum Struan még nagyon sokat jelentett számára, eszébe jutott, milyen sokat jelentett számára Malcolm Struan, Dirk Struan és a Nemes Ház. És most mindennek vége. A Nemes Ház már nem nemes, már nem Ázsia legelső cége. Minden hiába volt... Nem, hiába talán nem volt, de a dicsőség oda, a barátom meghalt, és ez tény. Én a barátja

voltam, de vajon ő is a barátom volt-e? Magasságos ég! Mit meg nem teszünk a barátság nevében...

Halkan válaszolt: – Tess nem úgy temetné el, ahogy Malcolm akarta. Elintézem a kuttert. Azt hiszem, ez a legkevesebb, amit valaki megtehet a barátjáért.

Kiment. Angelique a szoba csendjében hangosan felsóhajtott, kezébe vette az újságot, és ismét olvasni kezdett.

Aznap este, mikor Hoag doktor megérkezett a kanagavai követségre, Towery, a szolgálatos őrmester fogadta elegáns egyenruhájában: magas kalap, vörös zubbony, fehér nadrág, fekete csizma. – Csak reggelre vártuk, doktor úr.

– Csak azért jöttem, hogy megnézzem, minden rendben van-e. Korán szeretnénk indulni.

Elindultak a templomnak annak a része felé amelyet hatottasháznak használtak. Towery kinyitotta az ajtót. A szoba tágas volt, padozata döngölt föld. Towery beleszagolt a levegőbe: – Még nem bűzlik. Sose szerettem a hullákat. Segítsek?

– Nem, köszönöm.

A kecskelábú bakokra két koporsó volt odakészítve, fedelük mellettük hevert, a többi koporsó a falhoz támasztva sorakozott. A holttestek márványlapokon feküdtek, fehér leplekkel letakarva. A helyiség túlsó végében jéggel telt, nagy hordók álltak, víz szivárgott belőlük, tócsává gyűlt a földpadlón. – Mi legyen a bennszülöttel? Meddig tartuk még itt?

– Holnapig. – Hoag csaknem elájult, ahogy hirtelen eszébe jutott, hogy a holttestet sinto szokás szerint ki fogják kérni, el akarják majd égetni – csak éppen nem lesz holttest.

– Mi az, doktor úr?

– Semmi, csak... Köszönöm, őrmester. – Hoagnak csak most indult el újra a szívverése. Eszébe jutott, hogy a férfi koreai, egy szerencsétlen hajótörést szenvedett, partra sodródott halász, akire senki nem tart igényt, a helybeliek undorodnak tőle. Babcott már ráállt, hogy a buddhista krematóriumban elhamvasztatja. – Mégiscsak segíthetne, őrmester!

Babcott japán orvosnövendékei a boncolás után megmosdatták és felöltöztették Malcolm holttestét. Hoag most az őrmester segítségével a koporsóba fektette.

– Hullának egész takaros – jegyezte meg Towery: Malcolm arca teljesen nyugodt volt. – Csináljuk meg a másikat is, doktor úr. Semmi szükség rá, hogy sérvet kapjon, bár ez a kis nyavalyás alig nyom valamit.

– Előbb csavarjuk bele a lepedőjébe.

A koreai csupa csont és bőr volt; dizentéria végzett vele. Őt is koporsóba fektették.

– Hát egyelőre köszönöm, őrmester. Én még itt rendet csinállok, aztán lefekszem.

– Ahogy gondolja, doktor úr. Intézkedem, hogy készítsék elő a szobáját.

Hoag magára maradvá bereteszelt az ajtót. Angelique-vel már megbeszélte, hogy nem ravatalozzák fel a holttestet. Óvatosan a koporsóra tette a fedelet, percek alatt szorosan leszögezte. Most a másikat... Nagy lesz a súlykülönbség, gondolta. Mit tegyek bele? Földet. Az egyik sarokban ott voltak a sírásók szerszámai. Fogott egy ásót – nem minden holttestet hamvasztottak. Odakint a kertben a föld puha volt, az éjszaka hűvös, enyhe szél susogott a lombok között. Hoag belenyomta az ásót a földbe, a földet visszavitte a koporsóba. Ezt még jó néhányszor megismételte. A földet a holttestre és a holttest köré szórta, erősen ledöngölte. Végül úgy látta, jó lesz. Rászögezte a koporsótetőt, aztán erősen lihegve nekitámaszkodott a koporsónak. Izzadt, keze, ruhája csupa piszok lett, és még idegesebb volt, mint amikor belekezdett. Mennyeinek igaza van, gondolta, miközben kezet mosott egy vödörben: ezt nem fogjuk megúszni.

– Magának elment a józan esze, doktor úr – mondta délután jellegzetes sípoló köhögések kíséretében Skye. – Angelique is megbolondult, és én sem vagyok eszemnél, hogy azt mondom: rendben, benne vagyok. Ványadt Willie-t megüti a guta. Na mindegy, akkor holnap este. Mindez néhány órája hangzott el, a szokás szerint lármás klubban.

Vajon megbízhatom-e Mennyeiben? – gondolta most Hoag. Nem tudom. Fáradt pillantásokkal méregette a két koporsót, majd még

egyszer körülnézett, minden rendben van-e. Fogta az olajlámpást, kiment, bezárta maga után az ajtót.

A kerek holdtányér fénye betűzött a nyitott ablakokon. A némaságban egy másik árny mozdult: Towery őrmester kukucskált be a hullaházba. Nem értette a dolgot. Miért érkezett Hoag doktor éjnek évadján, és aztán miért ásott a kertben, mint egy őrült sírrabló, miért pakolta tele a bennszülött hulla koporsóját földdel? De egyelőre nem érdekel, nem foglalkozom én ilyesmivel, legalábbis akkor nem, amikor szolgálatban vagyok. Holnap, mielőtt Hoag doktor felébred, és mielőtt Pallidar őmindenhatósága megérkezik ellenőrzésre, majd egy kicsit közelebbről is megvizsgálom a dolgot. Akkor majd kiderül.

48

Kanagava, december 14., péntek

– Nos, doktor úr? – kérdezte fagyosan Pallidar.

Egy perce hívatta Hoagot. Hoag épp csak a szék szélére telepedett, feszengett, sápadt volt. Pallidar az íróasztalán ült, az asztalon ott hevert tollas kalapja, mellette a kardja. A kora reggeli fény megcsillant egyenruhája aransujtásain. Háta mögött Towery őrmester állt.

– Ballasztnak – felelte alig hallhatóan Hoag.

– Az ég áldja meg, doktor úr, ez itt nem hadbíróóság, és engem személy szerint az sem érdekel, ha maga tehénszarral tölti meg a koporsókat, de tisztelettel kérem, árulja el, miért tette az éjjel azt, amit tett.

– Hát... hát... jó ötletnek látszott.

– Nézze, nekem mindenképpen tudnom kell, hogy...

Pallidar köhögött, néhány másodpercig nem tudta folytatni. Kifújta az orrát, megint köhögött, megköszörülte a torkát, megint köhögött.

– Van egy egészen különleges köhögés elleni szerem a klinikán – mondta élénken Hoag. – Egy pillanat alatt elfújja a náthát, kinin meg ópium van benne. – Emelkedni kezdett. – Hozok egy...

– Üljön le! Az ég áldja meg, a koporsóról van szó, nem az én náthámról. Az őrmester látta magát, rögtön jelentette is. Legyen szíves magyarázatot adni.

Hoag tudta, hogy kutyaszorítóba került, magában vadul szidta az őrmestert. – Mondja, nem beszélhetnénk meg ezt négyszemközt, Settry, öregfiú?

Pallidar szeme rávillant. – Rendben van. Őrmester! – Towery tisztelgett és kimasírozott. – Nos?

– Nos, az a helyzet... A helyzet úgy áll... – Hoag ugyan már elhatározta, hogy kerek percc megmondja Pallidarnak, törődjön a maga dolgával, ő nem katona, rá nem vonatkozik a katonai fegyelem, neki semmiféle hülye tiszt nem parancsol, de egyszer csak azon vette észre magát, hogy mindent kitalál.

– ...na és az volt a helyzet, ért engem, Settry, a súly, a súly különbség, és a föld a lehető legjobb megoldásnak látszott... Nézze, George Babcott bármely pillanatban megérkezhet, de neki nem szabad tudnia erről, senkinek sem szabad róla tudni, magának sem. Nézze, egyszerűen csak arról van szó, hogy ezt a koporsót feltesszük a klipperre, ma este pedig, amikor a kutter megérkezik, Isten segedelmével Malcolmot a tengerbe temetjük. – Hoag legyezgetni kezdte magát. Már nem volt annyira rosszul, de egészen elgyengült a büntudattól. – Maga nem tud semmit. Mindjárt hozom a köhögés elleni szert.

– Legyen szíves leülni! – Pallidar vasvillaszemekkel meredt Hoagra. – Magának elment az esze! Először is: kinézett már az ablakon?

– *Eh?* – Hoag odakapta a fejét. Az ablak a tengerre nézett. A tenger szürke volt, erősen hullámzott, sötét felhők takarták a napot. – Ó!

– De még mennyire, hogy ó! Itt hamarosan olyan vihar lesz, hogy nem kutterrel, de még gőzhajóval sem tudnak kifutni. Ami pedig a dolog másik részét illeti, nagyon jól tudja, hogy Sir William úgy rendelkezett, hogy a temetésre Hongkongban kerüljön sor.

– De Settry, ne...

– Se a maga kedvéért, se Angelique kedvéért, senki ked... – Pallidart újabb köhögésroham rázkódtatta meg, rekedtes hangon folytatta: – Itt Sir William szava határoz, és ő már eldöntötte. Világos?

– Igen, de...

– Semmi de, a jó ég áldja meg! Legyen szíves, hozzon valami gyógyszert, és a hullaházaknak a közelébe se menjen. Örmester!

Towery bedugta a fejét. – Parancs!

– Állítson egy őrt a hullaház elé. Engedélyem nélkül senki se ki, se be. A koporsókhoz senki sem nyúlhat.

Hoag kiment. Magában vadul szidta magát, amiért kifecsegte, hogyan döntött Sir William, szidta Pallidart, szidta a túlbuzgó örmestert, de leginkább magát. Le van tojva, gondolta. Elszúrtam.

Bement a rendelőbe, megkereste a köhögés elleni szert. Csak nehezen állt ellen a kísértésnek, hogy ne tegyen bele egy kis

hashajtó olajat. Visszament Pallidarhoz: – Tessék, Settry, ez hatni fog.

Pallidar ivott egy-két kortyot, köhögött. – Pfuj, de rossz! Biztos, hogy nem vizelt bele?

– Hát megfordult a fejemben – mosolygott Hoag. – Ne haragudjon, hogy ilyen hülye vagyok, de még mindig úgy gondolom, hogy ha akarná, elfordíthatná a fejét.

Pallidar elgondolkozva ivott még egy kortyot az orvosságból. – Véleményem szerint hosszú távon az volna a legjobb, ha engedelmeskedne Sir William utasításának. Biztos, hogy rajtavesztünk, tegnap tizenharmadika volt.

– A fene egye meg, ez eszembe se jutott. – Hoagnak feltűnt, mennyire gondterhelt a kapitány arca.

– Mi van?

– Velem semmi, csak ez az átkozott köhögés, meg ez a nátha. De a kolónián...

– Mi van már megint?

– Az elmúlt néhány napban nagyon mozgolódik körülöttünk az ellenség. Mindenütt szamuráj járőröket látni, bár a legtöbb igyekszik nem kelteni feltűnést. A biztonság kedvéért végigjártuk a Tokaidót és a kolónia határait, úgyhogy észrevettük őket. Idefelé jövet komoly szamurájcsapatokat láttunk. Nem tartóztattak fel minket, csak a szokásos módon gúnyolódtak. Úgy számoltam, legalább négyszáz van, négyszáz állig felfegyverkezett csirkefogó.

– Andzsó tairó próbál idegesíteni minket?

– Valószínűleg. – Pallidar köhögött, ivott még egy kortyot az orvosságból. – Ez rettenetes, borzalmas, máris rosszabbul érzem magam. Pfuj! Javaslom, hogy egyelőre ürítsük ki az itteni követséget.

Hoag füttyentett. – Nem szeretnék bezárni a rendelőt.

– Én meg nem szeretném magát egy ilyen koporsóban látni. Ezek a csirkefogók imádnak meglepetésszerűen támadni. Gondoljon csak arra a szerencsétlen Malcolmra. Valaki egyébként ezért még megfizet.

Hoag bólintott. – Nagyon helyes. – Szórakozottan elnézett Jokohama felé. A téli táj sima és egyhangú volt. Utálom a hideget, mindig is utálni fogom. Tekintete a *Prancing Cloudra*, a postahajóra,

a kereskedő- és hadihajókra fordult. Mind viharra vagy távozásra készülődött. Hirtelen eszébe jutott valami. Ha magára a temetésre ma este nem kerülhet is sor, attól még a hamis koporsót föltehetik a *Prancing Cloudra*. Én vagyok az egyetlen, aki tudja, melyik koporsóban ki fekszik. Leszámítva talán az őrmestert. De sejtésem szerint nem fogja észrevenni a különbséget. Senki sem jöhet rá, hacsak föl nem nyitják a koporsót.

McFay, Angelique és Skye a tajpan irodájának öbölre néző ablakában állt. Eső kopogott az ablaküvegen. Délre járt. – Ma este túlságosan veszélyes.

– Vihar készül, Jamie?

– Igen, Angelique.

– A *Cloud* kifut ma este?

– Igen, azt a vihar sem tartja fel. A kutter átment Kanagavába a koporsóért. Még mindig inkább a *Cloudra* akarja feltetetni, és nem a postahajóra?

– Ez Sir William rendelkezése, nem az enyém – felelte határozottan Angelique. – Ő rendelkezett így a férjem és az én akaratom ellenére, 6őmondta, hogy a lehető leggyorsabban küldjük Hongkongra a férjem holttestét. Leggyorsabban ezen a klipperen ér oda. A koporsó Sir William kívánságának megfelelően elindul útjára. Szerintem az eljárásunk teljesen tisztességes, Jamie. Ami pedig a vihart illeti, az majd elvonul. Ha ma este nem tudjuk eltemetni a férjemet, akkor eltemetjük holnap vagy holnapután.

– A postahajó holnap déltájban indul.

– Nem tudja esetleg itt tartani, ha kell?

– De, azt hiszem. Megpróbálom. – McFay egy pillanatig gondolkodott. – Beszélek a kapitánnyal. Mi van még?

Angelique szomorúan elmosolyodott. – Először is meg kell várnunk, hogy Hoag doktor sikerrel járt-e. Ha nem... Lehet, hogy esetleg én is kénytelen leszek elmenni a klipperrel.

– A kutterrel együtt több mint valószínű, hogy Hoag is visszajön, és akkor majd eldöntjük – mondta McFay, majd hozzátette: – Majd csak lesz valahogy. Ne aggódjon.

– Mi lenne, ha megkérnénk Edward Gorntot, hogy jöjjön ő is?

– Ne! – mondta McFay. – Elegen vagyunk. A postahajón már lefoglaltam három kajütöt, egyet magának, egyet Hoagnak, egyet nekem.

Skye megszólalt: – Angelique, én azt hiszem, sokkal okosabban tenné, ha maradna. Itt mindenki tudja, hogy Ványadt Willie a maga akarata ellenére döntött így.

– Ha Malcolmot nem tudjuk eltemetni, akkor megyek. Ott kell lennem a temetésen. Muszáj. – Angelique felsóhajtott: – De ehhez a vállalkozásunkhoz szükségünk lenne egy irányító emberre. Jamie, ezt magának kell vállalnia.

– Szerintem is – mondta Skye. – De egyelőre várjuk meg Hoagot.

McFay már nyitotta a száját, de aztán csak bólintott és átment az irodájába. Az asztalán nagy halom levél várta. Leült, dolgozni kezdett, de minduntalan a fiókban heverő levél jutott eszébe, Maureen levele. Végül ledobta a tollat, elővette, és még egyszer elolvasta. Nem volt ugyan rá szükség, mert már hússzor is megtette idáig.

A legfontosabb mondat így szólt: *„Mivel buzgó imáim és könyörgéseim mind ez idáig eredménytelennek bizonyultak és nem tértél vissza hozzánk, úgy döntöttem, hogy bizalmamat a Teremtőbe vetve, elindulok Hongkongba vagy Japánba, bárhol vagy is. A szükséges pénzt szeretett atyám kölcsönözte, aki glasgow-i otthonunkat elzálogosítva vette föl az összeget. Kérlek, hagyj üzenetet számomra a hongkongi Cooknál, mert holnap a Cunard Eastern postahajó második osztályán útnak indulok.”*

A levelet két és fél hónapja dátumozták. McFay felnyögött: Maureen bármely nap megérkezhet Hongkongra. Elkésett a levelem. Most mit csináljak? Vigyorogjak? Bújjak el? Meneküljek Macaura, mint az öreg Aristotle Quance?

Kopogás szakította félbe gondolatait. – Tessék! – kiáltott ki.

Vargas óvatosan bedugta a fejét. – Volna számomra egy perce, senhor?

– Miről van szó? – kérdezte McFay.

– Van itt egy férfi, önnel akar beszélni – mondta undorodva Vargas. – Valami Mr. Cornishman vagy ilyesféle.

A név semmit nem mondott McFaynek. Vargas kinyitotta az ajtót. Alacsony, menyétszerű ember lépett be. Furcsa öltözéket viselt:

részben európai, részben japán. Ing, nadrág, vastag steppelt nagykabát volt rajta, az arca borotvált, a haja tiszta, hátul lófarokba kötve, az övében tőr. A lábán elhordott csizma.

McFay nem ismerte meg, de errefelé az idegenek gyakran nem azok voltak, akiknek látszottak. – Fáradjon beljebb, foglaljon helyet – mondta, aztán eszébe jutott a postahajó. – Vargas, legyen szíves szóljon Biddy kapitánynak, hogy ugorjon be hozzám egy percre. Valószínűleg a klubban van. Foglaljon helyet, Mr. Cornishman.

– Grogja van, cimbora?

– Ki maga, és mit akar?

– Johnny Cornishman, emlékszik, a tajpánál találkoztunk, ott volt a cimborám is, Charlie Yank is. Mi vagyunk az aranykutatók. Emlékszik?

– Az aranykutatók? Ja, igen, emlékszem. – A nemrég még bűzös, szőrös, mocskos kikötői csavargó most tiszta volt. Csak gonosz, apró, ide-oda rebbenő szeme nem változott. – Megállapodtunk magukkal, de maguk átszegődtek Brockhoz – mondta éles hangon McFay. – Eladtak minket.

– Hát igen. Mi üzletemberek volnánk. Norbert több dohányt adott. Na mindegy, ő már meghalt. Előbb valami grogot, ha lehetne, eh? Aztán tárgyalhatunk.

McFay nem mutatta érdeklődését: az ilyesfajta ember nem jön, ha nincs valami eladnivalója. Odament a pohárszékhez, kinyitotta, kitöltött egy jó adag rumot. – Találtak valamit?

Az apró termetű férfi felhajtotta a rum felét, köhögött, vigyorgott: két megbarnult, letöredezett foga volt mindössze. – Azért ez a grog jobb, mint a szaké... de mindegy, a kis tyúkok feledtették. – Böfögött és vigyorgott. – Remek szenet találtunk, rengeteget, cimbora. Annyit, hogy az egész francos flottának elegendő. A hongkongi ár feléért adjuk.

– És hol? Hol tudják átadni? – kérdezte felderülve McFay. A gőzösökhöz való szénért nagyon jó árat lehetett kapni, és kevés volt belőle, főleg a flottánál. McFay tudta, hogy egy helyi szállító óriási kincs lenne, állandó bevételi forrás. Bármennyi érkezik is, még a rendes hongkongi ár kétszereséért is el tudja adni, arról nem beszélve, mennyit keres az üzleten, ha féláron kapja. Hová tudják leszállítani?

– Ide, Jokopokóba, az ég áldja meg, de csak akkor, ha tonnánként hat pennyt előre letesz a bankba, Johnny Cornishman nevére. – A férfi fölhajtotta a rumot. – Aranyban vagy ezüstmexben. – Egy cédulát nyújtott át, amelyen ákombákom betűkkel ez állt: *Jokohamafalu, Rjosi sója Gjokojama kereskedő.* – Ez a csirkefogó megéri a pénzét, de érti a dolgát. Ismeri a nyavalyást?

– Igen, ő a falu bírása.

– Helyes. A főnököm mondta, hogy maga biztosan ismeri.

– Ki a maga főnöke?

Cornishman elmosolyodott. – Nem kellene ide nevek... Nem kell totóznia. Megegyeztünk, igen vagy sem?

McFay gondolkozott egy percet. – Hol itt a bibi?

– Hogy hol van, az az én gondom, cimbora, nem a magáé! – Cornishman gonoszul fölkacagott. – Nem lesz könnyű, de hát ellenséges földön vagyunk. Hallgasson rám. Van egy egész hegynyi szenünk a közelben, annyi, hogy ezer sárga húsz év alatt sem tudja kibányászni.

– És miért épp nekem szolt, miért épp nekem ajánlják fel ezt az üzletet?

– Azért, mert Norbertet elvitte az ördög, és most, hogy a tajpan meghalt, maga itt a legnagyobb kutya. Ez a Jokopokó nagyon veszélyes hely, *eh?* – Cornishman nyújtotta üres poharát. – Örülnék még egy kis grognak.

McFay megint töltött, aztán visszaült. Cornishmannek feltűnt, hogy a legutóbbi adagnak csak a felét kapta. Felmordult: – Hát ez meg micsoda?

– A hongkongi ár ötödét fizetjük úgy, hogy a szenet ideszállítják. Az első szállítás harminc nap múlva. És mással nem üzletel.

Az apró termetű ember szeme úgy járt ide-oda a helyiségben, mint egy patkányé. – Ha vámot kell fizetni, azt maga állja, pajtás. Én meg azzal üzletelek, akivel akarok. De mondok magának valamit. Megmondom, mit csináljon. Holnapután küldjön egy szenelőhajót, majd megmondom, hová. Holnapután. Mi feltöltjük, akkor maga lefizeti az ár ötödét, visszajön a hajóval ide Jokóba, a többit akkor fizeti. Tonnánként hat pennyt egy bankba az én nevemre, Johnny Cornishman névre. Ez tiszta üzlet, *eh?* Megkapja a szenet előre, fizetni meg csak utána kell, és akkor is csak a hongkongi ár felét.

– A hongkongi ár ötödét.

Az apró férfi arca eltorzult a dühtől. – A fele hongkongi áron is egy vagyont keres, az Isten áldja meg! A szén itt van, nem valahol a világ másik végén. Nincs költsége se szállításra, se biztosításra... Nem holmi bozótlakó niggerekkel beszél. Értünk mi a kereskedéshez.

McFay elnevette magát. – Na akkor én mondok most magának valamit. Az első szállítmányért kifizetem a hongkongi ár egyharmadát. Ha a minőség tényleg olyan jó, mint amilyennek állítja, és garantálja nekem, hogy hetenként vagy ahogy tud, leszállít egy tételt, akkor az év végére belemegyek a hongkongi harmincöt százalékába, tonnánként meg három penny külön a magáé. De mi van a társával? Hogy is hívták? Charlie Yank?

– Hat penny vagy semmi. – Az apró szemek megint körülvillantak a szobán, majd McFay arcán állapotok meg. – Ő is meghalt, mint a maguk tajpanja. De ő nem úgy, mint az a szerencsés nyavalyás.

– Vigyázzon a szájára, ha a tajpanunkról beszél!

– Akassza föl magát, cimbora! Nem vót ebben semmi rossz, amit mondtam, előbb-utóbb mindannyian találkozunk a vén kaszással. – Cornishman fölhajtotta a rumot, és fölállt.

– Két nap múlva, délben. Ide jöjjön a hajó. – Egy kézzel rajzolt kis térképet nyújtott át. Az X Kanagavától néhány mérföldre északra, Jedótól délre jelölte a parton a helyet. – Maga hozza a hajót, mi adjuk a munkát.

– Holnapután nem lehet, az vasárnap. Legyen hétfő.

– Na persze, az Úr napja az az Úr napja. Legyen három nap múlva.

McFay szemügyre vette a térképet. Egy védtelen szénszállító hajó csábító zsákmány. – Mivel a szénszállítmány a tengerészeié lesz, gondolom, hogy küldenek majd egy hajót a szenelőhajó védelmére.

– Felőlem akár az egész francos flottát küldhetik – rándított a vállán Cornishman. – Nekünk ez így is olyan, mint ha aranyat találtunk volna, semmi szükségünk rá, hogy kalóznak álljunk.

– Ezt örömmel hallom.

– Tonnánként hat penny vagy semmi.

– Négy.

Cornishman kiköpött. – Hat penny, a szentségit, én tudom, mit ér a szén! Tudom, mennyit ér ennek a szaros flottának, és azt is tudom, mennyit keres maga rajta. Lehet, hogy egyenesen hozzájuk megyek.

– Azt megpróbálhatja – kockáztatta meg McFay. – No, mondok másvalamit. Négy penny az első tíz szállítmányért, a többiért hat.

Az apró férfi tekintete rávillant: – Na, most már kezdem sajdítani, mitől olyan nemes ez a mocskos ház. – McFay felé lökte durva, kérges kezét. – A maga szava van olyan jó, mint a Struanéké. – Kezet ráztak, majd Cornishman azt mondta: – Ja, igen, nincs véletlenül egy kis higanya?

McFay felfigyelt: a higanyt az arany kivonására szokták használni. – Van. Mennyi kell?

– Most indulásnak nem sok. Kaparjon össze egy keveset.

– Jól van. A Jokohama Armsban száll meg?

– Nem hinném... Drunk Town nem nekem való – mondta vigyorogva Cornishman. – Rögtön indulok vissza. Maga pedig tartsa a száját, nem akarom, hogy holmi útonálló rám vessék magukat. – Cornishman elindult kifelé.

– Várjon, hová megy? Hol tudom elérni?

– Megyek vissza a dolgomra, cimbora. – Cornishman szája gonosz vigorra húzódott. – A szamurájaim meg a gyaloghintóm ott várnak az északi kapunál. Most csak úgy besettenkedtem. Ne keressen, mert abból csak baj lesz. A higanyt meg ne feledje. – Kiment.

McFay egy ideig mozdulatlanul ülve gondolkozott a hallottakon. Egy megbízható szénszállító csodálatos lenne, de ha a flotta rommá lövi Jedót, lőttek az üzletnek is. És mire kell ennek a higany? Mi van, ha ez a disznó tényleg aranyat talált? És ki az igazi főnök? És ha már itt tartunk: ki az enyém? Hó végéig Tess. Vajon mennyi hűséggel tartozom neki? Teljes hűséggel, a hónap végéig.

Esőcseppek vertek dobszólót az ablakon. Felállt, odament az ablakhoz, tekintete végigpásztázott az öblön. Még sohasem látta ennyire piszkosszürkének a tengert, az égbolt egyre lejjebb ereszkedett. Egy ilyen vihar veszélyes lehet a kutter számára... Nicsak, már itt is van.

A kutterük százlépésnyire lehetett a mólótól. Az ablakpárkányon ott állt kétcsövű távcsöve, szeméhez emelte. A kajütben ott állt Hoag

és Pallidar. A zászlóval borított koporsó, utasításának megfelelően, az egyik padhoz volt szíjazva. Megsajdult a szíve, ahogy az egymást átkaroló oroszlánál és sárkánnyal díszített lobogót meglátta Malcolm koporsóján; sose hitte volna, hogy ezt megéri. Aztán eszébe jutott, hogy ez nem a barátja koporsója, hanem valamilyen ismeretlen benszülötté – legalábbis remélte, hogy az.

– Vargas!

– Igen, senhor!

– Vigye ezeket a leveleket, másolja és pecsételje le őket... A többivel majd délután foglalkozom.

– Biddy kapitány nem volt ott a Klubban, de oda várják, senhor. Hagytam neki üzenetet.

– Köszönöm.

McFay kényelmesen felvette a felöltőjét, és kiment; behajolt az esőt hordozó erős szélbe. Csaknem egyedül volt a High Streeten. Az északi kapu felé nézett, de Cornishmant sehol sem látta. A japán vámház tövében néhány szamuráj őr húzta meg magát. Egy-két kereskedő a Klub felé igyekezett, kései ebédjére, egyik-másik odaintett McFaynek. Az egyik megállt, hogy az árokba vizeljen. A borús ég alatt a szokásosnál is utálatosabbnak tűnt Drunk Town. Itt nőnek nincs helye – gondolta McFay.

– Ahoj, Jamie! – kiáltott oda Hoag a kutterről.

– Jó napot, doktor úr! Jó napot, Settry!

A kutter utasai kikapaszkodtak a durva, kátrányozott deszkákra. A móló fel-felnyikordult a nekilendülő hullámok nyomása alatt. McFaynek elég volt egyetlen pillantást vetnie Hoagra, hogy tudja, a csere sikerült. Szóval benne vagyunk nyakig, gondolta. Pallidar köhögni kezdett, csak nagy sokára tudta abbahagyni. – Kúrálja ki magát, Settry – mondta McFay –, mielőtt valami még rosszabb lesz belőle.

– Már így is az – felelte savanyú képpel Pallidar. – Ez az állítólagos orvos adott valamit, de azt hiszem, abba belepusztulok.

Hoag nevetett. – Holnapra makkegészséges lesz. Minden rendben, Jamie.

– Igen.

– Ezennel átadom magának a koporsót, Jamie – mondta Pallidar.

– Azonnal kiviszik a *Cloudra*?

– Körülbelül fél óra múlva. Angelique szeretne... elbúcsúzni tőle. Tweet tiszteletes is szeretne néhány szót szólni.

– Ezek szerint biztos, hogy Angelique nem megy el a klipperrel?

– Nem tudom, Settry. Mikor legutóbb beszéltem vele, azt mondta, a postahajóval akar menni. De hát maga is tudja, milyenek a nők.

– Én nem hibáztatom. Nekem is fölállna a szőr a hátamon, ha a klipperrel kellene visszamennem. – Pallidar kifújta az orrát, és összevonta magán felöltőjét. – Ha gondolják, én rábeszélem Sir Williamet, hogy küldje a koporsót a postahajóval, és akkor egyszerre érkeznek.

– Ne! – mondta Hoag, McFay szerint kissé gyorsabban is a kelleténél. – Nem kell, Settry öregfiú, én mint orvos nem ajánlanám. Jobb, ha Angelique a postahajóval megy, a koporsó meg a klipperrel.

– Ahogy óhajtják. Jut is eszembe, Jamie: javasolni fogom Sir Williamnek, hogy azonnal ürítsük ki Kanagavát. Ezért jöttem vissza.

– Magasságos mindenható, miért?

Pallidar beszámolt neki a szamuráj őrzétekről és a körük gyűlö szamurájcsapatokról. – Nem kell aggódni, simán elbánunk velük, ha kell. Megengedi, hogy a kutterrel menjek vissza? Megtakarítanék egy kis időt.

– Tudja mit? Menjen ki a kutterrel a *Prancing Cloudra*, onnét mehetnek egyenesen Kanagavába. Ott tölti az éjszakát?

– Nem, csak a fiaimat akarom áthozni – mondta nagy megkönnyebbülésükre Pallidar. – Az irodisták meg az örök a következő napokban hazajöhetnek. Viszlát. – Köhögve otthagyták őket. Amint hallótávolságon kívülre került, Hoag McFayhez fordult. – Tökéletesen ment, Jamie.

– Ne itt, az ég szerelmére. – A hideg ellenére McFay megizzadt. Visszamentek a High Streetre, behúzódtak egy eresz alá, körülnéztek, hogy nem hallja-e őket senki. – Mi történt?

– Ment, mint a karikacsapás. Ma reggel, amikor a kutter megérkezett, bementünk a hullaházba, és...

– Mi az, hogy bementünk? Kivel?

– Settryvel, Towery őrmesterrel, a csónakmesterrel meg két matrózzal. Ráterítettük a zászlót a koporsóra, és föltettük a kutterre. A másik koporsó ott maradt, várja, hogy ma este vagy bármikor érte

menjünk... Azt mondtam, az hamvasztásra vár. – Hoag a tenger felé nézett, szemét összehúzza védekezett az arcába hulló esőcseppek ellen. – Ma este nem valószínű, eh?

– Nem, de szerintem reggelre elcsitul.

– Helyes. – Hoag fázósan összedörzsölte a kezét. – Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Egyetlen gond volt csak, hogy a bennszülött nagyon kicsi, csupa csont és bőr, úgyhogy teleraktam a koporsóját földdel, hogy ne tűnjön fel a súly különbség.

– Jóságos ég, hát persze! Erről el is feledkeztem. Okosan csinálta.

– Tegnap este csináltam, nem volt semmi gond... Senki egy szót sem szólt, amikor föltettük koporsót a kutterre, nem volt semmi galiba.

– Akkor is nagy a kockázat – mondta nyugtalanul McFay. – Hogyan fogjuk kihozni azt a koporsót a követségről...? Ott van ez a sok irodista meg a katonák.

– Erről már gondoskodtam – röhincselte Hoag. – Azt mondtam az egyik japán asszisztensünknek, hogy vigyék abba a kunyhóba, amelyik ott áll a kanagavai móló közelében, nem messze a krematóriumtól. Ezzel nem keltenek gyanút. Babcott mondta, hogy ő is oda szokta vitetni a koporsókat meg a holttesteket, amikor a követségen már telt ház van. Teljesen megszokott dolog.

– Csodálatos. És mennyire van az a kunyhó a mólótól?

– Úgy ötven-hatvan lépésnyire. Hármában könnyen odavisszük, és ott van még a csónakmester is.

– Igen. Remekül csinálta, remekül! – McFay is hunyorgott az esőcseppek miatt. – Kár, hogy nem tudjuk ma este lebonyolítani, legalább letudhatnánk.

– Mindegy, holnap is jó lesz. – Hoag nagyon magabiztos volt, és örült McFay dicséretének. Arról nem kell tudnia, hogy észrevettek, meg hogy Pallidar kifaggatott. Ma reggel együtt reggeliztek: „– Nézze, Settry – mondta Pallidarnak –, ami a tegnap estét illeti... – Pallidar félbeszakította: – Felejtsük el, egyszerűen felejtsük el, doktor úr. Azt hiszem, magának is így lesz a legjobb.”

Így lesz a legjobb, gondolta szélesen mosolyogva Hoag. Kitörlöm az emlékezetemből. – No, megyünk Angelique-ért? Hogy van Angelique?

Egy óra sem telt bele, megint a kutternél találkoztak. Az eső erősödött, a szél lökészerűen támadott. Az erősen kikötött kutter fel-le táncolt a hullámokon, nyikorogtak a kötelei. Angelique feketébe öltözött; fekete esőköpenyt öltött frissen feketére festett ruhájára, fején fekete kalap ült, arcát sűrű fekete fátyol takarta.

A kezében esernyőt tartott. Az esernyő égszínkék volt, meghökkentő kontrasztot alkotott a ruhával.

Angelique közvetlen közelében McFay, Skye, Syborodin, Tyrer, Sir William és a többi követ állt, mellettük Strongbow kapitány, Gornt, Marlowe, Pallidar, Vargas, Andre Poncin, Seratard, Tweet tiszteletes és még sokan mások. Mindannyian ruháikba burkolóztak az eső miatt. A háttérből Leó atya üres tekintettel figyelte őket. Tweet tiszteletest McFay hívta ide, hogy mondja el az áldást.

– Furcsa volna, ha ezt nem tennénk meg, Angelique. Nem lesz semmiféle szertartás, semmiféle beszéd, ez nem is volna most helyénvaló, a tiszteletes úr csak megáldja a koporsót.

A zord idő segített még az áldást is lerövidíteni. Tweet tiszteletes ez egyszer érdekes módon roppant választékos stílusban beszélt. Miután befejezte, minden szem Angelique felé fordult. Fejük fölött rikoltó sirályok köröztek a szélben, vidáman utaztak a légáramlatokon. Aylesbury megszólalt: – Asszonyom, ismételten fogadja legmélyebb részvéteimet.

– Köszönöm. – Angelique karómereven állt, az eső hangosan dobolt ernyőjén. – Tiltakozom, amiért nem engedik a férjemet a kívánsága szerint eltemetni.

– Tudomásul veszem a tiltakozását, asszonyom. – Aylesbury megemelte a kalapját. A megjelentek sorban Angelique elé járultak, részvétüket nyilvánították. Strongbow tisztelgett, és beugrott a kutterbe. Pallidar a nyomában, Marlowe odalépett Angelique-hez: – Rettenetesen sajnálom – mondta. Tisztelgett, és ő is elment.

Leó atya maradt utoljára. Komor tekintettel keresztet rajzolt a levegőbe, néhány latin szót mormolt.

– De hát ő nem katolikus, atyám! – mondta halkan Angelique.

– Lelke mélyén, azt hiszem, közénk tartozott, senhora. – Leó atya hangját egészen elmélyítette a gyász. Az éjszakát imával töltötte.

Istenhez fordult tanácsért, mit tegyen, eljöjjön-e vagy sem. – Bizonyos vagyok benne, hogy a maga segítségével meglátta volna a fényt.

Ő is elment. Most már csak McFay, Hoag és Skye állt Angelique mellett a mólón. – És most, Jamie? – kérdezte Angelique; mély gyásza mindannyiukat szíven ütötte.

– Várunk egy percet – felelte McFay. A kutter felé fordította tekintetét. – Induljanak, Strongbow kapitány. Isten velük!

– Igenis, uram! – A kutter elvált a mólótól, és lassan felgyorsított. Nyomában sirályok hintáztak a levegőben.

– Olyan furcsa érzés – suttogta könnyes szemmel Angelique. – Ugye, helyesen cselekszünk? Ugye helyesen?

Ismét McFay válaszolt: – Helyesen. – Karját kínálta Angelique-nek, és hazakísérte.

Közvetlenül napszállta előtt Vargas bekopogott a tajpani iroda ajtaján. – Mr. Gornt szeretné látni, senhora. Monsieur André azt az üzenetet hagyta, hogy Monsieur Seratard megtiszteltetésnek tekintené, ha nála vacsorázna.

– Köszönöm, de nem, talán holnap... Esetleg. Jó estét, Edward, fáradjon be. – Angelique megint az ablaknál álló karosszékbe ült le. Odakint már sötét volt, esett az eső. Az asztalon egy üveg fehérbor állt kinyitva, jégbe hűtve. Mellette egy pohár, ugyancsak jégbe hűtve. – Parancsoljon, szolgálja ki magát. Szóval indul?

– Igen. Egészségére, asszonyom.

– És a magáéra. Maga az egyetlen utas?

– Nem tudom. – Gornt egy pillanatig hallgatott. – Maga csodálatos, éteri jelenség, asszonyom.

– Sajnálom, hogy el kell mennie – Angelique nem reagált a bókra.

– Talán mire visszatér, minden jóra fordul – mondta. – Visszajön még, vagy egyenesen Sanghajba megy?

– Hongkongon majd kiderül. Ön hol fog megszállni? A Csúcson? Struanék Nagy Házában?

– Még azt sem döntöttem el végleg, hogy egyáltalán utazom-e. De hát...

– Nem lesz ott a temetésen? – kérdezte zavartan Gornt.

– Majd holnap eldöntöm – válaszolta Angelique. Ki akarta billenteni egyensúlyából Gorntot, mint ahogy mindenkit, még McFayt is. – Mr. Skye azt mondja, maradjak itt... És nem is érzem valami jól magam. – Vállat vont.

– Majd holnap eldöntöm. A helyem le van foglalva. Rettenetesen szeretnék Malcolm mellett lenni, de ennek ellenére... ha nem a kívánsága szerint temetik el, úgy érzem... úgy érzem, kudarcot vallottam, csalódást okoztam neki.

– Ön nem vallott kudarcot, ön nem nem okozott neki csalódást, asszonyom, ezt mindenki tudja.

– És ön? Ön nem fog nekem csalódást okozni, Edward? Elviszi a levelemet Tess Struannak? Mindent úgy tesz, ahogy megbeszéltük?

– Természetesen. Az adott szó szent. Ez becsületbeli kérdés, asszonyom. – Gornt Angelique szemébe nézett.

– Én is megígértem magának valamit... Örök barátságot – mondta Angelique.

Egyszerre hangzott ígéretnek is, meg nem is. Gornt ezúttal nem tudott úgy olvasni a szavaiban, mint korábban. Korábban tudta volna, hogy egy ilyen ígéretre mennyit alapozhat, most azonban valamiféle sorompó ereszkedett közjük. Nem is baj, gondolta Gornt, ez a sorompó minden férfi előtt ott lesz egy ideig. Hat hónap nem olyan hosszú idő, ki lehet várni.

Szóval lehet, hogy Angelique nem is megy Hongkongra. Hogy érint ez engem? Szerette volna Angelique elé tárni az igazi tervét, de okosabb volt annál, semhogy erre akár homályosan is célozzon. – Remélem, Tess Struan felhasználja az általam szolgáltatott információt. Ez legalább egy hónapot vesz igénybe. Ha Tess Struan úgy akarja, én kivárom azt a hónapot, és segítek neki. Segítem kell majd neki, asszonyom. De ez csak rajta múlik. Ha majd megérkezik a postahájjal, többet beszélhetünk. Ha nem, megengedi, hogy írjak?

– Sőt. Nagyon örülnék minden levelének. És megígérem, hogy folyamatosan tájékoztatom a terveimről. – Angelique kihúzta a fiókot, és egy borítékot vett elő. Mrs. Tess Struannak volt címezve. Nem volt lezárva. Elolvashatja.

– Köszönöm asszonyom, de fölösleges.

Angelique visszavette, de nem pecsételte le, csak a boríték hajtókáját hajtotta vissza. – Így legalább nem kell fölgőzölnie, Edward.

Gornt nevetett. – Miért olyan biztos benne, hogy ezt tenném?

– Azért, mert én ezt tenném. Ekkora kísértésnek nem tudnék ellenállni. Kérem, pecsételje le, mielőtt átadja neki.

Gornt bólintott. – Ön nemrég azt mondta, most már tudja, miért kedvelt a férje, miért lennék veszedelmes ellenség, és miért még veszedelmesebb barát. Lehet, hogy mindez önről is elmondható, Angelique.

– Lehet – mondta egyszerűen Angelique. – Egyelőre még csak tapogatózom ebben az új világban, Edward. Amerre csak nézek, mindenütt nehézségek. Ingoványos talajon járok. De ha egyszer valamire a szavamat adom, meglátja, számíthat rám. Ne felejtse el, hogy én francia vagyok. Halvány mosoly. – Olvassa csak el.

A levél így szólt:

Kedves Mrs. Struan!

Mostanra bizonyára értesült már a Malcolmmal kapcsolatos rettenetes hírről. Sajnálom, hogy nem kereshetem fel önt személyesen, de Hoag doktor azt javasolta, egyelőre ne utazzak.

Ki sem tudom fejezni, mennyire le vagyok sújtva. Engedje meg, hogy egyszerűen csak annyit mondjak: szerettem Malcolmot szívem minden melegével. Megtettem érte minden tőlem telhetőt, és most, a halála után is rettenetesen szerettem volna eleget tenni a kívánságának, és imádott nagyapjához hasonlóan a tengerbe temetni, de ezt megtiltották. Kérem, könyörgök önnek, tegye meg Malcolmnak azt, amit nekem nem sikerült. Malcolmnak azonban volt még egy kívánsága, aminek ezúton sietve eleget teszek.

E levél átadója az ön fia barátja, nagyon fontos adatok birtokosa. Malcolmnak megígérte, hogy kiszolgáltatja neki azt az információt, amelynek révén tönkretethetik családjuk ősi ellenségeit, Tyler és Morgan Brockot. Mr. Gornt megesküdött nekem, hogy az információt szóról szóra ugyanúgy adja át önnek, ahogyan Malcolmnak elmondta volna. Könyörgök önnek,

hogy ha az információ csakugyan olyan használható, mint Mr. Gornt állítja, éljen vele. Ezeknek a csalárd embereknek a tönkretétele, jól tudom, olyan sírfelirat, amelynél különbet Malcolm nem kívánna.

Keltezte, aláírta: *Angeliqe Struan, Jokohama*. Utóiratot is fűzött hozzá:

„Milyen furcsa, hogy ennyi közös van bennünk: én is gyűlölöm az apámat, ő is megpróbált engem tönkretenni – mégis milyen távol állunk egymástól, milyen fölösleges is ez az egész.”

Edward Gornt gondosan lepecsételte a borítékot, zsebre tette, és kezébe vette a poharát. – Éljen sokáig! Ön egy roppant figyelemreméltó hölgy!

– Hogyhogy?

– Ön mindent megad, és nem kér semmit – mondta őszinte csodálattal Gornt, és magában arra gondolt: még csak nem is teszel említést arról a harminc napról, amire mint asszonyok nyilván elsősorban gondoltok... Ha ugyanis várandós vagy, akár fiút, akár leányt szülsz – bár a fiú volna a legjobb –, a Struan-birodalom legnagyobb része a tiéd. De ha nem vagy várandós, akkor is. Így vagy úgy, de a feleségem leszel! – Maga nagyszerű asszony – mondta higgadtan. – Remélem, megengedi, hogy míg élek, a barátja legyek. – Felállt, gálánsán kezet csókolt és elment.

Angeliqe magára maradvra elégedetten bólintott, aztán töltött magának egy pohár bort. Komor arccal a tenger felé emelte a poharat. – Menj Isten hírével, *Prancing Cloud!* – Ivott egy kortyot, és elmosolyodott.

– Phillip!

– Parancsoljon, Sir William!

– Fogja ezeket. A többi levelünkkel kész van már?

– Igen, Sir. Készítettem külön másolatokat mindkét jegyzőkönyvről, a halotti bizonyítványról és a többi papírról is. Az

egész szigorúan bizalmas futárpostával megy a kormányzó úrnak. Azt hiszem, úgy lesz a legjobb, ha személyesen viszem a *Cloudra*.

– Azt okosan teszi. De van még egy. Várjon még két percet. – Az elmúlt napok feszültségétől és a sok írástól kimerülve Aylesbury egy pillanatra elgondolkozott, megvizsgálta a tollszemet, hibátlan-e, aztán elővett egy hivatalos levélpapírt, és határozott kézzel írni kezdett:

Kedves Mrs. Struan!

Ezt a levelet hivatalos és személyes okok miatt külön futárpostával küldöm.

Először is fogadja legmélyebb együttérzésemet fia tragikus távozása miatt, akit barátomként is tisztelhettem. Másodszor: Malcolm Struan házasságának és halálának körülményeit szigorúan bizalmas hivatalos vizsgálat keretében tisztáztuk. A jegyzőkönyveket csatoltan megküldöm. Legjobb meggyőződésem szerint a hajón kötött házasság törvényes – erre vonatkozólag már kikértem a főügyészünk véleményét.

Legjobb tudomásom szerint Mrs. Angelique Struannak a legcsekélyebb köze sincs férje halálához, azért semmiféle módon nem felelős. Ezt a tényt támasztja alá Hoag és Babcott doktorok hivatalos orvosi jelentése, amelyet ezúton önnek is megküldök.

Legjobb meggyőződésem szerint a kedves fia a tokaidói merénylet során elszenvedett sérülésekbe halt bele. A királyt vagy daimjót, aki parancsot adott éne a gyilkos merényletre, még nem sikerült bíróság elé állítanom, de biztosíthatom önt, hogy ezt nem kerülheti el.

Legjobb meggyőződésem és személyes tapasztalatom szerint az ön fia megszállottan szerelmes volt Mademoiselle Richaud-ba, ő volt az, aki minden elképzelhető módon erőltette ezt a házasságot. Mademoiselle Richaud úri hölgyhöz méltóan viszonzta ezeket az érzelmeket. Mrs. Angelique Struan derék ifjú hölgy, minden ellenkező híresztelés hazugság.

Végezetül: legjobb meggyőződésem szerint Malcolm kívánsága az volt, hogy nagyapjához hasonlóan őt is a tengerbe temessék.

Sir William kezében egy pillanatra megállt a toll, gondosan meg akarta válogatni a szavait.

Az özvegye hosszasan könyörgött, hogy így temessük el, teljesíteni akarta férje utolsó kívánságát. (Végrendeletet még nem találtunk, sem olyan levelet, amelyben ez írásba lett volna foglalva – de nekem is meggyőződésem, hogy Malcolm Struannak ez volt a kívánsága.) Az özvegy kívánságát felülbírálván úgy döntöttem, hogy Malcolm Struan földi maradványait elküldjük önhöz Hongkongra. Megint gondolkozott néhány másodpercig. – Tisztelettel felkérem, asszonyom, teljesítse ezt a kívánságot. Maradtam az ön engedelmes szolgája:

Sir William Aylesbury

Kétszer is gondosan elolvasta a levelet, imitt-amott változtatott rajta, a neve alá odaírta: *őfelsége Britannia Királynője japáni nagykövete*. Harmadszor is átolvasta a levelet. Most már elégedett volt.

– Na, talán ez elveszi a dolog élet – mondta hangosan. – Mindenesetre kíváncsi vagyok, gondolta, mihez kezd egymással ez a két nő. Egy hete még egészen biztos lettem volna a végkifejletben, most azonban már nem.

Elgondolkozva kinyitotta határidőnaplóját, és beírta Tess Struan nevét azok hosszú listájára, akiknek a *Prancing Clouddal* levelet szándékozott küldeni. A „12. kedd” rovatban egy bejegyzés ötlött a szemébe: *„Ketterer hallgatólagos jóváhagyásával Malcolm Struan ma a Pearl fedélzetén feleségül vette Angelique Richaud-t.”* Oroszul írta, ahogy az egész naplót – még orosz származású anyja szoktatta rá –, részben azért, hogy közvetlen környezete ne értse, részben pedig azért, hogy ne felejtse el a nyelvet. Erről eszébe jutott valami. Kinyitotta új, 1863-as naptárát, január 11-hez egy kérdőjelet tett és odaírta: *„Meg kell tudnunk, hogy A. várandós-e vagy sem.”* Ha igen, gondolta, az jelentősen megkönnyíti az életét.

Henri Seratard és André Poncin az ablaknál állt. A *Prancing Cloud* minden vitorláját kibontva száguldott a nyílt víz felé. A partról sokan figyelték irigy szemekkel, szerettek volna tulajdonosai vagy kapitányai lenni egy ilyen gyönyörű hajónak. Sokan arra gondoltak, mit szállít. Sokuknak eszébe jutott Angelique, aki holnap itt hagyja őket. Vajon milyen lesz az élet nélküle?

– De Geroire nagykövet bele fog egyezni? – kérdezte Poncin.

– Bele. Erősen le van nekem kötelezve. Az itteni küldetésünk napról napra eredményesebb, és Josi magánlátogatása is el van intézve. Ugye el?

– Efelől biztos vagyok. – Poncin toroka hirtelen kiszáradt. Raiko megesküdtött neki, hogy számíthat rá, és az általa – Poncin által – kiszolgáltatott titkos haditerv már eljutott a megbízható jedói közbenjáróhoz. A jutalom nem marad el, bizonykodott. – Nekem megígérték, hogy holnap feljön a zászlóshajóra. Ma este találkozom valakivel, az előleget is akkor kell rendezni.

– Az előleget illetőleg meggondoltam magam. Úgy lesz a legjobb...
– látva, hogy Poncin tiltakozásra nyitná a száját, Seratard megemelte a hangját. – Úgy döntöttem, hogy várunk vele! – Odament az íróasztalához, leült, intett Poncinnek, hogy ő is üljön le vele. Mozdulata nem volt dühös, de a simasága ellenére is látszott, hogy nem tűr ellentmondást. – A találkozó után kifizetheti ezeket a... ezeket a közbenjárókat.

– De én ma estére ígértem nekik a pénzt, és ön beleegyezett.

– Akkor mondja meg nekik, hogy nem bízom bennük – mondta Seratard szánakozó mosollyal. – Előbb bizonyítsák be a megbízhatóságukat. De hol is tartottam? Ja igen. De Geroire Angelique-et az állam védencévé fogja nyilvánítani, André, úgyhogy Angelique sorsa mostantól politikai ügy. *Eh?*

André Poncin ma este gyűlölte Seratard-t, nemcsak amiatt, mert veszedelmes és álnok embernek tartotta, aki túl sokat tud, túl sok mindenre emlékszik, és nincsenek érzelmei, hanem azért is, mert a reggelinél észrevette, hogy Seratard összehúzott szemmel méregeti.

– Mi az, Henri?

– Semmi... Csak van egy folt a nyakán, amit eddig még nem vettem észre, és arra gondoltam... Hogy érzi magát?

Poncin halálra váltan rohant a hálószoza tükrehez, kővé meredt a gondolattól, hogy a kór első jelei kiütöztek rajta. Mióta Hinodével élt, szinte hisztérikus érzékenységgel reagált a testen fellelt legkisebb jegyre is. Hinode esténként általában lámpafénynél vetkőztette le. Mondogatta is, mennyire szereti nézegetni, simogatni, masszírozni, de Poncin biztos volt benne, hogy a stigmákat keresi rajta. – Még nincs, hál' istennek még nincs – suttogta tükörképének megkönnyebbülten, látva, hogy a parányi duzzanatot csak egy rovarcsípés okozta.

– André – mondta most Seratard. – Ma este a vacsoránál meg kell beszélnünk, mi legyen Angelique-vel. Én azt ajánlanám, hogy miután az állam védenca, itt kellene maradnia a követségén, és... – kopogás szakította félbe. – Tessék!

Vervene nyitott be. – Üzenet Vargastól, Monsieur. Madame Struan sajnálja, de nem érzi magát olyan jól, hogy átjöjjön vacsorára.

Seratard felcsattant: – Ha ahhoz elég jól érezte magát, hogy kikísérje a koporsót, akkor ránk is szentelhet egy kis időt! Köszönöm, Vervene. – Poncinhez fordult: – Feltétlenül beszélnünk kell veled, mielőtt elutazik.

– Holnap kora reggel átmegyek érte. De azt rebesgetik, állítólag marad, mert Hoag egészségi okok miatt lebeszélte a tengeri utazásról. Az meg, hogy Mennyei nyíltan ellenzi, nyílt titok.

Seratard ajka megvető fintorra biggyedt: – Undorodom attól az embertől. Olyan bárdolatlan, olyan modortalan, olyan visszataszítóan brit.

Angelique a tajpan emeleti lakosztályából figyelte a távozó klippert. Az utcán járók egyike-másika észrevette, ahogy ott áll az ablakban, fölpillantott rá, aztán továbbment. Vajon mi lesz most vele, merült fel a kérdés szinte mindegyikükben. A járókelők egyike Tyrer volt. A part felől jött, a *Prancing Cloud* hozta ki a leveleket. Nagyon magányosnak tűnt fölötte Angelique, ebben a fekete öltözékben maga volt a gyász... Eddig mindig derűs, élénk színű ruhában járt. Egy pillanatra megtorpant, kísértésbe jött, hogy fölmenjen hozzá, hogy megkérdezze, segíthet-e valamiben, de aztán úgy döntött: nem. Sok dolga volt még a Fudzsikóval való találkozója

előtt. Raikónak ki kellett fizetni a kialakult havi díjat „a szerződésben megállapított szolgáltatásokért”, s várta Nakama is, hogy tanuljanak.

Felnyögött a gondolatra, hogy hány mondatot és kifejezést szeretne még lefordíttatni Nakamával, s eszébe jutott, hogy Sir William újabb levelet fogalmazott Andzsónak, amelyet kifejezetten Nakamával szeretett volna lefordíttatni. Nem azért, mintha benne, Tyrerben nem bízna, hanem azért, hogy felmérje, hogyan reagál egy japán egy ilyen kurta, nem éppen diplomatikus nyelven megfogalmazott, nagyhangú, angolszász közhely áradatra.

Angelique észrevette az ablakból, egy percig követte tekintetével, majd ismét a távolodó *Prancing Cloud* felé fordította tekintetét. Mikor a klippert elnyelte a sötétség, elhúzta a függönyt, és leült az íróasztalhoz. A naplója ott hevert kinyitva. Három boríték már lepecsételve várta, hogy vigyék a postahajóra: egy a nagynénjének szólt, benne a Bank of England ötven guinea-re szóló váltója; a második Colette-nek szólt, egy tízguinea-s utalvány lapult benne. Mindkettőt McFay intézte el abból a pénzből, amelyet Aylesbury megengedett, hogy megtartsion. Fontolóra vette, hogy fölhasználja-e Malcolm bonjait, arra gondolt, esetleg antedatálhatná, és lepecsételhetné a széfben található csoppal, de úgy ítélte, ez egyelőre nem volna okos dolog. A nagynénjének küldött pénzt segítségnek szánta, Colette-nek azért küldte, hogy várandósága idején megvásárolhassa a legjobb gyógyszereket. Remélte, idejében odaér.

Az utolsó levelet küldönccel akarta küldeni, így szólt:

„Kedves Ketterer admirális úr! Tudom, kizárólag az ön jó szívének köszönhető, hogy összeházasodhattunk. Szívem-lelkem mélyéből köszönöm, és esküszöm, hogy ami nekem, gyenge nőnek hatalmamban áll, a jövőben mindent megteszek, hogy ópiumot és fegyvert ne adjunk el a bennszülöttéknek – miként férjem arra megesküdt. Fogadja ismételten szívből jövő köszönetemet:

Angelique Struan”

Tetszett neki ez az Angelique Struan, élvezettel gyakorolgatta az aláírását. Az S betű kunkorítása valahogy segített a gondolkodásban.

Honnan jutnak eszembe ilyen ragyogó ötletek? Edward és amit a lelkére kötöttem meg fogja győzni Tesst, hogy nem vagyok az ellensége. A fia azonban akkor is a fia volt, és nem fog megbocsátani... Én sem bocsátanak meg, ha az enyémről volna szó.

Ó, Malcolm, Malcolm! Milyen remekül élhettünk volna... Megrázta az asztalán álló csengőt. Az ajtó azonnal és kopogtatás nélkül kinyílt.

– Úrnő?

– Tajtaj, Ah Szó! – förmedt rá Angelique; már számított erre a megszólításra.

– Tajtaj úrnő.

– Küldd ide Csent.

– Te eszik itt vagy lent, úrnő... ööö... tajtaj úrnő?

Angelique felsóhajtott, nagyon unta már, hogyan kerülgeti Ah Szó, hogy tajtajnak kelljen szólítania. – Na, ide figyelj, te öszvértrágya – mondta neki negédesen. – Én erősebb vagyok nálad. Hamarosan az én kezemben lesz a kamra kulcsa, és akkor megizzasztalak – boldogan látta, hogy Ah Szó fekete szeme szinte keresztbe áll a dühtől. Malcolm néhány napja elmagyarázta neki, hogy ha rendes angolsággal szól Ah Szóhoz, amit az nem ért, azzal Ah Szó arcot vesz. Milyen kifacsart is ez a kínai logika, gondolta Angelique. – Csen csopcsop!

Ah Szó mogorván elcsoszogott. Mikor Csen megjött, Angelique megbízta, hogy vigyen át egy levelet a brit követségre. Csen szótlánul bólintott.

– Csen! Ah Tok beteg, nem beteg, hallod-e?

– Ah Tok beteg. Ah Tok ment Hongkongra. – Csen a tenger felé intett. – Ment úrral.

– Ó! – Angelique nagyon megkönnyebbült; többször is látta Ah Tokot, amint meghúzza magát valamelyik sarokban, fekete szeme gyűlölködve villog, szája sarkából nyál csorog. Odaadta Csennek a Ketterernek szánt levelet. – Menj.

Csen lepillantott a névre, úgy tett, mintha tudná olvasni a barbárok írását. – Te eszik hol, hallod-e?

– Tajtaj eszik itt, hallod-e? *Tajtaj!*

Csen szeme megvillant. Elmosolyodott. – Tajtaj eszik itt, hallod-e, tajtaj úrnő?

– Te is egy öszvértrágya vagy. Lehet, hogy el foglak bocsátani... De nem is, az túl szép lenne. Majd még gondolkodom, mit csináljak veled. – Angelique elmosolyodott. – Én eszik lent. Milyen étel van?

– Amit akar, tajtaj úrnő, úrnő tajtaj.

Angelique elnevette magát. – Tajtaj úrnő, úrnő tajtaj, jó ez is, jó az is. Mi étel? Tiéd étel, kínai étel – mondta hirtelen, maga sem tudva, miért. – Amit ti, Csen, Kína étel, első legjobb étel, legjobb, hallod-e!

Csen leesett állal nézett rá. Ez nagyon szokatlan volt. A múltban Angelique csak piszkálta a kínai ételeket, szinte kizárólag európai fogásokat evett, húst, burgonyát, süteményt, kenyeret – csupa olyasmit, amit Csen és az összes kínai csak állati eledelnek tartott. – Úr étel, hallod-e? – kérdezte puhatolódzva.

– Tajpan étel tajpan tajtajának! – Angelique a Malcolmtól többször látott mozdulattal kiharcolta Csént, és hátat fordított neki.

Csen morogva, elbizonytalanodva kiment. – Ugyanaz, mint tajpannak, úrnő tajtaj.

Meg kell ismernem a kínai ételeket, gondolta Angelique. Egészen fellelkesítette az új ötlet. Elképzelhető, hogy az év egy részét itt fogom tölteni. Jamie azt mondja, ő szereti időnként a kínai kosztot. Phillip valósággal rajong érte, Edward mást sem eszik.

Ó, Edward, milyen sok arcod van... Nem vagyok biztos benned.

Ha fiút szülök, nagyon boldog leszek, hogy Malcolm egy része örökké velem marad. Ha fiam születik, visszamegyek Párizsba. Rengeteg pénzem lesz. Tess Struan boldog lesz, ha megszabadulhat tőlem. A fiam részben franciaként, részben britként fog fölnevelkedni, méltó lesz apjához. Ha lány lesz, akkor is elmegyek, kevesebb pénzzel ugyan, de még akkor is lesz elég. Aztán majd megismerkedem egy tekintélyes és rangos emberrel.

Ha nincs szerencsém és nem fogantam meg, akkor az alatt az idő alatt, amíg ezzel a nővel tárgyalok özvegyi jussom ügyében, fontolóra veszem, mit tegyek Edwarddal... Mármint abban az esetben, ha Mennyei mégiscsak téved. Téved abban a tekintetben, hogy mennyire bosszúálló és könyörtelen ez az asszony.

December 15., szombat

Másnap még ugyanolyan szürke volt a tenger és az ég, de a vihar már elvonult. Az eső elállt. Angelique, Mennyei és Hoag a kutter kajütjében várakozott, A kutter még kikötve himbálódzott a Struanmóló mellett, pedig már rég el kellett volna indulnia Kanagavába. A nyílt vízen tajtékos tarajú hullámok fodrozódtak. A borongós idő és az éles szél egyre nehezebbé tette a várakozást. McFay és Tweet tiszteletes már fél órát késett.

– Jó volna, ha sietnének – mondta Angelique; elszántságát rohamosan gyöngítette idegessége. – Miért nem jönnek már?

– Legfeljebb nem megyünk ki olyan messzire, úgyhogy még nem késtünk le semmiről – mondta émelyegve Skye; a kutter szünet nélkül ringott alattuk. A férfiakon kürtőkalap, pulóver és vastag felöltő volt, Angelique sötétzöld lovaglóruhát és csizmát viselt.

A kis üvegezett kormányfülke a kajüt fölött volt. Tinker csónakmester pöfékelve könyökölt a nyitott ablakban, bölcsebb volt már annál, mint hogy kérdezősködjön. Az este Jamie McFay csak annyit mondott: „Kora reggel hozza ki a kuttert a mólóhoz. Legyen tele szénnel, és magán meg egy megbízható fűtőn kívül ne legyen rajta más ember.” Neki ez elég volt. A többit úgysis megtudja hamarosan. Például azt, hogy miért akarnak látszólag értelmes emberek tengerre szállni ilyen időben, amikor még a tengerészek is szívesebben maradnak a parton.

– Nézzék, ott jön! – mondta Skye, és önkéntelenül elkáromkodta magát.

McFay egyedül volt, sietve közeledett a High Streeten. A járókelők üdvözölték, összeráncolták homlokukat, és folytatták útjukat. McFay leugrott a kutterbe, becsukta a kajüt ajtaját. – Tweet meggondolta magát – mondta. A melle úgy járt, mint egy fűjtató.

– A fene egye meg azt a csirkefogót! De hát miért? Megbeszéltük! – mondta rosszallóan Skye. Már megállapodtak McFayjel: az lesz a legjobb, ha azt mondják, hogy Kanagavában meghalt egy

keresztény tengerész, és könyörgött nekik, hogy a tengerbe temessék.

– Azt mondta, ilyen hullámban nem hajlandó – jelentette ki dühösen, még mindig lihegve a sietségtől McFay. – Próbáltam meggyőzni, de egyre csak azt hajtogatta: „Ez az ember meghalt, holnap vagy holnapután ugyanúgy el lehet temetni, mint ma. Most nagyon rossz az idő. Sötétedés előtt valószínűleg vissza sem érünk, el is felejtettem, hogy Lunkchurchhoz vagyok hivatalos vacsorára. Majd holnap, mise után, vagy még jobb volna hétfőn.” A mocskos gazember! – McFay nagyot fújt. – Betojt, pedig egyszer már ráállt.

Angelique-et rosszul érezte a csalódástól. – Leo atya! – villant fel a tekintete. – Megyek és megkérem. Ő biztos megteszi!

– Erre most nincs idő, Angelique, és Malcolm különben sem volt katolikus. Ez nem volna okos dolog.

– A fene egye meg Tweetet – füstölgőit Hoag. – Kénytelenek vagyunk elhalasztani. Ez az időjárás amúgy sem túl kedvező, így még jobb is. Holnap talán megint kijöhetnénk. – Mindannyian Angelique-re néztek.

McFay szólalt meg: – Tweet képes elhúzni hétfőig... így vagy úgy, a fő probléma a postahajó. Az délnél tovább nem fog várni. – Már beszélt a postahajó kapitányával, aki azt mondta, már így is késésben vannak, délnél tovább semmiképp sem tud várni.

– Angelique-nek mindenképp ott kell lenni Hongkongban a temetésen – mondta Hoag.

– Ellenzem – mondta Skye. – De ha Angelique megy, megyek én is.

– Én megkérdem Leo atyát – erősködött Angelique.

– Az nem lenne jó – mondta McFay. – Nézze, Angelique, van egy megoldás. A tengeri temetéshez nincs szükség papra. Egy hajóskapitány is elegendő, ugyanúgy, ahogy Marlowe is elegendő volt a...

Angelique-ben feléledt a remény. – Megkérjük Johnt! Gyorsan menjünk a...

– Nem megy – vágott a szavába McFay. – Én már meg akartam kérni, de a zászlóshajón van Ketterernél. Nézze, Angelique, ennek a kutternek most én vagyok a kapitánya, van tengerészigazolványom,

bár régi, és láttam elég tengeri temetést... Tudom, hogyan kell az ilyesmit lebonyolítani. Vannak tanúink. Ha óhajtja, én esetleg... Teljesen törvényes lenne. – Látta, hogy Angelique szemében zavar tükröződik. Skye-ra nézett. – Mennyei, ez törvényes, igaz? Mondja már ki, hogy törvényes, az ég szerelmére!

– Törvényes. – Skye idegesen összerezett: egy szokatlanul nagy hullám csapódott a bárka oldalához. Hoagot is hányinger környékezte.

McFay mély lélegzetet vert. – Nézze, Angelique, ez a temetés már úgyszólván meglehetősen bizarr... Egy kicsi ide vagy oda Malcolmnak már nem árt. Itt van nálam a Biblia, itt van a tengerészeti törvény, úgy szaladtam értük vissza, ezért késtem. Nos, mi a véleménye?

Válasz helyett Angelique átölelte, fejét a mellére hajtotta, arcán könnyek peregtek. – Kezdjük, de gyorsan, Jamie, nagyon kérem, gyorsan! – McFay magához ölelte.

Skye erőt vett magán, és megszólalt. – Na és a csónakmester meg a fűtő?

McFay ráförmedt. – Már mondtam, hogy ezt bízza rám! – Szelíden kibontakozott Angelique karjai közül, és kinyitotta az ajtót. – Csónakmester! – kiáltott. – Köteleket eloldozni! Irány Kanagava!

– Igenis, uram! – Tinker örült, hogy végre sikerült valamiféle döntésre jutniuk. Az öböl túlsó partja felé indította a kuttert. A hullámok meghintáztatták a bárkát, de nem nagyon. A szél ereje sem volt vészes, az ég nem ígért rosszabb időt.

Jamie McFay kisvártatva belépett a kormányfülkébe. – Irány a követség mólója. Fölveszünk egy koporsót... – Látta, hogy a csónakmester ráharap a pipája csutorájára. – Egy koporsót. Aztán kimegyünk egymérföldnyire a nyílt vízre, ott eltemetjük. Rendes tengerészszertartást tartunk, maga meg a fűtő lesz a tanú. – McFay Tinkerre nézett. – Kérdés?

– Nekem, uram? Nincs, uram!

McFay kurtán bólintott és visszament a kajütbe. A többiek nem szóltak semmit, csak Kanagavát nézték. Pontosan velük szemben feküdt.

Odafönt a kormányfülkében a csónakmester lekasztott a kormány mellől egy fémcsövet, és belebődült: – Rakd meg rendesen, Percy!

Odalent a gépházban a fűtő sietve lapátolni kezdett.

A kis kunyhó ott állt, ahol Hoag mondta, alig néhány lépésnyire a mólótól. A koporsó egy padon feküdt. Skye, Hoag, a csónakmester és a fűtő megfogta egy-egy sarkát, és könnyedén fölemelte. Miután kimentek, McFay bezárta az ajtót, és utánuk ment. Úgy gondolta, az lesz a legjobb, ha Angelique a kajütben marad. Néhány halászember és falusi jött arra, meghajoltak és elsiettek – nem szívesen tartózkodtak gajdzsinok közelében.

A koporsó fölvittele a kutterre már nehezebbnek bizonyult. A fel-le hullámzó, sós víztől csúszós fedélzet veszélyessé tette a műveletet. – Egy pillanat – lihegte a fűtő –, hadd ugorjak föl!

Alacsony ember volt, fején megkopott gyapjúsapkát viselt, széles vállairól combvastagságú karok függtek alá. A fedélzetre szökkenve széles terpeszben megállt, a közepénél fogva megragadta a koporsót, és gyakorlatilag egyedül a fedélzetre emelte úgy, hogy egy része a kajütbe lógott. A biztonság kedvéért még beljebb tolt, így félig a kajütben, félig a taton feküdt.

– Kikötjük – mondta McFay.

– Igenis, uram!

– Jó napot, doktor úr! – köszönt rájuk egy nyers hang. Meglepetten néztek hátra. Towery őrmester és egy katona nézte őket gyanakvó tekintettel.

– Na... így, emeld... jó...! Jó napot, őrmester! – válaszolt Hoag elszorult torokkal. A többiekhez hasonlóan ő is dermedten állt.

Towery közelebb jött, és a koporsóra pillantott. – Nocsak, nocsak, mi van itt? Viszik ezt a disznót, már bocsánat, asszonyom, viszik a koporsót Jokohamába? *Eh?*

– Hát... az illető azt kérte, hogy a tengerbe temessük, őrmester – válaszolta Hoag. – Mr. McFay volt olyan kedves, és kölcsönadta hozzá a kutterét. Úgyhogy most itt vagyunk...

Towery őrmester egyenként megnézte magának őket, mintha mindegyik arcot alaposan az emlékezetébe akarná vésni. – Szóval a tengerbe, eh? Hát akkor jó lesz, ha sietnek, különben magukból is haleledel lesz. Asszonyom...! – Towery udvariasan tisztelgett Angelique-nek, sarkon fordult, és a katonával a nyomában elmasírozott.

Egy percig nem mozdultak. – Jézusom! – suttogta Hoag.

– Maga mire következtet ebből? – kérdezte McFay.

– Bajra, uram. – A csónakmester remegő kézzel a farzsebébe nyúlt, egy lapos rumosüveget vett elő, jól meghúzta, és odakínálta McFaynek, aki szintén ivott egy nagy kortyot; Hoag és Angelique csak a fejét rázta. A fűtő volt az utolsó. Tinker bánatára csaknem az egészet lehúzta, böfögött. – Pardon.

McFay gyomra már kavargott az erős hullámozástól. – Ez a disznó szinte a semmiből bukkant elő. Mintha csak ránk várt volna. Látták idejönni? – Mindenki a fejét rázta. – Jobb lesz, ha indulunk.

Lekötötték a koporsót, a csónakmester a nyílt víz felé fordította a kuttert. A kutter jól állta a hullámokat, fedélzetére csak vízpermet jutott. Odabent a kajütben nagy volt a zaj, de a levegő tiszta, nem lehetett érezni a széntüzelésű kazán füstjét. Előttük, kelet felé, a nyílt víz irányában az ég egyre fenyegetőbbé vált.

– Jó volna sietni, uram!- mondta halkan Tinker McFaynek a kormányfülkében. – Egy-két óra, aztán besötétedik.

– Érez valamit, csónakmester?

– Jó lesz igyekezni, uram!

McFay megint kelet felé nézett. Az ég még sötétebbnek tűnt. – Én is úgy gondolom. Tartsa az irányt! – fordult, hogy menjen.

A csónakmester utánaszólt: – Bocsásson meg, uram, de az az őrmester... Az jelenteni fogja, igaz?

– Igaz.

– De nekünk akkor is meg kell csinálni, igaz? Mitől olyan fontos ez a nyavalyás? – bökött hüvelykujjával Tinker a koporsó felé. – Miért kell ezt a kockázatot vállalni? – intett fejével a sötét felhők felé.

– A tajpant temetjük, Malcolm Struant.

A csónakmester felröhögött. – A tajpan koporsója a *Prancing Cloudon* van.

– Igen, de ez itt... Hogy is mondjam magának... Egy szimbolikus, jelképes temetés, hogy eleget tegyünk az utolsó kívánságának... és az özvegye kívánságának. Malcolm azt kérte, hogy a tengerbe temessék. Angelique szerint Hongkongban ezt a kívánságát nem fogják figyelembe venni. – McFay tudta, mekkora kockázatot vállal, de nem látott más megoldást.

– Jelképes temetés, uram?

– Igen, ennyi az egész. Nincs semmi rejtegetnivaló benne. Nincs mitől tartania.

Tinker bólintott, de nem volt meggyőzve, és arra gondolt: ebben a koporsóban bizony van halott, kell neki lennie, olyan nehéz. De elég, ne kérdezősködj. Minél kevesebbet tudsz, annál jobb. Reméljük, az idő nem lesz olyan mocskos, mint amilyenek kinéz. – Köszönöm, uram.

McFay visszanézett a még nem túl messze lévő öbölre. – Csak annyira fussunk ki, hogy már ne lehessen látni a földet. – McFay még egy utolsó pillantást vetett a tájolóra, aztán átment a kajütbe. – Most már nemsokára.

Angelique közelebb hajolt. – Mit fog ez a katona csinálni?

– Jelenti. Köteles jelenteni. Nem számít.

– Ugye nem tudnak ártani nekünk, Mr. Skye?

– Őszintén szólva, én nem tudom megjósolni, mit tesz vagy mit nem tesz Sir William – nyöszörögte Skye; gyomra együtt hintázott föl-le a fedélzettel.

McFay kinyitotta az egyik ládát, kivett egy nagy brit zászlót meg egy másikat, egy oroszlanos-sárkányosat, Hoag segítségével mindkettőt a koporsóra szögezték. A kutter még jobban emelkedett és süllyedt a hullámokon, mint eddig, kapaszkodniuk kellett, hogy el ne essenek. Angelique a nyitott ajtó közelében ült. Nyirkosan és hidegen áramlott be a tengeri levegő. Angelique érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, ezért leengedte fekete fátylát.

– Most már nem tart soká.

A szárazföld hamarosan már csak egy keskeny csíknak látszott a horizonton. Még mindig elég világos volt, de a tenger egyre erősebben háborgott, hullámai csúcsán fehér tajték táncolt, a szél erősödött. Eső nem esett. McFay felkiáltott! – Csónakmester! Tartsa helyben!

– Helyben! Igenis!

Valamennyien megkönnyebbültek: az eddigi fülsiketítő motorzaj után a gép most épp csak annyira duruzsolt, hogy a hullámokkal szemben helyben tartsa a csónakot. Hoag és Skye egyre rosszabbul érezte magát. Egyenletes keleti szél fújt az óceán felől, erősebb, mint eddig.

McFay mély lélegzetet vett: – Hát akkor kezdjük.

– Kezdjük. Mit csináljunk? – kérdezte Angelique.

– Jöjjenek a fedélzetre, ide hátra, de kapaszkodjanak. Csónakmester, jöjjön maga is, és szóljon a fűtőnek!

– Engedelmeivel én inkább maradnék a kormánynál, uram – a csónakmester belebömbölt a hangcsőbe: – Percy! Gyere föl!

Erősen kellett kapaszkodniuk, hogy el ne essenek. McFay megállt az orrban, a többiek vele szemben. – Kalapot le! – rendelkezett, és levette fejfedőjét. Skye, Hoag, a fűtő és Tinker engedelmeskedett. McFay az előre betett könyvjelzőnél kinyitotta a tengerészeti szabályzatot, s a könyvbe nézve mondta: – Azért gyűltünk itt össze Isten szent színe előtt, hogy barátunk, Malcolm Struan, a Nemes Ház tajpanja, Angelique Struan férje földi maradványait visszaadjuk a mélynek, hogy részesítsük abban a tengeri temetésben, amely az ő és felesége kívánsága volt. E kívánságának mi, barátai ezennel eleget teszünk...

A név említésére a fűtő szeme elkerekedett, és hátrapillantott a csónakmesterre, aki fejét rázva figyelmeztette, hogy maradjon csöndben. A fűtő morogva megcsóválta a fejét: utálta a temetéseket. Fázott idefent, visszakívánkozott a meleg gépterembe. A szél lökészerűen felerősödött. Mindannyian érezték a változást.

McFay folytatta: – Imádkozzunk! Mi atyánk, ki vagy a mennyekben...

Lehajtott fejjel imádkoztak, de mindannyiuk gondolatai a fel-le hullámzó fedélzet körül jártak. Az ima végeztével McFay még egyszer belepillantott a könyvbe – nem mintha szüksége lett volna rá, mivel már elolvasta, mi a teendő. Inkább azért pillantott bele, hogy lelassítsa szíve verését, és elterelje gondolatait az egyre jobban háborgó tengerről. Mialatt a többiek lehunyták a szemüket, ő nem, s a csónakmesterrel együtt észrevette a hátuk mögül közeledő széles, fekete sávot; ijesztően kavarogtak alatta a hullámok.

– Mint a Cloudette nevű Struan-kutter parancsnoka – mondta valamivel hangosan, túlkiabálva a szelet –, jogom és kötelességem, hogy ennek az embernek a lelkét teremtő Istenének ajánljam, és kérem a mindenhatót, bocsássa meg neki bűneit, nem mintha tudnánk ilyenekről. Malcolm Struan jó ember volt. Hiányozni fog nekünk. – Angelique-re pillantott, aki két kézzel kapaszkodott a korlátba. – Óhajt valamit mondani, asszonyom?

Angelique a fejét rázta, némán könnyezett; a szél az arcára tapasztotta fátylát. A hajó jobb oldalán, amely az utasok és a koporsó súlya miatt kissé mélyebbre merült a vízbe, vízpermet csapott át.

McFay intett a fűtőnek és Skye-nak. Óvatosan a koporsóhoz léptek, meglazították a köteleket, vigyázva föltették a palánkra. McFay egyik kezével a könyvet tartva segített nekik. Mikor a koporsó már a palánkon feküdt, hangosan megszólalt: – Por a porhoz... a tenger és az ég megköveteli a magáét. A vad szelek pedig majd azt súgják egymásnak, hogy ez a remek fiatalember a kelleténél hamarabb találkozott teremőjével... – A másik két férfi segítségével meglökte a koporsót. A koporsó átcsusszant a korlátan, és elmerült az óceánban.

A kutter billegni kezdett, kiegyenlítette a súlyvesztéséget. Egy szélroham belekapott felemelkedő oldalába, és még jobban megdöntötte. A bal oldali korlát a vízszint alá került. Mindannyian megkapaszkodtak. A könnyektől elgyengült Angelique keze megcsúszott, elengedte a korlátot, megtántorodott, kis híján lesodródott a fedélzetről. McFay utánaugrott és elkapta. Angelique kalapját és fátylát lekapta, megpörgette és a vízbe dobta a szél. A fűtő is odaugrott Angelique-hez, segített betámogatni a kajüt biztonságába.

Hirtelen lezuhant a hőmérséklet, eleredt az eső. A fejük fölé ért a vihar. McFay felkiáltott: – Csónakmester! Irány haza!

– Maradjanak bent, uram! – kiáltott vissza Tinker. Megvárta, míg a fűtő heves káromkodások közepette odabotorkál a gépterem lejárójához és lezárja maga után, megvárta, míg McFay, Hoag és Skye bezárkózik a kajütbe. Az eső vágott, mint a korbács. A tenger háborgott.

Tinker leszólt: – Lassan előre. – Jobbra tekerte a kormányt, hogy a szél ne kapja oldalba a hajót. A kutter orra egy pillanatra a víz alá merült, majd ismét a felszínre emelkedett, fedélzetéről kétoldalt zubogva zúdult vissza a tengerbe a víz. – Nyugalom – dünnyögte pipájával a szájában Tinker. – A jó ég áldjon meg, tenger testvér! Barátaid vagyunk... Épp most adtuk neked a Zöld Szemű Ördög unokáját.

A visszaút rettenetes volt. A viharos erejűvé fokozódó szél felkorbácsolta a hullámokat, a kutter parafa dugóként hánykolódott rajtuk. A kajütben lévők kapaszkodtak, ahogy tudtak. Skye és Hoag gyomra végképp felkavarodott, egy-egy sarok felé fordulva öklendeztek. Tinkernek minden tudására szükség volt, hogy a kuttert megóvja a felborulástól. A propeller fel-felvisített, ahogy a víz alól a felszínre bukkanva pörgött. Egészen besötétült felettük az ég. Angelique két kézzel kapaszkodott a kajütajtó kilincsébe, úgy imádkozott. McFay egy lyukas garast nem adott volna az életükért. Nem érzékelte az időt, nem tudta, mennyi idő telt el: fél óra, háromnegyed vagy talán másfél? Végül úgy érezte, alábbhagy az elemek dühe. A hajó már nem billegett olyan rettenetesen. Kinyitotta az ajtót, gyorsan bereteszelt maga után, és két kézzel kapaszkodva a korlátba, körülnézett. Az ég még mindig szürke volt, de a hullámok már valamelyest lecsillapodtak. A móló ott volt pontosan velük szemben, alig negyedmértföldnyire. Tinker csodát művelt.

Mire a Struan-mólóhoz értek, fejük fölött már kiütközött néhány halvány csillag a tompa, piszkoskék égen. Még épp csak szürkült. A vihar elvonult. A kereskedő- és hadihajók lágyan ringatóztak az öböl vizén, csak a postahajót táncolták körül jánosbogárszerű fénypontok; festegették, javígtatták a hajót.

A fűtő, kezében egy kötéllel, kiugrott a mólóra és kikötötte a kuttert, aztán segített kiszállni a többieknek. Angelique szállt ki elsőként, Skye és Hoag követte. McFay ugrott ki utolsóként. Skye és Hoag hamuszürke volt, háborgott a gyomruk, fejük-lábuk reszketett. Angelique valamivel jobb állapotban volt, ő nem lett tengeribeteg.

– Azt hiszem, én benézek egy pohárára a Klubba, mielőtt lefekszem – mondta Hoag.

– Megyek én is – kapta föl a fejét Skye; úgy érezte, neki több pohárra is szüksége van, hogy megnyugtassa lázongó gyomrát. – Jamie? Miss Angelique?

Angelique megrázta a fejét. McFay azt mondta: – Menjenek csak! Mára már nincs több teendőnk. Ne felejtsek, miben maradtunk. – Megegyeztek, hogy ha kérdezik őket, mindössze annyit mondanak,

hogy egy jelképes tengeri temetésen vettek részt. Többet egy szót se.

Tinker McFayhez lépett, odakínálta neki a laposüveget. Alig egy korty volt benne, de segített.

– Azt hittem, már sose érünk ki! Na mindegy, fő, hogy megúsztuk. Senkinek egy szót se! *Eh?*

– Parancsára, uram!

McFay visszaadta a kiürített palackot. – Lesz tíz üveg rum a raktárunkban, azzal kárpótolhatja magát, Tinker. És még egyszer köszönöm! Remek munkát végzett a fűtő is... Négy üveg neki is jut.

– Tinker hálás tekintettel megköszönte. – Soha életemben nem féltem még így – folytatta McFay. – Háromszor is azt hittem, hogy most már végképp végünk. Na és maga?

– Én ugyan nem féltem, uram! – vigyorgott a csónakmester. – De azért én is örültem, amikor kikötöttünk.

Elindultak hazafelé. Angélique McFayre nézett: – Le kellene vetnie ezeket a vizes ruhákat.

– Hát akkor én megyek – mondta Hoag.

Angélique megölelte, arcon csókolta a köpcös férfit, igyekezett a száján lélegezni, hogy ne érezze a hányadék szagát. – Nagyon köszönöm. Nagyon köszönöm. Viszontlátásra holnap. – Skye-t is megölelte. A két férfi bizonytalan léptekkel elindult. – Nem lesz semmi bajuk?

– Néhány whisky meg egy jó alvás kikúrálja őket.

– De ugye nincsenek olyan állapotban, hogy meg lehessen beszélni velük valamit?

– Nincsenek. Mit óhajt megbeszélni?

Angélique belekarolt McFaybe: – Csak hogy mi legyen holnap.

– Induljunk, aztán menet közben megbeszéljük. – Elköszöntek Tinkertől és a fűtőtől, a két férfi ismét megköszönte neki a rumot. Kart karba öltve elindultak. – Angélique... Mielőtt bármit is mondana... Örülök, hogy megtettük...

– Én is, drága Jamie! Maga annyira drága! Olyan boldog és olyan hálás vagyok, hogy végül is minden jól alakult, senkinek nem történt baja. – Angélique halványan elmosolyodott. – Csak egy kicsit rosszul voltunk.

– Azt ki lehet bírni. És mi legyen holnap?

– Úgy döntöttem, hogy nem megyek el a postahajóval. Ne, kérem, ne mondjon semmit, ezt már eldöntöttem. Itt jobb helyen vagyok. Amíg Tess nem üzen vagy nem ír nekem... De tényleg, Jamie, itt nagyobb biztonságban vagyok. Hoag és George szerint orvosi szempontból is jobb lenne. Szerintem magának sem kellene mennie.

– Feladatomhoz tartozik, hogy tájékoztassam a törtétekről Tess Struant, Mrs. Struan.

– Nyugodtan szólítson Angelique-nek, eddig is úgy szólított, és különben is... csak egy percig voltam Mrs. Struan. – Angelique felsóhajtott, továbbsétáltak a Struan-épület felé. – Jobb lesz, ha maradok. Tess Struan majd nyilatkozik, és jobb, ha levélben teszi. Malcolmot eltemettük, mindössze ennyit akartam. Magának mindenképpen mennie kell?

– Ezzel a széllal – válaszolt hangosan gondolkodva McFay – a *Prancing Cloud* tizenöt-tizenhét csomóval képes négy-öt vagy hat nap alatt Hongkongba érni... Főleg ilyen sürgős hírral és ilyen fontos rakománnyal. Előzőleg megállapodtak, hogy mostantól kezdve négyszemközt is csak a tajpan koporsójaként emlegetik a klipperen lévő koporsót. – A postahajó szerencsés körülmények között átlagosan nyolc csomóval képes haladni, úgyhogy annak tízegynéhány napjába telik az út. Mire a postahajóval odaérnék, már rég túl volnának a temetésen, Tess Struan már mindenről tudna...

– Jamie! – Phillip Tyrer kiáltott oda nekik a brit követség kapujából. Sietve indult feléjük, menet közben öltötte magára kabaráját s tette fejére kalapját. – Jó estét, Angelique, jó estét, Jamie! – hadarta. – Sir William üdvözetét küldi önöknek és a kutter többi utasának, és kéri, hogy holnap reggel, még a templom előtt, mielőtt fölszállnának a postahajóra, nézzenek be hozzá. A postahajó déli kettőkor indul.

– Miért nézzünk be hozzá, Phillip? – kérdezte McFay.

– Azt hiszem, szeretne... A keservit, jaj, bocsásson meg, Angelique, nyilván szeretné megkérdezni, hogy mi a manót csináltak?

– Hogyhogy mit csináltunk?

Phillip Tyrer felsóhajtott. – Rám ne haragudjon, nem az én ötletem. Én csak közvetítem az üzenetet, ennyi az egész, én most csak egy lótifuti vagyok.

Angelique és McFay felkacagott, megtört a feszültség. – Tízkor megfelel?

– Köszönöm, Jamie, az a lehető legjobb!

December 16., vasárnap

– Nem értek egyet, Jamie. Ez igenis probléma. – Aylesbury az íróasztalánál ült, vele szemben McFay. Phillip Tyrer az asztal mellett álldogált. A szürke kis irodában inkvizíciós hangulat uralkodott. – Kezdjük el még egyszer. Úgy veszem észre, hogy ön a szóvivő, úgyhogy öntől kérdezem. Kifejezetten megtiltottam, hogy itt temessék el a halottat, azt mondtam, hogy a holttestet vissza kell küldeni Hongkongra, és...

– Ez már megtörtént, Sir William. Elment a *Prancing Clouddal* – ismételte McFay, s összeszorította a fogát. Már fél órája vitatkoztak Aylesburyvel. A többiek óvatosan válaszolgattak, előzőleg kitanította őket McFay és Skye, csak akkor feleltek, ha közvetlenül nekik szólt a kérdés, maguktól meg sem muhkantak, s a lehető legegyszerűbben feleltek a kérdésekre: Hoag, Skye, Tinker, a fűtő és a fekete ruhás, lefátyolozott Angelique. A lánc leggyengébb szeme láthatólag Hoag volt, kétszer is csaknem kibuggyant belőle az igazság. – Mi csak egy jelképes temetést végeztünk...

– Igen, tudom, ezt már többször is hallottam – mondta türelmetlenül Aylesbury. – Ennek ellenére most ismét felteszem a kérdést: ha ez a temetés csak szimbolikus volt, akkor miért használtak hozzá valódi koporsót és valódi holttestet?

McFay vállat vont. Skye ma reggel azt mondta: „Az lesz a legjobb, ha csak a vállunkat vonogatjuk, és szépen lehajtjuk a fejünket. Sir William dühöngeni fog, de egyebet nemigen tehet.”

– A koporsó ott volt, és jó ötletnek látszott...

– Ezek szerint ez az egész a maga ötlete volt?

– Igen – felelte konokul McFay, és villámló szemekkel pillantott Hoagra, aki már csaknem szóra nyitotta a száját. – Igen, én javasoltam, és a többiek voltak olyan szívesek, és beleegyeztek. A tajpan így kívánta... Ez volt Malcolm és Mrs. Struan akarata. Nem tettünk semmi rosszat.

– A leghatározottabban nem értek egyet. Ez az egész ötlet fölöttébb bizarr. Ön szándékosan szembeszegült megfontolt akaratommal. Úgy veszem észre, maguk teljesen összezavarodtak, és ahelyett, hogy valamilyen értelmes magyarázatot adnának nekem, úgy tűnik fel, mintha... mintha titkolnának valamit. Egyetért velem, Phillip?

Tyrer összerezett. – Ööö... igen, Sir, ha ön mondja...

– Miért használtak valódi koporsót és valódi holttestet?

Hoag feszengeni kezdett a székén. Mindannyian tudták, hogy bármelyik pillanatban kitörhet. Angelique úgy látta, ez az a pillanat, amikor sírva kell fakadnia. – Miért nem hagy minket békén? Nem ártottunk senkinek. Csak azt tettük, amit a legjobbnak gondoltunk... amit a férjem kívánt. És én teljesíteni akartam az ő kívánságát, és....

– Angelique, nagyon kérem, ne sír...

– ...és ön megtiltotta. Ön tehet róla, Sir William, én eddig azt hittem, barátok vagyunk, hogy ön a barátja volt Malcolmnak... Nem tettünk rosszat... és...

– Mrs. Struan, nagyon...

– ...és legjobb meggyőződésünk szerint cselekedtünk, és Malcolmnak ezek az igazi barátai is segítettek, hogy teljesíthessem férjem végakarátát... Nem volt olyan nagy kérés... – Angelique egy pillanatra úgy gondolta, talán ki kellene rohannia a helyiségből, de végül okosan úgy döntött, hogy marad. Rájött, hogy ezzel nem oldana meg semmit, ráadásul a többieket kiszolgáltatná Aylesburynek. Szívet tépő zokogásban tört ki.

Pillanatokon belül mindannyian köré gyűltek, vigasztalták, nyugtatgatták. Skye magában elismeréssel adózott Angelique briliáns „tempóérzékének”. Aylesbury – noha a tekintélye megőrzése érdekében úgy tett, mintha föl volna háborodva – jól mulatott a cécón. Egy darabig szótlanul figyelte az eseményeket, még mindig nem tudta, miféle machinációba keveredtek az előtte megjelentek. Mi szállta meg ezeket, és melyik az igazi bűnös? – kérdezte magában. Nyilván nem Jamie... Rettenetes hülyeséget csináltak. Nevetséges. Hallatlan ostobaság volt így kockára tenni az életüket.

A kandallópárkányon álló óra negyedet ütött. Ideje elindulni a templomba, gondolta, ideje véget vetni ennek az egésznek.

– Jól van, jól van, drága Mrs. Struan... – mondta atyáskodó hangnemben. – Könnyekre semmi szükség. Mostanában amúgy is ontott belőlük elég sokat. Meg kell vallanom, én még most is teljes mértékben helytelenítem a szökésüket, az egész elszietett házasságot, de a jelenlegi körülmények között úgy gondolom, egyelőre jobb, ha erre fátylat borítunk. – Megint úgy tett, mintha nem venné észre, mekkora kövek esnek le a szívekről. – Ideje elindulni a templomba, aztán a postahajóra. Jó utazást és hosszú életet kívánok, Angelique. Nagyon-nagyon szomorúan veszem tudomásul, hogy elhagy minket.

– Én... én még nem megyek el, Sir William.

– *Eh?* – Aylesbury és Tyrer kővé dermedt.

– Hoag doktor azt mondta, legalább egy hétig ne utazzak még.

Hoag gyorsan közbeszólt: – Így van, ahogy Angelique kisasszony mondja, orvosi szempontból nagyon nem ajánlatos, Sir William.

Ma reggel Skye és McFay nagyon határozottan kijelentette: az volna a legjobb, ha Angelique egy ideig még nem menne. „Tudja, mi kellene ide, doktor úr? Egy orvosi igazolás, amit be tud mutatni Tess Struannak. Angelique ilyen lelkiállapotban nem utazhat, és az út végén is erős lelki megrázkódtatások várnak rá.” Hoag készségesen ráállt, és most Aylesburyre nézett. – Ön is látja, milyen könnyen elveszti a lelki egyensúlyát. Már adtam neki egy orvosi igazolást is, nem mintha szükséges volna.

Aylesbury egy pillanatig nem tudta, mit gondoljon. Egyrészt örült, hogy Angelique itt marad náluk, másrészt tartott tőle, hogy Angelique miatt Tess Struan haragja őket is eléri. – Én azt hiszem, mégiscsak el kellene mennie, asszonyom. Szerintem nagyon fontos lenne, hogy jelen legyen a temetésen.

– Én szívesen elmennék, de... – Angelique hangja elcsuklott, ismét zokogás rázkódtatta meg. – Hoag doktor megy helyettem... Az az igazság, hogy nem érzem még alkalmasnak magamat a... úgy lesz a legjobb...

– De remélem, maga azért megy, Jamie.

– Nem, Sir. Van itt még némi dolgom, amire Mrs. Tess Struan kért fel.

– Megáll az eszem! – Aylesbury nem túl sok meggyőződéssel, de megpróbálta lebeszélni szándékáról Angelique-et, aztán felsóhajtott.

– Hát rendben van. Ha Hoag doktor azt mondja, akkor ehhez nem sokat tudok hozzátenni, elvégre ő a Struan család háziorvosa. – Felállt. Vendégei hálásan köszönetet mondtak neki, és elindultak kifelé. – Egy pillanatra, Hoag doktor...! Egy szóra, ha volna olyan kedves. – Aylesbury nem mutatta örömét, látva, hogy McFay és Skye arcából lefut a vér, és lelassítják lépteiket. – Vizontlátásra, McFay, vizontlátásra, Skye! – mondta szándékoltn hangosabban a kelleténél. – Phillip, önnek sem kell maradnia.

Az ajtó becsukódott. Hoag úgy állt, mint nyúl a kobra előtt.

– Nos, doktor úr, most, hogy így magunk között vagyunk, legyen szíves, mondja meg nekem az igazságot: hogy van Angélique?

– Szemre nagyon jól, Sir William – felelte azonnal Hoag –, de hogy a lelke mélyén mi rejlik, nem lehet tudni. Lehet, hogy néhány napig, néhány hétig, talán egy évig is semmi baja, aztán visszatér az a lidércnyomás. És hogy akkor mi történik... – Hoag vállat vont.

– Maga elmegy Tess Struanhoz?

– Igen, amint megérkezem. – Hoag reszketve várakozott, rettegett a kikérdezéstől, érezte, hogy nem lesz képes tartani a száját.

Sir William elgondolkozva felállt, kitöltött egy pohár whiskyt, és odavitte Hoagnak. Az ital eltűnt. – Maga egy darabig nem jön ide vissza, doktor úr... Ha ugyan egyáltalán visszajön. Nekem azonban mindenképpen tudnom kell, hogy mint orvos mennyire tartja valószínűnek, hogy Angélique teherbe esett Malcolmtól. Megígérem, hogy a válasza köztünk marad.

Hoag pislogott. Az ital és a váratlan udvariasság kissé megnyugtatta, de ilyen jellegű kérdésre nem számított. Őszintén válaszolt: – Természetesen ez az Úr akaratától függ, Sir. Malcolm azonban egészséges volt, Angélique nemkülönben, mindketten remek emberpéldányok... Szerintem elég jók az esélyek.

Sir William összeráncolta a homlokát: – Helyes. Amikor majd találkozik Tess Struannal... Azt hiszem, a mi Mrs. Struanunknak minden elképzelhető segítségére szüksége lesz. Eh?

– Egészen biztos lehet benne, hogy én mellette állok.

Sir William bólintott, és a fiókba nyúlt. A boríték már le volt pecsételve, címzése így szólt: „*Sir Stanshope-nak, Hongkong kormányzójának saját kezébe Sir William Aylesburytól, Britannia japáni nagykövetétől! Bizalmas!*” – Van az ön számára egy titkos

hivatalos megbízatásom is. Szeretném, ha ezt a levelet elvinné a kormányzónak, de személyesen neki adja oda, amint megérkezik. – Odafirkantotta a boríték aljára: „A levelet Hoag doktor viszi.” – Ezt abban a pillanatban eldöntötte, amint meghallotta, hogy McFay nem utazik el a postahajóval. – Személyesen adja neki oda, az ő kezébe, senki másnak, és senki sem tudhatja, hogy ön most diplomáciai postát visz. Világos?

– Igen, Sir, természetesen – felelte büszkén Hoag. Sir William látta, hogy a büszke és immár teljesen felpuhult Hoagból mindent ki tudna szedni: ki kezdeményezte ezt az akciót, mit kerestek a tengeren, mit csináltak, miért csinálták, mi történt valójában Kanagavában. Elmosolyodott, de semmit sem kérdezett. – Hát akkor jó utat. Remélem, Hongkongban még találkozunk.

– Köszönöm, Sir.

Hoag menekülésszerűen távozott. McFay és Skye idegesen toporogva várta a ház előtt, a High Streeten. – Nem mondtam semmit, tényleg! – újságolta izgatottan Hoag. – Sir William csak néhány orvosi kérdést tett föl, privát kérdéseket.

– Biztos?

– Esküszöm mindenre, ami szent. De siessünk, kapjunk még be egy pohárkával a templom előtt, olyan a nyelvem, mint a tapló! – Jókedvűen indultak a Klub felé, nem vették észre, hogy Sir William az ablakából figyelte őket.

Kíváncsi lennék, mit szólnának ezek a csirkefogók, ha tudnák, mi áll a kormányzóhoz írt levelemben. Egyelőre még nem engedtem el a nyakravalójukat. Bár nem tudom, számít-e még ebben a széthulló világban egyetlen koporsó... Mikor Oroszország megint a háború felé tántorog, Poroszország alig várja, hogy felfalhassa Közép-Európát, aztán ott vannak a rátarti, militáns franciák, ott van a mi indiai birodalmunk, ott vannak az ázsiai kolóniáink, rajtunk meg bármely pillanatban a japán veszedelem.

A levél első olvasatra teljesen ártalmatlannak látszott, kódolt üzenete azonban így hangzott:

„Azonnali erősítést kérek: hadihajókat, szárazföldi csapatokat. A kolóniát bármely nap megtámadhatják a bakufu samuráj légiói, könnyen lehet, hogy fel kell adnunk itteni bázisunkat. ”

A katolikus templomban égtek a lámpák, az oltáron megmegcsillant a fény. A padokban elég kevesen ültek. A szertartás a vége felé közeledett. Leó atya dallamos basszbaritonja és a tömjén ismerős illata szinte betöltötte a teret. A mise a szokásosnál rövidebb volt, mivel néhány hívőnek el kellett érnie a postahajót.

Angelique az első padorsorban térdelt és imádkozott, mellette Seratard. Poncin néhány sorral hátrább, Vervene és a francia követség többi tisztviselője hátul. Rajtuk kívül néhány kereskedő volt még a templomhajóban, portugál eurázsiaiak és néhány betegszabadságon lévő francia hajóstiszt. A francia tengereszeknek külön misét tartottak. A flottánál nem voltak papok, egyetlen nemzet egyetlen hajója sem alkalmazott olyan embert, aki a közhiedelem szerint csak bajt hozott a tengerjárókra.

Leo atya meghajolt az oltár előtt, imádkozott, majd megáldotta a gyülekezetet. Angelique mély lélegzetet vett, befejezte imáját, várta, hogy Seratard mozduljon.

Már meggyónt. – Bocsáss meg nekem, atyám, mert bűnöket követtem el – mondta a szűk kis fülkében.

– Miféle bűnöket követtél el ezen a héten, gyermekem?

Angelique kihallotta hangjából az alig leplezett türelmetlenséget, érezte: Leo atya alig várja már, hogy megtudja, mi történt. A bajok kezdete óta most gyónt neki először.

– Az egyik esti imámban elfelejtettem kérni Szűz Mária bocsánatát – válaszolta higgadtan. – Sok rossz gondolatom és sok rossz álmom volt, és félttem, mert elfelejtettem, hogy mindannyian Isten kezében vagyunk, és sohasem szabad félni.

– Igen. És?

Angelique alig észrevehetően elmosolyodott a türelmetlenség hallatán. – Bűnöztem, mert a házasságom a férjem egyházának törvényei szerint törvényes ugyan, de nem maradt rá idő, hogy kikérjem rá az igaz egyház áldását is.

– De... de hát ez nem bűn, senhora. Önmagában ez nem bűn. Ön erről nem tehet. Miféle más bűnöket követtél még el?

Angelique igyekezett a száján lélegezni: rosszullét környékezte a fokhagyma, a bor és a mosatlan ruha szagától. Egy parfümözött zsebkendőt tartott az orra alá. – Bűnös vagyok, mert nem tudtam

rávenni Sir Williamet, hogy engedje a férjemet úgy eltemetni, ahogyan a férjem és én szeretnénk volna.

– De hát ez sem bűn, gyermekem. Mi van még?

– Bűnös vagyok, mert nem tudtam rávenni a férjemet, hogy házasságunk előtt térjen át a katolikus hitre.

– Ez sem bűn, senhora. Mi van még?

Leo atya hangján lemondás érződött. Angelique erre számított. Milyen furcsa, hogy már nem rémit halálra. Milyen furcsa, hogy már olvasok a hangja árnyalataiból. Ez is Isten ajándéka volna?

– Elkövetted-e a test bűneit?

Angelique szeme összeszűkül, ajkára fagyott a mosoly. Még jobban undorodott Leo atyától, mint eddig. – Az egyház tanításainak megfelelően hű felesége voltam a férjemnek.

– Igen, de ágyba bújtál-e vele, anélkül, hogy...

– Férjem hazájának törvényei szerint annak rendje és módja szerint férjhez mentem hozzá, és az igaz egyház tanításai szerint cselekedtem – válaszolta Angelique, majd valamivel élesebb hangon hozzátette: – Szeretném, ha feloldozna, atyám. – Ez ellenkezett a szokásos gyakorlattal; visszafojtott lélegzettel várakozott.

– Mivel te ma elutazol, gyermekem, feltétlenül szükséges, hogy...

– Nem megyek el a postahajóval, atyám, ma nem.

– Hát nem még? – Angelique ujjongó örömet és megkönnyebbülést hallott ki a pap hangjából. – Akkor ezek szerint nyugodtan beszélhetünk, gyermekem. Nyugodtan beszélhetünk Isten nagyobb dicsőségére. Ó, milyen csodálatosak is Isten útjai. – Leo atya feloldozta Angelique-et, szerény penitenciát szabott ki rá. Aztán megkezdődött a mise.

Angelique-et örömmel töltötte el, hogy sikeresen vette ezt az akadályt. Gondolatai ide-oda cikáztak. Elégedett volt önmagával. Elérte, amit elhatározott. Malcolmot itt temette el, Gorntot elküldte, Hoag már úton van, Tesst semlegesítette – Isten segedelmével. Isten mellettem áll, ebben biztos vagyok, ő egészen biztosan megért. Már csak Malcolm hiányzik. Ó, Malcolm, szerelmem, szerelmem...

– Megengedi, hogy hazakísérjem, Angelique? – szakította félbe tünődését Seratard.

– Köszönöm – mondta hűvösen Angelique –, de e pillanatban nem vagyok valami szórakoztató társaság. Inkább szép csendesen hazasétálok.

– Sok mindent meg kell még beszélnünk, mielőtt elmegy.

– Ó, azt hittem, tudja már...! Nem megyek el a mai postahajóval... Hoag doktor sajnos megtiltotta.

Seratard szélesen elmosolyodott. – Nagyszerű! Napok óta nem hallottam ilyen nagyszerű hírt. Volna kedve ma este a követségen vacsorázni? Csak ketten-hárman lennénk.

– Köszönöm, de erre is nemet kell mondanom. Talán majd hétvége felé, ha jobban érzem magam.

– Csütörtökön vagy pénteken vagy bármikor, amikor óhajt. – Seratard kezét csókolt, Angelique pedig kísértelt a friss levegőre.

A szél kissé csípősebbé vált. Angelique örült, hogy a fátyol eltakarja az arcát. A szembejövő járókelők szomorú tekintettel üdvözölték, köztük Nettlesmith. – őszintén sajnáljuk, asszonyom, hogy elmegy.

– Köszönöm, Mr. Nettlesmith, de nem utazom el a mai postahajóval. – Angelique látta, hogy Nettlesmith arca is felderül egy pillanatra. – Hoag doktor sajnos megtiltotta, hogy utazzak.

– Ó! Hát ez szomorú. Hát nem megy, *eh?* Ó... Hát igen... Értem... Hát akkor bocsásson meg, asszonyom. – Nettlesmith elrohant a Klub felé.

Angelique tudta, hogy a hír pillanatokon belül elterjed az egész kolónián, nem kell többé elismételnie. Észrevette André Poncint, aki a korzó szélén állt, s szemmel láthatólag rá várt. – Jó napot, André!

– Örülök, hogy nem utazik el – mondta egyszerűen Poncin.

– Ó! A hír szárnyakon jár.

– A jó hír. Beszélünk kell egymással.

– Pénzről?

– Pénzről. Maga nagyon megváltozott, Angelique.

– Remélem, előnyömre. Hogy van, kedves barátom?

– Öregesen.

André Poncin fáradtnak, törődöttnek érezte magát. Az este Hinodénél járt, de rosszul alakultak a dolgok. Mikor Hinode odaállt elé, hogy megmasszírozza vállának görcsbe ugrott izmait, Poncin szórakozottan a kimonójához nyúlt és széthúzta, hogy megcsókolja

a mellét. Hinode úgy ugrott hátra, mintha kígyó csípte volna meg. – Megígérted, hogy világosban soha! – Poncin maga sem tudta, miért, de rettenetes dühbe gurult: talán azért, mert Hinode így nézett rá, talán azért, mert tudta, hibázott, hogy ezt elfelejtette. Ráordított Hinodére: – Ne nézz így rám! Ne nézz így, hagyd abba! *Baka!* – Hinode térdre borult, és alázatosan könyörgött: – *Gomen naszai, Furanszu-szan gomen naszai, gomen naszai, gomen naszai.* – Poncint szinte az örületbe kergette ez az imamalomszerű ismétlés, megint ráordított: – Hagyd abba, az ég szerelmére! – Hinode abbahagyta. Poncin szívesen bocsánatot kért volna tőle, legszívesebben a karjaiba vette volna, de tudta, hogy ezzel arcot veszítene, így hát mogorván felállt, felöltözött, és egy szó nélkül hazament.

– Hogy a fene egye meg... – suttogta maga elé.

– Tessék? Mi az, André? – kérdezte Angelique.

– Ja, semmi, csak elgondolkoztam.

– Nézze, ott van egy pad, üljünk le és beszéljünk.

A pad a tenger felé nézett. Odakint az öbölben a postahajó már útra készen állt, kéményéből füst göndörödött az égre.

– Nem vagyok én most valami szórakoztató társaság, ne haragudjon – mondta Angelique.

– Tudna adni egy kis pénzt?

– Csak nagyon kevés van. Mennyi kellene?

– Ezer guinea.

– Mi az ördög?

Poncin mély lélegzetet vett. – Hinodére – mondta. Elmondta Angeliquenek, hogyan szeretett bele a lányba, s hogy mennyire szeretné megszerezni, de az igazi okot, a betegségét nem említette. – Olyan nehéz mindent így egyszerre elmondani... De e nélkül a nő nélkül én nem tudok élni. A pénz a szerződésére kell. Ki akarom váltani. Muszáj.

– Elképzелhetetlen, hogy én ekkora összeget elő tudjak teremteni, André. – Angelique-et őszintén megrázta a történet. – Na és Henri? Ő ki tudja segíteni.

– Nem hajlandó. Megtagadta. Nem hajlandó előleget folyósítani a fizetésemre. Szerintem élvezi, hogy a kezében tart.

– Na és ha esetleg én is beszélnék vele, és...

– Ne, ezt nem szabad, ennél rosszabbat nem is tehetne. – Poncin furcsa pillantást vetett Angelique-re. – Ezer guinea kellene.

– Ha tehetem, adok, André.

– És most tudna adni valamennyit? Száz guinea elég lenne, hogy a mama-szan egy hétig békén hagyjon... Ő volt az, aki segített magán, aki azokat a füveket szerezte...

Angelique elengedte a füle mellett, csupán annyit jegyzett meg belőle: ez a Hinode csak az én biztonságomat erősíti. – Szólok Jamie-nek, hogy adjon előleget.

– Ott van az a pénz, amiről Sir William azt mondta, hogy megtarthatja. Kétszázhatvanhárom guinea, ennyi volt a széfben.

– Igen, és még maradt belőle valami. – Angelique a tenger felé pillantott, hogy ne kelljen Poncin szemébe nézni. – Egy részét hazaküldtem.

– Én egyfolytában csak magáért dolgozom, Angelique. Mindennap győzködöm Henrit. Most már szinte teljesen biztos, hogy az állam védencévé fogják nyilvánítani. Henri nagyon fontos az ön jövője szempontjából. Ő és a nagykövet lesznek az elkövetkezendő küzdelemben a maga bajnokai. Efelől biztosíthatom. Nagyon okosan teszi, hogy itt marad, és egyelőre vár. Így sokkal jobb.

Poncin csak nézte Angelique-et, alig tudta kivenni arcvonásait a fátyol alatt. Eszébe jutott a végrendelete, amit – nem bízván Seratard-ban –, a brit követ széfjében helyezett letétbe, arra az esetre, ha netán valamilyen „baleset” érné. A letétbe helyezett levélben beszámolt a tokaidói gyilkos erőszaktételéről és az abortuszról – hol és hogyan és mikor került rá sor, s hogy a bizonyítékot elégette –, és beszámolt a gyilkos haláláról. A borítékban ott volt annak a levélnek a második oldala is, amelyet Angelique apja írt a lányának, az összetépett és gondosan összeragasztott lap. Poncin egyelőre nem akarta felhasználni: Hinodéhez Angelique-en át vezetett az egyetlen út.

Raiko és Meikin... Értesülések adásvétele? Lázálom! – gondolta keserűen. A kezükbe adtam az egész haditervet, és mit kaptam viszonzásul? Ígéreteket... Még az adósságomat sem engedték el. – Százat – mondta. Olyan fáradt és dühös volt, hogy nem tette hozzá: kérek.

Angelique nem vette le tekintetét a tengerről. – Vajon mennyi ideig kell várnunk? Mármint arra, hogy Tess Struan lépjen.

– Ez attól függ, hogyan fogadja Tess a híreket, hogy mit csinál a temetésen. Ki fogja várni a maga harminc napját, hogy megtudja, várandós-e vagy sem. Addig nem dönt – mondta André Poncin fahangon, ugyanazon a hangon, amelyen elmondta Angelique-nek, mi a teendő a terhessége megszakítása érdekében; vissza akarta idézni azokat az időket, amikor Angelique teljes mértékben tőle függött. – Ehhez még tegyen hozzá tíz napot, amíg eljut hozzá a hír, tízet gondolkodásra, tízet, míg az üzenet visszajön. Szóval körülbelül két hónap...

– És mi lesz az üzenet?

– Fröcsögő gyűlölet. – Poncin szeme résnyire szűkült. – De van néhány ötletem. Tudok magának segíteni, hogy gazdag nő legyen. Egyelőre azonban várnunk kell. Semmi mást nem kell tennünk, csak várnunk. Türelem, Angelique. Türelem és egy kis szerencse... Vannak elképzeléseim.

Nekem is, André, te zsaroló. Sok is. Veled kapcsolatban, Tess-szel kapcsolatban és a jövővel kapcsolatban.

Gyöngéden kinyújtotta a kezét, és megsimogatta Poncint. – Úgy örülök, hogy van valakije, akit dédelgethet. Maga nagyon szerencsés ember. – Komolyan gondolta. Aztán olyan váratlanul, ahogyan arra csak egy nő képes, egyszer s mindenkorra félretette a gyöngédséget, és már csak a tervei érdekelték. – Hat órakor várni fogja magát a pénz, André... Örülök, hogy a barátom.

– Én is örülök... És köszönöm a kölcsönt.

– Szóval megint mindkettőnknek türelmesnek kell lennünk és várnunk? Várnunk kell... Némi szerencse és türelem. Én győzöm türelemmel.

– Úgy legyen.

Poncin elgondolkozva nézett Angelique után: milyen egyenes tartással, milyen magabiztosan jár... És valahogy olyan magasnak látszik.

ÖTÖDIK KÖNYV

51

Jedo, 1863. január 1., kedd

Toranaga Josi nyolc napja érkezett vissza Kiotóból a jedói várba: fáradtan, dühösen, Hamamacutól a várig erőltetett menetben.

Arcába még mélyebbre vésődtek a ráncok. Akik azelőtt csak féltek tőle, most rettegték: haragja korbácsként csattant rajtuk. Az utazás alatt mindvégig hajszolta önmagát és embereit, alig néhány órát aludt, minden késlekedést büntetett, elégedetlen volt a fogadókkal, a fürdővel, az étellel, a kiszolgálással... és a jövővel. Abe kapitány szenvedett tőle a legtöbbet, de mind. annyian tudták, hogy Josi csak szeretett Koikója halála miatt érzett gyásza miatt viselkedik így.

Koiko és Szumomo elhamvasztása felől Abe intézkedett. Utána nyomban nyeregbe is szálltak, mérföldeken át vágattak. Mindannyian tudták, hogy egy ilyen kitűnő harcos megérdemli, hogy legyőzője udvariasan meghajoljon a máglya előtt – főleg, ha a legyőzött harcos sisi volt és nő, akit nemsokára szárnyukra kapnak a dalok és legendák, akárcsak a kardcsapást, amely kettőbe vágta. Dalok és legendák hőse lesz Koiko, a Liliom is, aki ura elé vetette magát, hogy felfogja az első surikent.

Josi azonban, a sógun gyámja, hidegen azt mondta: – Íme a halálversük:

Semmiből a semmibe.

*A holt az holt,
és semmi más
- akárki is.*

Voltak-e? Vagyunk-e?

Erőltetett tempóban haladtak tovább, míg el nem érték a várat. De pihenés ott sem várt rájuk. A kastély, Jedo és egész Kuantó tartomány olyan volt, mint a felbolydult méhkas: tudták, hogy a gajdzsinok háborúra készülődnek, s a tairó ultimátuma csak felgyorsította készülődésüket.

– Ez elkerülhetetlen volt – jelentette ki Josi a ródzsú azonnal összehívott tanácskozásán, majd – hogy Andzsónak visszavonulási utat biztosítson még hozzátette: – Rossz tanácsot kaptál... Távolítsd el azt az ostobát, aki javasolta és megfogalmazta ezt a levelet.

– A császár és a sógun parancsa volt, hogy minden gajdzsint seprűzzünk ki! – felelte dühösen Andzsó.

– Parancsa? A sogunátus parancsol, nem egy kiskorú fiú, aki csupán kimondja azokat a szavakat, amelyeket a sogunátus súg neki – vagy a császár, aki csak kérhet tőlünk bármit is.

– Mint tairó, szükségesnek tartottam az ultimátumot.

– Rendben van, akkor ismét fölteszem a kérdést: mit javasolsz, mit tegyünk, amikor majd ideér a flotta?

– Nem fog ideérni, mi támadunk előbb – felelte Andzsó. A hasába hasító fájdalom hatására megvonaglott az arca, oldalára tapasztotta tenyerét. – Körülvettem őket. Jokohama olyan, mint egy partra vetett hal, csak arra vár, hogy fejbe csapják. Csapataink csaknem teljes készenlétben vannak.

– És a flottájuk? – kérdezte Josi. Dühös volt, amiért ismét nem vették figyelembe a tanácsait, és megint egy önmaguk ásta verembe zuhantak. Úgy gondolta, semmi értelme emlékeztetni Andzsót és a többieket arra a gondosan kidolgozott tervre, amelyet azért munkált ki, hogy biztosítsa maguk számára azokat a hónapokat, amelyek alatt megfelelően fel tudnak készülni a gajdzsinok ellen, amelyek alatt a sogunátus erőt gyűjt, és megoldja azt az életbevágóan fontos, sürgető problémát, amit az ellenséges koalícióba tömörült Tosza, Csósú és Szacuma szétzúzása jelent.

– Mindenekelőtt rohanjuk le és gyűjtsuk fel Jokohamát...! Már hónapok óta mondom – szólalt meg az izgatottságtól szinte remegve Tojama. – Gyűjtsuk fel!

– És a flottájukat hogyan süllyesszük el? – horkant fel Josi. Észrevette, hogy Andzsó arca fájdalmasan megvonaglik. Örült neki.

Tojama vad dühvel folytatta: – Majd az istenek elsüllyeszti a hajóikat, Josi-donnó, ahogy elsüllyesztették Kublaj kán és a mongolok hajóit! Ez az Istenek Földje. Az istenek nem fognak cserbenhagyni minket.

– És ha az istenek nincsenek otthon vagy alusznak – mondta Andzsó –, majd küldünk a gajdzsinok ellen gyújtóhajókat... Már több száz van készüléfében. Több száz! Ha pedig az ellenség mégiscsak keresztültörné magát ezeken a hajókon, és bombázni kezdené Jedót, nem maradnának itt csak parasztok, kézművesek és parazita kereskedők. A csapatainkban nem esne kár.

– Nekik egy hajuk szála sem görbülne! – mondta lelkesen Tojama. Andzsó folytatta: – Ha egyszer Jokohamának vége, a gajdzsinoknak el kell hajózniuk, mivel nem lesz bázisuk, ahol összeszedhetnék magukat. El kell hajózniuk egészen a kínai kolóniájukig. Itt többé nem lesz hol megvetniük a lábukat. Ha pedig visszajönnek...

– Visszajönnek – szólt közbe Josi.

– Rendben van, Josi-donnó. Tehát amikor visszajönnek, akkor szépen elsüllyesztjük őket a Simonoszeki-szorosban. Ogama majd elsüllyeszti a hajóikat... És addigra különben is még több gyújtóhajónk lesz. Soha többé nem tűrjük, hogy országunkban erőszakkal partra szálljanak! És nem lesz egyezmény, ami megvédi őket. Nem lesz semmiféle egyezmény. Úgy bezárkózunk, mint még soha! Ez az én tervem – nézett körül diadalmasan Andzsó. – Az egyezményt pedig a császár kívánságának megfelelően összetéptem.

– Olyan vagy, mint egy istenség, tairó! – vihogott Dzukumura; állára csöppent a nyál. – Az istenek egy magasztos förgeteggel megóvnak minket.

– Az istenek nem fognak megoltalmazni minket a gajdzsinok ágyúgolyóitól – hűtötte le Josi. – De még a gyújtóhajóink sem. Ha elveszítjük Jedót, elveszítjük a sogunátus fellegvárát, és a csósúi Ogama, a szacumai Szandzsiro és a toszai Jodo vezérletével az ország minden daimjója ellenünk fordul, hogy osztozzon a zsákmányon... Jedo nélkül nincs sogunátus. Hát képtelenek vagytok ezt megérteni?

Andzsó hasába ismét belenyilallt a fájdalom. – Nagyon is jól értem! Azt hiszed, te vagy az ország ura, hogy téged ajándékul

adtak az istenek Japánnak, de ettől még nem vagy sem egyik, sem másik! Itt én parancsolok, én vagyok a tairó, én!

– Te vagy a tairó, és... de talán fáj valamid? – kérdezte Josi tettett aggodalommal, mintha csak most venné észre; szeretett volna véget vetni a konfrontációnak. – Mióta tart ez nálad? És mit mond az orvos?

– Az orvos az... – Andzsó ivott egy kis gyógyteát, de a szer egyáltalán nem csökkentette fájdalmát. A fájdalmak egyre erősödtek. Az új kínai orvos ugyanolyan hasznavehetetlennek bizonyult, mint a többi. Andzsó már azt fontolgatta, hogy titokban elhívhatja a híres kanagavai gajdzsin orvost. – Ne foglalkozz azzal, hogy nekem mi fáj és mi nem. Ismerlek.

Josi látta Andzsó szemében a gyűlöletet, tudta, hogy a gyűlölet elsősorban a fiatalságának és az erejének szól. Ez a hülye nem is sejti, mennyire unom már az életet. – Nem lehetne...

– Te nem tehetsz semmit. Amikor kiadom a parancsot, tárgyalunk és kész. A tanácskozásnak vége. – Andzsó felpattant és kiviharzott. Mióta elnyerte a tairói méltóságot, ellentmondást nem tűrő stílusban kezelte a többieket.

Josi mint egy ketrecbe zárt tigris járt fel-alá a vár folyosóin. Az első borzalmas nap után szíve legtitkosabb mélyére zárta Koikót, aki ennek ellenére időnként ki-kikukucskált onnét. Josi minduntalan dühösen visszataszította; most már nem lehetett megállapítani, hogy csakugyan szándékosan mentette-e meg az életét, mint Abe állította, nem lehetett kideríteni, miért vett maga mellé egy sisi gyilkost, miért alkalmazta Fudzshito Szumomót... Ez természetesen álnév, de az biztos, hogy a lány Kacumata tanítványa volt.

És hol van most Kacumata?

Már kiadta a parancsot, hogy kerítsék elő, bárhol van is, hatalmas vérdíjat tűzött ki a fejére; parancsot adott, hogy a föld alól is kerítsék elő és semmisítsék meg az összes sisit és mindazokat, akik menedéket adnak nekik. Aztán elhívatta kémfőnökét, Inedzsint.

Az öregember besántikált, és mélyen meghajolt. – Úgy veszem észre, fenség, az istenek úgy oltalmaznak, mintha maguk közé valónak tekintenének.

– Úgy oltalmaznak, hogy megengedik egy surikenekkel felfegyverzett sisi gyilkosnak, hogy belopózzon a kurtizánom

legbelső szentélyébe? – robbant ki Josi. – Úgy oltalmaznak, hogy hagyják, hogy a kurtizánom áruló legyen, és részese az ellenem szőtt összeesküvésnek?

Inedzsín a fejét rázta: – Nem biztos, hogy áruló volt, fenség. Talán nem is tudott az összeesküvésről. Ami pedig a sisit, Szumomót illeti, ő egyszerűen csak próbára tette harckészségedet, amely tökéletesnek bizonyult... Elvégre számítottál valami ilyesmire.

Öreg hűbérese meggyőző ereje Kínáig röpítette Josi haragját. – Korántsem tökéletes – mondta komoran. – A macska megkarmolt, de a seb begyógyul.

– Hozzam eléd Meikint, a mama-szant, fenség?

– A főkolompot? Nem feledkeztem meg róla. Hamarosan hozhatod, de egyelőre nem. Figyelitek még?

– Követjük, mint az árnyéka.

– Keressétek meg Kacumatát. Kerítsétek elő, lehetőleg élve – mondta Josi.

– Megparancsoltam, hogy távolítsátok el azt az áruló ronint, aki a gajdzsinoknak dolgozik. Megtörtént? Hogy is hívták? Ja igen: Rioma Ori, egy szacumai.

– Meghalt, fenség. A jelek szerint nem volt áruló. Néhány hete a gajdzsinok ölték meg. Lelőtték, mikor megpróbált betörni az egyik házukba. Az az ember, aki még most is ellátja őket információkkal, egy csósúi ronin, Hiraga.

Josi meghökkent. – Akinek szétküldtük a plakátját? Az a sisi, aki Utani gyilkosait vezette?

– Igen, fenség. Pillanatnyilag nem tudom eltávolítani, a főangol védelmét élvez. A házuk közelében lakik. Van egy kémem a faluban, néhány nap múlva többet tudok mondani.

– Rendben van – mondta kurtán Josi, és intett Inedzsirunek, hogy elmehet.

– Ha lesz valami komolyabb híred, jelentsd.

Inedzsín nem fog nekem csalódást okozni, gondolta. Bánta már, hogy ilyen ridegen bánt vele. „*A kémeket úgy kell dédelgetni, mint senki mást... Lépéseid mind tőlük függenek.*” Hát igen, Szun Cu lángelme volt... De még az ő munkáiból sem tudom kihüvelyezni, mit tegyek a gajdzsinokkal, mit tegyek azzal az ostoba fiúval és fő ellenségemmel, Jazu hercegnővel. Mit tegyek a császári udvar

talpnyalóival és a főkutyával, a főkamarással? Mit tegyek, hogyan semmisítsem meg az engem körülvevő ellenségeket, Andzsót, a véneket, az udvart, Ogamát, Szandzsirót...? Végtelen a lista. És mit kezdjek a gajdzsinokkal?

Hirtelen eszébe jutott a furanszu hadihajón tett előző napi látogatás.

Evezős gályán, a legnagyobb csendben siklott ki Jedóból. Nem kísérte más, csak Abe, húsz őr és Miszamoto. Az élmény lenyűgöző volt. Szinte hihetetlen volt számára a hajógépek mérete és ereje, a hajóágyúk, a hajó puska- és ágyúgolyó- és szénkészletei, a történetek, amelyeket a furanszu birodalom gazdagságáról és hatalmáról meséltek, meg hogy mekkora távolságot képes egy ilyen hajó kikötés nélkül megtenni, hány csatahajó és ágyú van, mekkora a hadseregük. Miszamoto és egy francia tolmácsolt, aki André Furanszu-szan néven mutatkozott be. Jóllehet ezeknek a gajdzsinoknak megvolt a maguk nyelve, a találkozó folyamán azonban legtöbbször angolul beszéltek.

Josi sok mindent nem értett. A szavak, amelyeket használtak, szokatlanok voltak. Sokáig tartott, míg elmagyarázták, mekkora egy mérföld, egy yard, mit jelent a dugattyú és a lendkerék, hogy mi a különbség a lapátkerekes és a csavarmeghajtású gőzös között, mit jelent a tűzerő fogalma.

Mégis mindez nagyon tanulságos volt, néhány információ pedig rendkívül értékesnek bizonyult: például hogy milyen elengedhetetlenül fontos számukra a szén és a biztonságos kikötő, *amelyek nélkül ezek a gőzmeghajtású csatahajók csak magatehetetlen roncsok*. Megtudta azt is, hogy képtelenek magukkal vinni annyi szenet, amennyi egy hosszú útra, illetve a visszaútra szükséges. És ami talán még ennél is fontosabb: mint a gajdzsinokkal történt jedói találkozó során is tapasztalta, az angol gajdzsinok említése mindannyiszor gúnyos vigyorokat csalt a furanszu gajdzsinok arcára, akik egy pillanatig sem titkolták gyűlöletüket.

Hát persze hogy gyűlölik őket: ahogy minket, Toranagákat is gyűlölnék. Következésképp ezeket az angol gajdzsinokat kell megkörményékezni, velük kell összebarátkozni, őket kell a legnagyobb gondossággal kezelni. Az övék a legjobb flotta? Nekik vannak a

legjobb fegyvereik? Vajon hogyan tudnám rávenni őket, hogy építsenek számomra egy flottát? Vajon szénnel ki tudom fizetni őket?

– Mondd meg nekik, Miszamoto, hogy szeretnék többet megtudni ezekről a csodálatos furanszu szerkezetekről – mondta. – És azt is mondd meg, hogy szeretném, ha lennének barátaim a gajdzsinok között. Én nem ellenzem a kereskedelmet... Esetleg meg tudnám oldani, hogy a szénkoncessziót ne az angolok, hanem a franciák kapják.

Ez nyomban felkeltette az érdeklődésüket. A javaslat elhangzásakor a hajótest belsejében voltak, a taton, a hajó legnagyobb kajütjében, amelyet zsúfoltnak és bűdösnek talált; a levegőben olaj-, füst- és izzadságszag terjengett, mindent belepett a finom szénpor. Egy hosszú asztalnál ültek: fél tucat aransujtásos egyenruhájú tiszt, középen a vezetőjük, Seratard Szeratarnak ejtették. Abe és őrei Josi háta mögött álltak, a többiek a fedélzeten. Abban a pillanatban, amint meglátta Seratard-t és meghallotta a nevét, rögtön megkedvelte. Ez az ember egészen más volt, mint a magas, savanyú képű, kiejthetetlen nevű angol főnök. Seratard neve – akárcsak Furanszuszané – könnyen ejthető volt. A Seratard név pedig egyenesen csodálatos előjel.

Szerata volt a neve annak a falunak, amelyben családjuk őse, Josi-sige Szerata-no Minovara a XII. században letelepedett. A XIII. században Josiszada Szerata daimjó sereget toborzott hűbérura, Hodzsó ellen, legyőzte, és elfoglalta fővárosát, Kamakurát. Attól kezdve mindmáig leszármazottai, a Josi no Toranaga no Szerata család tagjai uralkodtak Kamakurában. Toranaga Josi sógunt is ott temették el egy nagy mauzóleumban.

– Ezek szerint rokonok vagyunk – tréfálkozott Josi, miután elmagyarázta, hogy milyen különös véletlen kapcsolja össze a nevüket. Seratard és társai nevettek. Seratard elmondta, hogy az ő családja is ősi francia család, de semmiképp sem olyan előkelő, mint Josié.

– Uram nagyon meg van tisztelve – mondta Poncin mély meghajlással –, hogy lehet barát, és te dicső családod gajdzsin része, fenség.

– Mondd meg neki, hogy a neve jó előjel – mondta Josi; többnek nézte Poncint egyszerű tolmácsnál.

– Uram köszöni és mondja: amit angol ígér, furanszu ígér jobbat. – Miszamoto magyarázólag közbeszólt: – Nagyúr! Ez az ember azt akarja mondani, hogy ők jobb ajánlatot tudnak tenni... Több pénzt tudnak kínálni. A franciák is készítenek ágyúkat, ugyanúgy, mint az angolok, de nem olyan sokat.

– Mondd meg nekik, gondolkozom rajta, hogy nekik adjam-e a szénkoncessziót. De előbb mondják meg, hány puskát és ágyút, mennyi puskaport és golyót tudnak nekem szállítani, mikor és mennyi szénért. És szükségem van egy gőzhajóra is, tisztekkel együtt, akik kiképzik az én tisztjeimet és tengerészeimet. Esetleg még az is elképzelhető – tette hozzá ártatlanul –, hogy a furanszuknak adom a kizárólagos jogot, hogy kiépítsenek számomra egy hadiflottát. Ezt természetesen megfizetem, ha reális árat kérnek érte. – Látta, hogy Miszamoto szeme elkerekedik, de még mielőtt Miszamoto belevághatott volna, a gajdzsin André, aki ugyanolyan figyelmesen hallgatta, megszólalt: – Uram biztos, hogy furanszuk királya lesz megtisztelve nagyon, ha segíthet hajókkal Toranaga Josi nagyurat. – Mintegy megbabonázva figyelte Poncint, aki most Seratard-hoz fordult és beszélni kezdett hozzá; a tengerésztisztek szótlanul bólogattak; hamarosan rajtuk is ugyanaz az izgatottság látszott. Josit megdöbbentette, mennyire könnyen manipulálhatók ezek az emberek a kereskedelem lehetőségének felcsillantásával és a pénz ígéretével. Ha a furanszuk ilyen gyorsan reagálnak, nyilván az angol vezető is így fog tenni. Jobb, ha két hal akarja bekapni ugyanazt a csalit, mint ha egy.

Más dolgokat is megvitattak. Mindenre persze nem jutott idő, de elég sok dologgal ismerkedett meg, hogy még többet kívánjon tudni. Az egyik részlet, amit Furanszu-szan említett, egészen megrázta. A modern orvostudományról beszélgettek, és hogy milyen könnyű volna felépíteni és felszerelni egy kórházat: – Kanagavában Nagy Orvoságdoktor jó, fenség. Halljuk, Andzsó tairó beteg, halljuk, talán tairó megy Nagy Orvos-szamához.

– Hol és mikor?

– Uram mondja: nem tud biztos még, fenség.

– Ha már biztos, üzenjék meg nekem. Mondják meg Szerata-szannak, hogy ez a kórház érdekes lehetőségnek hangzik.

Elhatározta, hogy egyelőre nem erőlteti tovább ezt a témát. De megtudott még valamit, és nem örült neki, hogy Miszamoto is tudja. Hol tehetnék szert egy megbízható személyes tolmácsra? Valahonnan kerítenem kell egyet. Talán taníttatnom kellene Miszamotót. Így is a kezemben van, tőlem függ az élete. Eddig engedelmes volt, és az aranykutatókkal is ügyesen bánt. Kár, kár, hogy épp akkor ment jelentést tenni Hoszakinak, amikor az a két barbár kutya összeveszett: a szamurájok szerint úgy ölték egymást, mint a vadállatok. Ha Miszamoto is ott van a bányában, talán megakadályozhatta volna. Nem mintha számítana eggyel több vagy kevesebb, mint ahogy az is biztos, hogy az életben maradt kutató sem marad sokáig ezen a világon. Szén! Ezek szerint rengeteg szenünk van. Hoszaki azt mondja, ezeknek a gajdzsinoknak a szén ugyanolyan jó, mint az arany. Témát változtatott: – Kérdezd meg Szerata-szant, miért lövöldöznek ágyúból és puskából, miért járkálnak itt fel-alá a hadihajóikkal. Ezzel csak megzavarják az Istenek Földje békéjét. Háborúra készülnek?

Csend támadt. A hangulat megváltozott.

– Uram mondja: nem készül háború. – Josinak feltűnt, hogy André nagyon pontosan fordít. – Készül csak védelemre. Nagyon sajnál, hogy tairó mondja, minden gajdzsinnak kell elmenni.

– És miért nem mentek el egy-két hónapra? Aztán visszajöhettek. – Josi jót derült, látva, milyen aggodalmat okozott a kérdése.

– Uram mondja: egyezményt írta alá sógun nagyúr meg bakufu vezető li tairó és legmagasabb császári fenség. Engedte nekünk lenni Jokohamában, Kanagavában, Kobéban. Egyezmény jó egyezmény Japánnak. Kérlek, bocsáss meg, de Andzsó tairó téved lenni dühös.

– Sok daimjó nem így gondolja, Andzsó tairó a vezetőnk. Nektek is azt kell tennetek, amit parancsol. Ez a mi országunk.

– Uram mondja: furanszuk akarnak segíteni Japánnak válni nagy néppé.

– Mondd meg Szerata-szamának: a tairó a vezető, amit mond, azt végre kell hajtani. Bár előfordul – tette hozzá óvatosan Josi –, hogy ha jó tanácsot kap, még maga a tairó is megváltoztatja a döntését. –

Látta, hogy ez ül. – Már tucatnyiszor elmagyaráztuk, hogy a szacumai ügyeket csak Szandzsiro daimjó oldhatja meg.

– Uram mond: reméli, valaki tud adni jó tanács tairónak. Szacumai daimjónak kell mondani bocsánat, fizetni jóvátétel, amit Jedóban állapotunk meg, megbüntetni gyilkos mindenki előtt.

Josi bólintott, mintha komolyan venné az elhangzottakat. Hirtelen felállt. Nincs értelme tovább tárgyalni ezekkel az alantas rangú gajdzsinokkal, hiába nagyon értékesek bizonyos tekintetben. Az angol vezetővel kell beszélni. – Miszamoto, mondd meg nekik, hogy tíz nap múlva Jedóban találkozhatunk. Eljöhetnek Jedóba egy külön találkozóra.

Már éppen el akarta hagyni a hadihajót, mikor a gajdzsin André megszólította. – Uram kíván neked jó új év. – Josi döbbenetesen vette tudomásul, hogy a gajdzsinoknak külön kalendáriumuk van, egészen más, mint az idők kezdete óta a holdhónapok szerint számoló japánoké és a kínaiaké.

– A mi évünk első napja, Szerata-szama – magyarázta Josi –, az első hónap tizenhatodik és a második hónap huszonkettedik napja közé esik, a hold járásától függően. Ebben az évben, a Kutya évében, az első nap az első hónap 18. napja. A kínaiak ekkor kívánnak egymásnak *kung haj fat csajt*.

Útban hazafelé, Jedóba, elgondolkozott. Milyen furcsa emberek ezek a gajdzsinok... Ember formájú szörnyetegek, akik a csillagokról jöttek. Ahhoz, hogy Japán életben maradjon, hogy megvédhesse magát ezektől az idegen gonosztevőktől, nagyobb hajókra, több fegyverre és nagyobb erőre van szüksége. Ezek sosem fognak innen elmenni. És ha mégis, akkor majd jönnek mások, hogy megfosszanak minket örökségünktől. Jönnek kínaiak, mongolok vagy a szibériai jégföld szőrös népe, akik nyáladzó ebekként figyelnek minket a Kínától kizsartott kikötőkből. Az angolok pedig mindig itt lesznek körülöttünk. Mit tegyek velük?

Mindez az előző nap történt. Az este és hajnalban sokat gondolkozott. Alig evett, alig aludt, nem hatolt el más a tudatáig, csak az ágya és élete üressége. Hiányzott neki Koiko. A Kiotóból idáig tartó úton sokszor jutott eszébe a kard tiszta pengéje és a halál

békessége; aki maga választja meg halálának időpontját, olyan lesz, mint egy istenség. Semmiből a semmibe. Nincs több bánat, nincs több fájdalom. Milyen egyszerű.

A hajnal első sugarai betűztek az ablaktáblák között, végigsimítottak rövid kardján. A rövid kard s a hosszú ott hevert az ágya mellett, alig karnyújtásnyira, a másik oldalon a puskája, az a puska, amelyet Nórinak nevezett el. A rövid kardot örökölte, Maszumara kardkovácsmester remeke volt, egykor a dicső Toranaga sógun tulajdona. Szinte keresztüllátott az öreg, megkopott hüvelyen, látta benne a tökéletes pengét. Végigsimogatta a bőrt, majd a markolatot, s megpihent a reá erősített apró pecken. Az apja utasította a kardkovácsot, hogy rögzítse rá, mielőtt hivatalosan, legbizalmasabb hűbéresei körében átadta neki a kardot. Josi tizenöt éves volt akkor, akkor ölte meg életében az első embert, egy ronint, aki családi kastélyuk, a Sasfészek tövében ámokfutásba kezdett. „Ez a kis pecek azért van, hogy emlékeztessen az esküdre, fiam: hogy becsülettel használd e pengét, hogy csak ezzel és csak akkor követsz el szeppukut, ha ezáltal elkerülöd a fogságba esést, vagy ha a sógun parancsolja, és parancsát a ródzsú tagjai egyhangúlag megerősítik. Minden egyéb ok elégtelen, amíg a sogunátus veszélyben forog.”

Rettenetes mondat, gondolta. Hanyatt feküdt az ágyán, szeme ismét a rövid kard felé vándorolt. Éles füle lépteket hallott. Masírozó lábak hangját. Felkapta a rövid kardot és a hosszút, és máris védőtámadó pozícióba helyezkedett.

– Fenség!

Megismerte Abe hangját. Ez még nem nyugtatta meg. Abe is lehet áruló, Koiko óta mindenki gyanús. – Mi az?

– Inedzsín kér bebocsáttatást.

– Megmotoztad?

– Gondosan.

Josi meghúzta a kötelet, amelyet maga erősített az ajtó reteszére: így anélkül is ki tudta nyitni, hogy oda kellett volna mennie. Inedzsín, Abe és négy szamuráj állt az ajtó előtt. Josi megnyugodott. – Gyere be, Inedzsín. – Abe és Josi másik négy testőre indult, hogy Inedzsín nyomában szintén belépjenek. – Rátok nincs szükség, de maradjatok hallótávolságon belül.

Josi kémfőnöke belépett, becsukta maga mögött az ajtót. Észrevette a reteszre kötött zsinórt, de nem tett megjegyzést. Jositól tizlépésnyire letérdelt.

– Megtaláltátok Kacumatát?

– Három nap múlva Jedóban lesz, fenség. Először az Akácvirág *Házba látogat*.

– Abba a skorpiófészekbe? – Josi még mindig nem csattintotta rá a csapdát Meikin mama-szanra, hogy mielőtt bosszút áll, megtudja az ellene tervezett összeesküvés valódi arányait. A bosszú egyébként is hidegen jó. De még nem érezte biztonságban magát.

– Elképzelhető, hogy élve fogjuk el?

Inedzsin furcsán elmosolyodott. – Kétlem. – Arrébb mozdította sajtó térdét. – Engedelmeddel beszámolnék, fenség. Először a gajdzsinokról. Egyelőre minden a terv szerint alakul, a gajdzsin kém pénz ellenében felajánlotta a csatatervet.

Josi felkapta a fejét. – Biztos, hogy nem hamis?

– Nem tudom, fenség, de állítólag tartalmazza a csapat- és hajómozgásokat. Viszonylag szerény árat kért. Ennek ellenére a bakufu tisztviselője nem vette meg azonnal, alkudozni kezdett, és elijesztette az eladót. Amíg Andzsó a bakufu feje... – Inedzsin érezhető undorral ejtette ki a tairó nevét. – Ez *baka*, méltatlan erre a tisztségre!

– Egyetérték.

Inedzsin bólintott. – Megint megfélemedeztek Szun Curól, fenség. *„Az ellenséget nem kiismerni, néhány száz uncia ezüst fölött vitatkozni az embertelenség netovábbja.”* Még szerencse, hogy egy informátorunk megsúgta. – Inedzsin egy papírtekerceszt vett elő kimonója ujjából, és az asztalra tette. Josi elégedetten sóhajtott. – *Szo ka!*

– Az informátorom segítségével megvásároltam neked, fenség. Ajándék. Az informátorom segítségével és az ő nagy kockázatára arról is gondoskodtam, hogy a helyébe egy hamis tekerceszt tegyenek, amit a bakufu végül meg fog vásárolni.

Josi nem nyúlt a tekerceszhez, de érdeklődve nézegette. – Engedd meg, hogy kárpótoljalak – mondta.

Inedzsin szívről hatalmas kő ecett le, mert a pénz megszerzése érdekében el kellett zálogosítania fogadóját a Gjokojamánál.

– Fordulj a kincstárnokomhoz. Megbízható az információ?

Inedzsin vállat vont. Mindketten ismerték Szun Cu tanítását: „*Legveszedelmesebb a belső kém, aki pénzért árulja a titkokat.*”

– Az informátorom esküszik rá.

– És miről van szó?

– A gajdzsinok terve ijesztően egyszerű. A csata napján, tíz nappal az ultimátumuk kézbesítése után – már amennyiben nem teszünk eleget neki –, az egész flottájuk felvonul Jedo ellen. Az első nap a parttól legtávolabbi területet lövik, fenség. A legnagyobb, legmesszebb hordó ágyúikkal rommá lönek minden Jedóból kivezető hidat és utat. Ezek helyét pontosan tudják, minden kétséget kizárólag az áruló Hiraga révén. Ugyanaznap éjjel az égő város fényei mellett ágyúzni kezdik a várat. Másnap a parti területeket. A harmadik nap ezer puskás katonát tesznek partra, és megindulnak a vár ellen. Csatamoszarakat visznek magukkal, szétlövik a kapukat, a hidakat és – amennyire tudják – a várat. Az ötödik nap visszavonulnak és elhajóznak.

– Jokohamába?

– Nem, fenség, tervük szerint a csata megkezdésének napja előtt minden gajdzsin elhagyja Jokohamát, és tavaszig visszavonulnak Hongkongra. Akkor aztán hadsereggel térnek vissza. Hadisarcként, ugyanúgy, ahogy a kínaiak esetében is, a háború költségeinek kétszeresét kérik a sogunátustól és a császártól, s ugyanakkor követelni fogják, hogy egész Japánban, beleértve Kiotót is, szabadon járhassanak-kelhessenek, és hogy az ország egyszer s mindenkorra szüntesse be velük szemben az ellenségeskedést.

Josi úgy érezte, megdermed. Ha ezek a barbárok térdre kényszerítették egész Kínát, a Világ Anyját, előbb-utóbb képesek velünk is megtenni. Szabadon járhassanak-kelhessenek Japánban?

– Ez hadüzenet? Miféle újabb arcátlanság ez?

– Ez nincs benne az irományban, fenség, de a kém megígérte, hogy idejében közli a támadás pontos napját, és minden változásról értesít.

– Bármennyibe kerül, vedd meg. Ha ez itt igaz, megváltoztathatja a csata kimenetelét.

– Minden bizonnyal, fenség. Az információ egy része a gajdzsinok ellenintézkedéseiről szól, hogy mit terveznek a gyújtóhajóink ellen.

– De hiszen Andzsó azt mondta, hogy ezek titkosak.
– A gajdzsinok előtt nem. A bakufun annyi lyuk van, mint a rostán, és megvesztegethető is, fenség.
– Neveket, Inedzsín, és lándzsahegyre tűzetem a fejükét!
– Kezdd el már ma, fenség! Kezdd a tetején!
– Ez árulás!
– De ez az igazság, fenség. Téged mindig is az igazság érdekelt, nem a hazugság. Nem úgy, mint a többi vezetőt, akit eddig ismertem. – Inedzsín megint mozdított a térdén, szinte elviselhetetlenül fáj már. – Ennek a kémnek az ügye eléggé bonyolult, fenség. Meikin beszélt nekem róla...

Josi felmordult. – Gondoltam.

– Meikin volt az is, aki a közbenjárót a bakufutól hozzám irányította. Meikin fogja kicserélni a dokumentumot hamisra, nagy kockázatára, mivel ő az, akinek bizonyosságot kell tennie a valódisága felől. Meikin rettenetesen szeretné bebizonyítani az irántad való hűségét.

– Hűségét? Amikor a háza sisik menedéke? Kacumataék találkozóhelye? Árulók melegágya?

– Meikin esküszik rá, hogy Koiko úrnő sohasem volt részese az ellened tervezett merényleteknek, mint ahogy ő sem.

– Na és a szolgálólány? *Eh?*

– Lehet, hogy igazat mond, lehet, hogy nem, de az is lehet, hogy a gyásza miatt belátta eddigi tévedéseit, fenség. Egy megtérített kém roppant érdekes lehet.

– Kacumata feje még jobb bizonyosság volna. Ha élve sikerülne elfogni, az még annál is jobb.

Inedzsín nevetett. Közelebb hajolt és lehalkította hangját: – Ajánlottam neki, hogy gyorsan meséljen el néhány részletet az áruló Hiragáról, mielőtt mindkettejük fejét levágod. Egy lándzsahegyre tűzött női fej nem túl szép látvány, fenség, akár öreg, akár fiatal. Ez régi igazság. Hagyd meg inkább a nyakán, használd a bölcsességét, a ravaszságát és minden olyan tulajdonságát, ami egy ilyen asszonynak a sajátja.

– És hogyan használjam ki?

– Először is úgy, hogy kiszolgáltatod vele Kacumatát. Hiraga már bonyolultabb probléma. Meikin azt mondja, hogy Hiraga egy Taira

nevezetű, befolyásos angol tisztviselő bizalmasa, aki az angolok vezetője mellett szolgál.

Josi összeráncolta a homlokát. Ez is valami újabb előjel? A Taira is ősi japán név, egy ősi fejedelmi család neve, viselői a Josi Szerata-ág rokonai. – És?

– Ez a Taira egy hivatalos ember, tolmácstanuló. Már elég jól beszél japánul... Az angoloknak valószínűleg van egy olyan iskolájuk, amelyet te javasoltál a bakufunak.

– Taira? Egy elég rút fiatalember, magas, kék szemű, hatalmas orra van, a haja meg akár a rizsszalma?

– Igen, ez ő lesz.

– Emlékszem rá a ródzsú tanácskozásáról. Folytasd.

– Meikin úgy hallotta, hogy ez a Taira egyre gyorsabban sajátítja el a nyelvünket. Sokat segít neki egy Fudzsziko nevezetű szajha, de még inkább ez a Hiraga, aki gajdzsinmód levágatta a haját, és gajdzsin ruhákban jár. – Az öregember elhallgatott néhány pillanatra, imádott titkokat továbbadni. – Ez a Hiraga egy befolyásos csósúi sója unokája, aki engedélyt kapott rá, hogy a fiai számára gosi rangot vásároljon. Ezek egyike ennek a Hiragának az apja, jelenleg hiraszamura. Hiraga számára lehetővé tették, hogy egy titkos csósúi iskolába járjon, ahol mint az egyik legtehetségesebb tanulónak megengedték, hogy angolul tanuljon. – Látva Josi arcát, Inedzsinn elfojtotta a mosolyát.

– Ezek szerint a kém nem gajdzsin, hanem ez a Hiraga.

– Nem, fenség, de Hiraga értékes másodlagos hírforrás lehet. Már ha sikerül behálózni.

– Egy sisi segít nekünk? – Josi összeráncolta a homlokát. – Elképzelhetetlen.

– A tegnapi látogatásod a furanszu hajón sikeres volt, fenség?

– Inkább érdekes. – Képtelenség ezeket a dolgokat titokban tartani, gondolta Josi. Mindazonáltal örült, hogy Inedzsinn ilyen gyorsan értesül a dolgokról. A találkozón Abe és hat embere volt jelen. Vajon melyikük fecsegett? Mindegy, számítottam rá. Nem mondtam semmi lényegeset.

– Abe! – kiáltott ki.

– Fenség?!

– Szólj, hogy hozzanak teát és szakét! – Míg az italokat fel nem szolgálták, egy szót sem szólt, csak aztán kérdezte meg: – Mit szándékozol tenni?

– Nekem nincs más szándékom, csak amit te már amúgy is biztosan eldöntöttél, fenség. Viszont eszembe ötlött, hogy ha ez az angol vezető mégiscsak elküldi az ultimátumát, te lennél az egyedüli tökéletes közbenjáró. Csak te és senki más, fenség!

– És aztán?

– Egyebek között kérhetnéd, hogy hozzák eléd ezt a Hiragát. Esetleg rá lehetne venni, hogy álljon a te oldaladra.

– Elképzelhető, Inedzsin – mondta Josi, de már elvetette az ötletet, mert egy másik jutott eszébe, amely sokkal jobban illett az Ogamával Kiotóban kialakított tervbe. – De az is lehet, hogy példát statuálok. Fogjátok el Kacumatát, ő a sisi kígyó feje.

Néhány mérföldnyire tőlük a Tokaidón, Kacumata egy hodogajai teaház ablakából figyelte az embereket. – Légy türelemmel, Takeda – mondta. – Hiraga csak valamikor délelőtt érkezik, légy türelemmel.

– Utálom ezt a helyet – jelentette ki Takeda. A falu sík terepen terült el, nemigen kínált búvóhelyet, s alig hárommérföldnyire volt a jokohamai kolóniától. Az Első Hold Teaházban ültek, ugyanabban, amelyben Kacumata és Szandzsiro is megszállt, miután Ori és Sorin megtámadta a gajdzsinokat.

– És ha nem jön meg? – A fiatalember idegesen megvakarta a fejét; a Kiotóból történt szökésük óta se az arcát, se a koponyáját nem borotválta, most mindkettőt sűrű borosta fedte.

– Megjön. Ha nem ma, akkor holnap. Muszáj vele találkozunk.

Már egy hete rejtőztek a faluban. Kiotótól idáig veszedelmes utat tettek meg, többször is épp hogy csak megmenekültek. – Szenszei, nekem nem tetszik ez a hely, és az sem, hogy változtattunk a tervünkön. Ha folytatni akarjuk a harcot, Jedóban volna a helyünk. Vagy talán egyszerűen haza kellene mennünk.

– Ha akarsz, eredj. Ha vissza akarsz menni Csósúba, csak rajta – mondta Kacumata. – Ha még egyszer panaszkodsz, azonnal hazaküldelek.

Takeda azonnal bocsánatot kért. – Csak azért, mert hogy olyan sok embert vesztettünk Kiotóban... Még azt se tudjuk, mit végeztek a sisik Jedóban. Kérek, bocsáss meg, de állandóan az jár az eszemben, hogy haza kellene mennünk... ahogy a többieknek. Nekem Csósúba, neked Szacumába, és később újra kezdeni.

– Hodogaja a legmegfelelőbb hely számunkra, és ebben a fogadóban biztonságban vagyunk. – Kacumatát már figyelmeztették, hogy Josi komoly vérdíjat tűzött a fejére. Elhatározta, hogy elővigyázatos lesz. Holnap vagy holnapután továbbállunk – mondta –, de előbb találkozunk kell Hiragával.

Nem volt könnyű felvennie vele a kapcsolatot. Az itteniek közül alig néhányan voltak bejáratosak a jokohamai kolóniára vagy a gajdzsinok Josivarájába, s nekik is állandóan meg kellett újítatniuk az engedélyüket. A végrehajtók járőrei mind sűrűbben tűntek fel az utcákon. Jokohama körül számos kisebb szamurájcsapat tanyázott, gyakorlatilag elvágták a települést az ország többi részétől.

Három nappal ezelőtt Kacumata végre talált egy szolgálólányt, akinek a nővére bábaasszonyként időről időre bejárt Josivarába. A bába egy aranyobanért ráállt, hogy elvisz egy üzenetet a Három Ponty Ház mama-szanjának.

– Takeda, te maradj itt, és tartsd nyitva a szemed. Várj türelemmel.

Kacumata kiment a kertbe, kilépett a kapun, elindult a Tokaidón a többi utazóval együtt: palankinok, hordárok, jövendőmondók, utcai írnokok, szamurájok között. Néhány póni is kocogott az úton, nők és szamurájok ültek nyergükben. Az úton járók beszélgettek, kiabáltak, rikoltoztak. Hűvös volt a reggel, mindenki steppelt kabátot viselt, fejét meleg kendővel vagy kalappal védte a hidegtől. Néhány szamuráj megnézte magának Kacumatát, de nem feltűnően: járásmódja, gondozatlan haja és szakálla, a hátán viselt hosszú kard s az övébe tűzött másik figyelmeztető jel volt számukra. Látták rajta, hogy az a fajta ronin, akit jobb elkerülni.

A falu szélén, de már a jól őrzött sorompón belül, ahonnan belátta az egész tengerpartot és Jokohamát, leült egy útszéli étkezde padjára.

– Teát, de friss legyen és forró!

A rémült tulajdonos sietve engedelmeskedett.

A kolónia északi kapujánál lovas kereskedők egy csoportja csattogott át a hídon. Kalapjukat udvariasan megemelve, lovaglópálcájukkal tisztelegve köszöntek a szamuráj öröknek, akik ezt szórakozott meghajtással viszonyozták. A lovasok egyike Jamie McFay volt. A közelében – sállal takarva arcát, sapkáját mélyen a szemébe húzva, jó szabású lovaglőöltözékben Hiraga lovagolt. Erről a kiruccanásról nem tudott sem Tyrer, sem Sir William; afféle jutalomkirándulás volt, amiért tolmácsolt McFay és a sója között.

Tegnap Hiraga így szólt: – Lovaglás közben még felelek kérdésekre, Dzsemi-szama – s hozzátette: – Kell menni Hodogaja, találkozni unokatestvér. Lehet?

– Miért is ne, Nakama, öregfiú? – McFay már hónapok óta nem járt a faluban, noha az a kolóniához tartozó területen feküdt. Örült a lehetőségnek.

Az embereknek még nem ment ki a fejükből Canterbury meggyilkolása és Malcolm Struan sorsa; csak kevesen merészkedtek ki katonai kíséret nélkül a palánkon kívüli területre.

McFaynek ma jó napja volt. A legutóbbi postával levelet kapott edinburghi bankáraitól, amelyből meglepetésére kiderült, hogy sokkal jobban áll, mint gondolta, több mint elegendő pénze van egy kisebbfajta saját cég beindításához. Örült annak is, hogy a Nemes Ház jó kezekben van: Albert MacStruan megérkezett Sanghajból. McFay három éve Hongkongban már találkozott vele. MacStruan akkor lépett be a céghez, hat hónapig tanult Hongkongban Culum Struan keze alatt, aztán áthajózott Sanghajba, ahol hamarosan igazgatóhelyettes lett.

– Isten hozta Jokohamában – fogadta McFay; jó szívvvel mondta. Kedvelte MacStruant, bár nem sokat tudott róla, legfeljebb annyit, hogy jól végzi a munkáját, és hogy származására nézve *fekete felvidéki*: skót-spanyol származék, valamelyik őse egyike volt annak a több ezer spanyolnak, aki az armada szétverése után Skócia vagy Írország partjain kötött ki, és nem tért vissza szülőföldjére.

Itt eurázsiaiának nézték, de senki sem kötött bele. Azt rebesgették, ő is Dirk Struan egyik balkézről való fia, akit Dirk nem sokkal a halála

előtt komoly készpénz kíséretében egyik féltestvérével, Frederick MacStruannal titkon hazaküldött Skóciába.

– Rettenetesen sajnálom, hogy ilyen szörnyű körülmények között kell találkozunk, öregfiú. – MacStruan előkelő oxfordi kiejtéssel beszélt, szavain épp hogy csak érezhető volt skót származása. Huszonhat éves, húsos arcú, fekete hajú férfi volt, a bőre arany színben játszó, pofacsontjai kiugróak, szeme fekete, ferde metszésű. McFay sosem kérdezte meg tőle, igaz-e a legenda, MacStruan sem mondott erről semmit. Mikor McFay csaknem húsz esztendővel ezelőtt megérkezett Hongkongra, Culum Struan, az akkori tajpan világossá tette előtte, hogy errefelé nem szokás kérdezősködni, főleg a Struanokról nem.

– Minden rendben van, miattam pedig ne aggódjon, Mr. MacStruan – válaszolta McFay. – Én készen állok a változtatásra. – Hivatalosan ugyan már nem volt a Nemes Ház alkalmazottja, mégis segített MacStruannak. Elmondta neki a Struan terveit és ügyleteit, bemutatta, akiknek kellett, összehozta Vargasszal és japán szállítóikkal. Az üzleti könyvek rendben voltak, a Cornishman-féle szénüzlet beindult és óriási hasznot ígért, a szén minősége első osztályúnak bizonyult.

MacStruan nagylelkűen McFaynek ígérte az első évi haszon húsz százalékát. Hiragának köszönhetően McFay és a sója titkos tárgyalásai eredményt hoztak, elviekben megalakították az első közös cégüket, az ICSI Részvénytársaságot. Rjosi felesége úgy gondolta, jobb lesz, ha eleinte nem használják a saját nevüket. A részvényeket száz részre osztották: a sójának negyven jutott, McFaynek szintén, Rjosi feleségének tizenöt, Hiragának öt.

McFay a múlt héten bejegyeztette saját kereskedelmi vállalatát is. Ma akarta megnyitni irodáját abban az épületben, amely Nettlesmith *Guardian*jának is helyet adott. Rjosi legidősebb fia, egy félénk, ideges, tizenkilenc éves fiatalember, immár egy hete mindennap reggel héttől este kilencig dolgozott McFaynél, hogy megtanuljon mindent – de mindenekelőtt az angol nyelvet. Az utolsó postával egy udvarias levélke kíséretében, amelyben megköszönte szolgálatait, váratlan, három hónapi bérnek megfelelő végkielégítés érkezett Tess Struantól. Három hónapi bér... Tizenkilenc év után nem is rossz, gondolta komor derűvel McFay.

Hongkongról még nem jött üzenet, korai is lett volna. A *Prancing Cloud* mintegy tíz napja odaérhetett ugyan – Hoag körülbelül egy hete –, de tudta, hogy négy-öt napnál hamarabb nem várhat választ. Talán tovább is kell várakoznia, mivel a Dél-kínai-tengeren állítólag óriási vihar tombol. Egy nap még megérjük, hogy telegráf-összeköttetésünk lesz Hongkonggal... talán még azt is, hogy a drót egészen Londonig húzódik. Jóságos ég, micsoda óriási fellendülést hozna mindenkinek, ha Hongkonggal néhány napon belül üzenetet tudnánk váltani... Londonnal meg a jelenlegi négy hónap helyett tizenkét vagy tizenhat nap alatt. Én már nem fogom megérni, de bármibe lefogadom, hogy Hongkong és Jokohama között tíz-tizenöt éven belül meglesz. Éljen Nakama és a társam, Rjosi, éljen az új cég, a McFay Kereskedelmi Vállalat, és éljen Angelique!

Mély gyásza ellenére Angelique karácsony napján beleegyezett, hogy eljön arra a vacsorára, amelyet McFay adott Albert MacStruan tiszteletére, és amelyen Sir William, Seratard, André Poncin és a követek is részt vettek. A vacsora csendes sikert hozott. Angelique-ből ugyan nem sugárzott a korábbi vidámság, és nemigen emlékeztetett korábbi önmagára, de bájos volt, kedves, s mindenkinek feltűnt, mennyire megszépült. Ma este a francia követség rendezett nagy estélyt, amelyre őt is meghívták. Poncin fog zongorázni, csábígtatták. Nemigen hitték, hogy Angelique hajlandó lesz táncolni, a fogadások tíz az egyhez álltak; arra, hogy várandós-e vagy sem, pariban. Hongkongról senki sem beszélt. A tengeri kaland lebonyolítása óta McFay és Angelique barátsága megszilárdult, csaknem minden este együtt vacsoráztak.

McFayben jó hangulata ellenére megsajdult valami. A kereskedelmet mindenünnen veszedelmek fenyegették, Sanghaj környékén megint magasra csapott a polgárháború lángja, Macaut járvány sújtotta, az amerikai polgárháború egyre rettenetesebb arányokat öltött, Írországból éhínség pusztított – a szóbeszéd szerint Japánban is –, brit honban a munkanélküliség és az alacsony munkabérek miatt lázadoztak a munkások. És mindehhez ott volt még Tess Struan.

A keservit, megígértem, hogy 1863. január 1-jétől nem idegeskedem többé miatta. Se Maureen miatt.

Hogy nyugtalanságát elhessegesse, megsarkantyúzta a lovát. Hiraga nyomban követte példáját. Mindketten jól lovagoltak. Hiraga hosszú idő után először ült lovon, s hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy amúgy félig függetlenül, de elhagyta a kolóniát. Odarúgtatott McFay mellé, majd előrevágtatott. Hamarosan mindketten boldogan vágtáztak, kettesben maradtak, a többiek elunták a versenyzést. Kisvártatva lépésre fogták lovukat, élvezték a kellemes időt.

Előttük ott kanyargott a megáradt patakokkal és gázlókkal szabdalta Tokaido, amelynek mindkét oldalán hordárok várakoztak, hogy átcipeljék a csomagokat meg az utasokat. Hodogaja dél felé terült el. Sorompói nyitva voltak. A régi szép időkben, még a gyilkosság előtti napokban, tavasszal és ősszel a kereskedők rendszeresen felkeresték a falut egy kis szakézásra és sörözésre, piknikosarakat vittek magukkal, nevetgéltek, flörtöltek a szolgálólányokkal, akik igyekeztek becsábítani őket a kocsmákba és az éttermekbe. Számos teaházban azonban nem voltak szívesen látott vendégek.

McFay szinte minden idegszálával érzékelte az úton járók ellenségességét, de nem aggódott: volt revolvere, jól láthatóan viselte. Hiragánál nem volt fegyver – legalábbis McFay tudomása szerint nem.

– Mondd csak, Nakama, hol találkozol az unokatestvéreddel?

– A falu szélén, nem messze a sorompóktól. Lesz legjobb, ha megyek egyedül sorompó másik oldalára, Dzsemi-szama – válaszolta Hiraga. Rettenetesen örült Kacumata üzenetének, ugyanakkor rossz előérzetek is gyötörték: kockázatos volt kilépni Sir William és Tyrer oltalma alól. Mind ez ideig azonban se Szumomóról, se a többiekről nem kapott hírt, nem tudta, mi is történt valójában Kiotóban, nem tudta, mi a sisik új terve. A sója nap mint nap csak a fejét rázta: „Nagyon sajnálom Otami-szama, de se Kacumatáról, se Takedáról nincs még hírem... Se arról a Szumomo nevű lányról, se Koikóról. Josi nagyúr még mindig a jedói várban tartózkodik. Abban a pillanatban, amint megtudok valamit...” Hiraga, akinek arca még mindig alig látszott ki a sál és a sapka alól, intett McFaynek, hogy menjen előre. – Kérlek, Dzsemi-szama... Aztán én keresek neked jó helyet, ahol várhatsz.

A szúrós szemű sorompóőrök mindkettejüket alaposan megnézték maguknak. Hiraga észrevett egy falra szegezett plakátot, amely őt ábrázolta; megvonaglott az arca. McFay nem vette észre, de Hiraga nem is hitte volna, hogy ő vagy bárki más felismerné ezzel az európaias frizurával és bajusszal.

Hiraga az első fogadónál megállt, tört japánsággal és a kereskedők hadonászó gesztusait utánozva teát, szakét, sört és japán ételt rendelt. Leültek egy asztalhoz a kertben. Hiraga utasította a szolgálólányt: gondja legyen rá, hogy senki se zavarja őket, jó borraivalót fog kapni. A szolgálólány lesütötte a szemét, de Hiraga érezte, hogy észrevette a szemét, és tudja, hogy japán.

– Én leszek vissza néhány perc múlva, Dzsemi-szama – mondta McFaynek.

– Ne maradj el sokáig, öregfiú!

– Nem maradok, Dzsemi-szama.

Hiraga lassú léptekkel elindult az úton a túlsó sorompó felé. Dühítette az ellenséges légkör és a rossz modor; néhány harcias szamuráj és az úton járók egyik-másika kényszerítette, hogy álljon félre és engedje el őket. Ugyanakkor élvezte, hogy mindenki gajdzsinnak nézi. Sorra végigjárta az étkezdéket és a kocsmákat. Kacumata rejtjelezett üzenete így szólt: „A mától számított három napon át minden reggel gyere át Hodogajába. Én majd megtalálalak.” Szinte érezve magán a gyanakvó szemek fürkész tekintetét, lassú léptekkel haladt el a padoknál és asztaloknál ülő, parázstartók fölé görnyedő emberek mellett, akik pimaszul megbámulták. Végül meghallotta a halk füttyjelet. Sokkal fegyelmezettebb volt annál, mint hogy láthatólag reagáljon vagy megforduljon. Mintha balról jött volna a hang. Bement a legközelebbi étkezdébe. Az asztaloknál parasztok hajoltak szürcsölve reggeli rizskásás táljuk és forró szakájuk fölé, úgy húzódtak arrébb az útjából, mintha leprás lenne. Jó távol az utcától, színlelt fáradtsággal leült egy padra, és sört rendelt. A szolgálólány pillanatokon belül odatette elé.

– Még ne fordulj meg – hallotta Kacumata halk hangját. – Meg sem ismerlek, tökéletes az álruhád.

– Bizonyára a tiéd is az, szenszei – felelte Hiraga, alig mozgatva ajkát. Kétszer is alaposan szemügyre vettem itt mindenkit.

Halk, jól ismert nevetés. – Ejts le valamit, és amikor fölveszed, nézz hátra, de csak egy pillanatra.

Hiraga engedelmeskedett: a mögötte álló vad tekintetű, szakállas, gondozatlan hajú, harcias ronin láttán szinte megdermedt meglepetésében. – Ííí, szenszei!

– Nincs többé szenszei. Nem sok időnk van. Egész Hodogajában csak úgy nyüzsögnek a végrehajtók és a kémek. Hol tudunk nyugodtan beszélgetni?

– Josivarában, a Három Ponty Fogadóban.

– Két-három nap múlva ott leszek. Életbe vágóan fontos, hogy valamilyen módon nagyon gyorsan provokáljuk a gajdzsinokat. Gondolkozz rajta.

– Miféle provokációra gondolsz?

– Komolyra.

– Rendben van – mondta Hiraga. – Nagyon megörültem, hogy végre hallottam rólad, fogalmam sem volt, hogy errefelé tartasz. Itt mindenféle rémhírek terjednek, valamiféle kiotói összecsapásról... Akimoto velem van, de rajtunk kívül senki. Sok mondandóm van Jedóról és a gajdzsinokról. Mondd gyorsan, mi történt Kiotóban! Hogy van Szumomo?

– Kiotóban elég rosszul alakultak a dolgok. Mielőtt eljöttem, Szumomót Koikóra bíztam és megbíztam, hogy kémlelje ki Josi szándékait, és hogy ki az árulónk. Nyilván valamelyik emberünk. Nagyon jó lehetőségnek látszott, nem lehetett kihagyni, és így biztonságban kijuthatott Kiotóból – felelte Kacumata, miközben szeme egyre a körülöttük lévőket pásztázta, akik óvatosan kerülték a tekintetét. – Kétszer is megpróbáltuk megölni Josit, de mindkétszer kudarcot vallottunk. A rejtekhelyünket elárulták, Ogama és Josi katonái egyesült erővel törtek ránk. A...

– Ííí! – szisszent fel Hiraga. – Szövetséget kötöttek?

– Egyelőre. Sok vezetőt és embert veszítettünk, később majd elmesélem a részleteket. Szumomónak, Takedának, nekem és még néhány embernek sikerült kitörnünk a gyűrűből. Örülök, hogy látlak, Hiraga. Most már megyek.

– Várj! Mi van Szumomóval? Megparancsoltam neki, hogy menjen vissza Csósúba.

– Szumomo értékes híreket hozott nekem az itteni helyzetről és Sorinról meg Oriról. Javasoltam neki, hogy folytassa útját Csósúba, de maradni akart, úgy érezte, segíthet. Ori hogy van?

– Meghalt. – Hiraga hallotta, hogy Kacumata elkáromkodja magát; Ori a kedvenc tanítványa volt. – A gajdzsinok lelőtték, mert be akart törni az egyik házba – folytatta egyre idegesebben Hiraga. – Itt az a hír járja, hogy egy sisi Hamamacuban megtámadta Josit, és a csetepatéban Koiko meg egy sisi életét vesztette. Ki volt a sisi?

– Nagyon sajnálom, de Szumomo. – Hiraga arcából lefutott a vér. – Koiko árulta el, az a szajha beárulta Josinak, elárulta a szonnódzsóit, elárult minket. Szumomo surikenjével a mellében halt meg.

– És Szumomo?

– Ő sisihez méltó halált halt, örökké emlegetni fogják. Megvívott Josival surikennel és karddal, kis híján meg is ölte. Így kellett cselekednie, ezt a parancsot kapta arra az esetre, ha kiderül, hogy elárulták.

Szumomónak tehát küldetése volt, gondolta Hiraga; belseje hirtelen felforrt, mint egy vulkán. *Ezek szerint számítottál rá, hogy el fogják árulni,* és mégis odaküldted! Elszorult a torka. Nagy akaraterejébe került, hogy fel tudja tenni a legfontosabb kérdést: – És hogyan temették el? Megadták neki a végtisztességet? – Mert ha Toranaga Josi ez után a harc és ez után a bátor halál után nem adta meg neki a tiszteletet, akkor mostantól kezdve semmi más nem érdekli, addig követi Josit, míg meg nem öli. – Kérlek, ezt tudnom kell... Megadta neki a végtisztességet?

Még mindig semmi válasz. Hátranézett. Kacumata már eltűnt. Hiraga megdöbbsent. A többi vendég némán meredt rá. Néhány samuráj is méregetni kezdte. Tarkóján meredezni kezdtek a rövid hajszálok. Néhány pénzdarabot dobott az asztalra, s kezét a zsebében lapuló revolveren tartva elindult arrafelé, amerről érkezett.

Aznap délután mintha az egész jedói várat valamilyen rossz előérzet ülte volna meg. Josi – nyomában Abéval és négy samurájjal – sietős léptekkel haladt a kínai orvos után a folyosón. Az orvos – magas, karóvékony ember – hosszú köpönyeget viselt, ősz haját copfba fonva hordta. Fel a lépcsőn, végig egy másik

folyosón, amelynek végén ellenséges tekintetű, kezüket kardjuk markolatán tartó örök állták el az utat.

– Kérlek, bocsáss meg, Josi nagyúr – mondta az őrtiszt –, de a tairó úgy parancsolta, hogy senki sem mehet át.

– Az én parancsom pedig úgy szólt – felelte az orvos, félelem szülte hamis bátorsággal a hangjában –, hogy hívjam ide Josi nagyurat.

– Josi nagyúr, te áthaladhatsz – mondta komor tekintettel a tiszt. – Kérlek, bocsáss meg, de az embereid nem jöhetnek.

Abe és emberei a többszörös túlerő ellenére a kardjukhoz kaptak.

– Állj! – szólt rájuk higgadtan Josi. – Várjatok itt, Abe.

Abét szinte a rosszullet környékezte az idegességtől; ő sem volt süket, ő is hallotta a várban terjedő szóbeszédet, miszerint urát hamarosan letartóztatják. – Kérlek, bocsáss meg, fenség, de lehet, hogy ez csapda. – A vele szemben álló szamurájok megmerevedtek a sértés hallatára.

– Ha az, megölheted ezeket az embereket – mondta nevetve Josi. Rajta kívül senki sem nevetett. Intett az orvosnak, hogy induljon. Már elhatározta, hogy ha megpróbálják lefegyverezni, felveszi a harcot, s ha kell, itt hal meg.

Keresztülengedték. Az orvos kinyitott egy ajtót, és meghajolva várta, hogy Josi belépjen. Josi keze ugyan nem volt a kard markolatán, de számított rá, hogy az ajtó másik oldalán egy orgyilkos várakozik rá. De nem volt ott senki, csak négy ór a futonok körül. A futonokon fájdalomtól görnyedezve Andzsó hevert. – Nos, gyám uraság – mondta erőtlen, de gyűlölettel fröcsögő hangon –, van valami híred?

– Csak a te füleidnek.

– Várj odakint, doktor, amíg nem kiáltok érted.

Az orvos meghajolt és megkönnyebbülten távozott. Ez egy lehetetlen beteg, gondolta. Nem elég, hogy úgy bánik velem, mint egy kutyával, de gyakorlatilag már haldoklik is. Néhány hete vagy legfeljebb hónapjai lehetnek hátra, tiszteletdíjra nem lehet számítani. Kínában ez volt a szokás: nincs gyógyítás, nincs pénz. Itt is ezt alkalmazták.

Az örök nem mozdultak. Mind a négy híresen jó kardvívó és utolsó csepp véréig húséges ember volt. Josi letérdelt és udvariasan

meghajolt. Ma reggel, miután Inedzsin távozott, üzenetet küldött Andzsónak, amelyben kérte, hogy sürgősen fogadja, fontos értesüléshez jutott.

– Nos, Josi-donnó?

– Tegnap a gajdzsinok egyik hadihajóján jártam és...

– Tudom! Hülyének nézel? Azt hiszed, nem tudom, mire készülsz? Azt mondtad, orvosi jellegű dologról van szó.

– A kanagavai gajdzsin doktorról. A furanszuk azt mondják, csodás gyógyításokat vitt véghez. Engedelmeddel idehozatom.

– Ehhez nekem rád nincs szükségem. – Andzsó nagy kínnal felkönyökölt. – Mire ez a nagy gondoskodás, mikor úgyis azt akarod, hogy meghaljak?

– Erről szó sincs. Én azt szeretném, ha jó egészségnek örvendenél, tairó-donnó. – Josi undorodott Andzsótól, undorodott ettől a halál- és hányadékszagú szobától, ugyanakkor félt, hogy elszámította magát: ha ez a beteg öregember parancsot ad, könnyen rácsattanhat ennek a halálos csapdának az ajtaja. – Minek betegeskedj, ha meg lehet gyógyítani? És azt is el akartam mondani, hogy megtudtam a gajdzsinok csatatervét... Nem a hajón, hanem egy nappal korábban.

– Miféle tervét, eh? És hogyan?

– Ez most nem érdekes. A lényeg, hogy tudom, és most már te is megtudod. – Josi beszámolt a terv lényegéről, csak az ultimátum utáni tíznapos türelmi időt hagyta ki.

– Akkor távoznunk kell. – Andzsó hangja rikoltóvá változott. Az örök idegesen fészkelődtek. – A ródzsúnak titokban azonnal távoznia kell, áthelyezzük a székhelyünket... áthelyezzük Hodogajába. Amikor aztán biztonságban leszünk, éjszaka fölperzseljük a kolóniát, és az ágyukban gyilkoljuk le a gajdzsinokat. Micsoda kutyák! Becstelen halált érdemelnek. Kifüstöljük őket! Megöljük, aki szökni próbál. Aztán mikor majd a flotta eltávozik, visszatérünk ide. Tavaszra pedig felkészülten fogadjuk őket. Holnap felgyújtjuk Jokohamát! – Andzsó szeme felcsillant, állára nyál csöppent. – Tiéd a megtiszteltetés, hogy vezesd a támadást. Szervezd meg, és holnap vagy holnapután támadjatok!

Josi azonnal meghajolt. – Örömmel fogadom a megtiszteltetést, de amíg megszervezem a hadműveletet, szeretnék valamit mondani.

Első az egészséged. Hozasd ide a gajdzsin orvost. A mieink fabatkát sem érnek, a furanszuk pedig megesküdték, hogy az az ember csodákra képes. Ha megengeded, holnap feltűnés nélkül idehozatom. Miért szenvednél fölöslegesen? A gajdzsin doktor meggyógyít – mondta határozottan. Néhány nap késelem már nem számít. – Amíg meg nem gyógyulsz, hogy átvedd a parancsnokságot, a gajdzsinokat hamis biztonságérzetbe kell ringatnunk. Ezt meg tudom oldani.

– Hogyan?

– Úgy, hogy besétálok a csapdájukba.

– Mit csinálsz? – Az enyhe mozdulattól, amelynek révén jobban akarta látni Josit, Andzsó az ajkába harapott, hogy fel ne kiáltson fájdalmában.

– A kezükre adom magam. Találkozom velük úgy, hogy csak egy-két ór kísér. A hajón úgy vettem észre, már elérkeztek arra a határra, hogy eszüket vesztve nekünk ugorjanak. Ezt mindenáron meg kell akadályoznunk, tairó. Ezek olyan veszedelmesek, mint egy éhes cáparaj – mondta Josi, olyan őszinteséggel, amelyet csak képes volt mutatni. Valójában azonban az ellenkezőjét hitte: a gajdzsinoknak, ha módjuk van tárgyalni és alkut kötni, eszük ágában sincs háborúzni, ahhoz csak végszükség esetén folyamodnak.

– Ez az én kockázatom lesz – hintáztatta meg félelmet színlelve Andzsó orra előtt a csalit. – Ha túsul ejtenek, abban a pillanatban az összes daimjó a támogatásodra siet. Ha nem, az sem baj. Mindenesetre ne törődj vele, ha a túsuk vagyok, és támadd meg őket... De ezt természetesen csak akkor teszem, ha engedélyezed, tairó.

Megsűrűsödött a csend. Andzsó testét újabb görcs rántotta össze. Lassan kiegyenesedett, bólított és elbocsátólag intett a kezével. – Hozzátok azonnal a gajdzsin orvost, és készüljétek fel a támadásra.

Josi alázatosan meghajolt. Csak nehezen állta meg, hogy ugrálni, kiabálni ne kezdjen örömeiben.

52

Kanagava, január 4., péntek

Josi és csekély létszámú kísérete a kanagavai angol követség kapuja elé ért. Settry Pallidar, a díszőrség parancsnoka felkiáltott: – Fegyverrel tiszt-te-legj! A katonák lekapták vállukról a puskát, két kézzel függőlegesen maguk elé tartották, és mozdulatlaná dermedtek: harminc őr, harminc szoknyás felvidéki, és Pallidar lovas dragonyosai.

Josi lovaglópálcájával viszonzta a tisztelgést; nem mutatta, mennyire elbizonytalanítja a sok ellenséges katona és a sok fényes puska látványa. Soha életében nem volt még ennyire kiszolgáltatott helyzetben. Csupán Abe és két őr – szintén lóháton – kísérte. Háta mögött egy gyalogos szolga és tizenkét izzadó, ideges hordár jött, a vállukra vetett rudakon súlyos csomagokat cipelve. Josi többi őre a sorompó előtt várakozott.

A mai napra Josi színfekete ruhát öltött: bambuszpáncélt, könnyű sisakot, széles vállú köpenyt, két kardot – még a csődöre is fekete volt, csak a bojtos lószerszám vörös, az is csak azért, hogy még jobban kiemelje a feketét.

A döngölt udvar belső szélén emelkedő lépcsőn megpillantotta Sir Williamet, akit egyik oldalról Seratard és André Poncin, a másik oldalról az admirális, Babcott és Tyrer fogott közre. Valamennyien a legjobb öltözéküket viselték, hozzá cilindert és meleg gyapjúmellényt; nyirkos volt a reggel, az égbolt borult. Josi tekintete végigsöpört rajtuk, egy pillanatra elidőzött Babcotton, megdöbbenette a magassága, aztán megállította a lovát, s ismét tisztelgett lovaglópálcájával. A gajdzsinok könnyedén meghajoltak, az admirális tisztelgett.

Sir William Tyrerrel a nyomában nyomban Josi üdvözlésére sietett. Mindketten mosolyogtak, egyik sem mutatta, mennyire meglepi, hogy ilyen kis őrséggel érkezett. Josi szolgája már ugrott is, hogy tartsa a ló fejét. Josi a ló jobb oldalán szállt le, ahogy az Kínában s következésképp Japánban is szokásban volt.

– Őfelsége Britannia királynője nevében üdvözlöm, Josi nagyúr! – mondta Sir William. Tyrer azonnal gondosan fordított.

– Köszönöm. Remélem, nem okozok kényelmetlenséget – felelte Josi a szokásos rituálénak megfelelően.

– Nem, fenség. Igen nagy megtiszteltetés számunkra, hogy eljött, ritka nagy öröm.

Josi észrevette, hogy Tyrer kiejtése és szókincse jelentősen javult, s még inkább eltökélte, hogy semlegesíti az áruló Hiragát, aki – mint Inedzsín megtudta – jelenleg a Nakama álnevet használja.

– Kérlek, Josi nagyúr, akarsz teázni?

Egyikük sem figyelt a jelentéktelen frázisokra, csak a vele szemben álló emberre: keresték az árulkodó, használható jeleket.

– Ó, Szerata-donnó! – mondta Josi barátságosan, noha bosszantotta, hogy így állva beszélgetnek, és fel kell néznie a többnyire fejjel magasabb gajdzsinokra; a japánok között magasnak számított. – Örülök, hogy újra látlak. – Biccentett a szertartásosan meghajló Poncinnek és Seratard-nak. Poncin tolmácsolt.

– Uram üdvözl, fenség, barátja furanszu főkirály, III. Napóleon nevében. Megtiszteltetés neki, hogy szolgálatodra lehet.

Andzsó lakosztályából visszatérve Josi nyomban hívatta Miszamoto-t, levelet küldött vele Seratard-nak, amelyben arra kérte, szervezzen meg egy sürgős, hivatalos, de nagyon bizalmas találkozót, amelyen rajta kívül csak Sir William, a flotta parancsnoka, a kanagavai orvos és a két tolmács, André Poncin és Tyrer vesz részt. Más senki. Ő feltűnés nélkül, minimális kísérettel fog érkezni, és kéri, hogy csak minimális ceremóniával fogadják.

– Magának erről mi a véleménye, Henri? – kérdezte Aylesbury Seratardtól, aki abban a pillanatban átsietett hozzá, amint Poncin lefordította a levelet.

– Nem tudom. Érdekes ember. Négy órát töltött a hajónkon, volt időnk alaposan megnézni... Óhajt esetleg betekinteni a jelentésembe?

– Köszönöm. – Aylesbury pontosan tudta, hogy mielőtt átadnák neki, a jelentésből úgyszólván kihúzzák az összes érdemleges információt – ő is ezt tenné. Kissé meg volt fázva, szipogott. – Bocsásson meg.

– Ez az ember a sógun gyámja – mondta Seratard –, tagja a vének tanácsának, ősi japán királyi családból származik, még a

mikádóval, a császárral is kapcsolatban áll, akinek lehet, hogy nem is csak vallási funkciója van... Ez egy rendkívül befolyásos ember, a sogunátus egyik vezetője. Szerintem fogadnunk kellene.

– Fogadni fogjuk – felelte Aylesbury kurtán; Seratard közlése nélkül is pontosan tudta már, kicsoda Toranaga Josi. Órák hosszat faggatta Nakamát Japán vezetőiről és főképp Toranaga Josiról. – Eleget teszünk a kérésének. Érdekes, hogy Kettererrel is találkozni akar, eh? Nekem itt szaglik valami. Hajóval megyünk, viszünk magunkkal néhány válogatott katonát, felöltöztetjük őket díszőrségnek, a *Pearlt* pedig utasítjuk, hogy cirkáljon partközelen.

– *Mon Dieu*, kelepçétől tart?

– Lehet, hogy ez a húzás csak egy ravasz tisztáldozat a japánok részéről, és így akarják lesöpörni a tábláról a vezérkarunkat. A szamurájok könnyen idesettenkedhetnek. Pallidar szerint inentől Hodogajáig, de még azon túl is ott lapulnak a Tokaido mindkét oldalán. Én mindenestre csőre töltöm a pisztolyomat. De francia katonák nem kellene, ne haragudjon. És mi a csudát akar ez Babcott-tól?

– Franciaország nevében felajánlottam, hogy kapcsolataink megszilárdítása jegyében fölállítunk neki egy kórházat. Örömmel fogadta... Ne bosszankodjék, Sir William, ön sem gondolhat mindenre. Megbeszéltük Babcott-tal, akinek errefelé elég jó híre van. Lehet, hogy Josi is szeretne vele konzultálni. – Seratard nem látta okát, hogy elmondja Aylesburynek azt, amit André Poncintói megtudott: a tairó beteg.

A nagy fogadóhelyiségben japán teát szolgáltak fel. A protokoll előírásainak megfelelően leültek és felkészültek az órákon át tartó bevezető udvariassági formulákra. Ám alighogy belekortyoltak a teába, döbbenettel hallották Josi szavait: – Azért kértem ezt a bizalmas találkozót, mert ideje, hogy megszilárdítsuk jó kapcsolatainkat. – Josi elhallgatott, és kurtán odaszólt Tyrernek: – Kérlek, fordíts, aztán folytatom.

Tyrer engedelmeskedett.

– Először is a doktor-szamával szeretnék beszélni, a megbeszélésünk többi része őt nem érinti. – Josi szándékosan kivárt három napot, addig nem kereste Babcottot. Semmi ok a sietségre,

gondolta cinikusan: Andzsó azt mondta, ehhez nincs szüksége rám... Akkor csak szenvedjen.

Hirtelen összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy milyen fölösleges kockázatot vállalt, mikor a napról napra veszélyesebb Andzsó kénye-kedvére bízta magát. Ostobaság volt beleegyezni, hogy megtervezzem és vezessem a támadást: ha most nem sikerül kiügyeskednem, hogy a barbárok azt tegyék, amit akarok, kénytelen leszek végrehajtani a tervet. – Hajlandó volna-e az orvos eljönni velem Jedóba, hogy megvizsgáljon egy magas rangú beteget, akinek nevét nem árulhatom el? Biztosítom, hogy nem esik bántódása.

Aylesbury válaszolt: – Egy olyan fontos beosztású személyiség, mint a Doktor-szama, nem mehet kíséret nélkül.

– Ezt megértem, de ez esetben sajnós nem vehetjük igénybe a szolgálatait – mondta Josi. Így ülve, hogy Babcott kivételével minden gajdzsinnal egy szinten volt, valamivel kényelmesebben érezte magát. – Szavamat adom, hogy nem esik bántódása.

Aylesbury úgy tett, mint aki nagyon gondolkodik. – George, maga mit szól hozzá?

Még a találkozó előtt felkészültek erre a lehetőségre. – Hajlandó vagyok egyedül menni, Sir William. Az egyik asszisztensem elmondta, hogy a tairó állítólag beteg. Valószínűleg róla van szó.

– Uram az egekben! Ha meg tudja gyógyítani azt a nyavalyást, vagy megmérgezné, nem is tudom, melyik volna jobb... Ez persze csak vicc volt.

– Számomra ez nem jelent kockázatot. Én csak élve érek valamit, mint tűsz, értéktelen vagyok. Ha pedig egy ilyen fontos személyiséget sikerülne meggyógyítanom, az óriási előrelépést jelentene számunkra.

– Egyetérték. Hát akkor játsszunk csak úgy érzésre. Erről jut eszembe: hallom, hogy Angelique járt magánál tegnap.

– Nocsak! Úgy veszem észre, az egész kolónia hallotta. Maga a nyolcadik, aki ebben az irányban puhatolódzik. Angelique megfázott. Ebben az időben mindenki megfázik. Még ön is. Egyébként pedig hogy miért keresett meg, az bizalmas orvosi ügy, úgyhogy ne is faggasson.

Aylesbury elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, milyen elszántan tiltakozott, hogy ő ugyan nem üti az orrát magánügyekbe, nem érdekli Angelique esetleges terhessége. Már csak néhány nap hiányzott az egy hónaphoz, az egész kolónia tükön ült, lesz-e gyerek vagy sem.

Aylesbury visszakapcsolt a jelenbe. Babcott közvetlenül Josihoz beszélt, akadozó, rossz japánsággal.

– Igen, menni Jedo, Josi nagyúr. Mikor menni, kérem?

Josi lassan válaszolt: – Amikor én megyek, Doktor-szama. Köszönöm. Én vigyázok rád. Nem lesz bántódásod. Szükséged van tolmácsra?

– Igen, Josi nagyúr – válaszolta Babcott, pedig nem volt rá szüksége. Tyrerre nézett. – Magát választom, Phillip.

Tyrer elvigyorodott. – Magamtól is mentem volna.

– Kérdezze meg, mennyi ideig leszek ott?

– Azt mondja, ameddig a vizsgálathoz szükséges.

– Akkor ezt megbeszéltük – jelentette ki Aylesbury.

– Ezek szerint megállapodtunk? Nekem most rendelésem van, úgyhogy ott megtalálnak. – Babcott felállt, meghajolt Josi felé, aki viszonzta a meghajlást. Babcott távozott.

Josi gondosan megválogatva szavait, igyekezve egyszerűen beszélni, megszólalt: – Odakint a hordároknál százezer font értékű ezüstpénz van a ládámban. Ezt a sogunátus ajánlja föl jóvátételként a felelős daimjó helyett. A sogunátus elviekben egyetért ennek az összegnek a megfelelő voltával. Nem mutatta, milyen jól derül Tyrer és Poncin döbbenetén. – Fordítsátok le pontosan, amit mondtam.

Tyrer ezúttal nem szóról szóra fordított, csak a lényegét tolmácsolta, Poncin imitt-amott kisegítette. A szobában döbrent csend támadt.

– Fenség! – mondta erőtlen hangon Tyrer. – Uram, kérdezi, válaszoljon vagy Josi-szama mond még?

– Van még mondandóm. A sogunátus ezt a pénzt Szacuma és Szandzsiro nevében előlegezi. Egyedül ő a felelős. Mint már kifejtettem, ő nem tartozik a sogunátus fennhatósága alá. Fordítsd!

Tyrer ismét fordított. Josi látta, hogy lépése meglepte a két vezetőt, számított is rá. Ez örömmel töltötte el, de nem oszlatta el nyugtalanságát. Szandzsirót nem tudjuk rákényszeríteni, hogy

bocsánatot kérjen vagy hogy visszafizesse a pénzt, amit most előlegeztünk. Ez csak úgy lehetséges, ha háborút indítunk ellene. Erre nem vagyunk felkészülve.

A pontos fordítás eltartott egy ideig. Poncin megint segített.

Josi folytatta. – Pontosan fordítsd le! Szeretnénk, ha az angolok és a franciák a barátaink lennének. A sogunátus megoldotta, amit meg kellett oldania... *Háború nélkül.* – Josi kíváncsian figyelte, bekapják-e a gajdzsinok a csalit.

Utolsó megjegyzését némaság fogadta. Aylesbury közömbös tekintettel nézett maga elé, Seratard azonban bólintott, és Poncinre pillantott.

Aylesbury ujjongani szeretett volna, de türelmesen várta, hogy Josi folytassa. Amikor Josi mégsem szólalt meg, Tyrerhez fordult: – Phillip, kérdezze meg Josi nagyúrtól, hogy óhajtja-e folytatni, vagy válaszolhatok?

– Azt mondja, egyelőre nem kívánja folytatni.

Aylesbury megköszöri a torkát, és szónokolni kezdett. – Kedves Josi nagyúr! Engedje meg, hogy őfelsége és a francia kormány nevében köszönetet mondja önnek és a sogunátusnak, amiért megoldották e sok gondot okozó problémát. Engedje meg, hogy kifejezzük azt a reményünket, miszerint itteni tartózkodásunk mind országuk, mind a sogunátus, mind a mi számunkra hasznos és gyümölcsöző lesz. Ez a gesztus nyilvánvaló módon új korszakot nyit kapcsolatainkban.

Megvárta, míg lefordítják. Tyrer és Poncin bocsánatot és türelmet kért Jositól; egyszerű, de a lehető legpontosabb kifejezésekre fordították Aylesbury dagályos mondatait. Miután befejezték, Aylesbury folytatta: – Szíves engedelmével szeretnék egy rövid szünetet tartani. Phillip vagy André... Mondják meg neki, hogy elnézését kérem, bocsánatot kérek, meg minden ilyesmit, de mondják meg, hogy a hólyagom már nagyon feszül. Meg vagyok fázva.

A két tolmács sietve fordított.

– Természetesen – felelte azonnal Josi, de nem hitt neki.

Aylesbury felállt, Seratard szintén, ő is kimentette magát. A folyosón az éjjeliedény felé tartva, amelyre egyiküknek sem volt szüksége, Aylesbury izgatottan odasúgta Seratard-nak: – Jóságos

ég, Henri, maga is úgy érti ezt, ahogy én? Ez azt mondja, hogy essünk neki mi Szandzsirónak?

Seratard ugyanilyen lelkes volt. – Szöges ellentétben áll az eddigi politikájukkal. Eddig mindig azt hajtogatták, hogy mindennek a bakufun és a sogunátuson keresztül kell történnie. Mon Dieu, ez egy biankó csekket ad nekünk?

– *Pas ce cretin* – váltott Aylesbury franciára; észre sem vette. – Ha Szandzsirónak nekiugorhatunk, az olyan precedenst teremthet, amelynek alapján bármely daimjót megtámadhatunk. Például azt a nyavalyást, aki a Simonoszeki-szorosban terpeszkedik. A kérdés csupán az, hogy ki az ördögnek jó ez az egész, *eh?* – Aylesbury hangosan kifújta az orrát. – Valami okának kell lennie.

– Fogalmam sincs. De hogy nem mindennapi ok, az egészen biztos, *mon brave*. Már az is elképesztő, hogy a kezünkre adta magát. Álmomban sem hittem volna, hogy ilyen kevés kísérelővel jön. Nyilván ő is tudja, hogy bármikor túsul ejthetjük.

– Nyilván. Uram az egekben, ez azért már haladás! Már az is hihetetlen, hogy rögtön a tárgyra tért. Sose hittem volna, hogy megérem ezt a napot. De nekem itt valami bűzlik... *Eh?*

– Nekem is. *Merde*, kár, hogy nem ő a tairó, *eh?*

Ahogy mondod, öregfiú, gondolta Aylesbury. Egy kis lökés itt, egy kis húzás ott, és akárcsak Indiában, máris a kezünkben minden. Kigombolkozott, nézte a testéből feltörő sugarat, nem figyelt Seratard fejtegetéseire. Összeszedte gondolatait, fontolóra vette, meddig mehet el, és hogyan tudja Ketterert rávenni, hogy az admirális vagy a külügy engedélye nélkül hajlandó legyen eleget tenni a kéréseinek. Hogy az ördög vigye a pokolra ezt a hólyagot!

De nyugodtan viheti Palmerstont is! Kértem, sürgősen engedélyezze, hogy érvényesíthessük a törvényt. Miért nem válaszolt még? Valószínűleg már válaszolt, gondolta kissé higgadtan. London rejtjelezett üzenete telegráfon ment Baszrába, és most valahol egy diplomatatáskában utazik egy postahajón.

Mindketten végeztek, begombolkoztak, s elgondolkozva visszatértek a tárgyalóhelyiségbe.

A tárgyalás többi része simán ment. Aylesbury diplomatikusan és ügyesen – Seratard hasznos segítségével –, a forró kását mindvégig

kerülgetve ugyan, de pontosan tisztázta, hogy „ha valamely haderő Szandzsiro ellen fordulna, például támadást intézne a fővárosa ellen, ez rendkívül sajnálatos esemény volna, ugyanakkor – tekintetbe véve bizonyos idegen nemzetiségű állampolgárok meggyilkolását – bizonyos szempontból jogos is. Egy ilyen támadás Jedóból minden bizonnyal tiltakozások egész áradatát váltaná ki, és a támadó félnek hivatalosan bocsánatot kellene kérnie...”

Semmit sem mondtak ki nyíltan, egyetlen szóval sem utaltak rá, hogy egy ilyen támadásra engedélyt kellene kérni, vagy hogy ilyesmire engedélyt adnának. Semmit sem írtak le.

Tyrernek és Poncinnek ekkorra már majd széthasadt a feje, magukban vadul szidták uraikat, mert szavaikat szinte lehetetlen volt a megfelelő homályossággal visszaadni.

Josi nem mutatta, de nagyon örült: Szandzsirónak vége, az első akadályt minden költség nélkül eltávolította. – Azt hiszem, értjük egymást, és áttérhetünk más ügyekre.

– Igen, tökéletesen. – Aylesbury hátradőlt ültében, s azon törte a fejét, kinek és miért jó mindez?

Josi mély lélegzetet vett, és belevágott a következő témába: – Mondatról mondatra fordítsátok le a következőt, és lehetőleg nagyon pontosan. Mondjátok meg azt is, hogy ez a beszélgetés, amit most folytatunk, államtitoknak tekintendő. – Látva Tyrer értetlen tekintetét, megismételte: – Államtitok, érted?

Tyrer megkérdezte Poncint, azután válaszolt: – Igen, fenség!

– Rendben van, akkor fordítsd! Megállapodtunk abban, hogy ezt államtitokként kezeljék?

Aki á-t mond, mondjon b-t is, gondolta Aylesbury. – Megegyeztünk. Seratard is egyetértett. Tyrer megtörölte a homlokát: – Hallgatnak, fenség.

– Szeretném modernizálni a sogunátust és a bakufut. Fordítsd! Ehhez ismeretekre van szükségem. Fordítsd! Anglia és Furanszuföld a két leghatalmasabb külső nemzet. Fordítsd! Kérlek benneteket, vázoljatok fel néhány tervet, hogyan tudnátok segíteni a sogunátusnak abban, hogy modern flottát, modern kikötőt és modern hadsereget hozzon létre. Fordítsátok!

Ketterer admirális hirtelen kihúzta magát ültében, a nyaka bíborszínt öltött. – Maradjon csendben! – sziszegte oda Aylesbury a

szája sarkából. – Meg ne szólaljon!

– Szeretnék megismerkedni a modern bankrendszerrel és a modern üzemekkel. Egyetlen ország nem képes mindenre. A gajdzsinok gazdagok, a sogunátus szegény. Ha a tervek elkészülnek, megegyezünk egy tisztességes árban. Szénben, ezüstben, aranyban és éves kikötőbérletben fizetünk. Ha érdekes az ajánlatom, szeretnék harminc napon belül feltételes választ kapni rá. Ha igen, elegendő-e egy esztendő ahhoz, hogy uralkodóitok jóváhagyják a részletes terveket?

Josi csak nehezen őrizte meg higgadtságát. Arra gondolt, vajon mit szólnának a gajdzsinok, ha tudnák, hogy nincs joga ilyen ajánlatot tenni. Az ajánlattal az volt a szándéka, hogy egy évre visszatartsa a gajdzsinokat, hogy egy évig ne kelljen külső konfliktusokkal foglalkoznia – ezalatt el tudja taposni a sogunátus belső ellenzékét, és elbánik legfőbb ellenségeivel, a csósúi Ogamával és a toszai Jodóval – Szandzsiróról a gajdzsinok gondoskodnak.

Figyelte a két egymással tanácskozó gajdzsin vezetőt, aztán látta, hogy az angol vezető a fiatal tolmácshoz, Tairához fordul, aki akadozó, de érthető japánsággal tolmácsol: – Uram köszöni neked, fenség, a... bizalmat. Kell százhusz nap küldeni üzenet parlamentnek és furanszu királyhoz... és hogy válasz jöjjön vissza. Mindkét vezető biztos benne, válasz lesz igen.

Százhusz nap több volt, mint amennyire Josi számított. – Rendben van – mondta komoran, de nagy kő esett le a szívéről.

És most jöjjön az ínyencfalat, gondolta, lárva, hogy partnerei már a tanácskozás berekesztéséhez készülődnek. Szemet szemért, halált halálért. – Végül még valami. Vilem-szama bizonyára nem tudja, hogy az a férfi, akinek fedelet ad, egy Nakama nevezetű áruló ronin és forradalmár. A valódi neve Hiraga, de néha Otaminak is nevezi magát. Kérem azonnali kiadatását. Gyilkosság miatt keressük.

Ugyanebben a percben az öböl túlsó oldalán, a jokohamai Josivarában Kacumata azt mondta: – Kigondoltad már, mivel tudjuk feldühíteni a gajdzsinokat, Hiraga? Mi legyen az a provokáció,

amivel a sogunátus ellen fordítjuk őket? – Egymással szemben ültek a Három Ponty kertjében álló kis házban.

– A legegyszerűbb volna valamelyik templomukat felgyújtani – felelte Hiraga. – Attól megőrülnének. De kérlek, engedd meg, hogy előbb beszámoljak arról, mit értem el itt a...

– Később. Előbb tervet kell készítenünk. Szóval egy templomot? Érdekes ötlet. – Kacumata arca rideg és szigorú volt. Már levetette Hodogajában viselt álöltözékét, a Három Ponty Fogadóba már bonc képében jött, borotvált koponyával, de bajszosan. Gondozatlan haja – paróka volt – eltűnt. Narancsszín buddhista öltözéket viselt, szandált, derekán nagy szemű olvasót. Háti hüvelyben tartott hosszú kardja ott feküdt mellette a futonon, öltözékén a *món*, az ötös szám jele hirdette, hogy egy militáns szerzetesrend tagja.

Ezeket a gyakorlatilag katonai rendeket olyan szamurájok alkották, akik Buddha szolgálatának érdekében átmenetileg vagy végleg lemondtak szamuráj státusukról. Egyesével vagy csapatostul járták az országot, terjesztették a hitet, üldözték a rablókat és a banditákat, védelmezték a szegényeket a gazdagoktól és a gazdagokat a szegényektől – és néhány kolostortól. A bakufu és a legtöbb daimjó megtúrte őket, ha bizonyos határokon belül maradtak.

Tegnap estefelé Kacumata hetyke léptekkel átlépett a sorompón: hamis papírjai tökéletesek voltak. Egy nappal később jött, nem jelentette előre érkezését, de Raiko így is a lehető legjobb házat bocsátotta rendelkezésére. A többi sisivel ellentétben Kacumata – és egyedül ő – gazdag családból származott, mindig számos arany óban volt nála.

– Egy templomot... – ismételte. Szoktatta magát a gondolathoz. – Erre nem gondoltam volna... De esetleg otthagynánk egy üzenetet is, amiben azt írjuk, hogy amit tettünk, Josi, Andzsó és a ródzsú utasítására tettük, mintegy figyelmeztetésként, hogy távozzanak. Josin mindenképpen bosszút kell állnunk. – Szája sarkában egy kis hab jelent meg, dühösen letörölte. – Josi a legfőbb ellenségünk. Egyikünknek mindenképpen csak vele kell foglalkozni. Nagyon sok emberünket megölte Kiotóban. Néhányat ő maga lőtt le. Ha meg tudom támadni, meg is teszem, de ezt is majd csak később. Tehát felgyújtjuk a templomot. Helyes.

Hiragát nyugtalanította, hogy Kacumata valahogy megváltozott: furcsán, türelmetlenül viselkedett. Úgy beszélt vele, mint egy daimjó a gosijával, akinek kénye-kedve szerint parancsolgat. Én a csósúi sisik vezetője vagyok, gondolta fokozódó dühvei Hiraga, nem holmi jöttment tanítványod. – A templom felgyújtásától egész Jokohama felbolydulna – mondta –, nekem pedig azonnal távoznom kellene. Ez pillanatnyilag nem volna kedvező, mert a munkám fontos az ügyünk számára. Az itteni helyzet nagyon kényes, szenszei. Szerintem is szükségünk van valamilyen tervre, például arra is gondolni kell, hová szökjünk, ha szöknünk kell.

– Jedóba: – Kacumata feszülten figyelte. – Mi a fontosabb? A szonnó-dzsói vagy hogy biztonságban mozoghass a gajdzsinok között?

– A szonnó-dzsói – vágta rá Hiraga, így is gondolta. – De az is nagyon fontos, hogy megtudjuk mindazt, amit ők hídnak. *Ismerd meg ellened, mint tenmagad...*

– Nekem nem idézetekre van szükségem, Hiraga, hanem tettekre. Vesztésre állunk. Josi áll nyeresre. Csak egyetlen megoldás van: az, ha a gajdzsinokat a bakufu és a sogunátus ellen fordítjuk, ha rávesszük őket, hogy fegyverrel menjenek ellenük. Erre rettenetesen nagy szükségünk van. Ha ez megtörténik, utána ismét népszerűek leszünk, arcot nyerünk, a harcosok csapatostul sereglenek a zászlónk alá, a sisik lándzsahegye újraformálódik. Én erősítést kérek Szacumából és Csósúból, megint megtámadjuk a kapukat, és kiszabadítjuk a császárt. Ezúttal sikerülni is fog, mert Ogama, Josi és az a bűzös sogunátus a gajdzsinokkal lesz elfoglalva. Ha pedig egyszer elfoglaltuk a kapukat, akkor a szonnó-dzsói már valósággá is vált. – Kacumata hangjában nyoma sem volt kétkedésnek.

– És ha felbolydítjuk a gajdzsinokat? Aztán mi lesz, szenszei?

– Ágyúzni fogják Jedót, Jedo pedig Jokohamán áll bosszút. Egyikből se marad semmi.

– Mire pedig a gajdzsinok visszatérnek, márpedig visszatérnek, az összes daimjó a sogunátus támogatására siet.

– A negyedik vagy az ötödik hónap előtt nem térnek vissza, ha egyáltalán visszatérnek. De addigra elfoglaljuk a kapukat, és javaslatunkra a császár boldogan nyújtja át a gajdzsinoknak a főbűnös Josi fejét... Nobuszadáét, Andzsóét és a többiét

nemkülönben, ha ezzel csillapíthatja bosszúvágyukat. Javaslatunkra a Mennyek Fia abba is bele fog egyezni, hogy hagyja a gajdzsinokat kereskedni, de csak a nagaszakibeli Desimán keresztül, ahogy az századokon át történt. – Kacumata nagyon magabiztos volt. – Ez fog történni. Először tehát a templomot... Na és mi volna, ha elsüllyesztenénk egy hajót?

Hiraga meglepődött. – Egy hajót? – Agyában egymást kergették az ellenérvek és az ellenvetések. Nem úgy fognak itt alakulni a dolgok, ahogyan azt Kacumata képzei. Szerette volna eltéríteni szándékától Kacumatát, meggyőzni, hogy menjen vissza Jedóba, és csak egy-két hónap múlva jöjjön vissza. Itt egyelőre jól alakulnak a dolgok Tairával, Sir Vilemmel, Dzsemi-szamával és a sójával, semmi kedve ezt veszélyeztetni. Bőven ráérnek még feldühíteni a templommal a gajdzsinokat, ráér ez akkor is, amikor szép nyugodtan vissza tudnak vonulni valamilyen...

– Egy hadihajó elsüllyesztése nagyon feldühítené őket, igaz? – Hiraga pislogott. – Igen... az mindennél jobban.

– Akkor a templom felgyújtása csak elterelő manőver lesz, közben pedig elsüllyesztjük a legnagyobb hajójukat.

Hiraga bémultan figyelte, hogy Kacumata kinyitja a hátizsákját. A hátizsákban négy vastag fémcső volt, dróttal egymáshoz kötözve, és gyújtózsínór. – Ezekben robbanóanyag van. Ágyúba való puska. Ha egy ilyen bedobunk egy kajütblakon vagy egy ágyúrésen, vagy a hajótesthez erősítjük, robbanáskor hatalmas lyukat üt. Két ilyen elsüllyeszti a hajót.

Hiraga meredten bámulta a fémcsöveket, minden másról megfeledkezett. A kezébe vette az egyiket: mintha lüktetett volna a tenyerén. A cső egyik végén egy kis lyuk volt fúrva a gyújtózsínór számára, lelki szemével már látta, mint ég szikrákat hányva, látta saját karját, mint csúsztatja be a bombát a legelső ágyúsor egyik ablakán, majd egy másikat, aztán gyorsan visszaszökken a tengert megülő ködben alig látható csónakba, csendben elevez, aztán immár biztonságos távolságból figyeli a hatalmas robbanást, nézi az óriási hajót, amint hatalmas buborékokat vetve eltűnik a víz alatt – és vele együtt saját tervei.

– Ez óriási ötlet, Kacumata – mondta; alig tudott szólni az izgalomtól. – De nagyon gondosan meg kell választanunk, melyik

holdfázisban hajtjuk végre, és a tengernek is simának kell lenni. Gondosan meg kell tervezni az egészet. Tavasszal vagy kora nyáron volna a legjobb. Utána én nem maradhatnék itt, mert... Annyi mindent szeretnék elmondani neked, mikre jöttem rá. – Csaknem kimondta, hogy már jól beszél angolul, de még idejében észbe kapott. – Most már csak néhány hét, és készen leszek, aztán jöhet a templom meg a hajó.

– Még ma éjjel felgyújtjuk a templomot és elsüllyesztjük a hajót.

– Ez lehetetlen.

Kacumata fagyos derűvel konstataálta Hiraga döbbenetét, s arra gondolt, milyen kár, hogy épp Ori halt meg, nem Hiraga. Oriban sokkal nagyobb lélek lakozott. De hát ő is szacumai volt, nem csósúi. – Hányszor kell még elmondanom, hogy a sisik legfőbb fegyvere a meglepetés. Meglepetés és a gyorsaság. Akimoto hol van?

– A faluban. Úgy gondoltam, jobb, ha nem hozom magammal – válaszolta Hiraga. Mikor visszajött Hodogajából, nem mondta el legtitkosabb gondolatait unokatestvérének, csak azt, amit Kacumata újságolt: hogy Szumomo meghalt, Koiko elárulta Josinak. Azt nem mondta, hogy szerinte nem véletlenül történt a dolog. Minket is így fognak odavetni, ha már nem lesz ránk szükség, gondolta. – A holnap korai. Javaslom, maradjunk inkább a...

– A templomot egy ember is könnyűszerrel felgyújtja, majd Akimoto megcsinálja. Viszont szükségünk lesz egy csónakra. Tudsz szerezni?

– Elképzelhető – válaszolta gépiesen Hiraga, lelkében milliónyi kérdéssel és félelemmel küzdve. – Talán tudok lopni egyet, szenszei, de...

– Nem gondolkozol világosan. A halászok mindig magukkal viszik az evezőket, amikor otthagyják a csónakot. Nem kell lopni. Vásárolj!

– Kacumata egy kis selyemerszényt vett elő, és könnyed mozdulattal az asztalra hajította. – Szedd össze magad, Hiraga! – keményedett meg a hangja. – Ez a gajdzsinok közötti élet annyira megfertőzött, hogy elfelejtetted a szonnó-dzsóira.tett esküdet? Szedd össze magad! A terv jó, az időpont tökéletes. Tudsz vásárolni egy csónakot?

– Igen, szenszei. De hova fogunk visszavonulni?

– Ennél mi sem egyszerűbb. Mi hárman, te, Takeda meg én, elsüllyesztjük a hadihajót, aztán valahol Jedo közelében partra szállunk, és eltűnünk a városban.

– És mi lesz azzal, aki felgyújtja a templomot?

– Ő gyalog menekül.

– Több sisi kellene. Ez nagyon komoly feladat.

– Négy ember tökéletesen elég. A hajó elleni támadást én vezetem. Ha holnap fújni fog a szél, könnyen lehet, hogy a templom tüze egész Jokohamára áttérjed, ami csak hasznunkra válik. Gyere vissza ma este, hozd magaddal Akimotót, és megbeszéljük a végső terveket.

– De hát Takeda hol van?

– Hodogajában hagytam. Délutánra ő is itt lesz. Szürkületkor találkozunk, Hiraga. – Kacumata kurtán, elbocsátólag biccentett.

Hiraga mélyen meghajolt; hosszú-hosszú éveken át volt a szenszei tisztelettudó tanítványa. Meg sem fordult a fejében, hogy ne távozzon. Kiment, átbotorkált a hídon, bement a kolóniára. Feje tele volt sötét gondolatokkal. A jövője romokban hevert... e miatt a szacumai miatt, aki eltökélte, hogy siettetni fogja a végzetet.

De igaza van a szenszeinek, borongott. A templom felgyújtásától és a hajó elsüllyesztésétől a gajdzsinok örjöngeni fognak. A flottájuk nyomban megindul Jedóba, Jedót porrá ágyúzzák, mire a jedóiak bosszúból porig rontják Jokohamát. Néhány hónap múlva visszatér a flotta, ezúttal már hadsereget is hoz magával. Addigra a sisik egyáltalán nem fogják elfoglalni a kapukat, viszont egész Japán fegyverben áll majd. Nem mintha ez a gajdzsinoknak számítana.

Igy vagy úgy, de kénytelenek leszünk megnyitni kapuinkat a világ előtt. A gajdzsinok ezt már eldöntötték. Hamarosan kiépítik jokohamai bázisukat, de kiépítik máshol is. Megvan hozzá az erejük, hogy megtizedeljék a partvidékeinket, s ha akarják, örökre lezárják a kikötőinket. És nincs az a magasztos fürgeteg, amely ebből kisegítene minket.

– Hahó, cimbora! Hová, hová?

– Ó! – Hiraga azon vette észre magát, hogy az angol követség előtt áll. – Jó napot, őr úr! Én megyek Taira-szama.

– Nincs itt, pajtás! – ásított az őr. – Mr. Tyrer a főnökkel van. Átmentek Kanagavába.

– Ó! – Hiraga az öböl túloldala felé nézett. A tenger téli arcát mutatta, épp csak ki tudta venni Kanagavát. A partközében egy fregatt manőverezett a széllel szemben; megismerte, a *Pearl* volt az. Hatalmasnak, fenyegetőnek látszott. Mögötte a hatvanfontos ágyúkkal felszerelt zászlóshajó horgonyzott. – Jövök vissza később – dűnnyögte.

Elkeseredetten indult a falu felé. Csónakot kell venni. Bármennyire nem értett is egyet Kacumatával, mégiscsak sisi volt.

Aznap délután a *Pearl* tiszti étkezdéjében Seratard és Aylesbury poharát összekocintva gratulált egymásnak a találkozáson elért eredményekhez.

– Csodálatos előrelépés, Henri, öregfiú – mondta kedélyesen Aylesbury. Kezébe vette a palackot, még egyszer megnézte a címkét. – Negyvennyolcasnak nem is rossz. Az ebéd is remek volt. – Az asztalon még ott voltak a francia főszakácsa által készített ebéd maradékai: hideg galambpástétom, egy kis *quiche*, gyümölcskenyér, néhány szelet brie sajt, amely a legutóbbi sanghaji szállítmánnyal érkezett. – Még mindig nem tudom elhinni, hogy Josi ezt ajánlotta nekünk.

– Én is csak nehezen. Csodálatos a világ. Egykettőre megindulunk. Visszük a flottát, maga vezeti a hadsereget. Partra szállunk szépen, nekik ugrunk és...

– Álmodozó! – vágott Seratard szavába nevetve Aylesbury. – De nem fogunk összeveszni a részleteken, London és Párizs ezt úgyis megteszi helyettünk. – Elégedetten böffentett. – Végül úgyis rátérünk a lényegre, a pénzre. Mert végül nyilvánvalóan kénytelenek leszünk meghitelezni számukra a hajókat, a gyárat meg mindent... Hiába mondja, hogy fizetnek.

– Ráfizetni azért nem fogunk – mondta Seratard. Mindketten nevettek.

– Lesz itt több mint elég Franciaországnak is, Angliának is – mondta Aylesbury; még mindig nehezen akarta elhinni Josi ajánlatát. – Tegyen meg nekem annyit, Henri, hogy ha lehet, ne cukkolja az admirálist, így is elég bajom van vele.

– Rendben van, de hát az admirális annyira... Mindegy. Na és mi van ezzel a Nakamával? Ez elképesztő! Nagy szerencse, hogy valamelyik éjszaka el nem vágta a nyakát. Maga a főellenségük. Mi lelte önt, hogy ilyen kockázatot vállal?

– Nem volt nála fegyver, és segített Phillipnek japánul tanulni – válaszolta Aylesbury. Tudomása szerint csak négyen – Tyrer, McFay, Babcott és jómaga – tudtak róla, hogy Hiraga beszél angolul. Nem volt rá oka, hogy felfedje Seratard előtt. – És alaposan szemmel tartottuk.

– És most mi a szándéka vele?

– Amit Josinak mondtam.

Josi közlésétől valamennyien megdöbbenek. Aylesbury legalább annyira, mint Tyrer, főleg azon ütköztek meg, hogy Nakamát egyéb gyilkosságok mellett az egyik ródzsútag, Utani meggyilkolásáért körözik.

Aylesbury azonnal válaszolt: – Phillip, mondja meg Josi nagyúrnak, hogy amint visszaérek Jokohamába, nyomban megindítom a hivatalos vizsgálatot, és ha a helyzet csakugyan úgy áll, amint mondja, Nakamát azonnal kiszolgáltatom. Phillip!

Tyrernek azonban elakadt a szava, csak nézett. Poncin tért magához hamarabb, ő fordított. Összerezcent, mikor Josi rácsattant.

– Ööö... Josi nagyúr azt kérdezi, hogy kétségbe vonja a szavait?

– Mondja meg neki, hogy erről szó sincs – Aylesbury látta, hogy Josi szeme összeszűkül, ezért szándékoltan higgadtan beszélt –, de ahogy nekik is megvannak a szokásaik és a törvényeik, például nem tudják rászorítani ezt a Szandzsiro nevezetű daimjót, hogy engedelmeskedjék nekik, nekünk is be kell tartanunk a mi törvényeinket. Jokohamában az egyezmény szerint a mi törvényeink érvényesek.

– Azt mondja, Sir William, hogy ebben az újonnan kialakuló baráti légkörben hozzájárul ahhoz, hogy teljesítsük a gyilkos kiszolgáltatásával kapcsolatos kötelességeinket. Holnap embereket küld, hogy vegyék őrizetbe Nakamát. Ami pedig az egyezményt illeti, azt mondja, Sir, pontosan idézem: szükséges volna néhány változtatás, ezeket húsz nap múlva megvitathatjuk.

Tyrer halkán megszólalt: – Bocsásson meg, Sir William, de Nakamával kapcsolatban javasolhatnám, hogy...

– Nem, Phillip, nem javasolhatja. Mondja meg neki pontosan: mindig megtiszteltetés számunkra, ha tárgyalhatunk vele.

– Josi nagyúr köszöni, és azt mondja: legkésőbb húsz nap múlva találkozunk, most pedig visszamegy Jedóba Babcott doktorral.

A kötelező udvariasságok és hajlongások után Josi távozott.

– Ami a flottát illeti... – kezdte tüzesen Ketterer

Aylesbury közbeszólt. – Előbb hadd kísérjem ki Babcottot és Tyrert. Jöjjön, Phillip! – Miután kiértek, sziszegve megkérdezte: – Magát meg mi az ördög lelte?

– Semmi, Sir.

– Akkor miért lóg földig az orra? Miért feledkezik meg arról, hogy a maga feladata csak a fordítás és nem a javaslattétel?

– Elnézését kérem, Sir, de Nakamáról szerettem volna...

– Az ég áldja meg, tudom, hogy róla! Maga gyakorlatilag odaszart a tárgyalóasztalra. Azt hiszi, ez a vadember nem vette észre? Magának az a feladata, hogy lefordítsa az elhangzottakat, és kész! Ez már a második alkalom, hogy figyelmeztetnem kell!

– Elnézését kérem, Sir, de csak azért, mert Nakama nagyon fontos és...

– Hiragáról beszél? Vagy milyen nevet használ e pillanatban ez a gazfickó. Jézusom! Azt az embert gyilkossággal vádolják! Igen, tudom, roppant értékes információkkal szolgál, na de hát akkor is... Egy gonosztevő? Még szerencse, hogy nem gyilkolt meg bennünket álmunkban.

– És most mi a szándéka, Sir?

– A keserves mindenségit, nem hallotta, mit mondtam? Vizsgálatot indítok, és ha igaznak bizonyul mindaz, amit Josi mondott, márpedig gyanítom, hogy igaz, akkor Hiragát tisztelettel megkötözzük és átadjuk a japánoknak.

– Nem tekinthetné politikai menekültnek?

– Az ég áldja meg magát, Phillip! Végképp elment a józan esze? Mi itt jóvátételt követelünk! Követeljük, hogy adjanak ki gyilkosokat, akik honfitársainkat gyilkolták meg... Mégis hogy az ördögbe gondolja, hogy én nem adok ki nekik egy ilyen embert, ha kérik? Josi különben is megígérte, hogy tisztességes tárgyalásban lesz része.

– Tisztességes vagy sem, ki fogják végezni.

– Ha bűnös, meg is érdemli. – Aylesbury uralkodott magán, mert Tyrer ma jó munkát végzett, és már korábban is észrevette, hogy a kettejük szövődő barátságából neki is haszna van. – Nézze, Phillip, én tudom, hogy ez az ember rettenetesen értékes, de akkor is ki kell adni... Én már az elején figyelmeztettem, hogy ha kéri, mennie kell. És most feledkezzünk el Nakamáról. Menjen és tudja meg a lehető legtöbbet Babcott pácienséről. Ha van egy kis szerencsénk, akkor magáról a tairóról van szó.

Kimentek az udvarra, ahol Josi e pillanatban szállt nyeregbe. Babcott egy ló mellett állt, amelyet Pallidar kölcsönzött neki, a másik póni Tyrerre várt. Körülöttük vigyázzban állt a díszőrség. Josi utasítására a hordárok letették terhüket, és hátrahúzódtak. Josi magához intette Tyrert, aki végighallgatta, meghajolt és visszajött.

– Azt mondja, ha óhajtja, megszámolhatja a pénzt, Sir William, és kéri, hogy holnap adjon neki egy elismervényt. Az az ember – Tyrer Abére mutatott – jön holnap Nakamáért.

– Köszönje meg és mondja meg, hogy minden a kívánságainak megfelelően fog történni.

Tyrer engedelmeskedett. Josi intett Abének: – *Ikimaso!* – Elkocogtak, nyomukban az inassal és a hordárokkal.

– Útra kész, George?

– Igen, köszönöm, Sir William.

– Hát akkor menjen. Phillip, maga jó munkát végzett ma. Még néhány ilyen tárgyalás, és javasolni fogom, hogy léptessék elő tolmáccsá.

– Köszönöm, Sir. Szabad volna jelen lennem, amikor Nakamát fogadja?

Aylesbury kis híján elvesztette önuralmát. – Hogy a fenébe lenne jelen, amikor most kíséri Jedóba George-ot? Használja végre a fejét! George, adjon valami serkentőt ennek a szerencsétlennek, ez nincs magánál.

– Igazság szerint nincs szükségem Phillipre – válaszolta Babcott.

– Csak arra gondoltam, talán nem árt, ha ő is találkozik ezzel a „meg nem nevezett személyiséggel”.

– Tökéletesen igaza van, ez a vizsgálat most nagyon fontos lehet... Nakama vagy Hiraga, vagy tudom is én, hogy hívják, nem lényeges. Felfogta végre, Phillip?

– Igen, Sir, elnézését kérem.

Babcott közelebb hajolt. – Talán nem ártana csak akkor kiszolgáltatni nekik Nakamát, ha már visszaértünk. Sose lehet tudni.

Aylesbury felnézett Babcottra. – Az az érzése, hogy esetleg ott fogják túszként?

Babcott vállat vont: – Ez a Nakama fontos nekik. Mit árthat, ha az ember elővigyázatos, *eh?*

Aylesbury összeráncolta a homlokát: – Holnapra várom magukat.
– Megvárta, míg mindketten eltűnnek a szeme elől, aztán visszament a tanácsterembe.

Az admirális nyomban kirobbant. – Soha életemben nem hallottam ekkora marhaságot! Flottát? Ezeknek? Magának elment a józan esze?

– Ez nem rajtunk múlik, kedves admirális – felelte higgadtan Aylesbury. – Ezt majd a parlament dönti el.

– Vagy talán inkább Napóleon császár – vágott közbe élesen Seratard.

– Ezt kétfélek, kedves uram – mondta elvörösödő arccal és nyakkal Ketterer. – Ha a franciák megpróbálnak beleavatkozni a brit befolyási övezetek dolgaiba, a Királyi Flotta egykettőre intézkedik.

– Nagyon helyes! – jelentette ki harsányan Aylesbury, hogy mindkettejüket elhallgattassa; látta, hogy Seratard arca az admiráliséhoz hasonló színezetet ölt. – Ez mindenesetre politikai döntés függvénye. Londoné és Párizsé.

– Az ördög zavarja pokolra a politikát! – mondta dühtől remegő tokával az admirális. – Látja, mire képesek ezek a ferdeszeműek két karddal, és akkor csatahajókat akar nekik adni? A leghatározottabban ellenzem.

– Én is – mondta megnyugtatólag Aylesbury. – A legteljesebb mértékben, és ezt is fogom javasolni.

– Tessék?

– A legteljesebb mértékben egyetérték önnel. Ilyen fontos döntést kizárólag az admirális és a külügy hozhat. Mi egyelőre egy lépést sem teszünk, csak jelentjük a dolgot feletteseinknek. Ön is tegyen hasonlóképpen. Istennek hála, a japánok végre belátták, hogy jogunk van magunknak eljárni a bűnösökkel szemben. Nem ért egyet, admirális úr?

– Ha az ön által javasolt, egyébként nem tanácsos büntetőexpedícióról beszél, ezt egyelőre még nem hagyta jóvá az admirális, tehát én sem. Javaslom, induljunk a *Pearlhöz*, mielőtt rázendít az eső...

Aylesbury felsőhajtott és kinézett az étkezde ablakán: a tenger fölött ólomszín fellegek gyülekeztek. Aylesbury ujjongani szeretett volna: megkapta a jóvátételt, nem kellett Jedóba rohanniuk, hogy porrá lőjék a várost. Josi révén segíteni fogunk Japánnak a modernizálódásban, gondolta. A japánoknak is helyük lesz a népek boldog családjában, ugyanolyan boldogok lesznek, mint mi.

Pizkosszürke felhők kulisszái mögött haldoklott a nap.

– Ez a csónak jó lesz – mondta Hiraga a halászoknak. – Nem kell háló, csak evező és vitorla.

Drunk Town közelében álltak a parton. Hiraga szó nélkül kifizette az árat, amit a csónak tulajdonosa kért. Még mindig nem akart alkudozással arcot veszteni, noha tudta, hogy becsapják, és a csónak nem ér ennyit. Tudta azt is, hogy ez az ember és társai ki fogják nevetni. Makfi ezt előre megmondta neki. Azt is tudta, hogy erről rajta kívül senki más nem tehet, ő öltözött gajdzsinnak, ő hagyta otthon a kardjait.

– Hagyjatok mindent a csónakban – mondta. A tulajdonos biccentett, megfordult, és társaival együtt távozott; áldotta jó sorsát a kétszeres haszonért.

A csónak közönséges kis vitorlás halászcsónak volt, legfeljebb három ember számára elegendő; a farában egyetlen evező. A szamurájok kiképzésébe az is beletartozott, hogy értsenek a csónakok használatához, hogy át tudjanak kelni velük egy folyón, vagy ki tudjanak evezni egy partközelen horgonyzó vitorláshoz vagy gályához. Tudta, pillanatokon belül bejárja a hír a falut, hogy vásárolt egy csónakot, de ez nem számított. Mire a sója meg a többiek rájönnek, mire akarja használni, már késő lesz.

Meggyőződött róla, hogy a csónak használható és nem ereszt, aztán elindult Drunk Townba. Keresztülvágott a zsúfolt utcákon, átlépett a földön heverő részegeken és szeméthalmokon. Undorral töltötte el a mocsok. Taira azt mondja, az ő Londonjuk a világ

leggazdagabb, legnagyobb és legtisztább városa, de ezt nem hiszem el neki: hogyan is hinném, amikor ezek itt így élnek. Bekanyarodott egy kis mellékutcába. Férfiak haladtak el mellette, koldusok nyújtogatták felé a tenyerüket, gyanakvó szempárok kísérték útját, de senki sem kötött bele.

A Senkiföldje olyan volt, mint mindig. Gyomos, gazos, bűzös – a kolónia szemétdombja. Néhány rongyos guberáló kotorászott a friss szeméthalmok között. Kurtán rápillantottak. Hiraga tekintete a rozoga kútkávéra vetült. Az ócska deszkatető, amely a Josivarába vezető titkos járatot fedte, érintetlennek látszott. Hirtelen Ori arca villant lelki szemei elé, a jelenet, amikor odalent voltak, amikor Ori úgy tett, mintha a mélybe vetné az arany keresztet. *Baka* volt, hogy így odadobta az életét a miatt a nő miatt. Holnap jó hasznát vennénk.

Mostanra már egész lénye készen állt a támadásra. Minden ellenérvét elfelejtette. Megegyeztek: Akimoto, Takeda és a szenszei. Mindhárman lelkesek voltak, következésképp ő is. A csónak megvolt. Most elmegy Akimotóért, visszajönnek és véglegesen rögzítik a tervet. Tulajdonképpen örült. Dicsőségben fog meghalni a császár kívánságának teljesítése közben. Ugyan mit kívánhat még egy szamuráj az élettől?

Mint egy jeges zuhany, térítette magához a valóság. Beugrott egy kapualjba: a sója háza előtt három vöröskabátos állt, s a közeli viskóból, amelyet Akimotóval együtt bérelt, épp akkor lépett ki két másik. Akimoto ott állt közöttük, torkaszakadtából kiabálta azt a néhány angol kifejezést, amit tudott:

– Nagyon sajnálom, nem értem Nakama!

– Nakama! – mondta tagoltan és hangosan az őrmester. – Hol van? – Hangosabban megismételte: – Nakama hol?

– Nakama? – Akimoto is hangosan beszélt, nyilván figyelmeztetni akarta Hiragát, ha netán hallótávolságon belül volna. – Nem értem, nagyon sajnálom – mondta, majd japánul folytatta. – Valaki elárult valakit. – Megint angolra váltott. – Nem értem Nakama...

– Kuss! – reccsent rá dühösen az őrmester. – Káplár, ez a hülye nem tud semmit. Butcher, maga és Swallov itt marad, amíg ez a nyavalyás Nakama vissza nem tér, ha pedig visszatér, szépen megkérjük, hogy jöjjön magukkal Aylesburyhez. Akkor is, ha nem

akar. Te pedig – bökött vastag, kőkemény ujjával Akimoto mellébe –, te pedig velünk jössz, hátha a követ úr látni akar. – Akimoto harsányan tiltakozva követte őket, majd angolul megismételte: Nakama nem értem! – hajtogatta újra és újra.

Mikor Hiraga magához tért és már biztonságosnak érezte a helyzetet, kilépett a kapu alól, átugrott egy kerítésen, és visszasietett a Senkiföldjére, a széléhez érkezve meghúzta magát egy kapu tövében. Úgy ítélte, még nagyon világos van, nem volna biztonságos a kúthoz menni. Túl közel van ez a három guberáló is. Ezt az átjárót nem szabad felfedni.

Ki árult el minket?

Még mélyebbre húzódott a sötétbe, mert az egyik guberáló közelebb jött; magában motyogva káromkodott a zsákmány csekélysége miatt. Egyik kezében egy mocskos zsákot tartott. Mindhárom guberáló csontsovány volt, és messziről búzlótt. Az egyik közelebb jött a kapuhoz, de nem vette észre Hiragát. Fél óra múlva már teljesen sötét lesz, gondolta Hiraga, addig nincs más dolgom, mint várni. Hirtelen valaki elállta a kaput.

– Azt hiszed, nem vettelek észre? Mit keresel itt? – reccsent rá fenyegető hangon a guberáló.

Hiraga lassan fölegyenesedett. Keze a zsebében lapuló kis pisztolyra siklott. E pillanatban a guberáló mancsszerű markában egy kés jelent meg, és a férfi vadul Hiraga felé döfött. Hiraga azonban gyorsabb volt. Elkapta a férfi csuklóját, és tenyerével a torkára vágott. A guberáló felsivített, mint egy leszúrt malac, és összeroskadt. A másik kettő nyomban felkapta a fejét, és odarohant, hogy megnézzék, mi történt.

Hosszan kicsúszva fékeztek. Hiraga az ajtóban állt, egyik kezében pisztollyal, másikban a késsel, előtte ott hörgött, rángott a porban a guberáló. Kések villantak, a két férfi támadásba lendült. Hiraga habozás nélkül nekiugrott az egyiknek, aki erre rémülten elmenekült. Hiraga kihasználta a lehetőséget, rohanva indult Drunk Town felé, nem akart feltűnést kelteni. A nagy futásban elvesztette a kalapját. Néhány másodperc múlva az egyik guberáló felkapta, majd odaért a másik is, veszekedni kezdtek, kié legyen.

Hiraga zihálva rohant tovább, nem törődött velük. Újabb pillantást vetett az égre. Légy türelmes! Ha majd elmennek, odamehetsz a

kúthoz. Most még nem szabad felfedni, életbe vágóan fontos a támadás szempontjából. Légy türelemmel. Vegyél egy kalapot vagy egy sapkát. De vajon ki árulhatott el minket?

– De hát hova a csudába tűnt?

– Nem lehet messze, Sir William – válaszolta Pallidar. Aylesbury irodájában álltak. – Mindkét kapunál és a Josivarába vezető hídnál is állnak embereim. Valószínűleg valamelyik fogadóban tanyázik. Csak idő kérdése, hogy előkerüljön. Vasra verjük?

– Nem, csak hozzák ide. Fegyvertelenül. — És ezzel itt mi legyen?

Akimoto a fal tövében ült, mellette egy katona állt. Már megmotozták.

– Arról majd akkor döntök, ha beszéltem vele. Á, André, jöjjön be! Settry, magának már nem kell itt várakoznia. Az orosz követtel vacsorázom. Ha megkerül Nakama, szóljanak be értem. – Pallidar tisztelgett és kiment. – Ne haragudjon, André, hogy zavarom, de sehol sem találjuk ezt a Nakamát, és mivel Phillip nincs itt, magát szeretném megkérni, hogy tolmácsoljon nekem. Kérdezze meg ezt a jóembert, hogy kicsoda.

André Poncin kérdezgetni kezdte Akimotót. Aylesbury feszülten figyelte, dühös volt, hogy Tyrer nincs ott. Remélem, minden jól megy. A fene egye meg, ha ezt a Nakamát nem sikerül elkapni, Josi nagyon dühös lesz. És joggal.

– Azt mondja, nem tudja – mondta Poncin. Nem tette le kürtőkalapját: Aylesbury irodájában még a legmelegebb napon is dermesztő hideg volt. – Úgy veszem észre, ez valami féleszű, csak azt motyogja, hogy miféle Nakama, Nakama bárhol lehet, a Josivarában, de az is lehet, hogy Kanagavában.

– *Eh?* – Aylesbury megdöbbsent. – Engedélyem nélkül nem hagyhatja el a kolóniát. Kérdezze meg, mikor ment el Nakama.

– Azt mondja, nem tudja, nem ismeri Nakamát, nem tudja, hogy elment-e vagy sem, nem tudja, hol van, nem tud semmit.

– Ha eltölt egy éjszakát a börtönben, az talán felfrissíti a memóriáját. Káplár! – azonnal nyílt az ajtó. – Csukja be a börtönbe ezt az embert éjszakára vagy amíg más parancsot nem adok. De jól bánjanak vele, megértette?

– Igenis!

– Rendesen bánjanak vele!

– Igenis! – A káplár hüvelykujjával Akimotóra bökött, aki felállt és hajlongva távozott. A börtön, amelyet elsősorban a rendbontóknak és a katonai fegyelem ellen vétőknek tartottak fenn, az utca végében állt, alacsony téглаépülete tizenkét cellát foglalt magába. A legtöbb brit kolóniához hasonlóan a Klub után ez volt a másodiknak felépített téглаépület.

– *Merd, André.*

– *De rien.*

– Nem sejti, hol lehet?

– Nem. Viszlát a vacsoránál. – André mosolyogva távozott. Elindult a High Streeten; a szél leveleket, papírdarabokat, szemetet söpört. Az ég már majdnem teljesen besötétedett.

Még szerencse, hogy nem nekem kell megkeresnem, gondolta Poncin. Vajon hová tűnhetett? Ha van egy kis esze, elment Kiotóba vagy Nagaszakiba. Vagy föllopózott tegnap a Sanghajba induló hajóra – már ha tudja, hogy Josi keresi. És biztos tudja... Errefelé nincs titok. Jól sikerült ez a tanácskozás, így némiképp előnybe kerültünk Josival szemben... De a fene egye meg ezt a Phillipet, ez kezd nagyon jó lenni. A páciens nyilván Andzsó. Ingerülten kiköpött. Nekem kellett volna Babcottot elkísérnem, végül is az én ötletem volt... Raikónak és Meikinnek valahogy sugallniuk kellett volna, hogy én kísérem el az óriás gyógyítót. *Mon Dieu*, ezeknek nagyobb a befolyásuk, mint gondoltam.

Megdermesztette egy gondolat: Raiko arra kérte, hogy ma este mindenképp keresse föl. Miről lehet szó? Biztos nem jó hírrrel várja.

– Jó estét, uram! – köszönt rá a Struan-épület kapujában álló őr.

– Madame Struan vár.

– Igenis, uram, várja önt, a folyosó végén a tajpan irodájában. Elnézést kérek, hogy ilyen rendetlenség van az előcsarnokban, uram, de Mr. McFay csomagol. Sajnos elköltözik.

– Én is sajnálom, reméljük, hogy... – A kikötőmester jelzőagyúja eldördült. Mindketten meglepetten fordultak a tenger felé, mert egyetlen hajót sem vártak. Az emberekkel teli High Streeten egy pillanatra megállt a mozgás, majd izgatott suttogás futott végig Jokohamán. A földnyelv mögül egy klipper bukkant elő, minden

vitórláját felvonva, teljes sebességgel közeledett. Egyik ágyúnyílásából füst szállt fel, majd dördülés hallatszott: a zászlóshajót köszöntötte. A zászlóshajó válaszolt.

Egyelőre még nagyon messze volt, nem látták a zászlaját. – A miénk mondta büszkén az őr. – Annak kell lennie... Jó estét, uram!

Jamie McFay lépett ki sietős léptekkel az ajtón, szeméhez emelte kétcsövű messzelátóját. – Jó estét, André, csak szerettem volna megnézni... *A Prancing Cloud!* Halleluja!

A *Prancing Cloud* váratlan visszatérése mindenki számára egyértelmű volt. A hajó Londonba indult. Az, hogy ilyen gyorsan visszatért, csak azt jelenthette, hogy sürgős híreket vagy utasokat hoz.

– Halleluja! – visszhangozta Poncin. A francia követség lépcsőjén Seratard is szeméhez emelte távcsövét. Aylesbury az ablakában állt kétcsövű messzelátójával, néhány lépéssel távolabb, a Brock-épület kapujában Syborodin egy kurta messzelátóval kémlelte a klippet. Amikor Syborodin leengedte a távcsövet, észrevette McFayt, majd némi habozás után felemelt hüvelykujjal odaintett neki. McFay viszonzta a gesztust, majd ismét a hajó felé fordította a távcsövét. A klipper szép ívben száguldott horgonyzóhelye felé.

– Lehet, hogy ezzel jön? – kérdezte halkán André.

– Nekem is ez jutott az eszembe. De hamarosan megtudjuk.

– Jelezzen neki.

– Mire odaérnék a kikötőmesterhez, hogy felvonjuk a zászlót, a sötétben már nem látnák. Ez már különben sem az én dolgom, hanem Mr. MacStruané. – McFay Poncinre nézett: – Hamarosan megtudjuk. Angeliquehez?

– Igen.

– Egyelőre ne aggódjon miatta, majd megtudjuk, mi van. *Eh?*

– Igaza van, mon brave. – Poncin ismét a klipperre nézett. – Kimegy elé?

– A hajó elé? – McFay hidegen elmosolyodott. – Maga kimenne?

Együtt léptek be az előcsarnokba. Albert MacStruan éppen jött lefelé a lépcsőn, félig már vacsorához öltözött, nyakkendője ott lógott a nyakában, de még nem volt megkötve. – *A Prancing Cloud?*

– Az – felelte McFay.

– Gondoltam. Jó estét, André, hogy van? – kérdezte MacStruan.

– Köszönöm, jól. Viszontlátásra később.

McFay megvárta, míg Poncin bekopog és belép a tajpani irodába, amely most MacStruané volt. – Kimegy elé?

– Persze. – MacStruan lelépett az utolsó lépcsőfokról is, de járásából eltűnt a ruganyosság. – Velem tart?

– Köszönöm, de ez most már az ön privilégiuma. Elküldtem Vargast a csónakmesterért, a kutter öt perc múlva menetkész.

– Kísérjen el – mondta MacStruan barátságosan. – Menjünk ki elé.

– Nem, ideje továbbállnom, ez most már a maga dolga. De köszönöm.

– Hallom, hogy Szergejev nagy bankettet rendez, és Angelique-et is odavárják. Nem gondolja meg magát? Jöjjön el maga is.

– Ma este sajnos nem tehetem, még nem fejeztem be a csomagolást – mondta McFay mosolyogva, majd a folyosó felé intett. – Angelique megbeszélte magával, hogy használhatja az irodáját?

– Igen, persze. Örömmel álltam rendelkezésére. Jobb, ha itt fogadja a látogatóit, mint fönt a lakosztályában. Főleg ezt a Poncint. Nem mondhatnám, hogy kedvelem ezt a franciát.

– André rendes ember, a muzsikája pedig egyszerűen nagyszerű. Messze földön nincs nála jobb zongorista. Remélem, a *Prancing Cloud* jó híreket hoz.

– Én is, de kétlem. Maga szerint Tess is jön velem?

– Megfordult a fejében a gondolat – vigyorgott McFay. Örült, hogy már nem áll Tess Struan szolgálatában. – Mindenesetre megmagyarázná, miért tért vissza ilyen gyorsan a *Cloud*. Dirk biztosan ezt tette volna.

– Tess nem Dirk, ő annál sokkalta ravaszabb... Elég baj az magának, kedves barátom.

McFay nevetett: – Mindenesetre nem árt, ha felkészülünk a viharra.

– Jó estét, André!

– Jó estét, Angelique!

Angelique a kedvenc székében ült a kikötőre néző ablaknál. A függönyök szét voltak húzva. – A *Prancing Cloud*?

– Az.

– Helyes. Tess is rajta van?

Poncin gonoszul elvigyorodott. – Ez mindenesetre megmagyarázná, miért jött vissza a hajó.

– Nem mintha számítana – mondta Angelique, de a gyomra összeszorult. – Iszik valamit?

– Igen, köszönöm. – Poncin észrevette a jegesvödörbe állított bontott pezsgőspalackot és az asztalon álló félig teli poharat. – Megengedi?

– Parancsoljon.

Angelique-nek szokásává vált, hogy pezsgőspohárral a kezében innen figyelte a naplementét. Egyetlen pohár elég volt, hogy felkészüljön a hosszú estére és a hosszú éjszakára. Alvási szokása is megváltozott. Már nem úgy volt, mint régen, hogy csak lehajtotta a fejét a párnára, és már aludt is. Álmatlanság gyötörte. Ez eleinte nagyon megijesztette, de Babcott elmagyarázta, hogy a félelem csak súlyosbítja az álmatlanságot: „Nincs szükség napi nyolc-tíz óra alvásra, úgyhogy ne aggódjon. Éljen okosan az így felszabadult idővel, írjon leveleket, vezesse a naplóját, gondoljon kellemes dolgokra... És ne aggódjon.”

Drága Colette! – írta tegnap Angelique. – Babcott doktor tanácsa helytállónak bizonyult, de a legjobb lehetőséget nem említette, és ez a lehetőség a tervezés. Márpedig a tervezés életbe vágóan fontos, mert az az asszony a vesztetre tör.

Ha Isten is úgy akarja, hamarosan Párizsban leszek, és mindenről beszámolok neked. Néha úgy rémlik, mintha az egész itteni életem csak színjáték lenne vagy egy Victor Hugó-regény, s időnként úgy tűnik fel, mintha szegény Malcolm nem is létezett volna. Egyelőre élvezem a csendet, nyugodtan várok. Most már csak néhány nap, aztán kiderül, lesz-e gyerekem vagy sem. Nagyon remélem, és imádkozom, hogy várandós legyek. És hogy a szülés sima legyen.

Okosnak kell lennem. Itt csak magamban bízhatom. Jamie jó barátom, de nem sokat tud segíteni. Már nem dolgozik a Nemes Háznál. Ez az új ember, Albert MacStruan kedves, tökéletes úriember, előkelő származású brit, de érzem rajta, hogy csak

átmenetileg tűr meg itt – amíg az a nő másképp nem rendelkezik. Sir William? Ő azt teszi, amit a brit kormány mond neki. Seratard? Isten tudja, csakugyan segíteni fog-e, de ha igen, akkor csak azért, mert úgy gondolja, hogy hasznára lehetek. Mr. Skye? Ő megteszi, amit tud, de mindenki utálja. André? Ő túlságosan is okos, túlságosan is sokat tud, és azt hiszem, olyan csapdába került, amelybe beleőrül. (Alig várom már, hogy neked mi a véleményed!!!) Egyetlen reményem Edward Gornt. Mostanra már bizonyosan megérkezett Hongkongra, és találkozott Tess Struannal. Imádkozom, hogy sikerrel járjon. Kérlek, te is imádkozz érte!

Így hát éjszakánként tervezetek. Mostanra már minden elképzelhető eshetőségre felkészültem, mindenre van tervem. Olyan gondolataim is támadtak, amelyek korábban álmomban sem jutottak volna eszembe. Például, ha Edward isten ments, becsap és nem jön vissza többé – a Kínai-tengeren állítólag rettenetes viharok dúlnak, ebben az évszakban ez arrafelé szokásos. Szegény Dmitri megint elvesztett egy hajót. Szerencsétlen tengerészek... Milyen rettenetes is a tenger, milyen bátrak is ezek a férfiak, hogy mégis hajóznak rajta!

André azt mondja, és teljes joggal, hogy amíg Tess Struan nem nyilatkozik, nem mehetek el innét, nem léphetek. Mindenki azt mondja, hogy a házasságunk érvényes. Mr. Skye mindenféle papírokat megszerzett Aylesburytól, és elküldte Hongkongra meg Londonba. Van annyi pénzem, hogy addig maradjak itt, ameddig csak akarok. Albert MacStruan azt mondta, használhatom Jamie megürülő irodáját. Van még tíz bonom, amelyeket Malcolm lepecsételt nekem, méghozzá úgy, hogy az összeg helyét üresen hagyta.

McFay és most Albert is beleegyezett, hogy egyenként száz guinea értékben mindegyiket elfogadja.

Ha majd végre nyilatkozik az a nő, harcba szállok vele. Úgy érzem, élethalálharc lesz, de megnyugtatlak, drága Colette, nem én fogok belehalni. Ez az összecsapás ennek az asszonnak a Waterlooja lesz, nem az enyém. Megbosszulom Franciaországot. Nagyon erősnek érzem magam...

Figyelte Poncint, várta, hogy elkezdje. André Poncin arcán idegesség tükröződött, sápadt volt, megviselt, le is fogyott. Felhajtotta pezsgőjét, rögtön utána megivott még egy pohárral. Most már a harmadikat kortyolgatta. – Maga szebb, mint valaha.

– Köszönöm. Hogy van Hinode?

– Szebb, mint valaha.

– Mondja, André... Ha annyira szereti azt a lányt, akkor miért feszül meg mindig az ajka, és miért villan mindig olyan dühösen a szeme, mikor kimondom a nevét? Múltkor azt mondta, nyugodtan kérdezősködjek felőle. – Poncin néhány nappal ezelőtt beszámolt Angelique-nek a megállapodásukról. Persze csak részben. Nem mondott el mindent. – Ha annyira nem szeret sötétben szeretkezni, és ha annyira túlzottnak tartja az árat, akkor miért ment bele ebbe az egészbe?

– Mert... mert muszáj volt – felelte Poncin; nem nézett Angelique szemébe. Nem mondhatta el az igazi okot. – Csak egyetlenegyszer nézhettem meg... *Mon Dieu*, maga nem tudja, mi az a szerelem, maga nem tudja, hogyan... – elhallgatott. Töltött magának még egy pohárral; a palack már csaknem kiürült. – El sem tudja képzelni, milyen rettenetesen kívánatos volt. – Felhajtotta a pezsgőt. – Bocsásson meg, de kell a pénz.

– Természetesen. De már alig maradt.

– Van bonja, Malcolm pecsétjével.

– Ó!

Poncin mosolya ha lehet, még gonoszabbá vált. – Szerencsére a sroffok is pletykálnak egymás között. Az irodisták is elmondják a dolgaikat az irodistáknak. Töltsön ki egyet holnapra. Nagyon kérem. Ötszáz mexre van szükségem.

– Az nagyon sok.

– Távolról sem, *chéri* – mondta alig hallhatóan Poncin. Felállt, összehúzta a függönyt, felcsavarta az asztalon álló olajlámpa lángját, és a palackért nyúlt. Dugómorzsák kerültek a poharába. Vissza tette a palackot a jegesvödörbe.

– Azt hiszi, én ezt szívesen csinálom magával? Azt hiszi, nem tudom, hogy ez zsarolás? De ne aggódjon, én meg szoktam maradni az ésszerűség határain belül. Én csak annyit kérek öntől, amennyit

jelenleg nélkülözni tud. Száz mexet ma este, kétszázat holnap, holnapután megint százat.

– Ez lehetetlen.

– Semmi sem lehetetlen. – Poncin egy borítékot vett elő a zsebéből. A borítékban egy gondosan összehajtott papírlap lapult, rajta tucatnyi gondosan egymás mellé ragasztott zöld papírdarabka. Az asztalra fektette, olyan távolságba, ahol Angelique nem érhetette el. Angelique azonnal felismerte apja kézírását: a második oldal, amelyet André Poncin a szeme előtt tépett össze.

– El tudja onnan olvasni? – kérdezte halkan Poncin.

– Nem.

– Szerető atya írta, aláírta, és dátumozta: *„Nagyon remélem, hogy amint megbeszéltük, minden elképzelhető módon sietteted a kézfogót és az esküvőt. Simán a lehető legjobb parti...”*

– Ne fárassza magát, André – mondta halkan Angelique; már nem kellett leplezni gyűlöletét. – Ezek a szavak kitörölhetetlenül az agyamba vésődtek. Megvegyem? Vagy állandó fenyegetésnek szánja?

– Biztosításnak – felelte Poncin óvatosan összehajtván és eltéve a papírlapot. – Visszateszem a pánccélszekrénybe, az Angelique-dossziéba, amelyhez csak akkor szabad nyúlni, ha netán valami furcsa dolog történne velem.

Angelique hirtelen felnevetett, Poncin nem is értette. – Jaj, André, csak nem gondolja, hogy meg akarom gyilkolni? Én?

– Ha ez a levél Tess Struan kezébe kerül, a maga összes tervének lőttek.

– Milyen csacsi fiú maga. – Angelique fölvette a poharát, ivott egy korty pezsgőt. Poncinnek feltűnt, milyen rezzenéstelen a keze. Angelique jeges tekintettel figyelte. Milyen ostoba vagy te, André... Ostoba, hogy elmesélted, mit tettél, de még ostobább, amiért elmesélted, hogy Hinode csak sötétben hajlandó szeretkezni veled... Lehet, hogy borzalmasan nézel ki meztelenül... És még ostobább vagy, hogy sírsz itt az ár miatt, holott ha ez a nő tényleg olyan, amilyennek leírod, akkor minden pénzt megér. – Szeretnék megismerkedni Hinodével. Kérem, intézze el.

– Eh?

Angelique néhány másodpercig derűsen nézte Poncin döbbsent arcát. – Mi van ebben olyan különös? Érdekel engem az a lány. Elvégre én tartom ki. Nem?

Poncin remegő lábakkal felállt, odament a tálalószekrényhez, töltött magának egy pohár konyakot. – Parancsol ön is?

– Nem, köszönöm. – Angelique-nek csak a szeme mozdult. Poncin visszaült vele szembe. A huzat meglobogtatta a lámpás lángját, fényében felcsillant Angelique szeme.

– Egy száz. Nagyon kérem.

– És mikor lesz ennek vége, André? – kérdezte társalgási hangnemben Angelique.

A konyak jobban ízlett, mint a pezsgő. Poncin fontolóra vette a kérdést. – Amikor kifizetem Raikót. És mielőtt maga elmegy.

– Mielőtt elmegyek? Úgy érti, hogy addig nem mehetek el?

– Úgy értem, ahogy mondtam.

Angelique összeráncolta a homlokát, odament az íróasztalához, és kihúzta az egyik oldalsó fiókot. A kis erszényben, amelyet elővett, kétszáz mexnek megfelelő érték volt aranyobanban. – És ha nincs pénz?

– A pénznek Tess-től kell jönnie, nincs más mód rá. Tess Struan fizetni fog. Ezt valahogy elintézzük.

– Zük?

– Megígértem – mondta André Poncin. A szeme véreres volt. – A maga jövője az én jövőm is. Azt hiszem, ebben egyetértünk.

Angelique kinyitotta az erszényt, leszámolta a felét, majd maga sem tudva miért, az egészet átnyújtotta Poncinnek.

– Ez itt körülbelül kétszáz mex – mondta furcsa mosollyal. – A folyószámlájára.

– Bárcsak megérteném magát... Azelőtt megértettem.

– Akkor még csak egy ostoba kislány voltam. Most már nem vagyok az. – Poncin lassan bólintott, aztán elővette a borítékot és a lángba tartotta.

Angelique felszisszent, látva, hogy a boríték sarka tüzet fog, fellángol. Poncin egy hamutartóba tette a borítékot, együtt figyelték, hogyan kunkorodik és enyészik hamuvá. Poncin a pohara talpával összemorzsolta a hamut.

– Ezt miért csinálta? – kérdezte Angelique.

– Mert megérti Hinodét. És mert tetszik vagy sem, de társak vagyunk. Ha Tess nem fizet, én halott ember vagyok. – Kezet nyújtott. – Békét kötünk?

Angelique kezet fogott vele, elmosolyodott. – Békét kötöttünk. Köszönöm.

Poncin felállt. – Kimegyek a *Prancing Cloud*hoz. Ha Tess is eljött vele, felgyorsítja a dolgokat.

Miután elment, Angelique kotorászni kezdett a hamu között, de egyetlen szót sem tudott elolvasni. André könnyűszerrel hamisíthatott egy ilyen levelet, amit most nyugodtan elégethetett. Lehet, hogy az eredeti még mindig ott lapul valamelyik páncélszekrényben.

Békét kötni? Egy zsarolóval csak akkor lehet békét kötni, ha az életveszélyes tényeket, amelyek feltárásával fenyeget, többé nem kell takargatni. Az én esetemben ez akkor áll elő, mikor Tess Struan már kifizetett; és a pénz a bankban van. És miután André megkapja, amit akart... Talán Hinodét. De vajon mit akarhat Hinode? Sötétségbe rejtőzik Poncin elől... Miért? A bőre színe miatt? Az izgalom kedvéért? Bosszúból, mert André nem japán?

Meghallotta a kutter gőzsípját. Elhúzta a függönyöket, kinézett. A kutter épp akkor indult a mólótól, kétoldalt égtek a lámpái. Albert MacStruan állt a kajütben. A *Prancing Cloud* már a horgonyzóhelyén lebegett.

Edward egészen biztosan rajta lesz.

53

McFay irodájának ajtaja bevágódott, Vargas robbant be, alig tudott szólni a nagy sietségtől. – A kutter elindult a klippertől, senhor – jelentette. Még felöltöben és kalapban volt, arca köré sálat tekert, a távcsövet ott szorongatta a kezében. – Négy vagy öt utasa van.

– A nagyasszony? – kérdezte McFay, föl sem pillantva a ládából, amelybe iratokat csomagolt. Mivel nem kapott azonnal választ, felcsattant: – A keservit! Rajta van?

– Hát... Azt hiszem.

– Mondtam, hogy csak akkor szóljon, ha biztos benne!

– Elnézését kérem, senhor, ott álltam a móló végén, távcsővel néztem... Gondoltam, jobb, ha előbb szólok és megkérdezem, hogy most akkor mit csináljak?

– Menjen vissza! Menjen ki elé, de előbb szóljon az összes szolgának, hogy álljanak készen. A tajpan lakosztályában fűtessen be, abban fog megszállni. Szóljon Mr. MacStruannak, hogy költözzön ki.

– De akkor így pont a szomszédja lesz Miss Angelique-nek...

– Tudom, az ég szerelmére, de akkor is az a tajpani lakosztály, és ott fog megszállni.

Vargas kimenekült. McFay nem tudott tovább ellenállni a kísértésnek, és az ablakhoz ugrott. A kutter már partközelen járt, csak a helyzetjelzői égtek, fel-le táncolt a hullámverésben. McFay élesre állította távcsövének fókuszát. A kajütben csak halvány körvonalakat látott, de egy nőt határozottan felismert: a fején főköttő... Ez a szálegyenes tartás is jellegzetes, és ahogy ilyen biztos lábbal áll a fedélzeten...

– A fene egye meg! – McFay megfogta az ablakfélfát, hogy ne remegjen a keze, de úgy sem volt sokkal jobb. Megismert még egy sziluettet: Strongbow kapitányt, aki mellett még két... nem: három férfi állt. Az egyik MacStruan volt.

A kutter kikötött. Vastag tengerészskabátjában Strongbow kapitány lépett elsőként a mólóra. Az arcvonásokat még mindig elég nehezen lehetett kivenni, de kétségtelenül ő volt. Az meg ott MacStruan... A

két férfi partra segítette a nőt. A nő is szorosan be volt bugyolálva, fekete ruhát, álla alatt megkötött fekete főkötőt viselt, nyakát és arca alsó részét vastag sál fedte. Ez ő. A fene...!

Még két utas ugrott ki a mólóra. Megismerte őket. Némi tétovázás után átment a tajpan irodájába. Angelique a függönyök közötti résen kémlelt ki a sötétségbe. A kandallóban barátságosan lobogott a tűz, az olajlámpások is égtek, a szoba meghitt hangulatot árasztott. – Jaj, Jamie, nem látom őket tisztán. Ő az? Ő az ott?

– Sajnos igen. – McFay nem látott változást Angelique arcán. – Tessék. Átnyújtotta a távcsövet. – Gondoltam, esetleg ezzel...

– Én nem nézem, Jamie, de nem is félek. Ki jött még? – McFay még sohasem hallotta ilyen erőtlennek Angelique hangját. – Ki van vele?

– Strongbow, Hoag és Gornt.

Angelique visszafordult az ablakhoz, de McFay így is látta, hogy egy pillanatra öröm suhan át az arcán. Nem érdekes, hogy észrevette, gondolta Angelique; szinte szédült az izgatottságtól. Ez a nő és Edward együtt... és Hoag is! Ez azt jelenti, hogy Edwardnak sikerült. Lehet, hogy meggyőzte? – Fölmegyek, átöltözöm vacsorához. Ha valaki kíváncsi rám, lejövek. Köszönöm, kedves Jamie. – Angelique hirtelen mozdulattal megölelte McFayt, aztán kiment. McFay értetlenül nézett utána: minek örül ez?

Visszament az irodájába. Elgondolkozva folytatta a csomagolást, az előcsarnokból behallatszó hangokra kapta fel a fejét: MacStruan, Vargas, Hoag és a szolgák hangjára.

Nem kell eljűk menni, hamarosan úgysis hívatnak. Rosszkedvűen folytatta a munkát, már csaknem végzett.

– Jamie!

McFay hátranézett és megbénult. Maureen Ross állt az ajtóban. Meleg, tengerészkék főkötő, kék szemek, vastag gyapjúsál, tengerészkék nagykabát, tengerészkék ruha: Maureen Ross huszonnyolc évesen, ujjnyival magasabban, mint Tess. – Uram az egekben... – nyögte McFay kábultan.

– Szerencsés jó estét, Jamie McFay! – Maureen szálegyenesen állt az ajtóban, hangja csilingelt. – Bejöhetek? – Letekerte magáról a sálát, és bizonytalanul elmosolyodott.

McFay csak nézte. Ugyanaz a tiszta arc – nem szép, de határozott és valahogy furcsán vonzó –, ugyanolyan szeplős, amilyen három esztendővel ezelőtt, elválásukkor a glasgow-i kikötőben – csak akkor könnyezett. Már el is felejtette, milyen a szeme... – Jó estét, Sziporka... – hebegte, becenevén szólítva a lányt. – Jézusom... Te vagy az, Maureen?

Maureen Ross felkacagott. – Azt hiszem, én vagyok, de Isten nevét még egyszer a szádra ne vedd, fiam! Egyszer még csak megjárja, na de kétszer...! Tényleg úgy érkeztem, mint a derült égből a villámcsapás, meg akartalak lepni. – Mosolya, dallamos hangja, a szemében táncoló fény s az egész lényéből sugárzó szeretet a valóságosnál kívánatosabbnak mutatta. Becsukta az ajtót, és még egyszer megnézte magának McFayt. – Remekül nézel ki, Jamie. Egy kicsit fáradtnak látszol, de ugyanolyan masszív vagy, mint voltál.

McFay fölegyenesedett, de nem mozdult az íróasztaltól. Még mindig nem tért egészen magához. Jóságos ég, ez Maureen, nem Tess! Összetévesztettem őket a sötétben, majdnem egyforma magasak, és ez a szálegyenes tartás... Eszébe jutottak bizonytalan, nyögvenyelős levelei, amelyeket az elmúlt év során Maureen Rosznak küldött, majd az utolsó, amelyben felbontotta az eljegyzésüket. Bocsáss meg, Maureen, kiáltotta benne egy hang, én megírtam neked, nem vagyunk összeházasodva, ne haragudj, nem akarok házasodni, most nem is tehetem. Nem vagyok a magam ura. Ennél rosszabb időpontot nem is választhattál volna. És miért nem írtál, hogy jössz, és....

– Jaj, Jamie – mondta a szoba túlsó feléből egyre szélesedő mosollyal Maureen –, el sem tudod képzelni, mennyire boldog vagyok, hogy látlak, hogy végre itt lehetek. Regényt lehetne írni a kalandjaimból. – Látva, hogy McFay nem mozdul s nem is válaszol, redőkbé gyúródott a homloka. – Na mi van, megkukultál?

– Azt hittem... – krákolta McFay – azt hittem, Tess Struan az.

– Mrs. Struan? Nem, ő Hongkongban maradt. Igazán rendes hölgy. Ő intézte el, hogy idejöhessek, egy fillért sem fogadott el. Azt mondta: menjen csak Jamie McFayhez, adja át neki üdvözlőmet. Ezt mondta. Aztán bemutatott Strongbow kapitánynak, ő meg egy külön kajütöt adott nekem... És bemutatott Hoag doktornak meg ennek a dandynek, Gorntnak.

– *Eh?*

– Ez a Gornt azt képzelem, hogy maga az ég ajándékozta a női nemnek, na de velem melléfogott. Én már jegyben járok, megmondtam neki, Mr. Jamie McFay jegyese vagyok. Erre azt mondta, hogy ő a barátod. Hoag doktor meg elmesélte, hogy ez a Gornt megmentette az életed, úgyhogy kedves voltam hozzá, de megtartottam a három lépés távolságot. Jaj, fiam, annyi mindent nem tudsz még, annyi mindent kell elmesélnem.

– Uram, atyám... – suttogta maga elé McFay, nem is hallva Maureen szavait. – Ezzel a sállal az arcod körül, ugyanolyan magas vagy, mint Tess, a tartásotok is hasonló...

– Ejnye hát! – Maureen szeme vadul megvillant. – Mondtam már, hogy az Úr nevét hiába a szádra ne vedd! Az a nő valamivel alacsonyabb nálam, sokkal vastagabb és sokkal öregebb, és őszül is. Az én hajam meg barna. És még sötétben sem hasonlítok rá. – Látva, hogy mosolya és szelíd öngúnya sem hat McFayre, felsóhajtott és körülnézett a szobában. Észrevette a metszett italosüveget. Azonnal odalépett, beleszagolt, elfintorodott, de töltött: McFaynek egy pohárral, magának csak egyujjnyit.

– Nesze! – Maureen Ross most először nézett közvetlen közelről McFay szemébe. Kedvesen elmosolyodott: – Apa is mindig iszik egy pohárral, mikor rádöbben, hogy Skócia is Britanniában van.

Megtört a varázs. McFay fölnevetett, a karjába kapta és magához ölelte Maureen Rosst; kis híján kilottyant a whisky. – Vigyázz, fiam! – lihegte Maureen Ross. Valahogy sikerült letennie a poharat, s teljes erejéből magához ölelte McFayt. Itt állt hát végre, s most látnia kellett, hogy a várt boldogság helyett McFay döbbenettel fogadja. Megpróbált erős lenni. Nem tudta, mit mondjon. Nem tudta, hogyan mondja meg McFaynek, mennyire szereti. Nem bírta volna elviselni a gondolatot, hogy elveszítse azt az embert, akiért mindent kockára tett, akiért otthagyta otthonát, s Istenbe vetve bizodalját, imádságoskönyvével, a Bibliával és apja kis pisztolyával a retiküljében vakon nekivágott az előtte elterülő tízezer mérföldnyi veszedelemnek. Ez járt a fejében – de nem mutatta. A Ross családban ez nem szokás.

– Jaj, Jamie fiam, Jamie fiam...

– Jól van, jól van... – suttogta McFay a remegő Maureen hátát simogatva.

A remegés egy idő múltán megszűnt. Maureen levetette főkötőjét, hátára rázta hosszú, rőtbarna haját. – Na, így már jobb – mondta. Kezébe nyomta McFaynek a poharat, ő is fölvette az övét, koccintottak. – Örökké éljen Skócia! – mondta és ivott egy kortyot. – Borzalmas íze van. De úgy örülök, hogy látlak, Jamie!

Már nem volt olyan magabiztos, mosolya is elhalványult: McFay testvéri és nem szerető módra ölelte meg. Jaj Istenem, jaj Istenem, jaj Istenem...! Hogy ne kelljen McFay szemébe néznie, körülpillantott, levetette a kabóját és a kesztyűjét. Elég jól szabott ruhát viselt, az is kék volt, szépen kiemelte domborulatait és karcsú derekát. – Ez a Mr. MacStruan azt mondja, hogy amíg nem találunk magunknak lakást, átengedi neked a lakosztályát, én meg megkaphatom a mellette lévő szobákat. Összerámoltál már, Jamie?

– Nem, még nem! – McFay nem tudta, hogyan vágjon bele, de tudta, hogy előbb-utóbb túl kell esnie rajta. – Az iratokkal meg a könyvekkel kezdtem, az emeleten csak holnap akartam folytatni. Ami odafönt van, a bútor meg minden, az Struanéké.

– Nem érdekes, majd veszünk magunknak. – Maureen leült az íróasztal előtti székbe, és ránézett McFayre. Kezét az ölébe fektette. Nem szólt. Érezte, ezzel az érkezéssel eljátszotta a szerepét. Talán túl is játszotta, hogy csak így betoppant, de alaposan meggondolta: amit levélben megírhatott, megírt mindent. Egész úton e találkozás képe lebegett előtte: erre gondolt tengeribetegséggel küszködve a viharok alatt, ez járt a fejében Szingapúr magasságában a Kínai-tengeren, amikor a kínai fedélközi utasok, köztük néhány kalóz, megpróbálták hatalmukba keríteni a hajót – mindvégig Jamie McFay volt vezérlő csillaga.

– Nem rendes ember ez a Jamie McFay – mondta neki az anyja, amikor bejelentette elhatározását. – Mindig is mondtam, most is mondom, nem jóra való ember az, lányom. A leveleiben mindent ír, csak épp nem bátorít. Épp ellenkezőleg.

– De én komolyan el akarok menni, mama drága. Mit gondol, apa hajlandó volna kölcsönözni nekem a pénzt?

– Ha megkéred, biztos.

– Komolyan el akarok menni. Huszonnyolc éves vagyok. Vénlány. Nagyon sokáig vártam, és ha kellene, várnék még három évet... De most vagy soha. Döntöttem. Megérti, mama?

– Meg. Megértem. De... Hát végül is legalább mellette leszel, nem úgy, mint én.

Könnyek következtek, addig soha nem hallott jó tanácsok, soha meg nem súgott titkok. Végül az anyja azt mondta: – Isten áldjon meg, leányom, Isten segítsen utadon. Gyere, beszéljünk apáddal. – Maureen apja katona volt, őrnagy, huszonöt év után vonult vissza az indiai hadseregtől. E huszonöt évből tizennyolcat az újonnan formált gurka ezrednél szolgált, csak két-három évenként jött haza szabadságra. Tíz éve egy sebesülés idő előtt nyugdíjba kényszerítette, sehogy sem találta a helyét otthon.

– Jól van, lányom, eredj, áldásom rád! De van két kikötésem – mondta. – Ha nem fogad el, mondd meg neki, hogy én megkeresem és megölöm. Másodszor: ha erőszakoskodik veled, ha bánt, levágod a zacskóját. Kölcsönadom neked a kukrimat. Seannak még vagy tíz évig nem lesz szüksége rá.

– Igen, papa. – A kukri, a gurka kés, Maureen apjának legféltettebb kincse volt. Maureen volt a legidősebb a három nővér között, és volt egy nyolcéves öccsük. Maureen hagyta el először a szülői házat.

McFay fát rakott a tűzre, közelebb húzta székét a kandallóhoz, és leült. Kezébe vette Maureen kezét. – Maureen... Én három hónapja írtam neked egy levelet.

– Sok levelet írtál, de sosem eleget – mondta könnyedén Maureen, hogy időt adjon magának a felkészülésre.

– A tavaly írt leveleimben megpróbáltam megértetni veled, hogy ez a hely nem úrihölgynek való. Ez nem India, ahol a katonaélet...

– Mint te is tudod, Jamie, sose jártam Indiában. Anya is csak egyszer, soha többé. – Két tenyere közé fogta McFay kezét. – Ne rágd magad. Tudom én, hogy nem egy földi paradicsom ez itt, de nem érdekes. A nőnek ez a dolga. Kibírom. Elviselem.

McFay torka elszorult. Itt nem lehet udvariaskodni, üvöltötte benne egy hang. Most vagy soha. Mondd ki gyorsan, most rögtön!

Dőlni kezdett belőle a szó: – Három hónapja megírtam neked, mit érzek, nyilván elindulásod után érkezett a levél. Ügy gondoltam, az

volna a legokosabb, ha felbontanánk az eljegyzésünket, ha elfelejtenél. Rettenetesen sajnálom, de így a legjobb neked. Én nem megyek haza, én nem tudok ott élni! Én itt dolgozom, én nem hagyom el Ázsiát, amíg nem muszáj, amíg meg nem betegszem vagy... Nem megyek el, nem tehetem. Én szeretem Ázsiát, szeretem a munkámat, de az teljességgel valószínűtlen, hogy te itt jól érezd magad. Nem vagyok méltó rád, elismerem, hogy visszaéltem az érzelmeiddel, de nem vehetlek el, ez nem megy. Egyébként is most, hogy önállósítom magam... – Megállt, hogy lélegzetet vegyen, majd rekedtes hangon folytatta:

– Nem tudom, mit mondhatnék még, nincs mit mondanom, legfeljebb csak annyi, hogy ismételten bocsánatot kérek és... és kész.

Elhúzta a kezét Maureen két tenyere közül. A gyomra olyan volt, mint a kő. Elővette zsebkezdőjét, törölgetni kezdte homlokát. – Bocsáss meg – mondta. Felállt, visszaült, poharát babrálta. – Ne haragudj.

Maureen Ross keze az ölében feküdt. Tekintete McFay arcára szegeződött.

– Nem kell bocsánatot kérned – mondta, éppen csak ráncolva a homlokát. – Megecsik az ilyesmi, fiam.

McFaynek tátva maradt a szája. – Ezek szerint beleegyezel?

Maureen nevetett. – Hát persze. Legalább is részben, mindenbe azért nem... Te férfi vagy, én meg nő, másképp látjuk a dolgokat.

– *Eh?* Hogyan?

– Beszéljünk először a munkáról – mondta Maureen. – Az asszonynak az a dolga, hogy gondoskodik a férjéről, hogy otthont teremtsen. Ezt tanultam én is, erre készültem világéletemben. Nekem a család és az otthon a legfontosabb ezen a földön. – Látta, hogy McFay közbe akar szólni, ezért gyorsan folytatta. – Apám szerint a birodalom az első, de hát ő férfi. A férfiaknak is megvan a maguk dolga. Az ő dolguk, hogy dolgozzanak és előteremtsék a zabkására valót, a húst, na meg egy kis whiskyt. De ehhez szükség van egy otthonra, ahova mindezt hazavigyék. Asszony nélkül nincs otthon. Nagyon fontos, hogy a férfinak legyen valakije, akiben bízhat, akivel megoszthatja a terheket, amíg dolgozik, munkát keres vagy épp önállósítja magát. Bennem megbízhatsz. Ami pedig az

önállósodást illeti, ennél okosabbat nem is igen tehetnél. Mr. Gornt is ezt akarja csinálni.

– Tényleg?

– Tényleg. Valamikor a jövőben, azt mondja. Most azért jött vissza, hogy átvegye a Brock és Fiait, aztán...

– Átveszi? – pislogott McFay.

– Át. Azt mondja, annak az embernek a helyébe áll be, aki meg akart gyilkolni, Mr. Greyfith helyébe.

– Greyforth. Norbert Greyforth. – McFay gondolkodásra kényszerítette az agyát. Mióta ilyen kísértetszerű módon megjelent Maureen, úgy látszik, elment a józan eszem: elfeledkeztem Hoagról, Malcolmról és Hongkongról.

– Mi történt Hongkongban? Mi van Malcolm Struannal? Mondott valamit Gornt Morgan Brockról vagy Tyler Brockról?

– Türelem, édes fiam, erre is rátérek. De előbb térjünk vissza a kettőnk dolgára, ha már előhozakodtál vele. Megígérem neked, hogy nagyszerű páros leszünk. Jegyesek vagyunk. Megígérem neked, hogy én leszek a világon a legjobb feleség. Megígérem.

– Nem érted ezt, te lány. Ez nem fog menni – mondta McFay. Nagyon nem szívesen mondta, de teljesen biztos volt a dolgában. – Ez egy goromba vidék, az élet nagyon kemény errefelé. Alig vannak nők, nem lesz barátnőd, nem lesz mit csinálnod.

Maureen nevetett. – Jamie, Jamie, te egy árva szót sem hallottál abból, amit mondtam. Na, figyelj akkor... – Kopogtattak. Maureen Ross kikiáltott: – Egy perc! – Felállt, s ugyanazon a szelíd, de határozott hangon folytatta: – Ez Hoag doktor lesz. Sürgősen találkozni akart veled, de én kértem, hogy várjon két percet. Alig vártam már, hogy láthassalak. Most átengedlek neki. – Felvette a kalapját, kesztyűjét, kabátját és kendőjét. – Miattam ne rágd magad, meglátod, minden rendben lesz. Majd bekopogok. Ne felejtse el, kilenckor vacsora.

– *Eh?* – McFay értetlenül nézett Maureenre.

– Annál az orosz grófnál, Szergejevnel vagy minek hívják. Mondtam, hogy ott leszünk. Mr. MacStruan adta át a meghívást.

Kisuhant, menet közben odaköszönt Hoagnak. Mielőtt McFay reagálhatott volna, Hoag már be is csukta az ajtót, odasietett hozzá, és elfúló lélegzettel hadarta: – Úgy ment minden, mint egy álom,

Jamie! Malcolmot teljes tiszteletadással a tengerbe temették, pontosan úgy, ahogy ő és Angelique akarta!

– Micsoda?

Hoag felröhögött. – Én is majd hanyatt estem! Mire megérkeztem, Tess már el is rendezte. Shek-Ónál temettük, Malcolm nagyon szeretett arrafelé. Volt ott minden, Jamie. Minden zászló félárbocon, a hajókon is, díszlövészek, dudások, minden. Igazi tajpantemetés... Az újságok mindenről beszámoltak, elhoztam a kivágásokat. Hongkong egy hónapig gyászol. A kormányzó misét mondatott a boldogság-völgyi dombon álló templomban Malcolm lelki üdvéért, Gordon Csen olyan parádés temetést rendezett a kínai negyedben, aminél talán csak Dirk Struané volt parádésabb. Mondanom sem kell, hogy a hegyoldalakon megint kitortek a szokásos tüzek, állítólag néhány ezer viskó megint füstbe ment, na és aztán amikor megláttam Tesst... Kaphatnék valamit inni? Olyan a nyelvem, mint a tapló.

– Természetesen. De ne hagyja abba, folytassa – mondta McFay. Mindkettejüknek töltött, a saját pohara hosszú ideje üres volt már. Észrevette, hogy remeg a keze. Jézusom, miért csinálta ezt Tess? Hogyhogy a tengerbe temette Malcolmot? És mi a fenét csinál ez a Maureen? Elfogad egy vacsorameghívást, amikor beszédünk van egymással? – Folytassa már, az ég szerelmére!

Hoag először ivott. – Uram az egekben, ez jólesett! – Ledobta a kabarját, leült, vett egy mély lélegzetet; most már valamivel jobban érezte magát. – Úristen, mennyire örülök, hogy látom! Hol is tartottam? Ja igen. Szóval egészen odavoltam Tess láttán. Rémesen nézett ki. Culum régi irodájában találkoztunk, és azt mondta: „Mondja el nekem, Ronald, de őszintén, mi történt, mondjon el minden részletesen.” Ott állt annál az óriási íróasztalnál, úgy állt, mint aki karót nyelt, sápadt volt, még soha életemben nem láttam ennyire sápadtnak, Jamie... Dirk arcképe a falon, nézett rám azzal a zöld szemével, mintha azt mondaná: ne merj hazudni! Elmeséltem Tessnek mindent, amit tudtam, persze Strongbow-tól egyet-mást azért hallott már... Emlékszik, Strongbow-val üzentem Tessnek, hogy a postahajóval jövök, egy sürgős operáció miatt sajnos nem tudtam a *Clouddal* jönni. Meg se rezdült, Jamie, csak figyelt, úgy hallgatta végig a Tokaidót, az eljegyzést, a házasságot, Malcolm halálát... Én

persze olyan finoman tálaltam, amennyire csak tudtam. De elmondtam a párbajt, beszámoltam Norbertről, magáról és Gorntról. Mindent kitálaltam... – Hoag elhallgatott egy pillanatra, már valamelyest lecsillapodott. – Ismeri Tesst... Mindig tartja magát, iszonyú, milyen tartás van benne, csak annyit mondott, hogy Strongbow-tól már megkapta a halotti bizonyítványt meg a nyomozati anyagot. Óriási egy nő. Körülbelül ez minden... Ja igen! És megköszönte, hogy gondoskodtam a koporsóról. Hála az égnek, minden simán ment.

– *Eh?*

Hoag szeme felragyogott. – Én persze nem akartam a koporsót felnyitni. Strongbow-nak megmondtam, hogy küldje közvetlenül a Lore, Christenson, Herberts és Crinkhez, elég sokat dolgoztatok velük, megüzentem nekik, hogy „egészségügyi okok miatt” a koporsót úgy, ahogy van, tegyék át az övékébe, a lehető legjobb minőségűbe, ezüst fogantyúkat tettem rá, megüzentem, hogy azonnal szorosan csavarozzák le, ne ravatalozzák fel, ne nyissák föl, azt mondtam, már oszlásnak indult, meg ilyesmiket. Levél útján Tessnek is a leghatározottabban ezt javasoltam. Örömmel jelenthetem, hogy a mi szempontunkból nézve tökéletesen ment a dolog. – Hoag megint töltött magának.

– Beszámolt neki a másik temetésről, a miénkről?

– Jézusom! Ennyire hülyének néz, Jamie?

– Csak azért kérdeztem, hogy biztos legyek benne – felelte McFay. Hirtelen megint eszébe jutott Maureen. Mi az ördögöt fogok csinálni vele? Angelique-vel kapcsolatban mondott valamit Tess?

– Hogy mik a szándékai? Nem, de rengeteget kérdezett. Hogy van Angelique?

– Jól... Legalábbis látszatra. Nyugodt, tartja magát, időnként lejön vacsorázni. Ma este Sir William kérésére átmegy Szergejevékhez. Nagyon megváltozott... Tess miket kérdezett?

– Hát olyasmiket, hogy szerintem tényleg szerelmesek voltak-e? Hogy Malcolm futott-e Angelique után, vagy fordítva? Mindkettőre mondtam, hogy igen. Mondtam, hogy a tengeri esküvőt is Malcolm javasolta, Angelique csak elfogadta.

– És arról nem beszélt, hogy mit akar csinálni?

– Nem, és ez elég furcsa. Gondoltam, dühöngeni fog, szidja Angelique-et, kikéri a tanácsomat, szóval kiderül valami, de nem... Elvégre én a családi orvosuk vagyok, évek óta kezelem a családot, jobban ismerem, mint bárki. De nem tett semmi megjegyzést, nem mondott semmit. Csak rákérdezett a részletekre meg azokra a dolgokra, amiket elfelejtettem mondani. Bizarr...

– Az – mondta McFay. – Szerintem készül valamire.

– Szerintem is. Azt persze mondanom sem kell, hogy az újságokban töviről hegyre benne volt az egész história, „Nászéjszakáján halt meg a tajpan”, meg ilyen címekkel. Elhoztam az összes kivágást, meg még ezt is. – Hoag egy borítékot nyújtott át. Tess Struan kézírásával volt megcímezve: „*Mr. J. McFaynek, tulajdon kezébe.*” – Mielőtt megkérdezi: nem tudom, mi van benne. A nagyasszony csak annyit mondott, hogy amint megérkezem, adjam oda magának.

McFay az asztalra tette a levelet. – És maga miért jött vissza?

– Mielőtt elfelejtem: történt még valami. A temetésen megjelent az öreg Brock meg az a másik mákvirág, Sir Morgan, a fia is.

– Hogyhogy? Hívatlanul?

– Képzelterhet! Elmondom, hogyan történt. Tess úgy rendelkezett, hogy a koporsót a *China Cloud* vigye ki a tengerre. Ágyútalpon vitték végig a sétányon. Negyven vendég volt meghíva a hajóra, a kormányzó, az összes előkelőségek, Sir Vincent-Sindery admirális, Skaffer tábornok, az új ázsiai főparancsnok, az összes tajpan és Gordon Csen. Újságíró egy szál se. Abban a percben, mikor a *China Cloud* leállt Sekh-Ó magasságában, és már majdnem megkezdődött a szertartás, előbukkant a *Hunting Witch* és rajta az öreg Brock meg Morgan Brock. Ott állt néhány kábelnyire tőlünk, félárbocra engedett zászlóval, öreg Brock meg Morgan a tatfedélzeten teljes gyászban, cylinderben, zsabós ingben, és amikor a koporsót a tengerbe lökték, a nyomorult díszlövéseket adatott le az ágyúiból és pezsgőt bontott. Mindenki hallotta, ahogy pukkannak a dugók. Pezsgőt bontottak, pohárköszöntőt mondtak, az üveget meg a poharakat a tengerbe dobták, megemelték a cylinderüket és nagy fennen elvitorláztak.

– Nyomorultak! Mocskos nyomorultak!

– Azok! Később ugyan azt mondták, hogy csak megadták a végtisztességet a szegény fiúnak. A kormányzó ott állt Tess mellett.

Azt mondta, Tess egy szót sem szólt, állt, mint aki karót nyelt, csak fújt egyet, de a kormányzó szerint ezt is úgy csinálta, hogy benne a vér is megfagyott... Ismeri ezt az érzést... Ja, majdnem elfelejtettem, Gornt is ott volt Brockék hajóján.

– Maureen azt mondja, átveszi az itteni Brock-irodát.

– Igen. Ennek ellenére azt hiszem, rendes fiatalember. Ennek ellenére. Azt mondta, muszáj volt fölmennie a *Hunting Witchre*, és... Jaj, Istenem, Maureenról csaknem elfeledkeztem! Jamie, maga egy mázlista!

– Köszönöm.

– Nagyon szerencsés ember! – Hoag kezet nyújtott. – Gratulálok!

– Köszönöm. – Jamie színlelt örömmel, de belül dühöngve kezet rázott Hoaggal. – Azt hittük... azt hittem, Tess az. Távcsővel néztem, de így sötétben, bebugyolálva könnyű volt őket összetéveszteni.

– Ugyan már! Nem is hasonlít rá!

– Tudom – felelte McFay –, de körülbelül egyforma magasak, és ugyanúgy állt, mint Tess, tudja, olyan mereven, mint aki nyársat nyelt.

Hoag összeráncolta a homlokát, aztán felmordult: – Bennem ez egyszer sem merült fel, de most, hogy így mondja, lehet benne valami... Bár Maureen legalább tíz-tizenöt évvel fiatalabb Tessnél. De ezzel a vörösarna hajával meg ezzel a sziporkázó személyiségével... Ég és föld.

– Az egekre, hagyja már abba, ezt én is tudom, de össze lehetett téveszteni.

– Maga szerencsés ember. – Hoag megborzongott. – Elhiheti, nem nagyon örültem volna, ha Tess-szel kell jönnöm, de ez a maga Maureenja remek lány. Azt mondja, megírta magának, hogy jön.

– Meg, de azt, hogy Hongkongba érkezik, nem ide. És hogy mikor, azt nem.

– Nyilván nem volt rá ideje, mert alighogy megérkezett, a *Prancing Cloud* már indult is. – Hoag röhincselni kezdett. – Ha nem akarja elveszteni, jobb, ha szemmel tartja. Gornt egészen odavolt.

McFay elvörösödött, akaratlanul is féltékeny lett. – Köszönöm a tanácsot. Tess és a gyerekei hogy vannak? Találkozott velük?

– Igen. Mindannyian egészségesek, bár Duncan megint nagyon meg van fázva. Ott voltak mind a temetésen... Duncan igyekezett

férfiasan viselkedni, Eliza és Ronalda zokogott, Tess le volt fátyolozva, sűrű fátyollal... Mindenki tudta, hogy Malcolm halála egy korszak végét jelenti. Dirk egyenes ági leszármazottai már mind meghaltak, kivéve Duncant, és ő még évekig nem léphet az örökébe, mert még csak tízéves. Ez nem sok jót jelent a Nemes Háznak. Hongkongban mindenki azt beszéli, hogy Brockék be fogják kebeleezni.

– Nem létezik! – McFay megpróbálta meggyőződésteli hangon mondani. – Az új tajpan Robb Struannak, Dirk féltestvérének valamelyik leszármazottja lesz, az egyik fia vagy unokája.

– Gondolom, jól tudja, de azért ez nem ugyanaz. Rettenetes ez a dolog Malcolmmal... Ő volt Tess minden reménye. Amíg Hongkongban voltam, egész idő alatt az itteni temetés járt a fejemben... Hogy milyen fölösleges volt. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha örökre elfelejtjük. Malcolmot ott temették el, Sekh-Ónál.

– Bárcsak úgy lett volna, ahogy Sir William és mi, többiek akartuk.
– McFay megborzongott. – Mi megtettünk minden tőlünk telhetőt. De most mondja már végre, miért jött vissza?

Hoag felállt. – Tess megkért, hogy hozzak el egy levelet MacStruannak, magának meg... meg Angélique-nek. – Látta, milyen szemekkel néz rá McFay. – Nem tudom, mi van bennük.

– Ugyan már, az ég szerelmére!

– Tess megkért, hogy adjak át Angélique-nek egy levelet, és kész.

– Ismerem magát!

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha rögtön megyek is hozzá – mondta bosszúsan Hoag. – Nyilván ő is kíváncsi a...

– Üljön már le! Miféle levelekről van szó, az ég áldja meg!

– Fogalmam sincs, mi...

– Engem kíméljen meg ettől. Miféle levelekről van szó?

Hoag rövid ideig habozott, aztán kifakadt. – Ha megesküszik az édesanyja életére, akkor elmondom.

– Esküszöm!

Hoag leült: – Tess csak annyit mondott: „Adja oda ezt a levelet annak a nőnek, utána várjon körülbelül egy hetet, aztán adja át a másikat.” Összesen hármat adott. Esküszöm az élő Istenre, fogalmam sincs, mi van bennük.

– Egy hétig? Szóval amíg ki nem derül, hogy terhes-e vagy sem? A két levél egyikét, *eh?* Egyet írt arra az esetre, ha várandós, a másikat arra, ha nem?

– Ez tizenegyedik lesz. Ez lesz az első nap, de akkor még nem lehet mégmondani, legalább két hetet várni kell, de a legbiztosabb az, ha kivárunk egy teljes hónapot, megvárjuk, hogy megjön-e a havija vagy sem. Lehet, hogy késik... Angelique-nél ez elég valószínű, szerencsétlen annyi rémes dolgon ment keresztül... Tess azt mondta, hogy amíg nem vagyok biztos a dologban, várjak. – Hoag nagyot fújt. – Tessék, most már mindent tud.

– Tess azt kérte magától, hogy amíg meg nem vizsgálja, várjon a levéllel?

– Igen, amíg meg nem bizonyosodom.

– Ezek szerint akkor jól gondoltam: az egyik levél arra az esetre íródott, ha várandós, a másik arra az esetre, ha nem.

– Igen.

– És kinek mondta még el? – McFay szeme szinte belefúródott Hoagba.

– Senkinek.

– Kinek?

– Menjen a pokolba! – kiáltott fel Hoag, aztán kiköpött. – Gorntnak!

– Jézusom! Pont neki?

– Nem tudom, de valahogy volt egy olyan érzésem, hogy már amúgy is tudja. Ugyanarra a következtetésre jutott, amire maga... amire szerintem mindenki, szerintem teljesen nyilvánvaló, hogy miért jöttem vissza... Én meg is mondtam ezt Tessnek, de nem szólt semmit, csak nézett rám azzal a szürke szemével. Magának könnyű, Jamie – füstölgött Hoag. – Magának meg ezeknek a Gornt-féléknek könnyű, maguk erősek, hozzá vannak szokva, hogy az üzleti életben legtöbbször hazudniuk kell, de mi, orvosok nem vagyunk jók ebben. – Hoagot nagyon dühítette, hogy képtelen volt titkot tartani. Nagyot fújt. – Ennyi idő után már nem változik meg az ember. Tess azt mondta, mondjam meg Sir Williamnek, miért jöttem vissza, szóljak Albertnek is meg magának, de másnak ne.

– Jól van, ne izguljon! Jokohamában nem lesz egyetlen ember sem, aki ne tudná, miért jött vissza. Kinek hozott még levelet Tessről?

- Hát... Sir Williamnek.
- Kinek, az ég szerelmére!
- Mennyeinek... Skye-nak.

Hoag nyugalmat erőltetve magára, átnyújtotta Angelique-nek a Nemes Ház csopjával lepecsételt levelet. Mióta McFay megmondta neki, ki érkezett a *Prancing Clouddal*, Angelique gyomra olyan volt, mint a kő. Még akkor sem nyugodott meg, mikor Vargas közölte vele, hogy az asszony nem Tess Struan, hanem Mr. McFay jegyese. Nem nyugtatta meg Hoag elhadart, összevissza beszámolója sem. A borítékon rondírással állt a címzés: „*Angelique Richaud-nak, saját kezébe.*”

– Olvassa el, amíg itt vagyok – mondta Hoag, akit aggasztott Angelique hirtelen elvörösödése.

– Arra gondol, hogy esetleg elájulok? – kérdezte Angelique éles hangon. A magas támlájú székben ült a kandallónál, Malcolm székében, amelyet az Albert MacStruan számára kiürített irodából hozatott át.

– Arra gondolok, hogy esetleg szeretné megbeszélni valakivel – felelte barátságosan Hoag. – Én a barátja vagyok, és ugyanakkor orvos is.

– Ez a levél rosszul van címezve. Mrs. Angelique Struannak vagy Mrs. Malcolm Struannak kellett volna címezni. – Angelique bizonytalan mozdulattal visszaadta a levelet.

– Tess előre megmondta, hogy ezt fogja tenni.

– Ha ennyire okos, akkor miért nem címezte rendesen?

– Neki most ugyanolyan nehéz, mint magának. Ő a fiát veszítette el. Legyen megértő, Angelique.

– Megértő? Én? Maga az ő oldalán áll, magát Struanék fizetik.

– Az igaz, hogy ők fizetnek, én viszont mindig a legjobb meggyőződésem szerint cselekszem, és azt nem lehet megvásárolni. – Hoag leült. A szoba meleg volt, nőies, a hangulat feszült. Hoag látta, hogy Angelique nyakán lüktetni kezd egy ér, ujjai meg-megrándulnak. – Én csak azért segítettem magának meg Malcolmnak, mert úgy gondoltam, ez a leghelyesebb. És csak

magának mondom: Hongkongban bejelentettem, a Nemes Ház számára ez az utolsó cselekedetem.

Angelique mehökkent: – Ezt miért tette?

Hoag furcsán elmosolyodott. – Visszamegyek Indiába, megpróbálom megtalálni, amit elvesztettem. Amint tudok, indulok.

Angelique előrehajolt és megérintette Hoag kezét. – Bocsásson meg, bocsássa meg, amit mondtam, tévedtem, ne haragudjon. Egyszerűen csak... Bocsásson meg.

– Nincs miért megbocsátani. Ne felejtse el, hogy orvos vagyok. Én igazán tudom, micsoda feszültség munkál magában. Rosszabbra számítottam. – Feltörte a pecsétet és kibontotta a borítékot. – Tess mondta, hogy tegyem ezt. – A borítékban egy másik boríték volt, amelyen csak egyetlen szó állt: *Angelique*. – Egy kis kompromisszum, *eh?* Én javasoltam.

– Maga?

– Én.

– És tudja, mi áll a levélben?

– Nem, esküszöm. Akarja, hogy elmenjek?

Angelique tekintete a borítékra merevült. Egy perc múlva megrázta fejét. Hoag felállt, odament az ablakhoz, hogy Angelique nyugodtan tudjon olvasni. Félrehúzta a függönyt, kalapáló szívvel bámult ki az éjszakába. Angelique némi tétovázás után felbontotta a borítékot. Megszólítás nem volt, név sem.

Nem tudom megbocsátani, amit a fiammal művelt.

Meg vagyok róla győződve, hogy apja felbujtására és bátorítására kivetette a hálóját a fiamra, hogy valamiképpen elvetesse magát vele. Meg vagyok győződve róla, hogy a fiammal kötött „házassága” érvénytelen. Meg vagyok róla győződve, hogy ez a házasság csak siettette Malcolm halálát. Erre utal a halotti bizonyítvány is. Ebben az ügyben a Struan ügyvédei már fogalmazzák a beadványt, hogy az ügyet a Hongkongi Legfelsőbb Bíróság elé terjesszék. Ezen az sem változtat, ha várandós a fiamtól: a gyereket törvénytelennek fogjuk nyilváníttatni.

Nem tudok önnek eléggé hálás lenni azért a felbecsülhetetlen értékű információért, amelyet az ön ösztönzésére egy közös

ismerősünk juttatott el hozzám.

Amennyiben a közös ismerősünk által szolgáltatott adatok helytállónak bizonyulnak – és meggyőződésem szerint így lesz –, én és a Nemes Ház adósai vagyunk önnek és ennek az illetőnek. Az, hogy ő megnevezte az árat, nem tartozik önre; ön nem kért semmit, és nem is kap semmit. Ezzel szemben a fiam emléke és mindaz, amit ön a Struan jövőjéért tett, megfontolást érdemel.

Hogyan oldjam f el ezt a patthelyzetet?

A megoldást – már ha létezik – nekünk, asszonyoknak kell megtalálnunk.

Először is arra kérem, fogadja el Hoag doktort. Engedje meg neki, hogy a megfelelő időben megvizsgálhassa s megállapíthassa, várandós-e vagy sem. Természetesen Babcott doktort vagy bármelyik más orvost is felkérheti, hogy működjön közre a' diagnózis megállapításánál.

Másodszor: a biztonság kedvéért várjuk ki a második hónapot, azután folytathatjuk a dolgokat. Addigra a beadványunk is eljut a bírói meghallgatásig. Ezt nem fenyegetésnek szánom, csupán mint tényt említem. Akkorra a közös ismerősünk által szolgáltatott információ hatása már érezhető lesz. Egyelőre nem is látom, hogyan ne működhethetne. Az, hogy ön vette rá, hogy keressen fel engem, mint mondtam, mind engem, mind a Nemes Házat lekötelezett.

Lehet, hogy addigra Isten segedelmével ez a patthelyzet is feloldódik.

Tess Struan, Hongkong, 1862. december 30.

Angelique hirtelen nem tudta, mit gondoljon. Győztem vagy vesztettem? Tess Struan most ígért valamit vagy sem? Olajágot lenget? Törvényszéket emleget? Eszébe jutottak Skye szavai, hogy milyen könnyen kiforgathatják mindenéből. Patthelyzet? Megoldás? Nem azt jelenti ez, hogy mégiscsak nyert, ha csak részgyőzelmet aratott is?

Edward! Majd Edward megmondja, talán már ma... vagy holnap. És Skye is olyan okos. Ő tudni fogja, nagyon remélem, hogy tudni fogja.

Felnézett, látta, hogy Hoag figyel: – Jaj, bocsásson meg, el is feledkeztem magáról... – Kábultan összehajtogatta és ruhája ujjába dugta a levelet. – Biztos inna valamit. Csengetek Ah Szonak, de... – elakadt a hangja, keze remegni kezdett, arca elfehéredett, szeme kerekre tágult.

– Mit írt? – kérdezte könnyedén Hoag.

– Semmi különösét, csak annyit, hogy várjuk meg, amíg... – Angelique elhallgatott, tekintete a semmibe révedt.

– Meddig? – kérdezte Hoag. Nem mutatta aggodalmát.

Angelique-nek még mindig a levél szavai dörömböltek a fejében. Törvénytelen... Törvénytelen gyermeket emleget, mikor a brit törvények szerint törvényes házasok vagyunk...

– Azt mondja, várjuk meg, míg meg nem bizonyosodunk róla, mármint maga meg én... hogy várandós vagyok-e Malcolmtól vagy sem. Meg akar bizonyosodni róla. Ezt akarja.

– És aztán?

– Azt nem írja. Azt akarja, hogy várjuk meg. Célozgat halványan, azt hiszem, valami olyasmire, hogy esetleg békét köthetünk, van valamilyen megoldás... – Angelique hangja megtelt gyűlölettel. – Remélem, békét kötünk, nagyon remélem, mert ha nem... A Szűzanyára esküszöm, én vagyok Malcolm Struan özvegye, és ezt senki, sem ember, sem bíróság, de még ez az átkozott Tess Struan sem veheti el tőlem!

Hoag próbálta nyugtatni. – Szerintünk is maga az. De előbb próbáljon lehiggadni. Ha összetörik, veszít. Bármilyen legyen is az igazság. Szedje...

Bevágódott az ajtó, Ah Szo csámpázott be. – Tajtaj úrnő!

– Ajíjje! – tüzelt Angelique. – Takarodj ki! Miért nem kopogsz?

Ah Szo megvetette a lábát, titkon örült, hogy az idegen ördögasszony kijött a sodrából és arcot vesztett. – Üzenet én ad hallod-e. Üzenet tajtaj úrnő!

– Miféle üzenet?

Ah Szo egy kis borítékot nyomott Angelique kezébe, felhúzta az orrát, és kiment. Gornt kézírása. Angelique-ből egy pillanat alatt elszállt a düh. A borítékban egy dombornyomású kártya volt, rajta két betű: *E. G.* A hátoldalán lévő üzenet így szólt: *„Legszívélyesebb üdvözlés. Hongkongban nagyon érdekes dolgok történtek.*

Felkereshetném holnap délelőtt? Legalázatosabb szolgája, Edward Gornt."

Angelique-re hirtelen megint egyszerre zuhant rá minden, de erősnek, eltökéltnek, tettere késznek érezte magát. – Igaza van, doktor úr, nem fogok összetörni. Esküszöm magának, hogy nem fogok. Maga nagyon jó barátom, és most már semmi bajom. Nem is érdemes többet erről a nőről beszélgetnünk. – Rámosolygott Hoagra, aki látta, hogy ez a mosoly már őszinte, egészséges mosoly – és újabb veszélyeket jelez. – Várunk. Majd meglátjuk, mit hoz a jövő. Ne aggódjon, ha nem érzem jól magam, azonnal szólok. – Angelique felállt, kétfelől megcsókolta Hoagot. – Még egyszer köszönöm, kedves barátom. Átjön Szergejevhez vacsorára?

– Lehet, még nem tudom. Kissé fáradt vagyok. – Hoag elkészönt és elment.

Angelique még egyszer átfutotta a levélkét. Milyen körültekintő ez az Edward, ez is jó jel, gondolta. Gondolt arra az esetre is, ha valaki más kezébe jutna ez a levélke – akkor sem árul el semmit. Jó ez a szó: „érdekes”... És ez a legalázatosabb szolgája... ezt is jól választotta meg.

Mit csináljak? Felöltözöm a vacsorához. Összegyűjtöm a szövetségeseimet. Magamhoz láncolom őket. Beindítom a tervemet. Jokohamát bevehetetlen erőddé alakítom, az a nő nem fog tudni ide betörni.

– Ne törődj most azzal, hogy a gajdzsin katonák keresnek, Hiraga, és Akimotót felejtse el – mondta Kacumata; nagyon bosszantotta a terv megvalósítása elé került váratlan akadály. – Hárman elegen vagyunk. Holnap támadunk. Felgyűjtjük a templomot, elsüllyesztjük a hajót. Takeda, tiéd a templom.

– Örömmel, szenszei, de miért nem hajtjuk végre Ori tervét is, miért nem gyűjtjük fel Jokohamát? Hiragának igaza van, hagyjuk a hajót a csudába – mondta Takeda. Végtére is Hiraga a csósúi vezető, gondolta, és a bölcs ember a visszavonulásra is gondol. – Hiragának igaza van, hogy ilyen időben, ilyen szélben és hullámvészében nehéz volna észrevétlenül megközelíteni a hajót. Miért

nem hajtuk végre inkább Ori tervét, miért nem perzseljük fel az egész gajdzsinfészket?

– Ori tervének végrehajtásához idő kell – válaszolta Hiraga –, és déli szél. Szerintem is jobb ez a terv. De várunk kellene vele.

– Nem várunk! – mondta Kacumata nyersen. – Ha elég bátrak vagyunk, mindkettőt végre tudjuk hajtani. Sisi bátorsággal.

– Hárman kevesen vagyunk hozzá – mondta Hiraga –, és bárhogy is döntünk, a holnap már a nyakunkon van. Ha a kolóniát akarjuk felgyújtani, a gyújtóbombák elhelyezéséhez legalább három nap kell. Szerintem nem bölcs dolog ez a nagy sietség.

Takarókba burkolózva ült, alattuk – egy ágyékkötőtől eltekintve – meztelen volt: a szolgálólányok most szárogatták a ruháját, amely a nedves alagútban teljesen átázott. A kis házban hideg volt, a szél füttyülve tódult be a sódzsi résein, minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne remegjen. Nehezeére esett az összpontosítás. Még mindig nem értette, miért keresik a katonák. Abban a pillanatban, amint ideért, Kacumata megkérte Raikót: azonnal küldjön kémeket a kolóniára, tudják meg, mi történt. Nyomban ezután azt is megtervezték, hogyan szöknek el a Három Pontyból, ha a keresők Josivarába is bejárnának. Kacumata szakét töltött magának. A haragtól megfeszültek már amúgy is éles vonásai, még veszedelmesebbnek látszott. – Véleményem szerint holnap támadnunk kellene, Hiraga.

– Az én véleményem szerint – mondta hasonló határozottsággal Hiraga – akkor kellene lépnünk, amikor van esélyünk a sikerre. Előbb nem. Magad is mindig ezt tanácsolod. Takeda, neked mi a véleményed?

– Először azt szeretném tudni, hogy mi a terved? Te jobban ismered a célpontot, mint bármelyikünk. Te mit tennél?

Hiraga belekortyolt a forró teába, összébb húzta magán a takarót, s úgy tett, mintha gondolkozna; örült, hogy Takeda láthatólag felé hajlik.

– Ha ugyanúgy járhatnék a kolónián, mint eddig, akkor Akimotóval három nap alatt elhelyezném a gyújtóbombákat... Négyet már elkészítettem és elrejtettem a faluban, abban a házban, ahol lakom. De legalább hat kellene, nyolc volna a legjobb. Egyet-egyét tennénk az emeletes épületekbe, mindkettő jórészt fából készült, a legutóbbi

földrengéskor majdnem le is égtek. Aztán tennék még a gajdzsin vezető házába, az azzal szomszédos házba, hármat-négyet Drunk Townba, egyet-egyet mindegyik templomba. A kavarodásban aztán a csónakkal könnyen átszökhetünk Jedóba.

– És ez mennyi időt venne igénybe? – kérdezte Kacumata még nyersebben. – Hány napot? Most nem tudsz úgy közlekedni a kolónián, mint eddig.

– Amint megtudom, miért keresnek a katonák, megmondom – válaszolta kurtán Hiraga. Kacumata mellett ott heverték a kardjai, az övé is kéznyújtásnyira. Abban a pillanatban, amint megérkezett, szólt Raikónak, hogy hozza elő a kardjait, amelyeket kérésére elrejtett: arra számított, hogy esetleg hirtelen kell menekülniük. – Takeda?

– Szerintem az volna a legjobb, ha várnánk, míg meg nem tudjuk, miről van szó. Aztán megbeszélhetjük a végső tervet, szenszei. De én amondó volnék, tegyük azt, amit Hiraga javasol.

– Holnap kell támadnunk. Ez a végleges terv.

Hiraga immár kissé lehiggadva, kivetett egy csalit.

– Az volna a legjobb, ha mindkettőt végre tudnánk hajtani, ha fel tudnánk gyújtani a települést és el tudnánk süllyeszteni egy hajót – mondta, hogy megnyugtassa Kacumatát. – Ha gondosan megtervezzük, meg lehet csinálni, de több emberre volna szükség. Nem sokkal többre, de kellene egypár, szenszei – tette hozzá a tiszteletteljes megszólítást, amit eddig elkerült; tovább akart hízelegni Kacumatának: – Jedóból ide tudunk hozni három embert. Takeda elmehet értük, őt nem ismerik, három-négy nap múlva itt lehet velük. Engem ismernek, én a támadásig nem mozdulhatok. A hajó ellen te vezetsz minket... A többieknek viszont én mondom meg, hová tegyék a gyújtóbombákat.

– Ez jó terv, szenszei – mondta Takeda, aki reálisnak látta, hogy csónakkal el tudnak menekülni; sose volt kedve egy öngyilkos merénylethez. – Elmegyek Jedóba. Hozok embereket.

Elfognának, gondolta Kacumata. Egy pillanatra összeszorította az ajkát. – Még sose jártál Jedóban, nem ismered az utcákat, fogalmad sincs, merre kell menni. Elfognának. – Kacumata már csaknem felrobbant a dühtől, legszívesebben egyedül vágott volna bele, de

tudta: szüksége van erre a két emberre, sőt még másokra is, s tudta azt is, hogy egyetértés nélkül nem jutnak semmire.

A sódzsin árnyalakok rajzolódtak ki.

– Kacumata-szama! – Raiko volt az. – Van velem egy szolgálólány is.

– Gyere be, kérlek. – Látva, hogy tényleg Raiko az, megnyugodtak. Raiko meghajolt, a szolgálólány szintén; a három férfi viszonzta a meghajlást.

– Mondd el nekik, Cuki-csan – szólt a szolgálólányra Raiko.

– A sója házában jártam, nagyurak. A sója azt mondta, Akimoto-szamát elvitték a gajdzsin vezetőhöz, majd onnan nem sokkal később a börtönükbe. Majd csak reggelinél lehet vele beszélni, valamelyik emberünk viszi neki. Akkor majd többet tudunk.

– Helyes. Megverték? – kérdezte Kacumata.

– Nem, nagyúr.

– Biztos?

– A sóját is meglepte, nagyúr. Akimoto-szama fütyörészett és énekelt, úgy tett, mintha valami dalt énekemé, de azt énekelte: valaki elárult valakit.

Hiraga komoran megszólalt: – A faluban is ezt kiabálta. Mit mondott még a sója?

– A sója azt mondta, bocsánatot kér, de még nem tudja, miért keresnek a katonák. Mindenütt örök állnak. Amint megtudja az okot, üzen.

– Köszönöm, Cuki-szan – mondta Raiko, és intett a lánynak, hogy elmehet.

– Ha nem verték meg – mondta Kacumata –, akkor nyilván azért nem verték, mert így is elmondta, amire kíváncsiak voltak. Börtönbe meg azért zárták, hogy tőlem megvédjék.

– Akimoto semmit sem mond nekik – jelentette ki Hiraga, de gondolatban messze járt: ki lehet az áruló? Szeme Raikóra villant.

– Lehet, hogy ki tudom deríteni – mondta Raiko. – Várok egy gajdzsin vendéget, bármely pillanatban megérkezhet. Ő talán tudja, de ha nem, akkor biztosan meg tudja tudakolni.

Poncin kényszeredett mosollyal lépett be a szobába. – Jó estét, Raiko-szama – mondta; undorral töltötte el saját gyengesége. Az asszony hűvösen köszöntötte és teával kínálta. Miután a teát megitták, Poncin egy kis pénzeszacskót nyújtott át Raikónak. – Tessék megint fizetés, kérlek, bocsáss meg, de ez most kevesebb.

– Barátok között egy kis várakozásban nincs semmi rossz, Furanszu-szan – válaszolta kissé idegesen Raiko. Tenyerén titkon mérlegelve a pénzeszacskó súlyát, elégedetten tapasztalta, hogy az összeg elegendő – legalábbis egyelőre, és hogy az első fontos témát elintézték. Némi hallgatás után, hogy a vendégek esetében oly fontos nyomást továbbra is fenntartsa, hozzátette: – Barátok között egy kis várakozás még helyénvaló, de a sok már egyáltalán nem.

– Ígérek többet, egy nap vagy kettő.

– Nagyon sajnálom, hogy elmaradtál a fizetéssel.

Poncin tétovázott, aztán lehúzta arany pecsétgyűrűjét. – Tessék.

– Erre nincs szükség – mondta Raiko. – Ha gondolod, feloldozom Hinodét, elengedem és akkor...

– Ne. Kérlek, ne... Hallgass meg, kérlek, hoztam híreket...

Poncin nem érezte valami jól magát: zavarta a hűvös fogadtatás, a feje megfájdult a Josival folytatott beszélgetés során, és ez a fejfájás még mindig nem múlt el. Angelique miatt is ideges volt, és amiatt is, hogy Tess Struan nem volt ott a *Prancing Cloud* fedélzetén, pedig az jelentősen megkönnyítette volna a dolgokat: nem akart Hongkongra menni, itt akart Tess Struannal tárgyalni, nem a Nemes Ház barlangjában. Még mindig Angelique az egyetlen esélyed, mondogatta újra meg újra bensejében egy hang.

Seratarad ismét konzultált Kettererrel és Aylesburyvel, de még Skye-jal is a házasság érvényességéről. Skye erősködött, hogy a szertartás a bíróság előtt is megáll. „Hongkongban? Ebben én nem vagyok olyan biztos” – vigyorgott gúnyosan Ketterer. Sokan osztották véleményét. Aylesbury, noha mint magánember érvényesnek tekintette a házasságot, azt mondta: „Túl sok errefelé a megbízhatatlan alak. Az itteni bírák nem olyanok, mint Londonban... Ezek gyarmati tisztviselők, korruptak, kéz kezét mos alapon működnek. Néhány ezüsttael megingatja őket. Ne feledjük, hogy a Struan cég a Nemes Ház...”

Raiko közelebb hajolt Poncinhez. – Miféle híreid vannak, Furanszu-szan?

– Ritka híreim. – Most vagy soha, gondolta Poncin. Most kell dűlőre jutnom Raikóval és Hinodével. – Titkok. Josi titokban találkozott gajdzsinokkal.

– *Szo ka!* – Raiko hirtelen csupa fül lett. – Folytasd, Furanszu-szama.

Poncin részletesen elmesélte, mi történt. Az asszony lélegzet-visszafojtva hallgatta, mikor pedig Poncin közölte, hogy Josi Hiragát követeli, elsápadt. Poncin izgalma ugyanakkor eloszlott, bekattintotta a csapdát: – Hiraga neked barátod?

– Nem, szó sincs róla, egy barátnőm vendége – mondta sietve Raiko, és legyezgetni kezdte magát. Kis híján táncra perdült örömeiben, hogy ilyen csodálatos értesüléseket tud majd továbbítani a sójának és a Gjokojamának, mindkettőt örökre lekötelezi. Na és persze Meikint. Jaj, Meikin, futott át rajta a gondolat, vajon meddig élsz még? Roppant sajnálatos, de így vagy úgy fizetned kell. Josi nagyon kedvelte Koikót... de hisz ezt te is tudod. Nekem pedig valahogy meg kellene szabadulnom Hiragától, Kacumatától és a másik kettőtől... Túlságosan veszélyesek lettek.

Elgondolkoztában is érzékelte, hogy Poncin hangja megváltozik. – Szóval Hiraga mama-szán barátnőd vendége Josivarában? Hiraga most barátnődnél, *neh?*

Raiko rögtön kapcsolt. – Én nem tudom, merre jár, szerintem most is a kolónián van, mint rendszeren. Josi nagyúr keresi? Miért?

– Mert Hiraga sisi. – Poncin most először ejtette ki ezt a szót. – És mert megölt daimjót, Utani daimjót. És másokat is.

Raiko nem mutatta félelmét. – Rettenetes. Azt mondod, sisi? Már hallottam róluk. Megkérdezhetem...

– Hiraga eltűnt, Raiko. Nincs kolónián. Sok katonák keresik. Elment, keresik minden helyen. Elment.

– *Ííí!* Eltűnt? Katonák? Hová tűnt?

– Ide. Barátnődhöz. Hol van barátnőd?

– Kérlek, bocsáss meg, de nem hiszem, hogy ott lenne – mondta Raiko őszintén, és együttérzően csóválva fejét. – Valószínűleg figyelmeztették, és elmenekült Kanagavába vagy valami ilyen helyre.

Bocsáss meg, régi barátom, de az ilyen kérdéseket jobb nem feltenni. A híreid viszont nagyon érdekesek. Vannak még?

Poncin sóhajtott: tudta, hogy egyelőre kénytelen az asszonyra hagyatkozni. – Josi szamurájok jönnek holnap Hiragáért. – Már nem félt, mert tudta, elég egyetlen szót szólnia egy japán vagy brit járőrnek, és a Három Ponty Fogadót porig rombolják – persze csak azután, hogy Hinodét biztonságba helyezte. – Ha gajdzsinok holnap nem kapják meg Hiraga, sok baj, Raiko. Baj gajdzsinoknak, baj Josivarának, mindenkinek. – Poncin hangja megremegtette Raikót. – Lehet gajdzsinok küldenek végrehajtót ide, mindenhova.

– Akkor...? – kérdezte az asszony. Felső ajka fölött parányi izzadságcseppek gyöngyöztek, rettenetesen félt, minden másról elfeledkezett.

– Nekem van ötlet. Ha te... Bocsáss meg – mondta negédesen Poncin. – Ha te barátnőd elbújtat Hiraga néhány napra titokban, titkos helyen, és te megfelelő időben odaadod Hiragát gajdzsin vezetőnek... Lehet kapsz sok pénzt, elég neked és Hinodének, *neh?* – Figyelte az asszonyt, aki megpróbált faarccal nézni rá. – Vagy te embereid adják Hiragát Josinak. Hiraga sisi, értékes, ér többet, mint fülbevaló – mondta Poncin. Raiko megborzongott. – Sisi értékes, *neh?*

Mikor a szívverése lelassult annyira, hogy úgy érezte, ha megszólal, nem fog remegni a hangja, Raiko magára kényszerítette legbájosabb mosolyát; meggyőződése volt, hogy Hiraga itt bujkál valahol, következésképp ha provokálják, mind őt, mind a Három Pontyot halálos veszedelembé sodorhatja. – Megkérdezem a barátnőmet, látta-e vagy tudja-e, hol van, aztán majd beszélünk – mondta suttogva, mint egy összeesküvő; már eldöntötte, hogy a lehető legsürgősebben eltávolít minden sisit az életéből. Lehetőleg még ma este. – Csodálatos ez az értesülés, roppant értékes, nyilván hoz valami hasznot, Furanszu-szan! – mondta, majd úgy folytatta, mint akinek csak akkor jut eszébe a gondolat: – Halljuk, hogy ma este egy gajdzsin hölgy érkezett Hongkongból. Ő a tajpan híres anyja?

– *Eh?* Nem – felelte szórakozottan Poncin. – Nem, ő egy kereskedőnek lesz feleség. Miért?

– És nem valamelyik régi vendégünk ez a kereskedő, kedves barátom?

– Nem, azt hiszem jár Zamatos Örömök Fogadójába egy éve, talán több, Jamie McFay.

– Dzsemi-szan? Struan Dzsemi-szan? – Ííí, ezt azonnal el kell mondani Neminek. Fel kell készülnie rá, hogy bemutassák ennek a hölgynek, hogy meghajoljon előtte, üdvözlje és biztosítsa, hogy Dzsemi-szan nála szakértő kezekben van. Nagyon fontos, hogy a *nigo-szan* – a második hölgy, az ágyas – és az *oku-szan*, a feleség között jó legyen a kapcsolat a számlákat a feleség fizeti. Nemi nyilván meghívja majd, hogy látogasson el hozzájuk a Zamatos Örömök Kertjébe, Dzsemi házába, ííí, az nagyon jó volna, gondolta Raiko, akkor mi is megnézhetnénk magunknak a hölgyet. – Furanszu-szama, úgy hallom, hogy a gajdzsinok ma este bebörtönöztek egy japánt.

– Mi? Ezt nem tudom. Lehet később megtudom. Nem fontos. Most Hinodéről beszéljünk.

Raiko derűsen válaszolt: – Hinode már kérdezte, hogy meglátogatod-e ma este. Nagyon fog örülni, hogy itt vagy... Nagyon tisztel.

Poncinnek elszorult a szíve. Most, hogy Raikót sikerült megfognia, elhatározta, megkéri, mondja meg Hinodének, hogy felejtse el a sötétséggel kapcsolatos kikötését. De hirtelen visszarettent.

– Tessék?

– Semmi – dűnnyögte. – Megyek Hinodéhez.

Miután Poncin elment, Raiko ivott egy kis konyakot, hogy megnyugtassa magát, rágcsált egy kis illatos tealevelet, hogy elvegye a szeszes ital illatát, aztán idegesen átment a három sisihez, elmesélte nekik, hogy Josi Hiraga kiadatását követeli, és hogy holnap elküldi érte embereit. – Nagyon sajnálom, de az volna a legjobb, ha már ma este elmennétek. Itt nem vagytok biztonságban – mondta rettegve. – Kacumata-szama, ez a vendégem esküszik, hogy a végrehajtók és a gajdzsin katonák bármely pillanatban itt lehetnek, mindenütt keresik Hiragát.

A három férfi hallgatott. Josi tehát titokban megegyezett a gajdzsinokkal. – Köszönjük, Raiko-szan – mondta Kacumata. – Nagy

szolgálatot tettél nekünk. Lehet, hogy elmegyünk, lehet, hogy maradunk, így vagy úgy, de megkapod a jutalmad.

– Őszintén szólva azt hiszem, jobb volna, ha távoznátok és...

– Így vagy úgy – reccsent Kacumata hangja –, megkapod a jutalmadat. De előtte még megbeszéljük, hogyan oltalmazhatnánk meg a leghatékonyabban.

Raiko nem szívesen távozott, de meghajolt, köszönetet mondott Kacumatának, és kilépett a házból. Amikor már biztonságos távolságba ért, hangosan káromkodni kezdett. Szidta Kacumatát, szidta a sisiket, szidta Poncint, és ugyanakkor elhatározta, hogy egy megbízható küldönccel megüzeni Meikinnek, mit tudott meg Poncintól.

– Gyűjtsátok meg a lámpákat – rendelkezett Kacumata. Mikor Raiko távoztában kinyitotta az ajtót, a hirtelen támadt huzat csaknem az összeset eloltotta. – FigyeljeteK rám – mondta egészen halkán, nehogy valaki kihallgathassa őket. – Hiraga! Hozok még embereket, és három nap múlva visszajövök. Rejtőzz itt el, itt biztonságosabb, mint ha velem jönnél. Keress magadnak valamilyen új öltözetet, és rejtőzz el az alagútban. Ha okos vagy, nem történik bajod.

– Igen, szenszei!

– Három nap múlva felgyűjtjük Jokohamát, elsüllyesztjük a hajót, megölünk annyi gajdzsint, ahányat csak tudunk, aztán elszökünk. Hozok bakufu egyenruhákat. Takeda, te segítesz Hiragának a gyűjtogatásban. Mire visszajövök, be kell fejeznetek az előkészületeket.

– Azt hiszem, jobb volna, ha veled mehetnék, szenszei – mondta Takeda. – Fedezhetnék, ha esetleg észrevesznek vagy feltartóztatnak.

– Nem! Itt maradsz Hiragával. – Kacumata úgy érezte, hátráltatná Takeda; rendkívül kényelmetlenül érezte magát a josivarai palánkon belül. – Abban a pillanatban, amint felnyitják a sorompókat, megyek.

– Ez a legjobb terv. Szonnó-dzsói! – mondta Hiraga. Három nap egy egész élet, gondolta. Most, hogy Kacumata elmegy, nem lehet tudni, mi várható. Az biztos, hogy élve nem fognak el.

– Uram egek, Jamie! Oda nézzen! – mondta Syborodin.

McFay az ajtóra pillantott, ugyanígy az orosz követség fogadótermében álló-ülő húsz másik vendég. Egy pillanatra elhalkult a beszédzaj, majd ismét felerősödött: Angelique érkezett Aylesbury karján. Hosszú ujjú, egyszerű fekete ruhája még jobban kiemelte sápadtságát, de ugyanakkor a nyaka tökéletes ívét, keble duzzadozását és dereka karcsúságát is. A haja fel volt tűzve. Ékszert nem viselt, csupán egy vékony aranyláncot meg egy jeggyűrűt – Malcolm gyűrűjét már megszőkítették.

– Gyönyörű nő!

– Az – felelte McFay, majd az újabb mozgolódás láttán oldalra nézett. A terem másik feléből Maureen mosolygott rá; férfiak vették körül, köztük Pallidar. McFay visszamosolygott, tetszett neki a látvány. Még mindig nem tért teljesen magához a Maureen érkezése okozta döbbenetből, szinte még most sem tudta elgondolni, hogyan volt bátorsága nekivágni egyedül egy ilyen óriási útnak. Mi a fenét csináljak?

– Hihetetlen ez a hongkongi história, ez a temetés – mondta Syborodin.

– Ahogy mondja, Dmitri. Bármibe lefogadtam volna, hogy Tess ebbe sose megy bele. – Mi a fenére készül ez a Tess? – kérdezte magában újra. És mit írt Angelique-nek? Ezt még nem lehet megkérdezni. Angelique arcáról se lehet leolvasni a választ. A levél, amelyet ő kapott, nagyon meglepte.

Kedves Jamie!

Mr. Gornt részletesen beszámolt nekem, milyen jó barátja volt a fiamnak. Ezt teljes szívemből köszönöm. Ennek ellenére nem tudom elfelejteni, hogy nem hajtotta végre a kívánságaimat, s nem a cég érdekeinek megfelelően járt el: nem hívta fel eléggé fiam figyelmét a kötelességére, és nem vette rá, hogy kerülje azt a nőt; nem tudom megbocsátani, hogy segítette Malcolmot ebben az örültségben, noha – mint többször is kifejtettem – Malcolm még kiskorú volt, és bár névleg tajpan, a hivatalos beiktatásig nem gyakorolhatta jogkörét, mivel az – sajnos – átmenetileg rám hárult. Mr.Gornt úgy tájékoztatott, hogy ön önállósítani kívánja magát. Sok szerencsét kívánok és köszönöm hosszú éveken át tartó kitűnő szolgálatait. Üzleti

téren önnek a Struan sosem lesz ellensége. Mellékelek egy utalványt, amely Londonban ötezer guinea-re váltható. Kérem, adja át legjobb kívánságaimat a jegyesének, akinek megismerése örömömre szolgált.

Tess Struan

McFay szélesen elmosolyodott a rengeteg pénz gondolatára: ekkora tőkével már sokkal könnyebben manőverezhet, kényelmesen beindíthatja az üzletet, és megkönnyíti a sójával folytatott tárgyalásait is, bár hogy ez a vállalat Nakama nélkül hogyan fog prosperálni, arról még fogalma sem volt. Sajnálta Nakamát. És Tesst is. Tesst megértette – és nem a pénz miatt. Hirtelen észrevette, hogy Syborodin várakozólag nézi. – Tessék, Dmitri?

– Mondom: minden oka megvan a vigyorgásra. Ez a Maureen gyönyörű.

– Kicsoda? Ja igen, persze.

– És mi lesz Nemivel? – kérdezte Dmitri.

McFay ajkáról eltűnt a mosoly, nyugtalansága visszatért. – Hát ez bizony elég nagy gond, Dmitri. Üzentem neki, hogy ma este megyek hozzá.

– Tényleg?

– Igen, tényleg. Jóságos ég, nem is tudom... Amikor Maureen csak úgy, egyik pillanatról a másikra feltűnt... Nem mintha nem szeretném, de még mindig nem tértem magamhoz a döbbenettől.

– Hát ezt elhiszem, de azért ez kellemes döbbenet. Maga szerencsés ember. Nézze, mi elég régi cimborák vagyunk, azt hiszem, beszélhetünk őszintén egymással. Ha esetleg úgy dönt, hogy otthagyja Nemit... Szóval, hogy... Szóval ha lemondja, megkérhetném, hogy szóljon nekem? Nemi rendes lány, van humora és tűrhetően beszél angolul.

– Rendben van, de... – A Maureen körül álló férfiak felharsanó kacagása vontta magára McFay figyelmét. Aztán Angelique-re pillantott. – Elképesztően gyönyörű, ugye? – mondta. – Mármint Angelique.

Angelique és Aylesbury Szergejevet várta, hogy odalépjen hozzájuk. Angelique már korábban megtervezte ma esti öltözékét és frizuráját: arra számított, hogy Tess is itt lesz az estélyen, első

csataterükön. Jóllehet ellensége nem érkezett meg, mégis úgy döntött, hogy tartja magát az eredeti tervhez. A kívánt hatást így is elérte. Sokáig fontolgatta, viselje-e azt a jadegyűrűt, amelyet Malcolm Hongkongból rendelt neki, és amelyet a postahajó egy héttel Malcolm halála után hozott. Ha Tess itt lett volna, nem habozott volna felhúzni, de enélkül nem lett volna értelme.

Tulajdonképpen örülök, hogy nincs itt, gondolta most. Hála az égnek, hogy Vargas figyelmeztetett. Erre a találkozóra sokkal jobban fel kell készülnöm... Csak tudnám már, hordom-e szívem alatt Malcolm gyermekét. – Jó estét, Szergejev gróf – mondta kedves mosollyal. – Köszönöm, hogy meghívott.

– Ön nálunk mindig szívesen látott vendég. Ha ön itt van, az estély mindig remekül sikerül. Jó estét, Sir William. Azt hiszem, mindenkit ismernek, kivéve egy új vendéget. – A hirtelen támadt csendben minden szempár Szergejevre szegeződött. Szergejev tiszteletteljes mozdulattal intett a csodálói körében álló Maureen felé; Marlowe is ott legyeskedett már. – Miss Maureen Ross Edinburghból, Jamie McFay menyasszonya. Madame Angelique Struan.

Angelique már belépése pillanatában észrevette Maureent, abban a pillanatban tetőtől talpig alaposan szemügyre is vette, és úgy ítélte, nem igazi vetélytársa. Gorntot is észrevette, de a vele való találkozást későbbre halasztotta. – Isten hozta a világ legtávolabbi brit előőrsén, Mademoiselle Ross – mondta barátságosan; már latolgatta, mennyi idős lehet Maureen. – Jamie nagyon szerencsés ember.

– Köszönöm. – Abban a pillanatban, amint Angelique belépett a szobába, Maureen is alaposan megnézte magának. Látta, milyen szép, és bár ösztönösen rokonszenvesnek találta, nyomban látta, hogy veszélyes lehet. Szemét McFayre villanva látta, hogy McFay – ugyanúgy, ahogy a körülötte álló férfiak – leplezetlen ámulattal nézi Angelique-et. Készen állt a csatára. – Nagyon örülök, hogy megismerhettem, és rettenetesen sajnálom ezt a tragédiát... Mindenki egészen odavan. – Őszinte együttérzéssel odahajolt Angelique-hez, arcát arcához érintette. – Remélem, jó barátnők leszünk. – Mosoly. – Legyünk barátnők. Jamie is mondta, milyen remek barátja.

– Nagyon szívesen, Maureen... Ugye megengedi, hogy Maureenak szólítsam? Maga meg szólítson Angelique-nek – mondta mosolyogva Angelique: kihallotta Maureen Ross hangjából a figyelmeztetést: McFay magántulajdon, akivel nem lehet kacérkodni. – Én is nagyon örülnék, ha volna itt egy barátnőm. Volna kedve holnap egy közös teázáshoz?

– Igen, örülnék. Angelique... milyen szép név, és milyen szép ruha. – Túl komoly, mégis túlságosan jól szabott a gyászhoz.

– A magáé is az, ez a szín remekül illik a hajához. – Drága zöld selyem, de angol, nem párizsi, és ódivatú. Nem számít, ha a barátnőm lesz, gondolta Angelique, ezen könnyen segíthetünk. – Jamie nagyon jó barátja volt a férjemnek és nekem is sokat segített, mikor nagy szükségem volt rá. Maga nagyon szerencsés – mondta őszintén. – De hol van jóképű jegyese? Á, ott! – Angelique belekarolt Maureen Rossba; mindenki őket nézte, mindenki mosolyogva reagált a jelenetre. Angelique McFayhez vezette Maurent. – Vigyázzon, Jamie, a vak is látja, hogy ez a hölgy drága kincs... És Jokohamában csak úgy nyüzsögnek a kalózok.

A körülöttük állók nevettek. Angelique otthagya a párt, és visszament Aylesburyhez. Menet közben odaköszönt Ketterernek – rá is mosolygott, majd Marlowe-ra is –, odabólintott Settry Pallidarnak, aki díszegyenruhájában legalább olyan ragyogóan mutatott, mint a kozák egyenruhás Szergejev.

– *La*, Sir William – mondta. – Milyen szerencsések vagyunk.

– Azért, mert... – Szergejev még idejében befogta a száját. Csaknem azt mondta: ...mert mi meg élünk? Elvett egy pezsgőspoharat a libériás inas által odakínált ezüsttálcáról. – Szerencsések vagyunk, hogy két ilyen bájos hölgyet üdvözölhetünk körünkben. Igazán nagyon szerencsések! Egészségükre! – Mindenki ivott, s magában folytatta az összehasonlítgatást. Szergejev gondolatai másfelé jártak. Idegesítették a *Prancing Clouddal* érkezett rossz hírek, egyebek között egy három hónapja keltezett szentpétervári levél, amely mindenekelőtt a Poroszországgal kapcsolatos szokásos problémákról számolt be: nyugati határaikon csapatösszevonásokat hajtanak végre, öt hadsereget küldtek oda; délen az Ottomán Birodalom és a mozlímok felől várható gondok, oda három hadsereget küldtek... Az országot éhínség sújtja, számos

intellektuel, köztük Dosztojevszkij és Tolsztoj változásokat és liberalizálást követel. A levél további része arra utasította, sürgesse a japánokat, hogy távolítsák el halászfalvaikat a Kuril- és a Szahalin-szigetektől, ellenesetben „komoly következményekkel” számolhatnak. Harmadsorban neki személy szerint is gondot okozott a levél: *„Ezennel kinevezzük Orosz Alaszka fő kormányzójává. Tavasz folyamán a Sándor cár csatahajóval megérkezik Japánba az utódja. Ez a hajó viszi tovább önt és kíséretét Sitkába, alaszka-i fővárosunkba, ahol ön legkevesebb két éven átfog tartózkodni. Munkálkodjon a barátság megerősítésén.”*

– Miért olyan komor, kedves barátom? – kérdezte oroszul Aylesbury.

Szergejev beszámolt neki várható áthelyezéséről – a „barátságról” azonban nem. A „Barátság” fedőnevű, szigorúan titkos állami terv értelmében harcias, kemény szibériai törzseket szándékoztak telepíteni Alaszkába, azzal az elképzeléssel, hogy ezek a kemény, harcias népek két-három generáció múlva megindulnak dél és kelet felé, a tágas prék irányába, elfoglalják Kanadát s végül egész Amerikát. A tervet huszonöt esztendeje Szergejev nagybátyja vázolta fel. – Két év. Ez valóságos börtönbüntetés!

– Szerintem is. – Aylesbury is kényelmetlenül érezte magát, eszébe jutott, hogy saját külügyminisztériuma szintén hajlamos az ilyen hirtelen intézkedésekre, áthelyezésekre. – Alaszka? Huhh! Semmit sem tudok róla... Maga járt már ott? Én csak Vancouverig jutottam el, hajóval, az ottani kolóniánkon ki is kötöttünk, de hát az csak egy afféle előőrs. Nem mentünk északabbra.

– Onnan már Sitka sincs nagyon messze. Ifjúkoromban jártam ott egyszer. Most van ott egy állandó kolóniánk... Sok kereskedő meg néhány száz kunyhó – mondta savanyú képpel Szergejev. – Szörme, hideg, ököljog, írástudatlanság, indiánok, részegek – jobb társaság sehol. Az a föld egy terméketlen pusztaság.

Január 5., szombat

– Úr lent, tajtaj úrnő!

– Gornt?

Ah Szo rándított egyet a vállán, továbbra is ott állt Angelique nappalijának ajtajában. – *Kuajlo* úr – kezével mutatta, hogy egy alacsony emberről van szó, aztán a szokásos csattanással bevágta az ajtót. Angelique gyorsan a tükörbe pillantott: izgatottságtól kipirult arcának nem volt szüksége kendőzőszerekre. Egy pillanata fejezte be az írást s zárta el a naplóját. Még egy utolsó ellenőrzés, aztán kilibegett a szobából. Fekete selyemruhát viselt, sok alsószoknyával, a haját kontyba tűzte, s egy fekete szalaggal fogta át. Ujján a jeggyűrű. Lement a lépcsőn, észre sem vette a szokásos kora reggeli feladataikat végző szolgálkat.

Bement a tajpani irodába. Gornt az ablaknál állt, az öblöt nézegette. Csen ott lebzelt a közelében.

– Jó reggelt, Edward.

Gornt megfordult, szívélyesen elmosolyodott. – Jó reggelt, asszonyom.

– Hozathatok kávév vagy pezsgőt?

– Nem, köszönöm, semmit, már reggeliztem. Csak szerettem volna beszámolni önnek a hongkongi utamról. Remélem, nem zavarom.

– Köszönöm. Csen te vár odakint, hallod-e?!

Amint egyedül maradtak, Angelique folytatta; nagyon halkán beszélt. – Ez most már Albert irodája, csak addig lehetünk itt, amíg ő odaát van a könyvelésen, és Vargasszal egyeztet... Errefelé nem könnyű négyszemközt beszélgetni. Ülünk ide, Edward – mutatott az ablaknál álló asztal felé. – Így látnak a járókelők, elejét vesszük a pletykának. Maga Malcolm barátja volt. Mondja gyorsan, mi történt?

– Engedje meg, hogy előbb kijelentsem: maga gyönyörű.

Angelique most már nem leplezte idegességét. – Nagyon kérem...

– Érzésem szerint nagyon jól ment – mondta Gornt, hasonlóan halkán. – Tessből remek pókerjátékos lenne, úgyhogy azért nem vagyok nagyon biztos benne. Az első találkozásunkkor elmondtam neki a Brockkal kapcsolatos információt, és többször, többféle módon is értésére adtam, hogy kizárólag a maga kérésére, a maga ösztönzésére mentem el hozzá.

– Maga ért oda hozzá elsőnek a hajóról?

– Igen, ebben egészen biztos vagyok, mert még a révkalauz csónakján, Strongbow kapitánnyal együtt partra szálltam, még a *Prancing Cloud* kikötése előtt. Tess nemigen reagált arra, amit Brockékkal kapcsolatosan mondtam neki, de azért figyelt, feltett néhány kérdést, aztán azt mondta, menjek vissza másnap virradatkor a bizonyítékokkal, az oldalsó bejárat nem lesz bezárva, de feltűnés nélkül és óvatosan, mert Brocknak mindenütt vannak kémei. Másnap aztán...

– Malcolm haláláról és a házasságunkról beszámolt neki?

– Nem, ezt átengedtem Strongbow-nak – válaszolta Gornt. – De kezdem az elejéről. Tehát a révkalauz csónakján szálltunk partra. Nem szóltunk senkinek, Hoagnak sem, ő eléggé könnyen kikotyogja a titkokat. Felajánlottam Strongbow-nak, hogy elkísérem, mivel a dolog egy részének én is tanúja voltam... Szerencsétlen Strongbow rettegett, hogy épp neki kell megmondania Tessnek. Mikor aztán nagy nehezen kinyögte, hogy Malcolm meghalt, Tess fehér lett, mint a fal, de néhány másodperc múlva magához tért, tulajdonképpen elképesztően gyorsan, aztán megkérdezte, de teljesen higgadtan, hogy hogyan halt meg Malcolm. Strongbow csak annyit tudott kinyögni, hogy elhozta a halotti bizonyítványt meg egy levelet Aylesburytől. Azt mondta, Malcolm természetes halállal halt meg, az esküvő utáni éjszakát a *Prancing Cloudon* töltötte, és reggel halva találták. Mikor ezt Tess meghallotta, ráordított: „Maga hozzáadta a fiamhoz ezt a nőt?” – Strongbow csaknem szörnyethalt ijedtében, elhadarta a történetet, a párbajt, hogy én azzal, hogy megöltem Norbertet, megmentettem Jamie életét, elmondtam, hogyan találták meg Malcolmot, elmondott mindent, amit tudott, elmondtam, hogy maga teljesen odavolt. Dőlt róla az izzadság, Angelique. Bevallom, engem is kivert a víz... Az első sikítás után Tess csak állt ott, a szeme szinte szikrákat szórt. Strongbow ezután odaadott neki

néhány levelet, az egyiket láttam, azt Sir William írta, motyogott valami olyasmit, hogy ez sajnálatos kötelessége volt, aztán valahogy kibotorkált.

Gornt zsebkendővel vett elő, megtörölgette a homlokát. Angélique egészen elgyengült, rosszullét környékezte ellensége ereje hallatán. Ha Gorntot képes ennyire megizzasztani, vajon mit csinálhat velem?

– Csak állt ott – folytatta Gornt –, aztán rám nézett. Elképesztő, hogy egy ilyen nő hogy tud ilyen... ilyen magasnak és keménynek látszani. Minden akaraterőmet össze kellett szednem, hogy el ne hátráljak előle. Körülnéztem, mint aki fél, hogy esetleg kihallgatják, sietve elhadartam, milyen rettenetesen sajnálom én is, Malcolm tényleg nagyon jó barátom volt, és hogy maguk is nagyon jóban voltak, és hogy én tulajdonképpen csak maga miatt vagyok most ott, mivel van egy olyan információm, amellyel tönkre lehet tenni Tyler Brockot és Morgan Brockot. Abban a pillanatban, ahogy kimondtam, hogy tönkre lehet tenni Tylert, egy pillanat alatt megváltozott, leült, a szemét még mindig nem vette le rólam, csak ült egy darabig, nem szólt, végül megkérdezte, hogy miféle információról van szó. Mondtam neki, hogy talán jobb volna, ha inkább másnap visszajönnék, de rám szólt, és a hangja akkor már vágott, mint egy kés, rám szólt, hogy csak mondjam. Nagy vonalakban vázoltam neki... Bocsásson meg, Angélique, nem kaphatnék valami innivalót? Nem pezsgőt, inkább whiskyt, ha lehet.

Angélique a tálalószekrényhez ment, töltött egy pohár whiskyt. Önmagának vizet.

Gornt folytatta. – Másnap elvittem neki a bizonyíték egyik felét, és otthagytam nála.

– Várjon! Tess ugyanolyan volt, mint előző nap?

– Igen is, nem is. Köszönöm. – Gornt átvette a poharat. – Egészségére! – Ivott egy hosszú kortyot, kicsit krákogott az erős italtól. – Köszönöm. Amikor befejeztem, úgy nézett rám, hogy azt hittem, menten elájulok. Félelmetes egy nő. Nem szeretném, ha az ellenségem lenne.

– *Man Dieu*, Edward, mondja, az igazat mondja! Átadta neki a leveleimet?

– Igen, persze, ezt el is felejtettem mondani, még az első nap, mielőtt eljöttem tőle, ahogy megbeszéltük, akkor is hangsúlyoztam

neki, hogy ez az egész a maga ötlete volt, mondtam neki, hogy mivel én Malcolmmal, a tajpanggal egyeztem meg, miután ő elhunyt, úgy gondoltam, ugrott az üzlet, és vissza akartam menni Sanghajba, hogy ott várjam ki az új tajpant. Maga azonban fölkeresett és könyörgött, hogy jöjsek el hozzá, erősködött, hogy mivel én barátja voltam Malcolmnak, ez most kötelességem, elmondta, hogy Malcolm titokban megsúgta neki a javaslatomat, hogy miről van szó – persze a részleteket nem –, és magának meggyőződése, hogy Malcolmnak is az lett volna a kívánsága, hogy ezt az értesülést azonnal továbbítsam az anyjának. Úgyhogy maga miatt jöttem el hozzá, és maga kért meg arra, hogy adjam át ezt a levelet. Át is adtam.

– Maga előtt olvasta el?

– Nem. Ez még az első nap történt. Másnap hajnalban aztán, mikor találkoztunk, elmondtam neki az információ egy részét. Rengeteget kérdezett. Okos kérdéseket tett föl. Aztán azt mondta, jöjjenek vissza napszállta után, megint csak az oldalsó bejáraton. Vissza is mentem. Rögtön azzal fogadott, hogy a dosszié nem teljes. Persze, feleltem neki, úgy gondoltam, nincs értelme mindent megmutatni, amíg meg nem győződöm róla, hogy hajlandó-e elfogadni a feltételeimet, amíg nem látom, hogy igazán érdekli a dolog, ugyanúgy, mint Malcolmot. Hogy tönkre akarja-e tenni a Brockot. Azt mondta, igen, és megkérdezte, hogy mi bajom nekem Brockékkal, és milyen érdekem fűződik nekem a tönkretételükhöz. Kerek perccel elmondtam neki az egész Morgan-féle történetet, az igazságot. Elmondtam neki, hogy én tulajdonképpen Morgant akarom tönkretenni, és ha ebbe Tyler is belebukik, az engem nem zavar. Arról nem beszéltem, hogy mivel Morgan az apám, ő, Tess tulajdonképpen a nagynéném. Ezt egyetlenegyszer sem hoztam szóba, ahogy ő sem. És nem beszélt a magától kapott levélről sem. Nem mondott semmit, csak kérdezett. Azt sem mondta, mennyire sajnálja, vagy hogy ez jellemző Morganra, nem mondott semmi ilyesmit... Pedig végül is a bátyja. De semmit, egy szót sem. Csak azt kérdezte, miben állapodtam meg Malcolmmal, mire én odaadtam neki a szerződést. – Gornt felhajtotta a whiskyjét. – A maga szerződését.

– Maga nagyon gyűlöli ezt a nőt, Edward.

– Téved, egyáltalán nem gyűlölöm. Nyilvánvaló, hogy nagyon odavolt. Bármennyire titkolta is, Malcolm halála nagyon megrázta. Ebben egészen biztos vagyok. Malcolm volt a Nemes Ház jövője... Megengedi? – kérdezte poharát megemelve Gornt.

– Természetesen – felelte Angelique.

– Gondosan elolvasta a szerződést, aztán felállt, odament az ablakhoz, egy ideig nézte a kikötőt, végül megkérdezte, mikor kapja meg a többi bizonyítékot. Mondtam neki: ha megegyezünk. Erre azt mondta, megegyeztünk. Leült, aláírta, le is pecsételte. A titkárnője volt a tanú.

– Arra nem reagált, hogy tanúként én írtam alá?

– Nem, de úgy történt, ahogy maga megjósolta, rögtön észrevette. Folytatom. Körülbelül négy órát töltöttem nála, segítettem neki eligazodni a papírok között, nem mintha sok segítségre szorult volna. Végül félretettük a papírokat, és Tess kérdezgetni kezdett a Tokaidóról, Malcolmról, magáról, McFayről, Tyrerről, Sir Williamről, Norbertről, hogy mit mondott nekem Morgan és Tyler Sanghajban, hogy mi a véleményem magáról, Malcolmról, futott-e Malcolm maga után, vagy maga futott utána. Ő maga nem mondott semmit, csak kérdezett, kérdezett és kérdezett. Az én kérdéseimre nem válaszolt. Vág az agya, mint egy szamurájkard. De esküszöm magának, Angelique, ez úgy igaz, mint ahogy itt ülök, valahányszor Morgan vagy az öreg Brock neve elhangzott, szinte vicsorgott.

Angelique megborzongott. – És mit gondol, van rá esély, hogy kibéküljön velem?

– Azt hiszem, igen, de hadd haladjak sorjában. Megkérdezte, hogy még mindig megfelelőnek tartom-e a Malcolmmal kötött egyezséget. Mondtam neki, hogy igen. Erre azt felelte, hogy akkor másnap kicseréljük a szerződésünket egy jogi szempontból szakszerűbb szerződésre, és aztán fölvette a kérdést: „Szeretném megkérdezni magától, Mr. Gornt, mit adjak ennek a nőnek?” Erre azt válaszoltam neki, amit maga kért tőlem, hogy maga nem kér semmit, magának csak a férje kívánsága volt a fontos.

– Ezt a szót használta? *A férje?* És nem reagált rá?

– De igen, rögtön rávágta, hogy bármit mond is az a nő és Sir William, értesülései szerint a házasság nem érvényes.

Angelique már nyitotta a száját, de Gornt megelőzte. – Egy pillanat, drágám, legyen türelemmel. Máris mondom, mit válaszolt erre Tess. Hol is tartottam? Ja igen. Tess azt mondta, másnap este is szeretne velem találkozni. Közöltem vele, hogy jártam Brockéknál, nekik is beszámoltam a Jokohamában történekről, és odaadtam nekik a Norbert ügyében lefolytatott vizsgálat jegyzőkönyvét. Az öreg Tyler morgott, mint a láncos kutya, de Morgan megnyugtatta, mondván, hogy Jamie McFay hátba lövése többet ártott volna nekik egy könnyen pótolható ember elvesztésénél.

Angelique kalapáló szívvel figyelte Gorntot; rengeteg kérdésére nem kapott még választ. – És Tess felhasználja az információt?

– Szerintem igen, nagyon is gyorsan. Én bosszút állok, maga pedig meg fog tudni állapodni vele.

– Miért olyan biztos ebben?

– Mert biztos vagyok, asszonyom. Sose féljen. Hosszú esztendőknél tartottam a számat, hajbókoltam, de hamarosan... Majd meglátja! Amikor beszámoltam Tessnek a Brockéknál tett látogatásomról, nyomban faggatni kezdett: hogyan reagált Tyler a házasságra, Malcolm halálára, de egyetlenegyszer sem nevezte apjának. A valósághoz híven beszámoltam neki, hogyan röhögtek mindketten a tengeri temetésen, és hogy Malcolm Tess akarata ellenére is megnősült. Az öreg Brock azt mondta: na, most megkapta a lotyó, amiért ellenem fordult! Azt is minden kertelés nélkül elmondtam, hogy mindketten nagyon örültek Malcolm halálának, Morgan pedig azt mondta: most már tajpanjuk sincs, hamarosan itt a február elseje, Tesset kigolyózzák a Jockey Clubból, Tyler pedig hozzátette: és én leszek a tajpan, Dirk orrát a szarba nyomjuk, a Nemes Házat örökre elfelejtetjük!

– És maga ezt el merte mondani neki? – Angelique egészen beleszédült.

– Igen, asszonyom. Tyler ugyanis ezt mondta, tényleg ezt mondta. Amikor mindezt elmeséltem Tessnek, úgy elkezdett remegni a feje, hogy azt hittem, menten kiesik a szemgolyója. Olyan volt, mint maga a Medúza. De aztán összeszedte magát, nem tört ki belőle a tűz, de azért az ott lobog benne, asszonyom. Egyelőre lefojtotta, de biztos, hogy előbb-utóbb kitör belőle. Nem rendes dolog, hogy egy asszonyban ennyi düh tomboljon, de látva Tylert és Morgant, könnyű

megérteni, honnan származik. Amikor valamelyest lehiggadt, elmondtam neki, hogy Tyler végül ráállt Morgan javaslatára, beleegyezett, hogy egyévi próbaidőre én legyek a cég itteni igazgatója, aztán szép részletesen elmondta, miket fog művelni velem, ha nem járok sikerrel. Tess megkérdezte, mennyi lesz a fizetésem, aztán azt mondta: kitűnő, a nyilvánosság előtt ellenségek leszünk, titokban azonban szövetségesek, és ha a Brock és Fiai Isten segédelmével csődbe jut, a maga Rothwell Gorntja lép a helyébe. Hát ez történt, Angelique. Még csak annyit, hogy Tess úgy döntött, Hoagot visszaküldi ide, és küld vele egy levelet magának.

Gornt ivott egy korty whiskyt; már nem kaparta a torkát. — Nem kérdeztem tőle, mi van a levélben, nem is védtem magát, csak elmondtam még néhányszor, hogy ha az információm segít Brockék tönkrétételében, azt nagyrészt magának is köszönheti. Mit írt?

Angelique odaadta Gorntnak a levelet.

– Egy rakás trágya gypjúbálában – nyújtotta vissza a levelet Gornt. – Ez még nem a végleges álláspontja, bár az világosan kiderül belőle, hogy én megtartottam az ígéreteket: Tess már meg van győződve róla, hogy magának is hálásnak kell lennie. Maga fog győzni. Maga fog nyerni.

– De mit fogok nyerni? Nem lesz vádemelés?

– Nem lesz vádemelés, tartásdíj viszont igen. Tess elismeri, hogy adósa.

– Igen, de fenyegetőzik.

– Van néhány ütőkártyánk.

– Micsoda?

Kívülről beszédhangok hallatszottak.

– Egyebek között az idő, Angelique. Engedje meg, hogy ma este meghívjam egy kis vacsorára, közben nyugodtan megbeszélhetjük, hogyan...

– Se Brockéknál, se négyszemközt. Vigyáznom kell – mondta sietve Angelique. – Kérem, hívja meg Dmitrit és Marlowe-t. Nagyon óvatosan kell eljárunk, Edward. Nem szabad, hogy feltűnjön, milyen közeli kapcsolatban vagyunk. Tess rögtön gyanakodni kezdene, egészen biztos, hogy a fülébe jutna. Albert szívvel-lélekkel mellette áll. Ha ma este nem lesz alkalmunk beszélni, holnap tízkor kimegyek sétálni a korszóra, ott folytathatjuk... – Hogy megelőzze Gornt

ölelését, odahajolt hozzá, gyorsan arcon csókolta, kezét nyújtotta, s túlradó hálával köszönetet mondott. Gornt elment. Angelique nappalija magányában elgondolkozott. Miféle ütőkártyák? És mit jelent ez a furcsa mosoly? És miben egyezett meg voltaképpen Gornt Tess-szel? Titkol valamit előlem? Vagy csak túlságosan gyanakvó vagyok? Bárcsak ott lehettem volna!

Josi reggel óta ideges és ingerült volt. Már erősen benne jártak a délelőttben, a szobájában ült, és még mindig nem kapott hírt, hogy mit végzett a gajdzsin doktor a tairónál. Tegnap, mikor Babcott és Tyrer kíséretében visszaérkezett Kanagavából, az egyik daimjopalotában helyezte el s megbízható őrökkel vetette körül őket, aztán nyomban üzent Andzsóért. A tairó egy jellegtelen gyaloghintón érkezett, saját testőrei kísérték. Josi, Babcott és Phillip Tyrer az udvaron várta. Andzsó láttán mindannyian meghajoltak, Josi épp csak hogy; derűsen figyelte, mint segítik ki a gyaloghintóból a nagyokat nyögő tairót. – Tairó, ez az ember Babcott gajdzsin doktor, ez pedig a tolmács, Filip Taira.

Andzsó végigmérte Babcottot. – Ííí... Ez az ember tényleg akkora, mint egy fa. Valóságos szörnyeteg! Vajon a vesszeje is ilyen nagy? – Tyrerre nézett és felnyögött. – Szőke haj, majomarc, kék malacszemek és japán név... Ez a te egyik családneved, Josi-donnó, *neh?*

– Majdnem ugyanúgy hangzik – felelte kurtán Josi, s Tyrerre nézett. – Mikor a vizsgálatnak vége, küldd át hozzám ezt a két embert – mutatott Miszamotóra és Miszamoto állandó testőrére, egy szamurájra, akinek parancsa úgy szólt, hogy az álszamurájt soha ne hagyja kettesben egyetlen gajdzsinnal sem. – Andzsó-donnó, azt hiszem, az egészséged jó kezekben van.

– Köszönöm, hogy intézkedtél. Az orvost majd átküldöm, ha jónak találok, semmi szükség rá, hogy itt hagyd ezeket az embereket...

Ez tegnap történt. Josi egész éjjel és egész délelőtt ideges volt, aggódott és reménykedett. Szobáját átrendezték, még spártaibb lett, Koiko minden nyomát eltávolították. Josi háta mögött két őr állt, másik kettő az ajtónál. Ingerülten felpattant íróasztalkájától, odament az ablakhoz, és a párkányra könyökölt. Odalent, a belső körben ott

állt a daimjópalota, a tairó emberei örködtek előtte. Semmi mozgás nem volt tapasztalható. A jedói háztetők fölött odalátszott a tenger, a tengerről néhány Jokohama felé tartó kereskedőhajó kéményének füstje. Vajon mit szállíthatnak? Fegyvereket, katonákat, ágyút? Miféle gazságban törik a fejüket?

Hogy megnyugtassa idegeit, visszaült az asztalhoz, folytatta kalligráfiai gyakorlatait, ez általában pihentetőleg hatott rá, de ma nem hozott lelkére békét, minduntalan Koiko arca jelent meg előtte. Uralkodj az elméden! figyelmeztette magát. Uralkodj! Soha többé nem bízhatom egyetlen nőben sem.

Szomorúsága még a gajdzsinok felett aratott győzelmét is megkeserítette, noha már biztos volt benne, hogy a tárgyaláson óriási eredményeket ért el. Biztos volt abban is, hogy amikor majd beszámol a ródzsúnak, a vének magukon kívül lesznek az örömtől. Még Andzsó is. Vajon mennyire beteg az a kutya? Remélem, halálosan. Vajon kigyógyítja valamilyen varázslattal ez az óriás? Vagy a kínai orvosnak higgyek, aki Inedzsín szerint még sosem tévedett, és aki azt jóslta, hogy nem sok ideje van hátra?

Mindegy. Akár beteg Andzsó, akár nem, most már hallgatni fog rám. A többiek nemkülönben. El fogják fogadni a javaslatomat. Miért is ne? A gajdzsinokat kötőfékre vettem, a flottájuk már nem fenyeget minket, Szandzsirót viszont elintézik. Ogama elégedetten terpeszkedik Kiotóban, Nobuszadát visszarendeljük Jedóba, ott a helye, majd elmondom a véneknek, milyen szerepet szánok neki a nagy tervben. Nobuszada tehát visszatér Jedóba, még hozzá egyedül, mert áskálódó feleségét, Jazu hercegnőt otthagyja az udvarban azzal, hogy néhány nap múlva kövesse – de ha rajtam múlik, sose fogja követni, gondolta Josi. De erről a többieknek nem kell tudniuk, csak Ogamának.

Mindenről persze még Ogamának sem kell tudomást szereznie. Elég, ha csak annyit tud, hogy a hercegnő császári sugallatra el fog válni. A hercegnő is boldog lesz, hogy ezentúl a császári udvarban élhet, és hogy új férjet kap... Ogamát. Nem, Ogamát azért nem, bár én természetesen javasolni fogom. De nem, valaki mást kell keresni... Olyan embert, akinek Jazu is örül... Például azt a herceget, akinek egykor odaígérték, és akit még mindig nagyon tisztel. Ogama jó szövetséges lesz. Sok szempontból hasznos. Míg meg nem hal.

Annyira jó szövetséges azonban nem lesz, hogy elmondjam neki azt a nagy igazságot, amit a gajdzsinokkal kapcsolatban fölfedeztem. Ezt nem mondom el se Ogamának, se Andzsónak, se senkinek: *A gajdzsinok nem úgy értelmezik az időt, mint mi, nem úgy gondolkodnak róla, ahogyan mi. Szerintük az idő véges. Szerintünk nem. Hónapokban, napokban, órákban, percekben gondolkoznak, minden megbeszélte időpont szentség számukra. Számunkra nem. A gajdzsinok az idő foglyai. És ez az egyik bunkó, amivel bármikor agyonverhetjük őket.*

Elmosolyodott; kedvelte a titkokat. Sebtében százféle utat-módot is kigondolt már, miként lehet az időt a gajdzsinok fölötti uralom megszerzésére felhasználni. Türelem, türelem, türelem.

És a kapuk? Még mindig az enyéme, bár Ogama emberei szemmel tartják a kapukat őrző embereimet. De ez nem számít. Hamarosan teljesen birtokba vesszük a kapukat, s újra miénk lesz a Mennyek Fia. Vajon megéreme? Karma...

– Fenség!

– Tessék! – szólt ki Josi, felismerve Abe hangját.

Abe belépett, őreit odakint hagyta. Josi négy óre elengedte kardját. Abével együtt egy szolgáló is érkezett, egy derűs tekintetű, középkorú asszony, kezében tálcával, a tálcán friss teával. Mindketten letérdeltek és meghajoltak. Tedd a tálcát az asztalra – mondta Josi. A szolgáló mosolyogva engedelmeskedett. Abe az ajtónál maradt. Ez volt az új rend: engedély nélkül senki sem mehetett három lépésnél közelebb Josihoz. – Min neveltél?

Josi meglepetésére a lány jókedvűen válaszolt: – Az óriás gajdzsinon, fenség. Odakint találkoztam vele az udvaron, azt hittem, kamit látok... Vagyis inkább két kamit, fenség, mert volt ott egy másik is, egy sárga hajú, a szeme meg kék, mint egy sziámi macskáé, ííí, fenség, muszáj volt nevetnem. Gondolj csak bele, kék szem! A tea idei, amint parancsoltad. Kívánsz enni is?

– Később – felelte Josi, s intett a szolgálónak, hogy elmehet. Kissé lehiggadt már, az asszony jó kedélye rá is átragadt. – Mi van odakint az udvaron, Abe, mi történik?

– Kérlek, bocsáss meg, fenség, de nem tudom – válaszolta Abe. Még mindig dühös volt, amiért tegnap Andzsó elküldte őket. – A tairó testőrkapitánya jött egy perce, és utasított... *utasított*, hogy kísérem

vissza a gajdzsinokat Kanagavába. Mit tegyek, fenség? Gondolom, előbb látni akarod őket.

– Hol van most Andzsó?

– Én csak azt tudom, hogy ezt a két gajdzsint vissza kell kísérni Kanagavába. Megkérdeztem a kapitányt, hogyan ment a vizsgálat, de az pimaszul csak annyit válaszolt: „Miféle vizsgálat?”, és otthagyt.

– Hozd ide a gajdzsinokat.

Hamarosan nehézkes, idegen léptek hallatszottak. Kopogtatás. – A gajdzsinok, fenség. – Abe oldalra lépett, intett Babcottnak és Tyrernek, hogy lépjenek be, aztán letérdelt és meghajolt. Meghajolt Babcott és Tyrer is, de mindketten állva maradtak. Mindketten borostásak és szemmel láthatóan fáradtak voltak. Az ajtónál álló örök egyike nyomban dühösen Tyrerhez pattant, térdre lökte. Tyrer elterült. A másik ör ugyanezt próbálta Babcott-tal is tenni, de Babcott óriás természetéhez képest meglepő sebességgel megfordult, elkapta az ör mellén a ruhát, fél kézzel fölemelte és nekivágta a kőfalnak. Egy másodpercig még ott tartotta az ájult embert, aztán lassan a földre engedte, s a döbbsent csendben Josira nézett. – *Gomen naszai*, Josi-szama, de ezek a disznók nem tudják, hogyan kell bánni a vendégekkel. Phillip, legyen szíves, fordítsa le, és mondja meg neki, hogy nem öltem meg ezt a modortalan disznót, de egy hétig azért zúgni fog a feje.

A többi szamuráj kezdett magához térni a döbbsenetből, s a kardjához kapott. – Állj! – kiáltott rájuk Josi; dühös volt a gajdzsinra, de dühös az örökre is. Az örök megdermedtek. Phillip Tyrer nagy nehezen feltápáskodott, és halk, akadozó japánsággal megszólalt: – Kérlek, bocsáss meg, Josi-szama, de Orvos-szama és én hajoltunk meg, ahogy szokás nálunk. Mi voltunk udvarias. Nem akart okozni bajt. Orvos-szama mondja, bocsáss meg, ember nem halt meg, csak... – Keresgélte a szót, de nem jutott eszébe, végül a saját fejére mutatott. – Fájdalom egy hét, kettő.

Josi nevetett, a feszültség megszűnt. – Vigyétek ki, és ha majd magához tér, hozzátok vissza. – Intett a többi örnek, hogy térjenek vissza a helyükre, az angoloknak pedig, hogy üljenek le vele szemben. Miután elhelyezkedtek, megkérdezte: – Hogy van a tairó?

Babcott és Tyrer előzetes megbeszélésükhöz híven, egyszerű szavakkal és kézzel-lábbal elmagyarázta, hogy a vizsgálat jól sikerült, a tairónak sérve van, lágyéksérve, Babcott sérvkötővel és gyógyszerekkel csökkenteni tudja a fájdalmat, de ezeket a kolóniáról kell elhozatni. A tairó beleegyezett, hogy egy hét múlva ismét eljön, hogy feltegyék rá a sérvkötőt, de Babcott máris adott neki gyógyszert, amely enyhíti a fájdalmát és segít aludni.

Josi a homlokát ráncolta. – És ez a sérv állandó?

– Orvos-szama mondja, hogy...

– Tudom, hogy rajtad keresztül beszél az orvos, Taira – csattant Tyrerre Josi; nem örült a hallottaknak. – Te csak fordítsd, amit mond, hagyd az udvariaskodást.

– Igen, fenség. Azt mondja, állandó. Andzsó tairónak kell orvosság mindig megszüntetni fájdalom, mindig állandó, bocsánat, mindennap, és kell használni mindennap ezt a kötőt. – Tyrer saját testén mutatta, milyen a sérvkötő, és hogyan fejt ki hatását. – Orvos gondol Tairó-szama lesz jól, ha vigyáz.

Josi még mindig a homlokát ráncolta. – És mennyi ideig... – intett az őreinek, hogy menjenek ki. – Várjatok odakint! – Abe nem mozdult. – Te is! – A kapitány vonakodva távozott. Josi megint Tyrerre nézett: – Halljam az igazságot! Mennyi ideig fog élni?

– Azt csak Isten mondja.

– Á, istenek...! Az orvos szerint mennyi ideig fog élni a tairó?

Babcott tétovázott. Andzsóhoz menet arra számított, hogy a tairó megparancsolja majd, hogy egy szót se szóljon Josinak. Miután azonban közölte vele, hogy sérve van, de orvosolható, és adott neki egy kis laudániumot, amely szinte azonnal csökkentette a fájdalmat, Andzsó vihogni kezdett, és azt mondta, csak nyugodtan újságolja el Josinak a „jó hírt”. A sérv azonban csak egy része volt a problémának.

Babcott a teljes diagnózist nem mondta el se Andzsónak, se Phillip Tyrernek. Előbb el akarta végezni a vizelet és széklet vizsgálatát, konzultálni akart Aylesburyvel, és szeretne volna még egyszer megvizsgálni Andzsót, mivel attól tartott, hogy valamilyen ismeretlen eredetű, de veszedelmes bélműködési zavarról is szó van.

Maga a vizsgálat alig egy órát tartott, a szóbeli vizsgálat sokkal tovább. Az alig negyvennyolc éves Andzsó nagyon rossz állapotban volt. Nyelvtudásuk fogyatékosága komoly gondot okozott, mert a páciens türelmetlen volt, nem bízott még Babcottban, nem tárta fel őszintén panaszait. Csak hosszas kérdezősködés árán sikerült kideríteni, hogy valószínűleg rossz az emésztése, nehézségei vannak a vizelésben, és az erekciója nagyon rövid idejű – a jelek szerint ez aggasztotta a leginkább –, de Andzsó csak vállat vont, és határozottan egyetlen tünetet sem ismert el.

– Phillip, mondja meg Josi nagyúrnak, hogy véleményem szerint a beteg annyi ideig fog élni, amennyi ideig egy ilyen korú, ilyen állapotban lévő férfi szokott.

Tyrernek megint megfájdult a feje, rettenetesen szeretett volna jó munkát végezni. – Körülbelül élni fog addig, ameddig más ember ugyanilyen idős.

Josi elgondolkozott, ő is tudta, milyen nehéz idegen nyelven ilyen kényes ügyekről beszélni. Tudta, hogy lehetőleg minél egyszerűbben kell kérdeznie. – Kérdezd meg: egy év, két év, három év? – Babcottra figyelt, nem Tyrerre.

– Nehéz mondani, nagyúr! Egy hét múlva talán lehet tudni több.

– De most, most mit lehet tudni? Az igazságot akarom hallani! Egy, kettő vagy három? Mit gondol?

Babcott már Kanagavából eljövét rájött, hogy itt nem csak mint orvosnak kell funkcionálnia. Aylesbury világosan megmondta: „Ha kiderül, hogy ez a páciens Andzsó, maga abban a pillanatban nemcsak orvos, hanem őfelsége kormányának képviselője és a kémünk is, aki... Nagyon kérem, George, ne puskázza el ezt a remek lehetőséget.”

Babcott mindenekelőtt orvosnak tekintette magát, akinek nem szabad a betege ügyeiről beszélnie. Afelől semmi kétség, hogy Josi betege ellensége viszont őfelsége kormányának jó barátja lehet. A kettőt mérlegre téve hosszú távon Josi a fontosabb. Andzsó ultimátumot küldött: megparancsolta, hogy hagyják el Jokohamát. Ő a bakufu feje, de hacsak Josi erőszakos halált nem hal, Josi előtt fog távozni erről a világról. Ha muszáj volna, mit mondanék? – kérdezte magában Babcott. Egy éven belül. De hangosan csak annyit mondott: – Egy, kettő vagy három, Josi-szama? Sajnos nem tudom.

- Lehet, hogy tovább?
- Kérlek, bocsáss meg, most nem lehet mondani.
- Jövő héten meg tudod mondani?
- Talán tudok mondani, talán nem.
- Lehet, hogy többet tudsz már most is, mint amennyit mondasz.

Babcott hidegen elmosolyodott. – Mondja meg neki, Phillip, de udvariasan, hogy én az ő meghívására jöttem ide, a vendége vagyok. És orvos, nem bűvész. És nem vagyok köteles sem a jövő héten, sem bármelyik héten visszajönni.

– A fene egye meg, George – súgta halkán Tyrer –, ne kergessen engem a tébolyba. Nem tudom, hogyan mondják azt, hogy bűvész, és fogalmam sincs, hogy kell ezeket az árnyalatokat visszaadni. Az ég áldja meg, beszéljen egyszerűen.

– Mit mondtál, Taira? – kérdezte Josi élesen.

– Csak annyit, fenség, hogy nehéz lefordítani magas vezetőik szavait, mikor... mikor van sok jelentés és én nem tud szó... nem tud legjobb szó, kérlek, bocsáss meg.

– Szorgalmasabban kellene tanulnod – mondta komoran Josi; dühítette, hogy nincs saját tolmácsa. – Gyorsan haladsz, de nem elég gyorsan. Tanulj szorgalmasabban. Ez nagyon fontos. És most halljam, mit mondott, de pontosan!

Tyrer egészen megizzadt, mély lélegzetet vett. – Azt mondja, ő orvos, nem istenség, Josi-szama, nem tud pontosat tairóról. Ő jött, mert Josi hívta. Bocsánatot kér, de Orvos-szama nem akar jönni Jedóba. Nem jön Jedóba – halálfélelem kerülgette, látva, hogy Josi ugyanolyan őszintétlenül mosolyog, mint Babcott; pontosan értette, s magában átkozta már a napot, amikor elhatározta, hogy tolmácsnak áll. – Kérlek, bocsáss meg.

– Szó ka! – Josi komoran töprengett. Ez az orvos használhatónak látszik, de titkolózik, ha pedig titkolózik, az azt jelenti, hogy Andzsó súlyos beteg. Ez a gondolat örömmel töltötte el. Aztán eszébe jutott valami: Inedzsín révén már sokat tudott a gajdzsinok Josivarájáról. Tudta, melyek a legnépszerűbb fogadók, tudott Raikóról, tudott ennek a rút fiatalembernek, Tairának a szajhájáról, Fudzsikóról, és tudott Furanszu-szan különös szajhájáról is. A gajdzsinok vezetőjének, Vilum-szamáknak nem volt saját lotyója, Szerata kettőt használt, hol egyiket, hol másikat. Az óriás doktor viszont nem jár

Josivarába. Miért nem? Meikin majd megtudja... Igaz is: Meikin, az áruló! Nem feledkezem el róla!

– Mondd meg a doktornak, hogy várom a jövő héten – mondta fahangon. – És köszönd meg neki. Abe!

Abe a következő pillanatban már ott térdelt az ajtóban.

– Kísérd el őket Kanagavába, illetve nem is: kísérd őket a gajdzsin vezetőhöz Jokohamába, és hozd ide nekem az áruló Hiragát.

– Szép jó napot, Jamie! Ebédidő! Az este azt mondtad, szóljak be érted egykor! – Az iroda ajtajából Maureen Ross mosolygott McFayre. Fején főkötőt viselt, csinosan volt öltözve, arca kipirult: sietve jött. – Azt mondtad, egy órákor átmegyünk ebédelni a klubodba.

– Mindjárt jövök, kicsim – mondta szórakozottan McFay. Edinburghi bankjának írt levelet a sójával alapított közös vállalatról, és mellékelte Tess Struan bemutatóra szóló utalványát. Valahogy beszélnem kell ezzel a Nakama-Hiragával, gondolta. Hol az ördögben ténfereghet? Remélem, nem menekült el. – Foglalj helyet, mindjárt jön Albert is. – Annyira belemerült a levélírásba, hogy Maureenről egészen megfeledkezett.

Új irodája ugyanabban az épületben volt, ahol a *Guardian* szerkesztősége, Drunk Town közelében, a High Streeten. Az iroda sokkal kisebb volt, mint amelyet a Struan bocsátott rendelkezésére, de az öbölre nézett, ami a kereskedőknél a hajóforgalom figyelése szempontjából fontos volt. Bútorzata mindössze egy asztalból, három székből és hat kis iratszekrényből állt. Mindenütt könyvek és ládák heverték, a polcokon üres papírlapok, tollak, új főkönyvek, az asztalon iratok, levelek, rendelések, készen arra, hogy a *Prancing Cloud* elszállítsa őket.

– Jól aludtál? – McFay lepecsételte a levelet, alig hallotta Maureen igenlő válaszát. Egy másik levelet vett a kezébe. – Egész rendes fiú ez az Albert, ugye? Mondtam, hogy esetleg késünk egy kicsit – jegyezte meg szórakozottan. Ha rajta múlik, kihagyja az ebédet. Megkérte volna valamelyik irodistát, hogy készítsen egy szendvicset, vagy hozzon valamilyen kínai eledelt Drunk Townból. Fél óra múltán letette a tollat. – Mehetünk? – kérdezte derűsen.

– Mehetünk.

– Mi az? – kérdezte Maureen arcát látva McFay.

– Hát csak az, fiam, hogy reméltem, kettesben ebédelünk, sok megbeszélőnivalónk van... Tegnap este nem volt rá időnk. Azért egész jó kis multság volt.

– Az. A kozák táncosok egészen elképesztőek voltak. Van még időnk beszélgetni bőven. Ne haragudj, nem gondoltam, hogy ennyire fontos.

– Angélique is gyönyörű volt, meg a barátaid, Marlowe meg Settry!
– kacagott Maureen Ross.

McFay fölvette a kabátját és kalapját, kitarta az ajtót. – Örülök, hogy jól érezted magad.

– Elvoltál valahol az este, miután elköszöntünk egymástól.

McFayt váratlanul érte a dolog, önkéntelenül is elvörösödött. – Igen, el.

– Kopogtam az ajtódon, de nem válaszoltál... Csak szerettem volna beszélgetni veled, nem voltam még fáradt. Te meg azt mondtad, fáradt vagy.

– Hát igen, az is voltam, de azért annyira nem. Mehetünk?

– Igen, éhes vagyok.

Kiléptek a házból, elindultak a sétányon. Csak kevesen jártak az utcán. Az idő nem volt a legjobb, a tenger erősen hullámzott, metsző szél fújt. – Nem olyan rossz az idő, mint Glasgow-ban szokott ilyen tájt – karolt McFaybe Maureen.

– Ez a hideg nem tart sokáig. Hamarosan sokkal jobb idő lesz. Errefelé a tavasz és az ősz a legjobb időszak. – McFay, most, hogy ejtették az előbbi témát, valamelyest fellélegzett.

– Josivarába mentél? – kérdezte Maureen.

McFay úgy érezte, mintha egy jégcsapot döftek volna a heréjébe; hirtelen ezernyi válasz jutott az eszébe. A legjobbnak még azt találta, hogy: ha én egyszer át akarok menni Josivarába, akkor át is megyek. Nem vagyunk összeházasodva, de még ha össze volnánk is... Azt is megmondtam, hogy nem akarok feleségül venni, legalábbis egyelőre nem. Egyelőre az új üzlettel kell foglalkoznom. Magabiztosan nyitotta a száját, hogy mindezt megmondja Maureen Rosznak, de valamilyen érthetetlen ok miatt elszorult a torka, s épp csak annyit bírt kinyögni: – Igen... igen, de csak azért, mert...

– Jól érezted magad?
– Nézd, Maureen, vannak dolgok, amelyek...
– Ismerem én ezt a Josivarát, fiam, ismerem én a férfiakat – mondta Maureen Ross tárgyilagos és barátságos hangon. – Jól érezted magad?

McFay megállt, Maureen szelídsége nagyon megdöbbentette. – Hát, azt hiszem... Nézd, Maureen...

– Ne ácsorogjunk ebben a hidegben, Jamie drágám. – Maureen barátságos mozdulattal megint belekarolt McFaybe, magával húzta.
– Ezek szerint jól érezted magad. Helyes. De miért nem mondtad meg nekem? Miért füllentetted, hogy fáradt vagy?

– Hát azért, mert... – McFaynek megint tucatnyi válasz jutott eszébe, de csak annyit mondott: – Mert nyilvánvaló, az ég áldjon meg! Nem akartam, hogy... – Nem tudta kimondani: nem akartalak megsérteni. Azért mentem, mert találkám volt, mert megüzentem Neminek, hogy megyek hozzá, de nem akartam, hogy te tudomást szerezzél róla, és az igazság az, hogy rettenetesen éreztem magam.

Kis házukban Nemi a legjobb hálókimonójában fogadta, étellel és szakéval várta, boldogan nevetve köszöntötte McFayt. – Hallod-e, Dzsemi-szan, jó lát téged! Hall jó hír hajóról. Neked házasság hölgy jön Skóciából. Házasság, hallod-e?

McFayt megdöbbentette, milyen gyors szárnyakon járnak a hírek. – Honnan tudod?

– Egész Josivara tud! Fontos! Neh? – Nemi felkacagott. – Két nap és én nagy házban földig hajlok hamarosan tiéd oku-szan előtt.

– *Eh?*

– Fontos, Dzsemi-szan. Mikor házasod? Fontos oku-szan és nigo-szan lenni barát. *Neh?*

– Találkoztatok? – robbant ki McFayból a kérdés.

Nemi értetlenül nézett rá. – Miért dühös, Dzsemi-szan? Mostantól okuszan fizet, Dzsemi-szan. *Íjé?* Fontos, hogy oku-szan...

– Mifelénk ez nem járja, az ég szerelmére!

– Nem ért... Fontos. Nemi megy oku-szanhoz.

– Te megőrültél!

– Nem ért – ismételte makacsul Nemi; nem értette, miért haragszik McFay. Úgy gondolta, az lesz a legjobb védelem, ha könnyek között kirohan.

Mielőtt McFay visszatarthatta volna, már ki is szaladt, a mama-
szan sem tudta rábeszélni, hogy jöjjön vissza, így aztán McFay
dühöngve hazatrappolt és lefeküdt, hogy aludjon egy kicsit. Jóságos
ég! Ez a Nemi képes elmenni Maureenhoz? Hogy ezentúl Maureen
fizesse? Fontos, hogy a szerető és a feleség jó barátnők legyenek?
Uram az egekben, biztos rosszul értettem. Egy frászt értetted
rosszul. Ezt mondta. Szó szerint ezt.

– Nézd, Maureen... Ne haragudj, hogy hazudtam – mondta
meghunyáskodva –, de nemigen tudtam, mi egyebet mondhatnék.

– Ne rágd magad, előfordul az ilyesmi – mosolygott Maureen
Ross.

– *Eh?* Nem vagy mérges? Nem vagy dühös?

– Nem, fiam, ezúttal nem – mondta mosolyogva Maureen. – De
erről azért el kell cseverésznünk. – Nem volt fenyegetés a
hangjában.

– El kell cseverésznünk? – hallotta saját hangját McFay.

– El.

McFaynek úgy rémlett, mintha hirtelen teljes csend támadt volna
körüöttük, noha a tetőcserepek és a zsalugáterek továbbra is
zörögtek, a templom harangja kongott, a kikötő felől matrózsípok
fütyengetése hallatszott, kutyák ugattak. Vigyázz a nyelvedre,
figyelmeztette magát. – Mit jelent ez az „el”? – kérdezte.

Maureen rendületlenül mosolygott. – Már a hajón megtudtam
Josivaráról mindent. – Nem mondott többet. Várta, hogy McFay
bekapja a csalit.

– Gornt mesélt róla? Vagy az a hülye Hoag?

– Nem, hanem Strongbow kapitány... És Hoag doktor egyáltalán
nem hülye, fiam. Megkérdeztem Strongbow kapitányt, hogyan bírják
ki itt a férfiak nő nélkül, hogy nem örülnek bele... Hogy itt is
ugyanúgy csinálják-e, mint Indiában vagy Kínában? – Maureen
felnevetett, ahogy eszébe jutott, milyen nehezen tudta rávenni a
kapitányt, hogy nyíltan beszéljen előtte. – Szerintem ez a Josivara
nagyon okos megoldás.

McFay nem válaszolt, Maureen is hallgatott egy sort. – Holnap
vasárnap. – McFay nem értette, hogy jön ez ide. – Igen, persze,
vasárnap. De miért mondod?

– Délután eszembe jutott, hogy elmehetnénk Tweet tiszteleteshez, és megkérhetnénk, hogy hirdessen ki minket.

McFay pislogott. – Mit csináljon?

– Hogy kihirdessen minket, Jamie! – Maureen Ross kacagott. – Elfelejtetted, hogy a házasságot három egymás utáni vasárnapon ki kell hirdetni?

– Nem felejtettem el, de mondtam már neked, hogy megírtam a...

– Azt akkor írtad, amikor még odahaza voltam, de most már itt vagyok és szeretlek – mondta Maureen Ross. Megállt, fölnézett McFayre: egész életében ilyen férfira vágyott. – Jamie drágám, mi jegyesek vagyunk. És szerintem össze kellene házasodnunk, mert meggyőződésem, hogy én leszek a világ legjobb felesége, megígérem neked, megígérem, megígérem, és nem csak azért, mert itt vagyok. Az első pillanattól kezdve szeretlek. Jobb időpontot nem is találhatnánk a házasságra... De ha akarsz, én hazamegyek Skóciába, és soha többé... Ha akarsz, visszamegyek az első hajóval, de akkor is szeretlek, Jamie. Esküszöm, ha azt mondod, menjek, én elmegyek – könnyek szöktek a szemébe, keze fejével megtörölte a szemét. – Ne haragudj, csak a szél, fiam. – De nem a szél volt. – Én egyszerűen szeretlek, Jamie. – McFay átölelte, Maureen a mellére hajtotta a fejét, soha életében nem érezte magát még így, rettenetesen vágyott McFay szerelmére, ömlöttek a könnyei.

Mikor végre lecsillapodott, lassanként jutottak füléhez McFay vigasztaló szavai: szereti, azt akarja, hogy boldog legyen, ne izgassa magát. Nagyon sajnálja, de ez a ma délután még korai lenne. Rengeteg dolga van még az üzlettel, nagyon nehéz volt beindítani, és nagyon nehéz mozgásban tartani.

– Ne rágd magad ezzel az új céggel, Jamie! Mrs. Struan megmondta, hogy... – rémülten elhallgatott. Nem akarta elmondani McFaynek, de most már elkésett. McFay megfogta a vállát és eltartotta magától.

– Mit mondott?

– Nem számít.

– Mit mondott? Halljam! – McFay szúrós szemmel, komor tekintettel nézett Maureenra. – Azt mondta, hogy küld nekem pénzt?

– Nem, ezt nem mondta – felelte Maureen. – Csak azt, hogy jó kereskedő vagy, és sikerülni fog. De menjünk már ebédelni, mert éhen halok...

– Mit mondott? Mondd el pontosan!

– Már mondtam! Menjünk ebé...

– A keserves mindenségét! Halljam, mit mondott! Mondd meg az igazat. Beszélt neked a pénzről, igaz?

– Nem, nem kifejezetten... – Maureen Ross elfordította a fejét, dühös volt önmagára.

– Halljam az igazat! – McFay még mindig fogta Maureen vállát. – Mondd meg azonnal!

– Jól van. – Maureen mély lélegzetet vett, aztán belevágott. – Elmondom pontosan, hogyan volt. Amikor elmentem a Struanhoz, oda a parton álló házukba, hogy megkérdezzem, hol talállak, hogy Japánban vagy-e vagy hol. Azt mondták, várjak, aztán lejött Tess Struan, Mrs. Struan, bevitt abba a nagy irodába, amelyikből egész Hongkong látszik, de valahogy nagyon szomorú volt az a szerencsétlen asszony. Engedj már el egy percre.

Maureen Ross megint megtörölte a szemét. Elővett egy zsebkendőt, kifújta az orrát, majd nem tudván, mit tegyen a kezével, McFay karjába fonta a karját, és kezét keze mellé csúsztatta a kabátzsebébe.

– Menjünk közben, Jamie. Menet közben könnyebb beszélni. Hideg van. Mrs. Struan hellyel kínált, aztán elmondta, hogy elbocsátott. Én megkérdeztem, miért? Erre elmondta. Én meg azt mondtam neki, hogy ez nem tisztességes eljárás, nem te tehetsz róla, hogy a fia belebolondult ebbe az Angelique nevezetű kalandornőbe... Persze nem tudtam én azt, hogy kalandornő ez az Angelique, de most, hogy látom, most már megértem, miért bolondult bele a fia. Bármelyik férfi beleszeretne...

Egy szélroham csaknem lesodorta a kalapjukat, fél kézzel mindketten megfogták. Maureen Ross folytatta. – Hát... összevesztünk. Ne felejtse el, hogy akkor még nem tudtunk a fia haláláról. Rettenetesen összevesztünk, Jamie. Sajnos én is kijöttem a sodromból. Biztos szégyenkeztem volna miattam. A fejéhez vágtam egy-két szót, amit apámtól tanultam.

McFay megtorpant, leesett állal nézett Maureenra. – Te veszekedtél Tessszel?

– Hát igen. Soha életemben nem veszekedtem még így senkivel, még a testvéreimmel sem. Nem vagyok nagyon büszke rá, de az igazágtalansága nagyon feldühített. Megmondtam neki rendesen a szemébe... – Maureen jó természete és humorérzéke visszatért, idegesen felkacagott. – Úgy veszekedtünk, mint két dühös kandúr, mint két halaskofo, kis híján egymás hajának ugrottunk. Közben bejött valaki, de Mrs. Struan kidobta. Na és mit gondol, Miss Ross, kérdezte. Odaállt elém csípőre tett kézzel, mindketten lihegtünk, egyáltalán nem voltunk barátságosak, mégis mit gondol, mit kellene tennem? Hogy mit?, mondok neki. Először is rendes végkielégítést kellene adnia Mr. McFaynek, ennyi esztendei szolgálat alatt tucatnyiszor is kiérdemelte. Adjon neki annyit, hogy önállósíthassa magát, és írjon neki egy rendes, udvarias levelet.

– Ezt mondtad Tess Struannak?

– Ezt. – Maureen látta McFay arcán a hitetlenkedést. – Esküszöm az élő Istenre, hogy ez az igazság, Jamie. Esküszöm. Nem akartam elmondani neked, de te erőszakoskodtál. Én nem szoktam hazudni. Esküszöm az élő Istenre, hogy ez az igazság!

– Igen, bocsáss meg. Folytasd!

– Nem kell bocsánatot kérni, fiam, én sem akartam elhinni akkor. Na, miután elmondtam neki a mondókámat, és nem valami kedvesen, Mrs. Struan elkezdett nevetni, nevetett, nevetett, aztán azt mondta, üljek le. Jól van, mondta, de udvarias levélről szó sem lehet. Hát pedig anélkül nem lesz jó, mondtam. És mi lesz a végkielégítéssel? Lefagyott a szájáról a mosoly, és azt mondta, ezer guinea. Szinte köpte a szavakat, pontosan úgy, mint apa, mikor dühös. Az bagó, mondom neki. *Tízezer.* – Maureen megállt, és kutatólag nézett McFay arcába. – Végül be kellett érnem öttel. Jól csináltam? Nem tudtam, elég-e vagy sem.

– *Be kellett érned?* Te érted be öttel?

– Én. Nem mondom, eltartott egy ideig. Káromkodtunk is mindketten... Aznap éjjel sokat fohászoktam az Úrhoz, hogy bocsássa meg, de remélem helyesen cselekedtem, Jamie. Végül arra is ráállt, hogy az üzleti életben jó viszonyban lesztek, úgy gondoltam, az is fontos. De miután beleegyezett, rám mosolygott

azzal a jeges mosolyával, és azt mondta, na, most már menjen, keresse meg a Jamie-jét, és adja át neki jókívánságaimat. – Maureen egy pillanatra végigsiklatta pillantását a parton, összeszedte gondolatait, majd egy kis ideges vállrándítás után nyílt, mesterkéletlen tekintettel nézett föl McFayre. – Hát ez történt, de csak miattad csináltam, nem miattam, fiam. És nem állt szándékomban előhozakodni vele.

– Jamie! Miss Ross! – Lunkchurch tántorgott elő az irodájából, mire észrevették, már ott is imbolygott előttük. Csak úgy bűzlött a whiskyől, meghívta őket vacsorára, aztán eltántorgott.

– Délután kettőre mindig berúg, de amúgy rendes ember – mondta McFay. – Estére elfelejti, hogy meghívott minket, meg azt is, hogy nem fogadtuk el. – Most ő fogta meg Maureen kezét, így dugta a zsebébe. Továbbindultak. – Maureen, én...

– Mielőtt folytatod, hadd fejezzem be. Én nem akartam elmondani ezt a dolgot, csak úgy kicsúszott a számon. Nagyon sajnálom. Esküszöm az élő Istenre, hogy nem akartam elmondani. Nem akartam vele előhozakodni, amikor megbeszéljük a... közös dolgainkat. Hidd el, kérlek, esküszöm, így igaz.

– Hiszek neked. Efelől egész nyugodt lehetsz. Tess pedig írt nekem, megtartotta a szavát. Elküldte a pénzt. Ennyi pénzem még soha életemben nem volt. Ez bőven elég a kezdéshez. És ezt neked köszönhetem.

Maureen Ross szemét megint elfutották a könnyek. – Csak azért csináltam, Jamie, mert ez így nem volt igazságos, Mrs. Struan az adósod volt... Sose mondtam volna el, de kikényszerítetted belőlem. És igazad van... Ma délután még túl korai. Igazad van. Ezt nem kellett volna mondanom. Nem várhatnánk még valamennyit, Jamie? Nem várhatnánk egy-két hetet, egy hónapot, míg kiderül, hogy akarsz-e engem?

– Jól figyelj rám – mondta McFay, és megszorította Maureen kezét. – Én is szeretlek, és nem akarom, hogy elmenj. Igen, még várunk egy kicsit. És hiszek neked. És teljes szívemből köszönöm. De gondolkodjunk egy kicsit, és majd vacsora közben megbeszéljük. Jó lesz, Sziporka? Kettesben. *Eh?*

Maureen még mielőtt észrevette volna, mit is csinál, felágaskodott, és hálásan megcsókolta. Becenevének említését jó előjelként fogta

fel. – Derék legény vagy, Jamie, az az igazság. És szeretlek.

– Te is derék lány vagy – válaszolta McFay. Mi legyen? – gondolta. Elvegyem, ne vegyem? Egy férfinak előbb-utóbb meg kell házasodnia, gyerekeket kell nemznie. Én egyáltalán nem ellenzem a házasságot. De mikor? Amikor már beindult az üzlet? Maureen remek, okos, csinos nő, jó családból származik, türelmes, hűséges, szeret... Szinte hihetetlen, hogy állta a sarat Tess-szel szemben, hogy megtette, amit tett. Bebizonyította, mennyire helyén van a szíve és az esze. Lehet, hogy beválik. De vajon szeretem-e? Nagyon... Harminckilenc éves vagyok. Legfőbb ideje, hogy megnősüljek. Már rég meg kellett volna. Maureen huszonnyolc éves, neki is benőtt már a feje lágya. Tegnap éjjel Marlowe és Pallidar jól megnézte magának, észrevettem. Az a nyomorult Settry alig akart elmozdulni a szoknyája mellől. Megszorította Maureen karját.

– Mi az?

– Semmi. Nagyon jól éreztem magam a tegnapi esti mulatságon – felelte McFay, de közben azt gondolta: három-négy hónap múlva esetleg... Nem kell elsietni. Nem rossz ötlet. – Megérkeztünk.

Befordultak a Klub udvarára. A lépcsőn ott állt MacStruan, Syborodinnal beszélgetett. Láttukra odakapta a fejét, Syborodin vidáman odaintett, McFaybe pedig hirtelen belehasított a gondolat: Nemi! Ha egyszer Nemi a fejébe vesz valamit...

Jóságos ég, gondolta döbbenet, hogy a fenébe mondom ezt meg Neminek? Fogalmam sincs, de muszáj. Hogy is mondta Sziporka? Elcsevegünk egy kicsit... Elcsevegünk...

– Fázol, Jamie drágám?

– Nem, remekül érzem magam.

– Phillip, mondja meg még egyszer Abe kapitánynak, hogy nagyon sajnálom, de Hiramát egyelőre nem találjuk, de mindenütt keressük. Aylesbury ott állt a követség egyik fogadóhelyiségének kandallója előtt. Tyrer, Babcott és Abe csak az imént érkezett meg Jedóból. Odakint már szürkült. – És ne vigyorgjon ilyen sunyin! Fel akarja dühíteni ezt az embert?

Abe már így is dühös volt. Aylesbury nemkülönben. Megtett minden tőle telhetőt, a települést gondosan átfésülték, a katonák újra

meg újra végigjárták Drunk Townt és a falut. Josivarában már nehezebb volt a helyzet. Josivarában nem lehetett fegyvert viselni, a fogadóba erőszak alkalmazása nélkül szinte lehetetlen volt behatolni, abból viszont óriási botrány kerekedett volna. Ha ugyanis erőszakkal hatolnak be a fogadóba, akkor a kapuiknál álló szamurájok is megkövetelik ugyanezt a jogot a kolónián. Még a kezdet kezdetén megegyezés született, hogy Josivarát hagyják nyugodtan lebegni és szolgálni. – A kapitány azt mondja, nem mehet vissza Hiraga nélkül, és tegnap megígérték Josi nagyúrnak, hogy kiszolgáltatják Hiragát.

Aylesbury lenyelt egy káromkodást, és eltúlzott nyájassággal mondta: – Legyen szíves, kérje meg, hogy várjon az őrháznál. Hiragát valószínűleg hamarosan előkerítik, ha még itt van.

– Azt kérdezi, hogy értse azt, hogy „ha még itt van”? Ha nincs itt, akkor hol van?

– Ha tudnám, természetesen kiszolgáltatnám Josi nagyúrnak. Lehet, hogy megszökött, elmenekült Jedóba, Kanagavába vagy akárhová. – Még Aylesburyt is megdöbbenette az Abe arcát elsötétítő düh. Abe ugatásszerűen közölt valamit japánul, majd sarkon perdült és kiviharzott.

– Faragatlan tuskó!

– Azt mondta, melegen ajánlja, hogy találjuk meg Hiragát, Sir William. – Tyrer megdörzsölte borostás arcát. Mocskosnak érezte magát, alig várta, hogy megfürödjön, hogy megmasszírozzák, és Fudziko mellé fekhessen. Fáradsága nagy részét mintha elfújták volna a hírre, hogy Hiragát nem találják. – Nem szívesen lennék most Abe helyében, Sir. Hiraga nélkül nem mehet vissza, az élete forog kockán.

– Hát ez az ő problémája. Van valami elképzelése, hol lehet ez a Nakama?

– Nincs, Sir. Ha nincs a faluban, se Josivarában, akkor nem tudom, hol lehet.

– Azért jó volna, ha megpróbálná megkeresni. Fontos dologról van szó. – Aylesbury Babcottra nézett. – És ami még fontosabb: mi van a pácienssel, George? Andzsó volt az?

– Ő.

– Hát ez nagyszerű! Phillip, maga nagyon fáradtnak látszik, nem kell tovább itt ácsorognia, majd később beszélgetünk, George úgymondja, mi történt. Ha ez a Nakama-Hiraga előbukkan, abban a pillanatban verjék vasra. Megértette?

– Igen, Sir, köszönöm. Mielőtt elmegyek, megkérdezhetem, mi történt Hongkongon? – Megérkezésükkor látták az öbölben a *Prancing Cloudot*, mindketten feltették már ugyanezt a kérdést, de Aylesbury akkor azt felelte, hogy előbb Abével foglalkozik.

– Hongkongban minden csendes, és hál' istennek itt is. – Aylesbury beszámolt a temetésről, elmondta, hogy Hoag visszatért és miért tért vissza. – Az ok feltehetőleg bizalmas, de mindenki tudja, úgymond most egyelőre várunk. Tess is vár, és úgy tűnik, hogy Angelique is vár, legalábbis Hoag szerint. Egyebet nemigen tehet. Vagy várandós, vagy nem.

– Ha nem az, néhány nap múlva megtudja – mondta Babcott. – És akkor mi is.

– Jézusom... – suttogta Tyrer. – És akkor mi lesz?

Aylesbury válaszolt. – Nekünk is ki kell várunk. Na menjen, Phillip! Whiskyt vagy konyakot, George? Volna szíves tájékoztatni a történetekről, vagy maga is nagyon fáradt?

– Nem vagyok nagyon fáradt – válaszolta Babcott, miután kettesben maradtak. – Konyakot, ha lehet. Jedóban nagyon sok érdekes dolog történt.

– Egészségére!

– Egészségére! De mielőtt előadnám a mondókámat, mesélje már el, mi történt Hongkongon?

Aylesbury elmosolyodott; jó barátok voltak, Babcott a helyettese. – Minden simán ment, a legsimábban. Tess levélben mondott köszönetet nekem. A lényeg: Hoag három levelet hozott Angelique-nek, aki egyébként erről nem tud. Hoag egy levelet azonnal odaadott neki, és azt mondta, nem vett észre Angelique-en semmiféle reakciót, amiből arra következtetek, hogy Tess Struan csak arra kérte a levélben Angelique-et, hogy várjon, amíg ki nem derül, hogy állapotos-e vagy sem. Tess ezt nekem is megírta. Ha Angelique-nek megjön a havija, Hoag doktor odaadja neki az egyik levelet, ha nem jön meg, vár még egy hónapot, hogy biztos legyen benne, és akkor a másikat adja oda. Hoag megesküdt, hogy nem tudja, mi áll a

levélben, és hogy Tess nem is mondta meg neki. Egyébként nekem sem írta meg. – Aylesbury belekortyolt a poharába. – Tess azonban írt valamit, ami sajnos elég világosan megmutatja, hogy mire készül: a Struan ügyvédei már fogalmazzák a beadványt a bíróságnak, amelyben a házasság megsemmisítését kérik – és ez független attól, hogy állapotos-e Angelique vagy sem.

– Uram az egekben, szegény Angelique... Ez rettenetes.

– Hát igen... – Aylesbury az asztalához sétált, és egy levelet vett a kezébe. – Valójában ezt szeretném megbeszélni magával... Természetesen szigorúan bizalmas.

Babcott felcsavarta a lámpás lángját: gyorsan sötétedett. Hongkong kormányzója a következőket írta:

Kedves Sir William!

Köszönet 13-án keltezett leveléért. Sajnos pillanatnyilag nem tudok újabb csapatokat küldeni. Épp most hallottam Londonból, hogy a katonákra máshol van szükség, és pénzügyi megfontolások miatt sem Indiában, sem máshol nem tudnak toborozni, így hát annyival kell beélnie, amennyi a rendelkezésére áll. Ezzel szemben küldök még egy húszágyús vitorlás fregattot, az Avengert – de csak egy időre tudom önnek átengedni. Mindazonáltal legyen bizonyos afelől, hogy ha Jokohamát súlyos támadás érné, az nem maradna megtorlatlan.

London a következő irányelvek továbbítására utasított: haladéktalanul foganatosítson óvatos intézkedéseket: hajtsa be a jóvátételt, kerítse kézre a gyilkosokat (vagy legyen jelen tárgyalásukon és kivégzésükön), büntesse meg és vonja felelősségre a gyilkosságért felelős szacumai Szandzsirót. London felkért annak közlésére is, hogy az ön rendelkezésére álló haditengerészeti és szárazföldi erőket több mint elegendőnek tekintik ahhoz, hogy egy ilyen kiskirályal elbánjon.

Babcott füttyentett, de csak nagy sokára szólalt meg. – Ez egy rakás marha, egy rakás barom.

Aylesbury elnevette magát. – Nekem is pontosan ez a véleményem, de ha már itt tartunk, mi a véleménye?

– Az „óvatos intézkedésekről”? Ez tárgyalást jelent.

– Szerintem csak egyszerű diplomatikus fogalmazás, olyan, amivel bármikor fedezhetik magukat.

– A jóvátételt megkaptuk...

– Csak előlegezték Szandzsiro nevében. Nem a bűnös fizetett.

– Ez igaz. A két gyilkos viszont minden valószínűség szerint meghalt.

– Igen, valószínűleg... De ez nem száz százalékgig bizonyos, és nem a büntett büntetéseképp vették életüket.

– Ez igaz... – Babcott nagyot sóhajtott. – Hogy mi a véleményem? Magunk között szólva, szerintem maga már elhatározta, hogy büntetőakciót hajt végre Szandzsiro ellen, valószínűleg Kagosimánál, és főleg azért, mert Josi ebbe hallgatólagosan beleegyezett.

– Szerintem is. Maga szerint ez a levél elegendő ahhoz, hogy meggyőzze Ketterert, és hajlandó legyen mozdulni?

– Efelől semmi kétség, ön határozott utasításokat kapott. A levél elég világosan tartalmazza, hogy köteles önnek engedelmeskedni. Bármennyire nem helyeslem is.

– Azért, mert maga orvos?

– Igen.

– Ha egyszer az életben a helyembe kell lépnie, George, remélem, ezt elfelejti.

– Ezt nem kellett volna mondania, Sir William. Tudom én, melyik fele vajaz a kenyérnek. – Fölemelte poharát. – Londonra! Jézusom, de fáradt vagyok.

– Ne felejtse el, mit mondott Machiavelli: az állam biztonságának biztosítása az uralkodó legfontosabb kötelessége... vagy valami ilyesmi. – Aylesbury szeme sarka ráncokba ugrott. – Mondja már, mi volt Andzsónál!

Babcott elmondta, és mivel Aylesbury megkérdezte, azt is közölte, hogy véleménye szerint mi várható: – Hat hónap, legfeljebb egy év. Nem több. Attól függ, mit mutatnak majd a laboratóriumi vizsgálatok.

– Érdekes. – Aylesbury hosszasan elgondolkozott. Odakint leszállt már az éj, a flotta felkészült az éjszakára. Aylesbury összehúzta a függönyöket félt a huzattól –, odament a kandallóhoz, és felpizskálta a tüzet. – Visszatérve az előbbi kérdésre, én hajlok rá, hogy a flottát azonnal Kagosima alá rendeljem és utasítsam, hogy amennyiben

Szandzsiro nem szolgált nekünk elégtételt, azonnal kezdjék el ágyúzni a várost.

– Ha odaküldjük a flottát, a kolónia védtelen marad. Csak úgy hemzsegnek a környéken a szamurájok... A Tokaido körül rengeteget láttunk.

– Ez benne a kockázat.

Babcott egy pillanatra Aylesbury szemébe nézett, de nem szólt. A döntés nem rajta múlt. Mint mindenki más, készségesen hajlandó lesz engedelmeskedni, csak ahhoz ragaszkodik, hogy ő is elmehessen a flottával. Felállt. – Azt hiszem, hunyok egyet vacsora előtt. Az éjjel nem sokat aludtam. Phillip egyébként remekül működött. Majd szólok, hogy mi lett a vizsgálatok eredménye.

– Van kedve később bekapni valamit, úgy kilenc tájban?

– Jó.

– Helyes. És köszönöm, amit Andzsó körül tett, ez nagyon fontos volt. Ennek fényében Josi még fontosabbá válik. Remélem, megbízható. Remélem.

– Errefelé ez a legnagyobb probléma – mondta Babcott. Hirtelen eszébe jutott Tess Struan. – A fene egye meg ezt a vádemelést, nagy ön kínos lesz Angelique számára. Olyan igazságtalan, nem?

– Miért, volt talán valaha is igazságos az élet?

A vacsorához öltözött Angelique bekopogott a tajpani iroda ajtaján: – Albert!

– Fáradjon be! Remek a kalapja – mondta MacStruan. Angelique kalapja elegáns volt, gyászhoz illő sötétkék, a szalagja alá néhány selyemvirágot tűztek.

– Köszönöm. Milyen sokáig dolgozik.

– Ez már csak egy ilyen munka. – Mint mindenki más, MacStruan is azon törte a fejét, mit írhatott Tess Angelique-nek; a kolónián mindenféle kósza hírek keringtek. Angelique arcáról semmit sem lehetett leolvasni, csak szelíd szomorúságot.

Tess Struan a neki, MacStruannak írt levelében figyelmeztette, hogy legyen óvatos, ne kötelezze el magát fegyverüzletekben, és ha ilyen jellegű ajánlatot kap, kezelje nagyon bizalmasan. Szükség esetén vegye igénybe McFay segítségét.

Megkértem, hogy segítsen magának. Neki természetesen elsősorban a saját üzlete a legfontosabb, de maga azért viselkedjen baráti módon irányában. Most, hogy Mr. Edward Gornt vette át a Brock japánt érdekeltségét, ő is ellenségünk lett. Kezelje óvatosan, sokkal ravaszabb, mint feltételeztük. Ami pedig azt a másik illetőt illeti, Hoag doktor ráállt, hogy segítségemre lesz. Úgy értesültem, hogy az illető még mindig abban a lakosztályban lakik, amelyet a fiam bocsátott a rendelkezésére. Hamarosan intézkedem az új elrendezés felől.

– Hol vacsorázik? A francia követségen? – kérdezte MacStruan.

– Csak itt a szomszédban, elfogadtam Mr. Gornt meghívását. – Angelique látta, hogy MacStruan arca elkomorodik. – Ott lesz két közös barátunk, Dmitri és Marlowe is. Mr. Gornt arra kért, hívjam meg önt is, kísérfen el, ha van kedve. Ráér?

– Sajnos nem, de boldogan odakísérem és el is megyek önért. Viszont szeretném megjegyezni, hogy Mr. Gornt most már a Brock embere, mi pedig a Nemes Házban vagyunk.

– Attól, hogy vetélytársak, még lehetünk velük jó viszonyban. Mr. Gornt őszinte, jó barátja volt a férjemnek. Nekem és Mr. McFaynek is az.

– Bocsásson meg, de ez az én problémám, és nem az öné. – MacStruan ismét elmosolyodott. – Jöjjön. – Karját kínálta Angelique-nek. Nem vett kabátot. Kiléptek a házból. A hideg szél belekapott Angelique kalapjába, de nem sodorta le a fejről. Angelique egy selyemsállal megkötötte.

– Jó estét, asszonyom! – A Brock-ház kapujában álló őr meghajolt.

– Jó estét. Köszönöm, Albert, de nem kell értem jönnie. Valaki biztos hazakísér. Menjen, mert megfázik.

MacStruan felnevetett és visszafordult. Ugyanebben a pillanatban kilépett a kapun Gornt.

– Jó estét, asszonyom! Maga változatlanul gyönyörű!

Miközben Gornt lesegítette a kabátját, Angelique-ben megint feltolultak az idegesítő kérdések. Miféle ütőkártyákról beszélt? Az egyik belső szobából nevetés harsant. Angelique felismerte Marlowe

hangját, látta, hogy az őr elment és szolgák sincsenek a környéken. Egy pillanatra kettesben maradtak. – Edward – suttogta; aggodalma legyőzte óvatosságát. – Miért olyan biztos benne, hogy minden rendben lesz?

– Tess megkért, hogy menjek vissza hozzá. Ne aggódjon, mindent kézben tartunk. De jobb volna, ha inkább holnap, a korzón beszélgetnénk... Ma este inkább csak olyan baráti csevegésről volna szó. Nagyon megtisztel, hogy elfogadta a meghívásomat... Magának köszönhetem, hogy én lettem itt a főnök. – Gornt karját kínálta Angelique-nek, és normális hangon folytatta. – Isten hozta a Brock és Fiainál, Angelique. Mehetünk?

Az ebédlő majdnem pontosan olyan nagy volt, mint a Struané, ugyanolyan fényűző, az ezüst ugyanolyan elegáns, a bor kitűnő. Az asztal körül libériás kínai inasok álltak, a kandallóban lobogva, pattogva égett a tűz, Marlowe, Pallidar és Syborodin beszélgetett előtte. Mindannyian kezet csókoltak Angelique-nek, megcsodálták a kalapját, amit szokása szerint nem tett le. Marlowe és Pallidar a szokásos egyenruháját viselte.

– Most, hogy díszvendégünk is megtisztelt minket, talán helyet foglalhatnánk. – Gornt az asztalfőre vezette Angelique-et, ő maga vele szemben ült le. Az asztal elég kicsi volt ahhoz, hogy nyugodtan tudjanak beszélgetni, és elég nagy ahhoz, hogy kényelmesen elférjenek mellette. – Uraim! – emelte magasra pezsgőspoharát Gornt. – A hölgyre! – Mindannyian ittak. Gornt tekintete mindvégig Angelique szemébe mélyedt. Angelique visszamosolygott, de nem jelzett se igent, se nemet.

Ráérünk még, gondolta Gornt. Elégedett volt önmagával. Utolsó hongkongi napján Tess Struan titokban ismét üzent érte.

– Átvizsgáltam a papírokat, Mr. Gornt, és nem vagyok teljesen meggyőződve afelől, hogy ez a néhány iromány és a maga terve elegendő a Brock tönkretételéhez.

– Szerintem elegendő, asszonyom – válaszolta Gornt; nagy hatással volt rá, hogy az asszony ennyire ért az üzlethez. – Őszinte meggyőződésem, hogy minden a rendelkezésére áll ahhoz, hogy felnyissa Pandora szelencéjét. – Ez volt a fedőnév, amelyben megállapodtak. – És van még valamim, ami kiegészíti a képet, és garantálja a sikert.

– És mi volna az?

– Norbert hivatalos csopja. Ott van a jokohamai széfjében.

Tess Struan felsóhajtott, s faragott széke támlájának döntötte hátát. Egyiküknek sem kellett kimondania, hogy ez a pecsét kötelezi a Brock céget arra, ami a papíron áll.

Mindketten tudták, mennyit ér.

Morgan és Tyler Brock bonyolult, kockázatos és ötletes tervet dolgozott ki, amelynek lényege az volt, hogy felvásárolják a hawaii cukortermést – ez elviekben már meg is történt –, és a cukrot Amerikában gyapotra cserélik a déliekkel. Ezt a gyapotot papíron és megfelelő visszavásárlási jog kikötésével előre eladták bizonyos francia cégeknek – Franciaország, az Egyesült Államok régi szövetségese hajóit Észak *ez idő szerint* átengedte a tengeri blokádon. Franciaországból – immár legálisan – Genovába s onnan az alapanyag hiánya miatt szinte haldokló lancashire-i üzemekbe szándékozták szállítani a gyapotot.

A tervben volt némi veszély: ha az Unió kormánya megbizonyosodik a gyapotszállítmányok végcéljáról s ez nyilvánosságra kerül – a britek hivatalosan ugyan semlegesek voltak, de legnagyobb részük aktívan támogatta a konföderációsokat –, feltartóztatja a hajókat, és elkobozza az árut. Ennek kockázata – hála a francia kapcsolatok magas szintjének – csekély volt, s e csekély kockázatot még az is csökkentette, hogy az Északon komoly hiánycikknek számító cukor jókora hányada eltérített uniós fegyverek cserealapjaként szolgált, amely fegyvereket Brockék azonnal Ázsiába szándékoztak szállítani. A várható haszon óriási volt, ráadásul úgy állt a helyzet, hogy bárki nyeri is a polgárháborút, Ázsia és Amerika között a Brock lesz az összekötő kapocs, Ázsiában vitathatatlanul a Brock és Fiai lesz a legelső cég. A terv pedig nem bukhatott meg, mert a hongkongi Victoria Bank állt mögötte.

A bank, Hongkong legnagyobb bankja mohón vetette magát a vállalkozásba: tizenkét tagú igazgatótanácsa – köztük Tyler Brock – lelkesen megszavazta. Fedezetként a Brock és Fiai teljes vagyona szolgált. A Victoriát az öreg Brock alapította még 1843-ban, ő válogatta össze az igazgatótanácsot, s ugyanakkor kikötötte, hogy Struanék közül soha senki nem lehet a tagja. A részvények negyven százalékát tartotta meg, ennek révén szavazásokkor legalább kilenc-

hármass többséget biztosított magának. A Victoria Bank ez alkalommal nemcsak abba ment bele, hogy támogatja a Brock nemzetközi ügyleteit, hanem abba is, hogy Struanék január 30-án lejáró hitelleveleinek felvásárlása és bizonyos titkos és megkérdőjelezhető módszerek révén segédkezet nyújt a Struan tönkretételéhez is: az erre vonatkozó bizonyítékok szintén Gornt kezében voltak.

Gornt rámutatott, hogy a Brock és Fiai fennállása óta első ízben vállalt ilyen hatalmas kockázatot, hogy egy üzleti húzásra a teljes vagyonát kínálta fedezetül. Pandora szelencéjének kulcsa a Victoria Bank: a bankot meg kell győzni, hogy menet közben fordítson hátat Brocknak, s a megfelelő időpontban tagadja meg tőle a beígért pénzügyi támogatást. Időközben a Brock-féle üzelmek részletes leírását s az értesítést, miszerint a Victoria Bank kiszáll az üzletből, a Gornt-féle bizonyítékokkal együtt a leggyorsabb klipperen Washingtonba kell küldeni, ahol megfelelő emberek révén biztosítható, hogy az Unió elfogja a gyapotszállítmányokat: a bank támogatása nélkül ugyanis Brockék nem tudják felvásárolni a gyapotért és fegyverért cserébe ajánlott cukrot. Ezt az értesítést azonban rögtön, még a bank igazgatótanácsának meggyőzése előtt el kell küldeni.

Gornt tervének lényege az volt, miként lehet a bankot rábírní a pálfordulásra.

A papírok egyebek között olyan komoly kompromittáló adatokat tartalmaztak az igazgatótanács két tagjáról, hogy nyilvánvaló volt: az érintettek a bizonyítékok kézben tartója javára fognak szavazni. Öt-hét. Gornt egy másik tagról is tudott néhány dolgot – nem olyan komolyakat és nem teljesen bizonyíthatókat. Hat-hat. Valószínűleg.

Gornt elképzelése az volt, hogy Tess beszéljen négyszemközt az elnökkel, tárja elé a tényeket, hozza tudomására, hogy a tervük részletes ismertetése a megfelelő bizonyítékokkal együtt már úton van Washingtonba, javasolja, hogy szálljanak ki a Brock-féle manőverből, pártoljanak át a Struanhoz, hosszabbítsák meg hat hónappal a Struan hitelleveleit, biztosítsanak számára két helyet az igazgatótanácsban, tegyék rá azonnal a kezüket a Brockra, adják el azonnal amennyiért viszik, az árából fedezhetik a kölcsönt, Tyler és Morgan pedig fulladjon bele a cukorba, amit nem tud kifizetni.

Ezenfelül a bank egyezzen bele, hogy Brock részvényeit négyfelé osztja: egy az elnöké, kettő az általa megnevezett két tagé, egy a Nemes Házé.

– És minek a fejében? Miért űzne kettős játékot a bank a Brockkal? – kérdezte Tess. – Amerikában ugye így mondják?

– Igen, asszonyom, de itt hármass játékról volna szó – felelte Gornt. – Hogy miért menne bele a bank? Azért, mert rengeteget keres rajta az elnök és mindegyik tag, és mert ahogy mindenki, ők is gyűlölik Brockot és félnek tőle. Önt és a Nemes Házat nem gyűlölik, nem is félnek tőle. Nemcsak a pénz, a gyűlölet is erős mozgatórugó.

– Nem értek egyet, de most hagyjuk ezt. Térjünk vissza arra a titokzatos csopra. Mi a szándéka vele? – kérdezte Tess Struan cinikus mosollyal. – Már ha sikerül megszereznie.

– Amit óhajt, asszonyom.

– Talán mikor visszatér a *Prancing Clouddal*, elhozhatná.

– Sajnos az még korai volna. De meghozom idejében.

– Mire jó ez a halogatás? Küldje el Strongbow-val, megbízható ember.

– Idejében elhozom, megígérem.

– Jó, akkor ezt tegyük félre egyelőre. Még nem közölte az árat, Mr. Gornt.

– Mikor visszajövök, megmondom, asszonyom.

Tess Struan hidegen felkacagott. – Efelől semmi kétségem. Gondolom, ismer már annyira, hogy ne próbáljon zsarolni.

– Bízunk kell egymásban – felelte Gornt. – Én egy ígéret fejében a kezébe adtam a bizonyítékokat, asszonyom. Én bízom önben. Úgy érzem, ez a kis haladék nem túl nagy kérés. Esküszöm, hogy idejében itt leszek. És amit Jokohamából hozok, az lesz a hab a tortán. Az ár pedig méltányos.

– Én sosem szerettem se a tortát, se a habot, Mr. Gornt – felelte Tess Struan. – Apám még kislánykoromban kiverte belőlem az efféle passziókat. Halljam az árat.

– Úri becsületszavamra kijelentem, asszonyom, hogy az ár olyan lesz, amit ön örömmel ki fog fizetni.

Tess Struan Gornt szemébe nézett. – Én pedig kijelentem önnek, Mr. Gornt, hogy ha becsap, rendkívül boldogtalan emberré teszem, gondom lesz rá, hogy egész Ázsiában, sőt az egész birodalomban

persona non grata legyen... *És erre mint a Nemes Ház tajpanja, becsületszavamat adom.*

Gorntot Syborodin és Marlowe felharsanó nevetése rántotta vissza a jelenbe, a gyertyafényes ebédlőbe, barátai közé. – Jó egészséget és hosszú életet! – emelte Angelique felé poharát.

Intésére a személyzet tálalni kezdte a vacsorát.

Január 13., vasárnap

Éjszaka volt. Angelique arra ébredt, hogy kiverte a hideg veríték: álmában megint a francia követségen éjszakázott, a mama-szán kis palackjai ott álltak az éjjeliszekrényen, az egyik már üres, a másik még nem, és hamarosan megkezdődnek a görcsök.

Látva, hogy a saját lakosztályában, a saját puha ágyán fekszik, a kandallóban még parázslík a tűz, lassanként megnyugodott. Várta a jeleket. Semmi. Se görcs, se hasfájás. Várt. Még mindig semmi. Hál' istennek, gondolta, biztos azt álmodtam, hogy megkezdődtek. – Jézusom, segíts meg, ne hagyd, hogy megjöjjön! Könyörgök!

Tegnap délután megérkezett Babcott. – Épp erre jártam, gondoltam, beugrom, megnézem, hogy van.

– Nem kell mellébeszélni – mondta élesen Angelique. – Hoag doktor szóról szóra ugyanezzel állított be reggel.

– Nyugodjon meg, kedves Angelique, én tényleg csak erre jártam, és tényleg csak be akartam kukkantani, hogy megnyugtassam.

– Tényleg?

– Igen. Az öreg Hoag mondta, hogy egy kissé érzékeny. De nem is csodálom – bólogatott mosolyogva Babcott. – Csak annyit akarok mondani, könnyen lehet, hogy a havija késik, mint ahogy az is előfordulhat, hogy lesznek enyhe menstruációs görcsei, amelyek egy-két nap múlva megismétlődnek... és nem folytatódnak.

– Maguk, orvosok olyan bölcsek, mégsem tudnak semmit, még egy olyan egyszerű dolgot sem tudnak megállapítani, hogy egy nő várandós-e vagy sem – füstölgött Angelique. Nagyon unta már a felé vetett lopott pillantásokat és a közeledtére bekövetkező hirtelen elhallgatásokat. – Legyenek szívesek, hagyjanak békén mindketten. Ha majd szükségem lesz önökre, üzenek. Hagyjanak békén!

Babcott elment, kicsit sértetten, de Angelique-et nem érdekelte. A Leo atyával folytatott múlt vasárnapi heves vita óta lehetőleg senkinek sem mondott semmit. – Gyűlölöm azt a papot – suttogta

maga elé. – Gyűlölöm, hogy ennyire felzaklatott. Ez gonosz ember, ez nem Isten embere.

A gyónáskor Leo atya azt mondta: – Talán nem ártana, ha bocsánatért könyörögne, amiért belement ebbe a szégyenteljes házasságba, gyermekem... Tudom, hogy rászedték, hogy becsapták, de ez akkor is bűn.

– Nem szedtek rá, atyám, és ez a házasság se nem szégyen, se nem bűn – válaszolta erre Angelique. – A törvény szerint a lehető legteljesebben rendben van.

– Az eretnekek törvénye szerint? Az hamis törvény. Nyissa ki a szemét! Isten színe előtt ez a házasság érvénytelen.

– De az angol törvény színe előtt igen – fortogott Angelique. – És Isten színe előtt is!

– Jaj, szegény gyermekem... Nem az! Maga is tudja, hogy nem az! Az egyház nem ismeri el az eretnek házasságot, az olyanról nem is beszélve, amelyet egy közönséges tengerészkapitány celebrált. Isten színe előtt maga nem férjezett asszony.

– De igenis az vagyok! Malcolm egyháza elismeri a házasságomat, elismeri a törvényük is, a férjem törvénye szerint hites feleség vagyok. Malcolm hites felesége!

– Ez ostobaság! Ne zárkózzon el a valóság elől! Maga katolikus. Az igaz egyház nem ismer el ilyen házasságot. Tanúsítson bűnbánatot, gyermekem.

– Hites feleség vagyok, és kész! – Angelique felállt.

– Várjon! Ezzel még egyáltalán nem kész, gyermekem! Ahhoz, hogy feloldozhassam, meg kell bánnia a bűneit.

– Az ő Istenük ugyanaz, mint a miénk, az én Istenem – válaszolta Angelique. Szemét elfutották a düh és a csalódottság könnyei. – Az ő templomukban ugyanúgy imádkozhatok hozzá, mint itt.

– A kárhozatnak és az örök kínoknak teszed ki magad! Ki leszel közösítve, megvonjak tőled a szentségeket. Óvakodj! Az eretnekek megrontották az agyadat. Könyörögj bűnbocsánatért...

Angelique kimenekült a templomból.

André Poncin és Seratard is ott volt a gyülekezetben. Poncin később megkérdezte, mi történt. Angelique elmondta.

– Több ezer katolikus él protestáns előírások szerint kötött boldog házasságban, és vice versa – felelte Poncin –, bármit mond is az

egyház.

– André, én most asszony vagyok, vagy sem?

– A brit törvény és a brit hajózási törvény szerint igen.

– Na de az egyház szerint...

– Az ő egyházuk szerint igen, a mi egyházunk szerint nem. De hát ezt maga is tudja.

– Gyűlölöm ezt az embert.

– Pap. Nem mind jóra való. Ezt is tudjuk mindketten. Nézze, Angelique... Ami a haviját illeti, nagyon kérem, amint így vagy úgy, de megbizonyosodik, tudassa velem, hogy belevághassunk a tervünkbe. Henri arra számít, hogy most már bármely nap megérkezhet a francia nagykövet beleegyezése, miszerint önt az állam védencévé nyilvánítja. Ne aggódjon. Megígértem, hogy szem előtt fogjuk tartani az érdekeit, és úgy is lesz – mondta Poncin, és elment.

Ólomlábakon jártak a napok. Angelique másnap találkozott Gornttal a sétányon. Nem tudott meg semmi újat, de megállapodtak, hogy a biztonság kedvéért néhány napig nem mutatkoznak együtt. Kétszer is meghívta Maureen Rosst teára, másodszer szándékosan ágyban fogadta, hadd terjedjen el a híre, hogy beteg. Divatról, a kolónia problémáiról, az itteni életről beszélgettek, semmi komoly témáról. Kedvelte Maurent, aki jó könyveket és újságokat hozott neki, beszámolt McFay új irodájáról, elújságolta, hogy McFay éjjel-nappal dolgozik, s félénken arra is célozgatott, hogy hamarosan összeházasodnak.

Egyetlen ember látogatásának örült igazán: Phillip Tyrerének. Tyrert Aylesbury küldte át legjobb kívánságaival és mielőbbi gyógyulást kívánva. Tyrer magával hozta a legfrissebb londoni lapokat is, és meglepte egy csokor virággal, melyet a faluban vásárolt. – Őfelsége kormányának utasítására – mondta franciául, fiúsan vigyorogva, teátrális mozdulattal nyújtva át a virágokat.

Körülbelül egy óráig beszélgettek, leginkább franciául, megbeszélték a legújabb híreket. Tyrer beszámolt jedói útjáról, elmondta, hogy Nakama-Hiraga nyomtalanul eltűnt, és hogy ezzel komoly diplomáciai gondot okozott Aylesburynek, és még komolyabb problémát Josi kapitányának, Abének, aki még mindig ott áll és ott fortyog az északi kapunál.

– És most mi lesz, Phillip?

– Nem tudom. Remélem, megoldódik a probléma. Kár, hogy le kell mondanunk Nakamáról, de nagyon úgy áll a helyzet, hogy nem menekülhet. Roppant kellemetlen, mert rendes ember volt, sokat segített nekem. Nem hiszem, hogy gyilkos volna...

Később együtt vacsoráztak, és Angelique firtatására Tyrer – titoktartásra esketve Angelique-et – beismerte, hogy van egy barátnője Josivarában. – Gyönyörű és nagyon kedves lány, Angelique, és nagyon remélem, sikerül annyi pénzt összekaparnom, hogy kiválthassam a szerződését... – Angelique derűsen nézte: milyen fiatal. Irigyelte ezért az egyszerű szerelemért. Szomorúsággal töltötte el, hogy Tyrerhez képest mennyire felnőtt s bonyolult lélekké vált.

– Szeretném egyszer megismerni – mondta Tyrernek. – Könnyen be tudok lógni Josivarába. Felöltözöm fiúnak.

– Jaj istenem, azt nehogy...! Azt nem szabad, Angelique.

Pedig jó volna, gondolta Angelique most, és másik oldalára fordult ágyában; már csaknem elaludt. Majd André elvisz, szeretném megismerni azt a Hinodét is. Annyi közös van bennünk. Kíváncsi vagyok, hogy néz ki.

Már csaknem elaludt, amikor görcsbe rándult a gyomra.

Aztán újabb görcs, ezúttal más. Még egy. Most már teljesen éberré vált. Elgondolkozva dörzsölgette hasát és ágyékát, hogy enyhítsen a sajgáson, de nem múlt el. Hamarosan semmi kétsége sem volt afelől, hogy az ismerős fájásokat tapasztalja.

Megkezdődött. Megkezdődött a vérzés, s vére folyásával együtt mintha lassanként a remény is elszivárgott volna. Sírva fakadt, fejét a párnába fúrta. – Jaj, Malcolm, annyira reménykedtem, annyira reméltem, és most nem maradt belőled semmi, semmi a világon. Jaj, Malcolm, jaj, Malcolm! Ez rettenetes. Annyira sajnálom.... Jaj, Istenem, jaj, de rettenetes... – Sírt, sírt, sírt egy örökkévalóságig, mígnem elapadtak könnyei, s álomba zokogta magát.

– Úrnő ébred! Tajtaj úrnő kávé, hallod-e?!

Angelique az ébredés kódén át figyelte Ah Szot, amint lecsapja a kisasztalra a tálcát. Megérezte a meleg, frissen pörkölt kávé mennyei illatát Seratard-tól kapta ajándékba. A kávé volt az egyike azon kevés dolognak, amit Ah Szo jól csinált.

Felült az ágyban, nyújtózkodott, nem értette, mitől olyan éber, és mitől érzi olyan jól magát. A görcsök elmúltak, a sajgás a szokásos mértékűre csillapodott, nem fáj annyira, mint szokott.

Csodálatos módon elszállt belőle a reménytelenség is. Ez az ő műve gondolta áhítattal. Az elmúlt napokban minden este imádkozott a Szűzanyához, könyörgött neki, kérlete, mígnem egyszer Szűzanya álmában válaszolt: „Ezt most már bízd rám, gyermekem, majd én eldöntöm” – hallotta a hangot, nem a fülével, hanem legbelső lényével.

Ez az ő döntése volt, milyen csodálatos! A Szűzanya ítéletét elfogadta. Ez Isten akarata!

Behunyta szemét, összetette két kezét. Legyen meg a te akaratod...

Felpattant a szeme, az órára esett a pillantása: kilenc óra. Vasárnap ilyenkor hozzák a kávé, kilenckor. Ideje megmosakodni és felöltözni, hogy a templomba menjen. Templomba? Miért is ne – gondolta. Annak rendje s módja szerint meg kell köszönnöm az Úrnak. De nem gyónok. – Ah Szo! Hozd a mosdóvizemet és... – Ah Szo üveges tekintettel meredt rá. Angélique hirtelen rádöbbsent, hogy biztos a hálóingén vette észre a vérfoltokat.

Ah Szo sietve megszólalt: – Hoz víz – kacszázva elindult az ajtó felé, de Angélique kipattant az ágyból, és visszarántotta. – Kikaparom a szemed, ha elmondod!

– Ajíjje! Nem ért, tajtaj úrnő – morogta Ah Szo; egészen megdöbbsentette az Angélique arcáról sugárzó gyűlölet. – Nem ért!

– Dehogynem érted! *Tou nien lo mo!* – sziszegte Angélique a kantoni káromkodást. Még Makóimtól tanulta, hallotta, amikor egyszer így kiabált dühösen Csenre, és látta, hogy Csen elfehéredik. Malcolm nem árulta el, mit jelentenek ezek a szavak, de Angélique most látta, hogy Ah Szo kis híján összecsuklik.

– Ajíjje!!!

– Ha beszélsz, Ah Szo, a tajtaj téged... – Angélique dühödten Ah Szo szeme felé kapott, körmei alig egy milliméterre álltak meg előtte. – Tajtaj csinál ez! Érted? .

– Ért! Titok, tajtaj! – A halálra vált asszony nyöszörgőit valamit kantoni nyelvjárásban, ujját az ajkára tette. – Ah Szo ért, nem beszél!

Angelique az ágy felé taszította az asszonyt, visszafeküdt, és parancsoló mozdulattal mutatott a kávécsészére. – Tölts kávé!

Ah Szo megalázottan és félve engedelmeskedett, aztán jámboran megállt az ágy mellett.

– Nem beszél, csinál minden ágy, ruhát tiszta. Titok!

– Ért, tajtaj, nem beszél titok, ért.

– Nem beszél! Vagy... – A körmök beleszántottak a levegőbe. – Fürdő!

Ah Szo kimenekült, hogy hozza a forró vizet, de előtte még lerohant Csenhez, és lélekszakadva megsúgta neki a hírt. Csen az ég felé fordította a szemét, és azt mondta: – Ajíjje, kíváncsi vagyok, mit csinál most Tess tajtaj! – de már rohant is, hogy a leggyorsabb hajóval megüzenje a történeteket Kitűnő Csen compradorénak, aki rájuk parancsolt, hogy a költségekre való tekintet nélkül azonnal tudassák vele, ha ilyesmi történik.

A kávé finom volt, megnyugtatta Angelique gyomrát, kissé lecsillapította háborgó lelkét is. Gondolkoznom kell. Először is mintha mi sem történt volna, elmegyek a templomba. Kinek szóljak először? Hoagnak? Andrének? Edwardnak? Mr. Skye-nak?

Már megbeszélte az ügyet Mennyei Skye-jal. Az ügyvéd azt mondta, nem tehetnek mást, várniuk kell, meg kell várniuk, mit tesz Hoag, és aztán mit tesz Tess Struan. Tess neki, Skye-nak is írt egy kurta levelet: *„Kedves Mr. Skye! Tudom, hogy a fiam üzleti kapcsolatban állt önnel. Kérem, zárja le velünk kapcsolatos folyó ügyeit, semmi jó nem származhat belőlük.”*

– Érdekesen fogalmaz – kommentálta Skye.

– A hangjából úgy hallom, hogy érzése szerint máris veszítettünk.

– Szó sincs róla, Angelique, de egyelőre várunk kell, Tessé a kezdeményezés.

– A következő postával szeretném, ha írna a Struan ügyvédeknek, és kérne tőlük egy leltárt a férjem tulajdonáról. – Ezt az ötletet André Poncintól kapta, aki szerint a legjobb módszer az, ha azonnal támadásba lendülnek.

– Boldogan... Ha mindenáron bele akar esni a csapdájába.

– Hogyhogy?

– A maga szerepe most az, hogy ön egy gyásztól sújtott, megrontott gyermeklány, akit egy erős akaratú férfi időnek előtti

házasságra csábított... nem pedig egy kapzsi özvegyasszony, aki mindenáron meg akarja kaparintani elhunyt férje vagyonát. Önnek várnia kell, kedves hölgyem. Úgy kell tennie, mintha abban reménykedne, hogy Tess emberi módon fog viselkedni magával szemben. És ha Malcolm magja időközben megfog, az nagyon sokat segít.

- És ha nem?
- Erről majd ráérünk akkor gondolkodni, ha kiderül.
- Én nem nagyon érek rá. Rohamosan fogy a pénzem.
- Legyen türelemmel...
- *Mon Dieu*, türelem! A férfiak meg az ő türelmük...

Most, hogy végérvényesen kiderült, nem várandós, Angelique félretette azokat a terveket, amelyeket arra az esetre fogalmazott meg, ha kiderül, hogy gyereket vár Malcolmtól. A másik terven kezdett gondolkodni.

Rögtön támadjak? Nem, ezzel ráérek még, Skye-nak ebben igaza lehet. Előbb meg kell várnom, mit lép Tess Struan. Ahhoz pedig előbb szólnom kell Hoagnak vagy Babcottnak. Tess üzenetét Hoag hozta, úgyhogy inkább neki szólok. Most rögtön szóljak? Vagy később? Kérdezzem meg Andrét vagy Edwardot? Nem, azt hiszem, ezt nem teszem.

Az, hogy nincs gyerekem, mindenesetre egyszerűbbé teszi az életemet, könnyebben férjhez tudok menni. Bármilyen történjék is, mint a világon minden lánynak, nekem is kell valamilyen támasz, egy megfelelő férj... Valamilyen férj. Ami a kilátásaimat illeti: annyi pénzem nincs, hogy visszamenjek Párizsba, és ott letelepedjek. Nincs más reményem, csak az, hogy megfelelőképpen meg tudok egyezni a Struannal... Illetve azzal a nővel. Ebben a tekintetben még Edward keze is meg van kötve. És ha nem tudok rendesen megegyezni azzal a nővel, Edwardot sem fogom érdekelni. Ez az ember szerelmes belém. Én nem vagyok bele szerelmes, bár nagyon kedvelem. Közös anyagi biztonság nélkül viszont nincs értelme a kapcsolatunknak.

Bármilyen jut is eszembe, mindig vissza kell térnem ahhoz a nőhöz, gondolta Angelique, és ugyanakkor örömmel töltötte el, milyen hidegen és logikusan képes gondolkodni, minden lehetőséget megvizsgálva, ahogyan azt egy elővigyázatos nőnek tennie kell.

Egy-két hónapig ki tudok tartani, de tovább nem... És addig is csak akkor, ha nem adok több pénzt Andrénak. Albert bármelyik nap letilthatja a hitelemet, és kihajíthat. Szinte belelátok abba a gyűlölködő fejébe. Nem érdekes. A francia követségre ugyan átköltözhetek, de ők sem fognak nagyon sokáig gondoskodni rólam.

Sir William? Ő nyilván nem fog többet tenni, mint amennyit most is tesz. Miért is tenne? André az egyetlen, aki segíteni tud. De gondolkodj világosan, Angelique: ez nem megy. Ha André látja, hogy fogyóban a pénz vagy már el is fogyott, nem lehet megjósolni, mihez fog folyamodni. Képes eladni Tessnek azt a rettenetes levelet, amit apám írt... Amilyen kérges szívű, nyilván arra vonatkozólag is vannak bizonyítékai, hogy a fülbevalóval fizettem a medicináért. Ennek ellenére ő az egyetlen férfi, aki elég gonosz ahhoz, hogy fölvegye azzal a nővel a harcot. Igen, Edward is hajlandó szembeszállni vele, de csak egy bizonyos pontig: nem akarja elveszteni a Rothwell Gorntot.

Beszéljem rá Edwardot, hogy azonnal menjen vissza Hongkongra? Vagy Hoagot? Ő rendes ember. Vagy Andrét? Nem, őt nem, a szememet sem tudnám lehunyni, ha arra gondolnék, hogy ott van Hongkongon azzal a nővel, és nélkülem egyezkedik vele.

A templom igazi sikert hozott számára. Feketébe öltözve, imádságoskönyvvel a kezében, lehajtott fejjel lépkedett végig a korzón, de nem állt meg a katolikus templom előtt, hanem ment tovább a többiekkel a Szentháromság felé. Belépett a kapun, leült egy üres padban, azonnal letérdelt és imádkozni kezdett. A gyülekezeten izgatott suttogás söpört végig, kicsapott a templom kapuján, végigszáguldott a kolónián és Drunk Townon.

- Jóságos ég, Angelique a mi templomunkba ment...
- A Szentháromságba? Megáll az eszem, hiszen katolikus.
- Megáll vagy sem, de ott van a Szentháromságban.
- Az öreg Tweet maga alá piszkít örömeiben.

Maureen Ross és Jamie McFay ült a háta mögött. Angelique úgy tett, mintha nem venné észre őket, mintha teljesen elmerülne az imádkozásban. Az ima végeztével sem állt fel, továbbra is térden maradt, fátyla mögül ide-oda villanó szemmel figyelte, mi történik.

Életében először vett részt protestáns misén. A gyülekezet tagjai valamennyien megnézték maguknak, ki jobban, ki kevésbé, de aztán a szertartásra kezdtek figyelni. Nem tartott soká.

Az utolsó ima után még maradtak néhányan. Angelique is elmormolt még egy utolsó fohászt, Isten bocsánatát kérte, amiért ebbe a templomba jött, de bízott benne, hogy az Úr megérti. Kifelé menet már mindenki nyíltan őt nézte. Angelique is elindult kifelé, biccentgetve viszonzta az elstutogott jó reggelteket. A vikárius ott állt a templom kapuja előtt, egyeseknek köszönt, másokra csak rámosolygott.

Angelique láttán széles mosoly ült ki ajkára. – Ó, Miss Angelique... Ó, asszonyom, micsoda nagy öröm, hogy itt láthatom, Isten hozta a Szentháromság-templomban. Remélem, máskor is lesz szerencsénk... Ha gondolja, hogy valamiben segíthetnék, valamit elmagyarázhatnék... Remélem, jól érezte magát, kérem, jöjjön el megint. Nagyon örültünk, hogy megjelent. Bármikor nagyon szívesen látjuk...

– Köszönöm, tiszteletes úr – biccentett udvariasan Angelique, és sietve elindult a korzón.

Aylesbury már várta, Babcott állt mellette; mindketten vastagon bebugyolálták magukat az éles szellőkések elleni védekezésül. – Örülök, hogy látom, és hogy errefelé látom – mondta Aylesbury őszintén. – Nagyon büszkék vagyunk a mi Szentháromság-templomunkra, és nagyon örülünk, hogy eljött. Tetszett az istentisztelet?

– Egészen más volt, mint mifelénk, Sir William – felelte Angelique.

– Érdekes élmény volt.

– Elkísérhetjük?

– Parancsoljanak. – Szokásos témákról, semmiségekről beszélgettek, az időjárásról, az előző napi rögbimeccsről... Hamarosan a Struan-ház kapuja elé értek. A két férfi kezét csókolt, Angelique bement.

– Csinos lány – mondta Aylesbury.

– Az. – Babcott homlokát ráncorva, tünődő tekintettel nézte a tengert. Aylesbury követte a tekintetét, de nem látott semmi különöset. – Mi az?

– Megkezdődött a havija.

- Jóságos mindenható! Megvizsgálta? Miért nem szóltak nekem?
- Nem vizsgáltam meg, se én, se Hoag. Egyszerűen csak tudom.
- *Eh?* Honnan a fenéből... – Aylesbury elhallgatott, megvárta, míg MacStruan és Syborodin elhalad mellettük. – Jó reggelt, jó reggelt – köszönt oda türelmetlenül, majd belekarolt Babcottba, és szinte húzni kezdte a brit követség felé. – Honnan tudja? *Eh?*
- Az ég áldja meg, hát orvos vagyok. Láttam tegnap is, láttam ma is, és amikor a szél egy pillanatra felhajtotta a fátylát, láttam, hogy egy kicsit fel van puffedve az arca. És a járásában is van valami furcsa.
- Megáll az agyam, én semmit sem láttam! Biztos?
- Nem, de száz guinea-t teszek egy fületlen rézgomb ellenében. – Aylesbury összeráncolta a szemöldökét. – Hoagnak is elég, ha csak ránéz?
- Nem tudom.
- Akkor neki ne szóljon.
- Miért ne?
- Maradjon csak kettőnk között, így lesz a legjobb – mondta barátságos hangon Aylesbury. – Hadd játssza csak ki Angelique az ütőkártyáit, ha vannak neki. Ez az ő partija. Az övé és Tess Struané. Nem a miénk.

A bakufu négy végrehajtója egy őrmester vezetésével bemasírozott Josivara kapuján. Ugyanolyanok voltak, mint bármely más szamuráj járőrcsapat, csak keményebbek, gonoszabbak és éberebbek. Kora délutánra járt. A rossz idő ellenére az utcák és teaházak forgalma ugyanolyan volt, mint máskor, csak a feltámadó szél kapott ki időnként a kurtizánok kezéből egy-egy díszes esernyőt.

A járőr tagjai időnként megálltak egy-egy fogadónál vagy teaháznál, megállítottak egy-egy szolgát. Az illető abban a pillanatban meghajolt és válaszolt: – Nem, nagyúr, nem láttuk az áruló Hiragát. Sajnos nem. Köszönöm, nagyúr, igenis, azonnal, nagyúr, nem, nem láttam, nagyúr.

Szinte mindegyik tudta, hol lapul Hiraga, de gyűlölték a végrehajtókat, és tudták, nem létezik akkora vérdíj, amely elejét

venné a sisik bosszújának vagy a Lebegő Világból való kiközösítésnek – errefelé kitaszítják az árulót.

Az őrjárat látszólag taláalomra folytatta útját. Kis idő múltán aztán az őrmester hirtelen befordult abba a sikátorba, amelyben a Három Ponty Fogadó állt, és megdöngette a kerítés kapuját.

Hiraga csapdába szorult. Eddig mindig idejében figyelmeztették a járőrök közeledésére, volt ideje elrejtőzni az alagútban, ahol már egy rögtönzött fekhely, gyertya, gyufa és élelem várta, ott voltak a kardjai, a pisztolya meg a Kacumatától kapott robbanószerek. Ma, mikor riasztották, rögtön látta, hogy a szomszédos kert, amelyen át az út a kúthoz vezetett, tele van szamurájokkal.

Halálra váltan rohant a konyhába, épp csak annyi ideje volt, hogy magára öltse a Kacumatától kapott holmikat, mikor az őrmester már félre is lökte a hajlongó kapust, lerúgta a saruját, és felrohant a központi épület verandájára.

Raiko, nem tudván, hogy Hiraga még itt van, sietve üdvözölte az őrmestert: letérdelt, meghajolt. Az arca csupa báj volt, de a gyomra reszketett: Hiragát már harmadnapja keresték szüntelen. – Jó napot, nagyúr! Kérlek, bocsáss meg, de a hölgyek pihennek, nem tudnak vendégeket fogadni.

– Át akarom kutatni a házat!

– Parancsolj! Kérlek, kövess!

– Eredj a konyhába!

– A konyhába? Igen. Parancsolj. Kérlek, kövess! – Raiko udvariasan bevezette a konyhába az őrmestert. Amikor meglátta, hogy a tíz-tizenkét szakács és konyhalány között Hiraga is ott térdel, fejét a földre hajtva, csaknem kicsúszott alóla a lába.

Hiraga piszkos volt, fején az a koszlott paróka ült, amelyet Kacumata viselt Hodogajában. Mindössze egy mocskos ágyékkötő volt rajta. „Köss egy

kavicsot a talpad alá – tanácsolta Kacumata –, mert a járásod legalább annyira elárul, mint az arcod. Kend össze földdel az arcodat és a karodat, de még jobb a trágya. Tégy úgy, mintha pöcegödör-tisztító volnál, illetve ne is tégy úgy: légy az.”

Az őrmester csípőre tett kézzel megállt az ajtóban, és némán körülhordozta tekintetét. Mindent megnézett: minden sarkot, minden szekrényt, minden tárolóhelyiséget, szemügyre vette a ritka

fűszereket, teákat, a szakéshordókat, a gajdzsin italosüvegeket, a legfinomabb rizzsel teli zsákokat. Irigyen felmordult.

– Főszakács! – A rémült, természetes ember fölemelte a fejét. – Állj oda! Ti is! Sorakozó! – Sietve engedelmeskedtek, épp hogy csak át nem estek egymáson. A csúnyán sántító Hiraga is beállt a sorba. Az őrmester káromkodásokat sziszegve a foga között, végigment előttük, mindenkit megnézett magának. Hiragához érve undorodva elhúzta az orrát, aztán továbblépett. Egyre forrt benne a gyűlölet, mígnem a sor végéhez érve egy óriási, artikulálatlan üvöltéssel kitört belőle. A sor végén álló ember holtra rémülve térdre roskadt. Az őrmester sarkon fordult, odament Hiragához, megállt előtte: – Hát te? – bömbölte. – Hát te?!

Raiko halkán felkiáltott s csaknem elájult; mindenkinek elállt a lélegzete. Hiraga nyomban arcra borult, nyöszörgött, nyüszített, de talpát a falnak vetette, hogy szükség esetén nekiugorhasson az őrmesternek. Az őrmester azonban nem úgy folytatta, mint várta. – Egy ilyen mocskos féregnek nincs helye a konyhában...! – Hirtelen Raikóhoz fordult, aki ijedtében a falig hátrált. Hiraga még épp idejében visszafogta magát. – Nem szégyelled magad, hogy egy ilyen trágyahordó mocsadék ténfereg itt a konyhában?! – Az őrmester lába meglendült, Hiraga nyaka tövét találta el. Hiraga felkiáltott fájdalomában, a paróka csaknem leesett a fejéről, két kézzel kapott utána, mintha a fejét védené a további rúgásoktól. Az őrmester nem vette észre. – Tüntesd el ezt a tetűfészket napszálltára, vagy bezáratom a házat mocskosság miatt. A fejét meg borotváljátok le! – Még egyszer belerúgott Hiragába, és kiment.

Egy ideig senki sem mozdult, megvárták, míg elmennek a szamurájok. De még akkor is csak nagy óvatosan tápázkodtak fel. A szolgálólányok repülőst tartottak Raiko orra alá, aki tántorogva, szolgálóira támaszkodva kiment a konyhából. A konyhasók talpra segítették Hiragát, akinek fájdalmat okoztak a rúgások, de nem mutatta. Nyomban levetette a koszos ágyékkötőt, átment a szolgálák házába, megmosakodott, sokáig fürdött, majdnem elhányta magát az undortól: a szamurájok érkeztekor épp csak annyi ideje volt, hogy kezét a legközelebbi éjszakai ürülékes vödörbe dugja és összekenje magát, máris rohannia kellett, a konyhába. Kínos alapossággal megtisztálkodott, de utána is úgy érezte, soha többé nem lesz tiszta.

Raiko a verandán várta, még mindig nem tért teljesen magához a riadalomból.

– Bocsáss meg, Hiraga-szama, de az őr nem figyelmeztetett minket, hogy a szomszéd kertben is szamurájok vannak. Kérlek, bocsáss meg, de most már nagyon veszélyes volna, ha itt...

– Megvárom Kacumatát, addig nem megyek el. Jól megfizetett.

– Igen, de a végrehaj...

– *Baka!* Az örökért te felelsz. Még egy hiba, és a fejed a vödörbe kerül!

Baka, gondolta dühösen. Mindenki *baka*, Raiko is *baka*. Csak Kacumata nem az. Megint igaza volt: ha nem kenem be magam szarral, halott lennék, vagy ami még rosszabb, elevenen fogtak volna el.

A jedói Josivarában, Japán legnagyobb Josivarájában, a napszállta mindig eseménydús időszak volt. A csaknem százhektáros városrészben, ahol – ha volt rá pénzük – Kacumata, a sisik és a roninok mindig elrejtőzhettek, mindenütt vendégek fogadására készültek.

Kacumata szívesen látott vendég volt errefelé, a pénz nem okozott gondot számára. Kifizette a szolgálónak az elfogyasztott levest, és kényelmes léptekkel elindult az Akácvirág Ház felé. Még mindig boncnak volt öltözve, de ezúttal már álbajuszt is viselt, és valamelyest az öltözékét is megváltoztatta: a vállát tömésekkel szélesítette ki, lebernyegét újra cserélte.

Mindenütt színes lampionok gyúltak. A fények átderengtek az áttetsző sódzsifalakon, innen-onnan nevetés hallatszott, konyhai zajok, összekoccanó edények, a készülődés neszei.

Meikin a tükre előtt ült, tükörképe üres tekintettel nézett vissza rá. A szokásosnál is erősebb arcfestés sem tudta elrejteni a szeme alatt sötétlő árnyakat és a gond vájta barázdákat.

Rettenetesen megöregedtem, gondolta. Alig harminchárom napja, hogy a sója meglepett minket Raiko házában. Alig harminchárom napja történt, és máris úgy nézek ki, mint egy vén banya. Túl sok időt töltöttem el a Lebegő Világban, harminchárom éve lebegek

benne, már negyvenhárom éves vagyok. Mit tegyek? Josi nagyúr hamarosan követelni fogja a fizetséget. Karma.

Igen, én tanítottam ki Koikót, én ajánlottam föl, én kezeskedtem felőle. Mit ajánlhatok fel helyette? Mit tegyek?

Tükörképe nem felelt. Kopogtattak. – Úrnőm, Kacumata-szama van itt, egy kicsit korábban jött a megbeszéltnél.

Meikin úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. – Rögtön megyek.

Hogy megnyugodjon, ivott egy kortyot a Raikótól kapott gajdzsin konyakból, aztán kiment, végigtipegett az elegáns folyosón, s belépett a vendégek váróhelyiségébe; a tatami, a sódzsi, a fatárgyak mind a lehető legjobb minőségűek voltak. Sokba került a berendezés, de Koikónak, a Virágszálnak köszönhetően a ház rengeteget hozott. A bankárai is nagyon elégedettek voltak eddig. Ma találkozott velük.

– Sajnálattal vettük észre, hogy a múlt havihoz képest ebben a mostaniban sokkal kisebb a bevételed.

– Ez az időszak minden teaházban nagyon gyenge, ráadásul most szokatlanul nagy a hideg is. Tavasszal majd ismét fellendül az üzlet. De aggodalomra semmi ok, az egész évet tekintve így is roppant nyereségesek vagyunk – válaszolta Meikin, de tudta, mint ahogy azt is tudta, hogy a Gjokojama is tudja, hogy a bevétel legnagyobb részét Koikónak köszönhatték. És azt is tudják, hogy most már kizárólag Jositól függ a sorsuk.

Hát akkor miért fokozom a kockázatot, miért tűröm meg itt a sisiket? – kérdezte magában, és főképpen miért tűröm meg Kacumatát? Ő most már Josi első számú ellensége. Mert mindegy, válaszolt önmagának. És izgalmas itt a sisik között. Tetszik a bátorságuk is, tetszik a szonnó-dzsói. Tetszik, hogy ki akarnak törni az évszázados járom alól, s tetszik, hogy ezért az életüket is képesek feláldozni. És ha győznek, felszabadulunk a járom alól? Nem. Nem, soha! Mi nők, soha! Mi akkor is ott leszünk, ahol most: a jang igájában.

Megpillantotta a napszállta által vörösre festett felhők mögül kikukkantó holdat.

– Gyönyörű, *neh?*

– Igen, Kacumata-szama... Szomorú és gyönyörű. Parancsolj teát. Nagyon sajnálom, hogy elhagysz minket.

– Néhány nap múlva visszajövök. Hallottál valamit Raikótól, hogy mit terveznek a gajdzsinok?

Meikin kitöltötte a teát, egy pillanatra mozdulatlanul csodálta a csészek finomságát. – Josi nagyúr állítólag találkozott a gajdzsin vezetővel, és összebarátkozott velük. – Meikin elmesélte mindazt, amit Furanszu-szan mondott Raikónak, és amit Raiko néhány napja megsúgott neki. – Azt is hallottam, hogy a kanagavai gajdzsin doktor titokban megvizsgálta a tairót, és ellátta gajdzsin gyógyszerekkel... Állítólag javult is az állapota.

– *Baka* – mondta undorodva Kacumata.

– Az. Nem volna szabad odaengedni ezt az orvost. Raiko kéme szerint holnap vagy holnapután ismét eljön a tairóhoz.

– *Szo ka?* – kérdezte feltámadt érdeklődéssel Kacumata. – Hova? A várba?

Meikin megrázta a fejét. – Nem, épp ez a legszebb: a falakon kívülre, annak a hülye Dzukumurának a palotájába, ugyanoda, ahol legutóbb megvizsgálta.

Kacumata arca eltorzult. – Ez ritka alkalom, Meikin. Ugyanolyan, mint Utani esete, *neh?* Nagyon nagy a kísértés. Utani megölésének híre egész Japánt bejárta! És Hiragával mi van, nem fogták még el?

– Nem! És a gajdzsin főnök elengedte Akimotót. Takeda még biztonságban van. – Meikin egy ideig szótlanul figyelte Kacumatát, hogyan reagál. – Van még két dolog, amiről tudnod kellene. A tairó vizsgálatánál Josi nagyúr is jelen volt, őt is csak néhány őr kísérte. Úgy tudom, a mostani vizsgálatra is elmegy. – Látta, hogy Kacumata szeme felvillan, hirtelen félelem járta át.

– Josi és Andzsó együtt? Az a két kutya együtt, a váron kívül? Ííí, Meikin, ez ritka alkalom! – Kacumata szinte remegett az izgatottságtól. – Meg tudod pontosan tudakolni, mikor jön az orvos?

Meikin előrehajolt, szinte rosszullét környékezte, annyira reménykedett. – Ma este újabb futárt várok, az biztosan megmondja – súgta. – Raiko tudja, mennyire fontos számunkra ez az értesülés.

Kacumata a homlokát ráncolta. – Itt nem várhatok, és este sem jöhetnek vissza. Mikor volt a másik vizsgálat, milyen napszakban?

– Korán.

Kacumata még jobban összeráncolta a szemöldökét, aztán kisimultak vonásai. – Meikin, a sisik nagy hálával tartoznak neked. Ha holnap jön a gajdzsin orvos, azonnal üzend meg nekem, a Kék Ég Fogadóban leszek, a nihonbasi híd mellett.

Kacumata meghajolt, Meikin is meghajolt. Egyelőre mindketten elégedettek voltak.

A nihonbasi híd a Tokaido első állomása volt Jedo határában, a Kék Ég Fogadó pedig egyike a környék tucatnyi fogadójának. Kertjében számos egyhelyiséges kis sódzsiház állt. Ezek egyikének verandáján ült Kacumata; szemlélődött, élvezte a kertet, az egyedüllétet és a gondos kiszolgálást.

Elégedett volt, a tervét tökéletesnek tartotta: reggel két sisi kíséri el Jokohamába, a mostani testőre meg egy másik. E kettő, valamint Hiraga, Takeda és Akimoto feláldozása révén felgyújtják a kolóniát, elsüllyeszti a hadihajót, amivel előidézik Jedo lövetését és porig rombolását. Úgy tervezte, hogy az utolsó pillanatban magára vállalja majd a templom felgyújtását, Hiragát meg a többieket pedig kiküldi a hadihajóhoz, így neki rengeteg lehetősége lesz a menekülésre, míg a többieknek semmi.

Josi és Andzsó, bármennyire csábító is a lehetőség, nem olyan fontos, mint Jokohama: őket más sisikre bízta. Ahhoz, hogy szemtől szembe támadjanak, nem volt elég emberük, ezért lest vetettek. A meglepetésszerű támadás sikerrel járhat. Nem sok reménnyel kecsegtet ugyan, de visszhangja megint felemeli majd a csüggedő lelkeket. Ehhez azonban pontosan tudnia kell, mikor jön az orvos.

Árnyék mozdult a bokrok között, majd egy másik, s háta mögül halk nesz hallatszott. Felpattant. Karddal a kezében rohant a bokrok között rejlő titkos ajtó felé, de a bokrok közül felemelt kardokkal három nindzsaöltözékes férfi ugrott elé, elzárta az útját. Abban a pillanatban irányt váltott, de ott is nindzsák álltak, az egész kert tele volt velük. Néhányan felé rohantak, mások mozdulatlanul várták, hogy feléjük kanyarodjon. Kacumata böszülten támadt a balról közeledő négy férfira. Egyet megölt, a többi ugyanolyan gyorsan eltűnt, mint ahogy megjelent. Hirtelen vakító fájdalom szúrt a szemébe: savas port vágtak az arcába. Fájdalmasan felbődült,

vakon nekiugrott támadójának, megvadította a gondolat, hogy így csapdába csalták, karjába egy őrült ereje költözött, lábain mintha szárnyas sarut viselt volna.

Meglendült a kardja, talált, a férfi felordított, karja a földre hullt, Kacumata lehajolt, vaktában odacsapott megint, balra szökkent, majd megint jobbra, keze fejével próbálta kitörölni a szemét. Ide-oda szökkenve, vagdalkozva rohant, úgy érezte, legszívesebben kikaparná saját szemét.

Egy pillanatra kitisztult a látása: szabad volt az út a kerítésig. Már ugrott felé, amikor egy óriási ütés érte hátulról a tarkóját. Összeesett. Estében elkeseredetten maga felé fordította a kardját, hogy belezuhanjon, de egy újabb ütés kisodorta kezéből a pengét, és eltörte a karját. Felordított, elvesztette eszméletét.

Fekete, kavargó, örvénylő verembe hullt, mintha egy örökkévalóságig hullámoztatták volna a fájdalom hullámai, vörös és zöld villanások kápráztatták el a szemét, fülébe fülsiketítő dörömbölés hatolt, mellében mintha tüzet gyújtottak volna, szíve kalapált, testnyílásai fölötti uralma megszűnt. Jeges víz térítette magához, majd újabb vödör víz zúdult az arcába, aztán megint egy. Köhögve, harákolva bukkant fel a sötétségből. Karja rettenetesen fáj, a törött csont átdöfte a bőrt, a fájdalom a halántékáig nyilallt. Látása viszont visszatért. Hanyatt, szétvetett karokkal-lábakkal, kiszolgáltatottan hevert a földön, mindkét csuklóján egy-egy nindzsa állt. De nem nindzsák voltak: már levetették maszkjukat. Megismerte a fölötte álló Abét és a mellette álló Josit. Josi is feketét öltött, de öltözéke más volt, mint a többieké. Húsz-harminc fekete ruhás árnyalak állt körülöttük. Némák voltak, mint az éjszaka, mint az egész környék.

– Itt vagy hát, Kacumata! Itt van Kacumata, a Holló, Kacumata, a sisik vezetője, kurtizánok irányítója – mondta higgadtan Josi. – Micsoda szégyen, hogy élsz még. Halljam az igazságot! Koiko benne volt az összeesküvésben, *neh?*

Kacumata kétségbeesetten próbált rendet teremteni kavargó gondolatai között. Mikor nem felelt azonnal, a törött karjának csuklóján álló szamuráj elfordította talpát s talpával együtt a bőrt átdöfő csontot. Kacumata felordított: a vasakarat, amit mindig

sajátjának hitt, a szabadságával együtt odalett. – Ne, könyörgök, ne...!

– Koiko is benne volt az összeesküvésben?

– Nem, nem én találtam ki! Ő volt meg a mama-szan – dadogta. A fejében, akárcsak a karjában, mintha tüzek égtek volna. A fájdalom elviselhetetlen volt. – Ő meg a mama-szan, nem én, nagyúr. Nekem semmi közöm hozzá! Csak Koiko és Meikin, a mama-szanja, nem én, ők voltak, nem én...

– *Szo ka?* És Szumomo? A sisi, aki veled együtt szökött el Kiotóból az alagúton át? Rá emlékszel? Emlékszel Szumomóra? Megzsaroltad Koitót, és az ő tudomása nélkül titokban megparancsoltad Szumomónak, hogy gyilkoljon meg, *neh?*

– Szum... Szumomo, nagyúr? Nem tudom, ki az... Semmi közöm hozzá sem... – Ordításba fulladt a szava, mert a karján álló férfi megint rátaposott a kiálló csontra.

Josi felsóhajtott, arca merev volt, mint egy álarc. Intett Meikinnek, aki mostanáig Kacumata háta mögött állt, ahol a földön fekvő férfi nem láthatta. Meikin mellett Inedzsinn állt. – Hallottad a vádlódat, Meikin?

– Igen, nagyúr – Meikin erőtlen léptekkel előretámolygott, remegett a hangja. – Kérlek, bocsáss meg, de ez az ember hazudik. Mi soha nem szóttunk ellened semmiféle összeesküvést. Hazudik! Mi nem csináltunk semmi rosszat! – Meikin lenézett Kacumatára. Gyűlölte. Örült, hogy elárulta, hogy bosszút állt. Kacumata gyávasága és hogy élve fogták el, nagyobb elégtételt szolgáltatott neki, mint amit remélni mert. – Hazudsz! – sziszegte, és elhátrált a dühöngő Kacumata mellől, aki megpróbálta elkapni a bokáját, mígnem az egyik férfi fejbe vágta, és eszméletlenül roskadt vissza a fájdalom feneketlen, fekete vermébe.

Meikin fülében úgy dobolt a vér, mint még soha, szájíze olyan volt, akár az epe. – Kérlek, nagyúr, bocsáss meg! Az igaz, hogy ismertem és ismerte az én kincsem, Koiko is, de nem volt más nekünk, csak egy régi vendég, mindössze ennyi. Egyszer valamikor régen vendégünk volt, de akkor még nem tudtam róla, kiféle-miféle...

– Hiszek neked, Meikin. Örülök, hogy végre elmondtad az igazságot. És mivel ez az ember hazudik, a megállapodásunknak megfelelően megkaphatod.

– Köszönöm, nagyúr!

– Engedelmeskedj neki – mondta Josi Abének –, aztán hozzátok ki. – Josi határozott léptekkel elment. Emberei követték, pajzsként vették körül. Csak Abe és a földön heverő Kacumatát lefogó emberek maradtak. Kacumata nagy nyögések közepette megint magához tért. Meikin kivárt, élvezte a pillanatot. Évezte, hogy bosszút állhat magáért, Koikóért, az egész Lebegő Világért – ritka alkalom.

– Vetköztessétek le – mondta higgadtan. A katonák engedelmeskedtek. Meikin letérdelt, és megmutatta Kacumatának a kést: elég kicsi volt, de a célnak tökéletesen megfelelt. – Nem fogsz cicerézni a pokolban, áruló! Ha van pokol egyáltalán.

Mikor Kacumata nagy sokára ismét eszméletlenségbe üvöltötte magát, Meikin leszúrta. Úgy szúrta le, mint egy disznót. – Te disznó! – sziszegte, majd megtörölte és obijába csúsztatta a kést. Keze és kimonója ujja véres volt.

– Engedelmeddel ezt elveszem – mondta Abe; rosszullet környékezte az asszony bosszújától. Meikin szótlanul odaadta neki a kést, és követte az udvarra. A négy férfi körülvette. Josi az udvaron várta. Meikin letérdelt. – Köszönöm, nagyúr. Azt hiszem, mielőtt távozott, megbánta, hogy ellened tört. Köszönöm.

– És te, Meikin?

– Én sosem árultalak el, az igazat mondtam. Elmondtam mindazt, amit tudok, és ma este kiszolgáltattam neked az árulót.

– És?

Meikin félelem nélkül nézett Josi szemébe. – Ideje, hogy előremenjek, fenség. – Kimonója ujjába nyúlt, és elővette a kis fiolát. – Ha óhajtod, itt is megtehetem. Megírtam már a halálversemet. Az Akácvirág Ház a Gjokojamáé, de én a Lebegő Világ leánya vagyok – mondta büszkén. – Nem volna illendő, hogy ilyen tisztátalanul, véresen menjek előre. Szeretnék tisztán távozni. Szeretnék visszamenni a házamba. Az utolsó kívánságom, fenség: fürdő és tiszta ruha. Megengeded?

Jokohama, január 15., kedd

Kora hajnalban Angelique is ott volt a pónijukat megjárató lovasok között a jokohamai lóversenypályán. Egyedül lovagolt, alig vette észre a többieket. A többiek mind őt figyelték: sok pénz lovagolt vele együtt ma reggel annak a póninak a hátán. Már meg kellett volna jönnie neki, már legalább egy napja.

– Most akkor igen vagy nem, Edward? – kérdezte a mellettük elvágató Angelique után nézve a Gornt mellett lovagló Pallidar. – Nem kellett volna már megjönnie?

– De igen, a számok arra utalnak – Gornt elgondolkozva nézett Angelique után, azon gondolkodott, most mit tegyen. – Jól ül a lovon – jegyezte meg szórakozottan.

– Jól – mondta Pallidar. – De most komolyan: mit gondolsz? Mindenki mindenfélét összevissza beszél a dátumokról, de hát mi, férfiak nem nagyon értünk az ilyesmihez. Maga fogadott rá?

El se hinnéd, mennyibe, gondolta Gornt. – Tegnap kerek perccel feltettem Hoagnak a kérdést.

– Jóságos ég, csak így? Én sose mertem volna. – Pallidar közelebb hajolt. – És mit mondott?

– Azt mondja, ő sem tud többet, mint mi. Tudja, milyen ember, úgyhogy hittem neki. – Gornt nem mutatta türelmetlenségét, nem mutatta, mennyire hiányzik neki Angelique társasága. Megállapodtak, hogy mindaddig kerülnek egymást, amíg ki nem derül, hogy Angelique állapotos-e vagy sem. – Tizenegyedikre vagy tizenkettedikre tűnik a nagy napnak, de Hoag azt mondja, lehet, hogy késik neki... Lehet, hogy később kezdődik. És ha néhány napon belül nem kezdődik, akkor várandós.

– Jézusom! Gondoljon csak bele! Bármennyire jól tartja is magát ez a szerencsétlen lány, azért ha belegondol, hogy mi vár rá Hongkongon, hogy mit fog szólni Tess... – Kürtök harsantak a versenypálya mellől, a katonai tábor felől – ezer katona állomásozott ott. – A fene egye meg! – sziszegte Pallidar.

– Mi az?

– Visszatérés a táborba. Gondolom, a tábornok másnapos, és szeretne lekapni valakit.

– Elkíséri holnap Sir Williamet?

– A kanagavai tárgyalásra, Josi fogadására? Azt hiszem. Általában én vagyok a lóti-futija. Ne haragudjon, de most már mennem kell. – Pallidar megpördítette a lovát, vágta ugratta, szélesebben elindult a többi tiszttel a tábor felé.

Gornt megpillantotta a kolónia felől közeledő Hoagot. Az orvos testes ember létére jól lovagolt, könnyedén ült a nyeregben. Gornt elindította felé póniját, vágta ugratta, de aztán meggondolta magát: eleget lovagolt mára. Hamarosan úgyis kiderül, Hoag úgyszemint képes titkot tartani.

Mielőtt elhagyta volna a pályát, odaintett Angelique-nek és odakiáltott neki: – Jó reggelt, asszonyom! Örülök, hogy ilyen hidegben is láthatom!

Angelique meglepetten nézett fel. – Köszönöm, Mr. Gornt.

Gornt látta, hogy rosszkedvű, de rámosolygott. Nem kell siettetni. Különben is: bárhogy alakul is, nekem mindenképp jó.

Angelique örült, hogy látja Gorntot, élvezte nyílt csodálatát, eleganciáját és férfiasságát. Aztán észrevette Hoagot.

Hoag! Ha továbbra is ebben a tempóban vágat, utoléri. Megsarkantyúzta a lovát. – Jó reggelt, *monsieur le docteur!* Hogy van?

– Ó, jó reggelt. Remekül néz ki.

– Ugyan már – mondta Angelique. – Egészen össze vagyok törve, de azért köszönöm. – Némi habozás után hozzátette: – A nők a hónapnak ebben a szakában sosem érzik jól magukat.

Hoag meglepetten megrántotta a gyeplőt, lova ijedten megtorpant, s ennek láttán Angelique csődöre is. – Ne haragudjon – mondta dadogva Hoag – ...én az ellenkezőjére számítottam. – Angelique bejelentése és bejelentésének mesterkéletlensége annyira kizökkentette, hogy csaknem megkérdezte: biztos benne? Öregszem, gondolta, dühítette, hogy nem vette észre a nyilvánvaló jeleket. – Hát akkor most már legalább tudja.

– Rettenetesen csalódott vagyok Malcolm miatt, de valahogy mégsem rázott meg annyira, mint gondoltam. A szememet is

kisírtam, de most már... – Olyan őszintének látszott, hogy Hoag csaknem megsimogatta.

– Ez érthető, Angelique – mondta. – Jobb is így. Mondtam is magának, hogy amíg sírni tud, semmi sem fog tartós károsodást okozni magának. Megkérdezhetem, mikor kezdődött?

A tábor felől ismét kürtszó harsant.

– Mi ez? Láttam, hogy Settry meg a többi tiszt elvágat.

– A kürtjel csak sorakozóra hívja őket. Nincs miért aggódni. – Hoag körülnézett, nincs-e valaki a közelükben. – Köszönöm, hogy elmondta – nevetett fel idegesen –, ha egy kissé hirtelen jött is. Beszélgethetünk, miközben kocogunk?

– Persze – felelte Angelique; nagyon is jól tudta, miért mondta el Hoagnak: meg akarta kezdeni a harcot. – Szombaton kezdődött.

– Nem is tudom, mit mondjak... Hogy most akkor szerencséje van vagy nincs.

– Sem ez, sem az – felelte Angelique. – Isten akarata volt, én pedig elfogadom. Malcolm miatt sajnálom, nem magam miatt. Számomra ez Isten akarata. És maga most mit csinál, értesíti?

– Igen, de előbb át kell adnom önnek egy levelet.

Most Angelique lepődött meg. – Egész idő alatt magánál volt, de nem adta ide nekem?

– Tess Struan arra kért, csak akkor adjam oda, ha kiderül, hogy nem vár gyermeket Malcolmtól.

– Ó! – Angelique belegondolt. – És ha várandós lennék?

– Ez csak teoretikus kérdés, ugye? – kérdezte barátságos hangon Hoag, aki aggasztónak találta Angelique hirtelen elsápadását. Még nem a régi, gondolta.

– Tudni szeretném.

– Engem arra kértek, adjam át ezt a levelet önnek, ha megkezdődik a havija. Indulunk hazafelé? Átviszem magához.

– Köszönöm, de inkább... Inkább megvárom, míg érte megy. Megvárom a Struan-ház előtt. – Angelique megsarkantyúzta a lovát, észre sem vette, hogy mindenki őket figyeli.

Tess Struan levele így szólt:

Nyilván ön is egyetért abban, hogy kettőnk között nincs szükség udvariaskodásra.

Örülök, hogy nem vár a fiamtól gyermeket. Ez leegyszerűsíti a dolgokat. A „házasságukat” nem ismerem el, és nem ismerem el semmiféle ezzel kapcsolatos igényét. Épp ellenkezőleg. Mire ezt a levelet olvassa, a Nemes Ház új korszakába érkezett, vagy a csőd szélén tántorog. Az előbbi esetben ez annak az információnak köszönhető, amit ön küldött nekem azzal az illetővel.

Ennek okáért deponálok egy összeget a Bank of Englandnél, amely elegendő ahhoz, hogy önnek évi kétezer guinea-t folyósítsanak. Ez azonban csak akkor következik be, ha ön a mai naptól, tehát a havibaja megérkezése napjától számított harminc napon belül egy nyilatkozatot küld nekem, melyben a következő tételeket magára nézve kötelezőként elfogadja:

Először: egyszer s mindenkorra lemond mindenféle követeléséről, amelyeket a fiam halálával kapcsolatban támasztani remélt. Elismeri, hogy Malcolmnak mint kiskorúnak és mint hivatalosan tajpanná sosem kinevezett embernek, nem volt magánvagyon, amit örökül hagyhatott volna.

Másodszor: beleegyezik, hogy többé nem használja a Mrs. Malcolm Struan nevet, sem annak semmilyen változatát. (Az arc kedvéért javasolom, jelentse be, hogy azért szánta el magát erre a sajnálatos lépésre, mert katolikus lévén beletörődött, hogy a saját hite és a saját egyháza szerinti törvények alapján nem házas. Nem mintha én bármely tekintetben is elfogadnám, hogy ez a házasság érvényes.)

Harmadszor: soha többé nem teszi Hongkongra a lábát, legfeljebb csak azért, hogy itt hajót váltson, nem keresi a velem való találkozást, nem ír nekem, és soha többé se velem, se családom tagjaival nem veszi fel a kapcsolatot.

Negyedszer: esküvel megerősített, hivatalos nyilatkozatát ellenjegyezteti Sir William Aylesburyvel, Őfelsége Britannia Királynője japáni nagykövetével, és ezt a nyilatkozatot Hoag doktorral legkésőbb február 14-re – ez körülbelül a mától számított harmincadik nap – elküldi nekem Hongkongra. (Ez a dátum az ön meneszének feltételezett időpontja.)

Végezetül: ha ön egy éven belül férjhez megy, a javára deponált tőkét olyan mértékben emelem, hogy az ön évi járandósága az első tíz évben háromezer guinea-re emelkedjék. Az ön halála esetén a tőke visszaszáll rám vagy az örököseimre.

Kérem, hogy e levél kézhezvételétől számított három héten belül hagyja el a Struan-házat. Mr. Albert MacStruannak ma levelet küldtem e tárgyban, egyben azt is megírtam neki, hogy a mai naptól kezdve az ön hitele a Struan-cégnél megszűnt, beleértve a fiam által aláírt és dátumozott bonokat.

Ha az ön Sir William által ellenjegyzett levelét Hoag doktor három héten belül kézhez kapja, az esetben Mr. MacStruant felhatalmaztam, hogy az említett járandósága terhére azonnal adjon önnek ötszáz guinea hitelt. Az említett tőkét harminc napon belül deponálom. Évi járandóságát negyedéves részletekben kapja.

Amennyiben elutasítaná a fent részletezett feltételeket – és ezennel ünnepélyesen kijelentem, azok nem alku tárgyai –, vagy az említett dátumig, február 14-ig Hoag doktor nem jelentkezik nálam az ön levelével, másnap, február 15-én ügyvédek pert indítanak ön ellen mindazon jogcímeken, amelyeket én és ők jogosnak tartanak, s amelyek közül az első az, hogy aljas szándékból fiam halálát okozta.

Egy tanács: Mr. Sky e valószínűleg kijelenti majd e sorok olvastán, hogy ez fenyegetés. Ez nem fenyegetés. Ügyvédek felvilágosítottak, hogy erről semmiképp sincs szó, ez egy nagylelkű és törvényes módja egy terhes probléma megoldásának. Kérem, kérje meg Hoag doktort, hogy az ön nyilatkozatával vagy anélkül, de a lehető leghamarabb térjen vissza

Tess Struan, Hongkongon, az Úr 1862. évében, december 28-án

Gornt felnézett a levélből: – Nem fogadja el.

– Mr. Skye is pontosan ezt mondta. – Angeliqe mereven, elszánt arccal ült a magas hátú székbén, vele szemben Gornt. Angeliqe

nappalijában voltak. – Örülök, hogy önnek is ez a véleménye. Ilyen értelemben fogok válaszolni még ma délután.

– Nem, ez nem volna helyes. Én azt mondom, ne harcoljon, ez a legrosszabb, amit tehet. Kössön alkut.

Angelique elsápadt. – Ön azt mondja, fogadjam el ezt a... ezt az örültséget?

– Én csak azt mondom, hogy megfelelő körülmények között alkut köthet – válaszolta Gornt; noha melle és torca elszorult, agya és logikája kifogástalanul működött. – Én biztos vagyok benne, hogy ennél jobb feltételeket is ki tudok harcolni önnek.

– Ezek szerint azt tanácsolja, hogy elviekben fogadjam el? Ezt? Én azt hittem, maga harcos természet, a barátom, és nem hagyja, hogy ez a nő porig alázzon.

– Tess Struan azt írta, hogy nem alkuszik, de én ebben nem hiszek. Ennél jobb feltételeket is ki tudok csikarni magának. Az első ajánlata, az évi két-háromezer lehetővé teszi, hogy kényelmesen éljen. Ötezerből gazdag lehet.

– Ez akkor sem teszi semmissé a rosszindulatát, a fenyegetőzését és az állandó ellenségeskedését! Én törvényesen mentem férjhez! Törvényesen! – toppantott Angelique. – Ne használjam a Mrs. Struan nevet? Ne tegyem a lábamat Hongkongra? Hogyan merészel? Mi vagyok én? Bűnöző?

– Igaza van, képviselni fogom az érdekeit.

– Meg akarom alázni, szét akarom taposni ezt a nőt!

– Én is, de ez most nem a megfelelő időpont.

– Hogy?

– A dicső Dirk Struan is kihasználta anyám családját, a Tillman családot... Nem annyira, mint Morgan, de azért épp eléggé. – Gornt kegyetlenül elmosolyodott. – Ha szét tudom zúzni a Brockot, miért ne zúznám szét a Struant is? Nekem egykutya. Ez a bosszú mindkettőnknek elégtételt hozhat.

– Gondolja? – Angelique-nek hirtelen bizseregni kezdett az ágyéka: Gornt olyan magabiztosnak, olyan jóképűnek és erősnek látszott. – Hogyan?

– Először is: mit mondott Skye?

– Hogy harcoljunk. Mindenféle papírokat mutogatott, amelyeket már előkészített arra, hogy bemutassa Hongkongban, Londonban és

Párizsban.

– Párizsban? Ott miért?

Angelique elmagyarázta neki, mit jelent az a kifejezés, hogy „az állam gyámja”. – Skye szerint Párizsban az állam gyámjaként nyert ügyem van, a francia törvények szerint törvényesnek nyilvánítják a házasságot. És akkor én diktálom a feltételeket, nem Tess Struan.

– Beszél már önnek Skye a honoráriumáról, Angelique?

Angelique elvörösödött. – Ennek semmi köze a tanácsaihoz.

– Badarság – reccsent Gornt hangja. – Meg kell értenie, hogy mi csak akkor vagyunk biztonságban, ha szembenézünk az igazsággal, és ismerjük a játékszabályokat. Az a kis nyomorult – már megbocsásson, de nem véletlenül használom ezt a titulust –, Hongkongban rájöttem, hogy az a kis nyomorult kizárólag önmagára gondol.

– Ezt nem értem... Miért? Honnan veszi ezt?

– Onnan, hogy Malcolmnak nem volt személyes vagyona.

– De Mr. Skye azt mondja, hogy a francia törvény szerint...

– Ébredjen fel, Angelique! – Gornt hangja még jobban felerősödött: nagyon fontosnak érezte, hogy kiragadja Angelique-et ebből az ostoba, meddő dühöngésből. Abban a pillanatban, amikor belépett a nappaliba és meglátta Angelique összeszorított ajkát, összevont szemöldökét s a kezében remegő levelet, nyomban rájött, hogy ez az a levél, amelyről Hoag beszélt, következésképp nincs gyerek, és a tartalék tervet kell életbe léptetni. Nagyon örült neki.

– Skye egy szélhámos. Ébredjen fel!

– Ébren vagyok. Szerintem Skye rendes ember, és nem hiszem, hogy...

– Hagyja abba! Az ég szerelmére, használja a fejét! Itt csak maga kockáztat, Skye nem! – Gornt egy pillanatra eltöprengett, mi lehet Tess Struan második levelében, de végül beírta azzal, hogy ezt most már senki nem fogja megtudni. Hoag elmondta neki, hogy mielőtt ezt a levelet átadta Angeliquenek, Tess utasításához híven a másikat elégette.

Vajon tényleg megtette? Jó volna tudni.

– Angelique, drága Angelique... – Gornt úgy dobta az asztalra a levelet, mintha bemocskolta volna a kezét. Felállt, odament Angelique-hez, megfogta a kezét. – Párizsi törvény, francia törvény

meg a többi... Ez mind csak Skye javát szolgálja, nem az önét. Hallgasson rám! Nincs sok időnk. Értelmesen kell viselkednie. Magának csak egyetlen esélye van. Ha most kölcsönkér vagy elzálogosítja valamijét annak érdekében, hogy kifizesse Skye-t, elpuskázza ezt az egyetlen lehetőségét is. Skye-nak gyakorlatilag egy fityingje sincs, hogyan fog elmenni Hongkongra, Párizsra és Londonra nem is beszélve? Ez csak afféle ködös álom. – Angelique rosszkedvűen elhúzta a kezét, Gornt felkacagott. – Maga egy elkényeztetett kislány, de épp ezért szeretem.

– Maga engem... – Angelique elhallgatott. – Tényleg?

– Tényleg szeretem, vagy tényleg egy elkényeztetett kislány?

Angelique hangja másképp csengett. – Mindkettő.

– Mindkettő – felelte ugyancsak megváltozott hangon Gornt. Megint a két tenyere közé fogta Angelique kezét és elvigyorodott, mikor Angelique megpróbálta elhúzni. Ezúttal nem engedte. Szelíd határozottsággal magához húzta Angelique-et, és szenvedélyesen megcsókolta. Angelique megpróbált ellenállni, de csakhamar csökkent elszántsága, és kisvártatva már élvezte a dolgot. Mindketten élvezték. Gornt elengedte Angelique-et, és nyomban le is kapta a fejét: helyesen feltételezte, hogy Angelique meg fog próbálni körmével az arcába kapni. – Nono, nono... – mondta, mintha csak egy ideges lovat akarna lecsillapítani. – Nyugalom, nyugalom, kicsikém!

Angelique haragja ellenére is felnevetett: – Maga egy gonosz ember.

– Az, viszont férjnek remek, asszonyom.

Angelique ajkáról lehervadt a mosoly. Haragja elillant. Felállt, odament az ablakhoz, kinézett az öböl vizén ringó hajókra. A hadihajók körül nagy volt a nyüzsgés. Gornt némán várakozott, remélte, hogy helyesen mérte fel esélyeit. Angelique végül megszólalt: – Szóval alkut ajánl, Edward? Hogyan gondolja?

– Az első hajóval visszamegyek Hongkongra – felelte Gornt. – Azonnal elmegyek Tess Struanhoz, és ráveszem azokra a változtatásokra, amelyeket most mindjárt megbeszélünk. Biztos vagyok benne, hogy fel tudom tornászni a járandóságát. Évi ötezer már elfogadhatóbb lenne, nem?

– Ez a nő azt írja, hogy nem hajlandó alkudozni.

– Azért megpróbálom. Én bízom ebben az ötezerben.
– *Mon Dieu*, itt nem csak a pénzről van szó! És miért ez a nagy hirtelenség? Jövő hónap tizennegyedikéig még van idő.
– Nekem kell megvinni hozzá a híreket, hogy kizökkentsem az egyensúlyából. Ez kedvezőbb tárgyalási pozíciót teremt magának – mondta Gornt.

Angelique megfordult és ránézett: – És magának is.

– És nekem is – visszhangozta Gornt. Gornt egy pillanatig hallgatott. – Szeretem magát, és szeretném feleségül venni.

– Én erre nem tudok ilyen nagy hirtelen válaszolni.

– Miért ne tudna? Szabad és független.

– Nem vagyok asszony, és soha nem is voltam?! – csattant fel Angelique.

– Nyugodjon meg, drágám, gondolkozzon világosan! Felnőtt emberek vagyunk. Jogom van megkérni magát, jogom van azt mondani, hogy szeretem és szeretném feleségül venni.

Angelique lesütötte a szemét; tudta, hogy szüksége van Gorntra, Gornt az egyetlen, aki meg tudja védeni Tesstől. – Ne haragudjon, igaza van, de... ez a levél egészen kihozott a sodromból. És ne haragudjon, erre én tényleg nem tudok most választ adni.

– Dehogynem tud. Hiszem, hogy szeret, és a válaszát nem fogom nagydobra verni, kettőnk között marad. Én szeretem magát, remek páros lennénk – mondta Gornt, és komolyan is gondolta. – Mibennünk nagyon sok a közös... közösek a céljaink is. Tönkre akarjuk tenni közös ellenségeinket.

– Én nem vagyok szerelmes magába: nagyon kedvelem magát, és ha férjhez mennék magához, idővel talán magába is tudnék szeretni. Várjon, hadd fejezzem be! – Furcsa, hogy Edward is ugyanúgy gondolkozik, mint én, gondolta Angelique. Sok tekintetben tényleg egyformák vagyunk. – Egyelőre maradjunk annyiban, hogy majd később válaszolok. Mikor indul legközelebb hajó Hongkongra?

– Holnap este. A Cooper-Tillman *Atlanta Belle-je* egyenesen Hongkongra, onnan pedig San Franciscóba – vágta rá Gornt; minden kereskedő kívülről tudta a hajók érkezési és indulási időpontjait. – Még a klipperünk, a *Night Witch* előtt odaér Hongkongra, mivel az csak három nap múlva érkezik.

– És el akar menni az *Atlanta Belle-je*?

– Igen.

– Akkor arra kérem, Edward, gondolja át, mit lehet ennél a nőnél elérni. Jöjjön vissza déltájban, addig nekem is van időm gondolkodni. Ha megegyezünk, akkor maga átmegy Hongkongra... És amilyen gyorsan csak tud, visszajön.

– Helyes. És mit válaszol a kérdésekre?

– Majd ha visszatér, megmondom.

– Mielőtt elmegyek, tudnom kell.

– Miért?

– Mert boldoggá tenne – felelte Gornt.

Angelique látta furcsa mosolyát, szerette volna tudni, mi rejlik mögötte. – Komolyan?

Gornt odalépett Angelique-hez: – Ez számomra életbe vágóan fontos. Ha maga feleségül jön hozzám, a felső határ a csillagos ég. Imádni fogja Sanghajt, Ázsia legremekesebb városa, hozzá képest Hongkong csak egy kis falusi porfészek. Maga lesz a város királynője, tejben-vajban fürödhet, megígérem. Nagyon kérem, válaszoljon.

– Megígérem, hogy mikor visszatér, választ adok. Bízunk kell egymásban – mondta Angelique, és hirtelen eszébe jutott, hogy ő is ugyanezt írta Tessnek. – Amikor visszajön, megadom a választ.

– Ne haragudjon, drága Angelique, de mielőtt elmegyek, tudnom kell.

– Különben nem tárgyal az érdekekben Tess-szel?

Gornt nem felelt azonnal. – De tárgyalok, és boldogan feleségül venném magát akár ma vagy holnap, ennek semmi köze Tesshez, de ez sajnos egyelőre nem lehetséges. – Gornt megfogta Angelique vállát, megcsókolta az orra hegyét. – *Jolie Mademoiselle*, legyen olyan drága, válaszoljon! Mondjuk holnap napszálltáig. Akkor hajóra kell szállnom. Válaszol és megesküszik rá, hogy megtartja az ígéretét.

Raiko a szobájában volt, amikor másnap délután tudomást szerzett Kacumata haláláról és Meikin öngyilkosságáról. Elájult. Miután magához tért, elküldött egy szolgálólányt, hogy kérje meg

Hiragát: sürgősen keresse meg Akimotót és Takedát, rettenetes hírei vannak. Gyorsan megérkeztek.

Raiko kezét tördelve, könnyek között elmondta nekik, hogy Josi elfogta Kacumatát, beszámolt a haláláról és arról is, hogy Meikin, Koiko mama-szanja is meghalt. Azt nem mondta el, hogy Meikin elárulta őket. – Ez a vég... Ha Josi tudott Kacumatáról és Meikinről, akkor rólunk is tud. Mindannyiunkat elárultak... Most már csak idő kérdése... – Raikót ismét elfogta a halálfélelem. – Azonnal távoznok kell, mielőtt a végrehajtók megtalálnak benneteket... Távoznok kell!

– Hagyd abba! – sziszegett rá falfehéren Hiraga. Mostanra már átöltözött, szokványos kimonót viselt, és készen állt rá, hogy bármely pillanatban az alagút nyújtotta menedékbe rohanjon. Az örökre ráparancsolt, hogy ha nem akarják kínhalállal befejezni az életüket, nagyon figyeljenek. Akimoto és Takeda sem akart hinni a fülének: elképzelni sem tudták, hogy Kacumata ilyen gyáva módon halt meg. Nem hitte Hiraga sem. Nem hiszem el, hogy a szenszei hagyta élve elfogni magát, gondolta. Az is elég undorító, hogy Josi hagyta, hogy Meikin ilyesmit műveljen vele. *Baka* volt, hogy hagyta magát élve elfogni! – Hagyj magunkra, Raiko. Majd még beszélek veled.

– Köszönöm, nagyúr. Nagyon kérek, bocsáss meg, de...

– Hagyj minket magunkra!

Raiko kibotorkált, örült, hogy megszabadult tőlük. Gyűlölt minden sisit, de gyűlöletét bölcsen szíve legmélyébe temette.

Takeda dühösen kiköpött. – Josiban nincs becsület, ha eltúrta az ilyesmit. Ezt meg kell bosszulni.

Akimoto Hiragára nézett. – Mit csináljunk? Ennek a vén boszorkánynak igaza van, itt előbb-utóbb ránk találnak. Még ma este meg kell szöknünk, *neh?*

– Baka vagy! Körül vagyunk véve. – Hiraga, bár dühösnek mutatta magát, mégis nagyon megkönnyebbült; most, hogy Kacumata meghalt, nincs szükség a merényletre. Hirtelen ismét a kezébe vehette saját sorsa irányítását. – Nem szabad hibáznunk.

Takeda megint megszólalt: – Szerintem is körül vagyunk véve, úgyhogy támadjunk, ahogy a szenszei kitervelte. Most már vannak bombáink. Szonnó-dzsói!

– Nem. Egyelőre nem biztonságos.

– Hiraga! – mondta Akimoto. – Ha Josi hagyta, hogy Meikin ezt művelje Kacumatával, akkor ezt valamiféle jutalomként engedte meg neki, *neh?* Talán épp azért, mert feladta neki Kacumatát! Raiko is ugyanezt fogja tenni velünk. Lehet, hogy ő az áruló, aki mindkettejüket beárulta Josinak.

Takeda felkiáltott: – Öljük meg a nőt, és kezdjük!

– Ülj le! – förmedt rá Hiraga. – Raikóra szükségünk van, már sokszor bebizonyította a használhatóságát. Ülj le, Takeda, és próbálj világosan gondolkozni! Raiko nem fog minket elárulni. Ez a nő ugyanolyan kapzsi boszorkány, mint az összes többi mama-szan, aki képes tőled egy harmadik osztályú kurtizán honoráriumát kérni, mikor a lány, akit melléd fektetett, csak afféle utcai lotyó, aki alig ér többet egy rézmonménál. Meikin sok jó információt adott nekünk, ő súgta meg, hol kaphatjuk el Utamit is. Őt is elárulták. Josinak és a bakufunak több ezer kéme van.

– Itt nem vagyunk biztonságban. – Akimoto megborzongott. – Utálom ezt a helyet. Utálom ezt a gajdzsin Josivarát. Szerintem Takedának van igaza, gyűjtsuk fel a kolóniát, aztán szökjünk meg vagy haljunk meg.

– Még nem! Hagyj gondolkozni!

Takeda összehúzott szemmel figyelte. – Te ismerted ezt a Meikint?

– Valamikor régen... – Hiraga csaknem hozzátette: és Koikót is. Egy pillanatra elfogta a kísértés, hogy elmondja nekik az árulás valódi okát. Végül azonban úgy döntött, nem tárja eljüket. Szumomo és Koiko is meg van bosszulva, lelkük immár kamivá válhat. Vagy – ha az istenek úgy akarják – a harmincegyedik napon újjászülehetnek. Már ha léteznek istenek.

– A szenszei haláláért bosszút kell állnunk – füstölgött Takeda. – Ma este támadunk, ahogy elterveztük. Tiéd a hajó, enyém a templom, és megölök minden gajdzsint, míg csak magam is meg nem halok. Mit szólsz hozzá, Akimoto? – Takeda felállt és kinézett az ablakon: már közeledett az este. Hirtelen észrevette, hogy a szél megrezegteti a bokrokat. – Nézzétek, ez az istenek jele. Feltámad a szél! Délről fúj!

Akimoto odaugrott mellé. – Tényleg, Hiraga!

Hiraga egy pillanatra elbizonytalanodott. Csakugyan égi jel volna?
– Ma este nem támadunk!

Takeda megpördült. – Én pedig azt mondom, támadjunk! – Akimoto-ra villant a szeme. – Te mit mondasz? Szonnó-dzsói!

Akimoto tétovázott, Takeda dühe és önbizalma ragadós volt. – A tűz okozta zűrzavarban elmenekülhetnénk, Hiraga.

– Nem sok esélyünk volna rá – mondta ingerülten Hiraga. – De egész Jokohamát semmiképp sem tudjuk felgyújtani, csak kisebb tüzeket tudnánk okozni. – Lázasan törte a fejét, de még mindig nem tudott mást kitalálni, csak a végső tervét, azt pedig Taira segítségével és Josi embereivel maga körül nem tudta végrehajtani. – Holnap vagy holnapután, bár...

– Ma este – mondta makacsul Takeda, aki már csak nehezen türtőztette magát. – Ma este az istenek beszélnek hozzánk!

– Ebben az évszakban állandó a szél. A kolónia felgyújtásához több emberre van szükségünk. Valamelyikünknek el kellene értük mennie Jedóba. Takeda, te elmehetnél.

– Hogyan? Te mondtad, hogy nyüzsögnek a környéken a végrehajtók.

– Nem tudom, Takeda. – Hiraga dühtől remegve felállt. – Várjatok itt, amíg vissza nem jövök, aztán eldöntjük. Szólok Raikónak, hogy holnap elmegyünk. Nem megyünk el, de neki ezt mondom.

– Abban a nőben már nem lehet megbízni.

Hiraga átment Raikóhoz.

– Rendben van, Hiraga-szama, maradhattok – Raiko már túlesett első rémületén, ivott egy kis konyakot. Sztoikusán átengedte magát sorsának.

– Taira itt van ma este?

– Nincs, és holnap sem jön. Furanszu-szan van itt.

– Üzenj Tairának. Ezt meg tudod tenni, ugye?

– Meg. És amikor megérkezik, mit mondjak neki?

– Azt mondd neki, Raiko – sziszegte Hiraga –, hogy Fudzsiko már nem akarja aláírni a szerződést, egy másik gajdzsin jobb ajánlatot tett.

– De Fudzsikónak így is fantasztikusan jó árat alkudtam ki. Taira nem hülye. Összehasonlítja az árakat, észre fogja venni. Elmegy

egy másik házba. Tudom, hogy máris járt néhányban. El fogom veszíteni.

– A fejedet fogod elveszíteni, ha nem találsz megoldást erre a kavarodásra, amit okoztál – mondta savanyú képpel Hiraga.

– Megoldást? – Raiko csupa fül lett. – Van rá valami lehetőség, Hiraga-szama? Tudod a módját?

– Tedd, amit mondtam, és akkor talán meg tudlak menteni. Üzenj azonnal Tairáért. – Hiraga fagyos pillantást vetett Raikóra, aztán sarkon fordult és visszament társaihoz. A verandán ültek, figyelték, mint hajlítgatja a bokrok ágait a szél. – Egy-két napig még biztonságban vagyunk itt.

Takeda gúnyos vigyorral válaszolt: – Ha a nő meghal, biztosan nem beszél, és Jokohama ma este meghal. Megtisztítjuk a férgektől.

– Egy nappal elhalasztjuk. Holnap este lesz a legjobb.

Takeda megint kezdett feldühödni: – Miért?

– Szeretnél utána elszökni? Szeretnél halálos csapást mérni a gajdzsinokra, és megélni, hogy élvezhesd a riadalmukat?

Takeda gondolkodott egy percet. – Akimoto?

– Maradjunk a holnapban. Nem volna rossz elszökni utána... Hiraga nagyon bölcs.

Egyre feszültebb lett a csend..

– Halasszuk el. Egyetlen nappal. Rendben van. – Takeda felállt és elindult a teaház mellett lévő rejtkehely felé.

Percnyi hallgatás után Hiraga megszólalt: – Akimoto! Várj még egy kicsit, aztán menj utána, és nyugtasd meg.

– Takeda szacumai, Hiraga. Kacumata is szacumai volt.

Hiraga a szél által hajlítgatott bokrokra nézett. – Menj utána. Nyugtasd meg.

Tyrer döbbenten nézett az asszonyra. – Nincs szerződés, Raiko-szan?

– Sajnos nincs. Fudzsiko meggondolta magát, kapott egy sokkal jobb ajánlatot. Kérlek, bocsáss meg, de hiába beszélek neki.

– Tessék? – kérdezte Tyrer. A szavak nagy részét nem értette.

Raiko elismételte és hozzátette: – Emiatt szerettem volna sürgősen beszélni veled. Kérlek, bocsáss meg, de Fudzsiko nem akar fogadni se ma este, se soha többé.

Tyrer úgy érezte, mintha egy sötét veremben zuhanna lefelé. A lehető legudvariasabb és legjobb japánságával kérdezgette Raikót, de az asszony csak a fejét rázta. – Kérlek, bocsáss meg – mondta végül, és elbocsátólag meghajolt. – Jó éjszakát, Taira-szama.

Tyrer kábán, mintha részeg volna, kitámolygott a verandára. A sódzsi becsukódott mögötte. Botladozó léptekkel elindult a kerti ösvényen. Néhány lépés múlva elkáromkodta magát, észrevette, hogy otffelejtette a cipőjét. Visszament a verandára, leült és felhúzta. – Mi a fene történhetett?

Három napja, amikor Babcott-tal visszatért Jedóból, még minden a lehető legnagyobb rendben volt. A szerződésben gyakorlatilag megegyeztek, csak egy apró kitétel volt hátra: egy héten belül fizetnie kellett. Előző számláját nagy mosolygások és hajlongások közepette, annak rendje s módja szerint rendezte, aznap éjjel Fudzsiko kedvesebb és édesebb volt, mint addig bármikor. Ma este, mikor Raiko azt üzenté, hogy sürgősen jöjjön el hozzá, feltételezte, hogy a szerződés aláírásáról lesz szó. Előzőleg üzent Raikónak, hogy ma este és valószínűleg holnap sem tud átjönni – Kanagavába volt hivatalos.

És most ez. – Nem értem. – Egy szélroham leveleket kapott föl, megkergette a lába körül. Összébb húzta magán a kabátját. Az éj koromsötétnek rémlett. Nagy sóhajtvá felállt, elindult a kanyargós ösvényen, aztán hirtelen megtorpant, mert csaknem belegyalogolt egy szamurájba. – Jóságos ég, Nakama! – fakadt ki.

Hiraga a kardjához kapott, Tyrer azt hitte, ütött a végórája. A kard azonban félig a hüvelyében maradt. – Ne! – mondta elcsukló hangon Tyrer. – Nincs... nincs fegyverem. – Megadólag felemelte a karját, és csaknem szörnyethalt ijedtében, amikor Hiraga visszacsattintotta a kardját.

– Taira-szama, én nem bánt téged. Én azt hittem, ellenség. Te vagy barát. – Hiraga elmosolyodott és kezét nyújtott.

Tyrer félig még kábultan kezét rázott, aztán kitört belőle: – Mi a fenét csinálsz? Azt hittük, elmenekültél Jedóba. Most meg itt játszod a ronint? Tudsz róla, hogy át kell adnunk Josinak, ki kell szolgáltatnunk neki? Tudod, hogy Josi nagyúr halálra keres?

– Ne itt! – Hiraga megragadta Tyrer karját. – Gyere velem! – Kezével jelezve, hogy maradjon csendben, Hiraga elindult Tyrerrel

az egymástól magas sövényekkel elválasztott, kanyargó ösvényeken. Addig járt vele ide-oda, amíg Tyrer teljesen el nem vesztette tájékozódóképességét. Végül egy kis háznál álltak. Hiraga intett, hogy menjen fel a verandára, ott lerúgta lábbelijét, megvárta, míg Tyrer is leveti a cipőjét, aztán előretaszigálta. – Be, kérlek.

Tyrer halálra váltan engedelmeskedett. Szökésre nem volt esélye. Látta, hogy Hiraga gondosan körülnéz, nem követték-e őket. A sódzsajtó félrecsúszott. A ház egyetlen helyiségét egy ernyő takarta gyertya tompa fénye világította meg. A gyertyaláng meglíbbent, csaknem kialudt a huzatban.

– Ül le, kérlek. Most mondd megint, de ne gyorsan és halkán. – Hiraga fenyegető mozdulattal kihúzta övéből rövid kardját, és maga mellé fektette a tatamira. Tyrer nagy nehezen úrrá lett remegésén, s elmondott mindent, amit tudott Josiról és Abéről, Utani meggyilkolásáról, és hogy mindenki azt hitte, hogy Hiraga elmenekült már. – Ki kell szolgálatnunk Josinak, a kapuőröknek... Abe kapitány visszament Jedóba, Nakama... Minek szólítsalak, Nakamának vagy Hiragának?

– Ahogy akarsz, Taira-szama.

– Akkor maradjunk a Hiragánál. Ez a valódi neved, ugye?

– Japánoknak van sok nevük. Egy születéskor, másik mikor hétévesek, harmadik mikor lesznek férfi és nevezik magukat úgy, ahogy akar. Én vagyok Nakama vagy Hiraga, de barátod.

– Barátom? – kérdezte félelméről megfélemedkezve keserűen Tyrer. – Miért nem mondtad meg nekem, hogy gyilkos vagy? Meggyilkoltad Utanit, igaz?

– Igen, ő volt cél, nagyon rossz ember, Josi is az. Ez nem Anglia, Taira-szama, nem Anglia. Ezek rossz emberek, rossz bakufu, ellopják hatalom császártól, zsarnokok. – Hiraga, amennyire csak tudta, elmagyarázta, kik azok a sisik, és hogyan harcolnak a despota kormányzat ellen. Őszintesége nyilvánvaló volt. Elmesélte, milyen kapzsi volt Utani, milyen súlyos adókat vetett ki a népre, elmondta, hogy az országot szinte kisajátították a Toranaga klán tagjai és a daimjók, mesélt a korrump bakufuról, elmondta, hogy az emberek éheznek, jogfosztottak. – Mi akarjuk visszaadni Japánt a császárnak, akarunk csinálni kormányt, amelyik jó minden embernek.

Minden ember alatt Hiraga szamurájokat értett – Tyrer minden japánt. Miközben kérdezgette Hiragát, egészen elszédítette ez az új Japán, amely a Hiraga által nyitott ablakon hirtelen feltárult előtte. Egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy Hiragának van igaza.

Végül mégis megcsóválta a fejét. – Nem látok számodra reményt. Abban a pillanatban, ahogy meglátnak, elfognak. Én ez ellen semmit sem tudok tenni.

Hiraga mély lélegzetet vett és belevágott. – Egy dolgot igen, tudsz tenni, segíteni nekem. Segíts föl hajóra, hajóra Angliába.

Tyrernek leesett az álla. – *Eh?* Te megvesztél!

– Kérlek, halkan, sok ellenség itt – suttogta Hiraga. – Kérlek, figyelj. Te mondtad nekem sokszor, tanuljak gajdzsinok, ismerjek országuk jobban, *neh?* Én odamegyek unokatestvérrel. Mi tanuljuk, hogyan legjobb kormányozni, tanuljuk tiétek parlament. Tanuljuk ti módszerek. Josinak igaza van flottáról és hadseregről, de én gondolom, jobb tanulni bank és üzlet és kereskedelem. Nekünk kell tudnunk, hogyan legjobb csinálni, *neh?* Tudni, hogyan csinálják angolok, *neh?*

Hiragának ez volt a végső terve, úgy látta, ez az egyetlen esélye, hogy kitörjön Josi hálójából. Biztos volt benne, hogy ha egy-két évet tölthet a gajdzsinoknál, hatalmas segítségére lehet a szonnódzsóinak. Mert ez az Istenek Földje! És Kínát is meg kell szereznünk, nem engedhetjük át a gajdzsinoknak. Mielőtt elmegyek, elmondom a csósúi sisi vezetőknek a tervemet, és valahogy, esetleg levél útján, kapcsolatban maradok velük. – Ez egyszerű, Taira-szama. Te beszélsz kapitánnyal, mi lopakodunk hajóra. Nem probléma. Másnak nem kell tudni.

– Sir William sosem egyezne bele.

– Talán nem kell beszélni vele. – Hiraga közelebb hajolt. – Vagy ha beszélsz, beszélek én is vele, szerintem egyetért akkor, *neh?* Nagyon fontos Angliának, legyen japán barátja. Én jó barát. Azt hiszem, ha kérjük, Dzsemi-szama is segít.

– Kicsoda?

– Dzsemi. Nagy szakállas férfi, nagyobb, mint te. Dzsemi.

– Jamie? Jamie McFay?

– Igen, Dzsemi Makfi.

Tyrer lassanként kezdett hozzászokni a gondolathoz, egyre gyorsabban működött az agya. Hiraga javaslatában remek hosszú távú lehetőségek rejlenek. Britannianak mindig is az volt a politikája, hogy tanítsa a kiválasztott külföldieket; minél előkelőbbek és minél befolyásosabbak, annál jobb. Sokan közülük radikálisak vagy éppenséggel forradalmárok voltak saját hazájukban, főként Indiában. Hiraga nagyon intelligens, és ha Josi ennyire szeretné elfogni, akkor befolyásos ember is. Az embereket legjobban az ellenségeiről lehet megítélni, mondogatta mindig az apja.

Hiraga elgondolása jó. Valószínűleg be is válik, de hogy hogyan juttatom ki innét, és hogyan szerzem meg ehhez Sir William hozzájárulását... Sir William a kulcsfigura.

– Megpróbálom – mondta végül. Igyekezett magabiztosnak mutatkozni, mert nem felejtette el, hogy még Hiraga foglya, és az a kard is túl közel van. – Nem garantálhatok semmit, de megpróbálom. Hol leszel?

Hiraga elégedett volt. Tudta, hogy rettentő nagy a kockázat, de még nem merítette ki minden lehetőségét. Tairát lám meggyőzte, ismét az ő oldalán áll. Valószínűleg a gajdzsin vezetőt is meg fogja tudni győzni. – Te tart titok?

– Persze.

– Én üzen Raikónak. Én tudok találkozni faluban vagy itt. Te mondod, hol, Taira-szama. Én gondol előbb jobb, *neh?*

– Igen. Holnap üzenek neked, vagy magam jövök.

Tyrer óvatosan fölemelkedett. Hiraga szélesen elvigyorodott. – Te megy Fudzsziko? Tyrer ajkáról lehervadt a mosoly. – Nincs többé Fudzsziko.

– Micsoda? Mi? Nem értem!

Tyrer elmondta, látta, hogy Hiraga elvörösödik.

– De neked ígértek, Taira-szama. Én beszél, én megbeszél Raikóval, *neh?*

– Igen, de ugrott a szerződés. Raiko azt mondja... – Tyrer elhallgatott, megijesztette Hiraga arckifejezése.

– Várj, kérlek! – Hiraga kiviharzott. Tyrer kinézett az ablakon. Nem látott senkit, csak a hajladozó ágakat. A tenger sós illata érződött a levegőben. Menekülj, amíg lehet, gondolta, de nem mozdult. Sir William segítsége nélkül Hiraga elveszett ember. Még McFay sem

tud sokat segíteni, most, hogy kitették a Struantól. És miért segítene ő vagy bárki egyáltalán? Mi hasznuk lenne belőle? Megint kinézett az ablakon.

Eredj innen, amíg teheted, gondolta, s az ajtó felé indult. Ekkor lépteket hallott. Visszarohant, leült a párnájára. Felrántották a sódzsit. Valaki belökte Raikót az ajtón. Az asszony térdre esett előtte; Hiraga fenyegetőleg tornyosult az ajtóban.

– Ó, kérlek, bocsáss meg, Taira-szama! – mondta Raiko. – Kérlek, bocsáss meg, rettenetes hibát követtem el...

Csak úgy dőlt belőle a szó, Tyrer alig értette, de azért felfogta, miről beszél. – Elég! – mondta határozottan. – Hozz szerződés most, én aláír!

Raiko alázatosan elővett egy tekercset a kimonója ujjából, és Taira felé nyújtotta.

– Várj! – szólt rá Hiraga. – Add ide!

Az asszony habozás nélkül engedelmeskedett és a tatamira hajtotta a homlokát. Hiraga átfutotta a rövid iratot, és felmordult. – Ez ahogy megbeszéltük, Taira-szama, írod alá később – mondta ismét angolra fordítva a szót. – Ez a személy... – mutatott dühösen Raikóra – mondja csinált hibát. Mondja Fudzsiko könyörög megtiszteltetésért, látni téged most, nagyon kér bocsánatot, alázatosan hibáért. Az ő hibája, *baka!* – förmedt Raikóra, majd japánul hozzátette: – Szolgáld ezt a nagyurat rendesen, vagy földig rontom ezt a teaházat! Menj, szólj Fudzsikónak, hogy készüljön, minden legyen a legnagyobb rendben. Eredj tüstént!

– *Hai, Hiraga-szama!* – az asszony bocsánatkéréseket hadarva kimenekült.

Kinn a kertben, immár biztonságos távolságban, nevetni kezdett. Elégedett volt az alakításával, tetszett neki Hiraga terve. És az alkut is megkötötték.

Tyrer boldogan hálálkodott Hiragának, eszébe sem jutott azzal foglalkozni, hogy japán barátja miként készítette ilyen gyorsan meggondolásra az asszonyt. Vannak dolgok, amelyeket mi sosem fogunk itt Japánban megérteni, gondolta. – Magammal viszem a szerződést, otthon aláírom, és majd holnap visszahozom.

– Ne siess, tarts kutya nőt várakozásban – mondta Hiraga mosolyogva, és odaadta Tyrernek a tekercset. – Én most visz téged

Fudzsikóhoz. *Ikimaso*.

– *Domo arigato gozaimasita*. – Tyrer úgy hajolt meg, ahogyan egy japán az előtt az ember előtt, aki nagy szívességet tett neki.

– Barát segít barátnak – válaszolta egyszerűen Hiraga.

Néhány órával később, de még aznap este Tyrer felébredt. Tökéletesen elégedett volt. Az órája kilenc óra húsz percet mutatott. Tökéletes, gondolta. Fudzsiko mély álomba merülve feküdt mellette, a futonok és pehelytakarók ugyanolyan tiszták és jó illatúak voltak, mint a lány, meleg és kényelmesek, sokkal különbek, mint saját szalmazsákos ágya.

Még hunyok egyet, gondolta, aztán elmegyek.

Ne légy ostoba, semmi szükség rá, hogy még ma visszamenj. A Josival való holnapi találkozóra minden papír elő van készítve, az egyezmény japán és angol nyelvű szövege Ványadt Willie aktatáskájában, kétszer is átnézte ma délután. A szacumai Szandzsiro elleni haditerv aláírásra készen Sir William páncélszekrényében. Hajnalban felkelek, üde és friss leszek, mint a frissen szakajtott rózsa. Rendes ez a Hiraga, hogy így elintézte ezt a dolgot, gondolta. Ásított, lehunyta a szemét, közelebb simult Fudzsikóhoz. Fudzsiko nem ébredt fel, de megnyitotta magát neki.

A kert egy másik házában Hinode türelmetlenül várta André Poncint, akinek bármely pillanatban meg kellett érkeznie.

Raiko a saját szobájában kornyadozott, szakét iszogatót. Maga is tudta, hogy hamarosan a konyakért nyúl, a gajdzsin ital mindig elmosta kínzó gondolatait: Hiragától való félelmét, a Meikin halála miatt érzett rettegését. Ugyanebben a kertben, de egy másik kis házban Hiraga klasszikus lótuszülésben ülve, meditálva próbált megszabadulni gyötrő fejfájásától, amelyet a Kacumatáról szóló hírek és Tyrer okoztak. Akimoto hamarosan megjön, addigra el kell döntenie, mi legyen Takedával.

A szomszédos kertben, a Cseresznye Teaházban, Akimoto szakétól részegen hevert. Vele szemben ülve Takeda imbolygott, nagyokat böffentve kortyolgatta sörét. Akimoto újabb szakésüveget emelt az ajkához, s tartotta, míg csak ki nem csúszott ujjai közül. Feje a vállára csuklott, horkolni kezdett.

Takeda elmosolyodott: korántsem volt olyan részeg, mint színlelte. Mikor megbizonyosodott róla, hogy Akimoto alszik, felöltötte fekete,

steppelt kabarját, övébe dugta kardjait, elhúzta a sódzsajtót, majd becsukta maga után. Hűvös volt az éj, erős déli szél fújt. Körülnézett a sötét kertben. Nem látott senkit, csak egy szolgálólányt, aki tálcával a kezében sietett a főépület felé. Megvárta, míg belép. Távrolról emberek részeg danászása és egy szamiszen pengése hallatszott, valahol egy kutya ugatott. Miután a szolgálólány elment, Takeda belelépett szalmapapucsába, és a kerítéshez szaladt. A rejtekhely egy bokor alatt volt, öt különböző hosszúságú gyújtózsínórral felszerelt bomba lapult benne, amelyeket Hiragával készített.

A bombák egyenként két, fél méter hosszúságú, egymáshoz kötözött bambuszcsőből álltak. Az egyiket a Kacumata-féle különleges lőporral töltötték meg, a másikat olajjal, és lepecsételték. Gyújtózsínór kigyózott ki belőlük: ezek puszkaporos oldatba mártott és megszáritott pamutfonalból készültek. Három bombának egygyertyányi hosszúságú – körülbelül kétórás – gyújtózsínórja volt, a másik kettőnek feleakkora.

Még egy utolsó pillantás az égre: a szél csak úgy hajszolta a fellegeket. Jól van. Felvett két hosszú gyújtózsínóros bombát, és beleolvadt a sötétségbe. A titkos kerítésajtón átment a Cseresznye Teaházról délre álló Három Ponty kertjébe, és elindult a kert legdélibb csücskében álló kis ház felé, amely, akárcsak a többi, egy méter magas oszlopokon állt. A házban voltak emberek, világosság szűrődött át a sódzsifalakon. Takeda óvatosan bekúszott a ház alá, kovakő és acél segítségével meggyújtotta a gyújtózsínórt. E pillanatban női léptekeket hallott a feje fölött, megdermedt. Valaki elhúzta a sódzsajtót, majd egy perc múltán becsukta: a nő visszament a házba.

Egy kis avart kotort a szikrázó gyújtózsínóra, csaknem teljesen elrejtette. Kisiklott a ház alól – árny az árnyak között –, de egy közeledő gajdzsin láttán be is húzódott egy bokorba. A férfi elment előtte, nem vette észre. Takeda megvárta, míg belép a házba, aztán felpattant, és a teaház főépülete felé szaladt. Az alatt is elhelyezett egy gyújtóbombát.

Visszament a másik kertbe, kivárta, míg egy természetes öreg szolgálólány elkacsázik előtte, aztán visszalopakodott a rejtekhelyhez, s kivette az utolsó hosszú gyújtózsínórú bombát. Ezt a

saját házuk alatt helyezte el. Fölülről lehallatszott Akimoto hortyogása. Még egyszer utoljára visszament a rejtekhelyhez. Kiabálni szeretett volna örömeiben: eddig minden Ori terve szerint zajlik! Hiragát megfertőzték a gajdzsinok. Akimotót szintén. Csak őt nem. Majd ő megcsinálja. Egyedül.

Az utolsó két bombával átment a szomszédos kertbe, majd annak túlsó kerítésén átszökkenve a titkos kúthoz sietett. Gyorsan beleugrott, visszatette a tetőt; már nem kellett félnie, hogy Hiraga odalent rejtezik.

Az alagútba leérve meggyújtotta az olajlámpást. Körülötte ott heverték Hiraga holmijai, rögtönzött ágya. Kacumata hátizsákja és benne a fémházas bombák egy takaró alatt rejtettek. Odatette melléjük a magával hozott gyújtóbombákat is, a hátizsákot a vállára vetette, és gyors léptekkel elindult az alagútban. Hamarosan víz zárta el útját. Gyorsan levetkőzött, batyuba kötötte ruháit.

A víz olyan hideg volt, hogy elállt tőle a lélegzete, és víz egyre mélyült, végül már az álláig ért. Csak nagy nehezen tudta a batyut és a hátizsákot a víz színe fölé tartani. A vízen keresztülgázolva sietősen, borzongva, káromkodva felöltözött; még sok volt a dolga. Mindegy, fő az, hogy belevágtam, gondolta. Hamarosan végzek, és örökké fogok élni.

Az alagút túlsó végén; ahol a vasrudak alkotta lépcső indult fölfelé, megállt, kissé kifújta magát, aztán nekivágott. Egyszer megcsúszott, csaknem visszazuhant, de még sikerült idejében megkapaszkodni. Gyerünk tovább! Óvatosan félretolta a repedezett kúttetőt, és kikukucskált. A Senkiföldje néptelen volt. Drunk Townban zajlott az élet, kiabálás, részegek éneke hallatszott, nem messze a sikátorokban részegek tántorogtak, kutyák csaholtak rájuk. Drunk Town délre terült el a falutól és a kolóniától. Takeda letette a hátizsákját, körülnézett, betájolta magát. Ori, majd Kacumata és Hiraga is gondosan megtervezte, hová kell telepíteni a gyújtóbombákat, hogy a szél a kolóniára és a falura sodorja a lángokat.

Takeda egy rövid gyújtózsínórú bombát egy rozoga raktár tövében helyezett el, egy másikat egy kunyhó mellett. A füstölő gyújtózsínórt törmelékkel takarta el.

Az utolsó bombáért sietve kénytelen volt meglapulni egy szeméthalom tövében: a falu felől katonák őrzárata közeledett. A brit követségtől kiindulva minden éjszaka kétszer végigjárták az utat, végigmasíroztak a High Streeten, keresztül a falun, keresztül a Senkiföldjén, át Drunk Townon, majd vissza a korzón. A Takedától alig harminclépésnyire lévő raktárhoz érve megálltak, hogy rágyújtsanak és könnyítsenek magukon.

Takeda káromkodott, de nem mozdulhatott.

Az első gyújtózsínór meggyújtása óta több mint háromnegyed gyertyányi idő telt el.

– Jó estét, Hinode – mondta André Poncin, belépve a Három Ponty kertjében álló kis házba. – Ne haragudj késés miatt.

– Jó estét, Furanszu-szan! Te sosem késel. Bármit teszel is, az a helyes – mosolygott rá Hinode. – Parancsolsz szakét?

– Kérek. – Poncin leült a lánnyal szemben, nézte, mint tölt. Lábát az asztal alatti üregbe dugta, ahol egy kis parázstartó melegítette a levegőt. Hinode ma este új kimonót viselt, halványzöldet, ezüstszállal darvak voltak ráhímezve – a hosszú élet jelképei. Hinode mélyen meghajolva nyújtotta a szakéscsészét, majd Poncin meglepetésére magának is töltött: csak nagy ritkán ivott. Mosolyogva emelte föl csészéjét. – *A ta santé chéri, jé t'aime*. – Még a kiejtése is olyan volt, amilyenre Poncin tanította.

– *A te santé chérie, jé t'aime* – felelte Poncin, de nem hitt Hinodének. Hogy is hihetnék neki, gondolta.

Koccintottak. Hinode köhögött kicsit az italtól, de azonnal töltött Poncinnek is, magának is, s ugyanazzal a mosollyal érintette csészéjét Poncinéhoz. Ezt is kiitták, Hinode megint töltött.

– *Mon Dieu*, Hinode, vigyázz! – mondta nevetve Poncin. – Te nem szoktál szakét. Vigyázz, ne legyél részeg!

Hinode kacagott, csak úgy szikráztak fehér fogai. – Kérlek, Furanszu-szan... Ez a mai különleges este, igyál és légy boldog, kérlek. – Belekortyolt a csészébe, ivás közben is Poncint nézte, a szeme élénken csillogott a gyertyaláng fényében.

– Miért különleges, Hinode?

– Ma van *Szei-dzsi-no-hi*, az érettség napja. Ezt mindenki megünnepli, aki már elérte a huszadik évét. Te már elérted, *neh?* – csacsogta derűsen Hinode, és az asztalon álló nagy gyertyára mutatott. – Ezt a gyertyát érted állítottam a falum istenségének, az *udzsigaminak*. – A sódzsajtóra mutatott, amely fölött egy fenyő- és bambuszágakból összeállított csokor függött. – Az a *kadamacu*, az állandóságot jelképezi. – Félénken elmosolyodott, töltött és megint ivott. – Remélem, nem bánod.

– Nem, dehogy. Köszönöm, Hinode – felelte Poncin. Hinode még mindig a mindenséget jelentette számára. Semmi más nem számított. Ma délután megalázkodott Angelique előtt: addig hízelkedett, könyörgött, kérelt és fenyegetőzött, mígnem Angelique pénz helyett adott neki egy brosst. Raiko elfogadta.

Ostoba ez az Angelique. Miért tétovázik? Természetesen el kellene fogadnia Tess Struan ajánlatát, mégpedig minél előbb, nehogy meggondolja magát. Az ajánlat nagylelkű, sőt túlságosan is az, ezt nem is hittem volna Tessről. Ötszáz guinea három hétre, előlegül...! Csodálatos. Az istenek ajándéka. Ebből az ötszázból négyszázat nyugodtan nélkülözni tud, én pedig megbeszélem a pénzkölcsönzőkkel, hogy az öröksége terhére adjanak még ezret vagy kettőt, amennyi csak kell. Skye bolond. Beszélek Angelique-vel, utána biztos belemegy a dologba. Meg vagyok mentve!

Hinodére nézett, szélesen elmosolyodott.

– Mi az? – Hinode már kezdett kipirulni, könnyű kézzel legyezgette magát, nyelve hegye a foga közé csusszant.

Poncin franciául válaszolt: – Minden a legnagyobb rendben, szerelmem. Hamarosan kifizetlek, és enyém leszel örökre.

– Kérlek, bocsáss meg, de nem értem.

Poncin visszaváltott japánra. – Ma este én csak boldog, és mondom: te enyém. Te nagyon szép, te enyém.

Hinode lehajtott fejjel köszönte meg a bókot. – Te is jóképű vagy, és örülök, ha boldog vagy velem.

– Mindig – mondta Poncin, de ez nem volt igaz. Gyakran felfortyant és elrohant. A probléma mindig ugyanaz volt: egy elejtett megjegyzés, amely kérdésekhez, majd könyörgéshez, követeléshez, kéreléshez, ordítózáshoz vezetett: „Mire való ez a rejtőzködés? Szeretők vagyunk, semmi szükségünk sötétségre. Szeretlek, nem is

tudod, mennyire szeretlek. Képtelen vagy fölfogni. Hiába kérelek, állandóan kérelek, de te csak ülsz itt...”

A válasz is mindig ugyanaz volt, ugyanaz a halk, távolságtartó válasz: „Kérlek, bocsáss meg, de beleegyeztél. Bocsáss meg, de beleegyeztél” – földig hajolva, halkán.

Hinode ismét ivott, egyre jobban kipirult. Poncin csak nézte, hogy tölt újra remegő ujjakkal, egy csepp ki is lötyyent. Hinode felszisszent, aztán felkacagott: – Jaj, bocsáss meg! – újratöltötte mindkét csészét, gyorsan felhajtotta a szakét. Ügyetlenkedése csak még csábítóbbá tette. – Ó, ez nagyon jó, nagyon jó! *Neh, Furanszu-szan?*

Hinode hosszú ujjával átfogta a szakésüveg nyakát, megemelintette, látta, hogy üres. Nyomban kecsesen felállt, hosszú kimonója szinte úszott utána; úgy tűnt, mintha jégen siklana a parázstartóhoz, ahol a többi palack várakozott a duruzsolva bugyborékoló meleg vízben. A többi – a Poncinnak szánt palackok – az apró ablak párkányán hűlt. Ahogy az ablakot kinyitotta, egy pillanatra valamilyen váratlan illat hussant a szobába: lőporfüst. Egészen halvány, de eltéveszthetetlen. – Mi ez? – kérdezte franciául Poncin.

Hinode meglepetten nézett rá. – Tessék? – Ekkorra már becsukta az ablakot, a szag megszűnt.

– Semmi, azt hittem... – Ma este minden izgatta Hinodében Poncint. – Semmi. Kérlek, ülj le ide.

Hinode engedelmesen leült mellé, nekidöntötte a vállát, kacagott, bizonytalan kézzel megint töltött. Poncin szívesen ivott vele, a szaké felmelegítette, de nem annyira, mint Hinodét. Keze Hinode dereka köré siklott, csókolóztak; Hinode ajka nedves volt, nyelve érzéki. Poncin keze feljebb csúszott, de Hinode nevetve eltolta magától. – Várj, várj, ne itt. Ma este...

Mint egy izgatott bakfis, ellökte magától Poncint, fölemelkedett, átlibegett a hálószobába, ahol szokás szerint csak egyetlen lámpa égett. Ezt eddig mindig eloltotta, mielőtt behívta Poncint. Ma azonban megállt az ajtóban, megkapaszkodott a félfájában, aztán ragyogó szemekkel megfordult. – *Furanszu-szan...*

Dudorászni kezdett, s szemét mindvégig Poncinre függesztve, lassan kivette a hosszú tűket a hajából, hagyta, hogy derekáig

omoljon. Meglazította és leejtette obiját, kimonóját lassan a tatamira siklatta. Poncin visszafojtott lélegzettel, megbabonázva nézte. Hinode alsókimonójának aranya felszikkasztott a gyertyafényben. Hinode kacéran kidugta a nyelve hegyét, majd meglazította övét, hogy kissé szétnyíljon alsókimonója. Alatta semmit sem viselt. Csak teste keskeny sávja látszott a nyakától apró lábfejéig. Ajkán titokzatos mosoly ült, szeme hívogatott, ígért. A szél megzörgette a sódzsit, de egyikük sem vette észre.

Poncin szíve úgy kalapált, mint még soha. Nagy önuralmába került, hogy ülve maradjon. Hinode keble fel-le hullámozott, megmerevült mellbimbói kirajzolódtak a sima selymen. Hinode felsóhajtott, majd kecsesen a tatamira siklatta utolsó ruhadarabját is, s megállt az ajtóban: tisztán, mezítelenül.

Poncin számára megállt az idő, csak nézte, nézte ezt a váratlan ajándékot. Amikor már nem bírta tovább a várakozást, felállt, odalépett Hinodéhez. Keze gyöngéd volt, csókja maga a szenvedély. Magához szorította Hinodét. Hinode ernyedten simult a karjaiba. Poncin fölemelte, odavitte a futonokhoz, lefektette. Sietve levetkőzött, odatérdelt mellé, rajongva nézte. *Jé t'aime, jé fairnél*

– Nézd, Furanszu-szan! – mondta fektében bájos mosollyal Hinode. Ujja combja belső részének egy pontjára mutatott. Poncin egy pillanatig nem értette, aztán meglátta az elváltozást. Szíve csaknem kiugrott a melléből, szájába epe tódult. – Nézd! – ismételte halkán, mosolyogva Hinode; szeme fekete szénként csillogott a tompa fényben. – Megkezdődött.

– Ez semmi – mondta elszorult torokkal Poncin. – Semmi.

– Ez minden. – Hinode felnézett Poncinre. – Kérlek, add ide a késedet.

Poncin körül megperdült a világ. Nem látott semmit, csak a fekélyt Hinode combján. Ez a fekély töltötte be a körülötte lévő világot. Óriási erőfeszítéssel megrázta a fejét, hogy eloszlassa az agyára települő ködöt. A szeme kitisztult, de a szájában a keserű-savanyú epeíz megmaradt. – Ez semmi. Ez csak semmi, semmi, egyáltalán semmi – nyögte. Közelebről megnézve a bőrelváltozás jelentéktelennek tűnt. – Ez csak egy csalánkiütés – mondta franciául.

– Tessék? Bocsáss meg, Furanszu-szan, beszélj japánul.

– Ez... ez nem betegség. Ez nem. Ez csak van szoros ágyékkötőtől. Nem kell aggódni. – Poncin megfogta a takarót, hogy betakarja Hinodét, s a lámpáshoz hajolt, hogy eloltsa, de Hinode szelíd mozdulattal megakadályozta.

– Kérlek, bocsáss meg, de megkezdődött. Kérlek, add ide a kést.

Poncin övén mindig ott függött a kése. Most is ott volt a tatamira vetett nadrág derékszóján. – Ne, kérlek, Hinode, ne kés, kés rossz, nem kell kés. Az a jel semmi.

De Hinode csak rázta a fejét, szelíden, kedvesen, és ismételte az immár parancssá szilárdult kérést. Poncin tagjai remegni kezdtek, arcán rángani kezdett egy izom, nem tudta abbahagyni; franciául és japánul beszélt egyszerre, összefüggéstelenül, kérelt, könyörgött, magyarázta, hogy az a kis folt semmiség, semmit sem jelent, noha tudta, hogy ez nem igaz: igenis megkezdődött, Hinodének igaza van.. Hányinger tört rá, épp hogy sikerült legyűrnie, aztán folytatta a gyözködést.

Hinode nem szakította félbe, csak feküdt türelmesen, várta, hogy abbahagyja.

– Kérlek, Hinode – mondta megtört hangon Poncin. – Kérlek, ne kés! Kérlek. Ez... ez semmi. Hamarosan múlik el. Nézz engem. Nézz! – mutatott magára Poncin. – Sehol semmi. Az a kicsi múlik neked el hamar. Ne kés, mi élünk. Ne félj, boldog. Igen?

Hinode arca elfelhősödött, ujja megint a bőrelváltozásra mutatott, s ugyanazon a kedves, de monoton hangon ismételte: – Megkezdődött.

Poncin ajkára merevült mosollyal – maga is tudta, milyen groteszkül hathat – hízelkedett, könyörgött, kérelt, de Hinode tántoríthatatlan volt, halkan, és udvariasan hajtogatta a magáét. Poncin már közel állt a robbanásponthoz. – Ez semmi – mondta rekedtes hangon. – Megértetted?

– Igen, értem. De megkezdődött. *Neh?*

Poncin rámeredt, aztán kitört belőle a lefojtott düh és félelem, és ráordított a lányra: – Az ég szerelmére, igen! Igen, igen! *Hai!*

Mindketten hallgattak egy ideig, aztán Hinode törte meg a csendet: – Köszönöm, Furanszu-szan. Akkor kérlek, hogy a megállapodásunkhoz híven add ide a késedet.

Poncin szeme vérekes volt, a szája sarkában hab ült, dőlt róla az izzadság, közel állt a megőrüléshez. Végül kimondta, mindig is tudta, hogy ezt fogja mondani: – Nincs kés. *Kindzsiru!* Tilos! Nem lehet! Nem lehet! Te túl értékes. Tilos! Nem kés!

– Megtagadod? – kérdezte Hinode szelíden.

– Hinode, te nap, én napom, én holdam, nem lehet. Soha, soha, soha. Tilos. Te maradsz. Kérlek. *Jé t'aime!*

– Kérlek, add ide a kést.

– Nem.

Hosszú sóhaj. Hinode feltérdelt, engedelmesen meghajolt, aztán felállt, hozott egy nedves és egy száraz törülközőt, és odatérdelt az ágy mellé. – Tessék, nagyúr.

Poncin izzadtan, homlokát ráncolva nézte Hinodét. – Egyetértesz?

– Igen, egyetérték. Ha ez a kívánságod.

Poncin elkapta a kezét. Hinode nem húzta el. – Igazán egyetértesz?

– Ha kívánod. Bármit kívánsz, engedelmeskedem – mondta szomorúan Hinode.

– Nem kérsz kést többé soha?

– Nem, nem kérek, Furanszu-szan, ha ez a kívánságod. – Hinode hangja nyugodt volt, arca nemkülönben; egész lénye megváltozott, szeme alatt megjelentek a szomorúság árnyai. – Megígérem, hogy többé nem kérek tőled ilyesmit. Kérlek, bocsáss meg.

Poncin szívéről mintha mázsás kő gördült volna le. Egészen elgyengült a megkönnyebbüléstől. – Ó, Hinode, *jé t'aime*, köszönöm! – mondta elvékonyodott hangon. – De kérlek, ne szomorú. *Je t'aime*, köszönöm!

– Ezért nekem nem jár köszönet, Furanszu-szan.

– Kérlek, ne szomorú, Hinode. Én ígérem, lesz minden nagyon jó. Csodálatos, ígérem.

Hinode lassan bólintott, arcán futó mosoly suhant át, mintha lemosta volna a szomorúságot. – Igen. Köszönöm. Nem leszek többé szomorú.

Megvárta, míg Poncin megtörülközik, aztán elvitte a törülközőket, átment a másik szobába, magával hozta két szakéspalackjukat. – Igyunk üvegből, jobb, mint csészéből. Az enyém meleg, a tiéd hideg.

Köszönöm, hogy kiváltottad a szerződésemet. *A ta santé chéri, jé t'aime.*

– Ó, szó ka! Jé t'aime.

Hinode kiürítette a palackot, köhögött egy kicsit, nevetve megtörölte az állat. – Ez jó volt, nagyon jó. Gyere az ágyba. – Pajkosan besiklott a takaró alá. – Gyere az ágyba, Furanszu-szan, mert megfázol.

A szaké kimosta Poncin szájából az epe és a halál ízét. Lassan lehúzta Hinodéről a takarót, minden porcikája vágyott rá. – Kérlek, többé ne sötét, lehet?

– Ha óhajtod. Nem lesz többé sötét. Csak ha alszunk, *neh?*

Poncin hálától telten földig hajtotta homlokát; úgy érezte, mintha újjászületett volna. Köszönetet mondott Hinodének, odafeküdt mellé, rettenetesen kívánta. Kinyújtotta érte a kezét.

– Ó, Furanszu-szan, kérlek, nem pihenhetnék egy kicsit előbb? – kérdezte Hinode, olyan gyöngéden, mint még soha. – Ez a sok szenvedély kimerített. Megengeded, hogy pihenjek egy kicsit? Később aztán... Később, *neh?*

Poncin csalódottsága csaknem tombolásba fordult, csak nehezen fékezte magát, de aztán egy perc múlva olyan szelíden, ahogy csak telt tőle, azt mondta: – Természetesen. – Elhúzódott Hinodétől, hanyatt feküdt.

– Köszönöm, Furanszu-szan – suttogta fáradtan Hinode. – Kérlek, te eléred a lámpát... Oltsd el, szeretnék egy kicsit aludni, csak egy egészen kicsit.

Poncin eloltotta a lámpát és visszafeküdt; ágyéka szinte égett a vágyakozástól.

Feküdtek a sötétben. Hinode évek óta nem volt ilyen elégedett. Csak az a kár, hogy Furanszu-szan nem adta ide a kését, pedig megígérte. Milyen megvetésre méltó. De hát Furanszu-szan gajdzsin, nem lehet megbízni benne. Mindegy, tudtam, hogy nem fogja megtartani az ígéretét, pedig én megtartottam az enyémet. Már akkor tudtam, hogy nem fogja megtartani, amikor aláírta a szerződést. Mindegy, nem számít. Erre is felkészültem.

Szélesen elmosolyodott fektében: az öreg füvesasszony nem hazudott. Nem érzek semmit, a világon semmit, de a halál már itt

van a testemben, már csak néhány percem maradt itt a Könnyek Világában.

És jön velem Furanszu-szan is. Ő akarta így. Megszegte az ígéretét. Megfizet hát, amiért becsapott. De más nőt nem fog becsapni. Halk, furcsa nevetését hallva, Poncin összerezett. – Mi az?

– Semmi. Majd együtt nevetünk. Mostantól kezdve sosem csináljuk sötétben, Furanszu-szan. Nem lesz többé sötétség.

Hiraga öklével a tatamira csapott. Nagyon bosszantotta már, hogy ennyit kell várnia Akimotóra. Felpattant, kilépett az ajtón. Már teljesen besötétedett. Elindult az ösvényen, elment a kerítés ajtajáig, átment a szomszédos kertbe, odaosont Takedáék házához. A verandán megtorpant: belülről horkolás hallatszott. – Akimoto! Takeda! – kiáltotta halkán. Nem akarta figyelmeztetés nélkül rájuk nyitni a sódzsi ajtaját, tudta, mennyire veszélyesek, ha meglepik őket. Semmi válasz. A horkolás folytatódott. Nesztelenül félrehúzta az ajtót. Akimoto az asztalra roskadva aludt, körülötte szakés- és söröspalackok heverték a tatamin. Takeda sehol. Dühösen szitkozódva felrázta Akimotót. A fiatalember csak nehezen ébredt, nehezen forgott a nyelve. – Mi baj?

– Hol van Takeda? Ébredj fel! *Baka!* Hol van Takeda?

– Nem tudom, itt iszogattunk...

Hiraga egy pillanatra megmerevedett, megpördült körülötte a világ. Kirohant a kertbe, odaszáguldott a rejtekhelyhez. Megbeszéltem velük, villant át az agyán, pontosan tudják, hol a legcélszerűbb elhelyezni a gyújtóbombákat. A vakrémület szinte hihetetlen gyorsaságra készítette. Benézett Takedáék háza alá. Nem látott semmit, de aztán megérezte a lőporfüstöt. Becsusszant a ház alá, de nem találta a levelek alá rejtett gyújtózsínort, a szagot is elsodorták a légáramlatok. Kimászott, fölrohant a házba, fölrázta Akimotót. – Kelj fel, ébredj! – Mikor Akimoto részegen megpróbálta ellökni, kétszer erősen pofon ütötte. Akimoto a fájdalomtól félig-meddig magához tért.

– Takeda elvitte a bombákat! Az egyik itt van a ház alatt! – Hiraga talpra rángatta Akimotót. Akimoto ráakaszkodva, motyogva-morogva

követte; a veranda lépcsőjén megbotlott és a földre esett. Ebben a pillanatban a bomba felrobbant.

A robbanás nem volt nagy, a dörrenést lefojtotta a padozat, elsodorta a szél, de a légnyomás így is feltaszította őket, és lyukat ütött a padlóba. A szétspriccelt olaj halálos veszedelmet hordozott, lángnyelvek törtek fel.

– Menj le az alagútba, és várj ott – mondta rekedtes hangon Hiraga, és futásnak eredt. A légnyomás és a halál közelsége mintha elfújta volna Akimoto fejéből a ködöt. Futni kezdett, a szél szikrákat, parazsat sodort utána. Lázasan csapkodni kezdte a ruháját, eloltotta a parazsakat, és rohant tovább. Mire visszaneézett, a ház már egyetlen hatalmas fáklyává változott. Égett minden: a száraz rizsszalma tatami, az olajos papír, a fapadló, a gerendák, a zsúptető már roskadt is össze, szikraeső kísérette. A szél fölkapta és a szomszédos ház felé sodorta a lángokat, annak zsúpteteje is tüzet fogott. Megkondultak a tűzharangok, szolgálólányok, szolgák, vendégek, kurtizánok, kapuőrök tódultak elő.

Hiraga a legdélibb ház felé rohant. Néhány méterre volt csak tőle, mikor a bomba felrobbant. Lökése kisebb volt, mint az előzőé, de így is feltaszította, a bokrok közé zuhant. A robbanás kiütötte a ház alól az egyik sarokoszlopot, az épület imbolyogni kezdett, s részegen térdre rogyott. Egyik falán lángnyelvek ütöttek át.

Hiraga káromkodva felpattant, habozás nélkül a verandára ugrott, áttörte az égő sódzsifalat. Odabent a szétterjedő olaj és a belőle felcsapó lángok pokollá változtatták a ház belsejét, a füst máris fojtogató volt. Arcára tapasztotta kezét, hogy megóvja a sugárzó hőségtől, lélegzetét visszafojtotta, hogy be ne szívja a füstöt.

Tyrer a szoba túloldalán feküdt, kétségbeesett igyekezettel próbált feltápáskodni, köhögött; háta mögött a lángok egy pillanat alatt elborították az olajjal telespriccelt sódzsifalat. Lángolt már a többi fal is, lángoltak a gerendák, a tető, lángolt a futon és Tyrer takarója, tüzet fogott még a hálókimonója szegélye is. Hiraga odaszökkent, eltaposta a lángokat, és felrántotta Tyrert. Fudzsikóra csak egyetlen pillantást vetett, az is elég volt: a robbanás kettészakította a lányt, a haja már leégett, teste szenesedni kezdett.

Hiraga a füsttől félig elvakultan kirángatta Tyrert a házból. Ugyanebben a pillanatban a lángoló tető összeroskadt, vele együtt

önmagába zuhant a veranda is. Hiraga és Tyrer szikra- és parázsosítottól kísérve a földre vetette magát. A szél lángszóróként lövellte át a tüzet a környező épületekre, házakra, kerítésekre, a szomszédos teaházra. Kiáltások, sikoltások hallatszottak. – Tűz van! Tűz van! – Máris emberek tucatjai rohantak vizesvödörrel errefelé, vagy rohantak vízért, legtöbbjük arca elé kötött megnedvesített szövetdarabbal védekezett a máris sűrűn gomolygó füst ellen.

Hiraga a tenyerével eloltott egy füstölgő foltot kimonója mellén. Még mindig alig tudta elhinni, hogy él; köhögött, fuldoklott. Rövid kardja még ott volt az övében, a hosszú elveszett. Amennyire meg tudta állapítani, Tyrer sértetlennek látszott, de ezt nem lehetett pontosan megállapítani, mert Tyrer nem volt egészen magánál: a melle zihált, levegőért kapkodott, öklendezett a belélegzett füsttől. Hiraga egy pillanatra megállt fölötte, hogy összeszedje magát, s hogy felmérje, mi a teendő. A közeli épületek már lángoltak. A tűz gyorsan terjedt, elvágta menekülésük útvonalát.

Kacumatának igaza volt. Ez a szél megpecsételi Josivara sorsát. És vele együtt a kolóniáét is.

A Senkiföldje peremén a brit járőrcsapat tagjai dermedten nézték a pajánk másik oldalán elterülő Josivarát, ahol két hatalmas láng- és füstoszlop tört az ég felé. A távolból kiáltások és tűzharangok hangját, majd egy robbanás tompa dördülését sodorta feléjük a szél. Nyomban ezután újabb lángoszlop tört az égre. A levegőben szikrák szállongtak.

– Magasságos Krisztus a mennyekben! – lépett ki a raktár mögül az őrmester, hogy jobban lásson. – Nem egy bomba volt ez?

– Nem tudom, őrmester úr, lehet, hogy csak egy olajshordó robbant föl, de nem ártana, ha arrébb húzódnánk innen, ez a rohadt tűz egyre közelebb ér, és...

A tűzbomba, amelyet Takeda a raktár túlsó oldalán helyezett el, felrobbant. Mindannyian behúzták a nyakukat. Még nagyobb füst, pattogva feltörő lángnyelvek, ordítozás. A közelben álló Drunk Towniak ordítozni kezdtek. – Víz! Víz! Tűz van! Tűz van! Siessetek, az ég szerelmére...! Ég az olajlámparaktár!

Félmeztelen emberek rohantak elő a szomszédos házakból, hogy mentsék értékeiket. Lejjebb, az utcán Mrs. Fotheringill házából kiizzadt, káromkodó bentlakók és vendégek rohantak elő, menet közben húzkodták magukra ruhadarabjaikat. Újabb tűzharangok kezdtek kongani. Megkezdődött a fosztogatás.

A déli kapu felől fegyelmezett szamurájok csapata rohant Josivara felé létrákkal és vödörrel, arcuk elé nedves rongyot kötve. Néhányan megálltak, hogy a raktártüzet oltsák, a többi továbbfutott Josivara felé. A szél felkapta a raktár tetejét nyaldosó lángokat, átsodorta az utcára, a szomszédos házsorra. Takeda a Senkiföldjén lévő búvóhelyéről jól látta a fel-alá rohangáló tehetetlen katonákat. Szélesen elvigyorodott a gyújtóbombák okozta pusztítás láttán: Josivara nagy része már lángokban állt. Ideje menekülni. Gyorsan megigazította arcmaszkját; átizzadt, piszkos kimonója még fenyegetőbb jelenséggé tette.

Az éjszakai sötétség és a fények vibráló váltakozása közepette sietett a kúthoz. Megtalálta a hátizsákot, hátára kapta, és amilyen gyorsan csak mert, óvatosan elindult a szeméthalmok között. Háta mögött figyelmeztető kiáltások hallatszottak. Azt hitte, észrevették, de nem: csak az egyik épület összeomlására figyelmeztettek. Tengerárként terült szét a szikra és a tűz, behintette a körülötte álló embereket és a szomszédos házakat. A magasra törő lángok fénye szinte nappali világosságot vetített az utcákra. Takeda ujjongva rohanni kezdett. Előtte ott volt a falu és a biztonság.

– Hé, te!

Takeda nem értette, de így is megtorpantotta a kiáltás. Vele szemben egy tiszt vezetésével újabb brit katonacsapat közeledett rohanva a falu felől, elzárták menekülése útját.

– Ez biztos egy gyújtogató vagy egy fosztogató! Hé, te!

– Vigyázzon, uram, ez egy szamuráj, fegyver van nála!

– Fedezzen, őrmester! Hé, te! Mit csinálsz te itt, te szamuráj? Mit cipelsz?

Takeda rémülten látta, hogy a tiszt kigombolja revolvertokját, és felé indul, a katonák lekapják vállukról a puskát. Körülöttük bömbölve tombolt a tűz. Futni kezdett. A katonák utána. A Senkiföldje másik oldalán, a raktárban fékezhetetlenül pusztított a tűz. A katonák kétségbeesett, de tehetetlen igyekezettel próbálták védeni a

szomszédos épületeket és utcákat. A tűz elég fényt adott Takedának, hogy az akadályokat kikerülje; nagy kortyokban nyelte a levegőt, hátizsákja csak úgy ugrált a hátán. Hirtelen feltámadó reménnyel vette észre, hogy az előtte álló épület mögött egy üres utca húzódik. Arrafelé vette az irányt, könnyedén hagyta a mögötte trappoló csizmás katonákat.

– Állj, vagy lövök!

Takeda csak a kiáltás ellenségességét értette, magukat a szavakat nem. Nem törődött vele: most már nagyon közel a biztonság. Elfeledkezett róla, hogy a fény, amely segíti az útját, pontosan kirajzolja alakját a sötét háttér előtt.

– Állítsa meg, őrmester! Sebesítse meg, de ne ölje meg!

– Igenis, uram! Igenis!... Na nézd csak, uram teremtőm, nem ez az a disznó, akit Sir William keres? Ez Nakama, a gyilkos!

– A só egye ki a szememet, ha nincs igaza! Ez ő! Gyorsan, őrmester! Lője le! Sebesítse meg!

Az őrmester fölemelte puskáját, célba vette a menekülő Takedát, és meghúzta a ravaszt. – Eltaláltam! – kurjantotta és futásnak eredt.- Gyerünk, fiúk!

A golyó feltaszította Takedát. Keresztülfúródott hátizsákján, átütötte a hátát, keresztülfúródott a tüdején, s elöl, a mellén jött ki: szerencsés esetben nem halálos sérülés. Takeda azonban csak azt érezte, hogy vége, csak azt tudta, hogy itt fekszik a földön, üvöltve a rémülettől, fájdalmat nem érez, de a jobb karja használhatatlant csüng a válláról. Halálra váltan feltérdelt. A tűzfal kísérteties sebességgel közeledett hozzá, biztonságot csak mögötte remélhetett. Négykézláb indult előre, majd meghallotta a közeledő katonák kiáltozását. Nincs remény!

Reflexei vették át az irányítást. Ép kezére támaszkodva feltápászkodott, és hatalmas üvöltéssel a lángok közé vetette magát.

Az elöl rohanó fiatal katona megtorpant, két karjával fedezte arcát a pokoli hőség elől; a ház bármely pillanatban összeroskadhatott. – Hogy a fene egye meg! – kiáltott fel. Képtelen volt levenni szemét a lángokról, amelyek már körülölelték prédájukat; az égő emberi test bűze öklendezésre készítette. – Csak egy másodperc hiányzott, és elkaptam volna a nyomorultat, őrmester úr. Biztos, hogy ő volt. Ez az a disznó, akit Sir William...

Utolsó szavait már nem tudta kimondani: a hátizsákban rejlő bombák felrobbantak, egy repesz a torkába fúródott. A légnyomás kuglibábokként szórta szét a katonákat. Mintegy visszhangképpen hasonló hevességgel egy olajoshordó is felrobbant, majd egy másik s egy harmadik. A hatás katasztrofális volt. Lángnyelvek, szikraoszlopok lövelltek az égre, az egyre erősödő szél egy pillanat alatt felkapta és tovább sodorta őket.

A falu első házai égni kezdtek.

A sója, családja és az összes falusi, immár füstálarcban, a riadó felhangzása után rögtön megkezdte a jól begyakorlott mentőakciót: értékeiket azokba az apró, tűzbiztos téglapépületekbe hordták, melyek minden kertben ott álltak.

A főutca is égett, meggyulladtak a háztetők.

Alig egy órával az első bomba felrobbanása után a Három Ponty nem volt többé, Josivara legnagyobb része leégett. Nem maradt más, csak téglából rakott kémény, téglalábazat, téglapalack, kő, a téglából, kőből és földből emelt tűzbiztos kis épületek. Körülöttük mindenütt hamu és parázs. Elhajigált szakéscsészék és palackok. Fém konyhaeszközök. A kertek megégték, a növények megperzselődtek, mindenfelé üres tekintetű emberek csoportosultak. A tűz valamely csoda folytán két-három fogadót megkímélt, de körülöttük semmi sem maradt meg. Mindenütt hamu és parázs, elszenesedett sövények. És mögöttük a vizesárok.

A vizesárok másik oldalán terült el a falu. Már lángokban állt. A falu mögött a kolónián az a három ház, amely legközelebb állt Drunk Townhoz, már lángolt. Ezek egyike a *Guardian* épülete volt, ahol Jamie McFay bérelte új irodáját. Nettlesmith és emberei lázas igyekezettel hordták a vizesvödöröket a létra tetején álló McFaynek, aki nagy energiával zúdította a vizet a lángoló tetőre. A szomszédos ház már lángokban állt. Más emberek, kínai szolgák és Maureen papírokkal, iratokkal és a legfontosabb holmikkal rohagáltak, igyekeztek menteni. Drunk Town égő fatetőiről sűrű füstöt hozott a szél, fuldoklászerű köhögésre kényszerítette az embereket. A létra tetején álló McFay már kezdte belátni, hogy elveszíti a csatát. Egy széllevegő felé hajtotta a lángokat, csaknem leesett a létráról, de

sikerült megkapaszkodnia. Végül lemászott. – Reménytelen! – lihegte koromtól fekete arccal; a haja is megperzselődött.

– Jamie, segítsen kicipelni a sajtót, az ég szerelmére! – kiáltott Nettlesmith, és visszaroht az épületbe. Maureen Ross utánaindult, de McFay elkapta a karját. – Te maradj itt, vigyázz a ruhádra! – kiabálta túlharsogva a zajt; a tetőről szikraeső záporozott rájuk.

Maureen Ross az utca tenger felőli oldalára húzódott, segített a többieknek a kimentett javakat biztonságosabb helyre vinni. Most már az egész tető lángolt, csak úgy ömlött a parázs a nyomdagéppel kibotorkáló Nettlesmithre és McFayre. McFay látva, hogy az épület menthetetlen, még egyszer visszaroht Nettlesmithszel, hogy kimentse a betűket, a festéket és némi papírt. Az épületben hamarosan olyan erővel kezdtek tombolni a lángok, hogy nem lehetett behatolni. Megálltak az utca másik oldalán, lihegték, káromkodtak, onnan nézték, hogyan omlik be a mennyezet.

– Ez a rohadt tűz... – morogta dühösen McFay, majd Maureenhoz lépett és megfogta a kezét.

– Annyira sajnálom, szerelmem – mondta könnyes szemmel Maureen. McFay fél karral átölelte: – Nem számít, fő az, hogy élünk. Csak ez számít – mondta őszinte meggyőződéssel.

– Ne rágd most magad, Jamie, várjuk meg a reggelt, addigra majd tiszta fejjel tudunk gondolkozni. Lehet, hogy nem is olyan nagy a baj.

Szamuraj tűzoltók rohantak el mellettük. McFay jelbeszéddel megkérdezte tőlük, hol tudna szerezni egy füstmaszkot. A megszólított szamuraj felmordult, kirántott egy marékra valót kimonója ujjából, és továbbrohant. McFay egy vizesvödörben benedvesítette az álarcokat. – Tessék, Maureen – adta oda az elsőt. A másodikat odavitte Nettlesmithnek, aki némán szitkozódva, a sétány tenger felőli oldalán ült egy kis hordón. A tető beszakadt, a ház hatalmas máglyává változott.

– Rettenetes – mondta McFay Nettlesmithnek.

– Az. De azért ez még nem katasztrófa. – A vékony, idősebb férfi a sétányra mutatott. A kolónia északi végén még nem volt tűz, a Struanék és Brockék háza sértetlen volt, a követségi épületek szintén. – Ha van egy kis szerencsénk, odáig nem ér el.

– Ez a szél mindannyiunkat megöl.

– Hát lehet... Mindenesetre itt a part felőli oldalon biztonságban vagyunk.

Tűzoltók rohantak el előttük szekereével a kezükben, köztük Syborodin. Észrevette, mi történt a *Guardian* épületével. – Jézusom! Ez rettenetes! – kiáltotta oda futás közben. – Megpróbáljuk elárkolni a tüzet!

Maureen Ross megszólalt: – Eredj, Jamie, segíts nekik. Én itt megvagyok.

– Itt már úgyszemint tehet többet – mondta Nettlesmith –, majd én vigyázok Maureenra. Itt nem eshet baja. Ha kell, majd a Struan-épület felé húzódunk. – Papírt és ceruzát vett elő, gondosan megnyalta a ceruzát, és írni kezdett.

Az északi irányban fekvő követségeket még nem fenyegette közvetlen veszély. Nem forgott veszélyben Struanék és Brockék háza sem, sem a közeli épületek és raktárak. A szél azonban erős volt, és percről percre erősödött. A sétány és az utcák tele voltak emberekkel, mindenki igyekezett felkészülni a legrosszabbra, mind több és több tengerészkatona és matróz szállt partra a flottáról. Létrákkal és vödrökkel a kezükben, álarcosan, szamurájok tódultak palánkon kívüli táborukból a High Streetre, futólépésben közelítették meg a legveszélyeztetettebb pontokat. Aylesbury pizsamájára felkapott nagykabátban irányította a brit követség védelmét. Odalent a tengerparton Pallidar vezetésével dragonyosok kötötték össze a hosszú vászoncsövekből álló tűzoltóvezetékét. Egy hadmérnökkel az oldalán váratlanul felbukkant Ogilvy tábornok; egy szakasz katona kísérte. Aylesburyhez masíroztak.

– Megyek Drunk Townba és a faluba – jelentette kifulladásra a tábornok. – Lebontunk néhány házat, hogy ne tudjon továbbterjedni a tűz... Szíves engedelmével. Hozzájárul?

– Igen. Talán sikerül. Ha ez a szél el nem áll, végünk. Siessenek.

– Éppen errefelé néztem a hajóról, úgy nézett ki, mintha Josivarában három-négy helyen egyszerre ütött volna ki a tűz.

– Jóságos ég! Gyújtogatás?

– Nem tudom, de akár gyújtogatás volt, akár Isten vagy ördög akarata, a lényeg az, hogy porig égünk! – Ogilvy a katonái élén

belerohant a sötétségbe.

A part felől Ketterer admirális tűnt fel, mögötte tengerészkatona és matrózok újabb egységei szálltak partra. – Itt vannak a csónakok! Készen állunk az evakuálásra – jelentette Aylesburynek. – Van annyi, hogy az egész lakosságot el tudjuk szállítani. A part mentén el tudjuk helyezni őket, ott biztonságban lesznek.

– Helyes. Lehet, hogy szükség lesz rá.

– Hát igen, ez megváltoztatja a terveinket, nem?

– Tartok tőle. Rosszabbkor nem is történhetett volna. – Istenverte tűz, gondolta dühösen Aylesbury. Mindent összekavar: a holnapi találkozót, Kagosima lövetését. És pont most, mikor Ketterer végre hajlandónak mutatkozott engedelmessé válni. Most mi a fenét csináljunk? Ürítsük ki a kolóniát? Tegyük mindenkit a hajóra, menjünk át Hongkongra behúzott farokkal? Vagy költözzünk át Kanagavába, és füttyöljünk rá, mit csinálnak a japánok? Nem: Kanagava igazi csapda volna, az öböl ott olyan sekély, hogy a flottának nem vehetnénk hasznát. Kettererre pillantott. Az admirális elszántan összeszorította a fogát, apró szeme a távolba meredt. Ez Hongkongba akar menni, gondolta Aylesbury. Rosszullét környékezte. A fene ezt a szelet!

Nem messze tőle MacStruan létrákat támasztatott a Struan-ház oldalának, szolgák és irodisták kapaszkodtak föl rajtuk, hogy elővigyázatosságból lelocsolják a háztetőt. A szomszédos Brock-épületnél ugyanezt tették.

– Jézusom, oda nézzenek! – kiáltott fel valaki. A tűz már az egész falut és egész Drunk Townt elborította. A szél perzselő hőséget sodort az arcukba.

– *Mon Dieu...!* – suttogta Angelique. Vastag felöltőt kapott hálóingére, fejére kendőt, így szaladt ki az utcára az első figyelmeztetésre. Nyilvánvaló volt, hogy a tűz hamarosan eléri őket, így hát visszaszaladt a házba, felszaladt a szobájába, előkapott egy zsákot, gyorsan behajigálta hajkeféit, fésűit, kréméit, kencéit és rúzsait, mellé a legjobb fehérneműit. Egy pillanatig elgondolkozott. Elszállt belőle a félelem. Kinyitotta az ablakot, lekiabált Ah Szonak, hogy maradjon ott, és elkezdte ledobálni neki a ruháit.

Ah Szo horkantott egyet, de nem mozdult. MacStruan, aki néhány lépésnyire állt tőle, káromkodva rászólt, hogy szedje össze a holmit,

és a mólóra mutatott, ahol már irodisták őrizték a papírokkal, iratokkal teli dobozokat, valamint a puskákat; Vargas és mások még hordták a csomagokat. MacStruan már eldöntötte, hogy a fűszereket, az aranyat és bizonyos dokumentumokat a páncélszobában hagyják.

– Te anyátlan szajha, Ah Szo! – kiáltott az asszonyra tökéletes kantonisággal. – Szedd össze a tajtaj holmiját, vigyázz rá és maradj mellette még akkor is, ha a pokol lángjai nyaldosnak körül, különben pépesre verem a talpadat! – Ah Szo azonnal engedelmeskedett. – Angelique! – kiáltott fel nevetve MacStruan. – Egyelőre nem kell sietni, maradjon a melegben, amíg nem szólok!

– Köszönöm, Albert. – Angelique észrevette, hogy Gornt a szomszéd kapu előtt állva őt nézi. Gornt odaintett, Angelique viszonzta a gesztust. Egyáltalán nem félt. MacStruan idejében figyelmeztette, az út másik oldala biztonságos volt, a csónakok bármikor felszedhették a parton állókat. Agya teljesen világosan működött. Már elhatározta, mit tesz Andréval, Skye-jal és a hongkongi asszonnyal. És holnap Gornttal. Mozartot dudorászva elővett egy fésűt, leült a tükör elé, hogy szebbé varázsolja magát. Mint a régi időkben. Mit vegyek fel, mi volna most a legmegfelelőbb?

Raiko egy természetes szolga nyomában fogadója romjai között botorkált. A férfi egy olajlámpást tartott a kezében. Óvatosan lépkedett, ahol lehetett, a járóköveken járt. Kerülte azokat a helyeket, ahol – mintegy figyelmeztetőül a sötétben – még fényesen világítottak a parazsak. Raiko arca csupa korom volt, haja tele hamuval és porral, kimonója megperzselődött, elszakadt. Mindketten füstmaszkot viseltek, ennek ellenére időnként mindkettejükön köhögőrohamok vettek erőt. – Menj balra – mondta rekedten, száraz torokkal Raiko. Tekintete ide-oda pásztázott, de nem látott mást, csak alacsony téglaoszlopokat és hamut.

– Igen, úrnőm! – Tovább botorkáltak.

A falu és a már hevesen égő kolónia felől a szél kiáltásokat, fájdalomrikoltásokat, zokogást, tűzharangok hangját sodorta feléjük. Raiko már túlesett kezdeti vakrémületén. Tüzek lépten-nyomon előfordulnak. A tűz az istenek műve. Lényeg, hogy élek. Holnap

majd kiderül, mi okozta a tüzet, hogy robbanás volt-e, mint egyesek állítják. Az ilyen vad szél megtréfálja az ember fülét. Azt a bizonyos csattanást könnyen okozhatta az is, hogy egy rosszul elhelyezett olajoskorsó belezuhant a konyhai tűzhelybe. A Három Pontynak vége, de két-három kivételével a többinek is. Egyelőre még nem mentem tönkre.

Néhány síró kurtizán és szolgálólány tűnt fel a sötétségből, egymásik megégett kézzel, arccal. Raiko megismerte őket: a Zöld Sárkányba valósiak voltak. Az ő lányai közül egy sem volt köztük. – Hagyjátok abba a sírást! – rendelkezett. – Menjetek a Tizenhat Orchideába... Mindenki ott gyülekezik. Az viszonylag épségben maradt, jut ágy mindannyiótoknak, kaptok enni-inni. Segítsetek a sebesülteknek. Csio-szan hol van? – A Zöld Sárkány mama-szanja felől érdeklődött.

– Még nem láttuk – mondta az egyik kurtizán, könnyek között. – Én egy vendéggel voltam, épp csak annyi időm volt, hogy kirohanjak vele a föld alatti óvóhelyre.

– Na jól van, szaladjatok a Tizenhat Orchideába, de legyetek óvatosak – mondta Raiko. Nagyon elégedett volt önmagával. Eszébe jutott, hogy alig két esztendővel ezelőtt, mikor Josivarát építeni kezdték, a bakufu lelkes helyeslése mellett javasolta, hogy minden teaház mellé, a központi építmény közelébe építsenek egy-egy tűzbiztos pincét. Nem minden mama-szan értett vele egyet, mondván: drága, nem éri meg. Nem számít, az ő bajuk. Majd meglátjuk, hányan tépik holnap a hajukat, amiért nem hallgattak rá.

Az imént fejezte be saját tűzbiztos helyisége felülvizsgálatát, amelynek vasajtájához lépcsőn kellett lemenni. A helyiségben nem esett kár. Minden értéke ott volt biztonságban: minden szerződés, adósságpapír, a Gjokojama kölcsönei, ott voltak a legjobb fehérneműk, a legszebb kimonók, mind az övéi, mind a hölgyeié, papírba csomagolva.

Hatalmas megkönnyebbülésére sem a hölgyeinek, sem a szolgálóinak, sem a vendégeinek nem esett bajuk. Csak Fudzsiko, Hinode, Teko, Furanszu-szan, Taira, két szolga és két szolgálólány tűnt el, de miattuk nem aggódott: nyilván elmenekültek valahová.

NamuAmida Bucu, fohászkodott, add, hogy egyiküknek se legyen baja. Áldom az eszemet, amiért a hölgyeimmel és a szolgálókkal jól

begyakoroltam, mi a teendő tűz esetén.

– Erre van a Tizenhat Orchidea, úrnóm, neh? – A szolga tétován megállt, elbizonytalanodott a sűrűn terjengő fekete füstben. Körülöttük mindent hamu és parázs borított, csupán néhány háztartó lábazat emelkedett magasabbra belőle. Meg egy egy kőszarkány: megrepedt a hőségben. Raiko megismerte, tudta, hol járnak: ez Hinode bungalója volt.

– Vissza kell mennünk egy kicsit – felelte, aztán valami megfogta a szemét: valami csillant. – Várj, ez micsoda? Ott!

– Hol, úrnóm?

Raiko csak állt és nézett. A szél arrébb sodort egy kis parazsat és hamut. Ott!

– Igen, látom már. – A szolga egy elfeketedett, lecsupaszult ággal tapogatva maga előtt az ösvényt, előrelépett, fölemelte a lámpáját, úgy kémlelte a földet. Még egy óvatos lépés után, a hőség elleni védekezésül egészen összehúzva a szemét, az ággal ügyesen elkezdte félrekotorni a hamut. Felszisszent. A hamu alatt két elszenesedett emberi alak feküdt egymás mellett, az egyik bal keze a másik jobb kezét fogta. Ami megcsillant, egy arany pecsétgyűrű volt: eltorzult, félig megolvadt a tűzben. – Úrnóm!

Raiko döbbsen, szobormereven állt mellette. Ez Furanszu-szan és Hinode, gondolta abban a pillanatban, amint meglátta őket. Furanszu-szan mindig viselte ezt a pecsétgyűrűt... Néhány napja még fel is ajánlotta fizetségül.

Ugyanebben a pillanatban meglátta az összefonódott kezeket is. Fölemelkedett a lelke: ahogy így feküdtek eleven parázságyukon, egyszerre volt végtelenül szomorú és felemelő. Milyen békésen fekszenek itt, milyen áldottak, hogy így együtt haltak meg kéz a kézben. Biztos úgy döntöttek, hogy egyszerre isszák ki a méregpoharat. Milyen bölcs. Milyen bölcs volt mindkettő...

Letörölte könnyeit. – *Namu Amida Bucu* – suttogta. – Itt hagyjuk őket, aztán majd holnap eldöntöm, mit csináljunk. – Továbbment, lenyelte keserédes könnyeit. Elindultak a Tizenhat Orchidea felé.

Raikónak hirtelen eszébe jutott valami.

Ha ez a két ember itt Furanszu-szan és Hinode, akkor a gajdzsin, aki megmenekült, nem lehet más, mint Taira. Ez jó, így sokkal jobb, mint ha fordítva történt volna. Taira és Fudzsió sokkal kezelhetőbb,

és mindkettőnek van jövője. Ha ügyesen bánok vele, Tairától nagyon sok mindent megtudhatok, hamarosan úgy fogom irányítani láthatatlan selyemszálakon, mint egy bábót. Már egyre jobban beszél japánul, de majd szerzek mellé tanárt, aki megtanítja a politikai kifejezésekre is, nemcsak a Lebegő Világ és Fudzsiko szavaira... és erre a paraszti kiejtésre. A befektetés hosszú távon biztos megtérül majd, mert...

Úrnő és szolgája ugyanabban a pillanatban torpant meg. Egymásra néztek, majd hirtelen az égre. Elállt a szél.

Január 16., szerda

– Jokohamának vége, Sir William – mondta Ogilvy tábornok rekedtes hangon. Már megvirradt. A kolónia fölé magasodó szirtről, nyeregben ülve nézték a romokat. Pallidar is velük volt. A füst még mindig szállingózott. Ogilvy arca felhorzsolódott, egyenruhája több helyen elszakadt, sapkája ellenzője megperzselődött. – Úgy gondoltam, legjobb lesz, ha arra kérem, ide jöjjön, innen minden látható. Ez katasztrófa.

– Tudtam, hogy csúnyán állunk, de ez... – Aylesbury elhallgatott, bénultan nézte az elé táruló képet. Egyikük sem aludt az éjjel. Mindannyiuk arcán fáradtság és aggodalom tükröződött, öltözőkük mindenütt a tűz nyomait viselte: Pallidaré volt a legrosszabb állapotban. A nap feljebb emelkedett, kitárult előttük a táj, egészen Hodogajáig elláttak.

Sem a Josivara, sem a falu nem állt már, Drunk Town nagy része és a fél kolónia leégett. Az áldozatok számáról még nem érkezett megbízható jelentés, annál több szóbeszéd és rémhír keringett. A katasztrófa okára sem volt megbízható magyarázat. Sokan japán gyűjtőgatókra gyanakodtak, ám azt senki sem tudta, miféle japánok és kinek a parancsára követhették volna el; Josivara és a falu pusztulása senkinek sem állhatott érdekében.

– Kiadja a parancsot az evakuálásra?

Aylesbury feje szinte belefájdult az ezernyi kérdésbe és balsejtelembe. – Előbb körülnézek. Köszönöm, Thomas. Pallidar, maga jöjjön velem. – Megsarkantyúzta póniját. A követségénél egy pillanatra megállt. – Van valami újság, Bertram?

– Nincs, Sir, még semmi biztosat nem tudunk.

– Hívassa azonnal a falu előljáróját, a sóját, és kérje meg, hogy derítse ki, hányan sérültek vagy haltak meg, és utána rögtön keressen fel.

– Nem beszélek japánul, Sir William, és Phillip Tyrer nincs itt.

– Akkor keresse meg! – rivallt rá Aylesbury, kapva az alkalmon, hogy levezetheti felgyülemlett idegességét s Tyrer miatti aggodalmát. Elégedetten nyugtázta, hogy a fiatal, elcsigázott tisztviselő elsápadt. – És jól teszi, ha széleseben megtanul japánul, vagy mehet Afrikába, és boldogíthatja az ottaniakat! Hívja össze a kereskedőket egy óra múlva... Nem, nem ide, inkább a Klubba, lássuk csak, most van hat óra húsz, mondjuk kilenc harmincra. És a jó ég áldja meg, használja már egy kicsit az eszét, ha nehezebbre esik is! – Idióta, gondolta magában, és megsarkantyúzta lovát.

A kivilágosodó ég alatt Jokohama lakossága igyekezett rendbe hozni lakóházait és folytatni életét. Aylesbury eleinte a főutcán maradt Pallidar kíséretében, mindenkinek ugyanazt a választ adta: – Először hadd nézzek körül. Kilenc harminckor megbeszélést tartok a Klubban, addigra már talán többet tudok.

Drunk Townhoz közeledve erősödött a leégett épületekből áradó bűz. Hajnalban elült a szél, a tűzfészkek hamar kialudtak, a tűz nem terjedt tovább. Ennek köszönhető, hogy nem a teljes kolónia égett le. A követségeket nem érte el a tűz, épen megúszta a révkapitányság is, hasonlóképp a legnagyobb kereskedőházak és raktáraik: a Struan, a Brock, a Cooper-Tillman és a többiek. Lunkchurch háza viszont porig égett.

A tüzet a Szentháromság-templom előtt fékezték meg, amely sértetlen marad; Aylesbury hálaimát rebegett a csodáért. Az utcán lejjebb álló katolikus templom tetőzete és szinte valamennyi ablaka megsérült, az üszkös, még füstölgő gerendák mint valami hatalmas állkapocs odvas agyari meredeztek. – Jó reggelt, merre találok Leo atyát? – kérdezte a kertben sepregető férfit.

– A sekrestyében, Sir William. Szép jó reggelt önnek is, örülök, hogy épségben láthatom.

– Köszönöm. Sajnálom a templomot. Kilenc harmincra megbeszélést hívtam össze a Klubban. Megtenné, hogy szól mindenkinek? Természetesen Leo atyára is számítunk. – Aylesbury továbbment.

A faluval és Josivarával ellentétben, ahol a hamu hóként lepette be mindent, a kolónia és Drunk Town területén hatalmas összevisszaság uralkodott: téglák, macskakövek, elgörbült fémdarabok, gépalkatrészek, szerszámok, puszkák, üllők és más

fém tárgyak roncsai heverték egymás hegyen-hátán. Aylesbury a déli kapu felé vette útját. Az őrháznak hűlt helye, előtte ideiglenes sorompót emeltek, szamurájok álltak őrt mellette.

– Ostoba tökfilkók – mondta Pallidar. – Ugyan mi ellen barikádozzák el magukat?

Aylesbury nem válaszolt, túlságosan is lekötötte a látvány s a probléma, hogy mit is lehetne tenni. A csatorna és a vizesárok mentén céltalanul lődörögtek vagy vigasztalan csoportokba verődve álldogáltak a falu lakói. A vizesárok túloldalán, ahol egy napja még Josivara terült el, kurtizánok, szakácsok és szolgák álltak vagy ültek egy félig még álló épület romjai között, kifeszített ponyvák alatt. A szamurájok a még fel-feléledő tüzeket oltották. A lány szellő sírás és jajveszékelés hangját hozta.

– Borzalmas – mondta Pallidar.

– Igen. – Aylesbury felsóhajtott, összeszedte magát. Tudta, neki kell példát mutatnia, és eltökélte, hogy úgy fog viselkedni, ahogy őfelsége japáni nagykövetétől azt elvárják. – Az, borzalmas... De nézzen csak oda! – A magas parton a sáttábor sértetlenül állt. – Katonáink sértetlenek, az ágyúk sértetlenek, a tüzérség megúsztá, valamennyi fegyverünk megvan. Még a lőporraktár is! És nézze csak!

Az öbölben a hajóhad sértetlenül ringott a vízen, az árboccsúcsokon büszkén lobogtak a brit lobogók és a csapatzászlók. A hajnalt lassan felváltotta a nappal. A hajók és a part között csónakok ingáztak, partra vagy visszaszállítva a tengerészkatonaikat, hogy ehessenek-ihassanak s pihenjenek. – Minden pótolható, csak az emberek pótolhatatlanok. Szerezzen katonákat és derítsék ki, kit és mit veszítettünk. A kilenc harmincas megbeszélésig pontosan tudnom kell. Induljon!

– Igenis. – A legtöbb istálló tárva-nyitva állt, a megbokrosodott lovak a lóversenypályán és a parton vágattak. Pallidar hirtelen elmosolyodott. – Igaza van, Sir William... Ha a hadsereg és a flotta sértetlen, nagy bajunk nem eshet. – Elvágatott.

Aylesbury gondolatai a szárazföld felé fordultak. Mit tegyen, mit is tegyen? Pónija megérezve lovasa nyugtalanságát, idegesen rázta a kantárt, és a földet kapálta.

– Jó reggelt, Sir William. – Jamie McFay bukkant elő egy épület romjai mögül, amelyből csupán megolvadt fémdarabok, üszkös bútorok és gerendák maradtak. Öltözéke cafatokban lógott, helyenként megperzselődött, haja csomókba tapadt. – Hányan haltak meg?

– Még semmi sem biztos. Jóságos ég! Ez maradt a *Guardian* épületéből meg a nyomdából?

– Ennyi. Nézze csak – Jamie megragadta a kantárt, és egy sebtében nyomtatott lapot nyomott Aylesbury kezébe, amelyen elmázolódott szalagcím harsogta: JOKOHAMA LEÉGETT! GYÚJTOGATÁS? A STRUAN ÉS A BROCK SÉRTETLEN, A HADSEREG, A FLOTTA ÉS A TÖBBI HAJÓ SZINTÉN. JOSIVARA ÉS A FALU SÚLYOS VESZTESÉGEKET SZENVEDETT. A lap rövid szerkesztőségi közleményben kért elnézést a rossz szedésért és ígéretet tett, hogy délutáni kiadás is megjelenik.

– Nettlesmith arra van. – Egy sátortető alatt megpillantották Nettlesmitht: szakadt, piszkos öltözékben, kézzel hajtotta a nyomdagépet, nyomdászai a betűket válogatták külön tálcákba a hamu alól, mentve, ami menthető.

– Hallom, Jamie, hogy kimentett néhány embert egy épületből!

McFay még mindig képtelen volt összeszedni a gondolatait. Homályosan derengett neki, hogy Nemit végül is nem találta meg, de a többiekre egyáltalán nem emlékezett. – Nem nagyon emlékszem, mi történt, akkora volt a zűrzavar... Mentett ott mindenki mindenkit. – Zúgott a feje a fáradtságtól. – Az este azt mondták, hogy Phillip eltűnt. Tényleg?

– Nem tudom. Remélem, nem, bár én is hallottam efféle szóbeszédet. Aylesbury hangosan felsóhajtott. – Ugyanezt hallottam én is, mindenki összevissza beszél, de én nem hiszek a rémhíreknek. Szergejevnek is halálhírét költötték Josivarában, Andrénak is, de az előbb a saját szememmel láttam Szergejevet. Legjobb, ha várunk. – Megemelte az újságlapot. – Megtarthatnám, Jamie? Kilenc harmincra összehívtam egy gyűlést, hogy megbeszéljük, mi a teendő. Nagyra becsülném a véleményét.

– Ugyan miről lehet még itt beszélni? Én teljesen kimerültem.

– Rengeteg mindent kell megbeszelnünk, Jamie. Nagyon szerencsések voltunk. A hadsereg és a hadiflotta... – Aylesbury

oldalra pillantott és megemelte kalapját. – Jó reggelt, Maureen kisasszony. – Maureen Rosson ugyanaz a ruha volt, mint az este, de ő maga üdén és frissen, bájos mosollyal lépett oda.

– Jó reggelt, Sir William, örülök, hogy épségben láthatom. Látom, a követség is megúszta. Jó reggelt, kedves. – Mosolya még ragyogóbbá szélesedett. Miközben McFayt kereste, többen is elmondták, milyen bátran viselkedett az éjjel. Ő maga az éjszaka nagyobb részét azzal töltötte, hogy Mrs. Lunkchurchöt és Mrs. Swannt, férjeiket és másokat nyugtatgatott a Struan-ház előtt, töltögette poharaikat az ördög nedűjével, ahogy anyja nevezte a tömény szeszt, bekötözte a könnyebb sebeket, vagy éppen Hoag és Babcott rögtönzött sáatkórházához kísérte a sérülteket.

– Jól nézel ki, Jamie, csak egy kicsit fáradtnak látszol.

– Nem jobban, mint bárki más.

Aylesbury ráébredt, hogy már meg is feledkeztek róla, lovaglópálcájával tisztelgett. – Akkor késeibb még látjuk egymást, Jamie. Minden jót, Maureen kisasszony. – Ellovagolt.

Maureen közelsége, karjának érintése jólesett McFaynek, keserősége teljes erejével magához szorította. Maureen boldogan hozzásimult.

McFay hamarosan rendezte gondolatait, életkedve is feltámadt. – Édes Istenem, Sziporka – mondta, s ismét magához ölelte –, igazad volt. Élünk és hamarosan minden jóra fordul. És ez neked köszönhető.

– Nem kell eltúlozni, fiam – felelte Maureen Ross. Elmosolyodott, arcával McFay arcához simult. – Vajmi kevés közöm volt hozzá. – Istennek köszönhetjük, gondolta. – Ez az élet. – Az „élet” szót használta ugyan, pedig éppúgy használhatta volna azt is: „szerelem”; mégsem tette, pedig egészen bizonyos volt abban, hogy erről van szó.

– Büszke vagyok rád, lányom. Nagyszerűen viselkedtél tegnap.

– Ugyan már, hiszen semmit sem csináltam. No gyere már, ideje aludnod.

– Nem érek rá, vár a sója.

– Egy rövid alvás is jót tesz, majd teával keltelek. Fekhetsz az én ágyamba. Mr. MacStruan azt mondta, nekünk adja a szobát, addig maradhatunk, ameddig jólesik.

Jamie fáradtsága ellenére ránevetett és megkérdezte: – És amíg én heverészek, addig te mit csinálsz?

Maureen megint megölelte. – Fogom a kezéd, és mesélek. Na gyere már.

Phillip Tyrer felnyitotta szemét. Minden porcikája sajgott, minden egyes lélegzetvétel éles fájdalommal hasított mellkasába, szeme szúrt, bőre fájt. A csípős, fekete füstön át japán arcok meredtek rá, japán beszédfoszlányokat, majd angol szavakat hallott. – Taira-szama! Ébred fel!

Az agyát elöntő köd szertefoszlott. – Nakama?

– Igen. Nincs baj.

Észrevette, hogy a fény forrása egy olajlámpás, s mintha egy barlangban lettek volna. Nakama mosolyogva néz rá. És a másik arc is... Ez Szaito! Ez Nakama unokatestvére, akit a hajók érdekelnek... Nem, ez mégsem Nakama: ez Hiraga, az orgyilkos!

Felkapta a fejét, de beütötte az alagút oldalába, a fájdalomba a szeme is belekáprázott. Öklendezni kezdett, az epétől és a kesernyés füsttől felfordult a gyomra. Amikor a gyomra valamelyest megnyugodott, pohár érintését érezte ajkán. Mohón kortyolta a jéghideg vizet. – Bocsánat... – suttogta. Hiraga betakarta. – Köszönöm.

Lassanként kezdte összeszedni magát. Az agyában fészkelő ürességet miriádnyi kép váltotta fel, eseménysorokká álltak össze: lángoló falak, Hiraga kiragadja a lángok közül, rohanás, elesik, valaki fölsegíti, összeomló teaházak, fellobbanó bokrok, nem kap levegőt, fuldoklik, nem kap levegőt, Hiraga ordít: „Gyorsan, erre...! Nem, erre, ne vissza, erre...”, valamit mintha elvesztett volna, de csak fut a lángoló tűzön át, az asszonyok sikítoznak, a tűz mindenüvé követi őket, „Erre le, lefelé, gyorsan!”, egy kút, belemászik, a tűz feltornyosul, fény villan, fénygömb a sötétben, Szaito arca, aztán, mint a villámcsapás... *Fudzsiko!* „Hol van Fudzsiko?” – rikoltotta. Hiraga túlördította a pattogó lángokat. „Gyorsan, menj le! Ő a szobában, halott, Fudzsiko volt halott, mikor megtaláltalak... Gyorsan, vagy te is halott!”

Erre most már világosan emlékezett. Kiugrott a kútból és megpróbált visszaroahanni, de a tűz egyre ádázabban lángolt, a biztos halálba rohant, mégis meg kellett próbálnia, de elesett, nyakába éles fájdalom hasított, megpróbált felkászálódni, a hőség elviselhetetlenné vált...

Csak arra emlékezett, hogy egy kőkemény ököl nyakszirten üti. – Te...? Érte indultam, és te megakadályoztad?

– Igen. Nem lehet megmenteni. Fudzsiko halott, láttam. Ő halott, te is, ha visszamész, ütöttem és hoztalak ide. Fudzsiko halott a szobában. – Hiraga szenvtelen hangon beszélt, még mindig haragudott Tyrerre, hogy ezzel az ostobasággal mindkettejük életét kockára tette. Annyi ideje maradt csak, hogy Tyrert a vállára kapja és leereszkedjen vele a kútba. Hajszálon múlt saját élete is. – Ha nem ütök, te halott. Halott jobb?

– Nem. – Tyrert előntötte a keserűség. – Megint neked köszönhetem az életem. – Megtörölte arcát. Fudzsiko meghalt... Jaj, istenem, jaj, istenem. – Ne haragudj Nak... Hiraga-szama, de hol vagyunk?

– Alagút. A Három Ponty mellett. A faluba vezet, kerítés alatt, vizesárok alatt. – Hiraga felfelé mutatott. – Már nappal van.

Tyrer nyögve feltápászkodott. Álva kissé jobban érezte magát. A kút száján beszűrődő fényt eltompította a gomolygó füst, de annyit ki tudott venni, hogy hajnalodik.

– *Dozo*. – Akimoto egy ágyékkötőt és egy kimonót nyújtott felé.

– *Domo* – felelte Tyrer; megdöbbsent, mennyire megégett a hálókimonója. Lába is megperzselődött itt-ott, de egyik sérülés sem volt komoly.

Hiraga a rozoga vasrudakon elindult fölfelé, hogy kikémleljen, de a hőség visszakergette. Visszajött. – Nem jó. Nagyon meleg. Tessék. – Ismét vízzel kínálta Tyrert, aki hálásan elfogadta. – Taira-szama, legjobb, ha arra mész. Az alagút sötétjére mutatott.

– Biztos, hogy Fudzsiko meghalt? Egészen biztos vagy benne?

– Igen.

– Mi történt? Aludtam és aztán... Bomba robbant? Arra emlékszem... Azt hiszem, a robbanás a szoba túlsó felébe röpített... Fudzsiko mellől. Mintha bomba robbant volna a ház alatt. Tényleg az volt? Mi okozta a tüzet? Miért ég minden?

Akimoto elmosolyodott, és japánul válaszolt. – Taira-szama, szerencséd volt. Hiragának köszönheted, hogy életben vagy. Érted?

– *Hai, vakarimaszen.* – Tyrer szertartásosan meghajolt, és ő is japánul felelt. – Köszönöm, Hiraga-szama, vagyok adósod újra. Köszönöm neked életem. – Hullámokban tört rá a fájdalom. – Először pihenek. – Nehézkesen leült. Mi történt?

– Beszélni angolul. Miért tűz? Rossz ember tüzet gyújtott, a szél elvitte tüzet Jokohamába és...

Tyrer megdöbbenésében magához tért. – A kolónia is leégett?

– Nem tudom, Taira-szama. Nem volt idő nézni, de Josivara megszűnt, azt hiszem, a falu is. Lehet kolónia is.

Tyrer felkászálódott, és a kút felé indult.

– Nem, ne föl! Erre. – Hiraga újabb lámpást gyújtott. – Követsz, igen? – Akimotóhoz fordult, japánra fordította a szót: – Te maradj itt, én elkísérem egy darabig. Tudni akarom, mi történt. Visszajövök. – Elindult az alagútban, s ismét angolul szólalt meg: – Rossz embernek van bombája. Akar rosszat gajdzsinoknak. Déli szél a kis tüzet csinálta nagy tűzzé.

Tyrer azonnal megértette. – Istenem, minden olyan gyúlékony, mindenestül elég...! Ó, istenem, bárcsak... -. Elhallgatott: egészen kétségbeesett. Lehajolt, tenyerével merített az alagút alján csordogáló vízből, lehűtötte homlokát. A hideg jót tett. – Folytasd csak... A rossz embernél tartottál. Ki az a rossz ember?

– Rossz ember – ismételte Hiraga, de zavarba jött, elbizonytalanodott. Majd szétvetette a düh, hogy Takeda magához ragadta a kezdeményezést, de ugyanakkor nagyon örült a gyújtóbombák saját szemével megtapasztalt hatásosságának. A déli szél hatására Josivara a lángok martalékává vált. A falunak és a gajdzsinok házainak is el kell pusztulnia. Márpedig ha a jokohamai bázisuk megsemmisül, a gajdzsinok előbb-utóbb szedik a sátorfájukat, pontosan úgy, ahogy először Ori, majd Kacumata is megjósolta. És a szonnó-dzsói diadalt arat.

Egy órával korábban megpróbált kikémlelni a Drunk Town-i kútból, hogy meggyőződjön a dolgok állásáról, de a perzselő hőség visszaűzte. Talán mostanra már lehűlt. De előbb beszélnie kell Tyrerrel.

Tudta, meséjének hihetősége azon áll vagy bukik, hogy Takedát elfogták-e.

– Rossz ember akarja elpusztítani gajdzsinokat, elűzni Nipponból. Bakufu ember. A bakufu minden gajdzsin távozását akarja, Josi minden gajdzsin távozását akarja. Fizetnek kémet, hogy tüzet gyújtson, mondják, sisik voltak, de bakufu férfi tette.

– Ismered azt a férfit?

Hiraga megrázta fejét. – Mama-szan szerint szacumai férfi.

– Raiko-szan szerint?

– Nem, Vakiko mondta, másik teaházból – rögtönzött Hiraga. A víz már térdig ért. – Legjobb, ha leveszed ruháidat. – Levetköztek, és az olajmécseset magasra tartva, átgázoltak a mély szakaszon. A túloldalon, miközben Tyrer ismét maga köré csomózta az ágyékkötőt s felöltötte a kimonót, Hiraga tovább szötte meséjét a gonosz bakufuról, amelynek emberei mindig másokra terelik a gyanút: roninokra, sisikre, de a gáztettet mégiscsak ők agyalták ki és hajtották végre – az előjárók, Andzsó, de legfőképp Josi.

Tyrer számára teljesen hihetőnek tűnt: megint egy szacumai, Szandzsiro újabb ördöge.

Odaértek a Drunk Town-i kúthoz. Hiraga fölfelé mutatott. – Mint a másik. Először megnézem. – Átadta Tyrernek a lámpást, és felmászott. A téglák még mindig forrók voltak. Óvatosan kikémlelt. A látványba szinte beleszédült. Arrafelé, amerre korábban a Senkiföldje peremén álló viskók emeltek falat a tekintet elé, most ellátott egészen a tengerig: nem volt se Drunk Town, se mögötte a falu. Számos gajdzsin épület sértetlenül állt ugyan, de ez nem idegesítette. Jokohama alapvetően megszűnt létezni. Visszamászott az alagútba.

– Mi történt, Hiraga-szama?.

– Menj, nézd meg te is. Menj, barátom. Hiraga nem megy, nem mehet, szamurájok még keresik, *neh?*

Tyrernek eszébe jutott, hogy még meg sem köszönte illendőképp Hiragának, amit tett érte. – Tudom, hogy nélküled már halott lennék. Az életemet köszönhetem neked. Nem lehetek eléggé hálás.

Hiraga szótlánul megvonta a vállát.

– Most mi lesz?

– Tessék?

– Ha látni akarlak, ha beszélni szeretnék veled...
– Itt vagyok, Taira-szama. Ne feledd, Josi tett vérdíj a fejemre, neh? Kérlek, ne szólj alagútról. Bakufu és Josi keres mindenhol. Ha Taira-szama beszél, hamar meghalok, nincs hova futnom.
– Senkinek sem szólok. Hogyan üzenhetek?
Hiraga eltöprengett. – Ha lemegy a nap, gyere ide, szólj le. Itt leszek napnyugtakor. Érted?
– Igen. – Tyrer kezét nyújtott. – Ne félj, senkinek sem szólok. Megpróbálok segíteni. – Hiraga keményen megszorította a kezét.

– Phillip! Phillip, édes fiam, hát egy darabban van? – Aylesburyn szinte végigömlött a megkönnyebbülés, odalépett Tyrerhez, és átölelte a vállát. – Már azt hittük, eltűnt. Jöjjön, üljön le, fiam. – Irodájának legkényelmesebb székébe ültette, a kandalló elé. – Jóságos ég, rémesen néz ki! Mi történt magával? Azonnal igyon egy pohár konyakot!

Tyrer hátradőlt ültében, máris jobban érezte magát. A pusztítás mértéke először iszonyattal töltötte el, de miután a kikötőben összefutott néhány ismerőssel, s kiderült: nem történt haláleset, a követségek, a Struan- és a Brock-ház és más fontos épületek, valamint a hadsereg sértetlenül átvészelt a tüzet, kissé megnyugodott. Nagyot kortyolt az italból. – Josivarában voltam a... khm... a barátnőmnél. Sajnos meghalt – nyögte elszorult torokkal.

– Nagyon sajnálom. Érdekes, hogy a másik barátja, Nakama, Hiraga, vagy hogy az ördögbe hívják, szintén meghalt.

– Tényleg?

– Minden kétséget kizáróan azonosították – újságolta lelkesen Aylesbury. – A járőr vette észre a Senkiföldjén a tűzvész kitörésekor. Először fosztogatónak nézték és üldözőbe vették, aztán felismerték és meglőtték a csirkefogót, csak megsebesítették, de képzelje, az az örült fejest ugrott egy lángoló épületbe, a régi olajraktárba, az meg néhány másodperccel később felrobbant és a levegőbe repült.

– Ez lehetetlen...!

– Egyetérték, szerintem is képtelenség. De megtette. Sajnos, az üldözése közben két katonánk is meghalt, a robbanás velük is végzett. Rettenetes! Elképzelhető, hogy Nakama volt a gyújtogató,

már ha valóban gyújtogatás történt, de ez nézetem szerint meglehetősen valószínűtlen. Akárhogyan történt is, az olajshordók egymás után robbantak fel... – Aylesburynek feltűnt Tyrer felindultsága és sápadtsága; megsajnálta. – Sajnálom, Phillip, őszinte részvétem, tudom, hogy kedvelte azt az embert... De akkor is: gyilkos volt. És ha úgy veszem, ez a sajnálatos esemény végül is kihúz minket a csávából, legalábbis ami Josit illeti... *Eh?* – Várta, hogy Tyrer legalább rábólintson, de Tyrer csak ült, arcizma se rezzent. – Őszintén sajnálom, tudom, nagy megrázkódtatás... És ha a másik tragédiát is hozzáveszem... Szörnyű lehetett.

Tyrer zavarba jött, nemigen értette, hogyan halhatott volna meg Hiraga, amikor... – Josivarában én... – helyesbítette volna Aylesbury tévedését, de a követ nagy hévvel a szavába vágott.

– Azt kell mondanom, Phillip, hihetetlen szerencsénk van! A hadsereg sértetlen, a hadiflotta szintén, persze ők a vízen voltak, a kolónián lakók közül eddig csak egyvalakiről gyanítjuk, hogy elvesztettük, de még ez sem teljesen biztos. Látott tegnap Josivarában valakit a mieink közül?

– Nem, Sir, senkit. – Tyrer még mindig képtelen volt összeszedni gondolatait. – Egy árva lelket sem. Én ugyanis...

– A fenébe is! Képtelen vagyok megbízható adatokhoz jutni. Drunk Town teljesen reménytelen, de még ott is állítólag csak néhány csavargóról tudnak, csupa Charlie, Tommy vagy George... ilyenek. Hál' istennek Mrs. Fotheringill kisasszonykái mind épségben megúszták, szinte hihetetlen. Ha a szél nem ül el... Láttá már, hogy a Szentháromság is megúsztá? A kár persze több százezer font is lehet. Még jó, hogy feltalálták a biztosítást! No, igya ki a poharát, aztán szundítson egyet. Ha jobban belegondol, rájön majd, milyen szerencsénk van Nakamával... Ez a história már kezdett komoly diplomáciai botránnyá dagadni. Én most megyek is, de maga csak dőljön le, míg vissza nem...

Kopogtattak, Bertram dugta be a fejét. – Megérkezett a sója, Sir William.

– A lehető legjobbkor! Vezesse be. Phillip, mielőtt elmenne, legyen szíves, tolmácsoljon nekem. Jöjjön, fáradjon be, sója!

A sója tiszteletteljesen meghajolt.

– Uram üdvözöl, sója – mondta Tyrer, még mindig kábán; az esze másutt járt, rettenetesen vágyott egy kis pihenésre, hogy végiggondolhassa a dolgokat. – Kérlek, mondd meg, tűzben tűntek el hányan?

– Köszönöm Vilum-szama kedvességét, hogy érdeklődik, de miattunk igazán nem kell aggódnia. – A sója csodálkozott a kérdésen. Miért érdekli ez a gajdzsinokat?

– Uram kérdez, japán tűnt el mennyi.

– Kérlek, bocsáss meg, de nem tudok biztosat. Azt hiszem, öt halász és két család – rögtönözte udvariasan a sója. Valójában senkit sem vesztek el, a gyerekek is mind megvoltak, a csónakok nemkülönben, hiszen jó előre figyelmeztettek mindenkit.

– Uram mondja, nagyon sajnál. Tud segíteni falunak valamit?

– Igen, hogyne. Néhány zsák rizs és talán egy kis pénz jól jönne a családoknak, némi élelmiszer vagy... – A sója nem fejezte be a mondatot, hadd döntsék el a gajdzsinok, mit akarnak tenni. Újabb kelepce lenne?

– Uram mondja, küld rizs faluba. Kérlek, mondd, tűz lett hogyan?

Ezek tényleg választ várnak erre a kérdésre? – töprengett a sója. Ezeknek elment az eszük? Veszélyes dolog belebonyolódni a politikába, de még kockázatosabb belekeveredni a sisik és a bakufu ügyeibe. Tudta és fájlalta, hogy ha a gajdzsinok holnap vagy holnapután elhajóznak, komoly nyereségtől esik el, de ugyanakkor tudta azt is, hogy még sincs veszve minden: az üzleti könyvei, az adóslevelei és az aranya biztonságban van, és a Dzsemi-szannal kötött megállapodás is érvényes. Örömébe ugyanakkor öröm is vegyült, amiért a sisikben volt annyi bátorság, hogy elűzzék a gajdzsinokat s a gyanút az alávaló bakufura tereljék. Szonnó-dzsói! Jobb lesz nekünk a gajdzsinok nélkül. Érték csak be Desimával, mint régen... Már ha egyáltalán visszajönnek.

– Valószínűleg lánggra lobbant az olaj valamelyik konyhában – mondta mélyen meghajolva. – Csak Josivarában főznek éjszaka, mi nem. Sajnos csak ennyit tudok.

– Uram mondja, Nakamát vagy Hiragát, a sisit, akit Josi nagyúr keres, látták katonák, akik akarták elfogni. Elfutott és meghalt a tűzben. Ismerted?

Noha a halálesetet nagy-nagy öröme, neki is jelentették, a sója balsejtelme fokozódott. – Bocsáss meg – rebegete –, de csak üzletfélként ismertem, sisiként soha. Meghalt? Nagyszerű, meghalt az orgyilkos! Nagyszerű!

Aylesbury sóhajtott, belefáradt a kérdésekbe, de a válaszokba is.
– Köszönje meg, Phillip, és küldje el.

Az öregember boldogan elcsoszogott. Aylesbury Philliphez fordult:
– No menjen. Délben indulunk.

– Délben, Sir?

– Kanagavába, a Josival való megbeszélésre. Elfelejtette?

Tyrer elképedt. – A történetek után biztosan nem számít ránk – mondta bágyadtan. Beleborzadt a gondolatba, hogy hosszasan kell tolmácsolnia az szerződés apró fogalmazásbeli finomságait. – Nem fog eljönni.

– Pontosan ezért megyünk. – Aylesbury elégedetten somolygott. – Egy kicsit kibillentjük az egyensúlyából. Végtére is angolok volnánk, nem holmi ma született báránycák. Egy váratlan húzás... – Felvette a kabátját. – Akkor délben találkozunk. Frakk, nyakkendő.

– De hát nem fog eljönni, kizárt eset!

– Dehogynem. Ha nem jön, elveszti az arcát.

– Nem tehetem, Sir William, tolmácsként nem... Rettentő fáradt vagyok, ma képtelen volnék... Bocsásson meg, de nem bírok.

– Kénytelen lesz bírni. Szedje össze magát.

Tyrer megmakacsolta magát. – Ne haragudjon, Sir, de nem vagyok rá képes. Vigye André... ő amúgy is jobban beszél japánul, mint én.

– Kénytelen lesz velem jönni – mondta Aylesbury; már egy szikrányi jóindulat sem maradt benne. – André Poncin meghalt.

Tyrer csaknem összecsuklott. – Az nem lehet... Mi történt?

– A Josivarában. – Aylesburynek hirtelen eszébe jutott a lepecsételt boríték, melyet Poncin halála esetére nála hagyott. – Seratard azonosította, már amennyire azonosítani lehetett. A pecsétgyűrűje ott volt az ujján... Szerencsétlen szénné égett a *garconniér*-jében. – Aylesburyt a pusztá gondolattól is rosszullét környékezte. – Ha jól tudom, ugyanabban a teaházban volt, mint maga, alig néhány méternyire. Szerintem roppant szerencsésnek tarthatja magát, Phillip. Délre várom.

Aylesbury kilépett a kapun és a Klub felé indult. Mindenfelől tódultak az emberek. Felpillantott a Struan-házra s a mellette álló Brock-épületre; jó ómen, hogy sértetlenül megúszták a vészt. Az Struan-ház egyik emeleti ablakában észrevette Angelique-et, és felinteztetett. Angelique visszaintett. Szegény Angelique, gondolta Aylesbury, vajon elmondta-e már neki Henri, mi történt Andréval? A Klubból a szokásos kiabálás, káromkodás és a pohárcsörömpölés szűrődött ki. Felsőhajtott, és gondolatait a kolónia ügyeire terelte.

Beléptére elcsendesedtek. A helyiség zsúfolásig megtelt, még a bejárati lépcsőn is álltak. Az izzadó sokaság utat nyitott előtte. Aylesbury odament megszokott helyére, a dobogóra, üdvözölte követtársait: Seratard-t, Erlichert és a bekötött arcú, felkötött karú Szergejevet. Aki csak egy kicsit is számított, mind megjelent, s az is, aki nem: sokan bekötözve, néhányan törött tagokkal, mindannyian felhevülten, kipirultan. Néhány részegét már le is fektettek.

– Jó napot! Örömmel állapíthatom meg, hogy nagyon szerencsések voltunk... – kezdte Aylesbury.

Hangos füttyentések szakították félbe, többen bekiabáltak:

– Akassza fel magát, teljesen tönkrementem...!

– Miről beszél ez, a jó ég megáldja?

– Hadd beszéljen...!

– Felfuvalkodott hólyag! Nem látta a...

– Hallgasson már...!

Aylesbury kivárt egy percet, majd valamivel harsányabban folytatta. – Tényleg szerencsésnek mondhatjuk magunkat, csak André Poncin haláláról tudunk... – Az egybegyűltek felmorajlottak a teremben, sajnálták Poncint, zongorajátékát mindenki nagyra tartotta. – Senki más nem tűnt el a kolóniáról. Mr. Seratard azonosította a holttestet, holnap lesz a temetés. Két katonánkat is elveszítettük, őket is holnap temetjük. Drunk Townból érkezett hír néhány halálesetről, de egyik áldozatot sem ismerjük név szerint. A hadsereg sértetlen, lőfegyvereink és a lőszerkészleteink úgyszintén, a flottában természetesen nem esett kár. Javasolom, adjunk hálát a mindenhatónak. – Síri csendben folytatta. – Arra kérem a tiszteletes urat, sötétedéskor tartson külön hálaadó szertartást, amelyre ezennel mindenkit meghívok. Óhajtanak valamit kérdezni?

– Mi lesz a cégeinkkel? – kérdezte Lunkchurch. – Az enyém teljesen leégett.

– Erre az esetre kötöttük a tűzbiztosítást, Mr. Lunkchurch. – Szavait harsány kacaj fogadta. – Tessék!

Mennei Skye, a hongkongi biztosítótársaság jokohamai ügynöke a fejét rázta. – Sajnálattal kell közölnöm, hogy Barnaby kötvénye a múlt héten lejárt, és kijelentette, hogy takarékosági okokból csak elsején újítja meg. – Szavait elnyelte az ismét feltörő gúnyos hahota.

– Sajnálattal hallom. Mindenesetre, a kolóniát ezennel katasztrófa sújtotta területté nyilvánítom, s erről még a mai postával a hongkongi kormányzót is értesítem... .

Bejelentését egyetértő moraj fogadta. – Éljen a jó öreg Willie! – kiáltották többen is, mivel ez a bejelentés bizonyossá tette, hogy valamennyi kártérítési igény hamar elbírálás alá esik.

– ... értesítem, s egyúttal bejelentem, hogy *minden kártérítési igényt velem kell igazoltatni, azok kizárólag az én saját kezű aláírással ellátva érvényesek, és...*

Újabb felhördülés, ezúttal a felháborodásé, hiszen Aylesbury akkurátussága – némely hongkongi tisztviselővel szemben – közismert volt, s a hasonló tűzvészeket sokan leltáríveik bőkezű kiegészítésére szolgáló, ragyogó alkalomnak tekintették.

A lárma elültével Aylesbury negédesen hozzáfűzte: – Nem lesz kivételezés. És minél hamarabb az asztalomon fekszenek a kártérítési igények, annál gyorsabb lesz az elbírálásuk és továbbításuk... – Látva, hogy mindenki az ajtó felé tódul, harsányan elkiáltotta magát; nem hitték volna, hogy ekkora hangerő szorult belé. – Még nem fejeztem be, uraim! Bizonyos meggondolatlan és ostoba személyek úgy vélik, a legbölcsebb, amit tehetünk, ha feladjuk itteni állásainkat. Ezennel bejelentem hát: őfelsége kormányának nem áll szándékában távozni. – Többen azonnal sorolni kezdték az ellenérveket, de metsző hangon letorkolta őket. – Ezenkívül elvárom önöktől, hogy brit úriemberekhez méltón segítsenek egymásnak és...

– Tán még a nyomorult jeniknek is? – kiáltott közbe valaki; s többen lehurrogták, mások igazat adtak neki.

– Bizony még nekik is! – replikázott Aylesbury. – Viselkedjenek úriemberként, és minél gyorsabban kezdjék meg a helyreállítást. Ez

létfontosságú. Megerősíti itteni pozícióinkat, mivel – és ezt szíves figyelmükbe ajánlom – a szóbeszéd szerint gyújtogatás történt.

– Így igaz, a muszumém is ezt mondta.

– Az egyik mérvadó beszámoló szerint a gyújtogató az a Nakama nevezetű szamuráj lehetett, akit a bakufu forradalmár nézetei és tevékenysége miatt keres. Mr. Tyrer és jómagam kellemes embernek ismertük meg ezt a szamurájt – ha jól tudom, Mr. McFay is –, cseppet sem tartottuk veszélyesnek, és rengeteg hasznos értesülést szereztünk tőle.

– Úgy bizony! – helyeselt McFay, akit Maureen szerető gondoskodása szinte újjáélesztett. – Én nem hiszem, hogy ő lett volna a gyújtogató!

– Akárhogy történt is, tény, hogy meghalt. Mindenki legyen résen. Ha esetleg mégis gyújtogatás történt, amiről én személy szerint egyáltalán nem vagyok meggyőződve, akkor újabbak követhetik, míg ha Isten akaratából történt, nos, ez az ő kiváltsága...

– Ámen – mondták rá többen is, magukban hálát adva, hogy életben maradtak.

– Ne feledkezzünk meg hát az esetleges veszélyekről, de viselkedjünk normálisan, és folytassuk a munkánkat. Köszönöm, viszontlátásra.

– És mi van Josivarával és Mrs. Fotheringill-lel?

Aylesbury csak pislogott. Te jóságos ég, gondolta magában, öregszem, Josivara eszembe se jutott, pedig a legtöbb férfiember számára egyedül ez teszi Japánt elviselhetővé, sőt időnként kellemessé. – Mrs. Fotheringill minden biztonnyal biztosítva volt. Ami pedig Josivarát illeti... Most azonnal létrehozunk egy alapot, magam nyitom meg húsz fonttal és... khm... mivel Josivara is a katasztrófa sújtotta területhez tartozik, őfelsége kormánya az összegyűlt adománnyal pennyre megegyező támogatást biztosít.

Újabb helyeslő moraj, pár kedélyes megjegyzés. Aylesbury néhány szót váltott a többi követtel, legnagyobb meglepetésükre elmondta, hogy a Josival való találkozást nem halasztotta el: ő maga és Seratard tárgyalnak majd vele, és szeretné, ha ma este mindannyian nála vacsoráznának, hogy nyugodtan megbeszélhessék közös dolgaikat. A sétányra kiérve megtörölte homlokát, elégedetten indult hazafelé.

– Oda nézzenek! – kiáltotta valaki a háta mögött. Megfordult, s a többiekkel együtt álmélkodva és némi irigykedéssel szemlélte az elé táruló jelenetet.

A tűzvész pusztította területen, ahol korábban a falu feküdt, férfiak, nők és gyerekek serény hada munkálkodott a romok eltakarításán s az újjáépítésen. Két ház, tetővel és sódzsifallal, már állt, mások még csak félig készültek el. A vizesárok túlsópartján, a helyreállított hídon, a Paradicsom Hídján túl még serényebb munkálatokra lett figyelmes: már állt az ideiglenes kapu, tetején ki tudta venni a jól ismert kínai jeleket is, kecses kalligráfiával az angol fordítást is alápingálták már: *A kéj nem várhat, ki kell elégíteni.*

Sima tengeren, borult ég alatt tért vissza aznap délután a jokohamai kikötőbe Struanék kuttere Kanagavából; Aylesbury személyes lobogója lengedezett az árbocon. Aylesbury és Seratard csendesen bóbiskolt a kabinban, Tyrer szinte félholtan hevert. A csónakmester belefújta sípjába, hogy a rakpart előtt ringó kutterek utat nyissanak, de csupán hangos, némi káromkodással fűszerezett „Várj a sorodra!” kiáltás volt a válasz.

Aylesbury kinyitotta szemét, és felkiáltott a csónakmesternek – A Brock-mólónál tegyen ki! – s amikor a csónakmester megjegyezte, hogy Mr. MacStruan talán nem örülne ennek, Aylesbury ráordított: – Tegye, amit mondtam! – A többiek is felriadtak álmukból; Tyrer motyogott valamit, és tovább aludt.

Seratard nyújtózkodott, lenyelt egy ásítást. – Jó kis ebéd volt, William, a hal egyenesen kitűnő – tette hozzá, észre sem véve, hogy franciára váltott. – Jobb szeretem ugyan fokhagymás vajjal és petrezselymes mártással, de hát mit várjon az ember egy angol szakácstól?

– Kínai a lelkem – helyesbített Aylesbury kedélyesen.

A találkozó pontosan elképzelésének megfelelően zajlott: elmaradt. Időben érkeztek, fél órát vártak, majd magukhoz kérték a helyi kormányzót, akivel Tyrer közölte, hogy el nem tudják képzelni, mi történhetett Josi nagyúrral: – Csak nem beteg?

– Ó, nagyon sajnálom, de nem tudom...

– Uram mondja, kérdezd Josi nagyúr egészségét, mondd neki, mi jöttünk, és mikor gyógyul meg, beszéljünk meg új időpontot. – Tyrer szándékosan mellőzte az udvarias formulákat. A kormányzó elvörösödött, meghajolt előttük, mintha feljebbvalói előtt állna, ismét bocsánatot kért és elsietett. Mélységesen felháborította, hogy a gajdzsinok még mindig itt vannak. Aki élt és mozgott, láthatta a tűzvészt és joggal feltételezhette, hogy a gajdzsinok – már amelyik életben maradt – sebeik nyalogatásának végeztével hajóra szállnak és elvitorláznak.

Miután a kormányzó és kísérete eltávozott, Aylesbury kiadós, kényelmes ebédet javasolt, és Seratard-t tágas pincéjükbe vezette. – Van okunk az ünneplésre, Henri. Mit inna? Nagy szerencsénk volt... szegény Andrét leszámítva.

– Igen. Sajnálom szegényt. Isten akarata. – Seratard elkomorodott, még mindig a címkéket vizsgálta. – Ó, ötvenegyes Montrachet! Két üveggel?

– Legalább kettővel. George is velünk tart. Egy üveg Margaux-t is felbonthatunk... a negyvennyolcast javasolnám, Chateau Pichon-Longueille. A pudinghoz talán a Chateau d'Yquem illene.

– Nagyszerű. Kár, hogy nincs sajtunk. Kizárt dolog, hogy Josi előkerüljön?

– Ha előkerül is, nem fogadjuk.

– A Klubban azt mondta, este együtt vacsorázunk. Valami fontosat akar megtárgyalni?

– Igen. – A pincében kellemes hűvösség honolt. A rekeszek mellett álló asztalon néhány pohár sorakozott. Aylesbury kiválasztott és felbontott egy pezsgőspalackot. – Azt hiszem, úgy kell tennünk, úgy kell viselkednünk, mintha a tűzvész korántsem volna olyan méretű katasztrófa, mint amekkora valójában, és minél előbb támadást kellene indítanunk Szandzsiro és a fővárosa, Kagosima ellen.

– Most? – Seratard igencsak meglepődött. – Nem kockázatos elküldeni a flottát, amikor ennyire védtelenek vagyunk? Minek kísértésbe vinni őket?

– Nagyon is kockázatos, de épp ez a szándékom. Azt javasolnám, hogy csak a brit csatahajókat küldjük el, az orosz hadihajó és az ön zászlóshajója itt maradna... meg a felfegyverzett kereskedelmi hajók.

A partraszállásnál nem vetjük be a hadsereget, csak a tengerészkatonákat. Kagosimát nemes egyszerűséggel a tengerről lőjük szét. – Aylesbury töltött. – Ez nagyban megkönnyíti Ketterer feladatát, különben sem lelkesedett a partraszállásért, így viszont kényelmesen porrá lövetheti Kagosimát. Egészségére!

Koccintottak, Seratard végiggondolta a javaslatot, próbálta kitalálni, mi sérti benne a francia érdekeket, de nem látott benne semmi ilyesmit. Sőt, Aylesbury elképzelése megkönnyítette régóta dédelgetett terve keresztülvitelét: hogy Josi bizalmába férközzön és rádöbrentse, az angolok az igazi barbárok, nem a franciák, Franciaország jóval türelmesebb és megfontoltabb. – Nagyszerű évjárat, Sir William. *En principe* egyetértek, de szeretném megtanácskozni az admirálissal.

– Ez természetes.

Amint a Struan-kutter kikötött a Brock-mólónál – példátlan eset! –, Aylesbury fürgén kilépett a fedélzetre. A móló lépcsőinél sorakozó bőröndök mellett Gornt és egyik irodistája állt. – Remélem, nem haragszik, Mr. Gornt – mondta Aylesbury. – A hajó az én zászlóm alatt fut, nem a Struané alatt.

– Részemről a megtiszteltetés, Sir William. Hogy sikerült a találkozó?

– Az a csirkefogó nem jött el, gondolom, nem várt minket.

– Akkor most rengeteg arcot veszett.

– Ahogy mondja. – Ez is volt a cél, tette hozzá gondolatban Aylesbury, s a bőröndökre mutatott. – Csak nem mennek el?

– Nem, Sir, de a ma esti postahajóval átugrom Hongkongra építőanyagokat rendelni.

– Remek ötlet. Jó utat és mielőbbi visszatérést! – Aylesbury megemelte a kalapját, és Seratard társaságában elsétált. Tyrer alig állt a lábán a fáradtságtól, szinte csak vánszorgott utánuk, alig vett tudomást Gorntól.

– Vigye fel ezeket, Pereira – mondta Gornt. – Mondja meg a kapitánynak, hogy időben felszállók. Jó napot, doktor úr. – Hoag mögött néhány teherhordó görnyedezett a hajókofferek és egyéb csomagok alatt.

– Hallom, Edward, maga is jön a *Belle*-lel. – Hoag fáradtnak és gondterheltnek tűnt, a keze piszkos volt, ruháján vérfoltok

éktelenkedtek, szeme alatt karikák sötétlettek. – Megkérhetném az embereit, hogy ezeket vigyék fel? Még néhány tucat végtagot sínbe kell raknom, és ott vannak még az égések is... Nagyon köszönöm. – Elsietett, nem is várta meg a választ.

– Vigye fel, Pereira. – Gornt eltöprengett: vajon miért ilyen sietős Hoagnak?

Mindent megtett, hogy a Brock távolléte alatt is kifogástalanul működjön: megmondta, mely kereskedők kaphatnak hitelt, kiktől kell megtagadni; holnap vagy holnapután a csósúiakkal megbeszélik a fegyverszállításokat – ha majd a Brock végre eltűnik a süllyesztőben, ezt a kellemes kis üzletet megkaparinthatja magának. És talán még nem késett le a Josi-féle szénkoncesszióról sem... Már utasította sroffját, hogy titokban tegyen ajánlatot.

Mindent Pereira gondjaira bízott. Előző este, mikor Maurentól megtudta, hogy McFay új irodája is leégett, felkínálta neki a cégvezetői posztot, de legnagyobb meglepetésére McFay megköszönte és elhárította, mondván: újraindítja saját vállalkozását.

Nem érdekes, a Rothwell-Gornthoz boldogan elszegődik majd. Megtapogatta zsebét: Norbert Greyforth csopja és a Tess Struannak címzett két korábbra keltezett levél lapult benne. Pénzesöve majd leszakadt a Brock-féle ezüstmexek és aranyak súlya alatt. Rendben.

Következhet Angelique.

– Jó napot, Edward – üdvözölte Angelique meleg mosollyal Gorntot; most fogadta először az emeleti kis szalonban. Ah Szo a hűtőveder mellett állt. Gorntnak feltűnt, hogy a hálószoba ajtaja zárva van, a függönyök – noha még nem sötétedett – behúzva, égtek az olajlámpák, a szoba csábító nőiességet árasztott.

Angelique szokatlanul tartózkodónak látszott. – A változatosság kedvéért fehérbor – mondta kedvesen. – La Doucette. Bourbonnal is szolgálhatok, ha kívánja.

– Bort kérek, drága hölgyem. Remekül néz ki.

– Ön is, barátom. Üljön ide a kandallóhoz. – Angelique új éjszínké gyászruhája szépen kiemelte alakját. Gornt kedvéért és saját örömeire vállára tarka selyemsálat borított: olyan hatást keltett, mintha egy pillanatra kitavaszkodott volna. – Bort, Ah Szo – mondta,

majd miután az asszony töltött, rászólt: – Várj kint! Ha kell, majd szólok! – Ah Szo kikacsázott, és becsapta az ajtót.

Gornt csendben megjegyezte: – Laposra préseli majd a fülét az ajtón.

Angelique felkacagott. – Ugyan miféle titkaink lehetnek nekünk? A kellemes utazására, Edward! – Kortyolt a borból és letette poharát. – Összecsomagolt?

– Igen. Remekül néz ki. Imádom. És várom a választ.

Angelique szétnyitotta legyezőjét, legyegezni kezdte magát. – Csodálom önt, Edward.

– Nem jobban, mint én önt. Igen vagy nem?

Angelique hirtelen mozdulattal összecsukta a legyezőt, elmosolyodott, kinyitotta az íróasztalon álló dobozt, egy borítékot vett elő. Mrs. Tess Struannak volt címezve. – Kérem, olvassa el. Hoag viszi Hongkongba, válaszként arra, amit én kaptam.

Kedves Mrs. Struan! Köszönöm a levelét és a nagylelkűségét. Mindenbe beleegyezem, amit kért: ünnepélyesen megesküszöm, hogy fia hagyatékára vonatkozóan minden igényemről lemondok; hogy soha többé nem használom a Mrs. Struan nevet - belátom, hogy katolikus vagyok, és saját egyházam törvényei szerint nem kötöttem házasságot; kijelentem, hogy soha többé nem lépek Hongkong területére és soha nem próbálok kapcsolatot teremteni sem Önnel, sem családjá tagjaival; továbbá megígérem, hogy egy héten belül elhagyom e házat és őszinte hálával elfogadom a javamra leteendő, évi kétezer guinea-t jövedelmező tőkét.

Az aláírás helye ki volt hagyva, s alatta ez állt: *Igazolom az aláírás hitelességét: Sir William Aylesbury, japáni nagykövet.*

Gornt ránézett. – Ezt nem gondolhatja komolyan. Ezzel mindenről lemond.

– Nem éppen ön tanácsolta, hogy fogadjam el Tess Struan feltételeit?

– De igen, de csak újabb tárgyalások után.

– Ó igen, valóban... Ha egyetért, megkérem Sir Williamet, hogy még mielőtt távozik, hitelesítse. Hoag doktor megígérte, hogy elviszi.

– Ugye tisztában van azzal, hogy ezzel mindenről lemond?
Hogyan tárgyalhatnék ezek után én vagy bárki más?

– Van egy második oldala is. – Angeliqe kivette a dobozból a lapot. Gornt a kezébe vette a lapot. A betűk helyenként elmaszatolódtak. Csak nem könnyek? – gondolta.

Kedves Mrs. Struan!

Ez a rész nyilvánvaló okokból csak kettőnkre tartozik, Sir Williamnek ehhez semmi köze. Ismételten köszönetet mondok nagylelkűségéért. Sajnos nem fogadhatom el a harmadik ezere vonatkozó kedves ajánlatát, melyet arra az esetre kínált, ha egy éven belül ismét házasságot kötök, vagy ahogy Ön fogalmaz: házasságot kötök, mivel nem áll szándékomban ismét házasságot kötni...

Gornt döbbenten nézett fel. – Ez lenne hát a válasz?

A legyező megrebbent. – Olvassa végig – felelte Angeliqe.

Még ha szabad elhatározásomból mondok is le jogaimról, Isten színe előtt nem tagadhatom, hogy házasságot kötöttem. Nem akarom megbántani vagy megsérteni, de nem kívánok újból férjhez menni. Szeretnék minél hamarabb letelepedni Londonban, sokkal inkább érzem magam angolnak, mint franciának, anyanyelvem is inkább az angol, semmint a francia, és nagynénémet tekintem valódi anyámnak. Sohasem fogom használni a Mrs. címet, miként ebbe beleegyeztem, de nem akadályozhatom meg, hogy mások így szólítsanak. Sir William nem fogadja el aláírásként az Angeliqe vagy Angeliqe Richaud nevet, ragaszkodik ahhoz, hogy az aláírás Mrs. Angeliqe Struan, ne Richaud legyen, mivel véleménye szerint és az angol törvény általa való értelmezése szerint míg ismét házasságot nem kötök, ez a hivatalos nevem.

– Valóban ezt mondta? – tudakolta Gornt.

– Nem, de Mr. Skye szerint ha megkérdeznék, ezt mondaná.

– Értem. – Gornt bólintott, kortyolt a borból és tovább olvasott.

Amennyiben a fentiekkel kapcsolatban bármi kifogása volna, kérem, írja meg, mit kíván tőlem, és a levelet adja át Mr. Gorntnak, aki közölte velem, hogy ismét felkeresi Önt. Jóindulatába ajánlom őt, igen jó barátja volt az Ön fiának és hozzám is mindig roppant előzékeny volt – Mr. Skye tanácsa ellenére ő javasolta, hogy fogadjam el nagylelkű ajánlatát. Maradok tisztelettel, ... Angelique

Gornt hátradőlt ültében, s elismerően pillantott Angelique-re. – Káprázatos. Egyszerűen káprázatos. Mindenbe beleegyezik, de Damoklész kardját továbbra is a feje fölött tartja.

A legyező megállt a levegőben. – Hogyan mondta?

– Londonban akar letelepedni, vagyis az angol jog hatálya alá helyezi magát... Amivel egy burkolt, de nyilvánvaló fenyegetést intéz hozzám. Engem mint mindkét fél barátját tüntet föl, ragyogó tárgyalási pozíciót biztosít számomra. És bármit ír is alá, a bíróság előtt bármikor hivatkozhat kényszerre... Néhány könnyet is mellékel hozzám, és nyert ügye van. Igazi mestermunka.

– Akkor megkérhetem Sir Williamet, hogy hitelesítse az aláírásomat?

– Igen – felelte Gornt. Lenyűgözte Angelique okossága, merészsége és veszedelmessége... Talán túlságosan is veszedelmes. – Sakk-matt.

– Hogyan?

– Tess egyetlen esetben érezheti magát biztonságban: ha maga ismét férjhez megy, ám ön ezt a lehetőséget kizárta. – Gornt visszaadta a levelet. – Skye ragyogó tanácsot adott.

– Senki sem adott tanácsot, önön kívül... Az ön egyik megjegyzése járt az eszemben.

Gornt szíve megdobbant. – Látta még valaki ezt a levelet?

– Nem. Egyelőre a kettőnk titka maradhat.

Gornt figyelte a feltételes módra, s eltöprengett: vajon mire utalhat? Hogy időt nyerjen, felállt és megpiszkálta a tüzet. Hogyan tudta ezt így kigondolni? Ez egyszerűen káprázatos. Angelique nyert, legyőzi Tesst... Én viszont vesztettem: őt vesztettem el. – Tehát nemmel válaszol a kérdésemre?

Angelique kezében meglebbent a legyező. – Miért gondolja? – kérdezte színtelen hangon.

– Mert abban a pillanatban, hogy beleegyezik, elveszti a játszmat, alulmarad Tess Struannal szemben.

– Igen, én valóban veszítek. – Angelique összecsukta és az ölébe ejtette a legyezőt. Tekintete Gornt szemébe mélyedt.

Gornt egy pillanattig szinte megbabonázva nézett a szemébe, aztán hirtelen fellángolt benne a remény. – Azt mondja: ön veszítene. És én? Én nem?

Angelique válasz helyett csak elmosolyodott.

Már megint Mona Lisa, gondolta Gornt, érdekes, hogyan változik az arca... Istenem, mennyi ravaszság szorult ebbe a kis kancába, nagyon észnél kell lennem, ha be akarom törni. Mindegy: a szép hölgyek nem mamlaszoknak teremnek. – Szeretem magát, Angelique, az összes szokásos okok miatt. És imádom az eszt. .Ezennel ünnepélyesen ismét fölteszem a kérdést: hozzám jön feleségül?

– Igen – felelte Angelique.

59

– Halleluja! – kiáltott Gornt boldogan, de nem mozdult a kandalló mellől.

A legyező mozgása megállt. – Halleluja? Ez minden? – suttogta felkalapáló szívvel Angelique.

– Korántsem. De előbb szeretném hallani a feltételeit – mondta Gornt.

Angelique felkacagott. – Kell, hogy legyenek feltételek?

– Kezdem kiismerni azt a csavaros észjárását... legalábbis időnként.

– Mikor száll fel az *Atlanta Belle-re*?

– Az utolsó pillanatban. Még oly sok mindent kell... megbeszelnünk.

– Valóban. Katolikus templomban házasodnánk, Edward? És a gyermekeink katolikus hitben nevelkednének?

– Ez az egyik feltétel?

– Nem. Csak kérdés.

Gornt elkomorodott, gondolatai előreszaladtak, próbálta felmérni a buktatókat. – Miért is ne? Én ugyan nem vagyok katolikus... – mondta lassan – de ha ez a kívánsága, semmi kifogásom ellene. Halleluja!

– Tessék? – Angelique nem értette

– Csak eszembe jutott valami, mindjárt elmondom. De most már eleget játszadozott, Angelique – mondta korholólag Gornt. – Halljam, mik a feltételei? Mi jár abban a varázslatos kis agyában?

Angelique felállt, lábujjhegyre emelkedett, s puhán szájon csókolta Gorntot; ajka simogatott, lehelete édes volt. – Kedves, hogy megkérdezte... És köszönöm mindazt, amit tett értem.

Gornt átfogta Angelique derekát. Mindketten érzékelték, hogy testük tökéletesen illik egymáshoz, de mindketten úgy tettek, mintha nem vennék észre.

– Halljam a feltételeit.

– Majd maga kitalálja, Edward.

Most, hogy Angelique már megválaszolta a legfontosabb kérdést, Gorntnak már nem volt olyan sürgős. – Háromban szinte biztos vagyok – felelte derűsen. – Ha ezeket eltalálom, elárulja a többit?

– Rendben.

Angelique hozzásimuló teste felizgatta Gorntot. Vigyázat, gondolta, ez a legerősebb ütőkártyája, és a játszánk most érkezett döntő szakaszába: a jövőnk a tét!

– A sorrendben nem vagyok biztos – mondta. – Az első, hogy feltornásszam az apanázsát... mondjuk évi négyezerre. A következő, hogy rendszeresen eljárunk Párizsba és Londonba, mondjuk két évente ott töltünk edgy-egy hónapot, ami utazással együtt legalább hat hónapot jelent. A következő, hogy a Tess-től származó pénzt, bármennyi lesz is, maga kezeli, és nem én.

Gornt észrevette Angelique szeme villanását: már tudta, hogy nyert ügye van. – És mindezek mellett örületesen szeretnem kell, míg világ a világ.

– Maga olyan okos, Edward... Nagyon boldogok leszünk. – Angelique arcára visszatért a különös mosoly. – De öt több a négynél, két hónap pedig kellemesebb egynél. .

– Megpróbálok ötöt kicsikami, de semmit sem ígérhetek – vágta rá azonnal Gornt. – Párizs lehet két hónap. Egyéb?

– Semmi lényeges... Párizsban szükségünk lesz egy lakásra, ha megismeri Párizst, megszereti. És ígérje meg, hogy vigyáz rám – emelte tekintetét Gorntra Angelique.

– Ezt nem kell külön kérnie, de azért megígérem. – Gornt magához szorította Angelique-et. Angelique hozzásimult, kezdte biztonságban érezni magát. – Maga nemcsak roppant kívánatos, nemcsak roppant okos... Maga döbbenetes.

Angelique mosolyogva nézett Gorntra. – Mire gondol?

– A katolikus esküvőre.

– Ó!

– Bizony ó! – nevetett Gornt. – Ez a tökéletes megoldás, zseniális hölgyem! Csak most döbbsentem rá arra, amit maga már rég elhatározott: egy katolikus esküvő után már nem jelent fenyegetést Tess számára. Tess szemszögéből nézve a katolikus szertartás egyszer és mindenkorra érvényteleníti a tengeren kötött, protestáns házasságot.

Angelique felkacagott, és még szorosabban simult Gornthoz. – Ha azt mondaná annak a nőnek: úgy érzi, talán rá tud venni, hogy feleségül menjek magához, és ön, noha protestáns, katolikus esküvőre is hajlandó, az a bizonyos asszony minden bizonnyal boldogan teljesítené minden ésszerű kívánságát... Igaz?

– Feltehetőleg. – Gornt felsóhajtott. – Mire gondol?

– Semmi különösre... Malcolm egyszer elmagyarázta nekem, milyen fontos szerepet játszik a Jockey Club Hongkong és Sanghaj életében, hogy a komoly üzletek nagy részét ott kötik. Az az asszony elintézhethetné, hogy legalább az egyikben választmányi tag legyen... A másikban elég a sima tagság is. Nos, mit szól hozzá?

Gornt ismét elnevette magát, és magához szorította Angelique-et.

– Nem jutok szóhoz, drága hölgyem. Ezért akár katolizálok is.

– Erre nincs szükség, Edward.

– Imádni fogja Sanghajt. Most pedig következzenek az én feltételeim.

– Tessék?

Gornt elégedetten vette észre Angelique szemében az aggodalom szikráját. Nekem nincs szükségem kikötésekre, gondolta derűsen, hiszen a férjnek elidegeníthetetlen jogai vannak: például a feleség földi javainak birtoklása. Isteni szerencse, hogy férfiuralom van. – Az első feltétel, hogy teljes szívből és teljes lélekkel szeret.

– Ó! Megpróbálom. A feleségek gyöngye leszek. – Angelique Gornt mellére hajtotta a fejét. – És?

Gornt kihallotta Angelique hangjából az aggodalmat, és felnevetett. – Ez minden. De ígérje meg, hogy megtanul tőlem bridzselni és madzsongozni, és akkor sohasem kell túpénzt kérnie.

Angelique lábujjhegyre állt, a csók megpecsételte az üzletet, de Gornt ellépett, túlságosan felhevült. – Alig várom már, Angelique.

– Én is.

– Most pedig terveznünk kell, kevés időnk maradt. Először is, amilyen gyorsan csak tudja, szerezzze meg Sir William aláírását. Nagyon boldoggá tett, kedvesem.

Angelique legszívesebben dorombolt volna. – Kimondhatatlanul boldog vagyok. Miután visszajött, itt maradunk vagy indulunk Sanghajba?

– Amint lehet, megyünk Sanghajba... amint Brockék megbuktak. – Gornt csókot lehet Angelique orrára.

– Brockék...? Biztos? Egészen biztos? Az egész jövőnk ettől függ, ugye? – kérdezte Angelique.

– Igen – felelte Gornt. – Meg Tess Struantól. De az ő bosszúszomjában bízni lehet, így is óvatosnak kell lennünk, körülbelül hat hónapig úgy kell tennünk, mintha csupán jó barátok lennénk... Körülbelül ennyi idő kell a tranzakció lebonyolításához. Aztán irány Sanghaj! Imádom magát.

Angelique megkérdezte: – Maguk felé szoktak házassági szerződést kötni?

– Nem, de ha óhajtja, készíthetünk. – Gorntot elbűvölte az ígéretekkel teli, sokat sejtető mosoly. – De szerintem semmi szükség rá. Mi ketten már összetartozunk, sorsunk egybefonódott, már most szinte egyé váltunk. A siker kettőnk közös teljesítményén múlik. Egy pillanatra se feledje: Tess leleményes, ravasz és nem hagyja magát félrevezetni, nála az üzlet valóban üzlet. De megígérem, hogy maga, Angelique, megkapja, amit óhajt.

Tudom, gondolta Angelique.

Aylesbury döbbenetesen tette le André Poncin francia nyelvű irományának utolsó lapját. – Istenem... – suttogta maga elé. Mély sóhajtással felállt öreg, kopottas, de kényelmes karosszékéből; nagyon öregnek érezte magát. Töltött egy pohár konyakot, elképedve nézte az irattartóban heverő lapokat, majd leült, s ismét átlapozta őket. Angelique apjának összetépett, majd gondosan összeragasztott levele... a ronin orgyilkos kanagavai erőszaktétele... a francia követségen történt furcsa haláleset részletei... a mama-szan, aki a magzatelhajtó főzetet adta... az „elveszett” fülbevaló... hogyan evezett ki Poncin a tengerre, hogy eltüntesse a bizonyítékokat: néhány törülközőt, a gyógyfüveket és az egyik üvegcsét, amelynek párját bizonyítékként megőrizte követségi íróasztala fiókjában.

Poncin a kísérőlevelében ezt írta:

Kedves Sir William! Mire e sorokat olvassa, én már halott leszek. Az itt felsorakoztatott bizonyítékokat csak akkor

használja fel, ha erőszakos véget érek. Bevallom, ezeket az ismereteimet arra használtam fel, hogy pénzt csikarjak ki Angeliq-ue-től. Igen, zsaroltam, de mint tudjuk, a zsarolás olyan diplomáciai fegyver, amit mint mindannyian, ön is alkalmaz időnként. Ezt az információt azért juttattam el Önhöz, mert elképzelhető, hogy meggyilkolnak, s ha nem is feltétlenül Angeliq-ue az elkövető, az azért fölöttébb valószínű, hogy valamilyen formában köze van hozzá.

Mellékelten megtalálja a bizonyítékokat. Nem érzek haragot Angeliq-ue iránt; kihasználtam, de sohasem háltam vele. Ha halálom balesetnek tűnik is, cseppet sem biztos, hogy az is. Ha mégis, úgy legyen, vegyük úgy, hogy meggyóntam (noha fentieket nem említettem Leo atyának), s ön előtt indulok a végső, nagy kalandra tisztátalanul, mint a legtöbben, s a legtöbb embernél jóval tisztátalanabban.

Miért önnek adom ezt a levelet, és nem Henrinak? Tényleg: nem is tudom.

Alatta Poncin lendületes aláírása.

– Tényleg: miért pont nekem? – dűnnyögte Aylesbury. – És hogyan volt képes ez a csitri mindezt eltitkolni Malcolm Struan előtt? És George és Hoag előtt? Képtelenség. Ennek az Andrénak elment a józan esze. Guy Richaud levelétől eltekintve az összes többi állításra csak a szava a „bizonyíték”. Különös, hogy épp a „tisztátalan” szót használta... tényleg az volt a szerencsétlen.

Megborzongott: Seratard már rég elárulta neki Poncin titkát. Jaj, André, miért épp rám bíztad mindezt? Furcsa, hogy a halál ott ért, kéz a kézben azzal a lánnyal, akit tönkre akartál tenni... Förtelmes dolgot műveltél vele.

– Különös história ez, William – mondta aznap reggel Seratard. – Úgy heverték ott, mintha még a tűz kitörése előtt meghaltak volna, semmi jel sem utalt arra, hogy menekülni próbáltak volna. Kéz a kézben, egymás mellett... Nem értem. Ha tűz üt ki, az ember ösztönösen menekül, nem marad ott csak úgy... Ilyen nincs.

– Akkor hát?

– Nem tudom. Lehet, hogy még a tűz előtt közös öngyilkosságot követtek el. Nyilván méreggel, mást nem tudok elképzelni. Az is

igaz, hogy André az utóbbi időben már nagyon furcsán viselkedett, és rettentően kellett neki a pénz, de ezzel együtt sem tudom megemésztetni, hogy öngyilkos lett volna. Maga elhiszi?

Nem, semmiképp, morfondírozott Aylesbury. Megmérgezték volna őket? Lehetséges... De ki? Fáradtan, gondterhelten lehunyta szemét. Minél tovább kereste a választ, annál nyugtalanabbá vált.

Néhány perccel később kopogtattak: Aylesbury fölrezzent. Babcott kukkantott be. – Volna számomra néhány perce?

– Persze, George, jöjjön csak. – Aylesbury visszatette a leveleket a mappába. – Üljön le, igyon valamit. Mi a helyzet?

– Semmi. – Babcott a szokásosnál is fáradtabbnak tűnt. – Nem maradok sokáig, csak be akartam szólni, hogy lefekszem néhány órácskára. Drunk Townból eddig három halottról kaptunk jelentést. Az egyik egy ausztrál kocsmáros, a másik kettő csavargó, semmiféle iratot nem találtak náluk. Lehet, hogy a romok alatt találnak még halottakat, de nem lehet tudni, mikor végeznek.

– És mi van a faluban? És Josivarában?

– Sose fogjuk megtudni. – Babcott ásított. – Államtitokként őrzik az adatokat. De nem hinném, hogy a faluban sok áldozat lenne... Hallotta, hogy Josivarában minden fogadónak van pincéje?

– Ügyes. Mi is átvehetnénk.

– Ez az André... Szörnyű – mondta Babcott; Aylesburynek ismét belesajdult a szíve. – Nagy szerencse, hogy más nem ragadt ott. Nem is értem, Phillip hogyan menekült meg. Ugye tudja, William, hogy a barátnője halála nagyon megrázta? Adjon neki néhány hét szabadságot, hadd menjen át Hongkongra vagy Sanghajba.

– A munka a legjobb gyógyír. És különben is szükségem van rá.

– Lehet, hogy igaza van. – Újabb ásítás. – Nagyon elfáradtam. Tudja, hogy Hoag is elmegy a ma esti postahajóval?

– Igen, már korábban említette, vagyis megkérdezte, hogy szükségem van-e rá. Elengedtem. Gondolom, Tess meghagyta neki, hogy azonnal jelentkezzen, ha tudja már, hogy széna-e vagy szalma – mondta Aylesbury.

– Lehet – hagyta rá Babcott. – De Hoag vissza akar menni Indiába, úgy érzi, ott vár rá a boldogság. Remélem, meg is találja. Jó orvos, csak túl sokat beszél. – Babcott elkomorodott, lenyelt egy ásítást. – Elmondta, mit írt Tess?

– Mármint Angelique-nek? Nem. Azt mondta, neki sem mutatta meg. – Aylesbury átható pillantást vetett Babcottra. – Mennyei is itt járt nemrég, ő sem említette, csak annyit mondott, szeretné, ha hitelesíteném Angelique aláírását azon a levélen, amit Tessnek küld.

Babcott fáradtsága elillant. – Mit nem adnék, ha tudnám, mit írt!

– Én csak hitelesítem, elolvasnom nem kell – jegyezte meg szárazon Aylesbury.

Babcott sóhajtott, majd ismét ásított. – Bárcsak tudnék valamit segíteni, bármit megtennék... Olyan kedves lány, és olyan igazságtalan az élet... No, én megyek is. Néhány óra múlva találkozunk

– Szép álmokat, és köszönöm a munkáját. – Aylesbury szerette volna, ha Babcott marad még, de egyúttal félt is, hogy enged a kísértésnek, és tanácsot kér tőle Poncin ügyében. – Andzsóhoz mikor megy megint?

– Amikor elfogy a laudánuma, egy-két hét múlva... Különben nagyon odalesz.

– Semmi remény?

– Az égvilágon semmi. Legfeljebb néhány hónapig húzhatja. Josi a mi emberünk. – Babcott megint hatalmasat ásított.

– Gondolja, hogy Andzsó rendelte el a gyújtogatást? – kérdezte Aylesbury. – Vagy Josi? Esetleg együtt?

– Sose fogjuk megtudni. – Babcott az ajtó felé indult.

– Mondja csak, George... Elképzelhető, hogy egy elkábított nőt valaki magáévá tesz, és a nő nem veszi észre?

Babcott meghökkenten visszafordult. – Miért kérdi?

– Csak úgy hirtelen eszembe jutott, mivel a laudánumot említette – felelte Aylesbury. – Néhány napja Szergejev egy meglehetősen vad elmélettel hozakodott elő a kábítószeresek hasznáról és a káráról. Elképzelhető?

Babcott bólintott, de egy szavát nem hitte. Szerette volna tudni, miért tette föl ezt a kérdést Aylesbury, de ismerte már annyira, hogy hiába is faggatná. – Ha elég erős adagot kap, és a férfi egy vadállatias típus... Igen, elképzelhető. – Várta a választ, de Aylesbury csak elgondolkodva bólogatott. Intett, s szótlánul kiment.

Aylesbury ismét kinyitotta a mappát.

Remegett a keze, miközben újraolvasta Poncin kísérőlevelét. Teljesen világos: George altatója indította el az eseményeket. Ha Angelique magához tér, az a japán megöli, ez aligha kétséges, így megmenekült ugyan, de mégis elpusztult. De miért nem ölte meg az a japán, miért hagyta életben? Semmi értelme nem volt. És mi történt a francia követségen aznap éjjel, mikor visszatért? Ha George nem adja Angelique-nek azt a szert...

Tényleg: George! Ha Angelique-nek adott ilyen erős altatót, adhatott másnak is... Mondjuk Andrénak, egy kicsit erősebbet... Hogy megszabadítsa Angelique-et egy zsarolótól!

Jóságos ég, kezdek megbolondulni. George ilyesmire képtelen.

Képtelen?

És Angelique? Kizárt eset.

Kizárt eset?

Mi a fenét csináljak?

60

– Elnézését kérem, Sir – szólta be Bertram. – Megérkezett Angelique kisasszony.

– Vezesse be őket, aztán elmehet. A vacsorát kilenckor tálalják. Legyen rá gondja, hogy a postám elmenjen a *Belle-lel*.

– Igenis, Sir. A kisasszony egyedül jött, Mr. Skye nincs vele.

Sir William feltápáskodott kopottas karosszékéből. Poncin iratai hátoldalukkal fölfelé heverték az asztalon.

Angelique lényéből, mint mindig, csak úgy sugárzott a vonzerő, de most mégis más volt: arca kifürkészhetetlen, tekintete megfejthetetlen. Kabát, kalap, kesztyű. Jól áll neki a fekete, gondolta Aylesbury, csak kiemeli azt a világos bőrét, fiatalságát és szépségét. De nézzék csak: sírt volna? – Jó estét, Angelique. Hogy van?

– Köszönöm, jól. – Angelique hangja tompán csengett. – Nem tudom, említette-e Mr. Skye, hogy arra szeretném kérni, hitelesítse az aláírásomat?

– Igen. – Aylesbury az íróasztalához lépett, Poncin súlyos szavai jártak a fejében. – Foglaljon helyet. – Leült. – Mi a baj? – kérdezte barátságosan.

– Ó, semmi... Csak ma délután hallottam, hogy André meghalt. Már korábban eljöttem volna, de... – Angelique erőt vett magán, elővette táskájából a levelet, és az asztalra tette. – Hogyan írjam alá?

Aylesbury kupolaformájúan összeillesztette ujjai hegyét; nyugtalanította, hogy Poncin hívatlan szelleme ismét megjelent a szobában. – Nem is tudom... Mr. Skye-től úgy értesültem, hogy Mrs. Tess Struannal többek között abban állapodtak meg, hogy lemond a Mrs. cím használatáról.

– Ha óhajtja, elolvashatja a levelet – mondta szenvtelenül Angelique.

– Köszönöm, de erre semmi szükség – felelte kíváncsiságát legyőzve Aylesbury. – Bármiben egyeztek is meg, nem tartozik rám... hacsak a tanácsomat nem kéri.

Angelique megrázta fejét.

– Nos, akkor... Engem ugyan egy cseppet sem győznek meg Mr. Skye jogi érvei, de semmit nem tudok felhozni ellenük. Ön tehát most lemond a Mrs. címről. Mr. Skye mindazonáltal felhívta a figyelmemet, hogy ön erről csak az aláírását követően mond le. Azt hiszem, az volna a legjobb, ha úgy írná alá: Mrs. Angelique Struan, née Angelique Richaud... És akkor, azt hiszem, minden eshetőségre gondoltunk.

Aylesbury Angelique-re nézett, s ismét felötlött benne a Poncin-féle elképesztő történet. Nem, gondolta, ki van zárva, hogy mindezt el tudta volna titkolni előlünk. Nem létezik.

– Megvan – jelentette Angelique.

– Meg kell kérdezni: biztos benne, hogy helyesen cselekszik? Senki sem kényszeríti, hogy aláírja ezt az okmányt?

– Szabad akaratomból írom alá. Mrs. Tess Struan járadékot ajánlott fel nekem, Sir William. Az az igazság... Az az igazság, hogy méltányos járadékot. Néhány kikötése talán nem a legszerencsésebben van megfogalmazva és kiigazításra szorul, talán egyszer majd erre is sor kerül. Malcolm mégiscsak a fia volt, és érthető, ha zaklatott. – Angelique felállt, borítékba tette a levelet, a borítékot a táskájába csúsztatta; ment is volna, maradt is volna. – Köszönöm.

– Maradjon még egy percre – tartóztatta Aylesbury. – Szívesen látnám vacsorára holnap este. Arra gondoltam, Mr. McFayt és Maureen kisasszonyt is meghívnam.

– Köszönöm, azt hiszem, talán el tudok jönni, de... Kedves pár. Mit gondol, összeházasodnak?

– McFay tökfilkó, ha nem veszi el; Maureen hamar elkel, ha nem vigyáz rá – felelte Aylesbury, s még mielőtt észbe kapott volna, kiszaladt a száján:

– Szomorú história ez az André-féle... Elmondta Henri, hogyan találtak rá? – Angelique szemét elfutotta a könny. – Bocsásson meg, nem akartam felzaklatni – kapott észbe Aylesbury.

– Nincs semmi baj, csak... Még mindig képtelen vagyok...Monsieur Seratard egy órája mesélte, hogy André és az a lány kéz a kézben... Isten akarata. Szomorú és valahogy mégis csodálatos...

Angelique leült, megtörülte a szemét. A történet hallatán csaknem elájult. Seratard távozása után elment a templomba, letérdelt Szűz

Mária szobra elé, hálaimát rebegett, amiért megszabadult a szolgaságtól, s hirtelen rádöbbsent, hogy ilyenformán André Poncin is megszabadult a gyötrődéstől. „Most már tudom... Ó, Szűzanyám, köszönöm, hogy áldásod adtad ránk... André itt e földön nem lelt nyugalomra, de most már nem kell félnie semmitől. Legyen meg a te akaratod...”

Szemét elfutotta a könny, alig látta Aylesbury arcát. – Monsieur Seratard elmondta, milyen beteg volt... Szegény André, borzalmas lehetett neki! Hozzám mindig jó volt, de hogy teljesen őszinte legyek – Angelique erős kényszert érzett, hogy kimondja az igazságot –, voltak rémes dolgai is. De akkor is a barátom volt. Szenvedélyesen szerette Hinodét, semmi más nem volt fontos számára. Bocsássunk meg neki. Ön ismerte Hinodét?

– Nem, sose láttam, még a nevét sem tudtam. – Aylesbury, bár eltökélte, hogy nem kíváncsiskodik, megkérdezte: – André rosszul bánt magával?

Angelique zsebkendőjét vett elő, letörölte könnyeit. Hangja szomorúan csengett, de harag nem volt benne. – Andrénak tudomása volt apám és nagybátyám dolgairól, és erre célozgatva örökösen pénzt követelt tőlem. Minek is szépítsem: zsarolt. – Angelique Aylesburyre emelte őszinte tekintetét. – Isten akarata volt, hogy így történt – mondta. – Sajnálom, de örülök is.

– Én megértem magát – válaszolta mély sóhajjal Aylesbury. – Én aztán meg.

61

A Senkiföldje peremén, egy félig újjáépített ház tövében árnyék moccan a szürkületben. Aztán egy másik. Két férfi: vártak valamire. Valahol az úgyahogy összetákolt épületek és kunyhók mélyén felsírt egy gyerek, de hamar elhallgatott.

A Senkiföldjét, ahol korábban halmokban tornyosult a szemét és a sok eldobott kacat, most vastag hamuréteg lepte, amelyből csak a téglából rakott kútkáva emelkedett ki. Az első árnyalak Phillip Tyreré volt: a kút felé iramodott, odaérve a káva tövébe lapult.

Óvatosan körülnézett. Úgy látta, senki sem vette észre. Drunk Town romjai imitt-amott még füstölögtek, mindenfelé rögtönzött sátrakat és ponyvatetőket lehetett látni. A település szélén néhány férfi veszekedett lármásán, aztán abbahagyták, s a felfordított hordókra telepedve itták a zsákmányolt sört és pálinkát.

Tyrer óvatosan a kút fölé hajolt és füttyentett. A mélyből halk füttyező volt a válasz. Ismét leguggolt, lenyelt egy ideges ásítást. Kisvártatva előbukkant Hiraga. Tyrer intett. Hiraga csendben mellé guggolt, majd Akimoto is előmerészkedett. Mindkettőn bélelt rövid kabát, bő nadrág és kimonó volt, kardjaikat rongyokba tekerték. Hirtelen mindhárman a földre lapultak: Drunk Town felől három férfi indult feléjük egy hajdanvolt utcácska vonalát követve. Az egyik egy tengerészdalt harsogott, zengő baritonját még azután is sokáig hallották, hogy társaival együtt elnyelte a sötétség.

– Kövessetek, de óvatosan! – Tyrer visszaroht a falu árnyai közé. A félig kész épületnél állt meg, egy másik férfi mellett: Jamie McFay volt az. Kisvártatva – látva, hogy nincs veszély – Hiraga és Akimoto is odaosont hozzájuk.

– Erre, gyorsan – intett nekik Jamie McFay. Kinyitotta zsákját, durva matrózhalmikat és két pár cipőt szedett elő. Akimoto és Hiraga átöltözött, saját ruhájukat a zsákba hajigálták; a zsákot Akimoto vette a hátára. Tyrer észrevette, hogy Hiraga pisztolyt csúsztat a zsebébe.

Alig egy-két percig tartott. McFay a falu nemrég volt főutcájának vonalán vezette őket. Úgy érezték, mindenünnen figyelik őket. Fölöttük a hold egy kurta pillanatra előtűnt a felhők mögöl. Hiraga és

Akimoto azonnal árnyékba húzódott, gépies mozdulattal a kardjáért nyúlt, s magában elátkozta a két óvatlan gajdzsint. A hold hamarosan ismét elbújt, folytatták útjukat.

A sója házát javarészt újjáépítették; a bolt még üresen tátongott, de a mögötte lévő lakórészt már lakható állapotba hozták. McFay óvatosan átlépkedett a gerendákon és limlomon, s bekopogtatott. Az ajtó kinyílt, beléptek.

Gyufa lobbant, egy gyertya kanóca lángra kapott. A sója egyedül volt, igyekezett leplezni fáradtságát és ijedtségét. Az alacsony asztalkán némi étel mellett szakésüvegek álltak. Hiraga és Akimoto pillanatok alatt mindent eltüntetett. – Köszönjük, sója – mondta Hiraga.

– Tessék, Otami-szama. – A sója egy pénzzel teli erszényt nyújtott át. – Száz aranyoban és húsz mex.

Az asztalon már ott feküdt a papír, az ecset és a tustömb. Hiraga aláírta az elismervényt. – És az unokatestvérem?

– Nagyon sajnálom, de hirtelenében csak ennyit tudtam szerezni – felelte a sója, egy oldalpillantást vetve McFayre.

– Nem baj. – Hiraga egy szavát sem hitte, de tudta, hogy Akimotónak se hitele, se kezese. – Köszönöm. Kérlek, ezt juttasd el a kezeseimhez. – Egy kis tekercset nyújtott át: a szüleinek írta, körülményes virágnyelven fogalmazott búcsúsorokban tudatta tervét s Szumomo sorsát. Óvatosságból nem említett neveket. – Taira-szama, készen vagyunk, itt végeztünk – mondta angolul.

– Mehetünk, Jamie? – kérdezte Tyrer. Furcsán szédelgett: a sok izgalom, az ijedtség, a fáradtság, a kétségbeesés okozhatta. A tűzvész óta minduntalan megjelent előtte Fudzsiko lángnyelvek keretezte arca. – Siessünk, Otami-szama – mondta Hiragának. Megegyeztek, hogy a jövőben egyikük sem használja a Hiraga vagy Nakama nevet. – Húzd a sapkát a szemedre. *Domo, sója, matane.* – Köszönjük, sója, jó éjt.

Kilépett az utcára, körülnézett, nem jön-e valaki, aztán intett a többieknek. – Menjen előre, Jamie – suttogta. Hirtelen menetelő lábak ütemes hangja hallatszott: elrejtöztek, megvárták, míg elhalad előttük a gránátosok őrzárata. Tyrer fellelegzett. – Fosztogatókat, tolvajokat keresnek, *vakarimaszu ka?*

– *Vakarimaszu.*

McFay előrement, átbetorkált a törmeléken a sétány túloldalán, a *Guardian* épületével csaknem pontosan szemben elnyújtózó mólóhoz. A sétányon sokan ténferegtek, bámulták a faluban, a Josivarában és Drunk Townban esett kárt, vagy még korainak tartották a lefekvést. McFay lelassított, nem akart feltűnést kelteni. Megpillantotta a hazafelé tartó Syborodint, rosszkedvűen elmosolyodott. Syborodin reggel megkereste és elmondta: hajnalban megtalálta Nemit, néhány zúzódástól eltekintve kutya baja.

– Hál' istennek.

– Az első dolog, amit kérdezett, az volt: Dzsemi-szan van jól? Átadtam az üzenetét, hogy amint lehet, megy hozzá.

– Köszönöm, nagy kő esett le a szívemről. Attól féltem, ő is eltűnt. A teaházuk a mi házunkkal együtt porrá égett.

– Emlékszik ugye, miről...

– Hogyne. De előbb hadd beszéljek vele. Végtére is nem egy bútordarabról van szó, az ég áldja meg.

– Ne haragudjon, nem akartam megbántani...

McFay felsóhajtott. Már egészen közel jártak a sétányhoz, csaknem átesett egy szakélepárló készülék roncsain. Nem rossz ember ez a Dmitri, gondolta, Nemi viszont valóságos kincs...

– Jóságos ég, azt nézzék! – mutatott előre. A mólón fáradt szamuráj tűzoltók guggoltak, teát főztek egy kis tábortűz fölött. McFay gyorsan végiggondolta, mit tehetnének, de semmire sem jutott. – Nincs mit tenni. Menjünk.

Alig értek ki a sétányra, mikor Lunkchurch támolygott elő a sötétségből. – Maga most mihez kezd, Jamie? – kérdezte elgyötörtén. – Maga is tönkrement... – Kurta pillantást vetett Tyrerre; Hiragára és Akimotóra, akik mit sem különböztek a kereskedelmi hajókon megszokott ázsiai tengerészektől, ügyet sem vetett. – Hogy a fene esne az egész mindenségbe!

– Talán nem is olyan súlyos a helyzet, Barnaby – vigasztalta McFay. – Van néhány elképzelésem. Holnap megkeresem.

Továbbindult a móló felé, udvariasan kalapot emelt a tűzoltóknak, akik válaszképpen gépiesen meghajoltak. A rozoga móló ötvenméternyire nyúlt a tengerbe. McFay kétségbeesetten nézett körül: a kutternek nyoma sem volt. A kivilágított *Atlanta Belle* az

öbölben ringott, evezős csónakok térültek-fordultak közte és a part között.

Délután megkérdezte MacStruant, kölcsönvehetné-e a kuttert, hogy váltson néhány szót régi barátjával, Johnny Twomasttal, a *Belle* kapitányával. Tyrer Sir Williamtól, aki megerősítette Hiraga állítólagos halálát, azonnal hozzá rohant, s a felindultságtól dadogva közölte: Hiraga életben van, egy Drunk Town-i kútban lapul. Elmesélte, hogyan mentette meg az életét Hiraga, és elmondta a tervét. – Egyszerűen felcsempésszük a *Belle-re*, senki nem fogja észrevenni.

– Én azt hallottam, hogy elpusztult a tűzben. Tényleg életben maradt?

– Igen, csak fel kell juttatnunk a hajóra.

– Megkérem Johnny Twomastot, rejtse el őket, de csak ha Willie is beleegyezik. Hiraga mégiscsak gyil...

– Hiraga meghalt, Sir William maga mondta, az őrmester tanúsította a halálát. Nakama-Hiraga egyszer és mindenkorra eltűnt. Mi csupán segítséget nyújtunk két szamuráj diáknak, hogy világot lássanak, hogy megismerkedjenek a mi világunkkal, utazgassanak egy-két évig. Arról, hogy az egyiket történetesen Otaminak hívják, nem tehetünk.

– Ha elkapnak, Willie elevenen megnyúz minket.

– Miért kapnának el? Otami mindent elmondott nekem, miféle ügyleteket terveznek a sójával. Ha visszajön, maga egy egész vagyont keres. Segítenünk kell.

McFay végül beleegyezett, Tyrer pedig elment a kúthoz, elmondta a tervet Hiragának és Akimotót. Most meg itt álltak a mólón.

– Hol a kutter, Jamie? – kérdezte Tyrer idegesen.

– Úton. – A moszatilepte lépcsők mellett várakoztak; idegesítően hatott rájuk a szamurájok s fel-alá járkáló kapitányuk közelsége.

Hiraga odahajolt Tyrer füléhez. – Taira-szama! Ő volt kapitány, emlékszel? Ő volt végrehajtó kapitány a kapunál! Emlékszel?

– Miféle kapunál?

– Jedóban. A nagy házban, ahol voltam kertész.

– Jézusom! – Tyrert hirtelen megrohanták az emlékek: a keménykötésű szamuráj, aki Hiragát keresve átkutatta a követséget!

– Mi történt? – kérdezte McFay. Tyrer röviden elmondta. McFay közben észrevette, hogy a tiszt kétszer is rájuk pillant. Idegessége fokozódott. – Ez nagyon néz minket.

– Azt hiszem, jobb volna, ha... – kezdte Tyrer. – Na, megjött végre! – A pöfögő kutter halványan pislákoló fényeivel előbukkant a sötétből. A csónakmester odaintett, Tyrerék visszaintegettek. A cölöpöknek vágódó hullámok vízpermettel terítették be őket.

– Gyorsan szálljanak be! – mondta izgatottan McFay. Tyrer meggyőzte, hogy Hiraga nem orgyilkos, épp ellenkezőleg: szabadságharcos. Már össze is állított egy névsort, kik azok, akiket Hiragának Angliában és Skóciában feltétlenül fel kell keresnie, s mi az, amit feltétlenül látnia kell. Úgy gondolta, még hajóra szállás előtt mindent elmagyaráz neki. Ez a Phillip valóságos zseni, gondolta.

Hátrapillantott, és elállt a lélegzete: Tyrer mögött a japán tiszt feléjük indult a mólón. – A fene egye meg, ez értünk jön! – Egymásra meredtek, majd gyorsan a kutterre néztek, látni való volt, hogy a szamuráj előbb ér hozzájuk. – Végünk.

Hiraga is hasonló következtetésre jutott, már nyúlt is a rongyok közé rejtett kardjáért. – Megöljük, Akimoto!

– Várj! Ide nézz! – Tyrer egy borítékot nyomott Hiraga kezébe: ajánlólevelek voltak benne az egyetem dékánjához, az apjához és a nagybátyjához címezve – utóbbi szintén ügyvédként tevékenykedett. – A kutteren akartam elmagyarázni – hadarta –, de erre most már nincs idő. Jamie, tegye meg helyettem. – Hiragára nézett és kinyújtotta kezét. – Köszönöm. Mindig a barátod leszek. Járj szerencsével! – Tyrer egy erős szorítás és egy felvillanó mosoly után sarkon fordult, hogy megmérkőzzék az ellenféllel.

A kapitány már a móló közepénél járt, amikor Tyrer megállt és szertartásosan meghajolt. A szamuráj felmordult, megtorpant, kezét kardja markolatára tette, viszonzta a meghajlást, és el akart lépni Tyrer mellett. Tyrer azonban megint meghajolt, s a tőle telhető legválasztékosabb japánsággal, nagy körülményesen megszólította: – Tisztelt kapitány, azt akarom mondani, szamurájok jól harcolnak tűz ellen. Emlékszel rám? Jedóban voltunk. Kérlek, bocsáss meg, szeretnék mondani köszönet gajdzsinok vezetője, én uram nevében, nagy köszönetet mondani, hogy segítettél megmenteni házainkat.

– Köszönöm, de most szeretném megtekinteni a...

– Megtekinteni? Nézd, tisztelt kapitány! – Tyrer a városra mutatva hadarni kezdett, mondott mindent, ami csak eszébe jutott, hol japánul, hol angolul. A szamuráj többször is próbálta kikerülni, de Tyrer mindannyiszor útját állta. – Nézd, a tűz csinált nagy...

– El az utamból! – kiáltotta rá dühösen a szamuráj; leheletén a *dajkung*, a torma erős szaga érződött. – Lódulj!

Tyrer továbbra is úgy tett, mintha nem értené. Hadonászva elállta az útját, de ügyelt, hogy természetesnek tűnjék s nehogy hozzáérjen, s közben egyre magyarázta, mekkora pusztítást vitt végbe a tűz és milyen nagyszerűen végezték dolgukat a szamurájok. McFay és a többiek a háta mögött álltak, ezért nem tudhatta, mennyi ideig kell még feltartóztatnia a japánt. A kapitány hirtelen kirobbant: – Baka! – Tyrer ütésre számítva már behúzta a nyakát, amikor meghallotta McFay hangját: – Induljunk már, az ég szerelmére! – A szamuráj gorombán félrelökte, és a kutter felé iramodott.

Tyrer megkönnyebbülten látta, hogy a kutter teljes sebességgel elindult, a három utas eltűnik a kajütben, a csónakmester a kormányfülkében áll, a tengerészek a kutter orrában. A szamuráj a móló végére érve bömbölve igyekezett visszaparancsolni őket, de a motor dohogása elnyomta a hangját. Mielőtt a kutter fényei kihunytak s Hiraga és Akimoto hátat fordított, Tyrer egy pillanatra tisztán látni vélte az arcukat. Ha én láttam, gondolta, a kapitány is látta.

Sietve elindult, kalapot emelt a tűz körül guggoló szamurájoknak, a szamurájok viszonozták a gesztust. Mire háta mögött felhangzott a japán kiáltás: – Hé, te! Gyere ide! – már eltűnt a korzón sétálók között. Kissé távolabb érve futásnak eredt, csak a követség épületében mert fellélegezni.

– Jóságos ég, Phillip! – köszönt s meredt rá csodálkozva Bertram. – Magát meg mi lelte?

– Menjen a fenébe! – kiáltott rá Tyrer; még mindig nem tért magához az ijedségtől.

– Ugyan mi oka lenne rá? – csattant rá ridegen, bosszús arccal Aylesbury.

– Bocsásson meg, Sir, csak... Nem úgy gondoltam.

Ingerült mordulás volt a válasz. – Szedje össze magát, Phillip! Hol a pokolban császarkált? Levél jött a bakufutól, ott van az asztalán, sürgősen fordítsa le! A Sir Percynek szóló jelentést meg a négy

kártérítési igényt másolja le, már jóváhagytam és aláírtam őket, csak le kell pecsételni. Ha végzett, keressen meg. Vagy itt leszek, vagy a mólón, kikísérem az elutazókat. Ne ácsorogjan itt nekem, menjen, lásson hozzá!

Aylesbury visszament az irodájába, becsukta maga mögött az ajtót, és nekitámaszkodott. Tekintete az asztalán állapotott meg, André Poncin iratain. Az isten verje meg! Elég a tétovázásból, parancsolt magára, dönteni kell, fontosabb dolgok is várnak rám... Például Josi. Meg a Szandzsiro elleni háború.

Döntött. Felmarkolta s halkán dudorászva egyenként a kandalló tűzébe libegtette a papírlapokat; révült tekintettel nézte, mint kunkorodnak össze s enyésznek el. Az a szegény lány áldozat. André Poncin egy rivális nagyhatalom veszélyes ügynöke volt, és ha csak a fele igaz is mindannak a gonoszságnak, amit felsorolt, már akkor is megérdemelte a sorsát.

Éjfélre járt már, mikor Tyrer a követségről elindult a Struan-móló felé. Fájt a feje, vacsorázni sem ért rá, nem volt ideje se Hiragára, se Fudzsikóra gondolni, semmire sem volt ideje, csak a munkára. Hóna alatt egy diplomáciai postazsák lapult, zsebében pedig egy fordítás, amit utoljára hagyott, de most arra gondolt, bárcsak azzal kezdte volna. Meggyorsította lépteit.

A mólón valóságos sokaság tolongott. Legtöbben a *Belle* pénztárnoka körül taposták egymás sarkát: a hongkongi és sanghaji biztosítóknak, szállítóknak, fuvarozóknak és bankoknak szánt leveleket adták át neki. Tyrer észrevette Angelique-et: Gornttal beszélgetett. Pallidar néhány tisztársát kísérte ki, a móló végén Aylesbury Maureen Ross-szal társalgott. Amint megpillantotta, eszébe jutott McFay és Hiraga és a McFaynek tett ígérete, hogy tisztázza a „diákok” ügyét. Átfurakodott a tömegben.

– Jó estét, Maureen kisasszony. Elnézést kérek, Sir William, vetne erre egy pillantást? – Átnyújtotta a fordítást. – Felviszem a postát – mondta, s gyorsan elindult a pénztáros felé. Nem akart a közelben lenni, amikor bekövetkezik a robbanás. Az alacsony, mogorva pénztárnok előtt még mindig hosszú sor kígyózott. Tyrer a tiltakozókkal mit sem törődve előrenyomakodott. – Elnézést, Sir William parancsa, államügyek! Kérnék egy elismervényt.

– Jó, jó, de mire ez a nagy sietség? – Mialatt a pénztárnok bekönyvelte a küldeményeket a postakönyvbe, Tyrer Aylesbury irányába pislogott, aki egy lámpa alá állva olvasta a fordítást. Aylesbury arca lassanként eltorzult, szitkozódni kezdett. A közelében állók rémülten hátráltak – nem a káromkodás durvasága, hanem váratlansága miatt.

A levelet a *ródszú* küldte, Nóri tairó írta alá. A levélből hiányoztak a szokásos szóvirágok, s felettébb pimaszul, egyszerűen csak „a gajdzsinok vezetőjének” volt címezve. Tyrer a fordításában igyekezett visszaadni a stílust, ahol szükségét látta, közbeszúrta némi kiegészítést.

A ródzsú gratulál a gajdzsinnak, hogy megmenekedtek a gonosztevők és forradalmárok által okozott tűzvészből. Holnap a kanagavai kormányzó ötszáz kudit küld, hogy az istenektől kapott egyértelmű figyelmeztetésnek és a Császár többször kifejezett óhajának megfelelően segítsenek nektek Jokohama kiürítésében. Ha netán visszatérnétek, jó előre értesítsetek. Néhány kiválasztott gajdzsint hajlandók vagyunk megtérni a nagaszakibeli Desimában. A gajdzsinok – miképpen a múltban – mostantól fogva csak ott kereskedhetnek. Szívélyes üdvözléssel.

– Tyrer!

Tyrer úgy tett, mintha nem hallaná, gondosan eltette a pénztárnoktól kapott elismervényt. A sorban állók türelmetlenül nógatták. – Mi lesz már? Egész éjjel itt akar állni? Igyekezzen már...! Oda nézzenek, megjött a kutter!

A *Belle-től* visszatért kutter kikötött. Tyrernek feltűnt, hogy McFay nincs rajta. A csónakmester kihajolt a kormányfülkéből, és elkurjantotta magát: Beszállás!

Az újult energiával felkavarodó tumultusban Maureen Ross Tyrer mellé sodródott. – Phillip, nem tudja, mikor jön vissza Jamie?

– Az utolsó járattal, de lehet, hogy még előtte – felelte Tyrer; nem tudhatta, beszélt-e McFay Maureenak a tervükről. – Még legalább egy óra.

– *Tyrer!*

– Bocsásson meg, muszáj mennem. Megyek, Sir! – kiáltott vissza Tyrer. Mély lélegzetet véve, lélekben felvértezve magát odasietett.

– Fél órán belül, Phillip – Sir William alig látott a dühtől –, fél órán belül szükségem lesz magára, hogy pontosan, a lehető legpontosabban lefordítsa a választ!

– Igenis, Sir.

– Menjen, keresse meg nekem... Á, ott van, mégiscsak jól láttam.

– A tömeg utat nyitott Aylesbury előtt, lecsendesedett és fülelt. – Pallidar, riassza a dragonyosokat! Szeretném, ha azonnal átadná *szívélyes üdvözlétemet* a kanagavai kormányzónak. Értve vagyok?

– Most rögtön, Sir? Éjnek évadján? – Pallidar Aylesbury arckifejezése láttán nyomban helyesbített. – Igenis, Sir, azonnal.

– Elnézést, Sir William – szólt közbe Tyrer. – Nem említettem még, de segítettem két japán diáknak feljutni a hajóra. Szeretnének világot látni, szeretnék megnézni Angliát... Tegnap este ők mentették meg az életemet.

– Megmentették? Érdekes. – Aylesbury átható pillantást vetett Tyrerre. – Feltételezem, hogy ha már őfelsége alkalmazottjaként arra használja értékes idejét, hogy utazási ügynökként tevékenykedjék, alkalomadtán minden bizonnyal elfogadható magyarázattal is tud szolgálni. Pallidar, egy órán belül elvárom az embereivel együtt. Az üzenetem átadásakor pedig nem kell udvariaskodni. Sőt! A keserves mindenségit! – Aylesbury dühösen elviharzott.

Pallidar kifújta az orrát, még mindig meg volt fázva. – Ebbé meg mi az ördög ütött? – Tyrer közelebb hajolt és beszámolt az ultimátumról. – Akkor nem csodálom. Micsoda arcátlanság! Nem is baj, legalább végre történik valami, a tábornok már amúgy is mindenbe beleköt e miatt a semmittevés miatt.

Hoag e pillanatban érkezett nagy lihegve, még mindig mütősruhában, vérfoltosan, bőröndöket és mindenféle csomagokat cipelve.

– Böven van ideje – nyugtatta meg Tyrer, és Pallidarral együtt arra gondolt, vajon mi állhat Angelique levelében, amelyet most Hoag visz Hongkongba válaszként arra a *másik* levélre. – Remélem, jó útja lesz. Indiába megy, ha jól tudom.

– Igen. Jövő hónapban már ott leszek. – Hoag elmosolyodott. – Már alig várom. Jöjjenek, látogassanak majd meg.

– Engem is Indiába küldenek – jelentette be Pallidar. – Nemrég közölték... A határvidékre, a Khyber-hágóhoz. – Nem mutatta ugyan, de cseppet sem volt elragadtatva. Rossz előérzete támadt, nem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze: – Ott bizony nem lesz tengeri temetés.

– Hát az nem – felelte Hoag, aki teljesen félreértette; barátságosan megszorította Pallidar karját. – Rendes fiú maga, Settry, és ha bármit is tudok segíteni, Indiában könnyen megtalál. – Otthagyta őket, hogy elköszönjön Angelique-től és Gornttól.

– Mi volt ez? – tudakolta Tyrer, akinek feltűnt Pallidar hirtelen hangulatváltozása.

Pallidar megvonta a vállát. – Hoag doktor elárulta, hogy nem kedveli a tengeri temetéseket, és örült, hogy Hongkongban lemaradt Malcolmról. – Elvigyorodott. Miután jelentette Sir Williamnek, milyen különösen viselkedett Hoag Kanagavában, a kapott utasításnak megfelelően – s előzőleg titoktartásra esketve – felnyitotta a koporsókat és kicserélte a holttesteket. A cserét senki sem vette észre, így a *Prancing Cloud* által Hongkongba szállított koporsó valóban Malcolm Struan földi maradványait tartalmazta, míg az, amelyet Hoag, Angélique, McFay és Skye búcsúztatott, valóban egy ismeretlen koreaiét. – Kár, hogy Malcolmot elvitte az ördög – mondta nyersen –, de az élet tele van meglepetésekkel. Sohasem lehet tudni, mi következik.

Tyrer bólintott: Fudziko jutott eszébe.

– Rendben van, Jamie, elviszem őket, bár nem tudom, Mrs. Struan mit szól majd hozzá... Ismeri őt, nem az a bőkezű fajta – mondta Twomast kapitány az *Atlanta Belle-en*.

– Csak adja át neki a levelemet, amikor Hongkongba érnek. – McFay elmondta az igazat Twomastnak Otamiról és Akimotóról, nem akarta, hogy barátja bajba keveredjen. Megígérte, hogy ha javaslata nem nyeri el Tess Struan tetszését, magára vállalja az oda-vissza út költségét. Tess Struannak megírta: előlegezze a két japán költségeit, lássa el őket a megfelelő ajánlólevelekkel, ő pedig viszonzásképpen fele-fele alapon beveszi abba a vállalkozásba, amelyet a hazatérő s immár kiművelt japánok bevonásával indít.

Tudom, hogy a vállalkozásnak komoly kockázatai vannak, Mrs. Struan, írta, de Otami eszesebb az átlagnál, és amennyire meg tudtam állapítani, jó kapcsolatai vannak, Japánban szép jövő előtt áll Amennyiben nem egyezne bele, kérem, vonja le az útiköltségüket abból a nekem szánt nagylelkű végkielégítésből. Albert MacStruannak jól mennek a dolgai, a tűz nem tett kárt a cégben; ha igényli, továbbra is segítek neki. Végül felhívnám a figyelmét: kezelje óvatosan Edward Gorntot, a Brock új igazgatóját. Rendes és bátor ember, de veszedelmes vetélytárs.

– Sokba fog ez kerülni, Jamie – mondta Twomast. Alacsony, sovány férfi volt, arcvonásai határozottak, haja fekete, szeme barna, bőre cserzett. – Legalább száz font. Érdemes megkockáztatni?

– A saját hajója, az útiköltség egy petákjába sem kerül.

– Azért ez akkor is sok. És Tess minden garast a fogához ver. No mindegy, az ő dolga... Egészen biztos, hogy a japcsik engedelmeskedni fognak nekem?

– Igen. Megmondtam nekik, hogy a hajón maga a király, a *daimjó*. De kezelje őket úriemberekként. Bőséges jutalmat kap.

Twomast nevetett. – Majd a mennyországban! Mindegy. Maga is tett már nekem néhány szívességet. Számíthat rám.

– Köszönöm. – Jamie körülnézett a szűkös kajütben. Egy fekhely, egy térképasztal, egy négyszemélyes étkezőasztal: tiszta, kemény, tengerálló, mint Johnny Twomast. A norvég származású kapitány a púpos Sven Orlov unokaöccse volt, azé az Orlové, aki Dirk Struan halála után az egész Struan-flotta parancsnoka lett. Az ezertonnás *Atlanta Belle-en* négy első osztályú, tíz másodosztályú és ötven harmadosztályú kajüt volt, s bőven jutott hely a rakománynak is. – Hol fognak aludni?

– A legénységgel, hol másutt?

– Nem kaphatnának külön kajütöt, bármilyen kicsit is?

– Tele vagyunk; És különben is: hamarabb tanulnak, ha együtt vannak a legénységgel, előbb kiismerik a szokásainkat, ha rákényszerülnek.

– Adjon nekik egy kajütöt legalább Hongkongig. Nem szeretném, ha felismernék őket.

– Hát éppenséggel a harmadik tiszt kajütjét azt megkaphatják – mondta Johnny Twomast –, abban két hálóhely van. Van fegyverük, Jamie?

– Persze hogy van. Ezek szamurájok.

– Semmi fegyver, semmi szamurájkodás, a jó ég megáldja őket!

McFay vállat vont. – Ezt mondja meg nekik maga, de úgy, mintha úriemberekkel beszélne. Egyébként azok is.

– Mister! – kiáltott ki a kapitány. – Küldje be őket!

Hiraga és Akimoto bejött; McFay már kiiktatta őket.

– Melyikőjük beszél angolul? – kérdezte Twomast.

– Én, Andzsín-szama. Én Otami-szama vagyok.

– McFay kezeskedett magukért, Otami-szama. Hajlandók engedelmeskedni nekem, míg Londonba nem érünk? Hajlandóak úgy engedelmeskedni nekem, mint a daimjójuknak?

– Igen, csináljuk, ahogy Andzsin-szama mond – válaszolta Hiraga.

– Rendben van, de a hajón nem tarthatnak maguknál fegyvert. Adják ide a kardjukat, pisztolyukat, késüket. Majd visszkapják. – Twomast észrevette a haragos pillantást. – Nos?

– És ha emberek támadnak?

– Ha az én embereim megtámadnák, használják az öklüket, míg meg nem érkezem. De már figyelmeztettem őket, ötven korbácsütés jár annak, aki elkezdi. Maguk pedig nem kötözködnek, világos?

– Igen, van világos. – McFay elmondta Hiragának és Akimotónak, hogy a matrózokat kikötik és megkorbácsolják, ha nem engedelmeskednek. Hiraga megkérdezte: – És Andzsin-szama nem fél? Ha az a férfi szabadon megy hajón ilyen nagy sértés után, nem fél, hogy férfi megöl Andzsin-szama?

Johnny Twomast felnevetett. – Akkor lógni fog, erre mérget vehet! A lázadásért halálbüntetés jár. Megmondom a legénységnek, hogy ne kötözködjenek, de maguk se kössenek beléjük, értik?

– Ért, Andzsin-szama – mondta Hiraga, bár csak részben értette.

– Bármilyen gond van, hozzám fordulnak. Semmi verekedés, csak ha megtámadják. Kérem a fegyvereiket. – Hiraga vonakodva átnyújtotta a kardokat. És a pisztolyt. – Mister!

A kajütajtó kinyílt. – Parancs, kapitány úr!

– Ez a két ember a harmadik tiszt kajütjét kapja. Személyesen kísérem oda őket.

McFay felállt, kezét nyújtott Hiragának. – Jó utat! És írjon! Taira-szannak is. Én majd a bankomon keresztül írok, a Hongkong Bank a Mailen. Mindent leírtam, s azt is, hogyan lehet átvenni a leveleket. Egy levélváltás legalább négy hónap. Szerencsés utat és szerencsés visszatérést! – McFay Akimotóval is kezét fogott.

– Jöjjenek velem – mondta Twomasi. Előrement a folyosón, és kinyitott egy ajtót. – Itt fognak aludni és ne mutatkozzanak, Mr. McFay nem akarja, hogy bárki is magukra ismerjen. Hongkong után már könnyebb lesz. – Rájuk csukta az ajtót.

Hiraga és Akimoto körülnézett. A kajüt inkább szekrénynek tűnt, mint lakótérnek. Alig értek el ketten. A mennyezetről függő

olajlámpa tompán világított. Két mocskos fekvőhely, egymás fölött, a fal mellett, alatta fiókok. Pecsétes szalmazsákok és pokrócok. Csizmák, szennyes ruhák szanaszét. A fogason két viharkabát. Bűdös volt.

– Ezek meg mire valók? – kérdezte döbbenetesen Akimoto.

– Valamiféle ruhák... de nagyon merevek. Hogyan lehet ebben harcolni? Mezítelennek érzem magam a kardom nélkül.

– Én is.

A padló megmozdult lábuk alatt, parancsszavak harsantak, hórukkolás, a beinduló hajtóművek megremegtették a válaszfalakat. A padló megbillent, Hiraga nekitántorodott az ágyaknak, leült az alsóra. – Szerinted ezen kell aludnunk?

– Hol másutt? – dűnnyögte Akimoto. Megemelte a gyűrött takarót. A matrac négy sarkában, a durva vásznon vérfoltok agyonnyomott poloskarajokra utaltak. Akimoto kis híján elhányta magát. – Szálljunk ki! – mordult fel. – Nekem ebből máris elég.

– Nem – jelezte Hiraga, noha őt is rosszullét kerülgette. – Csodával határos módon megmenekültünk a bakufutói és Jositól, és most elutazhatunk az ellenség földjére, kikémlelhetjük titkaikat... Ilyen lehetőséget nem szabad kihagyni.

– Miféle titkokat? Hogy hogyan kell halálra korbácsolni egy embert? Hogyan éljünk hónapokon át ezen a szemétdombon? Láttad, a kapitány milyen goromba? Nem is viszonzta meghajtásunkat. No gyere már...! – Akimoto megragadta a kilincset, de Hiraga visszarántotta. – Maradj!

Akimoto felmordult, kitépte magát; annyi helyük sem volt, hogy dulakodjanak. – Te már nem is tartozol közénk, téged már megfertőztek a gajdzsinok! Engedj! Inkább a halál, mint ez az élet!

Hiraga megdermedt. Most értette csak meg, mibe is keveredtek: mennek egy külső, idegen világba, mindent hátrahagyva: szonnó-dzsóit, Csósút, sisiket, családot... Remegett a térde, szíve hevesen vert, minden idegszálával menekült volna ebből a pokolból. Ha London is ilyen, annál bármi jobb. De nem!

Félrelökte Akimotót, és az ajtónak vetette hátát. – Nem! – hörögte. – *Én kibírom!* Igenis kibírom! A szonnó-dzsói érdekében elviselem! Érted, Akimoto? A szonnó-dzsóiért! Ki kell bírunk! De bármi történik

is, szamurájként halunk meg. Írjuk meg a halálversünket... *Most rögtön*. És jöjjön, aminek jönnie kell.

A mólón a csónakmester elkiáltotta magát: – Utolsó felszólítás...! Mindenki szálljon be!

– Sok szerencsét, Edward, és jó utat! – mondta Angelique. Még mindig bujkált benne némi szomorúság, de Gornt mosolya erőt öntött belé. – Vigyázzon magára! Siessen vissza.

Gornt csókot lehelt kinyújtott kezére. – Vigyázzon magára, hölgyem!

– Ne felejtse el átadni az üzenetemet. – Angelique korábban arra kérte Gorntot, mondja meg Tess Struannak, reméli, hogy egyszer talán még barátnőkként is találkozhatnak. – Ez nagyon fontos.

– Nem felejttem el. Sietek vissza – mondta Gornt, majd a közelükben állók kedvéért még hangosan megjegyezte: – És egészen nyugodt lehet, meghozok mindent, amit kért. – Utolsóként ugrott fel a csúszós fedélzetre. A kutter elindult. Gornt még visszaintett, aztán bement a kajütbe.

– Csinos kis nő... – mondta Hoag elgondolkodva.

– Az – felelte Gornt.

Mindketten a lassan távolodó móló felé néztek.

A legtöbben elhagyták már a mólót. Angelique Maureen mellett állt, figyelték, hogyan tűnik el a kutter. Nemsokára magukra maradtak, csak Csen és Vargas beszélgettek halkan a közelükben, várva, hogy – bár senki sem kérte őket – hazakísérhessék a két nőt.

– Mi baj, Maureen? – kérdezte Angelique, látva, milyen boldogtalannak tűnik barátnője.

– Semmi. Csak... Nem érdekes. Csak egész nap nem láttam Jamie-t, nem ért rá, és nekem is adódott egy sürgős elintéznivalóm...

– Maureen Ross elhallgatott.

– Szívesen megvárom magával. Sőt, jobb ötletem támadt: jöjjön fel hozzám. Majd az ablakból figyelünk, onnan látni, ha jön a kutter, és akkor lejövünk elé.

– Azt hiszem... Inkább itt várok.

Angelique karon fogta. – Mi a baj? Tudok valamit segíteni?

– Nem, nem hinném, kedves Angelique. Csak az... csak azt történt... az történt, hogy... – Maureen Ross hangja elcsuklott. – Jaj, istenem, nem akarom ezzel terhelni... Délután eljött hozzám a szeretője... Jamie szeretője.

– *A Josivarából?*

– Igen. Azért jött, hogy leboruljon előttem. Azt mondta, ne aggódjak, nagyon vigyáz Jamie-re, és megkérdezte, hogy a jövőben havonta vagy évenként óhajtók-e fizetni.

Angelique-nek leesett az álla. – Tényleg?

– Igen. – Maureen elsápadt és tovább hebegett: – Azt is mondta, hogy ha bármire kíváncsi lennék, ami... ami „Dzsemit” illeti, ő így hívja, szóval a szokásairól, a különféle pozitúrákról és ehhez hasonlókról, szívesen elmond mindent, hiszen én szűz vagyok és aligha ismerhetem ezeket a dolgokat, ő viszont második osztályú kurtizán, és megígérte, hogy ad nekem egy képeskönyvet, amit „párnázókönyvnek” hívnak, és bejelöli Dzsemi kedvenc dolgait, és ne aggódjak, mert Dzsemi nagyon ügyes, és a „félszemű szerzetese” tökéletes állapotban van. Hát tessék!

Angelique elképedt. – *Mon Dieu*, szegénykém, ez rémes! És beszélt angolul?

– Nem nagyon, csak úgy összevissza, Jamie szavait használta, pontosan értettem, mit akar. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy már több mint egy éve a szajhája. Alacsony nő, cseppet sem szép, még öt láb magas sincs. Szóhoz se jutottam, nem tudtam mit mondani, ezért megjegyeztem, milyen kicsi, de ez a ringyó csak röhögött és azt mondta: „Elég nagy, Dzsemi-tajtaj, ágyban mindenki egyforma.”

– *Oh mon Dieu!*

– Mit tegyek?

Angelique egészen beleszédült a hallottakba. – És ha esetleg megpróbálná... Nem, azt azért mégsem...

– Gondolja, hogy talán... De nem, az nem megy.

– És mi lenne, ha...

Összenéztek: ugyanaz a döbbenet, iszony, undor, megvetés és düh tükröződött mindkettőjük arcán. Egy pillanatra megdermedtek, aztán Angelique kuncogni kezdett, egy szempillantással utána Maureen is, hamarosan szinte fulladoztak a nevetéstől.

Csen és Vargas csak nézett. Angelique megtörölte szemét; hosszú idő óta először kacagta könnyesre magát. – A félszemű szerzetese... – Görnyedeztek a nevetéstől, visítva hahotáztak, az oldaluk is belefájdult, egymásba kapaszkodtak.

Amilyen hamar rájuk tört, oly gyorsan el is párologott a jókedvük. – Nem is olyan mulatságos – mondta Angelique.

– Cseppet sem az – felelte Maureen keserű mosollyal. – Azt hiszem... Azt hiszem, hazamegyek. Azt hittem, képes leszek megemészteni a Josivarát, de rájöttem, hogy nem megy. Amint lehet, hazamegyek.

– Azért gondolja meg... Ma este még ne mondjon neki semmit.

– Jobb túlesni rajta.

Angelique tétovázott. – Megvárom magával a kuttert.

– Köszönöm. Kár, hogy épp most kell elmennem, mikor már összebarátkoztunk. Még sosem volt igazi barátnóm.

– Ajíjje – suttogta Csen felháborodva négyfalusi nyelvjárásban, amit Vargas is folyékonyán beszélt. – Több esze is lehetne ennek a két lotyónak! A házban is várhatnák a kuttert, nem kellene itt fagyoskodnunk.

– Dzsemi nem fog örülni, ha meghallja, hogy így titulálsz a menyasszonyát.

– Nem ismeri ezt a nyelvjárást, de még a kantonit sem. Különbösen hívnám szajhának előtte vagy más idegen ördög előtt. Előttük azt mondanám, „Hajnalvirág” vagy valami ilyesmit, amiről mindenki tudja, hogy szajhát jelent, csak az idegen ördögök nem – röhíncsélt Csen. – A Hajnalvirág azt képzelem, ő lesz Dzsemi-tajtaj. – Megint elnevette magát. – Soha nem lesz az.

– A ma történtek után biztos nem – mondta Vargas rosszkedvűen.

– Pedig amúgy megfelelt volna... Dzseminek is ideje volna nőszülnie, gyerekeket csinálnia. – Vargasnak hiányoztak saját porontyai, mind a hat; két feleségénél hagyta őket Macauban, míg házat nem vásárolt itt. – És mi lesz tajtaj úrnővel? Mit gondolsz, ez a sanghaji Gornt megszaportítja a pénzét?

– Ha megszaportítja is, a saját érdekében teszi, nem az övében. De engem inkább az érdekelne, mi állt azokban az iratokban.

– Milyen iratokban?

– Amiket Második Lim látott, mikor Vilum tajpan a kandalló előtt szundikált. Amiket Hosszú Hegyes Orr írt. *Tou nien lo mo*, kár, hogy Lim nem tud franciául. Lim azt mondja, Vilum tajpan nagyon megdöbbsent.

– Mit küldhetett Hosszú Hegyes Orr a sírból Vilumnak?

Csen megvonta a vállát. – Bajt tajtaj úrnőnek. Talán a holdárnyékkal kapcsolatban.

– Az csak szóbeszéd.

Csen nem válaszolt: Malcolm halála után Nemes Ház Csen ráparancsolt, hogy őrizze a titkot. – Bármilyen történjék is, Tess tajtaj porrá zúzza úrnő tajtajt és a sanghaji idegen ördögöt.

– Miért, mit hallottál?

Csen lehalkította a hangját. – Tess tajtaj most már tajpan! Nemes Ház Csen a legutóbbi levelében világosan megírta. És azt is, hogy legyünk óvatosak. Hallottál valaha is olyasmiről, hogy egy császárnő lemond a hatalomról? Vagy bármely asszony? Olyan nincs.

– Azt hittem, Sanghaj Albert lesz a tajpan.

– Soha. Őt is porrá zúzza. Őt is meg bátyját is az Öreg Zöld Szemű Ördög kényszerítette rá a Nemes Házra. Azt beszélnek, Tess tajtaj gyűlöli mindkettőt, mert az idegen ördög hittérítő lányának titkos fattyai, a lány pedig a Zöld Szemű Ördög egyik szeretője volt.

– Glessing kikötőmester felesége? Mary Sinclair? Soha!

– De bizony! Vagy százszor nyomta a zöld kalapot Fállábú Glessing fejébe!

– Felszarvazta? Ugyan már, ez csak pletyka – legyintett Vargas: akárcsak a többi volt szeretőjéét, Mary Sinclair becsületét is védte. Már negyven fölött jár, gondolta, de még mindig nem csillapodott le. Nem úgy, mint Tess, aki gyűlöli a cicerézést, ezzel hajszolta Culumot az ivásba és más nőkhöz. – Tess tajtajnak a *tajpanhoz* kellett volna feleségül menni, s nem a fiához, Culumhoz. Dirktől aztán megkapta volna, amit szerintem még ma is hiányol...

– Igazad van – bólogatott Csen. – És akkor most erősek lennénk, lenne egy rakás fiuk, s nem kellene félniük Fél szemű Ördög Brocktól... Nemes Ház Csen aggódik értük – tette hozzá sötéten.

– Szomorú, hogy Malcolm, az elsőszülött ilyen véget ért.

– Aludtak az istenek aznap – jegyezte meg Csen bölcsen.

Az *Atlanta Belle* útnak indult.

– Nézze, Angelique, elindult! – mondta Maureen.

Isten óvjon, gondolta Angelique; hunyorgott, a szél épp szembefújta. A hajónak épp csak a sziluettje sejlett.

– Jön a kutter is.

– Hol? De jó szeme van, én alig látom. – Angelique kedvesen megszorította Maureen karját. – Szerintem Jamie-vel még... – Látta, hogy Maureen elsápad. – Meglátja, Maureen, minden rendbe jön.

– Nem hinném, hogy most képes lennék beszélni vele – suttogta Maureen.

– Hát akkor menjen gyorsan, majd megmondom neki, hogy megfájdult a feje. Maga meg gondolkozik még holnapig.

– Ma vagy holnap... Egyre megy, már döntöttem – mondta Maureen.

Nézték a közeledő kuttert. Kisvártatva már McFayt is látták. Egyedül volt. Angelique elköszönt. – Jó éjt, Maureen, holnap találkozunk.

– Ne hagyjon itt, egyedül képtelen vagyok... Nagyon kérem, maradjon!

A kutter alig ötvenméternyire volt a mólótól. McFay kihajolt az ablakon, integetett. Maureen nem viszonzta. Mögöttük végig a sétányon s a tűz által megkímélt házakban olajlámpák világítottak. Valahol férfiak énekeltek, a francia követségen Vervene fuvolázott. Maureen egy pillanatra sem vette le szemét a közeledő kutterről. McFay megint integetni kezdett. – Maureen! – kurjantotta érezhető örömmel.

Angelique Maureenra nézett, látta, hogy hirtelen ellágyul, és már meg is feledkezett róla. Így a jó, gondolta s elmosolyodott. Majd zokog egy sort, tombol, megesküszik, hogy elhagyja McFayt, de aztán marad... marad, mert szereti. Milyen ostobák is vagyunk, mi nők...

Csendben elsietett.

Kellemes éjszaka volt. Az öbölben megkondultak a hajóharangok. A tengeren, a földnyelven túl, Angelique küldötte már elindult hódító útjára az *Atlanta Belle-en*. Most már nincs visszaút, gondolta

Angelique. Most már egyikünk sem fordulhat vissza. És az ellenfél, az a hongkongi asszony sem.

Edward kipréseli belőle, ami kell. És attól kezdve boldogan élünk, míg meg nem halunk, minden második évben két hónapot töltünk Párizsban, nyaralni Provence-ban fogunk, és dinasztiaát alapítok. Ötezer fonttal valóságos királynő leszek. És minden egyes sou, amit elköltök, arra a nőre fog emlékeztetni.

Edward téved, ha azt hiszi, hogy tényleg hajlandó volnék barátnője lenni annak a perszónának. Soha.

Az a nő aljas. Sohasem fogok neki megbocsátani. Bosszút állok a sok keserűségért, amit Malcolmnak és nekem okozott. Átkozott boszorkány!

Milyen találó név, gondolta s elmosolyodott. Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy az. Találkoztunk egyszer-kétszer, de szinte szóra sem méltatott. A lelkem is kivettem, mégsem fogadott el soha. Igazi vén boszorkány. Akkor is az, ha még csak harmincnyolc éves. Az én szememben mindig Boszorkány Struan lesz.

Angelique – hat hónappal és néhány nappal múlt tizennyolc – Skócia vörös oroslánjának és Kína zöld sárkányának összefonódott figurája alatt belépett a Struan-ház kapuján, felment a lakosztályába, bereteszte az ajtót, elégedetten ágyba bújt s édesdeden elaludt.

Josihét nappal később Kanagavában találkozott Aylesburyvel és a többi követtel, és lecsillapította őket. Örült, hogy Andzsó beleesett a csapdájába s előhozatta a nagyágyút, amellyel – mint kiderült – nem is lehetett lőni, de ugyanakkor el is csodálkozott, hogy a gajdzsinok a tűzvész után nem hajóztak el. Felajánlotta nekik, hogy amint a sógun visszatér, találkozhatnak vele.

És az mikor lesz? – kérdezte erre Aylesbury, amire Josi azt felelte, hogy gyorsan elintézi, ha kell, akár a beteg tairót is felülbírálja. Mindenesetre reméli, hogy a jövőbeli együttműködésükhöz szükséges információkat hamarosan rendelkezésére bocsátják, a tanácsát pedig fontolóra veszik.

A Pearl-t haladéktalanul Kagosimába küldték, hogy követelje Szandzsirótól: azonnal kérjen bocsánatot, fizessen jóvátételt, és szolgáltassa ki vagy nevezze meg a gyilkosokat. Szandzsiro

arcátlanak nevezte és visszautasította a követeléseket. A következő héten Sir William Aylesbury és zászlóshajója vezetésével útnak indult a hét hajóból álló hadiflotta – a harmincöt ágyús HMS Eurylus, a Pearl (21), a Perseus (21), a Racehorse (14), a Havoc, a Coquette és egy kilencágyús, lapátkerekes szlúp, az Árgus. Nem sokkal később horgonyt vetettek a Kagosimai-öböl bejáratánál, az öböl két partját szegélyező erődítmények ütegeinek lőtávolán kívül. Az időjárás rosszra fordult.

Szandzsiro elbizonytalanodott. Négy napig tétovázott. Ötödnap hajnalban, zuhogó esőben, viharban a gajdzsinok a város alatt megtámadták és elsüllyesztették a szacumaiak három ott horgonyzó, külföldi építésű gőzhajóját. Délben az összes parti üteg tüzet nyitott. Ketterer admirális felvette a kesztyűt. A flotta a zászlóshajó vezetésével behajózott az Öböl feltérképezetlen vizére, s egymás után zúdította a sortüzeket az erődökre. Tüzerejük jóval meghaladta a japánok előzetes elképzeléseit.

Egy órával a csata megkezdése után az Eurylus manőverezés közben közelebb sodródott a parthoz, s a parti erődök által jól belőtt sávba került. Egy kerek ágyúgolyó levitte a parancsnoki hídon Ketterer és Aylesbury mellett álló kapitány fejét, a fedélzeten robbanó tízhüvelykes gránát pedig megölt hét tengerészt, és megsebesített egy tisztet. Napszállta előtt nem sokkal a Perseus a parti ütegek lőtávolán belül megfeneklett, de a Pearl még idejében levontatta, egyik hajót sem érte találat.

A csata naplementéig folyt. Több erőd megsérült, sok ágyú tönkrement, néhány lőszerraktár felrobbant, Kagosimára számos rakéta hullott. A támadók egyetlen hajót sem veszítettek, emberveszteségük csupán a zászlóshajón volt. Aznap éjjel Kagosima ugyanúgy leégett, mint Jokohama. A vihar egyre erősebben tombolt.

Az éjszakát lőtávolon kívül töltötték. A hajók sértetlenek voltak, a harci kedv töretlen, lőszer rengeteg. Hajnalban, viharos erejű szélben és zuhogó esőben Ketterer – Sir William tiltakozása ellenére és a legénység legnagyobb részének nagy csalódására – parancsot adott a visszatérésre. Messze lőtávolon kívül jártak már, de a parti ütegek egyike-másika még mindig dühödten lövöldözött utánuk.

Ketterer győzedelmesnek nyilvánította a csatát: a várost felperzselték, Szandzsirót megalázták, és ami a legfontosabb, a flotta sértetlen maradt.

Kiotóban a csósúi Ogama hírére véve, hogy Kagosimát elpusztították – értesülései szerint Szandzsiro is halálát lelta –, nyomban kiadta a „Bíbor ég” jelszót, s éjjel meglepetésszerű támadást indított a császári palota kapuinak végleges birtokbavételére. Ezzel azonban beleesett Josi jól előkészített csapdájába. A toszai Jodo és az összes ingadozó daimjó nyomban a sogunátus mellé állt: úgy gondolták, jobb, ha a gyenge bakufu tartja a kapukat, mint ha egyedül a mindenható Ogama. Ogama támadását visszaverték, őt magát Simonoszekiig zavarták, ahol sebeit nyalogatva nyomban bosszút is esküdött, mindenekelőtt volt szövetségese, Josi ellen. És készült az újabb háborúra.

Egész Japán szemszögéből nézve nem oldódott meg semmi. Szandzsiro sem halt meg – ahogy sok más hamis hírt, ezt is csak Josi emberei terjesztették. De ez nem számított. Josi tudta, hogy így is hatalmas lépést tett előre. Immár egymaga birtokolta a kapukat, Ogamát kirekesztette a játszából, Kagosima elpusztult, Nobuszada sógun visszatér Jedóba, a hercegnő Kiotóban marad, a sisiket gyakorlatilag eltaposták, Andzsó már nem sokáig húzza, és – egyelőre – a gajdzsinokat is sikerült megzaboláznia.

Alig telt el azonban egy hónap, amikor a szacumai Szandzsiro követek útján békét ajánlott Sir William Aylesburynek. Beismerte, hogy tévedett, kifizette a jóvátételt, megnevezte a gyilkosokat, barátságot esküdött a gajdzsinoknak, minden gondért-bajért a hanyatló sogunátust okolta, s meghívta a gajdzsinokat: jöjjenek el az újjáépült Kagosimába – egyebek között kereskedelemről és modernizálásról tárgyalni. „Szandzsiro nagyúr tudatni kívánja, hogy Szacuma ősi tengeri hatalom, és a tiétekhez hasonló flottára van szüksége. Szandzsiro nagyúr nagyon gazdag, bármiben képes fizetni: aranyban, ezüstben vagy szénben...”

Josi Inedzsinen keresztül szinte azonnal tudomást szerzett a bosszantó ajánlatról: erre egyáltalán nem számított.

Nem érdekes, gondolta komoran. A jedói vár öregtornyából nézte a várost. Az eget vérvörös sávok csíkozták, imitt-amott tüzek égtek, villámok cikáztak elő a sötétből. Nem érdekes, gondolta, az istenek

időnként megtréfálják az embert... már ha léteznek istenek. Lehet, hogy győzök, lehet, hogy nem. Karma. Nem feledkezem meg az Örökségről. És türelmes leszek. Ennyi elég.

Nem: sosem elég!

Lassanként megnyitotta szíve legbelső rekeszét, felidézte magában a teljes szépségében tündöklő Koikót, az együtt töltött szép napokat, a sok kacagást. Az emlék felderítette és megnyugtatta. Koikóról Meikin és Meikin utolsó kívánsága jutott eszébe: „Fürdő és tiszta ruha.” Elmosolyodott, örült, hogy engedélyezte – de csak az asszony jó modora miatt.

- Ebben az életben – mondta ki mosolyogva, fennhangon –, ebben a könnyes világban elkel a humorérzék. Neh?

TARTALOM

FŐSZEREPLŐK

A gajdzsinok

A japánok

ELSŐ KÖNYV

1.

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

MÁSODIK KÖNYV

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

HARMADIK KÖNYV

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

NEGYEDIK KÖNYV

42

43

44

45

46

47

48

49

50

ÖTÖDIK KÖNYV

51

52

53

Tess Struan

54

55

56

57

58

59

60

61

